Giới thiệu

Lạc vào thời kỳ Hồng Hoang sơ khai, khi nhân tộc còn đang sống cảnh "ăn lông ở lỗ", yếu ớt như sâu kiến giữa thế giới đầy rẫy thần ma, Từ Chí – một linh hồn xuyên việt đến từ hiện đại – đối mặt với nguy cơ trở thành thức ăn cho Yêu tộc bất cứ lúc nào.

Đây là thời điểm Vu - Yêu lượng kiếp sắp bùng nổ, bầu trời bị che phủ bởi sát khí, thánh nhân chưa xuất thế đủ đầy, và nhân tộc chỉ là những con tốt thí trên bàn cờ thiên địa.

Giữa lúc tuyệt vọng vì thân phận Hậu Thiên Nhân Tộc yếu kém, "Thần Cấp Tuyển Trạch Hệ Thống" thức tỉnh, mang đến cho Từ Chí cơ hội thay đổi vận mệnh.

Đứng trước ngã rẽ lịch sử, thay vì bái nhập Nhân Giáo vô vi hay Xiển Giáo coi trọng căn cơ, Từ Chí quyết định đánh cược tất cả vào sự lựa chọn thứ ba: Chỉ điểm Thông Thiên giáo chủ, tranh đoạt một đường sinh cơ.

Quyết định này không chỉ mang lại cho hắn những phần thưởng nghịch thiên như Bàn Cổ Tinh Huyết, Hoàng Trung Lý và Hỗn Độn Châu, mà còn trực tiếp giúp Thông Thiên ngộ đạo thành Thánh, lập nên Tiệt Giáo.

Từ Chí một bước lên mây, trở thành Thủ đồ thân truyền của Thánh nhân, Đại sư huynh của vạn tiên Tiệt Giáo, nắm trong tay quyền uy tối thượng dưới một người trên vạn người.

Với dòng máu Bàn Cổ chảy trong huyết quản và sự bảo hộ của Thông Thiên, Từ Chí bắt đầu hành trình nghịch thiên cải mệnh.

Hắn không cam tâm làm một kẻ tu tiên tầm thường, mà quyết tâm đập tan định mệnh bi thảm của nhân tộc và Tiệt Giáo.

Tại Côn Luân Sơn, hắn dùng thực lực áp chế Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn phải nín nhịn.

Hắn thanh trừng nội bộ Tiệt Giáo, diệt trừ những kẻ phản phúc như Định Quang Tiên ngay từ trong trứng nước.

Không dừng lại ở đó, Từ Chí trở về Nhân tộc, phế bỏ sự thờ phụng mù quáng đối với Nhân Giáo của Lão Tử, đánh bại Huyền Đô đại pháp sư, tự mình gánh vác danh hiệu "Nhân Vương".

Hắn truyền đạo pháp, dạy nhân tộc tự cường, biến một chủng tộc yếu ớt thành thế lực thứ ba đủ sức làm lay chuyển cán cân Hồng Hoang.

Trong cuộc đại chiến Vu - Yêu khốc liệt, Từ Chí sắm vai kẻ đứng sau màn, vừa liên kết với Vu tộc để kìm hãm Yêu tộc, vừa âm thầm mưu toan lợi ích tối đa.

Hắn trợ giúp Hậu Thổ hóa luân hồi nhưng vẫn giữ lại đường lui cho Vu tộc, đồng thời chiếm lấy quyền phân phong Địa Phủ, trở thành Phong Đô Đại Đế.

Khi hai tộc Vu - Yêu lưỡng bại câu thương, chính Từ Chí là người đứng ra thu dọn tàn cuộc, lập nên Nhân Tộc Thiên Đình, chính thức đăng cơ Thiên Đế, nắm giữ quyền bính Tam Giới: Thiên, Địa, Nhân.

Tuy nhiên, tham vọng của Từ Chí vượt xa ngôi vị Thiên Đế hay sự công nhận của Thiên Đạo.

Hắn biết rõ Phong Thần lượng kiếp đang đến gần, một kiếp nạn nhằm tiêu diệt Tiệt Giáo và ràng buộc chúng sinh vào bảng Phong Thần.

Để đối phó với sự toan tính của tứ đại Thánh nhân (Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề), Từ Chí điên cuồng tu luyện trong Hỗn Độn Châu, phá vỡ giới hạn Thiên Đạo để nở ra mười hai

phẩm Tam Hoa, đạt được chiến lực có thể ngạnh kháng Thánh nhân dù chưa chứng đạo.

Câu chuyện lên đến cao trào khi Từ Chí không ngần ngại nuốt chửng "Kiếp Khí" của lượng kiếp vào bụng, quyết tâm dùng kiếp lực để tôi luyện bản thân, đi theo con đường "Dĩ Lực Chứng Đạo" của Bàn Cổ đại thần năm xưa.

Hắn bố cục thiên hạ, từ việc hù dọa Thân Công Báo sang Tây Phương Giáo nằm vùng, đến việc thu phục các cường giả như Minh Hà Lão Tổ, Trấn Nguyên Tử về dưới trướng.

Giờ đây, khi tiếng trống trận Phong Thần vang lên, Từ Chí không còn là con cờ, mà là người cầm cờ.

Hắn đứng sừng sững giữa thiên địa, lưng tựa Tiệt Giáo, tay nắm Nhân Tộc và Địa Phủ, sẵn sàng nghênh chiến với cả chư Thánh để viết lại lịch sử Hồng Hoang, đưa Nhân tộc và Tiệt Giáo thoát khỏi kiếp nạn diệt vong, hướng tới ngôi vị chí cao vô thượng.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 1

"Ta xuyên không rồi sao?" "Xuyên đi đâu không tốt, lại xuyên vào Hồng Hoang?!" Từ Chí nhìn quanh đám người nguyên thủy mặc da thú, quấn lá cây, trong lòng không khỏi mờ mịt.

Theo ký ức trong não, đây chính là Hồng Hoang!

Lúc này Nhân giáo vừa mới thành lập, đại lục Hồng Hoang đang tràn đầy nguy cơ!

Trong ký ức chưa hề xuất hiện Xiển giáo và Tiệt giáo, minh chứng là Nguyên Thủy và Thông Thiên vẫn chưa thành thánh.

Thời điểm hiện tại, hai tộc Vu - Yêu đang ma sát thường xuyên, đại chiến sắp sửa bùng nổ.

Đây là thời kỳ Kim Tiên không bằng chó, Đại La đi đầy đất, Chuẩn Thánh mới có chút tiếng nói!

Từ Chí tự biết rõ bản thân, sau khi xuyên không căn nguyên chỉ là Hậu thiên Nhân tộc, vừa mới ngưng kết Kim Đan, ngay cả Địa Tiên cũng không bằng!

Cái trình độ này ở Hồng Hoang – nơi khởi nguyên của vạn giới, vùng đất vô thượng mà tiên nhân mới chỉ là bước khởi đầu, không chừng tùy tiện nhảy ra một con tiểu yêu cũng có thể nuốt chửng hắn!

Cần biết rằng, hiện tại đang là thời kỳ Vu - Yêu đại chiến, Lượng kiếp thứ hai của thiên địa!

Lượng kiếp thứ nhất là Long Hán đại kiếp, tam tộc đại chiến, cuối cùng tam tộc toàn bộ lụi bại, La Hầu thân tử!

Cường giả ngã xuống không kế xiết, một Kim Đan nhỏ bé muốn bảo toàn tính mạng tu luyện trong Lượng kiếp là điều cực kỳ khó

khăn!

Ngặt nỗi mỗi lần Lượng kiếp, chỉ có Thánh nhân mới có thể đứng ngoài cuộc, còn lại chúng sinh đều thân tại kiếp trung không thể siêu thoát, dù là Chuẩn Thánh cường giả cũng sẽ thân tử đạo tiêu!

Vu Yêu Lượng kiếp chính là kiếp nạn thảm khốc nhất đối với Nhân tộc.

Bởi vì trong lần Lượng kiếp này, Yêu tộc sẽ đại tứ đồ sát Nhân tộc để đúc tạo Đồ Vu Kiếm!

Đây là một trận hạo kiếp của toàn bộ Nhân tộc!

Trong lúc Từ Chí đang sầu mày khổ mặt, trong não hải bỗng vang lên một thanh âm thần bí. 【 Đinh!

Hệ thống Lựa chọn Thần cấp kích hoạt, Túc chủ ràng buộc thành công, đang tải dữ liệu... 】 Hệ thống Lựa chọn Thần cấp?!

Từ Chí cảm thấy toàn thân run lên, tinh thần chấn hưng hẳn.

Kiếp trước hắn cũng là người hâm mộ truyện Hồng Hoang, tự nhiên biết rõ tầm quan trọng của hệ thống! 【 Đinh!

Hệ thống Lựa chọn ràng buộc thành công! 】 【 Nhiệm vụ lựa chọn lần đầu phát bố: Thỉnh Túc chủ nhanh chóng đưa ra lựa chọn, sau khi hoàn thành mới kích phát nhiệm vụ tiếp theo! 】 【 Lựa chọn 1: Bái nhập Nhân giáo, tế bái Thái Thanh Lão Tử, phần thưởng Bát Cửu Huyền Công. 】 【 Lựa chọn 2: Nguyên Thủy đang trong lúc khốn đốn, chỉ điểm Nguyên Thủy, phần thưởng 5 triệu điểm công đức. 】 【 Lựa chọn 3: Thông Thiên đang trong lúc khốn đốn, chỉ điểm Thông Thiên, phần thưởng Hậu thiên công đức chí bảo Hồng Mông Lượng Thiên Thước. 】 【 Sau khi Túc chủ chọn bất kỳ mục nào, sẽ mở ra Gói quà tân thủ *1 】 Hệ thống vừa dứt lời, trước mắt Từ Chí xuất hiện một đồng hồ đếm ngược, chỉ có một phút để lựa

chọn.

Nhìn đồng hồ, Từ Chí lâm vào trầm tư.

Lựa chọn một nhìn có vẻ đơn giản, nhưng Nhân giáo từ đầu chí cuối chỉ có một đệ tử là Huyền Đô, muốn bái vào Nhân giáo đâu có dễ?!

Tuy truyền thuyết nói Lão Tử thu đồ vì đại nghị lực của Huyền Đô, nhưng Từ Chí cho rằng quan trọng nhất là hai chữ 'duyên pháp'.

Nói trắng ra, Huyền Đô và Nhân giáo có duyên.

Không có Huyền Đô, chưa chắc đã có duyên với Nhân giáo.

Hơn nữa nếu có thể bái sư Lão Tử, cần gì hệ thống thưởng Bát Cửu Huyền Công, trực tiếp có Cửu Chuyển Huyền Công rồi!

Còn việc giúp đỡ Nguyên Thủy, Từ Chí cũng từ bỏ!

Nguyên Thủy vốn coi trọng căn nguyên, một Hậu thiên Nhân tộc căn bản không vào được mắt y, nói gì đến chuyện giúp đỡ?

Duy có Thông Thiên, giảng giải 'hữu giáo vô loại', tiệt thủ một tia sinh cơ, có lẽ có thể mưu tính được!

Còn về việc tìm Tam Thanh... cùng lắm thì theo Huyền Đô đi Côn Luân sơn, đằng nào ở lại đây cũng chết, đi cùng Huyền Đô ít nhất còn có đường sống!

"Ta chọn mục thứ ba!" Từ Chí mặc niệm. 【 Đinh!

Chúc mừng Túc chủ đã đưa ra lựa chọn chính xác nhất, nhận được Siêu cấp Gói quà tân thủ, có muốn mở ra không? 】 "Mở ra!" Từ Chí không chút do dự, đây chính là vốn liếng để hắn an thân lập mệnh!

Có thêm hai chữ 'siêu cấp', tuyệt đối không làm hắn thất vọng! 【 Đinh!

Chúc mừng Túc chủ nhận được 1 triệu điểm công đức! 】 【 Đinh!

Chương 2

Chúc mừng Túc chủ nhận được Bàn Cổ Tinh Huyết *1! 】【 Đinh!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý! 】【 Đinh!

Chúc mừng Túc chủ nhận được Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên! 】Công đức, Bàn Cổ tinh huyết, linh căn, linh bảo!

Gói quà này thật sự quá phong phú!

"Hệ thống, Bàn Cổ tinh huyết này có thể trực tiếp phục dụng không?" Từ Chí hỏi thầm trong lòng, hiện tại hắn đang thiếu nhất là thực lực!【 Kiểm tra môi trường túc chủ, kiểm tra hoàn tất, có thể yên tâm sử dụng 】Sau khi xác nhận với hệ thống, Từ Chí trực tiếp sử dụng một giọt Bàn Cổ tinh huyết, tức thì cảm thấy đầu não thanh minh, đạo vận lưu chuyển quanh thân, con đường thành tiên trở nên thông suốt vô cùng, tùy thời có thể dẫn dắt linh khí đột phá!

Diện mạo tuy không đổi nhưng khí chất tự nhiên thêm phần siêu phàm thoát tục.

Một giọt Bàn Cổ tinh huyết đã trực tiếp nâng cao căn nguyên của hắn!

Có lẽ vì tập trung nâng cao căn nguyên nên thực lực cuối cùng chỉ dừng lại ở Chân Tiên cảnh.

Nhưng cường độ nhục thân của hắn đã có thể sánh ngang Kim Tiên!

Cần biết rằng trước đó hắn chỉ là một phàm nhân Kim Đan cảnh.

Phần lớn năng lượng của giọt tinh huyết đã dùng để cải tạo căn

nguyên của hắn!

Cách đó không xa khoảng chừng triệu dặm, một thanh niên đang quan sát Nhân tộc bỗng nhiên biến sắc.

"Nhân tộc là hậu thiên chủng tộc, sao có thể sinh ra người mang khí tức của Bàn Cổ đại thần?!" Y bấm tay tính toán, liếc nhìn về phía Từ Chí, trực tiếp bước qua dòng sông thời gian, xuất hiện trước mặt hắn.

"Kỳ lạ!

Quái lạ!

Nhân tộc hiện nay sao có thể xuất hiện tộc nhân có căn nguyên như vậy?" Thanh niên đứng trong không gian đa chiều quan sát Từ Chí, đầy vẻ không giải.

Chỉ cần đứng đó, Từ Chí đã cảm thấy thời không như ngưng đọng.

Tuyệt đối là một vị đỉnh cấp đại năng!

Thực lực thâm bất kiến đế, căn bản không thể phỏng đoán!

Hắn không biết rằng, người thanh niên này chính là Thông Thiên.

Thông Thiên nhìn Từ Chí, phát hiện bản thân tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong mà lại không nhìn thấu được một Chân Tiên Nhân tộc!

Nhân tộc này như hòa mình vào Đạo, tuyên cổ bất diệt, siêu thoát cả thời gian và không gian, đã chạm tới bỉ ngạn của 'Đạo', cảnh giới bán bộ thành Thánh!

Không biết tại sao, y ẩn ẩn có cảm giác cơ duyên thành đạo của mình nằm trên người tiểu Chân Tiên này.

Từ Chí cảm thấy thanh niên kia thu liễm khí tức mới có thể thở phào.

Dù không cần hít thở nữa nhưng uy áp của Thông Thiên quá khủng khiếp, đứng trước mặt y, Từ Chí cảm thấy mình chẳng khác gì sâu kiến.

Thông Thiên tùy ý lên tiếng hỏi: "Ngươi là người của Nhân tộc?" Từ Chí chắp tay vái chào: "Phải, tại hạ là Từ Chí của Nhân tộc, không biết tiền bối có chỉ giáo gì." Thông Thiên lại tỉ mỉ nhìn Từ Chí một lượt, liên tục thốt lên ba chữ quái.

"Quái!

Quái!

Quái!

Lại có hạng người như vậy tồn thế." Y phất ống tay áo, nói: "Bản tọa là một trong Tam Thanh, Thượng Thanh Thông Thiên." Mắt Từ Chí sáng lên, thì ra đây chính là lý do lựa chọn thứ ba là tốt nhất!

Nghĩ đến nhiệm vụ, hắn lên tiếng: "Thông Thiên Thánh nhân thấy ta quái, vãn bối lại thấy không có gì quái cả." Liếc trộm một cái, thấy Thông Thiên không có ý định ra tay.

Trong Tam Thanh, Thông Thiên là người suất tính nhất, thấy hứng thú của y đã bị khơi gợi, Từ Chí liền nói tiếp: "Thiên đạo có thường, thế gian vạn vật đều có định lý.

Chương 3

Nhưng Đại đạo có năm mươi, Thiên diễn bốn mươi chín, cái biến số trốn đi chính là 'Một'. 'Một' đó chính là biến số của chúng sinh, cũng là một tia sinh cơ của chúng chúng sinh trong đại kiếp.

Nhân tộc mênh mông hàng chục tỷ người, có một biến số như ta cũng là chuyện bình thường.

Ta tuy là một Hậu thiên Nhân tộc, nhưng cũng nguyện tranh lấy một tia sinh cơ đó!" Từ Chí vừa dứt lời, vùng thiên địa này bỗng nhiên chấn động, đạo âm vang vọng khắp hoàn vũ!

Thông Thiên kinh ngạc nhìn Từ Chí.

Chỉ một câu hỏi tùy miệng, không ngờ Từ Chí lại thốt ra lời đại đạo như vậy!

"Nói tiếp đi!" Thông Thiên như nắm bắt được điều gì đó, trong lúc tình cấp tiếng vang như hồng chung, lộ ra một tia khí cơ.

Từ Chí bị tia khí cơ đó tác động, dù nhục thân Kim Tiên cũng bị chấn vỡ từng khúc, chân linh như ngọn lửa tàn trước gió, có thể tắt bất cứ lúc nào!

Lúc này Thông Thiên tuy chưa thành Thánh nhân, nhưng khí cơ vô ý giải phóng cũng tạo nên uy thế như vậy, khiến Từ Chí hiểu thấu sự đáng sợ của đại năng Hồng Hoang.

Cần biết rằng, Kim Tiên ở các thế giới khác tuyệt đối là cường giả đỉnh cấp!

Nhưng chưa đầy một hơi thở, Từ Chí đã khôi phục như cũ, thậm chí thể phách và chân linh càng thêm ngưng luyện!

Thông Thiên đã ra tay, vì cơ duyên thành Thánh, y phất tay khiến

thương thế của Từ Chí biến mất.

Với tu vi của y, cải tử hoàn sinh, nhục bạch cốt đều là chuyện nhỏ, huống chi một chút thương thế!

Từ Chí nhìn thần tình của Thông Thiên, biết nhiệm vụ sắp hoàn thành!

Lúc này quanh thân Thông Thiên đạo vận lưu chuyển như Thiên đạo, nhìn cũng không dám nhìn một cái!

"Thiên địa chúng sinh tu hành là để cầu siêu thoát, tu một tia sinh cơ!

Nhân tộc ta không bằng các đại tộc khác, ở Hồng Hoang yếu ớt vô cùng, chịu đủ khi áp, nhưng vẫn nỗ lực tu hành.

Mọi sự tu hành đều là để tiệt thủ một tia sinh cơ, cầu mong thay đổi vận mệnh!" Từ Chí không nói thêm nữa.

Lúc này, trên người Thông Thiên bỗng bộc phát một uy lực không tên, trung tâm của cả thiên địa như chuyển dời lên thân hình y!

Vô số đại năng Hồng Hoang khoảnh khắc này đều chú mục về nơi đây.

Chỉ riêng những ánh mắt đó cũng khiến Từ Chí cảm thấy áp lực như vực sâu biển lớn.

Thông Thiên hừ lạnh một tiếng, phất tay chấn nát mọi sự chú thị.

"Ta là Thông Thiên, hôm nay cáo tri thiên hạ, lập hạ Tiệt giáo, vì chúng sinh thiên địa tiệt thủ một tia sinh cơ!

Thiên địa chứng giám!

Bản tọa hôm nay đương phong Thánh!" Bá khí!

Từ Chí thầm tán thưởng, Thông Thiên lúc này thật sự quá bá khí!

Trương dương tùy ý, thiên địa cộng tôn!

Lời nói của y trong nháy mắt truyền khắp đại địa Hồng Hoang, vạn vật sinh linh đều bái phục!

Trên thiên không hạ xuống mười vạn trượng công đức kim quang dung nhập vào cơ thể Thông Thiên, câu động Khai thiên công đức trong người y.

Thông Thiên lập địa thành Thánh!

Sau khi thành Thánh, khí tức Thông Thiên nhanh chóng thu liễm.

Nhìn Từ Chí, y chậm rãi nói: "Ngươi có nguyện bái ta làm sư, làm thủ đồ của Tiệt giáo ta, cùng hưởng khí vận của Tiệt giáo?" Cùng lúc đó, Từ Chí nghe thấy âm thanh của hệ thống. 【 Đinh!

Chúc mừng Túc chủ chỉ điểm Thông Thiên thành Thánh, nhận được Hậu thiên công đức chí bảo Hồng Mông Lượng Thiên Thước! 】 Từ Chí không quan tâm đến phần thưởng hệ thống.

Hệ thống đã thưởng rồi, chẳng lẽ còn chạy mất được sao?

Chương 4

Trong tai hắn lúc này là lời của Thông Thiên muốn thu đồ!

Thân truyền đệ tử!

Thân truyền của Thánh nhân!

Chỉ bằng cái thân phận này, hắn có thể đi ngang ở Hồng Hoang rồi!

Lại còn có thể hưởng thụ khí vận Tiệt giáo gia trì.

Tiệt giáo hào xưng vạn tiên triều bái, khí vận đỉnh thịnh vô song, có lúc còn lấn lướt cả Nhân giáo và Xiển giáo!

Có khí vận Tiệt giáo gia thân, lợi ích mang lại tự nhiên cực đại!

Nhưng không phải không có tai họa ngầm, thời kỳ Phong Thần khí vận Tiệt giáo suy bại, bản thân hắn tất nhiên cũng bị ảnh hưởng.

Từ Chí hướng về phía Thông Thiên bái lạy: "Đệ tử bái kiến lão sư!" Tai họa ngầm?

Nếu hắn thành Thánh, mọi tai họa tự nhiên tiêu trừ!

Tại sao không nhận đồng lý niệm của Thông Thiên, ở Hồng Hoang đại thế tranh lấy một tia sinh cơ, thành Thánh tiêu dao?!

Thậm chí... còn tiến xa hơn nữa!

Thông Thiên đại tiếu: "Tốt!

Tốt!

Tốt!

Hôm nay, ngươi chính là thân truyền đại sư huynh của Tiệt giáo ta, là thủ đồ của Huyền môn!" Thông Thiên mang theo Từ Chí, bước

ra một bước.

Thời không vặn vẹo biến huyễn, hai người đã tới Côn Luân sơn.

Nơi đây tiên vụ lượn lờ, long phượng trình tường, tiên thiên linh khí nồng đậm ập vào mặt, không biết tốt hơn nơi Từ Chí ở trước kia bao nhiêu lần.

Trên Côn Luân sơn, thần tiêu giáng khuyết ẩn hiện bên trong, chính là đạo trường của Tam Thanh.

Lúc này Tam Thanh chưa phân gia, Lão Tử và Nguyên Thủy ra nghênh đón Thông Thiên.

"Chúc mừng sư đệ hôm nay đắc chứng Hỗn Nguyên, vạn kiếp bất diệt." Hai người hướng Thông Thiên đạo hỉ, Thông Thiên lập tức đáp lễ, nhất thời không khí cực kỳ hòa hợp.

Thông Thiên cười nói: "Hai vị sư huynh có lẽ không tin, ta hôm nay đắc đạo thực ra là nhờ cơ duyên từ một Chân Tiên Nhân tộc." "Sao có thể?!" Nguyên Thủy nhất thời kinh ngạc, ánh mắt vượt qua Thông Thiên nhìn về phía Từ Chí phía sau.

Khoảnh khắc Thông Thiên thu đồ, Lão Tử và Nguyên Thủy đã từ nhân quả mà thấy được Từ Chí, tự nhiên biết y là đồ đệ của Thông Thiên, cũng là thủ đồ Huyền môn.

Chỉ có tầng nhân quả sâu hơn là không cách nào vượt qua Thông Thiên đã thành Thánh để nhìn thấu.

Từ Chí lập tức hướng hai người hành lễ.

"Kiến qua Đại sư bá, Nhị sư bá." Lão Tử và Nguyên Thủy đồng thời bấm tay tính toán.

Rất nhanh, hai người đối thị, đều thấy rõ sự chấn kinh trong mắt nhau.

Họ đã xuyên qua thời không, nhìn thấy cảnh Từ Chí chỉ điểm Thông Thiên!

Nguyên Thủy chằm chằm nhìn Từ Chí, nhất thời không nói nên lời.

Y và Thông Thiên đều thụ giáo từ Lão Tử, muốn lập giáo thành Thánh.

Nhưng nói thì dễ làm mới khó!

Sau khi hai người bế quan vạn năm, Thông Thiên chọn đi Nhân tộc xem thử, còn y tiếp tục bế quan trên núi.

Ngờ đâu, Thông Thiên lại đi trước một bước tìm được cơ duyên chứng đạo trên người Nhân tộc!

Lại còn thu được một đồ đệ tốt như vậy!

Thân là Bàn Cổ chính tông, Nguyên Thủy tự nhiên cảm nhận được khí tức Bàn Cổ trên người Từ Chí.

Chương 5

Có căn nguyên này, có đại trí tuệ này, sau này ít nhất cũng là một tôn Chuẩn Thánh đỉnh cấp!

Nguyên Thủy hối hận quá, nếu y cũng đi Nhân tộc, không chừng đã thành Thánh rồi!

Cơ duyên thành Thánh khiến Nguyên Thủy không thể không đỏ mắt!

Bên cạnh, Lão Tử nhìn Từ Chí cũng tâm tư lay động.

Y vốn định sẵn sẽ có một đồ đệ Nhân tộc, xem ra phải thuận ứng thiên ý, ít ngày tới sẽ tới Thủ Dương sơn một chuyến.

Đồ đệ này Thông Thiên thu được làm y cũng phải hâm mộ!

"Tiến hành nghi thức nhập môn trước đi." Thông Thiên hớn hở nói, chuyện Từ Chí nhập môn càng sớm càng tốt.

Dưới sự chứng kiến của Tam Thanh, Từ Chí ở Bích Du cung chiêu cáo thiên địa, hoàn thành nghi thức.

Thân truyền của Thánh nhân không phải chuyện nhỏ, tự nhiên phải thông cáo để thiên địa đều biết.

"Đồ nhi, đã nhập Tiệt giáo ta, làm thân truyền của ta, tất nhiên phải truyền thừa y bát.

Hôm nay ta truyền Huyền môn chính pháp Cửu Chuyển Huyền Công, lại truyền thanh kiếm tùy thân Thanh Bình Kiếm, hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, và phòng ngự chí bảo Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Ra ngoài bôn ba, phàm là kẻ nào không có mắt dám trêu chọc, trực

tiếp chém luôn!

Nếu đánh không lại, cứ tế ra Thanh Bình Kiếm, ta xem kẻ nào dám động!" Thông Thiên một hơi lấy ra ba kiện linh bảo, toàn bộ đều là hàng đỉnh cấp!

Thanh Bình Kiếm không cần nói nhiều, là linh kiếm bản mệnh của Thông Thiên, Tiên thiên đỉnh cấp linh bảo, sau khi Thông Thiên thành Thánh uy lực chỉ đứng sau ba đại Tiên thiên chí bảo!

Hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, chỉ riêng mỗi viên đã là trung phẩm Tiên thiên linh bảo, hợp lại thành một bộ Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, có thể bố trí Tiên thiên Phúc Hải đại trận, uy lực vô cùng!

Trong chiến tranh Phong Thần, Triệu Công Minh chỉ dựa vào chúng mà đánh Xiển giáo tan tác!

Nếu cuối cùng Nguyên Thủy không ra tay, người của Xiển giáo e rằng đều phải vào Phong Thần bảng hết.

Hơn nữa, đây chưa phải uy lực thực sự của Định Hải Thần Châu.

Nếu đủ ba mươi sáu viên mới là hoàn chỉnh, bên trong có thể khai tịch chư thiên, diệu dụng vô cùng!

Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ là một trong Ngũ Phương Kỳ, lực phòng ngự đứng đầu trong các linh bảo, tập hợp đủ Ngũ Phương Kỳ có thể bố hạ đệ nhất phòng ngự đại trận!

Bất kỳ linh bảo nào ném ra cũng đủ khiến đám Đại La, Chuẩn Thánh tranh giành vỡ đầu!

Cần biết rằng hiện tại ai nấy đều đang trảm Tam thi, tìm bảo vật ký thác cực khó, bao nhiêu Đại La trong tay còn chẳng có nổi một kiện Tiên thiên linh bảo!

Vậy mà vừa bái sư, trong tay hắn đã có ba kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo!

"Cầm lấy những thứ này trước, sau này không đủ dùng thì bảo ta, nhớ kỹ linh bảo chỉ là ngoại vật, tu vi bản thân mới là chính đạo!" Thông Thiên chỉ sợ Từ Chí kiêu ngạo, vội vàng nhắc nhở.

"Đồ nhi hiểu rõ nặng nhẹ, xin sư phụ yên tâm." Từ Chí lập tức nghiêm sắc mặt trả lời, hắn thâm tri lời Thông Thiên rất đúng.

Ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất có Hỗn Độn Chung trong tay, không thành Thánh thì vẫn thân vẫn trong Lượng kiếp như thường!

"Như vậy là tốt nhất!" Thông Thiên gật đầu, nhìn sang Lão Tử và Nguyên Thủy: "Hai vị sư huynh, Huyền môn ta có được truyền nhân như vậy, không có biểu hiện gì sao?" Lão Tử lấy ra một bình ngọc tặng cho Từ Chí.

"Một viên Cửu Chuyển Kim Đan, cầm lấy tu luyện đi." Tương truyền một viên Cửu Chuyển Kim Đan có thể giúp người ta lập địa thành Đại La.

Nguyên Thủy cũng lấy ra một kiện Hậu thiên chí bảo tặng Từ Chí.

"Ta thấy ngươi phúc duyên thâm hậu, sau này bảo vật thu được chắc chắn không ít, tặng ngươi Bách Quả Viên này, có thể trồng linh căn bên trong." Như vậy, linh căn Hoàng Trung Lý trong tay hắn không lo không có chỗ trồng.

Từ Chí hành lễ: "Tạ Đại sư bá, Nhị sư bá." Thông Thiên mỉm cười nói: "Những bảo bối này, trừ Thanh Bình Kiếm của ta không cần tế luyện là có thể dùng ngay, còn lại đều phải tế luyện.

Chỉ là với tu vi hiện tại của con, muốn tế luyện xong chúng chắc phải tốn hàng vạn năm, thậm chí là một nguyên hội." "Thôi được, những thứ này đủ để con tu luyện một thời gian, đi bế quan đi.

Có gì không hiểu cứ tới Bích Du cung hỏi ta.” Một nguyên hội là mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm.

Từ Chí lập tức cáo lui Tam Thanh, tìm một chỗ trong Bích Du cung bắt đầu bế quan.

Hắn tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công mà Thông Thiên truyền lại, vốn là công pháp truyền thừa của Bàn Cổ, hiệu quả không cần bàn cãi.

Tuy Cửu Chuyển Huyền Công của Tam Thanh không hoàn chỉnh, nhưng cũng đủ tu tới Đại La Kim Tiên.

Chương 6

Hồng Hoang không tính năm tháng, loáng cái đã qua hai ngàn năm.

Trong thời gian đó Nguyên Thủy đã chứng đạo, Tam Thanh cũng bắt đầu lục tục thu nhận môn nhân.

Cảnh giới của Từ Chí từ Chân Tiên sơ kỳ đã đạt tới Chân Tiên đỉnh phong.

Không hổ là Bàn Cổ tinh huyết cải tạo căn nguyên, tốc độ tu hành của hắn dù ở giữa đám Tiên thiên sinh linh cũng là hạng nhất.

Nhưng Từ Chí vẫn chê chậm.

Hắn rút ra 20 vạn điểm công đức từ gói quà tân thủ.

Công đức ở Hồng Hoang được coi là thứ vạn năng, diệu dụng vô cùng.

Hắn muốn dùng công đức để thăng cấp tu vi! 20 vạn công đức được Từ Chí trực tiếp đả nhập vào cơ thể, quanh thân tỏa ra thanh quang công đức nhàn nhạt, bên trong sinh ra một luồng sức mạnh ôn hòa bàng đại.

Khí thế của hắn bắt đầu thăng vọt.

Nếu để Tam Thanh biết được, chắc chắn sẽ mắng hắn là kẻ phá gia chi tử!

Ngay cả Thánh nhân cũng trân quý công đức vô cùng, vậy mà hắn lại dùng để gia tốc tu luyện?!

Oanh!

Chưa đầy trăm năm, Từ Chí đã đột phá quan ải, đạt tới vị cách Kim Tiên!

Kim Tiên và Chân Tiên là hai tồn tại hoàn toàn khác biệt.

Lúc này hắn đã có thể tham ngộ pháp tắc, ngao du giữa hai chiều thời gian và không gian, tùy tay diệt trừ một tiểu thiên thế giới.

Chỉ cần một tia chân linh còn sót lại là có thể trùng sinh.

Ở Hồng Hoang vô tận, cuối cùng hắn cũng đã đăng đường nhập thất, có năng lực sinh tồn.

Nhưng vẫn chưa đủ!

Từ Chí lấy ra Cửu Chuyển Kim Đan.

Trước đây khi chưa thành Kim Tiên, chân linh khó lòng chịu nổi dược lực nên không dám dùng, giờ thì được rồi.

Nuốt xuống kim đan, lấy thêm 10 vạn điểm công đức hỗ trợ tiêu hóa.

Kim Tiên trung kỳ...

Kim Tiên hậu kỳ...

Kim Tiên đỉnh phong...

Thái Ất Kim Tiên!

Trôi qua 3000 năm, chỉ trong nháy mắt, Từ Chí đã thành công tiêu hóa kim đan dưới sự hỗ trợ của công đức, đạt tới Thái Ất Kim Tiên!

Nhục thân cũng đạt tới cường độ Thái Ất Kim Tiên tương ứng!

Thực ra dược lực vẫn còn, nhưng Từ Chí chọn không đột phá tiếp mà dùng để mài giũa căn cơ.

Cửu Chuyển Kim Đan lập địa thành Đại La quả thực kinh nhân, khiến căn cơ của hắn thâm hậu vô cùng.

Còn về chiến lực thực sự, hắn cũng chưa dám nói trước.

Tới mức này, Từ Chí dừng việc tu hành, bắt đầu tế luyện pháp

bảo.

Đầu tiên là Hồng Mông Lượng Thiên Thước.

Đây là Hậu thiên công đức chí bảo, cả Hồng Hoang chỉ có hai kiện!

Sau khi Bàn Cổ khai thiên, thân hóa Hồng Hoang, đại đạo ban xuống Khai thiên công đức bàng đại, chia làm mười phần tỏa đi khắp nơi.

Hai phần kết hợp với trọc khí đại địa hóa thành Thập Nhị Tổ Vu; Tam Thanh mỗi người được một phần và nhờ đó chứng đạo thành Thánh; ba phần dùng để giúp Hồng Hoang diễn hóa.

Chương 7

Hai phần cuối cùng mới hóa thành hai kiện Hậu thiên công đức chí bảo.

Một kiện hội tụ huyền hoàng chi khí, hình thành nên đệ nhất phòng ngự chí bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp!

Kiện còn lại hội tụ hồng mông chi khí, hình thành nên đệ nhất công phạt chí bảo Hồng Mông Lượng Thiên Thước!

Hai kiện chí bảo này dù là hậu thiên nhưng uy lực không hề kém cạnh Tiên thiên cực phẩm linh bảo!

Điểm mạnh nhất không nằm ở uy lực, mà là sát nhân không dính nhân quả!

Cần biết rằng dù là Chuẩn Thánh cũng không dám tùy ý dây vào nhân quả!

Từ Chí bắt đầu luyện hóa Lượng Thiên Thước.

Lại qua năm ngàn năm, Từ Chí xuất quan.

Hắn dùng sạch 70 vạn điểm công đức còn lại, trực tiếp tế luyện toàn bộ Hồng Mông Lượng Thiên Thước, Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu và Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên một lượt!

Năm ngàn năm không dài, dù có công đức gia tốc cũng chỉ đủ tế luyện hoàn toàn Lượng Thiên Thước và Khống Thủy Kỳ, hai kiện còn lại chỉ dừng ở mức có thể sử dụng.

Tốc độ này so với dự tính của Thông Thiên đã nhanh hơn gấp mười lần.

Những Thái Ất Kim Tiên khác trong năm ngàn năm đó có khi chỉ vừa mới luyện hóa xong bước nhập môn của một kiện linh bảo.

Từ Chí mở cấm chế, bước ra khỏi nơi bế quan.

Mỗi bước chân đi qua không gian đều vặn vẹo dưới chân, thoáng chốc đã tới Bích Du cung.

Lúc này trong cung chỉ có vài vị thân truyền đệ tử mà Thông Thiên thu nhận, một nam ba nữ.

Thấy có người vào, bốn người đồng thời đứng dậy hành lễ.

"Đa Bảo kiến qua Đại sư huynh." "Vô Đương kiến qua Đại sư huynh." "Kim Linh kiến qua Đại sư huynh." "Quy Linh kiến qua Đại sư huynh." Những người vào được Bích Du cung chắc chắn là thân truyền, không khó để đoán danh tính.

Bốn người nhìn Từ Chí, đối thị nhau, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

Họ nghe sư tôn nói Đại sư huynh lúc bái sư mới chỉ là Chân Tiên!

Vậy mà bế quan chưa tới một vạn năm đã đạt vị cách Thái Ất!

Bốn người họ có thể thành thân truyền của Thánh nhân thì thiên phú đương nhiên không tầm thường, nhưng so với Đại sư huynh thì quả thực kém xa!

Nếu cho họ một vạn năm, tuyệt đối không thể từ Chân Tiên đột phá lên Thái Ất!

Chấn hám nhất là Đa Bảo đạo nhân, hào xưng Đa Bảo nên y cực kỳ nhạy cảm với bảo vật.

Y thấy bảo quang trên người Đại sư huynh thâm hậu, hòa làm một thể với bản thân.

Ít nhất cũng đã hoàn toàn luyện hóa linh bảo cấp bậc Tiên thiên

đỉnh cấp!

Y bái sư không muộn, nhưng tới giờ vẫn chưa hoàn toàn luyện hóa xong linh bảo sư tôn truyền cho!

Từ Chí đáp lễ: "Kiến qua các vị sư đệ, sư muội.

Những năm ta bế quan có chuyện gì xảy ra không, ai có thể giải hoặc cho ta?" Hắn vốn có thể bế quan tiếp, nhưng trong lòng bỗng có cảm ứng nên mới xuất quan.

Cụ thể chuyện gì, thực ra hắn cũng ẩn ẩn đoán được.

Đa Bảo cười khổ một tiếng: "Huynh bế quan đã lâu, chuyện lớn nhất là Nhị sư bá chứng đạo Hỗn Nguyên.

Sau đó, sư phụ quảng khai môn đình, thu nhận mấy đệ tử bất tài như chúng ta.

Đại sư bá cũng thu thân truyền, Nhị sư bá thì thu mười hai vị sư huynh đệ căn nguyên phi phàm.

Huyền môn khai chi tán diệp, chỉ là giữa chúng ta và đệ tử Xiển giáo của Nhị sư bá có chút xung đột...

Hazzi, nói ra thì dài, sư phụ đã đi luận đạo với Nhị sư bá từ 500 năm trước, tới giờ chưa về." Từ Chí gật đầu, quả nhiên là chuyện đó.

Không thể bói toán chuyện liên quan đến Thánh nhân, nhưng Từ Chí vốn hiểu rõ cốt truyện nên biết diễn biến tiếp theo.

Tam Thanh sắp phân gia rồi!

Chương 8

Đây là điều tất yếu, không ai ngăn cản được.

Chỉ là không ngờ thời gian lại sớm như vậy!

Sau khi chứng đạo mới hơn vạn năm mà đã ra nông nỗi này!

Đến mức môn nhân đệ tử cũng biết được, chứng tỏ sự việc đã rất nghiêm trọng.

Đúng lúc này, hắn nghe thấy tiếng hệ thống. 【 Đinh!

Nhiệm vụ lựa chọn lần thứ hai phát bố! 】 【 Lựa chọn 1: Hòa giải quan hệ Tam Thanh, ngăn cản Tam Thanh phân gia, phần thưởng mười hai viên Định Hải Thần Châu. 】 【 Lựa chọn 2: Đầu quân Xiển giáo, bái nhập môn hạ Nguyên Thủy, phần thưởng 1 triệu điểm công đức. 】 【 Lựa chọn 3: Thúc đẩy Tam Thanh phân gia, giúp Thông Thiên hạ quyết tâm, phần thưởng 3 triệu điểm công đức. 】 Liếc nhìn nhiệm vụ, Từ Chí trực tiếp loại bỏ mục một và hai.

Ngăn cản phân gia là chuyện không tưởng, đôi bên lý niệm bất hòa, sớm muộn cũng đường ai nấy đi.

Phần thưởng tuy tốt nhưng linh bảo trên người hắn còn chưa luyện hóa hết, không cần cưỡng cầu.

Còn việc đầu quân Xiển giáo, thưởng bao nhiêu không quan trọng, hạng chuyện đó hắn làm không được!

Thưởng của lựa chọn ba rất hợp ý, 1 triệu công đức trước đó đã mang lại thu hoạch phong phú, huống chi là 3 triệu!

"Ta chọn mục thứ ba." 【 Đinh!

Túc chủ lựa chọn thành công! 】 Từ Chí trịnh trọng nói với bốn

người: “Đa Bảo, Vô Đương, Kim Linh, Quy Linh, lập tức triệu tập môn nhân đệ tử Tiệt giáo.

Đừng để họ kinh hoảng, chúng ta có lẽ sắp phải rời Côn Luân sơn.

Hãy thu xếp mọi thứ của Tiệt giáo tại Côn Luân cho thỏa đáng, tĩnh đợi sư phụ luận đạo trở về.” “A!

Sư huynh, có cần phải huy động nhân lực như vậy không?!” Đa Bảo thốt lên đầy kinh ngạc.

Thật quá điên rồ, chuẩn bị đưa cả Tiệt giáo rời Côn Luân!

Từ Chí gật đầu, không cho phép nghi ngờ: “Cứ việc làm đi, có chuyện gì ta gánh hết!” “Sư huynh, hay là đợi sư phụ về đã!” “Đúng đó sư huynh, sư phụ và Nhị sư bá đang luận đạo, chúng ta sao có thể khinh suất quyết định.” “Tam tư đi sư huynh, chuyện này ảnh hưởng tới cả Tiệt giáo đó!” Vô Đương, Quy Linh, Kim Linh đồng loạt khuyên ngăn.

Từ Chí cười.

Hắn nhìn lướt qua bốn người, tuy cười nhưng ngữ khí mang theo quyết tâm cực lớn.

Hắn chỉ thốt ra bảy chữ.

“Đạo bất đồng, bất tương vi mưu!” Đa Bảo, Vô Đương, Kim Linh, Quy Linh đồng thời lặng người.

Ngay sau đó, bốn người đồng loạt hành lễ với Từ Chí!

“Chúng đệ tử tuân mệnh sư huynh!” Cuối cùng họ đã hiểu tại sao Từ Chí có thể làm Đại sư huynh Tiệt giáo.

Triệu tập toàn giáo là đại khí phách!

Chống lại áp lực đưa ra quyết định kinh thế là đại nghị lực!

Thốt ra bảy chữ đó là đại trí tuệ!

Họ còn kém xa lắm!

"Tốt!" Bốn người chưa kịp động thân thì từ trong Ngọc Hư cung truyền ra một tiếng khen ngợi.

Thanh âm đó chính là sư tôn, giáo chủ Tiệt giáo – Thông Thiên!

"Tốt cho câu đạo bất đồng bất tương vi mưu!

Chương 9

Ta thành Thánh đã vạn năm, lại nhìn không thấu triệt bằng đồ đệ mình!" Thông Thiên cảm khái, trong Ngọc Hư cung bỗng bộc phát vòng xoáy tiên thiên linh khí hạo đãng!

Linh khí hùng hồn của Côn Luân sơn bắt đầu hội tụ về Ngọc Hư cung.

Đặc biệt là linh khí quanh Bích Du cung gần như bị rút cạn.

Linh khí đậm đặc tới mức hóa thành sương mù.

Thông Thiên từ Ngọc Hư cung bay vút lên trời, đại tiếu: "Đạo bất đồng bất tương vi mưu, sư huynh bảo trọng!

Hôm nay, Tiệt giáo rút khỏi Côn Luân!" Nguyên Thủy cũng bay ra đối diện Thông Thiên, khí thế hai người không ngừng leo thang.

Nhất thời thiên địa biến sắc, tinh tú chấn động.

Uy áp Thiên đạo giáng xuống Côn Luân, ép mọi người đến mức hô hấp không thông.

Tình nghĩa vô số nguyên hội của Thông Thiên và Nguyên Thủy vẫn còn đó, lúc này cả hai đều chưa có ý định xé rách mặt mà động thủ.

Thông Thiên cười hì hì nói: "Ta thành đạo là nhờ đồ đệ ta, hôm nay lại được đồ đệ điểm ngộ.

Sư huynh, hai ta cần gì phải động thủ?

Huynh có mười hai đồ đệ giỏi, ta cũng có năm vị thân truyền!

Ba ngàn năm sau, chi bằng để thân truyền hai bên luận đạo một trận thì thế nào?" Nguyên Thủy đen mặt không nói gì.

Thực ra trong lòng y đang chửi thầm.

Thông Thiên giỏi lắm, càng ngày càng gian xảo!

Có Từ Chí ở đó, ta có mười hai thân truyền thì đã sao!

Hắn giờ là Thái Ất Kim Tiên, mười hai đồ đệ của ta ba ngàn năm sau có lên nổi Thái Ất không?

Nhưng thể diện Thánh nhân không thể để mất!

Nguyên Thủy vừa định cứng đầu ứng chiến, cùng lắm là ban thêm cơ duyên cho đồ đệ, chứ mặt mũi y không thể vứt bỏ.

Thông Thiên lại đột ngột nói: "Sư huynh yên tâm, Đại đệ tử Tiệt giáo ta sẽ không ra tay, thấy sao?!" Quá ác, thật sự quá ác!

Từ Chí nghe Thông Thiên nói mà tưởng tượng ra được vẻ mặt biệt khuất của Nguyên Thủy.

Cần biết Nguyên Thủy là vị Thánh nhân trọng mặt mũi nhất!

Quả nhiên, Nguyên Thủy hừ lạnh: "Xiển giáo ta có Mười Hai Kim Tiên, một lũ lông lá mang sừng dưới trướng đệ sao thắng nổi?

Sư đệ cứ đi đi, ba ngàn năm sau vi huynh đợi tại đây!" Thông Thiên cười lớn, đạo bào vung lên, trực tiếp thu toàn bộ đệ tử Tiệt giáo, Bích Du cung, dược viên, thú viên... toàn bộ cơ nghiệp tại đây vào trong tay áo!

Trấn Nguyên Tử còn có Tụ Lý Càn Khôn, huống chi là uy lực của Thánh nhân!

Trong ống tay áo liền diễn hóa ra một đại thiên thế giới, an đốn mọi người và vật thỏa đáng.

Ngoại trừ Từ Chí!

Thông Thiên mang Từ Chí bên cạnh, trực tiếp vặn vẹo thời không,

bước ra khỏi Côn Luân sơn.

Là Thánh nhân, đi đâu trong Hồng Hoang cũng chỉ trong tích tắc, nhưng y đi không nhanh, thong thả du lịch trong dòng sông thời khuyết.

Từ Chí vận dụng toàn bộ pháp lực, cảm nhận môi trường xung quanh thời không trường hà.

Thông Thiên đang ban cơ duyên cho hắn!

Thái Ất Kim Tiên đã có thể cảm ngộ pháp tắc.

Trong dòng sông thời gian là nơi tốt nhất để cảm ngộ pháp tắc thời gian và không gian!

Hai loại pháp tắc đỉnh cấp này, cảm ngộ bao nhiêu cũng không thừa!

Khí cơ của Thông Thiên bộc phát, dẫn dắt Từ Chí, khiến hắn dần chìm vào đốn ngộ.

Chương 10

Trong thời không trường hà không hề có khái niệm thời gian.

Một lần đốn ngộ đó đã là năm trăm năm ở Hồng Hoang.

Năm trăm năm sau, Từ Chí mở mắt, gật đầu với Thông Thiên.

Hắn cùng Thông Thiên du tẩu trong dòng sông thời gian.

Với tư cách Thái Ất Kim Tiên, Từ Chí vốn có năng lực này, chỉ là nơi Thông Thiên dẫn tới thuộc vùng hẻo lánh, thâm thúy và nguy hiểm hơn nhiều.

Thời không trường hà thần bí khó lường, có những nơi ngay cả Đại La hay Chuẩn Thánh cũng không dám tùy tiện đặt chân.

Vì an toàn, Thông Thiên mới đích thân hộ pháp cho hắn.

Thông Thiên nhìn Từ Chí, càng nhìn càng ưng ý.

Thiên phú, tâm tính, cơ duyên, đồ đệ này đều vượt xa các thân truyền khác của Huyền môn, không chừng tôn Thánh nhân thứ hai của Tiệt giáo chính là hắn!

Có đồ đệ như vậy kế thừa y bát, Xiển giáo có mười hai Kim Tiên thì đã sao.

Hai thầy trò du lịch thêm hơn trăm năm nữa, Thông Thiên chợt cảm ứng.

Thấy duyên pháp đã tới, y cùng Từ Chí phá vỡ thời không trường hà.

Nơi họ đáp xuống chính là Kim Ngao đảo.

Đây cũng là đạo trường định mệnh của Thông Thiên.

“Cung nghênh Thông Thiên Thánh nhân hàng lâm Kim Ngao đảo!” Một con thỏ tai dài khổng lồ, cung kính bước tới, đôi mắt đỏ ngầu không chút hung quang, ôn thuận vô cùng.

Trước mặt Thông Thiên, nó áp chế bản năng, ngay cả nhảy cũng không dám nhảy.

“Kim Ngao đảo đã thanh lý hoàn thành, tại hạ nguyện hiến cho Thông Thiên Thánh nhân.” Thông Thiên nhìn Kim Ngao đảo cười sảng khoái, phất tay thả mọi người Tiệt giáo ra.

“Từ nay về sau, nơi này sẽ là đạo trường của ta, Tiệt giáo sẽ đại hưng tại đây!” 【Đinh!

Chúc mừng Túc chủ thành công thúc đẩy Tam Thanh phân gia, nhận được 3 triệu điểm công đức!】 Phần thưởng cuối cùng cũng tới! 3 triệu điểm công đức đủ để Từ Chí tế luyện toàn bộ linh bảo, tu vi sẽ tăng vọt!

Nhưng lúc này Từ Chí không quan tâm chuyện đó.

Kẻ hiến tặng Kim Ngao đảo chính là Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Thời kỳ Phong Thần sau này, y là thân tín của Thông Thiên, nắm giữ Lục Hồn Phiên nhưng lại phản bội sang Xiển giáo, là nguyên nhân trực tiếp khiến Thông Thiên lạc bại.

Từ Chí lúc này mới có thể giết được y!

Sự lụi bại của Tiệt giáo sau này có liên quan mật thiết tới đám bại loại này.

Lý niệm 'hữu giáo vô loại' của Thông Thiên tuy tốt, nhưng vì thế mà môn hạ có quá nhiều kẻ xấu.

Những kẻ này dựa vào thân phận đệ tử Thánh nhân mà làm xằng

làm bậy, tổn hại khí vận Tiệt giáo.

Dù ở khía cạnh nào, Từ Chí cũng thấy cần phải dọn dẹp đám người này!

Về tình, hắn không có thiện cảm với bọn phản đồ.

Về lý, hắn giờ là Đại sư huynh Tiệt giáo, hưởng khí vận gia thân, bọn chúng tổn hại khí vận chính là tổn hại đến hắn!

Tuy nhiên, lúc này Trường Nhĩ Định Quang Tiên vừa mới hiến đảo, Thông Thiên đang vui mừng.

Từ Chí có thể giết nhưng không cần phải giết ngay lúc này.

Hơn nữa, chỉ giết một đứa thì không có tác dụng gì lớn.

Từ Chí muốn làm một trận lớn để thanh lọc Tiệt giáo!

Hắn lập tức chúc mừng Thông Thiên: "Chúc mừng lão sư có được bảo địa!

Chương 11

Lão sư sao không học theo Đạo Tổ, tại đây giảng đạo cho môn đồ Tiệt giáo, giải hoặc cho thương sinh thiên hạ?" Mắt Thông Thiên sáng lên, học theo Đạo Tổ giảng đạo, chuyện này y làm được!

Tức thì cười nói: "Tốt, lời này rất hợp ý ta, một ngàn năm sau, ta sẽ giảng đạo tại Bích Du cung!

Thương sinh thiên hạ, không luận căn nguyên, xuất thân, đều có thể tới nghe giảng!" Thanh âm của y mang theo vĩ lực vô hình, trong nháy mắt truyền khắp Hồng Hoang!

Lời Thánh nhân, thiên hạ cùng chứng giám!

Xong xuôi, y nhìn con thỏ tai dài, nói: "Ngươi hiến đạo trường cho ta, coi như có duyên.

Sau này nhập môn hạ ta, hầu hạ bên cạnh, có nguyện ý không?" Con thỏ lập tức tươi cười rạng rỡ: "Tự nhiên nguyện ý, đa tạ Thánh nhân đề bạt." Nó quay sang Từ Chí: "Trường Nhĩ thỏ kiến qua Đại sư huynh!" Thông Thiên gật đầu: "Sau này gọi là Trường Nhĩ Định Quang Tiên, đi tu luyện đi." Sức mạnh Thánh nhân có thể dễ dàng cải thiên hoán địa.

Sau khi Định Quang Tiên đi, Thông Thiên phất tay cải tạo Kim Ngao đảo một lượt để Tiệt giáo sinh hoạt thuận tiện.

Làm xong, y trở về Bích Du cung.

Từ Chí cũng tìm một nơi trên đảo bắt đầu bế quan.

Một ngàn năm ở Hồng Hoang chỉ như cái chớp mắt.

Trong thời gian này, Từ Chí củng cố những cảm ngộ về thời gian và không gian rồi xuất quan.

Ngày đó, trên Kim Ngao đảo vạn tiên tề tựu, vô số sinh linh từ khắp Hồng Hoang đổ về.

Chỉ riêng hơi thở và linh khí của họ đã tạo thành một vòng xoáy linh khí phong bạo.

Trong Bích Du cung, ba tiếng chuông vang lên, uy áp Thánh nhân bắt đầu lan tỏa.

Vạn thiên sinh linh đều cúi đầu, vòng xoáy linh khí cuồng bạo cũng trở nên ôn thuận rồi biến mất.

Từ Chí xuất quan, bay tới Bích Du cung.

Môn đình Thánh nhân tự nhiên phi đồng tầm thường.

Bích Du cung trông như ở trên đảo, thực chất nằm ở một chiều không gian khác.

Chỉ có thân truyền đệ tử và một số ít ngoại môn đệ tử mới vào được cửa cung.

Trước cửa cung, vô số sinh linh ngồi xếp bằng, đợi Thông Thiên giảng đạo.

Thậm chí có cả Đại La, Chuẩn Thánh vượt ức vạn dặm chỉ để cầu được nghe đạo ngoài cửa cung.

Thái Ất, Kim Tiên... các tiên nhân cấp thấp nhiều không đếm xuể, đâu chỉ vạn người.

"Vân Tiêu (Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu) kiến qua Đại sư huynh." Từ Chí gật đầu nhìn qua, ba nữ tu này sau này danh tiếng lẫy lừng, chính là Tam Tiêu nương nương, những người đã bày Cửu Khúc Hoàng Hà trận ở Tây Kỳ ép Lão Tử và Nguyên Thủy phải ra tay.

Lời của Tam Tiêu vừa thốt ra đã khiến đám đông kinh thán.

"Vị đó là Đại sư huynh thân truyền của Tiệt giáo Từ Chí sao, mới

chỉ là Thái Ất sơ kỳ?" Lập tức có vị Đại La tán tu lên tiếng: "Thái Ất sơ kỳ?

Ta thấy hắn muốn trảm Thái Ất hậu kỳ chắc không quá ba chiêu!" "Nghe nói từ Chân Tiên lên Thái Ất chưa đầy vạn năm, quá đáng sợ!" "Hâm mộ thật, ta ngay cả cửa cũng không vào được, người ta đã là thủ đồ thân truyền!" Đám tán tu nhìn Từ Chí mà kích động khôn nguôi.

Chắc chắn là được trực tiếp nghe Thánh nhân giảng đạo, vinh hạnh biết bao!

Từ Chí không quan tâm người khác nghĩ gì, chào Tam Tiêu một tiếng rồi vào cung.

Hắn nghiễm nhiên ngồi ở vị trí gần Thông Thiên nhất.

Các đệ tử khác lần lượt tiến lên hành lễ.

Kẻ vào được cung đều là đệ tử nòng cốt, ai mà không biết vị Đại sư huynh này quan trọng thế nào trong lòng sư phụ!

Rất nhanh, không gian vặn vẹo, Thông Thiên hiện thân.

Từ Chí cùng các đệ tử bái kiến y.

Thông Thiên khẽ gật đầu, bắt đầu giảng đạo.

Thánh nhân giảng đạo, đại đạo chi âm vang vọng.

Chương 12

Nhất thời thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, tường thụy khắp nơi, khiến mọi người nghe đến say mê.

Từ Chí nhờ Bàn Cổ tinh huyết cải tạo nên tư chất căn nguyên cực đỉnh, lúc này nghe giảng đạo chẳng khác nào đối diện với Thiên đạo.

Thông Thiên giảng ba trăm năm, trăm năm giảng đạo bằng mười ngàn năm khổ tu của Từ Chí!

Đúng là có sư tôn tốt thật lợi hại!

Sau ba trăm năm, Thông Thiên dừng lại, kết thúc buổi giảng lần này.

"Hôm nay tới đây thôi, có gì thắc mắc cứ hỏi, ta sẽ giải đáp." Ánh mắt Thông Thiên trước tiên dừng lại trên người Từ Chí.

Đồ đệ này làm y hài lòng nhất, y ẩn ẩn mong đợi hắn sẽ thốt ra lời kinh nhân.

Từ Chí đứng dậy, hành lễ với Thông Thiên rồi thản nhiên nói: "Tạ sư tôn giải hoặc, đồ nhi quả thực có một chuyện không rõ.

Chuyện này hệ trọng, liên quan tới giáo nghĩa Tiệt giáo chúng ta.

Thứ cho đệ tử trực ngôn, giáo nghĩa Tiệt giáo có lẽ có chỗ cần phải thay đổi." Thông Thiên bị Từ Chí làm cho giật mình.

Đạo tâm Thánh nhân kiên định thế nào, chuyện làm y kinh ngạc cực kỳ ít.

Nhưng lời Từ Chí nói quả thực ngoài dự liệu!

Muốn thảo luận giáo nghĩa với Thông Thiên!

Đó chính là căn cơ thành Thánh của y!

Trừ Thánh nhân ra, ai dám vọng ngôn?!

Vậy mà Từ Chí lại to gan như vậy!

Đa Bảo cười khổ, không dám thở mạnh.

Ngàn năm trước, vị Đại sư huynh này cũng thế, dùng thái độ lễ phép nhất để nói những lời kinh động nhất!

"Đại sư huynh chúng ta... tuy hiếm khi xuất hiện, nhưng lần nào cũng khiến người ta phải bái phục." Đa Bảo liếc nhìn sắc mặt sư tôn, rồi truyền âm cảm thán với mấy người kia.

"Đại sư huynh muốn luận đạo với sư tôn sao?" Kim Linh Thánh Mẫu thấy không thể tin nổi.

Trong mắt người Tiệt giáo, sư tôn Thông Thiên là trời, lời y là chí lý.

Chưa từng ai nghĩ sư tôn có thể sai.

Nhưng Đại sư huynh lại có ý nghĩ đó!

"...

Sư huynh giản trực là vô địch rồi!" Vô Đương Thánh Mẫu thầm bái phục, phong thái này của Đại sư huynh chắc cả đời nàng cũng không chạm tới được.

Ngoại trừ mấy vị thân truyền, các đệ tử ngoại môn và thân tín khác của Thông Thiên ngay cả dũng khí truyền âm cũng không có.

Họ chỉ dám phủ phục trên đất, không dám nhìn hai người lấy một cái.

Thế giới này điên rồ quá!

Một Thái Ất Kim Tiên dám luận đạo với Thánh nhân!

Cần biết, Thông Thiên vì bất hòa đạo nghĩa với Nguyên Thủy mới

rời Côn Luân!

Mà người giúp Thông Thiên hạ quyết tâm chính là kẻ thốt ra câu 'Đạo bất đồng bất tương vi mưu' – Từ Chí!

Nhưng mọi người đều không ngờ, Thông Thiên không hề sinh khí!

Ngược lại còn đầy hứng thú nhìn Từ Chí.

Nếu là kẻ khác, y đã sớm tống đi chầu trời rồi.

Nhưng đồ đệ lớn đề xuất, Thông Thiên lại thấy thú vị.

Chương 13

Lúc thành đạo được Từ Chí khải phát, giờ hắn có dị nghị, hai thầy trò luận đạo một phen thì có gì không được?

"Ồ?

Nói xem giáo nghĩa có vấn đề gì." Trong cung, các đệ tử đồng loạt ngẩng đầu!

Không ngờ sư tôn lại thực sự muốn luận đạo với Đại sư huynh!

Đến mức họ quên cả sợ hãi.

"Sư tôn thánh minh!" Đa Bảo phản ứng nhanh nhất, lập tức lên tiếng.

Những người khác cũng theo chân: "Sư tôn thánh minh!" "Được rồi, nghe Đại sư huynh nói đã." Thông Thiên phất tay át đi tiếng nịnh hót, chờ Từ Chí lên tiếng.

Từ Chí đã chờ lúc này lâu rồi.

"Tiệt giáo ta hữu giáo vô loại, giáo hóa thiên hạ, là chuyện tốt." Hắn khẳng định trước, rồi bất ngờ xoay chuyển: "Nhưng!

Vạn tiên triều bái, chưa chắc đã có lợi cho Tiệt giáo!" "Tiệt giáo lúc này nhìn có vẻ đỉnh thịnh, thực chất là lửa cháy thêm dầu, đang đứng trên bờ vực nguy hiểm!" "Sư tôn bác ái thiên hạ, nhưng môn đồ Tiệt giáo hiện nay không thiếu kẻ gian xảo, hạng người này có hại không lợi.

Vạn tiên Tiệt giáo, có bao nhiêu kẻ dựa hơi danh nghĩa Tiệt giáo mà làm xằng làm bậy?

Những việc chúng làm đang từng chút một tổn hại căn cơ, hủy

hoại khí vận của Tiệt giáo, giữ lại làm gì?" Từ Chí bất ngờ tiến lên một bước: "Thỉnh sư tôn minh sát!" Thông Thiên không nói gì, chỉ trầm tư nhìn hắn.

Từ Chí tiếp tục: "Phàm đã nhập Tiệt giáo, có thể không luận tu vi, không luận tư chất, không luận căn nguyên, nhưng tuyệt đối không thể không luận tâm tính!

Ta nguyện vì Tiệt giáo, chém trước một tên tà đồ!" Khí thế Từ Chí bỗng bùng nổ, trấn áp Trường Nhĩ Định Quang Tiên!

Lần luận đạo này không chỉ vì Tiệt giáo, mà còn vì chính hắn!

Hưởng thụ khí vận Tiệt giáo thì hắn không muốn bị lũ rác rưởi này kéo xuống nước.

Con đường tu hành không cho phép một tia giải đãi!

Kẻ cần giết thì phải giết!

Từ Chí trấn áp Định Quang Tiên, chậm rãi nói.

"Lúc ta tới Kim Ngao đảo, trên đảo trừ con thỏ tai dài này ra không còn sinh linh nào khác, sư tôn có biết tại sao không?" "Vì muốn có cơ duyên, y đã đồ sát sạch sinh linh có tư chất trên đảo, chỉ để độc chiếm Kim Ngao đảo hiến cho sư tôn!" "Cá lớn nuốt cá bé là chí lý thiên đạo, đệ tử không bình luận.

Nhưng sư tôn xem, trên người y sát nghiệt thâm trọng, nhân quả quấn thân không kế xiết, chắc chắn sẽ phải vào Lượng kiếp một chuyến!" "Nếu hạng người này trong Tiệt giáo quá nhiều, nhân quả kéo theo sẽ khiến cả giáo bị cuốn vào sát kiếp, liệu có mấy người thoát được?

Hơn nữa, y có thể vì bái sư mà đồ sát sinh linh, sau này nếu Tiệt giáo gặp nạn, y há chẳng phải kẻ đầu tiên phản bội để tự vệ sao?

Thiên hạ hi hi đều vì lợi, thiên hạ nhương nhương đều vì lợi mà đến!" Nhất thời, Thông Thiên bị Từ Chí nói đến mức không thốt nên lời.

Trong đầu y bỗng nảy ra một ý niệm: Chẳng lẽ mình sai rồi?

Rời Côn Luân, giờ y chỉ còn lại cái Tiệt giáo này.

Nếu thực sự có ngày như Từ Chí nói, Tiệt giáo bị cuốn vào Lượng kiếp chết sạch thì sẽ ra sao?!

Lời của Từ Chí có lý có cứ, khiến y phục rồi!

"Thiên hạ hi hi đều vì lợi, thiên hạ nhương nhương đều vì lợi mà đến...

Nói hay lắm!

Có lẽ... quả thực vi sư đã sai." Thông Thiên cảm khái, đồ đệ này đã ba lần bốn lượt nhắc nhở y!

Trong cung, chúng đệ tử đều phong bế ngũ cảm.

Không dám nghe, không dám nhìn, không dám biết!

Đại sư huynh... quá mạnh rồi!

Lại thêm một câu chí lý.

Chương 14

Đám ký danh đệ tử, ngoại môn đệ tử của Tiệt giáo, chín phần mười đúng là vì trục lợi!

Thông Thiên trầm mặc, không nói nữa.

Kẻ khổ nhất là Định Quang Tiên.

Bị khí thế của Từ Chí ép tới mức gần như thành vật chết!

Miệng không mở được, pháp lực không dùng được.

Ngay cả biện minh cũng không xong, chỉ biết trân trân nhìn Từ Chí và Thông Thiên.

Chuyện y đồ sát sinh linh trên đảo là sự thật, không cách nào chối cãi.

Định Quang Tiên không nghĩ mình sai.

Nhưng tự vấn lòng mình, nếu Lượng kiếp xảy ra, y có phản bội không?

Có!

Ai mà chẳng sợ chết?!

Nhưng y không biết rằng, ở hậu thế Phong Thần, vẫn có một nhóm đệ tử Tiệt giáo thà chết vào bảng chứ không bỏ giáo!

Ngay cả Thông Thiên cũng vì Tiệt giáo mà bị Hồng Quân cầm tù!

Ý niệm của Định Quang Tiên vừa sinh ra đã thấy không ổn!

Đối diện là Thông Thiên, đường đường là Thánh nhân!

Tâm tư của y sao giấu nổi y.

Thông Thiên thở dài, vẫy tay: "Động thủ đi." Từ Chí từ hư không

rút ra một thanh kiếm, kiếm dài ba thước sáu tấc năm phân, thân và bao kiếm đen tuyền, có hoa sen xanh bao quanh.

Hàn quang nội liễm, sát khí tứ dật.

Đây chính là pháp bảo cộng sinh của Thông Thiên, thanh Thanh Bình Kiếm y tặng Từ Chí lúc bái sư!

Lúc đó y tặng bảo vật này, Từ Chí không cần tế luyện cũng có thể tùy ý điều khiển.

Giờ đã tới lúc thấy máu rồi!

Hắn muốn dùng kiếm này thanh lý Tiệt giáo!

Ánh mắt Từ Chí lạnh lùng nhìn Định Quang Tiên.

Ý niệm xấu xa của y không phải tự nhiên mà có, Thông Thiên vừa rồi trầm mặc là để dẫn dụ y bộc lộ bản chất.

Mọi suy nghĩ của y đã bị phơi bày trước mặt hai người.

Loại súc sinh này giữ lại làm gì?

Từ Chí tế Thanh Bình Kiếm, một kiếm chém bay thân xác Định Quang Tiên, chân linh cũng tiêu diệt hoàn toàn!

Không cần nói nhảm, giết là xong!

Định Quang Tiên từ đầu chí cuối không nói được một câu, trực tiếp vẫn lạc!

Từ Chí thản nhiên liếc nhìn đám người còn lại, ánh mắt tới đâu mọi người cúi đầu tới đó.

Ngay cả bốn vị thân truyền cũng không dám nhìn thẳng.

Từ Chí hành lễ với Thông Thiên: "Sư tôn minh giám, Tiệt giáo đương hưng." Là Thánh nhân, Thông Thiên tự nhiên có đại trí tuệ.

Lúc này y đã thấu triệt, cười lớn: "Tiệt giáo có con, quả thực ứng

đại hưng!

Chờ con thành Thánh, Tiệt giáo ta có hai tôn Thánh vị, tự nhiên thiên thu vạn đại, vĩnh kiếp bất hủ!" Từ Chí không nói thêm.

Thành Thánh?

Xuyên không tới đây chẳng lẽ chỉ để làm một Thánh nhân đầy rẫy sự chế ước sao?!

Chương 15

"Đệ tử cảm ứng được cơ duyên, muốn ra ngoài Đông Hải du lịch một chuyến, không biết sư tôn có cho phép không." Hắn thuận miệng nói ra ý định.

Cứ ở mãi Bích Du cung tĩnh tu cũng không phải cách, đi ra ngoài xem thế nào mới tốt.

"Hồng Hoang tuy lớn, cứ mặc sức ngao du!

Đi đi, nhớ quay về là được.

Giáo nghĩa Tiệt giáo, ta sẽ phải tham ngộ và sửa đổi lại một phen." Thông Thiên khoát tay, ra hiệu Từ Chí cứ làm theo ý mình.

Từ Chí liền rời khỏi Bích Du cung.

Rời cung xong, hắn phá không gian đi thẳng về hướng Đông Hải.

Khoảng cách tới lúc luận chiến giữa hai giáo chỉ còn hơn hai ngàn năm, hắn phải tranh thủ.

Thực ra hắn cảm ngộ được cơ duyên của mình.

Ở Hồng Hoang, căn nguyên là trọng yếu nhất, nhưng không phải là tất cả.

Căn nguyên không chỉ là tư chất mà còn bao gồm cả phúc duyên.

Những người có căn nguyên mạnh như Tam Thanh, Bàn Cổ, Hồng Quân lúc ra đời đã có sẵn tu vi, pháp môn, mang đại khí vận.

Linh căn, linh bảo, động thiên phúc địa đều đã định sẵn chủ nhân, người ngoài không thể cưỡng cầu.

Thiên đạo vận hành tạo ra định số, chín phần mười phúc duyên trông có vẻ vô chủ nhưng thực ra đều đã được ký định, chờ đợi mệnh

chủ của mình.

Căn nguyên của Từ Chí sau khi cải tạo, hắn cứ ngỡ chỉ tăng tư chất, giờ mới thấy không đơn giản như vậy.

Hắn ẩn ẩn cảm thấy thứ định sẵn cho mình nằm ở Đông Hải.

Thật sự là 'thứ này có duyên với ta'.

Gói quà của hệ thống quá tốt, tốt hơn nhiều so với những gì thể hiện bên ngoài!

Hắn vội vã như vậy vì cảm thấy nếu đến muộn sẽ lỡ mất.

Có lẽ vì căn nguyên được nâng cấp sau này nên hắn mới phải tranh như vậy.

Ở Hồng Hoang, không tranh thì không được.

Ngoại trừ Thánh nhân, không ai có thể an nhiên tĩnh tu mà không tranh đoạt.

Vì vậy hắn lập tức lên đường.

Kim Ngao đảo ở Tây Hải, cách Đông Hải hàng tỷ dặm.

Nếu không phải được Thông Thiên dẫn đi cảm ngộ thời không trước đó thì hai ngàn năm cũng chẳng đủ đi tới đó.

Để tránh lũ không biết điều làm mất thời gian, Từ Chí trực tiếp tế ra Thanh Bình Kiếm để mở đường!

Với uy áp của linh bảo bản mệnh Thánh nhân, đủ để khiến đám Chuẩn Thánh phải né tránh.

Không phải Chuẩn Thánh đánh không lại Từ Chí, mà vì khí tức Thánh nhân quá đậm, không ai dám động thủ!

Đánh kẻ cầm kiếm của Thông Thiên chẳng khác nào tát vào mặt y?

Suốt dọc đường, dù là nơi bế quan của Đại La hay phủ đệ Chuẩn Thánh, hắn đều xông thẳng qua.

Danh tiếng của hắn cũng nhờ đó mà vang xa.

Cả Tây Hải và Đông Hải đều biết Tiệt giáo có một vị Đại sư huynh vô pháp vô thiên.

Nhưng đại năng ở đó cũng đành nhịn, vì hắn có cái nền tảng để vô pháp vô thiên!

Một ngàn năm sau, Từ Chí đã tới nơi.

Nhìn hòn đảo dưới chân, biểu tình hắn có chút vi diệu.

Đây chính là đảo Bồng Lai trong truyền thuyết!

Chương 16

Chính xác thì Bồng Lai không chỉ là một đảo mà gồm ba đảo: Bồng Lai, Doanh Châu, Phương Trượng.

Ba đảo này vốn là một thể, thần bí nhất Hồng Hoang.

Chỉ người phúc duyên thâm hậu, khí vận đỉnh thịnh mới thấy được.

Nếu khí vận không đủ, đứng trước mặt cũng chẳng thấy bóng dáng hòn đảo đâu!

Truyện kể rằng đảo Bồng Lai hình thành từ những mảnh vỡ hỗn độn rơi xuống biển lúc Bàn Cổ khai thiên.

Ba đảo đều có Hỗn Độn đại trận gia trì, che giấu thiên cơ.

Theo hắn biết, ba đảo này lẽ ra là cơ duyên của Đông Vương Công, nhưng giờ trông chẳng có dấu vết người qua lại.

Đông Vương Công chiếm được nơi này mới thu nạp được vô số tán tu, tự xưng là người đứng đầu nam tiên.

Hắn đã chiếm vận số của Đông Vương Công nên giờ ba đảo mới xuất thế để đón mệnh chủ!

Không hổ là tinh huyết Bàn Cổ mang lại cơ duyên lớn như vậy!

Từ Chí lập tức hạ xuống đảo.

Tuy đã tới nơi nhưng lòng hắn lại thêm khẩn trương.

Hắn cảm thấy Đông Vương Công sắp tới nơi rồi, có lẽ hai người phải tranh đoạt một phen mới định đoạt được cơ duyên.

Đã chiếm được tiên cơ thì đời nào hắn chịu nhường.

Ở Hồng Hoang phải tranh mới có thể tiến bộ!

Đông Vương Công đừng hòng tranh phần!

Hắn phải tận dụng tiên cơ lấy sạch cơ duyên trước khi đối phương tới, nếu không bị y chặn cửa thì phiền phức lắm.

Đông Vương Công dù sao cũng là Chuẩn Thánh đại năng, trừ khi Thông Thiên luôn để mắt tới, không thì sơ hở một cái là hắn chết dưới tay y như chơi.

Từ Chí nhắm thẳng hòn đảo có linh khí đậm nhất – Bồng Lai, rồi lao thẳng vào trong.

Hỗn Độn đại trận đối với hắn như không tồn tại, mặc cho hắn ra vào tự nhiên.

Vừa mới tiến vào Bồng Lai đảo, Từ Chí đã cảm nhận được một luồng linh khí Tiên Thiên nồng đậm ập tới.

Linh khí Tiên Thiên trên đảo này còn thâm hậu hơn cả Kim Ngao đảo.

Phải biết rằng, Kim Ngao đảo chính là đạo trường của Thánh nhân đã được thiên định!

Cũng chỉ có loại địa phương này mới có thể dục dưỡng ra những đỉnh cấp bảo vật.

Linh khí Tiên Thiên nồng hậu trên đảo từ khi khai thiên đến nay chưa từng có sinh linh nào thôn thổ hấp thụ.

Đến nay, trải qua vô số nguyên hội tích lũy, linh khí Tiên Thiên trên Bồng Lai đảo cuối cùng cũng tìm được nơi để tuyên tiết.

Từ Chí vừa thôn thổ hấp thu linh khí Tiên Thiên, vừa bay về phía khu vực trung tâm của Bồng Lai đảo.

Trên đường đi, khi Từ Chí bay qua, hắn nhìn thấy mấy gốc linh

căn Hậu Thiên đỉnh cấp, cùng các loại dược liệu luyện bảo rơi vãi đầy trên mặt đất, mặc cho người ta nhặt lấy.

Khá đáng tiếc là những thứ này không có sức hấp dẫn đối với hắn.

Dược liệu thì hắn cũng tiện tay thu lấy không ít, nhưng việc di dời linh căn khá phiền phức nên hắn không động tới một gốc nào.

Bay hơn một trăm năm, Từ Chí cuối cùng đã tới trung tâm Bồng Lai đảo.

Chỉ thấy nơi đây có một gốc tùng thụ cao vút tận mây xanh, cắm rễ sâu vào đại địa của tiên đảo.

Cây tùng này không nhiều không ít, vừa vặn phân ra năm cành, tương ứng với năm màu sắc: đỏ, vàng, trắng, xanh lam, xanh lục.

Màu đỏ là thuộc tính Hỏa, vàng là Thổ, trắng là Kim, xanh lam là Thủy, xanh lục là Mộc.

Năm cành cây này ám hợp với Ngũ Hành.

Không cần đoán, Từ Chí vừa nhìn đã nhận ra thứ này.

Chương 17

Đó chính là một trong mười đại linh căn Tiên Thiên: Tiên Thiên Ngũ Châm Tùng!

Ngũ Châm Tùng đại diện cho Ngũ Hành, năm ngàn năm mới nở hoa, năm ngàn năm mới kết quả, lại thêm năm ngàn năm nữa mới thành thục.

Sau mười vạn năm nghìn năm, nó mới dục dưỡng ra được hai mươi lăm quả, chia làm năm loại Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ khác biệt.

Nếu cho phàm nhân ăn một quả, cũng có thể lập địa thành tiên, bước vào con đường tu đạo.

Tu sĩ nuốt xuống Ngũ Châm Tùng, liền có thể luyện hóa khí Ngũ Hành trong lồng ngực, dục dưỡng ra thần thông Ngũ Hành.

Diệu dụng của nó có lẽ nhìn qua không bằng Hoàng Trung Lý mà hắn có được trước đó, nhưng thực chất không hề kém cạnh chút nào.

Phải biết rằng, Hoàng Trung Lý phải mất chín vạn năm mới có thể kết quả!

Đến hiện tại, Hoàng Trung Lý của Từ Chí vẫn chưa kết quả thành công, cư nhiên còn cần thêm một thời gian nữa mới tới kỳ hạn.

Những quả Ngũ Châm Tùng kết ra trước đó, có lẽ đã rụng xuống rồi biến mất.

Linh căn Tiên Thiên nếu quả chín lâu ngày không hái, sẽ quy hoàn về thiên địa, một lần nữa hóa thành dưỡng liệu cho linh căn.

Ngũ Hành Tùng chín vạn năm có thể kết quả sáu lần!

Cây Ngũ Hành Tùng trước mắt này, bây giờ chính là lúc thành

thục!

Trong Hồng Hoang, linh căn nhiều vô số kể, nhưng chỉ có mười đại linh căn là lưu danh hậu thế, tỏa sáng trong vô số thần thoại: Thanh Liên, Bàn Đào, Nhân Sâm Quả, Hoàng Trung Lý, Khổ Trúc, Hồ Lô Đằng, Tiên Hạnh, Phù Tang, Lục Liễu, Ngũ Châm Tùng.

Chỉ cần nhìn qua những cái tên này, linh căn nào mà không phải là tồn tại lừng lẫy danh tiếng?

Hoặc là được các đại năng đoạt lấy, dùng đó để kết giao thiên hạ, trấn áp khí vận; hoặc là hóa hình thành người, trở thành đại năng du lịch thế gian.

Ví dụ như Dương Mi đạo nhân lừng danh đỉnh đỉnh, chính là linh căn Tiên Thiên hóa hình.

Cây Ngũ Châm Tùng này, ngay cả Thánh nhân nhìn thấy e rằng cũng phải động tâm.

Từ Chí bay tới trước, cẩn thận từng li từng tí bắt đầu di dời Ngũ Châm Tùng.

Nếu có một chút sơ suất làm hỏng căn nguyên của nó, dù thân gia của Từ Chí không nhỏ, e rằng cũng phải hối hận không thôi.

May mắn trước đây lúc bái sư, Nguyên Thủy đã tặng cho hắn linh bảo Hậu Thiên đỉnh cấp là Bách Quả Viên, có thể dùng để di dời linh căn vào trong, lúc này vừa vặn phải lên công dụng.

Trăm năm sau, trong Bách Quả Viên lại có thêm một gốc linh căn Tiên Thiên đỉnh cấp!

Hoàng Trung Lý và Ngũ Châm Tùng mỗi thứ chiếm cứ một nửa trời đất, bình phân thu sắc.

Từ Chí không khỏi cảm khái, may mà trên đường đi không di dời

những linh căn Hậu Thiên kia.

Hai gốc linh căn Tiên Thiên đỉnh cấp này đã khiến Bách Quả Viên chỉ miễn cưỡng mới gánh vác nổi.

Nếu còn di dời thêm linh căn Hậu Thiên vào, Bách Quả Viên e là sẽ nổ tung mất.

Di dời xong Ngũ Châm Tùng, Từ Chí đặt tầm mắt vào cái ao nơi Ngũ Châm Tùng sinh trưởng.

Trong ao chính là Tam Quang Thần Thủy và linh nhưỡng Tiên Thiên, được dùng làm dưỡng liệu cho Ngũ Châm Tùng.

Cũng chỉ có đẳng cấp thần thủy này mới có thể nuôi dưỡng được linh căn đỉnh cấp.

Tam Quang Thần Thủy bao gồm: Nhật Quang Thần Thủy màu vàng, Nguyệt Quang Thần Thủy màu bạc và Tinh Quang Thần Thủy màu tím.

Nhật Quang Thần Thủy tiêu ma huyết tinh cốt nhục; Nguyệt Quang Thần Thủy hủ thực nguyên thần hồn phách; Tinh Quang Thần Thủy thôn giải chân linh thức niệm.

Tam Quang Thần Thủy tuy đều là kịch độc, nhưng một khi hợp tam vi nhất, sẽ trở thành đệ nhất thánh dược trị thương, có công hiệu khiến người chết sống lại, giúp xương trắng mọc thịt!

Trong này có tận một ao lớn!

Từ Chí trực tiếp quét sạch toàn bộ Tam Quang Thần Thủy và linh nhưỡng Tiên Thiên, tiếp tục bay về phía hòn đảo tiếp theo.

Trên Bồng Lai tam đảo có cấm chế Tiên Thiên và Hỗn Độn đại trận, hắn vô lực phá khai không gian nên chỉ có thể dùng cách bay (từ Bích Du Cung đến Đông Hải là nhờ xuyên việt không gian nên mới

nhanh như vậy).

Lại bay thêm một trăm năm, cuối cùng hắn đã tới đảo Doanh Châu.

Trên đảo Doanh Châu, uy áp của linh bảo phả vào mặt.

Chương 18

Thứ này khiến Từ Chí có chút kinh ngạc.

Đó chính là một trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ: Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ!

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ đang ở đây!

Một trong những linh bảo Tiên Thiên đỉnh cấp, thuộc hàng Ngũ Phương Kỳ!

Trong tay hắn vừa vặn có Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ do Thông Thiên tặng lúc bái sư, cũng là một trong Ngũ Phương Kỳ.

Như vậy, hắn đã có hai mặt Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ!

Tương truyền Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ do năm cánh hoa của Sáng Thế Thanh Liên hóa thành, mỗi mặt đều là cực phẩm linh bảo Tiên Thiên, phòng ngự vô song.

Năm mặt Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ gồm có: Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Nam Phương Ly Địa Diễm Hỏa Kỳ, Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ và Trung Ương Mậu Thổ Hạnh Hoàng Kỳ.

Tập hợp đủ Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ có thể bố hạ đệ nhất phòng ngự đại trận của Hồng Hoang, ngay cả Thánh nhân muốn công phá cũng phải tốn không ít sức lực!

Trong truyền thuyết kiếp trước, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ rơi vào tay Chuẩn Đề.

Xem ra ở đời này, Chuẩn Đề định sẵn là không còn cơ hội rồi!

Từ Chí thu lấy Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ vào không gian hệ thống, không gặp chút trở ngại nào.

Thu xong, Từ Chí lập tức chạy tới đảo Phương Trượng.

Nghe tên đã biết, Phương Trượng chính là đảo nhỏ nhất trong Bồng Lai tam đảo, bay mấy chục năm là tới nơi.

Trên đảo Phương Trượng không có bảo vật, nhưng trong đó lại có Hỗn Độn chi khí!

Hóa ra là vậy, hèn chi tam đảo có thể che đậy thiên cơ, nguyên lai là vì có thứ không thuộc về Hồng Hoang đang che giấu thiên cơ!

Trong thời kỳ Hỗn Độn, thứ mà các Tiên Thiên Ma Thần hấp nạp tốt hơn linh khí Tiên Thiên không biết bao nhiêu lần.

Bàn Cổ cũng là nhờ hấp thu Hỗn Độn chi khí mà xuất thế tu hành!

Đương nhiên, thời kỳ Hỗn Độn không chỉ có Hỗn Độn chi khí, mà còn có các loại thần vật như Hồng Mông chi khí, tạo nên sự cường hoành của thời đại đó.

Có thứ này, tốc độ tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công tuyệt đối có thể gia tăng rất nhanh.

Hỗn Độn chi khí ở đây không nhiều, Từ Chí chỉ lấy đi một phần để dùng tu luyện.

Phần Hỗn Độn chi khí còn lại vừa vặn có thể duy trì sự vận hành của Hỗn Độn đại trận trên Bồng Lai tam đảo.

Bồng Lai là thứ đã được định sẵn sẽ là đạo trường của hắn sau này, nhất định phải bảo hộ thật tốt, để tránh việc mất đi Hỗn Độn đại trận rồi bị người khác phát hiện.

Sau khi thu lấy Hỗn Độn chi khí, Từ Chí rút khỏi Bồng Lai tam đảo.

Từ Chí tạm thời chưa có thời gian tu luyện.

Cuộc luận chiến giữa đệ tử Tiệt giáo và Xiển giáo sắp sửa bắt đầu.

Lúc đó Thông Thiên đã định ra thời hạn ba ngàn năm, hiện tại chỉ còn lại hơn một trăm năm nữa thôi.

Từ Chí hiểu rõ, sư tôn của mình sở dĩ giành trước định ra ba ngàn năm thực chất là đã dùng một chút tâm kế.

Khi đó Thái Ất Kim Tiên của Xiển giáo, tức Thập Nhị Kim Tiên, cũng chỉ mới là Kim Tiên mà thôi.

Ba ngàn năm, trừ phi Nguyên Thủy thân tự xuất thủ giúp đỡ, nếu không họ không thể nào thăng lên cảnh giới Thái Ất.

Cho nên, xác suất thắng trận này là rất lớn.

Thời gian còn lại hơn một trăm năm, căn bản không kịp quay về Bích Du Cung.

Vì vậy, Từ Chí trực tiếp tế ra Thanh Bình Kiếm.

Thông Thiên đang ở Bích Du Cung tại Tây Hải chợt bừng tỉnh.

Mấy trăm năm trước bỗng nhiên không cảm ứng được Thanh Bình Kiếm, hiện tại cuối cùng cũng đã có cảm ứng trở lại.

Trên mặt Thông Thiên tràn đầy ý cười.

Chương 19

Đệ tử của mình có thể tiến vào nơi mà ngay cả hắn cũng không thể cảm ứng được, xem ra cơ duyên lần này thực sự không nhỏ.

Cơ duyên càng lớn, đánh thắng Xiển giáo càng có thêm tự tin.

Dù sao Xiển giáo cũng có Thánh nhân trấn áp, ông không thể phát hiện ra trạng thái hiện tại của họ.

Nhưng Thông Thiên tin rằng, vị đại đệ tử này tuyệt đối sẽ không khiến mình thất vọng!

Theo hơi thở của Thanh Bình Kiếm, Thông Thiên bỗng nhiên đưa tay chộp một cái vào hư không.

Từ Chí đang ở Đông Hải, trong chớp mắt đã xuất hiện trong Bích Du Cung.

Thông Thiên nhìn Từ Chí một lượt.

Phúc duyên trên người hắn thâm hậu vô cùng, bảo quang chói mắt khiến ngay cả ông cũng phải kinh ngạc.

Có vẻ sau khi Từ Chí luận đạo, khí vận của Tiệt giáo thực sự đã được nâng cao, vô hình trung cũng phản phệ bồi bổ cho Từ Chí.

Sau khi Từ Chí hành lễ với sư tôn, hắn liền lui ra trước.

Vẫn còn khoảng hơn trăm năm thời gian, hắn có thể củng cố lại một chút. .....

Tại Côn Luân, Ngọc Hư Cung.

Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo đều đang ngồi xếp bằng trước mặt Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy hách nhiên đang giảng đạo, giúp họ luyện hóa dược

lực trong cơ thể để xung kích Thái Ất.

Để đệ tử giành chiến thắng trong cuộc luận chiến, Nguyên Thủy đã đi tìm Lão Tử xin một số Cửu Chuyển Kim Đan, đích thân giúp đệ tử luyện hóa.

Quảng Thành Tử và Thái Ất Chân Nhân dưới sự giúp đỡ của Nguyên Thủy cuối cùng đã đột phá cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Họ đều biết Nguyên Thủy coi trọng cuộc luận đạo này như thế nào, tự nhiên không dám có chút giải đãi.

Thấy cuộc luận đạo sắp bắt đầu, khí thế của Từ Hàng đạo nhân bỗng nhiên bùng nổ, cũng đột phá tới cảnh giới Thái Ất!

Xiển giáo đã có ba người Thái Ất, chín người còn lại đều ở Kim Tiên đỉnh phong, lúc này Nguyên Thủy mới yên tâm.

Cổng Ngọc Hư Cung mở rộng, Nguyên Thủy tọa trên cửu trọng thiên, chỉ chờ người của Tiệt giáo đến!

Thông Thiên dẫn theo Từ Chí, Đa Bảo đạo nhân, Vô Đương thánh mẫu, Kim Linh thánh mẫu, Quy Linh thánh mẫu - năm vị thân truyền, tiến về Ngọc Hư Cung ở núi Côn Luân.

Thời điểm ước định luận chiến chính là ngày hôm nay.

Thông Thiên lướt thân một cái đã hiện diện trên cửu trọng thiên.

"Hôm nay bản tọa đưa các thân truyền của Tiệt giáo đến cửa, sư huynh cớ sao lại đoạt tọa cửu tiêu?

Chẳng lẽ sư huynh ngay cả một chút khí độ cũng không còn sao?

Sư huynh bây giờ ngay cả loại thế cục nhỏ này cũng muốn tranh giành hay sao?!" Thân là Thánh nhân, Thông Thiên tự nhiên biết việc Nguyên Thủy ngồi ở trên cao là có ý đồ gì.

Đó là dùng tư thái Thánh nhân để ép xuống khí thế của đệ tử Tiệt

giáo, gieo vào lòng họ một hạt giống về thực lực cường đại của Xiển giáo.

Như thế, khi luận chiến, hễ đệ tử Tiệt giáo có chút sơ hở nào về tâm tính cũng sẽ bị phóng đại vô hạn.

Thực lực đệ tử hai bên vốn ngang ngửa, chỉ cần một chút sơ hở cũng có thể dẫn đến thất bại.

Thông Thiên chất vấn như vậy cũng là chỉ trích Nguyên Thủy hành sự không đủ quang minh lỗi lạc, lấy lớn hiếp nhỏ để áp chế khí thế của Xiển giáo!

Thánh nhân giao phong, mỗi lời nói hành động, từng chữ từng câu đều ẩn chứa cơ phong.

Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng đáp: "Sư đệ ở hải ngoại quá lâu, chắc không đến mức ngay cả núi Côn Luân cũng không leo lên nổi chứ?" Có thể thốt ra những lời không đâu vào đâu như vậy, trong cuộc giao phong khí cơ này Nguyên Thủy đã rơi vào hạ phong.

Thông Thiên cười khinh bỉ, khí độ của vị sư huynh này thực sự không đủ.

Thông Thiên dẫn các thân truyền vào Ngọc Hư Cung.

Từ Chí thầm khen ngợi Thông Thiên trong lòng.

Chương 20

Không ngờ công phu miệng lưỡi của sư phụ cũng không hề kém cạnh.

Khi đoàn người Tiệt giáo vào điện, Nguyên Thủy cũng không thể ở trên cửu trọng thiên nữa, trực tiếp hạ thân xuống đối thị với Thông Thiên.

Thập Nhị Kim Tiên Xiển giáo đứng phía sau, không dám có chút thất lễ.

Lão Tử dẫn theo Huyền Đô cũng tới Ngọc Hư Cung quan chiến.

Đây là lần đầu Từ Chí gặp đại đệ tử của Nhân giáo, thân truyền duy nhất của Lão Tử.

Khí tức của người này thu liễm như một phàm nhân bình thường, lặng lẽ hầu hạ bên cạnh Lão Tử.

Được Lão Tử che chở, Từ Chí không nhìn rõ tu vi của Huyền Đô.

Nhưng nhìn thần thái của y, có vẻ không hề thua kém Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo.

Xem ra Lão Tử thu đồ đệ cũng không chỉ vì có đại nghị lực.

Hơn nữa nếu thiên phú không tốt, khí vận không giai thì làm sao có thể gặp được Lão Tử và được thu làm thân truyền?

Sau khi quan sát Huyền Đô, Từ Chí thu lại tầm mắt, nhìn về phía đối thủ của mình là Thập Nhị Kim Tiên.

Đệ tử Tiệt giáo và Xiển giáo đối thị gay gắt, lòng Đa Bảo đạo nhân dần trầm xuống.

Xiển giáo có tới ba vị Thái Ất!

Phía họ chỉ có đại sư huynh Từ Chí và hai vị Thái Ất khác.

Đa Bảo tự biết rõ thực lực của mình, bản thân cũng chỉ mới bước vào Thái Ất không lâu, chiến lực chắc chỉ ngang ngửa một vị Thái Ất bên đối diện.

Hắn nhìn Từ Chí một cái.

Vị đại sư huynh này cũng chỉ ở Thái Ất sơ kỳ, liệu có thể lấy một địch hai không?

Nếu đấu với Thái Ất Kim Tiên bên ngoài, dù là hai kẻ Thái Ất hậu kỳ, Đa Bảo cũng không lo lắng.

Tán tu không có người giảng đạo, không có pháp bảo, có rất nhiều.

Chiến lực của đám tán tu đó so với thân truyền của Thánh nhân thì kém tới mấy bậc.

Nhưng đối thủ trước mắt không phải tán tu, mà là thân truyền Xiển giáo, cũng là đồ đệ của Thánh nhân giống như họ!

Chỉ nhìn việc Nguyên Thủy có thể trong ba ngàn năm bồi dưỡng ra ba vị Thái Ất là biết căn cơ của những người này hùng hậu, hoàn toàn không phải cưỡng ép nâng cao.

Nguyên Thủy chắc chắn đã bỏ ra tâm huyết cực lớn, cho nên đạo pháp, tu vi hay linh bảo của họ đều tuyệt đối không yếu!

Bất kỳ ai bước ra cũng có thể vượt giai tác chiến, đánh cho tán tu tan tác!

Đa Bảo nhìn Từ Chí, thấy vẻ mặt hắn vẫn bình thản như nước, không chút gợn sóng.

Hắn không khỏi thở phào một cái, tâm tính của mình xem ra vẫn không bằng đại sư huynh, đối diện với tình huống này đã có chút hoảng loạn rồi.

Bên cạnh, Thông Thiên cũng nhìn thấu tu vi của Thập Nhị Kim Tiên.

Ông không ngờ Nguyên Thủy lại dám bỏ vốn lớn để nâng tầm đệ tử như vậy!

Nhưng ông vẫn đặt niềm tin vào đại đệ tử của mình là Từ Chí.

Là Thánh nhân, Thông Thiên tự nhiên nhìn thấu tất cả.

Ông có dự cảm, Từ Chí tuyệt đối sẽ mang lại một bất ngờ lớn!

Thông Thiên nhàn nhạt lên tiếng: "Đã đến đông đủ rồi, nếu sư huynh không hoan nghênh ta, vậy thì bắt đầu sớm kết thúc sớm đi." Nguyên Thủy cũng không chịu thua, lập tức khai tịch ra một phương tiểu thế giới trong Ngọc Hư Cung, dẫn đệ tử Xiển giáo đi vào.

Thông Thiên cũng dẫn đệ tử Tiệt giáo tiến vào, Lão Tử cùng Huyền Đô đi theo sau.

Ba vị Thánh nhân đồng thời phát lực để duy trì sự vận hành của tiểu thế giới này.

Nếu có một bên mất cân bằng, tiểu thế giới sẽ vì không chịu nổi uy áp của Thánh nhân mà vỡ nát.

Điều này cũng để ngăn chặn việc có ai đó âm thầm nhúng tay giúp đệ tử giành chiến thắng.

Chương 21

Phía Xiển giáo, Từ Hàng đạo nhân xung phong xuất trận.

Y nhìn Đa Bảo nói: "Đạo huynh có nguyện cùng ta chiến một trận?" Cùng lúc đó, trên người y bùng phát ra uy áp vô cùng.

Chỉ qua một lần hiển lộ, Từ Chí có thể cảm nhận được trên người y có tới ba bốn kiện chí bảo Hậu Thiên.

Không hổ là đệ tử Xiển giáo, Nguyên Thủy quả thực đã bỏ vốn lớn khi tặng nhiều chí bảo Hậu Thiên như vậy.

Chắc chắn trên người y còn có linh bảo Tiên Thiên chưa lộ ra.

Từ Hàng đã lên tiếng, Đa Bảo chỉ có thể bước ra trước.

"Bần đạo Đa Bảo, nguyện cùng đạo huynh thí pháp." Hắn tế ra một thanh tiên kiếm Tiên Thiên, chỉ thẳng vào Từ Hàng đạo nhân.

Hiện tại hắn chưa quản lý Tru Tiên Kiếm, nhưng tên là Đa Bảo thì tự nhiên không thể thiếu linh bảo.

Hai người đều là Thái Ất, đấu pháp là chuyện thường tình.

Từ Hàng đạo nhân tế ra pháp bảo mạnh nhất là Thanh Tịnh Lưu Ly Bình, tiến lên một bước đối diện với Đa Bảo.

Trong bình lưu ly, một cành dương liễu tỏa ra linh quang chói mắt.

Cành dương liễu này có nguồn gốc từ Tiên Thiên Ma Thần thời Hỗn Độn, chính là một cành trên bản thể của Không Gian Thần Ma Dương Mi.

Không phải đối mặt với Từ Chí, Từ Hàng đạo nhân rõ ràng tự tin hơn hẳn.

Y ra tay trước, từ trong bình phát ra một luồng thanh quang, xuyên

qua mọi rào cản thời không, trong chớp mắt đã tới trước mặt Đa Bảo.

Đa Bảo múa kiếm chém xuống.

Kiếm đạo của hắn cũng cực kỳ bất phàm, nếu không sau này Thông Thiên đã không ban Tru Tiên Kiếm Trận cho hắn.

Về cảnh giới, Từ Hàng đạo nhân rõ ràng không bằng.

Nhưng y lại có linh bảo cường hoành, Thanh Tịnh Lưu Ly Bình cộng thêm cành dương liễu mạnh hơn thanh linh kiếm trong tay Đa Bảo rất nhiều!

Đa Bảo vung kiếm nỗ lực chống đỡ thanh quang, trên người lại hiện ra hình bóng một chiếc chuông bao phủ lấy mình.

Hắn vốn giỏi luyện bảo, đây là món linh bảo Hậu Thiên mô phỏng theo chí bảo Hỗn Độn Chung mà hắn luyện chế.

Dù vậy, hắn cũng chỉ miễn cưỡng đỡ được.

Từ Hàng đạo nhân thúc động Thanh Tịnh Lưu Ly Bình, chỉ thấy một luồng hắc khí lóe lên, muốn thu Đa Bảo vào trong bình!

Bên cạnh Từ Chí, ba vị thánh mẫu đều sốt ruột.

"Sư huynh, Đa Bảo sư huynh sắp thua sao?" "Từ Hàng đạo nhân sao lại mạnh như vậy?" Cả ba liên tục hỏi Từ Chí.

Từ Chí quan sát cục diện trên sân, lên tiếng giải đáp: "Thắng thua chưa chắc chắn.

Đa Bảo đi con đường kiếm đạo, thiên về sát phạt, không giỏi phòng thủ, lại bị chiếm tiên thủ nên chỉ có thể chống đỡ.

Nếu trong lòng hắn có một luồng khí ngoan độc, liều mạng chịu thương tích để chiến với Từ Hàng, thì vẫn có khả năng xoay chuyển." Tiếng của hắn không lớn, nhưng những người trên sân thấp nhất cũng là Kim Tiên, sao có thể không nghe rõ?

Mắt Đa Bảo sáng lên, lập tức rót toàn bộ pháp lực vào linh kiếm.

Ở hậu thế, hắn còn dám vung kiếm về phía Lão Tử, làm sao có thể thiếu hung khí?

Từ Hàng đạo nhân cũng nghe thấy lời Từ Chí, trong lòng thầm cảnh giác.

Đa Bảo dồn hết sức thúc động linh kiếm, mạnh mẽ trảm phá hư không, một bước đã tới trước mặt Từ Hàng!

Không dùng linh kiếm phòng ngự, chiếc Hỗn Độn Chung mô phỏng trên người hắn gần như vỡ nát!

Nhưng cuối cùng hắn đã chống đỡ được áp lực để tiếp cận Từ Hàng.

Đa Bảo chém xuống một kiếm, khóe miệng đã rỉ máu!

Hắn đã bị Từ Hàng đả thương!

Nhưng không sao cả, hắn không quan tâm nữa!

Chương 22

Từ Hàng đạo nhân thúc động đạo pháp linh bảo hộ thân, đẩy công suất Thanh Tịnh Lưu Ly Bình lên cực hạn.

Đa Bảo lại phun ra một ngụm tinh huyết, dồn toàn bộ pháp lực vào một kiếm này.

Một kiếm công thành!

Từ Hàng đạo nhân bị chém cho linh quang tan biến, trực tiếp bị đánh văng vào hư không!

Đa Bảo bồi thêm một kiếm nữa, đánh bại Từ Hàng!

Linh quang trên người hắn cũng mờ nhạt đi, nhưng hắn đã thắng!

Nếu là sinh tử bác sát, Đa Bảo tối đa chỉ bị trọng thương, còn Từ Hàng chắc chắn sẽ thân tử đạo tiêu!

Đa Bảo đi về phía đồng môn, hành lễ với Từ Chí.

"Đa tạ sư huynh chỉ điểm, Đa Bảo hạnh không nhục mệnh." Hắn hiểu rõ, nếu cứ tiếp tục như cũ, hai bên có thể đánh nhau tới trăm năm và cuối cùng hắn sẽ thua.

So với việc tự mình thắng Từ Hàng, chẳng thà nói Từ Chí chỉ bằng vài câu đã đánh bại y!

Phía bên kia, Từ Hàng cũng chui ra từ hư không, ánh mắt oán độc nhìn Từ Chí, muốn nói lại thôi.

Nếu là Thông Thiên chỉ điểm, Xiển giáo chắc chắn sẽ mượn cớ đó để gây hấn rằng Thánh nhân lấy lớn hiếp nhỏ.

Nhưng đây là Từ Chí lên tiếng, hai bên vốn đồng lứa.

Từ Chí nói một cách đường đường chính chính, coi như công khai

bài với đối phương, thì có gì không tốt?

Chỉ có thể trách Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo kém cỏi, ngay cả điểm này cũng không nhìn thấu!

Quảng Thành Tử thay thế Từ Hàng, nói với Từ Chí: "Thỉnh đạo huynh tứ giáo." Tuy miệng nói vậy nhưng trong lòng y lại đang run rẩy.

Từ Chí chỉ bằng vài lời đã giúp Đa Bảo chiến thắng, bản thân hắn hẳn phải mạnh tới mức nào?!

Nhưng vì thể diện của Xiển giáo, y bắt buộc phải đấu với Từ Chí một trận.

Từ Chí mỉm cười nhàn nhạt, nhảy vào sân.

Từ trong hư không, hắn lôi ra một cây thước nặng dài khoảng bốn thước, một mặt khắc họa thiên địa vạn vật, một mặt khắc cảnh Bàn Cổ khai thiên, thân thước bao quanh bởi tử khí.

Khi Nguyên Thủy nhìn thấy cảnh này, linh lực toàn thân bỗng chấn động!

Ngay cả khi Từ Hàng bại trận ông cũng không hề biến sắc, nhưng khi thấy cây thước đó, ông lại không nhịn được!

Nguyên Thủy làm sao không nhận ra món đồ này.

Chỉ nhìn qua một cái đã biết trong tay Từ Chí là một kiện công đức chí bảo Hậu Thiên đỉnh cấp!

Hơn nữa cấm chế bên trong đã hoàn toàn được luyện hóa!

Quảng Thành Tử thua chắc rồi!

Nguyên Thủy đã giảng đạo cho Thập Nhị Kim Tiên suốt ba ngàn năm, không lẽ không biết thực lực của đệ tử mình.

Cho nên ngay khi Từ Chí lấy ra Hồng Mông Lượng Thiên Thước, Nguyên Thủy đã biết Quảng Thành Tử sẽ bại.

Bên cạnh, vị Lão Tử vốn nổi danh vô vi cũng nhìn Từ Chí với vẻ kinh ngạc.

Ông có một kiện công đức chí bảo Hậu Thiên đỉnh cấp là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, nên ông quá rõ uy lực của loại bảo vật này.

Dù đối mặt với linh bảo Tiên Thiên đỉnh cấp cũng không hề rơi vào hạ phong!

Huống chi là mấy thứ trong tay Quảng Thành Tử, không biết có chịu nổi vài lần gõ hay không.

Quảng Thành Tử nhìn thấy vậy, sắc mặt tuy khó coi nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh.

Được sư tôn đích thân giảng đạo ba ngàn năm, trên người lại có nhiều linh bảo, y không tin mình sẽ rơi vào thế hạ phong.

Quảng Thành Tử ra tay trước, tế ra linh bảo Lạc Hồn Chung.

Chiếc chuông này chuyên đánh vào những kẻ địch có tam hồn thất phách, có thể khiến người ta mất hồn lạc phách, chiến đấu không vững, từ đó mất đi chiến lực.

Chương 23

Đang!

Quảng Thành Tử thúc động pháp lực, gõ vang Lạc Hồn Chung, tiếng chuông lập tức vang vọng khắp tiểu thế giới.

Từ Chí hừ lạnh một tiếng, lấy ra Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Hắn thúc động pháp lực quấn lấy mặt kỳ, bảo hộ cho mình và các tiên nhân Tiệt giáo phía sau.

Tâm cơ của Quảng Thành Tử thực sự quá sâu!

Lấy ra Lạc Hồn Chung không chỉ để đối phó với hắn, mà còn định nhân cơ hội ám toán các đệ tử khác của Tiệt giáo, làm loạn tam hồn thất phách của họ!

Sau khi đỡ được một đạo tiếng chuông, Từ Chí thúc động Hồng Mông Lượng Thiên Thước.

Trong chớp mắt, một luồng uy áp vô hình chấn động tỏa ra, khiến tiểu thế giới vốn không ổn định bắt đầu rung chuyển!

Ba vị Thánh nhân đồng thời gia tăng pháp lực để ổn định tiểu thế giới.

Sắc mặt Quảng Thành Tử đại biến, ngay cả thời gian thúc động Lạc Hồn Chung cũng không còn!

Lúc này y mới nhận ra, thì ra Từ Chí đã luyện hóa hoàn toàn Hồng Mông Lượng Thiên Thước!

Hơn nữa Từ Chí còn có một kiện linh bảo phòng ngự Tiên Thiên đỉnh cấp đã được tế luyện hoàn chỉnh!

Linh bảo của y chỉ mới ở mức độ có thể sử dụng được mà thôi.

Quảng Thành Tử cũng không hiểu nổi, bái sư chưa đầy vạn năm, Từ Chí làm sao có thể có được nội hàm thâm hậu đến thế?!

Y hối hận vô cùng, tại sao lại đi trêu chọc vị đại sư huynh này của Tiệt giáo!

Y vội vàng thúc động Bát Quái Tử Thụ Tiên Y, Tảo Hà Y trên người, đồng thời tế ra một loạt linh bảo phòng ngự Hậu Thiên mà Nguyên Thủy tặng, nỗ lực chống đỡ một thước này.

Từ Chí vẫn chờ cho y tế luyện hết các pháp bảo ra!

Hắn muốn hủy diệt một người vào lúc kẻ đó tự tin nhất, khi đã chuẩn bị hoàn hảo nhất, để tung ra một đòn chí mạng!

Thân ảnh Từ Chí cuối cùng cũng động.

Trong nhất thời, cả tiểu thế giới đều tràn ngập bóng dáng của hắn.

Hồng Mông Lượng Thiên Thước mang theo cự lực vạn quân, không chút lưu tình bổ xuống đỉnh đầu Quảng Thành Tử!

Trong sát na, từng đạo vĩ lực khủng bố điệp gia lên thước, nếu không có ba vị Thánh nhân liên thủ gia trì, hư không đã bị một thước này chấn nát!

Trên người Quảng Thành Tử, từng đạo linh quang bị diệt tận dưới Hồng Mông Lượng Thiên Thước.

Chỉ dưới một thước, bốn kiện chí bảo Hậu Thiên trên người y đều bị Từ Chí đánh nát!

Cây thước nặng uy thế không giảm, tiếp tục chém xuống!

Ngay cả ba vị Thánh nhân lúc này cũng thấy có gì đó không ổn!

Dù là công đức chí bảo Hậu Thiên đỉnh cấp cũng không nên mạnh

đến mức này.

Lão Tử là người đầu tiên nhận ra điểm bất thường.

Công đức!

Từ Chí đã dùng chính công đức của mình để gia trì thúc động Hồng Mông Lượng Thiên Thước!

Bản thân nó đã là công đức chí bảo, nay lại được gia trì thêm, uy thế càng vượt xa đỉnh phong!

Nhưng công đức là thứ mà ngay cả Thánh nhân cũng không dám tùy ý tiêu hao!

Sắc mặt Nguyên Thủy tối sầm lại.

Ông không ngờ đệ tử mình khổ tâm dạy dỗ ba ngàn năm lại bị đánh bại chỉ trong một chiêu!

Nhưng sự thật là vậy!

Tiên quang trên người Quảng Thành Tử tan vỡ từng tấc, thước của Từ Chí dừng lại ngay sát đỉnh đầu y ba tấc!

Chương 24

Một thước này đã trực tiếp đánh nát bốn kiện linh bảo phòng ngự Hậu Thiên đỉnh cấp, làm hai kiện linh bảo phòng ngự Tiên Thiên rớt phẩm giai, biến thành linh bảo phòng ngự Tiên Thiên hạ phẩm!

Một thước của Từ Chí nhìn qua thì không làm tổn thương nhục thân của y, nhưng hồn phách, nguyên thần, thậm chí là chân linh của Quảng Thành Tử đều bị chấn thương!

Tuy nhiên Quảng Thành Tử không thể lên tiếng trách cứ, bởi vì chính y đã dùng món pháp bảo âm độc là Lạc Hồn Chung trước!

Thảm nhất là dù bị đánh thành ra thế này, nhưng vì Từ Chí sở hữu công đức chí bảo Hậu Thiên đỉnh cấp nên hắn không phải chịu một chút nhân quả nào!

Lần sau còn dám động thủ với Từ Chí... không, làm gì còn lần sau!

Từ Chí thu lại Hồng Mông Lượng Thiên Thước, tiện tay lấy luôn Lạc Hồn Chung trong tay Quảng Thành Tử đang đứng đờ đẫn tại chỗ.

Nguyên Thủy đang nhìn đó, hắn không thể trực tiếp chém chết Quảng Thành Tử, nhưng lấy đi một kiện linh bảo Tiên Thiên thì ngay cả Nguyên Thủy cũng không thể nói gì nhiều.

Ánh mắt hắn đảo qua mười một người còn lại của Xiển giáo, giống như đang nhìn một bầy cừu béo.

Trên người đám người này ai nấy đều có linh bảo đỉnh cấp.

Từ Chí cười khinh miệt: "Lên hết một lượt đi, đừng lãng phí thời gian." Nguyên Thủy ngồi trên cao nhìn xuống, thần sắc có phần khó coi.

Đám đệ tử này so với Từ Chí thực sự kém xa quá!

Thực lực có thể nâng cao, nhưng khí phách và tâm tính đều kém quá nhiều!

Nhìn Từ Chí, trong lòng Nguyên Thủy không khỏi hối hận.

Năm đó nếu mình đến Nhân tộc trước, chưa biết chừng hắn đã là đại đệ tử của mình rồi!

Thông Thiên nhìn Từ Chí, trong lòng sướng phát điên, chỉ vì giữ thể diện Thánh nhân nên không tiện biểu hiện ra ngoài.

Đúng thế!

Từ Chí đủ mạnh nên có thể lấy thế hiếp người, một mình áp chế khiến Xiển giáo không ai dám ho một tiếng.

Dưới đại thế này, các tiên nhân Xiển giáo chỉ có thể bị nghiền ép, không lực kháng cự!

Im lặng một lúc, Thái Ất bước ra, hành lễ với Từ Chí: "Nếu đạo huynh đã lên tiếng, thỉnh đạo huynh tứ giáo." Từ Chí đã kiên trì như vậy, không thể không đánh.

Nếu mười hai người không đánh với một mình hắn, mặt mũi Nguyên Thủy để đâu?!

Thái Ất tế ra Cửu Long Ly Hỏa Tráo, linh khí quanh thân bùng phát!

Mười một người còn lại của Xiển giáo cũng lần lượt tế ra linh bảo, sự kết nối giữa họ vô cùng nhuần nhuyễn, như thể một thể thống nhất.

Nguyên Thủy tuy trận đạo không bằng Thông Thiên, nhưng dù sao cũng là Thánh nhân, mười hai người Xiển giáo chiếm giữ các phương vị, cư nhiên bố hạ được một phương đại trận nhốt Từ Chí vào trong.

Đa Bảo đạo nhân, Vô Đương thánh mẫu, Kim Linh thánh mẫu và

Quy Linh thánh mẫu thấy vậy định xông vào sân để kết trận kề vai chiến đấu với Từ Chí.

Từ Chí truyền âm một đạo ngăn cản họ lại.

Hắn đầy hứng thú điểm qua những linh bảo mà Thập Nhị Kim Tiên Xiển giáo mang ra: Thư Hùng Kiếm, Âm Dương Kính, Khốn Tiên Thừng, Thất Bảo Kim Liên, Thanh Tịnh Lưu Ly Bình... từng kiện đều là những bảo bối lừng danh trong cuộc phong thần sau này.

Trên người mỗi người đều có không ít linh bảo Hậu Thiên đỉnh cấp, có thể coi là kho báu di động rồi.

Những người này cầm linh bảo kết trận, dù đối mặt với Đại La cũng có sức chiến đấu.

Từ Chí hiểu rằng mình phải nhanh chóng phá trận, nhanh chóng hạ người.

Hắn mạnh mẽ rót thêm 20 vạn điểm công đức vào Hồng Mông Lượng Thiên Thước, đánh thức toàn bộ sức mạnh bên trong nó.

Tế ra Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ để hộ thể, thân ảnh Từ Chí bỗng nhiên biến mất!

Hắn một bước bước vào thâm xứ của thời không!

Các tiên nhân Xiển giáo thi nhau thúc động pháp lực nhưng ngay cả bóng dáng hắn cũng không tìm thấy!

Tại sao cảm ngộ pháp tắc của hắn lại thâm hậu đến vậy?!

Chương 25

Trong lòng Thập Nhị Kim Tiên chợt nảy sinh nghi vấn.

Không có thời gian để họ suy nghĩ nhiều, Từ Chí đã xuất hiện ngay trước mắt, một thước đánh về phía Quảng Thành Tử!

Mười hai vị Kim Tiên đồng thời thúc động linh bảo, nhất thời bảo quang tứ xạ, tiên pháp tuôn trào, cùng nhau oanh kích về phía Từ Chí!

Trên người Từ Chí bỗng hiện lên một đóa sen trắng: Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên!

Vạn pháp bất xâm!

Hàng tỷ đạo tiên quang oanh kích lên người hắn đều tan vỡ từng tấc, không hề gây ra một chút tổn thương nào!

Từ Chí lại lấy ra một kiện linh bảo khác: Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ!

Kiện bảo bối này chưa được tế luyện, nhưng hắn đã có Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ được tế luyện hoàn chỉnh.

Thủy sinh Mộc!

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ được Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ thúc động, tỏa ra vạn trượng thanh quang.

Hai mặt bảo kỳ đồng thời phát lực, tạo ra hiệu ứng một cộng một lớn hơn hai!

Linh bảo của Thập Nhị Kim Tiên thậm chí không thể chạm tới phạm vi ba tấc quanh thân hắn, trực tiếp bị chặn đứng!

Từ Chí vung thước nặng, lực áp thiên địa!

Quảng Thành Tử vốn đã bị thương, nay trực tiếp bị một thước ép

quỳ phục xuống đất, không thể gượng dậy nổi!

Một thước phá trận!

Từ Chí uy thế không giảm, tiếp tục ra tay.

Thập Nhị Kim Tiên đồng loạt lùi lại một bước, không còn vẻ hung hăng như trước!

Từ Chí bỗng nhiên thân hóa vạn thiên, mang theo sức mạnh công đức vô biên, đồng thời trấn áp Thập Nhị Kim Tiên!

Họ chỉ có thể tế linh bảo ra để gắng sức chống đỡ.

Nhưng liệu có đỡ nổi không?

Từ Chí đã dồn vào đó 20 vạn điểm công đức, mục tiêu là một đòn thành công!

Phụ phụ phụ!

Chín vị Kim Tiên đầu tiên không chịu nổi áp lực, phun ra một ngụm tinh huyết, dưới uy áp đó không còn chút sức chiến đấu nào!

Từ Chí không dừng lại, tiếp tục vung thêm một thước nữa!

Thái Ất Chân Nhân và Từ Hàng đạo nhân đồng thời biến sắc, tiên quang trên người bị đánh tan nát!

Chỉ trong vòng ba thước, Thập Nhị Kim Tiên toàn bộ đều không còn sức chiến đấu!

Từ Chí dùng Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ quấn một vòng, quét sạch toàn bộ tiên bảo trong tay mười hai người!

Dưới uy áp của linh bảo Tiên Thiên đỉnh cấp, những món linh bảo chưa được tế luyện hoàn chỉnh này không có chút phản kháng nào.

Chứng kiến cảnh này, ngay cả ba vị Thánh nhân cũng không khỏi biến sắc.

Sắc mặt Nguyên Thủy xanh mét, những linh bảo này vốn là ông ban cho đệ tử.

Ngay lập tức, Nguyên Thủy định ra tay.

Mí mắt Thông Thiên giật giật, uy thế trên người bỗng nhiên bùng phát.

Đường đường là Thánh nhân, sao có thể mặt dày lấy lớn hiếp nhỏ?

Tiểu thế giới sụp đổ!

Từ Chí dùng pháp lực bao bọc lấy bốn vị đồng môn, từ trong hư không quay trở lại Ngọc Hư Cung.

Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo ai nấy đều bị thương, đặc biệt là Quảng Thành Tử thương thế cực nặng, nếu bị cuốn vào thâm xứ thời không thì không biết có quay về được không.

Chương 26

Cách đó không xa, Huyền Đô dẫn theo Thập Nhị Kim Tiên cũng đã về tới Ngọc Hư Cung.

Khí cơ trên người y bộc phát, rõ ràng cũng đã ở cảnh giới Thái Ất.

Từ Chí liếc nhìn một cái, hơi tiếc nuối vì không thể giữ Quảng Thành Tử lại mà để y trở về Hồng Hoang.

Cùng lúc đó, thiên đạo chấn nộ, tiếng oanh minh sấm sét vang vọng khắp Hồng Hoang!

Ba vị Thánh nhân đã giao thủ ở thâm xứ thời không!

Hộ giáo đại trận của Ngọc Hư Cung bỗng nhiên kích hoạt để phòng ngự kẻ địch!

Bên ngoài Ngọc Hư Cung, Từ Chí nhìn thấy một bóng người.

Thân người đuôi rắn, khuôn mặt tràn đầy từ bi.

Người có thể khiến Ngọc Hư Cung phải toàn lực đối phó như vậy, trong cả Hồng Hoang không có mấy ai.

Sự rung động từ huyết mạch nhân tộc khiến trong lòng Từ Chí hiện lên một cái tên: Nữ Oa Thánh nhân!

Ngay cả bà cũng bị kinh động!

Nữ Oa Thánh nhân nhìn sâu vào Từ Chí một cái, sau đó nhanh chóng tiến vào hư không.

Bà cũng không ngờ rằng nhân tộc do chính tay mình sáng tạo ra lại sinh ra một hậu bối tài hoa xuất chúng đến thế!

Khoảnh khắc Nữ Oa biến mất, mí mắt Từ Chí giật mạnh, hắn cảm nhận được một luồng kiếp khí nồng đậm.

Với cảnh giới của hắn, đáng lẽ không nên cảm nhận được thứ này, trừ phi... có kẻ đã dụ mở lượng kiếp.

Đại chiến Vu - Yêu sắp sửa bắt đầu!

Một câu "Đạo bất đồng bất tương vi mưu" đã dẫn đến việc Tam Thanh phân gia, lưỡng giáo luận chiến.

Cuộc luận chiến do Từ Chí dẫn đầu này thực sự có ảnh hưởng rất sâu rộng.

Yêu tộc đã thừa cơ lúc ba vị Thánh nhân không thể giám quản thiên địa để mở màn lượng kiếp!

Từ Chí không chú ý tới ánh mắt của Huyền Đô, trong lòng hắn nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Trong truyền thuyết, khi đại chiến Vu - Yêu nổ ra, Nữ Oa Thánh nhân vốn là thánh giả của Yêu tộc sở dĩ không ra tay là vì bị Lão Tử ngăn cản.

Lão Tử đã đích thân tới đạo trường của Nữ Oa để luận đạo, cầm chân bà lại.

Hiện tại, ba vị Thánh nhân giao thủ ở thâm xứ thời không, chẳng lẽ cũng có ý định dẫn dụ Nữ Oa ra để triệt để mở màn lượng kiếp sao?

Từ Chí cảm thấy khả năng này rất lớn!

Mưu kế của Thánh nhân thực sự vòng xèo, khiến người ta không tài nào đoán thấu.

Cũng chỉ có Từ Chí với kiến thức của mình mới có thể cảm ngộ được đôi phần.

Không biết sư tôn Thông Thiên hiện giờ đang ở trạng thái nào.

Tại thâm xứ thời không, Thông Thiên đang giao thủ với Nguyên

Thủy.

Kể từ khi Từ Chí xuyên không tới, Thông Thiên nhiều lần được Từ Chí thức tỉnh, nay thực lực đã tiến thêm một bước dài.

Sức mạnh của ông hiện tại mạnh hơn Nguyên Thủy một bậc, gần như ngang ngửa với Lão Tử!

Nguyên Thủy rơi vào hạ phong, Lão Tử liền ra tay giúp đỡ Nguyên Thủy để duy trì sự cân bằng với Thông Thiên.

Mắt Thông Thiên đỏ ngầu.

Ông vốn là người trọng tình trọng nghĩa, nếu không sau này đã chẳng vì chuyện đệ tử vào Phong Thần Bảng mà đại động can qua, muốn hủy diệt thế giới để tái lập địa thủy hỏa phong.

Nghĩ lại vô số nguyên hội trước đây, ba người họ vừa hóa hình đã kết nghĩa huynh đệ, ông là tam đệ được hai vị huynh trưởng chăm sóc.

Tình cảm tích lũy qua vô số năm tháng làm sao có thể dễ dàng phai nhạt?

Chương 27

Dù trước đó bất đồng lý niệm với Nguyên Thủy, ông cũng đã chủ động nhường bước, dời khỏi núi Côn Luân - nơi họ đã sinh sống hàng vạn năm.

Vậy mà giờ đây, đại ca Lão Tử không những không trung lập mà còn cùng Nguyên Thủy ra tay đối phó với ông, hai đánh một chỉ để cầm chân ông lại.

Trước một ngôi vị Thánh nhân, tình nghĩa huynh đệ bao nhiêu năm chẳng đáng một đồng.

"Cần gì phải vậy chứ, hai vị sư huynh?" Thông Thiên lẩm bẩm, vừa như đang hỏi Lão Tử và Nguyên Thủy, vừa như đang tự hỏi chính mình.

Cần gì phải vậy?

Lúc này, còn cần thiết phải bàn luận về tình nghĩa huynh đệ nữa sao?

Thông Thiên tế ra bốn thanh kiếm: Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm.

Tru Tiên Tứ Kiếm!

Trong khoảnh khắc, sát khí bùng lên!

Giữa loạn lưu thời không, vô số tiểu thế giới bị ảnh hưởng, không biết có bao nhiêu thế giới đã bị sát khí này làm thay đổi tiến trình phát triển.

Nữ Oa thấy cảnh này vội vàng ngăn cản ba người đại động can qua!

Tru Tiên lợi, Lục Tiên vong, Hãm Tiên tỏa ra hồng quang khắp nơi; Tuyệt Tiên biến hóa vô cùng kỳ diệu, khiến máu của đại thần tiên Đại La cũng phải nhuộm đỏ áo!

Thánh nhân cũng được gọi là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Tru Tiên Tứ Kiếm có thể làm thương tổn cả Thánh nhân!

Tru Tiên Kiếm Trận, phi tứ thánh bất khả phá!

Pháp lực của Thông Thiên phun trào, thời không dưới uy năng đó đều bị đảo lộn!

Trong thoáng chốc, ông đã bố hạ Tru Tiên Kiếm Trận, nhốt cả ba vị Thánh nhân Lão Tử, Nguyên Thủy và Nữ Oa vào trong!

Dù duy trì kiếm trận nhưng cuối cùng ông vẫn không hạ sát thủ.

Thực tế ông cũng không đủ năng lực để hạ sát thủ, ông cảm nhận được ánh mắt của Hồng Quân đang đặt lên người mình như một lời cảnh cáo.

Ánh mắt Thông Thiên xuyên qua dòng sông thời không, nhìn xuống Hồng Hoang thấy thập đại Yêu Thánh và hai vị chủ tể của Thiên đình Yêu tộc bắt đầu vây công Đông Vương Công.

Khí lượng kiếp tỏa ra khắp nơi, Hồng Hoang sắp sửa rơi vào đại kiếp.

Thông Thiên hiểu ra, ông vừa duy trì kiếm trận vừa truyền ra một đạo pháp lực.

Từ Chí đang ở Ngọc Hư Cung chợt rùng mình một cái.

Hắn cảm nhận được luồng khí tức Thượng Thanh tiên pháp vô cùng tinh thuần.

Không hề chống cự, Từ Chí để mặc cho luồng pháp lực đó rót vào cơ thể.

Luồng pháp lực tinh thuần này chỉ có sư tôn Thông Thiên mới có thể thi triển.

Từ việc Thông Thiên vẫn còn dư lực để gây ảnh hưởng đến Hồng Hoang cho thấy ông đang chiếm thượng phong.

Khí thế của Từ Chí sau khi được rót pháp lực bắt đầu tăng vọt!

Thái Ất trung kỳ, Thái Ất hậu kỳ, Thái Ất đỉnh phong...

Đại La Kim Tiên!

Khí tức của hắn tăng vọt mãi cho đến Đại La hậu kỳ mới dừng lại!

Đương nhiên Từ Chí biết đây chỉ là nhờ Thông Thiên mượn một chút sức mạnh để kết nối với thiên địa, tạm thời nâng cao cảnh giới cho hắn.

Nhờ vậy, hắn có thể dùng sức mạnh này để tận mắt quan sát lượng kiếp!

Dưới sự giúp đỡ của Thông Thiên, Từ Chí nhìn về phía Đông Hải.

Vẻ kiêu hùng của Đông Vương Công - người đứng đầu các nam tiên - lúc này đã hoàn toàn biến mất!

Kể từ khi được Hồng Quân phong làm người đứng đầu nam tiên, y hành sự kiêu ngạo man rợ, vô cùng cao điệu.

Chương 28

Ở đời này, y đã đánh mất cơ duyên Bồng Lai đảo khiến khí vận bản thân sụt giảm mạnh, nhưng y vẫn giống như kiếp trước tự lập nên Viễn Cổ Thiên Đình.

Thời điểm này Yêu tộc đang ở thời kỳ đỉnh thịnh, Thiên đình Yêu tộc cai quản bầu trời, làm sao dung thứ cho một kẻ nhảy nhót như Đông Vương Công?!

Trước đây họ chưa động thủ vì đệ tử của Hồng Quân đa phần còn tại thế, đặc biệt là Tam Thanh lần lượt thành thánh, nếu họ nể mặt Hồng Quân mà ra tay ngăn cản thì Yêu tộc không cách nào chống lại.

Hiện tại, họ cuối cùng đã nắm bắt được cơ hội lúc ba vị Thánh nhân đang giao thủ, làm sao có thể bỏ qua?

Trước tiên là giết Đông Vương Công để lập uy cho Thiên đình Yêu tộc, sau đó sẽ chiến với Vu tộc để triệt để khống chế đại địa Hồng Hoang!

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất điều động thập đại Yêu Thánh, dẫn theo hàng tỷ tinh binh tiến đánh Đông Vương Công!

Đông Vương Công từ lúc Hồng Quân giảng đạo đã đạt tới quả vị Đại La, nay qua nhiều năm tiềm tu đã có tu vi Chuẩn Thánh.

Y cầm long đầu quải trượng, dẫn dắt các tiên nhân dưới quyền trực diện với Yêu tộc.

"Đế Tuấn, Thái Nhất, hai ngươi muốn khai chiến với ta sao?!

Ta là người đứng đầu nam tiên do Hồng Quân đạo tổ đích thân sắc phong, chẳng lẽ các ngươi không sợ đạo tổ trách phạt sao?!" Đông Vương Công quát lớn, pháp lực quanh thân phun trào, thúc động long

đầu quải trượng tới cực hạn.

"Nực cười!" Đế Tuấn không chút nể tình bác lại: "Ngươi tự ý sáng tạo thiên đình, liệu đạo tổ có cho phép?!

Hôm nay ngươi phải chết, đại thế thiên địa không ai có thể cản được ta!" Đông Vương Công tức tới đỏ mặt tía tai, biết rằng chuyện này không thể kết thúc êm đẹp được nữa.

Chỉ có liều mạng chiến đấu mới mong tìm được một con đường sống!

Đã như vậy, chi bằng ra tay trước để chiếm ưu thế!

Pháp lực của Đông Vương Công biến đổi, y cùng các tiên nhân kết thành Vạn Tiên Đại Trận!

Sức mạnh của vạn tiên hãn hải đến nhường nào, đây chính là một trong những sát trận hàng đầu Hồng Hoang!

Được Vạn Tiên Đại Trận gia trì, Đông Vương Công trực tiếp xông về phía các tướng Yêu tộc.

Trải qua vô số trận đấu pháp, y hiểu rõ lúc này nên làm gì.

Dù đột phá từ hướng nào chắc chắn cũng sẽ bị hai vị Chuẩn Thánh của Yêu tộc là Đế Tuấn và Đông Hoàng chặn lại, nên chẳng thà đánh cho họ trở tay không kịp.

Chỉ cần làm bị thương được Đế Tuấn hoặc Đông Hoàng, y mới có khả năng trốn thoát!

Tuy nhiên, thân là chủ tể Yêu tộc, hai vị này đâu dễ bị đột phá như vậy.

Đang!

Một tiếng chuông vang vọng lan khắp Hồng Hoang.

Đông Hoàng Thái Nhất tế ra Hỗn Độn Chung để bảo vệ cả hai trước đòn tấn công của Đông Vương Công!

Đế Tuấn thì tế ra Nhật Tinh Luân, trực diện đối đầu với Đông Vương Công.

Đông Vương Công cầm long đầu quải trượng, được Vạn Tiên Đại Trận hỗ trợ, thi triển hết mức tu vi Chuẩn Thánh của mình.

Nhưng chẳng ích gì.

Xét về tu vi, Đế Tuấn và Đông Hoàng không hề kém cạnh y.

Xét về trận pháp, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận còn mạnh hơn một bậc.

Xét về linh bảo, Hỗn Độn Chung là một trong ba đại chí bảo Tiên Thiên!

Đánh thế nào đây?!

Đây là cuộc nghiền ép toàn diện!

Dù là người ngu ngốc nhất cũng biết Đông Vương Công lần này chết chắc, Yêu tộc sẽ chém một vị Chuẩn Thánh rồi đại thắng trở về.

Từ Chí chứng kiến cảnh này thì hiểu rằng Đông Vương Công chết là thật, nhưng Yêu tộc có đại thắng hay không thì chưa chắc.

Quả nhiên, khi bị dồn vào đường cùng, Đông Vương Công không còn chút tâm lý cầu may nào nữa.

Y biết Yêu tộc đã quyết tâm giết mình.

Chương 29

Đã chết thì phải để lại một đòn thật nặng!

Áp lực pháp lực tỏa ra từ người Đông Vương Công dần vượt quá giới hạn mà tu vi của y có thể điều động!

Dù cách xa hàng tỷ dặm, mí mắt Từ Chí cũng không khỏi giật nảy.

Uy thế này quá kinh người, chỉ nhìn thôi cũng thấy kinh hồn bạt vía.

Huống chi là Đế Tuấn và Thái Nhất!

Hai vị này sắc mặt đại biến, đồng thời bỏ chạy vào các tầng thời không sâu thẳm!

Đông Vương Công cười cuồng loạn: "Ha ha!

Chẳng phải muốn giết ta sao?!

Ta đứng đây cho các ngươi tùy ý động thủ này!" Đế Tuấn thầm chửi rủa: "Đúng là thằng điên!" Phải, Đông Vương Công lúc này chẳng khác gì một kẻ điên.

Y muốn kéo theo vạn tiên dưới trướng cùng tự bạo!

Oanh!

Cả Đông Hải chấn động, những cột nước cao hàng vạn trượng lao thẳng lên trời xanh!

Thái Nhất dốc hết sức thúc động Hỗn Độn Chung nhưng cũng không bảo vệ được hết Yêu tộc, tổn thất sau vụ nổ này cực kỳ thảm trọng.

Hắn và Đế Tuấn dù trốn trong thâm xứ thời không, ẩn nấp sau tầng tầng lớp lớp thế giới bảo hộ, vẫn bị chấn tới mức thổ huyết!

Hai vị lãnh đạo Yêu tộc lau vết máu nơi khóe miệng, mặt đen như than bước ra từ thâm xứ thời không.

Nhờ đạo pháp của Thông Thiên gia trì, Từ Chí thấy được một cảnh mà những người có mặt ở đó không thấy.

Một luồng chân linh của Đông Vương Công đã thoát ra từ dư chấn nổ tung và trốn đi đầu thai.

Hóa ra gã này dù tự bạo nhưng vẫn để lại một đường lui.

Chưa đợi Yêu tộc kịp phát hiện ra điều bất thường, tại vùng đất của Vu tộc bỗng dưng khói lửa mịt mù.

Thập Nhị Tổ Vu dẫn theo hàng tỷ tinh binh, chỉ thẳng hướng Đông Hải!

Vu tộc sinh ra không có nguyên thần, không tu pháp lực, họ dựa vào sức mạnh nhục thân thuần túy và sức mạnh pháp tắc.

Với tư cách là Không Gian Chi Tổ Vu, Đế Giang dùng vĩ lực bản thân kết nối với pháp tắc không gian, vung nắm đấm về phía trước.

Một cú đấm nhìn có vẻ bình thường, nhưng khái niệm không gian trước cú đấm đó hoàn toàn hóa thành hư vô.

Đế Giang dẫn theo mười một vị Tổ Vu còn lại cùng hàng tỷ tinh binh Vu tộc vượt qua hàng tỷ dặm, chỉ qua ba cú đấm đã trực tiếp từ lục địa Hồng Hoang xuất hiện tại Đông Hải!

Trước mặt Không Gian Chi Tổ Vu, những gì Yêu tộc lĩnh hội được về pháp tắc không gian chỉ là đồ bỏ đi!

Yêu tộc chưa kịp rút đi xa đã bị Đế Giang và Vu tộc chặn đứng đường lui!

Từ Chí biết rằng cuộc đại chiến Vu - Yêu lần thứ nhất chính thức bắt đầu!

Đối diện với kẻ địch, Vu tộc đều là những mãnh tướng làm nhiều nói ít.

Lúc này họ chẳng thèm phí lời với Yêu tộc, Thập Nhị Tổ Vu tiên phong ra tay chiến đấu luôn!

Trong khoảnh khắc đó, Từ Chí cuối cùng cũng hiểu được thu hoạch lớn nhất từ trận đại chiến này là gì: Pháp tắc.

Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc sinh ra đã là những đại năng điều khiển pháp tắc.

Phía Yêu tộc, thập đại Yêu Thánh cùng Đế Tuấn và Thái Nhất cũng là những tồn tại có cảm ngộ cực sâu về pháp tắc.

Trong tầm mắt hắn lúc này toàn là những dấu vết của các đạo pháp tắc.

Cuộc chiến giữa hai tộc với vô số cường giả ra tay khiến một vùng thiên địa không biết đã bị đánh tan rồi tái lập lại bao nhiêu lần.

Trận chiến kéo dài suốt một ngàn năm.

Hai tộc đánh nhau vô cùng kịch liệt, khiến cả một vùng mặt biển Đông Hải nhuộm đỏ.

Chương 30

Vô số sát khí tỏa ra không biết đã tạo thêm bao nhiêu yêu ma cho Đông Hải.

Các chiến sĩ Vu tộc dù quân số không bằng nhưng ai nấy đều có thể lấy một địch mười.

Yêu tộc sau khi bị trọng thương bởi vụ tự bạo của Đông Vương Công thì rơi vào thế hạ phong, nhưng trong tuyệt cảnh họ cũng triển khai những đòn phản công mãnh liệt: Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Trấn tộc đại trận của Yêu tộc tỏa ra vinh quang vô cùng rực rỡ!

Cục thế dần được Yêu tộc san bằng.

Quân số của Yêu tộc thực sự quá đông, vô số yêu tộc tử trận thì lại có vô số kẻ khác lấp vào, dường như giết mãi không hết.

Muốn phá Yêu tộc chỉ có cách chém chết được Đế Tuấn hoặc Thái Nhất thì mới định đoạt được thắng thua.

Yêu tộc có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thì Vu tộc cũng có một đại trận lừng danh Hồng Hoang, uy áp vạn đời: Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Thập Nhị Tổ Vu đồng loạt thoát thân, liên hợp kết trận!

Đế Tuấn và Thái Nhất không hề sợ hãi, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng là sát trận đỉnh cấp, họ không có lý do gì phải lùi bước.

Tuy nhiên một cảnh tượng khiến cả Hồng Hoang phải kinh ngạc đã xuất hiện.

Trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Thập Nhị Tổ Vu đồng loạt phun ra một ngụm tinh huyết.

Tinh huyết của Tổ Vu quý giá đến nhường nào, e rằng Chuẩn Thánh cũng không sánh bằng.

Phải biết rằng toàn bộ tu vi uy chấn Hồng Hoang của họ đều nằm ở nhục thân!

Sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất sau ngàn năm tranh đấu cuối cùng đã biến đổi.

Một luồng khí tức cường hoành, mãng hoang, hỗn độn... có thể dùng vô số từ ngữ cực hạn để hình dung sức mạnh đã truyền ra từ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Một người khổng lồ cao chọc trời, tay cầm cự phủ xuất hiện trong trận: Bàn Cổ!

Vị thần khai thiên tích địa, chí cường giả vô địch từ trước khi thiên địa sinh ra!

Ngoài Từ Chí, căn bản không ai có thể nhìn thấy cảnh này!

Từ Chí cảm thấy cơ thể mình bỗng nóng bừng lên.

Ánh mắt hắn nhìn về Đông Hải trở nên sắc lẹm hơn.

Nhìn bóng hư ảo của Bàn Cổ, hắn chợt minh ngộ được những chân lý pháp tắc mà trước đây chưa kịp tham ngộ.

Những người hấp thu tinh huyết Bàn Cổ giống như được bóng hư ảo kia hoàn toàn kích phát, đang diễn ra những biến hóa chưa từng thấy.

Hắn cảm nhận được đây cũng là một cơ duyên!

Đại thần Bàn Cổ xuất hiện giữa trận, hai tay cầm búa, một luồng vĩ lực tự nhiên tỏa ra.

Chỉ riêng khí cơ đó thôi đã khiến tất cả đại năng ở Đông Hải phải nảy sinh tâm lý sợ hãi.

Trảm!

Một búa của Bàn Cổ chém ra, toàn bộ Yêu tộc ở Đông Hải tan tác!

Đế Tuấn và Thái Nhất dù có Hỗn Độn Chung hộ thể cũng không tránh khỏi bị trọng thương!

Dù đây chỉ là hình chiếu giả thân được ngưng luyện từ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nhưng một búa của Bàn Cổ thì ở Hồng Hoang chẳng ai dám đỡ!

Thấy vậy Thập Nhị Tổ Vu lập tức thu lại đại trận.

Họ không đủ sức duy trì lâu, một búa đã là cực hạn rồi.

Nhưng thế là đủ!

Mọi cường giả của Yêu tộc lúc này đều nằm trong tầm tay họ!

Ngay khi Thập Nhị Tổ Vu định ra tay kết liễu thì một luồng uy thế vô biên bỗng nhiên giáng xuống.

Chương 31

Uy áp cường hoành đến mức dù cách xa Đông Hải, những người trên núi Côn Luân cũng có thể cảm nhận thấy lờ mờ.

Từ trong hư không, Thông Thiên, Nữ Oa, Lão Tử và Nguyên Thủy cũng bước ra, nghiêm nghị nhìn về phía Đông Hải.

Người có thể khiến họ trịnh trọng như vậy chỉ có một: Đạo tổ Hồng Quân!

Hồng Quân giáng thế, một mình trấn áp tất cả những người có mặt.

Hai tộc Vu - Yêu không ai dám làm càn.

Đế Tuấn và Thái Nhất - những kẻ tưởng như chắc chắn phải chết - lúc này trên mặt đều lộ rõ vẻ cuồng hỉ vì thoát chết trong gang tấc.

Họ không ngờ Đạo tổ Hồng Quân lại giáng lâm!

Nhìn bộ dạng này rõ ràng là muốn ngăn cản Vu tộc để cứu lấy Yêu tộc, nếu không thì ông căn bản không cần phải xuất hiện!

Vu tộc tuy phóng khoáng nhưng không hề ngốc.

Thấy Yêu tộc sắp sửa bị tiêu diệt và Vu tộc sắp trở thành chủ tể Hồng Hoang thì Hồng Quân lại xuất hiện!

Thông tin truyền đạt từ hành động này khiến Thập Nhị Tổ Vu phẫn nộ.

Đế Giang cố nén cơn giận, lên tiếng hỏi: "Không biết đạo tổ giáng lâm vì chuyện gì, liệu có phải muốn bảo vệ đám súc sinh này không?" Dù kiêng dè thực lực của Hồng Quân nhưng họ không hề sợ hãi.

Thập Nhị Tổ Vu không kính thiên địa, không kính Thánh nhân,

thậm chí không kính thiên đạo!

Tín ngưỡng duy nhất của họ chỉ có phụ thần Bàn Cổ.

Khuôn mặt Hồng Quân không buồn không vui, nhàn nhạt đáp: "Lúc này Yêu tộc chưa đến lúc sụp đổ, Vu tộc cũng chưa có cơ hội thắng, tất cả đều do biến số dẫn dắt, giải tán hết đi." Vừa nói, ông vừa tỏa ra một luồng vĩ lực vô biên.

Cảnh tượng trước mắt mọi người ở Yêu tộc bỗng biến thành Thiên đình Yêu tộc.

Những người của Vu tộc cũng đã trở về tổ địa của mình.

Hồng Quân lạnh lùng không chút cảm xúc liếc nhìn về phía Ngọc Hư Cung một cái.

Chỉ một cái nhìn đó thôi đã khiến tim Từ Chí đập loạn nhịp, trong khoảnh khắc hắn có ảo giác mình sắp sửa thân tử đạo tiêu.

May mà Hồng Quân chỉ nhìn một cái rồi trong chớp mắt đã quay về Tử Tiêu Cung.

Từ Chí biết rằng vì mình không thay đổi đại thế thiên định, chỉ gây ra một chút biến hóa ở những chi tiết nhỏ, nên thiên đạo không thể vì thế mà trừng phạt mình.

Quay lại Ngọc Hư Cung, sát khí trên người Thông Thiên đã thu liễm, ông lại trở về dáng vẻ bình thường.

Tu vi của Từ Chí vốn được Thông Thiên cưỡng ép nâng lên cũng dần rớt lại cảnh giới Thái Ất.

Tuy nhiên hắn cảm nhận được sau khi quan sát trận đại chiến Vu - Yêu vừa rồi, nội hàm của mình đã hoàn toàn đầy đủ.

Sau này chỉ cần bế quan một thời gian để tiêu hóa thu hoạch thì con đường thăng cấp Đại La sẽ vô cùng thông suốt.

Hoàng Trung Lý cũng chỉ còn thiếu chưa đầy trăm năm nữa là chín, lúc đó nhờ vào hai gốc linh căn Tiên Thiên đỉnh cấp là Hoàng Trung Lý và Ngũ Châm Tùng, hắn tuyệt đối có thể đột phá Đại La.

Thông Thiên như một phàm nhân bình thường, ngay cả một lời chào hỏi cũng không thèm nói với Lão Tử và Nguyên Thủy.

Ông chỉ chắp tay từ biệt Nữ Oa rồi định dẫn đệ tử rời đi.

Lúc này Từ Chí lên tiếng: "Sư tôn, đệ tử muốn quay về Nhân tộc một chuyến, sau đó sẽ bế quan tu hành một thời gian." Thông Thiên nhìn Từ Chí, khẽ gật đầu.

"Tổ địa của Nhân tộc ở núi Thủ Dương, với tu vi của con chắc phải đi rất lâu, để ta tiễn con một đoạn vậy." Thanh Bình Kiếm vẫn đang ở trên người Từ Chí nên dù là Chuẩn Thánh cũng không dám làm càn, Từ Chí muốn đi đâu ông cứ để hắn đi.

Từ Chí: "Đa tạ sư tôn." Thông Thiên chấn động pháp lực, trực tiếp phá nát hộ cung đại trận của Ngọc Hư Cung!

Ông là đại gia về trận pháp nên mấy cái trận của Nguyên Thủy ông căn bản không để vào mắt!

Nguyên Thủy lộ vẻ giận dữ nhưng cuối cùng vẫn phải nhẫn nhịn.

Đánh không lại thì cũng chẳng có cách nào.

Sau khi phá trận, Thông Thiên nắm vai Từ Chí và trực tiếp đưa hắn tới núi Thủ Dương.

Xong việc, Thông Thiên mới dẫn bốn vị thân truyền còn lại quay về Bích Du Cung.

Chương 32

Khi Từ Chí tới núi Thủ Dương, hắn bỗng nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống. 【Đinh!

Nhiệm vụ lựa chọn lần thứ ba được phát bố!】 【Lượng kiếp Vu - Yêu đã khởi, cũng là đại kiếp của Nhân tộc, thỉnh túc chủ đưa ra lựa chọn.】 【Lựa chọn 1: Gia nhập trận doanh Yêu tộc, thúc đẩy Hậu Thổ thân hóa luân hồi.

Phần thưởng: 1000 vạn điểm công đức.】 【Lựa chọn 2: Gia nhập trận doanh Vu tộc, ngăn cản Hậu Thổ thân hóa luân hồi.

Phần thưởng: 12 giọt tinh huyết Bàn Cổ.】 【Lựa chọn 3: Gia nhập trận doanh Nhân tộc, giúp Nhân tộc nhanh chóng trưởng thành.

Phần thưởng: 1500 vạn điểm công đức và chí bảo Tiên Thiên Càn Khôn Đỉnh.】 Từ Chí lộ rõ vẻ vui mừng trên mặt.

Hắn vốn vì xem đại chiến Vu - Yêu mà động lòng muốn về giúp Nhân tộc một tay, tránh cho họ khỏi cảnh tử thương quá thảm khốc.

Trong lượng kiếp, muốn được bình an là chuyện không thể, nhưng với kinh nghiệm hậu thế, hắn tuyệt đối có thể giúp Nhân tộc giảm bớt thương vong.

Không ngờ hành động này lại kích hoạt được nhiệm vụ, hơn nữa phần thưởng của mỗi lựa chọn đều thâm hậu như vậy!

Nhiệm vụ này có cần phải chọn không?

Cả hai đời làm người, dòng máu chảy trong người hắn chính là máu của Nhân tộc!

Dù có là kẻ tuyệt tình tuyệt tính đi chăng nữa, nhìn thấy phần thưởng của lựa chọn Nhân tộc thì làm sao không động tâm cho được!

“Ta chọn lựa chọn 3.” 【Đinh!

Túc chủ đã lựa chọn thành công!】 Từ Chí không trực tiếp tiến vào bộ lạc Nhân tộc mà tìm một nơi gần đó để khai tịch động phủ ẩn cư.

Từ Chí ẩn cư tại vùng lân cận tổ địa nhân tộc.

Hiện tại nhân tộc đang ở trạng thái nguyên thủy, ăn lông ở lỗ, khoác trên mình lớp da dã thú và lá cây.

Trạng thái này nếu không có ngoại lực can thiệp sẽ duy trì rất lâu, ít nhất là trước khi Vu Yêu lượng kiếp kết thúc, nhân tộc không thể thoát khỏi u mông để tiến vào thời kỳ văn minh phát triển.

Trong đoạn thời gian này, Vu tộc và Yêu tộc định sẵn là nhân vật chính của thiên địa.

Từ Chí chính là ngoại lực đó.

Qua một thời gian, hắn đã có hiểu biết sâu sắc hơn về sự vận chuyển của Thiên đạo.

Thực lực hiện tại chưa thể thay đổi đại thế thiên hạ, chỉ có thể ảnh hưởng tiểu thế, nhờ đó chiếm tiên cơ, tích lũy thực lực.

Thứ hắn thiếu nhất lúc này là thực lực.

Nhân tộc dân số đông đảo, nay đã lên tới hàng nghìn tỷ người, phân tán khắp nơi.

Nhưng với những người mang huyết mạch nhân tộc, Từ Chí dám khẳng định mình là tồn tại mạnh nhất lúc này.

Thật đáng bi ai!

Thực tế chỉ có một vị cường giả nhân tộc thuần chính là Huyền Đô, đại đệ tử Nhân giáo.

Nhắc đến thân phận nhân tộc của Huyền Đô, mắt Từ Chí lóe lên tia tinh quang.

Ở tiền thế khi xem tiểu thuyết Hồng Hoang, hắn căm hận nhất là Huyền Đô.

Mang thân phận nhân tộc nhưng không hề có chút đóng góp nào, ngược lại còn trợ giúp Lão Tử thiết thủ khí vận nhân tộc.

Thử hỏi, một tộc quần hàng nghìn tỷ người mà đến một vị Đại La cũng không ra đời là vì sao?

Phần lớn nguyên nhân là do khí vận nhân tộc đã bị đánh cắp!

Kẻ có khả năng đánh cắp khí vận chỉ có thể là mấy vị Thánh nhân kia.

Tây Phương giáo chưa truyền giáo, Nguyên Thủy nhìn không trúng nhân tộc, Thông Thiên chưa chạm đến nhân tộc.

Nữ Oa Thánh nhân có ơn tạo người, hưởng thụ một phần khí vận là lẽ đương nhiên.

Vậy chỉ còn lại một mình Lão Tử.

Vị Thánh nhân hào xưng vô vi này thực chất lại không gì không làm.

Chương 33

Mượn nhân tộc lập Nhân giáo thành Thánh, hưởng thụ nhân tộc tế bái, chia chác khí vận nhân tộc nhưng lại chẳng hề ra tay che chở.

Tiếc là hiện tại tu vi Từ Chí còn thấp, dù có Thông Thiên đứng sau cũng không thể trực diện đối đầu với Lão Tử.

Hắn phải tu hành, mọi chuyện khác đều phải gác lại.

Từ Chí bố trí một tòa đại trận bảo hộ nhân tộc, sau đó bắt đầu bế quan.

Hắn lấy ra hai mươi lăm hạt ngũ châm tùng, dùng pháp lực tế luyện rồi nuốt xuống.

Linh lực hạo hãn bên trong mỗi hạt tùng không hề yếu hơn pháp lực bản thân hắn.

Theo ngũ hành sinh khắc, hắn tạo ra sự cân bằng giữa các hạt tùng, dùng pháp lực mạnh mẽ dung nạp chúng.

Tiếp đó, hắn tiêu tốn ba mươi lăm vạn điểm công đức để trợ giúp luyện hóa linh lực ngũ hành.

Sau một trăm hai mươi năm, hắn tạm dừng lại.

Hoàng Trung Lý đã chín, chín quả kim lôi treo trên tán cây, trên quả khắc hai chữ "Hoàng Trung".

Từ Chí hái xuống cất kỹ, lại mất hơn hai nghìn năm để luyện hóa hoàn toàn ngũ châm tùng tử.

Tốc độ này nhanh hơn Từ Chí tưởng tượng.

Một mặt là dùng công đức gia tốc, mặt khác là do ngũ hành tề bị tạo ra cảm giác sinh sinh bất tức, giúp tốc độ luyện hóa tăng mạnh.

Tu vi của hắn dừng lại ở Thái Ất trung kỳ, chỉ kém một bước là đột phá hậu kỳ.

Nhưng ngũ hành chi lực trong cơ thể sung bái đến mức gần như có thể dựa vào đó cấu tạo nên một thế giới vô ngân.

Từ Chí tiếp tục luyện hóa Hoàng Trung Lý, bỏ ra năm mươi vạn điểm công đức để phụ trợ.

Năm nghìn năm sau, gần Thủ Dương Sơn bỗng nhiên uấn nhưỡng kinh thiên lôi kiếp!

Từ Chí tử tử áp chế tu vi ở Thái Ất đỉnh phong.

Trước đó đã dùng Cửu Chuyển Kim Đan, nay lại luyện hóa ngũ châm tùng và Hoàng Trung Lý, nội hàm sớm đã thâm hậu đến mức có thể đột phá Đại La bất cứ lúc nào.

Nhưng hắn không chọn đột phá ngay.

Đột phá Đại La là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng hắn muốn tạo dựng một căn cơ vô cùng thâm hậu để sau này trở thành đệ nhất Đại La, thậm chí là đệ nhất Thánh nhân!

Lúc này, ngũ hành chi khí trong ngực lưu chuyển không ngừng, đỉnh đầu hiện ra một phiến khánh vân hạo đãng, dị tượng bị thu thúc trong động phủ.

Trên đỉnh đầu có ba đóa liên hoa hàm tiếu chờ nở.

Một khi tam hoa nở rộ, hắn sẽ thực sự trở thành Đại La.

Tam hoa chia làm cửu phẩm: từ nhất đến tam phẩm chỉ là Đại La Kim Tiên phổ thông; từ tam đến lục phẩm là tinh anh, có bản lĩnh thông thiên triệt địa; từ lục phẩm trở lên mỗi nhất phẩm là một trời một vực.

Hoa khai thất phẩm có tư cách phong Thánh, hoa khai bát phẩm

sánh ngang với lục Thánh hiện nay.

Hoa khai cửu phẩm, có lẽ trong cả Hồng Hoang chỉ duy nhất Hồng Quân đạt tới trình độ đó.

Từ Chí nỗ lực áp chế để tiếp tục mài giũa nội hàm, giúp tam hoa đột phá phẩm giai cao hơn!

Ngay lúc này, trong não hải bỗng truyền ra một đạo thông tin: Cửu Chuyển Huyền Công hoàn chỉnh!

Tam Thanh cũng không có truyền thừa hoàn chỉnh này!

Đây chính là phúc trạch sau khi Vu tộc triệu hoán ra hư ảnh Bàn Cổ thể hiện lên người hắn.

Từ bản hoàn chỉnh này hắn biết được: Đại La tam hoa có thể khai tới thập nhị phẩm.

Đây mới là cực hạn, cũng là phẩm cấp tam hoa của Bàn Cổ năm xưa.

Trong lòng đại hỷ, hắn lập tức lấy ra hỗn độn chi khí thu được ở đảo Bồng Lai.

Đây là thứ Bàn Cổ dùng tu hành thời hỗn độn, dùng luyện Cửu Chuyển Huyền Công là thích hợp nhất.

Hắn điều động toàn bộ sức mạnh luyện thể, mài giũa tam hoa, tiến cảnh phi khoái.

Chương 34

Lôi kiếp trên trời cuối cùng không rơi xuống mà tiêu tán vào vô hình.

Khi Từ Chí xuất quan, khí tức của hắn là Thái Ất đỉnh phong, nhưng cường độ nhục thân không hề kém cạnh Đại La của Vu tộc!

Chỉ bằng nhục thân, hắn có thể quyền áp Đại La!

Từ khi bế quan đến khi xuất quan đã qua vạn năm.

Vạn năm này thu hoạch không hề thua kém lần đầu tĩnh tu ở Côn Luân Sơn, thậm chí còn nhiều hơn.

Nhục thân của hắn đã triệt để đột phá Đại La chi cảnh.

Tiếc là muốn hoa khai thập nhị phẩm nào có dễ dàng.

Cửu là cực hạn của con số, người thường căn bản không thể chạm tới.

Dù nội hàm thâm hậu đến đâu, nếu pháp môn không đúng thì tối đa cửu phẩm hoa sẽ tự nở.

May mà trong Cửu Chuyển Huyền Công có pháp môn minh xác để khống chế và đột phá cực hạn.

Với bản hoàn chỉnh này, chu thân khí tức của hắn viên mãn vô khuyết, không yếu hơn Đại La.

Nếu là Đại La tầm thường thì không đủ cho hắn đánh.

Đây cũng là chỗ dựa để hắn xuất sơn, có thực lực tự nhiên dễ làm sự.

Tuy đã qua vạn năm nhưng số lượng nhân tộc không tăng bao nhiêu.

Hiện tại nhân tộc quá yếu ớt, có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Nếu trước đó không có trận pháp hắn bố trí, có lẽ số lượng còn giảm đi.

Từ Chí vừa xuất quan, niềm vui chưa tan đã phải nhíu mày.

Với tu vi hiện tại, hắn có thể nhìn xa hơn.

Ở nơi không xa, hắn cảm ứng được một tiểu đội yêu tộc đang đồ sát nhân tộc!

Sắc mặt Từ Chí ôn nộ, một bước bước ra, biến mất tại chỗ. "Đừng nuốt chửng ngay, nhị lang hãy toàn lực ngược sát nhân tộc, để chúng chết trong thống khổ!" "Tứ cấp pháp bảo toàn bộ động dụng, không được bỏ sót một oán linh nào!" Một yêu tộc Thái Ất trung kỳ dẫn đầu tám tên Kim Tiên và một toán yêu binh đang tùy ý đồ sát.

Yêu tộc này mặt người mình ngựa, thân có vằn hổ, lưng sinh đôi cánh, tiếng gầm như sóng lớn khiến nhĩ mô nhân tộc tan nát, tâm kinh đảm chiến.

Phía nhân tộc có mấy vị Chân Tiên và một danh Kim Tiên đang dẫn dắt tộc nhân chạy trốn.

Đám yêu tộc này định ý ngược sát, để nhân tộc chạy thoát một đoạn rồi mới bắt lại, nhi đồng, phụ nữ, lão nhân đều bị nuốt chửng, chân linh bị thu lại.

Khi Từ Chí đến nơi, trên người đám yêu tộc này đã đầy rẫy chân linh nhân tộc.

Hắn bước vào, uy áp vô tận khuếch tán.

Toàn bộ yêu tộc đều từ trên trời rơi xuống, phục rạp dưới đất không thể động đậy.

Từ Chí biết yêu tộc bắt đầu luyện chế Đồ Vu Kiếm!

Trong quá trình thôn phệ nhân tộc, yêu tộc phát hiện việc này giúp tăng tu vi, đồng thời chân linh đầy oán khí của nhân tộc khi luyện thành pháp bảo có thể phá giải chân thân Vu tộc!

Vốn coi nhân tộc là khẩu lương, nay yêu tộc càng giết chóc điên cuồng hơn, thậm chí ngược sát như thế này.

Vì thế, Từ Chí cũng không muốn giết chúng dễ dàng, hắn muốn đám yêu tộc này cũng phải chết trong đau đớn.

Đám yêu tộc bị áp chế, chỉ có tên yêu tướng Thái Ất trung kỳ là có thể lên tiếng.

Từ Chí đã cố ý thu liễm uy áp đối với hắn, nếu không hắn cũng sẽ chết lặng như Định Quang Tiên trước kia.

Tên yêu tướng cảm nhận khí tức của Từ Chí nhưng không hề sợ hãi, lệ thanh quát: "Tặc đạo nhân!

Ngô là thiên đình yêu tướng, hậu duệ Anh Chiêu!

Sao dám trấn áp ta?

Chương 35

Ngươi tìm cái chết!

Đại năng thiên đình ta đang ở gần đây!

Khuyên ngươi mau lui ra, nếu không khi Đại La yêu tộc ta tới, ngươi tất chết không nghi ngờ!" Hắn rất có tự tin, vì chỉ cần lôi Thiên đình yêu tộc và danh nghĩa hậu duệ Anh Chiêu ra, ngay cả Đại La cũng không dám động thủ, huống chi chỉ là một tên Thái Ất đỉnh phong.

Từ Chí nhìn tên yêu tướng với vẻ trêu đùa.

Thiên đình yêu tộc?

Hắn giết chính là yêu tộc!

Lúc này chưa giết là để dẫn kẻ đứng sau ra mà thôi.

Tên yêu tướng tưởng Từ Chí sợ hãi, tiếp tục quát: "Mau rời đi, làm lỡ đại sự của yêu tộc ta, không ai bảo vệ được ngươi đâu!" Bỗng hắn mừng rỡ: "Đại La yêu tộc ta tới rồi, để xem ngươi chạy đi đâu!" Một yêu tộc có bản thể tương tự, tỏa ra khí tức vĩ ngạn của Đại La Kim Tiên giáng lâm.

Vừa nhìn đã thấy được căn nguyên của Từ Chí. "Ha ha!

Nhân tộc có Thái Ất đỉnh phong, hôm nay tất chết!" Hắn không thèm nhìn hậu duệ, lập tức xuất thủ trảo hướng Từ Chí.

Thân hình lóe lên xuất hiện trước mặt Từ Chí, một vuốt hướng đỉnh đầu hắn chụp xuống!

Cương phong mãnh liệt đột ngột khuếch tán!

Đại La yêu vương đứng hình, móng vuốt dừng lại cách trán Từ

Chí ba tấc, không thể tiến thêm mảy may!

Cương phong quét qua toàn trường, hàng vạn yêu tộc còn lại, bao gồm cả tên yêu tướng Thái Ất trung kỳ đều bị cương phong cuốn lấy, trực tiếp hóa thành hư vô!

Tên yêu tướng vừa kiêu ngạo khi nãy bị cương phong thổi cho cốt nhục tiêu tán, chỉ còn chân linh bị cấm cố!

Yêu vương lúc này mới nhận thức được sự khủng bố của vị đạo nhân trước mặt!

Hắn muốn thoát thân nhưng lại bị định trụ, tiến thoái lưỡng nan! "Ta là con của yêu thánh Anh Chiêu..." Hắn chưa kịp báo hết danh hiệu đã thấy một nắm đấm nện tới.

Bành!

Chỉ một quyền, một vị Đại La sơ kỳ yêu vương huyết mạch bất phàm đã mệnh tang tại chỗ!

Từ Chí vô cảm phủi tay, nhiếp lấy chân linh của toàn bộ yêu tộc tại đó.

Yêu tộc dùng chân linh nhân tộc luyện Đồ Vu Kiếm?

Vậy ta liền đồ sát yêu tộc, dùng chân linh yêu tộc luyện một thanh Đồ Yêu Kiếm!

Vừa dọn sạch yêu tộc, Từ Chí cảm thấy nhân tộc phía sau đồng loạt quỳ xuống. "Tạ thượng tiên cứu mạng!" "Thượng tiên, xin nhận của chúng tôi một lạy, khấu tạ ơn đức!" "Giết hay lắm!

Phải giết sạch lũ yêu tộc đó mới hả giận!" Từ Chí nhìn cảnh này, dùng pháp lực nâng tất cả dậy.

Xuyên không gần ba vạn năm, hắn bỗng nhớ về hậu thế.

Khi đó, trừ khi là kẻ hèn hạ, chẳng ai phải quỳ lạy kẻ khác.

Nhân tộc tại đây nhìn hắn với ánh mắt sùng kính và cảm kích.

Đến bao giờ nhân tộc mới có thể sinh ra cường giả như vậy?

Vị Kim Tiên duy nhất của nhân tộc do dự hồi lâu rồi tiến lên hành lễ. "Tại hạ là tu sĩ nhân tộc, tên là Mang.

Đa tạ tiền bối cứu nhân tộc chúng tôi khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng, chúng tôi nguyện lập từ đường tế bái, ngày đêm khấu tạ tiền bối." Từ Chí khựng lại, mở lời: "Không cần đâu, ta cũng là người nhân tộc." Mang kinh ngạc ngẩng đầu.

Nhân tộc có vị đại năng thế này sao?

Tuy tu vi hắn không cao nhưng cũng nghe tên yêu tướng nói lúc nãy, người này vừa giết một vị Đại La yêu vương.

Chương 36

Nhân tộc có người có thể trảm Đại La?

Hóa ra nhân tộc cũng có thể tu luyện mạnh mẽ như yêu tộc sao?

Mang kích động đến quên cả lễ nghi, bách bất cập đãi hỏi: "Tiền bối là người thuộc tổ mạch nào?" Rồi bỗng nhiên đại ngộ: "Chẳng lẽ tiền bối chính là Huyền Đô, người bái sư Lão Tử trong truyền thuyết?" Từ Chí lắc đầu: "Ta không phải Huyền Đô, ta tên Từ Chí, bái dưới môn hạ Thông Thiên Thánh nhân, là đại đệ tử của ngài." Tại Bích Du cung, Thông Thiên bỗng đứng dậy, phóng ánh mắt về phía Từ Chí!

Tại Bát Cảnh cung trên Thủ Dương Sơn, Lão Tử cũng mở mắt, nhìn về hướng đó!

Ánh mắt hai người giao phong giữa hư không, khiến thiên địa biến sắc, điện chớp lôi đình.

Thông Thiên theo bản năng rút ra Tru Tiên tứ kiếm.

Bấm tay tính toán, hắn lắc đầu cười khẽ.

Đồ nhi này thật biết gây chuyện.

Từ Chí biểu lộ thân phận thân truyền Tiệt giáo trước mặt nhân tộc là muốn làm suy yếu ảnh hưởng của Nhân giáo, chia chác khí vận của Nhân giáo đây mà!

Nhưng Thông Thiên không hề sợ hãi.

Nếu Lão Tử phái đệ tử hay đồng tử giúp đỡ nhân tộc dù chỉ một phần, cũng không đến nỗi bị Từ Chí một câu nói làm lung lay địa vị của Nhân giáo.

Chỉ trách Lão Tử quá không coi trọng nhân tộc!

Muốn khí vận nhân tộc, lại muốn vô vi, không muốn trả giá chút nào!

Trong Bát Cảnh cung, ánh mắt Lão Tử thâm trầm tựa đại dương.

Từ Chí này, quấy nhiễu Tiệt giáo và Xiển giáo chưa đủ, nay lại nhắm vào Nhân giáo của hắn!

Lão Tử lập tức gọi Huyền Đô, phái tới chỗ Từ Chí một chuyến.

Phía Từ Chí, Kim Tiên nhân tộc là Mang đang kinh ngạc nhìn hắn.

Chưa từng nghe nói có người nhân tộc bái nhập Tiệt giáo.

Nhưng điều đó không ngăn cản sự kính trọng của ông đối với Từ Chí.

Từ Chí thản nhiên nhận lễ, lập một tòa đại trận bảo hộ nhánh nhân tộc này.

Xuất thân môn hạ Thông Thiên, sao có thể không hiểu trận pháp?

Hỏi rõ phương hướng tổ mạch nhân tộc, Từ Chí lập tức lên đường.

Tại tổ mạch nhân tộc có nhiều vị Kim Tiên đỉnh phong tọa trấn.

Đây đã là chiến lực đỉnh phong của nhân tộc lúc này, họ đang tế bái từ đường Lão Tử.

Lão Tử mượn nhân tộc lập giáo thành Thánh, nhân tộc coi ông như thần bảo hộ, ngày đêm tế bái.

Sự xuất hiện của Từ Chí không hề che giấu, gây nên một trận xôn xao.

Khí thế tuy ôn hòa không làm hại người, nhưng ai cũng cảm nhận được vĩ lực thao thiên ẩn chứa bên trong, cùng với khí tức nhân tộc

thuần chính.

Ngay lập tức có hai nam một nữ, ba vị Kim Tiên xuất hiện với vẻ đầy giới bị.

Họ chưa từng nghe nhân tộc có vị đại năng nào như vậy, phản ứng đầu tiên là nghi ngờ yêu tộc huyễn hóa.

Tổ mạch nhân tộc lâm vào trạng thái cảnh giác, thêm vài vị Kim Tiên xuất hiện, tay cầm hậu thiên linh bảo thô sơ, cẩn trọng đối diện Từ Chí.

Những người khác bắt đầu di tản, tranh thủ thời gian chạy trốn.

Từ Chí mỉm cười ôn hòa: "Chư vị không cần lo lắng, ta là thân truyền môn hạ Thông Thiên Thánh nhân, xuất thân nhân tộc, tên gọi Từ Chí." Hắn thuận tay lấy ra chân linh của vị Đại La yêu tộc vừa giết.

Đám Kim Tiên nhân tộc mới thở phào, yêu tộc không đời nào dùng chân linh của một Đại La để lừa gạt, thà phái vài vị Đại La tới giết sạch cho nhanh.

Cùng lúc đó, một thanh niên đạo nhân phá không gian hiện ra trước mặt Từ Chí.

Chính là Huyền Đô.

Huyền Đô hành lễ với Từ Chí: "Huyền Đô kiến quá Từ sư huynh, chúc mừng sư huynh trên con đường tiên đạo lại tiến thêm một bước." Thấy người quen, các Kim Tiên nhân tộc thở phào.

Chương 37

Gần hai vạn năm rồi, Huyền Đô cuối cùng cũng quay lại.

Từ Chí mỉm cười: "Thành đạo đã lâu, đây là lần đầu tiên đệ về nhân tộc sao?" Sắc mặt Huyền Đô hơi biến: "Sư huynh nói vậy là có ý gì, sư huynh chẳng phải cũng là lần đầu quay lại sao?" Từ Chí: "Không có gì, chỉ muốn hỏi một chút thôi.

Khi yêu tộc sát lục nhân tộc thì không thấy đệ xuất hiện, ta là một người nhân tộc xuất hiện, tại sao đệ lại đến?" "Nhân giáo thụ nhân tộc tế bái, tại sao không xuất hiện?" "Nhân giáo hưởng nhân tộc khí vận, Lão Tử tại sao thờ ơ?" "Vi huynh đạo hạnh nông cạn, xin sư đệ giải hoặc cho ta." Huyền Đô tránh né, hỏi ngược lại: "Sư huynh hà tất nói vậy?

Sư huynh vào Tiệt giáo sớm hơn ta vào Nhân giáo, chẳng phải cũng là lần đầu quay lại sao.

Chúng ta là người tu đạo, vạn năm chỉ như một thoáng, hà tất bàn luận thời gian." Từ Chí lắc đầu thất vọng về Huyền Đô.

Hắn hỏi tiếp: "Vậy nếu ta không về, đệ có về không?" Huyền Đô bỗng khựng lại.

Hắn muốn nói có, nhưng không thốt ra lời được.

Trừ hắn ra, không ai thấy Từ Chí dùng sức mạnh gì để hỏi câu đó.

Dưới uy thế của Từ Chí, hắn căn bản không thể nói dối.

Thực tế, hắn căn bản không có ý định về nhân tộc.

Huyền Đô không nghĩ mình sai.

Lão Tử chủ trương vô vi, hắn tự nhiên cũng giống sư phụ.

Nhưng nhân tộc xung quanh nghe thấy vậy thì im lặng.

Bấy lâu nay Huyền Đô bái sư Thánh nhân luôn là niềm tự hào và hy vọng của nhân tộc.

Từ Chí thấy hắn không nói gì, lại thở dài: "Sư đệ nói đúng, không cần bàn về thời gian, cảnh giới này vạn năm chỉ là cái chớp mắt.

Nhưng hàng tỷ xương thịt nhân tộc lại tử thương sạch bách trong cái chớp mắt đó!

Sư đệ có thể không quan tâm sao?" Huyền Đô cười nhạt: "Yếu nhục cường thực là chí lý vận chuyển của Thiên đạo, sư huynh chẳng lẽ không hiểu?" Từ Chí hướng mắt về phía nhân tộc, nhẹ nhàng hỏi: "Thử hỏi, các người có cam tâm chết không?

Có cam tâm thấy người thân chết không?

Yếu nhục cường thực, sư đệ nói hay lắm, hóa ra đó là thái độ của Nhân giáo.

Nhân tộc ngày đêm tế bái, chẳng lẽ chỉ để cầu lấy cái 'yếu nhục cường thực' đó sao?" Câu nói vừa ra, tất cả nhân tộc ở tổ mạch đều im lặng.

Tế bái ngày đêm, cái họ muốn không phải là yếu nhục cường thực, mà là được sống sót!

Dù một đời chỉ như dã tràng xe cát, trăm năm ngắn ngủi, cũng muốn được sống trong an ổn!

Không phải ngày đêm lo sợ, luôn sống dưới đe dọa của cái chết.

Không cầu thành tiên vấn đạo, chỉ cầu có thể sống yên lành.

Huyền Đô trầm giọng: "Sư huynh hà tất nhục mạ Nhân giáo ta, Nhân giáo ta vốn chủ trương vô vi, là do Sư tôn định ra, sư huynh đang chất nghi lời Thánh nhân sao?" Hắn tế ra hai kiện pháp bảo, quát

lớn: "Sư huynh nếu cứ như vậy, sư đệ đành thất kính!" Từ Chí cười lạnh: "Chất nghi Thánh nhân?

Ta cũng không phải lần đầu chất nghi Thánh nhân, sư đệ đừng lấy Thánh nhân ra ép ta.

Sư đệ muốn động thủ ở đây sao, đây là tổ mạch nhân tộc, nơi sinh dưỡng của đệ, hai ta giao thủ sẽ khiến bao nhiêu người chết đệ có biết không?" Hắn liếc nhìn Huyền Đô, gia sản Lão Tử cho quả thực phong hậu.

Chỉ tính những thứ đang lấy ra đã có Thất Tinh Kiếm và Ly Địa Diễm Quang Kỳ, trên người chắc hẳn còn linh bảo khác.

Đây chắc là nguyên nhân Huyền Đô dám động thủ?

Huyền Đô cứng họng, chỉ biết nói cứng: "Sư huynh hà tất sính khẩu thiệt chi lực!" Từ Chí lãng thanh đại tiếu! "Hảo, vậy ta liền cùng ngươi so tài!" Hắn đột ngột vươn tay nhiếp lấy Huyền Đô, cả hai đồng thời nhảy vào một đại thiên thế giới!

Đại thiên thế giới này đang ở trong trạng thái thiên nhân ngũ suy, sắp tan vỡ, chỉ còn lại một số Tiên tôn, Ma tôn.

Đám Tiên tôn, Ma tôn này đang tranh đấu bỗng cảm nhận được hai luồng khí thế trùng thiên xuất hiện!

Từ Chí không thèm nhìn đám người đó, trực tiếp đấm ra một quyền!

Thời gian, không gian lúc này đều vô nghĩa!

Trước quyền này, mọi thứ đều là hư vô, trời đất chỉ có một quyền này là chân thực duy nhất!

Chương 38

Huyền Đô tế Ly Địa Diễm Quang Kỳ, pháp lực tinh thuần Thái Thanh quán thâu vào để chống đỡ.

Căn bản không đủ!

Hắn lại tế ra một đạo thần phù lơ lửng giữa hai người, tỏa ra thanh quang nhạt: Hỗn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh Thần Phù!

Tiếp đó, Huyền Đô phun ra một ngụm Lục Đinh Thần Hỏa, Thất Tinh Kiếm xuyên qua đại thiên thế giới, cảm ứng với hồng hoang Thất Tinh, mượn tinh thần chi lực chém xuống!

Từ Chí đấm ra một quyền, sau lưng bỗng mọc thêm hai đôi tay: pháp Ba Đầu Sáu Tay!

Một tay đấm quyền, một tay cầm Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, một tay cầm Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, một tay cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích!

Vĩ lực vô tận đồng thời gia trì lên thân.

Từ Chí và Huyền Đô va chạm, đại thiên thế giới vốn đã suy tàn nay vỡ vụn thành vô số tiểu thiên thế giới!

Sau cú va chạm, Từ Chí vẫn an nhiên vô dạng!

Còn Huyền Đô thì khóe miệng rỉ máu, mặt mày xanh mét.

Hắn không ngờ chỉ vạn năm mà Từ Chí lại tiến bộ nhiều đến thế.

Từ Chí không buông tha, tiếp tục áp sát!

Thanh Bình Kiếm tỏa thanh quang lơ lửng trên đầu.

Giữa trời đất lôi vân hội tụ, Thượng Thanh Thần Lôi đang thành hình!

Huyền Đô thấy không địch lại liền bỏ chạy.

Hắn dùng diệu pháp ẩn mình trong tầng tầng thời không, chớp mắt đã không biết trốn ở đâu.

Từ Chí vận Thượng Thanh tiên pháp nhưng không tìm thấy.

Nhưng không sao, dĩ lực phá pháp!

Từ Chí đấm nát cách trở thời không, đẩy Cửu Chuyển Huyền Công lên cực hạn.

Khi đó ngũ cảm thông minh vô cùng, thậm chí lờ mờ nắm bắt được dấu vết nhân quả.

Tìm thấy rồi!

Huyền Đô kinh khủng nhìn Từ Chí, không hiểu sao mình bị phát hiện!

Từ Chí không nói nhiều, Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Thanh Bình Kiếm cùng xuất, một kiếm chém rụng một cánh tay của hắn! "A!" Huyền Đô phát ra tiếng thảm thiết thê lương.

Kiếm của Từ Chí không chỉ chém tay mà còn làm tổn thương bản nguyên của hắn!

Hắn nào đã trải qua trận thế này!

Gần hai vạn năm qua luôn mang danh thân truyền Lão Tử, được Thánh nhân che chở, hắn chưa bao giờ gặp phải đối thủ tàn khốc như vậy.

Tiếc là Từ Chí căn bản không quan tâm hắn là ai!

Từ Chí cảm nhận được uy thế của Lão Tử và Thông Thiên đang va chạm trên cao.

Thông Thiên nay không hề yếu hơn Lão Tử, tất nhiên nếu không

dùng Tru Tiên Kiếm thì cũng khó thắng.

Hai vị chân thân đều không thể xuất thủ, hiện chỉ đang kháng hành lẫn nhau.

Khí tức Từ Chí vân đạm phong khinh, nhưng uy thế triển lộ lại như Tiên Thiên Ma Thần hoành hành vô kỵ, vô tình oanh kích Huyền Đô.

Huyền Đô bị chém một tay, bản nguyên thụ tổn, đối diện với một Từ Chí kiêm tu hai đại diệu pháp, cầm trong tay hai đại chí bảo, hắn hoàn toàn bị ép đánh.

Không có lấy một cơ hội để thở, hắn chỉ biết phòng thủ liên tục!

Nhưng phòng thủ vốn nghiêm mật của hắn trước công thế của Từ Chí lại đầy sơ hở, liên tiếp bị Từ Chí tìm ra kẽ hở oanh kích!

Phập!

Chương 39

Huyền Đô lại bị chém thêm một tay!

Mặt hắn trắng bệch như tờ giấy, chỉ biết dùng pháp lực biến ra tay giả, thúc động toàn bộ linh bảo để vừa chạy vừa chống đỡ. "Từ Chí!

Ngươi không thể giết ta, Sư tôn ta là Thái Thanh Thánh nhân, giết ta Nhân giáo và Tiệt giáo sẽ không chết không thôi!

Thông Thiên Thánh nhân cũng sẽ không để ngươi làm vậy đâu, đừng phát điên nữa!" Huyền Đô oán độc quát lên, liền bị Từ Chí xẻo mất một tai!

Từ Chí hiểu rõ một điều, hắn vốn không định giết chết Huyền Đô lúc này.

Hắn cười ngạo nghễ: "Nhân giáo chẳng phải chủ trương vô vi, thuận ứng thiên ý sao?

Biết đâu ta giết ngươi chính là thiên ý?!" Hắn đang công tâm.

Huyền Đô đã mất hết đảm khí, chỉ biết mang Thánh nhân ra ép.

Phải một lần đánh cho Huyền Đô sợ khiếp vía mới thôi.

Từ Chí chớp thời cơ, lập tức bố trí một tòa cấm trận quanh Huyền Đô!

Trận pháp này học từ lúc Thông Thiên giảng đạo, tuy không phải vô địch nhưng tuyệt đối không yếu.

Huyền Đô bị khựng lại, dốc sức phá trận.

Ngay lúc đó!

Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay Từ Chí uy thế đại chấn, một thước đập xuống.

Đúng vậy, là đập!

Như đập một quả dưa chuột vậy!

Bành!

Nhục thân Huyền Đô bị đập nát bấy, chỉ còn lại nguyên thần!

Từ Chí nhiếp lấy nguyên thần Huyền Đô, lập tức cấm cố lại. "Hừ, từ hôm nay trở đi, ngươi không còn là người của nhân tộc nữa." Nguyên thần Huyền Đô nhìn Từ Chí cười lạnh, tâm trạng rơi xuống đáy vực...

Từ đầu đến cuối hắn không hề có chút lực phản kháng nào!

Nếu không phải Từ Chí muốn đánh nổ nhục thân để bắt sống nguyên thần, hắn còn không trụ vững được lâu như vậy!

Từ Chí phất tay thu lấy Ly Địa Diễm Quang Kỳ và Thất Tinh Kiếm, trấn áp vào không gian hệ thống.

Hỗn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh Thần Phù không biết rơi vào tiểu thế giới nào, hắn cũng không thèm tìm.

Hắn vận Thượng Thanh tiên pháp tìm vị trí Hồng Hoang rồi độn đi.

Khi sắp tới nơi, hắn cảm nhận một luồng khí tức hủy diệt ập đến.

Sức mạnh cuồng bạo cực điểm, có uy năng đánh nát cả Hồng Hoang!

Lão Tử cuối cùng đã hàm hận xuất thủ!

Đệ tử phái đi bị đánh thảm thế này, mặt mũi ông ta chẳng còn chút nào!

Ngay lúc đó, bốn thanh tiên kiếm hiển hiện quanh thân, đỡ lấy đòn tấn công của Lão Tử.

Tru Tiên Kiếm!

Lại là Tru Tiên Kiếm!

Trong Bát Cảnh cung, Lão Tử thấy cảnh này liền xé rách không gian, trực tiếp giáng lâm!

Thông Thiên cũng nhờ Tru Tiên tứ kiếm mà xuất hiện bên cạnh Từ Chí.

Từ Chí đứng cạnh Thông Thiên, không còn vẻ kiêu ngạo như lúc giết Huyền Đô, mà đứng yên lặng như một người bình thường.

Chương 40

Tuy nhiên, ánh mắt nhìn Lão Tử không hề có chút kính ý nào.

Lão Tử không muốn giao thủ với Thông Thiên.

Thực tế, ông ta thậm chí không dám động vào Từ Chí.

Lúc hàm hận ra tay vừa rồi, ông ta đã cảm thấy bất ổn và bị cảnh cáo.

Từ Chí là người dẫn dắt Vu Yêu lượng kiếp, lượng kiếp chưa kết thúc, Thiên đạo sẽ không để hắn chết!

Thậm chí ông ta lờ mờ cảm thấy Thông Thiên chính là hộ đạo nhân của Từ Chí.

Lão Tử trầm giọng: "Giao người cho ta." Từ Chí thả nguyên thần Huyền Đô ra.

Huyền Đô lập tức bay về phía Lão Tử, không dám có thêm hành động nào.

Lão Tử mang nguyên thần Huyền Đô quay về Bát Cảnh cung.

Thông Thiên dành cho Từ Chí ánh mắt tán thưởng, nhưng cũng thở dài: "Cứ tiếp tục quậy đi, sư phụ về trước đây.

Mà này, tạm thời đừng trêu vào hai gã bên Tây Phương nhé, năm người thì sư phụ đánh không lại đâu." Từ Chí thấy vẻ mặt của Thông Thiên thì bật cười, hành lễ: "Sư phụ yên tâm, người không phạm ta, ta không phạm người." Thông Thiên gật đầu, biến mất về Bích Du cung.

Từ Chí lúc này mới tiến vào tổ địa nhân tộc.

Tiếp theo, hắn có thể đại triển quyền cước.

Trở lại Hồng Hoang, Từ Chí vẫn ở gần tổ địa nhân tộc trên Thủ

Dương Sơn.

Mấy vị Kim Tiên nhân tộc vẫn ở đó chờ đợi.

Cuộc chiến giữa hắn và Huyền Đô - hai đệ tử Thánh nhân xuất thân nhân tộc - có ảnh hưởng sâu xa, nên họ không dám rời đi.

Việc Từ Chí chất vấn Huyền Đô đã lan truyền khắp tổ mạch, ngày càng nhiều người bất mãn với Nhân giáo.

Tổ tông mấy vạn năm thành tâm tế bái mà không được hồi đáp, ai cũng phải hoài nghi.

Khi Từ Chí quay lại, họ hiểu rằng Tiệt giáo đã thắng.

Từ Chí quan sát tình hình rồi tuyên bố: "Ta là thủ đồ Tiệt giáo Từ Chí, cũng là người nhân tộc Từ Chí." Một câu nói thể hiện rõ thái độ. "Chư vị, nhân tộc ta sinh trưởng, chết đi và chôn cất tại đây, tuổi thọ chỉ vẻn vẹn trăm năm.

Trăm năm!

Trên đại địa Hồng Hoang này thật đáng nực cười làm sao!

Thánh nhân cao cao tại thượng, yêu tộc coi chúng ta là thức ăn, chúng ta chỉ như hạt cát giữa đại dương, như phù du giữa trời đất.

Có những sinh linh sinh ra đã là tiên thần, còn nhân tộc ta phải bước đi kinh tâm động phách, hướng về kẻ khác mà phấn đấu.

Thật bi ai!

Khí vận nhân tộc phần lớn thuộc về Nhân giáo, nhưng Nhân giáo đã làm được gì?!

Nhân tộc ta cầu khẩn Thánh nhân mấy vạn năm cũng không thể tồn tại được!

Chư vị, nhân tộc không cần kính Thánh nhân!

Hãy kính song thân đã sinh dưỡng!

Hãy kính những anh liệt đã đứng ra liều chết khi yêu tộc tới!

Hãy kính những tiền bối đã mạo hiểm khổ tu để khai mở con đường tu hành cho chúng ta!

Chư vị!

Nhân tộc ta chỉ có thể tin vào chính mình!

Người có thể cứu nhân tộc cũng chỉ có chúng ta!" Lời nói bi thiết của hắn vang vọng khắp tổ mạch, từ tiên đến phàm đều nghe thấu.

Một thiếu niên quật cường ngẩng đầu nhìn Từ Chí trên cao, lệ chảy ròng ròng: "Cha mẹ tôi đều bị yêu tộc ăn thịt rồi!

Chương 41

Tôi phải yếu thế đến bao giờ mới có thể sống tiếp?!

Phải yếu thế đến bao giờ mới báo được thù?!

Không cầu Thánh nhân, vậy tu vi của ngài không phải cũng nhờ bái sư Thánh nhân mới có sao?!

Nhân giáo không cứu được nhân tộc, vậy...

Tiệt giáo có được không?" Cuối cùng, giọng cậu bé run rẩy như van nài, mong chờ một lời hứa, một hy vọng từ Từ Chí.

Mấy vạn năm qua, tín ngưỡng vào Nhân giáo đã sớm nhạt nhòa, họ cần một tín ngưỡng mới để có dũng khí sống tiếp!

Tiếng nói của Từ Chí vang lên bên tai mọi người.

Tất cả nhân tộc đều im lặng.

Ai sống ở đây mà không từng tận mắt thấy người thân chết đi?

Thấy quá nhiều rồi!

Nực cười là cách duy nhất để nhân tộc duy trì nòi giống hiện nay là sinh con, sinh càng nhiều càng tốt để cầu may có đứa sống sót!

Từ Chí gật đầu tán thưởng: "Có chí khí!

Nếu yếu thì hãy liều mạng tu hành!

Muốn báo thù thì mang theo cơn giận dữ đó mà tu hành!

Chỉ có tu hành mới có thể báo thù, mới có thể sống sót, mới có thể phá vỡ mọi bất công!" Giọng hắn bỗng trở nên hung hãn: "Ta bất hạnh phải nói rằng, Tiệt giáo cũng không cứu được nhân tộc.

Chỉ có nhân tộc mới cứu được chính mình!

Hôm nay ta ở đây truyền pháp cho nhân tộc!

Hãy đi liều lĩnh, đi xông pha, dùng máu của chính mình khai mở đại đạo cho thế hệ mai sau!" Từ Chí vọt lên không trung, vạn trượng thanh quang tỏa ra, hóa thành hàng tỷ đạo hào quang rót vào chân linh của mỗi người.

Trong vạn năm bế quan, hắn đã dựa vào Cửu Chuyển Huyền Công và Thượng Thanh tiên pháp để suy diễn ra pháp môn tu hành này.

Tuy không phải mạnh nhất nhưng tuyệt đối phù hợp nhất với nhân tộc!

Tiếng hắn chấn động thiên địa: "Ta truyền pháp môn này, không luận tư chất, không luận căn nguyên hay xuất thân, ai cũng có thể tu luyện!

Trong đó có tiên đạo, đan đạo, khí đạo, trận đạo và luyện thể.

Pháp môn hải nạp bách xuyên, đủ để các ngươi tu hành!

Trí tuệ của một mình ta không đủ để trải sẵn đại đạo bằng phẳng, pháp môn này cần cả nhân tộc cùng cải thiện và tiến về phía trước!

Tư chất nhân tộc tuy không đều, không bằng tiên thiên sinh linh, nên càng cần quyết tâm kiên định, nỗ lực gấp nghìn vạn lần!

Có lẽ chúng ta sẽ không thấy được ngày nhân tộc hiên ngang đứng trên Hồng Hoang, nhưng chỉ cần nỗ lực, nhất định có ngày nhân tộc sẽ chấp chưởng thiên địa!

Ta và chư vị hãy cùng nỗ lực!" Nhân tộc tại tổ địa Thủ Dương Sơn đồng loạt lệ lưu mãn diện, cúi người hành lễ với Từ Chí.

Khi ngẩng đầu lên, mắt họ đã có thêm sự kiên định và hy vọng.

Ngay lúc đó, Thiên đạo ban xuống công đức vô biên rót vào Từ Chí!

Lão Tử ở Bát Cảnh cung thấy cảnh này, pháp lực bỗng chốc bất ổn.

Ông ta bấm tay tính toán nhưng không ra kết quả.

Từ Chí rốt cuộc là kẻ mở đầu lượng kiếp theo thiên định, hay là chủ nhân giúp nhân tộc quật khởi?

Hay là mang ý nghĩa thâm viễn hơn?

Chỉ có một điều chắc chắn: Nhân tộc đang hưng thịnh!

Dù Lão Tử bất mãn cũng không thể ra tay với Từ Chí.

Ông ta hiểu lượng kiếp chưa xong, Từ Chí chưa thể chết.

Chương 42

Vì thế phải đợi lượng kiếp này kết thúc mới tính sổ sau.

Lão Tử tiếp tục luyện đan, một viên kim đan để nguyên thần Huyền Đô ký thác nhằm có lại thân thể.

Chỉ là, trừ khi đầu thai, nếu không Huyền Đô không bao giờ còn là người nữa.

Sau khi truyền pháp, Từ Chí bế quan.

Tích lũy của hắn quá thâm hậu, cần thời gian để tiêu hóa.

Pháp môn hắn truyền dạy dần lan rộng ra toàn bộ nhân tộc.

Những năm đó, Nhân giáo danh tồn thực vong, không còn chia chác được khí vận.

Nhờ khí vận gia trì, số lượng tiên nhân của nhân tộc tăng ổn định.

Một ngày, một người nhân tộc thăng cấp Địa Tiên.

Đạo lôi kiếp cuối cùng đánh trúng một cây cổ thụ khiến nó bốc cháy, nướng chín một con dã thú gần đó.

Mùi hương tỏa ra khiến vị Địa Tiên này tò mò ăn thử và kinh ngạc vì nó quá ngon!

Hắn phát hiện lửa nướng chín thịt mới ngon như vậy, và lửa còn có thể xua đuổi dã thú, sưởi ấm, cực kỳ quan trọng với người phàm.

Đang loay hoay tìm cách tạo ra lửa mà không cần pháp thuật, một cành cây từ đâu bay tới cắm phập vào thân cây, tạo ra tàn lửa rồi bùng lên trên đám lá khô.

Cành cây đó không hề có pháp lực!

Hắn liền bắt chước và học được cách khoan gỗ lấy lửa.

Ngọn lửa đầu tiên ra đời trong bộ lạc nhân tộc, giúp họ từ bỏ thói quen ăn sống nuốt tươi!

Một thạch tượng ở tổ địa bỗng mở miệng: "Hôm nay, tôn hiệu là Toại Nhân Thị!" Công đức vô biên từ tầng trời thứ ba mươi ba rơi xuống.

Một thành nhập vào ngọn lửa biến nó thành hậu thiên công đức chí bảo!

Bốn thành nhập vào Toại Nhân Thị giúp tu vi tăng vọt lên Đại La Kim Tiên!

Năm thành còn lại rơi vào động phủ của Từ Chí.

Ngay lập tức, sáu vị Thánh nhân đều đổ dồn ánh mắt về đây.

Nữ Oa Thánh nhân nhìn nhân tộc do mình tạo ra mà tâm kinh.

Các Thánh nhân đều thành Thánh nhờ công đức, nay bỗng có công đức khổng lồ như vậy rơi xuống nhân tộc là vì đâu?

Chắc chắn chỉ có thể là người đó: Từ Chí!

Bà muốn tính toán nhưng thiên cơ đã bị che lấp bởi các Thánh nhân khác.

Biết Từ Chí là người thân cận nhân tộc, bà cũng yên tâm hơn.

Năm trăm năm sau, lại có công đức lớn rơi xuống, nhân tộc có thêm Đại La Kim Tiên tên Truy Y Thị.

Năm trăm năm nữa, thêm Hữu Sào Thị đạt Đại La.

Lại năm trăm năm sau, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ở Tây Phương không nhịn được muốn tới Côn Luân Sơn một chuyến vì quá đỗi ghen tị với lượng công đức này!

Nếu họ có số công đức đó thì đã thành Thánh dễ dàng, đâu cần lập đại hoành nguyện.

Nhưng rồi họ cũng nhẫn nhịn được.

Cuối cùng nhân tộc cũng có văn tự riêng, và xuất hiện vị Đại La tên Thương Hiệt.

Từ Chí nhìn bốn luồng công đức trong người mà phân vân không biết dùng thế nào.

Đây thực sự là một nỗi phiền phức ngọt ngào.

Trước đó hắn dùng công đức từ hệ thống khá hào phóng, nay mới thấy công đức có hai tác dụng lớn nhất: Một là biến linh bảo thường thành công đức linh bảo.

Hai là ngưng luyện công đức kim luân sau gáy để vạn pháp bất xâm, không vướng nhân quả.

Chương 43

Ngay cả Thánh nhân nếu ra tay với người có công đức kim luân cũng sẽ bị Thiên đạo trừng phạt.

Tuy nhiên, Từ Chí phát hiện công đức của Thiên đạo khác với công đức của hệ thống.

Công đức Thiên đạo có chứa một thứ gì đó khó gọi tên, dường như dùng nó sẽ bị Thiên đạo hạn chế, không bao giờ thoát ra được.

Thảo nào lục Thánh khó thoát khỏi Thiên đạo, thảo nào sau này có Tây Du lượng kiếp để Thiên đạo khống chế Phật giáo qua công đức.

Hiểu được điều này, Từ Chí từ bỏ việc luyện kim luân hay dùng công đức để tu hành.

Hắn lấy ra đôi Thư Hùng Kiếm đoạt được từ Xiển giáo, quyết định luyện chúng thành công đức chí bảo.

Hắn vừa rót công đức, vừa dẫn dắt khí vận nhân tộc và Tiệt giáo vào kiếm.

Sau khi luyện Cửu Chuyển Huyền Công, hắn có thể lờ mờ điều khiển khí vận bản thân.

Hắn còn đưa nguyên thần của đám yêu tộc đã giết vào kiếm.

Đã nghìn năm hắn chưa có thời gian nghiên cứu luyện khí, nay tiện tay dùng luôn.

Đám nguyên thần yêu tộc gào thét đe dọa nhưng Từ Chí chẳng buồn để tâm.

Trong khi hắn luyện kiếm, Đế Tuấn trên Thiên đình yêu tộc đang âm trầm ra lệnh gia tốc luyện chế Đồ Vu Kiếm bằng chân linh nhân

tộc.

Anh Chiêu được phái đi đồ sát tổ mạch nhân tộc, dù biết Từ Chí ở đó nhưng hắn vẫn phải đi, hy vọng tìm sơ hở bắt một Đại La nhân tộc để đẩy nhanh tiến độ.

Thái Nhất dùng Hỗn Độn Chung che giấu thiên cơ cho Anh Chiêu.

Anh Chiêu là Đại La đỉnh phong, chỉ kém Chuẩn Thánh một bước.

Hắn rình rập hai nghìn năm mới thấy Toại Nhân Thị rời tổ mạch đi liên lạc với các chi nhánh khác.

Anh Chiêu lập tức ra tay bằng một tấm gương đồng và trường thương.

Toại Nhân Thị tuy ít kinh nghiệm nhưng đã dùng linh hỏa công đức để phòng thân.

Anh Chiêu mạnh mẽ phá vỡ lớp lửa, nhưng ngay lúc đó một vĩ lực thao thiên bộc phát từ tổ mạch nhân tộc!

Một thanh kiếm tỏa hào quang công đức xé rách không gian chặn đường Anh Chiêu.

Trên kiếm có âm dương lưỡng cực, sát khí ẩn hiện hình bóng yêu tộc.

Từ Chí hiện thân, tay cầm Đồ Yêu Kiếm - hậu thiên công đức chí bảo vừa luyện thành.

Thanh kiếm này có thể trấn áp khí vận, trảm yêu không dính nhân quả.

Từ Chí đối mặt với Anh Chiêu mà không chút sợ hãi.

Anh Chiêu đe dọa Từ Chí hãy tránh ra, vì hắn không phải đám đệ tử Nhân giáo hay Xiển giáo dễ bắt nạt, và Thông Thiên không thể mãi đứng ra che chở cho Từ Chí.

Từ Chí cười lạnh, tuyên bố Đồ Yêu Kiếm của mình đang thiếu một chân linh Yêu thánh để hoàn thiện.

Anh Chiêu tức giận vì con trai mình bị giết mà hắn chưa tính sổ, nay Từ Chí lại muốn giết cả hắn.

Từ Chí khinh thường nói yêu tộc trong mắt hắn chẳng đáng gì, rồi vung kiếm trảm tới Anh Chiêu, bắt đầu cuộc chiến giữa hai bên.

Anh Chiêu nhìn thấy Từ Chí tấn công, thâm tâm biết rõ trận đấu pháp này không thể tránh khỏi.

Dẫu sao cũng là một trong Thập đại Yêu Thánh, lấy thân phận và tu vi của y, ngoại trừ đạo trường của Thánh nhân hay vùng đất của Vu tộc, đi đến đâu cũng đều là khách quý.

Nếu bị một Thái Ất uy hiếp, thể diện còn tồn tại ở đâu?

Trong lòng Anh Chiêu sinh ra một luồng khí hung tàn, lập tức cùng Từ Chí chiến đấu thành một đoàn, muốn cho Từ Chí một bài học.

Trường thương trong tay quét ngang, trước tiên chặn đứng một kiếm hướng về phía tâm khẩu của Từ Chí.

Ngay sau đó, tấm gương nhỏ trên đỉnh đầu tỏa ra sức hút hạo đại, cánh muốn nhiếp lấy Từ Chí vào trong kính!

Trường kiếm trong tay Từ Chí phát ra một tiếng kiếm minh thanh thúy, hốt nhiên hất ngược lên trên, đem kiếm phong chuyển hướng về phía chân linh nơi mi tâm của Anh Chiêu!

Xác thực là hắn không có tu hành Kiếm đạo, nhưng một pháp thông vạn pháp thông, tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công đối với thiên địa vạn pháp đều có nhận thức rõ ràng.

Chương 44

Nay thử kiếm, tự nhiên là cử trọng nhược khinh.

Đồ Yêu Kiếm đối diện với Anh Chiêu, uy năng bỗng dưng tăng thêm ba phần!

Trong kiếm có nguyên thần chân linh của hậu duệ Anh Chiêu, cao nhất thậm chí đạt đến Đại La cảnh giới.

Nay chém về phía Anh Chiêu, lại có ý vị tương sinh tương khắc, cường hoành vô song.

Anh Chiêu trải qua vô số năm, đấu pháp không biết bao nhiêu lần, kinh nghiệm chiến đấu tự nhiên vô cùng phong phú.

Nay chỉ mới tiếp một kiếm liền hiểu rõ thực lực của Từ Chí.

Tu vi Thái Ất đỉnh phong tuyệt đối không thể tin được!

Ít nhất cũng có thể phát huy ra chiến lực Đại La trung hậu kỳ!

Anh Chiêu tuy kinh ngạc trước chiến đấu lực khủng bố của Từ Chí nhưng động tác trên tay không hề chậm lại.

Trong sát na, y hiển lộ bản thể, yêu khí vô biên che trời lấp đất ép về phía Từ Chí!

Từ Chí dựng Đồ Yêu Kiếm trước ngực, một kiếm chém xuống!

Yêu khí hạo đãng trực tiếp bị chém thành hai nửa!

Anh Chiêu không dựa vào một chiêu mà thắng, nhân lúc Từ Chí xuất kiếm, tay trái chộp lấy một tòa đại sơn, tay phải cầm trường thương.

Hai tay đồng thời phát lực, nện thẳng xuống Từ Chí!

Bên cạnh Từ Chí hốt nhiên xuất hiện ba mặt kỳ tử: Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Ly Địa Diễm Hỏa Kỳ!

Thủy sinh Mộc, Mộc sinh Hỏa!

Ba mặt kỳ tử được bố hạ, đốn thời che chở toàn thân!

Đồng thời, trên thân hắn hốt nhiên bộc phát ra ngũ hành chi khí hạo đãng!

Đó là ngũ hành chi khí đắc được từ việc luyện hóa Ngũ Châm Tùng.

Đây không phải ngũ hành chi khí phổ thông mà là Tiên thiên Ngũ hành chi khí!

Từ Chí lấy Tiên thiên Ngũ hành chi khí trong cơ thể làm sợi dây xâu chuỗi, đồng thời câu thông với ba mặt bảo kỳ.

Hắn biến chúng thành một phần của trận pháp, chỉ với ba mặt bảo kỳ đã bố ra một bản giản lược của Tiên thiên Ngũ hành Phòng ngự Đại trận!

Công thế của Anh Chiêu rơi lên người hắn không tạo thành một chút tổn thương nào!

Phải biết đó là toàn lực nhất kích do một Yêu Thánh Đại La đỉnh phong thôi động linh bảo!

Thấy nhất kích bất thành, Anh Chiêu lập tức vỗ cánh, thôi động yêu pháp.

Giữa thiên địa hốt nhiên yêu phong nổi lên tứ phía!

Ức vạn đạo yêu phong xen lẫn yêu lực của Anh Chiêu hung hăng tạt vào người Từ Chí!

Yêu phong này yếu nhất cũng có công kích lực của Kim Tiên, cường đại hơn một chút thậm chí có công kích lực tầng thứ Thái Ất

Kim Tiên, thậm chí là Đại La sơ kỳ!

Trên mặt Từ Chí hốt nhiên lộ ra một nụ cười mỉm.

Hắn bỗng nhiên nhảy ra khỏi đại trận, chỉ dùng nhục thân ngạnh kháng yêu phong!

Anh Chiêu nhìn cảnh này mà mục trừng khẩu ngốc.

Nhậm y nghĩ nát đầu cũng không ngờ sự tình lại biến thành dạng này!

Càng khiến y kinh hãi hơn là Từ Chí gần như không hề bị thương!

Hắn ngược lại mượn cự lực của yêu phong để bắt đầu rèn luyện nhục thân!

Đây chính là kết quả Từ Chí mong muốn!

Thôn thực luyện hóa vô số bảo vật tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, nhục thân cố nhiên cường đại nhưng thời gian chung quy vẫn quá ngắn.

Chương 45

Phải biết rằng, Từ Chí đến Hồng Hoang cũng chỉ mới khoảng hai vạn năm!

Cửu Chuyển Kim Đan, Hoàng Trung Lý, Ngũ Châm Tùng... những thứ này lấy ra riêng biệt đều có thể tạo ra một vị cường giả tu vi không tồi.

Đương nhiên, cũng chỉ là tu vi.

Chiến lực chân thực của Từ Chí tuyệt đối không phải tu vi có thể biểu hiện ra được.

Hiện tại, trong cơ thể hắn vẫn còn dược lực tàn lưu!

Hắn muốn mượn cơ hội tác chiến với Anh Chiêu để hoàn toàn tiêu hóa toàn bộ dược lực trong người!

Khó khăn lắm mới gặp được một cường giả tầng thứ Yêu Thánh, sao có thể không vắt kiệt mọi giá trị cơ chứ?!

Anh Chiêu chính là đá kê chân của hắn!

Từ Chí đỉnh lấy yêu phong mãnh liệt, lao thẳng về phía Anh Chiêu.

Chỗ của Anh Chiêu chính là khởi nguồn của yêu phong, cũng là nơi mãnh liệt nhất.

Anh Chiêu lần này triệt để tức giận!

Y bị người khác coi thành bàn đạp để thăng tiến tu vi! "Tốt, có can đảm!

Ta đảo muốn xem ngươi có thể chống đỡ được mấy thành yêu lực của ta!" Anh Chiêu nộ hống một tiếng, triệt để giải phóng toàn bộ sức mạnh!

Trong nháy mắt, phong, hỏa, thủy, điện... dưới sự thôi động toàn lực, ức vạn yêu pháp đồng thời được thích phóng, hướng về phía Từ Chí xối xả ập xuống!

Phiến không gian này đốn thời trở nên thiên sang bách khổng, linh lực vô biên vô tận điên cuồng tu bổ không gian đổ nát.

Trên thân Từ Chí bắt đầu xuất hiện những vệt máu, nhưng hắn lại cười.

Phải như vậy, càng cường đại càng tốt, để ta xem cực hạn của mình nằm ở đâu!

Từ Chí đỉnh lấy những pháp môn đó, vận hành Cửu Chuyển Huyền Công đến cực hạn.

Vạn lý, thiên lý, bách lý, thập lý...

Từ Chí chân đạp hư không, từng bước một đi tới trước mặt Anh Chiêu.

Đến lúc này, hắn mới tế ra một kiện pháp bảo: Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên.

Vạn pháp bất xâm!

Yêu pháp của Anh Chiêu khi rơi tới trước mặt Từ Chí thảy đều mất hiệu lực!

Pháp lực trên người Từ Chí chuyển động, đốn thời trở nên đầy tính xâm lược. "Đánh đủ rồi chứ?

Đánh đủ rồi thì đi chết đi!" Anh Chiêu nhìn Từ Chí đã tế ra Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, liền thu liễm yêu pháp.

Tức sử là vừa rồi nhất phiên thi pháp cũng đã khiến y tổn hao không ít.

Không đánh nữa!

Có quá nhiều pháp bảo phòng ngự trên người, lại còn được sử dụng một cách hoàn mỹ, căn bản không thể phá vỡ phòng ngự của Từ Chí!

Nghĩ lại lúc trước thật thấy nực cười, y còn tưởng chỉ cần Thông Thiên không ra tay, muốn chiến thắng Từ Chí cũng chẳng tốn bao nhiêu công sức!

Nhưng Anh Chiêu cũng không hoảng loạn.

Muốn đi, y tùy lúc nào cũng có thể đi.

Y không tin Từ Chí có thể bộc phát ra công kích lực Đại La đỉnh phong để đả thương được mình?

Chương 46

Quả nhiên, Từ Chí không bộc phát ra được như thế.

Nhưng nếu đối diện với Yêu tộc, hắn có thể thử một chút!

Từ Chí tế ra Đồ Yêu Kiếm, đem toàn bộ diệu dụng của nó triển hiện ra!

Mượn Nhân tộc khí vận!

Đồ Yêu Kiếm vốn dùng công đức Thiên đạo ban thưởng cho Nhân tộc luyện chế thành, gọi là Nhân đạo thần khí cũng không quá, có công năng trấn áp khí vận Nhân tộc!

Nay, mượn dùng Đồ Yêu Kiếm, hắn một mực câu động khí vận Nhân tộc!

Uy năng của Đồ Yêu Kiếm tăng mạnh, rõ ràng là công đức chí bảo nhưng lại tỏa ra hơi thở tịch diệt!

Đồ Yêu chính là sứ mệnh của thanh kiếm này!

Khí vận Nhân tộc khôi hoằng ép xuống, Anh Chiêu cảm nhận được nguy hiểm vẫn lạc!

Khí vận hoành vĩ đẳng cấp này y chỉ từng cảm thụ trên thân một tộc quần... chính là Yêu tộc năm đó.

Tại Yêu tộc Thiên đình, Đế Tuấn nãy giờ vẫn luôn chú ý tới nơi này cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa!

Nhân tộc, dưới sự giúp đỡ của Từ Chí đã trưởng thành đến mức này!

Tuy nhiên vẫn thiếu hụt đỉnh tiêm đại năng để định đỉnh càn khôn nhưng tiềm lực đã được giải phóng.

Cứ đà phát triển này, tuyệt đối có thể chấn kinh toàn bộ Hồng Hoang!

Thái Nhất cũng đứng dậy, gõ vang Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung là chí bảo trấn áp khí vận Yêu tộc, thôi động nó, phân ra một đạo khí vận Yêu tộc giáng lâm Hồng Hoang.

Đạo khí vận này chính là để kháng hành khí vận Nhân tộc mà Từ Chí vừa điều động!

Từ Chí lúc này khí vận Nhân tộc gia thân, đối với khí vận vô cùng mẫn cảm, ngay lập tức cảm nhận được uy hiếp.

Đây là cuộc giao phong khí vận giữa hai chủng tộc có huyết hải thâm cừu.

Từ Chí hiểu rõ, Nhân tộc hiện đang trong giai đoạn phát triển, một khi giao phong khí vận, Nhân tộc tất bại.

Hắn phất tay, ném ra Thanh Bình Kiếm!

Tiệt Giáo thủ đồ, thân hưởng khí vận Tiệt Giáo gia trì!

Thanh Bình Kiếm là bản sinh chi bảo của Thông Thiên, tuy không thể trấn áp khí vận nhưng điều động khí vận Tiệt Giáo thì không thành vấn đề.

Trên Thanh Bình Kiếm, khí vận Tiệt Giáo đang lúc đỉnh thịnh hóa tác kiếm phong, cùng với khí vận Yêu tộc của Thái Nhất mạnh mẽ va chạm!

Có Thanh Bình Kiếm làm chỗ dựa, luồng khí vận Yêu tộc phiêu miểu kia trực tiếp bị chém vỡ nghiền nát!

Anh Chiêu bỗng nhiên phun ra một ngụm máu.

Y là Yêu Thánh của Yêu tộc, tự nhiên hưởng thụ sự gia trì của khí vận Yêu tộc.

Nay khí vận Yêu tộc bị tổn hại, y làm sao có thể khá khẩm hơn được?!

Đây chính là cơ hội!

Lúc này, tất cả đỉnh cấp đại năng Yêu tộc có thể ảnh hưởng đến chiến cục đều không có cách nào ra tay!

Từ Chí giống như đã trải qua vô số lần cảnh tượng tương tự, thuần thục cầm lấy Đồ Yêu Kiếm, nắm bắt sơ hở trong tích tắc.

Một kiếm chém xuống!

Diện dung Anh Chiêu vặn vẹo, một hàm răng còn cứng hơn cả tinh thần bị nghiền nát.

Giữa lúc sinh tử tồn vong, Anh Chiêu cuối cùng cũng hạ quyết tâm!

Y điên cuồng gào thét: "Cùng chết đi!

Chương 47

Một mình ta chết, Yêu tộc sẽ hủy diệt toàn bộ Nhân tộc các ngươi!" Oanh!

Y tự bạo!

Từ Chí lập tức tế ra ba mặt bảo kỳ cùng Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên.

Nhưng hắn không dùng chúng hộ thân mà lại vây khốn Anh Chiêu ở bên trong!

Anh Chiêu tự bạo chỉ ảnh hưởng trong phạm vi ba dặm xung quanh.

Uy năng khủng bố đem phiến không gian đó nổ nát bét.

Những vết nứt không gian này e rằng phải mất vô số nguyên hội mới có thể được thiên địa tự mình tu phục.

Bản thân Anh Chiêu cùng mọi thứ thuộc về y đều theo vụ tự bạo mà tan biến, không để lại món đồ nào.

Từ Chí thu hồi pháp bảo, trên những linh bảo này linh quang lúc mờ lúc tỏ, hiển nhiên đã chịu tổn thương nhất định.

May mà bảo vật đủ nhiều, phân tán ra nên mỗi cái đều không gặp vấn đề quá lớn.

Những tổn thương này đối với gia tài của hắn, tối đa chỉ cần vài ngàn năm là có thể tu phục hoàn toàn.

Phải biết rằng, hắn đã bức chết một Yêu Thánh tự bạo!

Tuy rằng có một tia chân linh thoát ra nhưng cũng bị Đồ Yêu Kiếm câu nhốt!

Như vậy, uy năng của Đồ Yêu Kiếm trong tay trái lại càng cường đại hơn, so với việc thu sạch linh bảo trên người Anh Chiêu còn có giá trị hơn.

Thập đại Yêu Thánh của Yêu tộc, Anh Chiêu chính thức bị xóa tên!

Từ Chí ngoại trừ linh bảo bị tổn thương nhẹ, bản thân vẫn an nhiên vô dạng!

Hơn nữa đây chỉ là một phần linh bảo, không phải toàn bộ gia sản của hắn...

Thật sự đây chỉ là Thái Ất đỉnh phong sao?

Toàn bộ Hồng Hoang, tất cả đại năng có thể thăm dò động tĩnh nơi đây đồng thời rơi vào trầm mặc.

Trong não hải bọn họ bất giác nảy sinh cùng một nghi vấn.

Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy trầm mặc, đem tất cả đệ tử của mình cấm túc hết.

Đừng để chúng ra ngoài lượn lờ, vạn nhất đụng phải Từ Chí, e rằng mình bị kiềm chế, đám đệ tử này cứu cũng cứu không kịp.

Hiện tại ở Hồng Hoang, vị Chuẩn Thánh nào mà không phải ứng vận sinh ra từ thuở khai thiên tích địa không lâu.

Vậy mà Từ Chí chỉ mất hơn hai vạn năm đã đi hết con đường mà người khác phải mất vô số nguyên hội.

Trên trời, điện chớp lôi đình, hơn nửa Hồng Hoang bị mây đen bao phủ.

Yêu tộc thực sự phẫn nộ, Đế Tuấn, Thái Nhất và chín vị Yêu Thánh còn lại tại Thiên đình đăm đăm nhìn Từ Chí, nhưng không ra tay.

Tổn thất khí vận Yêu tộc mới là đại sự hàng đầu...

Bọn họ có thể cảm nhận được sự chú thị của Thông Thiên.

Đế Tuấn bất đắc dĩ hạ lệnh: "Né xa Thủ Dương Sơn ra, để hắn nhảy nhót thêm một thời gian nữa, tiên xử lý Vu tộc trước đã.

Đại La của Yêu tộc thấy Từ Chí... lập tức đào tẩu." "Yêu tộc... lập tân Giam Thiên Đài, Bạch Trạch thân tự chủ trì, thời khắc lưu ý động hướng của Từ Chí, tận lượng đừng để cường giả trong tộc đụng độ hắn nữa." Nói xong, y như bị rút cạn sức lực, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Bạch Trạch đoan tọa trong Yêu cung mới xây, bên người tỏa ra những dao động huyền diệu ẩn hối.

Thiên phú của y vô song, năng lực thôi diễn thiên cơ tại Yêu tộc có thể xưng đệ nhất, cho nên mới được Đế Tuấn ủy thác trọng nhiệm.

Nhưng đường đường là một vị Chuẩn Thánh mà lại bị dùng để giám quản một Thái Ất, nghĩ lại vẫn thấy quá bất khả tư nghị.

Hiện tại Từ Chí đối với kẻ địch Yêu tộc mà nói là một sự tồn tại đặc thù.

Chương 48

Kẻ đánh được hắn đều là Chuẩn Thánh nhưng lại kiêng kị Thông Thiên không dám ra tay.

Kẻ không đánh lại hắn, nếu gặp phải sẽ trực tiếp bị giết để tế kiếm, không cần lo nhiễm nhân quả.

Bạch Trạch biết rõ lợi hại, chỉ có thể tiếp nhận nhiệm vụ này.

Trận chiến giữa Từ Chí và Anh Chiêu có ảnh hưởng sâu xa, sau khi trảm đi một Yêu Thánh, lại kiềm chế được một vị đỉnh cấp cường giả khác!

Lục Thánh không ra tay, tu vi Chuẩn Thánh là đỉnh phong Hồng Hoang!

Nay vì Từ Chí mà một vị Chuẩn Thánh phải chịu chôn chân tại Giam Thiên Đài!

Từ Chí lúc này đang ở trong động phủ bế quan trước đó.

Ngũ cảm của hắn nhạy bén cỡ nào, lập tức sát giác có người đang quan trắc mình.

Tin tức Yêu tộc thành lập Giam Thiên Đài đã không cánh mà bay, hắn tự nhiên cũng biết được.

Điều này chứng tỏ hắn đã đánh cho Yêu tộc sợ khiếp vía, duy chỉ sợ lại để Yêu tộc đụng mặt mình.

Sau khi chiến bại Anh Chiêu, nhiệm vụ cuối cùng cũng hoàn thành.

Nhiệm vụ lần này tuy tiêu tốn nhiều thời gian nhưng thu hoạch cực đại, vượt xa trước đây! 1500 vạn điểm công đức.

Công đức tạm không bàn tới, Từ Chí đã nắm giữ được bảy tám

phần diệu dụng của nó.

Điều hắn để tâm nhất chính là phần thưởng khác: Tiên thiên Chí bảo Càn Khôn Đỉnh.

Càn Khôn Đỉnh mới là món chính của lần này!

Nó vốn là đài sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, tuy không thể công hay phòng nhưng có thể luyện hóa vạn vật, phản bản quy nguyên, càng có công hiệu thăng luyện Hậu thiên pháp bảo thành Tiên thiên.

Từ khi Hồng Quân giảng đạo, pháp môn Trảm Tam Thi thành thánh được lưu truyền rộng rãi.

Pháp môn này cần Tiên thiên linh bảo để thừa tải tam thi, cho nên Tiên thiên linh bảo luôn trong tình trạng cung không đủ cầu.

Tuy Từ Chí gia thế phong hậu nhưng thực tế nhiều Đại La Kim Tiên trong tay còn chẳng có nổi một món Tiên thiên linh bảo.

Ngay cả Yêu Thánh Anh Chiêu vừa giao thủ cũng không có linh bảo nào đặc biệt nổi danh.

Qua đó có thể thấy diệu dụng của Càn Khôn Đỉnh trân quý đến nhường nào.

Nếu có cơ hội, ngay cả Thánh nhân cũng sẽ ra tay tranh đoạt!

Nhưng...

Hệ thống không có trực tiếp phát thưởng cho hắn như trước.

Trong truyền thuyết, Càn Khôn Đỉnh thuộc sở hữu của Đạo tổ Hồng Quân.

Trong Tử Tiêu Cung, một vị đạo nhân đang nhắm mắt tĩnh dưỡng bỗng nhiên cảm giác thiên cơ có biến.

Tuy y trông như phàm nhân, quanh thân không một chút pháp lực nhưng việc y tọa trấn Tử Tiêu Cung đã nói lên thân phận: Đạo tổ Hồng Quân.

Hồng Quân hơi nhíu mày, linh cảm dung nhập vào Thiên đạo, cảm thụ sự vận chuyển của nó.

Y chợt "ồ" một tiếng kinh kỳ, phát hiện thiên cơ hốt nhiên biến hóa có liên quan đến mình!

Sau khi hợp đạo, đây là lần đầu tiên y sát giác được sự biến hóa của chính mình.

Hồng Quân thuận theo một tuyến thiên cơ, lập tức phát hiện nhân quả của bản thân biến hóa: Duyên phận với Càn Khôn Đỉnh đã tận!

Hồng Quân lấy ra Càn Khôn Đỉnh, nảy sinh hứng thú to lớn.

Y bấm tay tính toán, thuận theo nhân quả của đỉnh mà nhìn về hướng Thủ Dương Sơn.

Từ Chí!

Hồng Quân sớm đã có hứng thú với hắn, không ngờ hai người lại có giao tế theo cách này!

Chương 49

Hồng Quân mân mê Càn Khôn Đỉnh, trong lòng thầm tính toán.

Với tu vi của y, tự nhiên có thể nhìn xa trông rộng hơn.

Từ Chí này rõ ràng là khí vận thiên địa gia thân, sau này có lẽ sẽ là người đắc được một tôn Thánh vị.

Lẽ nào Thiên đạo muốn mượn tay y để tặng Càn Khôn Đỉnh cho Từ Chí làm cơ duyên thành đạo?

Nếu thực sự là vậy, tặng cho hắn cũng chẳng sao.

Trong mắt Hồng Quân lóe lên vô số ý niệm.

Y là đệ nhất nhân Hồng Hoang danh phó kỳ thực, bất luận đạo hạnh hay tâm cơ đều là đệ nhất!

Cuối cùng, y cầm Càn Khôn Đỉnh, đem toàn bộ uy năng thần dị phong tồn ẩn giấu vào bên trong.

Sau đó, Hồng Quân khẽ phẩy tay, tùy tiện chọn một chỗ ném ra ngoài.

Nhưng nơi đó không phải Thủ Dương Sơn mà là cách xa hàng tỷ dặm.

Ngay khi Càn Khôn Đỉnh vừa được ném ra, nơi nó rơi xuống hốt nhiên xuất hiện một vị Đại La Kim Tiên.

Vị Đại La này tâm hữu sở cảm, pháp môn vốn đình trệ mấy vạn năm hốt nhiên minh ngộ.

Y lập tức bắt đầu nghiệm chứng pháp môn tại chỗ, một kiếm chém ra, thời không nhất thời băng loạn.

Càn Khôn Đỉnh bị thời không loạn lưu cuốn đi, biến mất vô hình.

Hồng Quân lại nhắm mắt lại.

Càn Khôn Đỉnh đã tặng đi rồi.

Y có dự cảm, Từ Chí sẽ khiến y phải kinh ngạc đại hỉ.

Từ Chí đang lúc suy nghĩ xem hệ thống định đoạt Càn Khôn Đỉnh từ tay Hồng Quân như thế nào thì trên đỉnh đầu hốt nhiên xuất hiện một vết nứt thời không. "Bạch!" Một chiếc đỉnh nhỏ ba chân rơi xuống cạnh hắn, lăn hai vòng.

Trên đỉnh, hai chữ "Càn Khôn" vừa khéo hướng lên trên...

Trong mắt Từ Chí lộ ra một tia kinh ngạc.

Tiên thiên Chí bảo mà lại rớt từ trên trời xuống ngay chân mình thế này sao?

Từ Chí nhặt chiếc đỉnh ba chân dưới đất lên, cầm trong tay tỉ mỉ quan sát.

Có thể khẳng định, đây chính là Càn Khôn Đỉnh!

Hệ thống khiến Hồng Quân ném nó từ trên trời xuống?

Từ Chí đối với thực lực của hệ thống lại có thêm nhận thức mới.

Tuy biết rằng hệ thống đã dám để Càn Khôn Đỉnh trong phần thưởng thì sẽ không đùa giỡn, chỉ là... phương thức này có hơi quá huyền huyễn.

Đó là Hồng Quân đấy!

Đệ nhất nhân Hồng Hoang thân hợp Thiên đạo!

Vậy mà lại lấy được Tiên thiên Chí bảo từ tay y dễ như bỡn?

Từ Chí rót pháp lực vào trong Càn Khôn Đỉnh, chiếc đỉnh đốn thời hóa thành một hố đen vô tận, bắt đầu điên cuồng thôn phệ pháp lực của hắn.

Trong sát na, khắp động phủ thần quang tỏa ra tứ phía!

Uy năng của Càn Khôn Đỉnh bạo trướng mãnh liệt, trực tiếp áp đảo tất cả pháp bảo trên người hắn!

Không hổ là Tiên thiên Chí bảo.

Dẫu không có một chút năng lực công phòng nào nhưng vẫn hoành áp linh bảo thiên hạ!

Chương 50

Từ Chí tiếp tục bế quan, bắt đầu luyện hóa Càn Khôn Đỉnh.

Bên trong đỉnh không còn một chút dấu vết nào của việc từng được luyện hóa, hẳn là lúc Hồng Quân ném đi đã xóa sạch vết tích của mình.

Tây Phương giáo còn có câu "giúp người giúp đến cùng, tiễn Phật tiễn đến Tây", chẳng lẽ Hồng Quân không hiểu đạo lý này?

Ngay sau đó, Từ Chí lại lấy ra 320 vạn điểm công đức bắt đầu phụ trợ luyện hóa.

Hiện tại hắn có tổng cộng 1520 vạn điểm công đức, dự trữ bản thân đã đạt đỉnh phong, dùng đi tự nhiên không thấy xót xa.

Thực tế bất luận công đức nhiều hay ít, hắn cũng chưa bao giờ có ý thức tiết kiệm.

Ở Hồng Hoang, nếu không đem mọi thứ biến thành tu vi mà lại giữ làm bài tẩy giấu giấu diếm diếm thì đúng là tìm cái chết!

Đại địa này nơi nơi đều là sát cơ.

Ở đây, đối thủ phải đối mặt vĩnh viễn không giống các thế giới khác là chỉ tương đương với mình.

Ở Hồng Hoang, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải những lão quái vật tồn tại từ thuở sơ khai.

Đại La mới chỉ là bước đầu, Chuẩn Thánh mới có thể xưng bá một phương.

Muốn sống tốt, đây là yêu cầu tối thiểu.

Tuy có điểm công đức gia tốc nhưng Từ Chí lần này tế luyện Càn

Khôn Đỉnh cũng phải mất ròng rã hơn năm ngàn năm.

Nếu giao cho người khác, dẫu là cảnh giới Đại La tiêu tốn năm vạn năm e rằng cũng không cầm nổi nó.

Sau khi tế luyện hoàn thành, Từ Chí lấy ra một kiện Hậu thiên linh bảo quẳng vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Chính là Bách Quả Viên, bên trong Hoàng Trung Lý và Ngũ Châm Tùng đã được di dời ra ngoài, đặt vào không gian hệ thống.

Không gian hệ thống tuy bao nạp vạn vật nhưng bên trong không có linh khí, không có thời gian lưu thệ, linh căn đặt vào đó sẽ không sinh trưởng được, nên đây chỉ là kế sách tạm thời.

Hiện tại, hắn muốn thăng luyện Bách Quả Viên thành Tiên thiên linh bảo!

Với tư cách là Hậu thiên đỉnh cấp linh bảo, Bách Quả Viên trong tay hắn đã phải chịu đựng những thứ quá tầm.

Hậu thiên linh bảo nhà ai mà lại có thể gánh vác việc di thực hai cây Tiên thiên đỉnh cấp linh căn cơ chứ?

Toàn bộ Hồng Hoang cũng chỉ có một mình hắn sở hữu hai gốc Tiên thiên đỉnh cấp linh căn!

Nếu không vì linh bảo này xuất phát từ tay Nguyên Thủy, phỏng chừng đã sớm bị nổ tung rồi.

Từ Chí thôi động cấm chế Càn Khôn Đỉnh, đem tất cả uy năng của Tiên thiên Chí bảo này giải phóng ra. "Cạch!" Nắp Càn Khôn Đỉnh đậy lại, bên trong một luồng sức mạnh huyền diệu khôn lường bắt đầu phát huy tác dụng.

Đã có kinh nghiệm chế tạo Đồ Yêu Kiếm trước đó, nay thăng luyện Bách Quả Viên, hắn cảm thấy vô cùng thuần thục.

Ngay sau đó, Từ Chí lấy ra một đống lớn bảo tài luyện khí trân quý.

Những bảo tài sáng rực rỡ, tỏa ra đủ loại hào quang bị đổ đống trên đất.

Đa phần chúng là đồ hắn nhặt được khi tới đảo Bồng Lai trước kia, nay cuối cùng cũng có đất dụng võ.

Từ Chí sinh ra một luồng linh hỏa, tay trái dung luyện bảo tài, tay phải thôi động Càn Khôn Đỉnh.

Cứ mỗi bảy bảy bốn mươi chín năm lại cho một món bảo tài đã dung luyện vào trong đỉnh.

Thời gian cứ thế trôi đi thêm một ngàn năm.

Một ngàn năm sau, Từ Chí mở nắp.

Đáng tiếc là luyện khí chưa được thông thạo lắm, nếu không chỉ cần tám trăm mười năm là đủ rồi.

Càn Khôn Đỉnh vừa mở ra, một luồng Tiên thiên Mộc hành chi lực ập vào mặt.

Thăng luyện thành công!

Bách Quả Viên đã thành công "hậu thiên phản tiên thiên", nay đã là Tiên thiên thượng phẩm linh bảo!

Chương 51

Lúc này, Bách Quả Viên lại có thêm một diệu dụng mới: Gia tốc thời gian!

Sự sinh trưởng của linh căn bên trong có thể được Bách Quả Viên gia tốc!

Với Hậu thiên linh căn, nó có thể gia tốc 100%.

Với Tiên thiên linh căn cũng có hiệu quả, chỉ là phẩm cấp càng thấp thì hiệu quả càng nhỏ.

Ngay cả Tiên thiên đỉnh cấp linh căn, Bách Quả Viên cũng có thể gia tốc được 10%!

So với thời gian trưởng thành hàng vạn năm của Tiên thiên đỉnh cấp linh căn, con số này cũng đủ làm người ta hài lòng.

Từ Chí từ không gian hệ thống lấy ra Hoàng Trung Lý và Tiên thiên Ngũ Châm Tùng, tái di thực vào trong Bách Quả Viên.

Trước kia Bách Quả Viên bị hai gốc linh căn này chiếm hết không gian, một tia linh khí cũng không sót lại.

Bây giờ chúng chỉ chiếm khoảng một nửa linh khí, có thể di thực thêm hai gốc Tiên thiên đỉnh cấp linh căn nữa.

Đúng lúc này, Từ Chí hốt nhiên nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống. 【 Đinh!

Nhiệm vụ lựa chọn lần thứ tư phát bố! 】 【 Tuyển hạng một: Túc chủ du lịch Tây Phương, tìm kiếm cơ duyên hoa khai thập nhị phẩm, thưởng 1000 vạn điểm công đức 】 【 Tuyển hạng hai: Túc chủ du lịch Hồng Hoang, tìm kiếm cơ duyên hoa khai thập nhị phẩm, thưởng 1500 vạn điểm công đức 】 【 Tuyển hạng ba: Túc chủ rời

khỏi Hồng Hoang du lịch vực ngoại hỗn độn, tìm kiếm cơ duyên hoa khai thập nhị phẩm, thưởng 2000 vạn điểm công đức 】【 Chú: Sau khi túc chủ đưa ra lựa chọn chính xác, sẽ nhận được một bản đồ đặc thù 】 Từ Chí nay đã là Thái Ất đỉnh phong, không thua kém gì Đại La.

Trong đầu hắn suy nghĩ xoay chuyển, trong phút chốc cân nhắc lợi hại.

Du lịch Tây Phương chắc chắn là không thể, nơi đó bần cùng lắm, đi tới đó thì tìm cơ duyên cái gì.

Nếu không tính đến hai vị Thánh nhân bên đó thì e rằng gia sản của hắn còn phong hậu hơn tất cả các Đại La, Chuẩn Thánh của Tây Phương cộng lại.

Mà Tây Phương vốn cũng chẳng có mấy vị Đại La hay Chuẩn Thánh.

Đi tới đó, hắn chẳng khác nào một con cừu béo, nơi ngư long hỗn tạp đó khó tránh khỏi có kẻ ra tay với hắn.

Từ Chí hiểu rõ tu vi của mình, khi đối chiến Yêu tộc nếu có Đồ Yêu Kiếm trong tay và mượn được khí vận Nhân tộc thì chiến lực khoảng Đại La đỉnh phong.

Còn nếu không phải đối chiến Yêu tộc, hắn chỉ có chiến lực Đại La trung hậu kỳ mà thôi.

Do đó Từ Chí loại bỏ tuyển hạng một ngay lập tức.

Còn tuyển hạng hai... trông có vẻ hợp lý nhưng thực ra không phải vậy.

Cơ duyên vô chủ ở Hồng Hoang hiện tại không còn lại bao nhiêu.

Bảo vật thiên hạ đa phần đều có chủ định sẵn bởi trời xanh, khí vận không đủ thì không thể cưỡng cầu.

Suy xét kỹ hơn, dường như chỉ có đi tới vực ngoại hỗn độn mới cần hệ thống cấp cho một tấm bản đồ.

Từ Chí đã quyết định, lập tức nói thầm trong lòng: "Ta chọn tuyển hạng ba." 【 Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đưa ra lựa chọn chính xác nhất, nhận được một bản đồ hỗn độn! 】 Từ Chí lấy bản đồ từ không gian hệ thống ra.

Vực ngoại hỗn độn nằm ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Năm đó sau khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, những nơi nằm ngoài thiên địa tự nhiên chính là vực ngoại.

Nơi đó vẫn giữ nguyên cảnh sắc trước khi khai thiên.

Tuy Ba Ngàn Thần Ma đã bị Bàn Cổ giết sạch nhưng nơi đó không biết còn tồn tại những nguy hiểm gì.

Đương nhiên, nếu nói hiện tại trong hỗn độn vẫn còn Thánh nhân cảnh tồn tại thì hơi quá.

Năm đó Ba Ngàn Thần Ma và Bàn Cổ đã chiếm hết khí vận, khó lòng xuất hiện đại thần nữa.

Sau khi đám Thần Ma vẫn lạc, hỗn độn bị phá mở, cũng không thể nào dựng dục ra Thánh nhân cảnh được nữa.

Chương 52

Nay trong tay có bản đồ, có bảo đảm an toàn, hắn tự nhiên càng thêm tự tin.

Từ Chí ném Đồ Yêu Kiếm ra, giấu dưới tổ địa Nhân tộc tại Thủ Dương Sơn, để khí vận Nhân tộc đang ngày một hưng thịnh tiếp tục uẩn dưỡng thanh Nhân đạo thần khí này.

Tiến vào vực ngoại, Đồ Yêu Kiếm cơ bản không có tác dụng với hắn, cứ để nó ở lại uẩn dưỡng, biết đâu lúc quay về nó lại thăng tiến thêm lần nữa.

Hơn nữa, có Đồ Yêu Kiếm trấn áp khí vận Nhân tộc, hắn cũng có thể yên tâm.

Lúc cần thiết, mấy vị nhờ công đức mà thành Đại La của Nhân tộc cũng có thể sử dụng nó.

Chỉ cần Đế Tuấn, Thái Nhất của Yêu tộc không xuất đầu lộ diện, Nhân tộc sẽ bình an vô sự.

Sắp xếp xong xuôi, Từ Chí mới âm thầm rời khỏi nơi bế quan.

Nhờ Thanh Bình Kiếm, hắn gửi một đạo thông tin cho Thông Thiên ở nơi xa.

Thông Thiên đang ở Bích Du Cung lập tức nhận được tin của Từ Chí, không thấy hành động gì nhưng một luồng pháp lực huyền diệu đã truyền ra, phá khai không gian phủ lên người Từ Chí.

Tại Thiên đình Yêu tộc, Bạch Trạch hốt nhiên phát hiện dù có dốc toàn lực thôi toán cũng không thấy bóng dáng Từ Chí đâu nữa.

Trước đó, tuy không có cách nào thôi diễn rõ ràng xem Từ Chí đang làm gì hay bước tiếp theo là gì nhưng vẫn có thể cảm nhận loáng

thoáng vị trí của hắn.

Dù thế thôi cũng đủ khiến Bạch Trạch kinh hãi.

Nói không ngoa, Thái Ất đỉnh phong tầm thường y chỉ cần liếc mắt là nhìn thấu hết tiền thế kim sinh mọi hành động.

Vậy mà lúc mới bắt đầu thôi diễn Từ Chí, y đã thấy hắn còn khó sát giác hơn cả Đại La đỉnh phong của Yêu tộc.

Giờ đây thì một chút vết tích cũng không thấy!

Không hề khoa trương khi nói y là đệ nhất nhân về đạo thôi diễn dưới trướng Thánh nhân, có tư cách tranh đoạt ngôi đầu dưới Thánh nhân.

Chỉ dựa vào bản thân Từ Chí thì tuyệt đối không thể che đậy thiên cơ đến mức độ này.

Bạch Trạch lập tức hiểu ra là Thông Thiên Thánh nhân đã nhúng tay, chỉ có thể từ bỏ việc giám sát Từ Chí.

Sau khi cảm nhận được uy năng của Thông Thiên gia trì, Từ Chí cuối cùng cũng yên tâm.

Hắn hiểu rằng, dẫu có Cửu Chuyển Huyền Công và nhiều linh bảo hộ thể nhưng muốn né tránh sự kiểm tra có ý đồ của các đại năng vẫn rất khó.

Những người đó không phải Chuẩn Thánh thì cũng là Thánh nhân!

Nếu ở trong Hồng Hoang thì không sợ, nhưng nay muốn bước ra ngoài, tự nhiên phải chuẩn bị kỹ càng.

Chỉ dựa vào bản thân mà muốn vượt qua Tam Thập Tam Thiên mà không bị phát hiện là điều bất khả thi.

Hắn đành phải nhờ Thông Thiên gia trì giúp một hai.

Làm xong mọi thứ, hắn mới an tâm bay lên cao không.

Trên đường đi không ngừng phá khai không gian, bóng dáng hắn thoắt ẩn thoắt hiện hướng về phía trời cao.

Vùng cao không cách mặt đất Hồng Hoang hàng tỷ dặm chính là nơi cương phong mãnh liệt.

Nếu là Thái Ất Kim Tiên tầm thường, bị cương phong này quét qua, chỉ cần sơ sẩy một chút là cốt nhục tiêu tan, thân tử đạo tiêu.

Nhưng với Từ Chí, đây chẳng phải chuyện gì to tát.

Hắn trực tiếp xông phá tầng cương phong, tiến ra Thiên ngoại.

Thiên ngoại Hồng Hoang còn có Tam Thập Tam Thiên, đạo trường của Đạo tổ Hồng Quân nằm ở Tử Tiêu Cung trong tầng trời đó.

Từ Chí xuyên toa đi lên, mấy ngàn năm sau cuối cùng cũng rời khỏi Hồng Hoang, tiến vào vực ngoại hỗn độn.

Trong hỗn độn là một mảnh tử tịch.

Nơi này gần như không có dấu vết của sinh linh, nếu muốn gặp được một vật sống không biết phải đi mất bao nhiêu năm.

Vì hỗn độn từng bị Bàn Cổ phá mở, nay pháp tắc hiện ra trạng thái hỗn loạn vô tự, không gian cũng vỡ nát khắp nơi như những mảnh gương sắp tan tành.

Nếu là một Thái Ất Kim Tiên bình thường hành tẩu ở đây phải vô cùng cẩn thận.

Chương 53

Vì linh khí nơi này hiếm hoi, chỉ có từng luồng hỗn độn chi khí là chủ đạo.

Đương nhiên những luồng hỗn độn chi khí này hoàn toàn không so được với những thứ Từ Chí thu được trên đảo Bồng Lai.

Hỗn độn chi khí trên đảo Bồng Lai cô đọng và cấp cao hơn nhiều.

Đó thuộc về loại hỗn độn chi khí đỉnh cấp nhất, nếu không đã chẳng thể tránh được sự giám thị của Thiên đạo để che giấu thiên cơ.

Hỗn độn chi khí ở đây kém hơn nhiều, Từ Chí chẳng thèm thu nạp.

Lúc này phải kể đến diệu dụng của Cửu Chuyển Huyền Công.

Những hỗn độn chi khí này tuy không tinh thuần nhưng vẫn có thể giúp hắn phát huy chiến lực hoàn chỉnh!

Cửu Chuyển Huyền Công vốn là công pháp đỉnh cấp xuất hiện từ trong hỗn độn!

Ở đây nếu phải giao thủ với đại năng Hồng Hoang, dẫu là Chuẩn Thánh hắn cũng chẳng ngại!

Tuy chưa chắc đã đánh thắng nhưng Chuẩn Thánh cũng chẳng làm gì được hắn.

Từ Chí lấy bản đồ phần thưởng của hệ thống ra, tấm bản đồ này bắt đầu tỏa ra sự thần dị độc đáo trong hỗn độn.

Trên bản đồ hiện ra một vùng hư vô nhưng lại có bốn điểm sáng.

Ngoại trừ một điểm sáng cố định, những cái khác đều không ngừng thay đổi vị trí, trong nháy mắt đã di động xa hàng tỷ dặm.

Dẫu có bản đồ, muốn tìm được bảo vật trên đó cũng cần thời gian và cơ duyên.

Từ Chí suy đoán các điểm sáng khác nhau này dùng để chỉ minh phương vị.

Trước tiên hắn khóa định điểm sáng gần nhất rồi bắt đầu độn hành về phía đó.

Điểm sáng này trên bản đồ cách hắn không xa, nhưng hỗn độn thực sự quá rộng lớn, hắn phải độn hành hơn một ngàn năm mới tìm được điểm sáng đó và tới trước mặt nó.

Nhìn thấy vật này, Từ Chí hơi sững người.

Bởi vì nó là một vật sống.

Một con hung thú.

Thuở Hồng Hoang sơ khai, khi Thiên đạo đang thai nghén, thần niệm và huyết nhục tàn tồn của Hỗn Độn Ma Thần dung hợp với hỗn độn chi khí còn sót lại trong Hồng Hoang đại địa hóa thành hung thú, liên tục phá hoại Hồng Hoang hòng diễn lại hỗn độn.

Phải tới khi Long Phượng Kỳ Lân tam tộc ứng vận sinh ra mới vây giết hết sạch đám hung thú này.

Trong đám hung thú cũng có những vị vương giả, tương đương với Thú thần Thần Nghịch có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nếu không phải đám hung thú này bị tàn niệm của Ma Thần che mắt, chỉ biết giết chóc, phỏng chừng Thần Nghịch cũng không vẫn lạc.

Từ Chí suy đoán, con hung thú trước mặt này chính là hậu duệ của Thần Nghịch!

Bởi vì trên người nó có hơi thở của chí bảo.

Kiếp trước khi đọc tiểu thuyết, có nói Thần Nghịch sở hữu hỗn độn chí bảo Diệt Thế Ma Bàn, cũng là vị hung thú duy nhất được nhắc đến là mang bảo vật trong người.

Hiện tại Từ Chí nhìn thấy, nói Diệt Thế Ma Bàn là hỗn độn chí bảo thì hơi quá, nhưng ít nhất cũng là thượng phẩm linh bảo.

Vì dù cách xa vạn lý, nhờ sự gia trì ẩn bí của Thông Thiên mà hắn vẫn bị phát hiện!

Ngũ cảm của hung thú đúng là cường đại.

Con hung thú này hình dáng kỳ quái, như được chắp vá từ các loại Ma Thần, khiến người ta không nỡ nhìn thẳng.

Dưới chân nó chính là một cái ma bàn khổng lồ, tỏa ra hơi thở tuyên cổ bất diệt.

Sau khi phát hiện Từ Chí, nó lập tức gầm lên một tiếng, lao thẳng về phía hắn!

Dục vọng phá hoại của hung thú là hoàn toàn không thể khống chế.

Trong hỗn độn hiếm thấy sinh linh, nay khó khăn lắm mới gặp được một cái, nó tự nhiên không nhịn được.

Tu vi của nó không cao như tiên tổ Thần Nghịch, chỉ có tu vi Đại La hậu kỳ.

Chương 54

Từ Chí tự nhiên không khách khí, trực tiếp tế ra linh bảo.

Linh khí vốn không mấy dư dả trong hỗn độn lập tức bị rút sạch.

Hắn bắt đầu điên cuồng thôn hấp hỗn độn chi khí, bản thân cũng lao lên, chiến đấu cùng hậu duệ Thần Nghịch!

Trong hỗn độn cũng có công đức nhất định, nên Từ Chí lấy ra Hồng Mông Lượng Thiên Thước, bắt đầu đối kháng với Diệt Thế Ma Bàn của hậu duệ Thần Nghịch!

Oanh!

Một người một thú va chạm, dư ba trực tiếp chấn vỡ toàn bộ tinh thần xung quanh!

Một vùng không gian và vạn vật đều bị dư ba chấn thành hư vô, quay về trạng thái hỗn độn!

Chỉ một lần va chạm đã tạo ra uy năng khủng bố nhường này!

Lần đầu tiên, Từ Chí cầm Hồng Mông Lượng Thiên Thước mà tay bắt đầu run nhẹ.

Diệt Thế Ma Bàn vốn là bảo vật lấy sức mạnh làm thế mạnh, khiến hắn hơi rơi vào thế hạ phong!

So về sức mạnh, Hồng Mông Lượng Thiên Thước có chút yếu thế hơn khi va chạm với Diệt Thế Ma Bàn.

Tuy nhiên trên mặt Từ Chí lại lộ ra nụ cười.

Đến hỗn độn vốn là để tìm cơ duyên hoa khai thập nhị phẩm tiến giai Đại La!

Nếu cứ đi nghiền ép đối thủ thì làm sao có thể siêu việt cực hạn

của mình?

Chiến ý từ lâu đã nguội lạnh nay cuối cùng đã bị kích phát.

Đến đây!

Chiến cho thống khoái!

Ta sinh, ngươi tử!

Từ Chí lấy ra 50 vạn điểm công đức trực tiếp rót vào Hồng Mông Lượng Thiên Thước.

Hắn giành tiên cơ ra tay trước, lao tới chém xuống một thước!

Từ Chí dùng thước này, đẩy cảm ngộ về Cửu Chuyển Huyền Công lên đến cực hạn!

Không gian hỗn độn trước mặt cây thước này bị phá khai không tình thương!

Con hậu duệ Thần Nghịch lập tức dùng Diệt Thế Ma Bàn chống đỡ.

Hỗn độn chi khí quanh thân nó điên cuồng tuôn vào trong ma bàn.

Diệt Thế Ma Bàn hóa thành một phương thiên địa bảo hộ nó bên trong.

Cửu Chuyển Huyền Công vốn là pháp khai thiên!

Một thước này tuy không có tượng khai thiên nhưng rõ ràng đã mang một tia thần dị!

Lần va chạm tiếp theo của người và thú uy lực còn mạnh hơn lần trước!

Từ Chí và hậu duệ Thần Nghịch đều không giữ sức, giữa công và thủ, Từ Chí cảm giác mình đang nhanh chóng trưởng thành.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Ly Địa

Diễm Quang Kỳ - ba mặt bảo kỳ cấm chế mở hết cỡ, bảo hộ Từ Chí một cách hoàn mỹ.

Ba mặt bảo kỳ tuy trước đó bị tổn hại khi Anh Chiêu tự bạo nhưng nay đã được tu phục hoàn toàn.

Lúc này trong hỗn độn, chúng tỏa ra uy thế kinh người.

Phản quan con hung thú, là hậu duệ của hung thú vương giả nên thiên tư chiến đấu kinh người, lúc đấu pháp dễ dàng phát huy được mười hai phần sức mạnh.

Một người một thú càng đánh càng hăng, không biết đã đánh nát bao nhiêu tinh thần trong hỗn độn.

Từ Chí có một ưu thế!

Đó là hắn là con người!

Chương 55

Khả năng học hỏi của hắn so với con hậu duệ Thần Nghịch này mạnh hơn không biết bao nhiêu lần!

Một người một thú chiến đấu ròng rã hơn một ngàn bốn trăm năm, Từ Chí cuối cùng từ chỗ hơi yếu thế đã đánh thành bình thủ, và giờ bắt đầu chiếm ưu thế!

Trong hơn nghìn năm qua, hắn đã tổng hợp điều động toàn bộ pháp môn, linh bảo, cuối cùng rèn luyện thành một bộ phương pháp chiến đấu.

Còn hậu duệ Thần Nghịch chỉ có thể dựa vào nhục thân và Diệt Thế Ma Bàn để vừa công vừa thủ, dần dần không ứng phó kịp.

Trong mắt Từ Chí thần quang lấp lánh.

Hắn nay hóa thành vạn trượng cự nhân, quanh thân tiên khí lưu chuyển, sinh sinh bất tức.

Kể từ sau khi đại chiến Vu - Yêu lần thứ nhất kết thúc và rơi vào bình cảnh, giờ đây hắn cuối cùng cũng lại có sự trưởng thành!

Đừng bao giờ coi thường một chút trưởng thành này.

Từ nền tảng hoa khai cửu phẩm, hắn lại bước thêm một bước nữa hướng tới hoa khai thập nhị phẩm!

Chín là con số cực hạn của trời đất.

Hắn đã thành công phá vỡ cực hạn của Thiên đạo!

Một chút tiến bộ này chính là cơ hội thắng lợi!

Hiện tại linh khí ở vùng này gần như cạn kiệt.

Con hậu duệ Thần Nghịch này dường như cũng có trí tuệ, phát

hiện ra nhược điểm của Từ Chí trong hỗn độn.

Tuy hắn có thể dùng hỗn độn chi khí để tác chiến nhưng pháp bảo của hắn thì không.

Những linh bảo phòng ngự đó đều phải mượn linh khí mới thôi động được.

Nó tử thủ ở đó, không thèm chạy đi hướng khác nữa, chỉ nhắm vào việc đánh cho linh khí vùng này cạn sạch!

Lại thêm hai trăm năm nữa, cuối cùng Từ Chí cũng phá được phòng ngự của Diệt Thế Ma Bàn.

Đợi được cơ hội rồi!

Trong hỗn độn, trong phạm vi Từ Chí có thể hấp thu, linh khí đã bị đánh cho cạn kiệt.

Trữ bị linh khí của bản thân và linh khí trong linh bảo cũng đã tiêu hao sạch sành sanh!

Hậu duệ Thần Nghịch bị Từ Chí áp chế mấy trăm năm cuối cùng cũng triệt bỏ phòng ngự, toàn lực thôi động Diệt Thế Ma Bàn bắt đầu tiến công!

Diệt Thế Ma Bàn tỏa ra một luồng khí hủy diệt, đốn thời hóa thành một vòng xoáy bao trùm lấy Từ Chí.

Khí hủy diệt vô tận không ngừng xoay tròn, ép chặt, sụp đổ, muốn nghiền nát Từ Chí thành phấn vụn!

Từ Chí hốt nhiên cười lớn sảng khoái, tiếng cười vang động hỗn độn!

Hắn cũng đang đợi khoảnh khắc này, đợi khoảnh khắc hậu duệ Thần Nghịch thả lỏng cảnh giác!

Vì khoảnh khắc này mà hắn đã diễn kịch hơn một ngàn năm.

Kể từ khi giao thủ một ngàn năm trước, hắn đã mưu hoa, chờ đợi thời cơ này.

Một đòn định thắng bại!

Từ Chí hốt nhiên lấy ra một kiện linh bảo: Bách Quả Viên.

Sau khi được thăng luyện thành Tiên thiên linh bảo, Bách Quả Viên vẫn không có sự tồn tại rõ rệt, chỉ để tài bồi hai gốc linh căn đỉnh cấp.

Nhưng giờ chính là lúc nó phát huy diệu dụng!

Tuy không có chiến đấu lực nhưng vì để tài bồi linh căn nên bên trong nó có thể tự mình sinh ra Tiên thiên linh khí!

Khoảnh khắc này, trong hỗn độn bùng nổ một cơn bão Tiên thiên linh khí khủng bố!

Từ Chí hấp nạp toàn bộ linh khí đó, mấy kiện linh bảo phòng ngự đang cạn kiệt lập tức được lấp đầy, tỏa ra quang trạch vô tận!

Dùng ba mặt bảo kỳ và Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên hộ thể, hắn trực tiếp vô thị sức hút của Diệt Thế Ma Bàn.

Chương 56

Từ Chí hiểu rõ, linh khí Bách Quả Viên sinh ra không bù đắp nổi tiêu hao, không duy trì được lâu nên phải tốc chiến tốc thắng.

Trong nháy mắt, Từ Chí bước qua vạn lý, trực tiếp tới trước mặt hậu duệ Thần Nghịch!

Hồng Mông Lượng Thiên Thước uy thế tăng mạnh, vô tình giáng xuống đầu đối phương!

Hậu duệ Thần Nghịch cưỡng ép đình chỉ Diệt Thế Ma Bàn để chuyển sang tư thế phòng ngự, đốn thời phun ra một ngụm tiên huyết ngũ quang thập sắc!

Mọi thứ lúc này chỉ là tuyết thượng gia sương!

Từ Chí toàn lực ra tay, trực tiếp đánh cho hậu duệ Thần Nghịch trọng thương!

Sau trận đại chiến ngàn năm, Từ Chí cuối cùng đã giành thắng lợi, trọng thương con hậu duệ Thần Nghịch.

Con thú sau khi bị thương lập tức muốn độn tẩu.

Từ Chí không cho nó cơ hội, lập tức vây khốn xung quanh, không để sót một khoảng không gian nào để đào sinh.

Hậu duệ Thần Nghịch nằm rạp trong hư không hỗn độn, tế ra Diệt Thế Ma Bàn, hỗn độn chi khí trên người dần trở nên cuồng bạo.

Nó gầm rống với Từ Chí, muốn ngăn cản hắn tiến thêm bước nữa.

Từ Chí hiểu ý nó.

Nếu hắn nhất quyết muốn giết, nó sẽ tự bạo, kéo hắn cùng chết.

Từ Chí mỉm cười, trong lòng có một ý tưởng táo bạo. "Có thần trí thì chắc chắn sẽ hiểu được ý ta.

Đừng tìm cái chết nữa, thần phục ta, làm tọa kỵ cho ta, ta tha cho một mạng." Nguyên thần Từ Chí mang theo thông tin này chạm vào hậu duệ Thần Nghịch.

Con thú hiểu ý, đốn thời trầm mặc.

Thần phục và cái chết, cái nào khó chấp nhận hơn?

Đối với Nhân tộc hiện nay, thần phục ư, hiện giờ ai ai cũng nguyện dùng tính mạng để tranh đấu cho hậu đại một thời đại huy hoàng mỹ hảo.

Còn đối với hậu duệ Thần Nghịch, rõ ràng cái chết đáng sợ hơn, nó không muốn chết.

Nhưng nó cũng không lập tức đáp ứng mà vẫn tỏa ra uy áp tiếp tục bức bách Từ Chí.

Thấy nó không lập tức phản kháng, Từ Chí tiếp tục dụ dỗ: "Ngươi hẳn thấy được, ta không phải nhân vật của vực ngoại hỗn độn.

Ta đến từ Hồng Hoang, nơi đó có vạn thiên sinh linh, cũng là nơi tiên tổ ngươi vẫn lạc." "Hống!!" Nghe tới đó, nó bỗng nhiên cuồng bạo gầm lên một tiếng, thể hiện sự bất mãn.

Từ Chí lạnh lùng hừ một tiếng: "Có gì mà không vui?

Chết là hết, giống như bây giờ, nếu ngươi chết trong tay ta, sẽ vĩnh viễn không có cơ hội trở mình!" Hắn tiếp tục kích phát uy năng của Hồng Mông Lượng Thiên Thước bức bách nó. "Ta không phí lời với ngươi, thần phục hay là chết, bây giờ phải đưa ra lựa chọn ngay!" Cảm nhận được uy thế của Từ Chí, hậu duệ Thần Nghịch từ từ cúi đầu, ghé sát trước mặt hắn.

Uy năng của Diệt Thế Ma Bàn cũng được thu liễm hoàn toàn, hóa thành một cái ma bàn trông có vẻ phổ thông.

Từ Chí vẫn không lơ là, điều động toàn bộ linh bảo. "Đưa nguyên thần ra đây, đừng có chút dị tâm nào!" Từ đỉnh đầu con thú bay ra một luồng nguyên thần tới trước mặt Từ Chí.

Hắn nhiếp lấy luồng nguyên thần đó rồi luyện hóa nó.

Vì đối phương không phản kháng nên việc luyện hóa hoàn thành trong nháy mắt.

Từ đây, hắn đã triệt để chưởng khống con hung thú này, hễ có chút dị động nào, chỉ cần Từ Chí nhất niệm là có thể khiến nó thân tử đạo tiêu! "Từ hôm nay, gọi ngươi là Thần Nghịch đi.

Dù sao ngươi cũng kế thừa mọi thứ của tổ tiên, tiện thể kế thừa luôn cái tên này để cảnh tỉnh bản thân." Thần Nghịch nghe Từ Chí ban tên thì vui vẻ gầm lên một tiếng: "Tất cả nghe theo sự an bài của chủ nhân." Một con hung thú Đại La hậu kỳ, nắm giữ thượng phẩm hỗn độn linh bảo, cứ thế trở thành tọa kỵ của hắn!

Nhìn khắp Hồng Hoang, ngay cả Lục Thánh cũng chưa ai có được một con tọa kỵ như thế này!

Hơn nữa con hung thú này có chút trí tuệ, có thể độc lập hoàn thành nhiều việc.

Chương 57

Lần này tiến vào hỗn độn quả thực là lựa chọn đúng đắn!

Từ Chí xua tay: "Được rồi, tiên tu dưỡng đi, tiếp theo còn có việc phải làm." Trên bản đồ còn hai điểm sáng rực rỡ hơn cả điểm của Thần Nghịch.

Hắn phải nhanh chóng thu thập đủ cả ba cái.

Mấy trăm năm sau, dưới sự giúp đỡ của Từ Chí, thương thế của Thần Nghịch đã khôi phục được bảy tám phần.

Thần Nghịch hóa thành một luồng vân vụ, chở Từ Chí độn hành về phía điểm sáng tiếp theo.

Từ Chí thì ngồi trên lưng nó tĩnh lặng tu luyện.

Kể từ khi phá vỡ hạn chế của cửu phẩm, nội hàm của bản thân thăng tiến phi tốc, nay đã vô hạn tiếp cận thập phẩm.

Từ Chí lấy ra tùng tử của Ngũ Châm Tùng vừa mới chín lần nữa, bắt đầu luyện hóa một cách thuần thục.

Thần Nghịch cảm nhận được uy thế không ngừng leo thang trên người chủ nhân mà thầm kinh hãi không thôi.

Cường giả nó không phải chưa từng thấy, trong vực ngoại hỗn độn nó cũng không phải mạnh nhất, có những tồn tại nó đánh không lại.

Nhưng thăng tiến nhanh đến mức này, hầu như cứ cách một đoạn thời gian lại thăng tiến, đây là lần đầu nó thấy!

So với thực lực siêu cường, điều này còn khủng bố hơn!

Từ Chí không biết rằng mình đã vô tình khiến Thần Nghịch càng

thêm quy tâm.

Theo vị trí chỉ điểm trên bản đồ, cuối cùng hơn hai ngàn năm sau hắn đã tìm thấy điểm sáng tiếp theo.

Nhìn thấy vật đó, ngay cả Từ Chí cũng không khỏi động dung!

Từ Chí trực tiếp nhảy khỏi người Thần Nghịch, bay tới trước mặt một khối tinh thần.

Đó là một khối tinh thần hoang vu, trên đó không có một chút sinh cơ, khô cằn cùng cực, ngay cả thủy khí cũng không có.

So với vô số tinh thần khác trong vực ngoại hỗn độn thì chẳng có gì khác biệt.

Từ Chí đáp xuống, theo điểm sáng trên bản đồ nhặt lên một viên châu tử.

Viên châu không lớn, chỉ cỡ nhãn long, trông như những hòn đá nhỏ tùy ý thấy bên lề đường, không có một chút dao động nào.

Nếu không có bản đồ trong tay, dẫu Từ Chí có đi xuyên qua hỗn độn mênh mông cho tới cuối đời cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn nó lấy một cái.

Vì nó quá đỗi bình thường, bình thường tới mức không có một chút thần dị nào.

Tới nỗi Từ Chí còn nghi ngờ mình có nhìn nhầm không.

Thần thức của hắn quét qua quét lại nhiều lần vẫn không phát hiện được gì.

Nhưng điểm sáng trên bản đồ quả thực đã biến mất một cái khi hắn cầm viên châu này lên.

Từ Chí suy đoán, nếu thực sự là chí bảo thì có khả năng là món bảo vật đó.

Nghĩ tới đây hắn cũng phải chấn kinh, trố mắt nhìn.

Hỗn Độn Châu!

Theo truyền thuyết, Hỗn Độn Châu là hỗn độn chí bảo, đã thoát được kiếp nạn khai thiên, nằm ngoài Tam Giới Lục Đạo.

Bên trong Hỗn Độn Châu có một phương Hồng Mông thế giới, có thể giúp chủ nhân né tránh thiên phạt, thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thực sự tiêu dao thiên địa, cũng chính là Thánh nhân vị cách!

Trước đó khi nhận được công đức Nhân tộc, Từ Chí đã hiểu rằng dựa vào công đức thiên địa để thành thánh vẫn sẽ chịu sự thúc phược của Thiên đạo, trở thành một quân cờ dưới tay nó.

Chẳng qua quân cờ này quan trọng hơn những sinh linh khác, quyền hạn tự chủ cao hơn mà thôi.

Muốn thực sự tiêu dao giữa thiên địa, chỉ có cách học theo Hỗn Độn Ma Thần, lấy lực chứng đạo, phá vỡ gông xiềng để thành thánh.

Hỗn Độn Châu có thể mang lại hiệu quả phụ trợ này!

Ngoài ra, Hỗn Độn Châu còn có hiệu quả che giấu thiên cơ.

Cầm Hỗn Độn Châu trong tay có thể tùy ý du ngoạn Hồng Hoang mà không lo bị người khác thôi diễn hay giám sát.

Chương 58

Ngay cả Thiên đạo còn không phát hiện ra, huống hồ là Thánh nhân hay Chuẩn Thánh?

Viên châu này có thể ở ngay trước mặt hắn mà không bị phát hiện chút thần dị nào, chính là bản năng che giấu thiên cơ của Hỗn Độn Châu!

Từ Chí lòng đầy nhiệt huyết, lập tức rót một lượng lớn hỗn độn chi khí vào trong viên châu.

Tuy nhiên, không có một chút phản ứng nào.

Sau khi thôn phệ những hỗn độn chi khí đó, nó không có bất kỳ biến hóa nào.

Từ Chí gọi Thần Nghịch tới, cùng nhau hội tụ hỗn độn chi khí rót vào viên châu.

Đã có thể thôn phệ thì chứng tỏ nó cần hỗn độn chi khí.

Từ Chí vừa cùng Thần Nghịch rót khí vào châu, vừa để Thần Nghịch hóa thành vân đóa chở mình độn hành tới điểm sáng tiếp theo.

Hai người một thú rót khí ròng rã năm trăm năm, viên châu dường như không bao giờ biết thỏa mãn.

Lúc này Từ Chí mới chắc chắn viên châu này chính là Hỗn Độn Châu không sai vào đâu được!

Nếu không thì chẳng có món bảo vật hình châu nào có thể chịu đựng được lượng hỗn độn chi khí khổng lồ đến vậy!

Chỉ có Hỗn Độn Châu với phương Hồng Mông thế giới bên trong mới có hiệu quả này!

Sau năm trăm năm, Từ Chí dừng tay.

Không phải hắn mất kiên nhẫn, mà qua năm trăm năm tìm tòi, hắn đã biết được nút thắt nằm ở đâu.

Phẩm chất của hỗn độn chi khí quá kém!

Hỗn độn hiện nay đã bị Bàn Cổ phá vỡ nên đã bị hàng cấp, hỗn độn chi khí tự nhiên không đủ phẩm chất.

Chỉ có loại hỗn độn chi khí từ thời hỗn độn còn hoàn chỉnh, loại môi trường đã nuôi dưỡng Bàn Cổ và Ba Ngàn Ma Thần mới có khả năng kích hoạt nó.

Nếu là người khác, trước hết không có bản đồ thì không thể tìm thấy Hỗn Độn Châu, sau khi tìm thấy mà muốn tinh luyện đề thuần hỗn độn chi khí thì không mất vài nguyên hội là không làm nổi!

Thật khéo, Từ Chí lại đang có loại hỗn độn chi khí cao cấp này.

Chính là thứ hắn đắc được trên đảo Bồng Lai!

Lần trước luyện thể hắn đã dùng không ít nhưng vẫn còn dư lại một chút.

Từ Chí lấy hỗn độn chi khí thu được từ Bồng Lai ra, Hỗn Độn Châu lập tức có phản ứng.

Lúc này nó giống như một lữ nhân đi trên sa mạc ba ngày ba đêm không thấy một giọt nước, không nói hai lời trực tiếp nuốt chửng toàn bộ hỗn độn chi khí Từ Chí đưa ra!

Từ Chí nắm lấy thời cơ, lập tức bắt đầu tiến hành luyện hóa Hỗn Độn Châu!

Thần Nghịch đang bay, hốt nhiên phát hiện chủ nhân biến mất!

Biến mất hoàn toàn không một dấu vết, giống như người này chưa từng tồn tại giữa trời đất vậy.

Nếu không phải vì nguyên thần đã bị luyện hóa, giữa một người một thú có mối liên hệ nhược hữu nhược vô thì nó đã tưởng Từ Chí thân tử đạo tiêu rồi.

Nhưng khi nó nhìn lại trên lưng mình thì thấy chủ nhân vẫn ngồi đó.

Từ Chí cười hớn hở, yêu thích không buông tay mân mê Hỗn Độn Châu.

Hỗn Độn Châu là hỗn độn chí bảo, bên trong có tới bốn mươi chín đạo cấm chế.

Từ Chí suy đoán nếu muốn hoàn toàn luyện hóa nó thì ít nhất phải mất hơn mười vạn năm.

Hắn cũng không vội, chỉ mới luyện hóa được một đạo cấm chế, hơi động dụng được uy năng của nó mà thôi.

Những thứ khác tạm không bàn tới, chỉ riêng hiệu quả che giấu thiên cơ hiện tại cũng đủ để xứng với danh hiệu hỗn độn chí bảo!

Điểm sáng cuối cùng, Từ Chí phải mất gần một vạn năm mới tìm thấy.

Nơi này không ngừng thay đổi phương vị, thỉnh thoảng lại xuyên việt hàng tỷ dặm, sự thay đổi phương vị không có một quy luật nào cả.

Thay vì đi tìm, Từ Chí thà chọn cách đợi nó tự xuất hiện.

Chương 59

Khi hắn đang trên đường đi tới, hốt nhiên điểm sáng lóe lên, xuất hiện ở nơi chỉ cách hắn vạn dặm.

Từ Chí đại hỷ, lập tức chỉ huy Thần Nghịch bay tới.

Một tòa đảo bay lơ lửng trong hỗn độn.

Trên đảo có Tiên thiên linh khí và hỗn độn chi khí nồng đậm, toàn bộ hòn đảo được bao phủ bởi một tòa đại trận.

Nếu không nhờ Từ Chí vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Công thì thậm chí hắn cũng không phát hiện ra hòn đảo này.

Thần Nghịch chở Từ Chí định hạ cánh xuống đảo.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn vang lên, Thần Nghịch bị cấm chế vô hình trên đảo trực tiếp cách tuyệt, đánh bay xa vạn dặm!

Từ Chí thì không sao, hắn dễ dàng đi xuyên qua cấm chế đáp xuống đảo.

Để tránh lạc mất Thần Nghịch, hắn đành phải bay ra, dùng hơi thở của mình bao phủ lấy nó.

Sau khi luyện hóa nguyên thần Thần Nghịch, giờ đây hắn dễ dàng biến đổi hơi thở của nó giống hệt hơi thở mình.

Như vậy, hắn mới đưa được Thần Nghịch cùng đáp xuống đảo.

Nếu không làm thế, e rằng khi hắn lấy được cơ duyên ra ngoài thì đã lạc mất Thần Nghịch cách xa hàng tỷ dặm rồi.

Từ Chí để Thần Nghịch ở nguyên tại chỗ tu hành chờ lệnh, còn mình bắt đầu thăm dò trên đảo.

Hệ thống đã đánh dấu điểm sáng trên đảo này rực rỡ nhất, lại tốn bao công sức mới tìm được, trên đảo chắc chắn có đại cơ duyên.

Từ Chí khuếch tán nguyên thần ra, lập tức phát hiện được sự thần dị của hòn đảo này.

Với tu vi hiện tại, thần thức của hắn ít nhất cũng bao phủ được một hành tinh, nhưng ở đây lại bị áp chế chỉ còn phạm vi ba dặm quanh thân!

Nhục thân của hắn thể hiện ra một trạng thái sinh cơ bừng bừng, cảm giác như sắp có sự thăng tiến thêm lần nữa.

Trên đảo có Tiên thiên linh khí tinh thuần tới cực điểm, chứng tỏ hòn đảo này và Hồng Hoang có mối liên hệ thiên ti vạn lũ!

Từ Chí giá độn quang bắt đầu tìm kiếm trên đảo theo kiểu lật tung từng tấc đất.

May mà đảo không lớn lắm, chỉ mất vài năm hắn đã tìm được nơi cần tìm.

Một sơn động trông có vẻ bình thường, nhưng khi nguyên thần thâm nhập vào trong thì lại chỉ thấy một vùng hư vô.

Từ Chí vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Công tới cực hạn rồi bước vào sơn động.

Lúc vừa lên đảo hắn đã nhận ra chỉ những người mang hơi thở Cửu Chuyển Huyền Công mới vào được đảo, hiển nhiên hòn đảo này có sự ưu ái đối với công pháp này.

Từ Chí bước vào sơn động, phát hiện bên trong quả nhiên biệt hữu động thiên!

Trong động thực sự là một tiểu thế giới hoàn chỉnh!

Tiểu thế giới này so với nhiều đại thiên thế giới hắn từng thấy

trong thời không lúc giao chiến còn hoàn chỉnh hơn nhiều.

Mức độ hoàn chỉnh của nó có lẽ chỉ kém Hồng Hoang - nơi đã phát triển qua vô số nguyên hội và là cội nguồn của vạn giới!

Từ Chí bước vào tiểu thế giới này mà không cảm thấy bất kỳ sự trở ngại nào.

Tiểu thế giới này trong cảm giác của hắn giống như một người anh em cùng bào thai với Hồng Hoang, các pháp tắc vận hành gần như y hệt.

Toàn bộ thực lực của hắn có thể phát huy trọn vẹn ở đây.

Vào tới đây, hắn không còn cảm thấy sự áp chế như lúc ở ngoài đảo nữa.

Từ Chí dùng nguyên thần nhanh chóng rà soát một lượt tiểu thế giới này.

Ở trung tâm tiểu thế giới, hắn phát hiện ra một người.

Không đúng, vì vị đó đứng ở đó nên nơi đó mới trở thành trung tâm của thế giới.

Một tráng hán đỉnh thiên lập địa, thân hình hơi hư ảo nhưng lại ẩn chứa sức mạnh kinh hồn.

Chương 60

Đơn luận về tu vi pháp lực, có lẽ vị này không bằng Từ Chí, nhưng Từ Chí cảm nhận được từ y một luồng hơi thở tử vong khiến tâm kinh nhục khiêu!

Vị này... có khả năng trảm sát được hắn!

Người này Từ Chí đã từng thấy.

Đó là vào lần đại chiến Vu - Yêu đầu tiên, khi Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc bố hạ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Hư ảnh triệu hoán ra từ trận pháp đó giống hệt nam nhân trước mặt này!

Thân phận của vị này trong lòng Từ Chí đã quá rõ ràng, hắn tự nhủ một tiếng kinh thán lớn.

Bàn Cổ!

Ngoại trừ Bàn Cổ, hắn không nghĩ ra vị nào có được thần uy như thế này!

Lần này đúng là chơi lớn rồi, rẽ ngoặt một cái lại gặp được Bàn Cổ đại thần!

Thảo nào tiểu thiên địa này lại hoàn thiện và tinh trí đến vậy.

Do Bàn Cổ đại thần chế tạo ra thì sao không hoàn mỹ cho được?!

Từ Chí vội vàng thu liễm thần thức, tiến lên kiến lễ với Bàn Cổ.

Bàn Cổ dường như lúc này mới phát hiện ra Từ Chí, y phẩy tay, dùng một luồng pháp lực vô hình nâng hắn dậy.

Ánh mắt y quét qua, dường như chỉ một cái liếc mắt đã thấu triệt mọi thứ trên người Từ Chí.

Bàn Cổ du du mở lời: "Ngươi...

đến từ Hồng Hoang sao?" Từ Chí bị câu hỏi của Bàn Cổ làm cho sững sờ, không hiểu ý tứ của ông là gì.

Nhưng hắn cũng không dám chậm trễ, liền mở lời: “Tại hạ đến từ trong Hồng Hoang, không biết tiền bối có phải là Bàn Cổ đại thần?” “Không sai, bản tọa chính là Bàn Cổ.” Từ Chí thử thăm dò: “Trạng thái hiện tại của Bàn Cổ đại thần dường như không được tốt?” Bàn Cổ chẳng hề để tâm, cười sảng khoái đáp: “Ta đã vẫn lạc rồi, trạng thái sao có thể tốt cho được.” Đối với việc mình đã chết, ông không hề có chút kiêng dè nào, nói ra cảm giác nhẹ nhàng như thể ngày hôm qua vừa ăn một bữa cơm đạm bạc vậy.

Khí độ này, không phải người bình thường có thể có được.

Bàn Cổ đưa tay ra, tạo ra một bộ bàn ghế, mời Từ Chí ngồi xuống.

Ông đầy hứng thú nhìn Từ Chí, thản nhiên nói: “Không phải tiên thiên hóa sinh, mà là hậu thiên tộc quần, nhưng trên thân lại có khí tức của ta.

Xem ra, ngươi đã thôn phệ luyện hóa tinh huyết của ta, hơn nữa còn là tâm đầu tinh huyết, nếu không sẽ không có khí tức nồng liệt như vậy.” Bàn Cổ chậm rãi nói, ngữ khí không chút dao động.

Từ Chí có chút ngượng ngùng, hắn quả thực đã thôn phệ tinh huyết của Bàn Cổ, nay gặp phải chính chủ, lại bị người ta nói toạc ra, nhất thời không biết nên làm sao cho phải.

Chẳng trách phần thưởng tích tinh huyết của hệ thống lại mang đến sự thăng tiến lớn như vậy.

Hóa ra, tâm đầu huyết của Bàn Cổ đại thần còn trân quý hơn tinh huyết thông thường rất nhiều!

Bàn Cổ ha ha cười lớn: “Không cần để ý.

Cảnh ngộ của bản thể ta đều biết rõ, từ khi thân tử hóa vi vạn vật Hồng Hoang, ai có thể tìm được cơ duyên đó là phúc phận của họ.

Thiên hạ vạn vật đều có duyên pháp, hôm nay gặp được ở đây, hai ta cũng có duyên." "Không cần câu nệ, hãy kể cho ta nghe tình hình Hồng Hoang hiện tại, ta sẽ ban cho ngươi một trận cơ duyên thì sao?

Có gì muốn hỏi cứ hỏi hết đi, không lâu nữa ta cũng sẽ tiêu tán thôi." Ánh mắt Từ Chí sáng lên, có thể khiến Bàn Cổ thốt ra hai chữ "cơ duyên", há lại là vật phàm?

Hắn lập tức mở lời: "Hồng Hoang ngày nay, từ sau khi Bàn Cổ đại thần khai thiên diễn hóa vạn vật, sinh cơ bừng bừng.

Năm đó có hung thú hoành hành, đúng rồi, con hung thú tôi thả ở bên ngoài kia chính là hậu duệ của một vị Hung Thú Vương Giả.

Sau đó Long Phượng Kỳ Lân tam tộc ứng kiếp sinh ra, tiễu trừ hung thú...

Tam tộc sau đó lại bị lượng kiếp cuốn vào, rơi vào tịch diệt." "Hồng Quân đắc đạo, chém giết La Hầu...

Giảng đạo tại cung Tử Tiêu...

Thân hợp Thiên Đạo..." "Nữ Oa tạo người thành thánh, ta chính là một thành viên của Nhân tộc...

Tam Thanh lần lượt lập giáo, mượn công đức thành thánh...

Chương 61

Tiếp Dẫn Chuẩn Đề lập Tây Phương giáo thành thánh.” “Hiện giờ đang ở trong Vu Yêu lượng kiếp, đại chiến sắp nổ ra.

Ta đã rời khỏi Hồng Hoang hai vạn năm rồi, hiện tại giữa hai tộc Vu Yêu đã phân thắng bại hay chưa ta cũng không rõ lắm.” Từ Chí đem những đại sự trong Hồng Hoang kể hết cho Bàn Cổ nghe.

Bàn Cổ khi thì gật đầu khẳng định, khi thì trầm tư, khi thì bấm tay thôi diễn, nghe rất chăm chú.

Nghe xong lời Từ Chí, ông mở lời hồi đáp: “Ta thấy trên người ngươi kiếp khí thâm hậu, nếu ngươi không trở về Hồng Hoang, lượng kiếp này e rằng không thể kết thúc.” “Mới có hai vạn năm, ước chừng vẫn còn chút thời gian.” “Tiếc thật, hiện tại thiên địa thú vị như thế, vậy mà ta lại không được thấy.” Từ Chí cân nhắc rồi hỏi: “Bàn Cổ đại thần, đạo hư ảnh này của ngài sắp tiêu tán sao?” Bàn Cổ gật gật đầu: “Một nguyên hội rồi, tối đa là hơn sáu vạn năm nữa sẽ tiêu tán vào hư không.” “Nếu ngươi đến muộn một chút, e rằng đã đi tay không rồi.” Từ Chí tiếp tục hỏi: “Tiểu thế giới này cũng là do Bàn Cổ đại thần khai tịch sao?” “Không sai, chính vào lúc bản thể ta trước khi khai thiên tích địa, trong lòng có cảm ứng, đã ở trên hòn đảo này khai tịch ra một tiểu thế giới.

Đồng thời phân ra một đạo hư ảnh của ta để trông coi nơi này.” “Sau đó, phương tiểu thế giới này không được Hồng Hoang dung thứ, nên bị bài xích ra ngoài, lưu lạc trong hỗn độn, cứ thế mà trôi dạt.” Tuy Bàn Cổ nói nhẹ nhàng, nhưng Từ Chí lại cảm nhận được sự tinh phong huyết vũ trong đó.

Bị cả Hồng Hoang không dung mà vẫn có thể bảo toàn được, nhất

định đã trải qua những cuộc tranh đấu khốc liệt.

Hiện giờ chỉ là một hư ảnh của Bàn Cổ mà đã có thể kháng tranh với Thiên Đạo một phen.

Thấy nhỏ biết lớn, mới thấy năm đó Bàn Cổ đại thần rốt cuộc có vĩ lực cường đại đến mức nào!

Từ Chí đứng dậy, cung kính hành lễ nói: "Tại hạ có ý định dựa theo Cửu Chuyển Huyền Công do Bàn Cổ đại thần truyền lại để đúc nên căn cơ Đại La, hoa khai thập nhị phẩm.

Xin Bàn Cổ đại thần chỉ giáo!" Bàn Cổ lắc lắc đầu: "Tuy rằng ngươi đã đột phá giới hạn cửu phẩm, cũng có tư cách hoa khai thập nhị phẩm.

Nhưng như vậy, ngươi cũng chỉ có thể sinh tồn trong hỗn độn mà thôi." "Thiên Đạo vô tình, nhưng tự có một bộ quy tắc vận chuyển, không cho phép có người đột phá cực hạn, vượt qua cửu phẩm." "Nếu ngươi muốn trở về Hồng Hoang, nhân lúc thập phẩm hiện tại chưa thành, lập tức đột phá Đại La, hoa khai cửu phẩm là tốt nhất." "Nếu không, một khi đột phá, trở về Hồng Hoang sẽ bị Thiên Đạo bất dung, giáng xuống lôi kiếp tru sát." Từ Chí im lặng, lấy ra một kiện bảo bối đưa đến trước mặt Bàn Cổ.

"Ta có kiện bảo vật này, không biết có thể che mắt Thiên Đạo hay không?" "Dì?

Hỗn Độn Châu!" Ngữ khí của Bàn Cổ lần đầu tiên biến hóa, nhìn Hỗn Độn Châu trong tay Từ Chí, không khỏi mang theo chút kinh ngạc!

Bàn Cổ và Từ Chí giao đàm bấy lâu, đây là lần đầu tiên ông lộ ra thần tình kinh ngạc.

Ngay cả ông cũng không ngờ tới, trong tay Từ Chí lại có Hỗn Độn

chí bảo Hỗn Độn Châu.

Bàn Cổ cầm lấy Hỗn Độn Châu từ tay Từ Chí, đánh vào đó một đạo hỗn độn chi khí.

Ông mở lời: "Nếu có thứ này, vậy thì đột phá hoa khai thập nhị phẩm cũng không thành vấn đề." "Mảnh Hỗn Độn Châu này hiện giờ thần vật tự hối, muốn vận dụng hoàn mỹ, ước chừng phải hảo hảo tế luyện một thời gian.

Hiện tại ta giúp ngươi kích hoạt nó, mang về sau có thể hảo hảo luyện hóa." Từ Chí lộ vẻ vui mừng, vấn đề này thực ra hắn cũng đã ý thức được, nhưng chưa có phương pháp giải quyết tốt.

Không ngờ Bàn Cổ đại thần trực tiếp giúp hắn giải quyết, chỉ riêng thu hoạch này thôi đã là đại kiếm rồi.

Từ Chí lập tức bái tạ: "Đa tạ Bàn Cổ đại thần." Bàn Cổ khẽ cười một tiếng, nói: "Chuyện nhỏ mà thôi, không cần để ý." Vừa nói xong, ông liền đưa Hỗn Độn Châu cho Từ Chí.

Từ Chí nhận lấy Hỗn Độn Châu, quả nhiên cảm giác kiện bảo vật này dường như có linh tính sống dậy.

Đây mới là biểu hiện bình thường của loại Hỗn Độn chí bảo này.

Bàn Cổ nhìn Từ Chí tiếp tục nói: "Nếu đã đạt được Hỗn Độn Châu, lại gặp được ta, duyên pháp quả là như thế.

Đã như vậy, ta không giấu nghề nữa, giúp ngươi hoa khai thập nhị phẩm luôn vậy.

Trong tay ngươi chắc hẳn phải có một kiện bảo vật có thể giúp hậu thiên phản tiên thiên, lấy ra đi." Từ Chí kinh ngạc nhìn Bàn Cổ một cái, trên người hắn quả thực có bảo vật hậu thiên phản tiên thiên, chính là Càn Khôn Đỉnh mà hệ thống đã ban thưởng trước khi tiến vào hỗn độn.

Chỉ là kiện bảo vật này vẫn luôn ở trong không gian hệ thống, sao Bàn Cổ lại biết được?

Bàn Cổ nhìn thấy thần sắc của Từ Chí, mỉm cười nói: "Không cần lo lắng, ngươi thực sự có đại cơ duyên, ngay cả ta cũng không cách nào thôi diễn ra xuất thân và cơ duyên của ngươi." "Nhưng nếu đã có nhiều thứ như vậy, thì minh chứng thiên ý là thế.

Muốn đột phá hóa cực hạn, hoa khai thập nhị phẩm, tất cả những thứ cần thiết đều đã tề tựu đông đủ." "Năm đó khi bản thể ta khai thiên, Đại Đạo năm mươi, Thiên diễn bốn mươi chín, ngươi hẳn là ứng với cái 'độn khứ chi nhất' (cái duy nhất trốn đi) kia." Nghe xong lời Bàn Cổ, Từ Chí không còn bất kỳ nghi vấn nào nữa, từ trong không gian hệ thống lấy ra Càn Khôn Đỉnh.

Không ngờ, hắn lại được Bàn Cổ coi là "độn khứ chi nhất"!

Chuyện này nếu để người trong Hồng Hoang biết được, sợ rằng ngay cả Hồng Quân cũng phải nhịn không được mà ra tay đoạt lấy!

Bàn Cổ vẫy tay gọi Càn Khôn Đỉnh, bấm ra một đạo pháp môn đánh vào trong đỉnh.

Càn Khôn Đỉnh nhất thời uy thế đại chấn, thần quang tứ xạ, chiếu sáng cả tiểu thế giới.

Bàn Cổ chậm rãi nói: "Hoa khai thập nhị phẩm, phải đem thân thể hậu thiên trút bỏ, trọng phản tiên thiên." "Nếu không tất cả chỉ là vọng tưởng, bảo vật tuy có công hiệu hậu thiên phản tiên thiên, nhưng thực tế đối với sinh linh lại vô dụng.

Hiện giờ dưới sự gia trì của ta, nó đã có diệu dụng giúp sinh linh hậu thiên phản tiên thiên, thời gian không còn nhiều, vào đi." Từ Chí nghe Bàn Cổ nói vậy, không chút nghi ngờ, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang chui vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Thực lực của Bàn Cổ không biết cường đại hơn hắn bao nhiêu lần, nếu thực sự muốn hại hắn thì sớm đã lấy mạng hắn ở đây rồi, hà tất phải tốn lời vô ích?

Sau khi Từ Chí tiến vào Càn Khôn Đỉnh trong tay Bàn Cổ, ông liền đóng nắp đỉnh lại, hít một hơi thật sâu, nhất thời đem toàn bộ linh khí trong tiểu thế giới hội tụ lại!

Chương 62

Cứ như thể ông mới chính là chủ nhân nguyên thủy của Càn Khôn Đỉnh vậy, vận dụng Càn Khôn Đỉnh vô cùng thuần thục.

Từ Chí ở trong đỉnh, ngũ tâm triêu thiên, cảm nhận từng đạo huyền diệu, tiên thiên chi khí không ngừng cải tạo nhục thân của hắn.

Hắn cảm giác nhục thân, nguyên thần và chân linh của mình đều như được luyện hóa, không ngừng được trọng tố.

Rất nhanh, Bàn Cổ lại đánh vào một số hỗn độn chi khí, trộn lẫn trong tiên thiên chi khí để cải tạo nhục thân của Từ Chí.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, Từ Chí ở trong hoàn cảnh đó đã được tám trăm mười năm.

Tám trăm mười năm sau, Bàn Cổ mở nắp đỉnh, từ trong đỉnh truyền ra một tiếng hú dài của Từ Chí, một đạo lưu quang rực rỡ lóa mắt từ trong đỉnh nhảy ra, rơi xuống trước mặt Bàn Cổ.

Lưu quang hóa thành hình người, chính là Từ Chí.

Từ Chí cảm nhận phó nhục thể mới này, hiện tại hắn lấy giọt tâm huyết Bàn Cổ đã luyện hóa trước đó làm hạt nhân, mượn lực lượng của Càn Khôn Đỉnh, luyện hóa vô số tiên thiên chi khí và hỗn độn chi khí.

Hiện giờ thân thể hắn không khác gì Hỗn Độn Thần Ma trước khi khai thiên tích địa!

Chỉ mới qua tám trăm mười năm, trước đó hắn thăng luyện Bách Quả Viên đã tốn tới hơn một ngàn năm!

Quả nhiên, dù chỉ là hư ảnh, ước chừng hư ảnh này cũng không yếu hơn Thánh nhân!

Bàn Cổ mãn ý gật gật đầu, đưa tay từ hư không lấy ra một cái bình nhỏ, ném cho Từ Chí.

Ông nói: "May mà trước đó ngươi đã luyện hóa giọt tinh hoa nhất trong toàn thân ta, đó là một giọt tâm huyết.

Nhục thân của ngươi giờ đây so với Hỗn Độn Thần Ma mới sinh không có quá nhiều khác biệt.

Trong bình này chính là một số linh vật mà bản thể ta tích góp được từ trước.

Những thứ này đối với bản thể ta thì vô dụng, nhưng đối với ngươi lại là đồ tốt.

Sau khi ngươi thôn phệ những thứ này, ta sẽ vì ngươi giảng đạo, tăng tiến nội hàm cho ngươi, rồi ngươi có thể thử ở trong Hỗn Độn Châu hoa khai thập nhị phẩm." Bàn Cổ nói xong, lập tức ngồi bệt xuống đất, đại đạo chi âm vang rền, trực tiếp bắt đầu giảng đạo cho Từ Chí!

Khi Bàn Cổ giảng đạo, hoàn toàn khác hẳn với Thông Thiên giảng đạo, đạo nghĩa được giảng ra càng thêm huyền diệu thâm áo, khiến người ta khó lòng nắm bắt.

Từ Chí lập tức ngồi xếp bằng trên đất, một bên lắng nghe Bàn Cổ giảng đạo, một bên lục tìm trong bình ngọc Bàn Cổ đưa.

Cái bình trông không lớn, thực chất bên trong lại có một không gian khác.

Từ Chí thò tay vào móc ra một quả trái cây chứa đựng hỗn độn chi khí nồng đậm, loại quả này hắn chưa từng nghe qua, chắc là linh quả thời kỳ hỗn độn.

Hắn có thể cảm nhận được sức mạnh cường liệt cùng hỗn độn chi khí tinh thuần chứa đựng bên trong.

Từ Chí ở trong tiểu thế giới này thực ra không hề thiếu linh khí.

Tiểu thế giới này gần như là phiên bản thu nhỏ của Hồng Hoang chưa được khai phá.

Cho nên mức độ nồng đậm của tiên thiên linh khí ở đây còn hơn xa các loại động thiên phúc địa trong Hồng Hoang.

Thứ hắn thiếu chính là loại hỗn độn chi khí tinh thuần vô cùng này!

Nếu Bàn Cổ đã tặng, Từ Chí tự nhiên sẽ không khách khí, một ngụm nuốt lấy linh quả, vận chuyển Càn Khôn Huyền Công bắt đầu luyện hóa.

Thấy Từ Chí vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Công, Bàn Cổ thầm gật đầu, tiếp tục giảng đạo.

Từ Chí vừa nghe đạo vừa tu hành, tiến cảnh cực nhanh, không tới mấy ngàn năm thời gian đã nâng cấp nội hàm từ hoa khai cửu phẩm lên thập phẩm.

Hiện giờ hắn hoàn toàn phá vỡ cực hạn của Thiên Đạo, từ đó về sau không thể vãn hồi.

Hắn đắm chìm trong những đạo lý mà Bàn Cổ giảng giải, nhất thời quên hết thảy mọi việc bên ngoài.

Đạo mà Bàn Cổ giảng tự nhiên không phải là đạo tầm thường, ông giảng chính là Lực chi đại đạo!

Hậu thế có câu nói: "Thời gian vi vương, Không gian vi tôn, Vận mệnh bất xuất, Nhân quả xưng hoàng, Lực đạo chí cao!" Lực đạo chính là Lực chi đại đạo mà Bàn Cổ đang giảng hiện giờ, cũng là thứ ông tu hành và dùng nó để khai thiên!

Có người tưởng rằng cái gọi là Lực chi đại đạo chỉ đơn thuần là

sức mạnh, khí lực, thực tế không phải vậy.

Ngoài sức mạnh ra, Lực chi đại đạo bao quát cả pháp lực, linh lực, pháp tắc chi lực, vân vân.

Xét về phương diện công kích, đây là đại đạo mạnh nhất.

Chương 63

Dưới sự giáo đạo của Bàn Cổ, Từ Chí dần dần nhìn thấy một bức tranh, một tráng hán cao ngất trời đang đối mặt với sự vây công của ba ngàn Ma Thần.

Đó chính là cảnh tượng ba ngàn Ma Thần ngăn cản Bàn Cổ khai thiên!

Từ Chí tập trung toàn bộ tinh thần, không dám bỏ lỡ phân hào.

Trước đó trong đại chiến Vu Yêu, Thông Thiên đã gia trì cho hắn quan sát cuộc chiến của mười hai Tổ Vu và hai vị Đế quân Yêu tộc cùng mười đại Yêu Thánh.

Trận chiến đó xem xong hắn đã thu được lợi ích không nhỏ.

Huống chi hiện tại được quan sát cuộc giao thủ giữa ba ngàn Ma Thần và Bàn Cổ!

Hỗn Độn Ma Thần mỗi người nắm giữ một môn đại đạo, đạt tới cảnh giới đó gần như có thể coi là hóa thân của đạo.

Việc vận dụng đạo của họ vô cùng tự nhiên, vạn thiên pháp tắc biến huyễn trên bầu trời, uy năng vô tận ập về phía Bàn Cổ, ba ngàn Ma Thần vừa ra tay đã muốn trấn áp Bàn Cổ đang có ý định khai thiên!

Bàn Cổ không vội vã, Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp hộ thể, phát ra ánh sáng xanh mông lung, gần như chiếu sáng cả hỗn độn.

Ông vẫy tay một cái, Khai Thiên Phủ bay vào trong tay, một phủ vung ra, trực tiếp đem sức mạnh đủ để hủy diệt thế giới do ba ngàn Ma Thần cùng xuất thủ dệt thành đánh nát thành hư vô, hóa thành năng lượng quay về giữa trời đất!

Bàn Cổ càng chiến càng dũng, tiếp tục ra tay, vượt qua vô tận thời gian và không gian, trong nháy mắt đã chém rụng hàng trăm Hỗn Độn Thần Ma yếu hơn.

Ánh sáng đom đóm sao có thể tranh huy với nhật nguyệt?!

Ba ngàn Ma Thần chỉ trong thoáng chốc đã bị một người đánh cho không còn sức hoàn thủ, mất hết can đảm, lập tức bỏ chạy!

Bàn Cổ tư thế anh dũng, hào khí vạn trượng, lại muốn trực tiếp khai thiên!

Ngay cả hỗn độn thiên địa lúc này cũng không thể không ra tay, đích thân ngăn cản nhân vật khủng bố đang ấp ủ này!

Bàn Cổ hiện giờ với tu vi bán bộ Đại Đạo cảnh, tay cầm ba đại Hỗn Độn chí bảo, nhưng vẫn khó lòng kháng hành được với Đại Đạo.

Thân thể cao ức vạn trượng dưới sự giáng lâm trừng phạt của Đại Đạo bắt đầu dần dần tan vỡ, nhục thân cường hoành vĩnh hằng bất diệt của mình cũng vương vãi từng giọt tiên huyết.

Thấy cảnh này, ba ngàn Ma Thần lại quay trở lại, bắt đầu ra tay với Bàn Cổ!

Họ đều hiểu rõ, nếu thực sự để Bàn Cổ khai thiên thành công, họ sẽ không còn chỗ dung thân!

Vốn cùng một thể với hỗn độn, lúc này họ không thể không liều mạng với Bàn Cổ!

Bàn Cổ đối mặt với sự trừng phạt của Đại Đạo và cuộc tấn công hợp lực của các Ma Thần hỗn độn, vẫn phải dốc toàn lực khai thiên, ngay cả Từ Chí dù biết kết quả nhưng cũng không khỏi kinh tâm động phách.

Sau khi Bàn Cổ phá khai hỗn độn, đối mặt với các Ma Thần Đại

Đạo đang tấn công, ông không khách khí tóm lấy, đem luyện hóa thành bản nguyên pháp tắc để hoàn thiện đại địa Hồng Hoang.

Ba ngàn Ma Thần, tuyệt đại đa số đều bị Bàn Cổ luyện vào trong Hồng Hoang, bổ sung căn cơ cho đại địa Hồng Hoang.

Từ đó, trong Hồng Hoang nảy sinh ngũ hành, có các khái niệm như thời gian, không gian, nhân quả.

Bàn Cổ lúc này cũng kiệt sức, thân thể băng diệt, hóa vi vạn vật Hồng Hoang.

Tuy nhiên, Từ Chí lại từ trong bức tranh khoảnh khắc trước khi hóa thân thành vạn vật đó, thấy được một nụ cười thoáng hiện trên mặt Bàn Cổ.

Cảnh tượng chấn động này mang lại sự xung kích cho Từ Chí hoàn toàn không kém gì cảm giác lúc hắn từ một người phàm xuyên việt tới Hồng Hoang!

Tâm huyết Bàn Cổ luyện hóa trong cơ thể Từ Chí một lần nữa sôi trào, trong tâm huyết xuất hiện những cảm ngộ của Bàn Cổ đối với Lực chi đại đạo, bắt đầu phản phệ lại cho Từ Chí.

Cộng thêm hư ảnh Bàn Cổ bên cạnh giảng đạo, khí thế của Từ Chí dần dần thăng hoa, không ngừng đột phá tới Đại La Kim Tiên!

Nhận thấy thời cơ đã tới, Từ Chí không còn bất kỳ do dự nào nữa.

Trong lồng ngực, ngũ hành chi khí nồng hậu từ Tiên Thiên Ngũ Châm Tùng cuồng bạo lưu chuyển, trên đỉnh đầu hình thành một đóa khánh vân che trời lấp đất, trong khánh vân diễn hóa ra thiên địa vạn tượng.

Tất cả pháp bảo mà Từ Chí đã tế luyện đều đồng thời tỏa ra quang mang!

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Ly Địa Diễm Quang Kỳ, ba mặt bảo kỳ đồng thời tỏa sáng, bắt đầu dùng linh lực của mình phản phệ cho Từ Chí.

Hồng Mông Lượng Thiên Thước rủ xuống vô tận công đức chi khí, tẩy rửa nhục thân của hắn.

Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên nâng đỡ chân hắn, cách mặt đất ba thước, cánh sen hộ thể, cách tuyệt vạn pháp.

Trong khánh vân trên đầu nảy sinh ba đóa hoa bao đang chờ nở, đang chậm rãi khoe sắc.

Chương 64

Pháp lực chu thân Từ Chí lưu chuyển thông suốt không gì cản nổi, vô cùng pháp lực đổ dồn vào trong Tam hoa trên đỉnh đầu.

Hư ảnh Bàn Cổ lặng lẽ ẩn đi, tiểu thế giới này lấy Từ Chí làm trung tâm, tạo ra một trận bão linh khí khủng bố.

Trong cơ thể bộc phát ra hỗn độn chi khí vô cùng vô tận, cùng lúc rót vào trong Tam hoa trên đỉnh đầu.

Đợi mọi việc hoàn tất, đóa hoa thứ nhất trên đỉnh đầu dần dần bắt đầu nở rộ.

Tam phẩm...

Lục phẩm...

Cửu phẩm...

Hắn dễ dàng đẩy Tam hoa trên đỉnh đầu lên tới cửu phẩm, cấp bậc mà vô số đại năng trong Hồng Hoang năm đó khi đột phá đều mơ ước đạt được.

Tuy nhiên hắn vẫn chưa thỏa mãn, tiến thêm một bước tăng cường đầu ra của linh khí và hỗn độn chi khí.

Đóa liên hoa đã nở rộ cửu phẩm được quán nhập linh khí và hỗn độn chi khí cuồng bạo, lại một lần nữa tỏa ra sinh cơ, chậm rãi nở thêm một lần nữa.

Thập phẩm!

Hỗn Độn Châu bên cạnh bỗng nhiên tỏa ra quang mang vô tận, bay lên đỉnh đầu che chở cho toàn thân hắn.

Trong Hồng Hoang, tại cung Tử Tiêu, Hồng Quân bỗng nhiên mở

mắt.

Thân hợp Thiên Đạo, ông tự nhiên vô cùng mẫn cảm với sự vận chuyển của Thiên Đạo.

Thiên Đạo giận rồi!

Đương nhiên, Thiên Đạo vô tình, thực tế không phải là sự tức giận mang tính người.

Có người đang khiêu chiến... không, là phá vỡ quy tắc của Thiên Đạo!

Nhưng Thiên Đạo lại không tìm thấy người đó!

Cho nên Thiên Đạo chỉ có thể bắt đầu tìm kiếm, tra xét trong Hồng Hoang và vực ngoại!

Không chỉ Hồng Quân, ngoại trừ ông ra, Lục Thánh gần gũi nhất với Thiên Đạo cũng phát hiện ra sự dị biến này.

Thậm chí các Chuẩn Thánh giỏi về thôi diễn như Bạch Trạch cũng nhận thấy sự đột biến của Thiên Đạo.

Thực sự là động tĩnh của Thiên Đạo lần này quá lớn!

Thiên Đạo hết lần này đến lần khác quét qua Hồng Hoang, thậm chí tra xét trong hỗn độn vực ngoại, nhưng vẫn không thể phát hiện ra!

Từ Chí tuy ở trong tiểu thế giới, có Hỗn Độn Châu bảo hộ, cũng có thể lờ mờ cảm nhận được uy nhiếp của Thiên Đạo!

Ngay cả khi đại chiến Vu Yêu hay Thánh nhân giao thủ cũng không khiến hắn cảm thấy tâm quý như vậy!

May mà hiệu quả che giấu thiên cơ của Hỗn Độn Châu không phải là chuyện đùa.

Thiên Đạo quét qua quét lại những hòn đảo nhỏ không mấy nổi bật trong hỗn độn nhưng không có chút phát hiện nào.

Cuối cùng chỉ có thể quy về trầm tịch, thậm chí ngay cả lôi kiếp cũng không thể giáng xuống!

Trên đỉnh đầu Từ Chí, đóa hoa thứ nhất tiếp tục nở rộ, thập nhị phẩm toàn khai, đạt tới đại viên mãn!

Nội hàm vẫn chưa bị tiêu hao hết, đóa hoa thứ hai tiếp tục nở rộ.

Tốc độ hoa nở của đóa thứ hai còn kinh người hơn đóa thứ nhất!

Khi đóa hoa thứ hai nở tới thập phẩm, uy áp của Thiên Đạo lại một lần nữa giáng lâm, càng thêm hạo đại, hùng hồn.

Dù không nhắm vào Từ Chí, dù đã bị tiểu thế giới cách tuyệt một phần nhưng vẫn ép cho Từ Chí cảm thấy tâm quý không thôi.

Chống chọi với loại uy áp này, hắn kiên quyết tiếp tục xung kích.

Uy áp Thiên Đạo giống như lần thứ nhất, cuối cùng tiêu tán sạch sành sanh.

Chương 65

Tiếp ngay sau đó là đóa hoa thứ ba, cũng là đóa cuối cùng.

Nội hàm của Từ Chí đã bị tiêu hao quá nửa, chỉ có thể bắt đầu đầu tư không màng tổn thất.

Năm kiện linh bảo bên cạnh đồng thời bị tăng cường cường độ vắt kiệt, thậm chí Đồ Yêu Kiếm đang được uẩn dưỡng tại tổ địa Nhân tộc cũng vượt qua thời không bắt đầu truyền đệ khí vận từ xa.

Bàn Cổ thấy cảnh này, vẫy tay một cái thiết lập ra một thông đạo liên thông hỗn độn và Hồng Hoang để khí vận được truyền đi!

Từ Chí không khách khí nữa, trực tiếp thả Thanh Bình Kiếm ra, bắt đầu mượn dùng khí vận của Tiệt giáo!

Đồng thời từ trên người lấy ra 1000 vạn điểm công đức, đánh vào trong khánh vân để uẩn dưỡng Tam hoa trên đỉnh.

Thập nhất phẩm!

Chỉ còn thiếu bước cuối cùng nữa thôi!

Nhưng bước này lại gian nan vô cùng.

Từ Chí lúc này vô cùng khánh hạnh vì đã thanh lý Tiệt giáo và làm lớn mạnh Nhân tộc.

Nếu không, khí vận của cả hai chỉ cần tổn hại một chút là có lẽ không thể đi tiếp được bước này!

"Khai!" Từ Chí gào lớn một tiếng, tiếng hú khiến tiểu thế giới cũng bắt đầu chấn động!

Trên đỉnh đầu, cánh hoa cuối cùng của đóa hoa cuối cùng đã nở rộ!

Cuối cùng cũng thành tựu vị cách Đại La, hoa khai thập nhị phẩm!

Khoảnh khắc này, Từ Chí cảm thấy vô cùng minh mẫn, sự lý giải đối với thiên địa đạt tới mức thấu triệt chưa từng có.

Thành tựu Đại La, cuối cùng cũng đã đăng đường nhập thất trên đại địa Hồng Hoang!

Chiến lực của hắn há lại là Đại La tầm thường có thể sánh được?!

Từ Chí thở hắt ra một hơi, cung kính bái Bàn Cổ một cái.

Bàn Cổ bước tới nói: "Tất cả đều là cơ duyên, không liên quan quá nhiều đến ta, giờ đã thành Đại La thập nhị phẩm rồi, trở về đi thôi." Ông xua xua tay, không trò chuyện thêm với Từ Chí nữa, trực tiếp di dời Từ Chí ra khỏi tiểu thế giới.

Việc giúp Từ Chí hoa khai thập nhị phẩm, ngay cả tiểu thế giới này cũng bị rút đi một phần bản nguyên, thực tế không hề đơn giản như hắn tưởng.

Trong cung Tử Tiêu, Hồng Quân hiếm khi day day lông mày, lộ vẻ bối rối.

Thiên Đạo hôm nay rốt cuộc bị làm sao vậy, liên động ba lần đều vô công mà hưởng...

Cảm giác Thiên Đạo cứ như bị ai đó trêu đùa vậy.

Từ Chí sau khi bị di dời ra khỏi tiểu thế giới liền bước ra một bước, trực tiếp vượt qua vạn dặm ngăn trở, xuất hiện trước mặt Thần Nghịch.

Thần Nghịch đang tu hành bỗng thấy chủ nhân trở về liền đại kinh thất sắc!

Bởi vì chỉ trong một thời gian ngắn không gặp, khí tức của chủ nhân này đã hạo hãn như biển cả, không thể suy đoán nổi!

Hắn cảm thấy hiện tại Từ Chí dù không dựa vào linh bảo cũng có thể đánh cho hắn không tìm thấy lối về!

Từ Chí gọi Thần Nghịch lại, chỉ định phương vị, bảo hắn chở mình quay về Hồng Hoang.

Ngay khoảnh khắc bước ra khỏi hòn đảo nhỏ đó, hắn nghe thấy thông báo của hệ thống. 【Đinh!

Chúc mừng túc chủ tiến vào hỗn độn tầm bảo cơ duyên thành công, nhận được 2000 vạn điểm công đức!】 Phần thưởng này đến đúng lúc thật!

Trước đó Từ Chí giao thủ với Thần Nghịch đã dùng công đức để thúc động Hồng Mông Lượng Thiên Thước, cộng thêm lần đột phá Đại La này, điểm công đức của bản thân đã tiêu hao sạch sẽ.

Hiện tại có hai ngàn vạn phần thưởng của hệ thống trong tay, lại có thể trụ vững được một thời gian dài.

Thực tế lần này cũng là do cơ duyên đặc thù nên mới tiêu hao nhiều như vậy, nếu không hoàn toàn không cần thiết phải dùng nhiều đến thế.

Thần Nghịch chở Từ Chí nhanh chóng bay về Hồng Hoang.

Có lẽ Bàn Cổ đã cố ý sắp xếp, lần này sau khi rời đảo vị trí đã không còn xa Hồng Hoang.

Chương 66

Thần Nghịch chở Từ Chí trực tiếp chui vào Tam Thập Tam Thiên, một mạch lao thẳng xuống dưới.

Lần này không hề che giấu, chỉ dùng Hỗn Độn Châu che đậy tình trạng hoa khai thập nhị phẩm để tránh bị Thiên Đạo phát giác.

Khí tức Đại La Kim Tiên tuôn trào trực tiếp làm cho Thiên Đình Yêu tộc được một phen khiếp vía.

Khi còn là Thái Ất Kim Tiên, hắn cầm Đồ Yêu Kiếm bức cho Yêu Thánh Anh Chiêu tự bạo, làm tổn hại khí vận Yêu tộc, khiến Yêu tộc trọng thương, giờ mới đang dần hồi phục.

Hiện giờ bỗng nhiên phát hiện Từ Chí đã im hơi lặng tiếng hai vạn năm sau khi trở về từ hỗn độn đã thành tựu vị cách Đại La!

Chuyện này Yêu tộc sao có thể không lưu tâm?!

Trên thân Đế Tuấn cũng bộc phát ra uy áp vô tận, cùng với Thái Nhất, tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong của hai người được thể hiện tinh tế.

Thiên Đình Yêu tộc vốn ở trên trời Hồng Hoang, vừa vặn chạm mặt với Từ Chí đang quay về.

Thần Nghịch cảm nhận được sự va chạm này nhất thời cũng trở nên điên cuồng.

Bản tính hiếu chiến của hung thú khó lòng áp chế, hắn lập tức giải phóng khí tức của mình, uy áp của Diệt Thế Đại Ma càng được thể hiện rõ nét.

Trong Thiên Đình, hai vị Đế quân Yêu tộc là Đế Tuấn, Thái Nhất cùng chín vị Yêu Thánh đều bị hách cho nhảy dựng!

Họ không ngờ rằng Từ Chí đi vào hỗn độn không những đột phá Đại La mà còn thu phục được một con hung thú có thực lực cường hoành như vậy.

Thú cưỡi Đại La hậu kỳ, mang huyết mạch Hung Thú Hoàng Giả, lại cầm trong tay Thượng phẩm Hỗn Độn linh bảo!

Đế Tuấn nhìn sâu Từ Chí một cái, linh lực cuồng bạo trên người gần như muốn tuôn trào để ra tay với Từ Chí!

Nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

Vì đại cục của Yêu tộc, chỉ có thể nhẫn nại, để Từ Chí huênh hoang thêm một thời gian nữa.

Trong lòng ông hiểu rõ, đại chiến giữa Yêu tộc và Vu tộc sắp bắt đầu rồi, phải nhẫn thêm một thời gian nữa!

Từ Chí từ Tam Thập Tam Thiên nghênh ngang hạ xuống Hồng Hoang.

Với thực lực hiện giờ, ngay cả đối mặt với Chuẩn Thánh hắn cũng có lực chiến một trận!

Dù không địch lại Chuẩn Thánh đỉnh cấp nhưng cũng có thể rút lui bất cứ lúc nào, có gì phải sợ?

Có thực lực rồi mà còn khép nép thì tu hành để làm gì?!

Chẳng lẽ làm một con rùa già vạn năm rúc đầu trong mai sao!

Từ Chí không trở về Nhân tộc ngay mà chỉ quan sát qua tình hình Nhân tộc một chút.

Công bằng mà nói, hiện tại Nhân tộc tuy chưa đủ mạnh nhưng cũng đã có thể đứng vững trong Hồng Hoang.

Bốn người Toại Nhân thị, Hữu Sào thị, Truy Y thị, Thương Hiệt trưởng thành rất nhanh, đã có thể bắt đầu độc đương nhất diện.

Nhân tộc vẫn dựa vào tổ địa, cùng vô số sinh linh trên đại địa Hồng Hoang bác sát, lịch luyện.

Tuy còn nhỏ yếu nhưng không hề đánh mất tinh thần Nhân tộc!

Cứ như vậy, dù không dựa vào sự chiếu cố của Thiên Đạo, Nhân tộc cuối cùng cũng sẽ đứng vững trên đại địa Hồng Hoang, trở thành cường tộc!

Từ Chí chỉ huy Thần Nghịch đi về hướng cung Bích Du.

Cuối cùng cũng thành Đại La, việc đầu tiên đương nhiên là phải đáp tạ ân sư Thông Thiên.

Nếu không có Thông Thiên, chỉ dựa vào hệ thống e là cũng không thể trưởng thành nhanh như vậy.

Thông Thiên nhận ra động tĩnh của Từ Chí, trên mặt liền lộ ra ý cười.

Hai thầy trò cũng mấy vạn năm chưa gặp mặt rồi, không ngờ Từ Chí lại mang đến bất ngờ lớn như thế!

Thông Thiên khẽ mở lời, giọng nói lập tức vang vọng khắp cung Bích Du: "Mở rộng cửa cung Bích Du, nghênh tiếp Đại sư huynh Từ Chí của các ngươi trở về.

Tu đạo chưa tới nửa nguyên hội đã đột phá Đại La, phải lấy Đại sư huynh làm gương, nỗ lực tu hành mới phải." Đa Bảo khổ sở đứng dậy, đích thân đi mở đại môn cung Bích Du.

Trong thời gian Từ Chí vắng mặt, hắn luôn ở bên cạnh Thông Thiên, dù được Thông Thiên đích thân chỉ dạy nhưng qua mấy vạn năm tu vi cũng chỉ mới tới Thái Ất trung kỳ.

Chương 67

Không ngờ vị Đại sư huynh từng giao thủ với Kim Tiên của Xiển giáo năm đó, nay từ Thái Ất Kim Tiên một bước trở thành Đại La.

Không phải Đại La tầm thường!

Người có thể lực trảm chiến lực đỉnh cấp Yêu Thánh từ thời kỳ Thái Ất cơ mà!

Thần Nghịch bay tới đảo Kim Ngao, lập tức lại gây ra một trận xôn xao.

Từ Chí kìm hãm hung tính của nó, để nó ở lại đảo Kim Ngao, một mình bay vào cung Bích Du.

Chưa tới trước cửa cung Bích Du, trên đảo Kim Ngao bỗng nhiên bùng phát những vòng xoáy linh lực khủng bố!

Vạn tiên của Tiệt giáo đồng thời bộc phát uy thế, nhất thời làm cho phong vân biến sắc, nhật nguyệt vô quang!

Chúng tiên đồng thanh hành lễ với Từ Chí, vận đủ pháp lực hét lớn.

"Chúng ta cung nghênh Đại sư huynh!" Nhất thời tiếng vang chấn động mười vạn dặm, thiên hạ chú mục!

Từ Chí bất động thanh sắc bước vào trong cung Bích Du.

Cảnh tượng này cũng khá có khí thế đấy.

Vạn tiên Tiệt giáo một lần nữa đồng loạt cúi người, hét lớn: "Chúng ta cung chúc Đại sư huynh thành tựu Đại La, vĩnh hằng bất diệt!" Từ Chí chào hỏi Đa Bảo ở cửa một tiếng, chỉ trong vài bước chân đã vượt qua các điện của cung Bích Du, đến trước mặt Thông

Thiên.

Thông Thiên nhìn ái đồ, trong lòng vô cùng mãn ý.

Hiện tại có thể khẳng định, Từ Chí ít nhất tuyệt đối không chỉ có chiến lực Đại La bình thường!

Đại La Kim Tiên tầm thường vào cung Bích Du đều chỉ có thể bước từng bước chậm rãi dưới uy áp như người phàm.

Nhưng Từ Chí đối với pháp tắc lĩnh ngộ đã đạt tới mức đăng đường nhập thất, hoàn toàn phớt lờ uy áp, trực tiếp đi tới.

Hậu thế có câu: "Thánh nhân thấy nhỏ biết lớn, thấy mầm biết cây, thấy điềm biết việc, cho nên biết thiên hạ không đủ vậy." Thông Thiên chỉ nhìn cảnh này thôi đã biết công lực của Từ Chí hiện giờ thâm hậu đến mức nào!

Từ Chí hành lễ với Thông Thiên: "Kiến sư tôn, đệ tử đã thành Đại La, đặc biệt tới báo hỷ với sư tôn." Thông Thiên sảng khoái cười lớn: "Tốt!

Tốt!

Tốt!" Liên tiếp ba tiếng tốt, niềm vui trong lòng không cần nói cũng biết.

"Lúc bái sư, vi sư vừa mới thành Thánh nhân, con cũng chỉ là một Kim Tiên nho nhỏ.

Ai ngờ chớp mắt chưa tới mấy vạn năm con đã thành Đại La, vi sư cũng vì con mà bước thêm được một bước trong cảnh giới Hỗn Nguyên." Ngay cả với sinh mệnh dài vô tận của Thông Thiên, hồi ức về mấy vạn năm này cũng vô cùng trân quý.

Thông Thiên bỗng nhiên ra tay, từ một nơi bất kỳ trên đảo Kim Ngao bẻ xuống một cành trúc.

Đảo Kim Ngao là đạo trường của Thánh nhân, chỉ cần Thông Thiên muốn, đừng nói là cành trúc, bắt cây mọc ra một con lợn cũng không vấn đề gì.

Thông Thiên tung hứng cành trúc, mở lời: "Chẳng mấy chốc con sẽ đuổi kịp ta mất, tốt, đệ tử hà tất phải thua kém sư phụ.

Hôm nay là ngày đại hỷ, hay là hai thầy trò ta đấu pháp một trận, cũng để vi sư xem thực lực chân thực của con hiện giờ rốt cuộc ra sao." Ánh mắt Từ Chí sáng lên, Thông Thiên muốn đấu pháp với hắn?!

Đây là chuyện tốt nha!

Thông Thiên muốn đích thân xuống sân chỉ điểm, sửa chữa những vấn đề của hắn.

Từ Chí nhất thời mừng rỡ, mở lời ứng thuận: "Xin sư tôn tứ giáo." Thực ra hắn cũng muốn xem thực lực của mình rốt cuộc đạt tới trình độ nào.

Thông Thiên chuốt trúc thành kiếm, dùng pháp lực bảo hộ cành trúc, tùy thủ khai tịch ra một phương tiểu thiên thế giới, đưa Từ Chí đi vào.

Hai người muốn đấu ở cung Bích Du e là sẽ đánh sập cả cung, tự nhiên không thể đấu ở đó được.

Từ Chí đi vào theo, cũng lấy linh bảo ra.

Hắn tự nhiên không thể giống như Thông Thiên tùy tiện bẻ một cành trúc mà chiến được.

Thông Thiên không tiện lấy Tru Tiên Kiếm ra, một cành trúc kiếm trong tay ông e rằng cũng có thể đối chọi với tiên thiên linh bảo.

Thấy Từ Chí vào, Thông Thiên áp chế tu vi của mình xuống Đại

La hậu kỳ.

“Thực lực của ta hiện tại đại ước là Đại La mạnh nhất Hồng Hoang.

Chương 68

Nếu con có thể đánh ngang tay với ta thì trong cảnh giới Đại La con sẽ là cử thế vô địch!

Nếu có thể thắng ta thì ngay cả Chuẩn Thánh con cũng có thể giao thủ một hai.

Lên đi!" Giọng Thông Thiên vừa dứt, bỗng nhiên kích phát ra kiếm ý vô tận, xé rách từng tấc tiểu thế giới này.

Tiểu thế giới tùy thủ khai tịch ra tự nhiên không thể sánh bằng tiểu thế giới của Bàn Cổ đại thần.

May mà ông đã áp chế tu vi, dùng một phần tu vi để duy hộ tiểu thế giới nên mới miễn cưỡng chịu đựng được trận đại chiến của hai người.

Chiến ý của Từ Chí còn mạnh hơn cả Thông Thiên.

Trận chiến này không chỉ muốn thắng mà còn muốn chiến một trận thật sảng khoái!

Cho nên Từ Chí đã ra tay trước!

Lần đầu tiên vung kiếm về phía Thánh nhân!

Hồng Mông Lượng Thiên Thước trong tay uy thế đại chấn, tất cả uy năng đều được kích phát hoàn toàn.

Giờ đây đã thành Đại La, dù không dựa vào công đức để kích phát thì Hồng Mông Lượng Thiên Thước cũng có thể phát huy được mười hai phân uy năng!

Thông Thiên đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Trúc kiếm trong tay ngay lúc trọng thước của Từ Chí sắp rơi

xuống thân mình bỗng nhiên một kiếm điểm ra!

Một kiếm này nhanh hơn ánh sáng vô số lần!

Một kiếm này Thông Thiên điểm đúng vào chỗ sơ hở của Từ Chí, trực tiếp bức lùi hắn!

Chỉ có nhãn quang ở cảnh giới này mới có thể phát hiện ra nhược điểm của hắn!

Từ Chí và Thông Thiên vừa chạm đã tách, kịp thời thu hồi, nhảy lùi lại phía sau, xuyên qua tầng tầng không gian để triệt tiêu lực đạo từ một kiếm của Thông Thiên.

Tay cầm kiếm của Thông Thiên run lên không để lại dấu vết.

Tuy đã điểm phá được nhược điểm của Từ Chí nhưng lại bị sức mạnh khủng bố của hắn ép cho không vững!

Không chỉ là sức mạnh, cả pháp lực và pháp tắc đều bộc phát trong một thước đó, ép cho một kiếm của ông bị áp chế!

Lại nữa!

Chiến ý của Từ Chí dâng cao, tiếp tục xông lên, một thước hạ xuống diễn hóa ra cảnh tượng khai thiên!

Dưới một thước đó tầng tầng thế giới được diễn hóa ra, uy thế vô biên bao trùm lấy Thông Thiên.

Một thước này trực tiếp tấn công Thông Thiên từ tứ diện bát phương, bức ông không thể không phòng thủ!

Những nhược điểm trước đó đều đã tan biến sạch sẽ!

Dù cầm kiếm phòng ngự nhưng Thông Thiên vẫn là bậc thầy kiếm đạo đỉnh tiêm nhất.

Trong một thoáng, Thông Thiên vung ra mười hai vạn chín ngàn

sáu trăm kiếm, Từ Chí cũng diễn hóa ra mười hai vạn chín ngàn sáu trăm phương thế giới hư ảnh.

Trường kiếm trong tay hướng về tứ diện bát phương đồng thời xuất kiếm, lần lượt đâm thủng những thế giới hư ảnh do Từ Chí diễn hóa ra.

"Cẩn thận đấy, ta bắt đầu hành động đây." Thông Thiên khẽ cười một tiếng, thân ảnh bỗng nhiên biến mất.

Một kiếm này phá tan ngăn trở của thời không, đánh vỡ địa thủy hỏa phong, nhảy ra ngoài ngũ hành!

Từ Chí toàn lực thúc động ba mặt bảo kỳ, thân hóa ngũ hành, không dám có chút trễ nải.

Tiên quang của Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên tẩy rửa toàn thân hắn.

Trên đỉnh đầu khánh vân vạn trượng hiện ra, trực tiếp dùng hết mọi thủ đoạn phòng ngự!

Lúc Thông Thiên hiện thân, một kiếm đâm ra trông bình thường không gì lạ, thậm chí còn xiêu xiêu vẹo vẹo như trẻ con mới học luyện kiếm chưa cầm vững kiếm vậy.

Tuy nhiên, một kiếm xiêu vẹo đó dường như hòa làm một với hộ thân chi pháp của Từ Chí.

Hoàn toàn nhất trí với sự lưu chuyển pháp lực của Từ Chí, trực tiếp xuyên qua lớp phòng hộ của hắn!

Chương 69

Không có chút trở ngại nào, một kiếm đâm thẳng tới trước mặt Từ Chí!

Từ Chí bỗng nhiên chuyển đổi pháp lực, cưỡng ép thay đổi phương thức vận tác linh lực!

Ngay cả như vậy hắn cũng không bị thương!

Tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, lại được Bàn Cổ giúp đỡ luyện thành Hỗn Độn Thần Ma thể đã thể hiện ra uy lực tuyệt đối!

Một kiếm của Thông Thiên nhất thời như bùn vào biển cả, khuấy động vạn trượng sóng đào!

Chưa chạm tới trước thân Từ Chí ba thốn đã gặp phải trở ngại cực lớn, bị kẹt chặt lại.

Cảm giác giống như ở hậu thế, một người phàm đâm một kiếm vào xi măng, xi măng bỗng nhiên đông cứng lại vậy.

Đâm không vào, rút không ra.

Thông Thiên thấy vậy cũng hạ quyết tâm, trực tiếp kích phát linh lực của mình.

Trên thân kiếm bỗng nhiên bùng phát linh lực cuồng bạo, nổ tung ngay trước mặt Từ Chí!

Ông khống chế linh lực tinh diệu vô cùng, trúc kiếm không hề tổn hại nhưng lại lấy kiếm làm đạo thể bộc phát ra vòng xoáy linh lực không kém gì Đại La tự bạo!

Từ Chí không hề lùi bước!

Cơ hội tốt như vậy sao có thể bỏ lỡ?!

Bốn kiện pháp bảo được thúc động tới cực hạn.

Ngũ hành chi khí trong lồng ngực liên kết với ba mặt bảo kỳ che chở toàn thân.

Tiếp tục tấn công!

Từ Chí vung Hồng Mông Lượng Thiên Thước nhắm thẳng đầu Thông Thiên mà đập xuống!

Ngay cả Thông Thiên trong tình huống áp chế tu vi cũng không thể không bỏ kiếm để hộ thể!

Thúc động Thượng Thanh tiên pháp, y bào trên người phần phật tung bay, cả người ẩn vào trong hạt bụi nhỏ nhất, biến mất giữa trời đất.

Từ Chí đánh một thước không trúng liền nhắm mắt lại.

Đôi khi con mắt sẽ lừa người.

Hắn thúc động Cửu Chuyển Huyền Công tới đỉnh phong, ngũ cảm của bản thân thông suốt, dường như có thể nhìn rõ từng nguyên tố cấu thành nên thế giới.

Trong một hạt cát, Từ Chí đã tìm thấy Thông Thiên!

Thông Thiên lại ở trong một hạt cát khai tịch ra một phương tiểu thế giới để ẩn thân!

Từ Chí không nói hai lời, trực tiếp giết vào!

Một thước này là đỉnh phong hiện tại của Từ Chí.

Pháp lực hạo hãn như biển cả chu thân không hề làm ảnh hưởng tới một ngọn cỏ nhánh cây nào xung quanh, thậm chí ngay cả bụi bặm hay hạt cát bên cạnh cũng không bị quét bay.

Chỉ có hạt cát mà Thông Thiên đang ẩn thân là bị toàn bộ sức

mạnh rót vào.

Thông Thiên chưa kịp củng cố phương tiểu thế giới đó đã trực tiếp bị Từ Chí đánh nổ một thước!

Bị bức phải hiện thân từ tiểu thế giới, Thông Thiên chỉ có thể bắt đầu độn tẩu.

Nhưng Từ Chí đã sớm chuẩn bị, thân hóa ngũ hành, diễn hóa địa thủy hỏa phong, lại cũng quét ra một phương tiểu thế giới đưa cả hai vào trong đó!

Trong tiểu thế giới này có phân định ngũ hành, có địa thủy hỏa phong, kiên cố hơn nhiều so với cái Thông Thiên khai tịch.

Thông Thiên không thể phá vỡ nó ngay lập tức, bị Từ Chí chớp thời cơ tấn công dữ dội!

Hai người ở trong đó đấu ba ngày ba đêm.

Cuối cùng Thông Thiên phải giải phóng toàn bộ tu vi mới nhẹ nhàng đỡ được Từ Chí.

Như vậy cũng coi như là đã thua rồi.

Chương 70

Nhưng Thông Thiên lại rất vui vẻ, cười lớn sảng khoái nói: "Không tệ, hiện tại không cần mượn khí vận, trong cảnh giới Đại La con cũng không còn đối thủ nào nữa.

Chuẩn Thánh sơ kỳ cũng có thể đấu một trận.

Ngay cả khi không có danh đầu của ta, con cũng có thể đứng vững trong Hồng Hoang rồi." Trận đấu pháp này đã thử thách khả năng tấn công, phòng ngự, truy sát và vây khốn địch của Từ Chí.

Thông Thiên kinh ngạc phát hiện ra rằng dù Từ Chí thăng tiến rất nhanh nhưng lại không hề có điểm yếu!

Từ Chí thu lại uy thế, khẽ cười nói: "Đều nhờ sư tôn dạy bảo." Trong trận thử pháp này hắn cũng thu được lợi ích không nhỏ.

Thông Thiên dù sao cũng là bậc Thánh nhân, tuy áp chế tu vi nhưng luôn có những hành động kinh người.

Những nhược điểm mà Từ Chí, thậm chí là cả Đại La hay Chuẩn Thánh trong Hồng Hoang đều không phát hiện ra, đều bị Thông Thiên lần lượt chỉ ra.

Thông Thiên bám vào những nhược điểm đó mà truy kích mãnh liệt, rèn giũa cho những nhược điểm đó biến mất hoàn toàn.

Hai người cùng thoát khỏi tiểu thế giới, trở về cung Bích Du.

Thông Thiên bỗng nhiên mỉm cười nói: "Cũng đã là Đại sư huynh Tiệt giáo rồi, có muốn giúp đỡ các sư đệ sư muội của con một chút không?" Từ Chí nghe Thông Thiên nói vậy cũng gật đầu nhận lời: "Sư tôn có gì phân phó?" "Vốn dĩ ba mươi năm nữa ta sẽ khai đàn giảng đạo, hay là con giảng cho các sư đệ sư muội nghe một chút." "Giảng

đạo cũng là một cách để ấn chứng những gì bản thân đã ngộ ra, cũng có thể giúp con tiến bộ, nếu có ý định đó thì cứ thử xem." Từ Chí hiểu ra, cảm thấy không vấn đề gì, liền vận pháp lực mở lời: "Bản tọa Từ Chí, ba mươi năm sau sẽ giảng đạo tại cung Bích Du, những ai muốn nghe đạo có thể đến cung Bích Du nghe giảng!" Sau khi giao thủ với Thông Thiên, Từ Chí lại phát hiện thêm nhiều điểm yếu của bản thân.

Hắn tranh thủ thời gian ba mươi năm này thỉnh giáo Thông Thiên, từng chút một xóa bỏ những điểm yếu đó.

Thời gian ba mươi năm không dài, hai thầy trò đàm luận vô cùng tâm đắc.

Một số kiến giải của Từ Chí ngay cả với Thông Thiên cũng vô cùng kinh ngạc, khiến ông phải suy ngẫm sâu sắc.

Ba mươi năm sau, Từ Chí xuất quan.

Trên đảo Kim Ngao, vạn thiên đệ tử Tiệt giáo đã trở về, tĩnh lặng chờ đợi Từ Chí giảng đạo.

Những chiến tích thực lực của Từ Chí đối với Kim Tiên Xiển giáo và Yêu tộc trước đó hiện giờ cơ bản mọi người trong Tiệt giáo đều đã biết.

Họ cũng rất kỳ vọng vị Đại sư huynh này có thể giảng ra đạo lý gì.

Từ Chí khẽ gật đầu, pháp lực trên người chuyển động, bay vút lên cao, ngồi trên tầng vân.

Ánh mắt hắn quét qua vạn tiên, vạn tiên đều cúi đầu, đồng thanh hô lớn: "Chúng ta kiến quá Đại sư huynh!" Tiếng vang chấn thiên động địa, làm cho chim chóc quanh đảo cũng bay không vững.

Thần Nghịch bay lên hóa thành hình người đứng sau lưng hắn làm đồng tử.

Từ Chí lộ ra một tia mỉm cười, đưa tay ép xuống hư không một cái, ép xuống toàn bộ sự dao động pháp lực trên đảo Kim Ngao.

Khí thế của vạn tiên bị một mình hắn nắm gọn trong lòng bàn tay.

Muốn vạn tiên Tiệt giáo tâm phục khẩu phục, chỉ dựa vào thân phận Đại sư huynh thôi thì chưa đủ.

Phải đưa ra chút bản lĩnh thực sự mới có thể chiết phục được quần hùng.

Quả nhiên chỉ với một động tác nhỏ đã trấn áp được chúng nhân Tiệt giáo.

Từ Chí thản nhiên mở lời: "Từ hôm nay ta sẽ giảng đạo cho các vị trong ba năm, phàm là có thắc mắc gì về tu hành, các vị có thể tùy ý đặt câu hỏi." Nói đoạn, Từ Chí không chậm trễ nữa, bắt đầu giảng đạo.

Khi giảng đạo, hắn đi từ nông đến sâu, bắt đầu giảng từ Địa Tiên cảnh.

Cảnh tượng này nhất thời khiến một số đệ tử Tiệt giáo mục trừng khẩu ngốc.

Ai mà ngờ được vị Đại sư huynh danh chấn Hồng Hoang lại bắt đầu giảng đạo từ Địa Tiên cảnh cơ chứ.

Vị Đại sư huynh này... thực sự đã từng dừng chân ở Địa Tiên cảnh sao?

Từ Chí không bận tâm đến những suy nghĩ đó, tự mình giảng đạo.

Lần này nhận lời Thông Thiên giảng đạo, thực chất cũng là để hắn tự mình sơ lý lại một lượt những cảm ngộ trên con đường tu hành.

Không còn cách nào khác, tu vi và chiến lực của hắn thăng tiến

thực sự quá nhanh.

Tuy có sự gia trì của nhiều cơ duyên khiến căn cơ thâm hậu vô cùng, vượt xa mọi tu sĩ cùng cảnh giới.

Nhưng sau trận chiến với Thông Thiên, hắn mới biết con đường đạo của mình thực ra không hề hoàn mỹ, vẫn tồn tại một chút khiếm khuyết nhỏ.

Chương 71

Tuy những khiếm khuyết đó tu sĩ nào cũng sẽ có, bởi Đại Đạo năm mươi, Thiên diễn bốn mươi chín, ngay cả Thiên Đạo cũng khuyết mất một góc để lại sinh cơ.

Tuy nhiên Từ Chí hiện giờ là Đại La Kim Tiên thành tựu từ Tam hoa trên đỉnh thập nhị phẩm, vốn đã phá vỡ cực hạn Thiên Đạo, tại sao không thể cầu một sự viên mãn?

Từ Chí từ Địa Tiên chi đạo giảng một mạch lên Thiên Tiên, Huyền Tiên, Chân Tiên, Kim Tiên.

Mỗi cảnh giới đều không bỏ sót, đều đối đãi với thái độ nghiêm túc như nhau.

Cảnh tượng này khiến vạn tiên có mặt vô cùng cảm động, gần như muốn rơi lệ.

Từ trước tới nay nghe đại năng giảng đạo đều là những đạo lý huyền diệu cao thâm, có ai từng để tâm đến những Địa Tiên, Thiên Tiên tầng lớp thấp này đâu?

Giờ đây Từ Chí mở lời giảng một mạch, họ chỉ cảm thấy con đường đạo sau này sẽ thông suốt vô cùng, gần như muốn đột phá ngay tại chỗ.

Ngay cả khi Từ Chí giảng tới sau Kim Tiên họ không còn nghe hiểu nữa, nhưng cũng không ai rời đi.

Họ vẫn quỳ phục trên đất, vừa cảm ngộ đạo lý vừa nghe được vừa bái phục Từ Chí.

Trên đảo Kim Ngao thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, tiên hạc tề minh, dị tượng xuất hiện liên miên.

Từ Chí hiện giờ giảng tới Thái Ất chi đạo, những người có mặt có thể nghe được chỉ còn đếm trên đầu ngón tay, mấy vị thân truyền đều xốc lại tinh thần, toàn thần quán chú lắng nghe Từ Chí giảng đạo.

Nghe được một lúc Đa Bảo bỗng nhiên nhíu mày, cảm giác sự lý giải của Từ Chí đối với tầng thứ Thái Ất Kim Tiên còn thâm hậu hơn cả sư tôn Thông Thiên?!

Chuyện này thực sự quá bất khả tư nghị!

Hoặc giả là ý niệm này nảy sinh đã quá bất khả tư nghị rồi!

Đa Bảo cảm thấy như vậy là bất kính với Thánh nhân, nhưng không kìm được nhớ lại lúc Thông Thiên giảng đạo, thực sự không thể tìm ra một chút sơ hở nào từ lời của Từ Chí.

Đa Bảo không nghĩ nhiều nữa, dồn hết tinh lực vào việc nghe giảng.

Nghe giọng Từ Chí giảng đạo, hắn cảm giác sự lý giải đối với con đường đạo càng thêm sâu sắc, thậm chí có cảm giác lần này sau khi buổi giảng đạo kết thúc là có thể bế quan đột phá được rồi!

Bình cảnh kẹt lại suốt vạn năm nay lại có dấu hiệu nới lỏng trong một buổi giảng đạo này!

Không chỉ Đa Bảo, mà Vô Đương Thánh Mẫu, Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu - ba vị thân truyền, cùng với Triệu Công Minh, Tam Tiêu và một số đệ tử ngoại môn có ngộ tính tuyệt giai khác lúc này đều cảm thấy mình sắp tiến thêm được một bước nữa.

Thông Thiên nhìn cảnh này thầm gật đầu, sự lý giải của Từ Chí đối với cảnh giới Thái Ất Kim Tiên có nét độc đáo riêng, dù sao đó cũng là cảnh giới hắn dừng chân lâu nhất.

Để nói vượt qua Thông Thiên thì cũng chưa chắc, nhưng Thông Thiên hiểu rõ sự tham ngộ lý giải của Từ Chí không hề kém cạnh ông,

hai người mỗi người một vẻ mà thôi.

Hiện tại những đệ tử đang ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên này được nghe Từ Chí giảng đạo tuyệt đối là một tràng tạo hóa.

Lần giảng đạo này của Từ Chí không kéo dài quá lâu, chỉ năm mươi năm, sau đó Từ Chí kết thúc buổi giảng đạo.

Lần giảng đạo này thực tế không chỉ vạn tiên Tiệt giáo mà ngay cả hắn cũng thu được lợi ích không nhỏ.

Hắn cảm thấy đối với con đường đạo sau này đã có quy hoạch rõ ràng hơn, lờ mờ nhìn thấy được những con đường phía sau.

Biết bao nhiêu Đại La Kim Tiên vì một kế đạo pháp, một chút pháp tắc mà kẹt lại suốt mấy vạn năm.

Một người mới đột phá chưa lâu như hắn mà đã có kiến giải rõ ràng về con đường phía sau thực sự không dễ dàng chút nào.

"Các vị, lần giảng đạo này tới đây thôi." Từ Chí thản nhiên mở lời, kết thúc buổi giảng đạo.

Vạn tiên đồng loạt cúi người hành lễ với Từ Chí.

Từ Chí có thể cảm nhận được một luồng khí vận vô hình dường như đang gia tăng trên người mình.

Khí vận Tiệt giáo, vốn là Đại sư huynh Tiệt giáo nên được hưởng sự gia trì của khí vận Tiệt giáo.

Không ngờ lần giảng đạo cho vạn tiên Tiệt giáo này khiến lòng người hướng về mình, làm cho sự gia trì của khí vận Tiệt giáo càng thêm nồng đậm.

Đây cũng là một thu hoạch ngoài ý muốn, khí vận thâm hậu dù sao cũng không phải chuyện xấu.

Lợi ích của khí vận tự nhiên không cần bàn cãi.

Người có khí vận thâm hậu ra cửa gặp bảo vật, kẻ thù chết bất đắc kỳ tử, tu vi thấp kém cũng chẳng sợ gì.

Kẻ khí vận suy bại ra cửa gặp họa, bị kẻ thù vây giết, tu vi cao đến mấy cũng bị cuốn vào sát kiếp mà mất mạng!

Chương 72

Ngay lúc này, Thông Thiên bỗng nhiên bay lên, đứng trên tầng vân bên cạnh Từ Chí.

"Hôm nay, Từ Chí chính là Chấp giáo Đại sư huynh của Tiệt giáo ta, chưởng quản vạn tiên Tiệt giáo, cùng ta quản lý Tiệt giáo!" Lời Thánh nhân vừa thốt ra lập tức truyền khắp thiên địa!

Nhất thời tứ phương chấn động, vô số đại năng lấy làm chấn hám!

Chấp giáo Đại sư huynh Tiệt giáo!

Vị trí này ngay cả những Chuẩn Thánh đỉnh cấp cũng mơ ước có được!

Bởi vì vị trí này không chỉ đại biểu cho quyền thế.

Thực tế quyền thế thống quản vạn tiên cũng chỉ là một chút lợi ích nhỏ nhặt đi kèm mà thôi.

Ảnh hưởng thực sự nằm ở khí vận Tiệt giáo, công đức, và cả sự uy nhiếp từ một vị Thánh nhân đỉnh cấp Hồng Hoang như Thông Thiên!

Có thể nói có được vị trí này, dù là một người phàm cũng có thể nghênh ngang mà đi khắp Hồng Hoang!

Từ Chí nhìn Thông Thiên, trong lòng cũng có chút chấn hám.

Không ngờ Thông Thiên lại chơi lớn như vậy!

Cái gọi là cùng quản lý Tiệt giáo đều chỉ là lời nói suông, Tiệt giáo cơ bản không cần một Chấp giáo Đại sư huynh giúp đỡ quản lý.

Nhưng điều này có nghĩa là hắn có thể cùng hưởng khí vận với

Thông Thiên!

Từ Chí cảm giác khí vận vừa mới gia tăng nay càng trở nên nồng liệt, nhất thời rực rỡ như pháo hoa!

Chỉ dựa vào khí vận này ước chừng cũng có thể rút lui an toàn trong lượng kiếp, thậm chí là thăng tiến không ngừng.

Thông Thiên mở lời: "Lần giảng đạo này thành công, vạn tiên hướng về, khí vận gia thân, mới có được khế cơ như vậy.

Ta cũng chỉ thuận thế mà làm mà thôi." Từ Chí cảm tạ Thông Thiên, món quà này quá lớn, thậm chí có thể ảnh hưởng lâu dài.

Sau đó hai người cùng biến mất, vạn tiên nghe đạo cũng dần dần rời đi.

Từ Chí trở về cung Bích Du bắt đầu bế quan luyện hóa Hỗn Độn Châu.

Nhiệm vụ hàng đầu hiện giờ là nếu có thể luyện hóa hoàn toàn Hỗn Độn Châu thì thực sự không còn gì phải sợ hãi nữa.

Từ Chí lấy ra 200 vạn điểm công đức để hỗ trợ luyện hóa, nhưng cũng mất tới ba ngàn năm mới luyện hóa được tầng cấm chế thứ hai.

Cấm chế càng về sau càng khó luyện hóa, muốn luyện hóa hoàn toàn không biết phải mất bao lâu.

Đúng lúc này, hệ thống bỗng nhiên phát bố nhiệm vụ mới. 【Đinh!

Nhiệm vụ đặc thù được phát bố, mời túc chủ tra xem!】 【Vu Yêu lượng kiếp đang ở giai đoạn trung hậu kỳ, hai tộc không ngừng ma sát, chính là thời cơ tốt để Nhân tộc thừa thế quật khởi!】 【Mời túc chủ giúp Nhân tộc nâng cao thực lực, mỗi lần nâng cao đều sẽ nhận được điểm cống hiến, có thể dùng điểm cống hiến để đổi các loại vật phẩm!】 【Vật phẩm cụ thể có thể vào thương thành điểm

cống hiến để tra xem.】【Nhiệm vụ này là nhiệm vụ dài hạn, cho đến trước khi Vu Yêu lượng kiếp kết thúc sẽ luôn tồn tại.】【Mọi lựa chọn và nỗ lực của túc chủ vì Nhân tộc đều sẽ tạo ra ảnh hưởng sâu xa cho Nhân tộc, mời túc chủ chú ý!】Từ Chí nghe tiếng của hệ thống bỗng thấy hứng thú.

Nhiệm vụ đặc thù!

Loại nhiệm vụ dài hạn này kéo dài cho đến khi kết thúc Vu Yêu lượng kiếp!

Từ Chí sau khi trở về Hồng Hoang đã quan sát tình hình hai tộc.

Binh sĩ cấp thấp không ngừng ma sát, nhưng tranh đấu cấp cao tối đa cũng chỉ ở tầm Thái Ất Kim Tiên giao phong, Đại La giao phong cực kỳ hiếm gặp.

Chiến lực thực sự có thể định đoạt cục diện luôn được kiềm chế.

Hơn nữa Hậu Thổ vẫn chưa thân hóa luân hồi!

Ít nhất vẫn còn mấy vạn năm để mưu tính!

Từ Chí hiểu rõ tình hình, trước tiên vào thương thành điểm cống hiến của hệ thống xem qua một chút.

Tinh huyết Bàn Cổ: 2000 vạn điểm cống hiến.

Thúc chín linh căn (không tổn thương): 50-1000 vạn điểm cống hiến.

Luyện hóa bảo vật: 50-3000 vạn điểm cống hiến.

Chương 73

Trạng thái đốn ngộ: 1000 vạn điểm cống hiến...

Hàng hóa không nhiều lắm, chỉ có mấy chục món, cũng không có nhiều thực vật, đa số là các phần thưởng hỗ trợ như thúc chín linh căn, luyện hóa bảo vật, hỗ trợ ngộ đạo.

Nhưng những thứ này mới là thứ giúp thăng tiến lớn nhất!

Linh bảo hắn không thiếu!

Linh căn cũng không thiếu!

Thứ hắn thiếu nhất chính là thời gian!

Phải tranh thủ trước khi Vu Yêu lượng kiếp kết thúc để một lần nữa nâng cao chiến lực của mình lên một tầm cao mới!

Từ Chí cáo biệt Thông Thiên, rời khỏi Bích Du Cung.

Nhiệm vụ mới của hệ thống có phần thưởng phong hậu như thế, tự nhiên hắn phải sớm lên đường mưu tính.

Nơi cần đến chính là bộ lạc Vu tộc.

Với tu vi hiện tại của Từ Chí, cuối cùng không còn giống như trước kia, đi từ nơi này đến nơi khác phải mất hàng nghìn năm độn tẩu.

Hắn dùng thời gian hơn trăm năm, vượt qua đại địa Hồng Hoang xa xôi để đến bộ lạc Vu tộc.

Hiện nay toàn bộ Vu tộc đều đang ở trạng thái sẵn sàng chiến đấu, thấy có người lạ xâm nhập liền lập tức chú ý.

Khi Từ Chí còn chưa tiến vào phạm vi mười vạn dặm của bộ lạc Vu tộc, một mũi thần tiễn đã vượt qua khoảng cách hơn mười vạn

dặm, nhắm thẳng mi tâm hắn mà bắn tới!

Trên mũi tên sát khí nồng nặc, Đại La Kim Tiên mà trúng phải cũng sẽ bị đánh cho tam hồn thất phách lung lay, chân linh bị tổn thương!

Tính khí Vu tộc quả nhiên cũng chẳng tốt lành gì, man hoành, hung ngoan, cái gọi là một mặt hàm hậu chỉ để lại cho tộc nhân của mình.

Từ Chí đưa tay ra kẹp một cái, hai ngón tay đã tóm chặt lấy thần tiễn, nhắm hướng Vu tộc bắn tên mà ném ngược trở lại!

Hưu!

Phía Vu tộc lại bắn ra một mũi thần tiễn nữa.

Hai mũi thần tiễn chạm đỉnh giữa không trung, phát sinh một vụ nổ mãnh liệt!

Từ Chí không hề hấn gì, chân đạp hư không, một bước thuấn di vạn dặm, nhanh chóng xuất hiện trước mặt bộ lạc Vu tộc, chu thân khí thế trương dương vô cùng.

Hắn đem khí tức thuộc về tinh huyết Bàn Cổ trên thân thể bày ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Vu tộc vốn là do tinh huyết Bàn Cổ và lệ khí của ba nghìn Ma Thần hóa thành, khí tức mà hắn bày ra ẩn ẩn mang theo uy hiếp của Tổ Vu!

Một tráng hán mặc da thú, toàn thân cơ bắp hoàn mỹ như rồng cuộn, tràn đầy sức mạnh bộc phát từ trong bộ lạc Vu tộc bước ra, đứng đối diện với Từ Chí.

"Các hạ là vị nào, tại sao trên người lại có khí tức của Phụ Thần?" Sau lưng tráng hán là một cây cung khổng lồ hiển thị thân phận của y, chính là Đại Vu của Vu tộc, Xạ Nhật Hậu Nghệ.

Từ Chí cười lạnh một tiếng, mở miệng đáp: "Đến rồi, bảo Đế Giang ra nói chuyện với ta." Hậu Nghệ nhíu mày, nhận định Từ Chí đang khiêu khích, suýt chút nữa đã động thủ.

Đúng lúc đó, Đế Giang bước ra khỏi bộ lạc Vu tộc, chắn trước mặt Hậu Nghệ.

Y chắp tay với Từ Chí, mở miệng hỏi: "Có phải là Tiệt Giáo Chấp Giáo Đại sư huynh, Nhân tộc Thánh Vương Từ Chí?" Trong đầu Từ Chí thoáng qua ý niệm: Ta từ khi nào lại có thêm danh hiệu Nhân tộc Thánh Vương vậy?

Bề ngoài hắn vẫn bất động thanh sắc, khẽ gật đầu: "Chính là bản tọa." Đồng tử Hậu Nghệ co rụt lại, kinh ngạc nhìn Từ Chí.

Chính là kẻ đã chém giết Yêu Thánh kia sao?

Cảnh giới Thái Ất đã có thể chém giết Yêu Thánh, hiện tại đã thành Đại La, sát hại cổ kế định không khó!

Y lặng lẽ lùi lại hai bước, để lại vị trí cho Đế Giang và Từ Chí.

Người tới hắn là đối thủ xứng tầm, y xác thực không đủ tư cách.

Đế Giang nghe Từ Chí thừa nhận, lập tức chính sắc nói: "Không biết các hạ đến Vu tộc ta có điều gì chỉ giáo?

Chắc hẳn không phải chuyện đơn giản chứ?" Từ Chí xùy cười một tiếng, bất tiết mở miệng: "Đế Giang, đừng ở đây lôi thôi học theo mấy lời khách sáo đó!

Chúng ta mở cửa nói lời sáng sủa, ta hôm nay tới Vu tộc là để làm một cuộc giao dịch!

Chương 74

Thập nhị Tổ Vu đều ở đây thì chúng ta có thể trò chuyện.

Nếu có người không ở, tốt nhất hãy gọi về." Đế Giang thẩm thị Từ Chí vài lần, hiểu rằng hắn thực sự không nói đùa.

"Hiện nay các Tổ Vu đều ở trong bộ lạc, muốn bàn bạc thì cứ việc vào." Dứt lời, y dẫn theo Hậu Nghệ quay đầu đi thẳng vào trong bộ lạc.

Từ Chí biết rõ, Đế Giang đang thử thách gan dạ của mình!

Toàn Hồng Hoang đều biết, Thập nhị Tổ Vu khi tụ tập có thể bố hạ Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, cử thế vô địch.

Đế Giang muốn xem hắn có dám đỉnh lấy áp lực như vậy mà bước vào bộ lạc hay không.

Đây là dương mưu!

Chỉ có kẻ chịu được áp lực này mới có tư cách đàm phán với Vu tộc.

Bởi vì bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị Thập nhị Tổ Vu phục kích, áp lực bị chém giết là cực lớn!

Nhưng xem ra hiện tại ngày tháng của Vu tộc cũng chẳng dễ dàng gì, không chỉ Thập nhị Tổ Vu phải tụ tập một chỗ, mà thậm chí còn bắt đầu chơi trò tâm cơ này.

Sau khi Đế Giang dẫn Hậu Nghệ vào bộ lạc, Từ Chí mới bắt đầu khởi thân.

Trên người hắn không hề sợ hãi mà tỏa ra uy áp ngút trời, ép cho một chúng Vu tộc trên đường đi đều phải tâm quý!

Sợ?

Người có thực lực không bao giờ sợ!

Hắn đi không nhanh, từng bước một đi về hướng của Đế Giang.

Tại trung tâm Vu tộc, mười hai đạo uy áp thông thiên bộc phát, đồng thời áp xuống Từ Chí như muốn phủ đầu!

Mười hai đạo uy áp uyển nhược nhất thể, liên kết lại giống như một tòa Bất Chu Sơn đè lên thân thể vô cùng trầm trọng!

Từ Chí lại sắc bén như kiếm, đi tới đâu, tất cả uy áp đều bị trảm đoạn!

Đi mất một canh giờ, hắn mới đứng trước mặt Thập nhị Tổ Vu.

Không hề dùng mưu kế, hoàn toàn dùng thực lực chân chính để tiếp nhận tất cả sự thử thách của Thập Nhị Tổ Vu!

Ba vạn năm trước, hắn chỉ có thể nhờ sức mạnh của Thông Thiên để quan sát Vu Yêu đại chiến, khi đó chỉ là một tiểu tiểu Thái Ất.

Hiện nay, hắn có thể trực diện Thập nhị Tổ Vu mà không hề rơi vào hạ phong!

Ánh mắt Thập nhị Tổ Vu va chạm với Từ Chí.

Cả hai bên đều lộ ra một nụ cười, tạm thời công nhận thực lực của đối phương.

Trong Hồng Hoang, muốn hợp tác thì thực lực tự nhiên là cơ sở nhất.

Có thực lực ngang hàng với Thập nhị Tổ Vu thì mới có vốn liếng để hợp tác.

Nếu không có thực lực tương đương, không chừng ngay hôm đó đã bị Vu tộc vây sát!

Vu tộc vốn chẳng quan tâm Thánh nhân hay không!

Đế Giang phân phó xuống dưới, bảo nam nhi Vu tộc bưng lên từng vò mỹ tửu, thịt thú rừng bày đầy cả cung điện.

Y cũng chẳng quản ba bảy hai mốt, nhiệt tình mời Từ Chí cạn hai ly.

Từ Chí ứng phó tự như, đối mặt với lời mời rượu của Thập nhị Tổ Vu, hắn đều tiếp nhận hết.

Sau ba tuần rượu, đôi bên mới thu liễm lại.

Từ Chí mân mê chén rượu, đầy hứng thú mở lời: "Ta tới đây lần này, đại biểu cho Nhân tộc tiến hành liên minh với Vu tộc." Chuyện này hắn đã cùng với bốn vị lãnh đạo hiện tại của Nhân tộc là Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị, Thương Hiệt thương thảo từ lâu.

Hiện tại Nhân tộc đối mặt với Yêu tộc thì thực lực vẫn chưa đủ.

Dù là chiến lực đỉnh tiêm, chiến lực tầng dưới hay thậm chí là quân số đều không thể so bì với Yêu tộc.

Yêu tộc bây giờ xứng đáng là siêu cấp đại tộc.

Chương 75

Nhân tộc cần không gian phát triển rộng lớn hơn và nhiều thời gian hơn.

Nếu có thể cùng Vu tộc liên thủ kháng Yêu, tuyệt đối có thể tranh thủ được thời gian phát triển to lớn cho Nhân tộc.

Thập nhị Tổ Vu đều trầm mặc một lát.

Đế Giang mở miệng: "Ngươi nói Nhân tộc cùng Vu tộc ta liên minh?" Từ Chí gật đầu: "Tự nhiên là vậy, hai tộc có chung kẻ địch là Yêu tộc, liên hợp đối phó Yêu tộc sẽ đạt được hiệu quả làm ít công to." Đế Giang lắc đầu: "Nhân tộc có gì?

Bốn vị Đại La, vài chục vị tân tấn Thái Ất, một đống Kim Tiên?" Y nghiêm túc nói tiếp: "Cho dù ta đồng ý hợp tác với Nhân tộc, thì Nhân tộc có thể trấn áp được ngần ấy Đại Vu và Vu Tướng của Vu tộc ta sao?

Nhân tộc hiện tại chỉ là một hài đồng mà thôi, không có tư cách bước vào cuộc tranh đoạt đại thế thiên hạ!" Từ Chí gật đầu, biết Đế Giang nói đúng.

Nếu gạt hắn ra thì Nhân tộc khi đối mặt với các đại tộc chỉ có kết cục bị tùy ý ức hiếp.

"Ngươi nói đúng, Nhân tộc không có tư cách tranh đoạt đại thế thiên hạ.

Nhưng Nhân tộc ta cũng không muốn tranh đoạt đại thế, chỉ cầu một mảnh sinh cơ." Đế Giang nhìn Từ Chí: "Nhân tộc có thể đưa ra thứ gì?" Từ Chí lại lộ ra một nụ cười, đưa tay chỉ chỉ chính mình, tự tin nói: "Nhân tộc có ta, đủ rồi chứ!" Đế Giang chưa kịp nói gì, hắn đã

tiếp tục: "Ta tuy chỉ có tu vi Đại La sơ kỳ, nhưng trảm Đại La hậu kỳ của Yêu tộc dễ như trở bàn tay.

Chuẩn Thánh của Yêu tộc ta cũng có thể chiến thắng.

Đế Giang ngươi chắc không phải không biết chuyện ta lúc còn ở Thái Ất đã chém giết Anh Chiêu chứ." Đế Giang tự nhiên biết, y đối với thanh Đồ Yêu Kiếm kia đã thèm muốn từ lâu, sớm đã bàn cách đoạt lấy cho Vu tộc.

Y thuận thế nói: "Ngươi mạnh, nhưng Thập nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của ta không cần ngươi cũng có thể thắng được Yêu tộc!

Nếu ngươi có thể đem Đồ Yêu Kiếm ra, ta liền đáp ứng đề nghị của ngươi, ngươi thấy thế nào?" Ba!

Từ Chí trực tiếp lấy ra Hồng Mông Lượng Thiên Thước, mạnh mẽ đập lên bàn!

Đế Giang và mười một vị Tổ Vu đồng thời đứng phắt dậy!

Hành động của Từ Chí gần như là khiêu khích!

Từ Chí thong thả nói: "Đồ Yêu Kiếm là thần khí Nhân đạo, bảo ta tặng cho các ngươi cũng được, nhưng hãy trút bỏ thân phận Tổ Vu, chuyển thế thành Nhân tộc đi." Đối mặt với Thập nhị Tổ Vu, hắn không hề sợ hãi.

Cảnh tượng này hắn đã dự liệu từ trước khi đến đây.

Muốn đạt thành cuộc liên minh này thì phải đánh với Vu tộc một trận mới được!

Vừa khéo khi Từ Chí vừa đến đã bị một tiễn của Hậu Nghệ làm cho nổi giận, đang muốn tìm Vu tộc phát tiết.

Từ Chí cười, nụ cười trương dương tùy ý, thậm chí lộ ra hàm

răng trắng: "Sớm đã không lấy ra Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, chỉ trong lúc đại chiến với Yêu tộc mới động dụng một lần, muốn bố trận cũng không dễ dàng gì đúng không?

Cũng đừng coi ta là kẻ ngốc, đánh, đánh một trận đi!

Để các ngươi thấy ta có thể điên đảo chiến cục hay không, để các ngươi không cần dùng Đô Thiên Thần Sát Đại Trận mà vẫn thắng được người khác.

Cũng để ta xem bản lĩnh của Tổ Vu các ngươi thế nào, xem có tư cách cùng ta liên thủ hay không!" Đế Giang cuối cùng cũng lộ ra ý cười.

Sớm đã nên đánh một trận rồi!

Ở Vu tộc, muốn bàn chuyện thì cứ đánh xong rồi nói!

Sự thử thách trước đó chẳng đáng một hạt bụi!

Phía Vu tộc, người đại diện ra tay là Chúc Dung, phương Nam Hỏa Chi Tổ Vu.

Dù trong số các Tổ Vu, chiến lực của y cũng thuộc hàng nhất đẳng.

Đặc biệt là khả năng tấn công của y, hễ là kẻ nào yếu nhược một chút thì chỉ có nước bị đòn công kích cuồng bạo đó chôn vùi.

Muốn đánh bại y, hiếm khi có chuyện lấy yếu thắng mạnh.

Chỉ có thực lực, dựa vào thực lực cứng tuyệt đối mới đánh bại được y.

Từ Chí trước khi giao thủ với Chúc Dung đã làm một hành động kinh người.

Hắn tháo bỏ toàn bộ linh bảo trên người xuống.

Hắn muốn cùng Chúc Dung liều mạng bằng nhục thân!

Chư vị Tổ Vu đều không khỏi đại kinh.

Chương 76

Loại đảm lượng này thực sự khiến người ta thấy bất khả tư nghị.

Tuy nhiên Từ Chí đã làm vậy, không hề có chút nhút nhát nào.

Chúc Dung tương đương với tu vi Đại La đỉnh phong, chỉ thiếu một chút là có thể tiến giai Chuẩn Thánh.

Khi đó là một bước trời vực, không biết đã ngăn cản bao nhiêu Đại La của Hồng Hoang.

Chưa thành Chuẩn Thánh, Từ Chí không hề sợ hãi.

Trên người hắn tỏa ra khí tức man hoang lâu đời giống hệt Chúc Dung.

Khí tức của Bàn Cổ!

Đế Giang đồng tử co lại, nhìn chằm chằm Từ Chí không rời mắt.

Nếu Từ Chí có thể thắng Chúc Dung, vậy thì ít nhất cũng là nhân vật cấp Tổ Vu!

Thậm chí có thể cùng bọn họ bố hạ Thập nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Từ Chí và Chúc Dung lao thẳng lên cao không, trực tiếp đánh nhau trên trời!

Cấp độ như Chúc Dung, tuy không có nguyên thần pháp lực nhưng cũng chẳng ảnh hưởng gì!

Từ Chí cởi bỏ đạo bào, thay bằng một thân ngắn tay thích hợp nhục bác cận chiến.

Hắn một bước vượt qua trước mặt Chúc Dung, mạnh mẽ đấm ra một quyền!

Một quyền không hề hoa mỹ, thậm chí không có bất kỳ dao động pháp lực nào, nhưng lại khiến Chúc Dung như lâm đại địch!

Chu thân Chúc Dung hỏa diễm bùng nổ, nhất thời diễn hóa ra mười hai vạn chín nghìn sáu trăm loại thần hỏa, đồng thời dung nhập vào quyền thế.

Y cũng đấm ra một quyền, trực tiếp đối quyền với Từ Chí!

Trên bầu trời, một quyền đó trực tiếp phá vỡ rào cản tầng trời thứ nhất!

Cả hai đồng thời nhảy vào tầng trời thứ nhất để tiếp tục đối đấu.

Chúc Dung sau một lần đối quyền đã hiểu được chiến lực thực sự của Từ Chí, không còn giữ lại chút nào nữa.

Y mạnh mẽ hít một hơi, nhất thời hóa thành một vạn trượng cự nhân.

Y vung bàn tay khổng lồ, chộp về phía Từ Chí!

Từ Chí chụm ngón tay như kiếm, một chỉ đâm ra.

Trên tầng trời thứ nhất, trong vòng mười vạn dặm xung quanh hai người, hư không bị đánh cho trống rỗng!

Một chỉ của Từ Chí đâm ra rồi vạch một cái xuống dưới, trực tiếp rạch rách lòng bàn tay Chúc Dung, máu Tổ Vu tuôn rơi đầm đìa!

Toàn bộ tu vi của Tổ Vu đều nằm ở nhục thân, chỉ riêng da thịt đã không yếu hơn thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo, vậy mà bị một ngón tay rạch rách!

Chúc Dung chẳng màng đến việc rơi máu, y túm chặt lấy Từ Chí, muốn nghiền nát hắn trong lòng bàn tay.

Từ Chí bỗng nhiên thu nhỏ lại.

Thân hóa vi trần, đột ngột biến thành kích thước một hạt cát!

Một hạt cát đối diện với vạn trượng cự nhân, phát động cuộc tấn công không chút lưu tình!

Một quyền đánh ra, đem kiến giải về Lực chi Đại đạo phát huy đến cực hạn!

Một quyền kinh thiên hãi địa!

Một quyền đó từ lòng bàn tay Chúc Dung truyền khắp toàn thân.

Chúc Dung bị một quyền đánh lật!

Từ Chí không hề lưu thủ, bản thân cũng hóa thành vạn trượng cự nhân, bung mở bàn tay Chúc Dung, trong nháy mắt đấm ra mười hai vạn chín nghìn sáu trăm quyền, toàn bộ đánh lên người Chúc Dung!

Chúc Dung gồng mình chống đỡ công thế của Từ Chí, há miệng phun ra một vũng Tiên Thiên linh hỏa!

Chương 77

Linh hỏa luyện ra từ cảm ngộ cực hạn đối với Hỏa chi Đại đạo.

Phá!

Từ Chí bất chấp tất cả, một quyền phá nát nó!

Chúc Dung nhân cơ hội Từ Chí phá linh hỏa liền xoay người chạy thoát, băng qua không gian, một bước xuất hiện phía sau nhục thân Từ Chí.

Y dồn toàn bộ khí lực, linh hỏa trên người tỏa ra uy thế thiêu trời nấu biển, triển khai công thế cuồng bạo đối với Từ Chí!

Tuy nhiên, hai tay Từ Chí vươn ra sau, đầu lâu cũng xoay ngược một trăm tám mươi độ, cánh tay xoay chuyển quỷ dị, lấy lưng làm mặt trước.

Hắn cũng đấm ra ức vạn quyền, cùng Chúc Dung triển khai va chạm mãnh liệt.

Mỗi một quyền đều đánh trúng chỗ hiểm của Chúc Dung, khiến y đau đớn không thôi!

Nhãn giới của hắn vượt xa cảnh giới Đại La, ba vạn quyền đánh xuống trực tiếp khiến Chúc Dung bại trận!

Phải công nhận nhục thân Tổ Vu thật sự cường hãn!

Nếu không phải Đại La đỉnh phong của Vu tộc, bị đánh như vậy sớm đã mất sạch sức chiến đấu từ lâu rồi!

Chúc Dung trở về bên cạnh mười một vị Tổ Vu, lại nôn ra một ngụm tinh huyết.

Đế Giang an ủi và kiểm tra thương thế của Chúc Dung.

Càng kiểm tra y càng kinh hãi.

Thương thế loại này, ngoại trừ y ra thì trong Vu tộc không một ai có thể gây ra được.

Thực lực của Từ Chí mạnh đến nhường nào chứ?!

Đế Giang lúc này mới mở miệng: "Tốt, Vu tộc ta và Nhân tộc liên minh, cùng nhau chém giết Yêu tộc!

Nhưng ta có một yêu cầu, đợi đến khi Vu Yêu hai tộc thực sự đại chiến, ngươi tất phải ra trận giúp ta đối kháng Yêu tộc!

Thực lực của ngươi mạnh như thế, giao cho ngươi một vị Chuẩn Thánh của Yêu tộc, chắc là có thể cầm chân được chứ?" Từ Chí cười: "Có thể, nhưng ta chỉ đáp ứng một yêu cầu này.

Nếu còn thỉnh cầu khác thì sẽ không đơn giản vậy đâu." Đế Giang hiểu rõ, muốn mời một cao thủ cấp bậc như Từ Chí là vô cùng khó khăn.

Hiện nay có thể cùng Từ Chí liên thủ là cực kỳ có lợi cho Vu tộc.

Tuy nhiên, người thu hoạch lớn nhất lại chính là Từ Chí. 【Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã lấy sức một mình thúc đẩy Nhân tộc và Vu tộc liên thủ, đạt được 8000 vạn điểm cống hiến!】 Sau khi Từ Chí phô diễn thực lực với Vu tộc, cuộc đàm thoại quả nhiên thuận lợi hơn nhiều.

Vu tộc phái ra lượng lớn Vu binh, Vu tướng hiệp trợ Nhân tộc trấn thủ biên phòng, xây dựng một doanh trại tại biên cảnh Nhân tộc, đảm bảo luôn có Đại Vu giúp đỡ trấn thủ.

Đồng thời, Vu tộc phái ra một số giáo quan giúp đỡ Nhân tộc tiến hành luyện thể tu hành.

Phía Nhân tộc chỉ yêu cầu Từ Chí ra tay kiềm chế một vị Chuẩn

Thánh của Yêu tộc khi hai bên quyết chiến là được.

Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đã bại lộ, Yêu tộc tự nhiên sẽ có phòng bị, muốn lập lại chiến quả như trước là không dễ dàng.

Thế nên mới cần Từ Chí, một chiến lực đỉnh cấp, kiềm chế một vị Chuẩn Thánh để giúp Vu tộc giành chiến thắng.

Từ Chí tự nhiên đồng ý, vốn dĩ hắn phải sát Yêu, nay điều kiện này vừa khéo hợp ý hắn.

Sau khi đôi bên đạt thành cộng thức, Từ Chí đích thân chọn một vị Đại Vu từ Vu tộc đi giúp trấn giữ.

Người được chọn chính là Hậu Nghệ.

Thực lực Hậu Nghệ tuy chưa đạt đến trình độ Tổ Vu nhưng cũng không thể coi thường.

Y là thần xạ thủ đỉnh cấp Hồng Hoang, có thể đứng trên đại địa bắn rụng Kim Ô.

Để y trấn thủ biên cương Nhân tộc, thần cung trong tay có thể chi viện cho các nơi bất cứ lúc nào, không còn gì hợp hơn.

Hơn nữa, Hậu Nghệ vừa bị răn đe một trận, so với các Đại Vu khác thì y bớt kiêu ngạo hơn nhiều.

Chương 78

Hậu Nghệ mặt mày khổ sở nhưng chỉ có thể theo Từ Chí đi về hướng Nhân tộc.

Y không dám phản kháng, thân hình cường tráng ấy thậm chí không dám có chút phản ứng nào.

Mệnh lệnh của Tổ Vu quan hệ trọng đại đến hai tộc, dù là Đại Vu chiến thiên đấu địa cũng không dám lơ là.

Từ Chí vận pháp lực dẫn theo Hậu Nghệ và mười vạn binh sĩ Vu tộc đến biên cảnh Nhân tộc.

Hắn không ra tay, để đám Vu tộc tự dựng quân doanh, trú sở.

Những binh sĩ Vu tộc này là đổi chác từ việc hợp tác, không phải cầu xin, không cần phải cung phụng như đại gia.

Mười vạn Vu tộc tu vi có cao có thấp, cao nhất tự nhiên là Đại Vu Hậu Nghệ thực lực cường hoành.

Thấp nhất cũng tương đương Địa Tiên cảnh giới, hoàn toàn có thể chỉ điểm cho những người Nhân tộc mới sinh.

Từ Chí không quản nữa, phi độn trở về tổ địa Nhân tộc.

Trở về động phủ bế quan trước kia, vùng đất vạn dặm xung quanh giờ đã trở thành thánh địa Nhân tộc, không ai dám khinh suất bước chân vào.

Từ Chí đã về, liền mời bốn người Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị, Thương Hiệt đến.

Bốn người giờ đây được xưng là Nhân tộc Tứ Tổ, ai nấy đều là Đại La trung kỳ, pháp lực qua mấy vạn năm mài giũa đã không còn

chút non nớt nào.

Mấy vạn năm qua, họ không hề hưởng lạc mà cùng Yêu tộc đấu pháp vô số lần, cứu mạng không biết bao nhiêu người Nhân tộc.

Bất ngờ nhận được lời mời của Từ Chí, bốn người lập tức xé rách không gian, từ các nơi truyền tống về tổ địa, đến động phủ của Từ Chí.

Từ Chí bày linh quả, linh tửu chiêu đãi bốn người.

Những năm qua, với khí vận của mình, hắn cũng gặp được nhiều bảo vật phẩm cấp thấp không lọt vào mắt xanh.

Những thứ đó có cái hắn thu lại, có cái vì vội vàng nên không lấy.

Năm người ngồi lại với nhau, vừa uống rượu ăn quả vừa trò chuyện thoải mái.

Toại Nhân Thị thành đạo sớm nhất, cũng là người lớn tuổi nhất trong nhóm, lúc này không dùng pháp lực giải rượu nên có chút men say.

Y lẩm bẩm mở miệng, nhìn Từ Chí mà bỗng nhiên lệ chảy đầy mặt.

"Năm đó, khi Từ Chí lần đầu đến tổ địa Nhân tộc, ta chỉ là một hài đồng phàm tục.

Khi ấy... hậu duệ tộc nhân của Anh Chiêu đại tứ đồ sát, nếu không có ngài, ta e rằng đã sớm hóa thành cát bụi dưới chân, làm sao có thể đạt đến vị cách Đại La này." Y say tám phần, lảo đảo đứng dậy, gần như đứng không vững.

Toại Nhân Thị cúi người bái Từ Chí một cái, nơi nào còn tư thái của cường giả Đại La, hoàn toàn là một ông lão tràn đầy lòng cảm ơn.

"Cái bái này không vì Nhân tộc, không vì điều gì khác, chỉ vì ngài

đã cứu mạng ta, cho ta hy vọng sống tiếp!" Ba người bên cạnh cũng trầm mặc, mắt hơi đỏ lên.

Những gì Từ Chí làm năm xưa đã hóa thành truyền thuyết lưu truyền trong Nhân tộc.

Mỗi người Nhân tộc mới sinh ra, câu chuyện đầu tiên họ hiểu là chuyện Từ Chí trảm Yêu.

Đạo lý đầu tiên họ nghe là đạo lý Từ Chí giảng tại Nhân tộc năm ấy.

Nhân tộc từ đó học được tự cường không nghỉ, học được kháng tranh, học được quá nhiều điều.

Toại Nhân Thị tiếp tục bái Từ Chí một cái, đây là lễ thần tử!

Nhân tộc hiện nay không còn quỳ bái, đây chính là đại lễ trọng nhất rồi!

"Thỉnh tiên sinh làm Nhân Hoàng của Nhân tộc ta, dẫn dắt Nhân tộc kháng kích Yêu tộc, vượt qua Lượng kiếp!" Ba người còn lại nghe Toại Nhân Thị nói vậy, cũng đồng thanh hành lễ thần tử với Từ Chí!

"Thỉnh tiên sinh làm Nhân Hoàng của Nhân tộc ta, dẫn dắt Nhân tộc kháng kích Yêu tộc, vượt qua Lượng kiếp!" Hiện nay bốn vị đại năng mà dân tâm Nhân tộc hướng về đồng thời thỉnh cầu Từ Chí làm Nhân Hoàng.

Từ Chí nhất thời trầm mặc, không biết nói sao cho phải.

Hắn đỡ bốn người dậy, dùng linh quả giúp họ giải rượu.

Toại Nhân Thị biết rõ mình vừa làm gì, thiết tha nhìn Từ Chí, chờ đợi câu trả lời.

Chương 79

“Nhân tộc... cần một vị lĩnh tụ dẫn dắt tiếp tục tiến bước!

Ngoài tiên sinh ra, Nhân tộc không còn ai có thể đảm nhiệm vị trí này nữa!

Nếu không có tiên sinh, Nhân tộc giờ đây có lẽ đang khốn đốn, mặc cho Yêu tộc tàn hại sát lục.

Tín niệm, hy vọng, pháp môn tu hành của Nhân tộc đều truyền ra từ chỗ tiên sinh, tiên sinh không làm Nhân Hoàng, thiên địa không dung!” Những lời khẩn thiết của Toại Nhân Thị vang vọng bên tai, Từ Chí xua tay ý bảo y đừng nói nữa.

“Để ta tĩnh tâm suy nghĩ kỹ đã.” Toại Nhân Thị bấy giờ mới im lặng, chờ đợi Từ Chí đưa ra quyết định.

Từ Chí biết rõ, đây không chỉ là nguyện vọng của riêng Toại Nhân Thị, mà có thể là nguyện vọng của toàn bộ Nhân tộc.

Nhân tộc cần một cường giả xuất thân thuần chính từ Nhân tộc để dẫn dắt.

Không nghi ngờ gì, hắn là người thích hợp nhất!

Tuy nhiên, Từ Chí lại không muốn làm Nhân Hoàng này.

Thúc đẩy Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị, Thương Hiệt xuất thế thì không sao.

Nhưng nếu chiếm ngôi Nhân Hoàng, Thiên Đạo chắc chắn sẽ không đồng ý.

Mỗi vị trí trên đó đều có định số.

Hắn nếu thực sự chiếm lấy vị trí này, kết cục cũng chưa chắc đã

tốt đẹp gì.

Ba vị Nhân Hoàng mỗi người đều có cống hiến to lớn cho Nhân tộc, nhưng cuối cùng lại bị cấm túc trong Hỏa Vân Động.

Ít nhất hiện tại Từ Chí chưa có sức mạnh để kháng cự Thiên Đạo.

Từ Chí hiểu rõ lợi hại, cuối cùng đưa ra quyết định.

Hắn đứng dậy mở lời: "Ngôi vị Nhân Hoàng tự có thiên định, ta không nên làm Nhân Hoàng, cũng không xứng làm Nhân Hoàng.

Thật không giấu gì các vị, tâm ta chỉ cầu đại đạo, ngày thường chăm nom Nhân tộc thì tự nhiên không vấn đề gì, nhưng không thể tận tâm tận lực vì Nhân tộc.

Khi Nhân tộc gặp nạn, ta nhất định sẽ kiệt tận khả năng ra tay cứu giúp.

Nhưng ta chung quy không thể suốt ngày lo toan chuyện của Nhân tộc, các vị hãy thu hồi ý niệm này đi." Toại Nhân Thị thở dài một tiếng, chỉ có thể bất lực ngồi xuống.

Nhất thời trong động phủ chìm vào im lặng.

Từ Chí thấy vậy liền nói: "Ta tuy không thể làm Nhân Hoàng nhưng cũng có thể giúp Nhân tộc trưởng thành.

Thế này đi, thời gian tới ta sẽ ở lại Nhân tộc, tìm những người thiên tư trác tuyệt, đầu óc linh hoạt.

Ta sẽ đích thân giáo đạo họ, xem có thể bồi dưỡng thêm vài vị cường giả cho Nhân tộc hay không." Từ sau khi nhận nhiệm vụ, hắn đã có ý định này.

Còn gì đóng góp lớn hơn việc giúp Nhân tộc đào tạo ra vài vị cường giả đỉnh cấp thuộc về chính họ chứ?

Chiến lực đỉnh tiêm mới là chủ lưu của Hồng Hoang hiện nay.

Mười vạn Thiên Tiên cũng chẳng chịu nổi một hơi thổi của một tên Đại La Kim Tiên yếu nhất!

Truy Y Thị nghe Từ Chí nói vậy, lập tức mở lời: "Sau khi trở về, ta sẽ lập tức tuyển chọn trong bộ lạc, tìm những thiên tài đỉnh cấp nhất của Nhân tộc đưa tới đây." Sau khi xong, y lại hỏi thêm: "Tiên sinh đã không làm Nhân Hoàng, hay là treo một hư danh Nhân Vương thì sao?

Tiên sinh đã lập công lao hãn mã cho Nhân tộc, ít nhất cũng phải chiếm một tôn vị Nhân Vương trong tộc để an phủ dân tâm." Từ Chí nghe vậy cũng không tiện từ chối nên đáp ứng.

Nhân Vương cũng chỉ là cái hư danh mà thôi, tuy cũng được hưởng khí vận Nhân tộc gia thân nhưng không nhiều.

May mà không bị Thiên Đạo hạn chế, có thể tiêu dao hơn nhiều.

Thấy Từ Chí đáp ứng, bốn người mới nhẹ lòng, nâng chén cùng Từ Chí khánh chúc chuyện này.

Sáng sớm hôm sau, giọng của Toại Nhân Thị vang lên truyền khắp các bộ tộc Nhân tộc.

"Hôm nay, Từ Chí tiên sinh trở thành Nhân Vương của Nhân tộc ta, thiên địa cộng giám, Nhân tộc cùng bái!" Người trong các bộ tộc nghe vậy, ngay lập tức hướng về thạch tượng ở trung tâm bộ tộc hành lễ.

Đó chính là điêu tượng Từ Chí, hiện nay trong mỗi bộ tộc Nhân tộc đều tu kiến thạch tượng để vạn dân kính ngưỡng.

Chương 80

Truyền thuyết về hắn sớm đã được lưu truyền không biết bao nhiêu lần, người người đều thuộc làu làu.

Cái tên của hắn là hy vọng và sự kính ngưỡng của Nhân tộc hiện nay.

Tất cả mọi người đều lấy hắn làm mục tiêu để phấn đấu tiến bước.

Hàng trăm tỷ tộc nhân đồng thời hướng về tổ địa cúi người hành lễ thần tử.

Dù là những kẻ kiêu ngạo nhất cũng phải cúi đầu thật thấp.

Đồng thanh hô vang: "Chúng ta bái kiến Nhân Vương!" Từ Chí xuất hiện, pháp lực kích đãng, dùng đại pháp lực đỡ lấy tất cả mọi người trong Nhân tộc dậy. 【Đinh!

Chúc mừng túc chủ trở thành Nhân Vương khích lệ Nhân tộc, đạt được 3000 vạn điểm cống hiến!】 Thế này cũng có điểm cống hiến sao?!

Điểm này Từ Chí cũng không ngờ tới.

Mặt trời mọc rồi lặn, Nhân tộc vẫn sinh hoạt bình thường, không khác mấy so với trước kia.

Chỉ là ai nấy đều trở nên tự tin hơn, như vừa quét sạch đám mây mù che phủ trên đầu.

Từ Chí tiếp tục tiềm tu trong động phủ, thứ hắn thiếu nhất vẫn là thời gian, nên phải tranh thủ từng phút từng giây tu luyện.

Sau khi liên minh với Vu tộc và trở thành Nhân Vương, hiện nay

điểm cống hiến đã đạt tới 1.1 ức, cũng coi là có chút vốn liếng.

Từ Chí trực tiếp vào thương điếm đổi lấy hạng mục luyện hóa bảo vật để phụ trợ luyện hóa Hỗn Độn Châu.

Món Hỗn Độn Chí Bảo này chắc chắn là món bảo vật quan trọng và mạnh mẽ nhất hiện nay. 【Phát hiện lựa chọn luyện hóa Hỗn Độn Châu, Hỗn Độn Châu là Hỗn Độn Chí Bảo, mỗi đạo cấm chế cần 2000 vạn điểm cống hiến】 Không hổ là Hỗn Độn Chí Bảo, thật đắt!

Từ Chí dùng điểm cống hiến luyện hóa bốn đạo cấm chế, để lại 3000 vạn dự phòng.

Khi điểm cống hiến phi tốc trôi đi, các cấm chế trong Hỗn Độn Châu được cấp tốc luyện hóa, chỉ trong ba ngày đã hoàn thành bốn đạo cấm chế.

Trước kia dùng công đức điểm phụ trợ phải mất ba nghìn năm mới luyện hóa được một đạo, giờ chỉ mất ba ngày đã xong bốn đạo!

Tốc độ này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn!

Chỉ cần có đủ điểm cống hiến, chẳng bao lâu nữa hắn có thể hoàn toàn nắm giữ món Hỗn Độn Chí Bảo này!

Hiện tại Từ Chí đã luyện hóa tổng cộng sáu đạo cấm chế, Hỗn Độn Châu càng thêm huyền diệu hơn xưa.

Không còn trạng thái không bắt mắt như trước, nó tỏa ra quầng sáng hỗn độn mông lung, câu hồn đoạt phách.

Hỗn Độn Châu có tổng cộng bốn mươi chín đạo cấm chế, Từ Chí có dự cảm khi luyện hóa đủ mười hai đạo đầu tiên sẽ có một bất ngờ cực lớn chờ đón!

Phía Nhân tộc, bốn vị Nhân Tổ cảnh giới Đại La sau khi trở về bộ lạc liền triển khai phong trào tuyển người rầm rộ.

Toàn bộ Nhân tộc đều được huy động.

Biết là tuyển đồ đệ cho Nhân Vương Từ Chí, các anh kiệt Nhân tộc lần lượt được đưa đến kiểm tra.

Những thiếu niên có ngộ tính, tâm tính, căn cốt đều tốt được tuyển chọn từ các bộ lạc.

Từ hàng trăm tỷ người, chọn ra ba vị thiếu niên thiên tài đỉnh cấp nhất hiện nay, được đích thân bốn vị Đại La hộ tống đến động phủ của Từ Chí.

Tuy là thiếu niên nhưng cũng không thể định nghĩa bằng số tuổi mười mấy như hậu thế.

Cả ba đều chưa đầy trăm tuổi, đã thành tiên vấn đạo, bắt đầu bước vào con đường tu hành, là thiên tài đỉnh cấp.

Nhân tộc hiện nay chỉ tìm được ba người có thiên phú đỉnh tiêm ngay cả khi đặt trong toàn bộ Hồng Hoang.

Từ Chí mở cấm chế động phủ, để họ đi vào.

Ba người đều cúi đầu, lén nhìn Từ Chí để xem nhân vật huyền thoại nhất của Nhân tộc hiện nay trông như thế nào.

Từ Chí phẩy tay tạo ra bàn đá ghế đá, ý bảo họ ngồi xuống.

“Ngồi đi, không cần câu nệ.” Sau khi ba người ngồi xuống, Từ Chí mới thản nhiên nói: “Ta đã xem qua, thiên phú và khí vận của các ngươi đều không tệ, có thể bái vào môn hạ của ta.” Nói đến đây, hắn bỗng chuyển tông giọng, nghiêm nghị nói: “Nhưng ta không thu hạng gian hoạt xảo trá!

Chương 81

Ta thu đồ là để tạo ra cường giả cho Nhân tộc, tốt nhất các ngươi hãy tận tâm tu hành để sau này hộ trì Nhân tộc.

Nếu không, phẫu hễ có hành vi nào có lỗi với Nhân tộc, ta sẽ đích thân ra tay thanh lý môn hộ." Từng câu từng chữ đánh thẳng vào tâm trí ba người, chỉ bấy nhiêu thôi cũng khiến họ mặt tái mét, khí cơ bất ổn!

Đây là kết quả của việc hắn đã cố ý thu liễm.

Nếu dùng thêm chút tu vi, sợ rằng cả ba sẽ bị khí cơ nghiền nát tại chỗ!

Trong lòng ba người hiện về hồi ức từ khi sinh ra cho đến nay.

Một âm thanh không ngừng tự vấn: Rốt cuộc mình có làm điều gì có lỗi với Nhân tộc không?!

Từ Chí đang vấn tâm, đánh động tất cả tạp niệm để xem tâm trí họ ra sao!

Mất ba ngày ba đêm, ba người mới kết thúc tất cả.

Họ cảm thấy mọi việc mình làm đều bị phơi bày ra hết, từng thung từng kiện đều đang bị tra hỏi.

Bỗng nhiên có một người quỳ xuống khấu đầu với Từ Chí.

"Ta Toại Hoang vấn tâm vô quý!

Sau này nếu làm tổn thương Nhân tộc, thiên tru địa diệt, Thiên Đạo chứng giám!" Hai người còn lại cũng quỳ xuống, đồng thanh khấu đầu.

"Ta Hữu Kỳ vấn tâm vô quý!

Sau này nếu bội phản Nhân tộc, thiên tru địa diệt, Thiên Đạo chứng giám!" "Ta Thương Ân vấn tâm vô quý!

Sau này nếu bội phản Nhân tộc, thiên tru địa diệt, Thiên Đạo chứng giám!" Ba người đồng thời lập Thiên Đạo thệ ngôn để biểu minh quyết tâm, Từ Chí mới hài lòng gật đầu.

Sau này nếu dám phản bội Nhân tộc, dù chỉ có một tơ hào, Thiên Đạo cũng sẽ giáng lôi phạt tru sát.

"Đứng lên đi, sau này đừng quỳ nữa." Từ Chí cười hàm tiếu, đỡ cả ba dậy.

Trong quan niệm của Nhân tộc, chỉ quỳ thiên địa, quỳ Nữ Oa Thánh nhân, quỳ phụ mẫu, quỳ sư tôn.

Từ Chí đã để họ quỳ xuống thì cũng coi như thu nhận ba đồ đệ này rồi.

Hắn lấy ra linh bảo từ trên người ban cho ba người.

Đó là những món đồ hắn đoạt được khi giao thủ với Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên năm xưa.

Trong số đó, ngoại trừ Thư Hùng Kiếm được luyện thành Đồ Yêu Kiếm thì những món khác vẫn chưa dùng đến, giờ vừa khéo có chỗ dùng.

"Toại Hoang, ngươi tu hỏa chúc đạo pháp, uy lực tuy mạnh nhưng lại đơn nhất, ta ban Âm Dương Kính cho ngươi.

Hữu Kỳ, ngươi lấy tu nhục thân đoán thể làm chủ, ta ban Khốn Tiên Thừng cho ngươi, hy vọng sau này có thể dùng nó để giám quản quần tiên Nhân tộc.

Thương Ân, ngươi tu văn đạo vận thế, ta ban Thất Bảo Kim Liên để ngươi hộ pháp." Ngoài ra, Từ Chí còn lấy ra một đống Hậu Thiên

linh bảo có công năng khác nhau tặng cho ba đồ đệ để bổ trợ sở đoản.

Ba người cầm lấy linh bảo, yêu thích không buông tay, vội vàng bái tạ.【Đinh!

Tặng bảo cho Nhân tộc, tăng cường thực lực Nhân tộc, đạt được 3000 vạn điểm cống hiến!】 Từ Chí vừa tiềm tu vừa dẫn dắt ba đồ đệ, giảng pháp truyền đạo.

Hắn đơn giản hóa Cửu Chuyển Huyền Công đến trình độ họ có thể tu hành rồi truyền cho họ.

Đồng thời, Thượng Thanh Tiên Pháp cũng được truyền xuống.

Những người này cũng được coi là thân truyền đời thứ ba của Tiệt Giáo, tu hành Thượng Thanh Tiên Pháp tự nhiên không thành vấn đề.

Từ Chí dẫn dắt ba người tu hành hơn năm nghìn năm, cả ba đều đột phá Kim Tiên cảnh.

Tốc độ này cực nhanh.

Phải biết rằng ngay cả trong Phong Thần Lượng Kiếp, không ít đệ tử Tam Giáo cũng chỉ ở Kim Tiên cảnh.

Một ngày nọ, Toại Hoang, Hữu Kỳ, Thương Ân đến cáo biệt Từ Chí.

Trong hơn năm nghìn năm cuộc đời, họ gần như đều ở bên cạnh Từ Chí, tự nhiên cực kỳ không nỡ.

Chương 82

Ba người mắt đỏ hoe, đều muốn phụng sự sư tôn thêm vô số năm nữa.

Từ Chí phẩy tay, đưa tất cả ra khỏi động phủ.

Giọng nói của hắn vang vọng bên tai họ: "Đều về đi cho vi sư, Kim Tiên cảnh rồi cũng đến lúc cống hiến cho Nhân tộc." Ba người dưới sự dạy bảo tận tâm, chiến lực ai nấy đều không thua gì Kim Tiên đỉnh phong, không nghi ngờ gì là những cường giả trong Nhân tộc.

Cả ba hướng về phía Từ Chí hành lễ, sau đó giá độn quang bay đi các nơi.

Tại một bộ lạc nhỏ của Nhân tộc, lúc này đang chống lại sự tập kích của Yêu tộc.

Từ Chí không thể chuyện gì cũng thân chinh, chỉ cần không phải cường giả đỉnh cấp Yêu tộc xuất diện thì hắn sẽ không ra tay.

Nhân tộc yếu sao?

Xác thực yếu!

Nếu không có Từ Chí tọa trấn ngăn cản cường giả cấp Yêu Thánh, chỉ cần một vị Yêu Thánh xuất diện thì Nhân tộc không hề có sức phản kháng.

Nhưng Nhân tộc không phải phế vật.

Nhân tộc ngày nay dũng mãnh bác sát, tự cường không nghỉ, đang không ngừng tinh tiến.

Từ Chí trước khi đi vào hỗn độn mấy vạn năm, Nhân tộc vẫn

hưng thịnh lên từng ngày chính là minh chứng.

Bộ lạc nhỏ này là minh chứng tốt nhất.

Trong bộ lạc, chiến lực cao nhất chỉ là Kim Tiên sơ kỳ.

Yêu tộc lại phái tới hai vị Kim Tiên đến đồ sát xâm lược.

Vị Kim Tiên Nhân tộc kia tay cầm Hậu Thiên linh bảo thô sơ, một mình liều chết cầm chân hai Kim Tiên Yêu tộc.

"Lại đây!

Lũ súc sinh lông vũ kia, đánh với ông nội ngươi một trận!" Y gầm lớn, hoàn toàn không màng thương thế, liều mạng tấn công hai Kim Tiên Yêu tộc.

Thanh kiếm trong tay dưới công thế của Yêu tộc xuất hiện từng vết nứt.

Linh lực trong người cũng bất ổn, gần như có nguy cơ vẫn lạc bất cứ lúc nào.

Hoàn toàn dựa vào một hơi ác khí để treo mệnh, bác sát cùng quân thù!

Thần thức quét xuống dưới bộ lạc, chỉ cần là người Nhân tộc đã thành tiên, bất kể thiên tư ra sao, xuất thân thế nào đều đang liều chết chiến đấu.

Một vị chân tiên trẻ tuổi đang dẫn theo phàm nhân trong bộ lạc tháo chạy thục mạng.

Chỉ cần đưa được những phàm nhân này đến nơi an toàn, y sẽ ngay lập tức quay lại liều mạng với đám Yêu tộc kia!

Trên trời vị Kim Tiên Nhân tộc đã bị trảm rụng hai tay, nửa thân người bị đánh phế nhưng vẫn tiếp tục tấn công.

Chỉ có không ngừng tấn công mới có thể cầm chân hai Yêu tộc kia!

Đợi phàm nhân chạy thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng, một tiếng lệnh ban xuống, tất cả người Nhân tộc tại đây sẽ lập tức tự bạo, dù chết cũng phải kéo theo hai con súc sinh lông vũ này cùng chết!

Năm đó khi còn là phàm nhân, các trưởng lão và đại năng trong bộ lạc đã làm như vậy!

Hậu thế Nhân tộc đối mặt với Yêu tộc xâm lược cũng sẽ làm như vậy!

Cho đến khi Nhân tộc đủ mạnh để không bị chủng tộc khác ức hiếp nữa!

"Đạo hữu trụ vững, ta đến đây!" Bỗng nhiên một tiếng quát lớn vang lên, một thanh niên Nhân tộc nhảy vào chiến trường, chắn trước mặt y.

Hắn tế ra một tấm gương nhỏ, hút sạch toàn bộ công thế của Yêu tộc vào trong kính!

Mặt gương xoay chuyển, đòn công kích yêu pháp vừa rồi lại phun ra hết, phủ đầu ép về phía Yêu tộc!

Hắn thúc động hỏa pháp, từng đóa linh hỏa bao quanh thân thể, trong chớp mắt hóa thành một biển lửa bao trùm tất cả!

Yêu tộc trong lửa đau đớn không thôi, dưới cấp Kim Tiên căn bản không chống đỡ nổi, nhục thân và chân linh bị thiêu rụi trực tiếp!

Người Nhân tộc trong lửa lại càng chiến càng hăng, thương thế bắt đầu chuyển biến tốt đẹp!

Chương 83

Hai vị Kim Tiên Yêu tộc lập tức dùng yêu lực hộ thể, nào còn quản được đám yêu khác.

Hai yêu liếc nhìn nhau, đồng thời độn tẩu, không màng đến những người Nhân tộc và đám yêu đang rên rỉ trong lửa nữa.

Người dùng hỏa chính là một trong ba đệ tử của Từ Chí, Toại Hoang!

Thấy cảnh đó, hắn lập tức triệu ra một đạo Thượng Thanh Thần Lôi đánh rơi hai yêu!

"Đạo hữu còn sức chiến đấu không, theo ta, giết!" Toại Hoang gào lớn, chiến đấu vô cùng sảng khoái!

Vị Kim Tiên Nhân tộc kia cũng gầm lên một tiếng, trực tiếp lao lên cùng Toại Hoang trảm sát hai yêu!

Tại các nơi khác nhau của Nhân tộc, cảnh tượng tương tự đang liên tục diễn ra.

Toại Hoang, Hữu Kỳ, Thương Ân sau khi xuống núi như một liều thuốc trợ lực, chi viện các nơi và không ngừng lịch luyện bản thân.

Danh tiếng của họ cũng bắt đầu truyền bá khắp Nhân tộc. 【Đinh!

Đệ tử Toại Hoang của ngài chém giết Kim Tiên Yêu tộc, đạt được 20 vạn điểm cống hiến!】 Bên tai Từ Chí liên tục vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

Ba đệ tử chiến tích phi thường, đối mặt Kim Tiên Yêu tộc gần như tất sát.

Dù đối mặt Thái Ất Yêu tộc cũng có thể phụ trợ cường giả Nhân

tộc chém giết quân thù.

Những điểm cống hiến này tuy không nhiều nhưng góp gió thành bão, qua năm tháng cũng tích lũy được không ít.

Lại ba trăm năm trôi qua, Từ Chí đang bế quan bỗng nhận được tin tức từ Vu tộc, hy vọng hắn có thể tới Vu tộc một chuyến.

Lời thỉnh cầu của Vu tộc cực kỳ khẩn thiết và gấp gáp.

Từ Chí biết ý, bắt đầu khởi hành.

Chuyện có thể khiến Tổ Vu gấp gáp mời đến thì hắn cũng đoán được đôi phần.

Nếu có thì chắc chỉ có chuyện đó: Hậu Thổ thân hóa Luân Hồi!

Đây chính là điểm chuyển chiết của toàn bộ Vu Yêu lượng kiếp, cũng từ đây ưu thế của Đô Thiên Thần Sát Đại Trận bị suy yếu.

Yêu tộc cuối cùng mới có thể đánh ngang ngửa với Vu tộc, đại năng hai tộc đánh nhau đến chết thương gần hết, cùng rút khỏi vũ đài lịch sử.

Vu Yêu lượng kiếp sắp tiến vào đỉnh điểm!

Khi Từ Chí tới Vu tộc, Thập nhị Tổ Vu đang hội tụ lại, dốc sức khuyên ngăn Hậu Thổ.

Đế Giang tình thâm ý thiết nói: "Muội tử, hãy suy nghĩ kỹ lại đi, Vu tộc không thể thiếu một vị Tổ Vu được!

Không có muội, Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của chúng ta căn bản không cách nào thi triển, đại chiến hai tộc căn bản không đánh lại Yêu tộc đâu!" Lần đại chiến đầu tiên với Yêu tộc bị áp chế, cuối cùng dùng tới Đô Thiên Thần Sát Đại Trận mới thành công.

Nếu không có đại trận đó, căn bản không cách nào đối kháng Yêu tộc!

Chuyện này Hậu Thổ cũng biết rất rõ.

Nhưng tâm ý đã quyết, nàng kiên định nói: "Các huynh trưởng đừng nói nữa, ta tâm ý đã quyết.

Vu tộc không có nguyên thần, chung quy là một ẩn họa lớn.

Ta thân hóa Luân Hồi cũng là để tìm cho Vu tộc một lối thoát.

Đại chiến hai tộc khiến bao sinh linh Hồng Hoang đồ thán, Vu tộc gánh chịu nhân quả nặng nề, tất phải tìm cách hóa giải." Dường như đã chuẩn bị từ trước, nàng ngưng kết ra một giọt tinh huyết giao cho Đế Giang.

"Đại huynh, giọt tinh huyết này có thể giúp Đại Vu trong tộc thăng hoa huyết mạch, Vu tộc xuất hiện thêm một Tổ Vu nữa không phải là chuyện không thể.

Còn có Nhân tộc Từ Chí kia nữa.

Ta đều biết rõ hắn có cơ duyên to lớn, trong người có di trạch của Phụ Thần, nhục thân không hề kém cạnh Tổ Vu.

Nếu hắn chịu giúp đỡ, cũng có thể giúp các huynh bố hạ Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Ta nay đã quyết định, lần này quay về chỉ để cáo tri các vị một tiếng, các vị đừng cản ta." Chúc Dung và Cộng Công tính tình bạo táo nhất, nghe Hậu Thổ nói mà gấp không chịu nổi.

Chương 84

Nhưng lại không thể ra tay với Hậu Thổ, hai người tức quá bay ra ngoài trời đánh nhau một trận để phát tiết.

Sắc mặt Đế Giang cũng không tốt, bất lực nhận lấy tinh huyết Hậu Thổ đưa tới, thán một tiếng đầy buồn bã.

Ngoài tiếng nổ do Chúc Dung và Cộng Công đánh nhau, không một Vu tộc nào lên tiếng, tĩnh lặng đến đáng sợ.

Một lúc lâu sau, Đế Giang mới nói: "Ta đã mời Nhân tộc Từ Chí tới đây, đợi hắn đến rồi hãy quyết đoạn sau, muội tử." Hậu Thổ gật đầu, tọa thiền tại chỗ tu dưỡng.

Ngưng tụ ra một giọt chân huyết khó khăn biết bao, nay không bị rớt tu vi Tổ Vu đã là điều không dễ dàng rồi.

Từ Chí ngày đêm kiêm trình, cuối cùng cũng đến bộ lạc Vu tộc.

Hắn chẳng nói hai lời, trực tiếp xông vào nghị sự sảnh của bộ lạc.

Chúc Dung và Cộng Công lúc này đã dừng tay, Thập nhị Tổ Vu đều ở trong sảnh chờ Từ Chí.

Thấy Từ Chí đến, Đế Giang mới thở phào nhẹ nhõm.

Từ Chí đảo mắt nhìn toàn trường, không đợi Đế Giang lên tiếng đã nói trước: "Hậu Thổ xuất hiện vấn đề rồi, thiên cơ hữu biến, nàng gánh vác thiên mệnh, không ngăn cản được đâu." Lời hắn tuy mơ hồ, không trực tiếp nói Hậu Thổ sẽ thân hóa Luân Hồi, nhưng không nghi ngờ gì như một đạo sấm sét bên tai các Tổ Vu!

Vu tộc đối với chuyện này phòng thủ nghiêm ngặt, chỉ sợ có kẻ đoán được.

Nay Từ Chí vừa đến đã phát hiện, chuyện này ngoài Thập nhị Tổ Vu ra còn ai biết được nữa?!

Từ Chí nhìn phản ứng của họ, ung dung tự tại ngồi xuống.

Hắn đã chiếm tiên cơ, tiếp theo Vu tộc chỉ có thể bị dắt mũi, để hắn chém một đao thật đau!

Đối với Vu tộc, hắn không có chút liên mẫn nào.

Tuy đối mặt Yêu tộc thì hai tộc là minh hữu, nhưng thực tế nếu Vu tộc quét sạch Yêu tộc thì trên đầu Nhân tộc sẽ mọc thêm một mối uy hiếp mang tên Vu tộc!

Vu tộc cũng chẳng phải hạng tốt lành gì, một khi đắc thế, cảnh ngộ của Nhân tộc chưa chắc đã tốt hơn lúc có Yêu tộc.

Thậm chí không có Yêu tộc kiềm chế, tình hình còn tệ hơn!

Nặng nhẹ ra sao, Từ Chí tự nhiên có phân thốn.

Kết quả tốt nhất là mượn sức Vu tộc kháng Yêu, sau đó để cả Vu tộc và Yêu tộc cùng hóa thành tro bụi lịch sử!

Đế Giang trầm mặt, giọng vang như sấm: "Ngươi làm sao biết Hậu Thổ muội tử có vấn đề?" Từ Chí bĩu môi: "Để bất cứ ai nhìn thấy tình trạng hiện tại của Hậu Thổ cũng sẽ không thấy bình thường đâu.

Đế Giang, ta nhớ trước kia ta đã nói, ta chỉ giúp cầm chân một Chuẩn Thánh Yêu tộc khi quyết chiến thôi.

Nay đột ngột gọi ta đến, đừng nói là định khai chiến với Yêu tộc lúc này đấy nhé." Khi đàm phán trước kia, hắn biết đây là một kiếp nên chỉ hứa ra tay lúc quyết chiến.

Đế Giang nghiến răng, đành vô nại kể lại tình hình hiện tại cho Từ Chí nghe.

Từ Chí nghe xong càng thêm vững chãi, đợi Đế Giang ra điều kiện.

Đế Giang biết Vu tộc đang thụ chế vu nhân, đành trầm giọng nói: "Ta muốn đổi điều kiện, khi quyết chiến ngươi cùng chúng ta bố hạ Đô Thiên Thần Sát Đại Trận thế nào?" Từ Chí nghe thỉnh cầu của Đế Giang, không chút do dự khước từ: "Không thể nào!" Đế Giang nhìn chằm chằm Từ Chí, hít một hơi dài hỏi: "Ngươi có điều kiện gì cứ việc đưa ra." Ai ngờ Từ Chí vẫn trực tiếp từ chối.

"Không phải vấn đề điều kiện, ta không thể cùng các ngươi bố trận.

Đế Giang, nếu Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không có nguy hại thì năm đó sao các ngươi không dùng đại trận để quét sạch Yêu tộc?

Theo ta thấy, đại trận này ngay cả với Tổ Vu cũng sẽ có tổn thương nhất định chứ gì." Ánh mắt Đế Giang lấp loáng, không trả lời trực tiếp.

Đại trận tự nhiên không hoàn mỹ vô khuyết, dù nhục thân Tổ Vu chịu được nhưng cũng sẽ gây tổn thương.

Nếu không bọn họ đã đánh thẳng lên Thiên Đình rồi, cần gì chờ đến lúc quyết chiến.

Từ Chí tiếp tục: "Với Tổ Vu còn vậy, ta chỉ là một tiểu tiểu Đại La sơ kỳ, tự nhiên không dám đem mạng ra chơi đùa." Bên cạnh, Chúc Dung tức giận mắng lớn: "Cái thằng nhãi này ăn nói hàm hồ!

Lúc đánh với ta sao không thấy ngươi bảo mình là tiểu tiểu Đại La sơ kỳ đi!

Một câu thôi, có giúp hay không mà lắm lời thế!

Thật sự không được thì Vu tộc ta lập tức rút khỏi Nhân tộc, cùng lắm thì một phách lưỡng tán!

Ta không tin không có ngươi thì ta không thắng được Yêu tộc!” Đế Giang đợi Chúc Dung nói xong mới ngăn lại.

Chương 85

Lời tuy khó nghe nhưng đúng là ý của y.

Chúc Dung nói ra cũng là một sự uy hiếp đối với Từ Chí, cho hắn biết Vu tộc không nhất định phải cần Nhân tộc giúp đỡ.

Từ Chí vẫn thản nhiên, không chút động lòng.

Hắn nhàn nhạt nói: "Vu tộc có thể không cần ta, cũng có thể không cần Nhân tộc.

Tương tự, Nhân tộc cũng không nhất định phải cần Vu tộc.

Không có Vu tộc bao năm qua, Nhân tộc ta chẳng phải vẫn sống tốt sao?

Biết đâu đợi các ngươi và Yêu tộc lưỡng bại câu thương, Nhân tộc ta lại được ngư ông đắc lợi, trở thành đại tộc." Thập nhị Tổ Vu nghe vậy, mặt mày đều biến sắc.

Ai ngờ Từ Chí vẫn không chút sợ hãi, ngược lại càng bá đạo hơn, gần như một mình áp đảo khí thế của cả mười hai người.

"Nhân tộc có thể không cần Vu tộc, cùng lắm là lại chập phục một thời gian!

Ta dẫn Nhân tộc đến trốn ở Tiệt Giáo, ta xem ai dám sát lên Kim Ngao Đảo gây sự với Nhân tộc ta!

Còn nữa, các ngươi hãy nghĩ kỹ đi, không có Đô Thiên Thần Sát Đại Trận thì các ngươi đánh thắng được Yêu tộc không?

Đế Tuấn, Thái Nhất không phải hạng vừa đâu.

Yêu tộc chết một Yêu Thánh cũng chẳng ảnh hưởng gì đến việc bố hạ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cả." Thấy Thập nhị Tổ Vu đều

trầm mặc, biết mình đã hoàn toàn chiếm thượng phong, hắn mới tung ra át chủ bài.

"Được rồi, Hậu Thổ không thể không có chuẩn bị hậu thủ, các ngươi cũng đừng giấu nữa, chúng ta mở cửa nói lời sáng sủa.

Ta có thể giúp Vu tộc tạo thêm một vị Tổ Vu nữa, xem thành ý của các ngươi thế nào." Đế Giang mạnh mẽ đứng dậy, nhìn thẳng Từ Chí: "Nói đi, ngươi có thứ gì dám bảo có thể giúp Vu tộc tạo thêm một tôn Tổ Vu?!" Nếu lời Từ Chí là thật thì bất luận phải trả giá nào y cũng phải lấy được thứ đó!

Từ Chí xua tay: "Đừng kích động, trước tiên bàn về điều kiện đã.

Vu tộc các ngươi nghèo như vậy, liệu có mua nổi một vị Tổ Vu không?" Một câu nói của Từ Chí tạt gáo nước lạnh vào sự nhiệt tình của các Tổ Vu.

Mua một vị Tổ Vu phải trả giá bao nhiêu?

Họ đều không chắc chắn.

Nhưng nhìn bộ dạng Từ Chí, y không hề giống như đang nói giỡn.

Không ai dám đem chuyện này ra đùa với Thập nhị Tổ Vu trừ khi muốn chết.

Lúc này Từ Chí mới lấy ra món hời của mình.

Một giọt tinh huyết Bàn Cổ đã được pha loãng!

Hắn đã dùng 2000 vạn điểm cống hiến đổi từ hệ thống ra, giữ lại hai phần ba, chỉ lấy ra một phần ba đã pha loãng.

Từ khi nhận được tin của Đế Giang, hắn đã chuẩn bị cho khoảnh khắc này!

Có giọt tinh huyết pha loãng này, cộng thêm chân huyết Hậu Thổ để lại, Vu tộc tuyệt đối có thể bồi dưỡng thêm một Tổ Vu...

Không, Hậu Thổ một khi thân hóa Luân Hồi, Yêu tộc nhận ra chắc chắn sẽ tranh thủ khai chiến.

Vị Tổ Vu này sẽ giống như trong truyền thuyết, miễn cưỡng bố hạ đại trận rồi cùng diệt vong với Yêu tộc.

Dù từ góc độ nào, đây cũng là lựa chọn tối ưu cho lợi ích Nhân tộc!

Từ Chí cũng có thể dùng giọt tinh huyết này để đạt được lợi ích lớn hơn từ Vu tộc.

Trong tay Từ Chí, tinh huyết Bàn Cổ chỉ lóe lên một cái rồi lại được thu vào không gian hệ thống.

Tuy nhiên, là các Tổ Vu hóa hình từ tinh huyết Bàn Cổ, họ cảm nhận rõ ràng khí tức của giọt tinh huyết đó.

Nhất thời, ngay cả Hậu Thổ vốn đã quyết chí thân hóa Luân Hồi cũng không khỏi đỏ mắt.

Giọt tinh huyết Bàn Cổ đó tuy không hoàn chỉnh nhưng vẫn chứa đựng sức mạnh giúp Vu tộc tái tạo một vị Tổ Vu!

Chỉ cần sắp xếp một Đại Vu luyện hóa chân huyết của Hậu Thổ và giọt tinh huyết này, chẳng bao lâu Vu tộc sẽ lại có một tôn Tổ Vu đỉnh cấp!

Các Tổ Vu đồng loạt đứng dậy, ẩn ẩn bao vây lấy Từ Chí.

Chương 86

Phụ Thần Bàn Cổ chính là tín ngưỡng của họ!

Tuyệt đối không cho phép ai khinh nhờn Phụ Thần.

Ngay cả chuyện đánh bại Yêu tộc cũng phải xếp sau chuyện trừng phạt kẻ dám khinh nhờn Phụ Thần!

Tiếc là Từ Chí không sợ chiêu này, hắn còn chẳng buồn đứng dậy.

"Được rồi, muốn tinh huyết thì lấy đồ ra đổi!

Muốn cướp thì cũng phải xem có thực lực giữ chân ta không đã!" Trên người hắn bảo quang rạng rỡ, đặc biệt là thanh Thanh Bình Kiếm tỏa ra uy thế kinh thiên.

Đám Tổ Vu tuy chưa động thủ nhưng cũng không tản ra.

Dù phải trả giá nào họ cũng phải lấy được giọt tinh huyết này.

Thậm chí họ còn cảm giác đây là Phụ Thần ban tặng, nếu không sao nó lại xuất hiện đúng lúc này?!

Nhất định là Phụ Thần an bài!

Cuối cùng Đế Giang lên tiếng.

Y biết đối mặt với Từ Chí không thể chiếm được chút hời nào, nên trực tiếp đưa ra thành ý lớn nhất.

"Thế này đi, bảo khố Vu tộc cho ngươi tùy tiện chọn lấy một món!

Vu tộc ta tồn tại đã lâu, tích lũy không ít.

Có những thứ chúng ta không dùng được nhưng với tu sĩ lại là bảo vật hiếm có.

Cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, kho ta không phải không có!" Từ Chí vỗ tay: "Vậy mới đúng chứ.

Ta còn có điều kiện này.

Sau lần này, ta coi như đã thanh toán xong nhân tình với Vu tộc.

Sự viện trợ của Vu tộc cho Nhân tộc vẫn giữ nguyên, nhưng trong trận quyết chiến ta có ra tay hay không là do ta quyết định.

Đương nhiên, ta chắc chắn không đánh Vu tộc, chỉ tìm chút lợi lộc từ Yêu tộc mà thôi." "Được!" Đế Giang nghiến răng đồng ý.

Bị người ta nắm thóp, y cũng chẳng còn cách nào tốt hơn.

Với tư cách chủ nhân Vu tộc, Đế Giang đích thân dẫn Từ Chí tới bảo khố.

Thập nhị Tổ Vu cùng ra tay, dùng quy tắc pháp tắc của mình dệt thành một chiếc chìa khóa mở ra bảo khố.

Bên trong bảo khố là một tiểu thế giới bao la vô tận.

Các loại bảo quang rực rỡ đan xen nhau.

Thần thức Từ Chí quét qua, những món đặt ở ngoài cùng, được coi trọng nhất đều không dùng được.

Vu tộc không có nguyên thần, không tu pháp lực nên ngay cả cực phẩm Tiên Thiên linh bảo đối với họ cũng chỉ là món đồ có chất liệu tốt mà thôi.

Thứ họ cần phải là loại bảo vật nặng nề, chất liệu xuất chúng như Kim Cô Bổng sau này để lấy lực đè người.

Từ Chí trực tiếp bỏ qua chúng, đi sâu vào trong kho.

Nơi đó đặt một đống linh bảo lộn xộn, thậm chí còn không được phân loại, cứ thế vứt lung tung.

Nhưng ít nhất chúng cũng là bảo vật phẩm cấp Tiên Thiên.

Từ Chí lựa chọn kỹ càng, Tiên Thiên linh bảo thường thường hắn không thèm, phải lấy thứ đỉnh cấp nhất.

Rất nhanh, hắn phát hiện ra một món bảo vật khiến tim mình đập thình thịch!

Một cây trường thương mộc mạc không chút hoa mỹ, trên thương có vài vết nứt.

Giữa một rừng linh bảo lấp lánh, nó trông thật không bắt mắt, đến nỗi Từ Chí cũng không phát hiện ra ngay từ đầu.

Xem xong hắn mới hiểu tại sao Vu tộc dám để hắn chọn một món linh bảo đổi lấy tinh huyết.

Chương 87

Bởi vì nó xứng đáng!

Năm đó, khi Hồng Quân chưa hợp đạo và La Hầu triển khai cuộc tranh đoạt Đạo Ma, kết quả là Hồng Quân thắng, La Hầu bại.

Trong tay Ma Tổ La Hầu có một món Tiên Thiên Chí Bảo là Thí Thần Thương, chỉ là trong đại chiến nó đã bị hư tổn, rớt xuống cấp bậc Tiên Thiên linh bảo đỉnh cấp hiện nay.

Nhưng chỉ cần thuộc tính có thể gây thương tổn cho nguyên thần Thánh nhân của nó không đổi thì nó vẫn là món chí bảo uy chấn Hồng Hoang!

Cây trường thương này chính là Thí Thần Thương danh tiếng lẫy lừng!

Cây Thí Thần Thương năm xưa trong tay Ma Tổ La Hầu!

Một món bảo vật có thể gây thương tích cho nguyên thần của Thánh nhân, khiến ngay cả Thánh nhân cũng phải kiêng dè ba phần!

Có được nó, hắn sẽ có thủ đoạn để đe dọa Thánh nhân!

Không ngờ món chí bảo thất lạc bấy lâu lại rơi vào tay Vu tộc.

Tiếc là họ không có nguyên thần pháp lực nên căn bản không thể thúc động nó.

Thậm chí họ còn không dám mang nó ra ngoài, nếu không ngay cả Thánh nhân cũng sẽ ra tay tranh đoạt.

Từ Chí biết lần này mình đã lời lớn rồi!

Giọt tinh huyết Bàn Cổ kia hắn chỉ tốn 2000 vạn điểm cống hiến, lại còn bị pha loãng, chỉ tương đương một phần ba giọt thật, tối đa trị

giá 700 vạn điểm.

Nếu tặng thêm hai món Tiên Thiên linh bảo cho Nhân tộc là hắn có thể gỡ lại vốn rồi.

Vậy mà đổi lại được một thanh Thí Thần Thương!

Từ Chí thu lấy Thí Thần Thương, đúng hẹn đem Bàn Cổ tinh huyết trong tay tặng cho Vu tộc.

Hậu Thổ đứng bên cạnh, thấy Vu tộc rốt cuộc đã giải quyết được vấn đề sau khi nàng thân hóa luân hồi, cũng cuối cùng định hạ tâm ý.

Nàng lần lượt từ biệt mấy vị Tổ Vu, cuối cùng độn tẩu rời xa bộ lạc Vu tộc.

Lại chu du trên đại địa Hồng Hoang số năm, cuối cùng dừng chân bên cạnh Huyết Hải, quan sát chúng sinh Hồng Hoang.

Nhìn giữa thiên địa vô số sinh linh vì Yêu tộc, Vu tộc liên miên đại chiến mà lầm than, thế giới đổ nát.

Toàn bộ đại địa khắp nơi phiêu đãng cô hồn dã quỷ.

Lúc này thiên địa gian chưa có luân hồi, sinh linh sau khi chết, hồn phách chỉ có thể phiêu đãng giữa trời đất, giữa lúc mặt trời mọc lặn, theo thời gian trôi qua mà tự tiêu tan thành hư vô.

Hậu Thổ cảm thấy thiên địa sinh linh vô tự, quy tắc không trọn vẹn, bèn thở dài một tiếng: "Ngày hôm nay, ta Hậu Thổ học theo phụ thần Bàn Cổ, thân hóa Lục Đạo, thành lập nơi luân hồi!" Lời thề vừa thốt ra, trên trời lập tức giáng xuống hai vật, đều là Công đức Linh bảo.

Một là Sổ Sinh Tử, hai là Phán Quan Bút.

Hậu Thổ tay cầm Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút, Thiên Đạo lại giáng xuống công đức vô biên, tẩy rửa nhục thân Tổ Vu của Hậu Thổ.

Công đức nồng đậm kia, cho dù so với lúc Thông Thiên thành thánh năm đó cũng không kém chút nào, thậm chí còn ẩn ẩn vượt qua.

Dưới sự tẩy rửa của công đức, nhục thân Hậu Thổ dần dần thoát đi lệ khí vốn có của Tổ Vu, hiện ra vẻ thánh khiết vô cùng.

Tu vi của nàng cũng bắt đầu tăng vọt.

Trong Huyết Hải, nước biển dâng trào, sóng máu ngất trời, một nửa Huyết Hải bị dẫn động để hỗ trợ kiến lập luân hồi.

Thời cơ đã đến, Hậu Thổ không còn chút do dự nào, dứt khoát thân hóa luân hồi, diễn hóa Lục Đạo, cấu trúc nên một tòa Âm phủ Địa phủ, cho vô số vong hồn một nơi an thân chuyển thế.

Lục Đạo lần lượt là: Thiên đạo, A Tu La đạo, Nhân đạo, Súc sinh đạo, Ngạ quỷ đạo, Địa ngục đạo.

Trong đó có Thượng tam đạo là Tam thiện đạo, tùy theo nhân quả tiền kiếp mà định, người hành thiện có thể nhập, cầu một đời sau.

Hạ tam đạo là Tam ác đạo, kẻ hành ác phải vào trong đó lịch luyện, tẩy sạch tội nghiệt bản thân mới có thể thoát ra.

Đến đây, bất luận thiện ác, sinh linh sau khi chết đều có nơi yên nghỉ, quy tắc thiên địa được bổ toàn, luân hồi thế gian đã định.

Công đức này hiếm thấy trong Hồng Hoang, chỉ kém công đức khai thiên của Bàn Cổ.

Khoảnh khắc ấy, trong đại địa Hồng Hoang, vô số sinh linh có cảm ứng, đồng loạt hướng về phía Hậu Thổ thân hóa luân hồi mà bái, miệng đồng thanh tụng: "Bình Tâm nương nương".

Chương 88

Danh húy Bình Tâm nương nương trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang.

Ngay cả Thiên đình Yêu tộc, Đế Tuấn, Thái Nhất cũng dẫn theo một chúng Yêu Thánh hướng về phía Bình Tâm nương nương hành lễ.

Dù sao đi nữa, việc này có lợi cho thiên địa, cũng có lợi cho Yêu tộc.

Không liên quan đến chiến tranh, không liên quan đến thù hận, cái cúi đầu này nhất định phải bái.

Từ Chí cũng ở trong động phủ cung thân hành lễ.

Trên trời, một đạo công đức thanh quang bỗng nhiên giáng lâm, rót vào trong cơ thể y.

Từ Chí lập tức hiểu ra, việc tặng Bàn Cổ tinh huyết cho Vu tộc đã góp phần thúc đẩy Hậu Thổ thân hóa luân hồi.

Nếu không có sự chuẩn bị hậu cố chi ưu, Hậu Thổ sẽ không nhanh chóng thân hóa luân hồi như vậy.

Tuy đạo công đức này chiếm tỷ lệ nhỏ trong tổng lượng công đức hóa luân hồi, nhưng xét tới tổng lượng khổng lồ đó thì phần chia xuống cũng không ít.

Công đức Thiên đạo tuy có hạn chế nhưng diệu dụng cũng rất nhiều, Từ Chí trước đó chẳng phải đã luyện ra một thanh Đồ Yêu Kiếm đó sao?

Y thu hồi công đức, dời đi ánh mắt, không nhìn cảnh tượng hóa luân hồi nữa.

Thế nhưng, vừa thu hạ đạo công đức này, bỗng nhiên nhận được một tin tức.

Hậu Thổ mời y tới Lục Đạo Luân Hồi một chuyến, nhờ y trấn áp Nhân đạo!

Để bày tỏ thành ý, Hậu Thổ đặc biệt để lại cho y một vị trí Địa phủ Đế quân, chỉ chờ y đến.

Từ Chí suy nghĩ kỹ lời của Hậu Thổ, y chưa từng nghe nói Lục Đạo Luân Hồi cần người giúp đỡ trấn áp.

Không, thành ý Hậu Thổ đưa ra quả thực rất đủ, trao cho một tôn vị trí Địa phủ Đế quân.

Phật giáo hậu thế, từng vị từng vị thâm nhập Địa phủ đều muốn mưu cầu một vị trí, tự nhiên là vì Địa phủ có lợi để đồ.

Có vị trí Địa phủ Đế quân, cũng coi như là người của Địa phủ rồi.

Địa phủ quản khống Lục Đạo Luân Hồi, khí vận nồng đậm cỡ nào.

Nếu như có thể trở thành Địa phủ Đế quân, không chỉ có thể mượn dùng Sổ Sinh Tử, Phán Quan Bút hai kiện linh bảo, mà còn có thể mượn khí vận Địa phủ gia trì khí vận bản thân.

Đến cảnh giới này, thực lực tăng tiến đa phần là tranh khí vận, tranh công đức, tranh nhân quả...

Ngoài một số linh bảo đỉnh cấp ra, cũng chỉ có thể tranh những thứ xem chừng hư vô phiêu miểu nhưng thực tế lại chí quan trọng yếu này.

Từ Chí quyết định trước tiên đến Địa phủ xem tình hình, xem Hậu Thổ rốt cuộc đang tính toán gì!

Cùng lúc đó, Yêu tộc đang tích cực bị chiến, sẵn sàng phát binh

đánh Vu tộc bất cứ lúc nào.

Thiếu đi một Tổ Vu, Vu tộc trong mắt Yêu tộc đã có thể bị đánh bại, không có lý do gì để buông tha.

Tuy nhiên, trọng điểm mật mưu lại không phải Vu tộc mà là Từ Chí.

Ngoại trừ mấy vị Chuẩn Thánh cảnh giới, những Đại La đỉnh phong Yêu Thánh khác đều nhíu mày ngưng trọng vô cùng.

Quỷ Xa tỏa ra yêu lực âm sâm, trầm giọng mở miệng: "Ngộ nhỡ lúc chúng ta đại chiến với Vu tộc, Từ Chí bỗng nhiên nhúng tay thì phải làm sao?!" "Vu tộc thiếu một Hậu Thổ, nhưng ta thấy hiện tại Từ Chí cũng không kém Vu tộc bao nhiêu!" "Trước đó chiến đấu với Chúc Dung, y đã đánh thắng Chúc Dung." "Nếu y liên thủ với Vu tộc, đến lúc đại chiến bùng nổ mà ra tay thì lại thêm một tôn chiến lực đỉnh cấp!" Có câu Quỷ Xa không nói ra, đó là đến lúc đó người chết có khả năng chính là đám Đại La đỉnh phong Yêu Thánh bọn họ!

Đế Tuấn bị Quỷ Xa hỏi cho sững sờ.

Vấn đề này không phải hắn không nghĩ tới, chỉ là chưa có phương pháp tốt.

Tốc độ trưởng thành của Từ Chí thực sự quá nhanh, sơ ý một chút đã để y đi trước một bước.

Thái Nhất ở bên cạnh lên tiếng: "Thực sự không được, ta dùng Hỗn Độn Chung phối hợp với Bạch Trạch che đậy thiên cơ, chúng ta ra tay một lần xử lý luôn hắn!" Đế Tuấn xua tay nói: "Không ổn, có thể che đậy thiên cơ giấu được Thông Thiên sao?

Thông Thiên cũng đâu có ngu, Từ Chí chết chắc chắn hắn sẽ lên Thiên đình đòi công đạo." "Biện pháp duy nhất của ta là bố trận vây khốn y, khốn cho đến khi đại chiến kết thúc, không cho y can dự vào."

"Đợi đại chiến kết thúc, Yêu tộc ta trở thành chủ nhân thiên địa, Thông Thiên cũng không dám tùy tiện đánh lên Thiên đình!" Bạch Trạch ở bên cạnh xen vào: "Muốn khống chế y thì cần đại trận bực nào, toàn bộ Yêu tộc có thể lấy ra được không?

Tu vi y tuy chỉ là Đại La, nhưng cũng đã có chiến lực tiếp cận Chuẩn Thánh." "Đối phó Yêu tộc ta, y còn có thể mượn khí vận Nhân tộc, hầu như có thể coi như một vị Chuẩn Thánh." Ánh mắt Bạch Trạch lấp lánh, thốt ra một cách: "Từ Chí là người của Nhân tộc, tại sao không thỉnh Nữ Oa Thánh nhân, để Thánh nhân triệu kiến Từ Chí, lưu y lại một thời gian là được.

Tuy Nhân tộc là do Nữ Oa Thánh nhân tạo ra, nhưng Nữ Oa Thánh nhân cũng là Thánh nhân Yêu tộc ta, chắc cũng không nỡ trơ mắt nhìn Yêu tộc diệt vong." "Huống hồ, ta cũng không bắt Nữ Oa Thánh nhân đích thân ra tay, chỉ là lúc đại chiến giữ chân Từ Chí mà thôi." "Ta nghĩ...

Nữ Oa Thánh nhân chắc không đến mức từ chối." Mắt Đế Tuấn sáng lên, bị lời của Bạch Trạch làm cho cực kỳ động tâm.

Chương 89

Hắn chém đinh chặt sắt đạo: "Tốt!

Ta sẽ chọn ngày đi cầu kiến Nữ Oa Thánh nhân, xem Thánh nhân có thể giúp một tay không." "Các ngươi cũng không được lười biếng, ai nấy trở về lấy hết vốn liếng ra, chuẩn bị trận pháp cần thiết, song quản tề hạ nhắm vào Từ Chí!" Từ Chí không hề biết vì sự xuất hiện của mình mà trong Vu Yêu lượng kiếp lại phát sinh thêm một biến số.

Lúc này y đã đến Địa phủ, gặp mặt Bình Tâm nương nương.

Ở đó ngoài Bình Tâm nương nương còn có một người.

Người này không giận mà uy, trên thân mang theo sát khí vô biên, nhìn theo hướng Từ Chí đi tới.

Từ Chí chỉ trong một ánh mắt ấy đã thấy biển máu vô biên cuộn trào, sát khí vô tận trùm lên người.

Trong toàn bộ Hồng Hoang hiện tại, người có thể khiến Từ Chí có cảm giác áp bách như vậy chỉ có một người.

Minh Hà lão tổ!

Chủ nhân Huyết Hải, người sáng tạo tộc A Tu La trong Huyết Hải, bắt chước sáu vị Thánh nhân tự mình sáng lập A Tu La giáo, một tôn Chuẩn Thánh đỉnh cấp!

Dưới Thánh nhân, y chính là cường giả hàng đầu rồi.

Thế nhưng, ngay cả Minh Hà trước mặt Bình Tâm nương nương cũng phải ngồi ở phía dưới, thấp hơn nửa đầu.

Tự nhiên không phải vì tôn kính, mà vì ở trong Địa phủ, Bình Tâm nương nương có chiến lực của Thánh nhân!

Từ Chí sau khi hành lễ với Bình Tâm nương nương cũng ngồi xuống phía dưới bên cạnh nàng, đối thị với Minh Hà.

Bình Tâm nương nương thản nhiên mở miệng: "Hôm nay mời hai vị tới là muốn nhờ hai vị giúp ta trấn áp A Tu La đạo và Nhân đạo trong Lục Đạo Luân Hồi." "Lục Đạo Luân Hồi mới sinh, nếu không có đại năng trấn thủ, e là sẽ nảy sinh rắc rối." "Hai vị, một người là chủ sáng lập tộc A Tu La, một người là Nhân vương của Nhân tộc, đều có tư cách này." "Hai vị chỉ cần giúp đỡ trấn áp một thời gian, ta sẽ tặng mỗi người một tôn vị trí Địa phủ Đế quân, hai vị có ý thế nào?" Lúc nàng nói chuyện, tuy nhẹ nhàng nhưng lại uyển chuyển như thiên âm, khiến người ta không thể không chiết phục, khấu bái.

Đúng lúc này, Từ Chí bỗng nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống! [Đinh!

Nhiệm vụ lựa chọn thứ năm được ban bố!] [Nhiệm vụ lựa chọn lần này chỉ có hai hạng, nếu túc chủ chọn hạng thứ nhất, có thể sau khi hoàn thành tiếp tục tiến hành hạng thứ hai!] [Lựa chọn 1: Giúp đỡ Bình Tâm nương nương ổn định Lục Đạo Luân Hồi, trấn thủ Địa phủ một vạn năm, phần thưởng 15 triệu điểm công đức.] [Lựa chọn 2: Ngăn chặn Tây Phương giáo xâm nhập Lục Đạo Luân Hồi mưu cầu chức vụ Địa phủ, phần thưởng một luồng Hồng Mông Tử Khí.] Ánh mắt Từ Chí lấp lánh, trong lòng đáp: "Ta chọn lựa chọn 1." Lại một nhiệm vụ đặc thù có thể lấy hết cả hai phần thưởng, Từ Chí không có lý do gì để từ bỏ.

Sau khi tiếp nhiệm vụ, Từ Chí không nói hai lời, tiên phong hứa hẹn: "Được, ta nguyện ý vì nương nương trấn thủ Nhân đạo." Câu trả lời sảng khoái khiến Bình Tâm nương nương cũng kinh ngạc nhìn y một cái, rồi nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Minh Hà lại không có ý định nhận lời, trực tiếp từ chối: "Ta đã bỏ

ra nửa cái Huyết Hải để làm căn cơ cho U Minh Địa phủ, Lục Đạo Luân Hồi.

Công đức ta muốn cũng đã lấy được rồi, nương nương hãy tìm người khác đi, bản tọa có việc, không ở lại lâu." Trước khi đi, Minh Hà lại nhìn Từ Chí một cái.

Từ Chí bỗng nhận được một đạo truyền âm của Minh Hà: "Đạo hữu là Từ Chí của Tiệt giáo phải không, bản tọa muốn cùng Từ đạo hữu làm một vụ giao dịch, không biết Từ đạo hữu có ý không?" "Nếu Từ đạo hữu có ý, nhân lúc trấn thủ Nhân đạo có thể độ một tia nguyên thần tiến vào A Tu La đạo tìm ta." Nói xong với Từ Chí, hắn đầu cũng không ngoảnh lại mà rời đi.

Từ Chí không trực tiếp hồi phúc Minh Hà, không biết Minh Hà rốt cuộc đang tính toán gì.

Dù sao cũng phải trấn thủ Nhân đạo, thời gian sau này còn dài, có thể từ từ cân nhắc, không cần vội vã.

Nếu Minh Hà thực sự nóng lòng, chắc chắn sẽ chủ động liên hệ lần nữa, lúc đó tự nhiên y sẽ chiếm được tiên cơ.

Bình Tâm nương nương cứ thế để Minh Hà rời đi, không có chút biểu lộ gì, dường như chỉ là một chuyện nhỏ.

Nàng gật đầu với Từ Chí nói: "Chỉ cần giúp trấn thủ một vạn năm là được, sau một vạn năm có thể tùy thời rời đi.

Địa phủ sẽ giữ lại một tôn vị trí Đế quân, muốn đảm nhận hay trao cho người khác thì bất cứ lúc nào cũng có thể tìm ta." Nói xong, nàng phất tay đánh ra một đạo dẫn tin cho Từ Chí, sau khi từ biệt y thì rời đi trước.

Từ Chí tiêu hóa thông tin Bình Tâm nương nương tặng cho, cũng hiểu rõ bố cục Địa phủ hiện nay.

Bây giờ Địa phủ mới hình thành, những nhân vật nổi danh hậu thế như Thập Điện Diêm La, Ngưu Đầu Mã Diện, Mạnh Bà đều chưa xuất hiện.

Nói đúng ra, hiện tại trong U Minh Địa phủ, ngoại trừ những cô hồn dã quỷ kia thì chỉ có y và Bình Tâm nương nương.

Từ Chí cũng không trì hoãn, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang đáp xuống trước một chỗ vòng xoáy.

Vòng xoáy kim quang tứ xạ, liên kết Tam giới, lại được đúc thành từ công đức thuần túy.

Trong Địa phủ có tất cả sáu vòng xoáy như vậy, chính là nơi Lục Đạo Luân Hồi.

Cô hồn dã quỷ từ đó đi vào, khi trở ra sẽ đầu thai thành nhân tộc.

Từ Chí trực tiếp tọa trấn trên Nhân đạo luân hồi, hạ một cái cấm chế rồi bắt đầu tu hành.

Thời gian một vạn năm chắc chắn không thể lãng phí, có thể tu hành thì cứ tu hành.

Chương 90

Trong Địa phủ hiện tại chưa có Mạnh Bà, một số cô hồn dã quỷ cũng có thực lực mạnh mẽ, muốn phá tan luân hồi.

Từ Chí vừa phát tán uy thế bản thân, bất kể sinh tiền mạnh cỡ nào cũng chỉ có thể ngoan ngoãn xếp hàng, từng kẻ một theo thứ tự gieo mình vào luân hồi.

Từ Chí hiểu rõ, những cô hồn dã quỷ này chỉ là mối đe dọa ở tầng thấp nhất, một mình Bình Tâm nương nương có thể tùy ý xử lý.

Rắc rối thực sự lại đến từ hai vị Thánh nhân Tây Phương giáo là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Trong Địa phủ tuy có Thập Điện Diêm Vương nhưng cũng có các Câu-đà.

Tây Phương giáo mượn Địa phủ để xâm lấn Đạo môn, bắt đầu từ lúc Địa phủ vừa mới ra đời.

Quả nhiên, chưa đầy một ngàn năm, trong Địa phủ xuất hiện một giáo đồ Tây Phương giáo mặt mày từ bi thiện mục.

Đôi mắt y sinh quang, lấy Phật quang hộ thể bay vào Địa phủ, quản lý mười tám tầng địa ngục, vẻ mặt lộ rõ sự bi thiên mẫn nhân.

Y quỳ trước mặt một nữ hồn phách đang ngơ ngác, lệ rơi đầy mặt: "Mẫu thân, nữ nhi vô lực cứu người thoát ly địa ngục, thực là bất hiếu, mong mẫu thân trách phạt!" Từ Chí nhìn hết thảy, biết rõ người trước mắt là ai.

Theo 'Địa Tạng Bồ Tát Bản Nguyện Kinh' ghi chép, tiền thân của Địa Tạng Vương Bồ Tát vì mẫu thân tham ăn mà đọa vào địa ngục, vì cứu mẹ mà phát đại nguyện, phải độ tận hết thảy chúng sinh Lục Đạo

mới thành Phật quả. "Địa ngục chưa trống, thề không thành Phật.

Chúng sinh độ hết, mới chứng Bồ Đề".

Câu nói nổi tiếng này chính là do Địa Tạng Bồ Tát nói ra.

Ngặt nỗi, tất cả chẳng qua chỉ là kế hoạch của Tây Phương giáo mà thôi.

Quả nhiên, lúc này Địa Tạng Bồ Tát một tay chỉ trời, phát hạ đại hồng nguyện: "Địa ngục chưa trống, thề không thành Phật.

Chúng sinh độ hết, mới chứng Bồ Đề".

Y hướng về phía Bình Tâm nương nương quỳ bái, khẩn cầu nương nương cho phép ở lại trong địa ngục, độ tận chúng sinh Lục Đạo.

Lúc này Từ Chí mới xuất hiện.

Y giáng tiên quang xuống trước mặt Địa Tạng Bồ Tát.

Hiện tại y chỉ có quả vị Bồ Tát, chưa thành Phật, cũng chỉ tương đương với Thái Ất của Đạo môn mà thôi.

Còn về vị Quan Âm Bồ Tát hậu thế kia là do Từ Hàng đạo nhân chuyển sang Tây Phương giáo, tuy danh là Bồ Tát nhưng thực chất là vị cách Đại La.

Địa Tạng thấy Từ Chí, tự nhiên vội vàng hành lễ: "Tây Phương giáo Địa Tạng, kiến qua tiền bối." Từ Chí lạnh nhạt gật đầu, cách tuyệt những hồn phách còn lại trong Lục Đạo Luân Hồi để tránh gây ảnh hưởng đến bọn họ.

Y mở miệng, ngữ khí không nhanh không chậm nhưng ẩn chứa cơ phong: "Ngươi muốn độ tận Lục Đạo, làm cho địa ngục trống rỗng?" Y đang hỏi Phật tâm của Địa Tạng, cũng giống như xem Đạo tâm có kiên định hay không.

Vì Tây Phương giáo đã tự lập thành Phật, y cũng không cần dùng xưng hô Đạo môn.

Địa Tạng lập tức kiên định đáp: "Tự nhiên là như vậy, mẫu thân ta vì tham ăn mà chịu tội, phận làm con tự nhiên phải chia sẻ ưu tư với mẹ.

Hiện nay trong địa ngục vô số sinh linh vong hồn chịu khổ, ta nhìn thấy mà lòng không nỡ." Từ Chí tiếp tục hỏi: "Địa ngục làm sao độ cho trống?" Ánh mắt Địa Tạng lấp lánh, câu hỏi này y biết.

Trong lòng y hiểu rõ, dù Thánh nhân ra tay cũng không thể độ tận địa ngục.

Hiện tại làm vậy chẳng qua là để mưu cầu một tôn quả vị mà thôi.

Hai chưởng hợp thập, y thành khẩn đáp: "Bần tăng không biết, duy nguyện dốc hết sức mọn để thiên địa được một mảnh thanh minh." Từ Chí vẻ mặt tùy ý tiếp tục đặt câu hỏi: "Kẻ nhập địa ngục đều là người tội nghiệt thâm trọng.

Những kẻ tội nghiệt thâm trọng đó nếu buông bỏ đồ đao, có thể thành Phật không?" Địa Tạng vội đáp: "Buông bỏ đồ đao, lập địa thành Phật." Từ Chí tỏ ra bộ dạng bừng tỉnh đại ngộ, lộ ra một tia mỉm cười.

Địa Tạng nhìn nụ cười của Từ Chí, ẩn ẩn có cảm giác không lành.

Quả nhiên, Từ Chí mỉm cười hỏi: "Nếu kẻ tội nghiệt thâm trọng buông bỏ đồ đao là có thể lập địa thành Phật, vậy tại sao người hành thiện tích đức lại phải trải qua chín chín tám mươi mốt nạn?" Địa Tạng bỗng bị hỏi cho im lặng, hồi lâu không nói gì.

Một lúc sau, Địa Tạng mới trả lời: "Kẻ tội nghiệt thâm trọng buông bỏ đồ đao còn khó hơn người hành thiện tích đức." Ngữ khí Từ Chí bỗng trở nên lăng lệ, chất vấn Địa Tạng: "Ngươi hiếu tâm cảm

thiên động địa, thân mang quả vị Bồ Tát, nếu ta giết ngươi, có thể coi là kẻ tội nghiệt thâm trọng không?" Trong lòng Địa Tạng kinh hãi, chỉ cảm thấy sát khí vô biên ập đến, nhất thời tay chân lạnh toát.

Có quả vị Bồ Tát gia thân, làm sao xuất hiện dị tượng này được?!

Trừ phi người đối diện thực sự đã động sát tâm!

Cho nên y mới thấy lạnh lẽo toàn thân, không thể tự chủ!

Chương 91

Địa Tạng mím môi tiếp tục đáp: "Ta có công đức gia thân, thí chủ nếu giết ta, thiên địa không dung, Thánh nhân giáo ta tự nhiên cũng không để yên.

Như vậy, thí chủ tự nhiên là kẻ tội nghiệt thâm trọng, sau này cũng phải xuống địa ngục một chuyến." Đây là đang uy hiếp Từ Chí.

Từ Chí cười lạnh: "Vậy nếu sau khi ta giết ngươi, lập tức buông bỏ đồ đao, liệu có thể thành Phật không?" Địa Tạng bị hỏi cho ngây người, chỉ có thể cứng đầu đáp: "Buông bỏ đồ đao, lập địa thành Phật." Chỉ có thể nói như vậy, nếu không sẽ là khinh nhờn giáo nghĩa Tây Phương giáo!

Đến lúc đó, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều có thể ra tay với y để thanh lý môn đồ!

Đừng nghi ngờ, khí độ của hai vị Thánh nhân này quả thực hơi kém.

Từ Chí trực tiếp ra tay, đặt lên đầu Địa Tạng.

Chỉ cần y bóp nhẹ một cái, Địa tạng sẽ mất mạng tại chỗ!

Nhưng y không hạ thủ mà thu tay lại.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chắc chắn có thể giác sát được tình hình ở đây nhưng không hề có động tĩnh.

Bọn họ còn hy vọng Từ Chí ra tay để cho bọn họ một cái cớ rời khỏi Tây Phương!

So với việc giết Địa Tạng để cho Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cái cớ ra tay, Từ Chí lại muốn tàn phá Phật tâm trong lòng Địa Tạng hơn. "Tại sao phải sợ hãi?" Từ Chí tiếp tục dẫn dắt Địa Tạng, giọng nói không

mặn không nhạt.

Địa Tạng suýt nữa thì muốn mắng to!

Từ Chí một tay có thể bóp chết y, làm sao không sợ cho được?!

Ai ngờ câu nói tiếp theo của Từ Chí như một đạo kinh lôi đánh thẳng vào Phật tâm của y! "Ta giết ngươi xong, tự nhiên buông bỏ đồ đao, tẩy sạch tội nghiệt, lập địa thành Phật." "Dùng một mạng của ngươi để nhân gian tịnh hóa một ma đầu, đổi lấy một vị đại Phật, có gì mà không nguyện ý?" "Ngươi lại vì sao phải sợ?" "Phải chăng ngươi cũng có tư tâm, chỉ muốn mình thành Phật, không muốn người khác thành Phật?" Phật tâm của Địa Tạng bị làm cho đại loạn, không màng đến sự chênh lệch thực lực, gần như điên cuồng gào thét: "Ta không có tư tâm!

Ta duy nguyện độ tận Lục Đạo, người người thiên hạ đều thành Phật!" Từ Chí lạnh lùng cười nhạt: "Đã như vậy, tại sao không nguyện ý độ ta thành Phật trước?" Địa Tạng ôm đầu, đau khổ hét lớn: "Ta phải độ tận Lục Đạo, khởi có thể chỉ độ một người?!

Nếu ta chỉ độ một người, sinh linh Lục Đạo vẫn chìm trong khổ hải, không những không có công đức mà còn mang đại tội nghiệt!" Từ Chí bỗng cười vang, từng chữ từng chữ đâm vào Phật tâm của Địa Tạng: "Miệng luôn mồm đòi độ tận Lục Đạo, nhưng đến một mình ta cũng không muốn độ?

Một người không độ được, lấy gì độ thương sinh thiên hạ?!" "Độ tận Lục Đạo, chẳng qua là vì muốn thành Phật mà thôi!" Địa Tạng 'bạch' một tiếng ngã quỵ dưới đất, trong mắt không còn ánh sáng.

Tu vi của y bỗng nhiên bắt đầu sụt giảm.

Trong chớp mắt, rớt khỏi quả vị Bồ Tát!

Đúng lúc này, một tiếng thở dài xa xăm vang vọng trong Địa phủ.

Một luồng Phật quang bỗng sinh ra, Phật quang đại tác, gần như muốn chiếu sáng toàn bộ Địa phủ.

Cùng lúc đó, một đạo vĩ lực bỗng nhiên áp chế đạo Phật quang đó, khiến nó chỉ còn tồn tại leo lét.

Bình Tâm nương nương ra tay, chiếm cứ ưu thế chủ trường, giao đấu một chiêu với Thánh nhân Tây Phương giáo!

Chỉ không biết là Tiếp Dẫn hay Chuẩn Đề ra tay.

Sau khi Phật quang bị áp chế, đại năng hai bên đều quy về bình tĩnh.

Chỉ có Địa Tạng là đang trong cơn giãy giụa.

Khí tức của y dần bình ổn lại, sinh sinh ổn định được quả vị Bồ Tát, không tiếp tục sụt giảm.

Tây Phương nghèo nàn vô cùng, chỉ có vài ba mống, vất vả lắm mới tu được quả vị Bồ Tát, Thánh nhân Tây Phương giáo tự nhiên không để nó mất đi.

Luồng Phật quang bị Bình Tâm nương nương áp chế bay vào mi tâm Địa Tạng, dần dần bao phủ toàn thân y, trực tiếp đưa y rời khỏi Địa phủ về Tây Phương.

Tuy nhiên, hạt giống nghi ngờ đã được gieo xuống trong lòng y.

Muốn tu hành tiến xa hơn nữa hầu như là điều không thể. "Bản tọa Chuẩn Đề, tiểu hữu có duyên với giáo ta, có nguyện ý đến Tây Phương ta một chuyến?" Từ Chí nghe thấy âm thanh này, không khỏi nhếch miệng.

Tên Chuẩn Đề này muốn độ hóa y sao?!

Từ Chí nhún vai, thản nhiên thốt ra hai chữ: "Không rảnh." Sau khi dứt khoát từ chối Chuẩn Đề, Từ Chí tiếp tục quay lại Nhân đạo luân

hồi trấn thủ.

Chương 92

Chỉ là quát lui một Địa Tạng mà thôi, mới chỉ chặn đứng vòng thâm nhập đầu tiên của Tây Phương giáo.

Từ Chí hiện tại có suy đoán, sở dĩ Hậu Thổ tìm y và Minh Hà giúp đỡ trấn thủ là để giữ vững địa bàn, không cho người khác thâm nhập vào.

Nếu y không xuyên không tới, không có biến số này giúp trấn áp, môn đồ các vị Thánh nhân chắc chắn sẽ thâm nhập vào.

Còn y và Minh Hà đều được hưởng công đức, khí vận lúc khai tịch Địa phủ, chiếm một vị trí cũng không có gì không ổn.

Huống hồ thực lực và thế lực của y đều không yếu, việc này có lợi cho Hậu Thổ.

Sở dĩ định ra kỳ hạn một vạn năm có lẽ là thời gian để Hậu Thổ ổn định thực lực, triệt để chưởng khống Địa phủ.

Theo thời gian trôi qua, các loại bố trí nổi tiếng hậu thế trong Địa phủ cũng dần bắt đầu hình thành.

Qua đó có thể thấy Địa phủ đang không ngừng hoàn thiện, thực lực Hậu Thổ cũng ngày một tăng cao.

Từ Chí đưa tay vẫy một cái, lấy ra một quyển sách tỏa ra quỷ khí vô tận.

Quyển sách này chính là Sổ Sinh Tử!

Việc thúc đẩy kiến lập Địa phủ, giúp đỡ trấn áp Địa phủ khiến y hiện nay có mối liên hệ với Địa phủ e là chỉ kém Hậu Thổ.

Cho nên y mới có thể triệu hoán Sổ Sinh Tử để sử dụng.

Đương nhiên cũng có yếu tố Hậu Thổ mặc hứa trong đó.

Khi chưa được phong làm Địa phủ Đế quân, hiện tại y cũng không thể tùy ý sửa đổi Sổ Sinh Tử.

Lấy được Sổ Sinh Tử chỉ là để tham ngộ đôi chút.

Năm xưa lúc Hồng Hoang mới khai tịch, cánh hoa Hỗn Độn Thanh Liên phân hóa thành Thiên, Địa, Nhân tam thư.

Trong đó, Thiên thư là Phong Thần Bảng, ước thúc chư thần, là thần khí có thể tiêu trừ nhân quả đại kiếp của thiên địa.

Địa thư là Màng thai đại địa, hiệu lệnh tổ mạch Hồng Hoang, do Trấn Nguyên Tử nắm giữ.

Chính nhờ Địa thư mà Trấn Nguyên Tử trở thành đại năng Hồng Hoang đỉnh cấp với phòng ngự vô song.

Nhân thư hóa thành Sổ Sinh Tử, có thể phán xét sinh tử con người, tiêu trừ nhân quả, trấn áp khí vận Địa phủ.

Nhân thư huyền diệu tự nhiên không kém gì Địa thư.

Nếu Trấn Nguyên Tử có thể nhờ Địa thư thành Chuẩn Thánh, Từ Chí hiện tại có cơ hội tự nhiên cũng có thể tham ngộ Nhân thư để thăng tiến.

Y có dự cảm đại chiến quyết chiến giữa Vu Yêu lưỡng tộc đã gần kề, nhất định phải tranh thủ mọi cơ hội để nhanh chóng thăng tiến.

Từ Chí đắm mình trong Nhân thư, không ngừng tham ngộ chí lý trong đó.

Đồng thời lấy điểm công đức ra hỗ trợ.

Hiện tại y có thể coi là lĩnh tụ Nhân tộc, hưởng khí vận Nhân tộc, có Nhân vương vị cách, việc tham ngộ lúc này đạt được hiệu quả làm ít công nhiều.

Đương nhiên, Nhân thư ghi chép về các chủng tộc Hồng Hoang, sự huyền diệu của vô số sinh linh Hồng Hoang chứ không chỉ riêng Nhân tộc.

Một lần ngộ đã qua ba ngàn năm.

Ba ngàn năm sau, trên thân y hiện ra khí tức Đại La trung kỳ.

Ngay cả Từ Chí cũng không ngờ tiến cảnh lại nhanh đến vậy.

Nhưng cũng bình thường, nội hàm tích lũy của y quá thâm hậu, tiến cảnh Đại La đỉnh phong hầu như không có trở ngại.

Hiện tại tích lũy đủ rồi bộc phát cũng là lẽ thường.

Từ Chí nhìn điểm cống hiến của mình, hiện giờ đã có tới hơn 80 triệu điểm.

Trước đó sau khi trở thành Nhân vương, thu đồ đệ, tặng bảo vật vốn đã dư lại 60 triệu điểm, ba vị đồ đệ lại ngày đêm không nghỉ kháng kích Yêu tộc, lập công lao hãn mã cho Nhân tộc.

Mỗi lần giết một tên yêu, Từ Chí lại có thêm một phần điểm cống hiến, dù sau đó đã đổi lấy một giọt Bàn Cổ tinh huyết để giao dịch với Vu tộc.

Nhưng nay ba ngàn năm qua đi, đã tích lại được hơn 80 triệu điểm.

Chương 93

Từ Chí lặng lẽ dùng Hỗn Độn Châu hộ trì, nuốt xuống 2/3 số giọt Bàn Cổ tinh huyết còn lại, vừa luyện hóa vừa tiếp tục tham ngộ tu hành.

Một giọt Bàn Cổ tinh huyết có thể tạo ra một vị Tổ Vu, đủ biết sức mạnh chứa đựng trong đó khổng lồ đến mức nào.

Không còn nghi ngờ gì nữa, trong toàn bộ Hồng Hoang này, Từ Chí chính là người cảm ngộ sâu sắc nhất về năng lượng pháp tắc chứa trong Bàn Cổ tinh huyết!

Bởi vì y từng nghe đích thân Bàn Cổ giảng đạo!

Sự lý giải về Lực chi đại đạo có thể nói là không ai bằng trong toàn bộ Hồng Hoang!

Cứ như vậy, Từ Chí lại tu hành thêm sáu ngàn năm.

Sáu ngàn năm này là sự tổng kết và tiêu hóa triệt để mọi cơ duyên nhận được từ khi tới Hồng Hoang.

Sau sáu ngàn năm, y đã có tu vi Đại La hậu kỳ.

Kỳ hạn vạn năm sắp đến, Từ Chí trả lại Sổ Sinh Tử.

Tiếp đó y động dụng toàn bộ số điểm cống hiến tích lũy qua năm tháng, trực tiếp dùng 120 triệu điểm cống hiến để luyện hóa sáu tầng cấm chế của Hỗn Độn Châu.

Trước đó đã luyện hóa sáu tầng, sau khi hoàn thành tầng thứ mười hai, toàn thân Từ Chí chấn động mạnh.

Y cứ thế biến mất khỏi Địa phủ ngay dưới mí mắt của Bình Tâm nương nương!

Tại nơi sâu nhất của Địa phủ, Bình Tâm nương nương nhíu mày nhìn về hướng Nhân đạo trong Lục Đạo Luân Hồi.

Dù ở trong Địa phủ nàng có thể sánh ngang Thánh nhân nhưng cũng không phát hiện được hình bóng Từ Chí!

Trước mắt Từ Chí không còn là cảnh sắc U Minh của Địa phủ, mà là một khung cảnh hỗn độn khi thiên địa chưa khai mở.

Sau khi luyện hóa 12 tầng cấm chế, y đã tiến vào tiểu thế giới hỗn độn bên trong Hỗn Độn Châu!

Từ Chí quan sát tiểu thế giới hỗn độn này, càng nhìn càng vui mừng.

Nếu ẩn thân trong tiểu thế giới này, ngay cả Thánh nhân cũng không có cách nào ra tay với y!

Tiểu thế giới này tuy chưa khai thiên lập địa để diễn hóa thành một Hồng Hoang khác, bên trong cũng chưa có sinh linh, nhưng ở đây có pháp tắc sung túc và hoàn thiện!

Hiện nay Hồng Hoang Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng chính là Thánh nhân đều bị Thiên đạo hạn chế.

Y không chỉ có thể tham ngộ pháp tắc ở đây mà còn có thể thoát khỏi sự hạn chế của Thiên đạo để trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thực thụ!

Như vậy y cũng đã có điều kiện để tiến thêm một bước trên con đường Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Kỳ hạn vạn năm đã đến, Từ Chí đi tìm Bình Tâm nương nương từ biệt.

Hiện tại y đã hoàn toàn khác biệt so với một vạn năm trước.

Trong vạn năm này, nhờ vào lợi thế của Địa phủ, y đã ổn định lại

tất cả mọi thứ của bản thân.

Như thế này, ở trong Địa phủ y không hề kém cạnh bất kỳ vị Thánh nhân nào!

Nếu Chuẩn Đề lại ra tay cách không, đừng hòng từ trong tay y mang người đi.

Thấy Từ Chí, trên mặt Bình Tâm nương nương lộ rõ vẻ vui mừng.

Nàng mở miệng trước: "Đa tạ đạo hữu đã giúp ta trấn áp vạn năm, quát lui Tây Phương giáo, giữ vững Địa phủ." Nói xong, Bình Tâm nương nương lấy ra một bộ đế miện tặng cho Từ Chí. "Bộ đế miện này, bất luận là ai đội lên cũng đều sẽ là Địa phủ Đế quân của ta." Quan miện này không phải linh bảo, mà giống như sáu chiếc bồ đoàn lúc Hồng Quân giảng đạo năm xưa vậy.

Từ Chí nhận lấy đế miện nhưng không lập tức thu cất mà tiếp tục mở miệng: "Ta muốn cùng Bình Tâm nương nương làm thêm một vụ giao dịch nữa thì sao?" Bình Tâm nương nương nghe Từ Chí nói vậy thì nảy sinh hứng thú: "Nói ta nghe xem, rốt cuộc là giao dịch gì." Đại La mà dám cùng Thánh nhân giao dịch, Từ Chí chắc là người duy nhất giữa trời đất này.

Ánh mắt Từ Chí lấp lánh thần quang.

Vu Yêu lượng kiếp e là không bao lâu nữa sẽ bắt đầu quyết chiến giữa hai tộc.

Hiện nay mượn sự tiện lợi của Địa phủ để mưu cầu thêm chút đồ vật, sau khi lượng kiếp kết thúc, Thánh nhân cũng không nhất định làm gì được y.

Từ Chí chậm rãi nói: "Các vị trí trong Địa phủ còn trống rất nhiều, hiện tại chính là lúc cần nhân thủ.

Ta với tư cách là Nhân vương của Nhân tộc, Đại sư huynh chấp giáo của Tiệt giáo, có thể phái người đến đảm nhiệm các vị trí trong Địa phủ." "...Hiện nay Địa phủ cơ bản đã hoàn thiện, chư thánh đều đang mưu tính nhúng tay vào Địa phủ." "Tây Phương nhị thánh và mấy vị bên Đông Phương đều không phải hạng vừa, chỉ dựa vào một mình Bình Tâm nương nương e là chống đỡ không nổi." "Ta có thể giúp nương nương liên hệ Sư tôn, vì nương nương mà ngăn cản mấy vị Thánh nhân kia, như vậy Địa phủ sẽ vô ưu." Bình Tâm nương nương cười cười: "Ngăn năm vị Thánh nhân khác nhúng tay vào, nhưng để Tiệt giáo và Nhân tộc chiếm cứ Địa phủ thì có gì khác biệt sao?" Từ Chí lắc đầu nói: "Nương nương ở vị thế Thánh nhân, lẽ nào lại không hiểu?" "Vị trí trong Địa phủ nhất định phải có người ngồi, sự khác biệt chỉ là ở chỗ người đó là ai mà thôi." "Nương nương tự hỏi xem, rốt cuộc là Nhân tộc và Tiệt giáo ta ngồi giữ các vị trí Địa phủ tốt hơn, hay là để môn hạ của Tây Phương nhị thánh, Lão Tử, Nguyên Thủy chiếm lấy tốt hơn?" Thấy Bình Tâm nương nương bắt đầu suy tính, Từ Chí tiếp tục bồi thêm: "Tây Phương nhị thánh ở phía Tây, coi Tây Phương là cơ sở thành đạo, dốc hết thảy để tu phục tổ mạch Tây Phương.

Chương 94

Hai kẻ đó so với ai khác cũng đều thèm muốn vị trí trong Địa phủ.

Nếu để hai kẻ đó chiếm được vị trí, Địa phủ này còn là của Bình Tâm nương nương nữa không?" Từ Chí không hề nói quá, trong Tây Du lượng kiếp hậu thế, quyền lên tiếng của các phủ quân trong Địa phủ liệu có nổi danh bằng những Bồ Tát, Câu-đà của Tây Phương giáo mà đại diện là Địa Tạng Vương không?

Tham vọng của hai vị Tây Phương giáo lớn lắm.

Sau này gia giáo phân cắt, tàm thực khí vận Địa phủ, Bình Tâm nương nương trực tiếp quy ẩn, đâu còn uy thế Thánh nhân của chủ nhân Địa phủ như lúc mới thân hóa Địa phủ này?

Có thể không tranh quyền thế, không màng hư danh, nhưng khí vận bị xâu xé, thành quả thân hóa luân hồi bị rút tỉa, liệu có thể dễ dàng buông bỏ?

Sau khi thân hóa luân hồi, nàng và Địa phủ vốn là một thể hai mặt, hơi thở tương thông. "Còn về Lão Tử, Nguyên Thủy hai vị, nương nương hiện nay có thiện cảm với bọn họ không?" Câu nói này của Từ Chí thực sự đã chạm đúng vào lòng Bình Tâm nương nương!

Sau khi Vu Yêu lượng kiếp kết thúc, ngay cả Cộng Công cũng có thể phát hiện ra chân tướng, hiểu rõ tất cả đều là âm mưu của Thánh nhân!

Đặc biệt là Lão Tử đã góp sức rất lớn, Nguyên Thủy vốn lại liên kết chặt chẽ nhất với Lão Tử.

Bình Tâm nương nương hiện giờ là Thánh nhân, lẽ nào lại không hiểu!

Từ Chí nói xong lại tung ra một con bài tẩy lớn. "Nương nương, ta ở đây có một điều kiện, người hãy nghe xong rồi hãy quyết định." "Không bao lâu nữa Vu Yêu quyết chiến sẽ bắt đầu.

Nương nương hiện giờ ở vị thế Thánh nhân, chắc chắn phải biết kết cục cuộc đại chiến này.

Dưới sự vận chuyển của Thiên đạo, kết cục chỉ có thể giống như tam tộc Long Phượng Kỳ Lân năm xưa, lưỡng bại câu thương!" "Nương nương thực sự không cân nhắc cho Vu tộc một chút sao?" "Ta ở đây bảo chứng với nương nương, nếu Vu tộc chiến bại, ta sẽ hộ trì Vu tộc, giúp một bộ phận Vu tộc chuyển sinh thành Nhân tộc." "Khí vận Nhân tộc đang đỉnh thịnh, chỉ chờ Vu Yêu lưỡng tộc thoái tràng là sẽ trở thành nhân vật chính của thiên địa." "Ta bảo chứng sẽ cho những người Vu tộc chuyển sinh đó một tràng cơ duyên, để họ có tư cách tranh đoạt vị trí Nhân hoàng!" "Dù có thất bại trong việc tranh Nhân hoàng, họ vẫn có thể nhậm chức tại Địa phủ, so với Yêu tộc thì Vu tộc vẫn có thể cười đến cuối cùng, nương nương thấy thế nào?" Từ Chí liên tiếp mở miệng, cuối cùng đã khiến Bình Tâm nương nương động tâm!

Thực tế, vụ giao dịch này giống như tay không bắt giặc vậy.

Dù y không can thiệp, hậu thế vẫn có việc Vu tộc chuyển thế thành Nhân tộc, chính là cuộc chiến Xi Vưu tranh đoạt với Hiên Viên!

Bình Tâm nương nương trầm tư hồi lâu, Từ Chí cũng đứng đó đợi nàng đưa ra quyết định.

Cuối cùng, sau khi thôi diễn thiên cơ vô số lần, nàng phát hiện những gì Từ Chí nói chính là hình thế tương lai!

Bình Tâm nương nương nhìn chằm chằm Từ Chí, như thể lần đầu tiên nhận thức về con người này.

Thánh nhân chí tôn lại không nhìn thấu đáo bằng kẻ trước mặt này!

Nàng cũng không biết Từ Chí là người xuyên không về, biết hết mọi xu hướng của tương lai. "Được, vậy ta sẽ phong cho ngươi quyền thế của Thập Điện Diêm La, Ngũ Phương Quỷ Đế trong Địa phủ!" Cuối cùng Bình Tâm nương nương đã hạ quyết tâm hợp tác với Từ Chí.

Sau khi nhận được lời hứa của Bình Tâm nương nương, Từ Chí lập tức hành động, lấy Thanh Bình Kiếm liên hệ với Thông Thiên.

Thông Thiên nhận được tin của Từ Chí, ngay lập tức tới Địa phủ.

Hành động này tự nhiên thu hút sự chú ý của chư thánh.

Các bộ phận trong Địa phủ vừa mới hoàn thiện, Thông Thiên đã vội vàng chạy tới Địa phủ, chắc chắn là có mờ ám!

Lão Tử lập tức phái Huyền Đô, Nguyên Thủy cũng phái Kim Tiên môn hạ tới, Tây Phương nhị thánh còn đích thân lên đường, ngưng kết ra một đạo phân thân chạy tới.

Tuy nhiên Bình Tâm nương nương trực tiếp đóng cửa lối vào Địa phủ, bất kỳ sinh linh nào còn sống đều bị chặn ở bên ngoài không được tiến vào một bước!

Bình Tâm nương nương, Thông Thiên và Từ Chí ba người ngồi xuống, bàn bạc kỹ lưỡng về việc phong chức cho các vị trí trong Địa phủ.

Tuy Bình Tâm nương nương giao đại quyền phong chức cho Từ Chí, nhưng Từ Chí cũng không thể ngốc đến mức phong đại.

Nếu không sau này khiến Bình Tâm nương nương nổi giận thì ai cũng không có kết cục tốt.

Dù sao người ta cũng là Thánh nhân thực thụ!

Mấy chục năm sau, Địa phủ cuối cùng cũng mở cửa trở lại.

Khoảnh khắc mở cửa, chư thánh đều không ngồi yên được nữa, Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều giáng lâm nơi đây.

Tuy chân thân chưa tới nhưng uy năng đã hiện, nếu muốn thực sự tới thì cũng chỉ trong nháy mắt.

Từ Chí là vị Đại La Kim Tiên duy nhất kẹp ở giữa, cảm nhận được áp lực vô cùng lớn.

Chương 95

Nhưng y vẫn mặt không đổi sắc, bình thản tự nhiên hướng về phía chư thánh chắp tay: "Kiến qua hai vị Sư thúc, hai vị Thánh nhân." Lời nói không mặn không nhạt, như thể chỉ chào hỏi người cùng vai vế.

Nếu đấu pháp, tự nhiên không thể thắng được Thánh nhân.

Từ Chí phán đoán chiến lực hiện tại của mình có lẽ có thể giao thủ với Thánh nhân, nhưng muốn thực sự chiến thắng Thánh nhân thì đó là si tâm vọng tưởng.

Tuy nhiên, sau khi luyện hóa 12 tầng cấm chế Hỗn Độn Châu, y có thể ẩn thân vào đó bất cứ lúc nào.

Đánh không lại thì trốn.

Để Thông Thiên mang theo Hỗn Độn Châu chạy trốn, mấy vị Thánh nhân kia làm gì được y?

Đương nhiên cách này hơi mất mặt, nếu không phải vạn bất đắc dĩ Từ Chí sẽ không làm vậy.

Sau mưu đồ lần này, chưa biết chừng y có thể ngồi ngang hàng với Thánh nhân!

Nếu không thì cần gì phải chịu áp lực từ chư thánh để mưu cầu các vị trí trong Địa phủ?

Bốn người đều nhìn Từ Chí một cái, không nói gì thêm.

Hiện nay các Thánh nhân Hồng Hoang đều ở đây, không ai lại không biết xấu hổ mà ra tay với một tiểu bối.

Nguyên Thủy kiến không có động tĩnh bèn lên tiếng trước: "Nay

Địa phủ đã thành, mang đại khí vận đại công đức, chính là lúc thiếu nhân thủ hỗ trợ Bình Tâm quản lý Địa phủ.

Xiển giáo ta có Thập Nhị Kim Tiên đều là những phúc đức kim tiên có căn cơ xuất chúng, vừa hay thích hợp để quản lý nơi này." Lão ta tỏ vẻ như đang nghĩ cho Bình Tâm nương nương, thành khẩn nói: "Thiên đình Yêu tộc đều có một đám trọng thần, có hai vị Đế và mười đại Yêu Thánh.

Địa phủ chỉ có một người, để nàng tự mình quản lý chẳng phải sẽ phân tâm ảnh hưởng đến tu hành sao, chi bằng chia cho môn hạ ta vài vị trí?" Lão Tử cũng thản nhiên mở miệng: "Môn hạ ta chỉ có một đồ đệ là Huyền Đô, cũng thích hợp với Địa phủ, hay là cho hắn một tôn vị trí Đế quân." Tây Phương nhị thánh cũng lên tiếng, Chuẩn Đề giả vờ bộ dạng sắp khóc đến nơi mà nói: "Địa phủ chắc không phân chia Đông Tây chứ, chẳng lẽ Tây Phương ta một người cũng không có.

Tây Phương ta nghèo nàn vô cùng, địa mạch đều bị đánh nát, chỉ có thể dựa vào ta và sư đệ ngày đêm tu bổ, đến cả chỗ dung thân cũng không có!" Bình Tâm nương nương nhìn cảnh này, trên mặt tuy không có biểu cảm nhưng thực tế trong lòng lại không khỏi thầm suy tính.

Những gì họ nói thực sự giống hệt dự liệu trước đó của Từ Chí!

Bình Tâm nương nương nghe xong những lời này không hề có ý thương xót, trái lại còn lùi sau một bước, nói với chư thánh. "Các vị đạo hữu muộn rồi, ta đã đáp ứng đạo hữu Từ Chí, trao quyền phong chức Địa phủ cho y, do y phong chức Ngũ Phương Quỷ Đế và Thập Điện Diêm La." Nàng mỉm cười, đẩy hoàn toàn chuyện này cho Từ Chí.

Hèn gì trước đó nàng đáp ứng thống khoái thế, hóa ra là muốn mượn tay Từ Chí ứng phó với các Thánh nhân khác.

Tuy nhiên nàng cũng không thể hoàn toàn mặc kệ, bèn cùng Thông

Thiên đứng sau lưng chống lưng cho Từ Chí.

Ở trong Địa phủ chiếm lợi thế chủ trường, cộng thêm Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên, hai người ngăn cản bốn vị Thánh nhân chắc không thành vấn đề.

Từ Chí đảo mắt nhìn một vòng, đã muốn đại quyền phong chức Địa phủ thì tự nhiên phải gánh vác nhân quả to lớn này.

Từ Chí cười sái thoát, trực diện chư thánh, lời nói ra khiến mọi người kinh ngạc. "Quả vị Địa phủ đã có định số.

Phong Đô Đại Đế, Ngũ Phương Quỷ Đế, Thập Điện Diêm La đều đã định xong rồi.

Còn có một số quỷ sai âm binh, Ngưu Đầu Mã Diện chưa có chủ, hiện vẫn chưa định đoạt.

Mấy vị nếu có ý xin cứ mở lời, ta nhất định sẽ giúp sắp xếp." Lời vừa thốt ra, mặt mũi các Thánh nhân đều không còn chỗ để!

Đích thân bọn họ tới đây lẽ nào chỉ để mưu cầu mấy chức Ngưu Đầu Mã Diện?! "Sư điệt, xem ra Sư đệ không dạy ngươi cách tôn kính Thánh nhân rồi!" Nguyên Thủy bỗng hiện thân ra tay với Từ Chí!

Lão Tử ở bên cạnh phất trần một cái, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng ra tay ngăn cản Thông Thiên và Hậu Thổ, không cho hai người kịp ra tay hỗ trợ!

Trên thân Từ Chí bộc phát ra uy năng hạo đãng, chỉ có thể dựa vào sức một mình chống đỡ một chiêu!

Từ Chí không trốn vào trong Hỗn Độn Châu!

Y dùng Hỗn Độn Châu che đậy dị tượng Tam hoa tụ đỉnh mười hai phẩm, giải phóng toàn bộ chiến lực!

Sau khi 12 tầng cấm chế được luyện hóa, dù sử dụng trước mặt

Thánh nhân thì họ cũng không phát giác ra Hỗn Độn Châu!

Trên đỉnh đầu Từ Chí, tam hoa tỏa ra thanh quang mông lung.

Ba mặt bảo kỳ cùng Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên đồng thời hộ trì, Cửu Chuyển Huyền Công vận hành đến cực hạn.

Chương 96

Y có cảm giác mình có thể đỡ được!

Việc này chưa chắc đã khó khăn như tưởng tượng!

Thậm chí y còn không dùng đến Hồng Mông Lượng Thiên Thước mà trực tiếp đấm ra một quyền!

Nói thì dài nhưng thực tế từ lúc Nguyên Thủy ra tay đánh ra một đạo tiên quang cho đến khi Từ Chí kích trả lại, thời gian chưa tới một phần trăm hơi thở!

Đạo tiên quang Nguyên Thủy đánh ra tan nát từng mảnh, bị một quyền của Từ Chí đánh vào hư vô!

Uy thế của đạo tiên quang đó e là ngay cả Chuẩn Thánh đỉnh cấp cũng khó mà đỡ nổi!

Vậy mà tiên quang hộ thể của Từ Chí còn không hề lay động!

Mặt Nguyên Thủy lập tức tối sầm lại.

Tuy lão chưa dùng toàn lực nhưng cũng có tâm tư đánh Từ Chí vào luân hồi.

Không ngờ lại bị Từ Chí phá giải dễ dàng như vậy!

Đồng tử co rụt lại, lão mới nhìn rõ những gì Từ Chí đang thể hiện.

Tam hoa tụ đỉnh chín phẩm, Lực chi đại đạo đã đạt đến mức đăng đường nhập thất!

Sao có thể chứ?!

Tam hoa tụ đỉnh chín phẩm ngay cả Tam Thanh cũng chưa ngưng kết được!

Toàn bộ Hồng Hoang này có lẽ chỉ có Hồng Quân mới có tam hoa phẩm giai như vậy! ...Y tham ngộ Lực chi đại đạo không phải mới nhập môn mà đã có sự tham ngộ sâu sắc.

Nếu để Nguyên Thủy biết tam hoa của Từ Chí là mười hai phẩm (bị Hỗn Độn Châu che đậy), còn Lực chi đại đạo là do đích thân Bàn Cổ chỉ dạy, thì không biết lão sẽ nghĩ thế nào.

Từ Chí vung vẩy tay, vô cùng mãn nguyện với biểu hiện của cú đấm vừa rồi.

Dù sao đi nữa y cũng đã lấy cảnh giới Đại La hậu kỳ để đỡ lấy công thế của Thánh nhân, thậm chí còn chiếm ưu thế!

Tuy biết rõ Nguyên Thủy chưa dùng toàn lực, nhưng y đã dùng toàn lực đâu?!

Cuộc va chạm giữa các cường giả sau Đại La không chỉ dựa vào pháp lực, linh bảo bản thân, mà còn liên quan đến nhiều khái niệm huyền diệu như khí vận, công đức, nhân quả.

Từ Chí có sự gia trì của ba thế lực lớn là Nhân tộc, Tiệt giáo và Địa phủ, nếu động dụng toàn bộ thực lực tuyệt đối sẽ tăng vọt!

Nguyên Thủy thấy cảnh này thì mặt mũi không còn, lập tức bạo nộ ra tay!

Thông Thiên và Bình Tâm nương nương cũng không phải hạng vừa!

Hai người trước đó bị đối phương chiếm tiên cơ nên chậm mất một nhịp, lẽ nào giờ lại để lỡ lần nữa?! "Hảo cửu chưa cân nhân động thủ liễu, bất như ngã dã thí thí!" Thông Thiên cười lớn một tiếng, trực tiếp bố hạ Tru Tiên Kiếm Trận, thu sạch Lão Tử, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề vào trong! "Đồ đệ, lấy Nhị sư thúc của ngươi ra thử tay nghề đi!" Từ Chí nghe vậy thì nở nụ cười khổ, Sư phụ chân tâm

đại, thật sự để lại cho y một vị Thánh nhân.

Nhưng y cũng biết Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên phải bốn vị Thánh nhân liên thủ mới phá được.

Sau lưng lại có Bình Tâm nương nương lược trận, tại sao không thể đấu với Nguyên Thủy một trận để thử chiến lực hiện tại chứ?!

Từ Chí bạo hát một tiếng, Đồ Yêu Kiếm vượt qua vạn dặm rơi thẳng vào trong khánh vân trên đầu y, được tam hoa nâng đỡ.

Thanh Bình Kiếm cũng tỏa ra uy thế đại tác, rơi vào khánh vân.

Sổ Sinh Tử từ trong Địa phủ bay ra cũng rơi vào khánh vân.

Khí vận của ba đạo Nhân tộc, Tiệt giáo, Địa phủ gia thân, công đức thanh quang nồng đậm quanh thân khiến Nguyên Thủy cũng phải tâm kinh nhục khiêu!

Từ Chí không nói lời thứ hai, tiên phong phát động công thế!

Bình Tâm nương nương âm thầm ra tay, cách tuyệt sự mượn dùng thiên địa chi lực của Nguyên Thủy.

Điểm mạnh nhất của Thánh nhân chính là có thể mượn dùng thiên địa chi lực, điều động thiên địa chi uy để công phạt.

Chương 97

Hiện tại Bình Tâm nương nương nhờ vào địa lợi của Địa phủ đã thu hẹp phạm vi mượn lực của Nguyên Thủy đến mức cực hạn!

Đồng thời nàng luôn lưu ý, chỉ cần Từ Chí có chút nguy hiểm nào sẽ lập tức ra tay cứu giúp.

Từ Chí và Nguyên Thủy va chạm kịch liệt.

Cả hai người đều đang bực tức nên tự nhiên không nương tay.

Nguyên Thủy đã mất hết thể diện, trong lòng sớm đã sinh hận với Từ Chí, nay giao thủ tự nhiên mang theo tâm tư muốn chém giết y!

Tuy việc điều động thiên địa chi lực bị cản trở nhưng pháp lực của lão cũng không phải hư danh, Ngọc Thanh tiên pháp liên tiếp tung ra, linh bảo bản thân đều tỏa ra bảo quang chói lọi.

Càng đánh Nguyên Thủy càng kinh hãi.

Chất lượng linh lực của Từ Chí không hề kém cạnh lão, cảm ngộ về đại đạo cũng chỉ kém một chút mà thôi!

Lão bị áp chế, đánh với Từ Chí thành một trận hòa!

Đây là kết quả Từ Chí đã luyện tập hàng vạn năm trong hỗn độn!

Nguyên Thủy biết muốn thắng chắc phải đợi đến khi Từ Chí kiệt lực mới có hy vọng!

Từ Chí việt chiến việt dũng, hai người liên chiến ba ngày ba đêm bất phân thắng bại! "Đủ rồi!

Đừng làm loạn nữa!" Bỗng nhiên một đạo uy thế áp xuống, tách chư thánh và Từ Chí ra. "Địa phủ chi vị cứ theo sự sắp xếp của Bình Tâm, các ngươi không được tự tiện ra tay nữa.

Thánh nhân chí tôn mà ra thể thống gì!" Dưới giọng nói đầy uy nghiêm ấy, chư thánh đều cúi đầu hướng về phương xa. "Tuân mệnh Lão sư." Chính là Hồng Quân ra tay định đoạt chuyện này!

Tuy đấu pháp không thắng nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, người cười đến cuối cùng chính là Từ Chí!

Lúc này Từ Chí cũng đã có cái nhìn rõ ràng về chiến lực thực sự của mình.

Chiến lực thực tế của y hiện nay nằm ở khoảng giữa Chuẩn Thánh và Thánh nhân.

Chuẩn Thánh đỉnh phong có thể đánh, Thánh nhân có thể giao chiêu.

Nhưng nếu để Thánh nhân dẫn động thiên đạo chi lực, điều động thiên địa chi uy thì y chỉ có thể bại trận.

Trước đó sở dĩ có thể đánh hòa với Nguyên Thủy là vì Bình Tâm nương nương chiếm địa lợi Địa phủ, hạn chế Nguyên Thủy mượn dùng thiên địa chi lực.

Dù vậy cũng đã đủ kinh người rồi!

Phải biết y còn chưa tới Chuẩn Thánh.

Y còn giấu một chiêu sát thủ là Thí Thần Thương!

Đó là bảo vật có thể làm thương tổn nguyên thần Thánh nhân, do chưa tế luyện hoàn toàn nên chưa mang ra sử dụng.

Đợi bốn vị Thánh nhân lui đi, ba người Từ Chí, Thông Thiên, Bình Tâm nương nương đều thở phào nhẹ nhõm.

Đối mặt với bốn vị Thánh nhân, áp lực của ba người rất lớn.

Nay đã bình an vô sự, tự nhiên là lúc chia chác chiến quả.

Từ Chí lấy ra bộ đế miện Bình Tâm nương nương tặng, đội trực tiếp lên đầu.

Phía sau y dần hiện ra một chiếc đế tọa.

Từ Chí ngồi lên đế tọa, y phục trên người tự nhiên hóa thành một bộ đế bào. "Ngày hôm nay, bản tọa là Phong Đô Đại Đế, chấp chưởng U Minh!" "Trong Hồng Hoang, kẻ chưa đạt đến vị cách Đại La đều phải vào Lục Đạo Luân Hồi, nghiệp lực nhân quả, mệnh số phúc duyên đều được ghi chép trên Sổ Sinh Tử!" Giọng nói truyền khắp thiên hạ, vang dội trong Tam giới, vô số sinh linh chỉ cần chưa thành Đại La đều phải cúi đầu.

Phong Đô Đại Đế là vị cách thực quyền trong Địa phủ, là người quản lý cao nhất chỉ sau Bình Tâm nương nương.

Những lợi ích thu được tự nhiên cũng là lớn nhất!

Chương 98

Ngồi vào vị trí này, y cảm nhận được vô số khí vận công đức nhập thể, tôn lên vẻ uy nghiêm như vua của chúng tiên.

Thực tế vị cách Phong Đô Đại Đế không hề kém cạnh chủ nhân Thiên đình!

Sở dĩ danh tiếng Phong Đô Đại Đế hậu thế không hiển hách là do môn nhân chư thánh, đặc biệt là Tây Phương giáo xâm nhập Địa phủ để xâu xé thành quả.

Tiếp đó, Phán Quan Bút trong tay Từ Chí vung lên, một tia bản nguyên của hàng tỷ sinh linh Hồng Hoang đều bị tách ra một phần, khắc lục lên Sổ Sinh Tử.

Ngay cả cường giả cảnh giới Thái Ất Kim Tiên tính mệnh cũng được khắc lên trên, do Sổ Sinh Tử quản lý.

Còn về Đại La Kim Tiên, sau khi tam hoa trên đỉnh nở rộ sẽ không thuộc quyền quản hạt của Địa phủ nữa, mà do sự vận chuyển của Thiên đạo quyết định, do lượng kiếp định sinh tử.

Tiếp đó Từ Chí bắt đầu phong tước các quả vị trong Địa phủ. "Bản tọa bắt đầu từ lúc này sẽ phong chức Ngũ Phương Quỷ Đế!

Phong Toại Nhân Thị của Nhân tộc làm Đông Phương Quỷ Đế, trị vì núi Đào Chỉ, Quỷ Môn Quan!

Phong Truy Y Thị của Nhân tộc làm Tây Phương Quỷ Đế, trị vì núi Ba Trủng!

Phong Hữu Sào Thị của Nhân tộc làm Bắc Phương Quỷ Đế, trị vì núi La Phong!

Phong Thương Hiệt của Nhân tộc làm Nam Phương Quỷ Đế, trị vì

núi La Phù!

Phong Đa Bảo Đạo Nhân của Tiệt giáo làm Trung Ương Quỷ Đế, trị vì núi Bào Độc!" Lời của Từ Chí vừa dứt, trong U Minh lập tức dâng trào vô số công đức, chia làm năm phần bay thẳng tới chỗ Nhân tộc và Tiệt giáo!

Nhân tộc nay đã chiếm bốn tôn vị trí Quỷ Đế Địa phủ, bốn người họ vốn là Đại La của Nhân tộc, nay lại được khí vận công đức gia thân.

Sau này hưởng thụ sự gia trì của Nhân tộc và Địa phủ, việc chứng đắc vị trí Chuẩn Thánh cũng không phải là chuyện lạ!

Chức Quỷ Đế này sau khi được phong cũng không bắt buộc phải thường trú tại Địa phủ.

Sau này các vị trí Thập Điện Diêm La, Phán Quan Địa phủ, Hắc Bạch Vô Thường, Ngưu Đầu Mã Diện, Mạnh Bà... mới cần ở lại lâu dài để duy trì sự vận hành của Địa phủ.

Những vị trí đó cũng không có gì phải tranh giành.

Từ Chí trước đó đã trao đổi với Bình Tâm nương nương và Thông Thiên, nay lần lượt phong xuống để định đoạt các vị trí trong Địa phủ.

Không lâu sau, những người Tiệt giáo và Nhân tộc nhận được quả vị lần lượt kéo đến Địa phủ.

Những người này lần lượt hành lễ với Từ Chí và Bình Tâm nương nương rồi bắt đầu vào vị trí để duy trì sự vận hành của Địa phủ.

Hàng tỷ sinh hồn bắt đầu hoạt động có trật tự dưới sự sắp xếp của Địa phủ.

Địa phủ hiện nay có Bình Tâm nương nương tọa trấn, liên hợp

với Từ Chí và Thông Thiên, đã nắm chắc quyền kiểm soát trong tay.

Hai tôn Thánh nhân cộng với chiến lực của Từ Chí, quả thực là cố nhược kim thang!

Sau này dù Tây Phương giáo hay Lão Tử, Nguyên Thủy muốn mưu tính Địa phủ cũng là chuyện không thể.

Từ nay về sau, Địa phủ sẽ không còn là con rối của Tây Phương giáo nữa.

Nếu đúng lúc Tây Du lượng kiếp, con khỉ kia lại đánh vào Địa phủ định sửa Sổ Sinh Tử, e là ngay cả Thập Điện Diêm La hiện nay cũng có thể ra tay trấn áp nó!

Tây Phương giáo tái tá trợ Địa phủ câu động khí vận, ức Đạo dương Phật chỉ là si tâm vọng tưởng!

Một Địa phủ như vậy mới là danh xứng với thực!

Là nơi quy túc của vô số sinh linh Hồng Hoang sau khi chết, sánh ngang với đại thế lực Thiên đình!

Thậm chí còn mạnh hơn Thiên đình hiện tại.

Dù sao hiện nay trong Địa phủ cũng có hai vị Thánh nhân tọa trấn.

Bình Tâm nương nương bất năng xuất thủ, nhược hữu nhân yếu tổn hại Địa phủ, Thông Thiên đệ nhất cá dã bất năng đáp ứng!

Sau khi phong chức xong, Từ Chí cảm thấy trên người bắt đầu ẩn hiện một lãnh địa.

Tuy mới chỉ là sơ hình nhưng y đã cảm nhận được diệu dụng của nó.

Chương 99

Chỉ chờ đến khi Vu Yêu đại chiến kết thúc, Nhân tộc bắt đầu đứng vững giữa trời đất thì nó mới tỏa sáng rực rỡ.

Đến lúc đó, dù Từ Chí không thành Thánh nhân thì cũng thực sự có chiến lực của Thánh nhân! [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã trấn thủ Địa phủ một vạn năm, nhận được 15 triệu điểm công đức!] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã ngăn chặn Tây Phương giáo xâm nhập, nhận được một luồng Hồng Mông Tử Khí!] [Đinh!

Vì Nhân tộc mưu cầu bốn tôn vị trí Quỷ Đế Địa phủ, nhận được 300 triệu điểm cống hiến!] Sau khi Từ Chí phân phong quả vị tại Địa Phủ, hắn không rời đi ngay mà dùng hết số điểm cống hiến vừa nhận được.

Ba trăm triệu điểm cống hiến toàn bộ đổ vào một món pháp bảo: Thí Thần Thương!

Sau khi Thí Thần Thương rớt xuống cấp bậc Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo, bên trong chỉ còn lại bốn mươi sáu đạo cấm chế.

Mỗi khi luyện hóa một đạo không cần tiêu tốn hai mươi triệu điểm khổng lồ như Hỗn Độn Châu, mà chỉ cần mười triệu điểm.

Hắn trực tiếp đổ toàn bộ ba trăm triệu điểm vào, luyện hóa được ba mươi đạo cấm chế của Thí Thần Thương.

Như vậy, hắn đã có thủ đoạn chân chính để uy hiếp và đả thương nặng nề Thánh nhân.

Sau đó, Từ Chí mới bắt đầu tác động vào A Tu La đạo trong Lục Đạo Luân Hồi.

Trước khi thời hạn trấn thủ Địa Phủ một vạn năm kết thúc, hắn lại nhận được tin tức của Minh Hà, mời hắn đến A Tu La tộc một chuyến.

Đến tận bây giờ, hắn mới rảnh tay đi tới đó.

Từ Chí phân ra một đạo nguyên thần, thông qua A Tu La đạo xuyên qua luân hồi, tiến vào tộc địa.

Sau khi xuyên qua luân hồi, Huyết Hải cuộn trào tự động ngưng tụ thành một phó thân thể cho hắn.

Ngay khi hắn giáng lâm, Minh Hà vốn luôn quan sát Huyết Hải đã nhận ra Từ Chí, trực tiếp hiện thân bên cạnh.

Minh Hà thu liễm uy thế, nhưng sát khí đầy mình thì không cách nào che giấu được.

Chuyện Từ Chí giao thủ với Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn không truyền ra ngoài.

Nếu chuyện này lộ ra, chắc chắn sẽ kinh thế hãi tục, chấn động cả Hồng Hoang!

Nhưng lúc đó uy áp của Thánh nhân bao trùm khắp nơi, không kẻ nào trong Hồng Hoang có thể nhìn trộm, nên cũng không ai biết kết quả.

Minh Hà đối đãi với Từ Chí như người cùng vai vế.

Lão nhiệt tình đưa Từ Chí đến đạo trường, lấy linh quả linh tửu ra chiêu đãi.

Hai người cùng nhau uống rượu đàm đạo, Từ Chí không hỏi xem Minh Hà rốt cuộc đang toan tính điều gì.

Sau ba tuần rượu, Minh Hà rốt cuộc không nhịn được nữa, thở dài nói: “Từ đạo hữu, thực không giấu gì ngươi, ta biết trên người ngươi

có một kiện Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên.

Lần này mời ngươi tới chính là để cầu mượn vật ấy." Từ Chí nhất thời chưa hiểu Minh Hà cầu mượn để làm gì.

Thấy hắn không lập tức từ chối, Minh Hà tiếp tục nói: "Ta học theo Nữ Oa Thánh nhân sáng tạo ra A Tu La tộc, học theo chư Thánh lập ra A Tu La giáo, đều là để tiến thêm một bước.

Tuy nhiên, dù đã mượn sức mạnh Huyết Hải tạo ra A Tu La tộc, trong tộc cũng không thiếu kẻ thực lực cường hãn, nhưng công đức ta nhận được lại chẳng bao nhiêu.

Ta suy đi tính lại, có lẽ là do A Tu La tộc chủ về sát phạt, nhân quả quá nặng nề.

Trong tay ta có một đóa Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Ta có ý định dùng Nghiệp Hỏa Hồng Liên thiêu đốt nghiệp lực của A Tu La tộc, lại dùng Tịnh Thế Bạch Liên hộ trì thanh tịnh, tẩy địch nghiệp lực, trừ bỏ sát phạt, diễn hóa lại A Tu La tộc một lần nữa!" Ngay cả Từ Chí cũng bị đại thủ bút của Minh Hà làm cho chấn động!

Không ngờ lão lại có dã tâm như vậy, muốn tái diễn A Tu La tộc để giành lại công đức, trùng kích Thánh vị!

Nhưng đây mới chính là tư thái nên có của một đỉnh cấp cường giả trong Hồng Hoang!

Dưới Thánh nhân đều là kiến hôi, dù là Chuẩn Thánh cũng chỉ là con kiến hôi mạnh hơn một chút.

Nhưng không có vị Chuẩn Thánh nào không khao khát Thánh vị, muốn làm người đánh cờ trong thiên hạ!

Trong các truyền thuyết Hồng Hoang kiếp trước, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên chưa từng xuất hiện, chắc hẳn Minh Hà cũng đã

từng nỗ lực nhưng bất thành.

Chương 100

Minh Hà lập ra A Tu La giáo, hô khẩu hiệu sát thiên, sát địa, sát chúng sinh, cứ ngỡ giết hết thảy là có thể thành đạo.

Nhưng giữa thiên địa có Thánh nhân bảo hộ, làm sao lão thực hiện được.

Nay có Từ Chí là biến số tiến vào Hồng Hoang, mang theo Tịnh Thế Bạch Liên, Minh Hà nghĩ ra cách này cũng không có gì lạ.

Từ Chí đặt chén rượu xuống hỏi: "Phải xem ngươi có thể trả giá đại giới như thế nào.

Nếu thứ ngươi đưa ra đủ khiến ta động tâm, không phải là không thể." Minh Hà mỉm cười nói ra điều kiện của mình: "Ta chỉ cần mượn Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên một thời gian, không cần sở hữu nó.

Khi Vu Yêu quyết chiến nổ ra, ta sẽ mượn vô biên huyết khí nơi chiến trường để tái diễn A Tu La tộc.

Dưới trướng ta có Tứ đại Ma vương: Tự Tại Thiên Ba Tuần, Dục Sắc Thiên, Đại Phạn Thiên, Thấp Bà.

Cả bốn đều có thực lực Đại La Kim Tiên.

Ta có thể tặng Dục Sắc Thiên, Đại Phạn Thiên và Thấp Bà cho ngươi, dùng bọn họ để trấn thủ Nhân tộc.

Ngoài việc trấn thủ Nhân tộc, phàm là chuyện sát phạt của Nhân tộc, ba người bọn họ có thể gánh vác hết thảy.

Trong Nhân tộc nếu có sát kiếp nổi lên, ba người bọn họ cũng có thể hấp thu sát kiếp, dùng mạng của mình thay Nhân tộc chịu kiếp!

Theo ta suy đoán, với lượng kiếp tầm cỡ Vu Yêu đại chiến này, ba người bọn họ hợp lực cũng có thể trì hoãn được một thời gian.

Đương nhiên, muốn làm đến bước đó thì cần Thánh nhân ra tay giúp đỡ, đồng thời bọn họ phải tận lực phối hợp mới được." Ba vị Đại La hậu kỳ chỉ để đổi lấy quyền sử dụng một món Tiên Thiên Linh Bảo!

Minh Hà vì muốn thành Thánh đúng là đã dốc hết vốn liếng!

Từ Chí nhìn chằm chằm Minh Hà hỏi: "Có đáng không?" Minh Hà cười thảm nhiên: "Đạo hữu tiến cảnh phi phàm, tu luyện thuận lợi không chút cản trở, tự nhiên không thể hiểu được cảm giác của ta.

Từ khi thiên địa khai mở, ta đã hóa sinh, nghe Đạo Tổ giảng đạo.

Vô số năm trôi qua, ta vẫn kẹt ở tu vi Chuẩn Thánh, làm sao không gấp cho được?

Nguyên bản ta đã nghĩ đời này không thể chứng Thánh vị, nhưng từ khi ngươi xuất hiện, ta mới nhận thấy một tia biến số.

Dù thành hay bại, ta cũng phải liều một phen!" Từ Chí không đáp ngay mà cân nhắc lợi hại.

Minh Hà thành Thánh có mang lại lợi ích cho hắn không?

Chắc chắn là có.

Nếu Minh Hà thành Thánh, Từ Chí chính là người thúc đẩy trực tiếp nhất, công đức trợ người thành Thánh là cực kỳ to lớn.

Nhưng Minh Hà có thể thành Thánh không?

Từ Chí vẫn giữ thái độ hoài nghi.

Minh Hà có thể thành Thánh hay không, chủ yếu phải xem Thiên đạo!

Bởi vì con đường Minh Hà đi là bắt chước lục Thánh Hồng Hoang hiện nay, đi theo con đường công đức thành Thánh.

Nhưng cũng không phải hoàn toàn không có khả năng, Từ Chí không dám khẳng định chắc chắn.

Hắn trầm ngâm một lát rồi nói: "Ta có thể cho mượn, nhưng dùng ba vị Đại La dưới trướng để đổi lấy một cơ hội thành Thánh thì vẫn chưa đủ!

Cả ngươi và ta đều rõ thành Thánh gian nan nhường nào.

Đừng vòng vo với ta, tuy chỉ là mượn quyền sử dụng Tịnh Thế Bạch Liên, nhưng thực chất là mượn cơ duyên thành Thánh!" Minh Hà thấy Từ Chí có dấu hiệu lung lay, lập tức tăng thêm thẻ đánh cược: "Ngươi muốn gì cứ việc nói ra, nếu có thể đáp ứng, ta tuyệt không từ chối!" "Sảng khoái!" Từ Chí trực tiếp lấy Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên ra đặt trước mặt Minh Hà.

"Đưa cho ta thêm một luồng bản nguyên của Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Tịnh Thế Bạch Liên này liền cho ngươi mượn!" Minh Hà quyết đoán ngay lập tức, lấy Nghiệp Hỏa Hồng Liên ra, tách ra một tia bản nguyên đưa cho Từ Chí.

Từ Chí nhận lấy tia bản nguyên, không nói thêm lời nào, đưa luôn Tịnh Thế Bạch Liên cho Minh Hà.

"Đến lúc Vu Yêu quyết chiến, cứ theo sắp xếp của đạo hữu mà làm.

Sau trận chiến, bất luận thành Thánh có thành công hay không, ta đều phải lấy lại Tịnh Thế Bạch Liên." Minh Hà gật đầu, vỗ tay một cái, ba tộc nhân A Tu La từ một bên bước ra.

Hai nam một nữ, lúc này đều hóa thành hình dáng Nhân tộc, chỉ có sát khí nồng đậm trên người là khiến người ta kinh hãi không thôi.

“Ba người này chính là Dục Sắc Thiên, Đại Phạn Thiên và Thấp Bà, đều có tu vi Đại La trung kỳ.” Sau khi giới thiệu ngắn gọn với Từ Chí, lão hạ lệnh cho ba người: “Từ hôm nay trở đi, hãy nghe theo sắp xếp của Từ đạo hữu.

Chương 101

Hy vọng các ngươi không có dị tâm, bằng không Từ đạo hữu chưa cần ra tay, ta sẽ đích thân giải quyết các ngươi!" Khi nói lời này, Minh Hà không còn vẻ ôn hòa như khi trò chuyện với Từ Chí nữa mà đầy rẫy sát cơ, khiến ba vị A Tu La vốn sát phạt vô số cũng phải kinh tâm động phách.

Là cường giả khoáng thế sáng tạo ra A Tu La tộc, lão muốn ai chết kẻ đó phải chết.

Tất cả chỉ là chuyện một câu nói mà thôi.

Ba vị A Tu La vội vàng quỳ một gối xuống, hành lễ thần phục Từ Chí.

Từ Chí gật đầu, bày tỏ sự hài lòng với thực lực của ba người.

Những Đại La Kim Tiên đi theo con đường sát phạt của A Tu La tộc khi đối công chính diện, dù không đánh bại được Đại La hậu kỳ thì chắc chắn cũng khiến đối phương phải lột một tầng da.

"Đi đến Nhân tộc đi, tìm Toại Nhân thị, nghe theo sự sắp xếp của lão." Ba vị A Tu La không dám có chút dị tâm, trực tiếp biến mất trong Huyết Hải, tiến về phía Nhân tộc. [Đinh!

Tìm được ba tên tay sai Đại La Kim Tiên trung kỳ cho Nhân tộc, khen thưởng một trăm tám mươi triệu điểm cống hiến!] Tiếng hệ thống vang lên, chỉ là không nhiều bằng lần phân phong các vị Phủ quân Địa Phủ.

Làm xong mọi việc, Từ Chí chắp tay từ biệt Minh Hà.

Đạo nguyên thần kia cuốn lấy tia bản nguyên Nghiệp Hỏa Hồng Liên, xuyên qua Huyết Hải luân hồi, trở về bản thể.

Từ Chí vân vê tia bản nguyên trong tay, trên mặt lộ ra một nụ cười mỉm.

Bất luận Minh Hà có thành đạo được hay không, việc dùng Nghiệp Hỏa Hồng Liên thiêu đốt nghiệp lực của A Tu La tộc, Từ Chí không tin món linh bảo đó có thể bảo tồn nguyên vẹn.

A Tu La tộc chủ sát phạt, nghiệp lực tích tụ vô số năm qua, ngay cả đỉnh cấp Tiên Thiên Linh Bảo như Nghiệp Hỏa Hồng Liên cũng không chịu thấu!

Ngược lại, Tịnh Thế Bạch Liên chỉ dùng để hộ trì nên sẽ không gặp vấn đề gì lớn.

Đến lúc đó, khi Nghiệp Hỏa Hồng Liên bị phá vỡ hoặc hạ cấp, Từ Chí có thể dựa vào tia bản nguyên này và Càn Khôn Đỉnh để thử luyện hóa lại một đóa Nghiệp Hỏa Hồng Liên mới.

Khi Từ Chí đang âm thầm mưu tính thì bên ngoài Oa Hoàng cung có một người đang quỳ một gối.

Chính xác mà nói, đó là một con Tam Túc Kim Ô.

Trên người gã ẩn hiện khí tức Hỗn Độn cổ phác và mạnh mẽ.

Đó chính là Đông Hoàng Thái Nhất, người sở hữu Hỗn Độn Chung!

Gã vốn không hứng thú với quyền thế, chỉ vì ca ca Đế Tuấn muốn thành lập Yêu tộc Thiên Đình thống quản thiên địa nên mới theo ca ca chinh chiến khắp nơi.

Hiện nay, quyết chiến giữa hai tộc Vu - Yêu sắp bùng nổ, nhưng Yêu tộc lại không có cách nào đối phó với Từ Chí.

Nếu không giải quyết được Từ Chí, trận đại chiến này Yêu tộc tất bại!

Vì vậy gã đành đích thân đến Oa Hoàng cung, quỳ cầu Nữ Oa Thánh nhân hãy vây khốn Từ Chí, không để hắn ra tay.

Bên trong Oa Hoàng cung, hai huynh muội Nữ Oa và Phục Hy nhìn Thái Nhất bên ngoài.

Một vị Chuẩn Thánh đỉnh phong đường đường chính chính quỳ gối cầu kiến, khiến họ nhất thời không biết nói gì.

Cuối cùng Phục Hy lên tiếng: "Cho hắn vào đi, nghe xem hắn nói gì.

Dù sao chúng ta cũng là Yêu thần của Yêu tộc, nay Thái Nhất đã quỳ xuống rồi, chi bằng cứ hỏi thử xem." Nữ Oa thở dài một tiếng, hạ lệnh triệu kiến Thái Nhất.

"Vào đi, đừng quỳ nữa, có gì vào trong rồi nói." Thái Nhất nghe Nữ Oa triệu kiến mới đứng dậy tiến vào điện.

Trong lòng gã cũng tăng thêm một phần quyết tâm chiến thắng cho trận đại chiến không thể tránh khỏi này.

Sau khi vào cung, Thái Nhất hành lễ với Nữ Oa: "Yêu tộc Thái Nhất, kiến quá Nữ Oa Thánh nhân." Gã trực tiếp nêu rõ thân phận Yêu tộc, thực chất là ngầm nhắc nhở Nữ Oa và Phục Hy đừng quên thân phận Yêu thần và Thánh nhân của tộc mình.

Nữ Oa nhìn thấu tâm tư của gã nhưng không nói nhiều, dịu dàng hỏi: "Lần này tới đây có chuyện gì?

Cứ nói đi, nhưng ta phải nhắc nhở ngươi rằng, Vu Yêu đại chiến là đại thế của thiên địa.

Trước đại thế ấy, ngay cả ta cũng chỉ có thể thuận thế mà làm, không thể nghịch chuyển." Bà cũng nể tình cũ nên mới uyển chuyển nhắc nhở Thái Nhất rằng kết cục của Yêu tộc trong trận chiến này có lẽ không mấy tốt đẹp.

Ánh mắt Thái Nhất thoáng dao động, hiểu ra ý đồ của bà nhưng không nản lòng.

Gã bái lạy lần nữa: "Đa tạ Thánh nhân đã chỉ điểm." Tiếp đó, gã bày tỏ ý định: "Thực không giấu gì nương nương, Thái Nhất đến Oa Hoàng cung là để cầu xin một việc.

Chương 102

Trận quyết chiến này là cuộc chiến giữa Yêu tộc và Vu tộc chúng ta, nhưng trong đó lại có một biến số là Từ Chí của Nhân tộc.

Thái Nhất biết Nhân tộc do nương nương đích thân tạo ra, nương nương tự nhiên có tình cảm với họ.

Vì vậy Thái Nhất không dám cầu xin gì nhiều, chỉ xin nương nương triệu kiến Từ Chí, giữ hắn lại trong lúc hai tộc đại chiến, không để hắn can thiệp vào là được.

Từ Chí đã trảm một vị Yêu Thánh, không thể để hắn tiếp tục sát lục Yêu tộc nữa!

Xin Thánh nhân khai ân, ra tay giúp Yêu tộc một lần!" Nữ Oa trầm mặc hồi lâu rồi đáp: "Ta biết rồi, việc này ta sẽ giúp.

Nhưng... ngay cả ta và huynh trưởng cũng không suy tính được vị trí của Từ Chí.

Ta chỉ có thể liên hệ với Bình Tâm nương nương và Thông Thiên giáo chủ xem có thể triệu kiến hắn hay không, chứ không thể đích thân ra tay cưỡng ép." Có những chuyện bà không nói ra vì sợ Thái Nhất biết được sẽ làm lung lạc ý chí của Yêu tộc.

Là vị Thánh nhân duy nhất không tham gia tranh đoạt Địa Phủ, bà cũng là người duy nhất trong Hồng Hoang nhìn thấu được tình hình Địa Phủ lúc đó.

Từng cử động khi Từ Chí giao thủ với Nguyên Thủy Thiên Tôn đều được bà thu vào tầm mắt, nên bà hiểu rất rõ thực lực của Từ Chí hiện nay.

Bà biết rõ ngay cả mình cũng chưa chắc đã giữ được hắn!

Trừ khi dốc toàn lực ra tay, bằng không cùng lắm cũng chỉ đánh hòa và trì hoãn bước chân của hắn mà thôi.

Thái Nhất lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng, vội vàng tạ ơn Nữ Oa rồi rời khỏi Oa Hoàng cung.

Nữ Oa nhìn huynh trưởng, khẽ thở dài: "Huynh trưởng, không nên mở lời.

Huynh mở lời cầu tình tức là tự mình vướng vào nhân quả, e rằng cũng phải xuống trần một chuyến, tiến vào lượng kiếp này." Phục Hy chẳng hề để tâm, mỉm cười: "Muội muội yên tâm, ta có chí bảo hộ thân, lại có ngươi che chở, xuống đó một chuyến thì đã sao." Nữ Oa không nói thêm nữa, tầm nhìn của bà xa hơn Phục Hy rất nhiều.

Bà truyền đi một đạo tin tức đến Địa Phủ và đảo Kim Ngao.

Lúc này Từ Chí vẫn chưa rời khỏi Địa Phủ.

Bình Tâm nương nương nhận được tin của Nữ Oa liền chuyển đến tay Từ Chí.

Sau khi xem tin, Từ Chí lập tức hồi âm, hứa trong vòng ba tháng nhất định sẽ đến Oa Hoàng cung bái kiến.

Nữ Oa nương nương có công đức sáng tạo Nhân tộc, có thể nói toàn thể Nhân tộc đều thọ ân đức của bà.

Nếu không có Nữ Oa, Nhân tộc căn bản không tồn tại trên đời, nói gì đến chuyện hắn xuyên không tới Hồng Hoang và có được thực lực như ngày hôm nay.

Nay Nữ Oa nương nương mời đến Oa Hoàng cung, không có lý do gì để từ chối.

Đương nhiên Từ Chí cũng hiểu, vào thời điểm này, lời mời của bà mang hàm ý sâu xa.

Trong ba tháng đó, Từ Chí lại tặng thêm một kiện linh bảo cho Nhân tộc, gom đủ một trăm sáu mươi triệu điểm cống hiến.

Hắn đổ toàn bộ số điểm đó vào Thí Thần Thương, luyện hóa hoàn toàn món bảo vật này.

Sau đó, Từ Chí đến Ngũ Trang quán một chuyến.

Đó chính là đạo trường của Trấn Nguyên Tử!

Dù không biết Từ Chí đến làm gì nhưng Trấn Nguyên Tử vẫn đón tiếp nồng hậu.

Từ Chí không khách sáo, vì thời gian không còn nhiều nên trực tiếp vào thẳng vấn đề: "Thực không giấu gì đại tiên, lần này ta đến là muốn mời ngươi ra tay đối phó Yêu tộc, hộ trì Nhân tộc khi Vu Yêu quyết chiến nổ ra." Vu Yêu quyết chiến ảnh hưởng sâu rộng, sao có thể không lan tới Nhân tộc?

Trong các truyền thuyết Hồng Hoang kiếp trước, Trấn Nguyên Tử từng ra tay chống lại Yêu tộc để bảo vệ Nhân tộc, nhưng Từ Chí không dám chắc chắn nên phải đích thân tới một chuyến.

Có hắn làm biến số, mọi chuyện cứ cẩn thận là hơn.

Hơn nữa, đây cũng là cơ hội tốt để thu hoạch điểm cống hiến, làm sao hắn có thể bỏ qua?

Trấn Nguyên Tử có một vị chí giao hảo hữu là Hồng Vân lão tổ.

Người này là một bậc thiện nhân, thậm chí khi nghe đạo ở Tử Tiêu cung đã nhường chỗ ngồi của mình cho Tây Phương nhị thánh.

Đó không phải là chỗ ngồi bình thường, mà là bồ đoàn đại diện cho Thánh vị!

Những người ngồi trên đó đều đã thành Thánh, chỉ có Hồng Vân là không.

Chương 103

Sau đó Hồng Vân nhận được một luồng Hồng Mông Tử Khí từ Hồng Quân Đạo Tổ.

Chính luồng tử khí này đã khiến lão bị Tây Phương nhị thánh hãm hại, bị Yêu tộc vây công và cuối cùng vẫn lạc.

Từ Chí đến mời Trấn Nguyên Tử giúp đỡ là hoàn toàn đúng đắn.

Trong lòng Trấn Nguyên Tử vốn đã có ý định đối phó Yêu tộc để báo thù cho bạn cũ.

Thực tế là bao nhiêu năm qua lão cũng không ít lần gây rắc rối cho Yêu tộc.

Nhưng dù sở hữu Địa Thư với khả năng phòng ngự vô song, lão vẫn không đủ sức chém giết Đế Tuấn và Thái Nhất, chỉ đành chờ đợi thời cơ.

Và Vu Yêu đại chiến chính là thời cơ đó!

Nghe Từ Chí thỉnh cầu, Trấn Nguyên Tử hỏi ngược lại: "Ngươi định đem thứ gì ra để mời ta ra tay?" Từ Chí đã chuẩn bị sẵn thẻ đánh cược, trực tiếp ngửa bài: "Ngươi có Địa Thư trong tay, ta sẵn sàng làm cầu nối, thuyết phục Bình Tâm nương nương cho ngươi mượn Nhân Thư để tham ngộ một phen, ngươi thấy thế nào?" Trấn Nguyên Tử động tâm.

Thiên - Địa - Nhân tam thư mỗi quyển đều có huyền diệu riêng và liên quan mật thiết với nhau.

Lão đã tham ngộ Địa Thư bấy lâu nay, nếu có thể tham ngộ thêm Nhân Thư, biết đâu có thể mượn đá núi khác để mài ngọc, tiến thêm một bước trở thành người đứng đầu dưới hàng Thánh nhân.

Giọng Trấn Nguyên Tử vẫn bình ổn, không lộ vẻ vui mừng: "Trong bao lâu?" Từ Chí biết lão đã mắc câu, liền đáp: "Sau khi đại chiến kết thúc, ngươi cứ đến Địa Phủ một chuyến, tự mình thương thảo với Bình Tâm nương nương là được." Trấn Nguyên Tử bỗng cười khổ: "Đạo hữu thật khéo tính kế, đưa ra lời mời như vậy khiến ta không thể từ chối.

Ngươi bảo ta đến Địa Phủ, chắc không chỉ đơn giản là để xem Nhân Thư đâu nhỉ?

Chắc hẳn cũng muốn mượn Địa Thư của ta để ổn định thêm pháp tắc của Địa Phủ chứ gì." Từ Chí cười không nói.

Đúng là hắn có ý đó, Địa Thư được mệnh danh là màng thai của đại địa, đối với Địa Phủ cũng có ích lợi vô cùng.

"Hộ trì Nhân tộc đối với đại tiên chỉ là chuyện nhấc tay mà thôi.

Ngươi đến Địa Phủ xem Nhân Thư, Địa Phủ mượn Địa Thư để tăng thêm lợi ích, bản thân Địa Thư cũng có thể thác ấn pháp tắc của Địa Phủ, đôi bên cùng có lợi." Nói xong, hắn không lo Trấn Nguyên Tử không đồng ý.

Quả nhiên lão đã nhận lời: "Thôi được, ta đồng ý, trong trận đại chiến này sẽ ra tay hộ trì Nhân tộc một phen." [Đinh!

Tìm được viện binh cường hãn Trấn Nguyên Tử cho Nhân tộc, nhận được năm mươi triệu điểm cống hiến!] Từ Chí từ biệt Trấn Nguyên Tử rồi trở lại Nhân tộc.

Hắn thông báo cho họ biết Vu Yêu quyết chiến sắp bắt đầu để mọi người lưu tâm.

Sau đó, hắn mới khởi hành đến Oa Hoàng cung.

Vừa đi ngang qua Yêu tộc Thiên Đình, hắn đã thấy Yêu tộc đang hưng binh ức vạn, chuẩn bị khai chiến với Vu tộc!

Cuộc chiến Vu Yêu sắp bùng nổ chỉ trong chớp mắt!

Từ Chí không ra tay với Yêu tộc.

Hắn hiểu rõ, lúc này mà động thủ thì quá không nể mặt Nữ Oa nương nương.

Hắn có thể không nể mặt Lão Tử, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề hay Tiếp Dẫn, nhưng duy nhất không thể không nể mặt Nữ Oa và Thông Thiên.

Một người đã sáng tạo ra Nhân tộc để sau đó mới có hắn, một người là sư tôn dạy bảo, tặng linh bảo và hộ đạo cho hắn.

Trừ phi đôi bên có thù cản đạo hay giết thân, bằng không Từ Chí tuyệt đối không bao giờ phản mục với hai vị này.

Đến trước cửa Oa Hoàng cung, Từ Chí khom người hành lễ: "Nhân tộc Từ Chí, xin kiến quá Nữ Oa nương nương." Cửa cung mở ra, tiếng của Nữ Oa truyền tới: "Mời vào, không cần đa lễ." Phía dưới, Phục Hy nghe lời Nữ Oa nói thì đồng tử hơi co lại, không tự chủ được lộ ra một tia kinh ngạc nhưng nhanh chóng thu hồi.

Cách đây không lâu, khi Thái Nhất tới, muội muội cũng không dùng đến một chữ "mời".

Nay với Từ Chí của Nhân tộc lại dùng ngữ khí như vậy, rõ ràng trong lòng Nữ Oa, địa vị của Từ Chí còn cao hơn Thái Nhất, gần như xem hắn là người cùng vai vế!

Chắc chắn không chỉ vì sau lưng hắn có Thánh nhân Thông Thiên chống lưng, mà bản thân Từ Chí cũng đã có thực lực tiếp cận Thánh nhân!

Phục Hy nhìn kỹ, thấy Từ Chí đúng là tu vi Đại La hậu kỳ không sai!

Lão âm thầm quan sát Từ Chí đang bước tới, càng nhìn càng thấy giống như đang nhìn một màn sương mù, bị tầng tầng lớp lớp chướng ngại che lấp không nhìn rõ.

Từ Chí thâm trầm như vực thẳm, không nói nhiều, ngồi xuống vị trí phía dưới Nữ Oa.

"Không biết lần này nương nương triệu kiến có việc gì trọng đại?" Nữ Oa trầm mặc một lát rồi hỏi: "Tình hình Nhân tộc hiện nay thế nào?

Từ sau khi tạo ra Nhân tộc, đã lâu ta không tới xem tình hình của họ.

Chương 104

Tuy Nhân tộc do ta đích thân tạo ra, nhưng nói công bằng thì ta thực sự chưa giúp đỡ họ được bao nhiêu." Từ Chí hoàn toàn không nghĩ Nữ Oa lại nói như vậy, chân thành đáp: "Nương nương đã sáng tạo ra Nhân tộc, đó đã là ân đức lớn lao nhất rồi." Nữ Oa tiếp tục trò chuyện đủ thứ với Từ Chí, từ chuyện Nhân tộc đến chuyện Hồng Hoang, không gì không nói.

Trong lúc hai người đang đàm đạo, tại Yêu tộc Thiên Đình, Đế Tuấn đang thực hiện cuộc động viên cuối cùng.

"Hậu Thổ của Vu tộc đã hóa thân luân hồi, tuy có thực lực Thánh nhân nhưng không thể rời khỏi Địa Phủ!

Thập nhị Tổ Vu tự chặt đứt một tay, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận không thể kết thành được nữa!

Từ Chí của Nhân tộc hiện nay đang bị giữ chân tại Oa Hoàng cung, không thể chi viện.

Đây chính là thời cơ tốt nhất của Yêu tộc ta!

Đồ Vu Kiếm trong tay ta chỉ còn thiếu một chút nữa là hoàn thiện, muốn phá nhục thân của Tổ Vu, bắt buộc phải luyện thành thanh kiếm này!

Bạch Trạch, Kế Mông, hai ngươi đích thân dẫn người tới các bộ lạc Nhân tộc thu thập chân linh, hoàn thiện Đồ Vu Kiếm!

Nhân tộc hiện nay có bốn vị Đại La, đồng thời kiêm nhậm vị trí Đế quân của Địa Phủ, giết bọn chúng thì chân linh sẽ không bắt giữ được, cuối cùng nhất định sẽ quy về Địa Phủ.

Nếu gặp phải bọn chúng, cứ trực tiếp vây khốn là được, đừng để

bị giữ chân.” Bạch Trạch và Kế Mông là hai vị Chuẩn Thánh trong hàng Yêu Thánh, Đế Tuấn vừa mở lời đã giao trọng trách.

Cả hai gật đầu nhận lệnh, tập hợp yêu binh từ Thiên Đình xuất phát, chỉ thẳng hướng Nhân tộc!

Thấy hai người đã đi, Đế Tuấn tiếp tục dặn dò: “Quỷ Xa, Cửu Anh, Phi Liêm, Thương Dương, các ngươi dẫn binh tiến công Vu tộc trước!

Nhớ kỹ, tuyệt đối không được để chúng có cơ hội thở dốc, phải đánh cho chúng không kịp trở tay!

Chia quân ra các nơi, đánh một trận rồi rút ngay!

Hiện giờ chưa cần chọc giận Tổ Vu, chỉ cần giữ chân chúng, khiến chúng phải mệt mỏi chạy vạy khắp nơi là được!” Thái Nhất thúc động Hỗn Độn Chung, mượn sức mạnh của nó để che chở cho các vị Yêu Thánh.

Các vị Yêu Thánh lĩnh mệnh, điểm tề yêu binh, âm thầm xuất phát.

Cuối cùng, Đế Tuấn đưa mắt quét qua toàn bộ Yêu tộc có mặt.

Trong mắt lão, dã tâm hung hãn không ngừng bùng cháy, dường như muốn bao trùm cả Tam giới.

Lão không cam tâm chỉ quản lý bầu trời, lão muốn thống lĩnh cả trời, đất và biển, chấp chưởng Tam giới, trở thành vị chủ tể tối cao!

Lão muốn chư Thánh đều phải thần phục mình!

Vì dã tâm này, lão đã nỗ lực không biết bao nhiêu năm.

Nay thời cơ cuối cùng cũng tới.

Đế Tuấn rảo bước trong điện, khí thế trên người bùng phát: “Những yêu tộc còn lại sẽ cùng ta và Thái Nhất chuẩn bị chiến đấu.

Địa điểm quyết chiến là núi Bất Chu!

Chúng ta sẽ cùng Vu tộc quyết chiến tại đó, kẻ thắng làm vua, kẻ bại vĩnh viễn vùi trong cát bụi!

Trận chiến này... chỉ được thắng, không được bại!

Nếu thất bại, ta và các ngươi đều không thể tồn tại giữa trời đất này nữa!" Trên Thiên Đình, vô số yêu binh yêu tướng, yêu vương đều quỳ rạp xuống, hô vang tất thắng!

Cùng lúc đó, tại các bộ lạc Vu tộc, Đế Giang cầm mật thư trong tay, nhìn chằm chằm vào các Tổ Vu và Đại Vu.

Lão giơ mật thư lên nói: "Các huynh đệ, ta đã nhận được tin của Hậu Thổ.

Nữ Oa đã triệu kiến Từ Chí, hắn hiện đang bị giữ chân, có lẽ không thể tham gia chiến trường được nữa!" Là tộc trưởng của Vu tộc, Đế Giang bình tĩnh hơn những người khác, lão chậm rãi nói: "Yêu tộc không biết rằng chúng ta thực ra đã có thêm một Tổ Vu mới!

Chúng tưởng rằng có Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, còn ta không có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, chỉ cần giữ chân được Từ Chí là chúng chắc chắn thắng.

Lần này chúng ta sẽ cho chúng một bất ngờ lớn, quét sạch bọn chúng một lần cho xong!

Để giữa thiên địa này không còn nơi nào cho Yêu tộc sinh tồn nữa!" Ngữ khí tàn nhẫn vô cùng, như thể lão đã nhìn thấy cảnh tượng Yêu tộc bị chém giết sạch sành sanh.

"Hậu Nghệ vừa mới thành Tổ Vu, không nên lộ diện sớm.

Trận đại chiến này, ta sẽ đi tiên phong giết địch, ngươi nhất định phải nhẫn nhịn, tiếp tục ở trong tộc ổn định tu vi." Đúng vậy, Vu tộc

đã dùng kế sách mà Từ Chí và Hậu Thổ để lại, trải qua bao nhiêu năm cuối cùng đã bồi dưỡng được Hậu Nghệ thành Tổ Vu.

Chương 105

"Muốn tiêu diệt Yêu tộc một lần thì phải đợi đến khi chúng tập hợp đầy đủ lực lượng để quyết chiến với ta!

Lúc đó ta sẽ dùng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận đánh cho chúng trở tay không kịp, tiêu diệt toàn bộ cao tầng của Yêu tộc!" Đế Giang đứng dậy, khí thế man hoang cường hoành tỏa ra khắp người.

"Vu tộc ta đỉnh thiên lập địa, chưa từng dựa dẫm vào ai!

Trận chiến này cũng vậy, chúng ta chỉ có thể dựa vào sức mạnh của chính mình!

Có sợ không?!" Lời Đế Giang vừa dứt, các Tổ Vu và Đại Vu trước mặt liền chửi bới ầm ĩ.

"Sợ cái gì, giết sạch lũ súc sinh mang lông lá đó đi!" "Sợ cái thá gì, Vu tộc mà sợ lũ phế vật mềm yếu đó sao!" "Đánh!

Đánh xong trận này, Vu tộc ta sẽ là đệ nhất đại tộc giữa thiên địa!" "Lần trước chưa diệt được chúng, lần này cuối cùng cũng đợi được rồi, giết sạch không chừa một tên!" Đế Giang bưng bát rượu lớn trước mặt, cười sảng khoái: "Nói hay lắm!

Giết sạch lũ súc sinh mang lông lá đó, một tên cũng không chừa!" Lão cùng toàn thể Vu tộc uống cạn bát mỹ tửu.

"Chư vị chuẩn bị đi, ta sẽ dẫn dắt nhi lang Vu tộc đánh một trận thắng lớn!" Thấy toàn tộc phấn khởi, Đế Giang cũng vô cùng vui mừng, cảm thấy trận này chắc thắng.

Bên phía Nhân tộc, bốn người Toại Nhân thị, Truy Y thị, Hữu Sào thị, Thương Hiệt cùng các cao tầng cũng đang thảo luận lần cuối.

Trận Vu Yêu đại chiến này chính là vũ đài để Nhân tộc quật khởi!

Chỉ cần hai tộc Vu Yêu đều bại, Nhân tộc có thể ngư ông đắc lợi.

Bốn người bọn họ được Từ Chí phong làm Ngũ Phương Quỷ Đế, tu vi tiến triển thần tốc.

Nay cả bốn đều đã bước vào Đại La trung kỳ.

Họ đều là những Đại La nhờ công đức thiên giáng, dù Tam Hoa trên đỉnh đầu chỉ mới đạt lục phẩm nhưng cũng là những tay hảo thủ trong hàng Đại La.

Phía sau họ là ba người đầy sát khí, máu huyết cuộn trào.

Đó chính là Dục Sắc Thiên, Đại Phạn Thiên và Thấp Bà, ba vị Đại La trung kỳ của A Tu La tộc mà Từ Chí đã giao dịch với Minh Hà.

Tổng cộng có bảy vị Đại La, đây là toàn bộ chiến lực đỉnh cao hiện nay của Nhân tộc.

Những người còn lại cao nhất cũng chỉ ở mức Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Để ngưng tụ Tam Hoa thành Đại La là vô cùng gian nan.

Hiện nay bốn vị này thành công là nhờ công đức thiên giáng cộng thêm các loại cơ duyên mà Từ Chí ban tặng.

Toại Nhân thị với tư cách là lãnh tụ hiện nay, trầm ổn lên tiếng: "Trận này tuy là cuộc chiến giữa Vu và Yêu, nhưng Nhân tộc chúng ta cũng đóng vai trò cực kỳ quan trọng.

Từ Nhân Vương đã bị Nữ Oa nương nương triệu kiến, chúng ta chỉ có thể tự dựa vào chính mình.

Yêu tộc chắc chắn sẽ sớm động thủ, các vị hãy chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời chi viện các nơi để thủ vệ tộc nhân!

Theo lời Từ Nhân Vương, ngài đã liên lạc với các đại năng, nếu Yêu tộc có cường giả ra tay, sẽ có đỉnh cấp đại năng ra tay hộ trì cho

chúng ta.

Trận chiến này có ý nghĩa phi phàm, mong chư vị lấy Nhân tộc làm trọng, tận lực hộ trì!" Đệ tử của Từ Chí là Toại Hoang nay đã là Thái Ất Kim Tiên, gã bỗng đứng phắt dậy: "Trận này tất phải xả thân quên chết, vì đại kế nghìn thu của Nhân tộc, định lại càn khôn, mở ra thái bình vạn thế!" Mọi người có mặt đồng thanh hô lớn theo gã.

Bốn vị Toại Nhân thị đồng thời bộc phát uy thế, ánh mắt hướng về phương xa: "Chúng ta sẽ cùng chư vị vì Nhân tộc mà phó tử!" Các cường giả Nhân tộc đồng thời hóa thành những luồng độn quang tỏa ra các nơi để bảo vệ tộc nhân.

Giữa thiên địa kiếp khí nồng đậm, sơn hà chấn động.

Đợt yêu tộc đầu tiên đã tiến sát biên cảnh Nhân tộc và Vu tộc, bắt đầu phát động tấn công.

Từ Chí dù đang ở Oa Hoàng cung nhưng thông qua cảm ứng với Đồ Yêu Kiếm, hắn nắm rõ mọi chuyện trong lòng bàn tay.

Vu Yêu quyết chiến chính thức mở màn!

Những ngày sau đó chắc chắn sẽ là cảnh máu chảy thành sông, các đại năng lần lượt xuất hiện để rèn luyện trong lượng kiếp này.

Sự xuất hiện của hắn đã kéo theo bao nhiêu người và thế lực vào cuộc: Minh Hà, Tiệt Giáo, Địa Phủ...

Trận chiến này có lẽ sẽ có chút khác biệt so với truyền thuyết, nhưng chắc chắn sẽ càng thêm tinh thải!

Tại biên cảnh Nhân tộc, tiểu đội Yêu tộc đã giao thủ với tộc nhân!

Lần này Yêu tộc dốc hết vốn liếng, phái hẳn hai vị Chuẩn Thánh với quyết tâm đồ sát Nhân tộc trong lúc Từ Chí bị giữ chân để luyện thành Đồ Vu Kiếm!

Chương 106

Kế Mông và Bạch Trạch chia quân làm hai đường, nhìn xuống phía dưới những tộc nhân bị giết hại một cách tùy tiện mà trong mắt không chút thương xót.

Chúng chỉ biết rằng đây là cuộc chiến giữa các chủng tộc, không được phép lơ là.

Điều khiến hai vị Yêu Thánh không hiểu là vì sao những người này dù chỉ là Kim Tiên nhưng vẫn liều chết xông tới, không cho phàm nhân chạy trốn mà phát động những đợt tấn công tự sát.

Trong một bộ lạc nhỏ, kẻ mạnh nhất cũng chỉ là Kim Tiên.

Kim Tiên tự bạo, sau đó đến Chân Tiên, rồi Huyền Tiên, Thiên Tiên, Địa Tiên... cứ theo thứ tự tu vi, kẻ mạnh chết trước chỉ để giành lấy một tia cơ hội sống sót cho những người yếu hơn.

Nhưng ai cũng biết, dù làm vậy thì thực tế cũng chẳng có cơ hội nào.

Ngay cả uy lực tự bạo của Kim Tiên trước mặt Chuẩn Thánh cũng chẳng đáng là bao.

Nhưng tộc nhân vẫn dốc hết toàn lực vì tia hy vọng mong manh đó, dù phải trả giá bằng cả tính mạng!

Kế Mông vừa xử lý những kẻ không ngừng lao lên tự bạo vừa dẫn binh tiến về phía trước.

Chợt gã nheo mắt lại, lộ vẻ hứng thú.

Bốn vị Đại La của Nhân tộc đã xuất hiện trước mặt cản đường gã.

Là một cường giả Chuẩn Thánh thực thụ, Kế Mông làm sao phải sợ bốn tên Đại La.

Gã chỉ cảm thấy cuối cùng cũng có đối thủ xứng tầm.

Dù Đế Tuấn dặn chỉ cần vây khốn bốn người này là được, nhưng Kế Mông không nghĩ thế.

Đi từ biên cảnh vào, gã đã hiểu rõ tình hình Nhân tộc.

Gã khẳng định nếu chỉ vây khốn, bốn người này chắc chắn sẽ tự bạo để làm gã bị thương và liều chết cản đường.

Đã vậy, chi bằng giết quách cả bốn tên, tống hồn về Địa Phủ cho rảnh nợ!

Kế Mông thân người đầu rồng, tay cầm Nháo Hải Cương Xoa, mình mặc giáp vảy rồng.

Gã lập tức vận yêu pháp, gọi ra cuồng phong bạo vũ bao vây bốn vị Đại La, còn bản thân thì ẩn mình trong phong vũ mất dấu tích.

Bốn vị Đại La Nhân tộc bị phong vũ bao vây, yêu lực che khuất tầm mắt, nhất thời không nhìn thấy phía trước.

Toại Nhân thị có chiến lực mạnh nhất nhưng pháp lực lại bị giảm đi ba phần.

Lão tu luyện hỏa pháp, nhờ lửa thành đạo, nay bị nước mưa của yêu tộc xối vào tự nhiên bị suy yếu.

Hữu Sào thị vội vàng tế xuất linh bảo hóa thành một căn nhà đá bảo vệ bốn người ở bên trong.

Tuy nhiên đây không phải là kế lâu dài!

Ở trong nhà đá có thể an toàn, nhưng những tộc nhân khác thì đang lâm vào cảnh nguy nan!

Quả nhiên Kế Mông thấy cảnh đó liền không có ý định công phá nhà đá mà quay người xuống dưới tiếp tục sát hại tộc nhân!

Truy Y thị cũng tế xuất linh bảo gia trì phòng ngự cho cả bốn, Thương Hiệt tiên phong nhảy ra khỏi nhà đá, miệng thốt ra thần văn: "Định!" Một lời nói ra, thế phong vũ bớt đi không ít.

Kế Mông bỗng hiện thân trong phong vũ, Nháo Hải Cương Xoa đâm thẳng về phía Thương Hiệt!

Thương Hiệt không tránh không lùi, phản vận pháp lực chuẩn bị nghênh đón một chiêu của Kế Mông!

Một tên Đại La trung kỳ nếu bị đánh trúng thì không chết cũng trọng thương!

Lão muốn dùng cái giá đó để giữ chân Kế Mông, tạo cơ hội cho đồng đội đả thương gã!

Ba người còn lại như đã luyện tập hàng vạn lần, không chút do dự.

Toại Nhân thị tế ra Công Đức Chi Hỏa, Hữu Sào thị và Truy Y thị cũng phân phân tế xuất linh bảo, dốc toàn bộ pháp lực để mưu cầu nhất cử thành công!

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, Kế Mông lại nhát gan.

Gã không muốn vì bốn tên Đại La này mà bị thương.

Chương 107

Sắp tới còn phải quyết chiến với Vu tộc, nếu bị thương ở đây thì tỷ lệ tử trận sau này sẽ tăng cao vô hạn!

Gã từ bỏ đợt tấn công này, thúc động giáp vảy rồng hộ thân rồi độn vào hư không sâu thẳm.

"Là Yêu Thánh sao?

Chút gan dạ đó mà cũng đòi làm mưa làm gió, thật nực cười!" Thương Hiệt cười lớn một tiếng, giọng điệu đầy khinh miệt!

Kế Mông vừa độn vào thời không bỗng nhiên lại gặp phục kích!

Chính là ba vị A Tu La!

Tính mạng của cả ba đều nằm trong tay Minh Hà, chỉ cần Từ Chí một câu nói là Minh Hà có thể khiến họ vẫn lạc.

Đã vậy, chi bằng chiến tử tại đây để sau này vào Địa Phủ còn mưu cầu được một chức vị.

Vì thế cả ba cũng hướng về phía Kế Mông mà phát động tấn công liều chết!

Kế Mông không kịp đề phòng, bị đánh cho trở tay không kịp và bị thương nặng!

A Tu La tộc cũng liên minh với Nhân tộc sao?!

Một ý niệm lóe lên trong đầu Kế Mông.

Có Từ Chí giúp che giấu, Yêu tộc không hề hay biết chuyện ba vị Đại La A Tu La tộc đã đến chi viện cho Nhân tộc!

Ba vị A Tu La nhất kích thành công liền lập tức thoát khỏi thời không, trở lại Hồng Hoang kết trận cùng bốn vị Đại La Nhân tộc.

Đây là trận pháp do Từ Chí đích thân nhờ Thông Thiên giáo chủ sáng tạo giúp.

Thông Thiên là đại bậc thầy về trận pháp, bảy vị Đại La trung kỳ dù chủng tộc và thuộc tính pháp lực khác nhau nhưng sau khi kết trận lại như một thể thống nhất, sinh sinh chặn đứng được một Kế Mông đang cuồng bạo!

Tuy vẫn ở thế yếu nhưng Kế Mông đừng hòng đột phá được vòng vây này!

Kế Mông tuy bị giữ chân nhưng yêu binh yêu tướng dưới trướng vẫn tiếp tục tấn công Nhân tộc.

Không còn Chuẩn Thánh hộ trì, Nhân tộc vẫn ngoan cường chiến đấu tạo nên một đường sinh cơ.

Ở một chiến trường khác, Bạch Trạch cũng bị giữ chân!

Người chặn đường chính là một người quen: Trấn Nguyên Tử!

Vì báo thù cho bạn, Trấn Nguyên Tử đã nhiều lần gây khó dễ cho Yêu tộc nên Bạch Trạch làm sao không biết lão.

Hai người đứng đó nhưng không có vẻ kiếm bạt nỗ trương, cũng không lập tức động thủ.

Bạch Trạch nhìn Trấn Nguyên Tử, giọng điệu không giấu được vẻ kinh ngạc: "Ngươi cũng ra tay vì Nhân tộc sao, xem ra Từ Chí chuẩn bị thật đầy đủ.

Ta tò mò là vì sao ta không có chút dự cảm nào?" Về phương diện thôi diễn, Bạch Trạch là đỉnh cấp đại năng, vậy mà chuyện trọng đại thế này gã lại không hề hay biết, thậm chí không có một tia dự cảnh.

Điều này khiến gã chấn động còn hơn cả việc Trấn Nguyên Tử xuất đầu lộ diện vì Nhân tộc!

Trấn Nguyên Tử đương nhiên không nói là do Từ Chí đích thân ra tay che giấu thiên cơ.

Lão cười ha hả, tế ra Địa Thư, điều động địa mạch.

Có Địa Thư trong tay, lão có thể mượn sức mạnh của đại địa Hồng Hoang, chỉ cần không phải Thánh nhân ra tay thì lão chẳng sợ ai.

Trấn Nguyên Tử lười phí lời với Bạch Trạch, trực tiếp động thủ, chiêu Tụ Lý Càn Khôn tung ra hút về phía đối phương.

Thực lực của Bạch Trạch phần lớn nằm ở việc thôi diễn, nay không tính toán được động tác của Trấn Nguyên Tử nên lập tức rơi vào thế hạ phong.

Trong lúc chiếm ưu thế, Trấn Nguyên Tử vừa giao thủ vừa ra tay hộ trì cho tộc nhân.

Đội quân yêu binh của Bạch Trạch nhất thời tiến thoái lưỡng nan, bị một mình Trấn Nguyên Tử chặn đứng!

Nhân tộc nhờ đó có thể điều động thêm nhiều cường giả đến chi viện để đối phó với cánh quân của Kế Mông.

Nhất thời, lửa khói khắp nơi trên lãnh thổ Nhân tộc, tiếng hống sát chấn thiên, máu nhuộm đỏ cả một vùng cương vực!

Từ Chí vẫn đang ở Oa Hoàng cung luận đạo cùng Nữ Oa.

Chương 108

Thứ họ bàn luận không phải là tu hành mà là Nhân đạo.

Thông qua cảm ứng của Đồ Yêu Kiếm, Từ Chí nắm rõ tình hình chiến sự của Nhân tộc.

Hắn khẽ nói: "Nữ Oa nương nương chắc cũng đã thấy tình hình Nhân tộc hiện nay rồi.

Từ trên xuống dưới, họ luôn nỗ lực để sinh tồn.

Đúng là ta đã giết Anh Chiêu, nhưng có thay đổi được gì không?

Yêu tộc vẫn là cường tộc ở Hồng Hoang, chỉ cần phái ra hai vị Chuẩn Thánh là có thể áp chế cả Nhân tộc.

Nếu không có Trấn Nguyên Tử ra tay, ta đoán Bạch Trạch đã dẫn quân giết từ biên cảnh vào tận tổ địa Nhân tộc rồi chứ?" Nữ Oa cũng đang quan sát chiến sự nhưng không lên tiếng.

Từ Chí tiếp tục nói với giọng đầy bi phẫn: "Năm xưa Nhân tộc ngày đêm tế bái Lão Tử, hy vọng Nhân giáo có thể cứu giúp họ.

Sau này mới biết, cầu người không bằng cầu mình, Nhân tộc chỉ có thể tự cứu lấy chính mình!

Ngay cả bây giờ, họ vẫn không ngừng tế bái nương nương.

Đó là vì trong lòng họ có sự cảm ân, biết rằng không có nương nương thì không có Nhân tộc.

Họ không cầu nương nương ước thúc Yêu tộc, chỉ cầu nương nương cho họ một cơ hội!

Giọng hắn ngày càng hào hùng và kiên định!

Nhân tộc hợp tung liên hoành, gian nan sinh tồn giữa các cường

hào mới mưu cầu được một chỗ đứng!

Nàng hãy nhìn xem Nhân tộc hiện nay!

Các vị Đại La Kim Tiên vì sự sinh tồn của tộc nhân mà không tiếc mạng sống!

Các vị Thái Ất, Kim Tiên, Chân Tiên... tất cả những cường giả mà Nhân tộc phải mất hàng vạn năm mới bồi dưỡng được đều sẵn sàng hy sinh chỉ để tộc nhân được sống tiếp!

Nếu họ rời bỏ Nhân tộc, không màng đến những phàm nhân kia thì họ có sống được không?!

Chắc chắn họ sẽ sống thoải mái hơn nhiều!

Nhưng vì người thân, bạn bè, vì hậu đại và ngay cả những phàm nhân không quen biết, họ sẵn sàng lấy cái chết để tranh đấu!

Nương nương nhìn xem, đây chính là Nhân tộc!

Tất cả chỉ vì sự tiếp nối của chủng tộc!

Chống đỡ cho họ chính là trách nhiệm và sự gánh vác hư vô phiêu miểu kia!

Nàng hãy nhìn kỹ Nhân tộc hiện nay đi!" Nữ Oa im lặng hồi lâu rồi thở dài một tiếng.

Sau khi nói xong, Từ Chí không nói thêm gì nữa, ngồi bên cạnh Nữ Oa cùng quan sát hình thế Nhân tộc.

Hắn hiểu đạo lý làm quá thì hỏng nên không nói quá nhiều.

Nhân tộc cũng cần một trận tẩy lễ trong máu và lửa!

Hắn chắc chắn sau trận chiến này, Nhân tộc sẽ có thêm vài vị Đại La mới.

Đợi đến khi hai tộc Vu - Yêu rời khỏi sân khấu, đó mới là thời cơ

để Nhân tộc quật khởi.

Trận Vu Yêu đại chiến này, nói trắng ra thì hai tộc Vu - Yêu là nhân vật chính.

Chỉ là Từ Chí đã thêm vào một tia biến số, khiến Nhân tộc hưng thịnh sớm hơn nên mới trở thành một vai phụ quan trọng.

Hai tộc Vu - Yêu đánh nhau đến đầu rơi máu chảy.

Khắp đại địa Hồng Hoang nơi đâu cũng nhuốm máu binh sĩ hai tộc.

May mà chiến lực đỉnh tiêm của đôi bên vẫn chưa thực sự giao thủ.

Hiện tại trên chiến trường, những kẻ đang đánh nhau cao nhất cũng chỉ là Đại La đỉnh phong.

Chương 109

Những Chuẩn Thánh thực sự có thể định đoạt chiến cục đều đang chờ đợi.

Yêu tộc chờ Đồ Vu Kiếm hoàn thiện, còn Vu tộc chờ Yêu tộc tập hợp lại để tung ra đòn quyết định bằng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận.

Đế Tuấn sớm phát hiện việc luyện chế Đồ Vu Kiếm gặp trở ngại.

Từ Thiên Đình, lão thấy rõ quân mình bị Nhân tộc liều mạng giữ chân, gây ra tổn thất không nhỏ.

Ánh mắt lão rơi vào ba điểm sáng rõ nhất phía Nhân tộc: Toại Hoang, Hữu Kỳ, Thương Ân.

Đó chính là ba đệ tử của Từ Chí!

Ba người họ với tu vi Thái Ất Kim Tiên đã phát huy tác dụng cực kỳ to lớn trên chiến trường!

Nhân tộc không còn Đại La rảnh tay, chỉ cần xử lý được ba tên Thái Ất này thì tốc độ luyện kiếm của Yêu tộc sẽ tăng nhanh trở lại!

Từ Thiên Đình, Đế Tuấn vươn tay vượt qua khoảng cách không gian ra tay với ba người!

Trong Oa Hoàng cung, Từ Chí phát hiện cảnh đó cũng lập tức ra tay!

Đệ tử của hắn bị Đế Tuấn đường đường là Chuẩn Thánh lấy lớn bắt nhỏ, hắn tự nhiên có lý do để can thiệp.

Đồ Yêu Kiếm bỗng tỏa ra vạn trượng công đức chi quang, từ tổ địa Nhân tộc bay vút đi, hướng về phía Thiên Đình mà chém một nhát.

Kiếm quang lập tức chia làm bốn, ba đạo chặn đứng đòn tấn công của Đế Tuấn nhắm vào đệ tử hắn, đạo còn lại bay thẳng đến chiến trường Nhân tộc.

Kế Mông đang dần kiểm soát cục diện bỗng bị một đạo kiếm quang đánh trúng!

Gã lại phun ra một ngụm tinh huyết, cục thế xoay chuyển tức thì!

Bảy vị Đại La của Nhân tộc và A Tu La bắt đầu chiếm thế thượng phong, dần dần áp chế Kế Mông.

Đế Tuấn chỉ ra tay một lần, thấy Từ Chí ở Oa Hoàng cung ra tay cũng không yếu hơn mình nên đã từ bỏ ý định động thủ tiếp.

Trận chiến này kéo dài suốt hơn sáu mươi năm.

Trong thời gian đó, cả ba tộc Nhân, Yêu, Vu đều tổn thất thảm trọng, phân nửa chiến sĩ cấp thấp đã tử trận.

Đồ Vu Kiếm của Yêu tộc cuối cùng cũng luyện thành.

Thấy vậy, Đế Tuấn lập tức triệu hồi Bạch Trạch và Kế Mông để chuẩn bị quyết chiến với Vu tộc!

Vu tộc đã chờ khoảnh khắc này từ lâu, thuận thế mà làm, hai tộc dần đối đầu trực diện tại núi Bất Chu!

Đế Tuấn, Thái Nhất cùng cửu đại Yêu Thánh và Yêu sư Côn Bằng đều giáng lâm núi Bất Chu.

Đế Giang cùng mười vị Tổ Vu và các Đại Vu cũng đã có mặt ở đó.

Đại chiến sắp bùng nổ!

Từ Chí và Nữ Oa ngừng trò chuyện, dồn tầm mắt về phía đó để xem kết quả cuối cùng.

Không chỉ họ, mà cả Thông Thiên, Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp

Dẫn, Chuẩn Đề, Hậu Thổ... phàm là những ai có khả năng đều đang quan sát trận chiến này.

Bên rìa chiến trường, vài vị đại năng cũng âm thầm xuất hiện, thu liễm khí tức để không bị phát hiện.

Trấn Nguyên Tử tới, Minh Hà tới, Phục Hy cũng tới.

Một gã tráng sĩ đeo cung ẩn mình trong hàng ngũ vu binh, khí tức không mấy nổi bật nhưng đôi mắt thần quang lấp lánh, chỉ chờ thời cơ để gây chấn động Hồng Hoang.

Đó chính là Hậu Nghệ vừa mới thành Tổ Vu chưa lâu, đang chờ cơ hội tung ra đòn chí mạng.

Đại năng hai tộc bắt đầu lao vào chém giết, đánh đến mức thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang.

Khái niệm không gian và thời gian ở cấp bậc chiến trường này hoàn toàn vô tác dụng.

Linh khí dạt dào của núi Bất Chu bị hút sạch, địa mạch cũng bị đánh cho gần như vỡ vụn.

Đây mới chỉ là thăm dò!

Chương 110

Sau một thời gian thăm dò, đôi bên đều tự cho là đã nắm rõ thực lực đối thủ.

"Kết trận!" Đế Tuấn gào lớn, Thái Nhất dốc toàn lực thúc động Hỗn Độn Chung, tiếng chuông vang vọng ức vạn dặm, áp chế thế công của Vu tộc trong nháy mắt.

Một nháy mắt đó là đủ, Chu Thiên Tinh Đấu đại trận của Yêu tộc đã luyện tập vô số năm lập tức tái hiện!

Đứng đầu là Đế Tuấn và Thái Nhất, cửu vị Yêu Thánh theo sát phía sau.

Kẻ lấp vào vị trí trống của Anh Chiêu là một cường giả Đại La hậu kỳ mới của Yêu tộc.

Trận pháp vừa thành, ức vạn tinh tú bỗng hiện ra trên bầu trời, tỏa ra ánh sáng vô lượng!

Sức mạnh tinh thần vô biên vô tận đổ xuống gia trì cho Yêu tộc, khiến khí thế của họ tăng vọt, nhất thời áp chế được Vu tộc!

Đúng lúc đó, dị biến nảy sinh!

"Lão tử đã bắn rụng chín mặt trời, Đế Tuấn, có dám ăn của ta một tiễn không!" Giữa quân trận Vu tộc, Hậu Nghệ đã chờ đợi từ lâu bỗng cười lớn sảng khoái.

Gã giương cung cài tiễn, một mũi thần tiễn bắn ra chỉ thẳng vào trung tâm trận pháp là Đế Tuấn!

Nhờ có đại trận gia trì, Đế Tuấn vung Nhật Tinh Luân đánh gãy mũi tiễn.

Nhưng sắc mặt lão không hề tốt chút nào.

Lão có thể cảm nhận được, kẻ cuồng ngôn kia rõ ràng là một vị Tổ Vu!

Hậu Nghệ nhảy vọt lên, cùng mười một vị Tổ Vu đối diện với Chu Thiên Tinh Đấu đại trận.

"Đế Tuấn, hôm nay là ngày tàn của Yêu tộc!

Ta không tin có kẻ nào cứu được các ngươi!

Huynh đệ, kết trận!" Đế Giang cười cuồng tiếu!

Mười hai vị Tổ Vu bộc phát uy thế vô tận, trong chớp mắt đã kết thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận!

Hình bóng Bàn Cổ lại một lần nữa xuất hiện trong Hồng Hoang.

Đã đến bước này thì không còn đường lui.

Đế Tuấn phẩy tay, một thanh huyết kiếm bay vào tay lão.

Chính là Đồ Vu Kiếm!

Lão mượn sức mạnh của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận gia trì lên bản thân, tay cầm Đồ Vu Kiếm chém mạnh về phía Vu tộc!

Vu tộc cũng không kém cạnh, hình bóng Bàn Cổ tay cầm cự phủ chém về phía Đế Tuấn!

Cú va chạm này khiến cả núi Bất Chu rung chuyển, sinh linh trong thiên địa đều bị chấn động!

Ánh linh quang phát ra thậm chí còn át cả ánh sáng của Thái Dương Tinh!

Mọi thứ giữa trời đất như lu mờ trong giây lát, chỉ còn lại đòn đánh đó!

Các vị Chuẩn Thánh đang ẩn nấp gần đó không thể giấu mình

được nữa!

Họ phải dùng đến những thủ đoạn hộ thân mạnh nhất chỉ để không bị dư chấn làm tổn thương!

Trấn Nguyên Tử không hề giấu diếm, Địa Thư tỏa ra uy thế vô biên, mượn sức mạnh tổ mạch Hồng Hoang của núi Bất Chu, không chỉ bảo vệ bản thân mà còn ngăn chặn dư chấn lan tới Nhân tộc.

Mười hai vị Tổ Vu đồng loạt phun ra tinh huyết, ngã rạp xuống đất.

Hậu Nghệ mới thành Tổ Vu không lâu nên tự nhiên không bằng Hậu Thổ năm xưa, cú đánh đó chỉ là miễn cưỡng phát ra, uy lực kém hơn một chút.

Yêu tộc còn có Đồ Vu Kiếm khắc chế nên các Tổ Vu đều bị thương.

May mà nhục thân họ cường hoành lại có sức mạnh đại trận bảo vệ nên vẫn còn sức chiến đấu.

Phía Yêu tộc thì thảm hơn nhiều, các lá cờ trận bị phá vỡ trong cú va chạm, không còn sức để bày trận nữa, vô số yêu tộc thực lực kém đã trực tiếp tử trận.

Sau cú va chạm, cả hai bên đều tổn thất nặng nề, nhưng Vu tộc có vẻ khá hơn một chút.

Chương 111

Khi các Tổ Vu đang gượng dậy để chiến tiếp thì bên phía Yêu tộc bỗng có người ra tay!

Là Phục Hy!

Vì trước đó đã cầu tình giúp Yêu tộc nên lão bị vướng vào nhân quả nghiệp lực, bắt buộc phải gia nhập trận chiến, tự nhiên lão thiên về Yêu tộc.

Lão khảy bảo cầm, âm luật bùng phát theo nhịp pháp lực.

Tiếng đàn du dương nhưng lại như lệ quỷ, gặt hái mạng sống của quân sĩ Vu tộc hàng loạt, đồng thời chữa trị cho binh sĩ Yêu tộc!

Trấn Nguyên Tử cũng động thủ!

Lão không quan tâm Vu tộc sống chết ra sao, lão chỉ muốn báo thù cho bạn!

Lão thúc động Địa Thư, mượn sức mạnh địa mạch gia thân, trực tiếp xông vào trung tâm Yêu tộc.

Dựa vào Địa Thư hộ thể, lão nhắm vào các đại năng Yêu tộc mà ra tay!

Khổng Tước bỗng tung ra Ngũ Sắc Thần Quang chặn bước chân Trấn Nguyên Tử.

Thực ra Khổng Tuyên cũng chẳng có cảm tình gì với Yêu tộc.

Với sự kiêu ngạo của gã, ngay cả Thánh nhân cũng khó khiến gã cúi đầu!

Khổng Tuyên ra tay bắt lấy Côn Bằng rồi mang đi mất, không thèm quản đến cuộc chiến của hai tộc nữa.

Yêu tộc sau khi thở phào được một hơi liền vây công Trấn Nguyên Tử.

Bạch Trạch cùng hai vị Yêu Thánh Đại La đỉnh phong nén đau thương, cố sức kiềm tỏa bước chân Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử dốc toàn lực giao thủ với ba yêu, chiêu nào cũng hiểm hóc nhằm lấy mạng đối phương!

Đế Tuấn và Thái Nhất dẫn theo những Yêu Thánh còn lại phối hợp với Phục Hy tấn công Vu tộc!

Vu tộc phản ứng lại ngay, Đế Giang giận đến mức mặt mũi méo xệch, nếu không bị Phục Hy cản trở thì Yêu tộc hiện nay chắc chẳng còn mấy kẻ sống sót!

"Giết Phục Hy trước, những kẻ khác tính sau!" Sự man hoang cuồng dã của Vu tộc được thể hiện rõ nét trên người lão!

Mười một vị Tổ Vu cùng toàn thể Đại Vu còn sống đồng loạt liều chết tấn công Phục Hy!

Dù là đại năng Chuẩn Thánh, Phục Hy cũng không chống đỡ nổi thế công của Vu tộc, bị đánh cho lui bước liên tục, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc!

Nữ Oa thấy cảnh đó không nhịn được muốn ra tay!

Thế nhưng trong Oa Hoàng cung bỗng nhiên xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

Đó chính là một trong các Thánh nhân: Lão Tử!

Lão mượn danh nghĩa luận đạo để trì hoãn hành động của Nữ Oa.

Trong tình thế không có ai cứu giúp, Phục Hy đột ngột tử trận!

Kẻ chôn cùng lão lại là ức vạn sinh linh của hai tộc, và cả Hậu Nghệ, người vừa mới thăng cấp Tổ Vu đã bị Yêu tộc điên cuồng tấn

công!

Trong cung Oa Hoàng, linh lực trên thân Nữ Oa cuộn trào, bắt đầu giao thủ với Lão Tử.

Lão Tử biết mình đuối lý, chỉ thủ không công, mặc cho Nữ Oa ra tay.

Đồng thời, y thôi động pháp lực, vượt qua vô tận không gian, bảo hộ lấy chân linh của Phục Hy và thu lấy linh bảo của hắn.

Lúc này Nữ Oa đâu còn tâm trí quản tới Từ Chí, Từ Chí vừa vặn mượn cơ hội này rời khỏi cung điện, độn xuống hạ giới.

Tại tổ địa Nhân tộc, Đồ Yêu Kiếm một lần nữa tỏa sáng rực rỡ, hoành hành qua vô số sơn hà, ngạnh sinh sinh chém rách không gian, đánh tan dư chấn từ cuộc va chạm giữa hai tộc Vu - Yêu, tiến vào chiến trường.

Đồ Yêu Kiếm xoay tròn trên không trung, đem toàn bộ vong hồn yêu tộc tàn tồn trên chiến trường hấp thu vào thân kiếm!

Trên kiếm, từng đạo vân lộ bắt đầu hiển hiện, hình ảnh vạn yêu thoáng hiện như cưỡi ngựa xem hoa.

Mũi kiếm chỉ thẳng về phía Bạch Trạch cùng các Yêu Thánh đang dây dưa với Trấn Nguyên Tử!

Ánh mắt Trấn Nguyên Tử sáng lên, vội vàng điều động địa mạch chi lực, tử tử khốn trụ ba vị Yêu Thánh không cho đào thoát.

Chương 112

Tam tôn Yêu Thánh đồng thời cảm nhận được uy hiếp tử vong, điên cuồng tấn công vào lãnh địa của Trấn Nguyên Tử!

Thế nhưng, Từ Chí không cho chúng cơ hội đào tẩu!

Đồ Yêu Kiếm nhẹ nhàng vung lên, trực tiếp chém rụng tam hoa trên đỉnh đầu chúng!

Lại vung kiếm lần nữa, tam yêu thân tử đạo tiêu!

Trấn Nguyên Tử rảnh tay, lập tức đánh về phía Đế Tuấn và Thái Nhất!

Từ Chí tạm thời không quan tâm đến các đại năng Yêu tộc, tiếp tục thao túng Đồ Yêu Kiếm chém xuống chiến trường!

Một kiếm này không có uy thế kinh người, nhưng phàm là binh sĩ Yêu tộc dưới cảnh giới Đại La Kim Tiên đều bị thu hoạch như cắt cỏ!

Ức vạn Yêu tộc bị một kiếm sát tận!

Đồ Yêu Kiếm thu liễm chân linh Yêu tộc, uy thế đại chấn, phảng phất như vừa trải qua một lần thăng hoa.

Từ Chí nhìn những Yêu tộc thảm tử kia, trong lòng không hề có một tia liên mẫn, khi chúng đồ sát Nhân tộc cũng không hề lưu thủ.

Từ Chí tự nhiên cũng không cần sinh ra lòng thương hại.

Đây không chỉ là ân oán cá nhân, mà là chiến tranh giữa hai chủng tộc.

Từ Chí muốn khiến Yêu tộc biến mất khỏi thiên địa, để Nhân tộc trở thành nhân vật chính của trời đất, ngật lập trong Hồng Hoang.

Cho nên, nhất định phải chém giết toàn bộ những Yêu tộc cường đại này.

Vu tộc thấy cảnh này, đốn thời cười lớn khoái trá.

Các Tổ Vu thống lĩnh Vu tộc còn sức chiến đấu, đoàn đoàn bao vây Đế Tuấn, Thái Nhất, lục vị Yêu Thánh cùng tàn quân Yêu tộc, không để lại một tia cơ hội đào sinh.

Cường giả Yêu tộc tiến hành sự điên cuồng cuối cùng, ánh mắt hung lệ, đã có chí tử, hoàn toàn không quan tâm đến thương thế mà liều mạng đối đầu với Vu tộc.

Hiện nay Vu tộc bắt đầu chiếm thượng phong, nhưng muốn hạ gục Yêu tộc cũng không đơn giản như vậy.

Sau cùng, tại Hồng Hoang này, chân chính phải nhìn là đỉnh tiêm chiến lực, chứ không phải ức vạn yêu binh.

Lúc này Từ Chí lại không ra tay nữa.

Để hắn chém giết Yêu tộc, hắn nguyện ý.

Nhưng hắn không nguyện ý nhìn thấy một Yêu tộc ngã xuống lại có một Vu tộc đứng lên đè đầu Nhân tộc!

Đúng vậy, kết cục tốt nhất chính là Vu - Yêu cùng tịch diệt!

Tuy nhiên hiện tại Vu tộc chiếm ưu thế, Yêu tộc hầu như không có khả năng lật ngược thế cờ, trừ phi lại có một vị đỉnh tiêm đại năng ra tay với Vu tộc, đánh cho bọn họ trở tay không kịp.

Minh Hà!

Nếu hỏi ai là người mong muốn hai tộc Vu - Yêu chết sạch tại chỗ nhất, biến chiến trường thành một mảnh huyết hải, tự nhiên là Minh Hà!

Minh Hà lấy sát chứng đạo, lấy huyết hải sáng tạo ra tộc Tu La.

Vu - Yêu chết càng nhiều, y càng vui vẻ!

Nếu cường giả hai tộc đều táng thân tại đây, đối với y mà nói là tin tức không thể tốt hơn!

Cho nên Minh Hà bắt đầu cân bằng chiến lực giữa hai bên, để bọn họ đồng quy vu tận!

Trong tộc Tu La, vị Ma Vương cuối cùng là Tự Tại Thiên Ba Tuần dẫn theo tứ đại Ma tướng hãn nhiên sát ra, trợ giúp Yêu tộc đối kháng Vu tộc!

Bản thân Minh Hà cũng đích thân ra tay, kiềm chế Trấn Nguyên Tử, không cho ông tiếp tục chém giết Yêu tộc.

Cục diện giữa Yêu tộc và Vu tộc xoay chuyển, lại lâm vào trạng thái cân bằng!

Nhưng sự cân bằng này là thứ bọn họ muốn sao?

Trận đại chiến này, kể từ sau khi Chu Thiên Tinh Đấu đại trận va chạm với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của hai tộc Vu - Yêu!

Trấn Nguyên Tử, Phục Hy, Khổng Tuyên, Từ Chí, Minh Hà lần lượt đăng tràng, trận chiến này đã hoàn toàn biến chất!

Chương 113

Từ Chí lúc này không ra tay nữa, chỉ lạnh lùng quan sát chiến trường.

Hắn hiểu tại sao lại có biến số Minh Hà này!

Dưới sự vận hành của Thiên đạo, kết quả của lượng kiếp này chỉ có thể là Vu - Yêu lưỡng tộc cùng bại lạc!

Vì có sự xuất hiện của biến số Từ Chí, phía Vu tộc thực tế đã mạnh lên không ít.

Cho nên, Minh Hà là người được thiên định để cân bằng lượng kiếp này, khiến hai tộc Vu - Yêu đồng thời thối lui khỏi vũ đài lịch sử!

Hiện tại Từ Chí đang ở trong Thiên Đình của Yêu tộc.

Thiên Đình lúc này trống rỗng như không người.

Đại chiến giữa hai tộc đã đánh đến mức tiêu hao sạch sẽ nội quật của cả hai!

Ngồi trên bảo tọa Thiên Đế, khí vận tàn tồn của Yêu tộc không ngừng đánh tới.

Từ Chí không buồn không vui, dùng sức một mình áp chế khí vận Yêu tộc, tiếp tục quan sát đại chiến.

Trên chiến trường, các đỉnh cấp cường giả hai tộc không ngừng vẫn lạc.

Nhật Tinh Luân trong tay Đế Tuấn đã đánh đến mức mờ nhạt vô quang, toàn thân đẫm máu vàng óng ánh, không một sợi lông vũ nào còn nguyên vẹn.

Yêu chủ đứng mũi chịu sào, bị Vu tộc tấn công mãnh liệt không

ngừng.

Thủ lĩnh Vu tộc cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, thương thế cực kỳ trầm trọng.

Trên mặt Đế Tuấn lộ ra vẻ điên cuồng tuyệt vọng của kẻ cùng đường.

Hắn ngửa mặt cười dài, tiếng cười bi lương vô cùng! "Giết ta sao?!" "Nằm mơ!" "Cùng chết đi!" Oanh!

Đế Tuấn không còn cố kỵ gì nữa, trực tiếp tự bạo!

Thái Dương chi hỏa nồng đậm trong cơ thể câu động Thái Dương Tinh, uy năng tự bạo còn mãnh liệt hơn cả Đông Vương Công năm xưa!

Chúng Vu và chúng Yêu đều dồn dập né tránh, cầu nguyện không bị ba cập!

Nhưng, làm sao tránh được?

Chúc Dung bị Thái Dương chi hỏa thiêu đốt, pháp tắc bản thân xảy ra vấn đề, lại trực tiếp tự thiêu!

Đa vị Tổ Vu đều táng thân dưới cú tự bạo của Đế Tuấn!

Yêu tộc cũng bị vạ lây, quần yêu gào thét, dồn dập vẫn lạc!

Chưa hết.

Trong mắt Thái Nhất nhìn về hướng Đế Tuấn tự bạo, cũng đã có chí tử!

Hắn gõ vang ba tiếng Hỗn Độn Chung để tiễn đưa huynh trưởng.

Ngay sau đó, cũng hãn bất úy tử thôi động pháp lực bản thân, tự bạo giữa chiến trường!

Uy lực tự bạo của hai vị Yêu Đế trực tiếp quét sạch chiến trường.

Trận doanh Yêu tộc không còn một chút động tĩnh nào.

Trong trận doanh Vu tộc, chỉ còn Cộng Công tàn phế là may mắn sống sót.

Đế Tuấn và Thái Nhất hóa hình trên Thái Dương Tinh, Cộng Công chuyên tu Thủy chi đại đạo, tại biên duyên vụ nổ, nhờ ngũ hành tương khắc mà thành công giữ được mạng.

Từ Chí ở trên Thiên Đình cảm nhận được chiếc ghế dưới thân đã không còn chút rung động nào.

Nhìn Cộng Công là người duy nhất còn sống, hắn lắc đầu cười khổ.

Xem ra việc Cộng Công húc đổ núi Bất Chu sẽ không thay đổi.

Giữa chiến trường, Trấn Nguyên Tử và Minh Hà ngừng giao thủ.

Chương 114

Hai người vốn không có huyết hải thâm cừu, trước đó ra tay cũng không dùng toàn lực.

Khi Đế Tuấn, Thái Nhất tự bạo, hai người đình thủ chờ đợi kết quả.

Thấy Yêu tộc vẫn lạc sạch sẽ, Trấn Nguyên Tử cuối cùng cũng trút bỏ được gánh nặng trong lòng.

Ông bái biệt về hướng hảo hữu Hồng Vân vẫn lạc, sau đó không quay đầu lại mà rời đi, tiến về phía Địa Phủ.

Minh Hà lúc này cũng không bận tâm đến việc Cộng Công còn tại trường.

Trên chiến trường tràn ngập huyết khí và sát khí vô tận, đó là nguyên liệu tốt nhất.

Y không đợi được nữa, muốn thử chứng đạo thành thánh ngay tại đây!

Tuy nhiên, khi y chưa kịp động thủ, bỗng nghe thấy trong Hồng Hoang vang vọng giọng nói của Từ Chí.

Thanh âm đến từ Thiên Đình!

Từ Chí không hề phá hủy Thiên Đình Yêu tộc, mà đoan tọa trên bảo tọa Thiên Đế.

Giọng nói của hắn uẩn hàm uy năng to lớn, truyền khắp Hồng Hoang: "Bản tọa Từ Chí, tại đây thông cáo thiên địa!" "Vu - Yêu đã diệt!

Hôm nay, Nhân tộc đương hưng!" "Hồng Hoang thiên địa, do

Nhân tộc chấp chưởng!" "Bản tọa tại cựu chỉ của Yêu tộc, lập ra Nhân Tộc Thiên Đình, thiên địa cùng giám!" Khí vận cuối cùng của Yêu tộc bộc phát, điên cuồng đánh về phía Từ Chí!

Từ Chí hừ lạnh một tiếng, Đồ Yêu Kiếm từ chiến trường bay vào tay hắn.

Đồ Yêu Kiếm chém tận ức vạn yêu tộc, nay lại thăng hoa lần nữa, uy năng không thể so sánh với trước kia!

Nhờ vào uy lực của Đồ Yêu Kiếm, hắn trực tiếp thôn phệ sạch sẽ luồng khí vận bộc phát cuối cùng kia!

Cùng lúc đó, trên đầu Từ Chí xuất hiện tam tôn quan miện: Chủ tể Thiên Đình, Nhân Vương của Nhân tộc, Phong Đô Đại Đế của Địa Phủ.

Với sức một người, chấp chưởng tam giới Thiên, Địa, Nhân!

Dẫn dắt Nhân tộc vượt qua mọi gian khổ, đứng vững trong Hồng Hoang!

Xung quanh Từ Chí dần hình thành một lãnh địa.

Đây chính là Nhân Đạo lãnh địa!

Chính là Nhân Định Thắng Thiên!

Trong lãnh địa này, ngay cả Thánh nhân cũng khó lòng mượn dùng thiên địa chi lực!

Có lãnh địa này, Từ Chí cuối cùng cũng san bằng khoảng cách với Thánh nhân, về mặt thực lực có thể ngồi ngang hàng với họ!

Nếu lần nữa đối mặt với Nguyên Thủy, có Bình Tâm nương nương trợ trận, hắn cũng có thể đại chiến một trận!

Nếu gặp phải Thánh nhân yếu hơn, hắn thậm chí có tự tin chiếm thượng phong! [Đinh!

Thiết lập Nhân Tộc Thiên Đình, ngưng tụ khí vận chủng tộc, thu được 500 triệu điểm cống hiến!] Trong Hồng Hoang, ánh mắt của chư thánh đều hướng về phía Từ Chí, tất cả đều trầm mặc.

Hiện nay các vị Thánh nhân đều hiểu rõ Từ Chí có chiến lực như thế nào.

Lại để hắn đường đường chính chính ngồi lên vị trí chủ tể tam giới...

Xem ra, Từ Chí sắp thực sự bay cao không gì cản nổi!

Thông Thiên ở cung Bích Du cười vang sảng khoái, tiếng cười truyền đi vạn dặm!

Ánh mắt chư thánh thoáng hiện bên cạnh Từ Chí rồi biến mất.

Hình thế lúc này biến hóa quá nhanh!

Từ Chí vừa mới lập Nhân Tộc Thiên Đình, phong Tam Giới Chi Chủ, thì Minh Hà lại có hành động.

Tuy bị Từ Chí xen ngang, nhưng y cũng không quên mục đích đích thân nhập kiếp của mình!

Thứ y cầu, tự nhiên là phong Thánh!

Chương 115

Để phong Thánh, y đã hiến tế ba vị Đại La dưới trướng.

Để phong Thánh, y đã tống ra một tia bản nguyên của bạn sinh linh bảo Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Để phong Thánh, y nhường một nửa huyết hải cho Hậu Thổ kiến tạo luân hồi để thu công đức.

Để phong Thánh, đích thân nhập lượng kiếp liều mạng.

Y trả giá quá nhiều, chỉ cầu một thánh vị mịt mờ, chỉ cầu không bị Thánh nhân trói buộc, trở thành kỳ thủ của thiên địa!

Bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử của Minh Hà đồng thời hội tụ, dung nhập vào bản thể.

Khí tức toàn thân viên mãn vô khuyết, không còn một chút sơ hở nào.

Minh Hà tế ra Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, phun một ngụm tinh huyết lên trên đó.

Từ trong đài sen, vô biên nghiệp hỏa bắn ra, xuyên thấu không gian rơi xuống huyết hải.

Trong huyết hải, tất cả tộc Tu La đều bị nghiệp hỏa thiêu đốt!

Ngay cả Tự Tại Thiên Ba Tuần với tu vi Đại La hậu kỳ cũng bị thiêu cháy toàn bộ nghiệp lực, lâm vào thống khổ vô biên!

Minh Hà đưa tay chiêu gọi nước huyết hải, hóa thành một đạo huyết kiều bắc qua chiến trường và huyết hải.

Y toàn lực thao túng Nghiệp Hỏa Hồng Liên, hấp thu nghiệp lực và sát khí vô tận từ chiến trường, lấy đó làm căn cơ, thiêu hủy sạch sẽ

nghiệp lực của tộc Tu La!

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên dưới sự trùng kích của nghiệp lực vô biên lại trực tiếp phá toái!

Ngay sau đó, Minh Hà lấy ra Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên mượn từ Từ Chí, thôi động tịnh thế chi quang bảo hộ toàn bộ tộc nhân Tu La.

Giọng nói của y hào hùng như thiên ý, vang vọng khắp Hồng Hoang: "Bản tọa Minh Hà, năm xưa sáng tạo tộc Tu La, khiến thiên địa tăng thêm sát nghiệt và nghiệp lực, trong lòng cảm thấy vô cùng hổ thẹn với trời đất!" "Hôm nay, bản tọa đích thân thanh lọc sát tâm của tộc Tu La, quét sạch tội nghiệt, thiêu hủy nghiệp lực!" "Bản tọa hôm nay tái tạo tộc Tu La!" "Nguyện tộc Tu La trở thành Tịnh Thế chi tộc của thiên địa, vì thiên địa mà tẩy sạch tội khiên!" "Nguyện tộc Tu La trở thành binh lính của thiên địa, vì thiên địa mà trừ tà diệt ác!" Phảng phất như Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn năm đó, y lập hạ 48 đạo đại hoành nguyện!

Dưới hoành nguyện này, Minh Hà muốn biến tộc Tu La mới thành lợi khí của Thiên đạo.

Mặc cho Thiên đạo thao túng, giúp Thiên đạo tru sát những kẻ nghiệp lực thâm trọng.

Tộc Tu La toàn bộ lâm vào trạng thái nửa sống nửa chết, mặc cho Minh Hà nhào nặn tái tạo.

Lúc này Thiên đạo rốt cuộc cũng như Minh Hà sở nguyện, giáng xuống vô biên công đức!

Thiên đạo công đức chia làm hai phần, chín phần dung nhập vào cơ thể Minh Hà, một phần dung nhập vào tộc Tu La tân sinh.

Thiên đạo lúc này đã công nhận Minh Hà!

Nhưng điều đó không có nghĩa là Minh Hà sắp thành thánh ngay!

Y không có Khai Thiên công đức, không có Hồng Mông Tử Khí.

Muốn thành thánh, Minh Hà phải lịch kiếp!

Độ qua kiếp này mới có thể thành thánh.

Độ không qua, vĩnh thế không thể siêu sinh!

Kiếp này không phải thiên kiếp, mà là nhân kiếp.

Thánh nhân Tây Phương giáo - Chuẩn Đề đã ra tay!

Hai vị Thánh nhân Tây Phương vốn là chó săn của Thiên đạo.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trước đó từng đến Thang Cốc mê hoặc mười con Kim Ô, khiến thập nhật hoành không, dẫn đến Hậu Nghệ xạ nhật, khơi mào đại chiến Vu - Yêu.

Dưới sự gia trì của nghiệp lực vô biên, bọn họ tự nhiên phải xuống đài đi một chuyến trong lượng kiếp để tẩy rửa nghiệp lực bản thân.

Hơn nữa, Tây Phương giáo họ lập ra vốn xung đột về giáo nghĩa với Minh Hà.

Nếu để Minh Hà thành thánh, hai người bọn họ tuyệt đối là người đầu tiên không đồng ý!

Chuẩn Đề cầm Thất Bảo Diệu Thụ quẹt một cái về phía Minh Hà.

Thất Bảo Diệu Thụ hào xưng không vật gì không quét rơi, Chuẩn Đề muốn quét rụng Tịnh Thế Bạch Liên trong tay Minh Hà, ngăn cản y tiếp tục tái tạo tộc Tu La!

Chương 116

Minh Hà câu động công đức hộ thể, cưỡng ép đỡ lấy một kích này.

Tiếp đó, y mở miệng hét lớn cầu viện: "Vị đạo hữu nào trợ ta!

Bản tọa nếu thành đạo, dưới tình huống không trái với đại thế thiên hạ, nguyện vì người đó ra tay ba lần, bất luận nhân quả!" Minh Hà biết mình không thể chống lại nhị thánh Tây Phương, chỉ có thể mở miệng cầu viện.

Y nguyện ý bán mình ba lần sau khi thành thánh!

Chỉ cần không trái đại thế, y nguyện đích thân ra tay ba lần.

Ba lần ra tay này không biết sẽ dây dưa bao nhiêu nhân quả, nhưng Minh Hà không quan tâm!

Hiện tại, y chỉ cần thánh vị!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thấy không ai ra tay, lập tức tức giận đồng thời tấn công.

Tiếp dẫn trực tiếp ném ra Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, muốn thử dùng nó để hấp thu một phần công đức từ trên trời rơi xuống, ngăn cản Minh Hà thành thánh!

Chuẩn Đề cũng tiếp tục dùng Thất Bảo Diệu Thụ quẹt xuống đỉnh đầu Minh Hà!

Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, một thanh bảo kiếm lập lòe thanh quang công đức hiện ra, đỡ lấy thế tấn công của hai người!

Từ Chí đã ra tay!

Minh Hà thấy Từ Chí có thể đỡ được đòn tấn công của nhị thánh

thì mắt muốn lồi ra ngoài!

Ngay cả y cũng phải nhờ vào công đức mới đỡ nổi một kích của Chuẩn Đề.

Vậy mà Từ Chí một kiếm đã chặn đứng cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề!

Bất quá, đối với Minh Hà đây là chuyện tốt.

Y ước gì có người giúp mình cản nhị thánh, lập tức dốc sức thôi động Tịnh Thế Bạch Liên.

Trong tình huống không bị can nhiễu, tiến trình tái tạo tộc Tu La lại nhanh thêm mấy phần.

Thất Bảo Diệu Thụ tuy vô vật bất xuất, nhưng trên Đồ Yêu Kiếm có khí vận Nhân tộc và công đức vô tận gia trì, Chuẩn Đề quẹt một cái lại không hề suy suyển!

Hôm nay là lần thứ hai lão ra tay mà không quét rơi được bảo vật!

Chuẩn Đề cảm thấy mất mặt, bị một tên Đại La như Từ Chí khiêu khích, lập tức nổi giận thật sự.

Lão điều động vô biên thiên địa chi lực, triển lộ ra trượng lục kim thân, tiếp tục thôi động Thất Bảo Diệu Thụ, muốn quét rụng và thu lấy Đồ Yêu Kiếm!

Uy lực của Đồ Yêu Kiếm ngay cả lão cũng thèm muốn không thôi.

Lúc này, Từ Chí hiện thân.

Không đợi Chuẩn Đề động thủ, Đồ Yêu Kiếm xoay tròn một vòng rồi quay về tay hắn.

Từ Chí trực diện nhị thánh, Nhân Đạo lãnh địa bộc phát trên người.

Hắn trực tiếp xông tới Chuẩn Đề, vô hiệu hóa khả năng mượn dùng thiên địa chi lực của lão!

Tiếp Dẫn trong lòng kinh hãi, lập tức muốn cùng Chuẩn Đề đối phó Từ Chí.

Khi tranh đoạt vị trí ở Địa Phủ trước đó lão cũng có mặt, rõ ràng Từ Chí có chiến lực như thế nào.

Nhị thánh Tây Phương vốn là hai vị nghèo nàn nhất, thực lực yếu nhất.

Nếu để Từ Chí đánh thắng một vị, bọn họ sẽ không còn mặt mũi nào nữa!

Khi Tiếp Dẫn cử động, Thông Thiên cũng ra mặt!

Một mình ông bước tới chặn đường Tiếp Dẫn, không cho lão chút cơ hội ra tay nào.

Tiếp Dẫn chỉ đành giao thủ với Thông Thiên, bị Tru Tiên Kiếm của ông áp chế, không còn lực giúp Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề cũng không sợ, trượng lục kim thân toàn lực ra tay hướng về Từ Chí.

Từ Chí ném Đồ Yêu Kiếm lên trên khánh vân, lấy tam hoa hộ trì, toàn lực phát huy uy lực của kiếm tấn công Chuẩn Đề.

Chương 117

Chuẩn Đề hốt nhiên phát hiện, Thất Bảo Diệu Thụ hào xưng không gì không quét nổi lại hoàn toàn không quét động được kiếm của Từ Chí!

Đương nhiên rồi!

Tam hoa trên đỉnh đầu Từ Chí đã phá vỡ cực hạn Thiên đạo đạt tới thập nhị phẩm đại viên mãn!

Có tam hoa thập nhị phẩm hộ thể, toàn thân không sơ hở, Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề căn bản vô dụng!

Từ Chí câu động khí vận Nhân tộc, Địa phủ, Thiên đình vào cơ thể, thân hình cao vạn trượng.

Để tránh linh bảo bị Chuẩn Đề quét mất khi không có tam hoa bảo hộ, hắn không dùng linh bảo nữa mà trực tiếp dùng kim thân đấu pháp với Chuẩn Đề!

Chuẩn Đề càng đánh càng kinh hãi.

Thân là Thánh nhân mà không thể điều dụng thiên địa chi lực chẳng khác nào tự phế một cánh tay.

Linh bảo mạnh nhất là Thất Bảo Diệu Thụ lại không có tác dụng, chỉ có thể dùng kim thân đấu với Từ Chí!

Đáng tiếc, lão làm sao đánh lại kẻ tu hành Cửu Chuyển Huyền Công, thôn phệ tâm huyết Bàn Cổ, lại được đích thân Bàn Cổ chỉ dạy Lực chi đại đạo như Từ Chí?

Trận chiến này chú định kinh thiên động địa!

Hai tộc Vu - Yêu phá diệt, Minh Hà mượn thế chứng đạo, Từ Chí

lấy cảnh giới Đại La chiến Thánh nhân.

Từng sự việc một đều làm mới tam quan của các vị đại năng trong Hồng Hoang!

Ức vạn nhân tộc reo hò nhảy múa vì Từ Chí.

Lúc này, Lão Tử lại thừa cơ đưa chân linh Phục Hy vào luân hồi, cho chuyển sinh vào Nhân tộc.

Làm xong việc này, Lão Tử cũng không nhịn được mà ra tay.

Từ Chí đã trưởng thành đến mức này, ngay cả lão cũng không thể giữ thái độ vô vi được nữa. "Mọi chuyện hôm nay, trong lượng kiếp này, hãy thanh toán một thể." "Từ Chí, cũng đến lúc ngươi phải trả món nợ thương tổn đại đệ tử Nhân giáo của ta rồi." Giọng nói của Lão Tử hư vô phiêu miểu, ngay cả Từ Chí cũng nhất thời không phát hiện lão đang ở đâu.

Duy nhất có thể khẳng định là lão đã bắt đầu ra tay với Từ Chí!

Lão Tử tế ra Thái Cực Đồ, đánh ra một đạo hào quang âm dương lưỡng nghi nhằm khống chế Từ Chí.

Từ Chí bị lưỡng tôn Thánh nhân đồng thời tấn công, nhất thời không cách nào chống đỡ.

Đúng lúc này, Nữ Oa đột nhiên ra tay chặn đứng đòn tấn công của Lão Tử giúp Từ Chí!

Cuối cùng bà cũng xuống đài rồi!

Phục Hy tử vong, Lão Tử ngăn cản.

Tuy sau đó Lão Tử bảo hộ chân linh Phục Hy đưa đi chuyển thế, nhưng Nữ Oa cũng không phải không có tính khí!

Chuyện này khiến bà mất hết mặt mũi, tự nhiên phải cùng Lão Tử đánh một trận để kết thúc nhân quả.

Nhất thời, chư thánh đều đã xuống đài, chỉ còn lại Nguyên Thủy chưa động thủ.

Nguyên Thủy sở dĩ chưa động thủ vì lúc này đang ở trong cung Tử Tiêu.

Hồng Quân đích thân triệu kiến Nguyên Thủy, giữ lão lại không cho ra tay.

Trong kẽ hở của đại chiến, khí thế quanh thân Minh Hà dần viên mãn, tộc Tu La đã được tái tạo hoàn tất.

Y sắp sửa đột phá cảnh giới Thánh nhân.

Chuẩn Đề nhìn thấy cảnh này càng đánh càng gấp, hốt nhiên bị Từ Chí chớp lấy sơ hở, Đồ Yêu Kiếm chém mạnh một nhát!

Chuẩn Đề phun ra một ngụm tinh huyết, bại trận!

Tiếp Dẫn và Thông Thiên cũng đình thủ.

Minh Hà, thành Thánh!

Sau khi thành Thánh, Minh Hà cúi người bái Từ Chí một bái.

Chương 118

Một bái này có nghĩa là từ nay về sau, trừ phi có thù trở đạo hay sát thân, y đều sẽ đứng về phía Từ Chí, duy hắn là ngựa đầu đàn!

Sau khi Minh Hà thành thánh, bao gồm cả Nữ Oa đang nén giận ra tay, các vị thánh nhân đều không còn động thủ nữa.

Lúc này, Minh Hà lại có hành động kinh người.

Y đột nhiên chiêu gọi huyết hải, từ trên người ngưng tụ ra một đoàn khái niệm hư vô, trực tiếp ném cho Từ Chí.

Đó không phải thực vật, mà giống như bồ đoàn khi Hồng Quân giảng đạo tại cung Tử Tiêu hay đế miện mà Bình Tâm nương nương trao tặng, đó là một vị cách.

Vị cách Chủ Tể Huyết Hải!

Minh Hà để báo đáp ơn giúp đỡ thành thánh của Từ Chí, lại đem huyết hải đổi chủ, trực tiếp tặng cho Từ Chí!

Tương truyền năm xưa sau khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, một đoàn ô huyết trong cơ thể rơi xuống, từ đó mới thành U Minh huyết hải.

U Minh huyết hải chính là nơi chí âm chí uế nhất trong Hồng Hoang, nếu có thể phát huy diệu dụng của nó, cũng có thể coi là một nơi động thiên phúc địa đặc biệt.

Trong U Minh huyết hải có một thai bào, Minh Hà chính là được dựng dục từ trong thai bào đó.

Huyết hải ở một mức độ nào đó có thể đại diện cho bản thân Minh Hà!

Từ Chí không từ chối, thản nhiên nhận lấy huyết hải.

Hắn vừa mới sáng lập Nhân Tộc Thiên Đình, có danh Thiên Đình nhưng chưa có thực lực Thiên Đình, lúc này đang thiếu đủ thứ đồ vật và nhân thủ, Từ Chí tự nhiên không chê ít.

Minh Hà hiểu rõ chỉ tặng huyết hải là không đủ báo đáp ơn thành đạo.

Từ giữa chân mày y bắn ra một đạo huyết quang vào chân mày Từ Chí.

Từ Chí nhận lấy huyết quang đó, là phương pháp luyện chế Huyết Thần Tử của Minh Hà.

Minh Hà dựa vào huyết hải luyện thành 480 triệu Huyết Thần Tử.

Huyết Thần Tử có thể làm phân thân điều khiển độc lập, cũng có thể kết thành đại trận, khi cần thiết có thể dung hợp làm một với Minh Hà để tăng cường bản thể.

Có 480 triệu Huyết Thần Tử, hào xưng huyết hải không cạn Minh Hà không chết, dưới cảnh giới thánh nhân căn bản không ai có thể chém giết Minh Hà.

Ngay cả thánh nhân muốn giết y cũng phải trả một cái giá nhất định.

Nhưng nay Minh Hà đã thành thánh, tự nhiên không cần những thứ này nữa.

Thu hồi toàn bộ Huyết Thần Tử, y tặng cả huyết hải và phương pháp luyện chế cho Từ Chí, đem toàn bộ gia sản ngoại trừ bạn sinh linh bảo trao hết cho hắn.

Còn về tộc Tu La, ngoại trừ ba người trước đó đã gia nhập Nhân tộc và thoát khỏi tộc tịch, những Tu La còn lại nay dưới đại hoành

nguyện của Minh Hà đã quy về Thiên đạo, không còn do Minh Hà khống chế nữa.

Sau khi trao hết mọi thứ cho Từ Chí, Minh Hà mỉm cười nói: "Từ đạo hữu không ngại bản tọa đến Thiên Đình đảm nhận một chức nhàn chứ?" Dù đã là thánh nhân, y vẫn xưng hô đạo hữu, coi Từ Chí là tồn tại ngang hàng.

Muốn đến Thiên Đình nhậm chức cũng là dùng khí vận bản thân giúp Từ Chí trấn áp Thiên Đình, đồng thời có thể hưởng thụ khí vận gia trì, một công đôi việc.

Từ Chí tự nhiên không ngại, có được một vị thánh nhân thật sự giữ một chức quan thì Thiên Đình chỉ có lợi không có hại. "Cầu còn không được, đạo hữu muốn chức quan gì cứ việc nói." Minh Hà xua tay: "Cho bản tọa một chức nhàn thôi, bản tọa cần củng cố tu hành, e rằng vô tâm giúp Từ đạo hữu quản lý Thiên Đình." Từ Chí tự nhiên đáp ứng, biểu thị khi quay về sẽ bàn bạc lại để cho Minh Hà một vị trí hài lòng.

Làm xong mọi việc, Minh Hà mới cảm thấy nhân quả đã hoàn trả được quá nửa.

Y tiếp tục nói với Thông Thiên: "Bản tọa đã mất huyết hải, giờ không còn đạo trường, Thông Thiên đạo hữu có nguyện để ta tạm trú ở cung Bích Du không?" Làm vậy là để báo đáp tình nghĩa của Thông Thiên, chuẩn bị giúp ông trấn áp Tiệt Giáo.

Thông Thiên tự nhiên đồng ý, ngay lập tức tuyên bố Minh Hà sẽ là phó giáo chủ Tiệt Giáo, cùng với Từ Chí hưởng khí vận của giáo phái.

Lão Tử đứng bên cạnh nhìn cảnh này, phất tay áo quay đầu bỏ đi.

Tiệt Giáo bây giờ có Thông Thiên, Minh Hà, Từ Chí ba người, nghiễm nhiên là đệ nhất đại giáo thiên hạ!

Nhân giáo danh tồn thực vong, dưới mưu đồ của Từ Chí đã không còn được hưởng khí vận Nhân tộc, Nhân giáo chỉ còn lại lão và Huyền Đô.

Xiển giáo thì còn tạm được, có Nguyên Thủy tọa trấn, môn hạ có thập nhị Kim Tiên và tam đại đệ tử, nhưng so với Tiệt Giáo thì kém xa.

Còn Tây Phương giáo tuy có hai vị thánh nhân tọa trấn nhưng Lão Tử vốn không coi ra gì, huống hồ thực sự cũng không bằng Tiệt Giáo lúc này.

Đại chiến Vu - Yêu kết thúc, Minh Hà cũng đã thành thánh, chư thánh lần lượt rời đi.

Chương 119

Chỉ có Từ Chí là không đi.

Nhìn Cộng Công đang bị chúng sinh ngó lơ dưới chân núi Bất Chu, trong lòng hắn nảy sinh một vài mưu tính.

So với việc chư thánh chỉ có thể suy đoán mơ hồ, thôi diễn thiên cơ không rõ ràng, Từ Chí thực sự biết rõ hướng đi của tương lai!

Thấy Cộng Công may mắn thoát chết, Từ Chí hiểu rằng việc Cộng Công húc đổ núi Bất Chu chắc chắn sẽ xảy ra.

Chỉ là mọi thứ phải đợi Cộng Công tỉnh ngộ, đợi khi lão nhận rõ tất cả đều là âm mưu của thánh nhân mới ra tay húc gãy núi.

Ngày đó sẽ không còn xa nữa.

Việc bổ thiên mang lại công đức cực lớn, Từ Chí giờ đã có chiến lực thánh nhân, tự nhiên phải mưu tính một phen.

Thiên đạo công đức tuy có nhiều tệ đoan nhưng khi cần tranh thủ thì vẫn phải tranh.

Chỉ cần vận dụng đúng cách, biết đâu có thể luyện chế ra một món lợi khí không kém gì Đồ Yêu Kiếm!

Sau khi tính toán kỹ lưỡng, Từ Chí bay đi hướng Bắc Hải.

Trong các khâu bổ thiên thì công đức đậm đặc nhất ngoài việc Nữ Oa luyện đá ngũ sắc chính là việc dùng chân Huyền Quy chống trời.

Không có Huyền Quy chống trời thì dù Nữ Oa có vá xong trời, thiên khung vẫn sẽ tiếp tục sụp đổ mà thôi.

Từ Chí đến Bắc Hải chính là tìm Huyền Quy.

Hắn không có ý định trực tiếp chém giết Huyền Quy, mà muốn

làm một cuộc giao dịch.

Nếu không cần động thủ thì hà tất phải động thủ?

Huống hồ Huyền Quy cũng là một vị cường giả Chuẩn Thánh, nếu có thể thu phục thì chẳng phải tốt hơn là chỉ giết lấy chân chống trời sao.

Tu vi Từ Chí giờ đã khác xưa, tới Bắc Hải cũng chỉ mất vài ngày.

Đến nơi, hắn trực tiếp phóng ra uy thế khuấy động phong vân Bắc Hải.

Huyền Quy cảm ứng được, trực tiếp hiện lên mặt nước trước mặt Từ Chí.

Sau trận Vu - Yêu, thực lực Từ Chí chấn động toàn Hồng Hoang, Huyền Quy tự nhiên biết đây là một vị đại năng đỉnh cấp có thể kháng lại cả thánh nhân.

Thân thể khổng lồ của Huyền Quy tuy đã thu nhỏ đi nhiều nhưng vẫn to ngang một tinh thần, nếu không như thế thì không thể dùng bốn chân chống giữ bốn cực của trời đất được.

Đối diện với Từ Chí, Huyền Quy không dám chậm trễ, kéo thân hình to lớn vụng về hành lễ. "Bái kiến Từ đạo hữu, đạo hữu tìm ta có việc gì?" Từ Chí nhìn bộ dạng Huyền Quy thì biết, từ lúc sinh ra đã chú định mệnh số bổ thiên, nếu không cũng không đến mức Chuẩn Thánh đỉnh phong mà vẫn không thể hóa hình.

Từ Chí nhìn Bắc Hải Huyền Quy trước mặt, thản nhiên nói: "Thực không giấu gì đạo hữu, bần tọa tới đây là để tặng đạo hữu một chuyến cơ duyên tạo hóa!" Huyền Quy đánh giá Từ Chí một lượt, thong thả nói: "Xin đạo hữu nói rõ, là cơ duyên gì?" Vừa mở miệng, cả Bắc Hải chấn động, sóng biển cuộn cao vạn trượng.

Từ Chí lặng lẽ dùng Hỗn Độn Châu che đậy thiên cơ, vì việc nói

rõ cho Huyền Quy chính là tiết lộ thiên cơ.

Trước đó bàn bạc với Bình Tâm nương nương về kết cục Vu - Yêu thì không sao vì bà là thánh nhân, dù hắn không nói thì bà cũng cảm nhận được thiên ý, hắn nói ra chẳng qua là để bà thêm tin tưởng.

Nhưng với Huyền Quy thì không thể như vậy, việc sắp tới hắn làm là thực sự tiết lộ mệnh số, đương nhiên phải cẩn thận. "Huyền Quy đạo hữu có biết tại sao mình trì trì không thể hóa hình không?

Dù đã có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong vẫn phải mang thân xác đồ sộ này, chỉ có thể thu nhỏ đôi chút?" Huyền Quy nhíu mày, điểm này y tự nhiên biết, nhưng có thiên đạo che đậy nên y không nhìn rõ mệnh số.

Y cứ nghĩ mình mệnh cách đặc thù, phải đạt tu vi thánh nhân mới hóa hình được. "Xin đạo hữu minh ngôn, Huyền Quy vô cùng cảm kích." "Bởi vì không lâu nữa ngươi sẽ gặp đại kiếp sát thân.

Mệnh trung ngươi ứng kiếp này, sẽ phải dùng bốn chân hóa thành bốn cực thiên địa, thay thế núi Bất Chu chống giữ trời đất.

Cho nên dù tu hành thế nào, thân hình chỉ càng tu càng lớn chứ không thể hóa hình.

Huyền Quy đạo hữu, nếu lấy bản thể hùng vĩ của ngươi cộng thêm thánh nhân thi triển pháp thuật, liệu có thể chống giữ bốn cực không?" Huyền Quy trầm tư không nói gì, ánh mắt lấp lóe vẻ không tin.

Từ Chí biết y không tin, chuyện thiên cơ thâm trầm này đâu thể nói vài câu là rõ.

Hắn tiếp tục: "Đạo hữu chắc đang tự hỏi tại sao ta dám chắc chắn như vậy, tại sao núi Bất Chu lại đổ sụp?

Chương 120

Việc này phải kể từ trận chiến Vu - Yêu vừa rồi.

Đạo hữu chắc cũng biết sau đại chiến Vu - Yêu, hai tộc thực tế còn sót lại một đại năng là Cộng Công.

Đạo hữu thực sự nghĩ lão sống sót là do may mắn sao?

Thực không giấu gì, không lâu sau Cộng Công sẽ húc gãy núi Bất Chu!" "Khi đó thiên khung sụp đổ, địa mạch đoạn tuyệt, trời đất không còn vật chống đỡ.

Cứ đà này Hồng Hoang chắc chắn sẽ quay lại thời kỳ hỗn độn!" "Và thiên địa chính là cần bốn chân của đạo hữu để chống trời, đạo hữu từ khi sinh ra đã chú định là vật chống trời!" Từ Chí chậm rãi dẫn dắt.

Đầu tiên nói việc chống trời y tự nhiên không tin, nhưng dựa vào trận Vu - Yêu vừa xảy ra làm bằng chứng, y bắt đầu bán tín bán nghi.

Quả nhiên, Huyền Quy nói giọng ồm ồm: "Nếu đúng là vậy, ta và đạo hữu vốn không thân không thích, đạo hữu lại tiết lộ thiên cơ cho ta, là vì lý do gì?" Từ Chí cười nhẹ: "Việc bổ thiên mang lại công đức cực kỳ to lớn.

Nói thật với đạo hữu, ta tới đây cũng là muốn mưu cầu một phần công đức đó." "Sau này khi núi Bất Chu sụp đổ, chỉ cần đạo hữu tự nguyện hóa thành bốn cực, thiên đạo tự nhiên sẽ ban xuống công đức vô biên.

Công đức đó đạo hữu chia cho ta một ít coi như ơn chỉ điểm lần này.

Ta khi đó sẽ bảo hộ chân linh của đạo hữu, đạo hữu có thể mang

theo công đức chuyển thế vào Nhân tộc của ta.

Có công đức nồng hậu như vậy hộ thể, ta lại điểm hóa tiền thế cho ngươi, chắc chắn không lâu sau ngươi sẽ tu hành trở lại đỉnh cao." Đúng vậy, Từ Chí đến đây có ba mục đích.

Một là lấy một phần Khai Thiên công đức từ chỗ Huyền Quy.

Hai là để Huyền Quy chuyển thế vào Nhân tộc, tăng thêm một vị Chuẩn Thánh đại năng cho Nhân tộc.

Có công đức chống trời hộ thể, tiền đồ chuyển thế của Huyền Quy là không thể đo lường!

Ba là ngăn cản Nguyên Thủy chém giết Huyền Quy, không để lão chiếm phần công đức bổ thiên này.

Huyền Quy cúi đầu trầm tư hồi lâu, sau đó lặn xuống biển, để Từ Chí đứng trên đầu mình. "Hảo ý của đạo hữu ta xin nhận." "Sau này nếu núi Bất Chu gãy, Huyền Quy ta nguyện thân hóa bốn cực chống trời, đồng thời chia công đức cho đạo hữu." Trong ngữ khí của Huyền Quy không tránh khỏi một tia phẫn hận.

Sau khi cảm ơn, y không kìm được ngửa mặt bi minh, đã tin lời Từ Chí bảy tám phần.

Thật không cam lòng, khổ tu vô số nguyên hội mới đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, vậy mà sắp tan thành mây khói!

Nhưng y cũng hiểu giờ chỉ có thể làm theo cách của Từ Chí: tự nguyện chống trời rồi chuyển thế trọng tu.

Có Từ Chí bảo hộ, y sẽ nhanh chóng tu hành trở lại.

Huyền Quy dẫn Từ Chí lặn xuống đáy Bắc Hải, rẽ nước đi về nơi hóa hình.

Nơi đó ở sâu nhất Bắc Hải, dưới áp lực nước khổng lồ mà ngay

cả Đại La bình thường cũng khó lòng tiến vào.

Huyền Quy thì nhàn đình tín bộ dẫn vào một sào huyệt khổng lồ.

Sào huyệt này đủ chứa cả thân hình y.

Huyền Quy đưa ra một bộ mai rùa tặng Từ Chí. "Từ đạo hữu, đây là lớp vỏ ta lột ra sau khi thành Chuẩn Thánh.

Nay tặng cho đạo hữu, người có thể dùng nó phòng thân, dưới cảnh giới Chuẩn Thánh không ai phá được, hoặc luyện chế thành linh bảo đều tốt." "Sau này ta thân hóa bốn cực, lớp vỏ hiện tại tự nhiên cũng sẽ trút bỏ, lúc đó cũng xin tặng lại cho đạo hữu." "Ta thấy đạo hữu chưa thành Chuẩn Thánh, khi đó ngoại trừ bốn chân, ta sẽ tặng luôn cả tu vi đời này cho đạo hữu, trợ giúp ngươi một tay!" Mai rùa này đúng là món đồ tốt, sau này lớp vỏ hiện tại của y trút ra nữa thì có thể luyện thành đệ nhất hậu thiên phòng ngự chí bảo.

Quy xác khổng lồ vô cùng, với nhãn giới của Từ Chí, trong phút chốc đã nghĩ ra hàng vạn cách dùng.

Từ Chí nhận lấy mai rùa, cảm ơn Huyền Quy.

Đáy sâu Bắc Hải cũng là một nơi bảo địa, Từ Chí giờ không có việc gì gấp nên ở lại đây một thời gian.

Huyền Quy lần này vì ơn chỉ điểm và vì tiền đồ tu hành sau khi chuyển thế nên đã dốc hết vốn liếng, muốn tặng cả tu vi cho Từ Chí!

Hiện tại vạn sự đã chuẩn bị xong, chỉ đợi Cộng Công húc gãy núi Bất Chu.

Trăm năm sau, Từ Chí đột nhiên mở mắt nhìn về hướng núi Bất Chu.

Huyền Quy hình như cũng cảm ứng được hơi thở chú định của mệnh vận, linh lực cuộn trào cùng Từ Chí nhìn về hướng đó.

Dưới núi Bất Chu, Cộng Công đang thống khổ ngửa mặt gầm lên giận dữ.

Chương 121

Lão cuối cùng đã hiểu rõ mọi chuyện, từ những tranh chấp ban đầu, trận đại chiến đầu tiên cho đến trận quyết chiến cuối cùng.

Hình bóng của từng vị thánh nhân hiện ra phía sau, tộc Vu - Yêu bị không ngừng khích bác đối lập.

Hai tộc vốn không hòa thuận cuối cùng đã hoàn toàn trở mặt, vì tranh đoạt vị trí đại tộc duy nhất thiên địa mà khơi mào trận chiến ngang ngửa thời Long - Phượng - Kỳ Lân.

Khi bụi trần lắng xuống, cả hai tộc đều là kẻ thất bại.

Cộng Công gầm lên với trời, phẫn nộ kể lể những gì tộc Vu đã gánh chịu.

Hận!

Hận thiên đạo bất công!

Hận thánh nhân đức không xứng vị!

Hận Vu tộc thực lực không đủ, không có lấy một thánh vị!

Hận vận khí quá tốt nên không thể cùng các anh em Vu tộc tử trận!

Cuối cùng Cộng Công kiệt sức, đường đường là Tổ Vu mà mắng đến mức khô cổ bỏng họng, giọng nói khàn đặc!

Cuối cùng không những không thấy thoải mái, cơn giận trong lòng lão còn tích tụ thêm, bốc cao ngùn ngụt.

Cộng Công bị cơn giận làm mờ lý trí, thê lương hét lớn một tiếng: "Đã là thánh nhân cao cao tại thượng, thiên đạo vô tình vô nghĩa, ta sẽ lật tung cả trời, phá hủy Hồng Hoang này, kéo cả thánh nhân xuống

nước!" Cộng Công gầm lên, lao thẳng đầu húc vào núi Bất Chu.

Oanh!

Núi Bất Chu vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa, bụi đất mịt mù, địa mạch đứt đoạn!

Trước đó trong đại chiến Vu - Yêu, địa mạch xung quanh núi đã không ổn định, linh khí hỗn loạn.

Dù đã qua trăm năm, oán khí từ tử thi của hai tộc dưới chân núi vẫn chưa tan biến, đang gặm nhấm thân núi và địa mạch.

Lúc này núi Bất Chu đang ở thời điểm yếu ớt nhất kể từ khi khai thiên lập địa!

Cộng Công dốc toàn lực, lấy sinh mạng làm cái giá, sinh sinh húc gãy núi Bất Chu!

Khi núi gãy, bầu trời không còn vật chống đỡ, xuất hiện một lỗ thủng khổng lồ, nước của chín tầng trời đổ xuống Hồng Hoang như trút. "Trời sập rồi!" Từ Chí và Huyền Quy cùng lúc hiện ra trên mặt biển Bắc Hải.

Nhìn núi Bất Chu đổ xuống, mắt Huyền Quy lộ vẻ phức tạp, còn Từ Chí lập tức khởi thân bay về phía đó.

Nước chín tầng trời không phải nước mưa bình thường.

Giống như Cửu Thiên Tức Nhưỡng, mỗi giọt có thể hóa thành biển cả, gây ra hồng thủy kinh khủng.

Trong thần thoại hậu thế, trước khi Nữ Oa bổ thiên, hồng thủy tràn lan chính là do nước này gây ra.

Lúc này, vô tận nước đổ xuống, hơn nửa Hồng Hoang chìm trong đại nạn.

Vô số sinh linh gào khóc, chết chóc.

Từ Chí ném ra một cái đỉnh nhỏ, đón gió hóa lớn, lơ lửng dưới lỗ thủng để thu lấy nước.

Chính là Càn Khôn Đỉnh!

Đỉnh này tuy không có tác dụng công phạt nhưng là chí bảo dùng để luyện khí, không gian bên trong vô tận, vừa vặn thu nạp nước chín tầng trời.

Chỉ một hành động này đã cứu sống không biết bao nhiêu sinh linh!

Tuy nhiên, phản ứng dây chuyền từ việc núi Bất Chu gãy vẫn chưa dừng lại!

Núi Bất Chu không chỉ chống trời mà còn là tổ mạch Hồng Hoang, có tác dụng ổn định thiên địa!

Khi nó đổ, trời đất không còn chỗ dựa bắt đầu quay về trạng thái địa thủy hỏa phong hỗn loạn, bầu trời từ từ sụp xuống đại địa!

Không chỉ trời sụp, đất cũng nứt ra từng rãnh lớn, có nguy cơ tan vỡ hoàn toàn!

Nếu không ngăn chặn kịp thời, Hồng Hoang chắc chắn bị hủy diệt, trời đất khép lại quay về hỗn độn!

Chương 122

Lúc này, một bức Thái Cực Đồ từ phương xa bay tới, từ đó bắn ra một chiếc cầu vàng nối liền trời đất, tạm thời chống đỡ thiên địa!

Thế nhưng, quá khiên cưỡng!

Vĩ lực thiên địa đâu phải một món tiên thiên chí bảo có thể chống đỡ nổi?

Thiên khung ép chiếc cầu vàng cong lại sắp gãy, trời vẫn đang hạ thấp dần.

Chư thánh đều hiểu tình thế khẩn cấp, lúc này dồn dập ra tay.

Nguyên Thủy rung động Bàn Cổ Phiên, Thông Thiên tế ra Tru Tiên tứ kiếm, Chuẩn Đề của Tây Phương giáo ném ra một cành cây, cùng với Tam Thanh ổn định thiên địa.

Trong khi chư thánh ra tay, Từ Chí là người ra tay đầu tiên đã thu lấy nửa đoạn núi Bất Chu bị gãy.

Nữ Oa xuất hiện với thần sắc ngưng trọng, không nỡ nhìn chúng sinh lầm than.

Bà ra tay thu thập các loại bảo vật trên đại địa, rồi bay lên chín tầng trời thu thập thanh khí còn sót lại sau khi khai thiên.

Bà lấy ra đá ngũ sắc, nhìn Từ Chí nói: "Xin đạo hữu cho mượn Càn Khôn Đỉnh, chỉ có dùng nó mới luyện hóa được dược liệu và đá ngũ sắc thành nguyên liệu bổ thiên." Từ Chí đồng ý ngay, bay đến dưới lỗ thủng thu hồi Càn Khôn Đỉnh đưa cho Nữ Oa.

Còn hắn thì đích thân ra tay dẫn dắt nước chín tầng trời đổ về phía biển rộng.

Dù là thánh nhân, đối mặt với lượng nước khổng lồ này nếu không có linh bảo phù hợp cũng chỉ có thể dẫn dắt chứ không thu nạp được.

Nữ Oa lập tức nhận lấy đỉnh, bỏ dược liệu vào bắt đầu luyện chế.

Trong các thánh nhân, chỉ có bà là tinh thông tạo hóa chi đạo nhất nên chỉ có bà mới luyện chế được.

Sau 81 ngày, Càn Khôn Đỉnh phát ra quang hoa năm màu, đá ngũ sắc tan chảy thành dịch, linh khí lượn lờ sinh ra vô tận hà quang.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy lập tức nói: "Nay thiên địa cần một vật thay thế núi Bất Chu để chống trời.

Trong Bắc Hải có một con Huyền Quy thân hình khổng lồ, ta thấy rất phù hợp, hay là lấy bốn chân của nó chống trời." Dứt lời, lão định đi thì nghe thấy tiếng Huyền Quy từ Bắc Hải vọng lại. "Ngô là Huyền Quy, được Từ Chí đạo hữu chỉ điểm, vì thương sinh thiên địa, tự nguyện chặt bỏ bốn chân hóa thành bốn cực để chống giữ Hồng Hoang!" Dứt lời, bốn chân Huyền Quy thoát lạc bay về phía núi Bất Chu.

Nữ Oa đưa tay dẫn dắt bốn chân đó bay về bốn phía cực điểm của trời đất.

Tiếp đó, bà định lấy mai rùa Huyền Quy để chứa thần dịch ngũ sắc vá trời.

Lúc này Minh Hà đột nhiên ra tay, phân xuất vô số Huyết Thần Tử. "Hay là để Huyết Thần Tử của ta giúp một tay, ngày đêm tu bổ thần dịch ngũ sắc?" Nữ Oa để Huyết Thần Tử mang thần dịch vá vào lỗ thủng trên trời.

Huyết Thần Tử dẫn dắt thần dịch điền đầy mọi kẽ hở.

Khi thần dịch đông cứng, bầu trời lại hoàn chỉnh như xưa, không

thấy một vết rạn nào.

Có Huyết Thần Tử ngày đêm quét dọn tu phục, tự nhiên không xảy ra sai sót.

Đến đây, Nữ Oa bổ thiên đã hoàn thành, trời giáng công đức vô biên.

Nữ Oa công lớn nhất, nhận nhiều công đức nhất.

Huyền Quy tự nguyện chống trời, nhận công đức nhiều thứ hai.

Sau đó là Từ Chí nhận phần nhiều thứ ba.

Chư thánh còn lại chia nhau chút ít công đức cuối cùng.

Lượng kiếp Vu - Yêu đến đây cũng chấm dứt.

Sau khi bổ thiên, chư thánh vẫn chưa rời đi.

Ngay cả Từ Chí cũng không vội về Bắc Hải thu dọn tàn dư của Huyền Quy.

Lúc này giữa trời đất hiện ra tử khí vô tận, đạo vận vô biên rơi xuống.

Ngay sau đó, một thân ảnh xuất hiện, đoan tọa trên cửu trọng thiên, phía sau có hai tiên đồng đứng hầu, xuất hiện trước mặt chư thánh và Từ Chí.

Vùng trời đất này trong phút chốc bị ngăn cách, dường như không còn nằm trong Hồng Hoang.

Chương 123

Tại đây dù xảy ra chuyện gì cũng không ảnh hưởng đến thế giới bên ngoài. "Bái kiến lão sư!" "Kiến đạo tổ!" Nhìn thấy thân ảnh này, sắc mặt chư thánh đồng loạt biến đổi, Từ Chí cũng rùng mình trong lòng, đồng thời hành lễ.

Thân ảnh đó chính là Đạo Tổ Hồng Quân!

Hồng Quân không lộ chút biểu cảm nào, ánh mắt không một tia dao động, ví như hư vô.

Thế nhưng không ai dám ngó lơ ánh mắt ấy!

Ánh mắt trống rỗng của Hồng Quân quét qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Từ Chí.

Người này thực sự không làm lão thất vọng, với tu vi Đại La mà có thể chiến thánh nhân.

Từ Chí cảm nhận được sức mạnh khủng khiếp toát ra từ ánh mắt của Hồng Quân.

Trước sức mạnh này, hắn và chư thánh Hồng Hoang đều chỉ có thể bị trấn áp trong lật tay. "Đại kiếp vừa qua, thiên địa hỗn loạn, các ngươi là thánh nhân thiên định của Hồng Hoang, phải thay trời trị lý thế gian." Chư thánh đồng loạt cúi bái nhận mệnh.

Hồng Quân gật đầu, ánh mắt lộ ra chút uy nghiêm và sinh khí.

Lão tiếp tục: "Tam thiên Ma Thần tác loạn là Khai Thiên chi kiếp, sau đó tam tộc ứng vận sinh ra là nhân vật chính thiên địa.

Sau khi tam tộc vẫn lạc, Vu - Yêu đương lập là nhân vật chính thế hệ mới.

Nay Vu - Yêu cũng đã tiêu vong, từ nay về sau Nhân tộc đương hưng, đó là đại thế." Chỉ vài lời, lão đã xác định nhân vật chính của lượng kiếp tiếp theo.

Chư thánh nhất thời trầm mặc, mỗi người đều có tính toán riêng.

Việc Nhân tộc trở thành nhân vật chính thực ra họ đều có dự cảm.

Vì cuối lượng kiếp, khí vận Nhân tộc bùng nổ, lại chiếm giữ các vị trí phủ quân ở Địa Phủ, trên đại địa cũng xuất hiện nhiều cường giả Nhân tộc.

Nhìn kiểu gì thì Nhân tộc cũng đang trỗi dậy.

Huống chi... trong Nhân tộc còn có một Từ Chí!

Nhưng lão cũng không nói sau này chỉ có một mình Nhân tộc là nhân vật chính!

Phải biết hai lần lượng kiếp trước đều là sự va chạm và giết chóc giữa các tộc quần.

Lần này chỉ có một mình Nhân tộc, lợi ích phơi bày trước mắt, mặc cho họ mưu hoạch tranh đoạt!

Nguyên thần của chư thánh đều vô ý quét qua Từ Chí để xem phản ứng của hắn.

Muốn kiếm lợi từ Nhân tộc mà không được Nhân Vương đồng ý thì e là không thể.

Hồng Quân thu hết biểu hiện của chư thánh vào mắt, nói tiếp: "Thiên Đình chưởng quản tinh tú, trấn áp Hồng Hoang, thế gian không thể không có Thiên Đình, không thể không có Đế.

Nay Thiên Đình Yêu tộc đã bại, Từ Chí lập ra Nhân Tộc Thiên Đình, không biết có tính toán gì?" Từ Chí không trả lời ngay, hắn hiểu ý của Hồng Quân.

Nếu hắn không lập Nhân Tộc Thiên Đình thì tiên đồng của Hồng Quân là Hạo Thiên và Dao Trì dưới sự phù trì của lão sẽ trở thành chủ nhân Thiên Đình.

Nhưng hắn đã lập rồi, Hồng Quân cũng không phản đối mà lại hỏi ý kiến hắn.

Với thực lực của Hồng Quân, lão đủ sức trấn áp chư thánh, dập tắt mọi lời dị nghị.

Nghĩa là Hồng Quân thực sự đã mặc nhận việc hắn làm chủ Thiên Đình!

Từ Chí châm chước nói: "Đã là Nhân tộc làm nhân vật chính thiên địa, hà không để Nhân tộc chưởng quản Thiên Đình, giám quản trời đất, thống ngự Hồng Hoang?

Ta lập ra Nhân Tộc Thiên Đình chính là có ý niệm đó." Hồng Quân gật đầu, không rõ thái độ. "Đã vậy, Nhân Tộc Thiên Đình sẽ được định hạ.

Nhưng Thiên Đình không thể không có người, tứ giáo cũng nên cử một ít nhân thủ ra giúp Từ Chí quản lý." Từ Chí hiểu Hồng Quân đang cân bằng các thế lực.

Tuy nhiên...

Chương 124

người của tứ giáo vào dưới trướng hắn thì chẳng phải tùy ý hắn nhào nặn sao?

Chư thánh đều ngẩn người.

Muốn vị trí Thiên Đế thì chắc chắn phải tranh cho môn hạ đệ tử để hưởng công đức khí vận.

Nhưng vị trí Thiên Đế đã định cho Từ Chí, giờ bắt họ đưa người ra thì họ không muốn.

Thông Thiên tiên phong ra tay ủng hộ đồ đệ mình. "Tiệt Giáo ta có đệ tử Triệu Công Minh, tu vi cao thâm, phúc duyên nồng hậu, có thể đảm đương chức Tứ Ngự Đại Đế của Thiên Đình!" Hồng Quân cũng đạm nhiên nói: "Dưới trướng ta có hai tiên đồng là Hạo Thiên và Dao Trì đã theo hầu ta suốt một lượng kiếp.

Hai người họ cũng có thể đến Thiên Đình đảm nhận chức Tứ Ngự Đại Đế." Ngay sau đó Minh Hà đột nhiên lên tiếng: "Ta trước đó muốn nhậm một chức ở Thiên Đình, nay vừa khép cơ hội, xin treo danh Tứ Ngự Đại Đế, không biết có được không?" Thấy Minh Hà ủng hộ, Từ Chí tự nhiên đồng ý: "Thiện, vậy là khuất tất Minh Hà đạo hữu rồi." Minh Hà chỉ cười không nói thêm.

Thế là Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đột nhiên lâm vào cảnh lúng túng.

Thông Thiên phái đệ tử, Hồng Quân phái tiên đồng, Minh Hà thậm chí đích thân tọa trấn, nếu họ không đưa người ra thì không ổn.

Chỉ có điều các chức Tứ Ngự Đại Đế đã bị chia hết, giờ đưa người cũng chỉ được mấy chức quan nhỏ lẻ mà thôi.

Đã đưa người thì tu vi và địa vị không thể quá thấp.

Nguyên Thủy bất đắc dĩ phải đưa một trong thập nhị Kim Tiên là Hoàng Long Chân Nhân vào Thiên Đình nhậm chức.

Tây Phương giáo thì đưa thân truyền đệ tử Yêu Sư vào.

Lão Tử lấy cớ Nhân giáo ít người nên bỏ qua chuyện này.

Cách cục Thiên Đình đã hình thành.

Các chức quan và thiên binh thiên tướng đều được Từ Chí phân phó cho người của Nhân tộc đảm nhiệm.

Hồng Quân lấy ra một chiếc gương, một tòa bảo tháp và một quả đào tặng Từ Chí. "Đây là Hạo Thiên Kính, Hạo Thiên Tháp, đều là tiên thiên linh bảo, là vật của Thiên Đế, nay tặng cho ngươi.

Còn quả này là bàn đào từ ngũ hành linh căn, nay cũng tặng luôn để trấn áp khí vận Thiên Đình." Sau khi tặng đồ cho Từ Chí, Hồng Quân cũng cho Hạo Thiên và Dao Trì mấy món linh bảo.

Làm xong, Hồng Quân chào mọi người rồi quay về cung Tử Tiêu.

Chư thánh thấy Hồng Quân đi cũng lần lượt rời đi.

Từ Chí dẫn mọi người tiếp nhận tham bái, đăng cơ Thiên Đình, trở thành chủ nhân thiên định của Thiên Đình.

Đoan tọa trên đế tọa, ánh mắt Từ Chí lấp lóe như thấu thị thời gian.

Hắn hiểu rõ vị trí mình đang ngồi sau này sẽ tạo ra bao nhiêu sóng gió.

Vị trí này sẽ nhuốm đầy nghiệp lực và nhân quả, cuối cùng bị cuốn vào lượng kiếp Phong Thần.

Đã có thể kiếm được lợi ích khổng lồ trong lượng kiếp Vu - Yêu

thì sau này trong lượng kiếp Phong Thần tranh đấu một phen cũng nằm trong kế hoạch của hắn!

Từ Chí không dừng lại ở Thiên Đình quá lâu.

Tuy đã trở thành chủ nhân của Thiên Đình, được phong vị Thiên Đế, nhưng hắn không nhất thiết việc gì cũng phải đích thân làm.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi việc tại Thiên Đình, Từ Chí trực tiếp làm một kẻ rảnh tay, đem mọi sự vụ giao cho Hạo Thiên và Triệu Công Minh.

Nếu không có chuyện gì xảy ra, Hạo Thiên vốn nên ngồi vào vị trí Thiên Đế, tự nhiên có năng lực trị lý Thiên Đình.

Triệu Công Minh là đệ tử Tiệt Giáo, nhờ phúc mà trở thành một trong Tứ Ngự, luôn nghe theo lệnh của đại sư huynh, vừa lúc dùng để giám sát Hạo Thiên khi thống lĩnh Thiên Đình.

Tại Thiên Đình còn có một đạo huyết thần tử phân thân của Minh Hà tọa trấn.

Tuy thực lực không mạnh, nhưng nó đại diện cho một vị trí Thánh nhân.

Hạo Thiên chỉ có thể ngậm ngùi làm việc cho Từ Chí, giúp đỡ củng cố Thiên Đình của Nhân tộc.

Tuy nhiên y cũng không có bất kỳ bất mãn nào, nay tuy chỉ là một trong Tứ Ngự nhưng lại nắm giữ quyền thế như vậy, trong lòng ngược lại còn có chút tự đắc.

Thiên Đình vận hành một cách ngăn nắp, vô số người tộc gia nhập Thiên Đình, góp gạch thêm ngói.

Chương 125

Từ Chí lúc này đã đi tới Bắc Hải.

Huyền Quy tuy rằng tứ chi đều mất nhưng vẫn chưa chết.

Dù sao cũng là đại năng cảnh giới Chuẩn Thánh, tự đoạn tứ chi tuy tổn thương bản nguyên nhưng không đến mức mất mạng.

Thấy Từ Chí đến, trong lòng Huyền Quy thập phần hưng phấn.

"Đa tạ Từ đạo hữu chỉ điểm." Từ Chí nhận một bái của Huyền Quy, rồi ngồi xếp bằng trên lưng nó.

Huyền Quy vui mừng nói: "Nếu không có đạo hữu, ta chắc chắn không thoát khỏi vận mệnh bị chém giết để chống trời.

Hiện giờ không những không chết, lại còn thu được công đức bổ thiên, tất cả đều nhờ đạo hữu chỉ điểm.

Ta quyết định chân linh sẽ nhập vào luân hồi, chuyển sinh vào Nhân tộc, mong đạo hữu chiếu cố một hai." Từ Chí tự nhiên ứng lời, những đại năng có công đức gia thân như Huyền Quy chuyển sinh vào Nhân tộc là chuyện có lợi vô hại.

Huyền Quy thấy Từ Chí đáp ứng liền vui mừng gào thét một tiếng.

Nó bắt đầu đem toàn bộ tu vi một đời thuế hóa vào trong nhục thân, chân linh độn ra, chỉ để lại một tia bản nguyên chân linh.

Từ Chí hộ trì tia chân linh này, vận dụng vị cách Phong Đô Đại Đế đưa nó vào địa phủ.

Hắn trực tiếp mang chân linh của Huyền Quy đưa vào nhân đạo luân hồi.

Sau khi ghi nhớ địa điểm chuyển sinh, Từ Chí quay lại đối diện với di hài của Huyền Quy.

Trước khi chuyển sinh, Huyền Quy đã phong ấn toàn bộ tu vi vào trong cơ thể, không để rò rỉ một chút nào, toàn bộ để lại cho Từ Chí.

Từ Chí ngồi xếp bằng trên di hài hùng vĩ, bắt đầu hấp thụ pháp lực của Huyền Quy.

Hắn luyện hóa toàn bộ pháp lực đó thành linh khí rồi bắt đầu nạp vào.

Đây là toàn bộ tu vi của một đỉnh phong Chuẩn Thánh!

Sau khi chuyển hóa, dù có chút hao hụt nhưng vẫn không thể xem thường!

Linh khí bành trướng trong nháy mắt tràn vào cơ thể Từ Chí, xét về lượng linh khí, suýt chút nữa đã khiến hắn nổ tung!

Từ Chí trên đỉnh đầu tam hoa tụ đỉnh, toàn lực điều động, hấp thu những linh khí này.

Hắn dùng vĩ lực cực đại để sắp xếp ổn thỏa từng chút linh khí, dễ dàng luyện hóa chúng.

Từ Chí lại lấy điểm công đức ra để hỗ trợ tu hành.

Cứ thế, tám ngàn năm trôi qua.

Tu vi của Từ Chí từ Đại La hậu kỳ nhảy vọt trở thành Chuẩn Thánh!

Trên con đường tu hành, dù là cảnh giới, tâm tính hay thiên tư, hắn đều không thiếu, thứ duy nhất thiếu chính là thời gian.

Nay có di hài của Huyền Quy, hoàn toàn tiết kiệm được thời gian hội tụ và mài giũa linh khí, nên mới có thể thành Chuẩn Thánh nhanh như vậy.

Sau khi thành Chuẩn Thánh, Từ Chí vẫn không xuất quan.

Hiện tại trong Hồng Hoang không có việc gì đáng để hắn ra tay.

Vu Yêu đại chiến kết thúc, nhiệm vụ đặc thù trước đó của Từ Chí cũng kết thúc theo.

Nhưng trên người hắn vẫn còn lượng lớn điểm cống hiến.

Từ Chí dùng điểm cống hiến để luyện hóa hoàn toàn Hỗn Độn Châu, sau đó dùng số dư cuối cùng đổi lấy mười hai giọt tinh huyết Bàn Cổ.

Hắn nuốt sạch số tinh huyết này!

Khí thế của tinh huyết Bàn Cổ có thể sánh ngang với Tổ Vu, nổ tung trong cơ thể hắn!

Từ Chí không luyện hóa chỗ tinh huyết này mà đặt chúng vào đan điền, tử phủ và phân bố trong các khiếu huyệt toàn thân.

Hắn có một ý tưởng táo bạo.

Mười hai Tổ Vu có thể hợp thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, triệu hoán hư ảnh Bàn Cổ.

Chương 126

Nếu hắn có mười hai giọt tinh huyết Bàn Cổ trên người, chẳng lẽ không thể bố trí Thập Nhị Chu Thiên Thần Sát đại trận sao?

Hiện giờ trong Hồng Hoang chỉ có Bình Tâm nương nương biết phương pháp bố trí trận này.

Hắn có thể thử xem, nếu không được thì luyện hóa tinh huyết cũng không tổn thất gì.

Sau đó, Từ Chí lấy ra Càn Khôn Đỉnh.

Trong đỉnh có vô tận Cửu Thiên Chi Thủy đang chảy, và một đoạn của Bất Chu Sơn gãy nằm im lìm.

Từ Chí lấy ra quy xác mà Huyền Quy tặng trước đó và cả quy xác hiện tại của nó, bỏ cả hai vào Càn Khôn Đỉnh.

Hắn quyết định dùng Cửu Thiên Chi Thủy, nửa đoạn Bất Chu Sơn và quy xác của Huyền Quy để luyện ra một món linh bảo kinh thế hãi tục!

Nói về thủ pháp luyện khí, hắn tự nhiên không bằng Nguyên Thủy.

Nhưng nguyên liệu của hắn quá tốt!

Hơn nữa hắn còn có công đức Thiên đạo!

Dựa vào công đức luyện khí, hắn đã quá quen thuộc rồi.

Đợi linh bảo này luyện thành, nhất định là chí bảo không kém gì Đồ Yêu Kiếm!

Từ Chí huy động toàn bộ công đức Thiên đạo, thúc động Càn Khôn Đỉnh bắt đầu luyện khí.

Hắn luyện hóa quy xác và đoạn mạch Bất Chu Sơn vào trong Cửu Thiên Chi Thủy, không ngừng nén và tạo hình cho ba thứ đó.

Sau một hồi thao tác, dù phải trả giá bằng pháp lực khổng lồ và tiêu tốn vô vàn thời gian, Từ Chí đã luyện chế chúng thành một tôn đại ấn.

Cuối cùng, Từ Chí đánh vào bốn mươi chín đạo cấm chế, linh bảo triệt để thành hình.

Tôn đại ấn này có thể dùng để trấn áp khí vận, cũng có thể dùng để công phạt, phòng thủ.

Có thể nói đây là linh bảo đỉnh cấp toàn diện nhất, các phương diện đều không hề yếu.

Vì tôn đại ấn này, Từ Chí đã rót toàn bộ công đức Thiên đạo, lấy ra quá nửa đồ trân tàng mới luyện thành.

Việc đích thân đánh vào cấm chế càng khiến đại ấn trở thành linh bảo phù hợp nhất với hắn.

Từ Chí đặt tên cho nó là Trấn Thánh Ấn!

Tôn đại ấn này sẽ là quân bài chưa lật của hắn, có khả năng trấn áp cả Thánh nhân!

Trong lúc Từ Chí tĩnh tu, Nhân tộc đang phát sinh biến hóa.

Nay Nhân tộc là thiên định nhân vật chính của thiên địa, lại không còn sự đe dọa của hai tộc Vu Yêu, vạn năm qua không ngừng phát triển lớn mạnh.

Không ít tộc nhân cũng dần rời khỏi Thủ Dương Sơn, phân tán cư trú khắp nơi.

Lúc này, những đại năng từ Đại La trở lên đều bắt đầu ẩn thế, khoảng cách với phàm tục ngày càng xa.

Trong Nhân tộc có một bộ lạc, phía tây bộ lạc vài chục dặm có Lôi Trạch, tương truyền có Lôi Thần tại thế.

Trong bộ lạc có một nữ tử xinh đẹp, lương thiện tên là Hoa Tư Thị.

Một ngày, Hoa Tư Thị bỗng cảm thấy một cảm giác kỳ lạ không lời nào tả xiết, bèn đi dạo trong bộ lạc.

Nàng thấp thoáng thấy một đạo hồng quang từ trên trời rơi xuống Lôi Trạch.

Thấy cảnh này, Hoa Tư Thị vô cùng hiếu kỳ, tìm cơ hội lúc tộc nhân không chú ý, lẻn đến nơi hồng quang rơi xuống.

Đến nơi, nàng phát hiện một dấu chân khổng lồ, trông không giống dấu chân người, chắc là do thần tiên dẫm xuống.

Hoa Tư Thị tưởng có thần tiên giáng lâm, bèn bước lên dấu chân đó để dính chút tiên khí.

Nào ngờ, vừa bước chân lên, dị biến xảy ra!

Dấu chân khổng lồ phát ra một đạo hồng quang, trong phút chốc nối liền trời đất.

Trong hồng quang thấp thoáng tiếng đàn tiên, chim hót rộn ràng, hiện ra cảnh tượng long phụng trình tường, tiên hạc cùng hót.

Chương 127

Hoa Tư Thị kinh hãi, quay người muốn bỏ chạy.

Nhưng hồng quang như có linh trí, lượn lờ trên không một hồi rồi nhập vào bụng nàng, các dị tượng xung quanh cũng theo đó biến mất.

Sau khi bị hồng quang nhập thể, Hoa Tư Thị dù là xử nữ nhưng đã mang thai.

Chưa cưới mà mang thai, nàng bị tộc nhân hắt hủi, chỉ có thể sống một mình ngoài bộ lạc.

Thật kỳ lạ, một nữ tử phàm trần yếu ớt sống một mình mà không bị dã thú xâm nhiễu, cuộc sống ổn định không khác gì trong bộ lạc.

Nàng mang thai ròng rã mười hai năm, đến năm thứ mười hai, bỗng nhiên trong thạch ốc phát ra tiên quang, tiên âm, làm kinh động cả bộ lạc.

Tộc trưởng vội dẫn người đến xem xét.

Ngay khi mọi người vừa tập trung, trên trời bỗng rơi xuống một tiên nữ, người khoác hà quang, chân đạp tường vân, nhẹ nhàng thi lễ với Hoa Tư Thị.

Tiên nữ tặng một giỏ linh quả, thanh thúy nói: "Chúc mừng phu nhân hạ sinh quý tử, ta phụng mệnh Thiên Đế, mang tặng phu nhân một giỏ linh quả." Tộc trưởng vội dẫn chúng nhân quỳ lạy tiên nữ.

Tiên nữ không thèm liếc mắt một cái, trực tiếp biến mất.

Chúng nhân đón Hoa Tư Thị và đứa trẻ về bộ lạc, đặt tên là Phục Hy.

Đứa trẻ này thiên định là một trong Tam Hoàng, Thiên Hoàng Phục

Hy.

Phục Hy sinh ra ba ngày đã biết nói, năm ngày đã biết đi, thiên sinh thần dị.

Khi còn nhỏ đã tham gia quản lý, mọi quyết định đều khiến người ta tin phục.

Khi trưởng thành, tộc trưởng truyền ngôi lại cho y.

Thiên địa bỗng xuất hiện một con dị thú, tặng cho Phục Hy Hà Đồ Lạc Thư.

Sau đó, y dựa vào đó để thôi diễn thiên địa biến hóa, sáng tạo bát quái, phát minh lịch pháp, dạy người đánh cá, định ra lễ pháp, chế tạo nhạc khí, khiến bộ lạc không ngừng lớn mạnh.

Khi danh vọng ngày càng cao, nhiều bộ tộc tìm đến nương nhờ.

Phục Hy hạ lệnh xây dựng một hùng thành làm đô thành, các bộ lạc khác cũng noi theo, cuối cùng thiên hạ tôn y làm Nhân Hoàng.

Sau khi thành Nhân Hoàng, Phục Hy cần mẫn trị lý Nhân tộc.

Cuối cùng cũng đến ngày cảm ứng được Nhân Hoàng mới sắp ra đời, y mới từ bỏ vị trí, lặng lẽ ẩn thối.

Tuy nhiên Phục Hy không đến Hỏa Vân Động mà đi về hướng Bắc Hải.

Lúc này vị tôn Nhân Hoàng không biết đã bao nhiêu năm, công đức đầy mình, thực lực đạt tới đỉnh phong, Chuẩn Thánh cấp cao cũng không dám khinh nhờn.

Nhưng Phục Hy lại rẽ nước Bắc Hải, xuống tận đáy biển, cung kính hướng về một hang ổ cầu kiến.

Trong hang ổ, một thanh niên nghe Phục Hy cầu kiến, từ từ mở mắt.

“Vào đi.” Người này chính là Từ Chí, bên cạnh hắn là một thanh niên khác, cũng mang khí tức Nhân tộc nhưng tu vi đã là Chuẩn Thánh.

Thanh niên này chính là Huyền Quy năm xưa chuyển thế, được Từ Chí điểm tỉnh rồi quay lại đây.

Từ Chí những năm này vẫn luôn tu hành dưới Bắc Hải, quên mất thời gian trôi qua.

Phục Hy vào trong, kể lại những việc mình đã làm.

Cuối cùng, y bùi ngùi thở dài: “Ta có dự cảm sắp phải đi đến một nơi, tuy nói là tiềm tu trấn áp khí vận Nhân tộc, nhưng thực chất là bị nhuyễn cấm.

Hôm nay tới đây, vì biết ngài đại năng, xin hãy cứu ta một lần.” Ánh mắt Từ Chí lóe lên, tâm tư vạn thiên.

Không ngờ thời gian trong Hồng Hoang đã qua tới thời đại Tam Hoàng.

Hắn cũng đã trở thành một tồn tại như tiên tổ của Nhân tộc.

Từ Chí nhìn Phục Hy, sở dĩ hắn không ngăn cản Phục Hy chuyển thế là vì y làm Nhân Hoàng rất tốt.

Mọi việc y làm đều có lợi cho Nhân tộc, tự nhiên không cần ngăn trở.

Từ Chí cười với Phục Hy: “Nếu có thể, ta cũng nguyện ý giúp một tay.

Chương 128

Chỉ là, việc Nhân Hoàng mệnh trung chú định, ta cũng không thể ngăn cản.” Thấy Phục Hy có chút thất lạc, Từ Chí bổ sung thêm một câu: “Tuy không thể ngăn cản, nhưng ta có thể cải mệnh ở mức độ nhất định.

Thế này đi, ngươi phân ra một tia chân linh, luyện thành một tôn hóa thân, ta sẽ giúp ngươi che giấu.

Bản thể có thể vào Hỏa Vân Động, nhưng phân thân có thể ở lại nhân gian.

Chỉ cần nhớ kỹ, không được bại lộ thân phận, không được can thiệp vào tiến trình của Nhân tộc.” Phục Hy liên tục tạ ơn, vội vàng phân ra một đạo chân linh hóa thân dưới sự che chở của Từ Chí, sau đó bản thể lên đường đến Hỏa Vân Động.

Lại qua mấy vạn năm, Thần Nông Thị cũng tìm đến Từ Chí, hắn cũng ra tay giúp Thần Nông Thị cải mệnh.

Trong bộ lạc Nhân tộc, vị thiên định Nhân Hoàng cuối cùng là Hiên Viên Thị cũng ra đời.

Cùng lúc đó, địch nhân mệnh định là Xi Vưu cũng giáng sinh.

Lần này, dưới sự sắp xếp của Từ Chí, Xi Vưu mang thân phận Nhân tộc chính tông.

Từ Chí đến đây cũng coi như thực hiện lời hứa với Bình Tâm nương nương.

Tại Ngọc Hư Cung trên núi Côn Luân, Nguyên Thủy đang tu luyện bỗng mở mắt khi Hiên Viên và Xi Vưu xuất thế.

Là Thánh nhân Thiên đạo, y tự nhiên cảm nhận được thiên cơ biến

hóa, bấm ngón tay tính toán liền biết Nhân Hoàng ứng vận mà sinh.

Tuy nhiên, dù Nguyên Thủy thôi toán thế nào cũng chỉ thấy Nhân tộc có hai người có tiềm lực tranh đoạt ngôi vị.

Theo lý, dù con đường đế vương có địch thủ nhưng không nên mờ mịt như vậy.

Ngọc Hư Cung bỗng vang lên tiếng chuông, vang vọng khắp nơi.

Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên tinh thần chấn động, vội vàng đến trước mặt Nguyên Thủy, nơm nớp lo sợ nhìn y.

Mười hai người này vốn đều là những Phúc Đức Kim Tiên được Nguyên Thủy tuyển chọn kỹ lưỡng, căn nguyên không hề yếu, nay đã là Đại La cảnh.

Nhưng so với Từ Chí, khoảng cách rõ rệt đã lộ ra.

Từ khi Từ Chí đại triển quyền cước, thể hiện chiến lực ngang hàng Thánh nhân, Nguyên Thủy không cho các đệ tử ra ngoài nữa, chỉ nhốt trong cung tu hành.

"Bái kiến sư tôn!" Mười hai vị Kim Tiên cùng hành lễ, trong lòng đều có dự cảm không lành, không biết sư tôn triệu kiến có việc gì.

Họ đã mấy vạn năm không rời Ngọc Hư Cung, tu vi không tiến bộ bao nhiêu, đối với đại sự Hồng Hoang gần như mù tịt.

Nguyên Thủy xua tay, ý bảo không cần đa lễ.

Đệ tử của mình chỉ đánh ngang tay với đại đệ tử của Thông Thiên, đám đồ đệ này thậm chí không chắc đánh thắng nổi đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo.

Trước nay y vốn khinh thường những đệ tử căn nguyên kém mà Thông Thiên thu nhận.

Nào ngờ hiện giờ Tiệt Giáo khí vận thâm hậu, có hai tôn Thánh

nhân, lại thêm Từ Chí trấn áp, Thiên Đình, Địa Phủ đều chiếm vị trí cao, tu vi đệ tử cũng tăng lên vùn vụt.

Hiện tại Nguyên Thủy nếu không có việc gì cũng chẳng buồn nhìn đám đệ tử này lấy một cái.

Với tính cách mắt cao hơn đỉnh và đầy ngạo khí, y khó lòng chấp nhận sự thật này.

Nhưng thứ cần tranh thì phải tranh, nếu không sẽ bị bỏ lại ngày càng xa.

Nguyên Thủy nhìn Quảng Thành Tử, đệ tử duy nhất khiến y tạm hài lòng.

Căn nguyên, phúc duyên, ngộ tính đều thuộc hàng đỉnh cấp, là đệ tử y đặt nhiều kỳ vọng.

"Quảng Thành Tử, ngươi là người đứng đầu Kim Tiên Xiển Giáo, nay Nhân Hoàng mới của Nhân tộc xuất thế.

Vị Nhân Hoàng này khác với hai vị trước, con đường thành đạo chú định sẽ có một trận đại chiến, đây là đại thế, dù là Từ Chí cũng không thể thay đổi.

Ngươi lập tức xuống giới, tìm kiếm Nhân Hoàng, quả vị Nhân Hoàng Chi Sư sẽ thuộc về ngươi.

Nhớ kỹ, nay Nhân tộc là thiên địa nhân vật chính, tận tâm phò tá Nhân Hoàng thành đạo, tự nhiên sẽ có công đức gia thân." Quảng Thành Tử đại hỉ, vội nói: "Quảng Thành Tử bái tạ sư tôn!" Một tôn pháp ấn từ trên người Nguyên Thủy bay ra, rơi vào tay Quảng Thành Tử.

"Lần này Nhân Hoàng chứng đạo ắt có tinh phong huyết vũ.

Đây là Hậu Thiên Cực Phẩm Ấn do ta luyện chế, mang đi tế luyện

cho tốt để trợ lực cho Nhân Hoàng.” Bất Chu Sơn đã bị Từ Chí thu đi, vật này vốn là Phiên Thiên Ấn nhưng Nguyên Thủy phải dùng nguyên liệu khác luyện thành.

Như vậy phẩm giai tự nhiên kém hơn, dù là Hậu Thiên Cực Phẩm nhưng uy lực không bằng bản gốc luyện từ Bất Chu Sơn.

Chương 129

Quảng Thành Tử mãn nguyện thu lấy linh bảo, cơ hồ yêu không rời tay.

Linh bảo tiên thiên trước kia của Thập Nhị Kim Tiên gần như bị Từ Chí thu sạch, giờ họ thật sự là một lũ nghèo rớt mồng tơi.

Nghe Quảng Thành Tử nói vậy, Nguyên Thủy xua tay: "Được rồi, đi đi." Ánh mắt y đảo qua mười một vị Kim Tiên còn lại, cũng lần lượt tặng linh bảo.

Nguyên Thủy thích nhất là thể diện, tự nhiên không thể để đệ tử thân truyền xuống núi mà không có linh bảo, dù những thứ này chỉ là Hậu Thiên Thượng Phẩm.

"Các ngươi cũng xuống núi đi, vào Nhân tộc tự tìm cơ duyên." Nguyên Thủy nói xong liền phẩy tay, đánh ra một đạo linh quang vào mi tâm Thập Nhị Kim Tiên, sau đó ẩn thân tiếp tục tu luyện.

Thập Nhị Kim Tiên nhìn nhau, không khỏi lộ ra nụ cười khổ.

Sư tôn cho hai ứng cử viên Nhân Hoàng.

Dù trong lòng thắc mắc nhưng không dám làm phiền, chỉ coi như đây là bài kiểm tra.

Họ vốn không đoàn kết, chia thành nhóm nhỏ đi vào Nhân tộc.

Quảng Thành Tử du ngoạn qua bộ lạc của Hiên Viên và Xi Vưu, kiên nhẫn quan sát.

Hiên Viên hiện tại không khác mấy hai vị Nhân Vương trước, khoan hậu, thần dị, có đại trí tuệ và nghị lực.

Chỉ có Xi Vưu là khác hẳn, trong Cửu Lê bộ lạc của y sinh ra tám

mươi mốt vị cường giả, đều là người tộc Vu chuyển thế.

Quảng Thành Tử nghĩ tới Nhân Hoàng đầu tiên là Phục Hy vốn là Yêu tộc chuyển thế, nên lập tức nhận định Xi Vưu là mục tiêu, hiện thân lộ ra thực lực.

Xi Vưu tuy ngạo mạn nhưng thiên sinh sùng bái kẻ mạnh, bèn bái vào môn hạ Quảng Thành Tử.

Phía Hiên Viên cũng có một đạo nhân huyền bí xuất hiện nhận y làm đồ đệ, tận tâm dạy bảo.

Đạo nhân đó không ai khác chính là Huyền Quy chuyển thế được Từ Chí chỉ điểm.

Xi Vưu nhanh chóng bộc lộ thần dị khác thường, đồng thời chiêu mộ tàn dư Vu tộc trong Hồng Hoang, dưới sự giúp đỡ của Quảng Thành Tử liên tục chinh chiến.

Nhanh chóng thôn tính các bộ tộc xung quanh, trong lúc chinh chiến, sát khí trong lòng bị kích phát.

Xi Vưu bắt đầu săn sát người tu đạo, vô số tán tu chết dưới tay y.

Lấy tinh huyết và oán niệm của họ làm dẫn, pha trộn nhiều thiên tài địa bảo, luyện chế suốt bốn mươi chín năm, cuối cùng tạo ra một chuôi ma đao.

Khi ma đao xuất thế, bầu trời vạn dặm bị nhuộm màu máu, sát khí tràn ngập không dứt.

Chuôi đao này không phải vật phàm, mà là một nghịch thiên ma khí!

Xi Vưu đặt tên là Hổ Phách Đao.

Nhờ nó và đám Vu tộc cùng Kim Tiên Xiển Giáo giúp đỡ, Xi Vưu nhanh chóng trỗi dậy, thôn tính gần nửa bộ lạc Nhân tộc, uy thế thông

thiên.

Các bộ lạc còn lại lâm vào khủng hoảng, biết Xi Vưu tàn bạo nên không muốn bị thống trị.

Họ liên kết lại tìm minh chủ, cuối cùng chọn Hiên Viên.

Hiên Viên và Xi Vưu phân đình kháng lễ, bắt đầu công phạt lẫn nhau, nhưng Xi Vưu uy thế quá thịnh, Hiên Viên không phải đối thủ, liên tục bại lui.

May mà Hiên Viên nhanh chóng ổn định cục diện, dần lấy lại thế trận, cuối cùng đôi bên giằng co.

Trận quyết chiến diễn ra tại Trục Lộc.

Hiên Viên cuối cùng được lòng dân hơn, có nhân đạo khí vận trợ giúp.

Các lộ cường giả cũng ra tay giúp đỡ, Thiên Đình và Tiệt Giáo đều phái người chi viện, cuối cùng Hiên Viên đánh bại Xi Vưu.

Hiên Viên chém đầu Xi Vưu, phong ấn nhục thân tại chiến trường Trục Lộc để thi thủ phân ly.

Từ đây, vị Nhân Hoàng thứ ba đắc đạo, Xiển Giáo một lần nữa mưu sự thất bại, ảm đạm rút lui.

Nhưng họ không hoàn toàn trắng tay, nhờ cơ hội này, Xiển Giáo cũng có chút truyền bá trong Nhân tộc, coi như là niềm an ủi.

Sau khi Hiên Viên thành đạo, Nhân tộc thống nhất, kết thúc thời đại bộ lạc, lập nên quốc gia.

Từ đó Nhân tộc hưng thịnh, quốc lực thăng hoa, chiếm cứ vùng đất phì nhiêu của Hồng Hoang, có khí tượng của đệ nhất đại tộc thiên hạ.

Chương 130

Hiên Viên dù đã là Chuẩn Thánh nhưng vẫn không thoát khỏi thúc phược của vận mệnh.

Y cũng như hai vị trước, xuống đáy Bắc Hải tìm Từ Chí.

Sau khi được hắn giúp phân ra một tia nguyên thần, Hiên Viên cũng đến Hỏa Vân Động để trấn áp khí vận.

Thời đại Tam Hoàng kết thúc, mở ra thời kỳ Ngũ Đế trị thế.

Vị đầu tiên là cháu của Hiên Viên tên là Cao Dương Thị, tức Chuyên Húc Đế!

Chuyên Húc lên ngôi liền chú trọng dung hợp bộ lạc Cửu Lê.

Với thái độ cứng rắn, y phân hóa bộ lạc này khiến họ không còn mạnh như trước, dần thuận tòng sự thống trị của nhà Hiên Viên.

Y phái người giáo hóa các bộ lạc, thúc đẩy dung hợp văn hóa.

Sư phụ của Chuyên Húc chính là hóa thân do Lão Tử phái đến dạy bảo.

Đáng lẽ vị trí này thuộc về đệ tử duy nhất của Nhân Giáo là Huyền Đô, nhưng hắn đã bị đánh cho sợ hãi!

Từ khi bị Từ Chí hủy hoại nhục thân, không còn là Nhân tộc, hắn chỉ dám ở trong Bát Cảnh Cung tu hành, không dám nhúng tay vào việc Nhân tộc nữa.

Hắn sợ chọc giận Từ Chí sẽ khiến hắn bị chém sạch.

Bởi lẽ hiện giờ Từ Chí không cần phải nể mặt Thánh nhân!

Lão Tử bất đắc dĩ phải đích thân ra tay.

Không còn cách nào, khí vận Nhân tộc quá thịnh, các giáo đều tranh đoạt, Lão Tử không thể tụt lại phía sau.

Chỉ có Tiệt Giáo là vẫn ung dung.

Có Từ Chí tọa trấn, có công đức chức vị ở Địa Phủ, Thiên Đình, thật sự không cần lo lắng về việc truyền giáo!

Dù Từ Chí đã lâu không xuất hiện tại Tiệt Giáo nhưng danh tiếng Chưởng giáo đại sư huynh càng lúc càng vang xa, vạn tiên sùng bái.

Chuyên Húc tại vị bảy mươi tám năm, công đức viên mãn, trời giáng công đức vô biên, trở thành một trong Ngũ Đế.

Hóa thân Lão Tử cũng nhận được công đức, Nhân Giáo có dấu hiệu hưng thịnh trở lại.

Sau đó, vị đế thứ hai là Đế Khốc.

Y thiên tư thông minh, sư tòng Thái Ất Chân Nhân của Xiển Giáo.

Thái Ất nắm bắt cơ hội tận tâm dạy bảo, phát triển Xiển Giáo.

Khi Đế Khốc viên mãn, Thái Ất cũng nhận công đức, Xiển Giáo bắt đầu phát triển mạnh.

Vị thứ ba là Đế Nghiêu.

Thấy Nhân Giáo và Xiển Giáo liên tục đăng đài, Tây Phương Giáo không thể ngồi yên, muốn mưu hoạch một phen.

Bên Bát Bảo Công Đức Trì, Chuẩn Đề ngồi xếp bằng, uy thế mạnh hơn hồi Vu Yêu đại chiến vài phần.

Vết thương do Từ Chí gây ra năm xưa nay đã bình phục.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn xuống nhân gian, lòng có chút phiền muộn.

Môn hạ dù có vài vị Đại La nhưng so với Đông phương Tam giáo

thì kém xa về số lượng lẫn chiến lực.

Chuẩn Đề tuy nhân phẩm không ra gì nhưng quyết tâm phát triển Tây Phương Giáo lại cực kỳ kiên định.

Y nói: "Sư huynh, vị đế thứ ba đã xuất thế.

Nay Tiệt Giáo không có động tĩnh, chúng ta hay là bắt chước Nhân Giáo và Xiển Giáo, chiếm lấy vị trí đế sư thứ tư." "..." "Nay Từ Chí bế quan không ra, chắc chắn đã thành Chuẩn Thánh.

Nhưng thành Thánh không phải cứ chiến lực mạnh là được.

Hắn xuất thế bấy lâu, dính líu nhân quả quá nhiều.

Từ Thiên, Địa đến Nhân giới đâu đâu cũng có dấu vết của hắn, lại còn can thiệp chuyện Minh Hà phong Thánh.

Chương 131

Nghiệp lực nhân quả đó sẽ là trở ngại cực lớn.

Muốn thành Thánh là cực khó.

Hắn giờ chắc chắn phải bế quan tiềm tu, không dám gây thêm nhân quả nữa.

Nếu không sẽ như Hồng Vân năm xưa, dù lực ngang Thánh nhân nhưng vẫn phải vẫn lạc dưới quy tắc Thiên đạo!" Tiếp Dẫn nghe vậy mắt sáng lên, ra hiệu cho Chuẩn Đề nói tiếp.

Chuẩn Đề cười hắc hắc: "Chúng ta có thể nhân lúc này nhúng tay vào Nhân tộc và Thiên Đình.

Từ Chí tuy là chủ Thiên Đình nhưng thường xuyên vắng mặt, giao cho Hạo Thiên quản lý.

Đi lâu như vậy, Hạo Thiên lẽ nào không có dị tâm?

Y chỉ là Chuẩn Thánh, có dị tâm cũng không dám động đậy.

Nhưng nếu có hai ta đứng sau chống lưng thì lại khác.

Chúng ta đều đã tiến bộ, cảnh giới Thánh nhân dù tiến một bước rất khó nhưng mỗi bước đều là khoảng cách thiên địa.

Ta không tin Từ Chí tiến bộ nhanh hơn chúng ta!

Ta cam đoan hiện giờ hắn không làm gì được ta!

Thiên Đình là nơi giám quản thiên địa, khí vận dồi dào.

Nếu mượn tay Thiên Đình, không chừng có thể mở lối vào Đông phương.

Cộng thêm vị trí đế sư thứ tư, giáo phái chúng ta truyền bá ở Đông

phương không phải là không thể!" Tiếp Dẫn bị thuyết phục, bắt đầu cùng Chuẩn Đề mưu tính.

Hai người liên thủ, quả nhiên làm thành việc này, bí mật giao dịch với Hạo Thiên và chiếm được vị trí đế sư thứ tư.

Nào ngờ, Từ Chí dưới đáy Bắc Hải dựa vào nhân quả và khí vận trên người, nhìn thấu mọi động tác của Tây Phương Giáo.

Hắn không hề ngăn cản, thể hiện dáng vẻ an tâm tu luyện, mặc kệ Nhân tộc.

Trong nhất thời, khí vận trên người hắn bị Tam giáo phân chia không ít.

Sau Đế Nghiêu là Đế Thuấn.

Sau đó thiên định vị thứ năm là Vũ.

Sau khi Vũ trị thủy, được Thuấn nhường ngôi, chính thức tức vị, lấy Dương Thành làm đô thành, quốc hiệu là Hạ.

Vũ thực hiện chế độ phân phong, định ra lịch Hạ, chế tạo ra vương triều tập quyền đầu tiên của Nhân tộc.

Để trấn áp vận nước, Vũ đúc Cửu Đỉnh mang tên chín châu.

Sau khi thoái vị, y không thực hiện thiền nhượng mà truyền ngôi cho con là Hạ Khải, mở ra chế độ gia thiên hạ.

Đến đây, Tam Hoàng Ngũ Đế công đức viên mãn.

Từ Chí cuối cùng cũng có động tĩnh.

Hắn mặc kệ Tam giáo nhúng tay vào Nhân tộc không phải vì sợ hãi, càng không phải dâng tặng Nhân tộc cho họ.

Từ Chí không ngăn cản là để tránh biến cố, để Phong Thần lượng kiếp diễn ra thuận lợi!

Tu vi của hắn nay là Chuẩn Thánh đỉnh phong, đúng như Chuẩn Đề đoán, hắn đang gặp bình cảnh.

Cách tốt nhất và nhanh nhất để đột phá chứng đạo là tiến vào lượng kiếp, tẩy sạch nhân quả, mài giũa viên mãn, cuối cùng lấy lực chứng đạo, thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hắn thậm chí còn âm thầm đẩy thuyền giúp đỡ Tam giáo.

Nếu không, với tình hình Nhân tộc hiện tại, nếu hắn không ra tay thì Tam giáo truyền giáo cũng đầy khó khăn!

Không còn cách nào, những gì Từ Chí làm thời Vu Yêu lượng kiếp quá rực rỡ.

May mà qua thời gian, Tam Hoàng Ngũ Đế trị thế đã khiến những chuyện đó trở thành truyền thuyết.

Trừ những cường giả đỉnh cấp vào Thiên Đình, Địa Phủ làm chức sắc, Nhân tộc chỉ coi hắn như thần thoại hư ảo.

Chương 132

Như vậy, ảnh hưởng của Từ Chí tự nhiên giảm xuống.

Nhưng niềm tin tinh thần hắn mang lại vẫn trường tồn, dù Tam giáo truyền giáo cũng phải thuận theo chứ không thể xóa bỏ.

Sau đó, Từ Chí kiên nhẫn chờ đợi.

Nói về Hạ Khải sau khi kế vị, dùng thủ đoạn tàn bạo trấn áp mọi sự phản đối, cố định chế độ gia thiên hạ.

Đời đời chủ nhân Nhân tộc đều do hậu duệ của Vũ đảm đương, cho đến đời Hạ Kiệt.

Kiệt tại vị khiến Hạ triều suy bại.

Sau đó, Thương Thang hiệu triệu các bộ lạc thảo phạt Hạ Kiệt, đại thắng.

Hạ Kiệt bại trận chạy trốn đến Minh Điều rồi chết ở Nam Sào.

Hạ triều diệt vong, Thương Thang lên ngôi vương.

Thực chất, đứng sau Thương triều chính là Xiển Giáo.

Nay ngôi vương truyền đến đời Đế Ất.

Một ngày, Đế Ất đang nghị sự tại hoàng cung, trên thành Triều Ca bỗng xuất hiện một con kim long từ chín tầng mây rơi xuống hoàng cung.

Ngay lúc đó, Đế Ất nhận được tin con trai giáng sinh.

Đứa con này chính là người sẽ kế thừa đại thống, chính là Thương Trụ Vương Đế Tân sau này!

Thời gian trôi qua, Đế Tân trưởng thành, Đế Ất già yếu qua đời,

ngôi vương thuộc về Đế Tân.

Y thần lực kinh người, năm tuổi có thể tay không xé xác hổ báo.

Không chỉ vậy, y còn thiên tư thông minh, ôm hoài bão lớn, là một minh quân trị quốc, không hề có dáng vẻ vong quốc.

Nhưng không hiểu sao khí vận Thương triều bắt đầu suy giảm.

Chư thánh đều cảm nhận được, sát khí thiên địa bắt đầu gia tăng.

Tại Tây phương, bên Bát Bảo Công Đức Trì, Chuẩn Đề trầm ngâm nói với Tiếp Dẫn: "Không ngờ vương tử của một bộ lạc năm xưa lại trở thành kẻ khai mở lượng kiếp mới hôm nay!" Tiếp Dẫn cũng cảm khái: "A di đà phật, nay kiếp khí lan tràn, xem ra lượng kiếp thứ ba sắp đến.

Hai lần trước là cuộc chiến giữa các đại tộc thiên địa.

Nay Nhân tộc tuy là đại tộc nhưng không có ngoại địch, chắc là nội chiến rồi." Tiếp Dẫn nhìn về phía Đế Tân.

Chuẩn Đề cười: "Nhân tộc hiện giờ đủ sức gánh vác quy mô của một lượng kiếp.

Lần trước Đông phương Tam thánh đều có quân cờ của mình.

Tiệt Giáo còn có quái thai Từ Chí, Minh Hà cũng đã thành Thánh.

Không biết lần này ai sẽ là người ứng kiếp, liệu có ai thành đạo không." Tiếp Dẫn thu hồi ánh mắt nhìn về Tây Phương Giáo: "May mà lần này chúng ta theo sát chư thánh Đông phương, hạ quân cờ vào Nhân tộc.

Lần này nhất định không để Nhân tộc độc chiếm hào quang!" Chuẩn Đề mỉm cười, nhìn về phương xa.

Có một người cũng đang nhìn về cùng một hướng đó, chính là Từ Chí.

Nơi họ nhìn chính là miếu Nữ Oa.

Mấy ngày trước tại Triều Ca, Đế Tân định ra việc tế bái Thánh mẫu Nhân tộc Nữ Oa nương nương.

Ngày hôm sau, Đế Tân dẫn quần thần đến cung Nữ Oa.

Nhưng ngay khi vào cung, một đạo tinh thần lực bí ẩn bỗng giáng xuống.

Đạo tinh thần lực này né tránh Nữ Oa, rơi thẳng vào người Đế Tân.

Y lập tức bị xâm thực, sắc mặt đại biến, nhìn tượng Nữ Oa liền lộ ra vẻ dâm tà.

Đế Tân cả gan đề thơ trên vách cung: "Phượng loan bảo trướng cảnh phi thường, tẫn nê kim xảo dạng trang.

Khúc khúc viễn sơn phi thúy sắc; phiên phiên vũ tụ ánh hà thường.

Chương 133

Lê hoa đái vũ tranh kiều diễm; thược dược lung yên sính mị trang.

Đãn đắc yêu nhiêu năng cử động, thủ hồi trường nhạc thị quân vương." Tể tướng Thương Dung vội khuyên ngăn nhưng Đế Tân không màng, còn nói lời ngông cuồng.

Lúc này đúng vào ngày đản thần của Nữ Oa, nàng cảm ứng được bị xúc phạm liền nổi giận, dùng Chiêu Yêu Phiên triệu tập Hiên Viên Phần Tam Yêu: hồ ly tinh ngàn năm, chim trĩ chín đầu và tỳ bà ngọc thạch.

Nữ Oa mệnh cho chúng vào cung mê hoặc Đế Tân, nhiễu loạn triều chính, phá hoại khí vận Thương triều.

Chuyện đó tạm gác lại.

Lúc này trên tầng trời thứ ba mươi ba, Hạo Thiên quay lại Tử Tiêu Cung sau bao ngày xa cách.

Y quỳ trước Hồng Quân khổ khổ cầu xin.

Nay y cũng là Chuẩn Thánh nhưng bị Tây phương nhị thánh xúi giục muốn nắm quyền Thiên Đình.

Y cho rằng chỉ cần phế vị Thiên Đế của Từ Chí, hắn chỉ còn là Phong Đô Đại Đế, hai người sẽ ngang hàng.

Tiếc là y không biết, dù không là Thiên Đế, Từ Chí từng ở cảnh giới Đại La đã đánh nhau với Nguyên Thủy rồi.

Hồng Quân thấu hiểu tất cả nhưng mặc kệ y cầu xin, không hề chỉ điểm.

Sau đó, Hồng Quân đưa ra một tờ Phong Thần Bảng tặng cho Hạo

Thiên, dặn dò vài câu rồi bảo y rời đi.

Hạo Thiên rời đi liền tìm đến Nguyên Thủy.

Hạo Thiên mang theo Phong Thần Bảng đến Ngọc Hư Cung, nhưng Nguyên Thủy không tiếp.

Dù Hạo Thiên là Thiên Đế nhưng Nguyên Thủy sẽ không niềm nở tiếp đón, huống chi lúc này Hạo Thiên chỉ là một trong Tứ Ngự.

Nguyên Thủy vốn chẳng có sắc mặt tốt với người của Thiên Đình, vì đó là thế lực của Từ Chí.

Ngay cả đệ tử thân truyền Hoàng Long Chân Nhân vì bị chính tay y đưa vào Thiên Đình nên giờ cũng bị ghẻ lạnh.

Nào ngờ Hạo Thiên thấy Nguyên Thủy không tiếp liền xưng là thụ mệnh của Hồng Quân.

Nguyên Thủy đành phải tiếp kiến.

Hạo Thiên vừa gặp đã nóng lòng lôi Phong Thần Bảng ra, nói: "Thánh nhân xin hãy xem, đây là món thần khí do Đạo Tổ ban xuống để ta ước thúc chúng thần, tiêu trừ nhân quả đại kiếp.

Lượng kiếp sắp đến, chắc Thánh nhân cũng cảm nhận được.

Đạo Tổ nói đây là vật quan trọng nhất của lượng kiếp này.

Những tiên nhân vẫn lạc sẽ được thu vào đây làm thần của Thiên Đình.

Ta tới đây là xin Thánh nhân giúp một tay." Nguyên Thủy nhìn y, hờ hững nói: "Dùng Phong Thần Bảng thu người cho Thiên Đình thì đi tìm chủ nhân Thiên Đình là Từ Chí ấy, đến Ngọc Hư Cung làm gì?!" Hạo Thiên không hề giận, cười đáp: "Từ Chí chỉ có danh Thiên Đế chứ không có thực quyền!

Những năm qua đều là ta quản lý.

Nhưng trên Thiên Đình đâu đâu cũng là người của hắn, Nhân tộc nhậm chức rất đông.

Lần này cầu Thánh nhân là muốn chỉnh đốn lại Thiên Đình, phế bỏ vị cách Thiên Đế của Từ Chí." Hạo Thiên lấy ra quân bài tẩy: "Lão gia nói lượng kiếp này Tứ giáo đều phải nhập cuộc để thanh toán nhân quả.

Sau khi Phong Thần xong, thiên địa sẽ thanh bình suốt năm mươi sáu ức năm!

Việc phong thần chia làm ba bậc: đạo hạnh sâu thì thành tiên, kém hơn thì thành thần, yếu nhất thì vào luân hồi!

Trừ khi Tứ giáo tự nguyện điền tên đệ tử vào bảng, nếu không một cuộc hỗn chiến là không tránh khỏi." Y tỏ vẻ chân tình: "Tiệt Giáo hào xưng vạn tiên, nhưng Từ Chí sư bá chắc chắn không nỡ hy sinh đệ tử của mình.

Đám tiên nhân đang ở Thiên Đình chắc chắn cũng chẳng ai muốn vào bảng để bị gò bó.

Nhưng trên bảng có ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần, cộng thêm phó thần và thiên binh thiên tướng tổng cộng hơn tám vạn người!

Xiển Giáo, Nhân Giáo, Tây Phương Giáo cộng lại không bằng một góc Tiệt Giáo.

Nếu Tiệt Giáo không nhập bảng thì lấy đâu ra người để phong thần?" Hạo Thiên cúi người: "Xin Thánh nhân trợ ta!" Ở Thiên Đình bao năm lại được Hồng Quân chỉ dạy, y nay mồm mép linh hoạt khiến Nguyên Thủy cũng động lòng.

Nguyên Thủy dù ưng ý nhưng vẫn để Hạo Thiên quỳ mãi.

Y cảm nhận được kiếp khí đang hoành hành, vốn tưởng chỉ là

chuyện nội bộ Nhân tộc, không ngờ liên lụy đến Thiên Đình.

Chương 134

Lượng kiếp này xem ra không hề đơn giản hơn Vu Yêu đại chiến.

Cả bốn giáo đều liên quan đến khí vận Nhân tộc, chắc chắn phải xuống núi lịch kiếp mới thành chính quả!

Đã vậy, sao không giúp Xiển Giáo chiếm tiên cơ?

Còn việc Hạo Thiên muốn vị Thiên Đế, Nguyên Thủy chẳng để tâm, chỉ cần Thiên Đế không phải Từ Chí thì ai lên mà chẳng bị Thánh nhân nhào nặn.

Có lẽ... trong lượng kiếp này, Xiển Giáo sẽ hưng thịnh!

Đợi Hạo Thiên quỳ hồi lâu, Nguyên Thủy mới lên tiếng: "Đạo hữu mời đứng dậy, nãy ta bị lời của đạo hữu làm cho chấn động nên quên mất, mong đạo hữu thứ lỗi." Dù trong lòng không vui nhưng thấy Nguyên Thủy hạ mình gọi mình là đạo hữu, Hạo Thiên cũng không nói gì thêm.

Nguyên Thủy nhận lấy Phong Thần Bảng, đáp ứng kết minh.

Sau đó Nguyên Thủy cầm bảng đi một vòng các giáo.

Đúng như dự đoán, không giáo nào muốn đưa người vào bảng.

Như vậy, trận chiến chắc chắn phải bắt đầu.

Nguyên Thủy hiểu rằng muốn lấp đầy bảng thì Tiệt Giáo là trọng tâm.

Nhưng Tiệt Giáo đang quá mạnh, nếu ép quá mức thì Thánh nhân sẽ phải ra tay, lúc đó chắc chắn sẽ không chỉ là điểm dừng như trước mà sẽ có Thánh nhân bị thương.

Dưới nhân gian, Đế Tân từ khi bị tinh thần lực kia ám hại đã trở

nên hoang dâm vô đạo, tàn bạo vô cùng.

Không lâu sau, Tam Yêu của Nữ Oa vào cung hầu hạ.

Trong đó hồ ly tinh đoạt xá nhục thân của Tô Đắc Kỷ, con gái Tô Hộ.

Đế Tân đắm chìm trong sắc đẹp, bỏ bê triều chính.

Nghĩa quân khắp nơi nổi dậy muốn lật đổ Thương triều.

Từ Chí lúc này cũng xuất sơn, dạo một vòng quanh Thương triều và tìm thấy một kẻ.

Chính xác là một con báo đen tinh, chính là Thân Công Báo nổi danh hậu thế!

Nhân vật then chốt trong lượng kiếp!

Lúc này sát khí lặng lẽ dâng cao, chỉ chờ các nhân vật vào cuộc!

Từ Chí nhìn Thân Công Báo, thu liễm toàn bộ pháp lực, chỉ để lộ ra một tia phật quang nhàn nhạt.

Thân Công Báo cũng là một nhân tài lệch lạc.

Nguyên bản y cùng Khương Tử Nha bái vào Xiển Giáo, nhưng vì Nguyên Thủy thiên vị Khương Thượng, giao quyền phong thần khiến y đố kỵ, cuối cùng bị trục xuất và bái vào Tiệt Giáo.

Y quậy phá ở Xiển Giáo mà không bị Nguyên Thủy giết chết cũng là có bản lĩnh.

Sau khi vào Tiệt Giáo, y trở thành quốc sư Thương triều, một câu "Đạo hữu xin dừng bước" đã tiễn không biết bao nhiêu đồng môn vào Phong Thần Bảng.

Nhân tài như vậy Từ Chí không thể để mặc y hại Tiệt Giáo.

Đem y ném vào Tây Phương Giáo là cách tốt nhất.

Lượng kiếp này Tây Phương Giáo cũng tham gia, phải tìm kẻ khiến họ lún sâu vào.

Từ Chí hóa hình xong liền gọi: "Đạo hữu xin dừng bước!" Thân Công Báo đang trên đường đến núi Côn Luân tìm Ngọc Hư Cung, nghe gọi liền dừng lại: "Đạo hữu gọi ta có việc gì?" Y tu vi chưa cao, sợ gặp kẻ ác nên rất cẩn trọng.

Từ Chí cười: "Nơi này chỉ có hai ta, không gọi ngươi thì gọi ai?" Thân Công Báo cảm nhận khí tức của Từ Chí biết là cao nhân, vội hỏi: "Dám hỏi đạo hữu gọi ta có chuyện gì?" Từ Chí lộ ra một chút phật quang: "Thật không giấu gì đạo hữu, bần đạo là môn đồ Tây Phương Giáo.

Thấy đạo hữu đang đi về hướng Côn Luân, định đến đó sao?" "Đúng vậy, tại hạ muốn tầm sư học đạo, bái vào Xiển Giáo." "Chao ôi." Từ Chí thở dài làm vẻ thương xót.

Thân Công Báo hỏi nguyên do.

Từ Chí làm vẻ hối tiếc: "Năm xưa ta cũng như đạo hữu, đến Ngọc Hư Cung cầu đạo.

Khổ nỗi căn nguyên ta bình thường, họ khinh thường không nhận.

Chương 135

Dù ta khổ sở cầu xin, họ cũng chẳng màng.” Thân Công Báo giật mình, nhìn Từ Chí rồi nghĩ đến bản thân là báo đen hóa hình, căn nguyên cũng thường thường, e là hy vọng mong manh.

Y vội hỏi: “Đạo hữu có cao kiến gì chỉ dạy?” Từ Chí cười lớn: “Sau đó ta lặn lội sang phía Tây, bái vào Tây Phương Giáo, được Thánh nhân thu nhận.

Tây Phương Giáo có hai vị Thánh nhân, không hề kém cạnh Xiển Giáo, chỉ là danh tiếng không bằng thôi.

Ở đó không phân biệt xuất thân, chỉ cần lòng cầu đạo kiên định là được.

Nay ta có chút thành tựu cũng nhờ sư tôn dạy bảo.” Từ Chí nói không hoàn toàn là giả, Tây Phương Giáo quả thực thu nạp đủ loại người.

Thân Công Báo nghe xong có chút lung lay nhưng y vốn không dễ bị lừa, bèn cảm ơn Từ Chí rồi tiếp tục đi Côn Luân.

Trước khi y đi, Từ Chí còn dặn kỹ: “Nhớ lấy, nếu có đến Tây Phương thì đừng nhắc chuyện xuất thân, chỉ cần nói lòng cầu đạo là đủ.

Họ độ hóa chúng sinh chỉ nhìn đạo tâm, không nhìn căn nguyên.

Cũng đừng nhắc tên ta làm gì, ta không câu nệ mấy thứ đó.” Thân Công Báo thầm tính, nếu Xiển Giáo không xong thì sẽ sang Tây phương.

Từ Chí cười thầm, dùng thần thức đánh lừa y.

Thân Công Báo đến núi Côn Luân, quỳ trước Ngọc Hư Cung cầu

xin nhưng bị từ chối thẳng thừng vì căn nguyên kém.

Bất lực, y đành đi về phía Tây.

Khi y đi rồi, cảnh tượng núi Côn Luân biến mất, chỉ còn Từ Chí ở đó.

Nếu để y vào Ngọc Hư Cung thật thì y sẽ bái sư được, nhưng Từ Chí đã lừa y đi Tây phương.

Hy vọng nhị thánh Tây phương sẽ thích món quà này.

Thân Công Báo đến Tây phương làm đúng lời Từ Chí, không bàn xuất thân, chỉ cầu bái sư.

Chuẩn Đề thấy có người từ Đông phương lặn lội tới bái sư liền đại hỉ, đích thân thu làm đồ đệ.

Thân Công Báo được Thánh nhân nhận làm trò liền vô cùng thư thái định cư ở Tây phương.

Cùng lúc đó, Nguyên Thủy cũng thu một phàm nhân làm trò.

Người này tuổi đã cao, tư chất căn nguyên đều không đạt chuẩn nhưng Nguyên Thủy vẫn nhận, khiến đám đệ tử khó hiểu.

Thực ra Nguyên Thủy cũng bực bội.

Y cảm ứng có hai đồ đệ tương lai nhưng giờ chỉ thấy một, người kia không biết bị ai hớt tay trên mất.

Y không tính ra được nên đành đợi lượng kiếp bắt đầu sẽ tính sổ sau.

Phàm nhân này chính là Khương Tử Nha.

Nguyên Thủy dạy pháp môn nhưng y học quá chậm khiến y phát tiết.

Tuy nhiên y vẫn định giao Phong Thần Bảng cho Khương Tử Nha

chấp chưởng.

Hai nhân vật chính của lượng kiếp đã được sắp xếp xong.

Không biết Thân Công Báo ở Tây Phương Giáo sẽ thể hiện uy lực thế nào.

Từ Chí sau khi lừa được Thân Công Báo liền quay về Thiên Đình.

Nay Phong Thần sắp bắt đầu, Thiên Đình là nơi trọng yếu.

Mấy vạn năm không về, Thiên Đình thay đổi rất nhiều.

Chuyện phong thần đã được chư thánh biết rõ, lan truyền đến các cao tầng.

Nhất thời nhân tâm hoàng hoàng.

Những người ở đây đa số là môn đồ các thánh, được ở đây hưởng khí vận công đức thì vui nhưng bảo vào Phong Thần Bảng để bị cai quản thì không ai muốn.

Ngay cả Triệu Công Minh cũng sầu mày khổ mặt.

Nghe tin Từ Chí về, y liền đến gặp ngay.

Chương 136

Triệu Công Minh tu vi nay đã là Đại La đỉnh phong nhưng trước mặt Từ Chí vẫn không dám phóng túng.

Y hành lễ: "Đại sư huynh, bao năm qua huynh mới về!

Khí thế huynh mạnh hơn xưa, chắc đã nửa bước thành Thánh rồi." Từ Chí gật đầu: "Mấy năm qua đệ vất vả trị lý Thiên Đình, giám sát Hạo Thiên rồi.

Có về Kim Ngao Đảo không?" Nghe Từ Chí quan tâm, Triệu Công Minh nhẹ lòng: "Có lời của huynh, đệ vất vả mấy cũng đáng!

Từ khi lên đây chưa về đảo lần nào, chỉ thỉnh thoảng gặp sư huynh sư tỷ đi ngang qua thôi.

Đệ có lỗi muốn thỉnh tội với huynh.

Huynh giao cho đệ giám sát Hạo Thiên nhưng đệ làm không tốt.

Hạo Thiên là đồng tử Đạo Tổ, căn nguyên ngộ tính cực tốt, từ khi y phá Chuẩn Thánh thì hành sự càng quai trương.

Bên cạnh y còn có Dao Trì, mình đệ không ngăn nổi hai người họ.

Minh Hà phó giáo chủ thì bế quan không hỏi thế sự.

Hiện giờ Hạo Thiên đang có ý phản, muốn chiếm ngôi Thiên Đế của huynh!" Triệu Công Minh tưởng đây là chuyện lớn, sợ Từ Chí nổi giận.

Nào ngờ Từ Chí chỉ thản nhiên gật đầu, không biểu lộ gì.

Triệu Công Minh không biết mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch của hắn.

Nếu Hạo Thiên không động mới là chuyện lạ.

Từ Chí nói: “Hạo Thiên không cần lo.

Ta biết ý đệ, tạm thời đệ cứ về Tiệt Giáo đi.

Lượng kiếp lần này hệ trọng, không tránh khỏi phải vào đó một chuyến.

Đừng lo chuyện vào bảng, sau khi tẩy sạch kiếp khí, đệ sẽ có cơ hội tiến thêm bước nữa.

Vị trí Tứ Ngự cứ để đó, không vội.” Triệu Công Minh yên tâm rời đi.

Ngay sau đó, phân thân của Minh Hà cũng đến, truyền ý của Thông Thiên bảo Từ Chí về đảo.

Từ Chí sắp xếp Thiên Đình xong liền về Bích Du Cung.

Thông Thiên và Minh Hà đang đợi hắn.

Trong lượng kiếp này Tiệt Giáo dính sâu nhất, Thông Thiên không thể không chuẩn bị.

Thông Thiên nhìn Từ Chí, thấy tu vi hắn là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Chuẩn Thánh bình thường y không để mắt, nhưng Từ Chí mang lại cảm giác cường hoành khiến cả y và Minh Hà đều kinh hãi.

Không biết hắn tu luyện kiểu gì mà thực lực tăng nhanh hơn cả Thánh nhân.

Hiện giờ ba người trong phòng có thể coi như ba vị Thánh nhân.

Thông Thiên thẳng thắn: “Đồ nhi, Phong Thần lượng kiếp nhắm vào Thiên Đình.

Con là Thiên Đế, dù chiến lực mạnh nhưng tu vi vẫn là Chuẩn Thánh, chắc chắn phải nhập kiếp.

Nói thật cho sư phụ biết, con định thế nào?

Dù con làm gì sư phụ cũng ủng hộ.” Minh Hà cũng cam đoan đồng tiến đồng thối.

Từ Chí nhìn hai người, biết họ chân tâm liền nói thẳng: “Thực không giấu gì, chuyện này con đã dự kiến từ sớm và có sắp xếp cả rồi.” Thông Thiên và Minh Hà tròn mắt kinh ngạc.

Thánh nhân cảm ngộ thiên cơ còn chưa rõ, sao hắn có thể dự tri trước?

Thông Thiên thu liễm kinh ngạc, hỏi thẳng: “Con định nhân cơ hội này để thành Thánh sao?” Từ Chí khẽ gật đầu: “Lượng kiếp lần này là cơ duyên thành đạo của ta, tuyệt đối không thể bỏ lỡ.” Muốn thành thánh, lại là con đường tắt yếu nhất, thì làm sao có được một tôn thiên đạo thánh vị?

Nếu là thiên đạo thánh vị, e rằng đã sớm nhờ vào lượng lớn công đức trực tiếp thành công rồi!

Điều hắn muốn là trở thành một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không chịu sự quản thúc của thiên đạo, vô câu vô thúc!

Chương 137

Hai thứ này có sự khác biệt rất lớn!

Thông Thiên thở phào một hơi, kiên quyết nói: "Tốt!

Nếu đã như vậy, vi sư sẽ dốc toàn lực giúp con hộ đạo." Minh Hà lúc này cũng biểu thái: "Ta cũng sẽ toàn lực giúp đỡ đạo hữu, vì đạo hữu hộ đạo!" Nhân quả giữa lão và Từ Chí dây dưa cực sâu, ơn trợ giúp thành đạo của Từ Chí, lão chỉ có cách giúp Từ Chí thành đạo mới mong báo đáp nổi.

Từ Chí nhìn thái độ của hai người, cũng không khỏi lộ ra một tia ý cười.

Có hai tôn thánh nhân hộ trì, đãi ngộ này trong khắp Hồng Hoang e rằng chẳng còn ai khác nữa!

"Sư tôn yên tâm, lượng kiếp này có con nhập cuộc, Tiệt Giáo chỉ có thể mưu cầu chỗ tốt trong đó mà thôi." Hắn cũng mở lời, cho Thông Thiên một viên thuốc định tâm.

Trong lúc ba người giao đàm, trạng huống của cả Tiệt Giáo đã được định đoạt.

Tiệt Giáo có thể hoàn toàn nhập kiếp!

Trong khi ba vị cự đầu Tiệt Giáo nghị sự, đối thủ của họ là Xiển Giáo cũng không phải không có động tác.

Lúc này, kể từ khi Khương Tử Nha bái nhập Xiển Giáo đã trôi qua ba mươi năm.

Ba mươi năm qua đi, Khương Tử Nha lại chỉ tu hành đến Địa Tiên, ngay cả đạo hạnh Thiên Tiên cũng không có.

So với các sư huynh đệ nhập môn cùng kỳ, hắn chẳng có chút tu vi nào ra hồn.

Nên biết rằng, đây là núi Côn Luân, cung Ngọc Hư!

Là đạo trường chân chính của Thánh nhân!

Linh khí nồng đậm vô cùng, dù nhìn khắp Hồng Hoang cũng là nơi hiếm thấy.

Huống chi còn có Thánh nhân giảng đạo, có một đám sư huynh sư tỷ cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Vào được nơi này, lập địa thành tiên cũng không quá lời!

Ngay cả một con heo, e rằng ba mươi năm cũng được điểm hóa thành hình, có tu vi Địa Tiên rồi!

Đáng tiếc, tiến cảnh của Khương Tử Nha chậm chạp vô cùng, chỉ vừa mới thành Địa Tiên.

Tuy nhiên so với chúng đồng môn thì không bằng, nhưng Khương Tử Nha lại khá hài lòng.

Bởi lẽ hắn không chỉ tư chất kém cỏi, mà mãi đến năm bốn mươi hai tuổi mới bái nhập Xiển Giáo.

Ở phàm tục, tuổi đó đã là lão thái long chung.

Huống hồ, dù tu vi không cao nhưng hắn được Nguyên Thủy Thiên Tôn đích thân thu làm đệ tử, địa vị không hề thấp.

Trong ba mươi năm qua, hắn không chỉ bận rộn tu luyện mà ở trong cung Ngọc Hư còn học được binh pháp, đạo thuật.

Một ngày nọ, Khương Tử Nha được Nguyên Thủy triệu kiến, tự nhiên là sợ hãi xen lẫn vui mừng chạy đến.

Nguyên Thủy nhìn Khương Tử Nha, trong lòng tuy không thích

nhưng trên mặt lại không có biểu tình gì.

Nếu không vì cảm ứng được vị đệ tử này là người được thiên định, có tác dụng trọng đại trong lượng kiếp lần này, ông ta chắc chắn không bao giờ thu hắn làm đồ đệ.

Nguyên Thủy triệu Khương Tử Nha, cảm thấy thời cơ đã đến, đã đến lúc để vị đệ tử này xuống núi.

Ông ta mở lời: "Ngươi lên núi cũng đã có một thời gian rồi, nhưng nại hà sinh mệnh mỏng manh, tiên đạo khó thành, chỉ có thể hưởng phúc lộc nhân gian.

Nay khí số nhà Thương sắp tận, nhà Chu sắp hưng, ngươi hãy xuống núi phò tá minh chủ, làm tướng làm tể.

Có thể vì ta chấp chưởng đại sự Phong Thần, cũng không uổng công những năm tu hành trên núi." Khương Tử Nha một lòng cầu tiên đạo, làm sao cam tâm xuống núi.

Hắn khổ sở cầu xin, nói không tham luyến hồng trần, chỉ cầu tiên đạo, hy vọng Nguyên Thủy để hắn ở lại trên núi, phó thác việc Phong Thần cho người khác.

Thế nhưng, Nguyên Thủy thu hắn làm đồ là để hắn nhập kiếp Phong Thần, làm sao có thể đáp ứng thỉnh cầu đó.

Chỉ bảo rằng: "Tuy rằng xuống núi, nhưng đợi khi công thành, tự nhiên sẽ có công đức gia thân, đến lúc đó lại lên núi cũng không muộn." Nguyên Thủy gọi Nam Cực Tiên Ông, lệnh lấy ra Phong Thần Bảng tặng cho Khương Tử Nha.

Sau khi tặng Phong Thần Bảng, Nguyên Thủy cũng biết với tu vi của Khương Tử Nha, nhất định cần một ít pháp bảo hộ thân.

Thế là, Nguyên Thủy lại lấy ra hai kiện pháp bảo.

Chương 138

“Kiện bảo vật này là Đả Thần Tiên, cùng với Phong Thần Bảng vừa vặn thành một bộ.

Sau khi thu người vào Phong Thần Bảng, có thể dùng Đả Thần Tiên chỉ huy bố trận, đánh người đánh vật, khu sử chúng thần.” Khương Tử Nha nhận lấy Đả Thần Tiên, là một cây roi gỗ dài ba thước sáu tấc năm phân, có hai mươi mốt đốt; mỗi đốt có bốn đạo phù ấn, tổng cộng tám mươi tư đạo phù ấn, là linh bảo đỉnh cấp.

Nguyên Thủy lại lấy ra một lá cờ bảo bối, trên thân cờ tỏa ra huyền hoàng chi khí, chính là một trong năm lá cờ ngũ phương, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Khương Tử Nha có được Hạnh Hoàng Kỳ thì kích động không thôi.

Có linh bảo này bên mình, không còn lo bị chết thảm trong đại chiến nữa.

Nguyên Thủy lại bảo Bạch Hạc đồng tử dắt ra một con thú đầu lân mình rồng đuôi hươu để tặng cho Khương Tử Nha làm tọa kỵ.

Tọa kỵ này chính là Tứ Bất Tượng.

Nhân gian cũng có một loài tứ bất tượng, thực chất là hươu mi lộc, vì đầu giống ngựa, sừng giống hươu, móng giống bò, đuôi giống lừa nên được gọi như vậy.

Nhưng loài đó so với Tứ Bất Tượng mà Nguyên Thủy tặng cho Khương Tử Nha thì một trời một vực, không thể đánh đồng.

Khương Tử Nha được Nguyên Thủy tặng bảo vật, cũng biết không thể ở lại trên núi được nữa.

Hắn cưỡi lên Tứ Bất Tượng, vỗ vào sừng một cái, Tứ Bất Tượng hóa thành một đạo hồng quang đưa hắn xuống núi.

Sau khi xuống núi, Khương Tử Nha dưới sự mai mối của hảo hữu Tống Dị Nhân đã cưới một người vợ hơn sáu mươi tuổi.

Nhưng vì ông ta chỉ say mê tiên đạo, ra ngoài làm ăn lần nào cũng thất bại, chẳng kiếm được tiền tài.

Không bao lâu sau, bà vợ vì không sống nổi với Khương Tử Nha nên đã đòi chia gia sản ly hôn.

Sau khi phân gia, Khương Tử Nha lại gặp được cơ duyên.

Khi uống rượu ở hậu hoa viên nhà Tống Dị Nhân, ông gặp được năm con tinh quái, bèn trực tiếp tống chúng vào Phong Thần Bảng.

Không lâu sau, tại cửa nam thành Triều Ca, Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh đang chuẩn bị vào thành.

Khương Tử Nha liếc mắt đã nhận ra thân phận yêu nghiệt, trực tiếp bắt giữ giao cho quan phủ.

Trước mặt Trụ Vương, Khương Tử Nha dùng chân hỏa luyện hóa Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh, khiến ả hiện ra nguyên hình.

Đát Kỷ ra tay bảo vệ Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh, thu về bên mình.

Sau đó, Đát Kỷ bắt đầu thổi gió bên tai Trụ Vương, khiến ông ta bắt Khương Tử Nha đi xây dựng Lộc Đài.

Khương Tử Nha bị làm khó dễ, liên tục từ chối.

Trụ Vương bèn hạ lệnh dùng hình phạt bào lạc với Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha không còn cách nào, trực tiếp nhảy xuống nước dùng thủy độn rời khỏi Triều Ca, chỉ có thể đi tìm minh chủ.

Tất cả mọi chuyện đều được Từ Chí thu vào tầm mắt.

Thấy cảnh này, Từ Chí cũng hiểu thời cơ đã tới.

Thân hình hắn khẽ chuyển, từ cung Bích Du trực tiếp hiện thân tại thành Triều Ca.

Chứng kiến Khương Tử Nha bị đuổi khỏi Triều Ca, Từ Chí cuối cùng cũng cảm ứng được thiên cơ.

Cứ thế này, việc Võ Vương phạt Trụ là điều không thể tránh khỏi, các lộ nhân mã cũng sẽ bắt đầu lục tục nhập cuộc.

Hắn cuối cùng cũng có cơ hội an tâm vào cuộc.

Nếu không, ngay cả hắn cũng không dám khẳng định một biến số nếu can dự quá nhiều sẽ dẫn đến biến hóa như thế nào.

Đến Triều Ca không vì điều gì khác, chính là để gặp Trụ Vương!

Từ Chí đầy hứng thú dạo chơi trong thành Triều Ca một lát mới khởi hành bước vào trong hoàng cung.

Thứ đầu tiên hắn nhìn thấy chính là trung tâm hoàng cung, cũng là trung tâm của cả vương triều Thương.

Không phải vị trí, mà là một người – Trụ Vương.

Trong não hải của Trụ Vương tồn tại một luồng tinh thần lực cực kỳ ẩn hối, đang âm thầm cải biến thần trí của ông ta.

Chương 139

Ngay cả Từ Chí muốn tìm ra luồng tinh thần lực này cũng phải tốn một chút công phu.

Đế Tân vốn là người có chí lớn, lập chí trở thành minh chủ, nay lại bị luồng tinh thần lực này xâm thực, biến thành một bạo quân Trụ Vương hung bạo vô cùng, hiếu sắc hoang dâm.

Quốc vận nhà Thương trong tay ông ta đã rớt xuống nghìn trượng.

Nếu chỉ là quốc vận nhà Thương, Từ Chí căn bản không bận tâm, cũng chẳng đáng để hắn thân hành đến đây.

Vương triều hưng phế vốn là việc thường tình ở nhân gian.

Nhưng quốc giáo của nhà Thương lại là Tiệt Giáo!

Bốn đại chư hầu, mười vị tổng binh, tám trăm chư hầu của nhà Thương, bao gồm cả đại thần thác cô của Đế Ất là Thái sư Văn Trọng, đều có mối liên hệ mật thiết không thể tách rời với Tiệt Giáo.

Đặc biệt là Thái sư Văn Trọng, thuở nhỏ từng bái sư vào môn hạ Kim Linh Thánh Mẫu tại cung Bích Du của Tiệt Giáo, sau khi học thành thì xuống núi phò tá Đế Ất.

Ông lại được Đế Ất phó thác Đế Tân cho mình, ngay cả Đế Tân tính tình đại biến như hiện nay cũng phải nể sợ ông ba phần.

Nếu thực sự gặp Từ Chí, Văn Trọng phải cung kính gọi một tiếng sư thúc.

Hiện giờ chịu ảnh hưởng của Tây Phương Giáo, Đế Tân nghiễm nhiên biến thành Trụ Vương.

Quốc vận nhà Thương đại hạ, kéo theo khí vận của Tiệt Giáo

cũng có sự dao động.

Trước đó Từ Chí không có cách nào đích thân ra tay, hiện tại đã rảnh tay, tự nhiên phải hành động.

Từ Chí tiến vào hoàng cung, đường hoàng bước vào tẩm cung.

Lúc này, Trụ Vương đang ở một mình, bên cạnh không có bất kỳ ai.

Cũng chẳng rõ tại sao, đột nhiên ông ta cảm thấy muốn ở một mình.

Vị phi tử yêu quý nhất là Đát Kỷ lúc này cũng không có cách nào ngăn cản.

Đợi khi Từ Chí đẩy cửa bước vào, Trụ Vương giật mình tỉnh giấc, ngẩng đầu nhìn Từ Chí.

"Ai?

Cung trung không có ai canh giữ sao?!

Vệ quan, vệ quan đâu!" Trụ Vương không tu đạo, lúc này thấy có người xuất hiện, trong lòng tự nhiên hoảng sợ, lập tức hô hoán cận vệ.

Thuở nhỏ ông ta từng ăn chu quả, cũng là người văn võ song toàn, âm thanh không hề nhỏ.

Đáng tiếc chẳng có tác dụng gì, căn bản không có ai tiến vào.

Từ Chí không làm gì, chỉ liếc nhìn một cái rồi không nói thêm lời nào.

Trụ Vương kinh khủng nhìn Từ Chí, chỉ cảm thấy tính mạng mình đều nằm trong tay đối phương, có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Từ Chí chẳng buồn phí lời, đưa tay chỉ một cái, bắn ra một đạo

tiên quang.

Tiên quang bay thẳng vào mi tâm Trụ Vương, khiến ông ta toàn thân run rẩy, ôm đầu đau đớn gào thét.

Từ Chí chỉ đứng nhìn, không có chút biểu cảm nào.

Hắn đang nhổ tận gốc luồng tinh thần lực trong não hải Trụ Vương, thứ gần như đã dung hợp làm một với ông ta, hiện giờ loại bỏ chắc chắn sẽ vô cùng đau đớn.

Trụ Vương ôm đầu lăn từ trên giường xuống đất, lăn lộn bên cạnh một cây cột.

Ông ta ôm lấy cột, nghiến răng thật chặt vào châu tử đến mức máu tươi đầy miệng nhưng không hề phát ra tiếng động nào nữa.

Từ Chí nhìn thấy vậy thì biết tinh thần lực đã bị loại bỏ gần hết.

Ý thức nguyên bản của Đế Tân đã chiếm thượng phong nên mới có hành động như thế.

Quả nhiên không lâu sau, một tia tinh thần lực bay ra từ mi tâm Đế Tân, rơi vào tay Từ Chí.

Từ Chí từng giao thủ với Chuẩn Đề, liền nhận ra đây chính là tinh thần lực của Chuẩn Đề.

Quả nhiên đám người Tây Phương Giáo thật không chừa thủ đoạn nào.

Chương 140

Sau khi tinh thần lực của Chuẩn Đề bị loại bỏ, Đế Tân cuối cùng cũng thanh tỉnh.

Sau khi tỉnh lại, ông ta không thể quên được những chuyện hoang dâm vô đạo, những việc sai trái mình đã làm trước kia.

Đế Tân cúi người hành lễ với Từ Chí.

Miệng ông ta vẫn còn chảy máu, cổ họng cũng gần như khản đặc, giọng nói vô cùng tê dại.

Từ Chí phẩy tay, chữa trị thương thế cho ông ta.

Đế Tân vội vàng tạ ơn: "Đa tạ thượng tiên ra tay cứu giúp, Đế Tân cảm kích khôn cùng!

Không biết tại hạ có thể được biết danh tính của thượng tiên chăng?" Trước mặt Từ Chí, ông ta không dám xưng cô đạo quả, tư thái hạ rất thấp.

Chỉ là, ông ta cảm thấy diện dung của Từ Chí có chút quen thuộc.

Từ Chí thấy ông ta đã tỉnh táo, bèn mở lời: "Tên của ta, ngươi không cần biết.

Hiện giờ đã tỉnh lại, tiếp theo định thế nào." Nghe Từ Chí hỏi, Đế Tân lập tức nói: "Từ nhỏ ta đã lập chí trở thành minh quân, nay lại bị kẻ khác ám toán, làm ra bao chuyện sai trái.

Sau này, ta sẽ bù đắp lại những lỗi lầm hoang đường trước kia, cho dân nghỉ ngơi, phát triển quốc lực." Nào ngờ, Từ Chí lại bảo: "Đừng làm như vậy, nếu muốn làm thì hãy âm thầm mà làm.

Trên bề mặt, phải duy trì trạng thái như hiện nay." Đế Tân đại

kinh thất sắc, không hiểu ý của Từ Chí.

Ông ta do dự nhưng không dám mở miệng hỏi: "..." Từ Chí biết giải thích cho ông ta cũng chẳng ích gì.

Chỉ bảo: "Không cần biết tại sao, hiện tại ngươi chưa thể biết nguyên nhân.

Sau này sẽ có đệ tử Tiệt Giáo vào triều phụ tá, giúp ngươi chống lại quân phản loạn, hãy tiếp đãi cho tốt." Đế Tân cũng biết, tuy là nhân gian đế vương nhưng có những việc ông không quản nổi.

Trong hoàng cung không thiếu kẻ có đạo hạnh, là trình độ đỉnh tiêm của đại Thương, nhưng đều không phát hiện ra việc ông bị ám toán.

Người trước mắt này lại có thể vượt qua tất cả để giúp ông khôi phục.

Chỉ bấy nhiêu thôi đã đủ chứng minh người này mạnh mẽ thế nào.

Ông ta chỉ đành gật đầu đáp ứng, cung tống Từ Chí rời đi.

Sau khi Từ Chí đi khỏi, Đế Tân khổ tư suy nghĩ, cuối cùng chui đầu vào tàng thư các.

Ông lấy ra những cổ tịch truyền lại từ tiền triều, tỉ mỉ lật xem tìm kiếm.

Cuối cùng, ông đã tìm được thứ mình cần.

Đó là một bức họa cổ phác.

Bức họa có chất liệu đặc thù vô cùng, tay xé không đứt, đao chém không rời, thủy hỏa bất xâm.

Trên đó in hình một thanh niên đạo nhân mang kiếm.

Đế Tân nhìn bức họa, dần dần trùng khớp với diện mạo của

người vừa cứu mình.

Ông ta hiểu rõ, người trên họa tên gọi Từ Chí!

Là nhân vật tồn tại từ trước thời Tam Hoàng, dẫn dắt nhân tộc trỗi dậy giữa chốn man hoang, gần như có thể coi là tổ tiên của nhân tộc!

Đế Tân đại kinh, triệt để ghi nhớ lời của Từ Chí vào lòng.

Sau khi giải quyết chuyện của Trụ Vương ở Triều Ca, Từ Chí cầm theo tia tinh thần lực của Chuẩn Đề tìm đến cung Oa Hoàng.

Hắn cầu kiến ở ngoài cung, Nữ Oa sau khi nhận được tin tức chỉ đành mở cửa cho hắn vào.

Từ Chí hiện nay cũng tương đương với nhân vật cấp bậc thánh nhân.

Với thân phận của Từ Chí và việc Nữ Oa đích thân tạo ra nhân tộc, bà cũng không thể không nể mặt hắn.

Từ Chí gặp Nữ Oa, vẫn ngồi ở phía dưới bà.

"Kiến qua Nữ Oa nương nương, không báo trước đã đường đột đến quấy rầy, mong nương nương lượng thứ." Nữ Oa đạm nhiên mỉm cười: "Gọi ta là đạo hữu là được, xưng hô nương nương thì không cần thiết.

Chỉ là không biết đạo hữu lần này đến cung Oa Hoàng của ta là vì chuyện gì?" Từ Chí lấy ra tinh thần lực của Chuẩn Đề, che đậy thiên cơ rồi đưa cho Nữ Oa.

Chương 141

Nữ Oa nhận lấy, lập tức nhận ra.

Bà kinh ngạc hỏi: "...Một tia tinh thần lực của Chuẩn Đề đạo hữu?

Chỉ là không biết Từ đạo hữu mang thứ này đến là ý gì." Từ Chí lấp lửng: "Nữ Oa đạo hữu có biết ta lấy được nó từ đâu không?" Nữ Oa làm sao biết được, chỉ đành bất lực nói: "Mong đạo hữu nói rõ." Từ Chí khẽ cười, đáp: "Thực không giấu gì bà, ta lấy được nó từ trong não hải của nhân gian đế vương – Đế Tân." Nghe đến tên Đế Tân, chân mày Nữ Oa không khỏi nhíu lại.

Kẻ đó cậy mình là đế vương nhân gian mà dám làm thơ bôi nhọ bà trong ngày sinh thần!

Thân là thiên đạo thánh nhân, bị nhục mạ như vậy, nếu bà bỏ qua thì uy đức của bà đặt ở đâu.

Nếu bà ra tay đối phó hắn thì đó cũng là tội đáng tội chịu!

Từ Chí nhìn biểu tình của Nữ Oa, trong lòng đã hiểu rõ.

Thế là, Từ Chí đem mọi chuyện kể rõ cho bà: "Đế Tân vốn dĩ cũng dốc lòng trị quốc, lập chí trở thành minh chủ hùng tài đại lược, đối với đạo hữu càng không dám có nửa phần bất kính.

Chỉ là Chuẩn Đề đích thân ra tay, khiến tính tình Đế Tân đại biến, mới có cảnh đề thơ ở cung Nữ Oa." Nữ Oa sắc mặt thanh lãnh vấn đạo: "Không phải ta không tin đạo hữu, thực sự chuyện này liên quan đến Chuẩn Đề đạo hữu, sự tình trọng đại ta không dám khinh suất phán đoán.

Tiệt Giáo là quốc giáo của đại Thương, đạo hữu lại là người của

nhân tộc.

Đế Tân là đế vương nhân tộc, làm sao ta biết được lời đạo hữu nói có đúng sự thật hay không.

Chỉ với một tia tinh thần lực này thì không đủ làm bằng chứng.

Biết đâu đạo hữu vì nhân tộc mà muốn che mắt ta?" Từ Chí mỉm cười, mở lời: "Nương nương nếu có lòng, có nguyện cùng ta đi xem lúc sự việc phát sinh chăng?" Nghe lời mời, Nữ Oa suy nghĩ một lát rồi đáp ứng.

Từ Chí dẫn theo Nữ Oa, lấy bản thân làm tọa độ, quay trở về quá khứ.

Quay về đúng ngày Đế Tân đến cung Nữ Oa tiến hương.

Từ Chí lúc đó đang ở Bắc Hải.

Nguyên thần hắn khẽ động, hóa nhập vào bản thể lúc bấy giờ.

Nguyên thần Nữ Oa giáng lâm, lại chiếm lấy thể xác chuyển thế của huyền quy bên cạnh hắn.

Cảm nhận tình hình ở đây, Nữ Oa không quên mục đích của mình là xem Trụ Vương tiến hương!

Bà kinh ngạc trước việc Từ Chí có thể vượt qua thời không, dù là tâm tính thánh nhân cũng nhất thời chưa thích ứng kịp!

Thực ra, việc xem lại một cảnh tượng không phải là không làm được.

Với thực lực của họ, sớm đã nhảy ra khỏi dòng sông thời gian, muốn xuyên không về quá khứ hay tới tương lai tự nhiên là vô cùng dễ dàng.

Nhưng muốn thực sự quay về để thay đổi lịch sử thì vạn vạn không thể!

Ở Hồng Hoang, nếu tùy ý xuyên toa, dù là thánh nhân cũng phải chịu sự trừng phạt của thiên đạo!

Huống chi xuyên toa cũng chẳng có tác dụng gì.

Nhưng nếu ra tay thay đổi tiến trình lịch sử, chuyện nhỏ thì thôi, nếu liên quan đến vị cách thánh nhân như hiện tại thì không thể thừa thụ nổi!

Nếu là Chuẩn Thánh, Đại La thì trực tiếp vẫn lạc tại chỗ cũng không lạ!

Thiên đạo vận chuyển tự có định số, sao có thể để người khác tùy ý sửa đổi?!

Nếu có thể tùy ý sửa đổi, cả Hồng Hoang e rằng đã sớm loạn thành một đoàn.

Đương nhiên nếu không phải ở Hồng Hoang mà ở thế giới khác thì bất kể nơi đâu cũng có thể đùa giỡn quá khứ, hiện tại, tương lai của thế giới đó trong lòng bàn tay.

Từ Chí rõ ràng chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong, có chiến lực Chuẩn Thánh, sao có thể không bị thiên đạo trừng phạt?!

Thế nhưng nhìn tình hình hiện tại, dường như chẳng có chuyện gì xảy ra?

Từ Chí nhìn Nữ Oa đang kinh ngạc, mở lời nhắc nhở: "Đạo hữu, hôm nay chính là lúc Đế Tân tiến hương, mời đạo hữu đích thân chứng kiến." Nữ Oa nén lại sự kinh ngạc trong lòng, tập trung ánh mắt vào cung Nữ Oa.

Từ Chí đã xem một lần nên tự nhiên không xem lại nữa.

Bản thân hắn là biến số, có Hỗn Độn Châu hộ thể, thiên đạo căn bản không tìm thấy, cũng không quản được hắn.

Thế nên việc quay về tận mắt nhìn lịch sử thế này cũng không phải việc khó.

Chương 142

Chỉ là, nếu thay đổi lịch sử thì hắn cũng không làm được.

Biến số trong Hồng Hoang chỉ có thể thay đổi tương lai.

Lịch sử đã định hình thì chỉ có thể nhìn từ xa, không dám khinh suất thay đổi.

Ví dụ như việc bái sư, sau khi bái sư thì đoạn lịch sử đó đã định hình.

Nếu dám thay đổi đoạn lịch sử đó, nhất định sẽ có vô số nhân quả, nghiệp lực quấn thân.

Nhưng nếu trước khi sự kiện bái sư xảy ra mà thay đổi cách thức thì không vấn đề gì.

Cho nên, hiện tại dẫn Nữ Oa về quan khán lịch sử thực tế là chưa thay đổi tương lai, nên không có vấn đề gì.

Không chỉ dựa vào những thứ này, tại đạo này hắn còn mạnh hơn tất cả thánh nhân hiện nay!

Những thứ này huyền chi hựu huyền, cũng là nhờ vô số năm bế quan hắn mới tham ngộ được.

Nữ Oa tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình Trụ Vương tiến hương, dưới sự tập trung cao độ, bà cũng bắt được dấu vết Chuẩn Đề ra tay.

Trên mặt không khỏi hiện lên vẻ giận dữ.

Cái tên Chuẩn Đề này, thừa dịp ngày sinh thần của bà mà bà thả lỏng, âm thầm ra tay khiêu khích!

Từ Chí thấy Nữ Oa đã xem xong, liền đưa bà trở lại hiện tại.

Hai người lại xuất hiện ở cung Oa Hoàng.

Nữ Oa cảm ơn Từ Chí: "Đa tạ Từ đạo hữu giúp đỡ, giờ ta mới hiểu ra là Chuẩn Đề âm thầm ra tay.

Tuy nhiên Trụ Vương dù sao cũng đích thân phạm lỗi, cũng đáng phải gánh chịu nhân quả này.

Sau này ta sẽ không ra tay đối phó nhà Thương nữa, đạo hữu cứ yên tâm.

Ngoài ra, lần này ta nợ đạo hữu một ân tình." Từ Chí nghe Nữ Oa nói vậy thì biết mục đích của mình đã đạt được.

Không chỉ tiêu trừ được một ẩn họa từ phía Nữ Oa, mà còn kiếm không được một ân tình, thật không tệ.

Bất kể tu vi thực lực hiện nay thế nào, chỉ cần chưa đạt tới trình độ dễ dàng trấn áp thánh nhân thì ân tình của thánh nhân vẫn luôn cực kỳ giá trị.

Từ Chí vờ như vô ý hỏi: "Nữ Oa đạo hữu, viên Linh Châu kia không biết đi đâu rồi, hôm nay không thấy." Nữ Oa không mảy may nghi ngờ, tùy miệng đáp một câu: "Linh Châu Tử muốn xuống nhân gian tu hành, đã hạ giới được một thời gian rồi." Từ Chí bấy giờ mới cáo từ rời khỏi cung Oa Hoàng.

Từ Chí sau khi hỏi Nữ Oa và rời cung, liền lên đường đến ải Trần Đường.

Sở dĩ hỏi chuyện Linh Châu là vì Na Tra lừng lẫy danh tiếng chính là một viên Linh Châu dưới môn hạ Nữ Oa chuyển thế.

Linh Châu Tử sau khi chuyển thế đã đầu thai vào bụng Ân phu nhân, vợ của tổng binh ải Trần Đường là Lý Tĩnh.

Ân phu nhân mang thai ba năm mới sinh ra Na Tra.

Lúc Na Tra giáng sinh, thiên sinh dị tượng, hương thơm đầy phòng, vốn là điềm lành, nhưng Ân phu nhân lại sinh ra một khối thịt tròn!

Lý Tĩnh là người nóng nảy, lại coi trọng thể diện.

Thấy phu nhân sinh ra một khối thịt tròn vo, trong lòng không khỏi tức giận.

Ông ta rút bảo kiếm bên hông, bất chấp sự ngăn cản của phu nhân, trực tiếp chém xuống khối thịt!

Một kiếm chém xuống, khối thịt bị xẻ làm đôi, bên trong xuất hiện một đứa bé bụ bẫm.

Ân phu nhân thấy vậy đại hỉ, vội vàng ôm lấy con.

Lý Tĩnh tuy trong lòng còn giận, nhận định đây là yêu nghiệt nhưng cũng không ra tay với phu nhân.

Na Tra tuy giữ được mạng nhưng trong lòng lại đầy oán khí.

Thực ra không nên sinh ra sau ba năm, mà cần ở trong bụng phu nhân thêm mấy năm nữa.

Nếu sinh ra bình thường thì đã không có khối thịt kia.

Khối thịt đó thực chất là tu vi tiền thế hóa thành, nay lại bị Lý Tĩnh một kiếm trảm đứt, toàn bộ đều bị hủy hoại chỉ trong chốc lát!

Chương 143

Lúc đó Na Tra tuy mới sinh, chưa có tâm trí nhưng đã gieo xuống nhân quả, mang theo oán khí.

Lý Tĩnh cũng không thích đứa con này.

Việc Na Tra sinh ra có dị tượng được truyền tụng rộng rãi ở ải Trần Đường, vì thế người ta đều coi hắn là yêu nghiệt chuyển thế.

Cho nên, giữa hai người tuy có thực chất cha con nhưng lại chẳng có chút tình phụ từ tử hiếu nào, trái lại như kẻ thù vậy.

Lý Tĩnh cũng từng thử quản giáo Na Tra, nhưng thấy hắn không phục tùng nên cũng chẳng buồn quan tâm nữa, mặc kệ hắn.

Thật ra địa vị và thân phận của Na Tra thậm chí còn cao hơn Lý Tĩnh.

Bởi vì không lâu sau khi Na Tra chào đời, có một vị tiên nhân đến nhà Lý Tĩnh muốn thu Na Tra làm đồ đệ.

Vị tiên nhân đó không ai khác chính là một trong mười hai vị Kim Tiên thân truyền của Nguyên Thủy môn hạ, Thái Ất Chân Nhân!

Mười hai vị Kim Tiên Xiển Giáo hiện giờ đều đã chứng đắc vị trí Đại La Kim Tiên, tu vi ở nhân thế được coi là đăng phong tạo cực.

Lý Tĩnh thấy Thái Ất Chân Nhân tự nhiên là sợ hãi khôn cùng, bởi vì ông ta chỉ có tu vi Thiên Tiên.

Sư tôn của ông ta là Độ Ách Chân Nhân, chỉ là một vị tán tu, chỉ có chút giao tình với Linh Bảo Đại Pháp Sư của Xiển Giáo.

Bất luận thế nào ông ta cũng không dám đắc tội Thái Ất Chân Nhân.

Mục đích của Thái Ất Chân Nhân chính là thụ ý của Nguyên Thủy đến thu Na Tra làm đồ đệ.

Cứ như vậy, Xiển Giáo cũng kết hạ thiện duyên với Nữ Oa.

Căn nguyên và tư chất của Na Tra đều phi phàm, sinh vào giờ Sửu, phạm vào một nghìn bảy trăm sát giới, vừa vặn hợp với tâm tính của Thái Ất.

Thái Ất lấy sát làm đạo, giảng cầu mọi thứ đều giải quyết bằng sát phạt.

Thấy có cao nhân thu Na Tra làm đồ đệ, Lý Tĩnh làm sao có lý do không đồng ý.

Thế là Na Tra xoay người một cái, trở thành đệ tử thân truyền đời thứ ba của Xiển Giáo.

Một ngày nọ, Na Tra vẫn rong chơi ở ải Trần Đường.

Lúc này hắn mới bảy tuổi, tuổi tuy nhỏ nhưng sinh ra đã mang theo tu vi tiền thế, thực lực tiến cảnh vô cùng nhanh chóng.

Nếu nói thật, thực lực hắn lúc này ít nhất cũng ở cảnh giới Kim Tiên.

Nhưng từ nhỏ thiếu sự quản giáo, lại mục trung vô nhân, thêm vào sự dẫn dắt cố ý của Thái Ất Chân Nhân nên tính cách quái gở hung bạo, không có chút biểu hiện nào của một đứa trẻ ở lứa tuổi này.

Thực lực cường hoành lại vô pháp vô thiên, người ở ải Trần Đường ai nấy đều tránh như tránh tà.

Trong lúc rong chơi, hắn xuống sông Cửu Loan ở Đông Hải tắm rửa, dùng Hỗn Thiên Lăng quấy đảo sông biển đến mức chấn động cả Long Cung!

Long tộc lúc này tuy suy bại nhưng vẫn chấp chưởng vùng nước.

Long Vương phái Dạ Xoa lên bờ kiểm tra, bị Na Tra đánh cho đầu phá máu chảy.

Lại phái tam thái tử Đông Hải là Ngao Bính ra, kết quả bị Na Tra đánh chết tươi, còn bị rút gân rồng làm thắt lưng.

Long Vương định lên Thiên Đình kiện cáo, kết quả bị Na Tra phục kích ở cổng trời, bị đánh cho một trận tơi bời, rụng mất bốn năm mươi miếng vảy rồng.

Sau đó Na Tra lại lên thành lâu ải Trần Đường, phát hiện ra Cung Càn Khôn và Tên Chấn Thiên.

Cung Càn Khôn là do Xi Vưu để lại, ở ải Trần Đường không ai kéo nổi, vậy mà Na Tra lại có thể giương cung.

Ở trên thành lâu, hắn nhìn xa thấy có một đạo nhân ảnh đang phi độn trên trời.

Na Tra nhất thời nổi hứng, trực tiếp giương cung lắp tên, bắn ra một phát!

Mũi tên mang theo uy lực vô cùng, trực tiếp khóa chặt người trên trời, dù người đó có né tránh thế nào cũng không thể thoát được.

Cuối cùng bị Tên Chấn Thiên bắn trúng, máu rắc tại chỗ, trực tiếp vẫn lạc!

Người đó không ai khác chính là Bích Vân đồng tử, người được Thạch Cơ thu nhận khi tu đạo tại Tiệt Giáo!

Ngoài Bích Vân đồng tử, Thạch Cơ còn có một vị Thải Vân đồng tử.

Chương 144

Thải Vân đồng tử vội vàng mang thi thể Bích Vân về động Bạch Cốt ở núi Khô Lâu.

Động Bạch Cốt chính là nơi Thạch Cơ tu hành, nhìn thấy Bích Vân chết, bà nhất thời vừa giận vừa não nề.

Bích Vân đồng tử đã hầu hạ mấy vạn năm, không tranh không đoạt, không phạm sát kiếp, không dám dính dáng nhân quả, vậy mà nay vô duyên vô cớ bị người ta bắn chết!

Thạch Cơ thấy trên mũi tên có đề danh hiệu "Trấn ải Trần Đường tổng binh Lý Tĩnh", lập tức càng thêm tức giận!

Thạch Cơ nổi giận xong, chuẩn bị đến ải Trần Đường một chuyến!

Trước cửa phủ tổng binh ải Trần Đường, bà trực tiếp vận pháp lực mắng nhiếc Lý Tĩnh.

"Lý Tĩnh, ngươi không thành được đạo, ta đã xin sư phụ cho ngươi xuống núi cầu phú quý nhân gian.

Nay vị trí tới công hầu, không nghĩ báo đức lại bắn chết đồ đệ ta, lấy oán báo ân!" Lý Tĩnh đang định bái kiến Thạch Cơ thì nghe vậy trong lòng chấn động, tự nhiên hỏi lại: "Nương nương nói vậy là ý gì, ta nào có bắn chết môn hạ của nương nương?" Thạch Cơ ném Tên Chấn Thiên cho Lý Tĩnh, Lý Tĩnh lập tức đại kinh.

Bởi vì ông ta tu vi không cao, cũng không kéo nổi Cung Càn Khôn, không bắn nổi Tên Chấn Thiên.

Cả ải Trần Đường chỉ có một người làm được việc đó!

Không phải ai khác chính là con trai ông, Na Tra!

Lý Tĩnh trước tiên trấn an Thạch Cơ, nói rằng nhất định sẽ tìm ra hung thủ, sớm đưa hung thủ đến gặp Thạch Cơ để tạ tội.

Thạch Cơ thấy Lý Tĩnh thành tâm nên quay về động Bạch Cốt trước.

Mấy ngày sau, Lý Tĩnh dẫn Na Tra đến cửa động của Thạch Cơ, giao Na Tra cho bà xử trí.

Na Tra nhìn Thạch Cơ, không hề có chút ý hối lỗi nào.

Trái lại còn tỏ vẻ ủy khuất: "Đồng tử chết thì liên quan gì đến ta?!

Ta mới bảy tuổi, làm sao có năng lực đánh chết đồng tử của bà?!

Thật là vô lý gây sự, muốn dồn ta vào chỗ chết!" Thạch Cơ bị chọc tức không nhẹ, nhất thời không nói nên lời!

Bà làm sao không nhận ra đứa trẻ bảy tuổi này thực chất có tu vi Kim Tiên!

Cũng chính vì thế, bà mới xác tín chính đứa trẻ ngỗ nghịch này đã bắn chết đệ tử mình!

Lý Tĩnh cũng bạo nộ, đương nhiên ông biết con trai mình là hạng người gì!

Đứa con này ba lần bảy lượt gây họa, nay lại gây họa lên đầu Thạch Cơ!

Na Tra thấy Thạch Cơ không nói gì, càng thêm lớn gan: "Nếu còn dám vu oan cho ta, ta liều chết cũng phải đòi lại công đạo!

Ta mà chết, sư phụ nhất định sẽ báo thù cho ta!" Thạch Cơ nghe vậy, nhẫn nhịn không nổi nữa!

Bà trực tiếp tế xuất pháp bảo Thái A Kiếm chém về phía Na Tra!

Na Tra cũng ngoan độc vô cùng, trực tiếp tế ra Càn Khôn Quyển

đánh với Thạch Cơ.

Tu vi Thạch Cơ cao hơn hẳn rất nhiều, một tay đã đón được Càn Khôn Quyển!

Na Tra đại kinh, lại dùng Hỗn Thiên Lăng định quấn lấy Thạch Cơ.

Thạch Cơ khẽ phẩy tay áo, trực tiếp thu luôn Hỗn Thiên Lăng!

Na Tra thấy vậy, trong lòng biết mình đánh không lại, chỉ đành bỏ chạy.

Thạch Cơ đuổi theo Na Tra nhưng không có ý định giết hắn.

Bản tính bà không thích tranh đấu, chỉ muốn trừng phạt Na Tra một chút.

Na Tra bị Thạch Cơ vừa đuổi vừa đánh, thực sự chịu không ít khổ sở.

May mà đợi được sư phụ hắn là Thái Ất xuất hiện chặn Thạch Cơ lại.

Thạch Cơ vốn không quen biết Thái Ất, nhưng nhìn diện mạo của ông ta có vẻ là bậc đắc đạo, hẳn là người giảng đạo lý, phân biệt phải trái.

Bà cũng cảm nhận được khí tức Đại La Kim Tiên trên người Thái Ất Chân Nhân.

Chương 145

Thạch Cơ hướng Thái Ất vái chào: "Đạo hữu, môn nhân của ông bắn chết đồng tử của bần đạo.

Ta có ý giáo huấn một chút, hắn lại quay ra ngậm máu phun người, tâm tính thực sự ác liệt không chịu nổi!

Nếu đạo hữu giao hắn cho ta, ta chỉ giáo huấn một trận, nhất định không làm hại tính mạng.

Như thế nhân quả rõ ràng, đôi bên an ổn.

Nếu ông bao che như thế này thì không tốt cho hắn đâu, sẽ hại hắn mất." "Bần đạo là đệ tử Tiệt Giáo, Thạch Cơ." Tuy Thái Ất Chân Nhân là Đại La Kim Tiên nhưng Thạch Cơ cũng không sợ.

Hiện giờ Tiệt Giáo đang cực kỳ hưng thịnh, ai thấy cũng phải nể sợ ba phần!

Thế nhưng Thái Ất lại không hề có biểu hiện gì, nhìn Thạch Cơ mà trong lòng nảy sinh sát niệm.

Thái Ất hành sự có hai thủ đoạn: Một là dùng ác trị ác, dùng sát bình sát.

Hai là diệt người đoạn quả, dùng sát chỉ sát, trực tiếp hủy diệt mọi thứ liên quan đến đối phương, tự nhiên sẽ không còn hậu quả nào nữa.

Tuy làm người không ra gì nhưng ông ta cực kỳ hộ đoản, đối với Na Tra lại vô cùng tâm đắc.

Thái Ất hừ lạnh một tiếng: "Gớm thay Thạch Cơ, dám dung túng đồng tử trêu chọc đệ tử của ta!

Nếu không phải đồng tử của ngươi trêu chọc, đồ đệ ta có thể ra tay sao?

Đệ tử của ta mới là đứa trẻ bảy tuổi, ngươi cũng nỡ xuống tay!" "Hôm nay bản tọa ở đây, để xem ngươi có tâm tư gì!" Thái Ất Chân Nhân từng bị Từ Chí đánh tơi bời, vốn đã nhìn Tiệt Giáo không thuận mắt.

Ông ta cười lạnh liên tục: "Bớt lấy Tiệt Giáo ra dọa ta!

Ta là một trong mười hai Kim Tiên Xiển Giáo – Thái Ất Chân Nhân, là thân truyền của Thánh nhân!

Na Tra chính là đệ tử thân truyền đời thứ ba của Xiển Giáo ta!

Đệ tử Xiển Giáo không đến lượt người của Tiệt Giáo giáo huấn!

Muốn bắt người cũng được, theo ta đến cung Ngọc Hư một chuyến, gặp giáo chủ Ngọc Hư của ta.

Thiên Tôn bảo ta giao Na Tra ra thì ta sẽ giao cho ngươi giáo huấn!" Thạch Cơ tức giận đến mức không thể kìm nén.

Bà lớn tiếng mắng: "Đồ đệ phạm sát kiếp trước, nay lại định vu hãm ta?!

Lấy Xiển Giáo ra đè người, chẳng lẽ khinh Tiệt Giáo không có người sao?!" Thái Ất nhìn tu vi Thạch Cơ, biết bà chỉ là một ngoại môn đệ tử nên không chút nể nang: "Ta khinh Tiệt Giáo không người đấy, ngươi làm gì được ta?!" Nói đoạn, ông ta định ra tay với Thạch Cơ!

Thái Ất đưa tay vẫy một cái, lấy Hỗn Thiên Lăng từ trong tay áo bào của Thạch Cơ ra, định trói bà lại trước rồi từ từ xử lý.

Thế nhưng vừa lấy Hỗn Thiên Lăng ra, một giọng nói quen thuộc đã truyền đến.

“Thái Ất, bằng vào ngươi mà cũng dám bảo Tiệt Giáo không người sao?!” “Nếu có bản lĩnh thì đừng ở đây gào thét, hôm nay thu phục ta xem nào?!” Nghe thấy giọng nói đó, sắc mặt Thái Ất lập tức đại biến.

Giọng nói này tuy ông ta nghe không nhiều, nhưng là âm thanh khắc sâu vào trong nguyên thần.

Ông ta không bao giờ muốn nghe thấy ở đây!

Thái Ất lập tức hoảng loạn, đi không được mà ở cũng không xong, nhất thời không biết làm sao cho phải!

Na Tra nhìn bộ dạng của sư phụ cũng hoảng sợ lây.

Hắn hiểu rõ thực lực của sư phụ, nay chỉ nghe tiếng mà đã biến thành bộ dạng này, làm sao hắn không sợ cho được!

Sau khi tiếng nói dứt hẳn, một đạo nhân ảnh từ xa tới gần, dần dần xuất hiện trước mặt ba người.

Không ai khác chính là Từ Chí!

Từ Chí mặc đạo bào, trên mặt không vui không buồn, nhưng lại khiến Thái Ất tâm kinh đảm chiến như gặp đại địch.

Từ Chí thản nhiên mở lời: “Nếu hai ta đã gặp nhau, vậy thuận tiện thanh toán nhân quả giữa chúng ta luôn đi.” Năm đó giao thủ với các Kim Tiên Xiển Giáo, tuy dùng Hồng Mông Lượng Thiên Thước đánh với Thái Ất sẽ không dính dáng nhân quả, nhưng sau đó hắn đoạt mất Cửu Long Ly Hỏa Tráo của Thái Ất, quả thực là đã kết oán, giờ là lúc phải thanh toán.

Lượng kiếp Phong Thần vốn là dùng để thanh toán nhân quả.

Thái Ất biết mình không địch nổi Từ Chí, chỉ đành lôi sư tôn ra với hy vọng áp chế được khí thế của đối phương.

“Lần này ra tay với ta, chẳng lẽ ngươi muốn khơi mào tranh đoan giữa hai giáo?

Chương 146

Nếu như vậy, giáo chủ lão gia và sư thúc Thông Thiên cũng sẽ không để ngươi làm bậy!" Từ Chí nhìn bộ dạng khinh thiện sợ ác của Thái Ất mà thầm buồn cười, nhưng hắn chẳng buồn phí lời.

Hắn đưa một bàn tay ra, Thái Ất không kịp né tránh đã bị tóm gọn!

Từ Chí khẽ bóp một cái, trực tiếp bóp nát nhục thân của Thái Ất, không để lại chút dấu vết nào!

Ngay sau đó Từ Chí búng tay một cái, đưa thẳng chân linh của Thái Ất vào Phong Thần Bảng.

Một Đại La Kim Tiên trong tay hắn chẳng khác gì con kiến!

Từ Chí ra tay dễ dàng hóa giải kiếp nạn này.

Đáng lẽ theo định số, Thạch Cơ phải vong mạng nhập bảng, nay lại biến thành Thái Ất Chân Nhân tử trận!

Như vậy, người đầu tiên vẫn lạc đã biến thành người của Xiển Giáo, Tiệt Giáo cũng thành công chiếm được tiên cơ trong lượng kiếp.

Nhờ thế, khí vận của Tiệt Giáo trên người Từ Chí cũng trở nên dồi dào, ngược lại khí vận Xiển Giáo bắt đầu sa sút.

Từ Chí cũng thầm cảm thán thời điểm mình đến thật đúng lúc.

Hắn lại tóm lấy Na Tra, trực tiếp thu phục hắn nhưng không giết ngay.

Thạch Cơ vội vàng tạ ơn Từ Chí.

Từ Chí đến đây không hẳn vì cứu bà, cũng chỉ là tình cờ mà thôi nên không quá để tâm.

Nhưng Thạch Cơ kiên trì muốn báo đáp ơn cứu mạng.

Từ Chí nghĩ lại, Thạch Cơ cũng có tu vi Thái Ất Kim Tiên, không cao không thấp vừa khéo có thể dùng.

Thế là hắn phái Thạch Cơ đến ba đảo Bồng Lai an tâm tu hành, chờ lệnh của hắn.

Sau khi thu phục ba đảo Bồng Lai, vì tiến cảnh quá nhanh nên nơi đó vẫn chưa được dùng tới.

Nay gặp lượng kiếp Phong Thần, cũng là lúc phát huy tác dụng rồi.

Từ Chí sau khi đưa Thái Ất lên Phong Thần Bảng và bắt giữ chân thân Na Tra thì không ở lại lâu mà rời đi ngay.

Có Hỗn Độn Châu bên mình, tung tích của hắn tự nhiên không ai có thể phát hiện.

Nguyên Thủy cũng chỉ có thể thông qua nhân quả mà suy đoán đồ đệ mình hồn quy Phong Thần Bảng, nhưng không biết là ai làm.

Trong cung Ngọc Hư, Nguyên Thủy mặt trầm như nước, hiện rõ vẻ bạo nộ.

Vốn là người hộ đoản và hiếu diện tử, đệ tử của ông dù ông không hài lòng thì cũng không cho phép ai khác đụng vào!

Vậy mà hiện tại đệ tử thân truyền của ông, Thái Ất Chân Nhân lại trở thành người đầu tiên lên Phong Thần Bảng, nhận chức chính thần!

Những con tinh quái mà Khương Tử Nha tìm được trước đó tự nhiên không được ông tính tới.

Đệ tử bốn giáo va chạm, Xiển Giáo lại vẫn lạc trước.

Hơn nữa lại là một đệ tử thân truyền!

Thái Ất lên Phong Thần Bảng là định số, nhưng đệ tử thân truyền của hắn, cũng là Linh Châu Tử của Nữ Oa chuyển thế là Na Tra lại

bặt vô âm tín!

Nếu Na Tra thực sự vì chuyện này mà lên Phong Thần Bảng thì bất luận thế nào Nữ Oa cũng sẽ không nể mặt ông.

Như vậy, thiện duyên kết với Nữ Oa cũng coi như bỏ đi.

Điều này làm sao Nguyên Thủy không giận cho được!

Nhưng dù có giận dữ đến đâu thì ông cũng không biết ai là người ra tay!

Trong cơn thịnh nộ, Nguyên Thủy trực tiếp nhìn xuống dòng sông thời gian.

Đáng tiếc, cả thời gian và không gian đều bị một tầng sương mù che lấp.

Nguyên Thủy cũng không ngốc, ông biết với thân phận thiên đạo thánh nhân của mình, kẻ có thể che mắt sự suy tính của ông trong khắp Hồng Hoang chỉ có vài người.

Lão Tử, Thông Thiên, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Minh Hà – những thiên đạo thánh nhân có vị cách tương đồng.

Chương 147

Và còn một người nữa... chính là thủ đồ Tiệt Giáo, Từ Chí đã lâu không lộ diện!

Đại ca Lão Tử chắc chắn không ra tay đối phó mình.

Nữ Oa có bố trí riêng, cũng không đến mức đích thân xuống sân khấu.

Hai vị bên Tây Phương Giáo dù vô sỉ đến đâu cũng sẽ không đánh sát đệ tử của ông, khả năng lớn nhất là độ hóa họ.

Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có Tiệt Giáo mới có khả năng ra tay.

Huống chi đệ tử của ông cũng dễ nảy sinh xung đột với Tiệt Giáo nhất.

"Từ Chí!" Nguyên Thủy căm phẫn thốt ra hai chữ, sự giận dữ trong mắt như muốn quấy đảo cả sông biển.

Cái tên Từ Chí này hết lần này đến lần khác phá hoại mưu đồ của ông, thậm chí còn khiêu hấn ông.

Nếu bắt gặp Từ Chí, ông nhất định phải phân cao thấp một trận!

Những năm qua ông tự nhiên không dậm chân tại chỗ, cũng có những tiến cảnh nhất định.

Thế nhưng Nguyên Thủy suy tính thế nào cũng không thấy nửa phần hình bóng của Từ Chí!

Như thể Từ Chí đã hoàn toàn biến mất khỏi Hồng Hoang, chưa từng tồn tại vậy.

Nếu đã như vậy, thì phải ép Từ Chí ra mặt!

Nguyên Thủy hạ quyết tâm, trong lòng nảy sinh một kế hoạch.

Từ cung Ngọc Hư, từng đạo thanh quang bắn ra.

Những luồng thanh quang này lần lượt giáng xuống người các đệ tử Xiển Giáo.

Ông ta đã dùng đại pháp lực che đậy thiên cơ, không để lộ chút dị tượng nào.

Tiếp đó, ông lại truyền âm cho đệ tử Xiển Giáo, bảo những ai cần nhập kiếp thì hãy nhập kiếp hết đi, theo Khương Tử Nha lật đổ Trụ Vương!

Nhà Thương có Tiệt Giáo đứng sau bảo hộ.

Như vậy, xung đột giữa hai giáo tất yếu sẽ gia tăng!

Còn ông ta thì có thể nhờ vào những đạo thanh quang kia mà sẵn sàng ra tay cứu giúp bất cứ lúc nào.

Chờ đến lúc Tiệt Giáo bị đánh cho tan tác, ông không tin Từ Chí có thể không xuất hiện, mặc kệ Tiệt Giáo gặp chuyện!

Làm xong tất cả, Nguyên Thủy thậm chí còn khắc một phân thân để giám quản đệ tử Xiển Giáo.

Vẫn cảm thấy chưa đủ, bởi lẽ Tiệt Giáo hiện nay thế lực quá lớn, chỉ riêng thánh nhân đã có hai tôn.

Thế là Nguyên Thủy khởi hành đến cung Bát Cảnh trước.

Tại cung Bát Cảnh, ông gặp Lão Tử.

Bên cạnh Lão Tử, Huyền Đô đã thay đổi thân thể, có một khu xác mới.

Thái Ất Chân Nhân còn có thể giúp Na Tra mượn sen tái sinh, Lão Tử tự nhiên cũng có thể giúp Huyền Đô trọng tổ thân thể.

Lúc này Huyền Đô được một viên kim đan của Lão Tử cứu sống,

không còn là thân xác phàm nhân.

Tuy có hình người nhưng cũng là thân đan.

Với trình độ đan đạo của Lão Tử, ông cũng không để đệ tử chịu thiệt, tu vi của Huyền Đô đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nguyên Thủy gặp Lão Tử, trực tiếp truyền âm kể lại việc Thái Ất Chân Nhân chết.

Lão Tử nghe xong khẽ nhíu mày.

Ông cũng không thích Từ Chí.

Từ Chí đánh nổ Huyền Đô làm mất mặt ông là một chuyện, còn làm tổn hại căn cơ của Nhân Giáo tại nhân tộc, mang tới vô số biến số.

Chương 148

Biến số là thứ Lão Tử không muốn thấy nhất.

Nghe lời Nguyên Thủy, Lão Tử biểu thái: "Nhị đệ yên tâm, ta có dự cảm, lượng kiếp này cũng chính là đại kiếp của Từ Chí.

Nếu hắn muốn chứng đạo, bắt buộc phải chứng đạo trong lượng kiếp này, nên hành sự mới càng thêm phóng túng.

Đã có sự sắp xếp thì cứ mạnh dạn mà làm.

Khi cần thiết, ta cũng sẽ ra tay giúp đệ." Nguyên Thủy nghe lời Lão Tử thì trong lòng đại định.

Thực lực của người huynh trưởng này luôn luôn khó lường.

Không nhìn thấu, không đoán nổi rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới nào, Nguyên Thủy cũng không dám chắc chắn.

Nhưng ông hiểu rõ Lão Tử tuyệt đối là vị mạnh nhất trong các thánh nhân.

Sau khi Nguyên Thủy đi, Lão Tử cũng đưa ra sắp xếp, bảo Huyền Đô đang hầu hạ bên cạnh: "Lần này, ngươi cũng phải xuống núi lịch kiếp.

Hiện giờ đúng lúc rồi, hãy nhân cơ hội này mà đi đi.

Đi giúp đỡ nhị sư thúc Xiển Giáo, với thực lực của ngươi, trong đám đệ tử ba giáo chỉ cần Từ Chí không ra tay, ngươi sẽ không gặp nguy hiểm." Huyền Đô nghe xong chỉ đành cáo lui xuống núi.

Lại nói về Nguyên Thủy, rời cung Bát Cảnh ông lại đến cung Oa Hoàng một chuyến.

Không biết bao nhiêu năm qua cung Oa Hoàng không bóng người,

nay hay rồi, trong thời gian ngắn cả Từ Chí và Nguyên Thủy đều lần lượt ghé thăm.

Nguyên Thủy kể cho Nữ Oa chuyện Linh Châu Tử chuyển thế là Na Tra, nói rằng Na Tra bị Từ Chí bắt giữ, sinh tử chưa rõ.

Nào ngờ Nữ Oa nghe xong chỉ nói là đã biết.

Sau khi cảm ơn Nguyên Thủy, bà tiễn khách mời ông xuống núi.

Nguyên Thủy cũng không hiểu tại sao Nữ Oa lại không có chút phản ứng gì.

Nhưng thấy vậy ông cũng không nán lại lâu, trực tiếp rời cung Oa Hoàng về núi Ngọc Hư.

Không ai hay biết, sau khi ông đi không lâu, trong cung Oa Hoàng, Nữ Oa mang theo vẻ giận dữ gọi một người ra.

Người này không ai khác chính là Na Tra.

Na Tra trân trối nhìn Nguyên Thủy đi khỏi, muốn cầu cứu mà không được, chỉ đành run cầm cập chờ Nữ Oa lên tiếng.

Lúc này, hắn không còn chút vẻ ngang ngược, tàn bạo nào, trái lại giống hệt một đứa trẻ bảy tuổi bị bắt nạt.

Nữ Oa biết rõ những gì Na Tra đã làm sau khi chuyển thế.

Việc Na Tra giết người thực ra bà không bận tâm.

Thánh nhân nhìn người khác với người thường.

Dưới thánh vị, bất kể sinh tử bà thực sự không để ý.

Thứ bà để ý là kiếp khí trên người Na Tra.

Kiếp khí trên người hắn nồng hậu đến mức ngay cả Nữ Oa cũng phải tâm kinh không thôi.

Lúc đưa Linh Châu Tử đi chuyển thế, bà căn bản không lường

trước được điều này.

Ánh mắt Nữ Oa lóe lên vài cái, cuối cùng thở dài một tiếng.

Linh Châu Tử là vị đồng tử bà yêu quý nhất, đã ở bên cạnh bà vô số thời gian.

Nay một hơi xuống giới lại biến thành bộ dạng này.

Na Tra thấy Nữ Oa không nói gì cũng không dám động đậy, chỉ đành nhìn bà đầy mong đợi.

Vì chưa được thức tỉnh ký ức tiền thế nên hắn căn bản không biết thân phận của mình.

Hắn cũng không hiểu tại sao sau khi bị bắt lại được đưa tới đây.

Nữ Oa nghĩ tới lời của Từ Chí, bèn phẩy tay đưa hắn rời cung Oa Hoàng.

Chương 149

Thực chất là đưa Na Tra trở lại tay Từ Chí.

Từ Chí tiếp nhận Na Tra, thở phào một hơi.

Việc đưa Na Tra cho Nữ Oa là để không làm mất mặt bà.

Nay bà quả nhiên như dự liệu đã gửi trả hắn lại.

Từ Chí thu lấy Na Tra, trực tiếp đưa hắn vào trong Hỗn Độn Châu.

Trong Hỗn Độn Châu là một cảnh tượng hoàn toàn khác biệt với Hồng Hoang.

Bên trong thực sự giống như một mảnh hỗn độn, nghiễm nhiên là cảnh tượng trời đất chưa khai mở.

Hỗn Độn Châu có thể coi là bí mật lớn nhất hiện nay của Từ Chí, cũng là mấu chốt để hắn có thể tiêu dao tự tại dưới sự dòm ngó của các thánh nhân Hồng Hoang.

Nay đưa Na Tra vào Hỗn Độn Châu, tự nhiên là có mưu đồ.

Thứ hắn muốn là kiếp khí trên người Na Tra!

Thái Ất Chân Nhân nói Na Tra sinh vào giờ Sửu, phạm vào một nghìn bảy trăm sát kiếp.

Trên người Na Tra quả thực có kiếp khí thâm trọng.

Thời điểm chuyển sinh thực sự quá khéo léo.

Vốn là một viên Linh Châu không chút bụi trần, khi chuyển sinh lại đúng lúc lượng kiếp bắt đầu.

Cứ như vậy, không tránh khỏi vướng phải một tia kiếp khí.

Chính tia kiếp khí này đã biến hắn thành sát tinh đầu tiên của lượng kiếp.

Nếu Từ Chí không ra tay, trong lượng kiếp này hắn sẽ đánh chết Lý Cấn, Ngao Bính, Bích Vân đồng tử, Thải Vân đồng tử, Diêu Thiếu Ti, Thải Vân tiên tử, Cát Lập... vân vân, tổng cộng mười tám nhân vật có tên tuổi.

Cộng thêm những môn nhân Tiệt Giáo bị hắn giết trong trận mà không rõ danh tính, Na Tra nghiễm nhiên là nhân vật giết địch nhiều nhất trong số các đồng môn.

Một nghìn bảy trăm sát kiếp chính là mệnh trung chú định phải giết chết một nghìn bảy trăm người!

Từ Chí hiện giờ muốn làm việc khác, chính là ở trong Hỗn Độn Châu che mắt thiên đạo để luyện hóa Na Tra!

Không thèm phí lời với Na Tra, hắn trực tiếp đánh ra một đạo tiên quang khiến Na Tra ngất đi.

Dù có dùng thủ đoạn gì thì Na Tra cũng không thể tỉnh lại được.

Từ Chí lấy ra Càn Khôn Đỉnh, trực tiếp thu Na Tra vào trong đó.

Càn Khôn Đỉnh tuy không luyện được sinh linh nhưng cũng không phải tuyệt đối.

Năm xưa hư ảnh Bàn Cổ đã dùng Càn Khôn Đỉnh giúp hậu thiên phản tiên thiên, đột phá gông cùm.

Hiện tại thực lực của hắn tuy không bằng hư ảnh Bàn Cổ lúc giúp hắn đột phá Đại La, ngưng tụ thập nhị phẩm tam hoa đỉnh thượng, nhưng có một số diệu dụng hắn vẫn có thể mô phỏng sử dụng.

Na Tra vốn là Linh Châu chuyển thế, mang theo một tia bảo khí, chỉ cần hơi xoay chuyển Càn Khôn Đỉnh là có thể thu hắn vào.

Từ Chí lấy ra một viên linh châu, cùng với Na Tra luyện hóa trong Càn Khôn Đỉnh.

Na Tra hiện giờ mới chỉ là Kim Tiên, dễ dàng bị luyện mất nhục thân.

Hắn dùng linh châu và pháp lực của bản thân hộ trì chân linh Na Tra, bắt đầu tỉ mỉ điêu khắc.

Thứ hắn muốn không phải gì khác mà chính là tia kiếp khí trong chân linh Na Tra.

Tia kiếp khí này là một trong những vật phẩm quan trọng nhất hắn mưu cầu trong Phong Thần!

Từ Chí hiểu rõ, vì hắn không muốn dựa vào công đức để thành thánh theo lối thiên đạo, nên chỉ còn con đường dĩ lực chứng đạo là có thể đi.

Dĩ lực chứng đạo vô cùng khó khăn, nếu muốn đột phá thành thánh, chỉ dựa vào tu hành thì không biết phải tiềm tu bao lâu nữa.

Để đột phá nhanh chóng, nhất định phải nhờ vào thời đại này, dùng lượng kiếp để mài giũa, cuối cùng mới chứng đạo!

Chương 150

Từ Chí luyện Na Tra đến mức gần như hư vô.

Đến lúc đó, hắn mới thấy được một tia kiếp khí trong chân linh Na Tra.

Dùng từ "thấy" thực ra không chính xác lắm.

Tuy gọi là kiếp khí nhưng thực chất nó chỉ là một khối khái niệm mà thôi, không thực sự tồn tại ở dạng vật chất.

Từ Chí tiếp tục dùng Càn Khôn Đỉnh tách chân linh Na Tra ra khỏi tia kiếp khí kia.

Sau đó đem chân linh Na Tra gần như đã tan rã đánh vào viên linh châu hắn đưa vào.

Hắn tiếp tục dùng Càn Khôn Đỉnh luyện viên linh châu đó thành tiên thiên, sau đó lấy ra để sang một bên.

Như vậy Na Tra không còn tồn tại nữa.

Hiện giờ chỉ còn lại viên linh châu này.

Còn mọi thứ về "Na Tra" đều biến mất sạch sành sanh, không còn dấu vết.

Trên Phong Thần Bảng cũng không xuất hiện tên Na Tra.

Từ Chí dùng Hỗn Độn Châu, Càn Khôn Đỉnh phối hợp với cảnh giới và thực lực hiện tại để khiến Na Tra khi chết đã thoát khỏi lượng kiếp, không phải nhập Phong Thần Bảng.

Trong khắp Hồng Hoang, kể cả tất cả thánh nhân, cũng chỉ có hắn mới làm được đến trình độ này.

Phải nhờ vào một kiện hỗn độn chí bảo, một kiện tiên thiên chí

bảo, cùng với thân phận không thua kém thánh nhân nhưng lại không chịu sự giám quản và gông cùm của thiên đạo mới có thể làm nổi!

Từ Chí cất viên linh châu đi, để sau này tặng lại cho Nữ Oa.

Nữ Oa thực ra cũng không để ý đến sinh tử của Na Tra, bà chỉ quan tâm đến vị Linh Châu Tử đã bầu bạn với mình vô số năm mà thôi.

Nay Từ Chí tước bỏ mọi thứ của Na Tra, đánh nhập vào linh châu.

Đem viên linh châu này tặng Nữ Oa, chỉ cần bà ôn dưỡng nghìn năm là Linh Châu Tử sẽ phục sinh từ đó.

Tuy mục đích chủ yếu của Từ Chí là luyện ra kiếp khí, nhưng hành động này giúp Nữ Oa cũng khiến bà phải nhìn hắn bằng con mắt khác!

Ít nhất Nữ Oa hiểu rõ để làm cho Linh Châu Tử thoát khỏi lượng kiếp rồi phục sinh là một việc khó khăn đến nhường nào.

Nữ Oa vốn nợ hắn một ân tình vụ vạch trần Chuẩn Đề, nay lại thêm chuyện này, bà đã hoàn toàn đứng về phía hắn!

Bảy vị thánh nhân Hồng Hoang, hiện giờ đã có ba vị đứng cùng chiến tuyến với Từ Chí.

Cất kỹ linh châu, Từ Chí lấy kiếp khí trong Càn Khôn Đỉnh ra.

Hắn như đối mặt với đại địch, điều động toàn bộ sức mạnh hộ thể.

Mọi pháp bảo, tiên pháp, thần thông tích lũy bao năm, thậm chí cả khí vận, công đức đều được huy động.

Việc hắn sắp làm đây nếu để chúng thánh, thậm chí cả Hồng Quân nhìn thấy cũng phải đại kinh thất sắc!

Từ Chí không chút do dự, trực tiếp nuốt tia kiếp khí đó vào bụng!

Nên biết rằng, đó là kiếp khí giữa thiên địa lượng kiếp!

Việc hắn làm chẳng khác nào thiêu thân lao vào lửa, dẫn hỏa tự thiêu!

Như vậy, trong lượng kiếp hắn sẽ không còn đường lui, không còn chỗ trốn.

Chỉ có thể trầm phù và mài giũa trong đó.

Chỉ có hai khả năng: Một là phá kiếp mà ra, đột phá chứng đạo.

Hai là bị lượng kiếp tiêu ma đến mức thể vô hoàn phu!

Nhưng một khi chứng đạo, hắn sẽ là thánh nhân mạnh nhất thiên địa.

Dưới gầm trời này, ngoại trừ thiên đạo sẽ không ai có thể gây ảnh hưởng đến hắn nữa!

Cảnh tượng này nếu để Thông Thiên nhìn thấy, e là ông sẽ chia sẻ cả vị trí giáo chủ Tiệt Giáo với Từ Chí.

Chương 151

Đây mới thực sự là Tiệt thủ thiên địa nhất tuyến sinh cơ (Bắt lấy một tia sinh cơ của trời đất).

Âm dương hợp hóa, là sát cơ, cũng là sinh cơ!

Cả thiên hạ này cũng chỉ có Từ Chí mới dám làm như vậy.

Hắn có sự tự tin tuyệt đối rằng mình có thể phá giải được cái "nhất" trong lượng kiếp.

Thứ hai, nếu thực sự thất bại hắn cũng có cách thoát thân, chỉ là phải tiêu tốn một số thủ đoạn mà thôi.

Từ Chí sở dĩ có sự tự tin tuyệt đối có thể thoát thân trong lượng kiếp là nhờ vào hỗn độn chí bảo Hỗn Độn Châu trên người.

Từ khi hoàn toàn luyện hóa Hỗn Độn Châu, hắn có thể tùy thời mượn sức mạnh của nó để thoát khỏi Hồng Hoang.

Không chỉ nhảy ra ngoài tam giới, mà còn trực tiếp nhảy thoát khỏi Hồng Hoang.

Tu sĩ bình thường dù có Hỗn Độn Châu cũng khó lòng làm được.

Nhưng tình cờ là tam hoa đỉnh thượng thập nhị phẩm của Từ Chí đã phá vỡ cực hạn thiên đạo, đạt đến đại viên mãn.

Như thế, dù ở trong thế giới hỗn độn của Hỗn Độn Châu hắn cũng không lo xảy ra ngoài ý muốn.

Tuy nhiên, nếu làm vậy thì chỉ có thể trốn trong Hỗn Độn Châu mà từ từ tu hành.

Đó là phương pháp ngu ngốc nhất, nếu không thực sự đường cùng, hắn thà hộ trì chân linh ký ức để chuyển thế tu lại còn hơn chọn

cách đó.

Bởi lẽ không ở trong Hồng Hoang, không có cơ duyên lịch luyện, chỉ dựa vào khổ tu thì tiến bộ sẽ rất chậm.

Từ Chí dù đã chuẩn bị mọi thứ thỏa đáng, nhưng khi nuốt kiếp khí vào vẫn chỉ miễn cưỡng thừa thụ nổi.

Bởi vì nhân quả nghiệp lực trên người hắn quá nặng.

Chủ của ba giới Thiên - Địa - Nhân: Thiên Đình Thiên Đế, Nhân tộc Nhân Vương, Địa phủ Phong Đô.

Nhân quả tam giới đều hội tụ trên người hắn.

Nhưng Từ Chí tự nhiên sẽ chuẩn bị kỹ càng mới hành động.

Hắn lấy ra một tia bản nguyên, chính là bản nguyên Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên mà Minh Hà tặng cho trước đây.

Từ Chí nắm lấy bản nguyên Hồng Liên, dẫn dắt nhân quả nghiệp lực trên người hội tụ vào trong đó.

Tia bản nguyên này lập tức bùng cháy nghiệp hỏa hùng hùng, làm gương mặt hắn đỏ rực như bôi đầy máu tươi.

Từ Chí một mặt dẫn dắt nhân quả nghiệp lực, một mặt ở trong cơ thể thôn hấp luyện hóa kiếp khí.

Sau đó, hắn lấy ra toàn bộ điểm công đức trên người.

Đó là công đức thuần túy hệ thống ban thưởng, không bị thiên đạo thúc phược.

Hắn dùng số công đức này để tiêu dung nhân quả nghiệp lực và trấn áp kiếp khí.

Cứ như thế, trong cơ thể cuối cùng cũng đạt được một sự cân bằng.

Nhân quả nghiệp lực, kiếp khí, công đức.

Ba thứ này như có linh trí mà hỗ tương công phạt, trấn áp và tiêu dung lẫn nhau.

Từ Chí đóng vai trò chủ đạo, không ngừng áp súc, ngưng luyện, phân hóa rồi lại dung hợp chúng.

Cuối cùng hóa thành một viên kim đan tam sắc.

Kim đan có phân nội ngoại, không nhất định phải dùng thảo dược, linh vật luyện chế ra mới gọi là đan, loại đó có thể phục dụng gọi là ngoại đan.

Viên của Từ Chí là nội đan.

Không giống nội đan tầm thường của Đạo gia lấy cơ thể làm lò đỉnh, dùng thần thiêu luyện tinh khí làm dược vật để kết thành thánh thai.

Viên của Từ Chí mạnh hơn rất nhiều.

Hắn luyện hóa ba tầng sức mạnh trong cơ thể, những sức mạnh này đều thiên về dạng khái niệm.

Chương 152

Làm xong những việc này, Từ Chí mới thở phào một hơi.

Hắn có thể cảm nhận được sức mạnh vô cùng ẩn chứa trong viên đan tam sắc kia.

Sức mạnh này không phải của bản thân hắn, nhưng hắn có thể mượn lực.

Nhờ viên kim đan này, Từ Chí có thể ở mức độ nhất định mượn dùng nhân quả nghiệp lực và kiếp lực của trời đất để thương người.

Điều này có nét tương đồng diệu kỳ với việc thánh nhân mượn sức mạnh thiên địa!

Trước đây, những thứ có thể khu sử được mấy loại này không ngoài Hồng Mông Lượng Thiên Thước, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên hay mấy món linh bảo đó.

Coi viên kim đan này là một kiện hậu thiên linh bảo đặc thù cũng không hoàn toàn sai.

Chỉ là ngoài hắn ra thì không ai có khả năng khu sử.

Dưới thánh nhân, hắn trực tiếp dùng nhân quả nghiệp lực và kiếp lực giáng xuống đầu đối phương, muốn nặn muốn bóp thế nào cũng được!

Ngay cả vị trí thánh nhân, dù có thể không nhập kiếp nhưng cũng sẽ bị dính dáng nhân quả, xử xử chịu hạn.

Đừng quên Từ Chí còn có lãnh địa nhân đạo.

Như thế nếu giao thủ với thánh nhân, hắn có thể chiếm thượng phong!

Từ Chí không hề kiêu ngạo, hắn biết từ Đại La hậu kỳ tu hành đến Chuẩn Thánh đỉnh phong là một tiến bộ cực đại.

Nhưng hắn cũng hiểu rõ bao năm qua, các thánh nhân trong Hồng Hoang nhất định cũng có tiến cảnh.

Mức độ tiến bộ của hắn chưa chắc đã vượt qua được thánh nhân.

Chỉ đến khi viên kim đan này luyện thành, hắn mới có mười phần nắm chắc có thể chiến thắng thánh vị.

Ba vị cấp bậc Tam Thanh thì chưa dám nói, bởi vì lúc ở phân bảo nhai họ nhận được quá nhiều linh bảo từ Hồng Quân tặng cho.

Tam Thanh nếu toàn lực thi triển đều có thể đánh vỡ Hồng Hoang, diễn lại địa thủy hỏa phong.

Chiến lực toàn bộ của họ đến trình độ nào ngay cả Từ Chí cũng không rõ.

Nhưng hai vị của Tây Phương Giáo trong tay không có linh bảo quá tốt, hay là Minh Hà mới thành thánh chưa tới mấy vạn năm thì chưa chắc đã thắng nổi hắn.

Từ Chí tiếp tục tu dưỡng một thời gian, cho đến khi hoàn toàn ổn định mới rời khỏi Hỗn Độn Châu.

Hắn trước tiên đem Linh Châu Tử tặng cho Nữ Oa, sau đó mới tìm hiểu đại thế thiên hạ.

Kể từ khi hắn vào Hỗn Độn Châu, cục diện Hồng Hoang lại có biến hóa.

Nguyên Thủy đích thân truyền lệnh, đệ tử Xiển Giáo tự nhiên theo Khương Tử Nha bắt đầu đồng lòng phạt Trụ.

Trụ Vương sau khi được điểm tỉnh cũng ghi nhớ lời Từ Chí.

Lúc bình thường thì biểu hiện hoang dâm vô đạo, vơ vét của cải.

Thực tế âm thầm lại là một bậc minh quân.

Đám danh thần danh tướng dưới trướng cũng phân phối hợp, diễn một màn như thể Đế Tân đang bị gạt ra ngoài rìa.

Những pháp lệnh tàn khốc mà Đế Tân hạ đạt trên danh nghĩa thực chất không một cái nào được thực thi, nhưng lại được truyền bá rộng rãi để Xiển Giáo biết được.

Lửa chiến rực cháy khắp đại Thương, đệ tử Tiệt Giáo cũng lần lượt xuống núi.

Thông Thiên cũng biết Từ Chí có mưu đồ trong lượng kiếp này, nên cũng để chúng môn nhân Tiệt Giáo nhập thế lịch kiếp, phối hợp với Từ Chí.

Tiệt Giáo và Xiển Giáo đánh nhau bất phân thắng bại.

Tây Phương Giáo tự nhiên cũng không ngồi yên được, cũng cần nhập kiếp.

Người được phái ra không ai khác chính là Thân Công Báo!

Tây Phương Giáo phò tá vùng đất phía tây, dưới sự chủ trì của Thân Công Báo đã liên hợp với Xiển Giáo cùng thảo phạt nhà Thương.

Nhà Thương bị hai thế lực hợp lực tấn công, cộng thêm màn kịch của Đế Tân và quần thần, đã lộ rõ vẻ lung lay sắp đổ, không bao lâu nữa sẽ bị tiêu diệt.

Chương 153

Thế nhưng thực tế đệ tử của ba giáo lại chẳng chết bao nhiêu người.

Từ Chí trước đó từng dặn Thông Thiên: Không được hạ sát thủ với đệ tử thân truyền của Xiển Giáo.

Như vậy môn nhân Tiệt Giáo tự nhiên cứ nhàn nhã kéo dài thời gian.

Khí vận Tiệt Giáo đang lúc đỉnh thịnh, thực lực tiến cảnh cực mạnh, cũng chẳng có bao nhiêu người vẫn lạc.

Đệ tử thân truyền của Xiển Giáo không chết, Nguyên Thủy cũng không có lý do để ra tay.

Cứ thế, chúng thánh hòa mục đến lạ thường, đều ổn tọa điếu ngư đài, an nhiên quan chiến.

Từ Chí bước ra khỏi Hỗn Độn Châu, việc đầu tiên là thông báo cho Thông Thiên.

Nay không cần sắp xếp gì thêm, tự nhiên muốn kiếp khí càng thêm mãnh liệt.

Nguyên Thủy hạ lệnh cho Xiển Giáo, nào ngờ thực tế lại vô tình trợ giúp Từ Chí một tay.

Hiện nay Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên chỉ còn lại mười một vị, nhưng ai nấy đều phong quang vô cùng.

Với tu vi của bọn họ, trên chiến trường, ngoại trừ nhị đại thân truyền của Tiệt Giáo hoặc hạng cấp cao ngoại môn như Tam Tiêu, tự nhiên là vô vãng bất lợi.

Tiệt Giáo lại có ý kéo dài thời gian, trái lại khiến danh tiếng của đối phương càng thêm vang dội.

Từ Chí xuất quan, chuẩn bị trước tiên kết thúc nhân quả với mười một vị Kim Tiên của Xiển Giáo.

Thông Thiên sau khi nhận được tin tức của Từ Chí liền lập tức thông báo cho đồ chúng Tiệt Giáo.

Ngay lập tức, người của Tiệt Giáo ai nấy đều ma quyền sát chưởng, muốn cùng quần tiên Xiển Giáo phân tài cao thấp một phen.

Từ Chí thấy kiếp khí càng thêm nồng đậm, cũng hiểu rõ tình hình.

Y triển khai độn quang, thong dong bay về phía chiến trường.

Dù sao hai giáo muốn đánh cũng phải đợi một thời gian, chi bằng cứ đi chậm rãi, thuận tiện du ngoạn nhân gian.

Nửa tháng sau, Từ Chí mới tới tiền tuyến.

Y không hề trương dương, lặng lẽ độn vào doanh địa quân Thương.

Nếu phô trương quá mức, e là sẽ dọa quân Xiển Giáo chạy sạch, như thế thì thật là lợi bất cập hại!

Từ Chí vào doanh trại quân Thương, một đám đệ tử Tiệt Giáo đang đứng chờ sẵn.

Liếc mắt nhìn qua, có thể thấy Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, cùng với Tam Tiêu vân vân, đều là những đệ tử nhị đại và tam đại đỉnh tiêm của Tiệt Giáo.

Đa Bảo nay là Địa Phủ Đại Đế, Triệu Công Minh cũng là một trong Tứ Ngự của Thiên Đình, nên hiện tại không có mặt ở đây.

Văn Trọng cũng có mặt, biết Từ Chí đến liền vội vàng nhường ra vị trí chủ tọa, cung nghênh Từ Chí giá lâm.

Đối mặt với những sư thúc nhị đại này, Văn Trọng có thể vì mệnh lệnh của Thông Thiên và thân phận Thái sư triều Thương mà miễn cưỡng ngồi ghế chủ vị, nhưng khi Từ Chí đã tới, hắn không dám ngồi cao hơn một bậc.

Từ Chí vừa bước vào đã nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt của quần tiên Tiệt Giáo.

"Bái kiến Đại sư huynh!" "Bái kiến Sư thúc, Sư thúc vạn an!". . .

Từ Chí phất phất tay, ý bảo không cần đa lễ.

Y vốn không để tâm đến mấy lễ tiết phiền toái này, nhưng cũng hiểu rằng nếu không để bọn họ hành lễ, bọn họ chắc chắn sẽ không yên tâm, thậm chí còn lo sợ sẽ đắc tội với mình.

Từ Chí ngồi lên chủ tọa, ánh mắt đảo qua toàn trường.

Tại đây đều là tinh anh của Tiệt Giáo, trong đó không thiếu các cường giả cấp Đại La.

Nhưng bị ánh mắt của Từ Chí quét qua, từng người đều như đang diện kiến Thánh nhân.

Rõ ràng ánh mắt ấy không hề mang theo uy thế, nhưng lại khiến họ kinh sợ, run rẩy.

Chương 154

Từ Chí không bày ra giá tử, ở tầng thứ của y, nhất ngôn nhất hạnh đều hợp với thiên tâm, bày giá tử hay không chẳng còn ý nghĩa gì.

Y khẽ cười, mở lời: "Sao lại cần nhiều người như vậy?

Chẳng lẽ không đánh lại đám người Xiển Giáo kia sao?" "Theo ta thấy, chỉ cần ba vị sư muội Tam Tiêu ra tay là đủ thu thập hết mười một Kim Tiên của Xiển Giáo rồi." Điều này không hề nói quá, trong trận chiến Phong Thần, Tam Tiêu xác thực đã bày ra Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, dùng Hỗn Nguyên Kim Đấu bắt sống Lục Áp, Dương Tiễn, Kim Tra, Mộc Tra, cùng với chiến tích huy hoàng trấn áp Thập Nhị Kim Tiên.

Nếu không phải Lão Tử và Nguyên Thủy đích thân giá lâm Tây Kỳ để phá trận, diệt Tam Tiêu, thì ba nàng có lẽ đã có thể kết thúc cả cuộc phong thần này!

Tam Tiêu nghe Từ Chí nói vậy, trong lòng không khỏi vui mừng khôn xiết.

Từ khi bái nhập Tiệt Giáo, các nàng luôn tu hành dựa theo những sự tích truyền kỳ của Từ Chí.

Chiến tích năm xưa của Từ Chí khiến cả ba đều sinh lòng hướng vọng.

Nay được Từ Chí khen ngợi, các nàng không ngăn được nụ cười e lệ.

Bích Tiêu có tính cách hoạt bát nhất, liền vỗ ngực bảo đảm với Từ Chí: "Đại sư huynh yên tâm, lần tới chúng muội ra trận sẽ bắt hết mười một Kim Tiên về làm lễ vật nghênh đón huynh!" Vân Tiêu vội

kéo tay Bích Tiêu, ý bảo không được nói lớn lối.

Kim Linh Thánh Mẫu nhìn Từ Chí, bất đắc dĩ lên tiếng: "Không phải muội muốn gọi nhiều người như vậy, thực sự là đám người Xiển Giáo đã quá ngạo mạn rồi." "Muội tuân theo mệnh lệnh của Đại sư huynh, luôn không dùng toàn lực, tạo ra giả tượng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ." "Đám người Xiển Giáo kia lại khinh thị muội." "Thậm chí còn có lời đồn đại rằng, Tiệt Giáo ngoại trừ Đại sư huynh ra, các môn nhân khác đều không chịu nổi một kích." Nàng thở dài một tiếng: "Nói thật với Đại sư huynh, muội đã mấy lần định trực tiếp ra tay giáo huấn bọn chúng một trận cho ra hồn!" "Nay muội điều động binh lực, muốn đem cả mười một tên của Xiển Giáo một lưới quét sạch." Từ Chí gật đầu, đã hiểu rõ sự tình.

Đám người Xiển Giáo kia luôn coi thường những người có căn cơ kém, cho rằng đệ tử Tiệt Giáo đều là lũ súc sinh mang lông đội sừng.

Chính vì mắt cao hơn đầu nên mới dẫn đến kết cục bị đánh cho tơi bời trong trận Phong Thần.

"Nếu đã như vậy, thì cho bọn chúng một cơ hội." "Văn Trọng, đi viết một phong chiến thư, nghỉ ngơi một ngày, ngày mai khai chiến!" Văn Trọng nghe vậy mắt sáng rực lên, lập tức ứng mệnh.

"Sư thúc yên tâm, đồ nhi sẽ đích thân viết, đưa tới tận tay Khương Tử Nha!" Hắn vốn là danh tướng đời thứ ba của Tiệt Giáo, nếu không vì Từ Chí có ý bảo chờ đợi, hắn đã sớm đánh với Xiển Giáo rồi.

Nay Từ Chí đã đến, hắn tự nhiên là xoa tay hầm hè, nóng lòng muốn thử.

Văn Trọng trở về quân trướng, tự tay viết hạ một phong chiến thư.

Hắn gọi lệnh quan tới, sau đó đích thân cưỡi mây bay tới quân

doanh Tây Kỳ.

Từ Chí đang ở trong trướng, hắn cũng muốn để lại ấn tượng tốt cho Từ Chí.

Cần biết rằng hắn là thân truyền của Kim Linh Thánh Mẫu, tự nhiên rõ ràng sự tích của Từ Chí.

Chỉ riêng về quyền thế và địa vị, Từ Chí có lẽ là vị có quyền lực lớn nhất Hồng Hoang hiện nay!

Văn Trọng rời quân doanh, một mình bay tới trướng của Tây Kỳ.

Hắn không dùng linh bảo hộ thể, chỉ mặc một thân bố y, đường hoàng bước vào.

Khương Tử Nha không sai người bắt hắn, mà để hắn vào diện kiến.

Hai quân giao chiến không chém sứ giả.

Văn Trọng tác thái như vậy, nếu giết hắn chẳng phải sẽ bị thiên hạ cười chê sao?

Khương Tử Nha vị cư cao vị, tuy tu vi thấp kém nhưng vì nắm giữ Phong Thần Bảng nên có một loại khí thế lăng người.

Nhìn Văn Trọng, lão lệ thanh quát mắng: "Thân là chủ soái, nay lại đơn thương độc mã nhập trận, là có ý gì?!" Văn Trọng không trực tiếp trả lời, chỉ khẽ cười, lấy ra một phong chiến thư.

"Tất cả những gì ta muốn nói đều ở trong chiến thư này!" "Ngày mai giao chiến, mong các ngươi đừng treo bảng miễn chiến!" Khương Tử Nha nhìn vẻ mặt ngạo nghễ của hắn, trong lòng không khỏi đánh thót một cái.

Văn Trọng. . . rốt cuộc lấy đâu ra tự tin như vậy?

Khương Tử Nha tuy thiên phú tu hành cực kém, nhưng luận về

hành quân bố trận, lĩnh binh chinh chiến thì tuyệt đối không yếu.

Phàm là danh tướng đều có một tính cách chung là cẩn trọng.

Khương Tử Nha tự nhiên không phải hạng mãng phu, thấy Văn Trọng thịnh khí lăng người, nhất thời trầm mặc không đáp lời.

Lão cũng rõ, tuy quân Tây Kỳ liên tiếp thắng lợi, nhưng thực lực của triều Thương thực tế vẫn chưa tổn hao bao nhiêu.

Chương 155

Nếu thực sự đánh một trận tử chiến, triều Thương tuyệt đối có sức phản kháng.

Huống hồ, nay nhiều đệ tử nhị đại của Tiệt Giáo đã xuất hiện trong quân, sự va chạm này rõ ràng không hề đơn giản.

Văn Trọng phất phất chiến thư trong tay, càng thêm kiêu ngạo: "Khương Tử Nha, không lẽ ngay cả chiến thư cũng không dám nhận?" Hắn tự nhiên có chỗ dựa.

Chỗ dựa chính là Từ Chí đang ngồi ở chủ tọa trong quân trướng!

Chỉ cần Thánh nhân không ra tay, trận này Từ Chí ở đây tất thắng!

Khương Tử Nha chưa kịp mở miệng, đệ tử nhị đại của Xiển Giáo đã không ngồi yên được nữa.

Quảng Thành Tử trực tiếp đoạt lấy chiến thư, lạnh lùng quát: "Hư trương thanh thế!

Muốn thắng đại chiến thì hãy dùng thực lực!

Chút tâm cơ tiểu xảo này tưởng rằng ta sẽ sợ sao?!" Xiển Giáo đại đệ tử quả nhiên là giống Nguyên Thủy nhất, giảng cứu căn cơ, ham thể diện, tự nhiên không thể để một đệ tử tam đại của Tiệt Giáo như Văn Trọng cuồng ngôn ở đây.

Khương Tử Nha thấy Quảng Thành Tử đã nhận chiến thư, cũng chỉ đành lên tiếng: "Văn Trọng, chớ có phóng tứ!

Hai quân giao chiến không chém sứ giả.

Ta kính ngươi có mấy phần can đảm dám một mình vào trướng, nhưng cũng đừng tưởng như vậy là có thể áp chế được ta!" Văn

Trọng để mặc bọn họ nói, bản thân vẫn vững như Thái Sơn.

Thấy quân Tây Kỳ đã nhận chiến thư, nhiệm vụ đã hoàn thành, hắn liền chắp tay với chúng nhân trong trướng.

"Nếu đã vậy, ta xin cáo từ." "Trưa mai khai chiến, mong chư vị đừng khiếp chiến mới tốt!" Nói đoạn, hắn quay người rời khỏi quân trướng Tây Kỳ, không hề ngoảnh lại.

Khi bước ra khỏi trướng, lưng áo Văn Trọng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Hắn vận pháp lực bốc hơi hết mồ hôi, rồi cưỡi mây quay về.

Trong quân Tây Kỳ dù sao cũng có bao nhiêu vị Đại La tọa trấn.

Nếu người của Xiển Giáo thực sự lấy lớn hiếp nhỏ, trực tiếp bắt lấy hắn thì quả thật nguy hiểm.

Nếu không phải Từ Chí có mặt trong quân, hắn đã chẳng dại gì mà đi sính anh hùng.

Văn Trọng vừa rời đi, các cao tầng và đại tướng Tây Kỳ bắt đầu thảo luận.

Khương Tử Nha nhíu mày nhìn các sư huynh, đắn đo hỏi: "Chư vị sư huynh, sư điệt, mọi người thấy đối phương định đánh thế nào?

Văn Trọng dám một mình vào đây, chẳng lẽ Tiệt Giáo có đại nhân vật nào đã tới?

Đưa cường giả đến đây chắc chắn là muốn đánh một trận sống mái, sư huynh thấy ai có khả năng nhất?" Mười một Kim Tiên nghe vậy cũng thầm suy tính.

Ngọc Đỉnh chân nhân cẩn trọng lên tiếng: "Không lẽ là tên Từ Chí kia đã tới?" Quảng Thành Tử nghe đến cái tên đó liền nổi giận.

Xiển Giáo đại đệ tử lý ra phải đối trọng với Tiệt Giáo đại đệ tử

Từ Chí.

Thế nhưng, khoảng cách giữa hai người quá lớn, thậm chí ngay cả Đa Bảo hiện tại lão cũng không bằng.

Quảng Thành Tử hừ lạnh: "Không cần sợ, hắn có mạnh đến đâu cũng chẳng lẽ mạnh hơn sư phụ sao?

Sư phụ đã để lại hậu thủ trên người ta, nếu hắn dám tới, nơi này sẽ là đất táng thân của hắn!" ". . .

Đa phần là hắn không tới đâu." Trong lòng Quảng Thành Tử cũng có chút khiếp nhược, chột dạ.

Những suy đoán về việc Từ Chí không tới, thực chất là vì bọn họ không dám tin.

Họ thầm nghĩ, giao tranh ở tầng thứ này có lẽ không đủ để Từ Chí xuất diện!

Quảng Thành Tử không muốn nói thêm, phất tay áo bỏ đi, chỉ để lại một câu: "Trưa mai, ta sẽ đấu với hắn một trận ra trò!" Ngọc Đỉnh chân nhân bất đắc dĩ im lặng.

Hoàng Long chân nhân lên tiếng: "Theo ta suy đoán, người đến có lẽ là ngoại môn của Tiệt Giáo, Triệu Công Minh." "Triệu Công Minh trước khi lượng kiếp bắt đầu đã rời Thiên Đình trở về Bích Du Cung." "Chiếm giữ vị trí Tứ Ngự, nhân quả trên người hắn còn nặng hơn ta, nhất định phải nhập kiếp để tẩy trừ nhân quả." Khi đó lão được Nguyên Thủy phái vào Thiên Đình nên hiểu biết không ít.

Qua lời của Hoàng Long chân nhân, đám người Xiển Giáo cuối cùng cũng an tâm hơn một chút.

Chương 156

Chỉ cần người đến không phải Từ Chí, thì dù là Đa Bảo hay Quảng Thành Tử, bọn họ đều không sợ.

Nếu là Từ Chí. . . thì chỉ còn cách cầu cứu Sư tôn.

Tuy mới chỉ giao thủ với Từ Chí một lần, nhưng họ đều đã sợ cái tên này rồi.

Chuyện Thái Ất chân nhân mất mạng, hồn nhập bảng phong thần cách đây không lâu đã gây ra một cú sốc lớn.

Việc này tuy bị Xiển Giáo đè xuống, nhưng tầng lớp cao tầng đều rõ là do Từ Chí làm.

Thái Ất bị đánh sát ngay trước khi Nguyên Thủy kịp ra tay, bọn họ làm sao thoát được?

May mà Sư tôn có để lại hậu thủ, chỉ cần Từ Chí dám lộ diện, Sư tôn sẽ lập tức xuất thủ!

Trong nhất thời, mười một Kim Tiên Tây Kỳ mỗi người một ý.

Họ không bàn việc quân nữa, ai nấy đều rời trướng, chỉ còn lại Khương Tử Nha và một số đệ tử ngoại môn, tam đại.

Khương Tử Nha thấy cảnh này mà đau đầu.

Lão không ngờ chỉ vì Ngọc Đỉnh chân nhân nhắc đến tên Từ Chí mà quân tâm mười một Kim Tiên hoảng loạn, ai nấy đều đi tìm cách tự bảo vệ mình!

Những người này đều là cường giả Đại La Kim Tiên cả đấy!

Chưa đánh đã sợ, ấy là điều đại kỵ trong quân!

Nếu ngày mai Từ Chí thực sự xuất hiện, chẳng lẽ đại quân phải

trực tiếp đầu hàng sao?!

Khương Tử Nha chỉ đành miễn cưỡng lên tiếng an ủi, ổn định quân tâm.

Lão cũng hiếu kỳ, cái tên Từ Chí kia rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Mà có thể khiến các sư huynh mắt cao hơn đầu của lão đều như lâm đại địch, chỉ còn biết lôi Sư tôn ra để tráng đạm!

Chẳng lẽ là chuẩn thánh đại năng của Tiệt Giáo sao?!

Từ Chí lúc này đang ngồi trong quân trướng triều Thương, cùng các sư đệ sư muội luận bàn quân tình.

Loại đại chiến này, kẻ dưới mưu cầu thắng phụ, nhưng y thì khác, y muốn sự va chạm của đại chiến dẫn động kiếp khí để mưu cầu khí vận.

Để các sư đệ sư muội ra tay là phương pháp tối ưu hóa lợi ích.

Dù sao có y tọa trấn, căn bản không cần lo Tiệt Giáo sẽ bại!

Văn Trọng sau khi trở về nhìn ra ngoài, thấy khí vận hừng hực của Xiển Giáo không hiểu sao lại suy giảm đi đôi chút.

Đêm đó, quân Thương không có động tĩnh gì.

Nhưng chủ trướng Tây Kỳ lại đèn đuốc sáng trưng, Khương Tử Nha thức trắng đêm.

Một bóng người lặng lẽ tiến vào quân Tây Kỳ, hội kiến Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha thấy người này liền hưng phấn vô cùng, cảm thấy phần thắng đã tăng thêm ba phần.

Trưa ngày hôm sau.

Trời không gió không mưa, thậm chí không một gợn mây.

Ánh dương của Thái Dương Tinh chiếu xuống rực rỡ, thấu triệt mọi nơi.

Quân đội hai bên đã chuẩn bị sẵn sàng, ra khỏi quân doanh đối lũy, tiếng hò hét vang trời.

Văn Trọng là chủ soái, cưỡi trên linh thú Mặc Kỳ Lân, nhìn xa xa đối diện với Khương Tử Nha.

Cả hai đều thấy được quyết tâm tất thắng trong mắt đối phương.

Chương 157

Từ Chí không trực tiếp ra mặt, y tọa trấn phía sau, chờ xem kết quả bác dịch của hai bên.

Khi quân mã hai bên giáp mặt, túc sát chi khí bắt đầu lan tỏa khắp chiến trường.

Văn Trọng vỗ kỳ lân, lớn tiếng hỏi: "Trong số các tướng, ai nguyện làm tiên phong cho ta, đấu với tiểu nhi Tây Kỳ một trận trước?!" Tần Hoàn dẫn theo chín người ra trận, lập tức biểu thị: "Ta nguyện cùng tiểu nhi Tây Kỳ đấu một trận, chỉ không biết Khương Tử Nha có dám tiếp chiêu hay không!" Khương Tử Nha ngồi trên Tứ Bất Tượng, quát lớn: "Trụ Vương vô đạo, bại hoại kỷ cương, vương khí đã cạn!

Nhân quân phương Tây đã xuất hiện, nên thuận ứng thiên thời, các ngươi chớ có mê muội." "Nay phượng gáy Tây Kỳ, thiên hạ tất có thánh hiền lập triều đại mới!

Hiện tại đầu quân cho ta mới là hợp lẽ bỏ tối tìm sáng, chuyện cũ sẽ không truy cứu!" Tần Hoàn lệ thanh nói: "Ngươi giết bốn người Ma gia ở đảo Cửu Long, vũ nhục giáo ta.

Lũ loạn thần tặc tử mà dám nói thuận ứng thiên thời sao?!

Nói nhiều vô ích, ta ở trên đảo từng luyện được mười trận, có dám cùng huynh đệ ta đấu một trận không?!" Tần Hoàn là người đứng đầu Thập Thiên Quân của Tiệt Giáo, tự nhiên không đời nào đầu hàng Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha nghe vậy chỉ đành ứng chiến.

"Đạo huynh đã có ý đó, Khương Thượng ta sao dám không tuân

mệnh?!

Để đại tướng quân ta lĩnh giáo Thập Tuyệt Trận một phen!" Thấy Khương Tử Nha đã nhận lời, Tần Hoàn lập tức cùng chín vị Thiên Quân còn lại bày ra trận đồ, thiết lập Thập Tuyệt Trận.

Khương Tử Nha điểm bốn người ra liệt, gồm Dương Tiễn, Hoàng Thiên Hóa, Lôi Chấn Tử và Vũ Cát.

Nguyên bản vị trí của Vũ Cát là của Na Tra, nhưng nay Na Tra đã bị Từ Chí luyện lại thành Linh Châu Tử, nên Vũ Cát thay thế ra trận.

Bốn người ra trận, Dương Tiễn đạo khí ngang nhiên, nói với Tần Hoàn: "Ta tới phá trận là để đấu pháp, chớ có ám toán sư thúc ta!" Sư thúc của hắn chính là Khương Tử Nha.

Tần Hoàn nghe xong cười lạnh: "Bọn ngươi sớm muộn gì cũng chết, ta đâu cần dùng mưu hèn kế bẩn!" Đôi bên lời qua tiếng lại, không ai nhường ai.

Khẩu chiến không chiếm được tiện nghi, chỉ còn cách dùng thực lực!

Bốn người Dương Tiễn lập tức tế xuất pháp bảo, xông vào Thập Tuyệt Trận.

Thập Thiên Quân mỗi người trấn giữ một trận, chờ tu sĩ Xiển Giáo tới phá.

Thập Tuyệt Trận gồm mười trận pháp: Thiên Tuyệt Trận, Địa Liệt Trận, Phong Hống Trận, Hàn Băng Trận, Kim Quang Trận, Hóa Huyết Trận, Liệt Diễm Trận, Lạc Hồn Trận, Hồng Thủy Trận và Hồng Sa Trận.

Mỗi trận đều có diệu dụng và uy năng cường hoành, Đại La Kim Tiên cũng khó phá.

Dương Tiễn cầm Tam Đầu Lưỡng Tiêm Thương, lao thẳng vào Thiên Tuyệt Trận.

Trận này do Thông Thiên sáng tạo, diễn hóa theo số tiên thiên, đắc được tiên thiên thanh khí, bên trong chứa hỗn độn chi cơ, giữa có ba lá cờ Tam Thủ Phiên, án theo Thiên, Địa, Nhân tam tài hợp lại thành một khí.

Nếu phàm nhân vào trận, lôi minh nổ vang sẽ đánh cho thành tro bụi; nếu tiên nhân vào trận, trong khoảnh khắc thân thể sẽ bị chấn vỡ thành phấn, hóa làm mây khói.

Dương Tiễn vừa nhập trận đã hứng chịu ngũ lôi oanh kích, một luồng áp lực bàng đại ập đến!

Hắn là con của Vân Hoa tiên nữ hạ phàm và Kim Đồng chuyển thế Dương Thiên Hữu.

Dương Thiên Hữu dù là Kim Đồng chuyển thế nhưng khi đó chỉ là người phàm.

Do đó, trong Thiên Tuyệt Trận, Dương Tiễn bị coi là tồn tại bán nhân bán tiên, áp lực phải chịu tăng gấp bội.

Dương Tiễn đã quá tự phụ khi trực tiếp xông trận đấu với Tần Hoàn.

Nếu đánh tay đôi, Tần Hoàn tuyệt đối không phải đối thủ của hắn.

Nhưng Thiên Tuyệt Trận là trận pháp do Thông Thiên ban xuống, với cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hiện tại, Dương Tiễn bị hạn chế khắp nơi.

Vào trận rồi mới biết trận pháp huyền diệu ra sao.

Một mặt Dương Tiễn vận chuyển Bát Cửu Huyền Công chống đỡ áp lực và lôi đình, mặt khác mở thiên nhãn ở mi tâm, cẩn thận tìm

kiếm trận nhãn và chủ trận Tần Hoàn.

Hắn không phải kẻ ngu muội, biết muốn phá trận chỉ có cách đánh bại Tần Hoàn, khiến lão không còn sức duy trì trận pháp.

Tần Hoàn ở trong trận điều khiển, phát hiện dưới Cửu Chuyển Huyền Công của Dương Tiễn, Thiên Tuyệt Trận không phát huy được nhiều tác dụng.

Liền vội vàng thôi động Tam Thủ Phiên, gia tăng sức mạnh trận pháp.

Đồng thời với việc tạo áp lực cho Dương Tiễn, Tần Hoàn cầm bảo kiếm hiện thân, cùng Dương Tiễn đánh thành một đoàn.

Cảnh giới tuy kém Dương Tiễn nhưng nhờ có trận pháp gia trì và làm suy yếu đối thủ, lão miễn cưỡng đánh ngang ngửa.

Chương 158

Hoàng Thiên Hóa, Lôi Chấn Tử và Vũ Cát cũng chọn một trận để tiến vào.

Không như Dương Tiễn, ngoại trừ Vũ Cát ra, những người khác đều rơi vào thế hạ phong tuyệt đối, bị đánh cho tiên quang lập lòe, không thể tự chủ.

Tiệt Giáo bày ra mười trận, mặc cho Xiển Giáo phá, nhưng không trận nào bị phá nổi.

Cứ thế này, màn giao tranh tiên phong coi như Tiệt Giáo đã thắng.

Hai bên đấu đá kịch liệt trong trận mà không hay biết chuyện bên ngoài.

Lúc này, nhìn thấy tình cảnh đó, có một người không ngồi yên được nữa.

Không ai khác chính là Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn!

Văn Thù tế xuất Độn Long Trụ, nhảy vào trận hét lớn: "Thập Tuyệt Trận hay lắm, để ta thử xem!" Lão phóng Độn Long Trụ, đánh thẳng vào mười trận pháp!

"Tên tặc đạo vô liêm sỉ!" Vô Đương Thánh Mẫu quát lớn, cũng lao vào chiến trường, tế xuất Long Hổ Như Ý, va chạm kịch liệt với Độn Long Trụ của Văn Thù!

Vĩ lực của hai bên va chạm khiến nhật nguyệt vô quang, phong vân biến đổi!

Trong trận doanh hai bên đều có đại năng ra tay hộ trì quân trận.

Nhưng những người trên chiến trường thì không may mắn như

vậy.

Tuy Độn Long Trụ không đánh trúng Thập Tuyệt Trận, nhưng cú va chạm mãnh liệt của hai người khiến Thập Tuyệt Trận xuất hiện kẽ hở.

Dương Tiễn và Vũ Cát chớp thời cơ nhảy ra khỏi trận thoát thân.

Còn Hoàng Thiên Hóa và Lôi Chấn Tử vốn đã bị thương, nay vội vã muốn thoát ra nên bị đại trận nghiền nát, vẫn lạc tại chỗ!

Trên Phong Thần Bảng lại thêm hai cái tên của Xiển Giáo!

Văn Thù dẫn Dương Tiễn và Vũ Cát rút lui.

Tuy trở về nhưng lão vẫn kinh hãi khôn nguôi.

Sau cú va chạm với Kim Linh Thánh Mẫu, lão hiểu rõ mình đã bại!

Tiên phong thất bại, phe Tây Kỳ lập tức thu binh, hẹn ngày tái chiến, thề sẽ phá Thập Tuyệt Trận.

Việc thu binh là lẽ thường, khi hai quân giao chiến mà thực lực không quá chênh lệch thì hiếm khi phân định được ngay.

Văn Trọng hào sảng ứng lời.

Từ Chí đứng từ xa nhìn rõ mồn một tất cả.

Y không lo Tây Kỳ đình chiến, mà chỉ lo bọn chúng không đình chiến!

Cứ đình chiến thêm vài lần nữa, khí vận của Xiển Giáo sẽ tụt dốc không phanh.

Có chí bảo trấn áp, Nguyên Thủy cũng khó lòng cứu vãn!

Hai bên dù đã về doanh trại nhưng vẫn không ngừng giao phong ngầm.

Xiển Giáo mất đi hai đệ tử đều là những danh tướng hiển hách,

Văn Trọng sao có thể không vui.

Hắn mời Thập Thiên Quân đến, lần lượt thỉnh giáo sự ảo diệu của Thập Tuyệt Trận.

Đến lượt Diêu Bân, lão cười hắc hắc nói: "Lạc Hồn Trận của ta không phải chuyện đùa, nó đóng sinh môn, mở tử hộ, chứa sát khí thiên địa kết tụ mà thành.

Bên trong có một lá cờ Bạch Chỉ Phiên khắc phù ấn.

Nếu tiên nhân vào trận, chỉ cần lắc cờ, hồn tiêu phách tán, chết ngay tức khắc.

Bất luận là thần tiên nào, vào trận là diệt." Văn Trọng nghe xong diệu dụng của Thập Tuyệt Trận thì lòng mừng rỡ.

"Có các đạo hữu ở đây, Tây Kỳ sớm muộn cũng bị phá!

Dù có triệu giáp binh, ngàn mãnh tướng cũng vô dụng!

Chư vị thực là phúc tinh của đại xã tắc triều Thương ta!" Thập Thiên Quân nghe lời tâng bốc của Văn Trọng thì vô cùng đắc ý.

Chương 159

Diêu Bân nói: "Văn Thái sư đừng lo, ta có một kế có thể không tốn một giọt máu mà bắt được Khương Tử Nha!

Tây Kỳ chỉ là vùng đất nhỏ, đạo hạnh của Khương Tử Nha lại nông cạn, chỉ cần ta vận dụng Lạc Hồn Trận là có thể trực tiếp lấy mạng lão!" "Hai quân giao tranh, chủ soái tử trận, Tây Kỳ tất quân tâm hoán tán, khí vận sụp đổ!" "Nếu bọn chúng muốn liều chết một phen, trong quân ta còn có các vị sư huynh sư tỷ trực tiếp trấn áp!" Văn Trọng nghe xong đại hỉ, vội vàng thảo giáo Diêu Bân.

Diêu Bân tách biệt với mọi người, mở ra một không gian nhỏ.

Lão bố trí Lạc Hồn Trận, tự mình vào trận đắp một gò đất, lập hương án, trên gò đất đặt một người cỏ.

Sau khi chuẩn bị xong, lão viết tên "Khương Thượng" lên người cỏ, trên đầu thắp ba ngọn đèn, dưới chân thắp bảy ngọn đèn.

Mười ngọn đèn này đều có ý nghĩa riêng, ba ngọn trên đầu gọi là Thôi Hồn Đăng, bảy ngọn dưới chân gọi là Xúc Phách Đăng.

Diêu Bân đứng giữa trận, xõa tóc, tay cầm lợi kiếm, chân đạp thiên cương, niệm chú trước đài, vẽ phù ấn giữa không trung.

Mỗi ngày bái ba lần, liên tục bái ba bốn ngày khiến Khương Tử Nha điên đảo, đứng ngồi không yên.

Khương Tử Nha dù sao cũng có khí vận của Xiển Giáo và Tây Kỳ hộ thể, tu vi tuy thấp nhưng chưa đến mức chết ngay.

Nhưng vì quân Tây Kỳ đã bại một trận, khí vận suy lạc, nên việc bái chết lão không phải là không thể.

Diêu Bân bái tiếp đến mười bốn mười lăm ngày, trực tiếp bái đi

nhị hồn tứ phách của Tử Nha.

Khương Tử Nha lâm vào trạng thái hôn trầm, không còn tâm trí đánh trận, mỗi ngày chỉ nằm ngủ trong trướng.

Thấm thoát đã qua hai mươi ngày.

Diêu Bân bái đi nhị hồn lục phách, chỉ còn lại một hồn một phách cuối cùng.

Đêm hôm sau, lão bái nốt hồn phách đó ra khỏi nê hoàn cung.

Khương Tử Nha mất hết hồn phách, thân xác nằm bất động trong quân trướng!

Quân Tây Kỳ nhất thời hoảng loạn.

Một hồn một phách của Khương Tử Nha bay ra ngoài, vì vẫn còn chấp niệm với trường sinh nên bay thẳng về hướng núi Côn Luân.

Lúc này, Nam Cực Tiên Ông đang ở dưới núi hái linh dược để luyện đan, bỗng thấy một hồn phách bay tới.

Nhìn kỹ lại thì đại kinh thất sắc.

Đó chính là Khương Tử Nha, người chủ trì phong thần, thừa tướng Tây Kỳ!

Nam Cực Tiên Ông vội vàng hộ trì hồn phách đó, định mang lên núi gặp Nguyên Thủy.

Chưa kịp động thân thì không gian xung quanh đã bị thay đổi, lão thấy mình đã đứng trong Ngọc Hư Cung, trước mặt Nguyên Thủy.

Nam Cực Tiên Ông vội bái kiến và thỉnh an Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy nhẹ phất tay, nhị hồn lục phách của Khương Tử Nha bay vào lòng bàn tay lão.

Lão vận pháp lực, đánh nhị hồn lục phách đó vào một hồn một

phách cuối cùng.

Hồn phách Khương Tử Nha rùng mình tỉnh lại.

Thấy Nguyên Thủy, lão vội bái tạ: "Đa tạ Sư tôn cứu mạng!" Nguyên Thủy phất tay, một luồng thanh phong bao bọc lấy hồn phách Khương Tử Nha.

"Mệnh trung ngươi phải chịu kiếp nạn này, nay kiếp đã hóa giải, hãy tiếp tục xuống núi đi." Khương Tử Nha khấu tạ Nguyên Thủy, theo luồng thanh phong trở về quân trướng Tây Kỳ.

Trước giường của lão, đám người Xiển Giáo đang vây quanh lo lắng tìm cách cứu chữa.

Quảng Thành Tử nhìn thân xác mất hồn của Khương Tử Nha mà thở dài.

"Sư đệ mất hồn phách, nhưng hai quân đang giao chiến, không thể không có người cầm trịch." "Hay là để Dương sư điệt vận Bát Cửu Huyền Công, hóa thành hình dáng của sư đệ để ổn định quân tâm." Dương Tiễn nghe vậy giật mình, vội xua tay: "Vạn lần không thể!" Chưa kịp nói tiếp thì một giọng nói nhàn nhạt truyền vào tai mọi người.

"Tử Nha đã về, chư vị sư huynh hãy yên tâm!" Tam hồn thất phách nhập vào nhục thân, Khương Tử Nha ngồi dậy, không còn vấn đề gì nữa.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm chúc mừng lão.

Đúng lúc đó, bỗng có tiếng gõ cửa.

Từ ngoài bước vào một nam tử trẻ tuổi mặc đạo bào, toàn thân không thấy chút dao động pháp lực nào, nhưng lại có hương đan dược thoang thoảng tỏa ra.

Chương 160

Quảng Thành Tử thấy người này liền vui mừng: "Huyền Đô sư huynh, huynh đến thật đúng lúc, Tử Nha vừa mới tỉnh!" Huyền Đô vô diện biểu tình gật đầu: "Ta đã tra rõ, chứng trạng của Khương sư đệ là do Lạc Hồn Trận trong Thập Tuyệt Trận gây ra." "Thập Tuyệt Trận uy lực phi phàm, nếu chúng ta không ra tay thì không ai phá được." "Nhưng nếu ta trực tiếp ra tay, e là sẽ bị đám người Tiệt Giáo kia chớp thời cơ." "Ta biết có một người có thể giúp phá Thập Tuyệt Trận." "Người đó không ai khác chính là Phó giáo chủ Xiển Giáo, Nhiên Đăng đạo hữu!" Dứt lời, trên không trung xuất hiện một đạo nhân cưỡi hươu đạp mây, hương thơm ngào ngạt.

Chính là Nhiên Đăng đạo nhân!

Nhiên Đăng vào trướng, đồ chúng Xiển Giáo phân phân bái kiến.

Nhiên Đăng cũng từng nghe đạo tại Tử Tiêu Cung, pháp lực đã ở đỉnh phong Chuẩn Thánh.

Đám Kim Tiên Xiển Giáo đều từng nghe lão giảng đạo, nên phải tôn xưng một tiếng lão sư.

Nhiên Đăng vào chỗ rồi nói: "Ta tới đây vì ba việc.

Thứ nhất là thay Tử Nha chấp chưởng phù ấn.

Thứ hai là giúp chư vị giải cứu kiếp nạn này.

Thứ ba là ý niệm của ta.

Tử Nha, hãy trao phù ấn cho ta." Nhiên Đăng không chút khách khí thu lấy phù ấn của Khương Tử Nha, rồi truyền thụ phương pháp phá trận.

Có Nhiên Đăng chỉ điểm, lòng người đại định.

Đúng lúc Văn Trọng sai Đặng Trung đưa chiến thư, Khương Tử Nha liền hẹn Tiệt Giáo ba ngày sau khai chiến.

Đôi bên đều hiểu trận này sẽ quyết định thắng bại.

Lần này không ai có thể lui bước.

Cường giả hai bên đã xuất hiện gần hết, nếu lui một lần nữa thì ảnh hưởng sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Ba ngày sau, quân mã hai bên lại dàn trận.

Thập Tuyệt Trận bày ra trên chiến trường vô cùng chói mắt.

Lần này giao thủ không còn là thăm dò nữa.

Các Kim Tiên Xiển Giáo theo sự sắp xếp của Nhiên Đăng trực tiếp vào trận.

Phía Tiệt Giáo, Vô Đương, Kim Linh, Quy Linh tam vị Thánh mẫu cùng Tam Tiêu cũng lập tức ra mặt ngăn cản.

Nhưng Nhiên Đăng trên cao vận pháp lực, đánh ra sáu đạo tiên quang chặn đứng sáu nữ tiên Tiệt Giáo.

Quần tiên Xiển Giáo xông vào trận nhưng lập tức ngớ người.

Bởi vì trấn giữ trong trận không phải Thập Thiên Quân.

Thập Thiên Quân đang ổn định trận đồ, mười trận hợp nhất, nhưng đứng đó lại là một thanh niên đạo nhân tay cầm kim tiên, đang cười như không cười nhìn bọn họ.

Quảng Thành Tử cơ mặt giật giật, quát lớn: "Quả nhiên, Triệu Công Minh đích thân nhập trận!" "Trách không được người của Tiệt Giáo lại to gan như vậy!" Triệu Công Minh lúc này là Tứ Ngự của Thiên Đình, có khí vận Thiên Đình gia trì, tu vi đã ở đỉnh phong Đại La Kim Tiên.

Nay chỉ thiếu một bước là đột phá Chuẩn Thánh.

Dựa vào địa lợi của Thập Tuyệt Trận để đấu với Xiển Giáo, dù không thắng chắc cũng đủ sức kiềm chân bọn họ.

Triệu Công Minh cười hắc hắc, ném ra một món linh bảo.

Cửu Long Ly Hỏa Tráo!

Đây vốn là thứ Từ Chí đoạt được từ chỗ Thái Ất năm xưa, nay y cho Triệu Công Minh mượn để trấn giữ Thập Tuyệt Trận.

Cửu Long Ly Hỏa Tráo phình to, diễn hóa ra một phương thiên địa, nhốt chặt các Kim Tiên Xiển Giáo vào trong.

Món bảo bối này bọn họ vốn đã quá quen thuộc, vì nó vốn là đồ của Xiển Giáo.

Quảng Thành Tử sắc mặt âm trầm, nộ hỏa muốn bùng nổ.

Lão lại nhớ tới chiến tích một địch mười hai của Từ Chí năm xưa.

Bây giờ hay thật, đến lượt Triệu Công Minh cũng cưỡi lên đầu lên cổ bọn họ sao?!

"Giết hắn trước, đưa hắn lên Phong Thần Bảng rồi chúng ta mới phá trận!" "Nếu hắn đã thích làm quan Thiên Đình, thì cho hắn làm cả đời luôn!" "Ta muốn xem xem Triệu Công Minh lấy đâu ra gan mà dám đấu với mười một người chúng ta!" Quảng Thành Tử không nói hai lời, trực tiếp tế xuất Phiên Thiên Ấn đập xuống!

Chương 161

Các Kim Tiên khác cũng không kém cạnh, đồng loạt phóng linh bảo đánh về phía Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh biết nhiệm vụ của mình là kiềm chân bọn họ, nên không dại gì đánh trực diện.

Lão toàn lực thôi động Cửu Long Ly Hỏa Tráo, phối hợp với uy lực Thập Tuyệt Trận để vây khốn mười một Kim Tiên.

Trong nhất thời, mười một Đại La hợp lực cũng không phá nổi Cửu Long Ly Hỏa Tráo.

Nếu Phiên Thiên Ấn trong tay Quảng Thành Tử là bản gốc chế từ núi Bất Chu thì có lẽ đã phá được, nhưng bản này là do Nguyên Thủy luyện từ dược liệu quý nên uy lực kém hơn một bậc.

Nhân lúc Triệu Công Minh và Thập Thiên Quân cầm chân Kim Tiên đối phương, trận chiến bên ngoài Thập Tuyệt Trận cũng nổ ra.

Binh sĩ hai bên lao vào cấu xé nhau.

Vô Đương, Kim Linh, Quy Linh và Tam Tiêu liên thủ đấu với Nhiên Đăng.

Sáu nàng tuy đều là Đại La, nhưng Nhiên Đăng là Chuẩn Thánh đỉnh phong từng nghe đạo tại Tử Tiêu Cung, nên cuộc chiến vô cùng gian nan.

Tam Tiêu nhìn nhau, lập tức tách khỏi chiến trường.

Khi Nhiên Đăng định chớp thời cơ bắt lấy ba vị Thánh mẫu thì tim lão bỗng đập mạnh!

Với tu vi Chuẩn Thánh, cảm ứng từ tâm linh như vậy chắc chắn là

điềm báo chẳng lành.

Nhiên Đăng không chút do dự, tế xuất linh bảo bản mệnh Linh Cữu Đăng hộ thể, đồng thời ẩn thân đi.

Sáu nữ tiên Tiệt Giáo nhất thời không thấy lão đâu.

Với tu vi của lão, có thể lão đang ở một tầng trời khác hoặc ẩn trong một cõi tu di nào đó.

Nhưng Tam Tiêu không quản nhiều như vậy!

Nếu lão không ra, các nàng sẽ giết sạch đám đồ chúng còn lại!

Ba nàng lập tức bày ra Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận, định đem các đệ tử ngoại môn và tam đại của Xiển Giáo giết sạch!

Cảm nhận uy thế của trận pháp, Nhiên Đăng hiểu rằng đây là một đại trận có thể làm lão bị thương, chứ đừng nói đến đám đồ đệ kia.

Nếu để Cửu Khúc Hoàng Hà Trận bao phủ, Xiển Giáo sẽ nguyên khí đại thương!

Nhiên Đăng lộ diện, lấy ra một pháp bảo hình thước, dốc toàn lực đánh về phía Tam Tiêu.

Chỉ cần phá ngang việc bày trận là sẽ hết đe dọa!

Nhưng mưu tính của lão làm sao dễ dàng thành công?

Một đạo kiếm quang bay tới, trực tiếp đánh bật Càn Khôn Thước.

Nhiên Đăng kinh hãi, Tiệt Giáo lại có người ngăn được đòn toàn lực của lão!

Chẳng lẽ là Từ Chí?!

Từ Chí bấy lâu nay không xuất thế, ngoại trừ việc giết Thái Ất chân nhân thì không có động tĩnh gì khác.

Nếu y thực sự ở đây, liệu lão có bảo vệ được đệ tử Xiển Giáo

thoát khỏi tay y không?

"Tiệt Giáo Đa Bảo, hôm nay muốn thảo giáo đạo huynh một phen!" Chưa đợi Nhiên Đăng định thần, một tiếng cười vang lên, Đa Bảo khoác đế bào của Ngũ Phương Đại Đế, tay cầm trường kiếm đứng trước mặt Nhiên Đăng.

Khí tức tỏa ra rõ ràng là một vị Chuẩn Thánh đại năng!

Không phải Chuẩn Thánh thông thường, mà là một Chuẩn Thánh đã đột phá từ lâu!

Thanh kiếm trên tay lão tỏa ra sát khí thị huyết hung bạo.

Đó chính là Thanh Bình Kiếm mượn từ tay Từ Chí!

Nhiên Đăng tuy không sợ nhưng biết có Đa Bảo cản đường, lão không thể ngăn cản Tam Tiêu và ba vị Thánh mẫu được nữa.

Đa Bảo ở Địa Phủ đã lâu chưa được động thủ nên vô cùng ngứa ngáy, cầm Thanh Bình Kiếm lao vào đánh!

Nhiên Đăng cũng không vừa, Linh Cữu Đăng cháy lên U Minh Quỷ Hỏa, vừa hộ thân vừa phân thân vạn thiên trước mặt Đa Bảo, định thiêu đốt hồn phách lão!

Chương 162

Đa Bảo chiến ý hừng hực, tiếng kiếm minh thanh thúy vang thấu ba mươi ba tầng trời.

Lão vung kiếm xé toạc không gian, cùng Nhiên Đăng bước vào một thế giới khác.

Cả hai đều là Chuẩn Thánh, nếu đánh hết sức ở đây, dư ba của trận chiến có lẽ sẽ khiến không ai trên chiến trường sống sót nổi!

Thấy Đa Bảo đã kéo Nhiên Đăng đi, mắt Tam Tiêu sáng rực.

Vô Đương, Kim Linh, Quy Linh hộ pháp để ba nàng toàn lực thi triển.

Chẳng mấy chốc, một tòa đại trận sừng sững hiện ra.

Tam Tiêu đồng loạt hạ xuống, nhốt hết đồ chúng Xiển Giáo còn lại vào trong!

Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận mà Tam Tiêu bày ra chính là trận pháp khiến Nhiên Đăng cũng phải kinh hãi, trận pháp này về sau nổi danh hiển hách vì đã đánh cho Xiển Giáo tan tác.

Đây là đỉnh cấp trận pháp trong Hồng Hoang, không biết khởi đầu cũng chẳng thấy kết thúc.

Bên trong chứa tiên thiên bí mật, sinh tử cơ quan.

Bên ngoài án theo Cửu Cung Bát Quái, ra vào có môn hộ, tiến thoái liên hoàn, vô cùng có quy tắc.

Dù là Đại La Kim Tiên vào trận này cũng phải thần tiêu phách tán!

Nhờ trận này, Tam Tiêu có thể luyện hóa toàn bộ quân Xiển Giáo!

Quần tiên Xiển Giáo vào trận lập tức kêu khóc thảm thiết.

Những đệ tử đỉnh tiêm như Dương Tiễn, Vũ Cát còn miễn cưỡng chống đỡ, còn những kẻ tu vi thấp hơn thì ngũ khí trong ngực lập tức bị tiêu dung, sắp sửa mất mạng.

Vào giây phút then chốt, những đệ tử được Nguyên Thủy kỳ vọng đều tỏa ra một luồng tiên quang.

Đó chính là tiên quang mà Nguyên Thủy đã để lại trên người họ!

Ban đầu tiên quang này dùng để bảo vệ họ trước Từ Chí, nay lại phát huy tác dụng giúp họ giữ mạng trong trận.

Từ Chí đột ngột mở mắt!

Y nhìn xuyên qua đại trận, thấy rõ tình hình bên trong.

Y biết, để phá Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, Nguyên Thủy tất sẽ phải đích thân ra tay!

Nếu đã vậy, thì y cũng phải xuất thủ rồi!

Quả nhiên, khi tiên quang trên người quân Xiển Giáo rực sáng, một luồng uy áp hạo hãn vô biên giáng xuống chiến trường.

Chỉ riêng uy áp này đã khiến các tu sĩ kinh hồn bạt vía.

Thập Tuyệt Trận vốn khiến Xiển Giáo thúc thủ vô sách nay trực tiếp bị uy thế ép vỡ, mười một Kim Tiên thoát được ra ngoài.

Triệu Công Minh vội dùng Cửu Long Ly Hỏa Tráo bảo vệ mình và Thập Thiên Quân, Từ Chí cũng âm thầm truyền một đạo pháp lực hỗ trợ.

Ba vị Thánh mẫu cũng liên thủ chống đỡ uy áp.

Người thoải mái nhất chính là Tam Tiêu, vì các nàng có Cửu Khúc Hoàng Hà Trận hộ thể.

Nhưng tình hình cũng không mấy khả quan, vì đại trận phải dồn

lực chống đỡ uy áp của Thánh nhân nên sức tấn công yếu đi hẳn.

Nguyên Thủy từ núi Ngọc Hư trực tiếp giáng lâm, chỉ bằng uy áp Thánh nhân đã xoay chuyển cục diện!

Mười một Kim Tiên bắt đầu đuổi đánh Triệu Công Minh và Thập Thiên Quân, khiến họ chỉ còn biết vừa đánh vừa chạy.

Trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, đệ tử Xiển Giáo cũng không còn nguy hiểm, bắt đầu phá trận từ bên trong.

Nguyên Thủy đưa tay chỉ một cái, định phá tan đại trận để cứu đệ tử, sau đó mới tính sổ với Tiệt Giáo.

Nhưng ngay khi lão định ra tay, từ trong doanh trại quân Thương vang lên một tiếng cười nhẹ.

"Sư thúc ra tay bắt nạt tiểu bối như vậy, e là không hay cho lắm?" "Hay là để sư điệt cùng sư thúc đấu một trận, sư thúc thấy thế nào?" Sắc mặt Nguyên Thủy lập tức âm trầm.

Lão không ngờ Từ Chí cũng có mặt ở đây.

Chương 163

Cái miệng của Từ Chí thật là khiến người ta khó chịu!

Trước tiên gọi một tiếng sư thúc, sau đó chỉ trích lão lấy lớn hiếp nhỏ, rồi lại đòi khiêu chiến.

Điều này chẳng khác nào rêu rao với thiên hạ rằng Xiển Giáo chỉ giỏi bắt nạt kẻ yếu, còn Tiệt Giáo lại dám khiêu chiến cấp trên!

Nguyên Thủy hừ lạnh: "Chớ có múa mép khua môi, ngươi đã dám động đến đệ tử ta thì hãy chuẩn bị gánh chịu nhân quả đi!" Lão đấm ra một quyền, trời đất rung chuyển, bao trùm cả doanh trại quân Thương!

Từ Chí ra tay hóa giải cú đấm, bảo vệ doanh trại, rồi lướt tới trước mặt Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy không nói hai lời, tế xuất Chư Thiên Khánh Vân trên đầu.

Đây là món bảo vật hóa thành từ hạo nhiên chính khí trong tim Bàn Cổ đại thần, phẩm cấp ngang hàng Tiên Thiên Chí Bảo.

Trước khi hợp đạo, Hồng Quân đã ban cho Nguyên Thủy để phòng thân.

Có bảo vật này trên đầu, lão đã lập vào thế bất bại, vạn pháp không thể xâm phạm.

Nguyên Thủy vừa ra tay đã dùng chí bảo phòng ngự, chứng tỏ lão coi Từ Chí là đại địch.

Từ Chí cũng không chịu kém cạnh, tay vẫy một cái, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Ly Địa Diễm Quang Kỳ và Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ hiện ra xung quanh, dưới chân là Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch

Liên.

Cả hai đều chuẩn bị dốc toàn lực!

Nguyên Thủy ra tay trước, đánh ra một đạo phù ấn về phía Từ Chí.

Đồng thời, lão bố trí tầng tầng phòng ngự xung quanh, chia cắt không gian thành vô số mảnh nhỏ để ngăn Từ Chí áp sát.

Lão biết muốn thắng Từ Chí thì không được để y lại gần!

Một khi bị áp sát, Từ Chí triển khai Nhân Đạo Lĩnh Địa, cấm tuyệt khả năng mượn lực thiên địa của Thánh nhân, thì thực lực của lão sẽ giảm sút nghiêm trọng!

Từ Chí thấy vậy cũng hơi bất ngờ.

Xem ra Nguyên Thủy đã nghiên cứu rất kỹ cách đối phó với y.

Nhưng thế này vẫn chưa đủ!

Từ Chí phân thân ra bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử, đồng loạt áp sát Nguyên Thủy.

Bản thể của y thì lấy ra một món bảo vật mà Nguyên Thủy không có.

Thí Thần Thương!

Thứ có thể thương tổn đến nguyên thần của Thánh nhân!

Bảo vật trên người Từ Chí còn nhiều hơn cả số thứ được chia ở Phân Bảo Nhai.

Bao năm qua y luyện chế không biết bao nhiêu thứ, lẽ nào lại không luyện Thí Thần Thương sao?!

Năm xưa y đánh bị thương Chuẩn Đề là nhờ nắm bắt thời cơ khi lão thất thần, nay cầm Thí Thần Thương trên tay, Nguyên Thủy cũng

phải dè chừng!

Nguyên Thủy nhìn Thí Thần Thương, thầm may mắn vì đã tế xuất Chư Thiên Khánh Vân trước.

Lão rung động pháp lực, tiêu diệt từng Huyết Thần Tử định lại gần.

Từ Chí cũng không trông mong gì vào đám Huyết Thần Tử đó, chỉ cần chúng khiến Nguyên Thủy phân tâm là đủ.

Từ đóa Tịnh Thế Bạch Liên dưới chân, một vệt máu đỏ hiện ra, y thôi động kim đan trong người, chỉ tay về phía Nguyên Thủy.

Sắc mặt Nguyên Thủy đại biến!

Từ Chí đang dùng Thiên Địa Nghiệp Lực để đánh lão!

Lão đã đánh giá thực lực của Từ Chí cực cao, nhưng không ngờ y lại có loại thần thông này!

Trên đầu Nguyên Thủy hiện ra tam hoa, từng luồng thanh quang rủ xuống để tiêu trừ nghiệp lực của Từ Chí!

Cũng may lão là Thánh nhân, nếu là Chuẩn Thánh nào khác bị nghiệp lực quấn thân trong đại kiếp thì đã bị kiếp khí nghiền nát rồi!

Màn thăm dò đầu tiên, Từ Chí chiếm ưu thế nhẹ!

Chương 164

Nhân lúc Nguyên Thủy đang bận tiêu trừ nghiệp lực, Từ Chí mới chính thức ra tay, một thương đâm xuyên qua tầng tầng không gian, hướng thẳng về phía mi tâm của Nguyên Thủy!

Nếu đâm trúng, dù là Thánh nhân như Nguyên Thủy cũng sẽ bị tổn thương nguyên thần!

Từ Chí chớp lấy thời cơ khi Nguyên Thủy đang xử lý Huyết Thần Tử để đột phá phòng ngự, đâm tới một thương.

Nguyên Thủy nhìn mũi thương đó, trong lòng nảy ra vô số ý niệm.

Nhất thương này, nếu chỉ dùng phương pháp thông thường thì không thể né được.

Thời gian, không gian hay ngũ hành phòng ngự đều không có nhiều ý nghĩa.

Nhưng Nguyên Thủy làm sao dễ đối phó như vậy?!

Lão nhả ra một luồng khí nửa giống linh lực nửa không, hóa thành thực chất quấn chặt lấy mũi thương, làm giảm tốc độ của nó!

Nhưng như thế vẫn chưa đủ!

Thân ảnh Nguyên Thủy bắt đầu hư hóa, lão đưa tay vào dòng trường hà thời gian, lôi ra một vị Đại La Kim Tiên.

Đó là một Đại La của Yêu tộc đã chết trong trận chiến Vu - Yêu!

Nhưng Nguyên Thủy đã lôi hắn từ quá khứ ra.

Vì xuyên không nên vị yêu nhân này đang tan biến cực nhanh do phạm vào quy tắc thiên địa.

Nhưng Nguyên Thủy đã dùng hắn để chặn mũi thương của Từ

Chí trong một tích tắc.

Một tích tắc là quá đủ!

Nguyên Thủy ấn vị Đại La Yêu tộc đó vào mũi Thí Thần Thương!

Vị Yêu tộc đó hoàn toàn tan biến, từ quá khứ, hiện tại đến vị lai đều không còn tồn tại, mọi dấu vết trong Hồng Hoang bị xóa sạch!

Từ Chí nheo mắt lại.

Không hổ danh là Thánh nhân!

Thật là khó đối phó!

Sau khi đỡ được một thương, Nguyên Thủy lật tay đánh nát không gian xung quanh y và Từ Chí.

Chiếm được một chút ưu thế, lão lập tức kéo Từ Chí rời khỏi vùng không gian này.

Nguyên Thủy định vừa đánh vừa để mắt đến đồ đệ, nhưng không ngờ Từ Chí lại khó nhằn đến thế, nhất là khi y có Thí Thần Thương!

Bất đắc dĩ, lão phải đưa Từ Chí đến một không gian khác để chiến đấu!

Sau khi hai người rời đi, từ quân Tây Kỳ lại có một người bay ra.

Chính là Huyền Đô!

Dưới sự bồi dưỡng của Lão Tử, nay hắn đã có tu vi Chuẩn Thánh!

Sự xuất hiện của hắn lập tức đảo ngược cục diện, Tiệt Giáo rơi vào thế yếu.

Ba vị Thánh mẫu phải đi giúp Triệu Công Minh chống lại mười một Kim Tiên.

Huyền Đô vừa ra mặt đã tế xuất Bát Quái Tử Kim Lô, thu Cửu

Khúc Hoàng Hà Trận vào lò định luyện hóa Tam Tiêu!

Lúc này đại trận đang lung lay vì dư ba trận chiến của Thánh nhân, nên Huyền Đô mới dễ dàng thành công.

Dù vậy hắn cũng không lơ là.

Huyền Đô đánh ra một luồng tiên quang huyền diệu vào lò, khiến uy thế của nó tăng vọt, cuối cùng phá vỡ được đại trận!

Huyền Đô thả đám đệ tử Xiển Giáo ra, rồi tiếp tục dùng lò luyện Tam Tiêu!

Hắn chờ đến tận bây giờ mới ra tay là để nhất cử thành danh, biến Nhân Giáo thành cứu tinh của Xiển Giáo, khiến danh tiếng vang dội để dễ bề truyền giáo, tăng thêm khí vận.

Đúng lúc đó, Huyền Đô nghe thấy một giọng nói khiến hắn run rẩy.

Chương 165

"Huyền Đô hay lắm, dám vác mặt đến trước mặt ta sao?!" "Mọi chuyện khác ta không quản, nhưng trận này Huyền Đô nhất định phải chết!" Đó là giọng của Từ Chí!

Giọng nói từ một thế giới nào đó truyền về, vang vọng khắp chiến trường!

"Hừ!" Huyền Đô lạnh hừ một tiếng, đánh tan dư âm giọng nói của Từ Chí.

Với tu vi Chuẩn Thánh, hắn không dễ bị dọa.

"Ha ha!" Một tiếng cười lớn sảng khoái vang khắp chiến trường.

"Cuối cùng cũng được ra tay, suýt chút nữa thì nghẹn chết ta rồi!" Một thanh niên đạo nhân trông khá hài hước, cõng trên lưng một cái mai rùa khổng lồ hiện ra trước mặt Huyền Đô.

Hắn vẫy tay, cái mai rùa bay vào Bát Quái Tử Kim Lô để bảo vệ Tam Tiêu.

Thanh niên đạo nhân chắp tay với Huyền Đô, cười tươi rói không chút sát khí: "Tiệt Giáo tam đại đệ tử, thân truyền của Từ Chí, Nguyên Quy bái kiến Huyền Đô sư thúc." Huyền Đô nhìn hắn mà da đầu tê dại.

Tu vi của tên Nguyên Quy này không hề thấp, đã ở sơ kỳ Chuẩn Thánh, đủ để tung hoành.

Nhưng điều khiến Huyền Đô sợ hãi không phải tu vi, mà là công đức thanh quang nồng đậm trên người hắn muốn làm mù mắt lão!

Ở Hồng Hoang này, ngoại trừ các Thánh nhân, lão chưa từng thấy ai có lượng công đức hộ thể khổng lồ đến vậy!

Với công đức thế này, nếu không phải con ruột của Thiên Đạo thì cũng là con nuôi chứ chẳng chơi.

Đánh thế quái nào được?!

Huyền Đô định bỏ qua Nguyên Quy để tấn công các đệ tử Tiệt Giáo khác.

Nhưng Nguyên Quy lập tức hiện ra một pháp tướng Huyền Quy khổng lồ đánh tới.

Huyền Đô bấy giờ mới nhận ra hắn là ai.

Đó chính là vị Huyền Quy năm xưa đã tự nguyện hiến bốn chân để chống trời!

Thấy pháp tướng Huyền Quy há miệng định cắn, Huyền Đô chỉ đành vận bảo pháp hộ thân.

Nguyên Quy cứ đứng đó cười hì hì, mặc kệ Huyền Đô phòng ngự thế nào, hắn chỉ điều khiển pháp tướng liên tục quấy rối.

Huyền Đô bực mình định đánh lùi Nguyên Quy, nhưng vừa mới ra tay thì trời đất bỗng biến sắc!

Một đạo lôi quang giáng thẳng xuống đầu Huyền Đô!

Nghiệp lực và nhân quả trên người hắn bỗng chốc tăng vọt!

Trong khi đó, Nguyên Quy và pháp tướng của hắn chẳng hề hấn gì.

Huyền Đô muốn bỏ chạy, không muốn đánh với tên này nữa.

Đánh hắn không rụng một sợi lông mà mình lại bị thiên lôi hỏi thăm, đánh đấm gì nữa?!

Nguyên Quy nhịn bấy lâu nay mới được ra tay, làm sao để lão chạy thoát?

Hắn phân thân vạn thiên, bao vây mọi phương vị, không gian của Huyền Đô.

Đây là cách đánh vô lại nhất.

Huyền Đô muốn thoát thì phải ra tay, mà hễ ra tay là bị phạt, không ra tay thì bị Nguyên Quy đánh.

Nguyên Quy tha hồ biểu diễn đủ loại tiên pháp linh bảo lên người Huyền Đô, chơi đùa đến là vui vẻ.

Huyền Đô chỉ biết bị động phòng thủ, cắn răng chịu trận!

Nguyên Quy vừa xử lý Huyền Đô vừa cứu Tam Tiêu ra, sau đó bắt đầu dọn dẹp đám đệ tử Xiển Giáo còn lại.

Hắn không giết ai mà chỉ vây khốn Huyền Đô, vì biết đây là kẻ Từ Chí đã điểm danh phải chết.

Hắn để dành Huyền Đô cho Từ Chí!

Chỉ không biết trận chiến giữa Từ Chí và Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện ra sao rồi!

Từ Chí lúc này đang giao thủ với Nguyên Thủy Thiên Tôn trong khe hở không gian!

Chương 166

Hai người không biết đã giao thủ bao nhiêu lần, vô số tiên pháp được đánh ra, đôi bên có thắng có bại.

Không biết bao nhiêu thế giới đã sinh thành hoặc bị hủy diệt trong lúc hai người giao thủ.

Cả hai đều dốc toàn lực, vô số đạo vận lưu chuyển tung hoành bên trong.

Nếu để một Đại La Kim Tiên bình thường nhìn vào đạo vận để lại khi hai người giao thủ, nếu không đột phá tại chỗ thì cũng sẽ phát điên!

May mà hai người không ở Hồng Hoang!

Cấp bậc giao thủ này không phải là thứ Thiên Đạo Hồng Hoang nguyện ý gánh chịu!

Nếu hai người giao thủ ở Hồng Hoang, công đức và khí vận trên thân đều sẽ giảm mạnh!

Từ Chí chủ công, tế ra các loại linh bảo, truy đuổi Nguyên Thủy mà đánh mạnh.

Nguyên Thủy thì không ngừng lấp lóe, chuyển biến trong vô số khe hở thời không để chống đỡ thế công của Từ Chí, chỉ thỉnh thoảng mới ra tay, không chính diện va chạm với Từ Chí.

Có âm mưu!

Trong lòng Từ Chí, ý niệm này ngày càng lớn.

Với tính khí của Nguyên Thủy, nếu giao thủ chắc chắn sẽ dốc toàn lực mạnh mẽ tấn công!

Bởi lẽ thực lực hai người chỉ trong khoảng tám lạng nửa cân, Nguyên Thủy thậm chí còn mạnh hơn một chút!

Nếu Từ Chí không tung ra kỳ chiêu thì khó mà chiến thắng hay đả thương được Nguyên Thủy.

Cách thức giao thủ hiện tại căn bản không giống Nguyên Thủy.

Trừ phi, Nguyên Thủy có bố trí sâu xa hơn!

Thứ có thể khiến Nguyên Thủy nén tính khí lại để bố trí tuyệt đối không hề yếu!

Dù không thể đánh chết Từ Chí thì cũng định làm hắn trọng thương!

Từ Chí nghĩ vậy, lập tức tung ra mười hai phần lực đạo, tiếp tục mãnh công Nguyên Thủy.

Muốn dùng bài tẩy sao, ta cũng có!

Chưa chắc đã yếu hơn Nguyên Thủy bao nhiêu!

Nếu ngay cả chút can đảm liều mạng cũng không có thì tu hành cái gì, chứng đạo cái gì!

Một đường đi tới, ta đều dũng mãnh tiến lên, phá vỡ mọi trở ngại!

Nguyên Thủy nhẫn nhịn thế công của Từ Chí, âm thầm đo đạc vị trí.

Quả thực có bố trí!

Từ khoảnh khắc Từ Chí ra tay giết Thái Ất, lão đã bắt đầu bố trí!

Để không bị ai nhận ra, lão thậm chí mông tế cả thiên cơ.

Chỉ có khi giao thủ với Từ Chí mới có thể thông qua bí pháp đo đạc không gian nơi bố trí.

Không gian này không ngừng biến đổi phương vị, giờ đây đã rất

gần, có thể hành động trước khi nó biến đổi lần tới!

Nguyên Thủy đột ngột ra tay, dẫn dắt Từ Chí cùng tiến vào một vùng không gian xám xịt.

Bên trong là một Đại Thiên thế giới đổ nát.

Nguyên thần của Từ Chí quét qua toàn bộ thế giới, không phát hiện được một chút sinh cơ nào.

Địa Thủy Hỏa Phong đều suy bại không còn tồn tại.

Chỉ còn lại một khoảng hư không vô tận, diễn hóa ra sự xám xịt vô biên.

Từ Chí vừa tiến vào không gian này, nó đã hoàn toàn bị phong tỏa, toàn bộ không gian được cưỡng ép ổn cố đến mức có thể chịu được sự ra tay của đại năng cấp bậc Thánh nhân.

Đại thủ bút!

Chương 167

Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng thủ pháp luyện khí luyện hóa cả Đại Thiên thế giới này!

Lão luyện hóa vách ngăn không gian thế giới này thành cấp bậc Hậu thiên đỉnh cấp linh bảo!

Không hổ là đỉnh phong của luyện khí chi đạo!

Không chỉ có vậy!

Trong không gian này, ngoài Nguyên Thủy ra còn có hai người khác!

Không phải ai khác, cả hai cũng là Nguyên Thủy!

Lần lượt là Nguyên Thủy của quá khứ và tương lai!

Không chỉ đám người Tây Phương Giáo mới biết chơi chiêu này, hiện tại với khái niệm tương lai, thân là Thánh vị Nguyên Thủy chơi còn cao siêu hơn nhiều.

Nguyên Thủy để trấn sát Từ Chí quả là tốn không ít tâm sức!

Không chỉ luyện chế thế giới này thành thứ có thể sánh ngang Hậu thiên đỉnh cấp linh bảo, còn giúp thế giới này che đậy thiên cơ, dời cả khứ thân và vị thân tới đây.

Đương nhiên, sức mạnh mà hai Nguyên Thủy kia truyền ra không đạt tới cấp bậc Thánh nhân.

Nếu dám mượn sức mạnh Thánh nhân của Nguyên Thủy quá khứ và tương lai, Thiên Đạo tuyệt đối sẽ phát hiện!

"Hôm nay, ngươi chết ở đây đi!" Hiện tại thân của Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng, lấy ra một kiện linh bảo.

Trấn Thiên Quan!

Trấn Thiên Quan là thiên đạo đệ nhất hung sát dị bảo, cùng mạch với Lục Hồn Phiên và Vẫn Thánh Đan.

Nó do nguyên thần và tinh huyết của Đại Đạo Thiên Ma hóa thành, là bảo vật vô thượng có thể phong ấn Thiên Đạo Thánh nhân.

Một khi vào trong Trấn Thiên Quan, thần thông Thánh nhân đều vô dụng!

Chỉ cần sau bốn mươi chín ngày, Thiên Đạo Thánh nhân sẽ bị phong ấn vĩnh viễn.

Lão biết rõ, bố trí như vậy cũng khó giết được Từ Chí.

Giết được thì đã sao, Từ Chí có thể dùng hậu thủ chuyển thế trọng tu!

Từ Chí tuy không phải Thánh nhân nhưng cũng sánh ngang Thánh nhân.

Ở tầng thứ này, muốn giết chết hẳn gần như là chuyện không thể.

Chỉ có trấn áp Từ Chí mới là phương pháp chính xác!

Khứ thân và vị thân của Nguyên Thủy đồng thời nhảy lên, hợp nhất với hiện tại thân, tất cả hội tụ vào bản thể.

Uy thế trên người Nguyên Thủy một lần nữa bùng nổ!

Pháp lực mang theo từ khứ thân và vị thân chỉ là một phần không đáng kể.

Nói trắng ra, chỉ cần không mang pháp lực cấp Thánh nhân thì không có tác dụng lớn.

So với cấp bậc Thánh nhân thì chút đó chỉ như muối bỏ bể.

Thứ thực sự quan trọng là sự chồng chất về mặt khái niệm!

Khái niệm tam hợp nhất Quá khứ, Hiện tại, Tương lai!

Nguyên Thủy ra tay mang theo uy thế vô biên, Trấn Thiên Quan mở nắp, tỏa ra sức hút vô cùng đối với Từ Chí.

Trên người Từ Chí bỗng nhiên tỏa ra một luồng khí tức hư vô phiêu miểu.

Hắn biến mất ngay dưới mí mắt của Nguyên Thủy.

Dù Nguyên Thủy dùng bất cứ thủ đoạn nào cũng không phát hiện được sự tồn tại của Từ Chí.

Sức hút của Trấn Thiên Quan bao quát cả Đại Thiên thế giới này, chỉ cần có vật sống đều sẽ bị thu vào trấn áp.

Tiếc là không có.

Chương 168

Từ Chí giống như bị người ta trực tiếp xóa sổ khỏi dòng trường hà thời gian vậy.

Nguyên Thủy không khỏi kinh hãi, một lần nữa cảm thấy Từ Chí thật khó đối phó.

Lão không hiểu, pháp ẩn nặc và khả năng che đậy thiên cơ của Từ Chí có thể mạnh đến mức nào?!

Chẳng lẽ bố trí nhiều như vậy mà vô dụng vì không tìm thấy Từ Chí, dẫn đến thất bại sao?!

Trong não hải Nguyên Thủy lóe lên vô số ý niệm, suy diễn vô số phương pháp nhưng đều không rõ ràng.

Trong vô số ý niệm đó, không có cái nào chạm tới đáp án chính xác là Hỗn Độn Châu.

Sau khi Từ Chí hoàn toàn chưởng khống Hỗn Độn Châu, khái niệm về nó đã biến mất trong lòng chúng sinh Hồng Hoang!

Ngoài hắn ra không còn ai biết đến kiện chí bảo này.

Ngay cả Nguyên Thủy cũng không có lấy một tầng suy nghĩ để đưa ra biện pháp phản chế.

Thực tế, Từ Chí đang ở ngay tại chỗ!

Trên đầu hắn, khánh vân tuôn trào, đỉnh thượng tam hoa mười hai phẩm lần đầu tiên lộ ra không chút che giấu, nhưng lại không có ai có thể chiêm ngưỡng!

Dưới chân Từ Chí, mỗi bước nở một đóa sen, từng bước tiến về phía Nguyên Thủy.

Một lần nữa, hắn lấy ra Thí Thần Thương.

Hỗn Độn Châu đương nhiên không phải vô địch, khoảnh khắc ra tay sẽ bị lộ diện.

Cho nên, phải dốc toàn lực!

Để chống đỡ Từ Chí, ngũ quan Nguyên Thủy đã đẩy tới cực hạn.

Chỉ cần Từ Chí dám hiện thân, lão có thể lập tức phát hiện và phản kích.

Từ Chí dựa vào Hỗn Độn Châu đi tới trước mặt Nguyên Thủy.

Chỉ có thể ra tay một lần!

Một lần này, bất luận có hiệu quả hay không đều phải phá vỡ không gian này mà chạy!

Nếu không phải vì để đả thương Nguyên Thủy, hắn đã không vào không gian này mạo hiểm giao thủ.

Nhưng cơ hội chỉ có một.

Nguyên Thủy sẽ không cho cơ hội thứ hai.

Hắn cũng không ngốc đến mức dùng cùng một phương pháp ám toán Nguyên Thủy hai lần!

Từ Chí không chỉ lấy ra Thí Thần Thương mà còn lấy ra một kiện linh bảo khác.

Chính là Trấn Thánh Ấn được luyện chế từ đoạn mạch của Bất Chu Sơn!

Trong phương ấn có hoàng hoàng nhân tộc đại thế, khí vận và công đức.

Từ Chí chuẩn bị xong xuôi, cuối cùng cũng ra tay!

Khoảnh khắc ra tay, sự che giấu của Hỗn Độn Châu mất hiệu lực!

Nguyên Thủy đột nhiên cảm giác mình bị hạn chế!

Nhân Đạo Lĩnh Địa của Từ Chí triển khai, bao trùm Nguyên Thủy, cắt đứt khả năng mượn lực lượng thiên địa!

Thí Thần Thương đâm tới, trên đỉnh đầu, một phương đại ấn đang mang theo trọng lực vô cùng đập xuống!

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Nguyên Thủy triển khai mọi thủ đoạn.

Khứ thân nhảy ra ngăn cản Thí Thần Thương.

Vị thân nhảy ra ngăn cản Trấn Thánh Ấn.

Chỉ trong nháy mắt, khứ thân và vị thân của Nguyên Thủy đều bị Từ Chí đánh tan!

Chương 169

May mà trong một thoáng đó, Nguyên Thủy đã nắm bắt được một tia sinh cơ.

Lão mượn khoảnh khắc đó thu nhỏ Đại Thiên thế giới nơi hai người đang đứng vào trong một hạt cải.

Đại Thiên thế giới này đã bị luyện chế thành tồn tại giống như pháp bảo.

Nguyên Thủy dùng thế giới trong hạt cải kẹp giữa ngón trỏ, điểm về phía Thí Thần Thương của Từ Chí.

Thí Thần Thương vô vãng bất lợi, trực tiếp đâm diệt Đại Thiên thế giới đó, đâm trúng ngón tay Nguyên Thủy!

Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng, ngón trỏ rỉ ra mấy giọt tiên huyết.

Trên đầu lão, Chư Thiên Khánh Vân cũng đang điên cuồng vận chuyển, chống đỡ Trấn Thánh Ấn.

Trấn Thánh Ấn do Từ Chí luyện ra chuyên để phối hợp với Nhân Đạo Lĩnh Địa dùng để công kích Thánh nhân.

Dưới sự áp chế của Trấn Thánh Ấn, ngay cả Nguyên Thủy cũng cảm thấy pháp lực chu thân vận chuyển trì trệ, giống như trẻ con đẩy cối xay, khó mà lưu chuyển!

Nguyên Thủy đỡ được Thí Thần Thương xong, không chỉ ngón tay mà cả nguyên thần cũng bị dư chấn tác động.

Phải biết rằng, nguyên thần Thánh nhân ký thác Thiên Đạo, là tồn tại bất tử bất diệt!

Công dụng gây thương tổn nguyên thần Thánh nhân của Thí Thần Thương thực sự quá khủng khiếp!

Nguyên thần Nguyên Thủy bị tổn thương, tuy không nặng nhưng vẫn gây ảnh hưởng cực lớn.

Từ khi thành Thánh đến nay lão chưa từng bị thương!

Giờ đây, ở trong tay một tiểu bối, lão bị thương cả thần lẫn xác!

Thí Thần Thương muốn đâm rách nguyên thần Thánh nhân đương nhiên không phải tùy tiện đâm, cấm chế bên trong phức tạp đến mức Từ Chí cũng phải thôi động một phen.

Nguyên Thủy thấy Từ Chí sắp đâm phát thứ hai, trong lòng lập tức quyết đoán.

Đương đoạn bất đoạn, phản thụ kỳ loạn!

Nguyên Thủy quán nhập toàn bộ pháp lực vào Chư Thiên Khánh Vân, dùng nó chặn Từ Chí, còn bản thân thì trực tiếp rút lui!

Nguyên Thủy muốn chạy!

Chư Thiên Khánh Vân nhận được lượng lớn pháp lực, nhất thời uy thế tăng mạnh, ngăn cản được Từ Chí.

Nguyên Thủy không biết đã nhảy vào duy độ nào, nhưng vẫn vẫy tay một cái thu hồi Chư Thiên Khánh Vân.

Chí bảo phòng ngự tốt nhất trên người tự nhiên không thể bỏ lại.

Từ Chí nương theo Chư Thiên Khánh Vân tìm thấy Nguyên Thủy, lập tức truy kích!

Hai người một đuổi một chạy, lại biến thành cuộc chiến truy đuổi.

Cứ thế đuổi theo ba ngày ba đêm.

Tuy không có ai chứng kiến cảnh này nhưng mặt mũi Nguyên

Thủy vẫn không còn chỗ để.

Đã chạy rồi mà Từ Chí vẫn cứ truy đuổi!

Thật sự tưởng ta không có bài tẩy sao?!

Nguyên Thủy đưa tay lấy ra một mặt linh phiên.

Bàn Cổ Phiên!

Bảo bối dưới đáy hòm của Nguyên Thủy!

Kiện bảo bối này do Hồng Quân truyền cho Nguyên Thủy.

Nó do lưỡi rìu của Khai Thiên Thần Phủ hóa thành, lúc chủ công, uy lực chỉ kém Khai Thiên Thần Phủ của Bàn Cổ đại thần!

Do uy lực của Bàn Cổ Phiên quá lớn, ngay cả Thiên Đạo Thánh nhân bất tử bất diệt đối mặt cũng phải kiêng dè vô cùng!

Cố nhiên, Hồng Quân sau khi ban Bàn Cổ Phiên cho Nguyên Thủy Thiên Tôn đã từng dặn dò: Bàn Cổ Phiên không thể dễ dàng tế ra.

Chương 170

Nguyên Thủy lúc này lấy nó ra đã lộ rõ quyết tâm liều mạng!

Tuy nhiên, khi lão vừa lấy ra và thôi động Bàn Cổ Phiên, Từ Chí lại đưa tay chộp một cái, cướp mất Chư Thiên Khánh Vân!

Nguyên Thủy thấy cảnh này, tức đến nổ phổi.

Lão rung lắc Bàn Cổ Phiên, thôi sinh ra uy năng vô biên vô tận, sẵn sàng tung ra đòn tấn công cấp độ diệt thế.

Trước thế công này, Từ Chí cũng đau đầu không thôi.

Nguyên thần hắn không ký thác Thiên Đạo, tuy có hậu thủ nhưng muốn bảo trụ bản thể không chết dưới đòn tấn công của Bàn Cổ Phiên cũng rất khó!

Để sống sót dưới đòn tấn công đó chỉ có một khả năng, đó là trốn vào thế giới của Hỗn Độn Châu.

Nhưng nếu làm vậy cực kỳ dễ bại lộ Hỗn Độn Châu bị Nguyên Thủy phát hiện, nếu không phải vạn bất đắc dĩ hắn không thể làm thế.

May thay, ngay cả Nguyên Thủy cũng không dám dễ dàng rung lắc Bàn Cổ Phiên.

Trong mắt Nguyên Thủy đã có chút tơ máu.

Hoàn toàn không ngờ kết quả giao thủ của hai người lại là lão bị ép phải chạy trốn.

Thậm chí cả hai kiện chí bảo là Trấn Thiên Quan và Chư Thiên Khánh Vân đều bị Từ Chí đoạt mất!

Từ Chí và Nguyên Thủy đối trì, đôi bên đều giương cung bạt kiếm.

Hai người lúc này đều không nguyện ý tự mình ra tay, nhưng cũng không muốn kết thúc dễ dàng như vậy.

Từ Chí thì không vội, hắn đã an bài rất nhiều trên chiến trường.

Chỉ cần các Thánh nhân khác không ra tay, đại chiến lần này Tiệt Giáo không thể thua.

Nếu có Thánh nhân ra tay, Thông Thiên, Minh Hà, Nữ Oa cũng nhất định sẽ ra tay ngăn cản.

Ngươi xem, hiện tại là Nguyên Thủy đang bị thương nha!

Bản thân ta lại chẳng hề hấn gì, sợ gì chứ.

Khi hai người đang giằng co không dứt, bỗng nhiên có một đạo thanh âm truyền tới.

Đạo thanh âm này phớt lờ vĩ lực do hai người va chạm sinh ra, trực tiếp vang dội bên cạnh họ.

"Đánh tới giờ đã đủ chưa?" "Đủ rồi thì đến Tử Tiêu Cung gặp ta." Đạo Tổ!

Hồng Quân!

Đã nhúng tay rồi!

Từ Chí chiếm được tiện nghi, đánh Nguyên Thủy thành thế này cũng đủ rồi.

Muốn tru sát lão, với cảnh giới hiện tại gần như là chuyện không thể.

Nếu muốn trấn áp Nguyên Thủy, không phải không được, chỉ là cần hao phí quá nhiều thời gian.

Chờ trấn áp được Nguyên Thủy chắc Phong Thần cũng kết thúc rồi!

Mục tiêu lớn nhất của Từ Chí suy cho cùng vẫn là mượn Phong Thần để thành Thánh, cho nên hắn thuận thế leo xuống, đi trước một bước về phía Tử Tiêu Cung.

Sau khi Từ Chí lên đường, Nguyên Thủy cũng khởi hành tới Tử Tiêu Cung.

Hai người tương hỗ đề phòng nhưng lại đi theo các hướng khác nhau.

Tử Tiêu Cung ở trên ba mươi ba tầng trời, dù từ đâu cũng có thể bay lên đó.

Từ Chí bay vút lên cao, chẳng mấy chốc đã tới.

Lần đầu tới Tử Tiêu Cung, hắn định vị rồi lại lóe thân tiến vào.

Các vị Thánh nhân khác, bao gồm cả Minh Hà lúc này đều đã ở bên trong.

Từ Chí bước vào trước, ngồi xuống cạnh Thông Thiên và Minh Hà.

Chương 171

Sau khi hắn vào, Nguyên Thủy mới bước vào sau.

Hiện tại Nguyên Thủy tuy bề ngoài trông không có vấn đề gì lớn, khí tức quanh thân bình thường, nhưng việc chậm chân hơn Từ Chí một bước đã khiến chúng Thánh nhận ra vấn đề.

Việc Nguyên Thủy và Từ Chí giao thủ là chuyện trọng đại, gần như có thể định đoạt cơ điệu của cuộc Phong Thần lần này, chúng Thánh tự nhiên đều quan sát.

Nếu Từ Chí thắng, Tiệt Giáo nắm giữ chiến lực của ba vị Thánh nhân, muốn khiến Tiệt Giáo chịu thiệt trong Phong Thần là chuyện hoàn toàn không thể!

Nếu Nguyên Thủy thắng, uy phong của Tiệt Giáo bị đè xuống, chúng Thánh tự nhiên sẽ có mưu hoa khác.

Những thủ đoạn Từ Chí hiển lộ trên chiến trường khiến chúng Thánh đều kinh hãi không thôi!

Có thể thao túng nhân quả nghiệp lực, đánh ra kiếp khí để làm bị thương người khác!

Ngoài Thánh nhân ra, ai có thể không nhập lượng kiếp, không vướng nhân quả?

Chỉ bằng một chiêu này, tất cả những ai dưới cấp Thánh nhân nhìn thấy Từ Chí đều phải đi vòng!

Huống chi hắn còn có Thí Thần Thương, có tư bản để làm bị thương nguyên thần Thánh nhân!

Còn tình hình giao thủ sau đó trong Đại Thiên thế giới mà Nguyên Thủy luyện hóa, chúng Thánh nhìn không rõ.

Hiện tại, tốc độ Nguyên Thủy đến Tử Tiêu Cung chậm hơn Từ Chí một bước.

Không cần nói nhiều, Nguyên Thủy chắc chắn đã rơi vào thế hạ phong trong cuộc giao thủ, thậm chí bị thương!

Nhìn thấy cảnh tượng này, chúng Thánh không khỏi kinh hãi!

Đặc biệt là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hai người âm thầm trao đổi riêng.

Họ và Từ Chí cũng có một phen nhân quả.

Từ Chí đã ngăn chặn Tây Phương Giáo xâm nhập vào Địa Phủ, khiến mưu hoa hoàn toàn thất bại.

Khi Minh Hà chứng đạo, Từ Chí còn chớp thời cơ đả thương Chuẩn Đề, kết oán lớn!

Còn những va chạm nhỏ trong tranh chấp giáo phái thì nhiều vô số kể, không cần nhắc lại.

Hồng Quân liếc mắt nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hoàn toàn không để ý đến hai người.

Lão khẽ khắng một tiếng, mở lời: "Phong Thần lượng kiếp vốn để tăng thêm nhân thủ cho Thiên Đình, mượn khí lượng kiếp để tẩy rửa nhân quả nghiệp lực trên thân đệ tử tứ giáo." "Hiện tại tiến triển dường như không thuận lợi." "Trên Phong Thần Bảng hiện giờ, người có tư cách chiếm cứ tiên vị, thần vị ít đến thảm thương, cứ như vậy thì bao giờ mới gom đủ nhân thủ?" Chúng Thánh nhìn mũi, mũi nhìn tâm, nhất thời đều không ai lên tiếng.

Muốn đưa người vào bảng, tức là làm đệ tử nhà mình chết, có ai tình nguyện?

Hồng Quân thấy không ai nói gì, tiếp tục mở lời: "Các ngươi thân

là Thánh nhân, thay trời quản trị, không có cách nào sao?" Lão Tử hạ thấp tư thái, tiên phong mở lời: "Lão sư nói chúng ta đều hiểu." "Chỉ là...

Nhân Giáo ta chỉ có mỗi Huyền Đô là đệ tử, sao ta có thể nhẫn tâm tự tay đưa nó lên bảng?" Tuy nói về Nhân Giáo nhưng ý tứ lại chỉ về nơi khác.

Nhân Giáo ít người không thể lên bảng, vậy giáo phái đông người không phải nên lên bảng sao?

Nơi đông người nhất tự nhiên là Tiệt Giáo.

Tiệt Giáo hào xưng vạn tiên triều bái, chỉ riêng Tiệt Giáo đã có thể gom đủ tiên vị, thần vị, số thiên binh thiên tướng còn lại chỉ cần đưa vài phàm nhân lên bảng là đủ.

Thông Thiên nghe xong, lạnh lùng mở lời: "Ai lên bảng tự nhiên dựa vào bản sự.

Thực lực không đủ thì lên bảng có gì không tốt." Tuy là đáp lại Lão Tử, nhưng Nguyên Thủy nghe xong lại thấy khó chịu.

Hiện tại trên bảng toàn là người của Xiển Giáo!

Lúc này, Từ Chí đột nhiên lên tiếng.

"Ta thấy Phong Thần Bảng phong chậm như vậy không phải vì lý do khác, chính là vì có Thánh nhân can thiệp." "Nếu không có Thánh nhân nhúng tay, qua vài lần giao phong ở hạ giới, trên Phong Thần Bảng chắc phải có thêm không ít người rồi." "Nếu không phải có một số người tự thân che chở, lấy lớn hiếp nhỏ, ước chừng Phong Thần Bảng đã phong được một nửa rồi!" "Trước mặt chư vị, ta cũng chỉ là kẻ có tu vi Chuẩn Thánh tùy thủ có thể diệt, không biết Đạo Tổ gọi ta tới có việc gì?" Ngữ khí bình thản, đối đãi chúng Thánh như những người cùng vai vế, hoàn toàn không có vẻ gì là kẻ "tùy thủ có thể diệt

Chuẩn Thánh".

Nhị Thánh Tây Phương cũng lần lượt lên tiếng, nói giáo phái nhân đinh hiếm hoi, lại phải tu phục Tây Phương, thực sự vô lực đóng góp cho Phong Thần Bảng.

Chỉ có Nữ Oa và Minh Hà là không nói gì.

Nữ Oa tuy có ra tay trong lượng kiếp nhưng đã hạ quyết tâm không nhập kiếp nữa, bà lại không lập giáo nên chẳng sao cả.

Minh Hà thì tộc A Tu La đều đã hiến cho Thiên Đạo, A Tu La Giáo danh tồn thực vong, tuy đứng cùng phe Tiệt Giáo nhưng cũng chỉ vì nhân quả Từ Chí giúp chứng đạo.

Chương 172

Chuyện của Tiệt Giáo cứ để Thông Thiên và Từ Chí quyết định, lão chỉ cần ra tay lúc cần thiết là được nên cũng không mấy để tâm.

Hồng Quân hiểu rõ thái độ của chúng Thánh, trong lòng đã có quyết định.

Lập tức mở lời: "Đã như vậy, để ta định đoạt!" Đạo Tổ đã mở lời, chúng Thánh cũng chỉ có thể vâng mệnh.

"Toàn bằng lão sư định đoạt!" Hồng Quân khẽ gật đầu: "Từ Chí nói cũng không phải không có lý.

Lượng kiếp lần này, khi chưa đến lúc chung cục, đều không được ra tay can nhiễu!

Cứ để lượng kiếp tự hành phát triển, gia tăng tốc độ Phong Thần." "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Tây Phương Giáo nếu đã nhập kiếp thì cũng không thể thoát được, đừng trốn tránh nữa." "Truyền lệnh xuống, để đệ tử của các ngươi ai cần nhập kiếp đều phải nhập kiếp." "Như vậy có vấn đề gì không?" Lão Tử suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Hồi lão sư, ta có một vấn đề." "Nói!" Lão Tử đưa tay chỉ về phía Từ Chí.

"Từ Chí hiện nay đạo pháp thần thông đều không yếu hơn Thiên Đạo Thánh nhân chúng ta, chúng ta không ra tay, vậy còn hắn thì sao?" Hồng Quân đưa mắt nhìn Từ Chí, bảo hắn lên tiếng.

Từ Chí giả vờ thở dài một tiếng: "Ta thân phạm sát kiếp, nhân quả chồng chất, lại ngồi ở vị trí Thiên Đế, lại không phải Thánh nhân, sao có thể không nhập lượng kiếp?" "Sư thúc à, hay là người trực tiếp giết ta luôn đi cho rảnh." Vừa nói hắn vừa buông bỏ pháp lực hộ thân và linh bảo, ra vẻ phó mặc cho Lão Tử muốn chém muốn giết thế nào tùy ý.

Thông Thiên thấy cảnh này suýt chút nữa không nhịn được cười.

Đồ đệ này của lão quả là kẻ liều lĩnh.

Biết rõ Lão Tử không thể động thủ ở đây nên mới trưng ra bộ mặt đó.

Lão Tử thấy vậy, khóe miệng khẽ giật giật.

Quá kiêu ngạo!

Tên Từ Chí này thực sự quá kiêu ngạo!

Nhưng... không có cách nào động thủ.

Động thủ ở đây chẳng phải là đánh vào mặt Hồng Quân sao?!

Ra khỏi đây Từ Chí lại vũ trang đầy đủ, muốn đánh giết hắn cũng là chuyện không thể!

Trên đời sao lại có hạng quái thai tu vi Chuẩn Thánh mà chiến lực Thánh nhân thế này!

Từ Chí coi như không thấy dáng vẻ của Lão Tử, vốn đã ác cảm với lão, lại hạ quyết tâm giết Huyền Đô nên tự nhiên chẳng bận tâm.

Với chiến lực hiện tại, hắn đánh không thắng Lão Tử nhưng Lão Tử cũng đừng hòng giết được hắn.

Có thực lực, tại sao không thể kiêu ngạo chứ.

Lão Tử bình phục tâm cảnh, không nói thêm nữa, cũng nhìn về phía Hồng Quân.

Chúng Thánh đều im lặng chờ đợi Hồng Quân định đoạt.

Không ai biết hiện tại Hồng Quân rốt cuộc mạnh đến mức nào, mỗi lần nhìn đều thấy như một ẩn số lớn.

Điều duy nhất chắc chắn là Hồng Quân khi thân hợp Thiên Đạo có thể dễ dàng trấn áp Thánh nhân.

Tất cả mọi người ở đây hợp lại cũng không đánh thắng nổi!

Hồng Quân không để mọi người chờ lâu, trực tiếp mở lời: "Thực lực của Từ Chí đúng là không yếu hơn các ngươi." "Hơn nữa, hắn không thể thoát thân khỏi lượng kiếp, Thiên Đạo muốn hắn nhập kiếp, ta cũng không ngăn được." Trong Tử Tiêu Cung, tất cả Thánh nhân đều trầm mặc.

Họ không được ra tay, nhưng Từ Chí lại có thể.

Vậy Phong Thần thế nào đây?

So với việc để Từ Chí ra tay, chi bằng đưa hết đệ tử nhà mình lên bảng cho xong!

Hồng Quân biết cách nói của mình chắc chắn sẽ không khiến mọi người hài lòng.

Cứ thế này thì trừ khi mình ra tay, bằng không tuyệt đối không hạn chế được hắn.

Vì thế Hồng Quân tiếp tục: "Để Từ Chí toàn lực ra tay cũng không hợp lý, chi bằng lấy một phương án trung hòa." "Lượng kiếp lần này, hắn tối đa được ra tay thêm ba lần, không được ra tay với đệ tử dưới cấp Chuẩn Thánh, các ngươi thấy thế nào?" Ba lần ra tay?

Từ Chí không lập tức lên tiếng mà suy tính.

Hắn muốn mượn lượng kiếp để mài giũa thành Thánh, tự nhiên hy vọng lượng kiếp càng kịch liệt càng tốt.

Chương 173

Lượng kiếp va chạm càng mạnh, lợi ích hắn nhận được càng lớn.

Như thế này, chỉ có ba cơ hội ra tay cũng không thành vấn đề.

Có thể ra tay với người có tu vi Chuẩn Thánh là đủ rồi!

Ba tôn Chuẩn Thánh đủ để hắn sắp xếp mọi thứ!

Thế là Từ Chí gật đầu nói: "Được, ta không vấn đề gì." Hắn không vấn đề, nhưng Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều có vấn đề.

Để Từ Chí ra tay giết ba Chuẩn Thánh sao?!

Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tây Phương Giáo cộng lại cũng có thể gom ra ba Chuẩn Thánh!

Nhưng sau khi ba Chuẩn Thánh bị giết, nhìn thực lực của Tiệt Giáo ở hạ giới đi, chẳng phải sẽ thảm sát môn nhân đệ tử sao!

Tuy nhiên Hồng Quân nghe Từ Chí nói xong liền không cho những người khác cơ hội nữa, mở lời: "Được rồi, tất cả lùi xuống đi." "Nghị sự lần này cần nghiêm chỉnh tuân thủ, không được làm trái." Khẩu hàm thiên hiến, nói xong tự nhiên không nói thêm.

Chúng Thánh bất lực, chỉ có thể cáo biệt Hồng Quân rồi lui ra.

Xem ra phải chuẩn bị chút đồ cho Chuẩn Thánh nhà mình rồi.

Từ Chí ra khỏi Tử Tiêu Cung, cáo biệt Thông Thiên và Minh Hà, trực tiếp độn xuống hạ giới.

Lão Tử và Nguyên Thủy mí mắt giật giật, trong lòng lo sợ.

Hai người đồng thời truyền tin cho đệ tử nhà mình, bảo họ khẩn trương triệt thoái, mau chạy đi.

Nhiên Đăng nhận được tin của Nguyên Thủy biết rõ nặng nhẹ, cứng rắn chống đỡ với Đa Bảo một chiêu, chấp nhận ăn một kiếm của Đa Bảo làm cái giá để trực tiếp đưa đệ tử Xiển Giáo chạy về Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy dù bị hạn chế cũng không thể để Từ Chí đánh lên Ngọc Hư Cung giết người, nơi đó là an toàn nhất.

Huyền Đô thì không được may mắn như vậy.

Y vẫn bị Quy Linh Đạo Nhân vây khốn, tiến thoái lưỡng nan.

Sau khi nhận truyền âm của Lão Tử, Huyền Đô cũng liều mạng.

Giao thủ với Quy Linh Đạo Nhân, cùng lắm chỉ là nhân quả nghiệp lực quấn thân, nhưng nếu để Từ Chí giết thì mạng vong tại chỗ, hồn về Phong Thần Bảng!

Huyền Đô lập tức điều động toàn bộ tu vi, thanh quang tỏa sáng rực rỡ quanh thân, tế ra Bát Quái Tử Kim Lô.

Ngay khi định ra tay, Quy Linh Đạo Nhân bỗng nhiên thu hồi mọi thứ đang vây khốn Huyền Đô.

Không phải nàng không dám đánh hay không phòng thủ nổi.

Mà là vì Từ Chí đã tới!

Huyền Đô thấy cảnh này liền quẳng mọi thứ trên chiến trường ra sau đầu, lập tức muốn bỏ chạy.

Tuy nhiên, dù y nỗ lực thế nào cũng không cách nào phá vỡ thời không để rời đi.

Thậm chí đạo độn quang muốn rút lui cũng chỉ có thể xoay quanh người trong vòng ba tấc!

Từ Chí từ trên trời đạp hư không từng bước tiến về phía Huyền Đô.

“Huyền Đô sư đệ, đã bao nhiêu năm ta không gặp nhau rồi nhỉ.” “Đã đến rồi thì chi bằng ôn lại chuyện cũ, việc gì phải vội vàng rời đi thế chứ?!” Huyền Đô giống như không nghe thấy lời Từ Chí, liều mạng va đập vào hư không xung quanh.

Tu vi Chuẩn Thánh bộc phát hoàn toàn khiến cả chiến trường đều run rẩy.

Một ngụm tinh huyết từ tim phun ra, thậm chí cả hai cánh tay đều bốc cháy, Huyền Đô chấp nhận tổn hại bản nguyên để dốc toàn lực nhưng vẫn không lay động được không gian xung quanh dù chỉ một phân!

Từ Chí khoanh tay trước ngực nhìn y ra tay.

Lão Tử không thể ra tay, vậy xử lý Huyền Đô chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Có ba cơ hội ra tay, lần đầu tiên này rơi xuống người Huyền Đô!

Nhân quả của Huyền Đô với hắn còn nặng hơn Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo!

Trước đó giao thủ với Thập Nhị Kim Tiên hắn chỉ đánh bị thương và thu linh bảo.

Chương 174

Nhưng với Huyền Đô, dù dùng Hồng Mông Lượng Thiên Thước đánh nổ y cũng không sao, cũng chẳng vướng nhân quả.

Nhân quả giữa hai người là thật sự tồn tại, là sự tranh giành đạo thống của hai giáo, là sự tranh đoạt khí vận của Nhân tộc!

Nhân quả lớn như vậy rơi trên thân hai người!

Phải cùng Huyền Đô kết thúc đoạn nhân quả này trong Phong Thần.

Từ Chí đùa cợt nói: "Sư đệ đừng phí sức nữa, không gian xung quanh đã được ta gia cố rồi." "Muốn phá vỡ cũng không khó, chỉ cần có tu vi Thánh nhân tự nhiên vung tay là phá được!" "Sư đệ có muốn thử đột phá Thánh nhân ở đây không?" "Thời khắc sinh tử, biết đâu ta thật sự phải chúc mừng sư đệ đột phá Thánh nhân ấy chứ!" "Đúng rồi, hướng của ta không có gia cố, có thể thử xem có đột phá được từ hướng này không." Huyền Đô nghe xong, nghiến răng trực tiếp xông thẳng về phía Từ Chí.

Y không muốn chết, chỉ có thể tấn công Từ Chí để tranh lấy một tuyến sinh cơ!

Tuy nhiên, Huyền Đô và Từ Chí hiện tại sớm đã không còn là hai người năm xưa.

Từ Chí năm xưa đã có thể đánh nổ nhục thân, câu lấy nguyên thần của y.

Những năm qua, tuy dưới sự bồi dưỡng tận tâm của Lão Tử, Huyền Đô đã có tiến cảnh vô cùng lớn.

Nhưng Từ Chí so với năm xưa không biết đã mạnh hơn bao nhiêu

lần!

Từ Chí đưa tay chỉ một cái, định trụ Huyền Đô tại chỗ.

Không cần thiết phải phí lời với y nữa!

Từ Chí đưa tay ép xuống, thậm chí không dùng đến linh bảo, trực tiếp đánh nổ nhục thân Huyền Đô một lần nữa!

So với lúc giết Thái Ất Chân Nhân, lần này Từ Chí nghiêm túc hơn một chút.

Hắn đánh ra một quyền.

Một quyền không có chút hoa mỹ nào trực tiếp đánh Huyền Đô lên Phong Thần Bảng.

Từ đó, nhân quả với Huyền Đô sạch nợ, không còn vướng mắc.

Huyền Đô về sau chỉ có thể ở trên Phong Thần Bảng hiệu lực cho Thiên Đình, mặc người định đoạt!

Từ Chí đưa Huyền Đô lên Phong Thần Bảng, sau khi kết liễu nhân quả với y, cảm giác xiềng xích trên thân nhẹ đi không ít.

Nhân quả chồng chất trên thân dù với thực lực của hắn cũng có chút gai tay.

Giờ đây mượn Phong Thần để thanh lý nhân quả, trong lòng cũng thư thái hơn nhiều.

Lúc này, chiến huống của hai bên là Tiệt Giáo triệt để chiếm ưu thế.

Khi Nhiên Đăng chạy trốn cũng thuận tay vớt lấy những đệ tử quan trọng của Xiển Giáo, chiến trường Tây Kỳ không còn đại năng nào nữa, đệ tử Tiệt Giáo tự nhiên tùy ý thi triển.

Có Từ Chí ở một bên quan chiến, những người này tự nhiên ra

sức thể hiện.

Không lâu sau, trên Phong Thần Bảng lại xuất hiện thêm đệ tử Xiển Giáo.

Tam đại đệ tử của Xiển Giáo gần như bị bắt sạch một mẻ.

Nhị đại ngoại môn cũng đều bị đưa lên Phong Thần Bảng.

Trong Thập Nhất Kim Tiên, Hoàng Long Chân Nhân, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Xích Tinh Tử cũng bị đưa lên.

Lần này Xiển Giáo đại bại thảm hại, ngay cả Nguyên Thủy cũng bị Từ Chí đả thương, hai kiện linh bảo bị cướp mất.

Quân Tây Kỳ bị giết cho tan tác, không còn uy thế như trước, vứt giáp bỏ chạy.

Tuy nhiên Từ Chí rõ ràng là mọi chuyện chưa kết thúc.

Nếu hắn tự mình ra tay đánh một trận, ước chừng Phong Thần lượng kiếp sẽ kết thúc quá nửa.

Nhưng với tình hình hiện tại, dù Xiển Giáo bị đánh tan nhưng một số kẻ còn sống chắc chắn sẽ không cam tâm tình nguyện kết thúc như vậy.

Muốn định thắng bại còn phải đợi một trận đại chiến nữa.

Đợi một trận đại chiến khi chư Thánh giải cấm, đều tự mình hạ tràng chiến đấu chung cục.

Để đợi trận chiến đó, có một yếu tố then chốt.

Chương 175

Nhân quả không nằm ở đâu khác mà nằm chính ở Tây Phương Giáo!

Tây Phương Giáo lần này chưa ra tay.

Bị Từ Chí kéo vào nhập kiếp, họ không ra tay không được.

Đợi đến khi Tiệt Giáo, Xiển Giáo, Tây Phương Giáo tam giáo đại chiến cuối cùng, lượng kiếp sẽ đạt đến đỉnh phong.

Lúc đó mới là khi Phong Thần kết thúc.

Đó cũng là lúc then chốt để hắn cầu đạo!

Tây Phương Giáo hiện tại do Thân Công Báo dẫn lĩnh, đang âm thầm tích lũy không ít sức mạnh.

Sau khi hiểu rõ chiến cục hiện nay, Từ Chí cũng mất đi hứng thú với trận đại chiến này.

Thứ khiến hắn hứng thú hơn lại là Hồng Quân.

Hồng Quân lấy cớ để lượng kiếp nhanh chóng kết thúc, lập lại trật tự thiên địa thanh minh để hạn chế lục Thánh ra tay, nhưng lại cho hắn ba cơ hội ra tay với Chuẩn Thánh.

Nhìn qua tuy là để gia tăng tiến trình lượng kiếp nhưng không nghi ngờ gì là có sự thiên vị với Từ Chí.

Chư Thánh có thể đưa cho Chuẩn Thánh nhà mình một số thủ đoạn hộ thân, nhưng khi họ không ra tay liệu có thật sự ngăn được Từ Chí không?

Chắc chắn là khó có thể.

Dù từ phương diện nào, Hồng Quân hiện nay không nghi ngờ gì là

đệ nhất nhân trong Hồng Hoang.

Hồng Quân thân hợp Thiên Đạo, hào xưng chí công, tại sao lại làm vậy.

Đây mới là điểm Từ Chí quan tâm nhất hiện nay.

Hồng Quân tại sao lại giúp hắn?!

Từ Chí âm thầm suy đoán, có lẽ liên quan đến tính chất đặc thù của hắn.

Biến số.

Kể từ khi hắn xuyên không tới, Hồng Hoang đã thay đổi quá nhiều!

Hoặc giả Hồng Quân muốn mượn biến số này để đạt thành một số mưu hoa nên mới có sự thiên vị như vậy.

Còn về mưu hoa đó, hiện tại Từ Chí chỉ lờ mờ có một ý nghĩ, chỉ là chưa dám khẳng định.

Bởi vì thứ hắn suy đoán nếu là thật thì quả thực có chút kinh thế hãi tục.

Với thực lực của Hồng Quân, nếu muốn ra tay với mọi người trong Hồng Hoang thì chắc chắn không cần phải mưu hoa gì cả.

Chư Thánh đó, dùng thực lực trực tiếp đánh chết là xong.

Trừ phi...

đối tượng mà Hồng Quân muốn mưu hoa chính là Thiên Đạo Hồng Hoang!

Hồng Quân thân hợp Thiên Đạo, nhưng thân hợp Thiên Đạo lại có những cái giá phải trả.

Hiện tại Hồng Quân muốn thoát khỏi Thiên Đạo!

Như vậy, một biến số không nằm trong Thiên Đạo như hắn mới là thứ Hồng Quân cần nhất!

Nếu thực sự là vậy, việc Hồng Quân giúp đỡ hắn cũng không phải là không thể giải thích.

Từ Chí quyết định trong lượng kiếp lần này có thể thử thăm dò một chút.

Mượn sự thiên vị của Hồng Quân để mưu cầu thêm một số lợi ích cho mình!

Tuy nhiên chắc chắn phải xác định xem suy nghĩ của mình có đúng không đã.

Từ Chí không muốn làm áo cưới cho người khác dù cho thực lực đối phương có vượt xa mình.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, Từ Chí bắt đầu yên tâm chờ đợi trong trướng đại quân Thương triều.

Chương 176

Tiệt Giáo đại thắng, với tư cách Đại sư huynh chấp giáo, nhất định phải khích lệ chấn phấn tinh thần.

Như vậy mới có thể thế như chẻ tre, càng chiến càng dũng.

Từ Chí tuy không hiểu đế vương tâm thuật nhưng những thứ đơn giản thế này hắn vẫn chơi rành rẽ.

Quả nhiên Đa Bảo xin kiến trước tiên, bước vào trong trướng của Từ Chí.

"Sư đệ Đa Bảo kiến quá Đại sư huynh!" Tuy đã có tu vi Chuẩn Thánh nhưng tư thái của Đa Bảo vẫn đặt rất thấp.

Tu hành đến Chuẩn Thánh xong cũng nảy sinh tâm kiêu ngạo, thấy thiên hạ bao la trừ chư Thánh ra không ai trị nổi mình.

Tuy nhiên mỗi khi có tâm tư đó y đều nhớ tới Từ Chí.

Khi nhớ tới Từ Chí y mới hiểu thế nào gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Từ Chí không bày ra giá tử, làm một thủ thế mời: "Ngồi đi, sư đệ tìm ta có việc gì?" Đa Bảo do dự một lát rồi lấy ra một lá cờ nhỏ trình cho Từ Chí.

Trên cờ huyền hoàng chi khí lưu chuyển, thâm trầm vô cùng.

Không phải thứ gì khác, chính là một trong Ngũ Phương Kỳ - Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ!

Vốn do Nguyên Thủy nắm giữ, đưa cho Khương Tử Nha để hộ thân.

Đa Bảo cười hì hì mở lời: "Lần này giao thủ với Nhiên Đăng, lúc

đó Nhiên Đăng nghe thấy danh tự của Đại sư huynh liền nôn nóng đưa người Xiển Giáo bỏ chạy, bị ta chém một kiếm." "Hắn bị thương, hộ trì không hoàn toàn, ta thuận tay cũng lấy luôn lá Hạnh Hoàng Kỳ này." "Ta biết trên người sư huynh đã có ba lá Ngũ Phương Kỳ, thêm lá Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ này nữa là có bốn lá." "Cho nên đặc biệt mang kiện bảo bối này tặng cho sư huynh." Từ Chí nhận lấy Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, không khách khí mà thu lại.

Hắn cũng hiểu rõ không thể không không nhận lá cờ này, nếu nhận không chắc Đa Bảo không nói gì nhưng nhân quả quá lớn.

Từ Chí nghĩ một lát rồi nói: "Sư đệ có tâm rồi, lá bảo kỳ này giúp ích cho ta rất nhiều, cho nên ta cũng không khách khí với sư đệ nữa." "Trước đó ta có cho sư đệ mượn Thanh Bình Kiếm, thấy sư đệ dùng cũng khá thuận tay, hay là cứ cầm lấy đi." Hắn rất ít dùng Thanh Bình Kiếm, cũng không còn cần mượn danh đầu của Thông Thiên để áp chế người khác nữa.

Đã vậy chi bằng tặng Thanh Bình Kiếm cho Đa Bảo, dùng Thanh Bình Kiếm đổi Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, cả hai đều không thiệt.

Đa Bảo tự nhiên vui mừng khôn xiết, lập tức nhận lời.

Từ Chí dặn dò Đa Bảo thêm vài câu, Đa Bảo cũng rời khỏi quân trướng.

Sau đó Triệu Công Minh, Văn Trọng, Tam vị Thánh Mẫu, Tam Tiêu đều lục tục đến chúc mừng Từ Chí.

Từ Chí lần lượt an ủi họ xong liền biến mất trong quân trướng, không biết đi đâu mất.

Từ Chí không can dự vào tiến triển của quân Đại Thương, trực tiếp biến mất khỏi quân trướng, mặc cho người của Tiệt Giáo tìm thế nào cũng không thấy.

Đừng nói đám đệ tử Tiệt Giáo đó, ngay cả Thông Thiên muốn tìm Từ Chí cũng không thấy.

Thông Thiên chỉ có thể bất đắc dĩ cảm khái đồ đệ này ngày càng thần xuất quỷ một.

Lúc này Từ Chí đang tiềm tu trong Kim Quang Động ở Càn Nguyên Sơn.

Kim Quang Động vốn là địa bàn của Thái Ất Chân Nhân, sau khi Thái Ất bị đưa lên bảng, thấy chỗ này không tệ nên hắn thuận tay dọn dẹp một chút rồi chiếm luôn.

Ở đây cũng là ở Hồng Hoang, không nhất thiết phải về đảo Bồng Lai.

Lúc luyện hóa Na Tra cũng bắt đầu từ đây.

Từ Chí ở đây lấy ra Trấn Thiên Quan đoạt được từ tay Nguyên Thủy.

Đồ tốt thế này đã cầm trong tay thì không thể trả lại.

Có Trấn Thiên Quan này có thể trấn áp Thánh nhân bên trong.

Tuy trên thân đã có nhiều chí bảo nhưng dù sao cũng chắc chắn càng nhiều càng tốt.

Trấn Thiên Quan trong tay Từ Chí không ngừng giãy giụa, rung chuyển, muốn thoát khỏi sự áp chế của Từ Chí để bay về Ngọc Hư Cung.

Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy cũng cảm nhận được sự ai oán và giãy giụa của Trấn Thiên Quan.

Tuy nhiên đáng tiếc là lão hoàn toàn không biết nó đang ở đâu, chỉ có thể lặng lẽ chịu đựng cảm giác đau lòng này.

Từ Chí nhìn Trấn Thiên Quan dị động trực tiếp đánh vào một đạo

cấm chế khiến nó yên tĩnh lại.

Trấn Thiên Quan không có linh tính, sự dị động này chẳng qua là phản ứng bản năng của cấm chế bên trong mà thôi.

Chương 177

Từ Chí tĩnh tâm bắt đầu yên lặng luyện hóa cấm chế trong Trấn Thiên Quan.

Những cấm chế này đã được Nguyên Thủy luyện hóa một lần.

Bình thường không thể luyện hóa lại được.

Nguyên thần Thánh nhân ký thác Thiên Đạo, luyện hóa cấm chế tương đương với việc giao phong chính diện với nguyên thần Thánh nhân.

Nhưng Nguyên Thủy căn bản không phát hiện nổi hắn ở đâu thì bàn gì đến chuyện giao phong?

Với những tàn lưu nguyên thần không nơi nương tựa, Từ Chí luyện hóa khá dễ dàng.

Thực lực đã đến mức này, nếu luyện hóa một món pháp bảo vẫn như trước kia phải dựa vào công đức mất hàng ngàn hàng vạn năm thì chẳng phải để người ta cười chê sao.

Không lâu sau, tàn lưu nguyên thần của Nguyên Thủy trong Trấn Thiên Quan bị hắn luyện hóa sạch sẽ.

Nguyên Thủy triệt để mất đi quyền kiểm soát đối với kiện chí bảo này.

Không còn nguyên thần của Nguyên Thủy trở ngại, Từ Chí càng thêm dễ dàng chưởng khống dị bảo này.

Lúc này Từ Chí bỗng nhiên nghe thấy tiếng gợi ý của hệ thống đã lâu không xuất hiện. 【Đinh!

Nhiệm vụ đặc biệt được ban bố, mời ký chủ kiểm tra!】 Một

nhiệm vụ đặc biệt!

Lần trước nhiệm vụ đặc biệt giúp Nhân tộc quật khởi đã giúp Từ Chí nhận được lợi ích cực lớn, giờ đây lại có thêm một cái nữa.

Từ Chí vội vàng kiểm tra một phen. 【Nhiệm vụ đặc biệt lần này gồm có hai hạng:】【Hạng thứ nhất: Phong Thần lượng kiếp đang ở giai đoạn trung hậu kỳ, các phái giao tranh không ngừng gia tăng, mời ký chủ gia tăng mức độ va chạm, khiến Phong Thần lượng kiếp càng thêm kịch liệt!】【Hạng thứ hai: Ký chủ thân là đệ tử Tiệt Giáo lẽ ra nên chăm sóc Tiệt Giáo, mời ký chủ giúp đỡ Tiệt Giáo kháng lại các giáo phái khác, giảm thiểu thương vong cho đệ tử Tiệt Giáo!】【Nhiệm vụ lần này là nhiệm vụ đặc biệt, sẽ dựa theo mức độ hoàn thành nhiệm vụ khi kết thúc để trao thưởng cho ký chủ.】【Mức độ hoàn thành nhiệm vụ càng cao, phần thưởng nhận được càng tốt.】【Hoàn thành 0%~10%, nhận được 300 vạn điểm công đức!】【Hoàn thành 10%~30%, nhận được 1000 vạn điểm công đức!】【Hoàn thành 30%~50%, nhận được 2000 vạn điểm công đức!】【Hoàn thành 50%~70%, nhận được một lần cơ hội thăng tiến đạo tâm, giúp đạo tâm của ký chủ đạt tới cảnh giới hoàn mỹ!】【Hoàn thành 70%~90%, nhận được một lần cơ hội thăng tiến huyết mạch, giúp huyết mạch của ký chủ đạt tới cảnh giới hoàn mỹ!】【Hoàn thành 90%~99%, nhận được một lần cơ hội trực diện Đại Đạo, giúp ký chủ cảm ngộ quy luật Đại Đạo!】【Hoàn thành 100%, nhận được một lần cơ hội sử dụng khái niệm, khái niệm là: "Dưới Thiên Đạo cảnh, mọi chuyện cầu được đều thành công 100%".】【Chú ý: Sau khi đạt được mức độ hoàn thành nhiệm vụ, có thể lĩnh nhận tất cả các phần thưởng bậc dưới!】Từ Chí nhìn những phần thưởng này, ngay cả với tâm cảnh của hắn cũng không khỏi trợn tròn mắt, hơi thở dồn dập một hồi.

Những thứ khác đều có thể không để ý.

Công đức, đạo tâm, huyết mạch, cảm ngộ Đại Đạo đều có thể từ từ nâng cao.

Duy nhất hạng thưởng cuối cùng!

Mọi chuyện cầu được đều thành công 100%!

Nếu... thứ cầu là thành Thánh thì sao?!

Phần thưởng cấp độ này khiến Từ Chí một lần nữa nhận thức được sự mạnh mẽ của hệ thống.

Dù giúp nâng cao 100% tỷ lệ thành công theo cách nào cũng chứng tỏ sức mạnh của hệ thống vượt xa tưởng tượng.

Ít nhất dưới Thiên Đạo cảnh đối với hệ thống mà nói tuyệt đối không phải chuyện khó!

Phần thưởng hoàn thành 100% nhiệm vụ này ta nhất định phải lấy được!

Một khi đạt được 100% hoàn thành, đợi đến khi Phong Thần kết thúc tuyệt đối có thể lập tức đột phá thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Từ Chí trước tiên xem xét chiến huống hiện nay.

Xiển Giáo đang bị Tiệt Giáo ép cho sống dở chết dở, liên tục bại lui.

Nhưng Tây Phương Giáo dưới sự dẫn dắt của Thân Công Báo vẫn khoanh tay đứng nhìn, tích lũy thực lực chứ không ra tay.

Đương nhiên cũng vì thực lực của Tây Phương Giáo tương đối yếu, thậm chí không bằng một Xiển Giáo đã bị đánh tan tác.

Nếu muốn để Tây Phương Giáo nhập cục thì phải cổ động họ, để Thân Công Báo dẫn đầu Tây Phương Giáo nhập cuộc!

Thật khéo là trước đó Từ Chí từng có một phen bố trí trên thân Thân Công Báo!

Đến nước này chỉ có thể cảm khái Thiên Đạo tuần hoàn mọi chuyện đều có định số!

Thân hình Từ Chí biến đổi hóa thành hình ảnh Cẩu Đà.

Chính là hình ảnh Cẩu Đà hắn hóa thành khi dụ dỗ Thân Công Báo đến Tây Phương Giáo trước đó!

Chương 178

Hắn lại lấy ra Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, đánh lên đó một tầng huyễn thuật để nó nhiễm một vệt kim quang.

Cứ thế Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên biến thành dáng vẻ của Lục Phẩm Kim Liên.

Trong tay Tây Phương Giáo cũng chỉ có Cửu Phẩm là cùng, nếu huyễn hóa ra một cái Cửu Phẩm thì quá thu hút sự chú ý.

Lục Phẩm Kim Liên vừa vặn, vừa có thể phô trương thân phận lại không quá nổi bật.

Từ Chí giá độn quang rời Kim Quang Động tiến về phía vùng đất Tây Di.

Vùng đất Tây Di chính là địa giới do Tây Phương Giáo phù trì, người sống ở đó đa phần là Vu nhân.

Năm xưa Xi Vưu vì kháng cự Hiên Viên đã lôi kéo lượng lớn Vu tộc cựu bộ dẫn đến việc một bộ phận Nhân tộc và Vu tộc thông hôn sinh ra Vu nhân.

Qua bao nhiêu năm những người này cũng cơ bản bị đồng hóa gần hết rồi.

Sau khi Xi Vưu chiến bại năm xưa, các bộ hạ lần lượt đào tẩu, cuối cùng đều bị đuổi đến vùng Tây Di sinh tồn ở đó.

Khi Từ Chí tới Tây Di, trong cung Bát Cảnh cũng có chút khác biệt so với trước.

Lão Tử ở cung Bát Cảnh vừa kết thúc một chu thiên vận chuyển.

Lão không phải đang tu hành mà là đang tĩnh tâm.

Chuyện Huyền Đô bị giết đưa lên Phong Thần Bảng ảnh hưởng không nhỏ đến lão!

Ngụm khí này lão nuốt không trôi!

Đường đường là Thiên Đạo Thánh nhân, người được công nhận thực lực mạnh nhất trong chư Thánh.

Ngay cả đệ tử duy nhất cũng không bảo vệ nổi!

Đạo thống Nhân Giáo của lão đã bị Từ Chí sớm phá hủy căn cơ trong Nhân tộc, đến thời Ngũ Đế mới có chút khởi sắc.

Đệ tử Huyền Đô của lão thời kỳ Vu - Yêu đã bị đánh nát nhục thân, trong Phong Thần lại bị Từ Chí đưa lên Phong Thần Bảng.

Nếu ngay cả chuyện này cũng nhịn thì Thánh nhân còn mặt mũi gì nữa?!

Những năm Từ Chí bế quan lão cũng không phải không có an bài!

Giờ đây thời cơ đã đến, chính là lúc chuẩn bị ra tay!

Tuy Hồng Quân hạn chế khi chưa đến chiến trường chung cục không được tự thân ra tay.

Nhưng điều đó không có nghĩa là không có cách lách luật!

Phải biết rằng Lão Tử chính là người nghiên cứu thâm thúy nhất về hóa thân chi pháp với môn Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Lão Tử thở ra một luồng thanh khí, một thanh niên bước vào nơi lão bế quan.

Thanh niên này có ba phần giống Lão Tử, tu vi hiển lộ ra thình lình đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Đây chính là một hóa thân lão an bài du lịch nhân gian trước đó.

Nguyên bản tu vi cũng chỉ ở cấp bậc Đại La Kim Tiên dùng để thu

thập tin tức ở nhân gian mà thôi.

Sau khi Huyền Đô chết, trong khoảng thời gian ngắn ngủi này Lão Tử đã xuất động bản thể cưỡng ép nâng cao tu vi của hóa thân này lên tới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Đối với lão đây cũng là chuyện không dễ dàng gì.

Thậm chí lão phải đánh một bộ phận tu vi vào trong hóa thân này mới giúp nó đạt tới tu vi như hiện tại!

Vì thế chiến lực bản thể của Lão Tử cũng bị tổn thương để tạo ra hóa thân này.

Nhưng Lão Tử người giỏi luyện đan nhất cũng có tự tin có thể phục hồi thành công trước đại chiến cuối cùng.

Sở dĩ phải tạo ra một hóa thân như vậy là vì nó đã có nhân quả và dấu tích ở nhân gian.

Hóa thân trẻ tuổi này thấy Lão Tử liền khom người hành lễ.

"Kiến quá bản tôn." Lão Tử gật đầu, chỉ một ngón tay vào hóa thân.

Chương 179

Ngón tay điểm vào mi tâm của hóa thân.

Tức thì mây đen trên không cung Bát Cảnh biến ảo, từng đạo lôi kiếp đang uốn lượn trên bầu trời.

Lão Tử không thèm để ý đến những lôi kiếp đó, vẫn tiếp tục thi pháp.

Thi pháp không vì gì khác chính là để cắt đứt mọi liên hệ giữa hóa thân này và bản thể!

Như vậy tương đương với việc lão hoàn toàn tổn thất toàn bộ tu vi của một Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Nhưng trong thiên địa sẽ tạo ra một Chuẩn Thánh đỉnh phong hoàn toàn độc lập, không có chút quan hệ nào với lão!

Chỉ có như vậy tu vi Chuẩn Thánh của hóa thân này mới thực sự hiển hiện, buộc Từ Chí phải xuống núi nhập kiếp!

Cũng chính vì thế Thiên Đạo mới giáng lôi kiếp để ngăn cản sự xuất thế của hóa thân này.

Mặt hóa thân âm tình bất định, nghiến răng chịu đựng đau đớn.

Việc cắt đứt nhân quả liên kết này không đơn giản như bị thương khi đấu pháp thông thường.

Lão Tử mặc kệ, tiếp tục gia tăng cường độ ra tay, dùng mất bốn mươi chín ngày mới hoàn toàn cắt đứt nhân quả của hóa thân này.

Khi nhân quả được cắt đứt, lôi kiếp trên trời cũng uốn lượn hoàn tất, trực tiếp bổ xuống hóa thân!

Hóa thân phi thân lên trời rời cung Bát Cảnh để độ lôi kiếp.

Cũng không hổ là hóa thân của Lão Tử, tu vi ẩn ẩn còn mạnh hơn Chuẩn Thánh đỉnh phong ba phần.

Lôi kiếp rơi xuống không gây ra chút thương hại nào cho y, y độ qua lôi kiếp lần này mà không mất một sợi tóc.

Sau khi độ kiếp xong y quỳ một chân trước mặt Lão Tử.

"Đệ tử kiến quá sư tôn!" Y vốn là người du lịch nhân gian, có trải nghiệm, suy nghĩ và nhân quả riêng.

Giờ đây hoàn toàn độc lập, không còn chút quan hệ nào với Lão Tử nữa.

Chỉ là sự độc lập hoàn toàn này có được nhờ sự giúp đỡ của Lão Tử, nhân quả nợ lão là vô cùng lớn lao, điều đó tự nhiên không cần bàn cãi.

Lão Tử gật đầu, khẽ mở lời: "Từ hôm nay ngươi là thân truyền của Nhân Giáo ta!" "Xuống núi đi, ta tặng ngươi bốn mươi chín viên kim đan và một bức Thái Cực Đồ phỏng chế Hậu thiên để giúp Xiển Giáo xử lý Tiệt Giáo." "Khi Tiệt Giáo bại trận chính là lúc ngươi thành công!" Thanh niên khấu tạ Lão Tử, nhận kim đan lão ban rồi cáo biệt Lão Tử bắt đầu xuống núi nhập thế.

Trong cung Bát Cảnh, Lão Tử không còn quan tâm đến hóa thân độc lập này nữa.

Tổn thất tương đương với tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, bản thân Lão Tử cũng cần tu dưỡng một phen mới có thể phục hồi.

Còn hóa thân kia chỉ cần ép được Từ Chí ra tay hoặc dùng để đánh cho Tiệt Giáo một đòn bất ngờ đưa người của họ lên bảng là đủ rồi.

Lại nói về phía Từ Chí, hắn đã tới Tây Di tìm thấy đại quân Tây Phương Giáo.

Phải thừa nhận rằng công phu tẩy não của Tây Phương Giáo mạnh hơn Huyền Môn đạo tu tam giáo không ít.

Đội ngũ gồm các giáo chúng Tây Phương Giáo trông giống binh sĩ chinh chiến hơn đệ tử Tiệt Giáo và Xiển Giáo.

Tiếc là ở Hồng Hoang này những người có thực lực cường đại chỉ cần lật tay là diệt được cả một quân đội.

Tây Phương Giáo tuy không có động tác lớn nhưng những tiểu động tác thì liên tục không dứt.

Lợi dụng lúc Tiệt Giáo và Xiển Giáo giao thủ, Tây Phương Giáo liên tục gặm nhấm một số vùng biên thùy không mấy quan trọng của Thương triều, tiến quân từng bước một cách vững chắc.

Tuy nhiên Từ Chí thấy chưa đủ.

Quá chậm!

Hắn hóa thân thành Cẩu Đà, lách mình bước vào trong trướng chủ của Tây Di.

Lúc này Thân Công Báo đang say giấc nồng bỗng cảm thấy một trận choáng váng, định lên tiếng gọi người.

Nhưng ngay sau đó y cảm thấy đầu nặng chân nhẹ bước hụt một bước từ trong quân trướng vào một nơi kỳ lạ.

Nơi này là một vùng đất hoang vu không có chút sinh cơ, duy chỉ ở chính giữa có một hồ sen.

Những đóa kim liên đang nở rộ trong hồ.

Chương 180

Ở trung tâm hồ sen có một đài sen lục phẩm tỏa ra uy thế linh bảo.

Trên đó ngồi một thanh niên Cẩu Đà.

Cẩu Đà quay người lại cười với Thân Công Báo một tiếng.

"Thân Công Báo, còn nhớ ta không?" Thân Công Báo nhìn thấy người này trong mắt bỗng lóe lên một tia tinh quang.

Sao có thể không nhớ, đây chính là người chỉ điểm y bái nhập Tây Phương Giáo!

Chỉ là không ngờ thực lực người này lại mạnh đến vậy!

Phải biết rằng trong quân cũng có đại năng tương đương cấp bậc Đại La Kim Tiên!

Người này lại có thể mang y đi ngay trước mắt mọi người như thế.

Thân Công Báo khẽ cúi người cảm tạ: "Đa tạ tiền bối chỉ điểm, Thân Công Báo cảm kích không thôi." Từ Chí ha ha cười một tiếng, vẫy tay gọi Thân Công Báo tới trước mặt.

Mở lời hỏi: "Giáo ta tiến triển quá chậm, tại sao không thử trực tiếp tiến vào Thương triều, liên minh với Xiển Giáo để cùng đối kháng Tiệt Giáo?" "Liên thủ trước đây với Xiển Giáo thực sự quá nông cạn!" "Hai giáo liên thủ thì Tiệt Giáo chỉ trong vài ngày là bị phá!" "Sau khi Tiệt Giáo bị phá, giáo ta và Xiển Giáo giao thủ sao lại không thể phá trừ Xiển Giáo để nhập chủ Hồng Hoang?!" Thân Công Báo nghe Từ Chí nói xong trong lòng thực ra không phục, việc muốn nhập chủ Hồng Hoang đâu thể chỉ bằng mấy lời hợp tung liên hoành mà định đoạt được.

Nhưng sở dĩ y có thể dùng tu vi không cao của mình để tự tại giữa các đại năng là nhờ cái đầu và cái miệng, tự nhiên không thể trực tiếp phản bác.

Thân Công Báo nở một nụ cười khổ nói: "Thực không giấu gì người, ta đúng là có liên thủ với Xiển Giáo ở một mức độ nào đó." "Đó quả là phương pháp hay có khả năng giúp giáo ta định đoạt thắng cục trong một lần." "Nhưng..." "Xiển Giáo và Tiệt Giáo dù không ưa nhau cũng sẽ không trơ mắt nhìn giáo ta nhập chủ Hồng Hoang!" "Xiển Giáo chỉ coi ta là công cụ để không ngừng kiềm chế Tiệt Giáo mà thôi." Thân Công Báo vừa nói vừa quan sát biểu tình của Từ Chí.

Tuy nhiên dù y giỏi xem nét mặt lời nói thế nào cũng không thể nhìn ra được gì từ mặt Từ Chí.

Dường như từ khi bước vào Từ Chí vẫn giữ nguyên một vẻ mặt không hề thay đổi.

Từ Chí nghe xong lời Thân Công Báo mới thản nhiên mở lời.

"Sai rồi!" "Xiển Giáo dù chịu tổn thất lớn như vậy nhưng trong thâm tâm vẫn coi thường Tây Phương Giáo chúng ta." "Đến liên hợp với họ chắc chắn họ sẽ đồng ý." "Bởi vì trong mắt Xiển Giáo, Tây Phương Giáo chúng ta chỉ là tồn tại có thể tùy tay tiêu diệt, Tiệt Giáo mới là đại địch." "Ta chính là có thể lợi dụng tâm thái này hạ thấp tư thái, nghênh hợp với Xiển Giáo để họ sai khiến một chút." "Xiển Giáo tự cho mình là giỏi, ta liền trợ giúp cái khí thế kiêu căng đó của họ." "Như vậy mới là cách thức liên thủ chính xác của ta với Xiển Giáo." "Ta không thể liên thủ với Xiển Giáo theo tư thế bình đẳng được, cho nên chi bằng ta cứ hạ thấp tư thái trước để Xiển Giáo buông lỏng cảnh giác." Thân Công Báo nghe lời Từ Chí liền lâm vào trầm tư.

Lời Từ Chí nói không phải không có lý.

Tây Phương Giáo và Xiển Giáo tuy có sự hợp tác nhất định trong

việc đối phó Tiệt Giáo.

Nhưng sự hợp tác đó không sâu, chỉ giới hạn ở việc hai bên tấn công, nhiễu loạn, kiềm chế Thương triều một cách ăn ý từ các hướng khác nhau dưới sự thống lĩnh của hai danh soái là Khương Tử Nha và Thân Công Báo.

Nếu Đại Thương yếu thế thì dễ bị hai bên gặm nhấm dần cuối cùng dẫn đến cục diện Tây Phương Giáo đối đầu trực tiếp với Xiển Giáo.

Nhưng hiện nay Đại Thương lại mạnh lên, đánh cho Xiển Giáo không ngóc đầu lên nổi thì lại là chuyện khác.

Tây Phương Giáo bị Tiệt Giáo điều động nhân thủ chặn lại ở biên thùy.

Nếu Tây Phương Giáo không triệt để liên thủ hợp binh làm một với Xiển Giáo thì chỉ có thể bị đánh tan từng bộ phận mà thôi!

Thân Công Báo gật đầu nhưng lại bất lực nói: "Nói thì nói vậy nhưng nếu cứ thế mà yếu thế thì quân tâm giáo ta sẽ không ổn, điều đó đâu có dễ thuyết phục." Từ Chí thấy Thân Công Báo đã dao động liền tự tin nói: "Không sao, ngày mai tập hợp mọi người lại nói rõ tình hình là được." "Nếu ai không phục cứ để ta." Từ Chí nói xong vẫy tay đưa Thân Công Báo ra khỏi không gian nhỏ y tạo ra.

Thân Công Báo cả đêm không ngủ, ngày thứ hai tập hợp các cường giả Tây Phương Giáo lại.

Đem chuyện gặp Từ Chí tối qua kể lại cho mọi người một lượt.

Thân Công Báo thấy chuyện này khả thi!

Tuy nhiên đám cường giả Tây Phương Giáo lại không ai lên tiếng.

Ở đây ít nhất cũng là cường giả cấp bậc Thái Ất Kim Tiên, trong

nhân gian hiện nay đã được coi là đại năng một phương rồi!

Bảo họ cúi đầu trước Xiển Giáo sao mà dễ dàng thế được?!

Dược Sư thản nhiên mở lời: "Đồng đạo có biết người đó là ai không?" Thân Công Báo ngẩn người ra, đúng là không biết Từ Chí là ai.

Chỉ có thể đem chuyện Từ Chí chỉ điểm đến Tây Phương Giáo kể lại cho mọi người.

Dược Sư hiện nay cũng có tu vi Đại La Kim Tiên, là một đại năng trong Tây Phương Giáo, nghe Thân Công Báo nói vậy không khỏi suy đoán.

Những người từ phương Đông bái nhập Tây Phương Giáo y cũng biết không ít.

Những kẻ bái vào Xiển Giáo không thành rồi chuyển sang Tây Phương Giáo cũng có.

Nhưng người có thể đưa Thân Công Báo đi mất ngay trước mắt mọi người thì thực sự không có hạng người đó.

Chương 181

Để làm được điểm này ít nhất cũng phải có tu vi Chuẩn Thánh.

Nếu thực sự là Chuẩn Thánh của Tây Phương Giáo thì không thể che che giấu giấu như vậy.

Chỉ có một khả năng là hóa thân của Chuẩn Đề.

Thủ đoạn của Chuẩn Đề rất nổi tiếng trong Tây Phương Giáo, lão cũng có không ít hóa thân đi khắp Hồng Hoang để độ người nhập giáo.

Thân phận của những hóa thân đó rất đa dạng, có một tôn như thế này cũng không có gì lạ.

Dược Sư lạnh lùng mở lời: "Tại sao không để vị đồng đạo đó hiện thân tranh luận với chúng ta một phen?" Vừa dứt lời liền nghe thấy một tiếng cười vang.

"Bản tọa tới đây!" Một thanh niên mặc tăng bào ngồi trên đài sen lục phẩm giáng lâm trước mặt mọi người.

Từ Chí nhìn Dược Sư, trầm ổn gật đầu nói: "Không tệ, Phật pháp của ngươi ngày càng tinh thâm rồi." "Chỉ có một số vết gợn nếu không tu vi của ngươi cũng không kém Đại La hậu kỳ là mấy." Dược Sư nhìn Từ Chí, hắn đang bình phẩm Phật pháp của mình sao?

"Ồ?" "Dám hỏi có gì chỉ giáo?!" Từ Chí không để ý đến giọng điệu bất mãn của Dược Sư, vừa mở miệng đã làm kinh thiên động địa.

"Ta nghe như vầy: Một thời, Bạc Già Phạm du hóa các nước đến thành Quảng Nghiêm, dừng nghỉ dưới cây Nhạc Âm cùng với tám ngàn vị đại tỷ sô.

Ba vạn sáu ngàn vị Bồ Tát Ma Ha Tát, cùng với quốc vương, đại

thần, bà la môn, cư sĩ, thiên long dược xoa, người và không phải người, vô lượng đại chúng cung kính vây quanh để nghe pháp.” “...” Dược Sư nghe xong lập tức lộ vẻ không thể tin nổi.

Kim quang quanh thân chợt hiển hiện, thiền âm văng vẳng, thậm chí có ý muốn đột phá!

Thứ Từ Chí niệm không phải thứ gì khác chính là 《Dược Sư Lưu Ly Quang Như Lai Bản Nguyện Công Đức Kinh》!

Dược Sư chứng đạo Như Lai chính là căn bản để lên Chuẩn Thánh, y nghe xong sao có thể không kinh ngạc?

Nhìn Từ Chí trong vài câu nói tuôn ra phật âm đầy thiền ý như vậy, các giáo đồ Tây Phương Giáo có mặt đều không tự chủ được mà ngồi xếp bằng xuống bắt đầu nghe đạo.

Từ Chí lưỡi nở hoa sen giảng liền ba khắc đồng hồ mới dừng lại.

Dược Sư chỉ còn thiếu một bước nữa là có thể đột phá liền cấp bách không thôi, kỳ đãi nhìn Từ Chí.

Từ Chí lúc này chỉ mỉm cười nói: “Đứa trẻ si ngốc.” “Duyên pháp chưa tới, tu hành chưa đủ, sao có thể đột phá ở đây?” “Như lời ta nói, hãy đến chiến trường để quan sát chúng sinh sinh tử luân hồi, đó mới là cơ duyên chứng đạo.” Dược Sư và mọi người đều hành lễ với Từ Chí, đồng thanh gọi thầy.

Phật pháp tinh thâm như vậy làm họ không thể không tin.

Cũng có kẻ thận trọng muốn dùng Bát Bảo Công Đức Trì truyền âm để hỏi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Tuy nhiên Từ Chí ở đây sao có thể để y dễ dàng thành công.

Hắn đã làm hết mọi việc nặng nhọc rồi, chặn đứng truyền âm và giả làm Chuẩn Đề hồi đáp.

“Vi sư hiện nay thụ hạn chế của Thiên Đạo không được tự thân ra tay, các ngươi nhớ kỹ chớ có làm lộ!” Từ Chí lại ở trong quân Tây Di chín chín tám mươi mốt ngày, cho đến khi Thân Công Báo và Khương Tử Nha xác định được tin tức liên thủ hợp binh làm một mới yên tâm. 【Đinh!

Thúc đẩy Tây Phương Giáo và Xiển Giáo liên thủ, gia tăng cục diện Phong Thần, nhận được 7% mức độ hoàn thành nhiệm vụ!】 Trong quân Tây Kỳ, Khương Tử Nha ngồi ở vị trí đầu, chúng tiên Xiển Giáo xếp hàng thứ hai.

Thân Công Báo ngồi ở phía dưới với vẻ mặt khiêm tốn.

Tâm tư hắn thông thấu, giờ đây đã làm quen được với chúng tiên Xiển Giáo, trong lúc nghị sự cũng đã có nhất định quyền lên tiếng.

Lúc này, nhân vật then chốt lại không phải là hắn, mà là một đạo nhân gầy gò, mặc đạo bào, khí tức quanh thân u ám khó hiểu, thần sắc không mặn không nhạt.

Giữa đám đại năng, y nhàn nhã tự tại như đi vào chỗ không người.

Dù là người của Xiển Giáo hay Tây Phương Giáo đều không nhận ra người này.

Nhiên Đăng đánh giá y, chỉ cảm thấy tu vi của y e rằng không kém gì mình, bèn mở lời hỏi: “Đạo hữu tu hành tại danh sơn nào?

Động phủ ở đâu?” Cả đạo nhân Xiển Giáo và Tây Phương Giáo đều không biết, vậy y không thể là đệ tử của tứ giáo, hẳn là một tán tu.

Trong Hồng Hoang, danh sơn đại xuyên vô số, muốn biết thân phận một người, tốt nhất là hỏi rõ căn nguyên, lai lịch và động phủ.

Đạo nhân bất ti bất khang, không hề có ý nể sợ khi diện kiến Chuẩn Thánh, mở miệng đáp: “Bần đạo nhàn du ngũ nhạc, vui đùa tứ

hải, vốn là kẻ dã nhân.

Bần đạo là kẻ nhàn tản ở Tây Côn Luân, họ Lục tên Áp.

Bởi vì Đa Bảo đạo nhân diệt chân, cầm Thanh Bình kiếm làm bị thương các vị đạo huynh.

Chương 182

Y chỉ biết đạo thuật vô cùng, đâu hiểu được huyền cơ diệu lý?

Cố thử bần đạo đặc biệt đến hội ngộ một phen, quản giáo Thanh Bình kiếm và cả thân đạo pháp tu vi của y đều vô dụng, tự nhiên sẽ thôi." Người này không ai khác, chính là Lục Áp!

Tu vi của y so với Nhiên Đăng còn mạnh hơn không ít!

Căn nguyên của y chính là tam túc kim ô, vị thái tử Yêu tộc may mắn sống sót sau đại chiến Vu - Yêu.

Năm đó mười mặt trời mọc cùng lúc, Hậu Nghệ bắn rụng chín cái, chỉ còn y sống sót, được bảo vệ đưa đi đâu không rõ.

Từ khi huynh đệ thân tử, Yêu tộc lụi bại, y luôn tiềm tu trên cây phù tang tại Thái Dương Tinh.

Nhờ căn nguyên và huyết mạch đều thuộc hàng thượng đẳng, cộng thêm tu vi vốn không thấp, y đã tu hành đến cảnh giới Chuẩn Thánh trong thời gian ngắn.

Trong trận Phong Thần, vốn dĩ y phải ứng chiến Triệu Công Minh, dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư ám hại Triệu Công Minh đến chết, trừ khử đại họa cho Xiển Giáo, đồng thời một mình phá Liệt Diễm trận trong Thập Tuyệt trận của Tiệt Giáo.

Tuy nhiên, qua sự can thiệp của Từ Chí, diễn biến trận Phong Thần đã thay đổi nhiều, nhưng cuối cùng y vẫn xuất hiện.

Lần này, mục tiêu của y không phải ai khác, chính là Đa Bảo đang có chiến công hiển hách trong Tiệt Giáo!

Việc hạ thủ lần này cũng không vì gì khác, chính là để gây loạn Nhân tộc, làm hại Tiệt Giáo, báo thù cho Yêu tộc.

Y cũng hiểu rõ, với tu vi của mình chắc chắn không đấu lại Từ Chí.

Nhưng nếu không giết được Từ Chí, giết một vài người của hắn cũng có thể khiến ý niệm thông đạt.

Chọn lấy thời cơ này, y cũng muốn cứu vãn thế cục, mượn khí vận Tây Kỳ để tu vi tiến thêm một bước.

Nói xong, Lục Áp không nói thêm lời nào.

Trong quân chướng, chư vị bàn bạc một hồi, quyết định để vị đạo nhân này thi triển tài năng trước!

Ngày thứ hai, Khương Tử Nha hạ bảng miễn chiến.

Lục Áp nhảy ra trước, cất tiếng hỏi: "Đa Bảo của Tiệt Giáo đâu?" "Bần đạo có ý muốn so tài một phen, ngươi có dám lên trận?" Đa Bảo nghe có người khiêu chiến, không nói hai lời, trực tiếp nhảy vào trường đấu.

Hắn đánh giá Lục Áp, phát hiện chưa từng thấy đạo nhân này.

Chỉ thấy pháp lực thần thông ẩn hiện trên người đối phương không hề kém cạnh mình.

"Ngươi là hạng người nào?

Đã muốn giao thủ với ta, đã chuẩn bị sẵn tâm lý để vẫn lạc chưa?!" Đa Bảo tự nhiên không thể yếu thế, lớn tiếng quát hỏi.

Lục Áp căn bản không để Đa Bảo vào mắt, trêu chọc nói: "Ta có danh tự, ngươi cũng chẳng nhận ra.

Ta chẳng phải tiên, cũng chẳng phải thánh, không cầu phú quý, không vướng công danh, điện Ngọc Hư cũng không có tên.

Hôm nay tới đây không vì gì khác, chính là lấy tính mạng của Đa Bảo ngươi!

Bần đạo là nhàn nhân Tây Côn Luân, Lục Áp đây.” Đa Bảo nghe xong lập tức đại nộ: “Khá khen cho yêu đạo!

Dám buông lời nhục mạ, khinh ta quá lắm!” Nói đoạn, hắn tế ra Thanh Bình kiếm, muốn cùng Lục Áp đấu một trận!

Lục Áp không hề sợ hãi, cũng cầm kiếm tiến lên đấu với Đa Bảo.

Giao thủ chưa tới năm hiệp, Lục Áp bỗng rút thân, hóa thành một đạo trường hồng nhảy ra khỏi vòng chiến.

Đó là bản mệnh thần thông của y, dù là Đa Bảo cũng không đuổi kịp.

Y nhìn chằm chằm Đa Bảo, đánh giá từng tấc một từ trên xuống dưới, sau đó cười lớn một tiếng, lại hóa thành trường hồng thoát ly chiến trường.

Thấy Lục Áp rời đi, Đa Bảo cũng không đuổi theo.

Hắn cảm thấy tên Lục Áp này rất khó đối phó, lúc này giao thủ với kẻ địch chưa rõ lai lịch thật không minh trí.

Lục Áp xuất hiện từ phía Xiển Giáo, chắc chắn hiểu rõ thần thông pháp bảo của hắn, nhưng hắn lại không biết bản lĩnh của Lục Áp.

Hai bên vốn ngang ngửa, nhưng hắn ẩn ẩn thấy mình rơi vào thế hạ phong, nếu không nắm rõ được bản sự của Lục Áp thì chắc chắn không thể thủ thắng!

Lục Áp trở về quân Tây Kỳ diện kiến chúng nhân.

Chương 183

Khương Tử Nha nôn nóng hỏi: “Dám hỏi đạo hữu, việc giao thủ với Đa Bảo thế nào rồi?” Sau khi thấy Lục Áp có thể toàn mạng trở về từ tay Đa Bảo, Khương Tử Nha biết đây là một đỉnh cấp cường giả, tự nhiên mang theo vài phần kính ý.

Lục Áp cười ha hả, không trả lời trực tiếp mà lấy ra một cái giỏ hoa.

Từ trong giỏ, y lấy ra một quyển thư tịch, bên trên đề 'Đinh Đầu Thất Tiễn Thư', có khắc phù ấn khẩu quyết.

Y mở lời: “Muốn giải quyết Đa Bảo không khó, chỉ là cần phiền Tử Nha công tự mình động thủ.” Khương Tử Nha vẻ mặt khó hiểu, tu vi Địa Tiên của hắn mà có thể giải quyết được Chuẩn Thánh Đa Bảo sao?!

Lục Áp giao Đinh Đầu Thất Tiễn Thư cho Khương Tử Nha, dặn dò: “Cứ theo cách này mà làm, đến Kỳ Sơn lập một doanh, trong doanh dựng một đài.

Thắt một người cỏ, trên thân người cỏ viết bốn chữ 'Đa Bảo đạo nhân', trên đầu đặt một ngọn đèn, dưới chân đặt một ngọn đèn, bước theo bộ pháp Thiên Cương, viết bùa kết ấn rồi đốt đi.

Mỗi ngày lễ bái ba lần, sau hai mươi mốt ngày, bần đạo sẽ tới trợ giúp vào giờ Ngọ, Đa Bảo tự nhiên sẽ tuyệt mạng.” Đây chính là Đinh Đầu Thất Tiễn thuật lừng danh, chấn kinh cả Hồng Hoang sau này!

Lục Áp không tự thi triển là vì thuật này có hại cho thiên hòa, dễ vướng vào nghiệp lực thiên địa, nên mới giao cho Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha nghe theo cách của Lục Áp, trong lòng đại hỉ.

Hắn điểm ba ngàn quân mã, không chút do dự giao binh quyền cho Thân Công Báo, bí mật tiến về Tây Kỳ.

Lại để Nam Cung Thích và Vũ Cát đi trước bố trí, nỗ lực thi triển Đinh Đầu Thất Tiễn Thư với tốc độ nhanh nhất.

Trước đây hắn từng bị Diêu Tân dùng Lạc Hồn trận thi pháp, suýt chút nữa mất mạng ghi tên vào bảng Phong Thần, nên đối với loại chú thuật thần thông này vô cùng kiêng dè.

Nhưng nếu dùng chú thuật đối phó kẻ địch, hắn đương nhiên mười phần nguyện ý.

Không cần Đa Bảo mất mạng, chỉ cần bắn thương Đa Bảo thì Tiệt Giáo chỉ còn lại một vị Chuẩn Thánh là Nguyên Quy đạo nhân và vài đệ tử thân truyền cảnh giới Đại La.

Phía bên này có Nhiên Đăng, Lục Áp và vị Chuẩn Thánh của Nhân Giáo, tổng cộng ba vị Chuẩn Thánh!

Tuy Nguyên Quy đạo nhân không dễ đánh, nhưng chỉ cần sắp xếp một người cầm chân hắn, tự nhiên có thể đại phá quân Thương.

Khi Khương Tử Nha theo quân tới Kỳ Sơn, Nam Cung Thích và Vũ Cát đã dựng cao đài, thắt xong người cỏ.

Khương Tử Nha theo phương pháp của Lục Áp, tự tay viết lên người cỏ bốn chữ 'Đa Bảo đạo nhân', trên đầu thắp một đèn, dưới chân thắp một đèn.

Chân bước theo số Thiên Cương, phun một ngụm tinh huyết viết bùa kết ấn, mỗi ngày lễ bái ba lần, liên tiếp bái trong năm ngày.

Mới bái mấy ngày đầu đã khiến Đa Bảo tâm như lửa đốt, ý chí mơ màng, không còn đường thoát, đi đi lại lại trong trướng, vò tai bứt tóc.

Văn Trọng thấy bộ dạng Đa Bảo, trong lòng lập tức hoảng loạn.

Đa Bảo là đại năng mạnh nhất bên này, giờ lại xuất hiện dị trạng, làm sao giao chiến với Tây Kỳ?!

Trong lúc đó, Tây Kỳ thừa cơ hạ bảng miễn chiến, xuất binh đánh một trận với đại Thương.

Trong lúc hoảng loạn, Tiệt Giáo chỉ có thể vội vàng nghênh chiến!

May mà trong Tiệt Giáo không thiếu hảo thủ.

Dưới sự chủ trì của Triệu Công Minh, Nguyên Quy đạo nhân đích thân xuất thủ hộ trì, nên tổn thất không quá thảm trọng.

Nhưng như vậy, đại Thương buộc phải treo bảng miễn chiến, bắt đầu tránh giao tranh.

Văn Trọng nhìn chiến báo, lòng rối như tơ vò.

Lúc này nhiều đệ tử thân truyền của Tiệt Giáo không có mặt.

Khắp nơi trong đại Thương đều có binh biến, không chỉ Tây Kỳ và Tây Di, còn có nhiều chư hầu thừa thế nổi dậy.

Tiệt Giáo đã rút bớt người, cử đi trấn áp các chư hầu kia.

Những chư hầu đó không có Xiển Giáo và Tây Phương Giáo chống lưng nên xử lý không khó.

Nhưng hành quân đi lại đều cần thời gian.

Trước đây đại Thương khí thế như hồng thì không sao, nay Tây Kỳ đả thương Đa Bảo, xoay chuyển cục diện, khó khăn đã hiển hiện.

Lúc này, mối họa lớn nhất chính là loại chú thuật quỷ dị kia!

Ngay cả Đa Bảo cũng bị thương, không dám ra trận, huống chi là kẻ khác!

Chương 184

Nếu chú thuật không giải, trừ phi Thánh nhân đích thân tới, bằng không bao nhiêu Đại La Kim Tiên cũng vô dụng!

Tình trạng của Đa Bảo ngày càng tệ đi!

Sắc mặt trắng bệch qua từng ngày, pháp lực luân chuyển không thông, chịu đủ mọi giày vò khổ sở.

Nếu không có tu vi Chuẩn Thánh, dùng đại pháp lực áp chế dị tượng thì kết cục còn thảm hơn nhiều.

Cũng do hắn quá bất cẩn, bị Lục Áp ám toán, bằng không đã chẳng lâm vào cảnh này.

Khương Tử Nha ở Kỳ Sơn vẫn theo cách của Lục Áp, sử dụng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, thời gian dần trôi đến ngày thứ hai mươi mốt.

Đúng giờ Ngọ, Lục Áp quả nhiên xuất hiện tại Kỳ Sơn.

Y thôi động đại pháp lực gia trì lên người Khương Tử Nha, giúp giải phóng toàn bộ uy lực của Đinh Đầu Thất Tiễn Thư.

Như thế, Đa Bảo càng thêm khó chống đỡ.

Tiên quang quanh thân hắn lúc sáng lúc tối, chỉ cảm thấy toàn thân như bị vạn chiếc đinh đâm xuyên, thống khổ vô cùng.

Thậm chí hắn đã tế ra Thanh Bình kiếm để hộ thể, nhưng vẫn khó lòng giảm bớt nỗi đau.

May thay hắn là một trong Ngũ Phương Đại Đế của Địa Phủ, lại là đệ tử thân truyền của Tiệt Giáo.

Nhờ có khí vận công đức của Địa Phủ và Tiệt Giáo hộ thể, hắn

gượng gạo chống đỡ nên không đến mức mất mạng.

Chỉ có điều, ngày nào không phá được thần thông, ngày đó hắn không thể khôi phục chiến lực để ra trận.

Văn Trọng và đám cao tầng Tiệt Giáo vây quanh Đa Bảo, lòng nóng như lửa đốt.

Lúc này, Nguyên Quy đạo nhân bỗng nhiên lấy ra một cái mai rùa để thôi diễn.

Thừa lúc Đinh Đầu Thất Tiễn Thư phát tác mãnh liệt nhất, hắn cuối cùng đã tìm được cơ hội, hiểu rõ ngọn ngành!

Sau đó, Nguyên Quy đạo nhân nói với chúng nhân: "Ta đã nhìn ra, Đa Bảo sư thúc bị trúng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư của Lục Áp!

Tế đài đặt tại Kỳ Sơn, muốn phá giải chỉ có cách đến đó hủy đài, đoạt lấy Đinh Đầu Thất Tiễn Thư mới được!" Nguyên Quy vốn là Bắc Hải Huyền Quy chuyển thế, sau đó bái Từ Chí làm thầy, nên gọi Đa Bảo là sư thúc cũng không sai.

Chúng nhân nghe vậy đều cau mày.

Văn Trọng hé miệng, phân vân mãi mới nói: "Như vậy chỉ có Nguyên Quy sư huynh mới có thể đi Kỳ Sơn.

Nhưng nếu huynh đi rồi, trong quân không có đại năng tọa trấn, ai sẽ đối phó với cường địch?" Hắn cũng vô cùng do dự, Nguyên Quy không đi thì Đa Bảo ngày đêm chịu khổ, nhưng Nguyên Quy đi rồi thì vị Chuẩn Thánh cuối cùng cũng rời đi, quân địch đánh tới sẽ không có cách nào nghênh chiến.

Trong lúc chúng nhân còn đang trù trừ, bỗng nhiên quân chướng bị vén lên, một đạo nhân xuất hiện trước mặt mọi người.

"Hỗn độn sơ phân ta xuất thế, lưỡng nghi thái cực mặc sức tìm.

Nay hiểu thấu lẽ sinh sinh lý, chẳng hướng tam thừa diệu lý du." Đạo nhân niệm một bài kệ, hành lễ với chúng nhân: "Bần tọa kiến qua chư vị đạo hữu, ta tới để trợ trận cho các vị, đạo hữu cứ yên tâm đi Tây Kỳ!" Chúng nhân Tiệt Giáo nhìn nhau, không biết người này là ai.

Chỉ thấy dao động phát ra từ người y còn mạnh hơn bọn họ rất nhiều!

Ngay cả Nguyên Quy đạo nhân hay Đa Bảo lúc toàn thịnh cũng không bì kịp.

Nguyên Quy đạo nhân hành lễ hỏi: "Dám hỏi đạo hữu là ai, tu hành ở động phủ nào?" Đạo nhân không hề giả tạo, trực tiếp xưng danh hào: "Tại hạ Khổng Tuyên, không gốc không rễ, đến giúp chư vị đạo hữu." Nguyên Quy đạo nhân nghe thấy cái tên Khổng Tuyên, ánh mắt lập tức sáng lên.

Lúc xuống núi, Từ Chí từng dặn dò, nếu có người tự xưng Khổng Tuyên tìm đến thì nhất định phải lễ ngộ.

Người có thể khiến Từ Chí quan tâm như vậy chắc chắn là đỉnh cấp đại năng dưới tầm Thánh nhân!

Nguyên Quy đạo nhân đại hỉ, lập tức đàm đạo với Khổng Tuyên.

Ngày hôm sau, Nguyên Quy đạo nhân giá độn quang, một mình xông thẳng vào quân Tây Kỳ!

Nguyên Quy đạo nhân rời doanh trại Thương quân, một mình cưỡi mây bay thẳng về hướng Tây Kỳ.

Muốn tới Kỳ Sơn chắc chắn không thể tránh khỏi quân Tây Kỳ, chỉ có thể xông cứng qua!

Hành động này tự nhiên bị quân Tây Kỳ nhìn thấy, ai nấy đều kinh hãi!

Nhiên Đăng không nói hai lời, xuất hiện chặn đường Nguyên Quy đạo nhân.

Chương 185

Nguyên Quy đạo nhân hừ lạnh một tiếng, đánh một chưởng về phía Nhiên Đăng.

Hắn không dùng bất kỳ pháp bảo nào, nhưng lại triển hiện uy thế kinh thiên động địa!

Tiền kiếp là Bắc Hải Huyền Quy, tứ chi có thể hóa thành bốn cột chống trời, nhục thân cường độ cực cao.

Sau khi chuyển thế, hắn kết hợp kinh nghiệm tu luyện nhục thân tiền kiếp với sự giáo đạo của Từ Chí, bước ra một con đường riêng.

Nhục thân hiện tại cường hoành vô cùng, không kém gì Tiên thiên linh bảo!

Nhiên Đăng kinh hãi, vội vàng ra tay đỡ chưởng.

Nguyên Quy đạo nhân hóa chưởng thành quyền, trong nháy mắt đánh ra mười hai vạn chín ngàn sáu trăm quyền, ứng với số Nhất Nguyên, bao phủ hoàn toàn quanh thân Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng vội vàng thắp Linh Cữu Đăng để hộ thân, lại tế ra Càn Khôn Xích định đánh xuống.

Nào ngờ Nguyên Quy đạo nhân mặc kệ, không hề phòng thủ!

Nhiên Đăng lại không dám hạ Càn Khôn Xích!

Bởi vì đòn đánh chưa tới nơi, trên trời đã tụ lại lôi kiếp, chực chờ bổ xuống đầu y!

Công đức thanh quang trên người Nguyên Quy đạo nhân chói lòa đến mức khiến người ta không mở mắt nổi!

Công đức trên người hắn bao gồm công đức bổ thiên và công đức

giáo đạo Nhân Hoàng, sao có thể không mạnh!

Nhiên Đăng cuối cùng đã hiểu vì sao Nguyên Quy đạo nhân dám một mình xông trận.

Chẳng ai dám đánh hắn!

Mọi người đang trong lượng kiếp, ai cũng sợ chết.

Tên Nguyên Quy đạo nhân này, ai đánh hắn kẻ đó chết chắc!

Nhiên Đăng cũng cảm nhận được sự uất ức mà Huyền Đô từng chịu khi bị Nguyên Quy đạo nhân bám riết!

Y chỉ có thể làm như trước đây, tìm cách bố trận vây khốn hắn, không cho hắn nhúng tay vào việc khác.

Nguyên Quy đạo nhân cũng biết tình hình, lúc này hắn không phải để đấu pháp mà để cứu người.

Nôn nóng cứu người, hắn không thèm để ý tới Nhiên Đăng nữa, dốc toàn lực vận độn pháp bay về hướng Kỳ Sơn.

Trong quân Tây Kỳ, người của Xiển Giáo và Tây Phương Giáo đua nhau ra tay, muốn vây khốn hắn lại mà không làm hắn bị thương.

Bởi nếu thật sự giữ chân được hắn, đó sẽ là đại công đối với quân Tây Kỳ!

Thế nhưng, người của Xiển Giáo còn đỡ, người của Tây Phương Giáo đều biến sắc.

Vốn chú trọng công đức hương hỏa, nay ra tay với Nguyên Quy đạo nhân, họ cảm thấy công đức trên người mình bị suy yếu.

Vì vậy, chúng nhân Tây Phương Giáo chỉ có thể trơ mắt nhìn Nguyên Quy đạo nhân bay đi.

Nguyên Quy đạo nhân bay suốt một ngày mới tới Kỳ Sơn.

May thay lúc này tế đài chưa bị phá.

Thấy tế đài, hắn vươn tay chộp lấy, định hủy đi Đinh Đầu Thất Tiễn Thư và người cỏ.

Đúng lúc đó, kẻ ngăn trở hắn không phải ai khác, chính là Lục Áp!

Một đạo kim hồng bỗng lóe lên, cuốn lấy Đinh Đầu Thất Tiễn Thư và người cỏ, đáp xuống một ngọn núi khác.

Lục Áp nhìn Nguyên Quy đạo nhân, y không biết thân phận của đối phương.

Nhưng y vô cùng hiếu kỳ, tại sao lúc này lại có người xông tới đoạt Đinh Đầu Thất Tiễn Thư!

Quân Tây Kỳ đông như vậy mà lại để người ta xông qua sao?!

Tuy không hiểu, nhưng Lục Áp không sợ Nguyên Quy.

Sau lưng y, một cái hồ lô lớn rục rịch chuyển động, dường như sắp có phi đao trảm ra.

Chương 186

Tuy không biết người này là ai, nhưng có thể xông qua quân Tây Kỳ thì nhất định là một đỉnh cấp cường giả, y tự nhiên phải dùng toàn bộ thủ đoạn để đối phó.

Đúng lúc đó, bỗng nghe Khương Tử Nha hét lớn: "Đạo hữu đừng ra tay!

Người này không chạm vào được đâu!" Thế nhưng, Trảm Tiên Phi Đao của Lục Áp nhanh dường nào!

Lời Khương Tử Nha chưa dứt, một chuôi phi đao từ trong hồ lô bay ra, hóa thành lưu quang trảm về phía Nguyên Quy đạo nhân!

Nguyên Quy đạo nhân rùng mình, lập tức tế ra linh bảo.

Một cái mai rùa lớn tỏa ra thanh quang nhàn nhạt, hộ trì toàn thân.

Hắn cảm nhận được Trảm Tiên Phi Đao rất âm độc, nếu dùng nhục thân chống đỡ chắc chắn sẽ bị thương!

Lục Áp vừa phóng phi đao đã nghe lời Khương Tử Nha.

Bỗng nhiên y cảm thấy nghiệp lực trên thân chẳng biết vì sao lại sâu thêm!

Khi nhìn rõ hình dáng linh bảo trên người Nguyên Quy đạo nhân, Lục Áp sắc mặt đại biến, kinh hãi tột độ!

Sao y có thể không nhận ra chứ?!

Thanh quang trên linh bảo đó giống hệt hộ thể thanh quang mà Nguyên Quy đạo nhân vừa hiển lộ, đều là công đức thanh quang!

Lẽ nào bây giờ công đức lại không đáng tiền đến thế sao?!

Lục Áp đâu dám chậm trễ, cưỡng ép xoay chuyển phi đao chi

thuật, trước khi Trảm Tiên Phi Đao chạm vào người Nguyên Quy đạo nhân đã kịp thu hồi nó lại.

May mà tu vi y cao!

Nếu không phải tu vi Chuẩn Thánh thì căn bản không thể ngăn nổi Trảm Tiên Phi Đao đang đà chém tới!

"Hự!" Lục Áp rên khẽ, một ngụm tinh huyết trào lên cổ họng nhưng bị y nuốt ngược trở lại.

Cưỡng ép thu hồi Trảm Tiên Phi Đao khiến khí huyết nghịch lưu, pháp lực hỗn loạn, y đã bị nội thương.

Nguyên Quy đạo nhân thừa cơ hội này bỗng nhiên ra tay, một quyền đánh trúng Lục Áp, thuận thế đoạt lấy Đinh Đầu Thất Tiễn Thư và người cỏ!

Lục Áp ăn trọn một quyền, bị đánh rơi xuống ngọn núi phía dưới, trực tiếp san bằng ngọn núi thành bình địa!

Y vội vàng áp chế thương thế, hóa thành một đạo kim hồng, không dám nán lại mà lập tức chạy trốn.

Nguyên Quy đạo nhân định đuổi theo Lục Áp, nhưng rồi thuận tay hủy luôn người cỏ để giải cứu Đa Bảo.

Đa Bảo bỗng cảm thấy một trận thanh minh, nguyên thần, nhục thân và pháp lực không còn bị trói buộc, kiềm hãm nữa.

Biết Nguyên Quy đạo nhân đã đoạt được Đinh Đầu Thất Tiễn Thư và người cỏ, hắn vội vận tiên pháp điều lý cơ thể.

Vừa điều lý, hắn vừa không khỏi cười khổ.

So với đại sư huynh thì hắn còn kém xa, bao năm qua hắn cũng đã quen rồi.

Chỉ là...

đệ tử thân truyền của đại sư huynh là Nguyên Quy đạo nhân, giờ xem ra cũng không hề kém cạnh.

Nếu để Nguyên Quy đạo nhân thi triển hết sức, không tính đến yếu tố công đức hộ thể, hắn cũng không chắc mình có thể thắng nổi Nguyên Quy.

Đa Bảo thở dài một tiếng bất lực.

Lại nợ thêm một ân tình, thực sự ngày càng khó trả.

Xem ra cả đời này hắn chỉ có thể làm công trả nợ cho sư phụ và đại sư huynh thôi.

Ở phía bên kia, Nguyên Quy đạo nhân đang truy đuổi Lục Áp thì bỗng dừng lại.

Trước mặt hắn xuất hiện một nhân vật mà hắn không hề muốn gặp.

Nguyên Quy đạo nhân âm thầm ra tay, nhờ vào thủ đoạn mà Từ Chí để lại trên người mình, vội vàng truyền tin cho Từ Chí.

Nguyên Quy đạo nhân thần sắc ngưng trọng, vận chuyển tất cả pháp môn phòng ngự đến cực hạn.

Chương 187

Thậm chí hắn còn phong bế hoàn toàn thính giác của mình.

Kẻ địch trước mặt không phải ai khác, chính là đệ tử Tây Phương Giáo, Dược Sư.

Nếu chỉ là Dược Sư ở cảnh giới Đại La Kim Tiên thì Nguyên Quy đạo nhân đã không ngưng trọng đến thế.

Dù có thêm một Chuẩn Thánh nữa xuất hiện bên cạnh Dược Sư thì cũng chẳng làm gì được hắn.

Nhưng tên Dược Sư này rất không bình thường!

Phật quang trên người y vượt xa đẳng cấp Đại La Kim Tiên!

Chuẩn Thánh!

Một đỉnh phong Chuẩn Thánh, dù là giữa các Chuẩn Thánh cũng tuyệt đối thuộc hàng đỉnh tiêm!

Khí tức trên người y không chỉ có khí tức bản thân mà còn một đạo khí tức phức tạp và hạo hãn hơn nhiều.

Đạo khí tức đó vô cùng ẩn khuất, nhưng lại đồng thời trấn áp được cả hắn và Lục Áp!

Nguyên Quy đạo nhân biết đạo khí tức đó là của ai.

Một trong nhị thánh Tây Phương Giáo, Chuẩn Đề!

Từ Chí khi nắm thóp nguyên thần Chuẩn Đề đã từng cho hắn xem qua khí tức của y, tuyệt đối không thể nhầm được!

Nguyên Quy đạo nhân hiểu rõ, Từ Chí cũng từng dặn, công đức trên người hắn quá nồng hậu, nhất định sẽ dẫn dụ Thánh nhân Tây Phương Giáo ra tay.

Đương nhiên, Thánh nhân cũng không dám tùy tiện làm nhục hay gây hại cho hắn.

Nhưng Thánh nhân Tây Phương Giáo lại có một phương pháp khác: Độ hóa!

Biến hắn thành người của Tây Phương Giáo!

Với công đức chi lực trên người hắn, một khi chuyển sang Tây Phương Giáo, chẳng bao lâu sau Tây Phương Giáo sẽ có thêm một đỉnh cấp Như Lai, mà cả Hồng Hoang trừ Thánh nhân ra không ai dám đụng vào!

Đó cũng là lý do vì sao Nguyên Quy đạo nhân dù có công đức nồng hậu, có lối đánh siêu lầy lội nhưng không dám tùy ý thi triển.

Hắn và Từ Chí đều lo sợ bị độ hóa.

Nhị thánh Tây Phương Giáo nếu có cơ hội độ hóa nhất định sẽ dốc toàn lực thực hiện!

Vì thế, Từ Chí đã đưa khí tức của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cho Nguyên Quy đạo nhân và để lại hậu chiêu trên người hắn.

Chỉ cần phát hiện có loại khí tức này tồn tại, hắn sẽ lập tức triệu hồi Từ Chí.

"Dược Sư" trước mắt một mình chế ngự cả Nguyên Quy đạo nhân và Lục Áp, trên mặt nở nụ cười tự tiếu phi tiếu.

Nếu không phải Lục Áp ra tay đối phó Đa Bảo, Nguyên Quy đạo nhân căn bản không cho đối phương cơ hội, và y cũng không có dịp đích thân ra tay đối phó Nguyên Quy.

Giờ đây, Nguyên Quy đạo nhân vô ý làm bị thương Lục Áp, y có thể thuận thế trấn áp luôn Lục Áp.

Lục Áp ở trạng thái toàn thịnh thì trừ phi bản thân y đích thân tới,

bằng không tuyệt đối không trấn áp nổi.

Nhưng tên Lục Áp này đang bị khinh thương nên đã bị trấn áp thành công.

Biết đâu y có thể nhân cơ hội này độ hóa cả hai người, thêm hai vị đỉnh cấp cường giả cho Tây Phương Giáo!

Một uống một ăn đều có định số!

Lần này Tây Phương Giáo sẽ trỗi dậy!

"Dược Sư" cười nhìn Nguyên Quy đạo nhân, y là mục tiêu số một.

Lục Áp có thể gác lại sau, khó khăn lắm mới có cơ hội này, nhất định phải đưa Nguyên Quy đạo nhân về phương Tây!

"Kiến qua hai vị đạo hữu, hôm nay có thể gặp nhau ở đây thực sự là rất có duyên.

Ta thấy hai vị và Tây Phương Giáo ta duyên pháp rất sâu, hay là theo ta tới Bát Bảo Công đức trì một chuyến?

Tại đó tự nhiên có Thánh nhân Tây Phương Giáo đích thân nghênh đón hai vị.

Chương 188

Thánh nhân bên ta hiếu khách, nhất định sẽ cùng hai vị tọa đàm luận đạo, các vị sẽ thụ ích không nhỏ, tu vi tiến thêm một bước!" Y vừa nói vừa dùng phật pháp phong tỏa toàn bộ thời không xung quanh, không cho hai người cơ hội thoát thân.

Nguyên Quy đạo nhân và Lục Áp đều kêu khổ không thôi.

Hai người bọn họ đấu pháp dù thắng hay bại cũng là do kỹ năng kém người.

Nhưng nếu bị độ về phương Tây thì tình hình hoàn toàn khác hẳn!

Phương Tây đó, chí ít là hiện tại chẳng có mấy ai muốn về.

Nhìn bộ dạng này, tên "Dược Sư" kia định cưỡng hành bắt hai người đi, đưa tới Bát Bảo Công đức trì rồi mới độ hóa sau!

Hai người lập tức ra tay, định thoát khỏi khu vực này!

Trảm Tiên Phi Đao của Lục Áp lập tức phóng ra, trảm về phía "Dược Sư"!

Nhát đao này còn tàn nhẫn hơn cả nhát đao trảm vào Nguyên Quy đạo nhân!

Y không chút do dự, dốc toàn lực, một đao nhắm thẳng vào tính mạng của "Dược Sư"!

Nguyên Quy đạo nhân cũng ra tay, lần đầu tiên dùng pháp bảo tấn công.

Không gì khác, chính là Đồ Yêu Kiếm mà Từ Chí luyện chế từ thời Vu - Yêu đại chiến!

Hắn lấy kiếm này trấn áp khí vận và công đức của Nhân tộc, giờ

đây chuyển thế thành người, theo sự sắp xếp của Từ Chí, hắn chính là Nhân Hoàng chi sư!

Vì vậy, hắn có thể mượn thanh kiếm này để chinh phạt!

Nhờ công đức và khí vận, thực tế hắn cũng có không ít linh bảo.

Nhưng những thứ đó sao bì được với thanh Đồ Yêu Kiếm đã trấn áp Nhân tộc nhiều năm, trảm tận ức vạn yêu tộc và đã thăng hoa nhiều lần!

Nguyên Quy đạo nhân cầm kiếm xông lên, trên thân kiếm lập tức hiện ra vô số hư ảnh Yêu tộc.

Thanh kiếm này từng giết sạch ức vạn Yêu tộc, tuyệt đối là một đỉnh cấp sát phạt chi khí!

Nay thần kiếm xuất vỏ, uy thế thậm chí vượt xa cả Trảm Tiên Phi Đao!

Trảm Tiên Phi Đao và Đồ Yêu Kiếm đồng thời công kích "Dược Sư", dù lúc này cơ thể Dược Sư do Chuẩn Đề tiếp quản thì y cũng phải đối diện với đại địch.

Tây Phương Giáo không nói gì khác, thực sự là rất nghèo!

Trong tay cũng chẳng có mấy kiện đỉnh cấp linh bảo!

Uy lực của Trảm Tiên Phi Đao và Đồ Yêu Kiếm khiến y cũng phải động tâm!

Chuẩn Đề không nói nhiều, lấy linh bảo ra.

Thất Bảo Diệu Thụ!

Y đã mang theo cả món bảo bối này!

Nguyên Quy đạo nhân kinh hãi, biết Chuẩn Đề đã bỏ vốn lớn!

Hắn đâu dám do dự, vội vàng thu hồi Đồ Yêu Kiếm để phòng vạn

nhất.

Thế nhưng đã muộn!

Chỉ thấy "Dược Sư" phẩy tay nhẹ một cái, Trảm Tiên Phi Đao và Đồ Yêu Kiếm đều bị mất hết uy năng, bay về phía tay y.

Nguyên Quy đạo nhân và Lục Áp đồng thời lao vào đánh "Dược Sư"!

Chạy cũng vô dụng, chỉ có cách đánh thương Chuẩn Đề đang mượn thân xác Dược Sư, khiến y lộ ra sơ hở mới có khả năng đào thoát!

Hai người đều dày dặn kinh nghiệm đấu pháp nên hiểu rõ điều này.

Dù thần giáng chi thuật có tinh diệu đến đâu thì vẫn phải dựa vào nhục thân của chủ thể!

Nguyên Quy đạo nhân lập tức triển lộ uy thế Pháp Tượng Thiên Địa, toàn thân biến cao vạn trượng, mang theo uy thế vô biên đánh tới!

Cùng lúc đó, hắn phóng thích pháp tượng, một con huyền quy xuất hiện bên cạnh, lao vào cắn xé "Dược Sư"!

Chương 189

Lục Áp tuy mất Trảm Tiên Phi Đao nhưng cũng không hề suy giảm khí thế, y phun ra một ngụm Thái Dương Tinh Hỏa vào mặt "Dược Sư"!

Hai bàn tay y biến thành móng vuốt kim ô, vồ xuống đầu "Dược Sư"!

Hai người vừa liên thủ đã thể hiện kinh nghiệm đấu pháp tinh túy, bao vây mọi hướng quanh thân "Dược Sư", không cho y cơ hội né tránh!

Nguyên Quy đạo nhân và Lục Áp liên thủ tạo ra uy thế vô biên, khiến không gian vốn đã được gia cố cũng phải lung lay sắp đổ!

Sắc mặt "Dược Sư" dần trở nên âm trầm.

Y cũng không ngờ hai người này lại khó nhằn đến vậy!

Dù pháp bảo đã bị thu giữ, nhưng nhục thân của Nguyên Quy đạo nhân và hỏa pháp của Lục Áp đều kinh người như thế!

Tu vi của Dược Sư thực sự đã hạn chế sự phát huy của y.

Dược Sư dù sao cũng chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên, dù được thần giáng gia trì thì cũng không đạt tới chiến lực đỉnh cấp Chuẩn Thánh.

Tuy chắc chắn sẽ hạ được hai người, nhưng chắc chắn phải tốn chút công sức!

Điều này càng khiến y kiên định ý định độ hóa cả hai!

Chỉ cần có thể giải quyết xong trước khi Từ Chí tới là được!

Đưa cả hai về Bát Bảo Công đức trì, chẳng lẽ Từ Chí dám đánh lên đó giao thủ với y và sư huynh hay sao?!

Quanh thân y tỏa ra phật quang kinh người, chiếu sáng rực rực cả vùng không gian bị cấm cố!

Không thể đánh Nguyên Quy đạo nhân!

Y lập tức quyết định, né tránh về hướng của Lục Áp.

Một Phật quốc dần hiện ra trong tay y, hóa thành kích thước bằng bàn tay.

Trong Phật quốc có vạn dân sinh sống, không ngừng quỳ lạy, cầu nguyện, quả thực là một tiểu thế giới hoàn thiện đã được kiến tạo từ trước.

"Dược Sư" giơ tay đánh về phía Lục Áp, va chạm kịch liệt với móng vuốt kim ô của y!

Uy năng khủng khiếp bộc phát giữa ba người, cả Phật quốc đều bị đánh thành hư vô!

Hai người vừa chạm đã tách ra, Lục Áp vốn đang mang thương tích nên vội lùi lại.

"Dược Sư" không buông tha, từng bước ép sát, không hề quan tâm đến Nguyên Quy đạo nhân sau lưng.

Nguyên Quy đạo nhân đuổi theo, biến mọi bộ phận trên cơ thể thành vũ khí đánh xuống!

Thế nhưng dù hắn có ra tay thế nào, "Dược Sư" cũng có thể né tránh trước, như thể đã diễn luyện vô số lần, chuẩn xác vô cùng, không lãng phí một chút thời gian nào.

Lục Áp bị ép từng bước, chỉ có thể vận bản mệnh thần thông hóa thành kim hồng.

Y không ngừng bơi lội, né tránh trong không gian này, cố gắng trì hoãn "Dược Sư".

Y cũng hiểu chắc chắn sẽ có người tới cứu!

Từ Chí tuyệt đối không để mặc Nguyên Quy đạo nhân bị bắt đi, nên chắc chắn sẽ tới.

Việc y cần làm là cùng Nguyên Quy đạo nhân trì hoãn "Dược Sư", không để y sớm mang hai người đi.

Hoặc giả, để "Dược Sư" bắt Nguyên Quy đạo nhân đi, vì nể sợ Từ Chí mà sẽ sớm thả y ra.

Chuẩn Đề sao lại không hiểu, nhưng sự khó chịu của hai người này quả thực vượt xa tưởng tượng.

Y có thể cảm nhận được Từ Chí sắp tới rồi!

Không thể mang cả hai đi được!

Nếu chỉ mang đi một người thì đó phải là Nguyên Quy đạo nhân!

Y nhảy lùi lại, né đòn tấn công của Nguyên Quy, bỗng hiện ra Cẩu Đà kim thân.

Kim thân của Dược Sư sau khi được tôi luyện cũng mang uy năng cường hoành.

Chương 190

Cẩu Đà giơ tay chộp vào không gian bên cạnh Nguyên Quy đạo nhân.

Nguyên Quy đạo nhân cảm thấy không gian xung quanh bỗng bị ép lại!

Nói ép lại có lẽ không chính xác, vì hắn đang ở trong không gian đó nên không thấy dị trạng gì.

Nhưng vùng không gian bên ngoài lại không ngừng thu nhỏ lại.

Cuối cùng, bị Cẩu Đà nắm gọn trong lòng bàn tay.

Pháp môn này tuyệt đối không thể thi triển đồng thời lên cả Nguyên Quy đạo nhân và Lục Áp.

Sau khi sử dụng, vùng không gian gia cố xung quanh vỡ vụn như gương, xuất hiện vô số vết nứt.

Vì vậy, pháp môn này chỉ có thể cầm chân một người.

Còn về phần Lục Áp, y đành phải từ bỏ.

Lục Áp thấy vậy lập tức đào tẩu, không dám dừng lại một khắc nào.

Dù là Chuẩn Đề đang phụ thân Dược Sư hay Từ Chí sắp tới đều là những tồn tại mà y không muốn đối mặt.

Thế nhưng, đời người xui xẻo nhất là lúc gặp chuyện chẳng lành lại cứ liên tiếp ập đến!

Vừa hóa thành kim hồng định chạy trốn, y cảm thấy một bàn tay kẹp lấy một cái chân của mình.

Trước hai ngón tay đó, y không có khả năng đào thoát, trực tiếp bị

lôi từ thâm không trở lại Hồng Hoang.

Phía bên kia, "Dược Sư" cũng gặp cảnh ngộ tương tự!

Vừa định khởi thân, Đồ Yêu Kiếm vừa bị thu hồi bỗng có dị động.

Thanh kiếm chém nhẹ một nhát, kích phát uy thế gần như cấp bậc Thánh nhân, buộc y phải dừng lại!

Bị buộc phải dừng bước, "Dược Sư" đành lấy Thất Bảo Diệu Thụ ra quẹt về phía Đồ Yêu Kiếm.

Tiếc là lần này không thể dễ dàng hóa giải uy lực thanh kiếm, y bị một luồng sức mạnh hạo hãn mạc trắc trì hoãn lại!

Từ Chí dùng hai ngón tay xách một con tam túc kim ô xuất hiện trước mặt "Dược Sư".

"Dược Sư" như gặp đại địch, lập tức dùng phương án dự phòng.

Phật quang trên người tỏa rạng, dốc hết vào không gian giam giữ Nguyên Quy đạo nhân và Thất Bảo Diệu Thụ, Trảm Tiên Phi Đao trong tay.

Từ Chí nhãn lực cỡ nào, nhìn một cái là biết y định làm gì!

Y đang câu thông với bản thể và Bát Bảo Công đức trì để tống Nguyên Quy đạo nhân cùng Thất Bảo Diệu Thụ, Trảm Tiên Phi Đao về phương Tây.

Nếu làm vậy, thân xác của Dược Sư chắc chắn phải bỏ lại!

Dược Sư cứ thế bị Chuẩn Đề vứt bỏ!

Thủ đoạn thật tinh diệu!

Từ Chí thầm tán thán, không hề có chút khinh thường.

Nếu là hắn, chắc chắn hắn sẽ giữ lại nhục thân Dược Sư.

Nhưng Chuẩn Đề quyết đoán, dù đúng hay sai cũng đủ quả quyết

và ngoan lạt!

Tiếc là, Từ Chí đâu dễ để y đắc thủ?!

Hắn vươn tay chộp một cái, chặt đứt một đạo phật quang của Dược Sư, cứu Nguyên Quy đạo nhân xuống trước.

Thất Bảo Diệu Thụ và Trảm Tiên Phi Đao bị tống về tay bản thể Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề ở Bát Bảo Công đức trì thấy chỉ có hai món bảo vật trở về thì biết đạo nguyên thần kia đã thất bại.

Để tránh việc Hồng Quân nghị quyết tại cung Tử Tiêu rằng Thánh nhân không được ra tay, y sinh sinh cắt lìa đạo nguyên thần còn lại trên người Dược Sư!

Nguyên thần, tư duy, ký ức tuy giống y hệt nhưng đã trở thành hai người không liên quan.

Chương 191

Vì thế dù có là y cũng không cách nào hỗ trợ thêm cho đạo nguyên thần đó.

Nếu nguyên thần thành công, nó có thể nhập lại vào bản thể, khôi phục tổn thất.

Nay bị Từ Chí chặn đứng, y sẽ vĩnh viễn mất đi đạo nguyên thần đó!

Như vậy, không biết y phải tĩnh dưỡng bao lâu mới khôi phục được!

Còn về phần Dược Sư, xem ra sắp phải lên bảng Phong Thần rồi!

Từ Chí nhìn Dược Sư đang bị Chuẩn Đề phụ thân, cười ha hả.

Không hề có lời dư thừa, hắn bỗng ra tay với tử phủ của Dược Sư!

Dưới uy áp của hắn, Dược Sư không thể động đậy, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng yên để hắn thi triển!

Điều khiến Dược Sư kinh ngạc là Từ Chí không hề trực tiếp lấy mạng y.

Từ Chí vươn tay, Dược Sư vẫn hào phát vô tổn.

Hắn rút đạo nguyên thần của Chuẩn Đề ra khỏi tử phủ của Dược Sư!

Một sợi nguyên thần hóa thành hình dáng Chuẩn Đề, bị kéo ra ngoài từng chút một.

Sợi nguyên thần nhìn Từ Chí với vẻ mặt tro tàn, không nói một lời.

Từ Chí đánh giá sợi nguyên thần này, quan sát tỉ mỉ.

Chuẩn Đề cũng thật ác!

Cưỡng ép cắt một sợi nguyên thần gắn lên người Dược Sư.

Phải biết rằng nguyên thần Thánh nhân ký thác vào Thiên đạo, ngoài bản tôn Thánh nhân ra thì thiên địa chỉ có Thí Thần Thương và vài loại dị bảo mới có thể làm tổn thương.

Cũng chính vì thế mới có câu Thánh nhân không vướng lượng kiếp, bất tử bất diệt.

Đương nhiên, sự cường đại của Thánh nhân không chỉ đơn giản như vậy.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nguyên thần tuyệt đối vô cùng quan trọng!

Chuẩn Đề để một sợi nguyên thần trên người Dược Sư là để bảo hộ Tây Phương Giáo, Từ Chí không hề ngạc nhiên.

Nhưng để lách luật Thánh nhân không được ra tay của Hồng Quân, y đã sinh sinh bóc tách sợi nguyên thần này khỏi Thiên đạo và bản thân!

Dù là kẻ địch, Từ Chí cũng không khỏi cảm thán, Chuẩn Đề thực sự rất tàn nhẫn với chính mình.

Một lũ nguyên thần dù sao cũng là nguyên thần Thánh nhân.

Nay bị khống chế, dù sắc mặt không tốt nhưng trong hoàn cảnh chắc chắn phải chết, y cũng không mở miệng xin tha để giữ thể diện Thánh nhân.

Từ Chí không lập tức bóp nát sợi nguyên thần mà hoàn toàn cách ly nó.

Bóp nát sợi nguyên thần này là lựa chọn ngu ngốc nhất!

Nó giờ không còn liên quan tới Chuẩn Đề, hoàn toàn độc lập.

Nhưng suy cho cùng nó cũng là nguyên thần đồng căn đồng nguyên với Chuẩn Đề, cắt ra từ nguyên thần Thánh nhân cường đại.

Có sợi nguyên thần này, bảo tồn lại nhất định sẽ kiếm được nhiều lợi ích hơn!

Một sợi nguyên thần này còn đáng giá hơn việc giết sạch tất cả những người có mặt hôm nay và đoạt hết bảo vật của bọn họ!

Lần ra tay thứ hai này tuyệt đối xứng đáng!

Từ Chí thu lại nguyên thần của Chuẩn Đề, mỉm cười nhìn Dược Sư.

"Thế nào, có muốn thử chạy trốn không?" Dược Sư nhìn Từ Chí, biết chắc mình phải chết nên cũng buông bỏ xiềng xích.

Y bình thản nói: "Giết ta đi." Nào ngờ Từ Chí lại không có ý định giết y!

Hắn vặn hỏi: "Tại sao ta phải giết ngươi?

Chương 192

Giết ngươi có lợi gì cho ta không?!" Hắn nhìn chằm chằm Dược Sư, quét qua một lượt rồi đùa cợt hỏi: "Hay là... ngươi có xứng để ta ra tay không?" Dược Sư nghe xong sắc mặt rốt cuộc cũng thay đổi.

Lẽ nào ngay cả việc khiến Từ Chí ra tay y cũng không xứng đáng?

Y cười khổ, bất lực hỏi: "Rốt cuộc ngài muốn làm gì, cứ trực tiếp nói đi.

Với tu vi và thân phận của ngài, ta cũng không thể giấu giếm được gì.

Hà tất phải sỉ nhục ta ở đây?" Từ Chí lắc đầu, tỏ ý không đồng tình với cách nghĩ của y.

Hắn thong thả và nghiêm túc nói: "Không phải sỉ nhục, chỉ là nói thật lòng mà thôi." Dược Sư không nói gì nữa, y cũng hiểu những lời Từ Chí nói đều là sự thật.

Nếu y không phải tu vi Đại La Kim Tiên mà là Chuẩn Thánh thì Từ Chí tuyệt đối không làm thế này.

Nói trắng ra là tu vi không đủ, thực lực kém cỏi!

Từ Chí thấy bộ dạng của Dược Sư thì biết đã đạt được mục đích.

Hắn đã hứa với Hồng Quân trước mặt chúng thánh rằng không ra tay với những người dưới tu vi Chuẩn Thánh.

Không có nguyên thần Chuẩn Đề gia trì, Dược Sư chỉ là một Đại La, thực sự không đáng để hắn ra tay.

Muốn Dược Sư chết thì cứ để Nguyên Quy đạo nhân ra tay, hắn không cần đích thân làm.

Chỉ là, Từ Chí có kế hoạch khác.

Hắn thản nhiên hỏi: "Muốn sống không?

Nếu muốn, ta cho ngươi một cơ hội." Dược Sư cười một tiếng, tiếng cười mang theo vẻ trào phúng.

Y đang tự cười mình vô năng!

Từ Chí ép sát, tiếp tục nói: "Sống mới có khả năng, đúng không?

Đừng có thật sự nghĩ rằng khi ta ra tay, ngươi còn cơ hội vào cực lạc địa để tu kiếp sau!" Nói xong, hắn bình tĩnh nhìn Dược Sư, để y tự suy nghĩ.

Phật quang trong mắt Dược Sư lóe lên, nội tâm giằng xé hồi lâu, cuối cùng bất lực mở lời: "Nói đi, yêu cầu của ngài là gì." Từ Chí cười một tiếng, cất lời với Dược Sư.

Lời vừa thốt ra đã mang theo một luồng đạo âm, khiến người ta phải suy ngẫm.

"Tiệt Giáo ta giảng cứu vì thiên địa chúng sinh mà tiệt thủ một tuyến sinh cơ.

Ngươi cũng là thiên địa chúng sinh, ta đích thân ra tay tiệt thủ một tuyến sinh cơ cho ngươi thế nào?

Muốn sống thực ra cũng không khó.

Hay là bái nhập Tiệt Giáo ta, chịu sự sai khiến của Tiệt Giáo, thấy thế nào?

Tây Phương Giáo vốn từ Đạo môn mà ra, nay chẳng qua mượn cái danh Phật môn thôi, ngươi hãy cải tà quy chính, trở về với đạo pháp bản nguyên." Lúc hắn nói, phật quang trong mắt Dược Sư ngày càng mờ mịt.

Nguyên Quy đạo nhân đứng bên cạnh xem mà kinh hãi.

Từ Chí đang độ hóa Dược Sư?

Muốn đưa Dược Sư vào Tiệt Giáo để Tiệt Giáo sai khiến!

Từ Chí mở lời lần này cố ý dùng tới đạo âm, đây không phải cách làm bình thường.

Nó có nét tương đồng với kiểu phật âm giáo huấn khi Tây Phương Giáo độ hóa người khác.

Hắn muốn xoay chuyển phật pháp của Tây Phương Giáo mà Dược Sư đang tin tưởng thành đạo pháp của Tiệt Giáo.

Phải biết rằng thủ pháp độ hóa của Từ Chí chắc chắn không thể bì được với nhị thánh Tây Phương Giáo, những kẻ vốn là bậc thầy trong lĩnh vực này.

Nhưng Dược Sư thậm chí còn chưa đạt tới tu vi Chuẩn Thánh, cưỡng hành độ hóa thì sao chứ?

Làm như vậy, sau khi bị Từ Chí bạo lực độ hóa, Dược Sư chắc chắn sẽ hình thành tâm ma.

Như thế tu vi của y sẽ không thể tiến thêm, vĩnh viễn dừng lại ở cảnh giới Đại La trung kỳ!

Chương 193

Nhưng tương tự, sau khi bị độ hóa thành công, y sẽ nghiêm túc tự coi mình là người của Tiệt Giáo.

Trừ phi Chuẩn Đề hoặc Tiếp Dẫn đích thân ra tay, tiêu tốn đại pháp lực và hàng vạn năm mới có thể phá trừ tâm ma, đưa y trở lại Tây Phương Giáo.

Bằng không, Dược Sư sau này sẽ mãi là tín đồ trung thành nhất của Tiệt Giáo!

Dù Thông Thiên, Minh Hà hay Từ Chí chỉ cần một câu nói, y sẽ sẵn lòng hiến thân bất cứ lúc nào, không hề nao núng!

Chuẩn Đề độ người không biết bao nhiêu lần, không biết có ngờ tới lúc đệ tử Đại La Kim Tiên của mình cũng gặp cảnh này không!

Lời của Từ Chí vẫn không ngừng lại.

Phật quang trong mắt Dược Sư bị ép đến mức không còn chút ánh sáng nào.

"Rắc!" Nguyên Quy đạo nhân nghe thấy một tiếng động nhẹ.

Hắn biết phật tâm của Dược Sư đã vỡ vụn rồi!

Dược Sư lộ vẻ tiều tụy, giống như một lão nông nghèo khổ nơi phàm thế, ánh mắt đục ngầu.

Một lát sau ánh mắt y mới lấy lại vẻ thanh minh, cung kính hành lễ với Từ Chí.

"Dược Sư, kiến qua Chấp giáo đại sư huynh!" Lúc này Dược Sư khí tức quanh thân cực kỳ không ổn định, đang dao động kịch liệt.

Bị Từ Chí cưỡng ép độ hóa vào Tiệt Giáo, phật tâm tan vỡ khiến y

triệt để thất vọng với con đường mình từng kiên trì.

Từ Chí ra hiệu bằng mắt cho Nguyên Quy đạo nhân.

Hắn không tiện ra tay nên để Nguyên Quy giúp ổn định tình trạng cho Dược Sư.

Nguyên Quy đạo nhân lập tức hiểu ý, tiến lên giảng đạo truyền pháp cho Dược Sư.

Khí tức trên người Dược Sư dần ổn định lại trong tiếng giảng pháp của Nguyên Quy, cuối cùng giữ được cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Tuy nhiên ngay cả Chuẩn Thánh như Nguyên Quy cũng phải trả cái giá nhất định.

May mà có công đức hộ thể, khí vận gia thân nên không lâu sau sẽ khôi phục hoàn toàn.

Khi Dược Sư ngẩng đầu lên lần nữa, ánh mắt nhìn Từ Chí hoàn toàn là sự sùng kính và thuận phục.

Y đứng nép sang một bên, thấp mày xuôi mắt, không hề có chút bất kính nào.

Dược Sư không hề mất đi tâm trí, chỉ là hoàn toàn thoát khỏi Tây Phương Giáo để trở thành người ủng hộ Tiệt Giáo.

Từ Chí là Chưởng giáo đại sư huynh của Tiệt Giáo, người vừa được độ vào giáo tự nhiên không dám làm càn trước mặt hắn.

Từ Chí xách Lục Áp trong tay nhìn cảnh này, trong lòng Lục Áp hối hận vô cùng, thậm chí gần như tuyệt vọng.

Y biết dù thế nào cũng không thể thoát khỏi bàn tay Từ Chí!

Kết quả tốt nhất là không bị Từ Chí độ hóa như Dược Sư!

Với kẻ tâm cao khí ngạo như Lục Áp, bị độ hóa chẳng thà chết đi cho xong!

Tiếc là... sinh hay tử y cũng không thể tự chủ, chỉ đành mặc Từ Chí nhào nặn.

Lúc này Từ Chí chẳng buồn để ý tới ý nghĩ của Lục Áp.

Người hắn quan tâm hơn chính là Dược Sư.

Nếu Chuẩn Đề đã chia một sợi nguyên thần vào tử phủ của Dược Sư, vậy tại sao khi hắn giả dạng phân thân Chuẩn Đề tới lừa gạt Tây Phương Giáo thì Dược Sư lại không ngăn cản hay vạch trần?

Đó mới là mục đích thực sự khi Từ Chí độ hóa Dược Sư.

Hắn muốn hỏi cho rõ Chuẩn Đề rốt cuộc đang làm gì và định làm gì!

Từ Chí phong tỏa xung quanh, cắt lìa một vùng không gian khỏi Hồng Hoang, đặt nó ra ngoài tam giới ngũ hành.

Hắn lại dùng Hỗn Độn Châu che đậy vùng không gian này để đảm bảo cuộc đối thoại tiếp theo không bị ai nghe thấy.

Chương 194

Với sự che đậy này, Chuẩn Đề sẽ chỉ nghĩ rằng Dược Sư đã chết và bị đưa lên bảng Phong Thần.

Vì vậy hiện tại Chuẩn Đề không phát hiện ra điều gì.

Nhưng tiếp theo nếu Dược Sư thốt ra tên Chuẩn Đề, y sẽ lập tức phát giác có gì đó không ổn.

Do đó phải làm tốt công tác phòng phạm ở mức cao nhất.

Làm xong những việc đó Từ Chí mới hỏi: "Tại sao y lại liên thủ với Xiển Giáo, để mặc Xiển Giáo oai phong lẫm liệt trên đầu mình như vậy?" Hắn biết rõ tất cả là do màn kịch của mình, nhưng muốn xem Dược Sư có biết kẻ đó thực chất là ai hay không.

Dược Sư không chút do dự, đáp ngay: "...

Cách đây một thời gian có một đại năng tới quân Tây Di, chỉ điểm cho chúng ta rằng có thể liên thủ với Xiển Giáo để đối phó Tiệt Giáo.

Kẻ đó chẳng lẽ không phải do đại sư huynh hóa thành sao?

Nguyên thần Chuẩn Đề đã nhìn ra rồi, kẻ đó chắc chắn không phải người Tây Phương Giáo, hẳn là một đỉnh cấp Chuẩn Thánh biến hóa thành, chín mươi chín phần trăm chính là đại sư huynh ngài!" Quả nhiên!

Thực ra lúc đó đã bị nhìn thấu!

Chỉ là...

Chuẩn Đề biết rõ nhưng không vạch trần, vẫn để Tây Phương Giáo làm theo cách đó là vì sao?!

Từ Chí thản nhiên thừa nhận: "Không sai, kẻ đó chính là ta biến

hóa thành.” Dược Sư lập tức tâm phục khẩu phục: “Không hổ là đại sư huynh, một pháp thông vạn pháp thông, phật pháp của ngài cũng có thể chỉ điểm cho ta đột phá Đại La hậu kỳ lúc đó.” Y cũng hiểu nếu lúc đó Từ Chí tiếp tục thì y đã có thể thành Đại La hậu kỳ ngay lập tức.

Từ Chí gật đầu, không bận tâm đến lời tâng bốc.

Ngược lại Lục Áp và Nguyên Quy đạo nhân đều nuốt nước miếng cái ực.

Họ không ngờ những sự việc đại sự xảy ra trên chiến trường hiện nay thực chất đều nằm trong tầm kiểm soát của Từ Chí!

Mọi chuyện đều là sự mưu tính ngầm giữa hắn và Chuẩn Đề!

Trận chiến Phong Thần xem chừng oanh oanh liệt liệt, thực chất chỉ xoay quanh cái vòng mà chúng thánh và Từ Chí đã vẽ ra.

Những người này dù là đỉnh cấp Chuẩn Thánh, siêu cấp đại năng nhân gian, trước mặt chúng thánh và Từ Chí cũng chỉ non nớt như một đứa trẻ!

Đều bị Từ Chí dắt mũi và điều khiển!

Từ Chí tiếp tục hỏi: “Nếu đã vậy, tại sao Chuẩn Đề không nỡ vạch trần ta sau khi ta rời đi?

Tại sao y vẫn tiếp tục theo cách của ta mà liên minh với Xiển Giáo?

Lẽ nào y không biết rằng một khi ta muốn y liên minh với Xiển Giáo thì chắc chắn việc liên minh đó mang lại lợi ích lớn nhất cho ta sao?” Dưới uy thế của Từ Chí, Dược Sư cười khổ đáp: “Câu hỏi này ta cũng từng hỏi Chuẩn Đề.

Y nói Tây Phương Giáo liên minh với Xiển Giáo trước, sau đó sẽ

có mưu tính khác, không cần lo lắng.

Chỉ cần Tây Phương Giáo bảo tồn thực lực trên chiến trường, không để tổn thất quá nhiều thì Tây Phương Giáo có thể kiếm được lợi ích lớn hơn!

Chỉ là... mưu tính cụ thể thế nào Chuẩn Đề không hề nói với ta.

Ta chỉ biết đó là một mưu tính có thể thay đổi đại thế Phong Thần lần này!" Nghe lời Dược Sư, Từ Chí đã có một vài suy đoán.

Có thể thay đổi đại thế Phong Thần thì chẳng ngoài vài nơi đó và vài thế lực ẩn giấu mà thôi.

Nếu Chuẩn Đề thực sự có thể nhúng tay vào thì Từ Chí trái lại còn phải cảm ơn y!

Phong Thần càng náo nhiệt càng tốt!

Tốt nhất là tất cả những kẻ đang lặn sâu dưới nước hay trốn trong hang đá đều phải ra đánh nhau một trận sống mái, ép cả chư thánh phải xuống đài.

Như vậy độ hoàn thành nhiệm vụ của hắn mới có thể sớm nâng cao!

Chuẩn Đề khuấy nước càng đục thì lợi ích hắn thu được càng lớn.

Đợi đến lúc chúng thánh không còn cách nào khác, hắn sẽ trực tiếp nhất cử chứng đạo!

Đương nhiên...

Chương 195

Từ Chí cũng không thể để mặc Chuẩn Đề ra tay mà không có hành động gì.

Hiện tại thực lực của hắn tuy mạnh nhưng cũng chỉ ngang ngửa với chúng thánh.

Vì vậy chắc chắn không được để mọi chuyện vượt ra khỏi dự liệu của mình.

Sau khi nắm rõ mọi chuyện, Từ Chí mới triệt tiêu toàn bộ sự che đậy.

Hắn vươn tay chỉ một ngón vào đầu Dược Sư.

Trên người Dược Sư lập tức hiện ra một vẻ mông lung, thiên cơ khó đoán.

Ngay cả Nguyên Quy đạo nhân và Lục Áp đứng đó cũng không nhìn rõ được.

Từ Chí xua tay bảo Dược Sư: "Đi trước đi, về quân Thương triều tìm Đa Bảo và Văn Trọng, để hai người họ sắp xếp." Nói xong, hắn mới như chợt nhớ ra Lục Áp, xách con tam túc kim ô lên.

Từ Chí nở một nụ cười như có như không, hỏi: "Muốn sống không?

Ta cho ngươi một cơ hội thế này!" Lục Áp rùng mình, cảm giác như vừa nghe thấy điều đáng sợ nhất thế gian.

Lục Áp vẫn còn nhớ, sau khi Từ Chí nói câu đó thì Dược Sư đã bị độ hóa!

Trong mắt Lục Áp bỗng bùng lên Thái Dương Tinh Hỏa!

Y há miệng phun một ngụm tinh hỏa vào mặt Từ Chí, đồng thời ba cái móng vuốt biến hóa, quào vào cánh tay đang giữ mình của Từ Chí!

Lục Áp hiểu rõ mình không có cơ hội chạy thoát khỏi tay Từ Chí!

Hành động này không vì gì khác ngoài việc chọc giận Từ Chí để hắn ra tay giết mình!

Là hậu duệ của Thiên Đế Yêu tộc, y thà chết chứ không muốn bị Từ Chí độ hóa!

Thế nhưng y quá ngây thơ rồi.

Trên người Từ Chí bỗng lưu chuyển một làn nước mát, chặn đứng mọi đòn tấn công.

Từ Chí vẫn hào phát vô tổn.

Tiếp theo, Từ Chí làm một hành động kinh người.

Hắn buông ngón tay đang kẹp Lục Áp ra, thả y đi!

Lục Áp mừng rỡ, lập tức dốc toàn lực thôi động bản mệnh thần thông, hóa thành kim hồng định chạy trốn!

Bùng!

Chưa bay được mười vạn dặm, y đã đâm sầm vào hư không.

Lục Áp vội đổi hướng tiếp tục bay.

Bùng!

Vẫn như cũ, y lại đâm đầu vào hư không.

Bầu trời không có vật gì che chắn nhưng lại như có một lớp màng ngăn cách, bao trùm và cô lập vùng không gian mười vạn dặm này.

Dù Lục Áp có bay thế nào cũng chỉ có thể quẩn quanh trong vòng mười vạn dặm đó.

Từ Chí đã hoàn toàn phong tỏa vùng không gian này.

Đương nhiên hắn không hề quên Lục Áp.

Thực tế Lục Áp là một mắt xích cực kỳ quan trọng trong kế hoạch của hắn.

Lục Áp thấy không thể bay thoát ra ngoài mười vạn dặm thì cũng bỏ ý định đó.

Y quay người nhìn chừng chừng vào Từ Chí, linh lực quanh thân cuồn cuộn như sắp phun trào.

Tư thế đó không phải gì khác, chính là chuẩn bị tự bạo!

Từ Chí thấy vậy thì cười ha hả: "Đại thù chưa báo mà đã vội chết sao?

Chương 196

Thú thực ta chẳng có chút hứng thú nào với việc độ hóa cả.

Hôm nay ta cho ngươi một tuyến sinh cơ, xem ngươi có nắm bắt được không!

Hãy đấu pháp một trận với Nguyên Quy đạo nhân, chỉ cần thắng được hắn ta sẽ để ngươi đi, thấy thế nào?

Hiện tại ngươi không có bất kỳ linh bảo nào, Nguyên Quy cũng sẽ không dùng linh bảo." Nghe vậy linh lực trên người Lục Áp vẫn không hề bình phục.

Nếu đôi bên đều không dùng linh bảo, tuy đang bị thương nhưng để chiến thắng tên Nguyên Quy đạo nhân này y không phải là không có cách.

Chỉ là công đức trên người Nguyên Quy quá nặng nề!

Thắng được Nguyên Quy thì đã sao?

Thắng rồi cũng sẽ bị nghiệp lực nhân quả trong lượng kiếp đè chết!

Từ Chí đương nhiên hiểu nỗi lo của Lục Áp, hắn tiếp lời: "Ở đây ngươi không cần lo lắng, có sự che đậy của ta, dù công đức có nhiều gấp đôi ngươi cũng chẳng phải lo.

Một khi ta đã để ngươi ra tay thì mọi nghiệp lực ta sẽ gánh vác hết!" Lục Áp nghe xong linh lực bạo táo trên người mới bình tĩnh lại đôi chút.

Y lạnh lùng hỏi: "Làm thế này có lợi gì cho ngài?" Nào ngờ Từ Chí lại cười nhạo, khinh miệt nói: "Đối với ta đương nhiên là có lợi, ngươi không cần hỏi nhiều!

Giữ được mạng mới là cái lợi lớn nhất cho ngươi.” Hắn nói những lời này thực chất là để lừa Lục Áp.

Thực tế Lục Áp dù có đánh với Nguyên Quy đạo nhân thế nào cũng không bị vướng nghiệp lực.

Thiên cơ ở đây đã hoàn toàn bị che lấp, Thiên đạo cũng không giám sát được!

Sắc mặt Lục Áp thay đổi liên tục, cuối cùng nghiến răng hạ quyết tâm.

Y biết với thân phận của Từ Chí không thể nói dối mình, và cũng chẳng việc gì phải làm thế!

Nếu đã vậy, chỉ cần sống sót là còn cơ hội!

Sau khi thông suốt Lục Áp không còn do dự, lập tức hiển lộ pháp tượng tam túc kim ô.

Bản thân y cũng biến về nguyên hình kim ô, hai con kim ô đồng thời phun Thái Dương Tinh Hỏa về phía Nguyên Quy đạo nhân.

Hai luồng hỏa diễm nhập làm một, uy thế bạo tăng, nhất thời như một mặt trời nhỏ lao về phía Nguyên Quy đạo nhân!

Nguyên Quy đạo nhân tự nhiên không dám khinh suất, hắn vận toàn bộ sức mạnh hiển lộ pháp tượng huyền quy của mình, mạnh mẽ đấm một quyền, va chạm trực tiếp với luồng tinh hỏa kia!

Oanh!

Dư chấn của vụ nổ chưa dứt, một con tam túc kim ô đã lao tới, vật lộn với Nguyên Quy đạo nhân.

Lục Áp lúc này đang liều mạng dù mang thương tích.

Tuy tu vi cao hơn Nguyên Quy một chút nhưng nhục thân cường độ lại kém hơn.

May mà có Thái Dương Tinh Hỏa gia trì nên lúc này y dốc toàn lực cũng vô cùng mãnh liệt.

Nguyên Quy đạo nhân tiếp thêm một chiêu, cũng không hề nương tay.

So nhục thân sao?!

Hắn không sợ nhất chính là so nhục thân!

Tốc độ của Nguyên Quy không nhanh bằng Lục Áp, nhưng hắn cũng không phải là không có cách!

Lục Áp lại tấn công, một móng vuốt cào vào mặt Nguyên Quy!

Cậy vào ưu thế tốc độ, y cứ chạm vào là tách ra, liên tục tiêu hao Nguyên Quy đạo nhân.

Tuy nhiên lần này tình hình có chút khác biệt.

Nguyên Quy đạo nhân mặc cho móng vuốt kia cào trúng, để lại ba cái lỗ trên đầu mình!

Hai tay hắn đồng thời chộp lấy Lục Áp, rồi há miệng cắn chặt lấy móng vuốt của y!

Chút thương thế này đối với hắn chẳng thấm tháp gì!

Chương 197

Lục Áp bị bắt lấy thì đại kinh thất sắc.

Một khi mất đi ưu thế tốc độ y căn bản không phải đối thủ nhục thân của Nguyên Quy!

Chỉ thấy toàn thân y bỗng bùng cháy hùng hùng, hóa thành một mặt trời rực rỡ!

Một mặt trời thực sự!

Giống như thời thượng cổ khi mười mặt trời mọc cùng lúc!

Tiếp đó Lục Áp phun ra một ngụm khói đen vào mặt Nguyên Quy đạo nhân!

Nguyên Quy bị lửa thiêu đốt, ngay cả nhục thân cũng bị bỏng!

Đồng thời ngụm khói đen phun trúng mắt khiến hắn đau đớn chảy nước mắt ròng ròng.

Nguyên Quy đạo nhân trực tiếp bị ngụm khói đen đó làm cho mù tạm thời!

Không chỉ thị giác mà cả nguyên thần cũng bị hạn chế, không dò tìm được vị trí của Lục Áp!

Lục Áp thấy vậy vội vàng vùng vẫy thoát ra, bay lùi lại phía sau.

"Thế nào, như vậy là ta thắng rồi chứ?" Từ Chí gật đầu, đánh ra một đạo thanh quang hóa giải thương thế cho Nguyên Quy đạo nhân.

"Thắng rồi, đi đi." Lục Áp nghe lời Từ Chí không dám nán lại, vội vàng chạy trốn.

Tuy nhìn qua thì thắng dễ dàng nhưng thực tế y cũng đã hao tổn rất nhiều sức lực, phải mau chóng về Thái Dương Tinh tu dưỡng.

Lục Áp nghiến răng nghiến lợi phi độn về Thái Dương Tinh, nhảy lên cây phù tang bắt đầu mượn năng lượng mặt trời để trị thương.

Ánh mắt y nhìn về hướng Hồng Hoang đầy vẻ phẫn nộ.

Y biết muốn phục thù thì chỉ có cách thành Thánh!

Hoặc chí ít là ngăn cản Từ Chí thành Thánh, phá nát bố cục của hắn.

Tại Hồng Hoang, Nguyên Quy đạo nhân bất lực nhìn Từ Chí, thương thế của hắn đã hồi phục.

"Lần sau mấy việc chân tay cực khổ này đổi người khác làm đi, bị đánh đau quá." Từ Chí cười một tiếng: "Không còn cách nào, ta muốn thả hắn đi thì ta không thể ra tay.

Ở đây chỉ có mỗi ngươi nên đành nhờ ngươi giúp một tay thôi." Huyền Quy đạo nhân cùng Từ Chí hợp làm một, bắt đầu độn tẩu về phía Thương quân.

Trên đường, Huyền Quy đạo nhân hiếu kỳ hỏi: "Vì sao phải thả Lục Áp trở về, làm vậy có gì tốt?" Hắn suy nghĩ mãi mà không giải được, cũng không hiểu vì sao Từ Chí lại làm thế.

Để Lục Áp trở về, thật sự có thể có chỗ tốt sao?!

Lục Áp đã nghe thấy quá nhiều bí mật!

Dù thế nào, giết sạch Lục Áp, tống lên Phong Thần bảng có lẽ tốt hơn một chút!

Từ Chí thần bí cười một tiếng: "Ngộ đi!" Huyền Quy đạo nhân dù thế nào cũng không thể nghĩ ra cách.

Hai người vừa trở về Thương quân, liền nhận được sự nghênh tiếp của một nhóm người.

Từ Chí không cùng mọi người hàn huyên nhiều, bắt đầu bế quan.

Ánh mắt hắn xuyên thấu cả Hồng Hoang, dừng lại trên Thái Dương tinh.

Trên Thái Dương tinh, Lục Áp đang không ngừng mượn nhờ Thái Dương Tinh Hỏa để khôi phục và tu bổ thương thế.

Thương thế của hắn không nhẹ, nhưng may mà gia học uyên bác, có đại lượng bí pháp truyền thừa, hồi phục cũng không quá chậm.

Đợi khí tức ổn định, Lục Áp cũng không cân nhắc đến thương thế còn lại.

So với việc hoàn toàn khôi phục, có sự vật quan trọng hơn cần làm!

Kể cả khi Từ Chí muốn đại tràng diện, thậm chí lôi kéo cả Tây Phương giáo vào cục diện để đối phó Tiệt giáo.

Vậy thì vì sao hắn không thuận thế thêm một mồi lửa?!

Biến cục thế thành mức ngay cả khí vận Tiệt giáo cũng không thể duy trì, Từ Chí cũng không thể khống chế!

Chương 198

Lục Áp lặng lẽ bay xuống Thái Dương tinh, ẩn nặc thân hình, hướng về phía Bắc Hải.

Nếu có thể, hắn không muốn đến Tứ Hải, đặc biệt là Bắc Hải.

Hỏa thuộc Kim Ô tuy không sợ thủy, nhưng cũng không thích thủy.

Nhưng trong Bắc Hải có một nhân vật hắn không thể không gặp.

Kẻ ẩn tàng trong Bắc Hải chính là một trong thập đại Yêu Thánh của Thiên đình Yêu tộc năm xưa, Yêu sư Côn Bằng!

Trong thế giới này, Vu Yêu đại chiến vì nguyên nhân của Từ Chí mà có biến hóa cực lớn.

Côn Bằng dưới uy năng của Từ Chí được Khổng Tuyên cứu đi, nên không kịp đào tẩu.

Tuy ẩn nặc ở Bắc Hải, nhưng vẫn có liên hệ mờ nhạt với Yêu tộc.

Mục đích chuyến này của Lục Áp chính là tìm Côn Bằng!

Côn Bằng là một đỉnh cấp Chuẩn Thánh!

Có thể xưng là cường giả đệ nhất của Yêu tộc hiện nay!

Lục Áp muốn thành sự, tất yếu phải kéo lão xuống nước!

Bên bờ Bắc Hải, Lục Áp không hề trương thanh thế, chỉ khẽ phóng ra một tia yêu khí.

Trong yêu khí mang theo một tia hoàng giả chi khí của Yêu tộc, thủy tộc yêu loại hễ cảm nhận được đều không tự chủ hướng về phía đó quỳ lạy.

Chỉ cần Côn Bằng ở Bắc Hải, nhất định có thể mẫn duệ cảm giác được khí tức này.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, chỉ vài phút sau, hải thủy sôi trào.

Một con cá Côn khổng lồ từ dưới nước hất lên vạn trượng hải lãng.

Trên không trung, nó hóa thành một con chim Đại Bàng hùng vĩ, bay về phía Lục Áp.

Uy thế triển lộ trên thân khiến Lục Áp cảm thấy có chút áp ức.

Côn Bằng đáp xuống bên cạnh Lục Áp, hóa thành nhân hình, cúi người hành lễ với Lục Áp.

Lục Áp thấy lão hành lễ, vội vàng tiến lên nâng dậy.

"Lão sư hà tất đa lễ như vậy, học sinh không dám nhận!" Ngữ khí của hắn vô cùng cung kính.

Côn Bằng trước kia là Yêu sư, gọi một câu lão sư cũng không sai.

Côn Bằng đánh giá Lục Áp, châm chước mở lời: "Không biết Điện hạ tới đây có chuyện gì cần cáo tri?" Lão biết sự tồn tại của Lục Áp, nhưng bao năm qua luôn không tiếp xúc, nay Lục Áp chủ động tìm đến tự nhiên có ẩn tình.

Lục Áp kéo Côn Bằng, bình tế thiên cơ, động dụng bí pháp lặng lẽ truyền âm: "Lão sư không biết, đoạn thời gian trước ta gặp được nhân tộc Từ Chí.

Ở chỗ hắn, ta đã nghe thấy..." Hắn đem tin tức nghe được từ Dược Sư và Từ Chí lúc đó hoàn chỉnh kể lại cho Côn Bằng.

Côn Bằng nghe xong, lập tức đại kinh thất sắc.

Lão không ngờ Phong Thần chi chiến hiện nay lại hỗn loạn và liên lụy rộng đến vậy!

Lục Áp nhìn thần sắc Côn Bằng, có chút tính toán.

Hắn mỉm cười mở lời: "Ta có ý liên hợp các bộ của Thiên đình Yêu tộc cũ, can thiệp vào Phong Thần!" "Yêu tộc ta vốn là hùng tộc giữa thiên địa, nay tuy gặp đại biến nhưng vẫn còn nội hàm." "Tuy so với các đại giáo phái chúng ta có chút yếu thế, nhưng Thánh nhân không xuất thế chính là cơ hội lớn cho chúng ta!" "Nay các giáo hỗn chiến, chính là lúc chúng ta dĩ tiểu bác đại, thừa thế làm ngư ông đắc lợi!" "Sau Lượng kiếp, không chừng Yêu tộc ta sẽ lại xuất hiện thêm một vị Thánh nhân!" "Ta hôm nay tìm lão sư không vì gì khác, chỉ muốn cùng lão sư liên thủ, triệu tập cựu bộ Yêu tộc, tổ kiến Yêu quân!" "Nay thế Tiệt giáo rất lớn, nhưng bị Xiển giáo và Tây Phương giáo kiềm chế thủ cước." "Chúng ta chỉ cần tiên hành mưu hoa, ám trung liên thủ với Xiển giáo, Tây Phương giáo, đánh loạn bố trí của Tiệt giáo, Yêu tộc sẽ lại vang danh thiên địa!" "Lão sư là thầy của Yêu tộc ta, chỉ cần lão sư xuất diện, nhất định người hưởng ứng như mây tụ, đoản thời gian nội có thể chế tạo ra một chi Yêu quân!" "Vị trí Thiên Đế của Thiên đình vốn thuộc về Yêu tộc ta, cũng chỉ có thể là của Yêu tộc ta!" Côn Bằng nhìn Lục Áp đầy dã tâm nhưng không lập tức nhiệt huyết dâng trào mà đáp ứng ngay.

Lão từng thân trải qua Lượng kiếp, nên càng thấu hiểu sự khủng bố của nó.

Một khi thân nhập Lượng kiếp, tu vi Chuẩn Thánh cũng chỉ có thể tùy ba trục lưu, chìm nổi trong đó.

Côn Bằng không biết vì sao Lục Áp nay lại sinh ra dã tâm như thế.

Lục Áp thấy lão không đáp ứng, lập tức bắt đầu một vòng thuyết phục mới.

Hắn bị Từ Chí kích thích, lại lún sâu vào Lượng kiếp, muốn thoát thân chỉ có thể không ngừng tráng đại, cho nên mới xuất hạ sách này.

Lục Áp dùng đại nghĩa Yêu tộc, lại đánh ra bài tình cảm, không ngừng khuyên bảo Côn Bằng.

Chương 199

Tuy đã bình tế thiên cơ, nhưng hắn không biết rằng có một đôi mắt xuyên qua mọi sự che đậy đang quan sát ở đây.

Từ Chí!

Lục Áp có thể nảy sinh ý nghĩ như vậy không phải vô căn cứ!

Từ Chí cũng từng âm thầm ra tay dẫn đạo, chỉ là Lục Áp căn bản không phát hiện ra mà thôi!

Nhân quả với Yêu tộc càng lúc càng dây dưa sâu sắc.

Chỉ giết một mình Lục Áp căn bản không giải quyết được vấn đề.

Hắn muốn kéo toàn bộ tàn dư Yêu tộc xuống nước, triệt để đánh tan Yêu tộc, tẩy thanh hoàn toàn nhân quả trên thân mình với Yêu tộc!

Nếu không vì vậy, hắn đã sớm ra tay kết liễu Lục Áp, đâu có chuyện thả đi.

Lục Áp và Côn Bằng đàm luận suốt ba ngày ba đêm mới thuyết phục được Côn Bằng cùng tổ kiến Yêu quân.

Lúc này Từ Chí mới thu hồi ánh mắt.

Giữa thiên địa, kiếp khí càng thêm nặng nề!

Hắn vung tay lớn, mở lời: "Minh nhật xuất binh, giao chiến với Tây Kỳ!" "Dược Sư, ngươi đánh trận đầu!" "Tuân lệnh!" Dược Sư lập tức lĩnh mệnh, chuẩn bị ngày thứ hai ra trận.

Nếu để người Tây Phương giáo nhìn thấy, phỏng chừng sắc mặt sẽ vô cùng đặc sắc!

Văn Trọng nghe Từ Chí an bài, không hiểu tiến lên hỏi: "Sư thúc, nếu để Dược Sư đánh trận đầu, chẳng phải sẽ bại lộ chuyện độ hóa

sao?" Giữa thanh thiên bạch nhật mà nhắc đến chuyện độ hóa, Dược Sư nghe xong lại không chút bất mãn.

Hiện tại Dược Sư từ tận đáy lòng cảm thấy bị độ hóa là một chuyện tốt, may mà có Từ Chí độ hóa mới thoát ly được khổ hải Tây Phương giáo.

Nhưng hắn cũng có chút không minh bạch.

Nếu đánh trận đầu, chẳng phải rút dây động rừng, khiến Chuẩn Đề kinh động sao?

Từ Chí dưới sự nhìn nhận của mọi người chỉ gật đầu.

Hắn đạm mạc mở lời: "Vô phương, cứ để Dược Sư đánh trận đầu là được." "Văn Trọng, ngày mai sau khi Dược Sư xuất chiến, Tây Phương giáo tất định sẽ phản phác mãnh liệt." "Điều ta cần làm là kéo chân Tây Phương giáo và Xiển giáo!" "Ghi nhớ, chỉ cần kéo chân bọn họ là được, việc ta sắp làm tiếp theo quan trọng hơn thắng bại trận chiến này nhiều!" Văn Trọng nghe lời Từ Chí xong, lập tức tâm lĩnh thần hội.

"Sư thúc yên tâm, đệ tử cam đoan trên chiến trường, tất cả người của Tây Phương giáo và Xiển giáo đều không thể thoát thân đi quấy rầy sư thúc!" Từ Chí vẫy vẫy tay, để Văn Trọng xuống dưới bố trí.

Ngày hôm sau, khi Văn Trọng tìm Từ Chí, trong quân trướng chỉ còn một đạo hư ảnh của Từ Chí tán phát khí tức.

Bản tôn Từ Chí đã không biết đi đâu.

Văn Trọng vội hành lễ rồi thối lui, bắt đầu chủ trì đại chiến.

Hai bên bày ra trận thế, Văn Trọng liếc mắt đã thấy điều bất đồng.

Khương Tử Nha vẫn ngồi chủ vị, đứng bên cạnh lại là Thân Công Báo.

Tây Phương giáo ẩn nhẫn bấy lâu rốt cuộc cũng muốn chính diện xuất chiến!

Hai bên đều là lão đối thủ, vừa gặp mặt, không khí lập tức kiếm bạt nỗ trương.

Văn Trọng cười híp mắt chắp tay với Khương Tử Nha: "Khương Thượng, đã lâu không gặp!" "Không biết lần này ngươi có muốn chạy nữa không?" Khương Tử Nha hừ lạnh một tiếng: "Đa ngôn vô ích, dưới tay thấy chân chương đi!" Liên chiến liên bại, bị đánh cho tiết tiết bại thối, lúc này ngoài miệng tự nhiên không chiếm được thượng phong.

Khương Tử Nha nhìn quanh sau lưng, mở lời hỏi: "Chư vị, ai đánh trận đầu, sát sát khí diễm của bọn chúng?!" Tuy hỏi vậy, nhưng ánh mắt lão luôn du ly trong nhóm người Tây Phương giáo.

Tây Phương giáo tuy đã gia nhập nhưng chưa đánh trận nào ra hồn để chứng minh.

Nay đại chiến sắp tới, tự nhiên phải để bọn họ xuất lực!

Trong Tây Phương giáo, một tăng nhân mặt mày hớn hở, thể thái viên nhuận bước ra, hành lễ với Khương Tử Nha.

"Trận này để bần tăng xuất diện trước đi, chỉ là tu vi bần tăng thiển bạc, mong chư vị đạo hữu không tiếc tay giúp đỡ." Người này không ai khác, chính là một trong những kẻ nổi danh sau này của Tây Phương giáo, Di Lặc Phật.

Tu vi thiển bạc cũng chỉ là lời khiêm tốn mà thôi.

Di Lặc hiện nay thực tế có tu vi Đại La hậu kỳ, trong đám đệ tử tứ giáo cũng thuộc hạng đệ nhất lưu.

Chỉ là Tây Phương giáo bần cùng, trong tay hiện không có linh bảo tốt.

Chương 200

Di Lặc lách mình một cái, nhảy ra trước trận, cười nói: "Tại hạ Di Lặc, lên trước thỉnh giáo!" Khắc tiếp theo, nụ cười của lão đông cứng lại.

Thậm chí trên mặt biến thành thần sắc kinh cụ và bất khả tư nghị!

Từ trong trận Tiệt giáo bước ra một người quen mặc đạo bào.

Dược Sư!

Dược Sư đã biến mất một thời gian dài trong Tây Phương giáo!

Di Lặc biết rõ trên thân Dược Sư có Chuẩn Đề nguyên thần thủ hộ, sao có thể xuất hiện trong trận Tiệt giáo?!

Không chỉ Di Lặc, cả Tây Phương giáo đều xôn xao!

Cảnh tượng này đối với Tây Phương giáo thật sự quá chấn động!

Một vị sư huynh, sư thúc tu hành vô số năm, người được ký thác nhiều kỳ vọng trong Tây Phương giáo lại từ trận doanh Tiệt giáo bước ra ứng chiến Di Lặc!

Trên thân Dược Sư không còn một tia phật quang.

Dược Sư đưa tay làm thủ thế mời.

"Đạo hữu mời, Dược Sư tới ứng chiến." Di Lặc chưa kịp phản ứng đã thấy Dược Sư hóa thành một đạo lưu quang lao tới.

Tay cầm một thanh trường kiếm, không chút lưu tình chém xuống Di Lặc!

Thanh kiếm này là linh bảo do Từ Chí luyện thành, phẩm giai không cao, trước đó khi dùng Càn Khôn Đỉnh luyện thủ đã luyện ra không ít.

Những thứ này đối với hắn vô dụng, nên tùy tay ban cho Tiệt giáo.

Trên thân Di Lặc vội vàng lóe lên phật quang, trong tay xuất hiện một xâu niệm châu chặn đứng một kiếm này.

Sau khi chặn được, lão đồng thời truyền âm cho Dược Sư: "Sư đệ, vì sao đệ lại ở trong Tiệt giáo, vung kiếm đối phó ta?" Trong lòng lão không dám tin vào tình huống này.

Bất quá Dược Sư không đáp lời.

Thấy một kiếm không xong, lập tức chuyển chém thành đâm, chuẩn bị hất bay niệm châu của Di Lặc.

Trên niệm châu phật quang đại thịnh.

Di Lặc không hỏi nữa, trực tiếp đập xuống niệm châu, ép trường kiếm của Dược Sư xuống.

Trong lòng Di Lặc hiểu rằng, đạo Chuẩn Đề nguyên thần trên người Dược Sư phỏng chừng đã lành ít dữ nhiều!

Kẻ có năng lực ra tay trấn áp Chuẩn Đề nguyên thần chỉ có một người.

Không cần nói cũng biết, chính là Từ Chí!

Chẳng lẽ Từ Chí đang ở ngay đây?!

Di Lặc lập tức rơi vào trạng thái bó tay bó chân, không dám toàn lực thi triển.

Lão bị cái tên Từ Chí dọa cho sợ rồi!

Từ Chí đã đáp ứng không ra tay với người dưới tu vi Chuẩn Thánh.

Nhưng phàm sự đều có vạn nhất!

Nếu lão quá hiêu trương, ngộ nhỡ Từ Chí ra tay với Chuẩn Thánh

mà dư ba lan đến, lão cũng sẽ thân tử đạo tiêu!

Phải biết rằng, với thực lực của Từ Chí, lật tay có thể trấn áp toàn trường, trực tiếp tống lên Phong Thần bảng!

Như vậy, tuy lão có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ còn Dược Sư chỉ là trung kỳ, nhưng hai người lại đánh ngang ngửa.

Di Lặc càng bó tay bó chân, Dược Sư ra tay càng tàn độc!

Sau khi bị độ hóa, Dược Sư không quản Di Lặc từng có quan hệ gì, chiêu chiêu đều đánh vào mệnh mạch của Di Lặc!

Dược Sư và Di Lặc cùng tu hành không biết bao lâu, tự nhiên biết rõ nhược điểm của đối phương.

Hai bên liên tiếp giao thủ, trong chớp mắt đã qua hàng ngàn hiệp.

Chương 201

Đạo pháp, phật pháp nổ tung không ngớt, thần quang thôi xán che lấp cả ánh mặt trời.

Di Lặc lại dùng phật châu đỡ một kiếm, đã đánh ra chân hỏa.

Lão không quản nhiều nữa, trực tiếp hiển hóa Chưởng Trung Phật Quốc, một chưởng vỗ xuống đầu Dược Sư!

Dược Sư không né tránh, trực tiếp ra tay diễn hóa một thế giới Tu Di đối chưởng với Di Lặc!

Phụt!

Dược Sư rốt cuộc tu vi thấp hơn một chút, phun ra một ngụm tinh huyết, liên liên hậu thối.

Di Lặc vừa định thoát thân, hốt nhiên cảm thấy một trận thứ thống.

Một kiếm của Dược Sư trực tiếp đâm xuyên lồng ngực lão.

Dược Sư thà chịu trọng thương cũng phải đả thương Di Lặc!

Lúc này Di Lặc rốt cuộc lộ ra một tia kinh cụ, không dám giao thủ với Dược Sư nữa, thân hình chuyển một cái chạy về quân Tây Kỳ.

Nếu ngay từ đầu không vì cái tên Từ Chí mà lo lắng thì tuyệt đối sẽ không bị thương!

Đáng tiếc... một cái tên Từ Chí đã dọa lão sợ tới mức úy thủ úy cước!

Thậm chí cái tên này còn san bằng khoảng cách về cảnh giới giữa hai người!

Thấy Di Lặc thoát thân, Dược Sư cũng trở về trận Thương triều

bắt đầu tu dưỡng.

Văn Trọng vung tay lớn, trực tiếp hạ lệnh khai chiến!

Tiệt giáo chúng tiên dưới sự ủng hộ của vô số binh sĩ bắt đầu lao vào hỗn chiến với Xiển giáo và Tây Phương giáo.

Khi hai bên đang giao phong kịch liệt, các nơi rốt cuộc cũng có động tác.

Trước khi hai bên giao thủ, trên Thiên đình, Hạo Thiên trong Đế Quân phủ đang cùng một thần bí nhân đối ẩm.

Trước mặt hai người là một mặt thủy kính hiển lộ chiến cục nhân gian.

Thiên đình vốn có Hạo Thiên Kính có thể giám sát Tam Giới, nhưng hiện tại Từ Chí là chủ Thiên đình nên Hạo Thiên không dám động dụng, chỉ có thể thi pháp quan sát.

Hạo Thiên và thần bí nhân đều không phát giác, một đạo thân ảnh lặng lẽ tiến vào Đế Quân phủ, ngồi xuống bên cạnh.

Đạo thân ảnh này ngồi đó, thuận tay cầm bàn đào trên bàn cắn một miếng.

Cả Hạo Thiên và thần bí nhân đều là tu vi Chuẩn Thánh nhưng đều không phát hiện ra.

Thậm chí miếng bàn đào biến mất cũng bị họ ngó lơ.

Năng lực ẩn bí như vậy, cả Hồng Hoang chỉ có một người.

Từ Chí!

Cả Hồng Hoang, đơn luận năng lực che đậy ẩn bí, không ai qua được hắn!

Hắn đầy hứng thú cùng hai người quan sát thủy kính, trong thủy

kính, đám tiên nhân Tiệt giáo, Xiển giáo và Tây Phương giáo đang đánh đến sứt đầu mẻ trán.

"Tiên sinh đến phủ của ta, Hạo Thiên vô cùng vinh hạnh." "Chiến huống hạ giới hiện nay, không biết tiên sinh nhìn nhận thế nào?" "Cận từ thực lực hai bên mà xem, Tiệt giáo đang chiếm thượng phong, nếu Thánh nhân không ra tay thì Tiệt giáo sẽ thắng." Thần bí nhân lắc đầu, đạm mạc mở lời: "Tiệt giáo có thắng được không, căn nguyên không nằm ở đó." "Yêu tộc nay đang xuẩn xuẩn dục động, cũng muốn kháng hành Tiệt giáo." "Đợi Yêu tộc ra tay, chiến huống hiện nay sẽ lập tức bị xoay chuyển." "Yêu tộc có hai đại Chuẩn Thánh, Chuẩn Đề sư đệ đã đưa Trảm Tiên Phi Đao cho Lục Áp." "Hai người bọn họ có năng lực xoay chuyển chiến cục!" "Căn nguyên phải nằm ở trong tay Từ Chí!" Từ Chí ngồi một bên, mang theo nụ cười lạnh tiếp tục nghe hai người giao lưu.

Thần bí nhân này xưng hô Chuẩn Đề là sư đệ, thân phận của lão không cần nói cũng rõ.

Một trong Tây Phương giáo nhị thánh, Tiếp Dẫn đạo nhân!

Quả nhiên không chỉ Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thực tế cũng để lại hậu thủ để chiếu cố Tây Phương giáo!

Cỗ thân thể này hắn chưa từng thấy, không biết là hóa thân Tiếp Dẫn lưu lại từ lúc nào.

Từ Chí không hiển lộ thân hình, vẫn tiếp tục nghe xem hai người còn bày ra trò gì.

Khi Dược Sư xuất hiện làm Chuẩn Đề bố trí có thể ảnh hưởng đến đại thế Phong Thần, Từ Chí đã chọn nơi này.

Chương 202

Thiên đình, Hạo Thiên!

Hiện tại trong Hồng Hoang, thế lực chưa hạ tràng thật sự không còn nhiều.

Thiên đình và Địa phủ là số ít thế lực có tư cách ảnh hưởng Phong Thần đại thế!

Hiện tại Địa phủ, Chuẩn Đề căn bản không thọc tay vào được, nên chỉ có thể là Thiên đình!

Trong Thiên đình vẫn còn một số nhân thủ.

Hạo Thiên gia hỏa này bị Chuẩn Đề câu dẫn dã tâm.

Nếu Từ Chí thắng, lão sẽ bị thanh toán!

Dù thế nào lão cũng không thể đứng ngoài quan sát, mặc kệ Từ Chí ra tay ở nhân gian!

Đơn giản là nếu Tây Phương giáo thắng, lão có thể giữ lời hứa trở thành chủ Thiên đình!

Nếu Xiển giáo thắng, tuy không thành được chủ Thiên đình nhưng vẫn giữ được vị trí Tứ Ngự Đại Đế.

Nếu Từ Chí thắng... với tư cách là người khơi mào Phong Thần, lão tuyệt đối sẽ bị Từ Chí ra tay kết liễu!

Từ Chí không kết liễu lão thì đám đệ tử hai giáo bị hại chết cũng tuyệt đối không để lão sống!

Nay Phong Thần lượng kiếp diễn biến đến mức độ này, không ai có thể thoát thân được nữa!

Cho nên tất phải tìm cách liên thủ với Tây Phương giáo, Xiển giáo

để kháng hành Từ Chí.

Nghĩ đến đây, Hạo Thiên không khỏi sinh lòng hối hận.

Lão lão thực thực làm Tứ Ngự Đại Đế không tốt sao?!

Dưới trướng Từ Chí, Từ Chí cũng không quản, hoàn toàn là một ông chủ rảnh tay.

Trong mấy vị Tứ Ngự Đại Đế, Dao Trì ở phe lão, Minh Hà Huyết Thần Tử phân thân và Triệu Công Minh ở phe Từ Chí.

Không có thực lực kháng hành Từ Chí nhưng sống dưới trướng Từ Chí lại khá tiêu dao khoái hoạt!

Nay thì hay rồi, bị Chuẩn Đề cổ hoặc, cưỡng ép leo lên lưng cọp!

Buộc phải nhập cục giao thủ với Từ Chí!

Hạo Thiên trong lòng hiểu rõ, tuy lão có tu vi Chuẩn Thánh nhưng giao thủ với Từ Chí chẳng khác nào tìm chết!

Muốn giao thủ với Từ Chí, chỉ có thể lão lão thực thực tiếp tục liên thủ với Tây Phương giáo.

Hạo Thiên đành tiếp tục giao lưu với Tiếp Dẫn: "Tiên sinh thấy bên Yêu tộc bao giờ mới ra tay?" Lời vừa hỏi ra, lão phát hiện có điều không đúng!

Trên mặt Tiếp Dẫn không còn vẻ bình đạm như trước!

Thần tình ngưng trọng, thậm chí có vẻ bạo nộ, gân xanh nổi lên, tùy thời đều có thể ra tay!

Hạo Thiên phát hiện bất thường, lập tức bày ra phòng ngự.

Khẩn tiếp theo, lão vội nhìn vào thủy kính.

Trong thủy kính chính là tình huống Dược Sư và Di Lặc giao thủ!

Dược Sư phản biến rồi?!

Nhìn dáng vẻ Dược Sư, không chỉ đơn giản là phản biến!

Bị độ hóa rồi!

Hiện tại trong Phong Thần chỉ có một người có thực lực độ hóa!

Bị Từ Chí độ hóa!

Hạo Thiên nhìn cảnh này, da đầu tê dại, như chim sợ cành cong!

Chương 203

Nếu Dược Sư cũng bị độ hóa, vậy lão có bị phát hiện không?!

Quả nhiên, Hạo Thiên lập tức cảm nhận được một luồng nguyên thần chi lực hạo hãn không ngừng quét qua Đế Quân phủ.

Nguyên thần của hóa thân Tiếp Dẫn đang lục tìm từng tấc, không bỏ qua bất kỳ kẽ hở thời không nào, quét qua tất cả sự vật.

Không phát hiện!

Không phát hiện bất cứ thứ gì.

Tiếp Dẫn mới yên tâm ngồi xuống ghế, trán lấm tấm mồ hôi.

Lão cũng chỉ là một cỗ hóa thân, giao thủ với Từ Chí hai lần tuy không chết, nhưng nếu thật sự đánh nhau mà không có người trợ trận thì cũng chỉ có thể bỏ chạy.

Tiếp Dẫn nhìn thủy kính, chiến cục biến hóa mạc trắc, Dược Sư và Di Lặc giao thủ kết thúc, hai bên bắt đầu hỗn chiến.

Lão phun ra một ngụm trọc khí, quay đầu nhìn Hạo Thiên mở lời: "Không thể đợi thêm, đợi nữa phỏng chừng Từ Chí sẽ ra tay!" "Gọi thêm Dao Trì đạo hữu, chúng ta bây giờ cũng chuẩn bị ra tay thôi!" "Lần này vụ tất phải đánh cho Tiệt giáo không thể ngóc đầu dậy!" Lời vừa dứt, nụ cười trên mặt Tiếp Dẫn biến mất sạch sành sanh!

"Từ Chí!" Hóa thân Tiếp Dẫn đại hét một tiếng, trực tiếp nhảy khỏi ghế, bất khả tư nghị nhìn Từ Chí vừa hiển lộ thân hình.

"Sao có thể!" "Ngươi tới từ lúc nào!" Từ Chí khẽ cười một tiếng, vẫn ngồi trên ghế cắn bàn đào.

"Đừng kích động." "Không có gì là không thể, đúng không?" Hạo

Thiên cũng phát hiện ra Từ Chí ngay lập tức, đứng cùng một chỗ với hóa thân Tiếp Dẫn chuẩn bị ngự địch.

Trong Đế Quân phủ, không gian hốt nhiên xuất hiện một đường liệt phùng.

Dao Trì cũng lộ thân hình, đứng cùng hai người bọn họ, lạnh lùng nhìn Từ Chí.

Chưa hết!

Trong Đế Quân phủ, một thanh niên cũng bước ra, cười híp mắt nhìn Từ Chí.

Ánh mắt Từ Chí quét qua những người này.

Hạo Thiên, Dao Trì, hóa thân Tiếp Dẫn và một nhân vật mới xuất hiện.

Bốn vị Chuẩn Thánh!

Nhưng hắn không hề hoảng loạn, ngược lại còn đầy hứng thú nhướn cằm, cười với vị Chuẩn Thánh mới xuất hiện: "Vị đạo hữu này không báo danh sao?" "Tổng không thể lúc chết đến cái mộ cũng không có tên chứ?" Người đó lạnh lùng mở lời: "Nhân giáo, vô danh vô tính." "Nguyên lai là thế." Từ Chí gật đầu: "Trách không được, vị đạo hữu của ta cũng có thủ đoạn như vậy." "Nguyên lai là sư thúc trực diện, hèn gì." Một hóa thân như vậy tồn tại, tu vi một điểm cũng không yếu.

Độc lập lấy ra, một mình người này có thể chiến thắng tất cả Chuẩn Thánh trong Hồng Hoang!

Tuyệt đối không khoa trương, tất cả đều là phân thân của Lão Tử, kế thừa một phần thực lực của lão!

Chưa hết, Từ Chí cảm thấy chưa đủ, lại mở lời: "Các ngươi còn

ai nữa không?" "...Không lẽ các ngươi nghĩ năm vị Chuẩn Thánh có thể chặn được ta sao?" Hôm nay đã tới đây thì tính toán giải quyết toàn bộ một lần, chỉ chờ lần chiến đấu cuối cùng.

Lời vừa dứt, lại xuất hiện thêm hai người.

Một người toàn thân bằng tinh kim lưu ly, dùng thủ pháp luyện khí luyện ra một hóa thân.

Không cần nói, kẻ có thể luyện ra hóa thân tầng thứ Chuẩn Thánh đỉnh phong, cả Hồng Hoang chắc chỉ có một.

Nguyên Thủy!

Quả nhiên không cam lòng yếu thế, lão cũng tự tay luyện chế một cỗ hóa thân can thiệp vào.

Một cỗ khác là người quen cũ của Từ Chí, đã giao thủ mấy lần - Chuẩn Đề.

Lần này lão cũng đầu tư lớn, đích thân phái một cỗ hóa thân phật ra.

Tây Phương giáo giảng cứu Báo Thân Phật, Pháp Thân Phật, Hóa Thân Phật, đây chính là một tôn Hóa Thân Phật của Chuẩn Đề, tôn mạnh nhất trong vạn thiên Hóa Thân Phật!

Lần này các vị Thánh nhân đều tung ra bản lĩnh thật sự!

Hạo Thiên và Dao Trì chỉ có tu vi Chuẩn Thánh phổ thông, không quá cao, nên không đáng ngại.

Nhưng Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề - bốn người bọn họ phân ra hóa thân đều là tu vi Chuẩn Thánh đỉnh cấp!

Trong Hồng Hoang, các Chuẩn Thánh khác nếu không có linh bảo đặc thù, bốn người này phái bất kỳ ai ra cũng có thể đứng hàng Chuẩn Thánh mạnh nhất!

Nếu bốn người liên thủ, có thể tiêu diệt sạch Chuẩn Thánh Hồng Hoang, không hề khoa trương!

Chương 204

Tất cả bọn họ đều được Thánh nhân đích thân truyền thụ pháp lực và cảnh giới, hoặc là hóa thân đã tu luyện vô số năm mới xuất hiện!

Nếu không phải muốn liên thủ đối phó Từ Chí, những người này nếu tổn thất bất kỳ ai, Thánh nhân đều sẽ đau lòng khôn xiết!

Từ Chí có thể cảm nhận được ánh mắt của chúng thánh đều đổ dồn về Thiên đình.

Các đại năng khác cũng cảm ứng được tình hình, đều đang quan sát trận chiến này.

Trên Kim Ngao đảo, Thông Thiên và Minh Hà ngồi đối diện, đồng thời quan sát Thiên đình.

Thông Thiên thần sắc ngưng trọng, vô nại mở lời: "Ta cũng đại ý rồi, không lưu lại hậu thủ giúp Từ Chí kháng hành những người này!" "Bọn họ thật sự bỏ vốn lớn!" "Thà rằng khuyết tổn tu vi bản thân cũng muốn đả thương Từ Chí, để tiêu hao lần ra tay cuối cùng của Từ Chí!" "Đồ đệ của ta trong mắt bọn họ chính là cái gai trong mắt!" Minh Hà cũng lắc đầu vô nại: "Ở Thiên đình ta cũng có một tôn Huyết Thần Tử phân thân." "Đáng tiếc phân thân đó chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên, muốn can thiệp vào là hoàn toàn không thể." "Hy vọng Từ Chí có thể cẩn thận một chút, đừng để bị trọng thương." Hai người bọn họ đều không lo lắng việc Từ Chí có xử lý được sáu người kia không!

Nói trắng ra, sáu người kia cũng chỉ là tu vi Chuẩn Thánh mà thôi!

Từ Chí hiện nay tuy cũng tu vi Chuẩn Thánh nhưng đã hoàn toàn siêu thoát cảnh giới này.

Điều họ lo là Từ Chí có bị thương hay không!

Một khi Từ Chí bị thương, cộng thêm ba lần cơ hội ra tay bị dùng sạch, lần Phong Thần này coi như xong!

Từ Chí bị thương chỉ có thể an tâm tu dưỡng, đừng mong trong lần lượng kiếp này đột phá Thánh nhân cảnh giới được nữa!

Chúng thánh đều hiểu rõ điều này!

Cho nên mới tốn công tốn sức tạo ra cục diện như vậy.

Chỉ cần không để Từ Chí thành Thánh nhân thì không cần lo lắng quá nhiều.

Sau lần lượng kiếp này sẽ có mấy tỷ năm an ổn.

Không có lượng kiếp mài giũa, không có cơ duyên tại thân, Từ Chí muốn khổ tu đột phá Thánh nhân gần như là chuyện không thể!

Chỉ có Hạo Thiên và Dao Trì, hai người không rõ thực lực của Từ Chí mới nghĩ đây là nước cờ giết Từ Chí!

Nhất thời, túc sát chi khí trong tràng còn nồng đậm hơn cả chiến trường hạ giới.

Từ Chí mỉm cười mở lời, không hề để mọi người vào mắt.

"Chư vị đã tốn công sức như vậy, chi bằng lần này đều ở lại hết đi!" Phải giết sạch đám người này, tay của chúng thánh sẽ không thể thọc vào Phong Thần được nữa!

Chúng thánh tổn thất lớn chắc chắn phải hảo hảo hưu dưỡng, đợi đến khi trận chiến cuối cùng mới có thể can thiệp!

Trong Phong Thần không thể đích thân ra tay được nữa!

Dứt lời, Từ Chí lập tức động thủ!

Trong nháy mắt, không gian xung quanh toàn bộ bị cách tuyệt.

Thân ảnh hắn lóe lên, biến mất tại chỗ!

Hóa thân Chuẩn Đề Phật trong tay xuất hiện một kiện linh bảo.

Gia Trì Thần Xử!

Thất Bảo Diệu Thụ đối với Từ Chí gần như không có tác dụng.

Lão chỉ có thể giao kiện linh bảo này cho Hóa Thân Phật để giao thủ với Từ Chí.

Kiện bảo bối này được coi là đệ nhất công phạt chi bảo trong tay lão.

Trong nguyên tác Phong Thần, Chuẩn Đề từng dùng bảo vật này hàng phục Khổng Tuyên, khiến đối phương hiện nguyên hình rồi thu làm tọa kỵ mang về Tây Phương, sau đó từng dùng bảo vật này đánh rớt Thông Thiên Giáo Chủ khỏi Quy Ngưu.

Chuẩn Đề vung xử, hốt nhiên đánh vào hư không.

Lão không tìm thấy thân ảnh Từ Chí nên không tìm nữa!

Gia Trì Thần Xử trực tiếp bao trùm mọi ngóc ngách trong phiến không gian này.

Đánh loạn một lượt trước đã!

Từ Chí trong kẽ hở thời không nhìn bóng ma Gia Trì Thần Xử đang ập tới, vươn một bàn tay tiếp lấy Gia Trì Thần Xử.

Chương 205

Chuẩn Đề lập tức vỗ một chưởng về hướng đó, làm vị trí của Từ Chí bại lộ trước mặt mọi người!

Nhất thời, các loại tiên pháp và pháp bảo đồng thời dồn dập đánh về phía Từ Chí!

Từ Chí tiến lên một bước, lập tức biến mất.

Đạp bước vào một khoảng thời không khác, thủ đoạn của đám người kia tự nhiên vồ hụt.

Rất nhanh, thời không hắn tọa lạc bị chúng thánh phát hiện, đồng thời đánh tới.

Một đôi thiết quyền trực tiếp đấm nát vạn thiên thời không cách trở, ập thẳng vào mặt.

Từ Chí vươn tay, cũng đấm ra một quyền đối chọi!

Không có âm thanh, không có quang mang.

Một luồng sóng vô hình lan tỏa từ nơi hai người giao thủ.

Đi đến đâu, vô cùng thời không đều băng hoại, Thời Không Trường Hà bị đánh loạn, hà thủy sôi trào.

Từ Chí kiến trạng vội vàng nhảy ra khỏi kẽ hở thời không, trở về Hồng Hoang.

Lúc này, nơi hai người vừa giao thủ mới truyền ra một chuỗi tiếng nổ dày đặc!

Trong khoảnh khắc vừa rồi, hai người đã giao thủ vô số lần, âm thanh và ánh sáng không theo kịp tốc độ của họ!

Từ Chí vẩy vẩy tay, hóa thân Nguyên Thủy luyện ra thật sự rất

cứng, lúc giao thủ làm hắn hơi tê tay.

Nhưng cũng chỉ là tê tay thôi!

Đối diện, cánh tay của hóa thân Nguyên Thủy giao thủ với hắn đã phế hoàn toàn!

Hắn khép ngón tay như kiếm, trực tiếp chém đứt cánh tay đó, rơi xuống đất Đế Quân phủ tạo thành một hố sâu khổng lồ.

Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy nhìn cảnh này nhất thời không nói nên lời.

Những dược liệu đó đều là trân tàng vô số năm của lão!

Vì thiện luyện bảo, lão là người thu thập tài liệu nhiều nhất trong chúng thánh.

Vậy mà cỗ hóa thân dùng mất phân nửa bảo bối trân tàng mới luyện ra được một phó thân thể tưởng có thể giao thủ với Từ Chí mấy hiệp.

Nhưng ai ngờ lại bị đánh rụng trực tiếp như vậy!

Những thứ đó, nếu xét về cường độ, không hề thua kém đỉnh cấp Tiên Thiên Linh Bảo!

Những thứ đó bị Từ Chí dùng nhục thân đấm nát?!

Phải biết rằng, nhục thân sánh ngang đỉnh cấp Tiên Thiên Linh Bảo và nhục thân có thể đấm nát Tiên Thiên Linh Bảo là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau!

Nguyên Thủy nhìn thấy vậy, cảm thấy có lẽ phải luyện chế thêm hộ thân linh bảo.

Nếu không, lần sau giao thủ với Từ Chí sợ là khó lòng gánh nổi!

Lão lạnh lùng quan sát, không ngừng suy tính cách nhắm vào Từ

Chí sau này.

Từ Chí đấm phế một cánh tay hóa thân của Nguyên Thủy, lập tức xông lên định đánh chết hắn trước.

Thấy Từ Chí xông tới, mọi người đâu dám do dự.

Phân thân Lão Tử há miệng phun ra bốn mươi chín mai kim đan.

Những kim đan này không phải loại để tăng tu vi hay trị thương.

Kim đan chạm đất lập tức nổ tung, biến thành bốn mươi chín kim nhân.

Mỗi vị đều có tu vi Đại La Kim Tiên!

Lão Tử trước kia có Cửu Chuyển Kim Đan, hào xưng một viên có thể giúp phàm nhân lập địa thành Đại La Kim Tiên.

Lão dùng đại pháp lực chuyển hóa những kim đan này thành thứ tương tự như đậu thần trong thuật Tát Đậu Thành Binh.

Chương 206

Nhưng đây là thứ dùng một lần, chỉ dùng được một lần!

Bốn mươi chín kim nhân kết trận, liên thủ chặn trước mặt Nguyên Thủy, ngăn cản Từ Chí!

Từ Chí hừ lạnh một tiếng, trong tay hốt nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm.

Đồ Yêu Kiếm!

Đồ Yêu Kiếm chém ngang một nhát, trực tiếp phá tan trận pháp của bốn mươi chín kim nhân!

Kiếm thế biến hóa, khẩn tiếp theo chém tới!

Bốn mươi chín kim nhân lập tức bị chém cho người ngã ngựa đổ, có kẻ thậm chí bị chém làm hai nửa!

Kiếm phong bị chặn lại, hóa thân Nguyên Thủy liên mang lóe thân biến mất tại chỗ.

Nguyên Thủy vừa biến mất, bốn mươi chín kim nhân lập tức phồng lên!

Bọn chúng vốn không phải để giao thủ với Từ Chí!

Tự bạo!

Chỉ có tự bạo mới có thể gây ra một tia thương hại cho Từ Chí!

Bốn mươi chín Đại La Kim Tiên tự bạo, cảm giác thế nào?

Hạo Thiên và Dao Trì vội vàng liên thủ định đào ly khỏi đây.

Bọn họ đâu dám ở lại hứng chịu dư ba tự bạo của bốn mươi chín Đại La Kim Tiên?!

Chuẩn Thánh bình thường cũng không thể ngăn được uy thế này.

Tuy nhiên Từ Chí lại nguy nhiên bất động.

Không đúng!

Hắn vươn một bàn tay trực tiếp chộp lấy Hạo Thiên!

Trên mặt Hạo Thiên lập tức lộ vẻ tuyệt vọng.

Đến giờ mới hiểu, trước mặt chúng thánh, lão cũng chỉ là một quân cờ!

Khi cần dùng, chúng thánh tự nhiên đối đãi khách khí.

Khi không cần, thực tế lão cũng chẳng có gì đáng để bận tâm!

Hạo Thiên bị Từ Chí chộp lấy, đại hảm: "Từ Chí!

Không thể làm vậy!" "Ta là đồng tử của Hồng Quân Đạo Tổ!" "Nếu ta chết, Đạo Tổ nhất định sẽ hỏi tội!" "Từ Chí, nghe rõ chưa!" Từ Chí chỉ hừ lạnh một tiếng, lộ ra ánh mắt trào phúng.

Hắn thậm chí ra tay áp chế tiến trình tự bạo của bốn mươi chín kim nhân để có thời gian nói chuyện với Hạo Thiên ở nơi nguy hiểm nhất!

"Đạo Tổ?" "Chuyến Phong Thần này chẳng phải do ngươi tìm Đạo Tổ khởi động sao?" "Hạo Thiên, chẳng lẽ ngươi quên rồi?!" "Ngươi quên không sao, ta đều nhớ rõ." "Hiện tại là lúc trả nợ!" Hạo Thiên nghe xong rốt cuộc cũng nhắm mắt lại.

Lão quyết định chờ chết!

Nguyên lai những gì lão làm trước đó, dù là cầu xin Hồng Quân ở Tử Tiêu Cung, tìm Nguyên Thủy ở Ngọc Hư Cung, hay sớm hơn là âm thầm liên hợp với Chuẩn Đề Tây Phương giáo.

Từng việc, từng việc đều lọt vào mắt Từ Chí!

Từ Chí...

đều biết rõ, mặc nhận tất cả!

Hiện tại là lúc thanh toán rồi!

Lão cũng không phải kẻ bị dã tâm che mờ mắt, chỉ là tự cho mình thông minh dưới sự chú thị của Từ Chí mà thôi!

Đã vậy thì chi bằng để ta kéo ngươi xuống nước theo!

Hạo Thiên mãnh liệt mở mắt, trong mắt tràn đầy chí cầu tử!

Chương 207

Từ Chí giải khai áp chế với bốn mươi chín kim nhân, để mặc chúng tự bạo.

Đồng thời, hắn đẩy Hạo Thiên vào chính giữa tâm bùng nổ!

Hạo Thiên hốt nhiên đại tiếu: "Nổ đi!" "Càng náo nhiệt càng tốt, để xem có ai theo gót ta không!" Hạo Thiên cũng tự bạo!

Lão muốn kéo Từ Chí xuống nước, dùng tự bạo để thương tổn Từ Chí!

Chỉ cần có thể làm Từ Chí bị thương, phá vỡ trạng thái vô lậu vô cấu viên mãn, lão tin rằng chúng thánh tuyệt đối có cách kết liễu Từ Chí!

Hạo Thiên tự bạo còn hạo đại hơn cả bốn mươi chín Đại La Kim Tiên!

Các hóa thân của chúng thánh cũng thi nhau đào thoán, không muốn bị lan tới.

Trên thân Từ Chí, tất cả pháp bảo phòng ngự đều hiển hiện.

Chân đạp Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, đầu đỉnh Chư Thiên Khánh Vân, xung quanh vây quanh tứ diện bảo kỳ.

Trên đầu, trong Khánh Vân, Thập Nhị Phẩm Đỉnh Thượng Tam Hoa rủ xuống từng luồng thanh quang bao phủ toàn thân.

Uy năng khủng bố của tự bạo trực tiếp lan đến cả Thiên đình!

Thiên đình như trải qua một trận đại địa chấn, phòng ốc đổ nát, mặt đất nứt toác, linh thực vật đổ rạp khắp nơi!

Tuy nhiên khi cát bụi tan đi, Từ Chí vẫn an nhiên vô dạng.

Trên thân, đông đảo linh bảo bị lan tới, lúc sáng lúc tối lập lòe.

Từ Chí rót linh lực vào để ổn định chúng.

Trên Tam Thập Tam Thiên, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân mở mắt.

Tuy đã sớm thấy cảnh này, nhưng lão không ngờ Từ Chí khi giết Hạo Thiên lại quyết đoạn can thúy như vậy!

Thậm chí không chút do dự và cố lự, trực tiếp bức Hạo Thiên đến mức tự bạo!

Căn bản không có ý định nể mặt mũi chút nào!

Dù gì Hạo Thiên cũng từng là đồng tử đi theo lão vô số năm!

Từ Chí gia hỏa này... không biết là thật sự vô pháp vô thiên hay đã nhìn ra điều gì.

Hồng Quân vươn tay chộp lấy Dao Trì đang bỏ chạy, kéo vào Tử Tiêu Cung.

Dao Trì thấy Hồng Quân, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm như tìm được chỗ dựa.

Bà ta chiến chiến căng căng đứng trước mặt Hồng Quân, khóc lóc: "Lão gia, người phải làm chủ cho chúng con!" Hồng Quân không có biểu tình gì, bình đạm nhìn Dao Trì.

"Chết thì cũng chết rồi, tu hành bao nhiêu năm mà không bằng một hậu bối." Dao Trì lập tức không dám nói gì nữa.

Các hóa thân của chúng thánh lúc này đều bắt đầu ra tay!

Họ cũng hiểu rõ với thực lực của Từ Chí, Hạo Thiên và bốn mươi chín kim nhân tự bạo căn bản không thể gây ra thương hại!

Hóa thân Chuẩn Đề tay cầm Gia Trì Thần Xử, hiển hóa Cẩu Đà

kim thân, trực tiếp nện xuống đầu Từ Chí!

Chân thân Tiếp Dẫn thì thôi động phật pháp, một chưởng vỗ xuống, định đánh tan Đỉnh Thượng Tam Hoa!

Hóa thân Nguyên Thủy lấy ra một kiện linh bảo dạng côn, chính là Tinh Vân Côn mà Hồng Quân ban cho.

Đơn thủ trì côn, diễn hóa ra từng đạo côn ảnh đổ ập xuống Từ Chí!

Cụ phân thân của Lão Tử thì nhất phân vi tam, thi triển thuật Nhất Khí Hóa Tam Thanh của Lão Tử, đồng thời từ ba duy độ đánh về phía Từ Chí!

Bốn người không ra tay thì thôi, đã ra tay là phong tử mọi thối lộ của Từ Chí, muốn ngạnh bính ngạnh!

Linh bảo trên thân Từ Chí vừa trải qua vụ tự bạo của Hạo Thiên đang suy yếu, đây là thời cơ tốt nhất để phá vỡ phòng ngự của hắn!

Nhưng sai rồi!

Chương 208

Từ Chí căn bản không thèm phòng ngự!

Hắn trực tiếp ra tay đánh về phía hóa thân Nguyên Thủy!

Đồ Yêu Kiếm và Tinh Vân Côn va vào nhau, Tinh Vân Côn thế đại lực trầm lại bị Đồ Yêu Kiếm khinh linh dật động đánh cho tiết tiết bại thối!

Hóa thân Nguyên Thủy thấy công thế của ba người kia lập tức thu côn định rút thân đào tẩu.

Từ Chí sao có thể để lão đi!

Hắn hốt nhiên lấy ra một kiện linh bảo, trực tiếp mở ra!

Trấn Thiên Quan!

Dị bảo đoạt được từ tay Nguyên Thủy!

Nay dùng để đối phó Nguyên Thủy!

Hóa thân Nguyên Thủy tự nhiên biết sự khủng bố của kiện dị bảo này, liều mạng đào tẩu.

Từ Chí lại trực tiếp ném Trấn Thiên Quan ra!

Trấn Thiên Quan hóa ra vô cùng lớn, bao trùm hóa thân Nguyên Thủy từ trên xuống dưới!

Nắp quan phát ra ánh sáng bao trùm lấy hắn!

Tự bạo!

Lại thấy tự bạo!

Nhóm người này xuất hiện chỉ để làm Từ Chí bị thương!

Dù chỉ là một chút thương nhẹ cũng coi như lời!

Hóa thân Nguyên Thủy trong Trấn Thiên Quan oanh nhiên tự bạo!

Trong Trấn Thiên Quan truyền ra chấn động kịch liệt, nắp quan bị chấn đến mức rung bần bật.

Linh lực khủng bố suýt chút nữa thoát ra khỏi Trấn Thiên Quan để lan đến mọi người.

Cùng lúc đó, công thế của ba người còn lại đều đánh về phía Từ Chí!

Chỉ cần không để Từ Chí rảnh tay thao túng Trấn Thiên Quan, uy năng của Nguyên Thủy tuyệt đối có thể trùng phá Trấn Thiên Quan, làm Từ Chí bị thương!

Từ Chí tự nhiên hiểu rõ lợi hại.

Trong tích tắc, hắn lại tế ra một kiện linh bảo.

Nhìn thấy kiện linh bảo này, chúng thánh đều không nhịn được muốn phá khẩu đại mạ!

Làm sao hắn có thể có nhiều công đức như vậy?!

Ngoài Đồ Yêu Kiếm lại luyện ra thêm một kiện đỉnh cấp công đức linh bảo!

Chúng thánh thầm nghĩ, lúc bọn họ thành thánh được giáng xuống công đức cũng chỉ luyện được vài kiện công đức linh bảo thôi mà?

Tên này không coi công đức là công đức sao?!

Chưa từng thấy ai dùng công đức như vậy!

Phải biết rằng Từ Chí dùng công đức để tu luyện và luyện hóa pháp bảo, không biết họ có vì thế mà tâm thái thất hành, trực tiếp chửi ầm lên không!

Thứ Từ Chí lấy ra chính là Trấn Thánh Ấn luyện từ đoạn mạch

Bất Chu Sơn phối hợp với các loại dược liệu và công đức!

Phương đại ấn này trực tiếp đập về phía hóa thân của Tam Thánh!

Không có chiêu trò gì khác, chỉ là đập!

Đập trúng là không chết cũng tàn!

Hóa thân của Tam Thánh đồng thời tản ra, đâu dám ăn một ấn này?!

Chương 209

Từ Chí dọa lui hóa thân của Tam Thánh, lập tức quán thâu pháp lực vào Trấn Thiên Quan!

Trấn Thiên Quan hào xưng có thể trấn áp Thánh nhân dị bảo, một khi bắt đầu khống chế, hóa thân của Nguyên Thủy sao có thể trùng phá được!

Sự tự bạo của hóa thân Nguyên Thủy cũng bị tiêu giải trực tiếp!

Hóa thân Tam Thánh nhìn thấy vậy mới hiểu ra một chuyện!

Từ Chí căn bản không sợ tự bạo!

Việc trước đó để Hạo Thiên tự bạo mà không động tĩnh gì hoàn toàn là để ám kỳ, câu dẫn bọn họ tự bạo!

Hóa thân Tam Thánh đối thị một nhãn, lại không hẹn mà cùng đánh về phía Từ Chí!

Chạy không thoát, chi bằng liều chết một trận!

Từ Chí thu hồi Trấn Thiên Quan, cùng ba người lại va vào nhau.

Người đầu tiên gặp họa là Chuẩn Đề!

Chuẩn Đề tế Gia Trì Thần Xử đánh Từ Chí, Cẩu Đà kim thân hiển lộ vạn trượng kim quang, Chưởng Trung Phật Quốc càng hóa càng lớn, trực tiếp thu Từ Chí vào trong!

Từ Chí đánh giá một chút, Chưởng Trung Phật Quốc là đại thần thông của Tây Phương giáo.

Tây Phương giáo không có linh bảo nên đã tốn rất nhiều tâm huyết vào thần thông phật pháp.

Dưới nhãn quang của Từ Chí, nếu Chưởng Trung Phật Quốc trong

tay hóa thân Chuẩn Đề có thể phân hóa ra độc lập, phỏng chừng cũng không thua kém Tiên Thiên Linh Bảo.

Trong Phật quốc, vô số sinh linh đang sinh sống, nhật nguyệt giao thế, không ngừng tế bái.

Đối tượng tế bái chính là hóa thân phật của Chuẩn Đề.

Thấy Từ Chí mặc đạo bào hiên ngang đứng đó, có tăng nhân tiến lên khuyến giải.

"Vì sao lại mặc dị phục?!" "Vì sao thấy Phật không lạy?!" Từ Chí quét mắt nhìn qua, không thèm chấp nhặt.

Không cần hắn ra tay, Phật quốc này không lâu nữa sẽ hủy diệt hoàn toàn!

Quả nhiên Phật quốc cũng nổ tung!

Không còn cách nào khác để thương hại Từ Chí ngoài cách này!

Tất cả đều dựa vào nổ tung!

Trên thân Từ Chí linh quang lưu chuyển, bước ra từ tro tàn của Phật quốc, đấm một quyền vào mặt Chuẩn Đề!

Hắn lại vươn tay cướp lấy Gia Trì Thần Xử trong tay lão!

Chát!

Từ Chí cầm Gia Trì Thần Xử, nện một xử lên thân Chuẩn Đề!

Chuẩn Đề lập tức hóa thành từng điểm phật quang chạy trốn khỏi tay Từ Chí.

Chạy?

Chạy đi đâu được?!

Từ Chí lách thân né đòn tấn công của hóa thân Lão Tử và Tiếp Dẫn, mãnh liệt há miệng hút một cái.

Một cái hút này trực tiếp tụ long vô số điểm phật quang của Chuẩn Đề trước mặt hắn!

Chuẩn Đề chỉ còn cách bất lực hiển hình rồi định bỏ chạy.

Từ Chí nện một xử trúng hậu não của lão!

Hắn túm lấy hóa thân phật của Chuẩn Đề nhét vào Trấn Thiên Quan!

Người thứ hai!

Vào Trấn Thiên Quan thì đừng hòng sống mà ra!

Chương 210

Chuẩn Đề thấy cảnh này liền thu hồi ánh mắt khỏi chiến cục, không xem nữa.

Lão hiểu rõ lần Tứ Thánh liên thủ, đồng thời tung hóa thân giao thủ với Từ Chí này đã bại!

Trừ khi Tứ Thánh đích thân hạ tràng, nếu không tuyệt đối không làm gì được Từ Chí!

Bên cạnh, Tiếp Dẫn tuy vẫn quan sát nhưng không còn ôm hy vọng gì.

Đồng thời giao thủ với bốn người và hai người là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Khi đấu với bốn người, phải ứng phó cả Phật và Đạo môn, các loại thần thông thuật pháp khác nhau, đối phó bốn người từ các phương vị, duy độ và thời không khác nhau.

Còn với hai người, Từ Chí chỉ dùng hai bàn tay là xử lý được!

Từ Chí tiên cầm nã hóa thân của Tiếp Dẫn, dùng Đồ Yêu Kiếm tước đi Đỉnh Thượng Tam Hoa, đánh rơi tôn hóa thân này xuống Thái Ất Kim Tiên cảnh giới rồi một kiếm tống khứ.

Phân thân của Lão Tử tuy thi triển Nhất Khí Hóa Tam Thanh - loại thần thông pháp môn đỉnh cấp này nhưng vẫn không có tác dụng gì.

Từ Chí phất đạo bào một vòng, trực tiếp thu ba hóa thân vào trong tụ bào.

Không cần thần thông Tụ Lý Càn Khôn, chỉ cần một hơi thở thời gian là hóa thân Lão Tử có thể nhảy ra.

Tuy nhiên Từ Chí không cho bất kỳ cơ hội nào.

Đồ Yêu Kiếm bay vào ống tay áo, trong tụ bào lập tức diễn hóa ra một vi hình vị diện.

Trong đó, cụ hóa thân của Lão Tử không còn rảnh rỗi để phá tụ bào của Từ Chí nữa!

Phải đấu với Đồ Yêu Kiếm, lão bị đánh cho tiết tiết bại thối.

Cuối cùng lão cũng không nhịn được!

Thay vì bị khuất nhục, chi bằng tự bạo đi!

Vừa mới uốn nắn ý định tự bạo, Từ Chí bỗng phất tay áo ném lão ra ngoài!

Hóa thân Lão Tử thấy trước mắt lóe lên một cái, nhìn thấy một nơi quen thuộc.

Bát Cảnh Cung!

Đạo trường của bản tôn Lão Tử!

Lão có tư tưởng, tính cách và nhân quả riêng hoàn toàn bị Lão Tử thiết cắt ra!

Nay muốn đình chỉ tự bạo nhưng không có cách nào!

Đã chuẩn bị hoàn tất, dùng sức mạnh bản thân không thể chế chỉ được uy năng này!

Vô nại, lão chỉ có thể cầu nguyện bản tôn ra tay cứu giúp!

Trong Bát Cảnh Cung, Lão Tử vốn đang quan chiến bỗng thấy phân thân mình phái đi xuất hiện trước cửa cung, trông như sắp tự bạo.

Lão vẫy tay, bình phục sự tự bạo đó.

Với thực lực của lão, chỉ cần phất tay là trấn áp được.

Loại tự bạo trình độ Chuẩn Thánh này không đáng kể, bất kỳ vị Thánh nhân nào cũng có thể khinh dịch bình phục.

Từ Chí lúc đối phó hóa thân Nguyên Thủy chẳng qua vì không rảnh tay mới dùng Trấn Thiên Quan mà thôi.

Có điều, sau khi Lão Tử ra tay, cụ phân thân đó cũng theo đó mà tan thành mây khói.

Ánh mắt Từ Chí dời khỏi cửa Bát Cảnh Cung.

Hóa thân của chúng thánh đều đã bị giải quyết.

Tiếp theo là tình huống nhân gian.

Hắn đưa tay gọi Hạo Thiên Kính, quan sát chiến huống nhân gian.

Nhân gian hiện nay đánh đến điên cuồng!

Chương 211

Đa Bảo tế Thanh Bình Kiếm đang giao thủ với Nhiên Đăng.

Hai người trước đó đã đấu một lần nên hiểu rõ thực lực đối phương.

Lúc này đều không nương tay, chiêu chiêu đều muốn lấy mạng để tống đối phương lên Phong Thần bảng!

Nhiên Đăng và Đa Bảo đều từng bị thương, nay đánh nhau vẫn là kẻ tám lạng người nửa cân.

Nhưng uy thế Chuẩn Thánh của cả hai vẫn không giảm.

Tuy giao thủ ở thời không thâm xứ nhưng thỉnh thoảng dư ba lan tới Hồng Hoang khiến không ai dám lại gần.

Một vị Chuẩn Thánh khác của Tiệt giáo là Huyền Quy đạo nhân thì bị đa vị Đại La của Tây Phương giáo liên thủ bố hạ đại trận vây khốn.

Không ai dám ra tay với lão, chỉ có thể vây khốn trong trận không cho lão xuất thủ.

Yêu tộc cũng đã nhập tràng!

Lục Áp ra tay bị Tam Tiêu liên thủ kết trận ngăn cản.

Thương thế của hắn chưa lành, lúc này trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận chỉ có thể liên tục va chạm nhưng vẫn bị Tam Tiêu áp chế, không thoát ra được!

Côn Bằng được Lục Áp mời đến, lúc này trên chiến trường lại gặp một cường địch.

Thần Nghịch!

Từ khi bị Từ Chí thu phục, lão vẫn chưa từng lộ diện, nay rốt cuộc đã xuất hiện!

Đại ma diệt thế Thần Nghịch này một mình truy đuổi đánh Côn Bằng đến mức khó lòng chống đỡ!

Linh bảo trong tay lão quá mạnh, Côn Bằng căn bản đánh không lại, chỉ có thể miễn cưỡng đỡ chiêu để cầm chân Thần Nghịch!

Bên trận doanh Tiệt giáo còn một vị đỉnh cấp Chuẩn Thánh - Khổng Tuyên!

Nhưng lúc này đối diện với Yêu tộc và Côn Bằng, Khổng Tuyên nhất thời không ra tay.

Lão không muốn làm địch với Từ Chí, vì hiểu rõ thực lực của Từ Chí hiện nay mạnh đến mức nào!

Cho nên lão chỉ đứng ngoài quan sát, không biểu thái.

Từ Chí không nhìn nhân gian giới nữa, gọi hệ thống ra xem nhật ký. 【Đinh!

Giải cứu Đa Bảo khỏi Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, cải biến chiến huống Phong Thần, nhận được 3% độ hoàn thành nhiệm vụ!】 【Đinh!

Bắt giữ Chuẩn Đề nguyên thần, độ hóa Dược Sư của Tây Phương giáo, gia kịch xung đột Phong Thần, đạt tới cục diện bất tử bất hưu với Tây Phương giáo, nhận được 15% độ hoàn thành nhiệm vụ!】 【Đinh!

Thả Lục Áp, thôi động Yêu tộc gia nhập Phong Thần, nhận được 10% độ hoàn thành nhiệm vụ!】 【Đinh!

Khởi động chiến dịch Phong Thần quy mô lớn, nhận được 2% độ hoàn thành nhiệm vụ!】 【Đinh!

Đánh giết hậu thủ của bốn vị Thánh nhân Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Lão Tử, phá vỡ mưu hoa của Thánh nhân, gia kịch xung đột Phong Thần, nhận được 10% độ hoàn thành nhiệm vụ!】Đoạn thời gian qua đã nhận được kha khá độ hoàn thành nhiệm vụ!

Cộng thêm 7% trước đó, hiện đạt 47% độ hoàn thành!

Nhưng... so với 100% thì vẫn còn khá xa!

Từ Chí nhìn chiến huống bên dưới, nếu đánh kịch liệt hơn chút nữa phỏng chừng sẽ diễn biến thành trận chiến cuối cùng!

Chúng thánh đều đang xuẩn xuẩn dục động, nhưng Từ Chí tuyệt đối không muốn thấy cục diện đó!

May mà hắn có chuẩn bị!

Từ Chí từ trên Thiên đình từng bước một đạp vào chiến trường nhân gian giới.

Ánh mắt chúng thánh đều hội tụ trên thân hắn.

Từ Chí lại định động thủ sao?!

Chương 212

Theo ước định, hắn không thể ra tay với những người đang có mặt ở đây nữa!

Lần này hắn định làm ra chuyện kinh thiên động địa gì?!

Từ Chí đích thân nhập tràng, nhất cử nhất động đều liên quan đến đại thế Hồng Hoang, bị chúng thánh chú thị.

Thích xem sao?

Vậy thì cứ xem đi!

Đừng để bị dọa sợ là được!

Từ Chí phất tay một cái, từ dưới lòng đất của nhân tộc tổ địa bay lên ba người.

Không đúng!

Không nên gọi họ là người!

Ba vị A Tu La!

Minh Hà tặng cho Từ Chí ba vị A Tu La!

Dục Sắc Thiên, Đại Phạn Thiên, Thấp Bà!

Lúc trước khi Minh Hà dùng ba vị A Tu La đổi Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên với Từ Chí, lão từng nói: "Trong nhân tộc nếu có sát kiếp nổi lên, ba người này có thể hấp thu sát kiếp, dùng mạng của họ để thay nhân tộc thụ kiếp!

Theo ta đoán, với loại lượng kiếp mức độ như Vu Yêu đại chiến, ba người bọn họ hợp lực cũng có thể trì hoãn được một thời gian.

Đương nhiên, muốn làm đến mức đó cần Thánh nhân ra tay giúp

đỡ, đồng thời họ phải tận lực phối hợp mới được." Lúc đó Từ Chí chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Nay hắn có chiến lực sánh ngang Thánh nhân, tu vi cũng đạt đến Chuẩn Thánh.

Hắn muốn dùng ba vị A Tu La để trì hoãn Phong Thần lượng kiếp!

Hành động đại tài này tuyệt đối có thể giúp độ hoàn thành nhiệm vụ tăng vọt!

Đồng thời có thể chừa ra đủ thời gian để hắn tiếp tục nâng cao độ hoàn thành!

Tuy số lần ra tay của hắn đã hết nhưng chúng thánh chẳng phải cũng không thể ra tay sao?!

Chẳng lẽ khả năng khống chế nhân gian của chúng thánh còn mạnh hơn hắn?!

Trên toàn bộ chiến trường, tất cả mọi người đều đình thủ!

Từ Chí lúc này nghiễm nhiên là tiêu điểm của toàn trường.

Nếu hắn không mở lời, cơ điều của đại chiến này không thể định đoạt được!

Từ Chí mở lời: "Chúng tiên Tiệt giáo đều thối lui đi." Nghe lời hắn, đám tiên nhân Tiệt giáo không nói nhảm, trực tiếp lui xuống, không đấu với Xiển giáo, Tây Phương giáo và Yêu tộc nữa.

Ánh mắt chúng thánh đều hội tụ trên thân hắn.

Hắn định làm gì?!

Tiệt giáo nay rõ ràng thắng lợi trong tầm tay, sao lại không để Tiệt giáo tiếp tục ra tay?

Ngay cả Lão Tử cũng không rõ, chỉ biết đưa mắt nhìn qua lại giữa

Từ Chí và ba vị A Tu La tộc lão vừa triệu hoán.

Ba vị A Tu La này là những Đại A Tu La do Minh Hà tạo ra.

Ngoài họ ra, các A Tu La khác đều bị Minh Hà trọng tân diễn hóa, biến thành binh khí dưới tay Thiên đạo, không còn thuộc về Minh Hà.

Duy có Minh Hà là lộ vẻ đăm chiêu.

Lão nhớ tới lời nói với Từ Chí, đó là đoạn đàm thoại đã cải biến cuộc đời lão.

Từ Chí vươn tay điểm tỉnh cả ba vị A Tu La tộc.

Ba vị A Tu La lúc này đều có tu vi Đại La hậu kỳ, chỉ kém một bước là đạp vào Chuẩn Thánh.

Họ đồng thời hành lễ với Từ Chí: "Kiến chủ nhân." Từ Chí không có cảm tình ba động, mở lời hỏi: "Chuẩn bị xong chưa?" Ba vị A Tu La đồng thanh: "Chuẩn bị xong rồi!" Từ Chí lại điểm một chỉ, chân linh của cả ba đồng thời bị điểm hóa ra ngoài!

Chương 213

Ngón tay vạch xuống một cái, chân linh của họ đều bị thiết cắt một khối.

Từ Chí đem ký ức của cả ba phong tồn trong khối nhỏ đó.

Khẩn tiếp theo, búng ngón tay một cái tống ba khối chân linh vào Địa phủ để đầu thai chuyển thế!

Sau đó Từ Chí lấy ra Càn Khôn Đỉnh, đem phần chân linh và nhục thân còn lại của ba vị A Tu La tống vào trong đỉnh.

Kim đan trong thể nội Từ Chí xoay tròn, hốt nhiên bộc phát kiếp khí!

Hắn đem những kiếp khí này đánh vào Càn Khôn Đỉnh, bàn tọa trong hư không bắt đầu luyện hóa!

Cùng lúc đó, cả Hồng Hoang đều cảm nhận được một luồng sức mạnh mạc danh.

Không nói được, không tả được bằng ngôn từ.

Chỉ có Thánh nhân mới biết, đó là Lượng Kiếp Kiếp Khí!

Hắn muốn làm gì?!

Sao hắn dám làm vậy?!

Lão Tử trong Bát Cảnh Cung không còn giữ được thánh nhân tâm cảnh!

Trên thân lão vô cùng tận pháp lực đang lưu chuyển.

Cho tới giờ vẫn chưa ai hiểu Từ Chí rốt cuộc định làm gì!

Nhưng điều duy nhất biết được là Từ Chí đang thiêu động lượng

kiếp!

Điên rồi sao?!

Ngay cả Thánh nhân cũng không dám làm chuyện này!

Chẳng lẽ hắn thật sự nghĩ ba vị A Tu La tộc có thể làm thành chuyện này sao?!

Lão Tử vừa chấn kinh trước hành vi của Từ Chí, vừa thầm kỳ đãi trong lòng.

Kỳ đãi Từ Chí vì lần tìm chết này mà trực tiếp tử vong!

Đáng tiếc, Từ Chí lẽ nào lại không chuẩn bị gì?!

Từ Chí bất chấp tất cả, vẫn đang câu động lượng kiếp.

Hắn hấp thu lượng kiếp kiếp khí vào cơ thể, rồi thông qua Càn Khôn Đỉnh đánh vào chân linh và thân thể của ba vị A Tu La.

Chân linh và nhục thân của họ đang bành trướng kịch liệt!

Căn bản không thể thừa thụ được kiếp khí hạo đại như vậy, trừ phi có thứ gì đó gánh vác thay!

Có!

Từ Chí dưới sự nhìn nhận của chúng thánh đã lấy ra một luồng Hồng Mông Tử Khí.

Lúc này không chỉ chúng thánh mà các Chuẩn Thánh đại năng trong Hồng Hoang cũng không thể rời mắt.

Từ Chí có Hồng Mông Tử Khí?!

Rốt cuộc hắn có bao nhiêu đồ tốt vậy?!

Nếu không phải đánh không lại, giờ họ đã xông lên cướp luồng Hồng Mông Tử Khí đó rồi!

Bên trong uẩn hàm bí mật thành thánh đó!

Một đám Chuẩn Thánh nhìn Từ Chí đầy ngưỡng mộ, tật đố và hận, gần như không thể tự kiềm chế.

Nhịn đi!

Đánh không lại đâu!

Mắt họ đỏ quạch, trong lòng vô cùng thống hận.

Chương 214

Đừng nói bọn họ, ngay cả chúng thánh cũng suýt không nhịn được mà ra tay!

Tên Từ Chí này trong tay có Hồng Mông Tử Khí!

Chẳng lẽ Đạo Tổ ban cho hắn để thành thánh?!

Nhưng trong tay Đạo Tổ không nên còn dư Hồng Mông Tử Khí mới đúng!

Chẳng lẽ hắn tự mình tìm thấy?!

Phải có cơ duyên lớn đến mức nào cơ chứ!

Từ Chí không để ý tới những ánh mắt đầy toan tính kia.

Muốn cướp thì cứ tới đi.

Càng tốt, có thể làm lượng kiếp thêm náo nhiệt.

Hắn đưa luồng khí đó vào Càn Khôn Đỉnh!

Lượng kiếp kiếp khí và Hồng Mông Tử Khí giao hòa, hốt nhiên quấn quýt lấy nhau.

Kiếp khí vốn đang cuồn cuộn cũng trở nên ôn thuận hơn nhiều.

Hồng Mông Tử Khí vốn là thứ Hồng Quân ban cho chúng thánh lúc chưa thành thánh để tham ngộ.

Trong đó tự nhiên uẩn hàm một tia ý vị Thánh nhân không nhập lượng kiếp.

Từ Chí đem Hồng Mông Tử Khí, kiếp khí và A Tu La tộc - ba thứ này luyện trong Càn Khôn Đỉnh suốt chín chín tám mươi mốt ngày.

Luyện đến mức pháp lực bản thân cũng có chút không trụ vững!

Không còn cách nào khác, kiếp khí hạo đại như vậy muốn duy trì thăng bằng thực sự quá khó.

Cuối cùng hắn thậm chí không dám hé mở Càn Khôn Đỉnh, đem đỉnh thu nhỏ lại rồi quăng ra xa.

Càn Khôn Đỉnh được ném về phía dưới Kim Ngao đảo.

Đó là nơi an toàn nhất, có Thông Thiên và Minh Hà tọa trấn, hắn có thể thu hồi bất cứ lúc nào.

Như vậy mới hoàn thành xong.

Chúng thánh đều trầm mặc.

Họ cảm nhận được ngày bộc phát lượng kiếp đã bị Từ Chí trì hoãn.

Nhưng một khi lượng kiếp bộc phát sẽ càng mãnh liệt và khủng bố hơn trước!

Thời gian này không dài, có lẽ chỉ vài trăm năm.

Trong vài trăm năm này họ phải nỗ lực tu hành, tăng cường thực lực để ứng phó trận chiến cuối cùng! 【Đinh!

Trì hoãn sự bộc phát của lượng kiếp, trở thành hành động trọng đại cải biến Phong Thần lượng kiếp, nhận được 30% độ hoàn thành nhiệm vụ!】 Sau khi Từ Chí trì hoãn Lượng kiếp, hắn đã nhận được trọn vẹn 30% tiến độ nhiệm vụ!

Hiện tại, tiến độ nhiệm vụ đã đạt tới 77%, chỉ còn cách mốc 100% một bước lớn nữa thôi.

Từ Chí tự mình thôi diễn một phen, phát hiện tình hình hiện tại khá ổn thỏa.

Ngày kết thúc Lượng kiếp lần này ít nhất cũng bị trì hoãn khoảng ngàn năm.

Có khoảng thời gian này, hắn có thể an tâm mưu hoạch, nâng cao thêm tiến độ nhiệm vụ!

Trên chiến trường, người của Tiệt giáo, Xiển giáo, Tây Phương giáo và Yêu tộc đều ngẩn ngơ nhìn Từ Chí.

Động tĩnh lớn như vậy, các Chuẩn Thánh đứng gần đó đều phát hiện có điều bất thường.

Kiếp khí trên thân đã giảm bớt?

Không chỉ trên thân, mà kiếp khí của cả thiên địa này đều đã giảm bớt!

Chương 215

Trận Lượng kiếp này đã bị Từ Chí dùng phương thức nào đó đánh đoạn!

Hành vi này làm sao không khiến người ta kinh ngạc cho được?

Một đám người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đầy vẻ khó hiểu.

Bọn họ không rõ chuyện gì sẽ xảy ra sau đó, nhưng họ biết rõ rằng, người có thể quyết định tất cả lúc này chỉ có Từ Chí!

Đứng trên hư không, Từ Chí phất phất tay: "Đều giải tán đi.

Thương triều không diệt, từ nay về sau không được đặt chân vào nhân gian!

Kẻ nào làm trái... chết!" Ngữ khí bá đạo vang vọng trong lòng mọi người.

Nhưng cuối cùng, Từ Chí vẫn chừa cho họ một con đường sống!

Người của Xiển giáo, Tây Phương giáo và Yêu tộc bắt đầu lục tục rút lui.

Xiển giáo trở về Ngọc Hư cung, Tây Phương giáo về phương Tây, Yêu tộc một phần theo Lục Áp về Thái Dương tinh, một phần theo Côn Bằng về Bắc Hải.

Chờ các thế lực rút hết, Từ Chí mới sắp xếp cho người của Tiệt giáo trở về Kim Ngao đảo.

Bản thân hắn cũng cùng mọi người quay về.

Tại Kim Ngao đảo, Thông Thiên và Minh Hà cùng tiếp đón Từ Chí.

Ba người tiến vào một nghị sự sảnh được trận pháp bao phủ.

Đây là trận pháp do chính Thông Thiên bố trí, lại có thêm Minh Hà và Từ Chí gia trì, tuyệt đối không ai có thể thôi diễn được chuyện bên trong.

Thông Thiên quan sát Từ Chí, cảm nhận khí cơ của hắn.

Hiện nay dù nhìn từ phương diện nào, vị đồ đệ này đã đứng ngang hàng với lão!

Trong số các Thánh nhân, hắn cũng thuộc hàng đệ nhất!

Điểm duy nhất thua kém là Từ Chí lúc này chỉ có cảnh giới Chuẩn Thánh, chưa có thánh vị thực sự.

Nhưng...

Thông Thiên không khỏi lộ ra một nụ cười khổ.

Đây mới là chuyện đáng sợ nhất!

Dù lão có lòng tin vào đồ đệ, tin rằng hắn nhất định có thể thành Thánh, nhưng nhìn Từ Chí hiện tại chưa có thánh vị mà đã có thực lực của Thánh nhân nhất lưu trong Hồng Hoang, Thông Thiên không khỏi kinh hãi!

Từ khi thu nhận Từ Chí đến nay cũng chỉ mới mấy chục vạn năm.

Nếu nói không đố kỵ thì là nói dối, nhưng Thông Thiên tự nhận mình có khí độ, không đến mức đố kỵ với đồ đệ của mình.

Dù sao có đồ đệ thế này, kẻ đáng để đố kỵ phải là người khác mới đúng!

Thông Thiên hốt nhiên cười lớn, càng cười càng vui vẻ.

Có được đồ tốt như vậy, sao có thể không vui?

Từ Chí nhìn sư phụ cười như vậy thì có chút ngượng ngùng: "Thôi thì cứ để người cười đi, chẳng lẽ lại không cho sư phụ cười

vài tiếng?" Sau khi cười xong, Thông Thiên cảm khái nói: "Không ngờ con đã trưởng thành đến mức này, vi sư cũng không giúp được gì nữa." Từ Chí khẽ cười: "Sư phụ nói nặng lời rồi, không có người, đệ tử cũng không thể đi đến bước này." Đây là lời nói thật lòng.

Nếu không có Thông Thiên giúp đỡ, những cơ duyên và cảnh ngộ này e là đã bị kẻ khác cường thủ hào đoạt rồi!

Nhân tộc là giành lại từ tay Lão Tử.

Địa phủ cũng bị các Thánh nhân mưu đồ ngăn trở.

Yêu tộc thì trực tiếp đối đầu với Đế Tuấn, Đông Hoàng và Thập đại Yêu Thánh.

Nếu không có Thông Thiên trấn nhiếp phía sau, những đại cơ duyên này hắn một cái cũng không lấy được!

Hắn có tự tin dù không có Thông Thiên vẫn có thể đi đến trình độ này, nhưng sẽ phải bước bước cẩn trọng, mọi nơi đều phải lưu ý.

Chương 216

Suốt dọc đường đi, ngoại trừ môn đồ của Thánh nhân, hắn có bao giờ gặp đối thủ cùng cảnh giới quấy rầy đâu?

Bởi vì những kẻ đó đều không dám đắc tội Thông Thiên!

Thông Thiên không để tâm đến mấy lời khách sáo, trực tiếp vào thẳng vấn đề: "Lần này con trả giá lớn như vậy, thậm chí lấy ra một tia Hồng Mông Tử Khí, chỉ để trì hoãn Lượng kiếp sao?

Vì điều gì, có cần vi sư giúp gì không?

Chuyện khác không dám hứa, chứ chặn một hai vị Thánh nhân thì vi sư làm được." Ngữ khí của lão vừa bá đạo vừa có chút đau lòng.

Đau lòng vì Từ Chí đã lấy ra Hồng Mông Tử Khí!

Lão từng có được vật này nên càng hiểu rõ nó trân quý đến mức nào.

Nhìn thấy nó bị đem ra dùng như vậy, lão cảm thấy Từ Chí quá lãng phí.

Có một tia Hồng Mông Tử Khí, trực tiếp thôn phệ luyện hóa không tốt sao?!

Không chỉ lão, Minh Hà đứng bên cạnh cũng cảm thấy tim mình đang rỉ máu.

Đại thủ bút, thật sự là đại thủ bút!

Lão còn chưa có nổi một tia, cuối cùng phải trả giá bao nhiêu mới thành tựu thánh vị.

Nếu có được một tia Hồng Mông Tử Khí, chắc chắn sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Từ Chí chỉ lắc đầu, bình thản nói: "Hồng Mông Tử Khí tuy trân quý, nhưng không phải vật tất yếu để thành Thánh.

Việc ta muốn làm còn trân quý hơn tia Hồng Mông Tử Khí kia nhiều, dùng nó cũng là vì những việc ta sắp làm sau này." Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Việc ta sắp làm có liên quan rất lớn, cần Sư tôn và Minh Hà đạo hữu giúp đỡ một hai." Thông Thiên và Minh Hà đồng thanh: "Có chuyện gì con cứ nói." Từ Chí dõng dạc: "Ta muốn nhân gian từ nay về sau không còn tiên tích!

Kẻ có tu vi trên Kim Tiên có thể đi lại ở nhân gian nhưng không được triển lộ uy năng!

Kẻ nào vi lệnh, trảm!" Thông Thiên và Minh Hà nhìn nhau, cảm thấy hôm nay số lần họ bị chấn kinh quá nhiều rồi!

Hai người im lặng một hồi.

Họ đều hiểu rõ việc này sẽ kéo theo nhân quả nghiệp lực lớn đến mức nào.

Loại nhân quả này, ngay cả Thánh nhân cũng không dám tùy tiện chạm vào.

Vậy mà Từ Chí lại có dã tâm như vậy?

Trong mắt Từ Chí, họ chỉ thấy được sự quyết tâm.

Minh Hà bất chợt nhớ đến ánh mắt của mình khi tìm Từ Chí đổi Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên năm xưa.

Khi đó lão vì thánh vị mà sẵn sàng trả mọi giá!

Nhưng Từ Chí khác lão ở chỗ, lúc đó tiền đồ của lão chưa rõ, không biết có thành Thánh được không, còn trong mắt Từ Chí lúc này là một niềm tin cực kỳ mãnh liệt!

Hắn chưa bao giờ hoài nghi việc mình có thể bước tới bước đó,

thậm chí là xa hơn nữa! "Được, vi sư trợ con!" "Bản tọa cũng cùng đạo hữu tiến thoái!" Cả hai cùng biểu thái, Từ Chí cũng thở phào nhẹ nhõm.

Việc này một mình hắn làm không xong.

Dù thực lực mạnh đến đâu, Hồng Hoang rộng lớn như vậy, hắn không thể dùng một câu nói mà khiến chúng sinh nghe theo, cũng không có năng lực giám quản toàn bộ chúng sinh.

Để thành công, hắn cần mượn thánh vị của Thông Thiên và Minh Hà!

Thánh nhân vốn có chức trách giám sát chúng sinh!

Sau khi cả hai đồng ý, Từ Chí cùng Thông Thiên và Minh Hà rời Bích Du cung.

Uy áp của ba người tỏa ra không chút bảo lưu!

Thông Thiên và Minh Hà thậm chí còn hạ thấp tư thái, để Từ Chí làm chủ đạo!

Với sự trợ giúp của hai người, uy áp của Từ Chí tăng vọt, truyền khắp Hồng Hoang!

Vô số sinh linh phải phủ phục trước uy áp này.

Chương 217

Phía sau Từ Chí xuất hiện một chiếc đế tọa, trên đó có một chiếc đế miện.

Hai thứ này tự nhiên không phải vật phàm, mà là vị cách Thiên Đế, Nhân Vương, Phong Đô Đại Đế giao thoa tạo thành!

Từ Chí đội đế miện, ngồi lên đế tọa.

Chỉ cần hắn muốn, nhất cử nhất động của hắn đều sẽ được tam giới biết đến, chúng sinh đều phải bái phục!

Từ Chí uy nghiêm lên tiếng: "Bản tọa Từ Chí, ban ngự lệnh!

Trong nhân gian giới, kẻ có cảnh giới Kim Tiên trở lên nghe lệnh!

Khi không có Lượng kiếp bùng phát, từ nay không được giao thủ ở nhân gian, không được triển lộ tiên tích!

Kẻ nào vi phạm lệnh này, trảm!" Lời nói như một dòng thác lớn cuốn cuộn khắp thiên địa!

Tai tất cả những người tu hành đều vang dội lời tuyên bố đầy uy nghiêm và sát ý này.

Một câu nói khiến ai nấy đều đảm chiến tâm kinh!

Thông Thiên tiếp lời: "Bản tọa Thông Thiên, kẻ nào vi lệnh này, đệ tử Tiệt giáo sẽ dốc lực trảm chi!" Minh Hà cũng lên tiếng, giọng nói đầy sát khí: "Bản tọa Minh Hà, kẻ nào vi lệnh, Huyết Thần Tử của bản tọa sẽ thân chinh tới trảm!" Lời của ba người khiến các sinh linh trong Hồng Hoang lâm vào khủng hoảng.

Không được ra tay ở nhân gian?

Quy định gì vậy?!

Hồng Hoang rộng lớn như thế, chẳng lẽ bọn họ quản nổi sao?!

Lập tức có kẻ không tin, cuồng vọng muốn thử xem ba người kia làm được gì.

Một con Lộc tinh tán tu, nhờ ăn nhầm linh quả mà tu hành vạn năm mới thành tựu Thái Ất Kim Tiên, vốn là bá chủ một vùng núi non.

Nó không tin, trực tiếp ra tay với một tụ điểm của Nhân tộc dưới chân núi.

Thế nhưng, đạo yêu lực vừa mới đánh ra, nó đã thấy một cảnh tượng kinh khủng.

Đạo yêu lực đó đột ngột phản phệ, bộc phát uy thế mạnh hơn cả chính nó, nhắm thẳng đầu nó mà bắn ngược lại!

Con Lộc tinh trực tiếp bị nghiền thành tro bụi!

Trên đại địa Hồng Hoang, ngoài nó ra còn có không ít kẻ cứng đầu khác phải trả giá bằng tính mạng như thế!

Từ Chí ngồi trên đế tọa, cảm nhận tất cả.

Hồng Hoang rộng lớn, xuất hiện vài kẻ như vậy là chuyện thường, phải thanh lý hết lượt đầu tiên này đã!

Trong đạo trường của các Thánh nhân lại yên tĩnh đến lạ kỳ.

Tại Bát Cảnh cung, Lão Tử cầm phất trần, thần quang trong mắt tản mạn để cảm ứng thiên cơ.

Các vị Thánh nhân khác cũng vậy, không vội vàng ứng phó mà lo cảm ứng thiên cơ trước.

Lão Tử tỉnh lại sớm nhất, sắc mặt không mấy tốt đẹp.

Thiên đạo mặc kệ hành vi này!

Thiên đạo vô tình, nhưng sẽ đả kích những hành vi đi ngược lại

quy luật, ngay cả Thánh nhân cũng không dám tùy tiện làm trái.

Ai mà ngờ được chuyện hoang đường do Từ Chí liên thủ với Thông Thiên và Minh Hà làm ra lại phù hợp với sự vận chuyển của Thiên đạo!

Lão Tử không khỏi đưa tay xoa xoa thái dương.

Cứ thế này, ba người kia đã chiếm được tiên cơ, tiến thêm một bước rồi!

Từ Chí... rốt cuộc hắn làm thế nào vậy?!

Chẳng lẽ hắn còn có thể dự đoán được Thiên đạo vận chuyển trước cả Thánh nhân sao?!

Trong lòng Lão Tử nảy sinh một cảm giác bất lực vô danh.

Chương 218

Lão chợt nhận ra, từ khi đối đầu với Từ Chí, lão luôn ở thế hạ phong!

Trên bầu trời Kim Ngao đảo bỗng xuất hiện tường vân!

Vô số thanh quang công đức từ tường vân hạ xuống, chia làm ba phần rơi vào Từ Chí, Thông Thiên và Minh Hà!

Từ Chí chiếm năm phần, Thông Thiên và Minh Hà mỗi người hai phần rưỡi.

Thông Thiên trợn tròn mắt!

Chuyện này mà cũng có công đức sao?!

Lão cảm nhận được công đức lần này hơi khác biệt, có phần bá đạo hơn.

Nhân quả nghiệp lực trong cơ thể lão đang bị công đức này không ngừng tiêu dung.

Thế này cũng được sao?!

Minh Hà còn khoa trương hơn, gần như cuồng hỷ.

Lão không có Thiên công đức khai thiên, sau khi thành Thánh vị đã lâu không có công đức gia thân, nay lại được thiên giáng công đức!

Minh Hà nhìn Từ Chí đầy khâm phục!

Quả nhiên quyết định khi đó là quá đúng đắn!

Đi theo Từ Chí là có đủ thứ tốt!

Sau khi thu nhận công đức, Từ Chí đã hiểu ra.

Thiên đạo vốn muốn ngày càng nhiều tu hành giả phải hồn quy

thiên địa để bù đắp sự suy yếu của Hồng Hoang.

Mỗi lần Lượng kiếp thực chất là một cuộc thanh tẩy các cường giả đại năng.

Có như vậy, thiên địa mới có thể tiếp tục bổ sung và tráng đại.

Sau Phong Thần Lượng kiếp, Hồng Hoang bị đánh vỡ, diễn hóa lại địa thủy hỏa phong, từng bước bị suy yếu.

Cuối cùng mới hình thành nên hậu thế không ai tu hành thuật pháp, chỉ phát triển khoa học kỹ thuật.

Thực tế Thiên đạo đã định đoạt đại thế.

Nay hắn làm vậy, áp chế chúng sinh thiên địa, tự nhiên sẽ có công đức!

Thông Thiên chợt ồ lên một tiếng rồi hỏi: "Minh Hà đạo hữu, quyền hạn của ông có phải lớn thêm một chút không?" Minh Hà gật đầu: "Tuy không nhiều, nhưng quả thực có lớn hơn một chút." Cả hai đều cảm thấy quyền hạn thánh vị của mình tăng lên, đủ để san bằng khoảng cách với các Thánh nhân khác.

Khi giao thủ cùng cảnh giới, mượn được nhiều thiên địa chi lực hơn tất nhiên sẽ có ưu thế.

Từ Chí không phải Thánh nhân nên không có thứ đó, nhưng hắn nhận được thứ tốt hơn. [Đinh!

Định ra quy tắc mới cho nhân gian giới, nhận được 8% tiến độ nhiệm vụ!] Hiện tại, tiến độ đã là 85%!

Sau khi Từ Chí định ra quy định Kim Tiên không được động thủ ở nhân gian, cả nhân gian trở nên náo nhiệt hơn hẳn.

Nhân tộc bước vào thời kỳ phát triển nhanh nhất kể từ khi sinh ra.

Thương triều dựa vào Tiệt giáo, lập tức trở thành thế lực mạnh

nhất không ai có thể ngăn cản.

Tiệt giáo hào xưng vạn tiên, đương nhiên không thể toàn là cường giả đỉnh cấp, tu vi dưới Kim Tiên chiếm đa số.

Thương triều thuận thế bình định Tây Kỳ, Tây Di, đồng thời đánh tan tất cả thế lực xung quanh, khiến họ phải im hơi lặng tiếng.

Thiên hạ giữa cơn Lượng kiếp lại hiện ra một khung cảnh thái bình thịnh thế!

Đế Tân cuối cùng cũng diễn đủ kịch, khôi phục tư thái minh quân.

Thương triều nhờ vậy mà kéo dài thêm vận mệnh.

Chiến tranh bốn giáo, sự thay đổi vương triều đều bị trì hoãn thành công.

Chương 219

Các vị Thánh nhân bắt đầu bế quan.

Họ đều biết đây chỉ là sự yên tĩnh cuối cùng trước đại chiến.

Lần sau giao thủ sẽ là trận chiến thực sự giữa các Thánh nhân để kết thúc Lượng kiếp!

Thương triều kéo dài thêm tám trăm năm, vừa đúng con số quốc vận của họ.

Tám trăm năm sau, Thương triều bắt đầu phân băng ngõa giải từ bên trong, bước vào thời kỳ Chiến Quốc.

Thiên hạ đại thế, hợp lâu tất phân, phân lâu tất hợp.

Những chuyện này không ai có thể nghịch chuyển được.

Lúc này Từ Chí mới kết thúc bế quan.

Tám trăm năm đối với cảnh giới của hắn chỉ như cái búng tay mà thôi.

Sở dĩ hắn kéo dài Lượng kiếp là để chuẩn bị cho những sắp xếp tiếp theo.

Từ Chí đến Địa phủ một chuyến.

Ngoại trừ Đa Bảo và một số môn nhân Tiệt giáo tham chiến, Địa phủ từ đầu chí cuối không hề dính dáng đến Lượng kiếp.

Người hắn tìm chính là Đa Bảo.

Đa Bảo lúc này đang tu hành trong phủ, cảm ứng được Từ Chí liền lập tức mở cấm chế nghênh đón.

Sau khi vào phủ, Đa Bảo châm cho Từ Chí một chén trà: "Sư

huynh tìm đệ có chuyện gì dặn dò?

Chỉ cần sư huynh sai bảo, đệ không dám không tòng." Từ Chí nhìn vẻ mặt thề thốt của Đa Bảo, bảo hắn đừng kích động, cứ ngồi xuống đã.

Từ khi trở thành Trung Ương Quỷ Đế, Đa Bảo cứ ở lì trong Địa phủ, chắc là cũng nghẹn hỏng rồi.

Trong Lượng kiếp lão cũng có ra tay vài lần nhưng chiến quả không cao, lại bị Lục Áp đánh bị thương, tự nhiên là bực bội đầy bụng.

Đa Bảo nhìn Từ Chí, trong lòng cũng muốn được như sư huynh, danh dương thiên hạ, duy ngã độc tôn.

Hiện giờ người ta nhắc đến lão đều là "đệ tử của Thông Thiên", "sư đệ của Từ Chí", "Chuẩn Thánh của Tiệt giáo".

Từ Chí nhấp một ngụm trà rồi nói: "Lần này tìm chú quả thực có một đại sự ảnh hưởng sâu xa cần chú giúp đỡ." Mắt Đa Bảo sáng lên, cười nói: "Sư huynh cứ nói!" Từ Chí ra tay che lấp thiên cơ, trầm giọng: "Hãy phân ra một đạo hóa thân đến nhân gian truyền đạo đi.

Trong đại thế này, nhân gian ứng đại diện cho Chư tử bách gia, tranh giành chính thống.

Sẽ có Tam giáo Cửu lưu, trong đó sẽ xuất hiện Nhân đạo Thánh nhân." Đa Bảo kích động đến mức suýt đánh đổ chén trà trên bàn: "Nhân đạo Thánh nhân?!

Sư huynh có thể nói rõ hơn không?!" Từ Chí lại lắc đầu: "Vị trí tôn quý của Nhân đạo Thánh nhân thì chắc chắn không tranh được đâu.

Nhưng Tam giáo Cửu lưu, ngoại trừ Nho gia, chú đều có thể phân ra một đạo phân thân đi thử tranh giành.

Như vậy, tín ngưỡng nguyện lực gia thân, chưa biết chừng có thể tiến thêm bước nữa, trảm lạc Tam thi." Sau khi dặn dò Đa Bảo mấy câu, Từ Chí rời khỏi Địa phủ.

Chư tử bách gia, Tam giáo Cửu lưu có ảnh hưởng cực kỳ sâu rộng đối với Nhân tộc.

Dù là Lão Tử cũng sẽ phân ra phân thân để tranh vị trí đứng đầu một nhà.

Nhưng Từ Chí không có hứng thú với việc đó.

Hiện tại, tất cả các Thánh nhân đều nỗ lực bồi đắp, tạo ra nhiều khả năng nhất để chiếm tiên cơ trong trận đại chiến sắp tới.

Duy chỉ có Từ Chí là đang rũ bỏ những thứ trên thân.

Thiên Đế, Nhân Vương, Phong Đô, những vị cách chủ tể Tam giới này đều phải giảm nhẹ, cuối cùng là rũ bỏ hết.

Thánh nhân hiện nay thực chất là Thiên đạo Thánh nhân, một phần sức mạnh mượn từ Thiên đạo, được Thiên đạo ban tặng.

Vì vậy họ mới phải không ngừng mưu hoạch trong đại thế để chiếm giữ thêm vị cách nhằm tăng cường sức mạnh.

Từ Chí thì khác, hắn muốn chứng đạo không dựa vào Thiên đạo, mà hoàn toàn bằng vĩ lực bản thân.

Hắn mưu hoạch trong đại thế chỉ là để mượn đó mà không ngừng rèn luyện mình.

Chương 220

Từ Chí lại đi gặp các đệ tử Tiệt giáo khác, dặn dò họ phân ra hóa thân xuống núi, mở ra thời kỳ Chư tử bách gia thịnh thế.

Không chỉ Tiệt giáo, mà Nhân giáo, Xiển giáo, Tây Phương giáo cũng đều có hành động.

Từ Chí tuy không cho tu vi trên Kim Tiên động thủ ở nhân gian, nhưng không cấm họ xuất hiện.

Hiện nay Hồng Hoang chưa bị đánh nát, địa thủy hỏa phong chưa diễn hóa lại, không ở Hồng Hoang thì họ cũng chẳng biết đi đâu.

Thêm vào đó, Phong Thần chưa kết thúc, đám người này vẫn chưa lên bảng.

Vì thế, các đại năng đua nhau hạ trường, náo nhiệt hơn kiếp trước nhiều.

Các học phái phát triển, dưới sự phò tá của các giáo, Thất quốc bắt đầu những cuộc chinh chiến liên miên.

Từ Chí vẫn chưa ra tay, hắn đang đợi.

Đợi cho đến khi một đứa trẻ ra đời.

Doanh Chính!

Lúc đó Từ Chí mới bắt đầu hành động, bí mật dặn đệ tử Tiệt giáo phò tá Doanh Chính, tăng cường sức mạnh cho nước Tần.

Thiên hạ đại thế biến ảo khôn lường.

Cho đến khi Từ Chí ra tay lần nữa, các Thánh nhân mới nhìn rõ hình thế.

Tần!

Quốc gia này sẽ thống nhất thiên hạ trong tay Doanh Chính, không còn kết cục nào khác!

Nhân tộc đã có Tam Hoàng Ngũ Đế, tổng cộng tám vị.

Thiên đạo cực hạn là số chín, vị Nhân Hoàng thứ chín chính là Doanh Chính!

Doanh Chính từng bước lên ngôi đế vương, thống nhất thiên hạ, hào xưng Hoàng đế!

Thiên hạ chấn động.

Năm thứ ba sau khi thống nhất lục quốc, Thủy Hoàng đông tuần, triệu tập hơn bảy mươi nho sinh bác sĩ ở Tề, Lỗ đến dưới chân Thái Sơn – đệ nhất sơn của thiên hạ, để thương nghị điển lễ Phong Thiền.

Nhưng các nho sinh nghị luận bất nhất, khó lòng thi hành.

Thế là Thủy Hoàng đuổi hết nho sinh, dùng lễ tế tự Ung Thượng Đế của nước Tần để phong Thái Sơn, thiền Lương Phụ, khắc đá tụng đức nước Tần.

Đứng trên đỉnh Thái Sơn, Tần Thủy Hoàng nhìn quanh bốn biển.

Thiên hạ lúc này, Nhân tộc ngưng tụ và mạnh mẽ chưa từng có.

Thủy Hoàng đăng cao lâm phú, ca tụng công đức vĩ đại.

Đúng lúc đó, trong tổ địa Nhân tộc, vô tận Nhân Hoàng khí bùng phát.

Càn Khôn Đỉnh dưới tổ địa rung động mãnh liệt.

Được Nhân Hoàng khí gột rửa, vĩ lực biến cách thiên địa giáng xuống, không còn áp chế nổi kiếp khí bên trong đỉnh nữa.

Từ Chí thuận thế dẫn đạo, kiếp khí nổ tung oanh liệt!

Trên đỉnh Thái Sơn, một bóng người đột ngột giáng lâm.

Đó chính là Từ Chí!

Tần Thủy Hoàng nheo mắt nhìn người mới tới.

Dù bản thân có tu vi nhưng không cao, hiện chỉ ở cảnh giới Thiên Tiên.

So với đám thuộc hạ và các hào cường, tu vi của lão chỉ ở mức bình thường.

Nhưng dù tu vi ít ỏi, lão vẫn có thể đứng trên đỉnh cao nhân gian.

Bởi vì địa vị của lão cao!

Chương 221

Hồng Hoang chưa vỡ, Tần Thủy Hoàng cũng biết những bí mật thượng cổ!

Hình dáng người này, lão đã thấy trong cổ tịch không chỉ một lần.

Đây là đại năng từng một tay dẫn dắt Nhân tộc đi đến ngày nay, sự tồn tại có thể sánh ngang Thánh nhân!

Nhưng dù vậy, Tần Thủy Hoàng cũng không quên thân phận Hoàng đế của mình.

Cửu Ngũ Chi Tôn, chủ tể nhân gian!

Lão có ngạo khí!

Lão kính trọng những gì Từ Chí đã làm cho Nhân tộc, nhưng chỉ đối đãi với Từ Chí như bậc ngang hàng.

Hai người nhìn nhau một lúc.

Từ Chí mỉm cười: "Hôm nay tới đây, muốn nhờ Thủy Hoàng giúp một việc, không biết ngài có sẵn lòng không?" Thủy Hoàng mà hắn cần phải là người thế này, nếu là kẻ khúm núm sợ hãi thì hắn đã chẳng thèm nhìn tới.

Tần Thủy Hoàng hỏi lại: "Ồ?

Có chuyện gì cần trẫm giúp sao?

Trẫm cũng chỉ là một Hoàng đế tu vi Thiên Tiên, hình như không giúp được gì cho Thượng tiên đâu nhỉ." Từ Chí vươn tay chộp vào hư không trên đầu, đôi tay nâng lấy một chiếc đế miện.

Đó là vị cách tam vị nhất thể: Thiên Đế, Nhân Vương, Phong Đô Đại Đế.

Từ Chí lấy chiếc đế miện xuống, đưa tới trước mặt Tần Thủy Hoàng. "Không có gì khác, thỉnh Thủy Hoàng làm chủ tể Tam giới." Hắn đã đợi người này rất lâu!

Ngoài Doanh Chính ra, Từ Chí không thấy ai có thể tiếp nhận vị cách chủ tể Tam giới này!

Cũng chỉ có Doanh Chính mới có dã tâm, năng lực và mệnh cách đó để gánh vác vị cách cường đại này.

Trong mắt Tần Thủy Hoàng thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Lão không ngờ Từ Chí lại đem thứ này tặng cho mình!

Như vậy, Từ Chí sẽ không còn là chủ tể Tam giới nữa.

Vị cách Nhân Hoàng cũng sẽ thôn phệ vị cách Nhân Vương của Từ Chí, trở thành vị chủ tể Tam giới mạnh nhất từ khi khai thiên lập địa đến nay!

Từ Chí mỉm cười nhìn Doanh Chính đang trầm tư: "Hiện nay ngài chỉ có tu vi Thiên Tiên, muốn kế thừa vị cách này rất khó!

Ngài sẽ phải chịu thống khổ cực lớn, thân mang vô số nhân quả nghiệp lực chờ hóa giải.

Để thôn phệ vị cách này, ngài phải dựa vào vị cách Nhân Hoàng của mình để kết nối hai vị cách kia.

Khi cả ba đạt đến trạng thái cân bằng mới thành công.

Nhưng một khi đã trở thành chủ tể Tam giới, phi Thánh nhân không thể làm ngài bị thương!

Tam giới rộng lớn này sẽ do ngài định đoạt!" Từ Chí không dùng khích tướng, chỉ nói rõ sự thật.

Doanh Chính cũng không bị kích động, lão cân nhắc lợi hại, đó mới là cách làm tốt nhất.

Suy nghĩ một hồi, Doanh Chính hỏi: "Phong Thần chi chiến vẫn chưa đánh xong đúng không?

Trẫm muốn quần thần của trẫm cũng cùng trẫm Phong Thần!" Từ Chí không ngạc nhiên, với thủ đoạn của Thủy Hoàng, nếu không biết về Phong Thần chi chiến mới là lạ.

Hắn gật đầu: "Có thể, nhân thủ của Xiển giáo và Tây Phương giáo vốn không nhiều, dưới trướng của ngài thì cũng tương đối rồi.

Nếu đội chiếc đế miện này, gánh vác vị cách kia, thì Phong Thần chi chiến cũng sắp kết thúc rồi!" Một lát sau, Doanh Chính dõng dạc: "Trẫm làm!" Lão đưa tay lấy chiếc mũ trên đầu xuống, nhận lấy đế miện từ tay Từ Chí rồi tự mình đội lên đầu.

Lão không cần ai gia miện, mọi thứ đều do lão tự gánh vác!

Quanh thân Doanh Chính bỗng bùng phát vĩ lực vô tận.

Khí vận, nhân quả, nghiệp lực, công đức của Thiên đình, Nhân gian và Địa phủ – dù tốt hay xấu – tất cả đều gia trì lên thân lão.

Thiên địa bắt đầu lấy lão làm trung tâm.

Chương 222

Mọi đại năng có thể quan sát đạo lý đều đổ dồn ánh mắt về đây.

Trong Ngọc Hư cung, Nguyên Thủy đứng bật dậy, tay cầm Bàn Cổ Phiên.

Những vết thương từ lần giao thủ trước với Từ Chí đã hoàn toàn bình phục, cái giá phải trả lớn đến mức chỉ có mình lão biết.

Không chỉ lão, các đệ tử Xiển giáo cũng căng thẳng, sẵn sàng xuất chiến.

Kiếp khí của Phong Thần Lượng kiếp lại bùng phát, không ai có thể trốn thoát.

Trong số đó, Kim Tiên Xiển giáo ở lại Ngọc Hư cung không còn mấy người.

Thập Nhị Kim Tiên lẫy lừng năm xưa, kẻ thì lên bảng, kẻ bị Tây Phương giáo độ hóa, nay chỉ còn lại ba người.

Tại Bát Cảnh cung, Lão Tử cũng đang quan sát.

Thái Cực Đồ lơ lửng bên cạnh, sẵn sàng phát tác.

Trong Bát Bảo Công Đức trì, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã chuẩn bị xong, sẵn sàng bước ra giao thủ với Từ Chí.

Tại Bích Du cung, bên cạnh Thông Thiên là Tru Tiên Tứ Kiếm đang tỏa ra hàn quang lăng lệ.

Minh Hà cũng lấy ra Nguyên Đồ và A Tỳ đã lâu không dùng, chuẩn bị cho một trận đại chiến.

Bọn họ không hiểu tại sao Từ Chí lại dám từ bỏ vị cách!

Đó là chìa khóa để đối kháng Thánh nhân kia mà!

Từ bỏ tất cả, chẳng lẽ hắn tự tìm đường chết sao?!

Không chỉ vậy, Từ Chí thấy Doanh Chính đã đội đế miện liền há miệng nhả ra một viên kim đan.

Viên kim đan tam sắc này dùng để câu thông kiếp khí giữa thiên địa.

Hắn nhả viên đan ra rồi khẽ thổi một hơi.

Kim đan xé toạc thời không, bay về tổ địa Nhân tộc, rơi vào Càn Khôn Đỉnh.

Càn Khôn Đỉnh luyện hóa kim đan, kiếp khí giữa thiên địa bỗng chốc tăng thêm mấy phần.

Trận chiến cuối cùng này, hãy để nó mãnh liệt hơn đi!

Hiện giờ, mọi người đều đang chờ!

Chờ xem Tần Thủy Hoàng có gánh vác nổi vị cách chủ tể Tam giới không!

Một khi lão gánh vác được, đó cũng là lúc họ ra tay giết Từ Chí!

Từ Chí cũng đang chờ.

Hắn tin Doanh Chính hơn bất cứ ai.

Đợi khi các Thánh nhân ra tay, hắn sẽ bắt đầu giải quyết mọi nhân quả!

Thiên đạo Thánh nhân luôn dựa dẫm vào thiên địa chi lực, nên Từ Chí chưa bao giờ muốn thành Thánh dựa vào việc Thiên địa cung cấp sức mạnh qua công đức hay vị cách.

Thứ hắn dựa vào chỉ có sức mạnh của chính mình!

Trận đại chiến này là thời cơ chứng đạo tốt nhất.

Phải đánh!

Đánh ra một sự viên mãn!

Đánh để đột phá cực hạn!

Sau đó, chứng đạo! [Đinh!

Thúc đẩy Tiệt giáo giúp đỡ Chư tử bách gia hình thành, khí vận Tiệt giáo tăng thêm, nhận được 4% tiến độ nhiệm vụ!] [Đinh!

Chương 223

Tặng vị cách chủ tể Tam giới cho Doanh Chính, thay đổi người chủ tể thiên hạ, nhận được 5% tiến độ nhiệm vụ!] [Đinh!

Giải phóng kiếp khí Lượng kiếp, làm sâu sắc thêm Lượng kiếp, nhận được 5% tiến độ nhiệm vụ!] Doanh Chính đã trụ vững dưới áp lực, cuối cùng mồ hôi đầm đìa nhưng đã hấp thu hoàn toàn vị cách chủ tể Tam giới!

Khí tức trên thân lão không còn là tu vi Thiên Tiên như trước, mà giờ đây đối mặt với Đại La Kim Tiên cũng chẳng hề yếu thế!

Chờ khi Phong Thần kết thúc, Thiên đình triệt để hình thành, tam vị gia thân, lão chỉ cần tu luyện thêm chút nữa là sẽ thành cường giả đỉnh cấp nhất dưới hàng Thánh nhân!

Giờ là lúc Phong Thần Lượng kiếp phải kết thúc hoàn toàn!

Thân ảnh Từ Chí chuyển động, rời khỏi Thái Sơn!

Lúc này, hắn đã ở trên Tam Thập Tam Thiên!

Một trận cuồng phong cuộn lên, sát khí vô tận giáng xuống thân hắn.

Bàn Cổ Phiên đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu, định khóa trụ Tam Hoa trên đỉnh đầu để mạt sát hắn!

Trên đầu Từ Chí hiện ra Chư Thiên Khánh Vân, hắn tế ra Hồng Mông Lượng Thiên Xích va chạm kịch liệt với Bàn Cổ Phiên!

Vừa giao thủ một chiêu, hắn lập tức triệt thoái.

Thái Cực Đồ cuốn tới, hắc bạch song ngư như chiếc cối xay muốn nghiền nát hắn!

Từ Chí không vội vã, tế ra Đồ Yêu Kiếm chém về phía song ngư!

Song ngư luân chuyển dùng kình lực "tứ lạng bạt thiên cân" để hóa giải độ sắc bén của kiếm.

Vẫn là chạm một cái rồi đi, hắn thu Đồ Yêu Kiếm và Hồng Mông Lượng Thiên Xích lại, tiến sâu vào hư vô.

Hiện tại, Từ Chí không có ý định đánh trực diện với các Thánh nhân.

Thông Thiên và Minh Hà cũng đã ra tay!

Thông Thiên lần này không hề lưu thủ, trực tiếp tế ra Tru Tiên Tứ Kiếm đánh thẳng tới cửa Ngọc Hư cung!

Nguyên Thủy thu hồi Bàn Cổ Phiên, bắt đầu giao thủ với Thông Thiên.

Tru Tiên Kiếm Trận lập tức được bố hạ, bao trùm cả Nguyên Thủy vào trong!

Kiếm khí vô tận mang theo sức mạnh hủy diệt không ngừng cắt xẻ Nguyên Thủy!

Các linh bảo phòng ngự có tiếng trên người Nguyên Thủy không còn cái nào nguyên vẹn!

Lão chỉ có thể vận đạo pháp thần thông hộ thể, đồng thời rung động Bàn Cổ Phiên tấn công mãnh liệt vào kiếm trận!

Lấy công bù thủ là thủ đoạn duy nhất lão có thể làm lúc này.

Trong tay Minh Hà, hai thanh kiếm Nguyên Đồ và A Tỳ mang sát khí vô tận chém xuống hắc bạch song ngư, ngăn cản bước chân lão Tử đang truy đuổi Từ Chí.

Lão thành Thánh muộn hơn Lão Tử quá nhiều, Nguyên Đồ và A Tỳ khó khăn lắm mới chống đỡ được một lát thì công thế bị hóa giải!

Nhưng thế là đủ rồi, đủ để Từ Chí ẩn mình vào hư không mà Lão Tử không phát hiện ra!

Minh Hà thao túng hai kiếm đột ngột chém về hướng Tây!

Trong Tây Phương giáo, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều ra tay.

Minh Hà giao thủ với họ một chiêu liền cảm thấy có gì đó không ổn!

Lão chống đỡ thần thông của hai người một cách dễ dàng, vẫn còn dư lực.

Minh Hà biết rõ mình thành Thánh muộn nhất, thực lực đáng lẽ phải đứng bét trong đám Thánh nhân chứ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong Bát Bảo Công Đức trì là giả!

Minh Hà vội vã rút kiếm về phòng thủ nhưng đã muộn!

Cửu Long Kim Trượng của Lão Tử đột ngột đập tới!

Minh Hà lập tức phân thân thành bốn tỷ sáu trăm triệu Huyết Thần Tử để tẩu thoát.

Chương 224

Từ Kim Trượng bay ra chín con kim long há miệng muốn nuốt chửng Minh Hà!

Lão hừ lạnh một tiếng, tất cả phân thân nhập lại làm một, đấm thẳng vào đầu rồng.

Lão điều động sức mạnh của Huyết Hải gia trì vào nắm đấm, đánh nát cả chín con rồng!

Đing!

Một thanh trường kiếm tỏa ra thanh quang công đức từ hư không bay ra, chặn đứng Cửu Long Kim Trượng đang lao tới.

Từ Chí nhảy ra khỏi hư không, giẫm lên Cửu Long Kim Trượng rồi lại biến mất.

Hắn quá phiêu hốt định, các Thánh nhân đều không tìm thấy tung tích.

Nhưng hành động cứu Minh Hà vừa rồi đã giúp các Thánh nhân tìm thấy cơ hội!

Bên cạnh Minh Hà bỗng xuất hiện hai tôn đại Phật!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề!

Chân thân của họ nãy giờ vẫn luôn tìm kiếm Từ Chí để vây công.

Không tìm thấy Từ Chí, họ đành chuyển mục tiêu sang Minh Hà để ép hắn phải lộ diện!

Từ Chí quả nhiên xuất hiện!

Tay cầm Đồ Yêu Kiếm, Minh Hà cũng vận Nguyên Đồ và A Tỳ đồng thời chém vào bàn tay Phật đang đánh tới!

Lão Tử hừ lạnh, xuất hiện phía sau Từ Chí.

Phất trần cuốn lại mang theo cự lực làm biến sắc thiên địa đánh thẳng vào Từ Chí!

Từ Chí nhất tâm nhị dụng, tất cả linh bảo phòng ngự quanh thân đều hiện ra.

Hắn một kiếm đâm về phía kim thân Tiếp Dẫn, đồng thời dùng Hồng Mông Lượng Thiên Xích chặn đứng phất trần của Lão Tử!

Giữa ba người hình thành một trận cuồng phong.

Cuồng phong lấy họ làm trung tâm lan rộng ra, những dãy núi trùng điệp xung quanh đều bị nghiền thành hư vô!

Trong vòng mười vạn dặm, thiên địa trở nên thanh minh, không còn núi, không còn nước, không còn rừng, ngoại trừ những người đang giao chiến thì chẳng còn gì khác!

Từ Chí lướt đi, phun ra một luồng trọc khí về phía Lão Tử.

Đó là luồng kiếp khí thiên địa tích tụ trong lồng ngực!

Phải giải quyết Lão Tử trước vì lão mạnh nhất!

Giải quyết được lão thì mọi chuyện sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều!

Trên người Lão Tử lập tức bao phủ một tầng tử quang mờ ảo, đánh bật toàn bộ kiếp khí ra ngoài.

Nhưng Từ Chí căn bản không định dùng thứ đó để làm hại Lão Tử!

Hắn vừa cầm chân Lão Tử xong, một chiếc đại ấn từ trên trời giáng xuống!

Trấn Thánh Ấn!

Lão Tử cảm nhận được uy thế vô biên bên trong ấn, không dám

đón đỡ!

Sức mạnh quá lớn, lão cũng không dám khinh suất.

Thân hình lão xoay tròn một cái rồi biến mất.

Trấn Thánh Ấn nghiền nát cả thời không và duy độ nhưng không tìm thấy bóng dáng Lão Tử!

Từ Chí vừa định thôi diễn thì Tiếp Dẫn đã tung một chưởng tới.

Trong lòng bàn tay đó không hề có phật lý bi thiên mẫn nhân mà chỉ đầy rẫy sát ý.

Tiếp Dẫn đã hoàn toàn chuyển hóa kim thân thành một hình thái ma quỷ.

Chương 225

Không hổ là Thánh nhân, những biến hóa cỡ này đều làm rất thuần thục!

Từ Chí đành phải giao thủ với lão trước, bỏ qua việc tìm Lão Tử.

Một tiếng va chạm lớn!

Từ Chí húc thẳng vào bàn tay Phật khổng lồ của Tiếp Dẫn!

Hắn dùng chính nhục thân của mình va chạm mãnh liệt!

Cú va chạm này khiến Tiếp Dẫn cũng phải đau đớn!

Nhục thân của Từ Chí giờ đây mạnh đến mức nào, chẳng hề kém cạnh các tiên thiên linh bảo đỉnh cấp!

Lần này hắn không rút lui mà vươn tay ôm chặt lấy một ngón tay của Tiếp Dẫn!

Răng rắc!

Hắn vận toàn lực bẻ mạnh xuống!

Một ngón tay của Tiếp Dẫn bị bẻ gãy nghe rõ tiếng kêu, ngay cả xương cũng nát!

Tiếp Dẫn dùng tay kia vồ lấy Từ Chí nhưng hắn đã lách mình né được, Đồ Yêu Kiếm bỗng nhiên xuất hiện.

Xoẹt!

Ngón tay vừa bị bẻ gãy của Tiếp Dẫn trực tiếp bị chém rơi!

Từ Chí lúc này nhảy ra khỏi Hồng Hoang, xuất hiện ở một không gian thời gian khác.

Hắn chợt nheo mắt lại!

Lão Tử cũng ở đây!

Thấy Từ Chí xuất hiện, Lão Tử cũng mừng thầm.

Sau khi tránh được Trấn Thánh Ấn, lão định từ đây ra tay rồi lại vào Hồng Hoang giao chiến, không ngờ Từ Chí cũng bước vào không gian này!

Lúc này không chỉ có một Lão Tử, mà là ba!

Nhất Khí Hóa Tam Thanh!

Ba Lão Tử ở các độ tuổi già, trung niên, thanh niên đều tỏa ra uy thế cấp Thánh nhân.

Tuy chỉ ở mức Thánh nhân phổ thông nhưng cũng cực kỳ kinh người!

Tam thân đồng thời ra tay, dùng đạo lý Thiên Địa Nhân tam tài phong tỏa Tam Giới Lục Đạo rồi đánh về phía Từ Chí.

Với thực lực của Lão Tử, chiêu này không có khả năng chạy thoát!

Từ Chí cũng chẳng định chạy!

Hắn tế ra Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Đồ Yêu Kiếm và Trấn Thánh Ấn, đồng thời đánh về phía ba Lão Tử!

Tam tài gì chứ?!

Đánh tan hết!

Thời không tại khắc đó tan biến!

Không gian này trực tiếp bị uy thế bùng phát của hai người xóa sổ, không còn dấu vết.

Uy lực thậm chí còn lan tận vào Hồng Hoang!

Trên chiến trường Phong Thần, Đa Bảo đang đánh rất hăng hái.

Với thực lực tiến thêm một bước, lão là Chuẩn Thánh hàng đầu Hồng Hoang, không sợ bất cứ ai!

Đa Bảo đang dồn Nhiên Đăng vào đường cùng, khiến lão chỉ biết ôm đầu chạy trốn.

Đúng lúc đó, cả hai đều cảm nhận được uy năng hạo hãn khôn lường!

Chương 226

Đa Bảo tế ra Thanh Bình Kiếm, múa ra vô số kiếm mang bao quanh mình kín mít.

Luồng uy năng đó lặng lẽ làm tan biến toàn bộ kiếm mang của lão.

Đa Bảo vội vàng nhảy đi, không dám ở lại đó nữa.

Nhiên Đăng thì không may mắn như vậy, trực tiếp bị uy năng đó xóa sổ hoàn toàn, không còn chút gì.

Lão chết một cách đầy khuất nhục như thế, hồn quy Phong Thần Bảng!

Uy năng này là do Từ Chí dẫn tới!

Trong đầu Đa Bảo hiện lên cái tên đó, chỉ có Từ Chí mới đủ thực lực làm chuyện này.

Vị đại sư huynh này giờ đã mạnh đến mức nào rồi?!

Trong trận giao thủ tầm cỡ đó mà vẫn còn dư lực gây ảnh hưởng đến chiến trường Phong Thần sao?!

Không chỉ Đa Bảo, mà sắc mặt Lão Tử cũng không tốt đẹp gì.

Lão không ngờ Từ Chí dám phân tâm khi đang đấu với mình!

Phải giải quyết hắn ngay!

Nếu không, chờ hắn thành Thánh rồi thì còn chỗ nào cho lão nữa?!

Lão không biết rằng nếu chỉ có bản thể lão mà không dùng Nhất Khí Hóa Tam Thanh thì Từ Chí cũng không làm được chuyện đó.

Từ Chí lúc này đã viên mãn vô khuyết, tu hành Lực chi đại đạo nên đối với những kẻ yếu hơn mình một chút, hắn gần như nghiền ép

hoàn toàn.

Tiếp Dẫn cũng đã nhảy vào không gian này.

Đây là nơi hoàn toàn "không", mọi yếu tố thời gian, không gian, ngũ hành, địa thủy hỏa phong đều đã bị phá vỡ.

Dưới uy áp của ba người, nơi này thậm chí không thể tự tu bổ được.

Không ai thèm quản nữa!

Sau đó, Lão Tử và Tiếp Dẫn cùng ra tay đối phó Từ Chí.

Một địch bốn, Từ Chí tự nhiên rơi vào thế hạ phong.

Trước những đợt tấn công liên tiếp, hắn chỉ có thể không ngừng né tránh, ẩn nấp để kéo dài thời gian.

Lão Tử và Tiếp Dẫn phong tỏa mọi ngóc ngách, hễ Từ Chí lộ diện là họ liên thủ đả kích ngay!

Từ Chí dùng Hỗn Độn Châu che giấu, gian nan tìm lối thoát giữa những kẽ hở.

Lão Tử và Tiếp Dẫn bắt đầu đánh quét toàn bộ khu vực để tìm hắn.

Mọi chuyện đúng như Từ Chí mong đợi!

Hắn trốn trong Hỗn Độn Châu nên dù họ có đánh thế nào cũng không bị phát hiện!

Chờ Tiếp Dẫn kết thúc một đợt tẩy địa bằng Phật quang, Từ Chí cuối cùng cũng lộ diện.

Hắn nhảy ra khỏi Hỗn Độn Châu, lao thẳng về phía Hồng Hoang!

Lão Tử hay Tiếp Dẫn đều không phải mục tiêu số một của hắn lúc này.

Hắn phải thanh lý nhân quả trên người trước đã!

Vừa nhảy ra, Tiếp Dẫn và Lão Tử đã phát hiện và cùng đánh tới.

Từ Chí dốc toàn lực thúc động linh bảo phòng ngự, mặc kệ đòn tấn công sau lưng, lao thẳng về Hồng Hoang.

Nơi hắn đến không đâu khác chính là chiến trường Phong Thần!

Ngoài trận chiến giữa các Thánh nhân, đệ tử các giáo cũng đang điên cuồng ra tay vì không muốn lên Phong Thần Bảng.

Từ Chí xuất hiện, uy năng bộc lộ không chút che giấu!

Chương 227

Hắn không dừng lại mà trực tiếp đánh ra một đạo tiên quang!

Không cần kéo dài nữa!

Gửi tất cả bọn họ lên bảng là xong!

Những Kim Tiên còn sót lại của Xiển giáo, bao gồm cả những kẻ bị Tây Phương giáo độ hóa, đều bị tiễn lên bảng hết!

Yêu tộc cũng bị một đạo tiên quang đánh tan tác, Lục Áp tử trận tại chỗ!

Côn Bằng nhờ tích lũy vô số năm mới may mắn giữ được mạng nhưng cũng trọng thương.

Từ Chí không ra tay tiếp mà dùng Hỗn Độn Châu che giấu rồi lại biến mất.

Lão Tử và Tiếp Dẫn đuổi tới nơi thì chẳng thấy bóng dáng hắn đâu.

Cùng lúc đó, trên đỉnh Thái Sơn, trong tay Tần Thủy Hoàng có thêm một món linh bảo.

Phong Thần Bảng!

Từ Chí đã bí mật trao nó cho lão.

Suốt những năm qua, hắn giữ Phong Thần Bảng và giờ giao cho Doanh Chính.

Hôm nay Doanh Chính làm lễ phong thiền, các trọng thần đều có mặt tại Thái Sơn.

Uy thế từ người Thủy Hoàng tỏa ra khiến đám quần thần không dám ngẩng đầu.

Trong mắt lão hừng hực một dã tâm cháy bỏng.

Doanh Chính thản nhiên nói: "Các khanh hãy tự ra tay kết liễu lẫn nhau đi." Lời nói ra mang theo thiên hiến, mỗi chữ đều là thiên âm.

Hồng Hoang chưa vỡ, Từ Chí lại phái người phò tá nên trong số trọng thần của Doanh Chính có không ít người là đệ tử Tiệt giáo.

Nhưng do tu hành thời gian ngắn, thực lực không mạnh nên họ không dính dáng được vào việc Phong Thần.

Lúc này, đám người đó nhìn nhau nhưng không ai dám hé răng phản đối.

Quân bảo thần chết, thần không thể không chết!

Huống hồ cái chết này là để đạt được tiên vị trên Thiên đình, ai mà chẳng muốn cơ chứ?!

Lý Tư không hề có ý phản kháng, tiên phong quỳ xuống thần phục.

Hắn ngưng tụ một đạo tiên quang rồi đâm thẳng vào Vương Bí bên cạnh.

Doanh Chính lạnh lùng nhìn đám quần thần tự sát lẫn nhau.

Chẳng mấy chốc, các trọng thần đại Tần đều đã hồn quy Phong Thần Bảng.

Chỉ chờ Doanh Chính phong thần là họ có thể vĩnh viễn phò tá lão cai trị thiên địa.

Số người trên bảng ngày một nhiều hơn.

Doanh Chính đứng trên đỉnh Thái Sơn nhìn bao quát thiên hạ.

Tiếp theo là chờ đợi.

Chờ trận chiến của các Thánh nhân kết thúc, cũng là lúc hạo kiếp

này hạ màn!

Trong lòng Từ Chí lại vang lên tiếng thông báo của hệ thống. [Đinh!

Số người trên Phong Thần Bảng đã đủ, Phong Thần Lượng kiếp sắp kết thúc.] [Thân chinh ra tay giúp Phong Thần Bảng viên mãn, nhận được 1% tiến độ nhiệm vụ!] 1% cuối cùng đã nắm chắc trong tay!

Nhiệm vụ hoàn thành! 100% tiến độ!

Từ Chí chưa kịp vui mừng thì đã cảm nhận được một cơn bùng nổ phẫn nộ!

Chương 228

Các vị Thánh nhân đều tức điên rồi!

Lúc này họ thực sự phát hỏa!

Toàn bộ môn nhân đệ tử của họ đều bị Từ Chí tống lên bảng hết rồi!

Chưa nói đến việc bảo vệ đồ đệ, Thánh nhân cũng cần thể diện chứ?!

Chẳng lẽ để Tiệt giáo hưởng hết lợi lộc sao?!

Tức giận nhất chính là Chuẩn Đề và Nguyên Thủy.

Môn hạ Tây Phương giáo vốn không có mấy người, Chuẩn Đề vất vả lắm mới tận dụng Lượng kiếp để độ hóa được một ít, nay không chỉ đám đó mà cả những đệ tử lão thân hành giáo đạo cũng chết hết?

Chuẩn Đề chẳng màng mặt mũi nữa, trực tiếp xuất toàn lực đánh về phía chiến trường Phong Thần, muốn thanh lý sạch sẽ người của Tiệt giáo!

Thấy vậy, Từ Chí lập tức ra tay, một kiếm bay tới chặn đứng tiên quang của Chuẩn Đề!

Thấy thế, Lão Tử và Tiếp Dẫn cũng đồng thời xuất thủ nhắm vào Tiệt giáo.

Minh Hà lập tức phóng hai kiếm Nguyên Đồ và A Tỳ chặn đứng công thế của Tiếp Dẫn.

Thông Thiên cảm nhận được tình hình liền triệt hạ Tru Tiên Kiếm Trận, chặn đứng Lão Tử.

Nguyên Thủy đứng bên cạnh mang đầy vết kiếm trên người, dù

trọng thương nhưng cũng vô cùng giận dữ vì người của Xiển giáo bị Từ Chí giết sạch sành sanh!

Lão tung Bàn Cổ Phiên bao trùm cả Hồng Hoang vào trong bóng ảnh của nó!

Nguyên Thủy muốn luyện hóa cả Hồng Hoang!

Từ Chí thấy cảnh này liền động tâm.

Xem ra dù Hồng Hoang có vỡ thì đại thế thiên hạ cũng không ai có thể thay đổi!

Tiệt giáo không sao thì Thông Thiên sẽ không ra tay, vậy thì người đánh vỡ Hồng Hoang, diễn hóa lại địa thủy hỏa phong phải là Nguyên Thủy rồi!

Nguyên Thủy ra tay không hề nể nang, muốn đánh nát Hồng Hoang cho bằng được!

Sắc mặt lão lạnh lùng, không nói lời thừa thãi.

Dù trọng thương lão vẫn đủ sức làm việc đó!

Linh khí vô tận hội tụ quanh thân rồi bị đánh sạch vào Bàn Cổ Phiên.

Các Thánh nhân khác cảm nhận được quyết tâm của lão thì vô cùng kinh ngạc.

Nhưng họ phản ứng rất nhanh!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập tức chọn đứng về phía Nguyên Thủy.

Họ thấy cơ hội rồi!

Biết đâu sau khi Hồng Hoang vỡ, họ sẽ không còn bị giới hạn ở phương Tây nữa?

Dù sao người đánh nát Hồng Hoang là Nguyên Thủy chứ không

phải họ!

Hai người phối hợp ăn ý chặn ở phía trước, tỏ rõ thái độ: "Tôi đánh nhau với anh chứ không có trách nhiệm ngăn cản Nguyên Thủy!" Lão Tử cũng đứng cạnh Nguyên Thủy, phất tay một cái, một chiếc ngọc bình bay tới.

Nguyên Thủy há miệng nuốt chín viên Cửu Chuyển Kim Đan từ trong bình để tu bổ thương thế.

Kim Đan của Lão Tử giúp Nguyên Thủy hồi phục được phần nào.

Tầm tu vi này thì Kim Đan không giúp được nhiều nhưng có còn hơn không, một chút sức mạnh đó cũng đủ tạo ra uy lực khổng lồ.

Thông Thiên và Minh Hà bắt đầu đột phá phòng tuyến của bốn Thánh nhân kia!

Hiện nay trong Hồng Hoang chỉ còn lại đệ tử Tiệt giáo, Hồng Hoang vỡ thì họ chịu thiệt nhiều nhất.

Nhưng lúc này Từ Chí lại không động thủ mà chọn cách đột phá!

Hắn muốn đột phá thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chứng đắc thánh vị ngay lúc này!

Chương 229

Giữa thiên địa bùng phát vô số loại kiếp: Phong kiếp, Thủy kiếp, Hỏa kiếp, Lôi kiếp... lũ lượt đổ dồn vào Từ Chí!

Thiên đạo đang ngăn trở hắn chứng đạo!

Loại tu hành "lấy lực chứng đạo" không dựa vào Thiên đạo này là dị số, Thiên đạo không cho phép tồn tại!

Vì điều đó có nghĩa là hắn sắp siêu thoát khỏi sự quản khống của Thiên đạo!

Trên đầu Từ Chí lần đầu lộ ra toàn bộ mười hai phẩm Tam Hoa!

Lão Tử trợn tròn mắt, nhìn trân trân vào mười hai phẩm Tam Hoa đó!

Sao có thể?!

Làm sao có người có mười hai phẩm Tam Hoa được?!

Lão vượt qua Thông Thiên, lao thẳng tới trước mặt Từ Chí.

Thái Cực Đồ, Cửu Long Kim Trượng... mọi linh bảo đều dập tới tấp vào Từ Chí, muốn chém rụng Tam Hoa của hắn!

Linh quang từ các pháp bảo phòng ngự trên người Từ Chí tỏa ra chói mắt, hắn thầm gọi: "Hệ thống, ta muốn sử dụng phần thưởng 100% tiến độ nhiệm vụ.

Ta muốn lần đột phá này thành công 100%." [Đinh!

Phần thưởng nhiệm vụ đã phát ra!] Từ Chí bỗng cảm thấy mình tiến vào một cảnh giới huyền diệu khôn lường.

Mọi sự can nhiễu từ bên ngoài đều biến mất đối với hắn.

Nguyên Thủy hay Lão Tử đều không thể ảnh hưởng được nữa.

Mọi thứ trong Hồng Hoang đều không thể tác động tới hắn, ngay cả Thiên đạo cũng không thể cản trở nổi!

Từ Chí ngồi xếp bằng, mặc cho Lão Tử tấn công nhưng vô dụng.

Mọi đòn đánh đều biến mất một cách kỳ lạ khi chạm vào thân thể hắn.

Lão Tử càng đánh càng kinh hãi, mọi thủ đoạn đều không chạm được vào hắn sao?!

Lão cảm nhận được ngay cả Thiên đạo cũng đang nhắm vào Từ Chí nhưng vô hiệu!

Sức mạnh Thiên đạo giáng xuống ngày càng lớn, vượt qua tổng sức mạnh của tất cả Thánh nhân ở đây, nhưng vẫn không thể gây ra chút uy hiếp nào!

Lúc này, tại Tử Tiêu cung trên Tam Thập Tam Thiên, Hồng Quân đột ngột đứng dậy mở cửa cung.

Đứng trên cao, pháp lực trong cơ thể lão đang không ngừng kích động.

Lão nhìn xuống phía Từ Chí: "Thì ra là vậy, cơ duyên lần này quả nhiên nằm trên người hắn.

Phần lớn sức mạnh của Thiên đạo đã bị điều đi để chế hành Từ Chí.

Như vậy, Thiên đạo cũng không còn hạn chế được ta nữa!" Hồng Quân cười sảng khoái, áp chế toàn bộ sức mạnh thuộc về Thiên đạo trong người, rồi thu hồi toàn bộ nguyên thần khỏi Thiên đạo.

Người khác đều muốn ngồi vào vị trí Thiên đạo Thánh nhân, thậm chí thách thức địa vị của lão, nhưng không ai biết thứ lão thèm khát

nhất chính là trạng thái của Từ Chí lúc này: Thu hồi toàn bộ vĩ lực về chính mình!

Dựa vào Thiên đạo không phải kế lâu dài.

Giống như Từ Chí lúc này, một khi đột phá thì cả Hồng Hoang cũng không làm gì nổi.

Đó mới chính là thánh vị thực sự: Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Cả Hồng Hoang đang rung chuyển.

Uy năng của Bàn Cổ Phiên bao phủ toàn bộ, Nguyên Thủy đang luyện hóa Hồng Hoang.

Ngũ hành sụp đổ, địa thủy hỏa phong bắt đầu tan rã.

Chương 230

Cuối cùng, Hồng Hoang sụp đổ thật!

Địa mạch nứt toác, Tam Thập Tam Thiên và Hồng Hoang bị chia cắt.

Nguyên Thủy đã thành công đánh vỡ Hồng Hoang!

Đúng lúc này, Từ Chí hành động!

Hắn đứng dậy, khí thế của một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tỏa ra khiến ai nấy đều đảm chiến tâm kinh.

Hắn liếc nhìn Lão Tử rồi khẽ giơ tay chỉ một cái.

Lão Tử bỗng đứng đờ ra tại chỗ.

Tu vi của hắn giờ đã đứng cùng hàng với các Thánh nhân.

Chuẩn Thánh và Thánh nhân là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau!

Thực lực của hắn bây giờ so với trước đây không chỉ gấp mười mà là gấp trăm lần!

Dù không phải Thiên đạo Thánh nhân, không được Thiên đạo tăng phúc, nhưng đám Thánh nhân này cũng không phải đối thủ của hắn!

Bị Từ Chí dùng một chỉ cấm cố, Lão Tử lập tức hiểu ra mình đã sai lầm lớn!

Lẽ ra phải giết hắn ngay từ khi hắn mới trỗi dậy, dù có phải bị thương cũng phải giết.

Bây giờ thì không ai trị nổi hắn nữa rồi!

Trong lòng Lão Tử lần đầu trào dâng cảm giác hối hận.

Tiếc là giờ đã quá muộn để cứu vãn!

Quay lại sao?

Lão có thực lực đó, nhưng Từ Chí tuyệt đối không cho lão cơ hội lần nữa!

Đang lúc hối hận, lão bỗng thấy sức mạnh của mình đang tăng lên!

Khí thế của lão vọt lên không ngừng.

Không chỉ lão, mà Nguyên Thủy, Thông Thiên, Minh Hà, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn... và cả Nữ Oa dù không có mặt ở đây cũng đều có uy năng tăng vọt!

Thiên đạo lại ra tay!

Thiên đạo cưỡng ép nâng cao thực lực của các Thiên đạo Thánh nhân này lên!

Thiên đạo không cho phép sự tồn tại của Từ Chí!

Mục đích rất rõ ràng: Ép họ phải liên thủ giết bằng được Từ Chí!

Thông Thiên, Minh Hà và Nữ Oa rơi vào thế lưỡng lự.

Họ không muốn đối đầu với Từ Chí, nhưng vì là Thiên đạo Thánh nhân nên không thể kháng lệnh Thiên đạo.

Thông Thiên đột nhiên ra tay, truyền toàn bộ linh bảo của mình xuống cho các đệ tử Tiệt giáo ở hạ giới.

Nếu thực sự phải chiến, lão sẽ đánh mà không có vũ khí.

Không có linh bảo trong tay, lão sẽ không gây ra nhiều thương hại cho Từ Chí, thậm chí còn có thể giả vờ thua để ngầm giúp hắn.

Minh Hà và Nữ Oa thấy vậy cũng gửi linh bảo đi.

Nhưng Từ Chí phất tay một cái, cả ba người họ đều biến mất khỏi Hồng Hoang.

Quá trình truyền sức mạnh của Thiên đạo đột ngột bị cắt đứt.

Thiên đạo không tìm thấy họ nữa!

Chương 231

Từ Chí đã thu ba vị Thánh nhân có thiện ý với mình vào Hỗn Độn Châu.

Như vậy họ sẽ không phải giao thủ.

Hắn không muốn đánh với những người mình coi là bạn nên thu họ vào trong, nơi mà ngay cả Thiên đạo cũng không thể phá vỡ.

Nhìn bốn vị Thánh: Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đang chực chờ ra tay, Từ Chí chủ động tấn công!

Hắn cảm nhận được một phần lớn sức mạnh của Thiên đạo đang bị kìm hãm.

Là Hồng Quân!

Hồng Quân đang nỗ lực thoát khỏi sự trói buộc, cầm chân một phần vĩ lực của Thiên đạo!

Thế là hắn lại giao thủ với các Thánh nhân lần nữa.

Từ Chí búng tay một cái, Tiệt giáo và Nhân tộc đều được bảo vệ trong một đại thiên thế giới do hắn tùy tay sáng tạo ra.

Hồng Hoang vỡ vụn, vô số người đang vật lộn trong loạn lưu thời không.

Kẻ tu vi thấp hoặc không có tu vi được những người mạnh hơn bảo vệ.

Nhìn cảnh đó Từ Chí mới thấy, tinh thần của Nhân tộc mà hắn truyền lại bao đời nay vẫn chưa hề mai một.

Nếu Nhân tộc cũng giống các tộc khác, nhân cơ hội này mà tàn sát lẫn nhau thì hắn cũng chẳng buồn bảo vệ làm gì.

Những người được bảo vệ đều quỳ lạy khấu tạ đại năng đã cứu mình.

Những luồng tín ngưỡng nguyện lực không ngừng truyền tới Từ Chí, nhưng chúng chỉ có thể lởn vởn quanh thân hắn.

Từ Chí bây giờ không cần những thứ đó nữa!

Vĩ lực toàn thân hắn giờ đây là do chính mình tạo ra, tạo thành một chu thiên tuần hoàn hoàn mỹ.

Không ngoại lực nào có thể gia trì lên thân hắn được nữa!

Từ Chí bước một bước, đánh thẳng về phía Lão Tử.

Lão Tử vừa thoát khỏi cấm cố, thấy hắn đánh tới liền hóa thành hư vô.

Biến đổi giữa hữu và vô là tuyệt kỹ mà lão nghiên cứu sâu nhất trong đám Thánh nhân, nếu không lão đã chẳng viết ra Đạo Đức Kinh.

Nắm đấm của Từ Chí đánh vào không trung.

Lão Tử thở phào, may là sau khi đột phá và được Thiên đạo gia trì, Từ Chí cũng không phải là không thể chiến thắng!

Từ Chí không đổi sắc mặt, truyền ra một đạo pháp lực phong tỏa không gian xung quanh.

Hắn không nghiên cứu về đạo hữu vô, nhưng hắn hiểu một chân lý: Lấy lực phá pháp!

Dùng tuyệt đối đại pháp lực để đánh nát mọi quy tắc!

Từ Chí lấy Hồng Mông Lượng Thiên Xích, giáng một xích xuống hư không!

Lão Tử cảm nhận được uy lực của nó thì không dám dùng bí thuật nữa, vội vàng hiện thân tế ra Thái Cực Đồ.

Trên đồ hiện ra âm dương song ngư để tiêu trừ lực đạo của Từ Chí.

Từ Chí cau mày.

Tứ lạng bạt thiên cân sao?

Vậy nếu là vạn cân thì có bạt nổi không?

Mười vạn cân, trăm vạn cân thì sao?!

Hắn lập tức dồn toàn bộ sức mạnh vào Hồng Mông Lượng Thiên Xích!

Toái!

Chương 232

Âm dương song ngư của Thái Cực Đồ trực tiếp bị nghiền nát!

Thái Cực Đồ bị đánh rơi phẩm giai, héo rũ, ít nhất cũng phải mất hàng triệu năm mới phục hồi được!

Lão Tử nhân cơ hội đó chui vào một tòa bảo tháp nhỏ.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp!

Thứ này cùng nguồn gốc với Hồng Mông Lượng Thiên Xích, là một chí bảo công đức phòng ngự cực mạnh!

Chui vào tháp, Lão Tử mới tạm thời ngăn được công thế của Từ Chí.

Chỉ dựa vào một mình lão thì tuyệt đối không thắng nổi Từ Chí, bốn vị Thánh nhân phải liên thủ mới được!

Từ Chí cảm nhận ánh mắt bất thiện của Tứ Thánh, không nói hai lời, trực tiếp vung một quyền đánh tới!

Quần ẩu sao?

Pháp bảo đều bị đánh nát cả rồi!

Đám pháp bảo trong tay Tứ Thánh, kẻ bị cướp người bị đoạt, linh bảo hợp dụng cầm trong tay chẳng còn được bao nhiêu.

Đặc biệt là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, vốn dĩ chẳng có lấy mấy thứ tốt.

Hiện tại bảo bối có thể gọi tên được trong tay hai người, cộng lại cũng chỉ có một tòa Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Từ Chí đã đánh với bọn họ không biết bao nhiêu lần, tự nhiên biết rõ ai là điểm yếu.

Hắn trực tiếp lướt qua Lão Tử, một bước sải tới trước mặt Chuẩn Đề.

Trong tay Chuẩn Đề đã không còn linh bảo.

Từ Chí tế xuất Thí Thần Thương, đâm thẳng về phía Chuẩn Đề!

Chuẩn Đề nào dám đỡ trực diện, vội vàng độn tẩu.

Trên người Từ Chí hiện lên hào quang linh bảo, truy đuổi sát sao phía sau.

Thủ pháp ẩn nặc của Chuẩn Đề, trong mắt hắn hiện tại căn bản không đáng một đồng.

Hắn dễ dàng tìm ra Chuẩn Đề, tiếp tục đâm tới một thương.

Tiếp Dẫn hốt nhiên lóe lên, toàn lực thôi động Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, giúp Chuẩn Đề đỡ lấy một kích này.

Kim quang trên tòa sen nháy mắt lóe lên mạnh mẽ, cứng rắn chặn đứng Thí Thần Thương của Từ Chí.

Tuy chặn được, nhưng Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên cũng bị lu mờ đi không ít.

Thực lực của Từ Chí hiện tại đã hoàn toàn vượt xa bọn họ.

Khi linh bảo va chạm, bọn họ cũng phải rơi vào hạ phong.

Nguyên Thủy huy động vầng sáng của Bàn Cổ Phiên hốt nhiên đập xuống đầu Từ Chí!

Lão Tử cũng từ trong Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp nhảy vọt ra, tế Thái Cực Đồ chuẩn bị thu Từ Chí vào trong!

Từ Chí rơi vào thế lưỡng diện giáp kích nhưng không hề hoảng loạn.

Mục đích của hắn rất rõ ràng, đó là liêu lý hai tên tổ hợp phương

Tây trước!

Đối với thế công của Lão Tử và Nguyên Thủy, hắn chỉ điều động toàn bộ linh bảo, pháp lực, đồng thời bố trí vô số tiểu thế giới xung quanh mình để ngăn cách.

Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ đánh nát vô số tiểu thế giới, oanh kích trực tiếp lên các linh bảo trên người hắn.

Từ Chí tăng mạnh pháp lực quán thông, đẩy linh bảo lên đến đỉnh phong.

Hắn du tẩu giữa các thời không và thế giới, truy trục Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, xem đòn tấn công cuồng loạn của Lão Tử và Nguyên Thủy như không khí.

Thân ảnh Từ Chí lúc hư lúc thực, biến ảo khôn lường.

Chương 233

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trong lòng kêu khổ, không đủ sức giao thủ với Từ Chí.

Hai người chỉ có thể miễn cưỡng độn tẩu, mượn phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên để chu toàn với hắn.

Hãy xem rốt cuộc ai mới là người không trụ vững trước?

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hay là Từ Chí?

Hiển nhiên, chỉ có thể là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn!

Hai người chỉ có mỗi Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên là linh bảo phòng ngự, căn bản không thể đề kháng Từ Chí lâu dài.

Kim quang trên tòa sen hiện giờ đã lung lay sắp đổ.

Hai người nhìn nhau một cái, đồng thời hạ quyết tâm.

Đánh trả!

Dựa vào chút năng lực phòng ngự cuối cùng, hợp lực với Nguyên Thủy và Lão Tử để phá vỡ phòng ngự quanh thân Từ Chí.

Chỉ có đánh trọng thương Từ Chí trước thì mới có cơ hội tiếp tục chu toàn!

Từ Chí nhìn thấy động tác nhỏ của hai người, bất giác mỉm cười.

Sai lầm!

Từ Chí dựa vào vĩ lực bản thân, lấy lực chứng đạo thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không phải Thiên Đạo Thánh Nhân, sẽ không bị Thiên Đạo thúc phược, cũng chẳng được Thiên Đạo quyến cố!

Pháp lực của hắn không phải là vô cùng vô tận.

Thực tế, Thiên Đạo luôn hạn chế quá trình hấp thu linh lực của hắn.

Nếu đánh tiêu hao chiến, trì cửu chiến, Từ Chí có lẽ chỉ có thể đánh hòa.

Muốn giành thắng thế rất khó.

Nhưng nếu là ngạnh bính ngạnh, Từ Chí tuyệt đối không sợ!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đồng thời quay người, ra tay với Từ Chí!

Cả hai đều uẩn nhưỡng thế công mạnh nhất.

Mọi lĩnh ngộ và đại đạo đều quán thâu vào một kích này!

Quanh thân Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vang lên từng hồi Phật âm.

Trên người bọn họ đốn thời tỏa ra Phật quang vạn trượng, chiếu sáng tam thiên thế giới!

Khoảnh khắc ấy, không biết bao nhiêu người quỳ phục dưới Phật quang để kỳ đảo, lắng nghe và thần phục.

Sức mạnh của hai người đồng thời công kích vào một chỗ: Tam hoa trên đỉnh đầu Từ Chí!

Bọn họ muốn tước lạc tam hoa, phá hủy căn nguyên của hắn!

Nguyên Thủy và Lão Tử cũng đồng thời xuất thủ đánh về phía Từ Chí!

Từ Chí lộ ra một tia mỉm cười, thân ảnh hốt nhiên biến mất.

Lại độn tẩu rồi!

Công kích của Tứ Thánh đồng thời thất bại, nổ tung tại vị trí cũ của Từ Chí.

Bốn người cũng đồng thời biến sắc, biến mất tại chỗ, không biết

đã độn đi đâu.

Chuẩn Đề thâm nhập Tu Di, hóa thành vi trần, trôi dạt theo dư ba của vụ nổ mà không hề bị thương.

Tuy nhiên, đây không phải là tin tốt.

Hãy nhìn Từ Chí kìa!

Chương 234

Từ Chí đang đứng đợi sẵn tại nơi Chuẩn Đề ẩn thân!

Chuẩn Đề đốn thời đại kinh thất sắc, quay người muốn bỏ chạy.

Vụ nổ bên ngoài chỉ khiến lão bị thương, nhưng đối mặt với Từ Chí thì có khả năng bị trấn áp vĩnh viễn!

Lão cũng không hiểu nổi, vì sao Từ Chí lại tìm được lão?

Từ Chí làm sao có thể để lão chạy thoát?

Đợi lâu như vậy mới có một cơ hội thế này!

Thân ảnh Từ Chí lấp lóe, một tay chộp về phía đầu Chuẩn Đề!

Chuẩn Đề hoảng mang phá vỡ không gian, thâm nhập vào Hồng Hoang để trốn tránh Từ Chí.

Tuy nhiên, bàn tay của Từ Chí giống như Ngũ Chỉ Sơn đời sau.

Không, còn mạnh hơn Ngũ Chỉ Sơn quá nhiều.

Hắn vươn tay chộp lấy mọi thứ, toàn bộ đều nằm gọn trong lòng bàn tay!

Chuẩn Đề không thể thoát ra!

Lão không quản được nhiều như thế nữa, trực tiếp nhảy vọt thân hình, xuyên không về quá khứ!

Thời kỳ thiên địa sơ khai, Thiên Đạo hạn chế còn yếu.

Chuẩn Đề vội vàng tìm một nơi trốn tránh.

Chưa kịp thở dốc, lão đã cảm nhận được một khí tức khiến mình kinh tâm đảm chiến.

Vẫn là một bàn tay đó!

Tay của Từ Chí!

Trực tiếp tóm gọn Chuẩn Đề.

Lần này, lão không còn khả năng thoát khốn.

Mặc cho lão vận dụng mọi pháp môn, thần thông, vẫn bị tóm chặt.

Lão bị đưa tới một nơi: đảo Bồng Lai!

Chuẩn Đề nhìn Từ Chí trước mặt, hốt nhiên nhận ra một vấn đề.

Lão có thể vượt thời không, Từ Chí cũng có thể!

Với thực lực của Từ Chí, thậm chí còn mạnh hơn lão!

Từ Chí trước mặt này không phải là người vừa giao thủ với lão.

Đây là Từ Chí của tương lai!

Hắn đã bố trí vị thân của mình tại Bồng Lai tam đảo từ trước, né tránh sự trinh tra của Thiên Đạo!

Từ Chí của tương lai một tay túm lấy Chuẩn Đề, búng ngón tay một cái, tống lão trở về hiện tại.

Chuẩn Đề vừa trở về đã thấy Thí Thần Thương đâm tới!

Trốn?

Không thể trốn!

Chỉ có thể đỡ cứng!

Không, thậm chí không có cách nào đỡ cứng!

Mọi thứ của Chuẩn Đề đều bị cấm cố!

Chương 235

Từ Chí đâm một thương trực tiếp lên tam hoa trên đỉnh đầu.

Tam hoa của Chuẩn Đề trực tiếp bị tước lạc!

Nguyên thần trọng thương!

Từ Chí tế xuất Trấn Thiên Quan!

Chuẩn Đề bị thu vào trong quan tài, cái quan định luận!

Sau khi thu phục Chuẩn Đề, khí thế Từ Chí đại chấn, lại biến mất tại chỗ.

Thân ảnh hắn chuyển một cái đã tới trước mặt Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn đốn thời trợn tròn mắt kinh ngạc!

Lão không còn cảm nhận được Chuẩn Đề nữa!

Thiên Đạo Thánh Nhân, Thiên Đạo không diệt thì bất tử.

Từ Chí không thể có thực lực kháng hành Thiên Đạo!

Nhưng hắn có thể trấn áp Chuẩn Đề!

Trấn Thiên Quan!

Tiếp Dẫn nhận ra kiện dị bảo đó.

Lão hiểu rõ Chuẩn Đề đã bị Trấn Thiên Quan trấn áp!

Sao có thể nhanh như vậy?

Từ lúc hai người chia nhau chạy trốn đến nay mới được bao lâu?

Vì sao Chuẩn Đề lại bị trấn áp dễ dàng thế?

Trong lòng Tiếp Dẫn chợt nảy ra một ý niệm: Trúng kế rồi!

Làm như vậy chỉ khiến Từ Chí đánh tan từng người một!

Hiện tại không quản được nhiều nữa.

Tiếp Dẫn hiểu rằng mình phải nhanh chóng liên hợp với Nguyên Thủy và Lão Tử, không thể để Từ Chí có cơ hội đánh lẻ thêm lần nào.

Lão toàn lực thôi động Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, một mặt chống đỡ thế công của Từ Chí, một mặt tìm kiếm Lão Tử và Nguyên Thủy.

Nhưng... không thấy đâu!

Thực lực Tiếp Dẫn vốn không bằng Lão Tử và Nguyên Thủy, hiện tại không tìm thấy hai người họ đang ẩn thân nơi nào.

Vậy thì có thể chạy thoát khỏi Từ Chí không?

Hiển nhiên là không thể.

Từ Chí quấn chặt lấy Tiếp Dẫn, không cho lão chút cơ hội đào thoát nào.

Kim quang của tòa sen bị Từ Chí đánh cho lung lay.

Chẳng bao lâu nữa, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên sẽ bị đánh phế!

Tiếp Dẫn dùng hết mọi cách vẫn không tìm thấy đường sống.

Bùm!

Chỉ có thể liều mạng!

Tiếp Dẫn nghiến răng, chọn cách đối đầu trực diện với Từ Chí!

Chương 236

Cho dù chân thân bị trấn áp, lão cũng phải chấp nhận kết quả này!

Tiếp Dẫn lặng lẽ phân ra một tia linh quang.

Tia linh quang này thoát ra ngoài, chỉ có thể khiến hóa thân của lão trở thành một phế thể.

Chân thân hiện tại đành phải từ bỏ!

Tự bạo!

Dùng tự bạo để tranh đoạt một tia cơ hội!

Cho dù tự bạo cũng còn hơn bị Trấn Thiên Quan vĩnh thế trấn áp!

Chân thân của Tiếp Dẫn lập tức bắt đầu rạn nứt!

Từ Chí quăng Trấn Thiên Quan ra, thu nạp Tiếp Dẫn đang định tự bạo vào trong!

Chuẩn Đề đang bị trấn áp bên trong, hốt nhiên thấy nắp quan mở ra, lập tức đại hỷ định chạy trốn.

Ngay sau đó, lão cảm nhận được khí tức tịch diệt khủng bố.

Không chạy được!!!

Chuẩn Đề dốc hết linh lực, cầu mong dưới khí tức khủng bố này mình không bị thương quá nặng.

Tuy nhiên, Từ Chí không cho lão cơ hội đó.

Hắn trực tiếp thu chân thân đang tự bạo của Tiếp Dẫn vào Trấn Thiên Quan!

Bản thân Chuẩn Đề đã trọng thương, lại bị chân thân của Tiếp Dẫn nổ một cú như vậy, không còn chút động tĩnh nào nữa.

Lão nằm trong Trấn Thiên Quan như một người chết.

Từ Chí biết Chuẩn Đề chưa chết.

Thiên Đạo Thánh Nhân có nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, Thiên Đạo còn thì bọn họ còn.

Nhưng với tình huống hiện tại, Chuẩn Đề không biết phải được nuôi dưỡng bao lâu mới có khả năng sống lại và khôi phục như cũ.

Nhị thánh phương Tây hoàn toàn rơi vào tĩnh mịch.

Từ Chí bước đi trong hư vô do vụ tự bạo của Tiếp Dẫn tạo ra, bắt đầu tìm kiếm dấu vết của Nguyên Thủy và Lão Tử.

Rất nhanh, hắn cảm nhận được hai người đang ở đâu: Tử Tiêu Cung.

Thiên Đạo chấn động dần dần bình phục.

Hồng Quân đã thoát ly Thiên Đạo, đồng thời trấn giữ rung động của Thiên Đạo lúc này.

Từ Chí tiến lên một bước, bước vào trong Tử Tiêu Cung.

Lão Tử và Nguyên Thủy đều đứng khép nép sau lưng Hồng Quân.

Thấy Từ Chí đến, Hồng Quân đưa tay mời hắn ngồi xuống, đạm đạm khai khẩu: "Chúc mừng đạo hữu thành tựu vị trí Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." Từ Chí chẳng hề khách khí, trực tiếp ngồi xuống bồ đoàn trước mặt Hồng Quân.

Hắn đánh giá Hồng Quân, cũng đạm nhiên đáp lễ: "Chúc mừng đạo hữu đã thoát khỏi sự thúc phược của Thiên Đạo." Hồng Quân cười khổ một tiếng: "Đều nhờ đạo hữu, có biến số đạo hữu mang tới, ta mới có thể thành công." Từ Chí hỏi: "Đã như vậy, đạo hữu định hộ vệ hai người này sao?" Hồng Quân vẫy tay, cách tuyệt không gian, đồng thời tống Lão Tử và Nguyên Thủy đi chỗ khác.

Lão cười nói: "Thực không giấu gì đạo hữu, đạo hữu giúp ta thoát ly Thiên Đạo, nhân quả lớn như vậy, ta tự nhiên sẽ không nợ đạo hữu.

Đạo hữu muốn thành Thiên Đạo Cảnh, cần phải dùng đến họ." Từ Chí nghe Hồng Quân nói vậy thì nổi lên hứng thú.

Hắn không biết sau khi thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì nên tiếp tục đột phá thế nào.

Nay có Hồng Quân đi trước, vừa hay có thể tham khảo.

Hồng Quân thấy Từ Chí hứng thú mới thở phào một hơi.

Lão thật sự lo lắng Từ Chí sẽ bất chấp tất cả mà đại khai sát giới.

Chương 237

Hồng Quân giải thích: "Muốn thành Thiên Đạo Cảnh thực ra không khó, hiện tại chúng thánh đều có khả năng.

Nhưng không nghi ngờ gì, ngươi là người có khả năng nhất.

Ta vốn là Thiên Đạo Thánh Nhân, nên con đường đi sẽ khó khăn hơn.

Năm đó ta thân hợp Thiên Đạo, thực tế là đi đường tắt.

Khi đó pháp của ta đơn giản là chiếm giữ vị cách Thiên Đạo mới sinh, sau đó tìm cách thôn phệ Thiên Đạo.

Tiếc là thất bại, Thiên Đạo không hề yếu thế như ta tưởng.

Cuối cùng, ta bị Thiên Đạo đồng hóa từng chút một, biến thành người đại diện cho Thiên Đạo.

Muốn thoát ly lần nữa là điều không thể.

May mà có sự xuất hiện của ngươi, khiến ta có một tia sinh cơ.

Độn Khứ Kỳ Nhất, Thiên Đạo vô thời vô khắc không muốn thu hồi ngươi về để bổ toàn.

Cũng chính vì vậy, trên lộ trình trưởng thành, ngươi liên tục bị nhắm vào.

Nhưng Thiên Đạo có quy tắc của nó, cho nên ngươi mới có thể dựa vào đặc tính của Độn Khứ Kỳ Nhất để không ngừng chu toàn và trưởng thành.

Thậm chí còn thu hút được những hộ đạo nhân như Thông Thiên, Minh Hà.

Ta cũng nhờ vào những biến hóa ngươi mang tới mới có thể thành

công thoát ly.

Nhưng nếu muốn đi theo con đường đó, chắc chắn ngươi không muốn, mà cũng chẳng đi thông được." Từ Chí nghe Hồng Quân nói thì hiểu ra mọi chuyện.

Hắn đợi Hồng Quân tiếp tục, biết rõ phần sau mới là trọng điểm.

Hồng Quân cũng không úp mở: "Muốn thành Thiên Đạo Cảnh, chỉ có thể giống như trước đây, đi con đường dĩ lực chứng đạo.

Hiện tại không còn là thời kỳ Hỗn Độn nữa!

Muốn dĩ lực chứng đạo, bắt buộc phải có đối thủ giúp rèn luyện.

Giống như lúc này ngươi chứng đạo, phải mượn Lượng kiếp và sự rèn luyện của chúng thánh mới có cơ hội đột phá.

Cho nên, ngươi cần một đối thủ.

Một đối thủ có thể thân hợp Thiên Đạo để làm đá kê chân cho ngươi rèn luyện!

Ta có thể giúp trấn áp Thiên Đạo, đợi đến lúc ngươi sắp đột phá, ta sẽ đưa một người thân hợp Thiên Đạo.

Trong số những người có thể hợp đạo, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không còn khả năng nữa, chỉ còn lại bốn vị thánh nhân.

Để Thông Thiên làm thì không được, chỉ còn Nguyên Thủy và Lão Tử, đưa họ thân hợp Thiên Đạo để làm vật rèn luyện cho ngươi đột phá!" Hồng Quân thật độc ác!

Vì nhân quả, lão quyết định mang Lão Tử và Nguyên Thủy ra làm vật rèn luyện!

Từ Chí nghe lời Hồng Quân mà không khỏi thầm kinh hãi.

Tâm cảnh vô tình vô nghĩa này chính là thứ mà cảnh giới của

Hồng Quân nên có!

Tương đương với một sự tồn tại của Thiên Đạo, đối với sự sống chết của vạn vật đều chỉ có sự mạc thị.

Từ Chí khẽ ho một tiếng, vẻ mặt tùy ý nói: "Không đơn giản như vậy chứ?

Đạo hữu muốn trợ ta thành Thiên Đạo Cảnh, lẽ nào không có mưu tính gì sao?" Hắn chằm chằm nhìn Hồng Quân, ánh mắt không chút dao động.

Hồng Quân nghe vậy, thần tình vẫn đạm nhiên như giếng cổ: "Tự nhiên là có.

Ta vất vả lắm mới thoát ly Thiên Đạo, giờ đây ngoài việc ổn định, ta cũng muốn tiến thêm một bước.

Tiến thêm một bước nữa chính là cảnh giới mà năm đó Bàn Cổ cũng chưa đạt tới!

Đại Đạo Cảnh!

Chương 238

Năm đó Bàn Cổ chỉ sai một bước là có thể thành tựu Đại Đạo chi thân, thậm chí không tiếc chém khai Hỗn Độn, chính diện kháng hành Đại Đạo.

Nhưng chung quy công khuy nhất quỹ.

Hiện tại Đại Đạo đã ẩn đi, ta biết tìm đâu ra đối thủ để rèn luyện?

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có cách để đạo hữu thành tựu Thiên Đạo Cảnh.

Khi đó, ta và ngươi hỗ tương rèn luyện, cả hai đều có cơ hội tiến thêm một bước." Hồng Quân nhìn Từ Chí, lộ ra một nụ cười xảo quyệt: "Đạo hữu đối với đáp án này có hài lòng không?" Từ Chí gật đầu, không nói gì thêm.

Hài lòng!

Quá hài lòng là đằng khác!

Hồng Quân đúng là Hồng Quân, trực tiếp đem kế hoạch nói trắng ra, đánh bài ngửa!

Đây là dương mưu, không thể không nhận!

Từ Chí tự hỏi, hắn đương nhiên không cam lòng chỉ dừng lại ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chỉ cần muốn hướng thượng đột phá, nhất định phải trải qua rèn luyện không ngừng như Hồng Quân nói.

Bởi vì... tiến thêm một bước nữa, Hồng Hoang không còn đủ sức chứa nổi sức mạnh đó!

Từ Chí nghe lời Hồng Quân, trong lòng hốt nhiên hiện lên một cái

tên: Bàn Cổ!

Vị cường giả tối cao từ thuở sơ khai đó, chẳng lẽ thật sự đã vẫn lạc rồi sao?

Sắc mặt hắn đốn thời ngưng trọng, hỏi Hồng Quân: "Về Bàn Cổ đại thần, đạo hữu biết được bao nhiêu thông tin?" Hồng Quân nghe Từ Chí hỏi thì thở phào.

Lão sợ Từ Chí không hỏi.

Một khi Từ Chí đã hỏi, chứng tỏ hắn là người thông minh.

Giao thủ với người thông minh tốt hơn nhiều so với quân xuẩn ngốc.

Vẻ mặt Hồng Quân nghiêm trọng: "Thông tin này nếu muốn biết, cái giá phải trả không nhỏ!

Ta sẽ giúp ổn định Thiên Đạo một thời gian, rồi đưa nhị thánh hợp đạo.

Cộng thêm vấn đề này, nhân quả giữa hai ta coi như kết thúc.

Ngươi thấy thế nào?" Hồng Quân không muốn nợ nhân quả, nếu có thể thanh toán xong thì tốt nhất!

Từ Chí lắc đầu: "Ta có thể giúp ngươi thành đạo, ngươi lại báo đáp ta như vậy sao?

Thế này đi, nếu câu trả lời về Bàn Cổ đủ kinh người, ta sẽ hỏi thêm một câu nhỏ nữa là xong xuôi." Hắn không muốn dây dưa nhân quả quá nhiều với Hồng Quân.

Hồng Quân gật đầu: "Được." Lão ngừng lại một chút rồi tiết lộ một bí văn chấn động: "Bàn Cổ chưa chết!

Trạng thái hiện tại là nằm giữa ranh giới sinh và tử, ta cũng không dám đến quấy rầy.

Thiên Đạo hiện nay thực tế có một phần chịu ảnh hưởng của ngài ấy.

Sau khi khai thiên, qua mấy lần lượng kiếp, không biết đã có bao nhiêu người vẫn lạc.

Tổ Vu phải chết, Tam Thanh phải vẫn lạc, vạn vật đều phải hóa điệu, chỉ để lại những chủng tộc yếu ớt như Nhân tộc.

Đó là do Lượng kiếp khởi đầu!

Những thứ đó cuối cùng sẽ quay về với Bàn Cổ để giúp ngài ấy trọng sinh!

Ngài ấy sẽ từ trong những thứ đó mà tái sinh, đi tranh đoạt vị trí kia!

Tuy chỉ là suy trắc của ta, nhưng ta có tám phần nắm chắc!

Sau này, cho dù ta muốn bước ra bước đó, trước mặt vẫn là một nỗi kinh hoàng to lớn." Từ Chí nghe lời Hồng Quân thì trầm mặc hồi lâu.

Chương 239

Quả nhiên, hiện tại ngay cả những vị thánh nhân này muốn vẫn lạc cũng khó khăn muôn vàn.

Mỗi người đều để lại hậu thủ cho mình.

Huống chi là nhân vật như Bàn Cổ, muốn ngài ấy triệt để vẫn lạc đâu có dễ dàng.

Tuy là suy trắc của Hồng Quân, nhưng lão đã dám dùng thông tin này để xóa nhân quả thì mười phần chắc đến tám chín.

Biết trước tin này giúp ích cực lớn cho Từ Chí.

Hắn có thể sắp xếp và bố trí trước cho con đường tương lai.

Đối mặt với kẻ địch như vậy, ai dám khinh suất bảo mình sẽ thắng?

Phải bố trí hậu thủ thật tốt mới có thể tiếp tục tranh đoạt!

Từ Chí đứng dậy, chắp tay với Hồng Quân: "Đã như vậy, ta hỏi câu cuối cùng.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã bị ta trấn áp, lượng kiếp tiếp theo có khai triển không?" Lần đầu tiên trên mặt Hồng Quân lộ ra vẻ kinh ngạc thực sự!

Trước đó dù cười hay vô biểu tình đều chỉ là diễn cho cuộc đàm thoại.

Chỉ có lúc này lão mới thực sự kinh ngạc.

Từ Chí đang hỏi về lượng kiếp tiếp theo?

Hắn trực tiếp điểm ra nhân vật then chốt là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề!

Làm sao hắn biết được?

Ngay cả lão cũng phải mất bao nhiêu năm hợp đạo, cộng thêm suy đoán mới biết được chân tướng lượng kiếp sau này!

Từ Chí lại biết!

Nhìn dáng vẻ hắn còn vô cùng chắc chắn.

Hồng Quân nhìn vẻ mặt nửa cười nửa không của Từ Chí, bình phục lại tâm cảnh.

Từ Chí quá vượt ngoài dự liệu, hiện tại lão không thể ra tay với hắn, trừ phi muốn tự đoạn tuyệt con đường thăng tiến của mình.

Hồng Quân từ thuở khai thiên đến nay chưa từng chịu thiệt thòi trước ai.

Lão có quyết tâm phá vỡ tất cả để chứng đạo!

Cho nên sự kinh ngạc chỉ thoáng qua.

Lão gật đầu: "Thiên Đạo sẽ tự động vận hành, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chưa triệt để vẫn lạc, lượng kiếp tiếp theo vẫn sẽ diễn ra.

Chỉ là biến số của lượng kiếp đó, hiện giờ không ai đoán trước được." Từ Chí nghe xong lời Hồng Quân, nói lời từ biệt rồi biến mất khỏi Tử Tiêu Cung.

Khí thế của Hồng Quân quá thịnh, luôn chủ đạo cuộc đàm thoại.

Nhưng hắn cũng dùng câu hỏi cuối cùng để cảnh cáo Hồng Quân.

Như vậy, trong lần giao phong đầu tiên, hai người coi như ngang ngửa.

Cũng giống Hồng Quân, đi đến bước này, Từ Chí có sự tự tin cực lớn.

Lo sợ cái này cái nọ không phải tâm thái của cảnh giới này.

Giao phong với Hồng Quân không thể để rơi vào hạ phong, bất kỳ dao động tâm cảnh nào cũng có thể dẫn đến thất bại sau này.

Từ Chí rời khỏi Tử Tiêu Cung, trước tiên thả ba vị thánh nhân trong Hỗn Độn Châu ra.

Thông Thiên, Minh Hà, Nữ Oa lập tức xuất hiện bên cạnh hắn.

Trong mắt cả ba đều là sự chấn kinh tột độ!

Họ chỉ biết mình bị Từ Chí phẩy tay một cái đã thu vào một nơi đặc biệt!

Chương 240

Ngoài ra, nơi đó là gì, gọi là gì, họ hoàn toàn mù tịt.

Cho dù dùng cách gì cũng không thể thăm dò được!

Quan trọng nhất là ở đó không hề cảm ứng được dấu vết của Thiên Đạo!

Tình huống này họ chưa từng gặp bao giờ.

Cảm giác như đó là một nơi hoàn toàn siêu thoát, độc lập khỏi Thiên Đạo.

Ở một nơi như thế, cả ba đều không có chút cảm giác an toàn nào!

Bọn họ không ngốc, lập tức hiểu ra Từ Chí có thủ pháp ẩn nặc quỷ bí mạc trắc.

Như vậy, căn nguyên đã rõ.

Nhưng ba người cũng không có tâm tư tìm hiểu sâu, tất cả đều tránh nhắc tới.

Minh Hà và Nữ Oa đồng thời chắp tay chúc mừng Từ Chí thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Không gọi là thánh nhân, vì họ hiểu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tuy cùng cảnh giới với thánh nhân nhưng lại có sự khác biệt một trời một vực.

Thông Thiên nhất thời không biết nói gì cho phải.

Nhanh!

Quá nhanh!

Từ lúc Từ Chí xuất hiện đến khi thành tựu Hỗn Nguyên Đại La

Kim Tiên thực sự quá nhanh.

Nhanh đến mức ông chưa kịp phản ứng thì đệ tử này đã hoàn toàn trở thành tồn tại cùng đẳng cấp với mình, thậm chí còn mạnh hơn.

Tuy ông từng nói đệ tử không nhất thiết phải kém hơn sư phụ, nhưng khi Từ Chí thực sự bước ra bước đó, ông không khỏi cảm khái vạn thiên.

Vị đệ tử trước kia cần mình xuất thủ hộ trì, nay đã có thể bảo vệ mình bình an vô sự dưới hào lệnh của Thiên Đạo!

Thông Thiên cười rạng rỡ: "Sau này, ta cũng có thể gọi ngươi là đạo hữu rồi." Tuy cảm khái nhưng ông đã chấp nhận tất cả.

Từ Chí đáp lễ Minh Hà và Nữ Oa trước, sau đó mỉm cười nhìn Thông Thiên.

Sự giúp đỡ của Thông Thiên đối với hắn là lớn nhất.

Ở nơi nguy cơ tứ phục như Hồng Hoang, nếu không có sự che chở của Thông Thiên, hắn không thể tiến bước nhanh như vậy.

Từ Chí trịnh trọng nói: "Sư phụ hà tất phải nói vậy, bất luận tu vi của đệ tử có đột phá thế nào, đệ tử vẫn mãi là đệ tử của sư phụ." Thông Thiên đốn thời sảng lãng đại tiếu, tiếng cười đầy sự sướng khoái!

Có đệ tử như thế, còn cầu mong gì hơn?

Minh Hà và Nữ Oa không khỏi liếc nhìn Thông Thiên với vẻ ghen tị.

Không có được đệ tử như vậy... thật là chua chát!

Nữ Oa cáo biệt ba người để trở về Oa Hoàng Cung.

Hồng Hoang đã vỡ vụn, nàng phải về trấn định cung điện của mình.

Từ Chí thấy Nữ Oa đi rồi cũng không hàn huyên lâu với Thông Thiên và Minh Hà.

Hắn lấy ra một món bảo vật: Nhị Thập Tứ Khỏa Định Hải Thần Châu.

Thứ này Thông Thiên tặng hắn từ rất sớm nhưng hắn ít khi dùng tới.

Không phải Định Hải Thần Châu không mạnh, mà là do những thứ khác thuận tay hơn.

Hiện tại lấy ra đúng là lúc dùng đến.

Trong Định Hải Thần Châu có thể diễn hóa chư thiên, vừa hay có thể chứa đựng sinh linh Hồng Hoang đang tan tác.

Chương 241

Hiện tại Nhân tộc và đệ tử Tiệt giáo đều đang sinh tồn trong một đại thiên thế giới do hắn tùy thủ diễn hóa.

Các chủng tộc khác cũng có đại năng xuất thủ hộ trì.

Tuy không phải không được nhưng chung quy không đủ an toàn.

Nếu có đại năng giao chiến, thế giới đó có thể sụp đổ bất cứ lúc nào khiến vô số người lạc lối.

Có Định Hải Thần Châu làm vật chứa tự nhiên sẽ an toàn hơn.

Từ Chí giao Định Hải Thần Châu cho Thông Thiên.

Thông Thiên nhận lấy, không nói lời thừa thãi, trực tiếp bắt đầu diễn hóa chư thiên.

Ông hiểu vì sao Từ Chí đưa nó cho mình.

Diễn hóa chư thiên chứa đựng vô tận sinh linh chắc chắn sẽ có công đức.

Từ Chí không cần công đức này, nhưng đối với ông thì đây là phương pháp nâng cao thực lực rất tốt.

Với thực lực của Thông Thiên, ông nhanh chóng diễn hóa ra Nhị Thập Tứ Chư Thiên.

Ông sắp xếp thỏa đáng cho vô tận sinh linh vào trong đó.

Thiên Đạo lập tức giáng xuống công đức vào cơ thể Thông Thiên.

Thông Thiên phân hóa Nhị Thập Tứ Chư Thiên thành Cửu Thiên Thập Địa, Ngũ Phương Thế Giới.

Cửu Thiên ở trên, Thập Địa ở dưới, Ngũ Phương Thế Giới bao

quanh.

Ông bố trí trận pháp để linh khí tuần hoàn giữa các thế giới, trong đó Cửu Thiên là nơi linh khí nồng nhất.

Tại Thập Địa là nơi sinh sống của các nhược tộc, tiểu tộc trong Hồng Hoang.

Những tộc quần này thiên phú tu hành không tốt, không có cường giả che chở nên chỉ có thể ở những nơi này.

Cửu Thiên là nơi cư trú chủ yếu của Nhân tộc và đệ tử Tiệt giáo, hưởng thụ linh khí đậm đặc.

Với mức độ linh khí này, họ sẽ dần kéo giãn khoảng cách với người ở thế giới khác, từng bước trưởng thành lớn mạnh.

Ngũ Phương Thế Giới là nơi dành cho những người có tu vi.

Nếu không đạt tới Thái Ất Kim Tiên thì thậm chí không có tư cách tiến vào Ngũ Phương Thế Giới.

Đối với đại năng, linh khí nhiều hay ít không còn quá quan trọng, nhưng nếu có điều kiện tốt hơn thì đương nhiên vẫn hơn.

Sau khi diễn hóa hoàn tất Nhị Thập Tứ Chư Thiên, ba người Từ Chí, Thông Thiên, Minh Hà cùng trở về Bích Du Cung.

Thông Thiên lại ra tay, di dời Bích Du Cung lên trên Tam Thập Tam Thiên.

Tại đó, Tử Tiêu Cung đã biến mất, không biết Hồng Quân đã chuyển đi đâu.

Thiên Đình bắt đầu được kiến thiết lại.

Doanh Chính thân tự chấp chưởng Phong Thần, sắc phong thần vị cho đệ tử các giáo có tên trong Phong Thần Bảng.

Nhưng Doanh Chính có tâm tính đế vương, bản tính đa nghi.

Những người này chỉ được phong các chức vị nhỏ.

Các vị trí chủ chốt đều do ban bệ cũ của Doanh Chính nắm giữ.

Tam Giới chi chủ hoành áp thiên hạ, thủ hạ của lão tự nhiên không dám có chút dị tâm!

Đệ tử các giáo tuy trong lòng bất mãn nhưng bị Phong Thần Bảng thúc phược nên không dám phản kháng.

Với thủ đoạn của Doanh Chính, chưa đầy nghìn năm, những người này đã bị lão xoay như chong chóng.

Đệ tử các giáo cũng dần bị phân hóa.

Chương 242

Đặc biệt là đệ tử Tây Phương Giáo, sau khi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị trấn áp, qua nhiều năm đã dần quên mất nguồn gốc, chỉ còn nhớ thân phận thần quan của Thiên Đình!

Từ Chí nhìn thấy cảnh này, biết rằng hồng lưu Nhân Đạo là không thể ngăn cản.

Sau này, bất luận giáo phái nào chấp chưởng thiên địa, người cười đến cuối cùng chỉ có thể là Nhân tộc!

Hắn triệt để cắt đứt tia nhân quả cuối cùng rồi bắt đầu bế quan.

Dưới sự vận chuyển của Thiên Đạo, hạ giới không ngừng thay đổi, không biết đã qua bao nhiêu năm.

Một ngày nọ, trước cổng phủ Thừa tướng Đại Đường, một mỹ nữ tuyệt sắc mặc y phục đỏ đang cầm tú cầu, chuẩn bị tìm kiếm lang quân như ý.

Trong phủ Thừa tướng, Thừa tướng Thịnh Đường là Ân Khai Sơn đang ngồi trên gác lầu thưởng trà.

Tâm tư của lão không đặt vào chén trà ngon do hoàng gia ban tặng mà đang nhìn chằm chằm xuống dưới lầu.

Mấy đêm trước, khi lão đang ngủ say thì hốt nhiên mộng thấy Quan Âm đại sĩ.

Trong mộng, dưới sự chỉ điểm của Quan Âm, lão được dặn để con gái tung tú cầu chiêu tế vào giờ này ngày hôm nay.

Thời gian, địa điểm, một cái cũng không được sai.

Phu quân mệnh định sẽ xuất hiện vào lúc này.

Chỉ còn một khắc đồng hồ nữa là đến giờ Quan Âm đã dặn.

Ân Khai Sơn tâm tình phức tạp, trà trong tay sao uống nổi.

Hiển nhiên đây là một canh bạc lớn.

Không chỉ lão, Ân Ôn Kiều cầm tú cầu trên tầng hai phủ Thừa tướng cũng đang tâm thần bất định.

Nàng không hiểu vì sao phụ thân lại bắt mình tung tú cầu chiêu tế.

Chuyện này có thể đem ra đùa sao?!

Nhưng lệnh cha mẹ không thể trái, sau khi cầu xin không thành, nàng đành phải làm theo lời cha.

Khi thời gian trôi qua, Ân Ôn Kiều nhìn dòng người đủ loại dưới lầu mà không biết phải dùng tâm tình gì để đối mặt.

Những người này... từ hài đồng mười hai mười ba tuổi đến lão già năm sáu mươi tuổi.

Đủ mọi hạng người trong thành, chỉ cần là đàn ông chưa vợ đều vây kín dưới lầu đến mức nước chảy không lọt.

Ân Ôn Kiều liếc mắt nhìn qua, căn bản không tìm thấy ai vừa mắt.

Nàng khẽ thở dài, đứng thẳng người, không ngừng nhìn xuống dưới.

Gia thế, thân phận, địa vị nàng đều không màng.

Ở Đại Đường này, trừ các hoàng tử ra thì có ai tôn quý hơn nàng?

Thứ nàng cần thực ra chỉ là một phu quân nhìn thuận mắt, tính khí tốt.

Tai Ân Ôn Kiều bỗng động đậy, nàng nghe thấy một trận kinh hô.

Một thư sinh mặt trắng, mặc bào trạng nguyên, cưỡi ngựa hoa, len lỏi ra từ trong đám đông.

Đi đến đâu mọi người đều nhường đường đến đó, ai nấy đều dám giận mà không dám nói gì.

Mạnh Giao có câu thơ: "Xuân phong đắc ý mã đề tật, nhất nhật khán tẫn Trường An hoa".

Sau khi đỗ đạt, cưỡi ngựa dạo chơi Trường An là chuyện quá đỗi bình thường.

Chàng ta dừng lại trước cửa phủ Thừa tướng, mỉm cười ngước nhìn lên cao.

Vừa nhìn thấy, tân khoa trạng nguyên đốn thời ngẩn ngơ.

Chương 243

Cô nương trên lầu mặt như trăng rằm, mắt tựa sóng thu, miệng nhỏ anh đào, eo thon mềm mại, hoàn toàn là hình bóng trong mộng của chàng.

Chàng nghe nói con gái Thừa tướng hôm nay tung tú cầu chiêu tế!

Thật là... trời giúp ta mà!

Thạch Trung Ngọc thấy sắc mặt mình đỏ bừng, không kìm được mà vẫy tay hô to để thu hút sự chú ý của Ân Ôn Kiều.

Ân Ôn Kiều quả nhiên chú ý tới, khẽ liếc nhìn một cái.

Trong lòng nàng cũng đã nhận định Thạch Trung Ngọc, chỉ đợi đến giờ là ném tú cầu cho chàng.

Để thành trạng nguyên không chỉ cần văn tài mà còn phải có võ đức.

Nếu nàng ném, chàng chắc chắn sẽ bắt được.

Ân Ôn Kiều kiên nhẫn đợi một lát, đến đúng giờ liền ném về phía Thạch Trung Ngọc.

Tú cầu vẽ nên một đường cung trên không trung, như có linh tính lao về phía chàng.

Không ai biết rằng trên Tam Thập Tam Thiên, cảnh này đang được rất nhiều người chú ý.

Trong Thiên Đình, Doanh Chính ngồi trên đế tọa, tay vân vê thành ghế.

Lão dùng Hạo Thiên Kính để hiển hiện cảnh này trước mặt vài vị trọng thần.

Lý Tư thấy vậy liền cười: "Đây là cha mẹ chuyển thế của Kim Thiền tử phương Tây sao?

Nếu chúng ta xuất thủ can dự một chút, không biết chuyện gì sẽ xảy ra?" Doanh Chính bình thản đáp: "Việc này không can hệ đến trẫm, trẫm không cần thiết phải nhúng tay.

Lý Tư, đi nới lỏng phong ấn con khỉ kia một chút, kẻo sau này người ta lại không tháo ra nổi." Lý Tư vâng lệnh, lập tức hạ giới.

Lão tới trước một ngọn núi, dưới núi đang đè ép một con khỉ: Tôn Ngộ Không.

Con khỉ thấy Lý Tư tới liền la lối: "Lý Tư!

Lý Tư!

Mau thả Tôn gia gia ngươi ra ngoài!" Lý Tư nhìn Tôn Ngộ Không, không nói nhiều.

Hai người thực ra cũng có chút tình nghĩa.

Năm đó Từ Chí truyền lệnh bảo Doanh Chính giúp một tay, Doanh Chính hân nhiên đồng ý.

Lý Tư thụ mệnh hạ giới, đích thân mời Tôn Ngộ Không lên Thiên Đình, ban cho chức Bật Mã Ôn.

Chức vị này thực ra không lớn nhưng cũng chẳng nhỏ.

Cai quản chuồng ngựa Thiên Đình không chỉ là công việc xem ngựa.

Bật Mã Ôn quản lý mọi ngựa chiến trong thiên hạ, ngựa nuôi ở đây đều là thần mã của Thiên Đình.

Quần tiên nếu muốn mượn ngựa đi hàng yêu trừ ma hay làm nhiệm vụ đều phải được sự đồng ý của Bật Mã Ôn.

Nếu chọc giận con khỉ này, lão cho một con ngựa bệnh tật thì không những nguy hiểm tính mạng mà còn mất mặt đại tổn.

Chức vị này liên quan mật thiết đến các võ tướng Thiên Đình, ai nấy đều phải tìm cách lấy lòng lão.

Tiếc là Tôn Ngộ Không ở Thiên Đình bị đệ tử Tây Phương Giáo cổ hoặc, muốn đại náo thiên cung, đòi phong hiệu Tề Thiên Đại Thánh.

Doanh Chính là một đại hùng chủ, làm sao có thể dung thứ?

Tôn Ngộ Không tuy là đá ngũ sắc vá trời dựng dục, thiên sinh mang công đức khí vận, căn nguyên cũng thuộc hàng nhất lưu, nhưng thời gian tu hành còn ngắn, chỉ mới đạt tới tu vi Thái Ất Kim Tiên.

Doanh Chính là chủ tể Tam Giới, mạnh hơn cả chuẩn thánh bình thường, áp chế lão dễ như trở bàn tay.

Doanh Chính nổi giận đích thân ra tay, đè Tôn Ngộ Không xuống dưới Ngũ Chỉ Sơn!

Chương 244

Nếu không vì nể mặt Từ Chí, lão đã đánh chết con khỉ này rồi!

Như vậy, tuy khác với bản gốc Tây Du, không cần Như Lai hay đệ tử phương Tây xuất diện, Tôn Ngộ Không đã bị đè dưới núi.

Phong ấn do đích thân lão đánh xuống, đừng nói là Kim Thiền tử chuyển thế, ngay cả một chuẩn thánh cũng phải tốn bao năm mới tiêu ma hết nổi.

Nay lão phái Lý Tư xuống là để sửa đổi phong ấn, thuận theo thiên thời để Tôn Ngộ Không được cứu.

Lý Tư ra tay, theo chỉ thị của Doanh Chính đánh ra từng đạo pháp quyết.

Ngũ Chỉ Sơn bắt đầu tỏa ra hào quang mờ ảo, cấm chế hốt nhiên đại biến.

Làm xong mọi chuyện, Lý Tư lấy ra một tấm phù lục dán lên núi.

Con khỉ vốn đang hớn hở tưởng được thoát khốn, đốn thời lại bị đè chặt. "Lý Tư!

Lão tiểu tử ngươi dám trêu chọc ta sao?!" Lý Tư từ trên đỉnh núi bay xuống, nhìn Tôn Ngộ Không, bất đắc dĩ nói: "Bị đè lâu như vậy rồi cũng đừng vội, thêm mười mấy năm nữa là đến lúc thoát khốn." Lão lấy ra một quả bàn đào đưa cho Tôn Ngộ Không.

Con khỉ đã lâu không được ăn uống, thấy bàn đào liền há miệng hút một cái, quả đào bay tọt vào miệng.

Ăn xong vài miếng, thần sắc lão mới dịu lại chút ít.

Tôn Ngộ Không cũng hiểu rõ Lý Tư tuy là cao tầng Thiên Đình

nhưng cũng không quản sự, bảo Lý Tư thả mình ra là vô ích.

Nhưng lời lão nói khiến Tôn Ngộ Không hưng phấn không thôi.

Lão kinh hỷ hỏi: "Ngươi nói thật chứ?

Thêm mười mấy năm nữa ta sẽ được ra ngoài sao?!" Lý Tư gật đầu.

Quan hệ với Tôn Ngộ Không không tệ nên lão cũng nói thêm: "Sư phụ mệnh định của ngươi sắp xuất thế rồi.

Không lâu nữa hắn sẽ lên đường sang Tây Thiên thỉnh kinh, lúc đó là lúc ngươi thoát khốn." Nói xong, Lý Tư vẫy tay: "Ta đi đây, hãy kiên nhẫn đợi thêm chút nữa!

Sau khi ra ngoài đừng có gây họa nữa, nếu không trừ phi Từ tiên sinh ra mặt, ai cũng không bảo vệ được ngươi đâu." Lý Tư khuyên bảo xong liền cưỡi độn quang trở về Thiên Đình.

Tôn Ngộ Không nghe lời Lý Tư liền lâm vào trầm tư.

Lão không hề ngốc, nếu không đã chẳng hiểu ra ẩn ý "đánh ba cái" năm xưa để học pháp.

Lý Tư ám chỉ Từ tiên sinh nhưng lão chẳng biết là ai.

Nhưng lúc bái sư, lão từng nghe sư phụ nói trời đất này ngoài Đạo Tổ ra thì người kia là mạnh nhất.

Không biết sư phụ và Từ tiên sinh kia ai mạnh hơn.

Tiếc là sư phụ không cho tiết lộ danh tự, nếu không cũng có thể tìm hiểu thử.

Lý Tư về Thiên Đình báo cáo lại mọi chuyện cho Doanh Chính.

Tuy giao tình với con khỉ tốt nhưng đối diện với Doanh Chính, lão vẫn không dám giấu giếm nửa lời, kể lại từng chữ một.

Doanh Chính nghe xong gật đầu ra hiệu lão lui xuống.

Lý Tư vừa đi, tại chỗ trống không hốt nhiên hiện lên một thân ảnh.

Doanh Chính đưa tay mời ngồi. "Lý Tư dám nhắc đến tên ngươi, gan cũng không nhỏ." Người ở Thiên Đình này chính là Từ Chí, tức Từ tiên sinh trong miệng Lý Tư.

Hắn tùy tiện kéo một chiếc ghế ngồi xuống.

Doanh Chính lấy ra một bình linh tửu quăng cho Từ Chí.

Từ Chí nhận lấy, hai người cùng đối ẩm.

Những năm qua hắn và Doanh Chính đã trở thành hảo hữu, thường xuyên uống rượu cùng nhau.

Chương 245

Doanh Chính không có vẻ lăng nhân chi khí, tính cách hợp với hắn, hai bên luôn dành cho nhau sự hân thưởng.

Nghe Doanh Chính nói, Từ Chí hào không để ý: "Nói đi, ta có phải người không thấy được ánh sáng đâu.

Con khỉ kia không lâu nữa sẽ xảy ra chuyện.

Kiếp khí lượng kiếp trong thiên hạ đã đủ, chỉ đợi mấy người bắt đầu lịch kiếp.

Lượng kiếp này sẽ không ảnh hưởng lớn như trước nữa." Doanh Chính nghe vậy nhưng lại lộ ra vẻ bá đạo: "Tam giới lục đạo đều là tử dân của trẫm, nếu muốn hồ tác phi vi nhiễu loạn Nhân tộc, trẫm cũng sẽ không để yên.

Nếu là Yêu tộc, Long tộc hay các dị tộc khác thì tùy bọn chúng." Giọng điệu lão mang theo sự bá đạo không thể nghi ngờ.

Từ Chí nâng ly uống với Doanh Chính thêm vài vòng.

Hai người dùng Hạo Thiên Kính quan sát hạ giới, ngôn ngữ bàn luận về sự biến hóa của Tam giới, mạc trắc phi phàm.

Ở hạ giới, trong lúc hai người uống rượu đã có biến hóa mới.

Trong phủ Thừa tướng Đại Đường, Thạch Trung Ngọc và Ân Ôn Kiều đã nhập động phòng.

Từ Chí và Doanh Chính đều rời mắt khỏi Hạo Thiên Kính.

Hai người họ chẳng hứng thú gì với mấy chuyện đó.

Từ Chí búng ngón tay một cái, âm thầm đánh ra một đạo kim quang.

Ngay cả trên địa bàn của Doanh Chính, lão cũng không phát hiện ra dấu vết gì.

Đạo kim quang đó đi vào bụng Ân Ôn Kiều, bắt đầu dần dần dựng dục ra một sinh mệnh.

Kim quang vừa vào, ngay khi sinh mệnh thành hình, kiếp khí giữa thiên địa chợt tăng đậm thêm nhiều phần!

Trong Bát Cảnh Cung, Lão Tử đã nhiều năm không ra cửa bỗng mở mắt.

Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy cũng bị Hồng Quân cấm túc như Lão Tử bỗng mở mắt.

Cả hai đều cảm nhận được sự biến hóa này!

Nguyên thần của hai người đồng thời giao lưu trong Thiên Đạo dưới sự che chở của nó. "Kim Thiền tử bắt đầu chuyển thế rồi!" "Tây Phương Giáo ra tay rồi, sư huynh, cơ hội của chúng ta đã tới!" "Từ Chí nhiều năm nay không có động tĩnh, lượng kiếp này không biết hắn sẽ có hành động gì." "Hắn có thể làm gì chứ?!

Sư tôn đã thoát khỏi Thiên Đạo, hiện đang tọa trấn ngoài Cửu Thiên Thập Địa.

Có sư tôn làm chủ cho chúng ta, lẽ nào hắn dám động đến chúng ta sao?" Hai người giao lưu xong liền hóa thành lưu quang từ đạo trường của mình tiến vào một nơi thần bí mạc trắc.

Hồng Quân - người bấy lâu nay không xuất hiện - đang ở chính nơi này!

Khí tức trên người Hồng Quân sâu như vực, rộng như biển, không ngừng dao động.

Lão đang kháng hành với Thiên Đạo, theo lời hứa giúp Từ Chí ổn

định Thiên Đạo, đồng thời tạo điều kiện cho Lão Tử và Nguyên Thủy thân hợp Thiên Đạo.

Thấy hai người tới, lão thầm thở phào.

Tuy hạ giới mới qua nghìn năm nhưng thực tế từ lúc Phong Thần kết thúc đến nay đã trôi qua không biết bao nhiêu ức năm rồi.

Suốt thời gian đó lão phải kháng hành với Thiên Đạo, thân tâm đều mệt mỏi.

Lão Tử và Nguyên Thủy cứ ngỡ Hồng Quân gọi họ tới là có hảo sự, liền hành lễ: "Kiến qua lão sư!" Hồng Quân gật đầu ra hiệu không cần đa lễ, đạm nhiên nói: "Hai người các ngươi đều là đệ tử của ta.

Từ Chí kia lại là một đại biến số, nhưng ta không tiện thân tự xuất thủ.

Nay gọi hai người tới là muốn ban cho một tràng cơ duyên tạo hóa, để tiện cho việc xử lý Từ Chí.

Những năm qua ta đã tiêu ma một phần sức mạnh của Thiên Đạo, cộng thêm lượng kiếp mới khởi đầu, Thiên Đạo đang ở thế yếu.

Lát nữa, ta sẽ trực tiếp đưa các ngươi thân hợp Thiên Đạo!

Khi đó, các ngươi vừa đối kháng Thiên Đạo vừa có thể rút lấy sức mạnh của nó để thăng tiến thực lực nhanh nhất.

Chương 246

Như vậy không lâu sau sẽ có thể giao phong với Từ Chí!

Tập hợp sức mạnh của hai người chắc chắn có thể chém giết hắn!" Lão Tử và Nguyên Thủy vội vàng bái tạ ơn huệ của Hồng Quân.

Hồng Quân ra hiệu không cần đa lễ.

Phải biết rằng, nếu họ hiểu được ý nghĩa thực sự của việc "thân hợp Thiên Đạo", e là đã liều mạng với vị lão sư này rồi!

Đợi đưa hai người hợp đạo xong, lão cũng không còn nợ nhân quả với Từ Chí nữa.

Lúc đó có thể lặng lẽ tích lũy sức mạnh đợi ngày tranh phong sau này.

Hồng Quân tự tin, và cũng tin tưởng Từ Chí.

Sau lượng kiếp này, Từ Chí nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của lão mà thành tựu Thiên Đạo Cảnh.

Lúc đó mới là lúc thực sự cần ra tay.

Lão Tử và Nguyên Thủy đang chìm trong kinh hỷ.

Họ thực sự không ngờ lại có cơ hội thân hợp Thiên Đạo!

Chỉ tiếc là hai người cùng hợp đạo chứ không phải một người độc hưởng cơ hội này.

Nhưng trong lòng họ cũng hiểu, trước đó Hồng Quân đã giải thích rõ với họ.

Thiên Đạo hiện nay không còn là Thiên Đạo mới sinh như lúc Hồng Quân mới hợp đạo nữa.

Nó đã hoàn thiện hơn, hạo hãn hơn rất nhiều.

Qua nhiều năm vận chuyển, tiến hóa, nhất là qua các kỳ lượng kiếp, các đại năng vẫn lạc đều bị hóa vào Thiên Địa, giúp sự chưởng khống của Thiên Đạo đối với Hồng Hoang ngày càng tăng cường.

Hồng Quân vận dụng đạo pháp thần thông bao bọc chân thân của Lão Tử và Nguyên Thủy.

Hai người cũng toàn lực phối hợp, dùng nguyên thần thâm nhập vào Thiên Đạo.

Thời đại đã khác, muốn hợp đạo tự nhiên khó khăn hơn.

Thiên Đạo lập tức bắt đầu phản kháng!

Tuy không có trí tuệ nhưng nó cũng không cho phép ai dễ dàng nhúng tay vào.

Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, thôi động toàn lực kháng hành Thiên Đạo!

Cách làm của lão rất đơn giản: dùng sức mạnh của mình đối kháng với Thiên Đạo, cưỡng ép đục một lỗ hổng, dùng đó làm căn cơ để Lão Tử và Nguyên Thủy nhập chủ Thiên Đạo!

Chỉ có như vậy mới có khả năng thân hợp Thiên Đạo, một bước trở thành đỉnh phong dưới Thiên Đạo Cảnh!

Một người phụ trách đối kháng, một người trộm lấy quyền năng Thiên Đạo.

Hai người luân phiên như vậy đủ để trước khi lượng kiếp kết thúc tiến thêm một bước dài!

Thiên Đạo đương nhiên không cam lòng!

Lão Tử và Nguyên Thủy vốn là Thiên Đạo Thánh Nhân, Thiên Đạo vốn chưởng khống nguyên thần của họ!

Bị mạo phạm, Thiên Đạo lập tức bắt đầu muốn yên diệt nguyên thần của hai người!

Dưới uy thế đó, hai người chỉ có thể như bèo dạt mây trôi, ký thác mọi hy vọng vào Hồng Quân!

Hồng Quân không hổ là Hồng Quân.

Một mặt hộ trì hai người, một mặt kháng hành Thiên Đạo.

Đồng thời lão lặng lẽ khai tịch ra một khu vực trong Thiên Đạo.

Sau khi thoát ly Thiên Đạo mà đạt tới Thiên Đạo Cảnh, lão đã trộm được không ít sức mạnh của nó.

Nhờ vậy lão tạm thời chiếm được thượng phong.

Chương 247

Lão Tử và Nguyên Thủy thấy vậy liền vội vàng đưa nguyên thần vào khu vực Hồng Quân đã khai tịch.

Hồng Quân tiếp tục ra tay kiềm chế sức mạnh vĩ ngạn của Thiên Đạo.

Hai người cũng không dám chậm trễ, sau khi an toàn liền bắt đầu trộm lấy quyền hành Thiên Đạo!

Chỉ có buộc chặt Thiên Đạo với bản thân, chia sẻ vị cách, họ mới coi như thành công!

Hồng Quân vô bi vô hỷ, thậm chí còn lặng lẽ truyền một đạo tin tức cho Từ Chí.

Từ Chí lúc này vẫn đang ở Thiên Đình.

Biết việc Lão Tử và Nguyên Thủy thân hợp Thiên Đạo đang có tiến triển, hắn cũng yên tâm.

Tiếp theo chỉ cần thúc đẩy lượng kiếp này là được.

Lượng kiếp càng kịch liệt thì hai người họ trộm quyền năng càng dễ, thực lực thăng tiến càng nhanh.

Như vậy đối thủ của hắn sẽ càng mạnh đại.

Từ Chí không giống người khác!

Thứ hắn cần không phải là một đối thủ yếu ớt, đối thủ càng mạnh thì sự giúp ích cho hắn càng lớn!

Bất luận ai muốn đột phá lên Thiên Đạo Cảnh trên cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đều không tránh khỏi việc phải đi qua ranh giới sinh tử.

Không có giác ngộ "hướng tử nhi sinh" thì không thể đột phá!

Từ Chí từ biệt Doanh Chính, biến mất khỏi Thiên Đình.

Bản thể của hắn trở về đạo trường ở đảo Bồng Lai.

Nay Bồng Lai đảo đã được dời lên Tam Thập Tam Thiên, song hành cùng Thiên Đình và Bích Du Cung, là nơi thần bí nhất thiên hạ.

Có Hỗn Độn Châu trấn áp, ở đây làm gì cũng không sợ bị phát hiện.

Từ Chí đánh ra một đạo phân thân, đi vòng vèo qua phương Tây rồi tiến về hạ giới.

Đạo phân thân này Phật ý dạt dào, toàn thân tỏa ra Phật quang.

Ánh mắt lưu chuyển đều là Phật lý.

Cảnh giới của hắn đã đạt tới mức "một pháp thông vạn pháp thông", biến một đạo phân thân thành người của Tây Phương Giáo là chuyện quá dễ dàng.

Phân thân đi qua phương Tây, cưỡi độn quang tiến về phương Đông.

Mục tiêu không đâu khác chính là Ngũ Chỉ Sơn.

Tôn Ngộ Không tiễn Lý Tư đi chưa được bao lâu thì lại thấy một người quen.

Lão hưng phấn gào thét: "Lý!

Lý!" Phân thân của Từ Chí đáp xuống trước mặt con khỉ.

Tôn Ngộ Không nhìn thấy liền trêu chọc: "Quan Âm đại sĩ đến thăm lão Tôn ta, có phải ta sắp được ra ngoài rồi không?" Phân thân của Từ Chí chính là Quan Âm!

Nhìn Tôn Ngộ Không, hắn cũng cười: "Không có việc gì thì không

thể thăm ngươi sao?

Hầu tử, sao lại không hoan nghênh ta?" Tôn Ngộ Không gãi đầu, nhe răng cười: "Nói nghe hay lắm, bao nhiêu năm rồi chẳng thấy sư huynh thăm ta lấy mấy lần." Gọi phân thân Quan Âm của Từ Chí là sư huynh?

Đây là kết quả do Từ Chí cố ý sắp xếp.

Thân phận thực sự của phân thân này cũng là đệ tử của Bồ Đề tổ sư.

Thực tế, không chỉ Quan Âm là hóa thân, mà ngay cả Bồ Đề tổ sư cũng là phân thân.

Hiện tại Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở Tây Phương Giáo cũng là do hắn cướp quyền điều khiển!

Toàn bộ Tây Phương Giáo nghiễm nhiên trở thành vườn sau của hắn!

Chương 248

Năm đó sau đại chiến, Từ Chí đích thân ra tay, chiếm giữ thân phận Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, âm thầm tiếp quản Tây Phương Giáo.

Mọi thứ đều nằm trong sự an bài của hắn.

Với tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hắn nghiễm nhiên là kỳ thủ của đại thế thiên hạ.

Hắn phải thân tự chưởng khống lượng kiếp này để mọi thứ diễn ra theo kế hoạch.

Chỉ có như vậy mới thu được lợi ích lớn nhất.

Kẻ mạnh nhất Đạo gia Huyền môn là hắn, người cầm lái Tây Phương Giáo cũng là hắn.

Đấu với hắn?

Đấu cái khỉ gì!

Từ Chí phải sắp xếp chu toàn mọi việc nhỏ nhặt nhất.

Như vậy sau này khi giao thủ với Lão Tử và Nguyên Thủy mới chiếm được tiên cơ, một cử công thành!

Từ Chí nhìn con khỉ.

Kiếp trước hắn vốn thích Tôn Ngộ Không chiến thiên đấu địa, đầy mình ngạo cốt.

Nhưng sau bao nhiêu năm sinh tồn trong Hồng Hoang, hắn đã thích ứng hoàn toàn với quy tắc ở đây.

Thực lực!

Chỉ có thực lực mới là tất cả.

Tôn Ngộ Không chẳng phải cũng là một kẻ bị sắp xếp, cuối cùng buộc phải trở thành một con khỉ viên hoạt, thế tục đó sao.

Về điểm này, ai cũng như nhau.

Nếu có thể, Từ Chí muốn giúp một tay, để thấy được phong thái thực sự của con khỉ.

Nếu không... một con khỉ không có Kim Cô sẽ như thế nào?

Ý nghĩ này vừa hiện ra đã khiến hắn hứng thú.

Con khỉ không có Kim Cô, không có sự thúc phược, tuy là một con khỉ bát nháo nhưng thực lực sẽ tốt hơn hiện tại nhiều, làm việc không cần phải như bây giờ.

Bởi vì Tôn Ngộ Không trước đây với đầy mình ngạo cốt vốn dĩ là một phương chiến thần, nay lại bị ép biến thành con khỉ viên hoạt thế tục.

Ý nghĩ này chỉ mới lóe lên trong đầu, hắn cũng hứng thú với điểm đột phá bất ngờ này, cụ thể thực hành thế nào phải xem sau này. "Bát hầu, ta vì sự vụ phồn mang nên không có thời gian tới thăm, thế mà lại dỗi ta rồi, bộ dạng không hoan nghênh sư huynh là sao?" Tôn Ngộ Không nghe vậy nhe răng, quay đầu đi chỗ khác, bộ dạng ngạo kiều đó thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn, ngoài mặt không chấp nhận lời giải thích nhưng cái miệng vẫn vô thức đáp lời: "Lão Tôn ta không ăn mấy lời ngon ngọt đó đâu.

Sự vụ phồn mang gì chứ, bao lâu rồi không thăm ta.

Sư huynh kiêm Quan Âm đại sĩ sự vụ phồn mang cũng đúng, nhưng nay sao lại xuất hiện ở đây?" Con khỉ này giờ lại ngạo kiều như vậy, chẳng giống Tôn Ngộ Không lúc trước chút nào.

Từ Chí tuy nghĩ thế nhưng vẫn lên tiếng giải thích: "Ngươi xem, ta bận rộn như thế vẫn tìm tới, thế mà ngươi lại mặt nặng mày nhẹ

không hoan nghênh, chưa gì đã oán trách.

Ta vừa rảnh tay là tới thăm ngươi ngay lập tức." Cơn giận trong lòng Tôn Ngộ Không đã tan biến quá nửa, nay nghe vậy thì tan sạch, không còn chấp nhất chuyện đó nữa.

Tôn Ngộ Không quay đầu lại bắt đầu nói chuyện chính.

Từ Chí nhìn Tôn Ngộ Không lúc này, thật khó hình dung ra cảnh tượng lão từng đại chiến tứ phương, chiến thiên đấu địa trước đây.

Một vị thánh đầy ngạo khí sao giờ lại trở nên... ngạo kiều thế này?

Hắn nhìn Tôn Ngộ Không hiện giờ, vẫn mong lão sẽ lại đại sát tứ phương như xưa.

Từ Chí lắc đầu, ý tưởng về một con khỉ không Kim Cô lại hiện lên trong đầu và hắn cảm thấy ý tưởng này ngày càng chín muồi.

Chương 249

Có lẽ vì kiếp trước hắn rất thích con khỉ này, thích cái vẻ đại chiến tứ phương đầy bất cần đó.

Tôn Ngộ Không hết giận liền đòi ăn, bắt đầu quanh quẩn hỏi Từ Chí xem có bàn đào không. "Sư huynh kiêm Quan Âm đại sĩ đến thăm ta không lẽ không mang chút bàn đào ngon lành nào sao?

Nếu thế thì thà đừng đến.

Mau lấy ra cho lão Tôn ta ăn vài miếng cho sướng miệng nào!" Nhìn con khỉ trước mặt, Từ Chí có chút bất đắc dĩ.

Chẳng cách nào cả, con khỉ dù lợi hại đến đâu cũng không bỏ được cái tính mê bàn đào, lần nào gặp cũng đòi.

Hắn bất đắc dĩ lắc đầu rồi nói: "Nếu ta không mang bàn đào thì ngươi không hoan nghênh nữa à, định đuổi ta đi không bao giờ gặp lại nữa sao?

Thà rằng không đến còn tốt hơn." Lần này Tôn Ngộ Không không nhe răng nữa mà gãi đầu cười hì hì.

Từ Chí thấy vậy lại lắc đầu cười rồi biến ra một giỏ bàn đào.

Tôn Ngộ Không thích ăn đào chẳng phải chuyện ngày một ngày hai, hắn đã quá quen thuộc nên lần nào gặp con khỉ cũng chuẩn bị sẵn một giỏ.

Chỉ là lần này lão lại nói mấy câu mát mẻ như vậy, đúng là cho hắn một sự bất ngờ.

Tôn Ngộ Không vừa thấy Từ Chí mang theo một giỏ đào tới, lập tức mừng rỡ vô cùng.

“Yêm biết ngay Sư huynh sẽ không quên mang bàn đào mà, Sư huynh đóng vai Quan Âm Đại Sĩ, sao có thể ngay cả bàn đào cũng không mang cho ta.” Lời còn chưa dứt, con khỉ ấy đã tùy ý cầm lấy một quả bàn đào, không chờ nổi mà ăn lấy ăn để, mới cắn một miếng đã hiện ra vẻ mặt mãn nguyện.

Từ Chí vốn chẳng hiểu vì sao đào này lại khiến con khỉ ấy yêu thích đến thế.

Đối với hắn, đám bàn đào này cũng chỉ thường thường, chỉ có thể tăng thêm một chút tiên lực mà thôi, chẳng hề ngon đến mức khoa trương như Tôn Ngộ Không thể hiện.

Tục ngữ có câu có một có hai, có hai có ba, đã bắt đầu thì khó mà dừng lại, Tôn Ngộ Không ăn miếng đầu tiên rồi cũng không ngừng lại được, vừa ăn vừa trò chuyện với Từ Chí.

Từ Chí thấy con khỉ này ăn hăng say mà vẫn còn thời gian đáp lời thì cũng coi như có chút lương tâm, không đến mức vì có cái ăn mà “thấy đào quên huynh”.

Hai người trò chuyện một hồi, Tôn Ngộ Không ăn cũng đã hòm hòm, một giỏ bàn đào chẳng còn lại bao nhiêu, Từ Chí mới lên tiếng: “Được rồi, ăn cũng gần hết rồi, một giỏ đào này bị ngươi chén sạch rồi, ta có chút việc phải đi trước.” Tôn Ngộ Không thấy vậy lập tức nuốt chửng miếng đào, nói: “Sư huynh không bận việc xong mới tới thăm lão Tôn sao?

Lại có việc phải đi?

Lần sau bao lâu nữa mới tới thăm ta?” Tiểu tiết này con khỉ bắt bẻ thật chuẩn.

“Ngươi tưởng Quan Âm Đại Sĩ của ta dễ làm lắm sao?

Hầu tử, ở đây mà ngoan ngoãn chờ đợi ngày thoát khốn đi.” Tôn

Ngộ Không nghe vậy thì gãi gãi đầu, mở miệng đạo: "Nếu đã như thế, vậy Sư huynh đi thong thả." Sau đó hắn lại tiếp tục ăn bàn đào, đối với việc Từ Chí rời đi dường như chẳng mấy ảnh hưởng.

Từ Chí nhìn Tôn Ngộ Không một cái rồi biến mất.

Ở một diễn biến khác, Lão Tử và Nguyên Thủy thân hợp Thiên Đạo, đột nhiên cảm giác thân thể có một tia dị dạng, tiên lực trở nên sung phái.

Sự biến hóa này khiến hai người vui mừng ra mặt, thực lực tiến thêm một tầng, đối phó Từ Chí lại càng thêm nắm chắc.

Mà hết thảy điều này đều nhờ Hồng Quân, nhìn bộ dạng hiện tại của hai người, Hồng Quân gật đầu hài lòng, cả hai cùng song song quỳ một gối xuống để bày tỏ lòng cảm tạ.

"Cảm giác nội thể trở nên sung mãn, ta sau này đối phó Từ Chí kia cũng thêm vài phần cơ hội thắng, đa tạ Lão sư." Hồng Quân thấy vậy cũng lộ vẻ vui mừng: "Được rồi, đừng tạ nữa, ta chỉ làm những gì có thể làm, những việc khác ta cũng không giúp thêm được gì, hai người phải luyện tập nhiều hơn, sau này xử lý Từ Chí mới càng thêm nắm chắc và dễ dàng." "Được rồi, hành đại lễ như thế ta không chịu nổi đâu, mau đứng lên đi." Lão Tử và Nguyên Thủy nghe vậy cũng không kiên trì quỳ nữa, nhưng hai người vẫn cúi người hành lễ rồi mới lên tiếng: "Cái gì cần tạ phải tạ, dù sao cũng là công lao của Lão sư, còn về Từ Chí, hai người chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ xử lý hắn, Lão sư hãy yên tâm." Hồng Quân nghe xong không từ chối sự cảm kích nữa, ngược lại lấy ra một quyển sách đưa tới trước mặt Lão Tử và Nguyên Thủy.

"Được rồi, đối phó Từ Chí không phải chuyện dễ dàng, muốn xử lý hắn phải bỏ ra chút bản sự thực sự, bằng vào chút thực lực hiện tại là không đủ.

Quyển bảo thư này hai người cầm lấy tu luyện, nhớ kỹ phải luyện tập cho tốt, mỗi ngày đều phải luyện, vạn vạn lần không được lười biếng, chỉ cần lười một ngày là công cốc đấy." Lão Tử và Nguyên Thủy nghe vậy vội vàng nhận lấy bảo thư, lật xem qua: "Được, hai người chúng ta định không phụ sự kỳ vọng của Lão sư, bảo thư này chúng ta nhất định sẽ tu luyện thật tốt, xin Lão sư cứ yên tâm." "Được rồi, hai người lui xuống tu luyện đi, bảo thư ta đã giao rồi, còn luyện thành thế nào phải xem hai người." Lão Tử và Nguyên Thủy nghe lời Hồng Quân không nói gì thêm, trực tiếp lui xuống bắt đầu tu luyện.

Hiện tại không còn cách nào khác, chỉ có một lòng vùi đầu vào tu luyện để sớm ngày trừ khử Từ Chí, có lẽ đây cũng là một loại động lực.

Lúc này, kẻ bị hai người coi là mục tiêu nhất định phải trừ khử là Từ Chí lại đang thảnh thơi ở đảo Bồng Lai.

Từ Chí thăm Tôn Ngộ Không xong liền quay về Bồng Lai, nơi ở của mình hắn là phải thoải mái nhất mới đúng.

Thế nhưng hôm nay chẳng biết vì sao, Từ Chí ở trên đảo lại cảm thấy có chút phiền muộn, càng ở lâu càng khó chịu, cảm giác ấy không hề thuyên giảm theo thời gian mà trái lại ngày càng nặng nề.

Một lúc sau, Từ Chí không ngồi yên được nữa, rời khỏi đảo Bồng Lai.

Rời đi rồi hắn bắt đầu nghĩ xem nên đi tìm ai thì tốt, nghĩ tới nghĩ lui liền nhớ đến Doanh Chính.

Chương 250

Đã có nơi muốn đến, Từ Chí gia tăng tốc độ, nhanh chóng tới Thiên Đình.

Từ Chí đi thẳng tới chỗ của Doanh Chính.

Lúc này Doanh Chính đang xử lý sự vụ, thấy Từ Chí tới liền tạm gác việc sang một bên, mở miệng hỏi han: "Ái chà, không có việc gì mà ngươi lại tới đây, ta ở đảo Bồng Lai thấy hơi phiền muộn nên ra ngoài hít thở không khí, sẵn tiện ghé qua tìm Thiên Đế trò chuyện một chút." Doanh Chính nghe vậy nhướng mày: "Ồ?

Ra ngoài hít thở không khí mà cũng tìm được ta?

Nhìn ta một đống việc đây này, ngươi thật biết chọn thời gian, thế nào, làm một ván cờ chứ?" Từ Chí cười cười không từ chối, hai người lập tức ngồi xuống bắt đầu ván cờ.

Vừa đánh cờ vừa trò chuyện, ngay khi vừa hạ quân cờ đầu tiên, Từ Chí đã lên tiếng: "Thế nào?

Gần đây sự việc nhiều lắm sao?" "Ngươi không thấy sao?

Thiên Đế đâu có dễ làm?" Lời của Từ Chí so với lúc nói với con khỉ kia thì ít lời hơn, ngữ khí cũng có phần lãnh đạm, Doanh Chính thì hỏi ngược lại một cách bình thường.

"Thấy rồi thấy rồi, ta hỏi hay không lại là chuyện khác, ta mà không hỏi e là đánh xong ván cờ ngươi cũng chẳng thèm nói một câu." Ngữ khí của Từ Chí vẫn nhàn nhạt, mang theo một loại cảm giác xa cách.

Bản tính hắn vốn cao lãnh, mỗi lần nói chuyện ngữ khí đều khá lạnh lùng, nhưng ở đây thì không quá chói tai.

Hai người bắt đầu trò chuyện, không biết ai là người khơi mào trước, chủ đề dần chuyển sang Kim Thiền Tử chưa xuất thế kia.

“Khi nào thì Kim Thiền Tử mới xuất thế?

Ngày đó ta phải đi xem mới được.” “Thời điểm xuất thế chưa tới, nhưng cũng nhanh thôi, ít nhất thì cũng đang nằm trong bụng mẹ rồi.” “Vậy thì cũng sắp rồi, lúc Kim Thiền Tử xuất thế ta nhất định phải tới xem.” Doanh Chính nghe vậy lại lên tiếng: “Thế nào?

Lại trở nên thích hóng hớt như vậy sao?” Từ Chí đối diện với lời trêu chọc của Doanh Chính, sắc mặt không chút thay đổi, trực tiếp đáp một câu: “Lúc Kim Thiền Tử xuất thế ngươi không đi à?” Một câu nói thật sự đã làm Doanh Chính nghẹn lời.

Lúc này tại nhân gian, phủ Thừa tướng đang lúc náo nhiệt, không thể không có chuyện vui.

Gần đây con gái Thừa tướng là Ân Ôn Kiều liên tục nôn mửa, khiến Thạch Trung Ngọc xót xa vô cùng, luôn để nha hoàn hầu hạ bên cạnh, đồng thời vội vàng mời đại phu.

Không mời thì không biết, vừa mời đại phu tới đã khiến Thạch Trung Ngọc mừng rỡ như điên, Ân Ôn Kiều có hỉ rồi!

Biết được tin này, người vui mừng không chỉ có Thạch Trung Ngọc, Ân Ôn Kiều cũng vô cùng hạnh phúc.

Biết mình mang thai, mấy ngày chịu khổ nôn nghén dường như tan biến sạch, đột nhiên cảm thấy hai ngày cơ thể không khỏe cũng đều xứng đáng.

Dù sao cũng sắp làm mẹ, Ân Ôn Kiều sau khi biết mình có hỉ bắt đầu trở nên giữ kẽ, không còn như bình thường nữa, vì con mà phải nhẫn nhịn một chút, không thể phóng túng, đó là con của nàng mà!

Phải bảo vệ thật tốt đứa trẻ này, đó là tình yêu của người mẹ dành

cho con.

Trong lúc Ân Ôn Kiều và Thạch Trung Ngọc đang chìm đắm trong niềm vui có con, Ân Khai Sơn vừa hạ triều đang trên đường về nhà.

Hai ngày nay Ân Ôn Kiều liên tục nôn mửa ông cũng biết.

Là một người cha, con gái không khỏe chắc chắn là đau lòng rồi.

Trước đó ông đã định tìm đại phu xem cho Ân Ôn Kiều, nhưng nàng lại không chịu, nói là không sao, không cần lo lắng, vài ngày là khỏe thôi, ông tự nhiên phải chiều theo con gái.

Con gái không chịu xem đại phu thì thôi, nhưng hôm nay thực sự khó chịu không chịu nổi mới mời đại phu tới xem.

Ân Khai Sơn vừa về đến nhà đã thấy đám gia nhân đều mang vẻ mặt tươi cười, ông chưa vào cửa đã thắc mắc: Hôm nay từng người một sao mà vui vẻ thế?

Ân Khai Sơn không nghĩ ngợi nhiều, sau khi xuống xe ngựa lập tức đi thẳng tới chỗ ở của con gái.

Lúc này Ân Ôn Kiều và Thạch Trung Ngọc thấy Ân Khai Sơn tới thì cười càng tươi hơn, nhưng họ càng cười, Ân Khai Sơn càng thấy lạ: Có chuyện gì thế này?

Ân Ôn Kiều và Thạch Trung Ngọc thấy vậy liền mỉm cười nói cho Ân Khai Sơn biết tin vui Ân Ôn Kiều đã có hỉ.

“Cha!

Ôn Kiều có hỉ rồi!” “Cha!

Con có hỉ rồi!” Giọng của Ân Ôn Kiều và Thạch Trung Ngọc đồng thời vang lên, Ân Khai Sơn nghe mà ngỡ như đang đùa.

Ông nhìn quanh, mọi người đều gật đầu xác nhận sự thật.

Ân Khai Sơn lúc này mới tin lời hai người nói, sau đó ông vui mừng vô hạn.

Chương 251

“Ôn Kiều, Ôn Kiều có hỉ rồi?

Ta... ta sắp có cháu trai rồi sao?” Giọng của Ân Khai Sơn đều run rẩy, Ân Ôn Kiều thấy vậy liền chạy tới bên cạnh khoác tay cha.

“Cha, cha không nghe lầm đâu, con có hỉ rồi!

Cha sắp được làm ông ngoại rồi!” Ân Khai Sơn thấy Ân Ôn Kiều chạy tới liền vội vàng đỡ lấy nàng: “Ây da, tiểu tổ tông của ta ơi, chậm thôi chậm thôi, hiện tại không phải một mình con nữa rồi, phải chú ý một chút, đừng có hấp tấp làm cháu ta bị thương.” Ân Ôn Kiều nghe vậy cũng cười, Thạch Trung Ngọc cũng phụ họa theo Ân Khai Sơn: “Đúng thế, Ôn Kiều hiện tại phải chú ý một chút.” “Ây da, con biết rồi, chẳng qua con thấy cha vui quá nên mới kích động, lần sau con sẽ chú ý, được chưa?” Ân Khai Sơn lúc này thực sự sướng rơn, trong lòng thầm nghĩ Quan Âm Đại Sĩ thật là linh nghiệm.

Quả nhiên Quan Âm Đại Sĩ báo mộng cho ta sẽ có chuyện tốt xảy ra, giờ ta cũng sắp được bế cháu rồi.

Quay đầu lại nhất định phải bái tạ Quan Âm Đại Sĩ nhiều hơn, mà thôi đừng chờ nữa, đi ngay bây giờ.

“Ôn Kiều, Trung Ngọc à, có hỉ rồi phải đi tạ ơn Quan Âm Đại Sĩ cho tốt, ta đi bái tượng Quan Âm Đại Sĩ đây.

Người đâu, mau chuẩn bị chút đồ lễ, ta muốn đi bái Quan Âm!” Ân Ôn Kiều và Thạch Trung Ngọc lúc này vui mừng không kịp, tự nhiên sẽ không có ý kiến gì, một đoàn người chuẩn bị đi bái Quan Âm Đại Sĩ.

Trong đám quan lại quý tộc, tin tức là thứ khó giữ nhất, nhà nào có

chuyện gì một loáng sau là truyền khắp triều đình, huống chi là chuyện nhà Thừa tướng.

Mọi người nghe tin con gái Thừa tướng mang thai, lập tức chuẩn bị hậu lễ đến chúc mừng, nhưng dù sao đây là chuyện nữ quyến, nam nhân không tiện hỏi han nhiều, thế là các đại thần lần lượt gọi phu nhân, con dâu đi cùng.

Điều này tạo nên một cảnh tượng náo nhiệt, một nhóm nữ quyến ở hậu viện nhàn đàm, các đại thần ở chính viện thì tìm cách lấy lòng Thừa tướng, hy vọng nhân cơ hội này kéo gần quan hệ để sau này vững chân trên triều đường.

Ý đồ của các đại thần này Ân Khai Sơn sao lại không nhìn ra?

Bình thường những chuyện kéo bè kết phái ông đều lười xử lý, nhưng hôm nay con gái Ân Ôn Kiều có hỉ, đại hỉ như vậy tự nhiên phải để phủ Thừa tướng náo nhiệt một chút.

Cũng vì hôm nay Ân Khai Sơn vui vẻ nên mới tiếp chuyện các vị đại thần, chứ đổi lại ngày thường, đám đại thần này có nịnh nọt mấy ông cũng chẳng thèm nể mặt.

Ân Khai Sơn lăn lộn trên triều bao nhiêu năm, giờ vẫn chưa lú lẫn, ai chân tâm ai giả ý ông đều phân biệt rõ ràng!

Ân Ôn Kiều vốn đã ôn nhu, giờ mang thai lại càng khác.

Nhìn căn phòng đầy người, tuy đa phần là gió chiều nào che chiều ấy nhưng cũng có không ít người thật lòng chúc phúc.

Nàng không thể tỏ ra phiền hà hay mệt mỏi mà phủi tay không tiếp, làm vậy không chỉ mất mặt nàng mà còn mất mặt Thừa tướng.

Đã đến thăm thì phải chuẩn bị lễ vật, một số người không biết nghe ngóng từ đâu nói Ân Ôn Kiều mấy ngày nay đặc biệt thích ăn đồ chua, liền sai người gửi tới ít quả mơ.

“A, Ôn Kiều à, ta nghe nói gần đây nàng thích ăn đồ chua, vừa hay trong phủ có một mẻ mơ ta thấy ngon lắm nên mang tới một ít, nàng xem có ngon không, nếu ngon ta lại mang tới.” Một vị phu nhân vừa nói vừa sai người dâng mơ lên, Ân Ôn Kiều thấy vậy thầm nghĩ: Có chuẩn bị cả rồi, ngay cả sở thích của mình cũng nghe ngóng rõ ràng.

Lời đã nói đến mức này, nếu không nhận thì hóa ra là làm bộ làm tịch, đúng là một lũ cáo già.

“Vậy Ôn Kiều xin tạ ơn phu nhân.” Ít nhất thì trên mặt mọi người đều vui vẻ, sau đó Ân Ôn Kiều và các phu nhân chung sống cũng dung hòa.

Một nhóm phu nhân ngồi lại trò chuyện, cũng chỉ là những chuyện vụn vặt thường ngày nhưng lại nói đến vui vẻ không thôi.

Phụ nữ thấy người khác hạnh phúc ít nhiều cũng bị ảnh hưởng, mấy vị phu nhân này vốn cũng hay tụ họp, có người đã sớm thành tỉ muội tốt, lúc này Ân Ôn Kiều đang tận hưởng sự quan tâm và ngưỡng mộ của họ.

“Ây, Ôn Kiều đã mang thai rồi, thật ngưỡng mộ nàng quá, có người cha và phu quân hết mực yêu chiều, giờ lại có thêm đứa nhỏ, đúng là quá hạnh phúc, nhìn lại mình, ây.” Ân Ôn Kiều nghe vậy cũng vui lây, chưa kịp đáp lời thì một vị phu nhân khác đã lên tiếng, lời này khiến nàng thẹn thùng không dám nói tiếp.

“A, Ôn Kiều đúng là quá hạnh phúc rồi, sao lại nhanh có con như vậy?

Có bí phương gì không?

Dạy ta với nào?” Ân Ôn Kiều nghe xong mặt đỏ bừng, vội vàng đáp: “Làm gì có bí phương nào, đừng có nói bậy.” Nhân gian phủ Thừa tướng náo nhiệt như thế, nhìn lại Thiên Đình, Doanh Chính và

Từ Chí đánh cờ lại có phần thanh lãnh.

Lúc này hai người đang đánh cờ, nhìn vào cục diện, quân đen và quân trắng đang thế quân lực địch, chỉ là hiện tại quân đen không biết vì sao bắt đầu thoái nhượng, không rõ là vô ý hay cố ý, quân trắng lập tức chớp lấy cơ hội dồn ép quân đen từng bước.

Cục diện đã định, nếu muốn lật ngược thế cờ e là khó tìm được cơ hội.

"Chắc chắn muốn tiếp tục chứ?

Đại cục đã định, tiếp tục cũng vô nghĩa." Doanh Chính nhìn bàn cờ rồi nhìn Từ Chí, thản nhiên nói.

"Cờ chưa đánh xong sao biết được kết cục?

Chỉ bằng xu thế hiện tại đúng là đang yếu thế, nhưng ai đảm bảo sau này không có biến cố?" Từ Chí mỉm cười, ngữ khí vẫn lạnh lùng như cũ, ngay cả nụ cười đó cũng mang theo khí lạnh khiến người ta có cảm giác khó gần.

Chương 252

Doanh Chính nghe vậy nhướng mày cười cười, không nói thêm gì, chỉ là sau đó quân đen không còn thoái nhượng nữa mà bắt đầu phản công, cục diện lại được xoay chuyển.

"Xem đi, hiện tại tỷ lệ thắng của hai ta chẳng phải đã khác rồi sao?" Cờ mới đánh được một nửa, cũng là phần đặc sắc nhất, quân đen phản công mạnh mẽ giành lại thế thượng phong.

Lúc này, Thiên Cảnh bên cạnh hiện ra cảnh tượng náo nhiệt tại phủ Thừa tướng nhân gian.

Nhưng Từ Chí và Doanh Chính phảng phất như ngày nào cũng xem, vẫn tiếp tục đánh cờ, cuộc đối thoại của cả hai dần chuyển từ bàn cờ sang Kim Thiền Tử.

"Kim Thiền Tử sắp xuất thế rồi sao?

Vừa nãy không phải chưa đến thời cơ à?" Đối mặt với sự chất vấn của Từ Chí, Doanh Chính không chút thay đổi, trực tiếp đáp: "Chẳng lẽ chưa xuất thế?

Tuy rằng cũng nhanh thôi, lúc chín muồi tự khắc sẽ biết, hỏi có ý nghĩa gì?" Doanh Chính tung ra một chuỗi câu hỏi, Từ Chí không đáp lại mà trầm mặc, bộ dạng như muốn chuyên tâm đánh cờ.

Doanh Chính thấy Từ Chí như vậy cũng không nói gì nữa, hạ quân cờ xuống.

Từ Chí không nói thêm thực sự là đang chuyên tâm đánh cờ, không bao lâu sau đại cục của quân trắng tan biến hoàn toàn, hiện tại là thiên hạ của quân đen, chỉ cần quân đen muốn thắng là có thể thắng bất cứ lúc nào.

“Vì sao không hạ thủ, rõ ràng bất cứ lúc nào cũng có thể thắng rồi.” Doanh Chính nhìn bàn cờ trước mặt, không khỏi thắc mắc hắn muốn làm gì?

“Chưa đến thời cơ, đợi thời cơ tới ta kết thúc ván cờ cũng không muộn.” Lời này khiến Doanh Chính thực sự cạn lời, hai người cứ thế dây dưa một hồi lâu, Từ Chí mới nhàn nhạt lên tiếng: “Hiện tại thời cơ đã chín muồi.” Hắn đặt một quân cờ xuống, cả ván cờ cũng kết thúc.

Vừa vặn lúc hai người đánh xong cờ, Thiên Cảnh bên cạnh hiển hiện âm thanh bận rộn của bà đỡ, âm thanh này vừa vang lên, Từ Chí và Doanh Chính biết là sắp sinh, Kim Thiền Tử sắp xuất thế!

“Kim Thiền Tử sắp xuất thế, lát nữa hai ta ẩn thân xuống phàm trần xem thử.” Từ Chí nghe lời Doanh Chính liền đáp: “Kim Thiền Tử xuất thế ta tự nhiên phải đi xem, ngược lại là ngươi, vừa nãy ta nói đi sao ngươi bảo không đi?

Chẳng lẽ đường đường Thiên Đế lại nói lời không giữ lời?” “Ta chỉ là chưa nói đi, chứ có bảo không đi xem đâu?” Từ Chí và Doanh Chính lúc này cứ như phải tranh luận cho bằng được.

Hai người đợi một lát, đợi bà đỡ bận rộn xong, đứa trẻ chào đời mới ẩn thân xuống phàm trần xem xét.

Hai người ẩn thân hạ phàm, lúc này trong phủ Thừa tướng nhân gian người đứng đông hơn trước, ai nấy đều lộ vẻ tiêu cấp, đặc biệt là trước phòng sinh, Thạch Trung Ngọc và Ân Khai Sơn đang đứng đó.

Hai người cứ đi đi lại lại trước cửa phòng, vẻ lo âu hiện rõ trên mặt.

Ân Ôn Kiều sinh con mà họ còn căng thẳng hơn cả người sinh,

đám lão hữu và nha hoàn bên cạnh thực sự nhìn không nổi nữa.

Nha hoàn và những người bạn già của Ân Khai Sơn, Thạch Trung Ngọc đều tiến lên khuyên bảo hai người đừng quá lo lắng.

"Ây da, Trung Ngọc, Khai Sơn à, hai người cũng đừng quá sốt ruột, sản phụ sinh con cũng cần thời gian, một chốc một lát chưa ra ngay được đâu, cứ đi tới đi lui cũng chẳng ích gì." "Huống hồ cứ đi lại như thế cũng chẳng giúp được gì, ngược lại còn làm mọi người thêm lo lắng." Thạch Trung Ngọc sao lại không biết đạo lý đó, chỉ là Ân Ôn Kiều ái thê của hắn bình thường một chút ủy khuất cũng không nỡ để nàng chịu, giờ sinh con đau đớn như vậy lại để nàng trải qua một mình, hắn thực sự không đành lòng, huống hồ hiện tại căn bản không ngồi yên được.

"Lời là như thế, lý lẽ ta cũng hiểu nhưng ta không quản được đôi chân mình, hiện tại ta căn bản không ngồi yên được." Nói xong Thạch Trung Ngọc lại bắt đầu đi lại trước cửa phòng sinh, mọi người cũng chỉ biết thở dài, khuyên cũng khuyên rồi, người ta đã nói vậy thì thôi, hiện tại chỉ có thể đứng chờ.

Từ Chí và Doanh Chính ẩn thân nhìn cảnh tượng này, hai người lắc đầu, thời gian tới rồi, Kim Thiền Tử cũng nên xuất thế, thế là hai người tiến vào phòng sinh, vừa vặn gặp lúc bà đỡ bế Kim Thiền Tử ra.

"Lão gia, sinh rồi!

Sinh rồi!

Một công tử!" Bà đỡ cùng một đám nha hoàn vây quanh Kim Thiền Tử ra khỏi phòng sinh.

Nhìn đứa trẻ trắng trẻo mập mạp trên tay bà đỡ, xác nhận Kim Thiền Tử đã xuất thế, hai người mỉm cười rồi lặng lẽ rời khỏi nhân

gian.

Bà đỡ vừa ra, mọi người liền vây lại, đợi bao lâu nay ai cũng muốn xem cháu trai Thừa tướng trông thế nào.

Trong đám người chỉ có Thạch Trung Ngọc và Ân Khai Sơn là không tiến lên xem con, xem cháu, hai người tiến vào phòng sinh thăm Ân Ôn Kiều.

Ân Khai Sơn sau khi xác định Ân Ôn Kiều không sao mới ra khỏi phòng sinh thăm cháu ngoại.

Thạch Trung Ngọc nhìn thê tử mồ hôi đầm đìa, môi trắng bệch mà vô cùng xót xa, cũng không đi xem con mà ở lại chăm sóc Ân Ôn Kiều.

Từ khi bà đỡ bế Kim Thiền Tử ra khỏi phòng sinh, nụ cười trên mặt Ân Khai Sơn chưa từng tắt, ông luôn chìm đắm trong niềm vui có cháu.

Lúc này trên trời xuất hiện hào quang vàng kim, ánh mắt mọi người đều bị đạo quang đó thu hút, bao nhiêu năm nay chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, nhất thời mọi người nhìn đạo quang đó đến ngây dại.

Thế nhưng đạo kim quang đó lại từng chút từng chút chiếu lên người Kim Thiền Tử!

Giống như đang thông báo với thiên hạ Kim Thiền Tử xuất thế rồi!

Kim Thiền Tử xuất thế, thiên giáng dị tượng, nhật nguyệt đồng huy, kim quang rực rỡ, những dị tượng này đều là điềm lành, sự kiện này đã gây ra một đợt chấn động không nhỏ ở nhân gian.

Chương 253

Mọi người đều truyền tai nhau cháu Thừa tướng là thần tiên chuyển thế, có người lại nói cháu Thừa tướng được thần tiên chọn trúng, là mầm non tốt để thăng tiên.

Kim Thiền Tử xuất thế cũng đẩy một số chuyện vào điểm khởi đầu.

Lúc này Từ Chí sau khi xem Kim Thiền Tử xong, xoay người lại tìm Tôn Ngộ Không, lần này vẫn tiếp tục lợi dụng thân phận Quan Âm Đại Sĩ để đi.

"Ây, Sư huynh có rảnh tới thăm yêm lão Tôn sao?

Không phải có việc bận sao?" Tôn Ngộ Không thấy Quan Âm Đại Sĩ (Từ Chí) tới liền nhếch miệng hỏi.

Từ Chí thấy bộ dạng đó liền lắc đầu nói: "Giờ không quan tâm đến việc thoát khốn nữa sao?

Trước đó không phải hỏi ta khi nào mới thoát khỏi đây sao?

Ồ, đúng rồi, nhìn mặt không vui thế kia, chắc là không hoan nghênh rồi." Tôn Ngộ Không thấy vậy gãi gãi đầu nghĩ: "Ây, Quan Thế Âm ghi thù rồi, yêm lão Tôn trước đó chẳng qua nói vài câu mà nhớ kỹ thế, Quan Thế Âm tới xem trò cười của ta hả?" Từ Chí nghe vậy cười đáp: "Ha ha ha, sao thế?

Vài câu đã sinh khí rồi?

Ngay cả Sư huynh cũng không thèm gọi, trực tiếp gọi Quan Thế Âm, xem ra tính tình vẫn chưa sửa nhỉ, bị nhốt ở đây thật là chẳng có tác dụng gì." "Hanh, vậy Sư huynh tới đây có việc gì?

Nếu không có việc gì thì để lại ít bàn đào rồi đi đi." Từ Chí thấy

hầu tử nảy chút tính khí tiểu nhân, không trêu chọc nữa mà bắt đầu vào việc chính.

"Được rồi, nói việc chính đi, không phải lúc nào cũng muốn thoát khỏi đây sao?

Hiện tại Sư phụ ngươi là Kim Thiền Tử đã xuất thế rồi, tiếp theo chỉ cần đợi thêm vài ngày là có thể thoát khốn." Từ Chí nhìn Tôn Ngộ Không, nhưng con khỉ kia phảng phất như không nghe thấy gì, bộ dạng vô sở vị, rất giống cái vẻ vô lại năm đó.

Lúc này Tôn Ngộ Không lại thấy chẳng sao cả, đợi bao lâu rồi chẳng lẽ không đợi thêm được?

Quan Âm Đại Sĩ nói hay không nói cũng vậy thôi.

Dù sao thì cũng phải đợi, nghe một đống lời vô ích chẳng bằng cho ít bàn đào ăn giải khuây.

Từ Chí thấy bộ dạng này cũng có chút kinh ngạc, con khỉ này trước đây chẳng phải luôn muốn thoát ra sao?

Giờ ngày thoát khốn đã cận kề lại tỏ vẻ vô sở vị, tuy rằng cái bộ dạng này trông thật ngứa mắt.

"Sao thế?

Trước đây muốn thoát ra như vậy, giờ ngày đó sắp tới rồi lại tỏ vẻ không cần, bị nhốt ở đây lâu quá nên có tình cảm không nỡ rời đi, thật sự thích nơi này rồi à?" "Vậy thì dễ thôi, Sư huynh có thể trì hoãn thời gian thoát khốn thêm một chút, chuyện không nên làm thì phải làm, đây là điểm mấu chốt." Tôn Ngộ Không thấy Từ Chí nói những lời đó mặt không đỏ tim không loạn, quan trọng là bộ dạng nghiêm túc như thật kia, liền hỏi.

"Phóng thí!

Yêm lão Tôn lại thèm thích cái nơi này à?

Ngươi thử bị nhốt xem có thích nổi không!

Bị nhốt ở đây nghẹn khuất như vậy mà bảo thích!

Chuyện không tưởng!" "Yêm lão Tôn chỉ cảm thấy ta đã đợi bao lâu nay rồi, giờ có đợi thêm vài ngày cũng chẳng sao!

Lời ngươi nói là phải đợi, mà không nói cũng phải đợi, vậy chẳng bằng không nói cho xong!" "Ây mà Sư huynh, sao lúc huynh nói chuyện lại bình thản như vậy hả?!" Một loạt lời của Tôn Ngộ Không đột nhiên làm Từ Chí bật cười, biết con khỉ này ở đây bị nghẹn khuất, dù sao trước kia cũng là kẻ đại chiến tứ phương, giờ bị nhốt ở đây sao mà không nghẹn khuất cho được?

Cần phải giữ lấy cái khí thế đó của Tôn Ngộ Không, nếu không chờ Kim Thiền Tử tới mà hắn lại thành ra thế này thì không xong.

"Được rồi, Sư huynh có bàn đào không, mau đưa cho yêm lão Tôn nếm thử!

Giải khuây chút nào." "Hầu tử thật là chứng nào tật nấy!

Chỉ thích ăn đào!" Từ Chí tuy nói vậy nhưng vẫn biến ra một giỏ bàn đào cho Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không nghe lời Từ Chí, mặt lộ vẻ vô sở vị, cầm bàn đào ăn luôn, hình như ngoài đào ra hắn chẳng còn thấy gì khác nữa.

Kim Thiền Tử xuất thế dẫn đến đủ loại dị tượng không chỉ kinh động bách tính dân gian, ngay cả Thiên tử cao cao tại thượng cũng có nghe qua.

Thạch Trung Ngọc sau khi trở thành tân khoa Trạng nguyên cũng không đạt được thành tựu lớn gì trước mặt Thiên tử, Trạng nguyên các năm trước cơ bản sau khi trúng tuyển cũng chẳng có việc gì làm.

Trên triều đình nếu không có thế lực và quan hệ, thì đúng là phải dựa vào thực lực và vận khí.

Thí sinh tham gia thi cử sau khi thành Trạng nguyên cơ bản sẽ không tiếp nhận việc lớn, đa phần là phụ tá đại thần làm việc chính sự.

Chương 254

Nếu đại thần phụ tá không giỏi hoặc đứng sai phe thì vị Trạng nguyên đó coi như phế, chỉ là một cái hư danh.

Nhưng Thạch Trung Ngọc thì khác, chỉ riêng chuyện Kim Thiền Tử đã khiến Thiên tử chú ý đến hắn, một khi đã được Thiên tử chú ý lại có thực lực thực sự thì ngày sau không cần lo lắng nữa.

Chỉ cần đảm bảo bản thân không bị cuốn vào những tranh chấp trên triều đình là có thể kê cao gối mà ngủ.

Huống hồ Thạch Trung Ngọc ở triều đình còn có mối quan hệ với Thừa tướng, có lăn lộn thế nào cũng không tệ đi đâu được.

Chẳng mấy chốc, vùng Giang Châu xảy ra chuyện.

"Tình hình phía Giang Châu thế nào rồi?" Lúc này trên triều sớm, đại thần phụ trách vùng Giang Châu bị gọi riêng ra, điều này chứng tỏ sự nghiêm trọng của sự việc tại Giang Châu, Hoàng đế cũng biết Giang Châu là một địa bàn khá quan trọng.

"Khởi bẩm Bệ hạ, Giang Châu hiện đang xảy ra lũ lụt, quy mô hiện tại đứng thứ hai trong các trận lũ từng xuất hiện, là một tai nạn khá nghiêm trọng, hiện bách tính nơi đó sống khổ không thấu, nếu không xử lý kịp thời e là lòng dân sẽ ly tán." Nghe vậy Hoàng đế thở dài lắc đầu: "Nếu đã như thế, khanh xem nên phái ai đi xử lý thì thỏa đáng?" "...

Trong lòng Bệ hạ chẳng phải đã có một nhân tuyển thích hợp rồi sao?" "Vị tân khoa Trạng nguyên Thạch Trung Ngọc kia, nghe nói ngày con trai hắn ra đời thiên giáng dị tượng, kim quang rực rỡ, hiện tại rất được bách tính yêu mến, dân gian truyền ngôn đứa trẻ đó là thần tiên chuyển thế." "Huống hồ hắn là con rể Ân Thừa tướng, chi

bằng nhân cơ hội này xem thực lực của hắn thế nào?" Ngay từ lúc xử lý tấu chương về sự việc Giang Châu, Hoàng đế đã có nhân tuyển thích hợp, cũng muốn xem năng lực thực tế của Thạch Trung Ngọc đến đâu.

"Hảo, để Thạch Trung Ngọc đi Giang Châu, ái khanh lui xuống đi, lát nữa lên triều trẫm sẽ truyền lệnh mệnh Thạch Trung Ngọc đi Giang Châu." "Thần, cáo thoái." Thạch Trung Ngọc vừa nhận chức đã gặp phải một vấn đề lớn, sau khi nhận ý chỉ về nhà, hắn đã nói chuyện này với Ân Ôn Kiều.

Vốn định để Ân Ôn Kiều ở nhà nghỉ ngơi nhưng không ngờ sau khi biết Thạch Trung Ngọc phải đi Giang Châu, nàng liền quyết định muốn đi cùng.

"Ôn Kiều!

Đừng nháo nữa, ta lần này đi Giang Châu là xử lý triều chính, nơi đó lũ lụt tràn lan bách tính khổ không thấu, điều kiện không tốt, nàng đi chỉ có chịu khổ thôi." Thạch Trung Ngọc khuyên bảo hồi lâu nhưng không ngờ thái độ của Ân Ôn Kiều lại kiên định như thế, nhất quyết đòi đi theo.

"Vậy còn con thì sao?

Con nhỏ như vậy đi theo chắc chắn không được." "Con đã ổn rồi, con còn nhỏ quá hãy để con ở lại với cha một thời gian, nhờ cha giúp đỡ, còn thiếp sẽ đi cùng chàng." Thạch Trung Ngọc nhìn Ân Ôn Kiều, thấy nàng kiên định như vậy cũng đành thỏa hiệp, không cách nào khác, ai bảo đây là thê tử của mình cơ chứ.

"Được rồi, Giang Châu hiện tại điều kiện kém, ta đi có lẽ sẽ khá vất vả đấy." Ân Ôn Kiều nghe xong không nói gì chỉ gật đầu.

Thạch Trung Ngọc và Ân Ôn Kiều chuyến này xuất hành không

mang theo nhiều đồ đạc, nhân mã cũng không, khác hẳn với các Trạng nguyên xuất hành trước đây, lần này mọi thứ đều giản lược.

Làm vậy một là vì Ân Ôn Kiều không thích mang nhiều đồ khi ra ngoài, cho dù Thạch Trung Ngọc muốn mang thêm để nàng bớt khổ cũng không được, ngay từ cửa Ân Ôn Kiều đã không chịu.

Hai là vì bách tính Giang Châu đang khổ cực.

Lúc này nếu xuất hành quá phô trương sẽ khiến bách tính nảy sinh phản cảm.

Phải nói Thạch Trung Ngọc chú ý những tiểu tiết này rất có tác dụng, không chỉ bách tính Giang Châu mà ngay cả quan viên địa phương cũng có thiện cảm với hành động nhỏ này của hắn.

Những người không có thiện cảm thì ít nhất cũng không phản cảm với hắn.

Đoàn người Thạch Trung Ngọc, Ân Ôn Kiều đạt tới Giang Châu, nhìn thấy cảnh tượng nơi đây không khỏi kinh ngạc, tình hình Giang Châu nghiêm trọng hơn tưởng tượng.

Trận lũ này quá lớn, nhà cửa cơ bản đều đổ sập, trông như một đống phế tích, bách tính không có chỗ ở, lưu ly thất sở vô gia khả quy.

Lúc này vật tư khan hiếm, thức ăn không đủ, khẩu phần ăn của mỗi người đều không thể no bụng, trên đường phố toàn là những đứa trẻ đói bụng đi tìm thức ăn, ngoại trừ người của quan phủ, những người còn lại đều bẩn thỉu lấm lem.

Giống như những nạn dân đang tìm kiếm thức ăn, nguồn nước trong đống "phế tích" đó để duy trì sự sống.

"...

Tình hình Giang Châu còn nghiêm trọng hơn cả báo cáo?" Thạch

Trung Ngọc nhìn cảnh tượng này, nhíu mày tự lẩm bẩm, sau đó dẫn Ân Ôn Kiều cùng những người đi cùng tiến về phía nha môn quan phủ địa phương.

Nha môn biết Thạch Trung Ngọc tới xử lý trận lũ lụt này liền nhiệt liệt hoan nghênh, thái độ đối với Thạch Trung Ngọc rất khách khí.

Dù sao trận lũ này cũng quá nghiêm trọng, một nơi từng cực kỳ phồn hoa giờ lại thành ra thế này, chắc chắn không thể quản lý xuể, giờ triều đình phái người tới thì cứ việc chiêu đãi cho tốt.

Huống hồ chuyện về Kim Thiền Tử và dị tượng ngày hôm đó cũng tận mắt chứng kiến, dù sao vị này chắc chắn không thể đắc tội, cung cung kính kính tiếp đãi là cách làm tốt nhất.

Thạch Trung Ngọc dọc đường đã hiểu sơ bộ tình hình Giang Châu, chỉ là những chuyện cụ thể hơn phải hỏi vị Huyện trưởng trước mặt này.

"Huyện trưởng, ta hỏi một chút trận hồng thủy lần này nguyên nhân là do đâu?

Thiên tai... hay nhân họa?" Vừa vào cửa Thạch Trung Ngọc đã lộ vẻ hòa nhã, đột nhiên trở nên nghiêm túc khiến vị Huyện trưởng có chút không thích ứng, huống hồ Thạch Trung Ngọc còn đặc ý nhấn mạnh hai chữ "nhân họa".

Nhất thời Huyện trưởng quên cả trả lời, sau khi Thạch Trung Ngọc hỏi đến lần thứ hai mới phản ứng lại.

Chương 255

Thực ra trước đó Thạch Trung Ngọc hòa nhã là vì có Ân Ôn Kiều ở đó, còn đối với chính sự hắn sẽ vô cùng nghiêm túc.

"Ách ách, hồi đại nhân, trận lũ lụt này thuần túy là do thiên tai, tuyệt đối không phải nhân họa đâu đại nhân." Thạch Trung Ngọc nhìn phản ứng này thì thấy có lẽ không phải, nhưng thiên tai sao lại nghiêm trọng đến thế?

Chẳng lẽ do khai thác tài nguyên tự nhiên quá mức?

Nhưng dọc đường đi thấy cũng không giống.

Đang lúc Thạch Trung Ngọc suy nghĩ, Huyện trưởng lại nói.

"Đại nhân, tin ta đi, thực sự là do thiên tai, nhìn tình hình nơi này ta cũng rầu rĩ bao nhiêu ngày rồi, thực sự không biết phải xử lý thế nào, đợi mãi mới đợi được đại nhân tới, có lẽ là do duyên số." Khác với nhân gian Giang Châu tràn ngập đói khát và tiếng khóc than, Thiên Đình lúc này vẫn một vẻ hòa hài ninh tĩnh, Từ Chí và Doanh Chính lại quay về Thiên Đình.

Hai người lại ngồi đối diện nhau tại nơi vừa đánh cờ, lúc này Thiên Cảnh bên cạnh lại hiện ra hình ảnh nhân gian, lần này là hình ảnh Giang Châu.

Bách tính vì không có thức ăn, không có chỗ ở, không có nguồn nước mà đau khổ hiện ra trước mặt Từ Chí và Doanh Chính, không chút che giấu.

Thế nhưng đối mặt với những cảnh đó, hai người đều không lộ ra bất kỳ biểu cảm nào.

"Trận lũ Giang Châu này có vẻ khá nghiêm trọng?

Sự phá hoại quá lớn, Thạch Trung Ngọc có thể giải quyết được không?" Doanh Chính nhìn hình ảnh trong Thiên Cảnh hỏi.

"Sẽ được thôi, dù sao cũng là cha của Kim Thiền Tử, nếu chút việc nhỏ này cũng không xử lý được thì là do ta nhìn lầm người rồi, mà ta thì không bao giờ nhìn lầm người!

Chỉ khổ cho đám bách tính kia." Từ Chí mặt không biểu tình nói, lời lẽ không mang một tia ấm áp, lúc nào cũng thể hiện hai chữ cao lãnh vô tình.

"Lời là như thế, chỉ là trận lũ này nghiêm trọng quá, thôi vậy, coi như là khảo nghiệm cho Thạch Trung Ngọc đi." "Đợi sự việc Giang Châu này xong, kế hoạch cũng phải đưa vào lộ trình, Kim Thiền Tử phải mau chóng lớn lên, con khỉ kia chờ lâu quá bắt đầu mất kiên nhẫn rồi." Từ Chí không nói thêm gì nữa, Doanh Chính bên cạnh cũng không mở miệng, không gian lại rơi vào trầm tịch, hai người đều có suy nghĩ riêng, không ai nói thêm câu nào.

Lúc này tại Giang Châu nhân gian, đám người Thạch Trung Ngọc sau khi điều chỉnh đôi chút liền tiếp quản sự vụ Giang Châu, hiện tại người của nha môn dẫn họ tới khu vực bị lũ lụt tàn phá nghiêm trọng nhất.

Trên đường, Ân Ôn Kiều nhìn thấy những nạn dân đang gian nan tìm kiếm thức ăn và nước uống, chân mày không tự giác nhíu lại.

Nàng vốn là người tâm nhuyễn, thấy người ta sống khổ sở như thế, ngay cả thức ăn và nước uống cũng khó khăn, liền muốn cùng Thạch Trung Ngọc giúp đỡ nạn dân một chút đồ ăn.

Nhưng hiện tại Thạch Trung Ngọc đang có việc phải làm, theo nguyên tắc không được làm phiền khi hắn đang làm chính sự, nàng đã nhất quyết đi theo thì không thể gây thêm phiền phức cho hắn.

Dưới sự dẫn dắt của người nha môn, đoàn người không lâu sau đã tới khu vực bị tổn thất nghiêm trọng nhất, đến nơi xuống xe ngựa Thạch Trung Ngọc và Ân Ôn Kiều mới phát hiện dọc đường trời đã đổ mưa.

Thạch Trung Ngọc dắt Ân Ôn Kiều tiến lên phía trước, hai người quan sát tình hình xung quanh, nơi này đúng là khu vực nghiêm trọng nhất, vốn dĩ nhìn nơi này đều rất tốt.

Dọc đường Thạch Trung Ngọc đã tìm hiểu từ Huyện trưởng hiện tại nơi này không có người ở, Thạch Trung Ngọc cũng thấy bị tàn phá thành thế này sao có thể ở được.

Nơi này ngay cả một căn nhà nguyên vẹn cũng không còn, nhìn bộ dạng này muốn phục nguyên e là một công trình lớn, không chỉ cần thời gian mà còn cần lượng lớn nhân lực vật lực và tài lực, nếu chỉ hướng triều đình đòi tiền chắc chắn phải qua nhiều tầng thẩm định.

Con số lớn như thế, đám đại thần trên triều chỉ sợ sẽ vu khống, nhưng tình hình thực tế lại không thể vì thế mà làm dối trá, kiểu công trình đó là đáng ghét nhất.

Nhìn mọi thứ ở đây, trong đầu Thạch Trung Ngọc bắt đầu suy tính vấn đề giải quyết ngân sách.

Lúc định thần lại nhìn mọi thứ, Giang Châu trước kia thế nào hắn không biết, nhưng giờ biến thành thế này hắn cũng thấy rất đau lòng, thế là Thạch Trung Ngọc thầm hạ quyết tâm, thề phải xử lý sự việc Giang Châu này thật tốt.

Hôm qua Thạch Trung Ngọc đã đi xem khu vực nghiêm trọng nhất, sau đó vẫn luôn suy nghĩ về ngân sách và một số vấn đề chủ yếu cần giải quyết.

Ân Ôn Kiều biết khi hắn đang suy nghĩ thì không nên làm phiền,

nàng còn không làm phiền thì những người khác càng không dám.

Ai nấy đều sợ một câu nói sẽ làm gián đoạn dòng suy nghĩ của Thạch Trung Ngọc, vị đại nhân vừa nhậm chức với thân phận tân khoa Trạng nguyên này.

Sau đó khi Thạch Trung Ngọc thu lại tâm trí, mọi người quay về nơi ở, hắn và Ân Ôn Kiều cũng về chỗ ở mà nha môn chuẩn bị.

Có lẽ vì mấy ngày đi đường vất vả cộng với sự căng thẳng tinh thần khi thả lỏng ra thì mệt mỏi ập đến, thế nên Thạch Trung Ngọc về chỗ ở ăn xong cơm là lăn ra ngủ đại.

Vì trách nhiệm, sáng sớm hôm sau hắn đã tỉnh, Ân Ôn Kiều cũng vì hôm qua thấy tình cảnh nạn dân mà luôn cảm thấy mình có thể làm gì đó, nên đêm đó cũng không ngủ được, sau khi Thạch Trung Ngọc dậy nàng cũng dậy theo.

Đi theo còn những người khác chưa tỉnh, hai người ăn chút đồ rồi ra cửa, định đi dạo để hiểu thêm tình hình nơi này.

Vừa ra cửa đã thấy một cậu bé tầm bảy tám tuổi dắt một bé gái nhỏ hơn đi trên phố, nhìn bộ dạng bé gái khoảng năm sáu tuổi, chắc là em gái cậu bé, hành động của họ là đang tìm cái ăn.

Hai đứa trẻ mặt mày lấm lem nhưng có thể thấy vẻ tiều tụy, môi trắng bệch, mỗi bước đi đều lộ vẻ phí sức.

Nhìn là biết mấy ngày chưa ăn gì, khi Ân Ôn Kiều định tiến lên nói chuyện với hai đứa trẻ thì bé gái ngất xỉu!

Chương 256

Ân Ôn Kiều và Thạch Trung Ngọc vội vàng lên cứu giúp.

Ân Ôn Kiều đỡ bé gái, Thạch Trung Ngọc thì dắt cậu bé, hai người đưa hai đứa trẻ về chỗ ở, lấy thức ăn cho cậu bé.

Khi bé gái còn hôn mê thì cho uống nước, hai người đợi bé gái tỉnh lại rồi mới cho uống chút cháo.

"Tạ tạ, ca ca tỉ tỉ thật là người tốt." Cậu bé thấy em gái không sao liền hướng Thạch Trung Ngọc tạ ơn.

"Không có gì, giờ cứ ở đây đợi lát nữa em gái tỉnh thì đưa bát cháo này cho em uống." Ân Ôn Kiều nói rồi đặt bát cháo lên bàn.

Sau đó nàng dắt Thạch Trung Ngọc ra khỏi phòng, vừa đóng cửa lại Thạch Trung Ngọc liền lên tiếng.

"Ôn Kiều, ta muốn đi phát lương thực cho nạn dân, vấn đề ở đây không phải một chốc một lát là giải quyết được, cứ thế này mãi không ổn, dù sao lương thực của ta cũng đủ, ta... muốn phát miễn phí cho nạn dân." Tuy Thạch Trung Ngọc đang làm quan, nhưng chuyện này hắn vẫn muốn thương lượng với Ân Ôn Kiều, dù sao nếu nàng không đồng ý cũng khó làm.

Chỉ là không ngờ Ân Ôn Kiều nghe xong còn tích cực hơn, vừa nghe đề nghị này liền lập tức hành động.

Ân Ôn Kiều gọi người chuyển lương thực ra cửa nha môn, rồi bảo người của nha môn đi thông báo có thể đến nha môn lĩnh cháo miễn phí.

Thạch Trung Ngọc phát lương thực, Ân Ôn Kiều thì ở bên cạnh giúp đỡ, bách tính Giang Châu nghe có cháo miễn phí lập tức kéo tới,

chẳng mấy chốc trước cửa nha môn đã xếp thành hai hàng dài.

Do số lượng người quá đông, mấy người họ làm không xuể, thế là người của nha môn cũng lần lượt lên giúp đỡ.

Cả một buổi sáng Thạch Trung Ngọc không làm việc gì khác mà chỉ lo phát lương thực.

Bách tính nhìn vị quan mới nhậm chức này, vô cùng cảm kích, nhất thời tất cả bách tính đồng loạt quỳ xuống tạ ơn Thạch Trung Ngọc.

Thiên tai lũ lụt Giang Châu không cách nào tránh khỏi, bão bùng liên miên mấy ngày vẫn không có ý định dừng lại, mấy ngày mưa bão không thể ra ngoài, công việc cũng không thể tiến triển thêm.

Nhưng mấy ngày này Thạch Trung Ngọc cũng không nhàn rỗi, hắn luôn lo liệu ngân sách để tu sửa nhà cửa, lần này Hoàng đế vốn trọng thị tình hình Giang Châu, lại thêm trong triều có cha của Ân Ôn Kiều là Ân Khai Sơn giúp đỡ.

Đối với tấu chương xin cấp kinh phí của Thạch Trung Ngọc, triều đình nhanh chóng phê chuẩn, tiếp theo vạn sự câu bị chỉ khiếm đông phong, chỉ đợi mưa bão Giang Châu tạnh là lập tức khởi công trùng tu nhà cửa, cứ để bách tính chịu khổ thế này thực sự là nỗi đau của những người ở đây.

Ân Ôn Kiều trong mấy ngày mưa bão cũng không có việc gì làm, thế là ở trong chỗ ở bắt đầu làm mấy việc thêu thùa để giết thời gian.

Mưa lớn ở Giang Châu kéo dài bốn năm ngày mới chịu tạnh, bão vừa dứt Thạch Trung Ngọc liền đến nha môn phân phó người khởi công.

Vì mới mưa xong đường xá đều ẩm ướt trơn trượt, Thạch Trung Ngọc lo lắng Ân Ôn Kiều sẽ bị trượt chân nên suốt quãng đường đều

đỡ nàng, dẫn theo đám người nha môn được phân công tới nơi tái thiết nhà cửa.

"Khởi công thôi, làm sớm nghỉ sớm, mọi người cố gắng lên, sớm hoàn thành nhiệm vụ hôm nay để về nghỉ ngơi." Thạch Trung Ngọc nhìn đám thủ hạ và người của nha môn bắt đầu làm việc, nói vài lời khích lệ, sau đó trò chuyện với Huyện trưởng và Ân Ôn Kiều.

"Huyện trưởng, nguyên bản Giang Châu có địa điểm danh thắng nào hay đồ ăn đặc sản gì nổi tiếng không?" Hiếm khi tới Giang Châu, ngoài công vụ Thạch Trung Ngọc cũng muốn để Ân Ôn Kiều có những ấn tượng khác.

"...

Giang Châu nổi tiếng nhất là cái hồ ở phía Nam, chỉ tiếc là do lũ lụt mà bị hủy cả rồi, không còn đẹp nữa đâu, nếu đại nhân muốn xem thì có thể trùng tu lại chỗ đó." Ân Ôn Kiều đứng bên cạnh kéo kéo ống áo Thạch Trung Ngọc hỏi: "Lúc này sao còn tâm trí tìm danh thắng đặc sản?

Làm công vụ đi." Thạch Trung Ngọc nghe vậy mỉm cười, vừa định nói thì thấy cảnh tiếp theo.

Một thị vệ đang giúp người của nha môn dọn dẹp rác rưởi do lũ cuốn tới, nhưng mái nhà sau lưng hắn lại đang lung lay sắp đổ!

Cái mái nhà đó trông là biết nếu đổ xuống đè trúng người thì cơ bản không còn khả năng sống sót.

Nhưng vị thị vệ kia lại chẳng hề hay biết vẫn đứng nguyên tại chỗ, lúc này người của nha môn dẫn theo xe chở phế thải rời đi, vị thị vệ kia vẫn đứng đó như đang chờ người kia quay lại.

Chưa đợi Thạch Trung Ngọc kịp phản ứng, mái nhà đã sập xuống, mọi người có mặt đều sững sờ, mắt thấy mái nhà sắp đè trúng thị vệ,

Thạch Trung Ngọc lập tức xông lên kéo phăng vị thị vệ kia ngã sang một bên.

Hai người cùng lúc lăn trên đất, vừa dừng lại thì nghe một tiếng động trầm đục.

"Bành!" Mái nhà đổ sụp xuống.

"Trung Ngọc!" Ân Ôn Kiều thấy cảnh đó lập tức chạy lên, lúc nãy nhìn thấy Thạch Trung Ngọc lao đi nàng còn chưa kịp phản ứng, sau đó liền thấy cảnh tượng kinh tâm động phách như vậy.

"Ôn Kiều, ta không sao, đừng lo lắng." Thạch Trung Ngọc nhìn Ân Ôn Kiều lo lắng chạy tới, vội vàng trấn an nàng.

Lúc này vị thị vệ kia cũng đã hoàn hồn, nhận ra mình vừa trải qua chuyện gì liền lập tức quỳ xuống tạ ơn Thạch Trung Ngọc.

"Đa tạ đại nhân, nếu không có đại nhân phản ứng nhanh nhạy cứu tiểu nhân, tính mạng tiểu nhân e là không còn." Thạch Trung Ngọc thấy vậy liền vội vàng đỡ thị vệ dậy.

Chương 257

"Được rồi, không có gì to tát đâu, ta không thể giương mắt nhìn ngươi bị đè được, thôi thôi, mau đi làm việc đi, tranh thủ xong sớm nghỉ sớm." Sau đó hắn đi tìm Ân Ôn Kiều, nơi này không an toàn, hắn lo nàng sẽ gặp tình huống tương tự hoặc bị vấp ngã.

Vị thị vệ kia thấy Thạch Trung Ngọc vội vàng đi tìm Ân Ôn Kiều cũng không nói thêm lời cảm ơn nào nữa, quay người đi làm việc của mình.

Hắn quyết tâm giải quyết sự việc Giang Châu, để báo đáp Thạch Trung Ngọc phải làm thật tốt phần việc của mình, để việc tái thiết Giang Châu lần này đạt kết quả tốt nhất, đó chính là sự báo đáp tốt nhất đối với ơn cứu mạng của Thạch Trung Ngọc.

Phía bên kia Ân Ôn Kiều sau khi thấy Thạch Trung Ngọc đỡ thị vệ xong liền lập tức chạy tới xem hắn, sau khi Thạch Trung Ngọc đến bên cạnh bị nàng kiểm tra từ đầu đến chân một lượt, phát hiện có mấy chỗ bị thương.

"A, lúc xông lên có nghĩ đến ta không, có nghĩ đến con không!

Nếu chàng có mệnh hệ gì thì ta biết làm sao!

Con biết làm sao!" Ân Ôn Kiều nói với giọng điệu vô cùng cấp bách, Thạch Trung Ngọc thấy vậy liền vội vàng an ủi, Huyện trưởng đứng phía sau cũng thấy vết thương của Thạch Trung Ngọc nhưng nhìn hai người tương tác cũng không nói gì, đợi Thạch Trung Ngọc dỗ dành Ân Ôn Kiều xong mới lên tiếng.

"Đại nhân, hay là chúng ta về phủ xử lý vết thương trước?" Một câu nói thức tỉnh Ân Ôn Kiều, lúc này nàng mới nhớ vết thương của Thạch Trung Ngọc chưa được xử lý, thế là hai người bàn giao công

việc cho Huyện trưởng rồi về phủ xử lý vết thương.

Trong lúc chờ Thái y, Ân Ôn Kiều vẫn luôn lo lắng, Thạch Trung Ngọc thì không ngừng an ủi nàng.

Sau khi sự việc này xảy ra, mọi người đều thấy thái độ của Thạch Trung Ngọc đối với thuộc cấp, thế là càng gia tăng tốc độ làm việc, không mấy ngày sau nhà cửa ở Giang Châu đã được xây dựng xong, bách tính lại được quay về nơi ở cũ.

Sau khi vấn đề chỗ ở được giải quyết là đến vấn đề nước uống, Thạch Trung Ngọc vẫn làm theo cách phân bổ như trước.

Chỉ có điều lần này một nhóm người đi đào giếng giải quyết nước uống, nhóm còn lại đi theo Thạch Trung Ngọc phát lương thực giải quyết vấn đề ăn uống.

Lần phát lương này không giống lần trước, lần trước là để giải quyết cái đói tạm thời nên phát cháo, lần này phát lương thực để giải quyết vấn đề ấm no lâu dài.

Lương thực phát lần này đủ để mọi người duy trì cho đến khi trồng trọt thu hoạch được hoặc dùng năng lực bản thân giải quyết cái ăn cái mặc.

Bách tính Giang Châu thấy người của quan phủ chỉ trong mấy ngày đã giải quyết được những khó khăn lớn nhất thì vô cùng vui mừng, lại nghe có thể đến nha môn lĩnh lương thực lâu dài.

Lần này bách tính thực sự vui mừng khôn xiết, ai nấy đều ca tụng vị quan mới nhậm chức Thạch Trung Ngọc.

Nhất thời trước cửa nha môn trở nên cực kỳ náo nhiệt.

Những ngày này lời Thạch Trung Ngọc và Ân Ôn Kiều nghe được nhiều nhất là "cảm ơn", có thể thấy sự việc Giang Châu lần này đã giúp Thạch Trung Ngọc tăng thêm rất nhiều nhân khí, qua chuyện này

danh tiếng của hắn vang xa, được bách tính hết lòng yêu mến.

Nhìn nụ cười của bách tính thay cho sự đau khổ lúc đầu, trong lòng Thạch Trung Ngọc dâng lên một cảm giác mãn nguyện, cảm thấy mấy ngày lao lực và vết thương cũng đều xứng đáng.

Trong số những người ở quan phủ địa phương, người vui nhất chắc hẳn là Huyện trưởng, khi Thạch Trung Ngọc chưa tới, những vấn đề ở đây đã làm ông khốn đốn, không biết phải bắt đầu từ đâu.

Thế là Huyện trưởng thiết yến để bày tỏ lòng cảm tạ đối với Thạch Trung Ngọc.

Hôm yến tiệc, vì Huyện trưởng vô cùng vui mừng và nhiệt tình khoản đãi nên Thạch Trung Ngọc cũng không tiện từ chối, đêm đó chơi khá muộn, uống rượu cũng hơi nhiều, sáng hôm sau tự nhiên cũng dậy muộn hơn bình thường.

Khi Thạch Trung Ngọc dậy, Ân Ôn Kiều đã dậy được một lúc rồi, vì tối qua uống rượu nên hôm nay đầu hắn hơi đau, Ân Ôn Kiều nhìn bộ dạng đó tuy xót nhưng miệng vẫn trách móc.

"Đau đầu rồi chứ gì, đáng đời, ai bảo tối qua uống nhiều rượu thế, giờ biết khổ chưa, còn định đi đâu nữa?" Thạch Trung Ngọc cười xán lạn, gãi gãi đầu nói: "Thì chẳng phải Huyện trưởng nhiệt tình quá sao, ây, Ôn Kiều đi đâu đấy?" Thấy Ân Ôn Kiều đi ra ngoài, Thạch Trung Ngọc tưởng nàng thực sự sinh khí liền vội vàng hỏi.

"Vừa nãy mới pha chút nước mật ong mang cho chàng, cứ ngồi trong phòng mà nghỉ ngơi đi, chuyện nhà cửa đều giải quyết xong rồi đừng có chạy lung tung nữa." Giọng Ân Ôn Kiều càng lúc càng nhỏ, nước mật ong chưa uống mà Thạch Trung Ngọc đã thấy ngọt lịm.

Ân Ôn Kiều đi không bao lâu đã quay lại.

"Này, uống nước mật ong mau đi, sự việc đều xong cả rồi hôm

nay hãy nghỉ ngơi một ngày cho khỏe." Mấy ngày qua Thạch Trung Ngọc vất vả thế nào nàng đều nhìn thấy, tuy chuyện chính sự nàng không giúp được gì nhưng chuyện sinh hoạt thì nàng có thể, Thạch Trung Ngọc đã bận rộn bao nhiêu ngày rồi, giờ cuối cùng cũng được rảnh rỗi nàng sẽ không để hắn đi làm việc khác nữa.

"Được, ta nghe Ôn Kiều, hôm nay không quản công vụ, nghỉ ngơi thật tốt." Thạch Trung Ngọc uống xong nước mật ong đặt bát lên bàn rồi dắt Ân Ôn Kiều ra ngoài, nàng còn chưa kịp phản ứng đã bị hắn dắt ra khỏi phủ.

"Lại định đi đâu?

Chẳng phải nói hôm nay ở phủ nghỉ ngơi sao?

Vừa mới đồng ý xong đã dắt ta ra ngoài?" Đối mặt với sự chất vấn của Ân Ôn Kiều, Thạch Trung Ngọc chỉ cười cười, biết nàng bắt đầu vùng vằng muốn buông tay ra mới nói.

"Ta đúng là đã đồng ý hôm nay nghỉ ngơi, nhưng ta đâu có bảo là ở trong phủ nghỉ ngơi, đi bồi phu nhân đi dạo cũng là nghỉ ngơi mà, từ khi đến Giang Châu tới giờ ta vẫn chưa đi dạo trên mấy con phố này lần nào." "Lần trước đi dạo thì nhà cửa chưa sửa xong không có gì đẹp, lại vì cứu hai đứa nhỏ đó mà chưa kịp đi dạo, giờ mọi thứ xong xuôi rồi ta chẳng lẽ không nên dắt nàng đi xem sao?

Được rồi đừng lo lắng nữa, đi thôi, ra cũng ra rồi." Sau đó bất chấp phản ứng của Ân Ôn Kiều, hắn trực tiếp dắt nàng ra phố.

"Dắt cũng dắt ta ra rồi, ta còn có thể lôi chàng về phủ sao?

Được rồi, đừng đi nhanh thế." Ân Ôn Kiều chỉ đành mỉm cười lắc đầu nói Thạch Trung Ngọc đi chậm lại.

Chương 258

Trên phố, cùng với việc nhà cửa được tu sửa xong, phố phường lại khôi phục vẻ náo nhiệt như trước, mọi người đều mang những bản sự mưu sinh ra, tửu quán cũng đã mở cửa, khách khứa ra vào, cả con phố nhộn nhịp vô cùng.

Thạch Trung Ngọc và Ân Ôn Kiều chậm rãi bước đi trên phố, hai người vốn không có mục đích gì, chỉ tùy ý đi dạo nhưng lại thu hút sự chú ý của một số người.

Và sự chú ý đó đã chuyển thành ác niệm, mang đến cho hai người một rắc rối khổng lồ.

Nếu Ân Ôn Kiều biết trước thì cũng sẽ không đồng ý ra ngoài, đáng tiếc là nàng không biết.

Ở một góc tửu quán nào đó, hai gã nam tử nhìn Ân Ôn Kiều đang mua đường hồ lô, ngay cái nhìn đầu tiên họ đã nhắm vào nàng, thấy nàng mỹ nhược thiên tiên liền nảy sinh ác niệm.

"Này này này, đại ca, mau nhìn xem, là tiên nữ!

Đúng là tiên nữ kìa!" Tại một góc khuất, Lưu Hồng trông thấy Ân Ôn Kiều liền lập tức lay mạnh Lý Bưu bên cạnh, miệng không ngừng lẩm bẩm như kẻ mất hồn.

Lý Bưu lúc này đang bực bội vì không có rượu uống, bị Lưu Hồng quấy rầy liền tỏ vẻ mất kiên nhẫn, mắng chửi không chút nể tình huynh đệ: "Ngươi hống hách cái gì?

Tiên nữ ở đâu ra?

Tiên nữ có thể hạ phàm để hạng người như ngươi nhìn thấy sao?

Không phải vừa nãy va đầu vào đâu rồi chứ!" Lưu Hồng bị mắng

nhưng không hề tức giận, ngược lại còn kéo tay Lý Bưu chỉ về hướng Ân Ôn Kiều: "Không, đại ca, đệ thực sự thấy tiên nữ rồi.

À không, không phải tiên nữ thì cũng là một đại mỹ nhân, nàng đẹp quá!" Lý Bưu nhìn dáng vẻ si dại của hắn, cũng bực bội nhìn theo, đúng lúc thấy Ân Ôn Kiều đang mua đường hồ lô.

Vừa nhìn thấy nàng, gã cũng ngẩn người, chậm rãi thốt lên: "Cũng không nhất định, biết đâu tiên nữ thích ăn đường hồ lô nên hạ phàm thì sao." Lưu Hồng thấy phản ứng của Lý Bưu liền vội nói: "Đại ca, đệ không lừa huynh mà, đệ thấy tiên nữ rồi.

Ái, tiên nữ chạy về phía một nam nhân kìa." Khi Lưu Hồng nói, Ân Ôn Kiều đã mua xong đường hồ lô, xoay người chạy về phía Thạch Trung Ngọc đang cầm gói hạt dẻ rang chờ sẵn.

Trước mặt Thạch Trung Ngọc, Ân Ôn Kiều cười tươi rạng rỡ.

Cảnh tượng này rơi vào mắt Lưu Hồng và Lý Bưu, cả hai lập tức bị nụ cười của nàng mê hoặc, nhưng đồng thời cũng thấy nóng máu.

Trong mắt chúng, mỹ nhân đã bị chúng nhắm trúng thì không thể cười rạng rỡ với nam nhân khác như thế được.

Lưu Hồng đẩy Lý Bưu: "Đại ca, tên đó là ai vậy?

Không lẽ là ca ca nàng?" "Không thể nào, nhìn cử chỉ là biết không phải ca ca, chắc là lang quân của nàng." Lưu Hồng nghe xong liền nhảy dựng lên: "A!

Không được, tiên nữ sao có thể có lang quân!

Nàng là của hai ta mới đúng!" So với Lưu Hồng đang kích động, Lý Bưu lại tỏ vẻ bình tĩnh nhưng nụ cười mang theo sự độc ác: "Gấp cái gì?

Có lang quân thì giết hắn đi, chẳng phải nàng sẽ là của chúng ta

sao?" Lưu Hồng nghe vậy liền bình tĩnh lại, phụ họa theo, đòi giết chết Thạch Trung Ngọc.

Lúc này, Thạch Trung Ngọc và Ân Ôn Kiều hoàn toàn không biết mình đã bị nhắm tới, hai người vui vẻ dạo phố rồi trở về phủ.

"Thế nào?

Hôm nay dạo chơi có vui không?

Nàng đã ăn suốt cả ngày rồi đấy." Về đến phủ, Thạch Trung Ngọc bắt đầu trêu chọc Ân Ôn Kiều.

Hai người đùa giỡn một hồi rồi dùng bữa tối.

Khi trời tối hẳn, Lý Bưu và Lưu Hồng bắt đầu hành động, cả hai mặc hắc y lẻn vào phủ đệ.

Chúng lần mò đến thư phòng của Thạch Trung Ngọc, nghe nói lát nữa hắn sẽ đến đây xử lý công việc.

Đứng bên cạnh thư phòng, qua cửa sổ thấy một thư đồng đang mài mực, hai tên bàn bạc rồi quyết định giết chết thư đồng trước, sau đó chờ Thạch Trung Ngọc đến để hạ thủ.

Chúng lẻn vào phòng, cố gắng không phát ra tiếng động, sau đó vòng ra sau lưng thư đồng, một đứa bịt miệng kéo ngược lại, đứa kia lập tức tiến lên cắt cổ.

Lý Bưu và Lưu Hồng giải quyết thư đồng một cách lặng lẽ nhưng không ngờ Thạch Trung Ngọc đã vào phòng và chứng kiến tất cả.

Cửa không đóng, cộng thêm Thạch Trung Ngọc đi đứng nhẹ nhàng nên khi bước vào không hề gây ra tiếng động.

Điều này dẫn đến việc hắn vừa vào cửa đã thấy thư đồng bị hai kẻ mặc hắc y kéo vào góc tối.

Nhận ra hai kẻ kia chưa chú ý đến mình, Thạch Trung Ngọc vội

vàng nấp sau một vật chắn, chứng kiến toàn bộ quá trình thư đồng bị sát hại.

Chương 259

Đối diện với đại sự, Thạch Trung Ngọc có thói quen giữ cái đầu lạnh, chuyện càng lớn hắn càng bình tĩnh, lúc này đại não hắn đang vận hành cực nhanh.

Người hầu trong phủ qua hai ngày quan sát đều không có gan đi thích sát, giờ này đa số đã ngủ.

Lại có đại tổng quản và đội tuần tra, người trong phủ không thể gây ra chuyện này, nhất định là người ngoài.

Nhưng hắn vừa xử lý xong nạn lụt ở Giang Châu, bá tính đều yêu mến, tuy lập trường trên triều đình trung lập giống như Thừa tướng, không theo phe nào nên dễ đắc tội người khác, nhưng hắn cũng mới nhậm chức chưa lâu, chưa làm gì để gây thù chuốc oán lớn.

Bình thường tác phong cũng thấp điệu, sao lại có kẻ muốn lấy mạng?

Thạch Trung Ngọc không hiểu vì sao hai tên hắc y này lại ra tay, hay kẻ đứng sau chúng là ai.

Phía bên kia, sau khi giải quyết thư đồng, Lý Bưu và Lưu Hồng bắt đầu tranh cãi: "Đại ca, thi thể này tính sao?

Lát nữa tiên nữ đến ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc thì hỏng việc." Lưu Hồng không tàn nhẫn bằng Lý Bưu, ra tay giết người đã là quá lắm, hắn không muốn để thi thể nằm đó, cảm thấy hơi tàn nhẫn.

"Người đã chết rồi giờ mới biết sợ?

Muộn rồi!

Mau lên, dời thi thể ra phía sau, lát nữa xử lý tên kia thì đừng có nương tay như thế, nếu không nàng không thuộc về chúng ta đâu!

Nghe rõ chưa!" Giọng Lý Bưu hung dữ khiến Lưu Hồng run rẩy trả lời: "Biết rồi, á, đại ca cẩn thận phía sau!" Lưu Hồng nhìn thấy Thạch Trung Ngọc đang giơ một bình hoa định đập vào đầu Lý Bưu, liền hét lên và đẩy Lý Bưu sang một bên, khiến đòn tấn công của Thạch Trung Ngọc bị hụt và để lộ vị trí.

Thạch Trung Ngọc vồ hụt, ưu thế mất sạch, nhìn thấy thi thể thư đồng, sự bình tĩnh và kiên cường cuối cùng cũng tan biến.

Hắn bắt đầu sợ hãi, sợ bị giết sẽ không được thấy Ân Ôn Kiều và đứa con, sợ sau khi hắn chết, mục tiêu tiếp theo của hai tên ác đồ chính là nàng.

Nhưng chút lý trí cuối cùng bảo hắn không được kêu cứu, không được phát ra tiếng động kẻo làm kinh động đến Ân Ôn Kiều, khiến chuyện càng thêm tồi tệ.

Trong lúc Thạch Trung Ngọc đang suy tính, Lý Bưu và Lưu Hồng đã phản ứng trước.

Lý Bưu nhận ra suýt chút nữa bị giết liền nổi trận lôi đình, trực tiếp đâm một đao vào người Thạch Trung Ngọc.

Cảnh tượng này lại đúng lúc bị Ân Ôn Kiều mang canh an thần đến chứng kiến.

Nàng chết lặng nhìn phu quân bị đâm, nhất thời không kịp phản ứng, bát canh trên tay rơi xuống đất vỡ tan.

Cùng với tiếng vỡ của bát canh, sự chú ý của Lý Bưu và Lưu Hồng dời từ Thạch Trung Ngọc sang Ân Ôn Kiều.

Thạch Trung Ngọc lúc này chưa mất hẳn ý thức, thấy nàng, đồng tử hắn co rút lại, dùng hơi tàn hét lên bảo nàng chạy mau.

"Chạy đi!" Thấy Thạch Trung Ngọc còn lên tiếng, Lý Bưu mất kiên nhẫn bồi thêm một đao nữa.

Thạch Trung Ngọc đổ gục xuống đất, không còn động đậy.

Ân Ôn Kiều chết trân, sau đó mới sực tỉnh quay đầu bỏ chạy.

Nhưng thư phòng vốn được chọn ở nơi yên tĩnh, xa khu nhà chính để Thạch Trung Ngọc làm việc, lính tuần cũng ít qua lại.

Điều này giúp hắn có không gian làm việc nhưng cũng khiến tiếng kêu cứu của Ân Ôn Kiều lúc này trở nên vô vọng.

"Tiểu tiên nữ, đừng phí sức chạy nữa, phủ này đã bị huynh đệ ta khống chế rồi!

Ha ha ha, chi bằng theo ta cho rồi?" Lý Bưu và Lưu Hồng không hề vội vàng, chúng vứt con dao vừa giết Thạch Trung Ngọc sang một bên, thong thả đuổi theo nàng.

"Đúng thế, tiểu tiên nữ không cần trốn, chúng ta vào phòng hàn huyên một chút." Lưu Hồng áp sát, đưa Ân Ôn Kiều vào gian phòng nghỉ bên cạnh thư phòng.

"Tiểu tiên nữ, hai huynh đệ ta phí bao công sức giết hai tên kia là vì ai chứ?

Chẳng phải vì muốn có được nàng sao?

Chúng ta sẽ không làm nàng đau, nhưng với tiền đề là nàng phải nghe lời!" Lý Bưu vừa dứt lời, Lưu Hồng liền phụ họa: "Phải đó, nàng có chống cự cũng không thoát khỏi lòng bàn tay huynh đệ ta đâu, đằng nào cũng thế, chi bằng thỏa hiệp cho chúng ta đỡ tốn công." Lúc này, tận mắt thấy trượng phu bị sát hại, Ân Ôn Kiều hoàn toàn im lặng.

Nàng hiểu chúng nói đúng, có vùng vẫy cũng vô ích, vừa rồi nàng đã thử nhưng không cách nào trốn thoát.

Ân Ôn Kiều ngẩng đầu nhìn chúng rồi lại cúi xuống, sự im lặng

kéo dài khiến Lý Bưu mất kiên nhẫn định lên tiếng đe dọa thì nàng đột ngột lên tiếng trước.

Nàng quyết định thỏa hiệp.

Chương 260

Thạch Trung Ngọc không còn nữa, nàng không thể trốn thoát, nếu cứ dây dưa làm mất kiên nhẫn của chúng, vạn nhất chúng nổi điên giết luôn cả nàng thì đứa con sẽ mất mẹ.

Vì con, nàng phải nhẫn nhục chịu đựng.

"Được, ta đồng ý, nhưng ta có một điều kiện, các ngươi phải đảm bảo không được giết ta!" Trên thiên đình, Doanh Chính và Từ Chí đang dùng Thông Thiên Kính quan sát mọi chuyện.

Họ chỉ có thể đứng nhìn mà không thể can thiệp.

Kim Thiền Tử phải trải qua kiếp nạn này, nếu tự ý giúp đỡ sẽ ảnh hưởng đến quá trình trưởng thành của hắn, mọi chuyện sẽ bị thay đổi, hậu quả đó vô cùng lớn, không cần thiết phải gánh chịu.

Ân Ôn Kiều vừa dứt lời, chưa đợi Lý Bưu lên tiếng, Lưu Hồng đã tự ý đồng ý: "Tất nhiên rồi, huynh đệ ta thương xót còn không kịp, sao nỡ giết nàng chứ?

Nhìn chúng ta giống hạng người tàn bạo lắm sao?" Lưu Hồng vừa nói xong liền bị Lý Bưu tát một cái đau điếng.

"Đại ca, đánh đệ làm gì!

Đệ nói sai sao!

Không lẽ huynh muốn giết tiểu tiên nữ!

Đệ là người đầu tiên không đồng ý!" Lý Bưu phát cáu vì sự ngu ngốc của Lưu Hồng, gã không buồn nói với hắn nữa mà quay sang Ân Ôn Kiều: "Tiểu tiên nữ, yên tâm, huynh đệ ta tuyệt đối không giết nàng, nhưng về sau thế nào thì ta không dám hứa chắc.

Nếu dám bỏ trốn thì cứ đoán xem hậu quả thế nào, ta bảo đảm nàng sẽ không thích cảm giác đó đâu, ha ha ha." Ân Ôn Kiều lạnh lùng nhìn hai kẻ điên trước mặt như nhìn hai gã hề.

Lúc này nàng đứng ở góc độ người ngoài quan sát cuộc đối thoại giữa hai huynh đệ chúng, hoàn toàn không để lời đe dọa của Lý Bưu vào mắt.

Phản ứng này chọc giận Lý Bưu, gã trực tiếp bóp cổ nàng: "Đừng có nghĩ đến chuyện chạy trốn, cũng đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta, mạng nàng nằm trong tay ta!

Ta không giết nàng nhưng có cách khiến nàng sống không bằng chết, cùng lắm là bán vào lầu xanh, chắc cũng được giá lắm đấy." Trạng thái của Lý Bưu lúc này trông không khác gì kẻ điên, ngay cả Lưu Hồng ở bên cạnh lâu ngày cũng thấy sợ, huống chi Ân Ôn Kiều là một nữ tử yếu đuối.

Sau đó, Lưu Hồng nóng lòng đẩy nàng vào gian phòng nghỉ của Thạch Trung Ngọc để chiếm đoạt nàng.

Hai tên này ban đầu không biết Ân Ôn Kiều đã mang thai, sau khi biết chuyện, Lưu Hồng lập tức nổi khùng, đòi giết luôn đứa trẻ.

"Đại ca, đệ tức không chịu nổi!

Hay huynh đệ ta đi giết luôn đứa bé kia đi?" Lưu Hồng vẫn còn sợ vẻ mặt lúc nãy của Lý Bưu nên giọng điệu có phần dò xét.

"Hử?

Bây giờ không sợ nữa à?

Lúc giết tên thư đồng kia ai là người thấy tội nghiệp?

Giờ không thấy đứa trẻ kia đáng thương sao?

Đứa bé nhỏ như vậy mà ngươi cũng xuống tay được?" Lý Bưu

mỉa mai, Lưu Hồng nghe ra nhưng cũng chẳng còn cách nào, vì mọi chuyện đều do Lý Bưu quyết định.

"Ái chà đại ca, chuyện đó khác.

Đứa bé đó phải chết, nếu không đệ không cam lòng." Thực ra khi biết có đứa trẻ, Lý Bưu cũng đã định giết nó, lời vừa rồi chỉ là để thử xem Lưu Hồng có mềm lòng mà làm hỏng việc hay không.

"Được rồi, một đứa trẻ thôi mà, muốn giết thì giết, nhưng đừng gấp gáp bây giờ, kẻo lúc đó lại nương tay, đó là tác phong của ngươi mà." "Hắc hắc, đại ca, đệ hứa lần này sẽ không thế nữa." Hai tên ác đồ đã định đoạt mạng sống của đứa bé, mà Ân Ôn Kiều đứng ngay phía sau đã nghe không sót một chữ nào.

Lúc này, tâm trí nàng chỉ còn lại sự bàng hoàng và sợ hãi tột độ.

Ân Ôn Kiều không dám có bất kỳ phản ứng nào, nàng phải giả vờ như không nghe thấy.

Nếu Lý Bưu và Lưu Hồng biết nàng đã nghe thấy, những ngày sau đó sẽ càng tồi tệ hơn, chúng có thể sẽ ra tay giết đứa trẻ ngay lập tức.

Ân Ôn Kiều rụng rời ngã xuống đất.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, nàng chứng kiến trượng phu bị giết, vì con mà phải nhẫn nhục thỏa hiệp, nhưng giờ đây ngay cả đứa con cũng trở thành mục tiêu của hai tên điên này.

Nàng phải làm sao?

Rõ ràng biết chúng sắp ra tay với con mình nhưng lại không thể làm gì, thậm chí còn phải che giấu cảm xúc, kiểm soát từng cử chỉ để chúng không phát giác.

Là một người vợ, nàng đã bất lực nhìn chồng bị giết; nhưng là một người mẹ, khi biết con mình sắp gặp nguy hiểm, nàng không thể

ngồi chờ chết.

Chương 261

Trước đây nàng thỏa hiệp là vì con, giờ con gặp nguy hiểm, nàng không thể coi như không có chuyện gì xảy ra.

Đúng là phụ nữ vốn yếu mềm, nhưng làm mẹ thì sẽ trở nên kiên cường.

"Tiểu tiên nữ, hai ngày nay biểu hiện của nàng khiến huynh đệ ta rất hài lòng, hy vọng cứ tiếp tục phát huy.

Hôm nay chúng ta có việc phải ra ngoài, lúc về mong là vẫn thấy bộ dạng xinh đẹp này, nếu không hậu quả thế nào nàng biết rồi đấy." Một ngày nọ, Lý Bưu và Lưu Hồng chuẩn bị đầy đủ vũ khí để ra ngoài làm việc gì đó, trước khi đi Lý Bưu lại thốt ra những lời khiến Ân Ôn Kiều buồn nôn.

Tay gã còn không yên phận vuốt ve khuôn mặt nàng, thậm chí lướt xuống trước ngực.

Ân Ôn Kiều chán ghét quay đi, nàng biết nếu để gã thấy vẻ mặt này gã sẽ lại nổi trận lôi đình, lúc đó kế hoạch chạy trốn sẽ đổ bể.

Vì con, nàng phải nhẫn nhịn.

Lý Bưu biết nàng không thích nhưng gã lại lấy đó làm thú vui, nếu không phải hôm nay có việc gấp, gã sẽ không dừng lại dễ dàng như thế.

"Được rồi đại ca, đừng sờ tiểu tiên nữ nữa, chúng ta phải đi thôi, muộn mất." Lưu Hồng đứng bên cạnh thấy đỏ mắt nhưng không dám làm gì, chỉ thúc giục Lý Bưu.

"Được rồi, đi thôi, tiểu tiên nữ chờ ta về nhé." Sau khi chắc chắn hai tên đó đã rời đi, Ân Ôn Kiều lập tức chạy vào phòng thu dọn đồ

đạc cần thiết.

Đồ đạc không nhiều nên thu dọn rất nhanh, nhưng khi nàng chuẩn bị chạy trốn thì bên ngoài vang lên tiếng bước chân, nàng vội giấu hành lý rồi chui vào trong chăn.

"Ái chà, đại ca đúng là hay quên, lại phải quay về lấy đồ.

Á, tiểu tiên nữ ngủ rồi sao?

Tiếc quá, định vào ôm một cái cho bõ công, thôi đi nhanh kẻo muộn." Ân Ôn Kiều nghe tiếng Lưu Hồng thầm cảm thấy may mắn vì đã kịp trốn, nếu không lại là một trận tai họa.

Nàng chờ thêm một lúc để chắc chắn chúng đã đi xa rồi mới mang hành lý bỏ trốn.

Sau nhiều ngày bôn ba, Ân Ôn Kiều cuối cùng cũng về tới phủ Thừa tướng.

Giây phút nhìn thấy cổng phủ, sợi dây thần kinh căng thẳng bấy lâu mới được thả lỏng.

Vệ binh canh cổng trông thấy tiểu thư đứng ngẩn ngơ liền lên tiếng: "Tiểu thư?

Chẳng phải người đã đi Giang Châu rồi sao?

Đã về đến nhà rồi sao không vào còn đứng đó làm gì?

Mau vào đi thôi." Nhưng Ân Ôn Kiều như không nghe thấy, nàng vẫn đứng lặng nhìn phủ Thừa tướng, mãi đến khi vệ binh gọi lần thứ hai mới giật mình tỉnh lại.

Tin nàng trở về nhanh chóng truyền đến tai Ân Khai Sơn, ông lập tức ra đón con gái.

"Ôn Kiều về rồi sao?

Đâu rồi, mau đưa ta đi đón!

Nghe nói chuyện ở Giang Châu được xử lý rất tốt, Quang Nhị (Thạch Trung Ngọc) được bá tính yêu mến lắm.

Mau lên, đừng để con rể và Ôn Kiều phải chờ lâu.” Ân Khai Sơn vừa nói vừa thúc giục nha hoàn, ông không ngờ Ân Ôn Kiều lại về sớm như vậy.

Thực ra nàng định về viện của mình tắm rửa chỉnh đốn lại rồi mới đi gặp cha, vì bộ dạng hiện tại của nàng thực sự quá nhếch nhác.

“Ôn Kiều!

Ha ha ha, sao con về sớm thế?

Á, sao người ngợm lại thế này, có kẻ bắt nạt con sao?

Mau vào phòng đi.” Ân Khai Sơn vừa thấy con gái liền nhíu mày, con gái cưng đi Giang Châu một chuyến sao lại thành ra nông nỗi này?

Ông vội kéo nàng vào trong phòng.

Biểu hiện của Ân Ôn Kiều lúc này rất đờ đẫn, nàng không trả lời câu hỏi của cha mà chọn cách im lặng.

Về đến phòng của mình, nàng mới nhìn Ân Khai Sơn nói: “Được rồi cha, cha yên tâm đi, con gái cha là tiểu thư phủ Thừa tướng, ai dám bắt nạt chứ?

Chỉ là trên đường xảy ra chút ngoài ý muốn nên mới nhếch nhác thế này thôi.

Chương 262

Cha để con tắm rửa rồi sẽ kể rõ mọi chuyện cho cha nghe.

Thôi cha ra ngoài đi, người con hôi lắm rồi.” Nàng cố ý lảng tránh để Ân Khai Sơn không chú ý sâu vào chuyện đó, rồi đuổi hết mọi người ra ngoài, chỉ để lại một nha hoàn thân cận hầu hạ.

Nàng chưa nói ra sự thật không phải vì muốn giấu, mà vì chưa đến lúc thích hợp.

Thạch Trung Ngọc đã chết, một người lớn như vậy không thể biến mất không dấu vết, chỉ là nàng muốn trì hoãn thêm chút nào hay chút nấy.

Sau khi chuẩn bị xong, nàng đi thăm đứa con.

Thấy con bình an, tảng đá trong lòng nàng mới tạm thời hạ xuống, nhưng Ân Khai Sơn đã nảy sinh nghi ngờ.

“Ôn Kiều, nói thật cho cha biết, sao Thạch Trung Ngọc không về cùng con?” Ân Ôn Kiều đã chuẩn bị sẵn lời đối phó: “À, Quang Nhị ấy ạ, việc ở Giang Châu chưa xong hẳn nên chàng phải ở lại thêm vài ngày.

Con thực sự không chịu nổi điều kiện ở đó nên về trước, con còn phải lo cho đứa bé nữa mà.” Ân Ôn Kiều đã tính toán kỹ, ít nhất khi bị hỏi nàng sẽ không ấp úng.

Nàng biết Ân Khai Sơn là người lăn lộn trên triều đình nhiều năm, nếu nói dối vụng về chắc chắn sẽ bị ông nhìn thấu ngay.

Lời giải thích của nàng nghe cũng khá hợp lý, Ân Khai Sơn biết Giang Châu gian khổ, thương con thương cháu nên không thấy có vấn đề gì lớn.

Nhưng ông vẫn không tin Ân Ôn Kiều lại để Thạch Trung Ngọc ở lại đó một mình, vẻ mặt lúc nàng bước vào phủ hoàn toàn không đúng.

"Để ta đi tra xem sao?

Ôn Kiều, từ khi nào con học được cách lừa dối cha thế?

Từ nhỏ tới lớn con chưa từng gạt ta." Thấy cha nghiêm giọng, Ân Ôn Kiều bắt đầu căng thẳng, sự thất vọng trong mắt ông khiến nàng sụp đổ.

Từ lúc chồng bị giết đến nay, nàng luôn cố nén nỗi đau, sống bằng niềm tin phải bảo vệ con.

Lúc này, trước mặt cha, mọi sự cứng cỏi ngụy trang bấy lâu tan biến sạch.

Ân Khai Sơn nhận ra điều bất thường, lập tức đuổi hết kẻ hầu người hạ ra ngoài.

Ân Ôn Kiều ôm chầm lấy cha mà khóc nức nở.

Nàng kể lại toàn bộ sự việc, từ lúc ở Giang Châu chứng kiến Thạch Trung Ngọc bị giết, đến khi nhẫn nhục tìm cơ hội bỏ trốn về đây.

Kể ra được hết, nàng thấy nhẹ lòng hơn, nhưng Ân Khai Sơn thì vô cùng phẫn nộ.

Con gái ông sao có thể bị sỉ nhục như vậy?

Lại còn chuyện hai tên cướp dám giết chết Tân khoa Trạng nguyên, người đang được Hoàng thượng sủng ái!

Ân Khai Sơn thề phải giết chết Lý Bưu và Lưu Hồng.

Phía bên kia, hai tên kia cũng phát hiện Ân Ôn Kiều đã trốn mất.

Lý Bưu điên tiết mắng Lưu Hồng: "Đề phòng vạn lần cuối cùng

vẫn để nàng chạy mất!

Đồ lợn ngu ngốc, ta đã bảo phải khóa cửa lại mà ngươi không nghe, cứ đòi cho nàng chút không gian, giờ thì hay rồi, người mất tích luôn rồi!" Trước cơn thịnh nộ của Lý Bưu, Lưu Hồng không dám cãi, đợi gã hạ hỏa mới lí nhí: "Khóa nàng trong phòng cũng không ổn mà, đệ đâu có ngờ nàng lại biết trèo tường." Cả hai im lặng một hồi, Lý Bưu mới lạnh lùng nói: "Đằng nào nàng cũng chạy rồi, chi bằng làm một lần cho xong, giết luôn đứa bé kia đi!" Lưu Hồng đồng ý, cả hai bắt đầu dò hỏi đường tìm về phủ Thừa tướng.

Sau một ngày mệt mỏi, Ân Ôn Kiều về phòng ngủ nhưng nàng luôn giữ con bên cạnh không rời nửa bước.

Khoảng thời gian sống cùng hai tên điên kia giúp nàng hiểu chúng cố chấp đến mức nào, nàng biết chắc chắn chúng sẽ truy đuổi đến đây.

Dù phủ Thừa tướng canh gác cẩn mật nhưng không gì là tuyệt đối, thực lực của hai tên đó cũng không tầm thường, nếu không chúng đã chẳng thể lẻn vào phủ giết người một cách im lặng như thế.

Sự đề phòng của nàng khiến Ân Khai Sơn cũng phải chú ý.

Đêm đó, trong khi Ân Ôn Kiều đã ngủ, Lý Bưu và Lưu Hồng đã lảng vảng ngoài cổng phủ Thừa tướng.

Chúng không ra tay ngay mà quan sát quy luật ra vào của phủ để tìm sơ hở.

Sau vài ngày theo dõi, chúng quyết định hành động.

Những ngày này Ân Ôn Kiều luôn cảm thấy bồn chồn, nàng phái thêm người canh giữ phòng của Kim Thiền Tử, bản thân cũng thường xuyên lui tới kiểm tra.

"Đại ca, chúng ta chờ thế là đủ rồi, tình hình nắm rõ cả rồi, tối nay

ra tay đi.

Chương 263

Không trừ khử đứa bé đó để không yên lòng." Lưu Hồng thúc giục, và lần này Lý Bưu không ngăn cản nữa: "Được, tối nay hành động, đừng có làm hỏng việc." Đêm xuống, hai tên hắc y lẻn vào phủ, né tránh lính canh và tìm đến phòng Kim Thiền Tử.

Chúng không ngờ lính canh ở đây còn đông hơn ở cổng chính.

Lý Bưu kéo Lưu Hồng ra sân bên cạnh, gã nhớ hôm qua nghe nha hoàn nói có một ô cửa sổ bị hỏng chưa kịp sửa.

Chúng vòng quanh phòng và tìm thấy đúng ô cửa sổ đó, Lý Bưu nhảy vào trước, Lưu Hồng theo sau.

Đúng lúc chúng chuẩn bị ra tay với đứa bé thì Ân Ôn Kiều xuất hiện ở cửa.

"Dừng tay!

Lũ điên các ngươi!

Một đứa trẻ nhỏ thế này mà cũng không tha sao?

Đây là phủ Thừa tướng!

Người đâu, có trộm!" Ân Ôn Kiều hét lên khi thấy ánh mắt độc ác của chúng nhắm vào con mình.

Giọng nàng run rẩy nhưng đầy khí thế.

Vệ binh bên ngoài nghe tiếng lập tức xông vào.

Lý Bưu và Lưu Hồng thấy tình hình bất lợi liền nhanh chóng thoát ra ngoài qua cửa sổ.

"Đứng ngây ra đó làm gì!

Đuổi theo!

Có tặc!" Ân Ôn Kiều ôm lấy con, hét về phía vệ binh.

Nàng hối hận vì đã cùng Thạch Trung Ngọc đi Giang Châu, nếu không mọi chuyện đã chẳng tồi tệ thế này.

Một lát sau, vệ binh trở về báo không đuổi kịp.

Kết quả này không nằm ngoài dự đoán của nàng, vì nàng biết thực lực của chúng.

"Xin lỗi tiểu thư, là thuộc hạ vô năng để người và tiểu công tử gặp nguy hiểm, thuộc hạ xin nhận phạt." "Bỏ đi, tiếp tục canh giữ.

Các ngươi phải biết chúng xảo quyệt thế nào.

Sau này căn phòng này phải canh gác toàn diện, ô cửa sổ kia mau chóng cho người sửa lại." Ân Ôn Kiều quay sang vỗ về Kim Thiền Tử đang sợ hãi.

Sau chuyện này, một ý nghĩ lóe lên trong đầu nàng: Phải đưa con đi nơi khác, ở cạnh nàng lúc này chỉ có nguy hiểm.

Đứa bé còn quá nhỏ, không thể tiếp tục trải qua những chuyện thế này được.

Nàng bắt đầu bàn tính nơi nào an toàn nhất để gửi con, và chuyện này không thể để ai biết.

Ngày hôm sau, nàng âm thầm bế con ra ngoài, cắn ngón tay viết một bức huyết thư.

Nàng bế con đến bờ sông, lòng đau như cắt.

"Con yêu, con đi trốn đi, đợi sau này lớn lên mẹ nhất định sẽ đi tìm con.

Yên tâm, mẹ không bỏ con đâu, chỉ là ở cạnh mẹ không an toàn.

Mẹ đã mất cha con rồi, không thể mất thêm con nữa.” Nói đoạn, nàng bật khóc nức nở.

Từ ngày chồng bị giết, nàng chưa có ngày nào bình yên, lúc nào cũng sống trong lo sợ.

Sức khỏe và tinh thần của nàng đã kiệt quệ.

Ngồi bên bờ sông lúc trời còn mờ sáng, nàng khóc không thành tiếng.

Chuyến đi Giang Châu đúng là bước ngoặt nghiệt ngã của đời nàng.

Nàng nghĩ mình phải để lại một dấu vết trên người con để sau này còn nhận mặt.

Chương 264

Thế là nàng cắn đứt một ngón chân nhỏ của con, đặt con vào nôi tre, để bức huyết thư vào trong rồi dùng mười một viên đá nhỏ đè lên để gió không thổi bay.

Dù không nỡ nhưng nàng phải đi ngay trước khi nha hoàn phát hiện.

Nếu Ân Khai Sơn biết chuyện sẽ phái người đi tìm, lúc đó hai tên điên kia sẽ biết và mọi cố gắng của nàng sẽ đổ sông đổ biển.

Nhìn chiếc nôi trôi theo dòng nước cho đến khi biến mất hẳn, nàng mới lùi lại, chắp tay cầu nguyện con sẽ gặp được người tốt, không cần giàu sang, chỉ cần được yêu thương là đủ.

Tại chùa Kim Sơn, Phương trượng đang răn dạy một tiểu tăng: "Vào chùa bao lâu rồi mà tu hành vẫn thế sao?

Ngay cả việc quét rác cũng đùn đẩy cho sư đệ?

Nếu hôm nay ta không đến xem thì ngươi định thế nào?" Tiểu tăng thấy Phương trượng nổi giận liền vội vàng nhận lỗi: "Con không dám, có Phương trượng ở đây con sao dám chứ.

Đây là lần đầu con phạm lỗi mà, con hứa sẽ không tái phạm đâu, người bớt giận." Phương trượng lạnh lùng nói: "Hừ, lời của Pháp Minh sao tin được?

Mau xuống núi kiếm củi đi." Tiểu tăng tên Pháp Minh này vốn tính nghịch ngợm, thường xuyên bị phạt.

Hắn xuống núi đến bên bờ sông thì nghe thấy tiếng trẻ con khóc.

"Chuyện lạ nha, vừa bị phạt giờ lại thấy thứ gì đó trôi trên sông, lại còn có tiếng trẻ con khóc, không lẽ có ma?

Không đúng, ban ngày làm gì có ma.” Pháp Minh lẩm bẩm rồi đi tới xem.

“Di, là một chiếc nôi, bên trong không lẽ là...

Trời đất!

Thật là một đứa trẻ!

Phải cứu ngay mới được.” Pháp Minh tuy ham chơi nhưng bản tính lương thiện.

Hắn chẳng ngại ướt áo, lội xuống sông đưa chiếc nôi lên bờ.

Đứa bé khóc dữ dội, hắn dỗ dành một hồi không được liền đọc bức huyết thư.

Hiểu ra sự tình, hắn vội bế đứa bé chạy về chùa.

“Tiểu gia hỏa, sao mà đáng thương thế, cha mất mẹ lìa xa, xem ra số con còn khổ hơn ta rồi, hai ta đúng là đồng bệnh tương liên.” Về đến chùa, hắn hét lớn: “Phương trượng!

Phương trượng mau xem đứa bé này, nó cứ khóc mãi thôi!” Phương trượng bước ra, bảo hắn đưa đứa bé vào trong.

Sau khi nghe Pháp Minh kể lại và xem bức huyết thư, ông nhìn đứa bé rồi nói: “Chắc là nó đói rồi, đi lấy chút sữa dê đi.

Đứa trẻ này thật đáng thương, hãy để nó ở lại chùa đi.

Lúc con tìm thấy nó đang trôi trên sông sao?

Vậy... chi bằng gọi nó là Giang Lưu đi?” Thời gian thấm thoát thoi đưa, mười tám năm đã trôi qua.

Giang Lưu giờ không còn là đứa trẻ khóc nhè trôi trên sông nữa mà đã trưởng thành.

Một ngày nọ, Pháp Minh cùng Giang Lưu lên núi đốn củi.

“Này Giang Lưu, gọi ta một tiếng ca ca đi?” Pháp Minh nói, nhưng Giang Lưu chỉ đáp lại đầy lý lẽ: “Tại sao phải gọi là ca ca?

Chẳng phải là sư huynh sao?

Tuy sư huynh cũng giống huynh trưởng nhưng không phải ca ca, hai cách gọi khác nhau mà.” “Ái chà, xem kìa, là ta nhặt đệ về, cũng là ta bế đệ vào chùa mà.

Nếu không có ta, chắc đệ chết lâu rồi, gọi một tiếng ca ca cũng đâu có quá.” Pháp Minh định thuyết phục thêm thì một tiểu tăng chạy đến báo Phương trượng gọi hai người đến đại điện.

Tại đại điện, Phương trượng nhìn Giang Lưu bằng ánh mắt nghiêm túc: “Giang Lưu, ta hỏi con một câu, hãy trả lời thật lòng.” “Vâng, xin Phương trượng cứ hỏi.” “Con đã trưởng thành, nay đã đến tuổi nhược quan, ta đại diện chùa Kim Sơn hỏi con, con có nguyện ý xuống tóc tu hành không?” Giang Lưu không chút do dự: “Giang Lưu nguyện ý.” Đối với hắn, chùa Kim Sơn là nhà, không ở đây thì đi đâu?

Sau khi xuống tóc, Phương trượng ban cho hắn pháp danh: “Giang Lưu, sau này pháp hiệu của con là Huyền Trang.” “Huyền Trang tạ ơn Phương trượng.” Từ nay, hắn không còn là đứa trẻ bị bỏ rơi tên Giang Lưu nữa, mà là tăng nhân Huyền Trang của chùa Kim Sơn.

Phương trượng hỏi tiếp: “Huyền Trang, nay con đã trưởng thành, có tò mò về thân thế của mình không?” Huyền Trang im lặng, sau đó Phương trượng mới kể về xuất thân của hắn là con trai tiểu thư phủ Thừa tướng, và đưa cho hắn bức huyết thư năm xưa.

Chương 265

Xem xong huyết thư, Huyền Trang không cầm được nước mắt.

“Thế nào?

Muốn báo thù không?” Phương trượng hỏi.

Huyền Trang kiên định gật đầu: “Đệ tử Huyền Trang phát thệ nhất định phải báo thù.” “Được, ta sẽ hỗ trợ con, còn kết quả thế nào phải xem tạo hóa của con.” Trên đường đến phủ Thừa tướng, Huyền Trang rất bồn chồn, không biết sau mười tám năm mẫu thân có còn nhớ mình không.

Đến cổng phủ, hắn bị vệ binh ngăn lại.

“Người phương nào?

Đến phủ Thừa tướng có việc gì?” “Bần tăng pháp hiệu Huyền Trang, đến từ chùa Kim Sơn, xin thí chủ bẩm báo với Thừa tướng và tiểu thư, rằng đứa trẻ bị bỏ rơi năm xưa đã trở về.” Vệ binh bán tín bán nghi vào bẩm báo.

Ân Ôn Kiều nghe tin lập tức chạy ra.

Vừa thấy Huyền Trang, nàng đã cảm nhận được một sự thân thiết kỳ lạ.

“Ngươi... ngươi nói mình là đứa trẻ năm xưa?” “Bần tăng có bức huyết thư mẹ để lại năm đó.” Huyền Trang dâng bức thư ra.

Lúc này Ân Khai Sơn cũng bước tới, dù bị lừa nhiều lần nhưng nhìn thấy bức thư và dáng vẻ của Huyền Trang, ông bắt đầu tin tưởng.

Sau khi nghe Huyền Trang kể lại việc được cứu ở bờ sông, Ân Ôn

Kiều không kìm được xúc động ôm chầm lấy con: “Cha, đúng là con của con rồi!” “Nương, vậy còn hai kẻ giết cha đâu?” Huyền Trang hỏi.

“Hai tên đó đã chết lâu rồi.

Năm xưa khi ngoại công biết chuyện đã phái năm vạn binh mã truy bắt và xử tử chúng ngay lập tức.” Sau mười tám năm, gia đình cuối cùng cũng được đoàn tụ.

Huyền Trang khi biết được kết cục của Lưu Hồng và Lý Bưu, trong lòng không hề có chút đồng tình nào.

Dù quanh năm phụng sự thần Phật, lý ra khi thấy hai mạng người biến mất thảm liệt như thế nên tiến hành cầu nguyện siêu độ, nhưng kẻ giết cha mình, mối thù giết cha ấy vốn không đội trời chung.

Ân Ôn Kiều, Ân Khai Sơn và Huyền Trang ba người sau khi nhận ra nhau đã ôm chầm lấy nhau.

Đầu tiên là Ân Ôn Kiều kích động ôm chặt lấy Huyền Trang, sau đó Ân Khai Sơn cũng tiến lại gần, muốn gia đình ba người hảo hảo chung sống.

Thế nhưng việc tìm lại được người thân mang đến niềm vui và hưng phấn, đồng thời cũng mang theo chút lạc lõng nho nhỏ.

Cái gọi là một nhà đoàn viên thì phải có đầy đủ thành viên, Thạch Trung Ngọc không có ở đây thì căn bản không phải chân chính đoàn viên.

Hiện tại Ân Ôn Kiều, Huyền Trang cùng với Ân Khai Sơn tuy ở đây, nhưng đáng tiếc Thạch Trung Ngọc lại không thể cùng Huyền Trang nhận nhau.

Ân Ôn Kiều không thể làm bạn với Huyền Trang trưởng thành, mà Thạch Trung Ngọc hựu hà thường không phải như thế?

Mạng sống của y đã dừng lại ở mười tám năm trước, cái đêm sau khi xử lý xong việc ở Giang Châu và đưa Ân Ôn Kiều đi chơi.

Dù sau đó hai kẻ kia cũng phải chịu trừng phạt, bách tính cũng đều tiếc nuối cho vị tân khoa trạng nguyên tuổi trẻ tài cao, nhưng Thạch Trung Ngọc đã chết, đối với Ân Ôn Kiều mà nói, những thứ đó căn bản không bù đắp được gì.

Hai kẻ đó chết là đáng đời, sự tiếc nuối của bách tính càng không thể khiến người chết sống lại.

Lúc này tại Thiên Đình, cảnh tượng một nhà "đoàn viên" vừa khéo bị Từ Chí nhìn thấy, khi đó ván cờ với Doanh Chính cũng đã hạ xong.

Từ Chí nhìn Doanh Chính nói: "Thế nào?

Hạ tiếp không?" Một ván này vẫn là Từ Chí thắng, đối diện với câu hỏi của Từ Chí, Doanh Chính vẫn mặt không cảm xúc, nhàn nhạt mở miệng: "Phụng bồi đến cùng." Thế là một ván cờ mới lại bắt đầu, lần này Doanh Chính giành tiên hạ trước một quân, nhìn bàn cờ với vẻ mặt như đang suy tư nên hạ chỗ nào.

Dáng vẻ đó giống như thật sự đang gặp khó khăn, thật sự đang suy tư, nhưng đáng tiếc tâm tư thực sự của Từ Chí lại không ở trên bàn cờ, Từ Chí đã phân ra một phân thân đến chỗ Long Vương.

Lúc này Long Vương đang xử lý những sự vụ rườm rà, bỗng nhiên Quan Âm đại sĩ xuất hiện trước mặt, khiến lão tưởng mình phạm lỗi hoặc thuộc hạ phạm lỗi. "Oa, gió nào thổi Quan Âm đại sĩ đến đây vậy, mời ngồi." Phân thân của Từ Chí thấy thế không nói gì chỉ mỉm cười ngồi vào chỗ Long Vương chuẩn bị. "Lão Long à, Quan Thế Âm ta vốn vô sự bất đăng tam bảo điện, lần này có việc mới đến tìm ngươi." Từ Chí thấy Long Vương không có phản ứng gì nên cũng không dài dòng, đi thẳng vào vấn đề. "Vậy ta nói thẳng luôn, ta có một người vì vài chuyện mà chết, ta có thể khiến y phục sinh, cho nên..."

Long Vương nghe lời này liền thở phào một cái, chỉ cần không phải xảy ra chuyện là tốt rồi.

Lão cũng là người minh bạch, Quan Thế Âm muốn phục sinh người thì chắc chắn không thể hỏi nhiều, thế là không hỏi gì mà trực tiếp đáp ứng.

Chương 266

"Chuyện của Quan Âm đại sĩ ta có thể không giúp sao?

Được rồi, muốn phục sinh ai cứ bảo ta một tiếng, bảo đảm làm tốt." Từ Chí thấy thế cũng yên tâm, năng lực làm việc của Long Vương hắn biết rõ, giao việc cho Long Vương là yên tâm nhất.

Long Vương bên này đã định đoạt xong việc của Ân Ôn Kiều.

Phân thân Quan Thế Âm của Từ Chí thừa dịp Ân Ôn Kiều đang ngủ đã báo mộng, nói cho nàng biết Thạch Trung Ngọc sẽ phục sinh. "Ai?" Trong mộng, Ân Ôn Kiều khi nhìn thấy Quan Âm đại sĩ thì đầy mặt nghi hoặc, Từ Chí không trả lời câu hỏi của nàng mà chỉ nhắc lại việc Thạch Trung Ngọc sẽ phục sinh.

Ân Ôn Kiều khi tỉnh lại vào ngày thứ hai vẫn luôn suy nghĩ về chuyện trong mộng tối qua.

Tuy rằng người đó không nói mình là ai, nhưng từ ngoại hình thì không khó nhận ra đó là Quan Thế Âm.

Trước đây từng nghe cha nói, lúc trước khi mang thai Huyền Trang, Quan Thế Âm đã báo mộng cho cha nói sẽ có con, cha sẽ được làm ông ngoại.

Sau khi biết mình mang thai Huyền Trang, nàng cũng thường xuyên cùng Thạch Trung Ngọc và Ân Khai Sơn lên chùa thắp hương.

Cho nên chỉ cần nhìn ngoại hình là có thể đoán được người nói chuyện trong mộng tối qua là Quan Âm đại sĩ.

Nếu thần tiên đã nói như vậy, hơn nữa trước đó lời nói của ngài lại linh ứng như thế, vậy Thạch Trung Ngọc thật sự sẽ sống lại!

Trong phút chốc tâm tình của Ân Ôn Kiều trở nên tốt hơn nhiều,

sau khi nhanh chóng sửa soạn một phen, nàng lập tức chạy đến thư phòng tìm Ân Khai Sơn, không kịp chờ đợi muốn chia sẻ chuyện này với ông. "Cha, con gái có chuyện đại hỷ muốn nói với người!

Người đoán xem." Ân Ôn Kiều vừa vào thư phòng đã chạy về phía Ân Khai Sơn, dùng tay ôm lấy tay ông, vui vẻ giống như một thiếu nữ vừa độ tuổi cập kê. "Ồ?

Chuyện tốt gì mà khiến Ôn Kiều của ta vui vẻ như vậy?

Nói ra để cha cũng cao hứng theo." Ân Ôn Kiều vốn cũng không định để Ân Khai Sơn đoán, thế là đem chuyện tối qua nói ra: "Tối hôm qua Quan Âm đại sĩ báo mộng cho con, Quang Nhị sẽ phục sinh!

Quang Nhị sẽ phục sinh đấy, cha!" "Hử?

Quan Âm đại sĩ?

Con chắc chứ?" Ân Khai Sơn nghe xong, chuyện khiến người ta có cháu bế thì Quan Âm đại sĩ có thể làm, nhưng chuyện khiến người chết sống lại, phá vỡ luân thường đạo lý này thì có chút kỳ quái.

Không đợi Ân Ôn Kiều lên tiếng lần nữa, ông đã nghe thấy một âm thanh. "Ôn Kiều!

Ôn Kiều!" Âm thanh này nghe một cái là biết âm thanh của Thạch Trung Ngọc, không thể sai được, Ân Ôn Kiều lập tức chạy ra sân. "Quang Nhị!

Thật sự... thật sự sống lại rồi!" Hai người vừa nhìn thấy đối phương liền ôm chầm lấy nhau.

Lúc này trong đầu Ân Ôn Kiều hiện lên cảnh tượng mười tám năm trước, Thạch Trung Ngọc đã dốc hết hơi tàn cuối cùng để nàng chạy đi.

Lúc này Ân Khai Sơn và Huyền Trang cũng nghe tiếng chạy ra, khi

nhìn thấy cảnh tượng hạnh phúc này, trong lòng cũng chỉ còn lại sự an ủi, vì như vậy một nhà mới thực sự đoàn tụ.

Nhưng cảnh đẹp chẳng kéo dài, không được mấy ngày Ân Ôn Kiều đã tự sát!

Tin tức như vậy khiến Thạch Trung Ngọc đau thương đến cực điểm.

Nguyên nhân Ân Ôn Kiều tự sát là do không chấp nhận được việc "một nữ thờ hai chồng".

Sau khi biết tin này, Ân Khai Sơn cả ngày u uất không vui, nhưng thân là Thừa tướng, ông phải điều tiết cảm xúc của mình cho thích hợp, vì bách tính đang cần ông.

Nhiên nhi Ân Ôn Kiều tự sát, người đau khổ nhất trong lòng chính là Huyền Trang.

Vừa mới nhận lại người thân được mấy ngày, khó khăn lắm cha mới sống lại, một nhà đoàn viên, vậy mà hiện tại mẹ lại tự sát, thậm chí y còn hoài nghi phải chăng vì sự xuất hiện của mình mới dẫn đến mọi chuyện xảy ra như vậy.

Nếu y không xuống núi nhận thân, mọi chuyện, tất cả mọi chuyện sẽ không phát sinh.

Chương 267

Thế nhưng hiện tại hối hận cũng chẳng ích gì, sau khi lo liệu xong hậu sự cho Ân Ôn Kiều, Huyền Trang bèn cáo biệt người thân của mình. "Cha, ông ngoại, hậu sự của mẹ đã lo xong, con cũng phải đi rồi." Thạch Trung Ngọc và Ân Khai Sơn nghe vậy vội vàng hỏi: "Con muốn đi đâu?

Không ở lại nhà sao?" Huyền Trang thấy dáng vẻ sốt sắng của hai người, trong lòng cảm thấy ấm áp, nhưng dù sao y cũng là một tăng nhân. "Con phải về chùa Kim Sơn, lần này xuống núi là để giải quyết tư sự, hiện tại mọi việc đã xong, con cũng có thể an tâm tu hành rồi." Huyền Trang tuy rằng vui mừng vì nhận lại người thân, cũng hạnh phúc vì người thân đối xử tốt với mình, nhưng lần này xuống núi chỉ là để giải quyết tư sự mà thôi, giải quyết xong thì phải về chùa Kim Sơn tu hành.

Từ sau lần xuống núi giải quyết gia sự đó, Huyền Trang nhất tâm nhất ý bắt đầu con đường tu hành của mình.

Trước khi xuống núi, Huyền Trang tuy rằng bên ngoài không biểu hiện ra, nhưng phương trượng biết nội tâm y luôn hy vọng được đoàn tụ với người thân.

Nội tâm y có chút phù táo, lúc đó phương trượng vẫn lo lắng vì thân thế của y.

Hiện tại Huyền Trang sau khi từ phủ Thừa tướng trở về, khí chất trên người đều thay đổi, đã có dáng vẻ mà một tăng nhân nên có, cả người cũng mang theo cảm giác nhìn thấu thế tục.

Giờ đây, việc Huyền Trang trở lại chùa Kim Sơn đã là chuyện của mấy năm trước rồi.

Mấy năm thời gian dường như không đổi, mà lại như đã thay đổi hết thảy.

Y vẫn là đệ tử được phương trượng yêu thương nhất, Pháp Minh vẫn bám lấy y như xưa, nhưng phương trượng lại đang già đi từng chút một.

Lúc này, trong hoàng cung. "Này, nghe gì chưa?

Hoàng thượng muốn vì tiêu tai mà cử hành một tràng đại pháp hội đấy!" "A!

Thế chẳng phải chúng ta lại có việc để bận sao?

Này, có khi nào giống như Thiên tượng sư nói, Hoàng thượng sẽ gặp một đại kiếp nạn, sau đó sẽ có Hoàng đế mới đăng cơ không?" Hai vị cung nữ đang nhỏ giọng nghị luận về tin tức nghe ngóng được. "Không muốn sống nữa hả!

Dám nói loại lời đó, nếu để người khác nghe thấy là bị chém đầu đấy!" Một vị cung nữ nghe thấy lời đó liền vội vàng bịt miệng vị cung nữ kia lại, thâm tâm sợ bị người khác nghe thấy. "Ái chà, lời của Thiên tượng sư ta có nói bừa đâu." "Thiên tượng sư là Thiên tượng sư, người ta thân phận tôn quý, đời đời sẽ không bị Hoàng đế sát hại, mạng của chúng ta không giống thế đâu, người ta tùy khẩu một câu là mạng mình mất tiêu rồi." Nói đoạn vị cung nữ đó thu dọn rồi rời đi, vị cung nữ còn lại thấy vậy cũng rời đi.

Vài ngày trước trong cung, Thiên tượng sư khởi bẩm đương kim Hoàng thượng, nói vận số quốc gia sắp gặp một tràng đại kiếp nạn, kiếp nạn này nếu không hóa giải thì Hoàng thượng sẽ bị ép thoái vị, sẽ có Hoàng đế mới đăng cơ.

Hoàng thượng nghe xong lập tức hoảng hốt, liền phân phó xuống dưới muốn tổ chức một tràng đại pháp hội để tiêu tai.

Việc chuẩn bị cho một pháp hội không phải ngày một ngày hai là có thể hoàn thành, vì thế cung nữ và thị vệ trong cung đều phân vân oán trách.

Hiện tại công tác chuẩn bị pháp hội đại bộ phận đã tương đối ổn thỏa, chỉ thiếu một vị cao tăng pháp lực cao cường làm chủ trì.

Chùa Kim Sơn không chỉ được bách tính yêu mến, ngay cả một số hoàng thân quốc thích mỗi năm cũng đều đến thắp hương.

Loại chuyện này tự nhiên rơi xuống đầu phương trượng chùa Kim Sơn, nhưng hiện giờ phương trượng tuổi tác ngày một cao, nên muốn nhường cơ hội này cho đệ tử của mình.

Trong chùa Kim Sơn, ngoài phương trượng ra thì chỉ có Huyền Trang là có thể đảm nhận việc này.

Đây là việc cả chùa Kim Sơn đều công nhận.

Một ngày nọ, Huyền Trang được phương trượng gọi lên đại điện. "Huyền Trang, gần đây trong chùa truyền ngôn cũng không ít, ta lần này gọi con đến vì chuyện gì chắc con cũng đã biết rồi chứ." "Có phải về việc tham gia pháp hội không ạ?" Huyền Trang luôn tiềm tâm tu hành, không đi tìm hiểu chuyện khác, nhưng chuyện này truyền đi quá dữ dội, cộng thêm có Pháp Minh ở bên cạnh luôn lải nhải, muốn không biết cũng phải biết. "Đúng vậy, lần pháp sự này ta để con tham gia, lát nữa đi thu thập đồ đạc, ngày mai xuất phát." "Vâng, đệ tử cáo lui." Nói xong Huyền Trang lui ra khỏi đại điện, vừa ra khỏi cửa đại điện Pháp Minh đã sáp lại. "Thế nào?

Chuyện đi hoàng cung phải không?" "Phải." Khổ nỗi Pháp Minh cứ lải nhải mãi không thôi, cứ ở bên cạnh dặn dò đi đường cẩn thận.

Ngày hôm sau, Huyền Trang xuất phát.

Một ngày nọ, cao tăng ở một địa phương tổ chức một pháp hội,

mời các lộ cao tăng đắc đạo đều đến tham gia pháp hội này, hy vọng có thể đạt được một số lĩnh ngộ chân chính về đạo lý.

Sau một hồi lâu, đột nhiên trên đài có một vị cao tăng lên tiếng, vị cao tăng đó nói vài lời khách sáo trước rồi mới vào chủ đề trọng điểm.

Chương 268

Vị cao tăng đó nói: "Rất hoan nghênh mọi người đến nơi này tham gia pháp hội, nếu có chỗ nào bất tiện hoặc có yêu cầu gì thì hãy báo cho các tăng nhân khác." Vị cao tăng đó nói một tràng dài mới chuẩn bị vào trọng điểm, các cao tăng dưới đài đều vô cùng kỳ đãi chủ đề chính là gì?

Kết quả vị cao tăng đó muốn thôi cử bất kỳ một vị cao tăng nào đảm nhiệm chủ hành pháp sự, vị cao tăng đó hỏi: "Pháp hội lần này có ai muốn thôi cử cao tăng nào không?" Kết quả câu hỏi này khiến mọi người im lặng một lát, sau đó lại bắt đầu xôn xao, trường diện này làm sao để các cao tăng khác thôi cử được vị cao tăng có thể chủ hành pháp sự đây.

Nhưng những vị cao tăng đó dường như đã có nhân tuyển, bắt đầu thảo luận.

Một lúc sau có một vị cao tăng đứng dậy nói: "Ta thôi cử Huyền Trang đảm nhận chủ hành pháp sự." Vị cao tăng này vừa thôi cử Huyền Trang, tất cả mọi người bắt đầu xôn xao, thậm chí đại thanh hô: "Hảo!

Thôi cử Huyền Trang!

Thôi cử Huyền Trang!" Những loại lời như vậy.

Huyền Trang đại sư thong thả bước lên đài, quả nhiên các cao tăng đó cũng bắt đầu tán thưởng, người dưới đài cũng đột nhiên yên tĩnh lại nghe Huyền Trang đại sư giảng giải diệu kinh.

Sau khi Huyền Trang đại sư giảng xong diệu kinh, pháp hội hôm nay coi như xong một đoạn lạc, vốn dĩ có thể ăn uống gì đó, ai dè pháp hội này mới chỉ bắt đầu.

Thậm chí không có lấy một bản kinh thư để đối chiếu, mãi đến tận tối muộn mới xong, y giải thích rồi bước xuống đài.

Một vị cao tăng khác nói: "Đa tạ Huyền Trang đại sư đã chịu tham gia pháp hội lần này." Khi Huyền Trang đại sư nghe thấy liền gật gật đầu, vị cao tăng đó thấy Huyền Trang đại sư gật đầu thì thoáng chốc vui mừng khôn xiết.

Nhiên nhi mỗi một lần pháp hội, Từ Chí ở trên trời đều quan sát, cảm thấy Huyền Trang này giảng rất tốt, cho nên Từ Chí nghĩ nhất định có thể cảm hóa được Tôn Ngộ Không đang chịu trừng phạt của Như Lai kia.

Thế là Từ Chí dùng phân thân thuật biến thành Quan Âm đại sĩ đến pháp hội tìm Huyền Trang, những vị cao tăng đó cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Quan Âm đại sĩ xuất hiện tại pháp hội.

Từ Chí đột nhiên hóa tác Quan Âm đại sĩ xuất hiện tại pháp hội, chúng nhân nhìn thấy Quan Âm đại sĩ đột nhiên xuất hiện liền lập tức quỳ xuống, lại không gây ra động tĩnh gì quá lớn.

Lúc này có một vị cao tăng muốn mở miệng hỏi Quan Âm đại sĩ vì sao lại đến đây, vị cao tăng đó chính là bản thân Huyền Trang, Huyền Trang nói: "Đệ tử mạn phép hỏi Quan Âm đại sĩ, ngài đột nhiên hiện thân tại đây là có chuyện gì ạ?" Quan Âm đại sĩ cuối cùng cũng đợi được Huyền Trang hỏi mình, thế là Quan Âm đại sĩ đối với Huyền Trang nói: "Diệu kinh này chỉ là tiểu thừa giáo pháp mà thôi, nếu muốn thành đại thành Phật pháp, Tam Tạng mới thực sự là chân kinh." Quan Âm đại sĩ tiếp lời: "Nếu muốn lấy chân kinh cần đến Tây Thiên Trúc Quốc, chùa Đại Lôi Âm nơi Phật Tổ Như Lai ngự." Quan Âm đại sĩ sau khi nói xong với Huyền Trang liền rời khỏi hiện trường pháp hội, Hoàng thượng có chút vô nại đành tạm dừng pháp hội lần này, sau khi tạm dừng pháp hội, các vị cao tăng cũng lần lượt rời đi.

Hoàng thượng hỏi: "Vừa rồi trẫm nhìn thấy Quan Âm đại sĩ, chắc không phải trẫm nhãn hoa chứ, cảm giác thật chân thực nha?" Huyền Trang nói: "Hoàng thượng ngài không nhãn hoa đâu, mọi người đều nhìn thấy cả, nghe nói phải đi thỉnh chân kinh, ngài thấy thế nào ạ?" Hoàng thượng nói: "Kỳ thực trẫm cảm thấy chúng ta có thể phái vài người cùng đi thỉnh kinh, nhưng trẫm nên phái ai đây?" Kỳ thực trong lòng Hoàng thượng đã có nhân tuyển, hiện tại phải xem người đó có muốn đi hay không thôi. "Vậy Hoàng thượng ngài cảm thấy ai có thể đảm nhận việc này?" Lúc này Hoàng thượng không nói gì nữa.

Đợi đến khi chỉ còn lại vài vị cao tăng, Hoàng thượng mới bắt đầu tuần vấn xem có ai nguyện ý đi thỉnh kinh ở phương Tây không, Huyền Trang nghe thấy liền nhanh chóng tự tiến cử mình với Hoàng thượng.

Thế là Hoàng thượng nói: "Được, vậy Huyền Trang đại sư đi đi, đi một mình nhất định phải cẩn thận nha." Dù sao Huyền Trang đại sư cũng không có bất kỳ công phu nào để tự vệ, cho nên Hoàng thượng có chút lo lắng cho an nguy của y.

Hoàng thượng lại nói: "Có cần trẫm phái vài thị vệ bảo hộ không?" Huyền Trang lắc đầu biểu thị không cần phái thị vệ bảo hộ, y cảm thấy một mình đi sẽ có thành ý hơn.

Sau đó Hoàng thượng nói với Huyền Trang: "Sự bất nghi trì, ngày mai khởi trình lên đường thỉnh chân kinh đi, cũng hy vọng có thể đi sớm về sớm, trẫm sẽ luôn đợi ngày con trở về." Huyền Trang nghe lệnh của Hoàng thượng: "Tạ Hoàng thượng ân điển, con về chuẩn bị ít y vật và lương thực đi đường, Huyền Trang xin cáo từ, Hoàng thượng xin đa bảo trọng." Từ Chí sau khi đi cũng dùng phân thân thuật đến chỗ Tôn Ngộ Không, nói không lâu nữa sẽ có một vị cao tăng kinh qua đây.

Từ Chí nói: "Ngộ Không à, ta đến để báo cho ngươi biết không lâu nữa sẽ có một vị cao tăng kinh qua nơi này, người đó sẽ cứu ngươi ra, sau này sẽ là sư phụ của ngươi, phải hảo hảo cải tà quy chính và hảo hảo bảo hộ sư phụ ngươi đi tìm chân kinh." Tôn Ngộ Không nghe lời Từ Chí bèn có chút bán tín bán nghi nhìn Từ Chí, kết quả Từ Chí một mặt chính kinh gật gật đầu.

Tôn Ngộ Không hỏi: "Vị cao tăng đó trông thế nào, tên là gì để yêm lão Tôn dễ nhận ra chứ." Tôn Ngộ Không lại nói: "Bằng không lỡ như sơ ý bỏ lỡ cơ hội thoát ra thì làm sao?

Ta ở đây năm trăm năm rồi, không thể bỏ lỡ lương cơ được." Từ Chí nghe Tôn Ngộ Không nói vậy thì thấy buồn cười, Từ Chí bảo Tôn Ngộ Không: "Vị cao tăng đó dáng người cao gầy, tên gọi Huyền Trang, nên gọi là Huyền Trang đại sư, sau này y sẽ cứu ngươi ra, ta chỉ có thể nói bấy nhiêu thôi." Khi Tôn Ngộ Không nghe thấy chuyện này thì cảm thấy vui mừng, nhưng sau đó mấy tháng liền, hễ có người đi ngang qua Tôn Ngộ Không đều hỏi những người đó, nhưng không có ai tên là cao tăng Huyền Trang cả, Tôn Ngộ Không suýt chút nữa thì suy sụp.

Tôn Ngộ Không ngày ngày đợi Huyền Trang nhưng mãi không thấy đâu, đợi đến khi Tôn Ngộ Không sắp biến thành khỉ cỏ luôn rồi, thật sự đợi mãi không thấy cao tăng tên Huyền Trang nào.

Từ Chí sau khi trở về, Doanh Chính nói: "Từ Chí ngươi thật đúng là một đại bận nhân nha, hết dùng phân thân thuật biến thành Quan Âm đại sĩ xuống phàm gian lại về đây đánh cờ với ta, rồi lại đi tìm Tôn Ngộ Không, đánh ván cờ cũng không yên ổn." Từ Chí nói: "Ta cũng đâu muốn vậy, nhìn kìa, bồi ngươi hạ mấy ván rồi còn gì." Ngày hôm sau, Huyền Trang đã chuẩn bị xong xuôi, lúc này cửa phòng bị người ta đẩy ra, người đi vào là người trong cung. "Hử?" Huyền Trang không hiểu chuyện gì, hỏi.

Người cầm đầu nói: "Cao tăng, đây là hai vị tùy tùng Hoàng thượng phái đến cho ngài, Hoàng thượng trạch tâm nhân hậu, không yên tâm để ngài độc tự tiền vãng, cho nên phái hai danh tùy tùng bảo hộ." Nghe vậy, Huyền Trang nhìn thoáng qua hai danh tùy tùng sau lưng người cầm đầu, trông có vẻ thật thà, thế là Huyền Trang gật gật đầu. "Được, vậy thế bần tăng đa tạ hảo ý của Hoàng thượng." Huyền Trang song thủ hợp thập, thân thể hơi cúi xuống.

Người cầm đầu như nghĩ ra gì đó, nói: "Đúng rồi, có một việc, Hoàng thượng nói ngài đã đi thỉnh Tam Tạng chân kinh, vậy sau này xưng hô ngài là Đường Tam Tạng." Nghe vậy, Huyền Trang suy nghĩ một chút rồi gật đầu: "Đa tạ Hoàng thượng tứ danh." "Cao tăng không tất khách khí, nếu cao tăng không có vấn đề gì khác, tiểu nhân xin về hoàng cung phục mệnh." Người cầm đầu nói.

Huyền Trang gật đầu, người cầm đầu rời đi.

Y nhìn thoáng qua hai danh tùy tùng, trên người đều không có hành lý, cảm thấy kỳ quái nên hỏi: "Hai người đều không có hành lý sao?" Nghe y hỏi vậy, hai tùy tùng hành lễ nói: "Hồi cao tăng, chúng tôi không có hành lý cần mang theo, chúng tôi chỉ cần làm tốt việc bảo hộ an toàn cho ngài, đó là chức trách của chúng tôi." Nghe vậy, y gật đầu: "A di đà phật, con đường sau này phải vất vả cho hai vị rồi." Hai người nhìn nhau một cái, hướng về y hành lễ: "Không vất vả, không vất vả, đây là việc chúng tôi nên làm." "Được rồi, thời gian không còn sớm, chúng ta cũng nên xuất phát thôi." Đường tăng nói. "Vâng." Đường tăng cầm lấy hành lý của mình, hai danh tùy tùng khẩn trương theo sau.

Vì bình thường ít khi xuống núi, chỉ ở trong chùa Kim Sơn, trừ lần đoàn tụ với người thân đó và tham gia các loại pháp hội thì những lúc khác đều không xuống núi, vì vậy y cảm thấy thế gian này không có nhiều gian nan hiểm trở đến thế.

Y cảm thấy mỗi người đều thiện lương.

Ba người cứ đi theo hướng Quan Âm đại sĩ chỉ, đi về hướng Tây.

Chương 269

Đi được một quãng đường dài, y nói: "Hay là chúng ta ở đây nghỉ ngơi một lát đi." Nghe vậy, hai tùy tùng gật gật đầu, họ cũng mệt không chịu nổi.

Uống chút nước, ăn chút đồ xong y đứng dậy: "Tiếp tục lên đường thôi, tranh thủ sớm đến Linh Sơn, chuyến này lộ đồ diêu viễn, chúng ta phải khẩn trương." Tùy tùng nghe lời y đứng dậy bước đi, hai người đi theo sau.

Y nhất tâm chỉ nghĩ đến việc nhanh chóng đạt được Linh Sơn, căn bản không có tâm tư làm việc khác.

Phía trước là một khu rừng, trên đất tạp thảo mọc đầy, y chỉ một mực tiến về phía trước, ba người không cẩn thận rơi xuống một cái hố.

Trong hố tối đen, chỉ có một chút ánh sáng chiếu vào giúp y tạm thời nhìn rõ trong hố có gì, sau khi nhìn rõ, cả ba người đều trợn to mắt, mặt đầy kinh hoảng thất thố.

Vì trước mặt họ là một con hổ khổng lồ, vô cùng hung ác, ba người đã rơi vào hổ huyệt mất rồi. "Ha ha ha, rơi vào hổ huyệt của Dần tướng quân ta, thật là phúc khí tu từ kiếp trước." Đường tăng không ngờ con hổ hung ác này lại biết nói, tự xưng là Dần tướng quân.

Đã lâu không được ăn thịt, Dần tướng quân nhìn ba người mà vui mừng khôn xiết, suýt chút nữa là chảy nước miếng.

Ba người sợ hãi thu mình lại một chỗ, ngay cả thị vệ có võ công khi nhìn thấy con hổ hung ác như vậy cũng bắt đầu run rẩy.

Cách hổ huyệt không xa có yêu quái tồn tại. "Ta hình như ngửi thấy mùi thịt, khá tươi đấy." Một con dã ngưu tinh mở miệng nói.

Những yêu quái khác nghe vậy cũng bắt đầu tỉ mỉ đánh hơi, phát hiện đúng là có mùi thịt. "Còn đứng ngây ra đó làm gì, nhất định Dần tướng quân lại có thịt ăn rồi, ta cũng phải đi ăn ké thôi." dã ngưu tinh nói xong, dẫn theo mấy chục con yêu quái cùng đi đến hổ huyệt.

Dần tướng quân lúc này đang từng bước tiến về phía ba người, sau đó yêu quái tràn vào hố, cái hố không lớn cảm thấy chật ních. "Mũi của các ngươi thính thật đấy, Dần tướng quân ta cũng không tiểu khí, đã đến rồi thì cùng ăn đi." Dần tướng quân nói, yêu quái đều tiến về phía ba người.

Cả ba người đều run rẩy, đổ mồ hôi lạnh.

Khi tiến lại gần ba người, yêu quái đều thấy người ở giữa có thần minh bảo hộ, thế là trực tiếp bắt lấy hai danh tùy tùng bên cạnh. "A!" Tùy tùng thảm khiếu, Đường tăng sợ đến run cầm cập.

Mấy chục con yêu quái bắt đầu phân chia ăn thịt tùy tùng, họa diện cực kỳ khiến người ta buồn nôn, Đường tăng nhắm nghiền mắt không dám nhìn nữa, miệng liên tục niệm A di đà phật.

Trên trời, Từ Chí ở bên cạnh nhìn vào gương, lơ đãng hạ một quân cờ xuống.

Trong lòng thầm nghĩ kiếp nạn này nhất định phải giúp y độ qua, bằng không con khỉ Tôn Ngộ Không kia sẽ trách hắn mất.

Nghĩ vậy, Từ Chí liền biến ra một phân thân Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh đến chỗ hổ huyệt, thi pháp cứu Đường tăng bên trong ra, yêu quái đều biết có thần minh bảo hộ, lại bị Thái Bạch Kim Tinh thi pháp cứu ra nên đều tản đi.

Dù sao mạng sống vẫn là quan trọng nhất.

Trong lúc đang run rẩy, Đường tăng vừa rồi rõ ràng cảm thấy mình đang bay, từ từ mở mắt ra thấy mình đang ở trong rừng, trước mắt là một người mặc áo trắng, trông không giống người thường. "Phải chăng thi chủ đã cứu bần tăng?" Đường tăng hỏi.

Thái Bạch Kim Tinh không khách khí cười cười: "Chính là ta, thi chủ có phải đi Tây Thiên thỉnh kinh không?" Tuy rằng đã biết rõ mọi chuyện nhưng y không biết, cho nên Thái Bạch Kim Tinh hỏi lại.

Nghe vậy Đường tăng gật gật đầu: "Còn thi chủ là ai ạ?" "Ta là Thái Bạch Kim Tinh, đi ngang qua đây, cứu thi chủ một mạng chỉ là cử thủ chi lao mà thôi." Nghe vậy, Đường tăng song thủ hợp thập, thân thể hơi cúi xuống: "Đa tạ thi chủ cứu mệnh chi ân." "Không cần khách khí, đã đi Tây Thiên thỉnh kinh, ta cứu ngài cũng là điều nên làm, chỉ là đường sá gian nan hiểm trở, nhất định phải đa gia cẩn thận nha." Biết Đường tăng thiệp thế chưa sâu, Thái Bạch Kim Tinh đặc biệt đề tỉnh.

Nghe Thái Bạch Kim Tinh nói vậy, Đường tăng gật đầu: "Đa tạ thi chủ đề tỉnh, giờ bần tăng mới biết hóa ra yêu quái nhiều như thế, sau này bần tăng nhất định sẽ đa gia cẩn thận, tranh thủ sớm ngày thỉnh được chân kinh." "Vậy thì tốt, nếu đã như vậy, ta xin phép rời đi trước." Thái Bạch Kim Tinh nói, việc cần làm đã làm xong, cũng nên đi thôi. "A di đà phật, thi chủ đi thong thả." Tiễn Thái Bạch Kim Tinh đi rồi, Đường tăng nhìn con đường phía trước, ánh mắt phức tạp, nghiến răng một cái, đành phải một mình tiến về phía trước.

Một người một ngựa tiến về phía trước, bất tri bất giác đã đến Song Xoa Lĩnh.

Song Xoa Lĩnh nơi này cũng không phải hạng xoàng, ít nhất đối với một người một ngựa muốn an toàn đi qua là chuyện khá khó khăn.

Vì Song Xoa Lĩnh nổi danh là khó đi, sơn lộ khi khu không bằng

phẳng lại thường có độc xà mãnh thú xuất hiện, đường núi gập ghềnh có thể chấp nhận nhưng đám độc xà mãnh thú kia thì y không đối phó nổi.

Hiện tại đang là lúc mặt trời đứng bóng, cũng là lúc nóng nhất trong ngày, Đường tăng đổ không ít mồ hôi, lúc này y không ngồi trên lưng ngựa nữa mà đi bộ cùng con ngựa tiến về phía trước.

Thời tiết thế này, không chỉ con người thấy nóng mà động vật cũng cảm thấy viêm nhiệt, đi suốt một quãng đường con ngựa đã mệt rồi, thêm vào thời tiết này nếu cứ tiếp tục cưỡi thì e là con ngựa không kiên trì được lâu.

Chương 270

Một ngựa một người cứ thế đội nắng tiến về phía trước.

Ban đầu may mắn là đường chỉ hơi không bằng phẳng, mấp mô, sơn lộ cơ bản đều như vậy nên y đã sớm thích ứng, nhưng hiện tại bày ra trước mắt lại là độc xà!

Đường tăng không có kinh nghiệm đối phó độc xà, trước đây ở chùa Kim Sơn hễ gặp độc xà đều do sư huynh giải quyết, y hoàn toàn không có kinh nghiệm, khoảnh khắc nhìn thấy độc xà y lập tức đứng chôn chân tại chỗ không dám động đậy.

Tuy không có kinh nghiệm nhưng một số thường thức cơ bản y vẫn biết, thấy rắn thì đừng có chạy, có lẽ con rắn đó khi nhìn mình cũng không coi mình là kẻ thù.

Nhưng một khi đã chạy thì con rắn đó sẽ coi mình là con mồi mà truy đuổi, rắn tuy không có chân nhưng tốc độ lại rất nhanh, thông thường chúng sẽ để lại một loại khí vị trên người con mồi và cứ thế truy tung theo.

Vì biết không được chạy nhưng cũng không biết đối phó độc xà ra sao, nên đối diện với cảnh tượng này, y dắt con ngựa đứng im lìm nhìn con rắn trước mặt.

Con rắn kia thì dựng thân mình lên nhìn y và con ngựa. "Phải làm sao đây." Đường tăng nhỏ giọng tự nhủ.

Cứ giằng co mãi thế này không phải là cách, trời thì nóng, nếu cứ ở đây trừng mắt nhìn nhau với con rắn nửa ngày thì vốn dĩ không có nhiều lương thực, dây dưa lâu sẽ bất lợi.

Thế là y thử tiến sang bên cạnh một chút, muốn thử xem con độc

xà đó có coi mình là thức ăn mà nhìn chằm chằm không, nếu con rắn đó không động đậy thì kết quả là tốt nhất.

Kẻ săn mồi thường rất mẫn cảm với con mồi của mình, một khi đã nhắm trúng sẽ không để con mồi rời khỏi phạm vi khống chế, y cố ý đi sang bên cạnh.

Con rắn kia cách y một khoảng nhất định, nếu đi sang bên cạnh mà vượt ra khỏi phạm vi khống chế của nó thì sao.

Đường tăng dắt ngựa từng bước đi sang bên cạnh, con độc xà kia vẫn không có phản ứng gì.

Nhìn cảnh này y trong lòng thở phào một cái, cũng coi như thoát được một kiếp, tiếp tục đi về phía trước thì đột nhiên trước mắt lại xuất hiện một con độc xà, không, lần này không chỉ một con mà là mấy con liền!

Thấy vậy Đường tăng trực tiếp chạy luôn, một con thì còn có thể chu toàn chứ nhiều rắn thế này căn bản không đối phó nổi, chỉ còn cách chạy.

Nhiên nhi chạy không được bao lâu lại đụng phải mãnh thú! "A, phải làm sao bây giờ, A di đà phật." Sợ đến mức vội vàng song thủ hợp thập, sau khi phản ứng lại.

Theo bản năng định chạy nhưng khi nhấc chân lên mới phát hiện đã bị bao vây, nhìn đám độc xà mãnh thú xung quanh, y sợ hãi cực kỳ.

Đúng lúc này, một mũi tên lao nhanh qua trước mắt, thấy vậy y lập tức quay nhìn về phía mũi tên.

Thấy một vị thợ săn, phản ứng đầu tiên của y chính là thấy cứu tinh rồi.

Thợ săn khi đang đi săn nhìn thấy cảnh Đường tăng bị bao vây, thấy là vị tăng nhân nên đã cứu xuống.

Thấy đám độc xà mãnh thú vừa rồi còn định ăn thịt mình mà chớp mắt đã bị đánh đổ tại địa, Đường tăng bèn đưa ánh mắt cảm kích về phía vị thợ săn vừa cứu mình.

Vị thợ săn sau khi giải quyết hết đám độc xà mãnh thú bao vây xung quanh liền đi về phía Đường tăng, thấy ân nhân tiến lại gần, Đường tăng bèn chỉnh đốn y phục đồng thời bước tới chỗ vị thợ săn đó. "A di đà phật, đa tạ vị thi chủ đã ra tay tương cứu, cứu mạng chi ân tiểu tăng vô dĩ vi báo." "Không dám nhận, không dám nhận, chỉ là cử thủ chi lao thôi sao có thể nói là cứu mạng chi ân?

Ta là Trấn Sơn Thái Bảo ở đây, tên gọi Lưu Bá Khâm." Lưu Bá Khâm khi nhìn thấy Đường tăng đã không một khắc do dự mà cứu xuống, duyên do trong đó có lẽ y cũng biết.

Lưu Bá Khâm nghe lời y nói liền vội vàng giải thích đó không phải cứu mạng chi ân, sau đó bắt đầu tự giới thiệu bản thân, nghe thấy vị ân nhân trước mắt cư nhiên là Trấn Sơn Thái Bảo của nơi này, thái độ của Đường tăng cũng bất giác cung kính thêm vài phần. "Thi chủ không cần khiêm tốn, nếu không có Lưu thi chủ ra tay tương cứu, e rằng tiểu tăng hôm nay phải bỏ mạng trong miệng đám độc xà mãnh thú này rồi." Lưu Bá Khâm vốn cảm thấy vị tăng nhân trước mắt trông diện thiện, có vẻ có đạo hạnh, cộng thêm những lời y nói khiến Lưu Bá Khâm càng cảm thấy đạo hạnh của vị tăng nhân này chắc không thấp. "Ha ha ha, nếu ngài cứ chấp ý như vậy ta cũng không còn cách nào, ta thấy trời hiện tại quá viêm nhiệt, hay là về nhà ta ngồi một lát để lánh nóng?

Ta thấy dáng vẻ của ngài chắc đã đi một quãng đường dài rồi, hay là đến nhà ta ngồi nghỉ ngơi một chút." Lên đường vốn đã mệt, cộng thêm sơn lộ Song Xoa Lĩnh khi khu và thời tiết viêm nhiệt, đến ngồi một lát chắc cũng không sao. "Được ạ, vậy tiểu tăng xin làm phiền thi chủ." Thế là hai người cùng đi về hướng nhà Lưu Bá Khâm. "Song

Xoa Lĩnh của ta tuy đường hơi khó đi, nhiều độc xà mãnh thú, nhưng tổng quy phong cảnh bên này cũng không tệ, bình thường nhiệt độ không cao như vậy đâu, không biết hai ngày nay sao lại nóng đặc biệt như thế. ..." Suốt dọc đường Lưu Bá Khâm đều giới thiệu Song Xoa Lĩnh với Đường tăng, cảnh tượng vừa rồi chắc vị tăng nhân này đã bị dọa sợ, thân là Trấn Sơn Thái Bảo nơi này, ông lý ứng nên giới thiệu những điểm tốt của Song Xoa Lĩnh.

Đường tăng thỉnh thoảng chêm vào vài câu, hai người cứ thế đi đến nhà Lưu Bá Khâm.

Vừa về đến nhà, Lưu Bá Khâm đã tiếp đãi y ngồi xuống, còn mình thì đi làm vài món ngon.

Đối diện với sự nhiệt tình của Lưu Bá Khâm, Đường tăng có chút không biết báo đáp thế nào, vốn đã có cứu mạng chi ân, hiện tại không những chưa báo đáp được gì mà còn đến nhà người ta ăn cơm làm phiền người ta.

Chương 271

Nhanh chóng Lưu Bá Khâm đã bưng vài món ngon rượu tốt lên, khi Lưu Bá Khâm định rót rượu ngon cho Đường tăng thì bị ngăn lại. "Không cần đâu không cần đâu, tiểu tăng đã là tăng nhân, lý ứng phải giới thiệu những thứ này." "Ha ha ha, nhìn cái trí nhớ của ta này, quên mất ngài là tăng nhân." Lưu Bá Khâm nghe vậy cũng nhớ ra vị này là tăng nhân, thế là đem chuyện tăng nhân không uống rượu không ăn thịt quên sạch sành sanh.

Trên bàn ăn Lưu Bá Khâm vẫn chưa biết tên y là gì.

Đang định tuần vấn thì thấy Đường tăng đã đi trước một bước tự giới thiệu bản thân. "Tiểu tăng danh hiệu Đường Tam Tạng, thi chủ có thể gọi tiểu tăng là Tam Tạng, tiểu tăng từ Đông Thổ Đại Đường tới, hành trình này là thỉnh kinh ở Tây Thiên, ...tiểu tăng có một thỉnh cầu quá đáng, tiểu tăng một mình không qua nổi Song Xoa Lĩnh, hôm nay nếu không có thi chủ, tiểu tăng e là mất mạng rồi, xin thi chủ hỗ trợ tiểu tăng qua khỏi Song Xoa Lĩnh." Sau khi giới thiệu xong, y nói ra ý định trong lòng.

Lưu Bá Khâm nghe xong hân nhiên đồng ý.

Lúc đó Lưu Bá Khâm thấy mặt Đường tăng đầy vẻ do dự, còn tưởng chuyện gì đại sự, nghe xong hóa ra là hộ tống, thế là đáp ứng luôn.

Sau khi nhận được đáp phục xác thực, y cảm thấy nhẹ nhõm hẳn đi, cảm giác đó giống như hòn đá đè nặng trong lòng bỗng chốc biến mất, giải tỏa được một tâm sự khiến tâm tình cả người cũng trở nên tốt hơn.

Y biết Lưu Bá Khâm tuy là Trấn Sơn Thái Bảo nơi này nhưng

cũng phải sinh tồn, danh hiệu Trấn Sơn Thái Bảo nghe thì hay nhưng kỳ thực cũng là việc phí lực mà không có mấy lợi lộc, ở đây nếu không để bị đói chết thì phải ra ngoài đi săn.

Ở lại nhà Lưu Bá Khâm hai ngày, trong thời gian đó mỗi lần Lưu Bá Khâm mang con mồi săn được trong ngày về, Đường tăng đều vì những con mồi bị đánh chết đó mà niệm kinh, đồng thời cũng giúp Lưu Bá Khâm niệm kinh, người thợ săn trường kỳ săn bắn sát hại sinh linh thì tội nghiệt khá nặng.

Nghĩ rằng Lưu Bá Khâm dù sao cũng là cứu mạng ân nhân của mình, hiện tại không có năng lực báo đáp, vậy thì trong phạm vi có thể giúp đỡ, giúp được gì thì giúp.

Tối hôm đó, Lưu Bá Khâm và Đường tăng vẫn ngồi ăn cơm trên bàn như thường lệ. "Cái đó, ngày mai là tế nhật của gia phụ, ngày mai ta phải đi tế bái, không biết có thể thỉnh ngài ngày mai cùng ta đi tới đó để niệm kinh siêu độ cho gia phụ không?" Sở dĩ ban đầu Lưu Bá Khâm khi thấy Đường tăng bị đám độc xà mãnh thú bao vây mà không chút do dự cứu xuống, kỳ thực trong lòng luôn tính toán muốn săn thêm vài con mồi để đi thỉnh một vị đạo trưởng về siêu độ cho phụ thân.

Khi nhìn thấy Đường tăng, ông cảm thấy vị này có vẻ đạo hạnh không nông cạn, chắc chắn có thể niệm kinh tốt giúp phụ thân chuyển thiện.

Đường tăng nghe xong cũng không từ chối mà nhận lời ngay, hai ngày nay ở nhà Lưu Bá Khâm ăn không uống không suốt hai ngày trời, tá túc nhà người ta thì giúp được gì y sẽ giúp, huống hồ người ta đã mở lời, thân là tăng nhân y không thể không giúp chuyện này. "Thi chủ đã nói vậy, tiểu tăng tự nhiên sẽ tận lực làm, huống hồ hai ngày qua tiểu tăng ở nhà thi chủ ăn không uống không lâu như vậy, lại còn phải

làm phiền thi chủ tiễn tiểu tăng qua Song Xoa Lĩnh, chút việc này tiểu tăng nên giúp." Lưu Bá Khâm nghe xong cũng thở phào một cái, như vậy cũng có thể tiết kiệm được một khoản tiền, hiện tại đi săn đổi lấy tiền kỳ thực không nhiều, lại còn phải để dành ít tiền cưới vợ và những chi tiêu tất yếu trong sinh hoạt. "Những thứ đó đều là việc ta nên làm, ngài có thể cùng ta nói chuyện giải muộn là tốt rồi, bình thường vì đường ở đây khó đi lại có độc xà mãnh thú nên không có ai, ta ở đây một mình buồn lắm, chuyện đó làm phiền ngài rồi." Lưu Bá Khâm nói xong còn cúi chào khiến Đường tăng ngượng ngùng, vội vàng vươn tay đỡ Lưu Bá Khâm dậy nói. "Thi chủ đừng làm vậy, vốn là việc bần tăng nên làm." Sau đó Lưu Bá Khâm cũng không kiên trì nữa, cũng cảm thấy nhẹ lòng.

Thái độ của Lưu Bá Khâm khiến trong lòng Đường tăng có một loại cảm giác phụ tội, Lưu Bá Khâm cứ như bình thường trái lại khiến y cảm thấy thoải mái hơn.

Sau đó Lưu Bá Khâm ra ngoài chặt củi, phải chẻ củi làm đôi như vậy mới dễ nhóm lửa.

Sau đó lại đi chuẩn bị những thứ cần dùng cho buổi tế bái ngày mai, Đường tăng vốn đang niệm kinh nhưng thấy Lưu Bá Khâm một mình bận rộn ngược xuôi cũng tiến đến giúp một tay.

Hai người làm việc hiệu suất cao hơn hẳn một người, không bao lâu mọi chuyện đã được chuẩn bị thỏa đáng.

Ngày thứ hai hai người dậy sớm, muốn trước khi mặt trời lên hẳn phải đến nơi tế bái, bằng không trời nóng quá khó đi đường, hai ngày tiếp theo Đường tăng luôn giúp phụ thân Lưu Bá Khâm niệm kinh siêu độ, giúp chuyển thiện.

Đường tăng toàn tâm toàn ý giúp đỡ, thật sự muốn giúp phụ thân Lưu Bá Khâm chuyển thiện, điểm này Lưu Bá Khâm nhìn thấy rõ.

Không giống như những tăng nhân thỉnh trước kia chỉ muốn nhanh chóng kết thúc cho xong chuyện, phụ thân ông sinh tiền cũng giống ông là một thợ săn, phụ thân ông là một thợ săn xuất sắc, lúc đó trong thôn có nhiều người nhưng phụ thân ông là người đi săn giỏi nhất.

Lưu Bá Khâm trước đây luôn vì phụ thân là một thợ săn xuất sắc mà kiêu ngạo, nhưng sau khi phụ thân chết ông mới bắt đầu hối hận.

Cả đời thợ săn sẽ tàn hại sinh linh, vưu kỳ phụ thân ông lại là một thợ săn cực kỳ xuất sắc, như vậy khi còn sống mang theo nhiều vinh dự đồng thời khi chết đi cũng sẽ không có kết cục tốt.

Lưu Bá Khâm trước đây thỉnh những tăng nhân đó đều chỉ là những kẻ tham đồ tiền tài, không phải chân chính ý nghĩa tăng nhân, cho nên sau khi thu tiền căn bản không làm việc tận tâm, Lưu Bá Khâm ít nhiều cũng nhìn ra được nhưng biết làm sao đây?

Có cách nào thay đổi không?

Không có, chỉ có thể mỗi năm đều đi tìm tăng nhân siêu độ cho phụ thân, những tăng nhân không nhập lưu đó chỉ cần mỗi năm thỉnh nhiều lần thì cũng đạt được hiệu quả, đó là ý nghĩ của Lưu Bá Khâm.

Nhưng năm nay, Lưu Bá Khâm khi nhìn thấy Đường tăng liền cảm thấy không giống với những tăng nhân trước đây, đạo hạnh của y chắc chắn tốt hơn những người trước kia.

Nhiên nhi sự thực chứng minh nhãn quang của Lưu Bá Khâm không sai, những tăng nhân trước kia không hề nhận chân niệm kinh siêu độ, Lưu Bá Khâm nhìn ra được, lần này Đường tăng toàn tâm toàn ý siêu độ giúp phụ thân chuyển thiện, ông tự nhiên cũng nhìn ra được.

Sau khi hoàn thành việc siêu độ, ngày thứ hai Đường tăng đề xuất ý định rời đi. "Hai ngày tiểu tăng ở nhà thi chủ, hôm nay tiểu tăng cũng

đến lúc phải rời đi, phải làm phiền thi chủ giúp tiểu tăng đi qua Song Xoa Lĩnh." Lưu Bá Khâm nghe vậy liền nói: "Không có gì, không có gì, đạo trưởng có thể giúp gia phụ siêu độ là tốt rồi, đạo trưởng nếu hôm nay muốn rời đi thì đợi lát nữa hãy xuất phát, giờ nắng gắt quá không tốt cho việc đi đường." Lưu Bá Khâm nói vậy Đường tăng cũng không tiện từ chối, dù sao cũng phải làm phiền người ta tiễn ra khỏi Song Xoa Lĩnh.

Sau khi nói xong, Lưu Bá Khâm xuống núi.

Chương 272

Trong nhà không có gì để Đường tăng mang đi, những thực vật còn lại không thích hợp để lâu, vì thế ông xuống núi mua ít màn thầu để Đường tăng mang theo, đi đường đói thì có thể ăn.

Đương nhiên qua mấy ngày tương xử, Lưu Bá Khâm tự nhiên biết nếu nói thẳng là xuống núi mua màn thầu thì y chắc chắn không chịu, cho nên vừa rồi mới nói dối để giữ y lại.

Lưu Bá Khâm biết Đường tăng phải lên đường nên động tác nhanh nhẹn hơn, không bao lâu đã trở về nhà.

Lúc trở về đem những thứ đó giao cho Đường tăng, y tự nhiên cũng biết lời nói trước đó của Lưu Bá Khâm không phải để giữ mình lại mà là để mua đồ cho mình.

Thấy vậy Đường tăng cũng chỉ đành nhận lấy, dù sao cũng là một mảnh tâm ý của Lưu Bá Khâm, sau khi cảm tạ Lưu Bá Khâm xong thì hai người xuất phát.

Kinh qua một lộ hộ tống, tuy trên đường gặp độc xà và mãnh thú nhưng dưới sự giúp đỡ của Lưu Bá Khâm, y đã thuận lợi đi ra khỏi Song Xoa Lĩnh. "A di đà phật, tiểu tăng tại đây tạ ơn thi chủ." Một lần nữa tạ ơn Lưu Bá Khâm, hai người ở biên duyên Song Xoa Lĩnh đạo biệt.

Lúc này tại Thiên Đình, Từ Chí đang cùng Doanh Chính bàn về việc Tôn Ngộ Không sắp ra ngoài.

Phàm gian, Đường tăng đi đường mệt mỏi, mồ hôi đầm đìa ngồi xuống nghỉ ngơi, lấy nước và màn thầu ra bắt đầu ăn.

Chân thân của Từ Chí vẫn ở Thiên Đình cùng Doanh Chính hạ cờ,

phân thân lại như cũ chạy tới chạy lui khắp nơi ở phàm gian để bận rộn.

Lúc này một phân thân của Từ Chí là Quan Âm đại sĩ đang ở trước mặt Tôn Ngộ Không: "Tôn hầu, cảm giác ở đây thế nào?

Có cần sư huynh giúp một tay không?" "Sư huynh, nếu muốn xem yêm lão Tôn là trò cười thì cứ đi đi, yêm lão Tôn có thế nào đi nữa cũng không luân lạc đến mức đó." Tôn Ngộ Không tuy bị giam giữ nhưng cốt cách ngạo khí đó vẫn không đổi, khi Từ Chí đưa ra câu hỏi như vậy, hắn sẽ chọn duy trì sự kiêu ngạo kia.

Nhưng Tôn Ngộ Không vừa quay đầu đi không lâu lại quay lại ngay, cảm thấy Quan Thế Âm này có chút không đúng nha.

Tuy rằng ngoại biểu đều giống nhau, giọng điệu nói chuyện vẫn lãnh đạm như cũ, vẫn là cảm giác cự người ngoài ngàn dặm đó.

Nhưng cứ cảm thấy dạo này vị sư huynh này có vẻ siêng năng, không giống phong cách của y lắm, trước kia Quan Thế Âm có khi cách một thời gian dài mới đến xem một lần.

Từ Chí thấy con khỉ này ngạo kiều như vậy cũng không trêu chọc nữa, tránh làm nó thật sự nổi giận. "Được rồi, ta cũng không đùa ngươi nữa, mục đích lần này của ta rất đơn giản, chỉ là để thông báo một tiếng rằng người cứu ngươi đã ở dưới chân núi, không lâu nữa ngươi có thể khôi phục tự do rồi." Từ Chí thong dong nói ra mục đích chuyến này, nhưng mỗi một chữ đều khiến tâm Tôn Ngộ Không thắt lại, không ai biết được cảm giác một mình bị đè ở đây là thế nào, đợi lâu như vậy, giờ đây cuối cùng cũng có thể ra ngoài rồi.

Cuối cùng cũng có thể thoát khỏi cái nơi quỷ quái này!

Tin tức này làm sao có thể không hưng phấn?

Vốn là đại vương trong núi mà bị đè nén nghẹn khuất ở đây, hắn

đã sớm không chịu nổi rồi.

Từ Chí nói xong liền rời đi, để lại Ngộ Không ngẩn người ra đó một lát rồi bắt đầu đại hảm. "Có ai không!" Một tiếng không đủ lại hảm tiếp, Tôn Ngộ Không cứ hảm mãi, xem giá thế này dường như không thấy người phát hiện là không bãi hưu. "Có ai không!" Tôn Ngộ Không hảm nhiều tiếng như vậy rốt cuộc đã thành công thu hút sự chú ý của Đường tăng, y bắt đầu tìm kiếm nguồn gốc âm thanh, nhìn qua chắc là một thôn dân bị khốn trụ. "Vị thi chủ này, ngài ở đâu vậy?

Bần tăng đến cứu ngài đây." Đáng tiếc âm thanh của y hoàn toàn không bì được với Tôn Ngộ Không, lúc này Tôn Ngộ Không vẫn đang gào câu "Có ai không", hoàn toàn không nghe thấy lời Đường tăng nói.

Đường tăng thấy người đó cứ hảm mãi một câu thì biết là âm thanh của mình quá nhỏ nên người kia không nghe thấy, y cũng không vội mà bắt đầu tứ xứ tìm kiếm.

Tìm hồi lâu đều không thấy bóng người nào, Đường tăng đã có ý định từ bỏ.

Lúc này Tôn Ngộ Không đang nhìn Đường tăng cứ xoay tới xoay lui trước mắt mà không nhìn thấy mình.

Tôn Ngộ Không không khỏi có chút hoài nghi nhãn quang của Từ Chí, đây là người mà Quan Âm đại sĩ tìm sao?

Mắt mũi kém thế này thì có chút hoài nghi liệu hôm nay có thể thành công thoát khỏi tòa đại sơn này không.

Nhưng Tôn Ngộ Không tâm lý thanh sở, người trước mặt này là sư phụ mà Từ Chí tìm cho mình, chỉ có người này mới có thể cứu mình ra. "Hắc!

Ta ở đây này, nhìn đi đâu thế hả." Tôn Ngộ Không cảm thấy người này cũng chỉ là một kẻ phàm nhân, không thể tính toán quá

nhiều, thế là bắt đầu tự lực cánh sinh hét lớn để gọi y.

Đường tăng một lần nữa nghe thấy âm thanh của người nọ, thế là bắt đầu tìm kiếm nguồn gốc âm thanh, nhìn một cái liền thấy dưới chân núi có một con khỉ bị đè.

Lần đầu tiên thấy con khỉ biết nói, Đường tăng vô cùng kinh ngạc, y mặt đầy kinh ngạc nhìn Tôn Ngộ Không: "Ngươi biết nói chuyện?" Tôn Ngộ Không thấy bộ dạng không dám tin của Đường tăng thì bực bội gãi gãi đầu, sau một hồi vô ngữ liền kiên nhẫn một lần nữa mở miệng chứng minh người vừa nói chuyện thật sự là mình chứ không phải ai khác.

Chương 273

"Vừa rồi ngài cũng nhìn thấy quanh đây làm gì có ai khác, không phải ta thì còn ai nữa?

Chẳng lẽ giờ ta phải biểu diễn cho ngài xem một người nói hai giọng sao." Tôn Ngộ Không lúc này nói chuyện không nể tình chút nào, dù sao cũng là lần đầu gặp mặt, Tôn Ngộ Không nhiều nhất cũng chỉ biết người này có thể cứu mình và mình phải bái làm sư phụ mà thôi, làm gì đã có tình phân?

Lúc Tôn Ngộ Không đang khá phiền táo thì lời nói vừa rồi đã là khách khí lắm rồi.

Đường tăng mặt đầy kinh kỳ nhìn con khỉ trước mắt, lúc này trong lòng y còn căng thẳng hơn cả khi bị độc xà mãnh thú bao vây. ...Chắc không phải con yêu hầu nào chứ?

Đó là phản ứng đầu tiên trong lòng y sau khi biết con khỉ này biết nói, sau đó y lại đột nhiên cảm thấy chắc không phải yêu hầu.

Một tăng nhân phàm sự không nên nghĩ về phía xấu, biết đâu con khỉ này là vị thần tiên nào đó đang độ kiếp ở đây thì sao?

Yêu hầu chắc sẽ không tâm bình khí hòa nói chuyện với một phàm nhân như thế. "Vậy... vị thi chủ này có chuyện gì không?" Tuy rằng nghĩ như vậy nhưng trong lòng y vẫn có chút sợ hãi, đồng thời cũng muốn thử xem có đúng là con khỉ này đang nói chuyện hay không.

Tôn Ngộ Không là ai chứ?

Liền nhìn ra chút tiểu tâm tư đó, đồng thời cũng thấy được sự sợ hãi trong lòng Đường tăng. "Yêm lão Tôn gọi ngài tự nhiên là có việc tương cầu." Thấy con khỉ thật sự biết nói chuyện, Đường tăng vô

cùng chấn kinh, trước đó đều chỉ là suy đoán, trong lòng có chút nghi hoặc, lần này là tận mắt nhìn thấy con khỉ nói chuyện mà! "Thật là chưa thấy sự đời!" Tôn Ngộ Không thấy khuôn mặt đầy kinh kỳ kia thì biết y vừa rồi căn bản chưa hoàn toàn tin mình nói chuyện, đồng thời trên mặt Tôn Ngộ Không cũng viết đầy hai chữ vô ngữ. "Hắc, cái vị hòa thượng này, yêm lão Tôn làm một giao dịch với ngài thế nào?" "Giao dịch?" Đường tăng vốn đã thấy con khỉ biết nói là kinh kỳ rồi, không ngờ con khỉ trước mắt không chỉ biết nói mà còn biết làm giao dịch, nhiên nhi hành động của Tôn Ngộ Không cũng thành công đập tan sự nghi ngờ y là yêu hầu trong lòng Đường tăng. "Yên tâm, không phải chuyện sát nhân phóng hỏa gì đâu, chỉ cần cứu ta ra ngoài, để ta thoát khỏi tòa đại sơn đè trên thân mình này, ta sẽ bái ngài làm sư phụ thấy sao?" Đường tăng nghe xong, cuối cùng quyết định cứu Tôn Ngộ Không, dù sao cứ bị đè dưới một tòa núi mãi như thế cũng không dễ chịu gì. "Phật từ bi, nhưng bần tăng không biết làm thế nào mới cứu được thi chủ, mạn phép hỏi vị thi chủ này bần tăng phải cứu ra sao?" Trước khi nói, y song thủ hợp thập hướng về phía Tôn Ngộ Không hơi cúi đầu, sau đó tuân vấn phương pháp cứu Tôn Ngộ Không. "Đơn giản thôi, thấy tờ bùa kia không?

Chỉ cần xé nó xuống là được." Tôn Ngộ Không nỗ lực hướng ánh mắt về phía tờ bùa bên cạnh để chỉ dẫn phương pháp giải cứu, Đường tăng cũng thuận theo ánh mắt của Tôn Ngộ Không mà nhìn qua, quả nhiên thấy một tờ bùa dán trên núi.

Y tiến lên xé tờ bùa đó xuống, khi quay đầu nhìn lại Tôn Ngộ Không, thấy mặt hắn đầy biểu tình hưng phấn. "Yêm lão Tôn tự do rồi!

Quan Âm đại sĩ nhìn thấy không, yêm lão Tôn ra ngoài rồi!" Tôn Ngộ Không hưng phấn hét lên, sau đó rung mình một cái thoát khỏi tòa đại sơn, lúc này đang đứng sừng sững trước mặt Đường tăng.

Tôn Ngộ Không nhìn vị tăng nhân trước mắt, ...sau này phải theo người này, đây chính là sư phụ của mình.

Tôn Ngộ Không sau khi đánh giá một hồi liền mở miệng lần nữa. "Yêm lão Tôn giữ lời, ngài đã cứu ta ra ngoài, yêm lão Tôn sẽ bái ngài làm sư phụ." Nói rồi Tôn Ngộ Không quỳ xuống trước mặt Đường tăng, một thân ngạo cốt của Tôn Ngộ Không, kẻ từng đại náo Thiên Cung, Tề Thiên Đại Thánh lúc này lại quỳ xuống trước mặt y. "Sư phụ, xin nhận của đồ nhi một bái." Còn dập đầu một cái, thấy vậy Đường tăng vội vàng đỡ Tôn Ngộ Không dậy.

Y vốn không phải vì muốn Tôn Ngộ Không làm đồ đệ mới cứu, vừa rồi Tôn Ngộ Không gọi một tiếng Quan Âm đại sĩ khiến y cảm thấy có lẽ thật sự là vị thần tiên nào đó đang độ kiếp ở đây.

Đương nhiên y cũng không vì thế mà coi Tôn Ngộ Không như thần tiên để đối đãi, dù sao cũng chỉ là một suy đoán, cho dù là thần tiên hạ phàm độ kiếp thì cũng cần đối xử bình đẳng, bằng không cái đó đâu gọi là độ kiếp.

Sau khi đỡ Tôn Ngộ Không dậy, Đường tăng bắt đầu tuần vấn: "Ngươi tên là gì?

Biết những gì?

Có thể an toàn hộ tống bần tăng đến Tây Thiên thỉnh kinh không?" Đối diện với những câu hỏi này, Tôn Ngộ Không cũng không nổi cáu, dù sao ngày tháng chung sống sau này còn dài, hòa thiện một chút cũng không sai, tuy vị sư phụ trước mắt này mới gặp lần đầu nên chưa rõ thực lực của hắn, nhưng điều đó có thể lý giải được. "Yêm lão Tôn là Tôn Ngộ Không ở Hoa Quả Sơn, sư phụ muốn hỏi ta biết gì thì yêm lão Tôn biết nhiều lắm, chỉ riêng bảy mươi hai phép biến hóa là đủ hộ tống sư phụ rồi." Đường tăng nghe xong với vẻ mặt mờ mịt, y làm sao biết bảy mươi hai phép biến hóa là gì, thế là Tôn Ngộ Không nhìn

y nói: "Sư phụ, ngài nhìn cho kỹ đây." Nói xong, con khỉ Tôn Ngộ Không đứng trước mặt biến mất, thay vào đó là một con hổ, sau đó không đợi Đường tăng phản ứng, con hổ lại biến mất và xuất hiện một con báo.

Con báo vừa xuất hiện liền gầm một tiếng khiến Đường tăng sợ hãi.

Tôn Ngộ Không thấy vậy liền vội vàng biến hóa, lần này biến thành một con mèo nhỏ, vừa rồi biến mấy con hung mãnh quá khiến Tôn Ngộ Không có chút lo lắng Đường tăng sẽ có ấn tượng không tốt về mình, nên biến thành mèo nhỏ để chứng minh mình cũng không hung dữ đến thế.

Sau khi biến thành động vật, Tôn Ngộ Không lại biến thành một ngôi nhà, một cái cây...

Chương 274

Mãi đến khi Đường tăng lên tiếng mới dừng lại. "Được rồi, được rồi." Tôn Ngộ Không nghe vậy liền biến lại dáng vẻ ban đầu, lúc này biểu tình của Đường tăng vẫn là chấn kinh, không thể tin được một con khỉ cư nhiên có thể biến thành nhiều thứ như thế.

Sau đó y bắt đầu khen ngợi Tôn Ngộ Không, thu nhận làm đồ đệ. "Tôn Ngộ Không ở Hoa Quả Sơn sao?

Pháp thuật thật lợi hại!

Sau này ngươi là đồ đệ của bần tăng rồi, bần tăng sau này gọi ngươi là Ngộ Không thấy thế nào?" Tôn Ngộ Không biết y là một phàm nhân, chưa thấy pháp thuật bao giờ nên kinh ngạc cũng là chuyện bình thường, từ lúc gặp Tôn Ngộ Không biểu tình chấn kinh đó cơ bản chưa từng dừng lại, khiến Tôn Ngộ Không cũng quen luôn rồi. "Được ạ, vậy sư phụ sau này cứ gọi con là Ngộ Không." Lúc này tại Thiên Đình, Từ Chí và Doanh Chính nhìn Tôn Ngộ Không tương tác với Đường tăng.

Doanh Chính không khỏi cảm khái: "Tôn Ngộ Không cuối cùng cũng ra ngoài rồi, khó khăn lắm mới được giải phóng, cũng không biết có trấn trụ được con khỉ ranh mãnh này không." Để Tôn Ngộ Không ra ngoài nhận thức Đường tăng, Từ Chí có thể nói là đã hao tâm tổn trí, lợi dụng phân thân bận rộn đủ đường.

Phàm gian, "Sư phụ, đồ nhi khát quá, có thể cho con hớp nước uống không?" Thấy Tôn Ngộ Không quả thực có vẻ rất khát, Đường tăng bèn lấy nước mà Lưu Bá Khâm chuẩn bị cho mình đưa cho Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không vừa cầm lấy nước là bắt đầu uống, cái kiểu uống

đó... thật hào sảng, nước bắn tung tóe hết ra ngoài khiến Đường tăng thấy có chút tiếc nuối, dù sao chặng đường tiếp theo không biết lúc nào mới tìm thấy nguồn nước hoặc gặp được nhà hảo tâm nào cho nước.

Y vừa định bảo Tôn Ngộ Không tiết kiệm nước một chút, nhưng thấy Tôn Ngộ Không hình như thật sự rất khát nên cũng nuốt lời định nói vào trong.

Nhìn Tôn Ngộ Không uống cũng tương đối rồi y mới mở miệng nói: "Ngộ Không uống xong rồi, vậy chúng ta bắt đầu lên đường thôi." Tôn Ngộ Không nghe vậy liền hỏi một câu: "Sư phụ, chúng ta phải đi đâu?" "Đến Tây Thiên thỉnh kinh." Vẫn là giọng điệu không khẩn không mạn đó, Tôn Ngộ Không nghe xong liền nói thẳng: "Tây Thiên thỉnh kinh?

Đến chỗ Như Lai Phật Tổ sao?

Vậy yêm lão Tôn đưa sư phụ bay qua đó chẳng phải xong rồi?" Đường tăng nghe xong không những không vui mà trái lại mặt đầy nghiêm túc nói. "Thầy trò hai ta chuyến này tất phải đi bộ mới được, không thể dùng pháp thuật, y phải có thành ý thì Như Lai Phật Tổ mới truyền trao chân kinh." Sau khi Đường tăng nói xong, Tôn Ngộ Không vừa nghe vừa thu dọn đồ đạc, xong xuôi liền mở miệng: "Vậy chúng ta mau chóng lên đường thôi." Nói đoạn, hai thầy trò Đường tăng và Tôn Ngộ Không bắt đầu lên đường, tuy đi chậm nhưng có bạch mã, Tôn Ngộ Không không dùng pháp thuật thì một người biết pháp thuật như hắn đi bộ sao có thể chậm chạp được?

Chẳng bao lâu hai người đã đến Xà Bàn Sơn, hai người dừng chân nghỉ ngơi tại Ưng Sầu Giản. "Sư phụ, màn thầu và nước đây ạ." Vừa ngồi xuống Tôn Ngộ Không đã lấy lương khô đưa cho sư phụ, sau đó hắn không uống nước ăn màn thầu mà đi cho bạch mã ăn.

Thể lực của Đường tăng không bì được với Tôn Ngộ Không, tuy đi một đoạn rồi lại cưỡi ngựa một đoạn nhưng vì tốc độ của Tôn Ngộ Không khá nhanh nên khi đi bộ y cũng đổ mồ hôi.

Tôn Ngộ Không lúc cho ngựa ăn cũng đi uống một hớp nước.

Lúc này dưới nước, Tiểu Bạch Long đã nhìn chằm chằm con bạch mã từ lâu rồi, ở đây lâu ngày không có người qua lại, cũng có nghĩa là đã lâu không được ăn gì, lúc này hắn đói không chịu nổi.

Tiểu Bạch Long cứ nhìn chằm chằm một người, một khỉ, một ngựa trên bờ, đối với người thì hắn không mấy hứng thú vì Tiểu Bạch Long không có sở thích ăn thịt người, trừ phi bất đắc dĩ, nhiên nhi trước mắt lại có một con khỉ và một con ngựa, cho nên hắn quả đoạn loại trừ con người ra.

Nhìn lại con khỉ kia, Tiểu Bạch Long biểu thị có chút hiềm khí, cảm thấy con khỉ đó không sạch sẽ, hơn nữa pháp lực của nó dường như rất cao, không dám đụng vào.

Nhìn đi nhìn lại cuối cùng chỉ còn lại con ngựa kia, nhưng khổ nỗi con khỉ đó cứ luôn ở bên cạnh con ngựa, căn bản không có cách nào ra tay.

Nhiên nhi khi Tiểu Bạch Long sắp từ bỏ thì Tôn Ngộ Không lại đi uống nước, đi tìm Đường tăng để uống nước!

Tiểu Bạch Long nhìn chuẩn thời cơ, phi thân lên bờ ăn mất con bạch mã, hoặc có lẽ tốc độ của Tiểu Bạch Long quá nhanh, hoặc có lẽ sự việc xảy ra quá đột ngột khiến Đường tăng và Tôn Ngộ Không đều không kịp phản ứng, Tiểu Bạch Long ăn xong bạch mã liền quay lại dưới nước. "Bạch mã!

Bạch mã mất rồi!" Nhìn thấy cảnh tượng đó, Đường tăng bắt đầu cuống lên, con ngựa đó là ngựa Hoàng thượng tứ cho, mất ngựa rồi

thì lên đường thế nào?

Đi Tây Thiên thỉnh kinh kiểu gì đây?

Y cuống đến mức sắp khóc luôn rồi.

Tôn Ngộ Không thấy vậy liền hướng xuống nước gọi Tiểu Bạch Long ra để đánh cho một trận.

Tiểu Bạch Long nhìn thấy con khỉ đang hầm hừ quát tháo trên bờ kia thực lực không hề thấp, thậm chí đối với y mà nói, thực lực của con khỉ đó còn cao hơn rất nhiều.

"Phương nào yêu quái?

Gan dám ăn ngựa của sư phụ Yêm lão Tôn, lá gan của ngươi cũng lớn thật đó!

Dám làm không dám nhận sao, mau mau ra đây cùng Yêm lão Tôn quyết đấu một trận cao thấp!

Chương 275

Đừng có rùa rụt cổ nữa!" Giọng nói của Tôn Ngộ Không ngày càng lớn, đồng thời cũng ngày càng mất kiên nhẫn, Tiểu Bạch Long bị Tôn Ngộ Không dọa cho khiếp vía.

Y không ngờ chỉ một con ngựa lại khiến con khỉ đó tức giận đến vậy.

Theo kinh nghiệm trước đây, một con ngựa ăn thì đã ăn rồi, người phàm cùng lắm chỉ ở bờ sông thăm dò một chút, y dùng pháp lực dọa nạt vài câu là họ bỏ chạy ngay.

Nhưng Tiểu Bạch Long đã quên một chuyện, lần này kẻ bị đắc tội không phải là người phàm trần trước kia, mà chính là Tôn Ngộ Không!

Đó tuyệt đối không phải là kẻ dễ trêu vào.

"Yêu nghiệt, làm chuyện xấu xong định trốn luôn sao?

Không mau ra nghênh chiến!" Tiếng của Tôn Ngộ Không lại truyền tới từ bờ sông, Tiểu Bạch Long biết mình đã phạm sai lầm lớn, căn bản không dám ló mặt ra.

Lúc này tại Thiên Đình, Doanh Chính và Từ Chí đang quan sát cảnh này.

"Tiểu Bạch Long sao thế?" Doanh Chính hỏi Từ Chí.

Từ Chí đang chăm chú nhìn từng cử động của Tôn Ngộ Không và Tiểu Bạch Long, nghe Doanh Chính hỏi liền thản nhiên đáp: "Tiểu Bạch Long trước đây đã ăn quá nhiều ngựa của thương nhân đi ngang qua, dẫn đến việc thương nhân không dám đi qua Ưng Sầu Giản nữa.

Điều này khiến Tiểu Bạch Long đã mấy ngày không có gì bỏ

bụng.

Vừa vặn Tôn Ngộ Không và Đường Tăng đi ngang qua, Tiểu Bạch Long không thích ăn thịt người, Tôn Ngộ Không lại trông có vẻ khó nhằn nên y đã nhắm vào con bạch mã." Sau khi quan sát thêm một lúc, Doanh Chính lại lên tiếng: "Tiểu Bạch Long cũng là vô ý, hay là để y lấy công chuộc tội.

Nhìn thế trận kia của Tôn Ngộ Không, nếu không lôi được Tiểu Bạch Long ra đánh một trận thì sẽ không chịu thôi đâu." "Vậy chi bằng để Tiểu Bạch Long đi theo Tây Thiên thỉnh kinh, vừa để lấy công chuộc tội, vừa giảm thiểu tổn thất xuống mức thấp nhất." Từ Chí nghe Doanh Chính muốn để Tiểu Bạch Long chuộc lỗi, trong đầu lập tức nảy ra ý tưởng để y hóa thành bạch mã theo phái đoàn thỉnh kinh.

Sau khi thống nhất ý kiến, Từ Chí sử dụng phân thân Quan Âm Đại Sĩ hạ phàm.

Tại Ưng Sầu Giản, Tôn Ngộ Không đều có chút bất ngờ, Quan Âm Đại Sĩ sao lại tới đây?

"Sư huynh?

Có chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ muốn cầu tình cho tiểu yêu nghiệt kia?" "A Di Đà Phật, bần tăng bái kiến Quan Âm Đại Sĩ." Thái độ của Tôn Ngộ Không và Đường Tăng khi thấy Quan Âm hoàn toàn khác nhau.

Tuy nhiên Quan Thế Âm không nói gì, chỉ mỉm cười gật đầu, sau đó quay lưng về phía mặt nước cất lời.

"Tiểu Bạch Long, ra đây đi." Tiểu Bạch Long thấy Quan Thế Âm thì trong lòng bình tĩnh hơn nhiều, dù sao có Quan Âm ở đó thì con khỉ kia chắc không dám làm càn.

Sau đó y liền hiện thân.

Việc đầu tiên Tiểu Bạch Long làm là bái kiến Quan Âm Đại Sĩ để tìm cầu sự giúp đỡ.

"Tiểu Bạch Long, ta hỏi ngươi có nguyện biến thành một vật cưỡi, tùy tùng hai thầy trò họ đến Tây Thiên thỉnh kinh không?" Câu hỏi này khiến Tiểu Bạch Long khựng lại.

Nguyện ý hay không đây?

Một Tiểu Bạch Long cao quý lại phải biến thành vật cưỡi, mất đi tự do để theo một hòa thượng đi thỉnh kinh sao.

"Ta nguyện ý." Tiểu Bạch Long mấy ngày nay đã không có gì ăn, đói đến mức sắp phát điên rồi, đi theo họ ít nhất cũng có cái ăn, đây chính là nguyên nhân quan trọng nhất khiến y đồng ý.

Sau đó Từ Chí chỉ điểm Tiểu Bạch Long biến thành một con bạch mã, đặt tên là Bạch Long Mã để tặng cho Đường Tăng.

Đường Tăng thấy đã có lại vật cưỡi thì cũng ngừng than khóc.

Tôn Ngộ Không đứng bên cạnh quan sát cuộc đối thoại và chứng kiến Tiểu Bạch Long biến thành ngựa, lúc này hắn đang tỉ mỉ đánh giá Bạch Long Mã.

"Bạch Long Mã này có thể so với ngựa thật không?

Sư huynh, chớ có lừa Yêm lão Tôn, nếu thể lực của con ngựa do Tiểu Bạch Long biến thành này không theo kịp ngựa thật, làm chậm trễ bước chân của hai thầy trò ta, Yêm lão Tôn vẫn sẽ đòi lại món nợ cũ đấy!" Từ Chí thấy bộ dạng muốn truy cứu đến cùng của Tôn Ngộ Không thì vừa bực vừa buồn cười.

Bực vì cái tính tình bướng bỉnh của hắn, nhưng cười vì Tôn Ngộ Không đã bắt đầu có ý thức bảo vệ sư phụ.

Con khỉ này vốn rất trọng nghĩa khí, nếu kẻ nào động đến người bên cạnh hắn, hắn sẽ bắt kẻ đó phải trả giá gấp bội.

"Đợi đến lúc Tiểu Bạch Long làm chậm trễ rồi hãy hay.

Bát hầu, sư huynh còn không tin sao?

Chương 276

Tam Tạng, ngươi có nguyện thu nhận Bạch Long Mã làm vật cưỡi để cùng đi Tây Thiên thỉnh kinh không?" Đối với đề nghị của Quan Âm Đại Sĩ, Đường Tăng đương nhiên không có ý kiến.

Một tăng nhân tôn sùng thần Phật như y, nay thần linh đứng ngay trước mặt hỏi ý kiến, y sao có thể không hài lòng?

"Bần tăng nguyện ý." Quan Âm Đại Sĩ thấy vậy mỉm cười gật đầu, sau đó rời khỏi Ưng Sầu Giản.

Tôn Ngộ Không thấy Quan Âm đã đi, liền bắt đầu sắp xếp hành lý lên lưng Bạch Long Mã để chuẩn bị lên đường.

Khả năng hành động của Tôn Ngộ Không rất mạnh, chẳng mấy chốc đồ đạc đã xong xuôi, một người một khỉ một ngựa bắt đầu hành trình.

Đi được một quãng xa, trước cửa Quan Âm Tự, Đường Tăng bảo Tôn Ngộ Không dừng lại.

"Ngộ Không, tối nay nghỉ ngơi tại đây đi, ta vào hỏi xem có thể tá túc một đêm không." Y xuống ngựa, tiến lên gõ cửa.

"Cộc!

Cộc!

Cộc!

Có ai không?" Đường Tăng đứng chờ, Tôn Ngộ Không ở bên cạnh trông nom Bạch Long Mã.

Không lâu sau, bên trong Quan Âm Tự truyền đến tiếng bước chân.

“Xin hỏi...” Người mở cửa là một tiểu tăng, khi nhìn thấy Đường Tăng và Tôn Ngộ Không thì lộ vẻ kinh ngạc.

“Vị thí chủ này, thầy trò ta lỡ đường không có nơi trú ngụ, dám hỏi thí chủ có thể cho chúng ta tá túc một đêm trong Quan Âm Tự được không?” Đường Tăng lễ phép hỏi, tiểu tăng cũng không hỏi nhiều, nghe xong liền cung kính đáp: “Vậy xin chờ một chút, để ta vào hỏi ý kiến phương trượng.” Tiểu tăng rời đi, Đường Tăng và Tôn Ngộ Không chờ thêm một lúc thì y quay lại.

“Phương trượng của ta đã đồng ý, mời hai vị thí chủ vào trong.” Đường Tăng và Tôn Ngộ Không tiến vào Quan Âm Tự, Tôn Ngộ Không sau khi thu xếp chỗ cho Bạch Long Mã mới đi tìm Đường Tăng.

Tiểu tăng dẫn họ vào đại điện, nơi phương trượng và vài tiểu tăng khác đang chờ sẵn.

Khi thấy Đường Tăng và Tôn Ngộ Không, phương trượng nở nụ cười.

“Bần tăng và đồ đệ xin cảm tạ phương trượng.” Vừa gặp, Đường Tăng đã lên tiếng cảm ơn.

Phương trượng dùng trà tiếp đãi và nói vài lời khách sáo.

“Bần tăng từ Đông Thổ Đại Đường đến, đang trên đường sang Tây Thiên thỉnh kinh, đi ngang qua đây xin tá túc một đêm.” Đường Tăng giới thiệu bản thân, phương trượng nghe xong liền tỏ vẻ thản nhiên, bắt đầu khoe khoang bộ trà cụ của chùa mình.

“À đúng rồi, ta mải giới thiệu trà cụ, không biết Đông Thổ có bảo bối gì không?” Ánh mắt phương trượng lộ ra một tia tham lam, bóng nhẫy khiến người ta phát tởm, nhưng Đường Tăng không chú ý đến chi tiết này.

Trong lòng y đang cảm kích phương trượng vì đã cho tá túc, giúp họ tránh được cảnh màn trời chiếu đất.

Hơn nữa, y vốn không muốn rước lấy phiền phức, chỉ mong thuận lợi thỉnh kinh.

Cho nên y khiêm tốn cười nói: "Phương trượng quá lời rồi, chúng ta đi đường còn gian nan, làm sao có bảo bối gì được?" "Ngài không trêu ta đấy chứ?

A Di Đà Phật." Đường Tăng khẳng định là không có.

Phương trượng thì không tin, vì y cho rằng chẳng ai muốn lộ bảo bối cho người khác thấy.

Phương trượng nghi ngờ Đường Tăng đang tìm lý do thoái thác, liền gặng hỏi lại: "Hãy nghe cho kỹ, người xuất gia không nói dối!" Đường Tăng vẫn bình thản: "Phương trượng không tin bần tăng sao?" Phương trượng đành gật đầu, sau đó có chút khinh khỉnh nói: "Nếu đã không có gì, vậy tiền trọ tính sao?" Đường Tăng kinh ngạc: "...

Phải trả tiền sao?" Phương trượng vẻ mặt ngạo mạn, dường như nếu khách không có tiền thì chẳng là gì cả: "Vậy thì mau đưa bảo bối ra đây!" Phương trượng không cam lòng chịu thiệt.

Đường Tăng vẫn giữ vẻ mặt khó xử: "Phương trượng, ta thật sự không có mà." Lúc này, Tôn Ngộ Không không chịu nổi nữa.

Hắn không hiểu tại sao sư phụ rõ ràng có đồ tốt mà cứ phải giấu, bị người ta sỉ nhục cũng không chịu nói ra.

Tôn Ngộ Không nổi nóng, trực tiếp quát lão phương trượng: "Gỗ đá!

Sư phụ ta khiêm tốn thôi!

Ta có!

Có bảo bối!

Chẳng qua là ngươi chưa thấy qua đồ hiếm lạ, kiến thức ngắn cạn!" Tôn Ngộ Không mắng xong, phương trượng bực mình: "Hừ, ngươi cứ nổ đi, có bảo bối gì thì lấy ra xem nào!

Chương 277

Chắc chẳng có gì đâu mà cứ làm bộ!" Đường Tăng đứng bên cạnh cảm thấy không ổn, định ngăn cản nhưng không kịp.

Tôn Ngộ Không trực tiếp mở hành lý, lấy ra một bọc vải đặt lên bàn, chuẩn bị mở ra cho phương trượng xem.

Đường Tăng ấn tay Tôn Ngộ Không lại: "Ngộ Không, thôi đi, vật nhỏ mọn không đáng nhắc tới." Tôn Ngộ Không không dừng lại: "Sư phụ, người khiêm tốn quá rồi, hôm nay phải để lão phương trượng này mở mang tầm mắt mới được." "Nhìn cho kỹ đây!" Nói đoạn, Tôn Ngộ Không mở bọc vải, lấy ra chiếc cà sa do Quan Âm ban tặng.

Cả căn phòng bỗng chốc tỏa sáng kim quang lấp lánh.

Phương trượng lập tức trầm trồ: "Ái chà chà, đúng là đồ tốt, quả thực là đại bảo bối!" Phương trượng không rời mắt nổi.

Tôn Ngộ Không đắc ý: "Chưa thấy bao giờ đúng không, hừ, đồ thiếu kiến thức." Đường Tăng thở dài lắc đầu.

Phương trượng nảy sinh lòng tham, vội vàng sai người chuẩn bị cơm ngon rượu ngọt tiếp đãi.

Đường Tăng thấy vậy cũng nghĩ là không tệ nên không trách mắng Tôn Ngộ Không.

Sau khi tiếp đãi xong, phương trượng tự mình rời đi.

Thầy trò Đường Tăng đang ăn ngon miệng nên không chú ý lão đi đâu.

Đến tối, khi mọi người đã nghỉ ngơi, phương trượng quay lại thổi thuốc mê vào phòng, sau đó lén lút lẻn vào tìm bọc vải, trộm đi chiếc cà sa.

Trộm xong, lão quyết định làm cho trót, trực tiếp tìm củi lửa rồi phóng hỏa đốt luôn căn nhà khách.

Phương trượng ôm bọc vải vui mừng khôn xiết, vội vàng mở ra xem dưới ánh lửa bập bùng.

Nhìn chiếc cà sa ẩn hiện kim quang, trái tim lão hoàn toàn bị bảo bối này mê hoặc.

Lão vội dùng vải bọc kỹ lại, nhìn căn phòng bốc cháy dữ dội mà cười lớn.

Chờ hỏa thế lớn đến mức không thể cứu vãn, lão mới ôm cà sa chạy ra ngoài, định cao chạy xa bay.

Đúng lúc này, khói nồng nặc tràn vào khiến Tôn Ngộ Không tỉnh giấc.

Hắn ho sặc sụa, Đường Tăng cũng tỉnh dậy.

Nhìn căn phòng chìm trong lửa đỏ, y hoảng hốt hỏi Ngộ Không: "Ngộ Không!

Ngộ Không!

Chuyện này là sao?

Mau, cháy rồi!" Tôn Ngộ Không vội trả lời: "Con cũng không rõ, để con đi kiểm tra, sư phụ đừng động đậy." Hắn tìm một mảnh vải nhúng nước đưa cho Đường Tăng bịt mũi, sau đó dùng pháp thuật đưa y thoát khỏi đám cháy.

Đường Tăng vừa ho vừa dắt Bạch Long Mã đứng ở giữa sân, không dám cử động.

Tôn Ngộ Không thoát ra ngoài, quan sát tình hình, biết hiện tại không thể cứu hỏa kịp, liền vội vàng bay lên trời tìm Quảng Mục Thiên Vương.

Vừa vào đại điện, hắn gào lớn: “Quảng Mục Thiên Vương!

Quảng Mục Thiên Vương!

Mau ra đây!

Yêm lão Tôn có việc cần!” Quảng Mục Thiên Vương bên trong bị gọi đến mức tâm thần bất định: “Đến rồi, đến rồi, có chuyện gì vậy?” Tôn Ngộ Không không rảnh nói nhảm, trực tiếp chìa tay đòi: “Mau đưa Tịch Hỏa Tráo cho ta!” Quảng Mục Thiên Vương nghe xong xót của: “Nhưng đó là bảo bối của ta!

Dùng làm gì cơ?” Tôn Ngộ Không mất kiên nhẫn: “Đưa đây!” Hắn xông tới túm cổ áo Thiên Vương.

Quảng Mục Thiên Vương nào dám phản kháng, đành giao Tịch Hỏa Tráo cho Tôn Ngộ Không.

Có được bảo bối, Tôn Ngộ Không biến mất ngay lập tức.

Quảng Mục Thiên Vương nhìn đại điện trống trơn, thở dài: “Đúng là tạo nghiệt mà.” Sau đó lắc đầu quay về ngủ tiếp.

Bên kia, Tôn Ngộ Không mang Tịch Hỏa Tráo về tới ngôi chùa, chụp lên người Đường Tăng và Bạch Long Mã, lúc này mới yên tâm dặn sư phụ rằng lửa sẽ không lọt vào được.

Tiếp đó, Tôn Ngộ Không nhảy lên chỗ cao quan sát.

Hắn rất tức giận vì suýt chút nữa đã bị thiêu chết.

Chương 278

Dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh nhìn quanh, hắn thấy lão phương trượng đang ôm cà sa chạy thục mạng.

Tôn Ngộ Không nổi trận lôi đình: "Dám tính kế lên đầu Yêm lão Tôn, thật coi ta là kẻ ăn chay chắc!" Hắn không nói hai lời, thổi một hơi mạnh.

Ngay lập tức, ngọn lửa vốn đã lớn nay càng bùng lên dữ dội, lan rộng khắp Quan Âm Tự.

Chẳng mấy chốc, cả ngôi chùa chìm trong biển lửa.

Các tăng nhân trong chùa tỉnh dậy, bất kể là chủ trì hay tiểu tăng đều bị ngọn lửa hùng hục dọa cho khiếp vía.

Thấy hỏa thế không thể cứu vãn, nhưng vì đây là cơ nghiệp của mình nên họ vẫn cố gắng chữa cháy.

Các tăng nhân không biết chuyện gì đã xảy ra, vừa mắng kẻ phóng hỏa vừa ra sức dập lửa.

Lúc này, lão phương trượng đang ở trong phòng riêng chiêm ngưỡng chiến lợi phẩm.

Ánh mắt tham lam đó chưa từng xuất hiện trước mặt môn đồ.

Lão cẩn thận chạm tay vào cà sa như sợ làm hỏng nó.

Khi con người nảy sinh tham niệm, lý trí sẽ dần biến mất.

Phương trượng đắm chìm trong vẻ đẹp của chiếc cà sa, miệng lẩm bẩm: "Cà sa của Quan Âm Tự ta đây mà!" Lão không hề hay biết hỏa thế bên ngoài lớn đến mức nào.

Vì thiếu sự chỉ đạo của lão, đám tăng nhân như rồng mất đầu, kẻ

thì đứng ngây ra, kẻ thì tạt nước vô ích.

Đám cháy lớn thu hút sự chú ý của nhiều kẻ, trong đó có Hắc Hùng Quái.

Hắc Hùng Quái nhìn đám tăng nhân luống cuống, lại thấy lão phương trượng thường ngày nghiêm túc nay lại thản nhiên vuốt ve cà sa trong phòng, không khỏi thấy buồn cười.

Hắc Hùng Quái nhận ra chiếc cà sa đó không tầm thường, cũng muốn chiếm làm của riêng.

Y thi triển pháp thuật làm ngọn lửa ở Quan Âm Tự cháy to hơn, khiến các tăng nhân tuyệt vọng.

Thấy phương trượng cứ bám lấy cà sa, Hắc Hùng Quái vốn định để lửa thiêu chết lão rồi mới lấy đồ, nhưng xem chừng không ổn nên phải dùng cách khác.

Y dùng phép khiến chiếc cà sa bay lên rồi từ từ bay đi hướng khác.

Phương trượng thấy bảo bối bay mất thì kinh ngạc, vội vã đuổi theo, miệng gào thét: "Cà sa của ta!

Cà sa của ta!

Đó là cà sa Quan Âm ban tặng mà!

Quay lại mau!" Lúc này lão đã coi món đồ trộm được là của mình.

Hắc Hùng Quái thấy lão bám dai như đỉa, liền cho lão nếm chút đau khổ.

Y căn đúng lúc khiến căn nhà sụp xuống, đè lên người phương trượng.

"Hừ, hạng phàm phu tục tử mà dám tranh đồ với Hắc Hùng Quái ta sao?" Hắc Hùng Quái nhìn bộ dạng đau đớn của phương trượng thì tâm tình đại hảo.

Các tăng nhân thấy vậy vội chạy đến cứu lão.

Giải quyết xong phiền phức, Hắc Hùng Quái tiếp tục điều khiển cà sa bay về động của mình.

Cảnh tượng này vô tình bị Tôn Ngộ Không nhìn thấy.

"Ơ, kia chẳng phải cà sa của sư phụ sao?

Yêu quái phương nào gan to bằng trời dám trộm đồ của sư phụ ta!

Xem Yêm lão Tôn có đánh chết ngươi không!" Tôn Ngộ Không đuổi theo hướng cà sa bay đi.

Trên đường gặp một Xà Tinh đang cầm đan dược, hắn tiện tay đánh ngất y luôn.

Tôn Ngộ Không nhìn Xà Tinh bất tỉnh, trong lòng nảy ra một ý định "tà ác".

Hắn giấu xác Xà Tinh đi, bồi thêm một gậy để đảm bảo y không tỉnh lại sớm, sau đó rời đi.

Chương 279

Tôn Ngộ Không đoán được nơi ẩn náu của Hắc Hùng Quái, liền nhanh chóng đi tới sơn động của y.

Gần tới cửa động, hắn dừng lại: "Hắc hắc, Hắc Hùng Quái sao?

Yêm lão Tôn sẽ hội ngộ ngươi một chút." Trước đó hắn đã dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh quan sát, thấy thái độ của Hắc Hùng Quái sau khi cướp được cà sa rất ngông cuồng.

Vừa dứt lời, Tôn Ngộ Không biến mất, thay vào đó là hình dáng của Xà Tinh lúc nãy.

Hắn còn biến ra một bình đan dược giống hệt bình của Xà Tinh thật.

Tôn Ngộ Không trong lốt Xà Tinh nghênh ngang đi vào động, thấy Hắc Hùng Quái đang khoe khoang chiếc cà sa với lũ tiểu yêu.

"Thấy chưa!

Các ngươi có thấy điểm khác biệt của chiếc cà sa này không!" Hắc Hùng Quái đắc ý.

Lũ tiểu yêu pháp lực thấp, kiến thức ít nên đương nhiên không nhận ra.

Hắc Hùng Quái càng thêm đắc ý: "Đám tiểu yêu vô tri, đây là cà sa do chính tay Quan Âm ban tặng đó!

Đối với yêu tộc chúng ta, nó có tác dụng cực lớn!" Nghe vậy, lũ tiểu yêu lộ vẻ ngưỡng mộ.

"Đồ của Quan Âm ban tặng chắc chắn là bảo vật hiếm có rồi.

Mà Hắc Hùng đại vương lấy đâu ra thế?" Một tiểu yêu hỏi.

Hắc Hùng Quái đang định trả lời thì thấy Xà Tinh (do Ngộ Không biến thành) đi vào, liền hỏi: "Ơ, tiểu xà, ngươi cầm cái gì trên tay thế?" "Đan dược chứ gì nữa!

Không thấy sao?" Tôn Ngộ Không vừa đi vào vừa nói.

Hắc Hùng Quái hơi cạn lời: "Ta đương nhiên biết là đan dược, nhưng là đan dược gì?

Dùng để làm gì?" Hắc Hùng Quái tò mò, vì y biết Xà Tinh này hay có đồ tốt, thường ngày y cũng hay lấy đồ của Xà Tinh.

Thấy vẻ tò mò của Hắc Hùng Quái, Tôn Ngộ Không nảy ý trêu chọc: "Đan dược của ta không phải bảo bối gì đâu, chỉ là đan dược bình thường thôi.

Đi đi, đừng làm phiền ta." Tôn Ngộ Không định bỏ đi, Hắc Hùng Quái vội kéo lại: "Ấy, đừng đi mà." Tôn Ngộ Không thầm cười, biết cá đã cắn câu.

Đồ càng tốt thì càng không muốn chia sẻ, Tôn Ngộ Không càng nói đan dược không tốt, Hắc Hùng Quái càng tin chắc đó là kỳ dược.

Sau một hồi giằng co, Tôn Ngộ Không mới "miễn cưỡng" cho Hắc Hùng Quái ăn một viên.

Hắc Hùng Quái vội vàng nuốt xuống, ai dè vừa nuốt xong thì bụng bắt đầu đau quằn quại.

"Á...

Tiểu xà, ngươi dám lừa ta!" Lúc này tại Thiên Đình, Doanh Chính và Từ Chí thảo luận cách xử lý Hắc Hùng Quái, cuối cùng quyết định thu phục y dưới trướng.

Từ Chí lại hóa thân thành Quan Âm Đại Sĩ hạ phàm khuyên nhủ Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không thấy sư huynh trong lốt Quan Âm tới, liền quay sang quát Hắc Hùng Quái: "Còn không mau trả cà sa của sư phụ ta lại!

Yêm lão Tôn nể mặt Quan Âm Đại Sĩ mới tha cho ngươi một mạng đó!

Hừ!" Hắc Hùng Quái vội vàng dâng cà sa cho Tôn Ngộ Không như cống nạp bảo vật.

"Được rồi, Ngộ Không, khí cũng đã xả, cà sa cũng đã lấy, không mau về bên cạnh sư phụ sao?" Quan Âm Đại Sĩ nói xong liền thu phục Hắc Hùng Quái.

Tôn Ngộ Không nghe xong cũng chợt nhớ ra sư phụ vẫn đang ở Quan Âm Tự.

Tuy đã giao Tịch Hỏa Tráo của Quảng Mục Thiên Vương cho sư phụ nhưng khó bảo đảm đám người ở đó, nhất là lão phương trượng, sẽ không nổi lòng tham mà cướp mất.

Nghĩ đoạn, Tôn Ngộ Không lập tức bay về Quan Âm Tự.

Quan Âm cũng rời khỏi sơn động.

Đám tiểu yêu thấy đại vương được đi theo Quan Âm thì vô cùng ngưỡng mộ.

Lại nói về lão phương trượng, biết không còn cơ hội lấy lại cà sa, lão liền chỉ huy tăng nhân dập lửa.

Chương 280

Có người chỉ huy, chẳng mấy chốc lửa đã tắt, nhưng Quan Âm Tự cũng đã cháy rụi thành phế tích.

Tôn Ngộ Không trở về thấy cảnh hoang tàn, nhưng hắn chẳng quan tâm, liền đi thẳng tới chỗ sư phụ.

"Sư phụ!

Người không sao chứ?" Thấy sư phụ không bị đám người kia bắt nạt, hắn mới yên lòng.

"Ta không sao, Ngộ Không, cà sa đã lấy lại được chưa?" Đó là món đồ quý giá, Đường Tăng thấy Ngộ Không trao lại cà sa thì nét mặt mới giãn ra.

"Được rồi, sư phụ, chúng ta mau rời khỏi đây thôi, Quan Âm Tự không thể ở lâu." Tôn Ngộ Không thu dọn hành lý, dắt Bạch Long Mã, hai thầy trò lại tiếp tục lên đường.

Đi mãi, đi mãi, họ đến Cao Lão Trang.

"Này, nghe nói pháp sư đến Cao gia mấy hôm trước bị yêu quái bắt đi rồi, đến giờ vẫn chưa thấy về." "Ta biết mà, chuyện này đúng là đại sự ở Cao Lão Trang.

Cao gia đang treo thưởng hậu hĩnh tìm pháp sư cao tay, hiềm nỗi chẳng ai dám đi." Nghe thấy lời bàn tán trên đường, mắt Tôn Ngộ Không sáng lên.

"Sư phụ, có yêu quái tác oai tác quái ở đây, hay là con tới Cao gia đó xem thử?" Tôn Ngô Không tính tình hiếu động, nghe thấy có yêu quái là phấn khích.

Đường Tăng cũng đồng ý, nghĩ rằng đi xem một chút biết đâu lại

giúp được người ta.

Thế là hai thầy trò vào Cao gia tìm hiểu ngọn ngành.

Hóa ra tiểu thư nhà họ Cao bị yêu quái bắt đi, dù đã thuê nhiều pháp sư nhưng tất cả đều một đi không trở lại.

Tôn Ngộ Không ra hiệu cho Đường Tăng, tỏ ý muốn trừ yêu, hai thầy trò liền chủ động ở lại.

Người nhà họ Cao thấy phong thái của hai người này khác hẳn đám pháp sư trước kia, lão gia họ Cao như chết đuối vớ được cọc, vô cùng mừng rỡ.

"Người đâu, mau chuẩn bị phòng ngủ cho hai vị pháp sư, chuẩn bị cơm nước tiếp đãi thật chu đáo.

Còn con ngựa kia nữa, dắt đi cho ăn cỏ ngon nhất." Từ khi con gái bị bắt, Cao lão gia luôn sầu muộn, nay thấy hy vọng liền tươi tỉnh hẳn lên.

Gia nhân thấy lão gia phấn chấn cũng nhanh chóng làm việc.

Tôn Ngộ Không và Đường Tăng được tiếp đãi nồng hậu.

Đi đường gian khổ đã quen, nay được đối đãi nhiệt tình khiến Đường Tăng có chút không thích ứng.

"Ngộ Không, Cao gia đối đãi chúng ta không tệ, con nhất định phải giúp họ.

Con có bao nhiêu phần chắc chắn cứu được Cao tiểu thư?" Đường Tăng vốn là người biết ơn, y bắt đầu lo lắng cho sự an nguy của tiểu thư.

"Sư phụ yên tâm, Yêm lão Tôn ra tay mà người còn không tin sao?

Đợi đó, con đi hội ngộ con yêu quái đó một chút." "Cẩn thận đấy." "Sư phụ yên tâm." Tôn Ngộ Không rời khỏi Cao gia, tìm đến sào

huyệt của yêu quái.

Theo thông tin có được, hắn tìm tới một cái động.

"Quả nhiên, yêu quái nào cũng thích ở trong động." Hắn không vội vào ngay mà đứng cửa động gọi lớn: "Hắc!

Yêu quái bên trong, Tôn gia gia đến rồi, không mau ra tiếp kiến!" Con yêu quái bên trong không phải hạng tầm thường, y nhận ra ngay đây là Bật Mã Ôn từng đại náo Thiên Cung năm xưa, pháp lực của y sao bì được!

Biết thân biết phận, y chỉ đành trốn biệt bên trong, không hiểu sao Tôn Ngộ Không lại vì chuyện của Cao gia mà tìm đến mình.

Y không ra, Tôn Ngộ Không cũng chẳng thiếu cách.

Hắn chỉ là lười động tay thôi, nếu y đã nhát gan vậy thì hắn sẽ tự vào lôi y ra.

"Đừng tưởng không ra là Tôn gia gia không có cách nhé!" Tôn Ngộ Không xông vào động, yêu quái thấy thế liền bỏ chạy.

Một kẻ đuổi, một kẻ chạy suốt cả một đêm.

Thực ra nói là đuổi cũng không đúng, mà là Tôn Ngộ Không đuổi đánh con yêu quái đó suốt đêm thì đúng hơn.

Yêu quái bị đánh đến mệt lử, liền van xin rối rít.

"Được rồi, được rồi, ta biết lỗi rồi, đừng đuổi nữa, ta nhận sai không được sao?" Tôn Ngộ Không khinh bỉ: "Hừ, đã yếu còn ra gió.

Chương 281

Mau thả Cao tiểu thư ra!" "Dạ dạ, con thả ngay." "Biết điều đó, không uổng công Tôn gia gia ta đuổi đánh cả đêm." Thấy yêu quái thỏa hiệp, Tôn Ngộ Không cũng bớt cảnh giác.

Yêu quái cũng chẳng dại gì mà đánh lén, vì thực lực quá chênh lệch.

"Ngài đợi đây, để con vào dắt tiểu thư ra." Tôn Ngộ Không đứng ngoài chờ, hắn cho rằng có cho y thêm trăm lá gan cũng chẳng dám giở trò nữa.

Yêu quái quay vào động gọi lớn: "Tiểu thư?

Tiểu thư, ra ngoài thôi." Nghe tiếng yêu quái, cô gái đang co rùm trong góc bỗng trở nên cảnh giác.

Cao tiểu thư vốn là lá ngọc cành vàng, nay trong mắt chỉ còn sự sợ hãi và tuyệt vọng.

Ở cùng yêu quái nhiều ngày, dù y không làm hại cô nhưng chứng kiến các pháp sư bị y xử lý, cô cảm thấy hy vọng trở về nhà ngày càng mong manh.

"Đừng!

Đừng lại đây!

Không ta chết cho ông xem!" Cao tiểu thư đứng bật dậy, chỉ tay về phía yêu quái đe dọa.

Có vẻ như cô đã sắp suy sụp rồi.

Yêu quái không để ý tiểu tiết, tiến lại gần định dắt cô ra.

Cô gái càng hoảng sợ lùi lại.

“Ô ô ô, tôi xin ông, thả tôi ra đi, đừng lại gần!” Cao tiểu thư gào lên đầy kích động, rồi bất ngờ lách người tránh xa yêu quái.

Yêu quái cũng sắp phát điên rồi, y biết tính khí của con khỉ ngoài kia không tốt lắm, nếu để chờ lâu chắc chắn hắn sẽ xông vào phá nát cái động này mất.

“Trời ạ, Cao tiểu thư, tôi cầu xin cô đó được không?” Lúc nãy do cô quá kích động nên không nghe rõ lời y, cứ tưởng y muốn ép mình viên phòng.

Tình cảnh này y chỉ còn cách dỗ dành: “Cao tiểu thư, tôi đưa cô về nhà, được không?

Đi thôi.” Cao tiểu thư nghe xong thì chấn kinh: “Về nhà?

Thật sự được về nhà sao?” Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của cô, yêu quái cũng thấy bất lực.

Rõ ràng y chẳng làm gì cô mà cô lại ghét bỏ, sợ hãi y đến vậy.

“Cao tiểu thư, đi thôi nào.

Tôi hứa sẽ đưa cô về nhà an toàn, được chưa?” Yêu quái tiếp tục dỗ dành, dù dùng giọng điệu ôn nhu nhưng gương mặt hung hãn của y vẫn khiến cô sợ hãi.

“Làm sao tôi biết ông nói thật hay giả?

Một con yêu quái pháp lực đầy mình, tôi sao dám tin?” “Vậy cô nghĩ lại xem, từ khi bị bắt tới giờ ta đã làm gì cô chưa?

Ta có đối xử tệ với cô không?

Ngay cả một chút tin tưởng cũng không cho ta sao?” Lúc này yêu quái cũng thấy tủi thân.

Chẳng lẽ chỉ vì y là yêu quái mà cô lại đối xử như vậy?

Y có phải kẻ thập ác bất thiện đâu.

Lời nói của y đã khiến Cao tiểu thư phải suy nghĩ lại.

Nhớ lại những ngày qua, trừ lúc xử lý đám pháp sư ra thì y chưa từng hung dữ với cô, thậm chí còn đối đãi khá tốt.

Cô nhận ra phản ứng của mình có chút quá đà, nhưng cũng phải thôi, một tiểu thư khuê các đột nhiên bị yêu quái bắt đi thì sao tránh khỏi kích động.

"Vậy... vậy là thật sao?

Ông thật sự đưa tôi về nhà chứ?" Giọng cô nhỏ dần, mang ý thăm dò.

"Đương nhiên là thật rồi!" Vẻ mặt bất lực của yêu quái khiến cô tin được vài phần.

Chương 282

Cô thử tiến lại gần, thực ra cô cũng chẳng còn lựa chọn nào khác.

Nếu y muốn hại cô thì cô có chống cự cũng vô ích.

“Vậy... vậy tôi tin ông một lần, đừng gạt tôi đấy.” “Cao tiểu thư yên tâm, lời ta nói chắc như đinh đóng cột!” Lúc này yêu quái đã có chút mất kiên nhẫn, y có dự cảm nếu không ra ngay con khỉ kia sẽ san phẳng cái động này.

Cao tiểu thư bán tín bán nghi đi theo.

Vừa tới gần, yêu quái liền cúi xuống: “Được rồi, đi thôi.” Y định cõng cô, nhưng cô lại tưởng y đổi ý nên vùng vẫy: “Buông tôi ra!

Đồ lừa đảo!” “Thôi nào, đừng động đậy, ta cõng cô ra ngoài!” Yêu quái hơi nổi nóng nhưng cũng chỉ một chút thôi, vì y thực sự thích cô tiểu thư này nên không nỡ làm gì.

Hơn nữa ngoài kia có vị đại gia đang chờ, y dám làm gì cơ chứ?

Nghe vậy cô mới chịu im lặng.

Yêu quái cảm thấy chua xót, chỉ khi đưa cô về nhà cô mới chịu im lặng như vậy.

Cả hai không nói gì, bước ra khỏi động và thấy Tôn Ngộ Không đang đứng chờ với bộ mặt đầy sát khí.

Tôn Ngộ Không chờ lâu đã mất kiên nhẫn, định bụng chờ thêm chút nữa mà không thấy tăm hơi là sẽ xông vào phá động ngay.

Yêu quái thấy khí thế đó thì rùng mình, biết ngay con khỉ này chẳng có chút kiên nhẫn nào.

Thấy yêu quái cõng Cao tiểu thư ra, Tôn Ngộ Không lên tiếng hỏi:

“Chuyện gì thế?

Này, cô nương kia đúng là Cao tiểu thư chứ?” Yêu quái cạn lời, bộ con khỉ này tưởng y tùy tiện tìm đại một người về thế thân chắc?

Đưa về Cao gia chẳng phải bị lộ ngay sao, y đâu có ngu.

Dù bực bội nhưng y chỉ dám để trong lòng, không dám thốt ra, sợ lại bị Tôn Ngộ Không tẩn cho một trận.

“Này Cao tiểu thư, có người nghi ngờ thân phận của cô kìa, không định chứng minh chút sao?” “Đúng vậy, tiểu nữ chính là tiểu thư nhà họ Cao ở Cao Lão Trang.” Tôn Ngộ Không nghe vậy mới bớt cảnh giác, nghĩ thầm yêu quái này chắc không dám giở trò.

“Thế sao lại cõng người ta ra?” “Thì tôi đưa cô ấy về, cõng một chút không được sao?

Tôi có làm gì đâu mà ngài phải gắt thế?

Vả lại tôi cõng là vì tôi thích, cô ấy cũng có phản đối đâu.” “Đúng là đồ hâm, ai thèm quản ngươi.” Tôn Ngộ Không cũng không chấp nhất, miễn là cứu được người là được.

Đang định đưa về Cao gia thì yêu quái lại nói: “Tôi còn phải đợi người tôi cần đợi.” Tôn Ngộ Không ngơ ngác: “Cái gì?

Đợi người cần đợi?” Nhưng lần này yêu quái không nói thêm gì nữa, quay mặt đi chỗ khác, mặc cho Tôn Ngộ Không đoán già đoán non.

Thấy yêu quái quyết giữ kín miệng, Tôn Ngộ Không cũng không hỏi nữa.

Hắn nghĩ sớm muộn gì cũng biết thôi.

Thế là Tôn Ngộ Không dẫn Cao tiểu thư về, con yêu quái kia thì lẳng lặng đi theo sau như một người khác hẳn.

Vừa về tới Cao gia, thấy Cao lão gia đang lo lắng, Tôn Ngộ Không liền đưa tiểu thư tới để cha con đoàn tụ.

"Cha!" Cao tiểu thư lao vào ôm chầm lấy cha mình.

Mọi người xung quanh cũng không nỡ làm phiền giây phút xúc động này.

Khi hai người đã bình tĩnh lại, Cao lão gia mới giới thiệu: "Hai vị đạo trưởng đây chính là ân nhân đã cứu con khỏi tay yêu quái, mau cảm tạ họ đi." Cao tiểu thư vội vàng cúi đầu: "Đa tạ hai vị ân nhân đã cứu mạng tiểu nữ, tiểu nữ vô cùng cảm kích." Cảm tạ xong, cô lại nép vào lòng cha.

Những ngày qua thực sự là ác mộng đối với cô.

Cao lão gia nhìn con gái tiều tụy mà xót xa, vừa ngẩng đầu thấy con yêu quái đứng sau Tôn Ngộ Không, lão giật mình hoảng hốt.

"Á...

Yêu quái sao lại ở đây?

Ân nhân, mau thu phục nó đi, kẻo nó lại làm loạn!" Cao lão gia vốn là người nghiêm túc, chưa bao giờ thất thái như vậy, chắc hẳn vì quá xót con nên mới phản ứng mạnh.

Chương 283

Gia nhân cũng sợ hãi nhưng không bằng lão gia.

Tôn Ngộ Không trấn an: "Cao lão gia yên tâm, con yêu quái này sẽ không hại người nữa đâu." Được ân nhân bảo đảm, Cao lão gia cũng bớt sợ.

"Vậy thì được, mời hai vị đạo trưởng cứ tự nhiên, ta đưa con gái về phòng nghỉ ngơi trước." Cao lão gia dẫn con gái đi, Tôn Ngộ Không định quay sang nói chuyện thì bỗng nghe tiếng "phịch", con yêu quái kia đột nhiên quỳ xuống.

Đường Tăng vội nói: "Kìa, làm gì vậy?

Mau đứng lên." Nhưng y vẫn quỳ thẳng tắp.

Tôn Ngộ Không đoán chắc chuyện này có liên quan đến "người cần đợi" lúc nãy.

Hắn đứng bên cạnh xem con yêu quái này định giở trò gì.

"Đây chính là người con cần đợi!" Giọng yêu quái đầy kích động.

Tôn Ngộ Không hiểu ra ngay.

"Lúc ở cửa động ngươi nói với ta là đợi người cần đợi, giờ trước mặt sư phụ ta lại nói là người cần đợi, rốt cuộc ngươi đợi bao nhiêu người hả?

Nói cho rõ xem nào, ngươi đợi ai!" Tôn Ngộ Không vốn nóng tính, trực tiếp quát hỏi.

Lúc ở cửa động vì vội đưa tiểu thư về nên hắn mới bỏ qua, giờ xong việc rồi thì phải hỏi cho ra lẽ.

Đường Tăng thấy Ngộ Không hơi hung dữ, liền lên tiếng trách

mắng: “Ngộ Không!

Không được vô lễ.” Y tiến lại gần hỏi han yêu quái.

Thấy thái độ của Đường Tăng tốt hơn Tôn Ngộ Không nhiều, yêu quái cũng nhẹ lòng hơn.

Nghĩ thầm sau này nếu có làm sai gì thì cứ tìm sư phụ làm khiên đỡ, thế là y mải mê suy nghĩ mà quên cả trả lời.

Đường Tăng đứng chờ mãi không thấy y nói gì.

“Hắc, cái con yêu quái này, sư phụ hỏi mà dám ngó lơ sao?

Xem Yêm lão Tôn cho ngươi một gậy cho tỉnh ra không!” Tôn Ngộ Không thấy y vô lễ với sư phụ thì nổi cáu.

Đường Tăng lại ngăn cản: “Ngộ Không!

Đừng vô lễ!” Câu nói này Tôn Ngộ Không nghe đến mòn cả tai rồi, lần nào sư phụ cũng bênh vực kẻ khác.

Hắn chỉ đành nhẫn nhịn.

Lúc này yêu quái thầm đắc ý vì thấy con khỉ kia bị quản giáo.

“Bạch sư phụ, con nhận được chỉ điểm của Quan Âm Đại Sĩ để đợi ngài.

Những chuyện xảy ra ở Cao Lão Trang, đồ nhi thực sự không cố ý, chẳng qua vì đợi ngài lâu quá nên sinh nông nổi, trót phải lòng tiểu thư nhà họ Cao nên mới ra nông nỗi này.” Vừa dứt lời, Tôn Ngộ Không đã nhảy bổ vào: “Này này này, thật giả tính sau, nhưng ai cho ngươi gọi sư phụ hả?

Lại còn tự xưng đồ nhi nữa chứ.” Yêu quái định phản bác thì Cao lão gia đi ra: “Hai vị đạo trưởng, thực sự cảm tạ hai vị!

Nếu không có hai vị thì con gái ta không biết sẽ ra sao.

Ta đã chuẩn bị một bàn tiệc thịnh soạn để cảm tạ, mời hai vị quá bộ.” Nghe thấy có ăn, Tôn Ngộ Không mừng rỡ vì đánh nhau cả đêm đã đói ngấu.

“...

Không cần đâu, bần tăng là người xuất gia không uống rượu thịt.” Đường Tăng từ chối.

“Đạo trưởng cứ yên tâm, toàn bộ đều là đồ chay cả.” Nghe vậy không thể từ chối được nữa, ba người cùng đi dự tiệc.

Bàn tiệc chay vô cùng xa hoa.

Tôn Ngộ Không dù đói nhưng không mấy mặn mà với các món ăn, chỉ thích ăn đào.

Ngồi vào bàn, Cao lão gia nói lời cảm tạ và thông báo yêu quái đã bị thu phục để dân làng yên tâm.

Lúc này Đường Tăng mới hỏi: “Ngươi tên là gì?” “Bạch sư phụ, con tên là Trư Bát Giới.” “Trư Bát Giới sao?” “Đúng vậy, sư phụ cứ gọi con là Bát Giới được rồi.” Yêu quái biết sau này phải dựa vào Đường Tăng để tránh bị Ngộ Không đánh nên hết lòng lấy lòng.

Chương 284

“Bát Giới?

Ta thấy gọi là Ngốc Tử thì đúng hơn, nói gì mà nhiều thế, đồ ăn cũng không lấp nổi miệng ngươi.” Tôn Ngộ Không không bỏ lỡ cơ hội châm chọc.

“Ngươi mới ngốc ấy!

Ta đang trả lời sư phụ cơ mà, với lại thức ăn ngon thế này sao lại không ăn, nói chuyện với sư phụ mà không trả lời là vô lễ đó!” Bát Giới giờ không sợ Ngộ Không nữa vì đã có Đường Tăng chống lưng.

Tôn Ngộ Không định ra tay thì Đường Tăng lại can ngăn: “Ngộ Không!

Đừng quậy phá, đây là tiệc Cao gia đãi chúng ta, không được vô lễ!” Tôn Ngộ Không đành ngồi xuống ăn đào, không thèm chấp Bát Giới.

Bát Giới thấy sư phụ có uy nên cũng an phận hơn.

“Được rồi, Bát Giới, nếu Quan Âm Đại Sĩ đã thu nhận ngươi, vậy hãy gọi Tôn Ngộ Không là sư huynh, sau này hai đứa đừng có gây gổ như hôm nay nữa.” Đường Tăng thở dài dặn dò.

“Dạ, sư phụ yên tâm, con sẽ không cãi nhau với sư huynh nữa đâu.” (Bát Giới thầm nghĩ: Sau này huynh ấy cãi ta, ta sẽ đi mách sư phụ).

Tôn Ngộ Không chỉ lẳng lặng ăn đào.

Ba người ăn xong thì chuẩn bị lên đường.

Cao lão gia vội mang lương khô ra tặng: “Đạo trưởng, hãy mang

theo chút lương thực đi đường.” Đường Tăng không từ chối, chào tạm biệt rồi cùng hai đồ đệ vào rừng.

Một con hổ đang rình rập họ trong bóng tối.

Nó thấy Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới có vẻ không dễ xơi nên không vội ra tay.

Đi được một đoạn, họ dừng lại nghỉ ngơi.

Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới đi thăm dò đường phía trước.

Tôn Ngộ Không thấy khu rừng này không an toàn, để sư phụ ở lại một mình thì nguy hiểm, mà để con lợn ngốc kia ở lại thì càng không yên tâm, nên quyết định dắt sư phụ theo cùng.

“Này Ngốc tử, chúng ta đi rồi để sư phụ ở lại một mình không an toàn đâu.

Quay lại đón sư phụ đi cùng thôi.” Từ sau bữa tiệc đó, Ngộ Không toàn gọi Bát Giới là Ngốc tử.

Bát Giới dù không thích nhưng đánh không lại nên đành chấp nhận.

Bát Giới cũng thấy có lý nên đi theo Ngộ Không quay lại đón Đường Tăng.

Thế là Ngộ Không và Bát Giới đi trước, Đường Tăng cưỡi Bạch Long Mã theo sau.

Bỗng nhiên một con hổ lao ra định vồ Đường Tăng nhưng hụt, y ngã xuống đất còn con hổ thì bỏ chạy.

Tôn Ngộ Không và Bát Giới vội vàng đuổi theo.

Ngộ Không sau khi đỡ sư phụ dậy liền lao theo hướng con hổ.

Bát Giới bám sát phía sau, nhận ra đó là một con Hổ Tinh.

Y tăng tốc để bắt kịp, nhưng con hổ tinh rất quái ranh, nó thừa cơ lúc Bát Giới sơ hở liền biến mất tăm.

Bát Giới hối hận vì đã đại ý, mỗi bước đi sau đó đều vô cùng cẩn trọng.

Con Hổ Tinh đang nấp trong lùm cỏ quan sát Bát Giới, nó vốn là chúa sơn lâm nên việc săn mồi rất thành thạo, nhưng nó quên mất đối thủ của mình không phải là thú rừng thông thường.

Bát Giới dùng kế dụ địch, khi Hổ Tinh vừa lao ra, y dùng vũ khí đánh một đòn khiến nó ngã lăn ra đất.

Khi y định kết liễu nó thì Hổ Tinh vùng lên chống trả.

Hai bên đang giao chiến thì Tôn Ngộ Không tới.

Thấy con khỉ pháp lực cao cường nhất đã đến, Hổ Tinh vội vàng tháo chạy.

"Hắc!

Vừa rồi chẳng phải chạy rất nhanh sao, giờ đã biết Trư gia gia ngươi lợi hại chưa?" Trư Bát Giới thấy hổ tinh sau khi Tôn Ngộ Không đến liền tìm cách tháo chạy, tự nhiên không thể bỏ lỡ cơ hội trút giận.

Chương 285

Mấy ngày nay đi theo Tôn Ngộ Không, lão Trư cũng phải chịu không ít uất ức, vốn tính tình chẳng mấy an phận, từ lúc đi cùng Tôn Ngộ Không đến nay đã lâu không được đánh một trận thống khoái như vậy.

Lúc này đột nhiên xuất hiện một tiểu yêu tinh không tự lượng sức chủ động tìm tới cửa, sao có thể bỏ qua?

Vừa rồi mới đánh mấy cái, căn bản vẫn chưa đã ghiền.

Tôn Ngộ Không cũng thầm nghĩ lát nữa phải dạy dỗ con hổ tinh kia một trận, ngộ nhỡ bị Ngộ Không đánh tàn phế thì làm sao trút giận được?

Trư Bát Giới nghĩ đoạn liền tăng tốc đuổi theo hổ tinh.

Bên cạnh, Tôn Ngộ Không thấy Trư Bát Giới tích cực truy đuổi hổ tinh như vậy, những thành kiến vốn có đối với hắn cũng dần tiêu tan.

Trước đó, vì Trư Bát Giới cưỡng đoạt Cao tiểu thư mà Tôn Ngộ Không chẳng mấy thiện cảm, cộng thêm lúc ở Cao Gia Trang, vẻ mặt thiếu nợ của Bát Giới khiến Ngộ Không có chút ác cảm.

Nhưng hiện tại, những thành kiến ấy đã vơi đi đại nửa, dù sao trong mắt y, Trư Bát Giới cũng đang nỗ lực bảo vệ sự an toàn cho sư phụ.

Hai người đuổi theo một lúc lâu, Trư Bát Giới đã bắt đầu thấm mệt, nhưng con hổ tinh kia trông vẫn có vẻ chẳng hề hấn gì, cứ như chưa hề chạy xa như vậy.

Lúc này, cả Trư Bát Giới và Tôn Ngộ Không đều cảm thấy có chút kỳ quái.

Tuy hổ là bá chủ sơn lâm, tốc độ và thể lực khi truy đuổi con mồi là điều không bàn cãi, nhưng Trư Bát Giới và Tôn Ngộ Không cũng đâu phải hạng xoàng.

Bát Giới đã thấy mệt mà hổ tinh vẫn như không có việc gì, trong chuyện này tuyệt đối có gian trá.

Tôn Ngộ Không tăng tốc đuổi kịp hổ tinh, khiến nó dù có gia tốc thế nào cũng không cắt đuôi được.

Tôn Ngộ Không đưa tay chộp lấy hổ tinh, không chút do dự vung một gậy đánh xuống.

Khi Trư Bát Giới đuổi kịp liền thấy một cảnh tượng kỳ lạ: Tôn Ngộ Không chộp lấy con hổ tinh đánh xuống, nhưng ngay khoảnh khắc Kim Cô Bổng chạm vào, con hổ tinh sống động kia trong nháy mắt biến thành một tấm da hổ.

"Trúng kế rồi!

Ngốc tử, mau!

Quay về xem sư phụ!" Tôn Ngộ Không nhìn thấy tấm da hổ liền biết mình đã mắc mưu, lập tức kéo Trư Bát Giới quay lại nơi dừng chân lúc nãy.

Trư Bát Giới cũng hoảng hốt, cả hai đều đuổi theo một tấm da hổ, chỉ để lại sư phụ ở đó một mình, kết quả thế nào cũng đã rõ.

Nếu sư phụ có mệnh hệ gì thì xong đời, Quan Âm Đại Sĩ đích thân chỉ điểm hộ tống, mới đi được mấy ngày đã làm mất người, tội lỗi này lớn lắm.

Hai người cùng tăng tốc cực nhanh, nhưng khi quay về thì không thấy người đâu nữa.

Lúc này trong động hổ tinh, đám tiểu yêu đang vây quanh nhìn sư

phụ như nhìn một sinh vật lạ.

Chúng vừa nhìn vừa ríu rít bàn luận với nhau.

Khi đám tiểu yêu đang tán gẫu hăng say thì hổ tinh thực sự xuất hiện.

"Được rồi!

Đừng nhìn nữa, mau đem tiểu hòa thượng kia trói vào cột Định Phong cho ta!" Đại vương vừa hạ lệnh, đám tiểu yêu liền hành động ngay lập tức, hiệu suất cực cao, chẳng mấy chốc đã trói Đường Tăng chặt chẽ lên cột.

Sau đó, yêu quái dùng tay bốc một ít bột phấn trong đĩa bên cạnh, nở một nụ cười gian xảo.

Trong lúc Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới đang dốc sức truy đuổi con hổ tinh giả kia, Từ Chí và Doanh Chính vẫn đang ở Thiên Đình thong dong đánh cờ.

Thoạt nhìn, sắc mặt Doanh Chính không được tốt cho lắm.

Nhìn lại bàn cờ, quân đen của Doanh Chính bị quân trắng của Từ Chí dồn vào thế bí, mỗi nước cờ của quân trắng đều ép quân đen không còn đường lui.

Quân đen bị bức đến mức không thể trốn chạy, quân trắng chỉ cần đi thêm một nước nữa là có thể giành chiến thắng chung cuộc.

"Từ Chí, ngươi không để lại cho ta con đường sống nào sao?

Có phải bị chuyện gì kích thích không?" Doanh Chính nhìn cục diện thảm không nỡ nhìn, ngẩng đầu thấy Từ Chí vẻ mặt thản nhiên thì có chút không vui.

"Cảm thấy ta bị chuyện gì kích thích?

Kỳ nghệ không bằng người lại trách ta quá tàn nhẫn sao?

Chương 286

Thật là nực cười.” Ngữ khí không nóng không lạnh của Từ Chí khiến Doanh Chính tức nghẹn, rõ ràng là đang trào phúng y kỳ nghệ không tinh thông!

Nhưng lời của Từ Chí cũng là thật, ít nhất trong ký ức của Doanh Chính, Từ Chí chưa bao giờ bị chuyện gì kích thích đến mức ảnh hưởng đến cảm xúc và phán đoán.

Trong mắt Doanh Chính cũng như đa số những người quen biết, Từ Chí luôn là một đóa hoa trên đỉnh núi cao, thực lực không thể so, trí tuệ và khẩu tài lại càng bỏ xa người khác mấy con phố.

Từ Chí vốn cao lãnh, ngữ khí nói chuyện luôn lạnh lùng, đặc biệt là khi tức giận, khí trường vô cùng mạnh mẽ, khiến người ta có cảm giác như đang đối thoại với một tảng băng vạn năm.

“Được rồi, không đánh nữa, hôm nay đến đây thôi, lần sau có buồn chán cũng đừng tìm ta.” Cục diện đã định, không cần thiết phải đánh tiếp, Doanh Chính liếc nhìn Từ Chí rồi quay người rời đi.

“Được, lần sau có việc hãy tìm ta, ta về trước đây.” Không đợi Doanh Chính đi khuất, Từ Chí đã biến mất.

Doanh Chính nhìn lại bàn cờ rồi xóa sạch dấu vết, quay về vị trí tiếp tục xử lý công việc Thiên Đình, còn Từ Chí thì về đảo Bồng Lai nghỉ ngơi.

Sau khi Từ Chí và Doanh Chính tách ra, Trư Bát Giới và Tôn Ngộ Không bắt đầu chặng đường dài tìm kiếm sư phụ.

Cả hai quá sơ suất nên đã bị tiểu xảo của yêu quái lừa gạt.

Lúc này Trư Bát Giới đang dắt Bạch Long Mã đi theo Tôn Ngộ

Không tìm kiếm trong rừng.

“Sư phụ!

Sư phụ!” Trư Bát Giới gọi lớn nhưng chẳng có ai đáp lại.

Hai người tìm một lúc vẫn không thấy gì, Tôn Ngộ Không quyết định chia nhau ra tìm để nâng cao hiệu suất.

“Ngốc tử, cứ tìm thế này không phải cách, hay là hai ta chia ra tìm, nhưng đừng đi quá xa, như vậy vừa đảm bảo hiệu suất vừa an toàn.” Sau sự việc vừa rồi, Tôn Ngộ Không đã có bài học kinh nghiệm, không thể tách rời quá xa kẻo có ai lạc đơn lẻ thì nguy, tuy không sợ tiểu yêu quái nhưng sợ Trư Bát Giới đánh không lại, lỡ hắn cũng bị bắt thì một mình y phải cứu hai người.

Trư Bát Giới nghe thấy cũng có lý nên cả hai chia ra tìm kiếm.

Tôn Ngộ Không cảm thấy việc sư phụ bị bắt là do mình sơ suất nên rất tự trách, tìm kiếm vô cùng tích cực.

Y tìm hồi lâu thì thấy một cái động tên là Hoàng Phong, liền gọi Trư Bát Giới tới xem.

“Ngốc tử!

Bát Giới!

Mau xem, có một động Hoàng Phong!” Một lúc sau Trư Bát Giới mới tới, Tôn Ngộ Không bắt đầu quan sát xung quanh động.

Vị trí động này khá ẩn mật, xung quanh cỏ dại và cành cây um tùm, nếu Tôn Ngộ Không không tìm kỹ thì khó lòng phát hiện.

Điểm này y phải thừa nhận con yêu quái kia chọn vị trí động huyệt rất tốt, đồng thời cũng thấy may mắn, nếu để ngốc tử kia tìm một mình chắc chắn sẽ không thấy, vừa lãng phí thời gian vừa tăng thêm nguy hiểm.

“Yêu quái!

Tôn gia gia ngươi đang ở bên ngoài đây, mau thả sư phụ ta ra!

Một con tiểu yêu quái mà cũng dám tác oai tác quái dưới mắt Yêm lão Tôn, không mau thả sư phụ ra thì đừng trách Yêm lão Tôn không tha mạng!” Tôn Ngộ Không tin chắc yêu quái bên trong đã bắt sư phụ, nếu đợi Trư Bát Giới thì có lẽ sư phụ đã bị ăn thịt rồi.

Y chỉ có thể hét lớn bên ngoài để yêu quái ra mặt hoặc trực tiếp giao người.

Tôn Ngộ Không gọi hồi lâu nhưng trong động Hoàng Phong vẫn không có động tĩnh gì, y đoán có lẽ tiểu yêu canh cửa bị dọa sợ đã chạy vào báo cáo cho Hoàng Phong Quái.

Tôn Ngộ Không cũng không vội, tìm một tảng đá ngồi xuống vắt chân chữ ngũ, khoanh tay trước ngực, ra dáng một đại gia.

“Đám yêu quái bên trong kia!

Gọi đại vương các ngươi ra đọ sức với Yêm lão Tôn, nếu không dám thì trực tiếp thả sư phụ ta ra, Yêm lão Tôn cũng có thể tha cho!” Tôn Ngộ Không đợi thêm một lúc vẫn không thấy gì thì bắt đầu sinh khí, đường đường là Tề Thiên Đại Thánh mà lại bị ngó lơ sao!

Y vừa quát một tiếng định xông vào giết sạch đám yêu quái thì Hoàng Phong Quái dẫn theo đám tiểu binh đi ra.

“Yêu, ta tưởng là ai, hóa ra là một con khỉ nhỏ sao, ha ha ha ha, nghe nói tự xưng là Tôn gia gia?

Thật không biết tốt xấu, ta đã cho một con đường sống mà cứ muốn ở trước mặt ta hiêu trương, giờ ta ra rồi xem ngươi chạy đằng nào!” Hoàng Phong Quái chưa bước ra đã lên tiếng, dứt lời liền cùng đám tiểu binh xuất hiện ở cửa động.

Khi đã đứng vững và nhìn rõ diện mạo của Tôn Ngộ Không, hắn lại tiếp tục mỉa mai.

“Ái chà, nhìn xem, chẳng phải là một con khỉ sao?

Chương 287

Rõ ràng là một gã bệnh tật gầy trơ xương!

Thường xuyên không được ăn cơm hay là có bệnh thật vậy?

Ha ha ha, Hoàng Phong Quái ta hôm nay tuyên bố luôn, đừng hòng tiến vào đây, người muốn tìm cũng đừng hòng bước ra!" Lời Hoàng Phong Quái vừa dứt, đám tiểu binh cũng cười ồ lên, ban đầu chúng còn tưởng là nhân vật lợi hại nào, giờ nhìn kỹ thấy giống như kẻ bệnh tật, hạng này thì có bản lĩnh gì?

Đám tiểu binh cười càng thêm phóng tứ.

Tôn Ngộ Không nhìn đám yêu quái trước mặt đang cười nhạo mình, trong khoảnh khắc y cảm thấy có lẽ mình bị nhốt dưới núi quá lâu nên chúng không còn biết sợ là gì nữa?

Cư nhiên dám phóng tứ như thế?

Lúc này Tôn Ngộ Không vô cùng giận dữ, đã lâu không có ai dám ở trước mặt y phóng tứ như vậy, có lẽ vì quá tức giận nên y không nói lời nào mà trực tiếp xông lên giao thủ.

Đám tiểu yêu của Hoàng Phong Quái sao có thể là đối thủ của Tôn Ngộ Không, lũ tiểu quái không có kiến thức này chỉ qua ba hai chiêu đã bị đánh ngã gục.

Hoàng Phong Quái và đám tiểu binh thấy Tôn Ngộ Không có bản lĩnh lớn như vậy liền hoảng hốt, chúng đồng loạt nhìn về phía Hoàng Phong Quái, hy vọng đại vương có chỉ thị gì đó, như vậy còn hơn là đứng chờ chịu đòn.

Đáng tiếc là Hoàng Phong Quái chỉ đang lo cho sự an nguy của chính mình, trong tình cảnh thân mình còn khó bảo toàn thì đại vương

nào còn tâm trí quan tâm đến lũ lâu la?

Đám tiểu binh dần từ bỏ hy vọng, bắt đầu loạn trận tuyến, mỗi đứa tự lo mạng mình.

Hoàng Phong Quái ban đầu còn có đám tiểu binh che chắn, giờ không còn ai hộ vệ, bị Tôn Ngộ Không đánh cho thê thảm.

Tôn Ngộ Không thực sự đang thịnh nộ, chưa từng có yêu quái nào dám mỉa mai y như vậy, ngay cả khi gặp Trư Bát Giới ở Cao Lão Trang, hắn cũng phải cung kính hầu hạ.

Lúc này y đang cơn nóng nảy, căn bản chẳng quản có đánh chết Hoàng Phong Quái hay không, chỉ muốn trút cơn giận này!

Hoàng Phong Quái thấy đám tiểu binh chạy sạch thì cũng tức giận, lũ tiểu yêu này bình thường gọi đại vương ngọt xớt, lúc mấu chốt chỉ biết giữ thân.

Nhưng hắn không nghĩ lại chính vì sự ích kỷ của bản thân chỉ biết lo cho mình mới khiến đám tiểu binh hàn tâm.

Loại người ích kỷ như Hoàng Phong Quái vĩnh viễn không bao giờ nhìn lại khuyết điểm của mình.

Thấy công thế của Tôn Ngộ Không ngày càng mãnh liệt, Hoàng Phong Quái bắt đầu không chống đỡ nổi, hối hận vì vừa rồi lỡ lời chọc giận con ác ma này.

Ngay khi Tôn Ngộ Không tung một chiêu quyết định, Hoàng Phong Quái liền biến ra một trận gió vàng (Hoàng Phong), thời gian vô cùng chuẩn xác.

Tôn Ngộ Không căn bản không ngờ Hoàng Phong Quái còn có chiêu này nên không kịp phòng bị, bị trận gió thổi cho choáng váng đầu óc.

Hoàng Phong Quái thấy Tôn Ngộ Không trúng kế liền mừng thầm, nhưng hắn cũng biết cơn choáng này chỉ là tạm thời, với thực lực của Ngộ Không chắc chắn sẽ sớm tỉnh lại.

Hoàng Phong Quái chớp thời cơ bỏ chạy, đám tiểu binh thấy đại vương chạy cũng tán loạn khắp nơi, nhưng tốc độ của chúng không bằng Hoàng Phong Quái, kết quả chắc chắn bị tóm gọn.

Tôn Ngộ Không sau khi giải quyết xong lũ tiểu yêu liền đuổi theo Hoàng Phong Quái, trên đường đi y dùng phân thân biến ra Kim Cô Bổng.

Hoàng Phong Quái bị đánh trọng thương chưa kịp xử lý đã phải bỏ chạy nên tốc độ không nhanh, cộng thêm việc biến ra trận gió vàng tiêu tốn nhiều thể lực và pháp lực khiến hắn vô cùng suy yếu.

Trong tình cảnh đó, Tôn Ngộ Không nhanh chóng đuổi kịp, Hoàng Phong Quái bắt đầu hoảng sợ.

Cảnh tượng bị áp đảo vừa rồi vẫn còn mới nguyên, giờ mà bị bắt lại thì chỉ có nước mất mạng, với trạng thái suy yếu hiện tại, hắn không chịu nổi ba chiêu của Tôn Ngộ Không.

Thấy Tôn Ngộ Không ngày càng gần, trong lúc tình thế cấp bách, Hoàng Phong Quái lấy ra bột phấn thổi về phía Tôn Ngộ Không, y không phòng bị nên bị thổi trúng mắt, đau đớn không thôi, rồi chẳng mấy chốc không nhìn thấy gì nữa.

Hoàng Phong Quái thấy Tôn Ngộ Không bị bột phấn hành hạ thì trong lòng vô cùng đắc ý, có một cảm giác báo thù khoái lạc, những vết thương vừa rồi dường như không còn đau nữa.

Tuy nhiên hắn cũng không quên bản lĩnh của Ngộ Không, trận gió vừa nãy chỉ làm y choáng váng một lát, còn bột phấn này không biết cầm cự được bao lâu.

Dù hiệu quả bột phấn tốt hơn trận gió vàng vì có tính bền bỉ, nhưng chứng kiến tốc độ hồi phục của Tôn Ngộ Không vừa rồi, Hoàng Phong Quái đột nhiên mất đi sự tự tin vốn có.

Hắn chỉ đứng nhìn một lúc rồi lập tức bỏ chạy.

Lúc này Tôn Ngộ Không chỉ cảm thấy mắt đau nhức, trước mắt tối sầm không nhìn thấy gì.

Y đoán chắc Hoàng Phong Quái không dám làm gì mình, giờ chắc chắn đã chạy trốn, tuy có chút nuối tiếc nhưng không còn cách nào khác, chỉ biết trách mình quá sơ suất để cơn giận làm mờ lý trí.

"Bát Giới!

Bát Giới!

Chương 288

Ngốc tử!" Hiện tại Tôn Ngộ Không không nhìn thấy gì, dựa theo quan sát trên đường truy đuổi, y đoán Trư Bát Giới đang ở khu vực lân cận.

Lúc phát hiện động Hoàng Phong y đã gọi Bát Giới nhưng khoảng cách xa quá không biết hắn có nghe thấy không, giờ mắt không nhìn thấy gì nên y đứng yên tại chỗ gọi lớn.

Tôn Ngộ Không ngồi xuống, vì dược hiệu của bột phấn quá mạnh khiến mắt y đau đớn, y vừa lấy hai tay ôm mắt vừa gọi Trư Bát Giới.

Gọi một lúc không thấy ai đáp lại, Ngộ Không lo lắng Bát Giới đã đến động Hoàng Phong rồi, nếu vậy thì gọi mấy cũng vô ích.

Đang lúc lo âu định đi tìm Bát Giới thì Bát Giới từ trong bãi cát chui ra.

"Sư huynh?...

Có chuyện gì vậy?" Trư Bát Giới nghe thấy tiếng gọi liền chui ra khỏi cát, vì có chút sự cố nhỏ nên mới để Ngộ Không chờ lâu.

Thấy bộ dạng của Tôn Ngộ Không, Bát Giới có chút ngập ngừng, phản ứng đầu tiên là: Đây là Tôn Ngộ Không?

Đại sư huynh sao?

Trong nhận thức của y, Tôn Ngộ Không thực lực cường đại, từ khi quen biết đến nay chưa bao giờ thấy y thê thảm như vậy.

"Ngốc tử!

Đừng nói nhảm nữa, mau tới đỡ ta." Tôn Ngộ Không nghe thấy tiếng Bát Giới liền thở phào nhẹ nhõm, nếu không y thực sự lo lắng

nếu Hoàng Phong Quái quay lại, lúc đó phong thủy luân chuyển, y sẽ trở thành con cừu đợi làm thịt, một con cừu không còn sức chiến đấu.

Trư Bát Giới nghe xong vội vàng tiến lên đỡ Ngộ Không dậy rồi bắt đầu hỏi han tình hình.

"Sư huynh, mắt huynh làm sao thế?

Đã tìm thấy sư phụ chưa?" Lúc này trong động, sư phụ cũng đang gọi Ngộ Không nhưng đáng tiếc là Ngộ Không căn bản không nghe thấy.

"Ta tìm thấy động yêu quái rồi, đã gọi ngươi nhưng không thấy nghe, ta giao chiến với đám yêu quái đó, lũ tiểu yêu ấy không chịu nổi một đòn, nhưng lúc ta đuổi theo đại yêu thì bị nó dùng ám chiêu làm mắt thành ra thế này." Trư Bát Giới nghe xong cũng hiểu đại khái tình hình, liền đỡ Tôn Ngộ Không lên ngựa, còn mình thì dắt ngựa đi bên cạnh.

Tôn Ngộ Không vì đại ý và tự phụ mà phải chấp nhận sự trừng phạt, nhưng sư phụ thì sao?

Ngộ Không phải chịu phạt, còn lại Trư Bát Giới cũng không đánh thắng được Hoàng Phong Quái, chẳng lẽ không cứu được sư phụ sao?

Tình hình này nhanh chóng đến tai Từ Chí.

"Con khỉ này, toàn gây rắc rối cho ta, nếu không phải vì nó thì ta cũng không phải vất vả thế này." Từ Chí vừa về đảo Bồng Lai không lâu đã biết tin Tôn Ngộ Không bị Hoàng Phong Quái đùa giỡn, tuy lên tiếng trách móc nhưng hành động giúp đỡ cũng không dừng lại.

Y biết mắt Ngộ Không bị bột phấn của Hoàng Phong Quái làm mê loạn, nếu không cứu thì đôi mắt đó coi như bỏ đi, hiện tại Tôn Ngộ Không vẫn còn giá trị sử dụng, y không muốn một người có thực lực

như vậy phải vẫn lạc.

Nhiều nguyên nhân khiến Từ Chí khi biết Ngộ Không cần giúp đỡ đã không chút do dự ra tay.

Giúp thì giúp nhưng tuyệt đối không thể bại lộ thân phận, vì vậy Từ Chí lại chọn cách dùng phân thân, lần này không phải Quan Âm Đại Sĩ mà là Lịch Sơn Lão Mẫu.

Lão Mẫu nhìn qua vị trí của Trư Bát Giới và Tôn Ngộ Không, đi trước một bước bố trí mọi thứ chờ đợi hai người.

Lịch Sơn Lão Mẫu biến ra một căn nhà trên bãi đất trống phía trước họ với đầy đủ vật dụng cần thiết, sau đó ngồi trong nhà với dáng vẻ thâm bất khả trắc chờ đợi.

"Sư huynh, mắt huynh không nhìn thấy gì thì biết làm sao?

Một mình đệ đối phó đám yêu quái đó cũng không chắc thắng được đâu." Đừng nhìn Trư Bát Giới bình thường hay khoe khoang "ta cũng không kém" bên cạnh Ngộ Không, nhưng lúc thực sự ra tay thì hắn rất có tự tri chi minh.

Khi biết mắt Ngộ Không bị trúng thuốc không nhìn thấy gì, hắn bắt đầu lo lắng, ban đầu còn ôm chút hy vọng Ngộ Không lợi hại như vậy sẽ sớm hồi phục, nhưng giờ thì hoảng rồi.

Đi đã lâu mà mắt Ngộ Không vẫn không thuyên giảm, Bát Giới liền hỏi xem tiếp theo phải làm sao.

"Ngốc tử, bình thường không phải rất thích khoe khoang sao?

Yêm lão Tôn nhường cơ hội cho ngươi biểu hiện mà không dám à?" Tôn Ngộ Không bắt đầu châm chọc để khơi dậy ý chí chiến đấu của Bát Giới, nếu không hắn cứ mãi cái kiểu "rời khỏi huynh là đệ chẳng làm được gì".

“Ai nói thế?

Đệ chỉ cảm thán thôi, cảm thán chút mà bảo đệ không dám sao?

Có điều tình cảnh hiện giờ chỉ có thể dựa vào đệ đi cứu sư phụ, nếu đệ đánh không thắng thì sư phụ tiêu đời.” Tính cách Bát Giới là vậy, chẳng có tâm cơ gì, khích tướng một cái là trúng kế ngay, Tôn Ngộ Không thấy mục đích đã đạt được nên không nói thêm.

Trư Bát Giới thấy Ngộ Không im lặng cũng không nói gì nữa, cả hai cùng tiến bước, dù không ai nói câu nào nhưng tốc độ di chuyển đã nhanh hơn hẳn.

Chương 289

Chẳng mấy chốc, họ đã đến trước căn nhà của Lịch Sơn Lão Mẫu.

"Hắc, Hầu ca, phía trước có căn nhà kìa, ai mà to gan thế, dám xây nhà sinh sống ở chỗ này nhỉ?" "Ngốc tử nói ít thôi!" Tôn Ngộ Không mắng Bát Giới một câu, Bát Giới thấy vậy cũng không nói thêm, chỉ đỡ Ngộ Không vào nghỉ ngơi.

Khi Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới đến trước cửa nhà, Lịch Sơn Lão Mẫu đã biến thành hình dáng một người bình thường, nhưng vẫn mang vẻ thâm sâu khó lường.

Trư Bát Giới đỡ Ngộ Không vào trong, cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng không nói rõ được là ở đâu, chỉ thấy vị lão nhân này có một sự quen thuộc kỳ lạ.

Sự quen thuộc ấy bùng phát sau khi tiếp xúc với lão nhân, Bát Giới thực sự nghi ngờ không biết đã gặp người này ở đâu rồi, từ rất lâu trước đây.

"Hầu ca, trong nhà có một vị lão nhân gia, đệ thấy người này có chút không đúng, cứ thấy quen quen mà không nhớ nổi gặp ở đâu." Trư Bát Giới lập tức nói cảm giác của mình cho Tôn Ngộ Không, không phải mong Ngộ Không cho đáp án, mà chỉ là thói quen thông báo để Ngộ Không có đối sách.

"Được rồi, đừng có đa miệng." Tôn Ngộ Không chỉ để lại một câu rồi không nói gì thêm, Bát Giới thấy vậy cũng im lặng.

"Hai vị từ đâu tới?" Khi Trư Bát Giới đang thì thầm với Ngộ Không, vị lão nhân do Lịch Sơn Lão Mẫu hóa thân đã chú ý đến họ và lên tiếng hỏi han.

“Nga, lão nhân gia, hai huynh đệ chúng con theo sư phụ đi ngang qua đây, định đi nhanh một chút nhưng yêu quái không cho, nó bắt mất sư phụ con, còn đại sư huynh con đây đi đuổi theo thì bị nó dùng khói độc làm mê mắt, giờ không nhìn thấy gì, chúng con không có chỗ đi, thấy có căn nhà nên vào xin nghỉ nhờ.” Trư Bát Giới vội vàng giải thích lai lịch, lão nhân nghe xong cũng hiểu đại khái, nhìn đôi mắt bị thương của Ngộ Không mới có vẻ an tâm.

Lịch Sơn Lão Mẫu biết Trư Bát Giới vừa rồi đã nghi ngờ, nên để không bị phát hiện thân phận, người đã làm rất kỹ các tiểu tiết.

“Có phải là tên Hoàng Phong Quái đó không?” Lúc này lão nhân gia hỏi với vẻ mặt cẩn thận, khác hẳn với vẻ thần bí lúc mới vào, giờ đây mang lại cảm giác như một lão nhân bình thường.

Sự thay đổi này Trư Bát Giới không hề nhận ra, trong tiềm thức của hắn giờ đây tin rằng đây chỉ là một gia đình bình thường sống trong rừng.

“Đúng, tên Hoàng Phong Quái đó gian xảo lắm, đại sư huynh con bị nó ám toán, lão nhân gia xem, mắt huynh ấy giờ đau lắm, không nhìn thấy gì cả.” Trư Bát Giới vì muốn được ở lại một đêm nên bắt đầu làm quen, suốt quá trình Tôn Ngộ Không không nói gì, lão nhân hỏi gì y cũng chỉ bảo đau mắt rồi thôi.

Lão nhân nhìn mắt Tôn Ngộ Không rồi bảo để mình bôi thuốc cho.

“Thuốc này của ta gọi là Tam Hoa Cửu Tử Cao, phương thuốc này ta có được từ một vị tiên nhân, chuyên trị thứ bột phấn của Hoàng Phong Quái, rất hiệu nghiệm.” Sau đó Lịch Sơn Lão Mẫu bảo Bát Giới lấy chút nước, suốt quá trình đó Bát Giới không rời mắt.

Trong lúc bôi thuốc, lão nhân giới thiệu cho họ về chiêu Tam Muội Thần Phong của Hoàng Phong Quái, Tôn Ngộ Không không phản ứng gì nhưng Bát Giới nghe rất say mê.

Một lúc sau, lão nhân lên tiếng.

"Được rồi, hôm nay đừng mở mắt, ngày mai sẽ khỏi thôi, hai người đêm nay cứ ở lại đây." Trư Bát Giới và Tôn Ngộ Không vội vàng cảm tạ, sau đó Bát Giới đỡ Ngộ Không đi nghỉ.

Ban đầu Tôn Ngộ Không có chút cảnh giác, lúc Bát Giới nói chuyện với lão nhân, y đã phán đoán xem đây là người thật hay là do Hoàng Phong Quái biến thành.

Sau một hồi quan sát, y xác định đây là người thường, hoặc ít nhất cũng không phải kẻ xấu.

Khi vào phòng nghỉ ngơi, Tôn Ngộ Không hoàn toàn thả lỏng để ngủ, ngược lại Trư Bát Giới vốn đang hăng hái lúc nãy giờ lại bắt đầu căng thẳng.

"Hầu ca, Hầu ca, sao huynh vô tâm thế, nhà người ta không biết tốt xấu thế nào mà huynh đã định ngủ rồi?

Không sợ nửa đêm bị tập kích à?" Trư Bát Giới cứ lặp đi lặp lại những lời như vậy, Tôn Ngộ Không định không thèm chấp nhưng thấy Bát Giới cứ lôi kéo không cho ngủ, y không chịu nổi nữa.

Vì chuyện Hoàng Phong Quái đã đủ mệt mỏi, lại thêm mắt đau phải luôn căng thẳng thần kinh, vất vả cả ngày mới được nghỉ mà Bát Giới còn gây chuyện.

"Cái đồ ngốc tử này!

Vừa rồi chẳng phải luôn miệng gọi lão nhân gia sao!

Giờ đã lật mặt không nhận người rồi?

Nếu là kẻ xấu hay yêu quái biến thành thì sao có thể như vậy!

Cũng chẳng chịu dùng não mà nghĩ, nếu là yêu quái biến thành, ta có thể để người bôi thuốc cho mình sao!

Đúng là đồ lợn ngốc, đừng làm phiền ta nghỉ ngơi!" Tuy hiện tại Tôn Ngộ Không không mở được mắt nhưng khí trường khi nổi giận vẫn rất đáng sợ.

Mắng xong y lại nằm xuống ngủ tiếp, để lại Trư Bát Giới đứng ngây người.

Sáng sớm hôm sau Tôn Ngộ Không tỉnh dậy, khi mở mắt ra y thấy thật không thể tin nổi, đôi mắt đau thấu xương hôm qua giờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, hoàn toàn hết đau.

Tôn Ngộ Không tỉnh thì Bát Giới cũng tỉnh, Ngộ Không đang cảm thán thuốc cao thần kỳ nên không chú ý, nhưng Bát Giới thì khác.

"Ai, Hầu ca, hôm qua chẳng phải có căn nhà ở đây sao?

Biến đâu mất rồi?

Chương 290

Cả lão nhân gia kia cũng không thấy nữa!" Khi hai người tỉnh dậy thì căn nhà đã biến mất, Từ Chí cũng đã quay về.

Tôn Ngộ Không không trả lời câu hỏi của Bát Giới vì sự chú ý của Bát Giới đã nhanh chóng chuyển sang đôi mắt của y.

"Ai, Hầu ca!

Mắt huynh khỏi rồi!" Cả hai vui mừng một lúc vì chuyện này, nhưng cũng chỉ chốc lát vì vẫn còn nhớ sư phụ đang nằm trong tay Hoàng Phong Quái.

"Ngốc tử, ngươi dắt Bạch Long Mã đi sau, ta đi thám thính tình hình trước, lần này nhất định phải cứu được sư phụ!" "Được." Trư Bát Giới vừa dứt lời, Tôn Ngộ Không đã bay đến động Hoàng Phong, biến thành một con ruồi bay vào trong.

Đám tiểu binh từng ra trận cùng Hoàng Phong Quái trước đó đã không còn, nhưng số lượng lâu la còn lại vẫn rất đông.

Tôn Ngộ Không không nói nhiều, đứng ở cửa động quát hai tiếng rồi sát vào.

Đám tiểu binh không biết sự lợi hại của Ngộ Không nên ồ ạt xông lên, nhưng Ngộ Không lúc này đang mang theo sát khí, muốn đòi lại cả vốn lẫn lời nỗi khổ đôi mắt vừa rồi.

Lúc này Tôn Ngộ Không đánh yêu không chút nương tay, lấy một địch trăm!

Sau đó Trư Bát Giới dắt ngựa tới giúp, buộc ngựa vào một cái cây trước cửa động rồi cũng xông vào.

Lúc trước khi Ngộ Không phát hiện động Hoàng Phong hắn không

giúp được gì, giờ có cơ hội phải nắm lấy ngay.

Trư Bát Giới vào động liền giao chiến với hổ tinh.

Nếu trước đây khi Ngộ Không không nhìn thấy, Bát Giới còn có chút tự tri chi minh, thì giờ đây hắn đã nhận thức sâu sắc hơn về thực lực của mình.

Sau khi vào động, hắn bắt đầu đánh với hổ tinh, ban đầu còn chiếm được thượng phong nhưng càng về sau càng thấy đuối sức.

Dù sao hổ tinh cũng là đại vương một phương, khi săn mồi luôn có sự kiên nhẫn cực lớn.

Hiện tại Trư Bát Giới giống như con mồi của hổ tinh, lúc đầu nó không dùng hết sức để Bát Giới tưởng mình thắng thế.

Nhưng Bát Giới không biết nắm bắt thời cơ để dứt điểm ngay từ đầu, khiến hổ tinh có cơ hội kéo dài trận chiến.

Chẳng mấy chốc Bát Giới đã kiệt sức, trong khi hổ tinh vẫn tỏ ra ung dung, lúc này hắn mới nhận ra mình đã mắc bẫy.

Hổ tinh thấy Bát Giới đã nhận ra thì chẳng hề hoảng hốt, trái lại còn đắc ý nhìn hắn, vì trong mắt nó, giờ Bát Giới có nhận ra thì cũng làm được gì?

Trận đấu này cục diện đã định, nó thắng chắc rồi!

Nhưng đó chỉ là ý nghĩ của hổ tinh, nếu chỉ tính cục diện hiện tại thì nó thắng thật, nhưng nó quên mất người chiến đấu ở đây không chỉ có mình Bát Giới!

Tôn Ngộ Không sau khi giải quyết xong lũ tiểu yêu liền đi tìm bóng dáng Bát Giới, tìm hồi lâu mới thấy hắn trong một góc.

Nhìn thấy Bát Giới bị hổ tinh ép đánh, Tôn Ngộ Không lập tức xông lên giúp đỡ, có y ra tay thì hổ tinh chỉ có con đường chết.

Hai người liên thủ, hổ tinh căn bản không có sức chống đỡ, chẳng mấy chốc đã bị đánh chết.

Vì trước khi vào Tôn Ngộ Không đã quát lớn khiến tiểu yêu chạy ra, nên hiện tại hai người mới chỉ ở đoạn lối vào động Hoàng Phong.

Lúc này bên trong động, vì động tĩnh đánh nhau của Ngộ Không quá lớn nên âm thanh lọt vào trong, sư phụ vốn ở cùng đám yêu quái lâu ngày nên tâm lý cực độ sợ hãi, thần kinh luôn căng thẳng nên đã nghe thấy tiếng Ngộ Không rất khẽ.

Trong lúc đang cố gắng nhìn ra phía cửa động, một con bướm bay tới.

"Sư phụ!

Sư phụ!

Là đồ nhi đây." Nhìn thấy con bướm, sư phụ vốn không để ý, nhưng giọng nói của Ngộ Không lại vang lên bên tai.

Lúc này người mới nhớ ra Ngộ Không có bảy mươi hai phép biến hóa, đoán chắc con bướm này là do Ngộ Không biến thành.

"Ngộ Không?" Sư phụ ướm hỏi.

"Là đồ nhi, sư phụ yên tâm, đồ nhi nhất định cứu người ra, vừa rồi ở cửa động đã giải quyết đại bộ phận tiểu binh rồi, đồ nhi và Bát Giới sắp cứu được người rồi." Tôn Ngộ Không biết một người phàm ở cùng yêu quái lâu như vậy chắc chắn rất sợ hãi nên mới đặc biệt biến thành bướm để trấn an.

Được Ngộ Không an ủi, sư phụ cũng dần bớt sợ.

Tôn Ngộ Không thấy vậy cũng yên tâm quay lại.

Chương 291

Lúc này Hoàng Phong Quái cũng nhận được tin báo Tôn Ngộ Không đã sát vào lần nữa.

"Tôn Ngộ Không hiện ở đâu?" "Bẩm đại vương, tiểu nhân không biết Tôn Ngộ Không đã đi đâu rồi." Hoàng Phong Quái nghe xong vô cùng đắc ý.

Khác với sự đắc ý của đại vương, đám tiểu yêu trong động phàm là đứa nào từng tiếp xúc với Ngộ Không đều rất sợ hãi, chúng biết y lợi hại nên sợ y sẽ đi mời thiên binh đến đối phó.

Nếu vậy thì không còn sức mà chống đỡ, mà giờ chạy cũng không xong.

Theo tính khí của Hoàng Phong Quái, nếu biết chúng vì sợ Ngộ Không mà bỏ chạy, không cần đến thiên binh, đại vương sẽ giết chúng trước.

Đám tiểu yêu rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, đứa nào đứa nấy đều lộ vẻ do dự và sợ hãi.

Lúc này Hoàng Phong Quái hoàn toàn không biết "quân tâm" bên dưới đã loạn, vẫn đang dương dương tự đắc khoe khoang thực lực và "công tích".

"Ha ha ha, Tôn Ngộ Không?

Thật tưởng lợi hại thế nào, chẳng phải cũng bại dưới tay Hoàng Phong Quái ta sao?

Kẻ nào có uy phong, có lợi hại đến đâu gặp ta cũng phải quỳ xuống!" So với sự sợ hãi của tiểu yêu, Hoàng Phong Quái chẳng chút lo lắng, trông có vẻ vô cùng kiêu ngạo và khinh rẻ.

Bình thường khi hắn tự đại như vậy, đám tiểu binh sẽ tranh nhau nịnh nọt, nhưng hôm nay hắn nói xong chẳng có đứa nào lên tiếng, đứa nào cũng lộ vẻ lo âu.

Hoàng Phong Quái nghĩ lại chuyện xảy ra hai ngày nay chỉ có mỗi việc Tôn Ngộ Không, nếu phải tìm lý do cho vẻ mặt này của lũ tiểu yêu thì chắc chắn là vì chúng sợ Ngộ Không.

"Hanh!

Một lũ vô dụng!

Cư nhiên lại sợ Tôn Ngộ Không?

Có ta ở đây hắn làm gì được?

Ngoài Linh Cát Bồ Tát ra không ai có thể làm gì được Thần Phong của ta!

Tôn Ngộ Không thì đã sao chứ?

Hừ." Khi nhận ra tiểu yêu sợ Ngộ Không, Hoàng Phong Quái không còn bạo táo như trước mà lại lên tiếng lạnh lùng, tuy ngữ khí vẫn chẳng tốt đẹp gì nhưng sự phản sai này khiến lũ tiểu yêu rất kinh ngạc.

Trong lúc Hoàng Phong Quái đang khoe khoang về Thần Phong, một con bướm trong động đã ghi nhớ từng lời của hắn.

Con bướm này chính là Tôn Ngộ Không vừa rời đi lúc nãy!

Sau khi trấn an sư phụ, y đã quay về bàn bạc với Bát Giới rồi quyết định vào thám thính lần nữa, không ngờ quyết định này lại giúp y tìm ra điểm đột phá.

"Hắc hắc, Hoàng Phong Quái cũng chẳng phải không có nhược điểm, tin tốt tự tìm đến cửa thế này không lấy thì phí." Tôn Ngộ Không nói nhỏ một câu như thể đang thầm đáp lại Hoàng Phong Quái.

Khi y chuẩn bị rời đi lại nghe thấy Hoàng Phong Quái nói tiếp.

“Một lũ nhát gan, chẳng trách mãi chỉ là lũ tiểu yêu, sợ Tôn Ngộ Không sao?

Nhìn cho kỹ đây, tối nay ta sẽ ăn thịt hòa thượng!

Ta ăn lão rồi xem Tôn Ngộ Không làm gì được ta!” Ngữ khí của Hoàng Phong Quái cực kỳ hiêu trương, rõ ràng là đang khiêu khích!

Nếu không phải Ngộ Không chắc chắn hắn không biết mình đang ở đây thì đã nghi ngờ hắn cố tình nói cho mình nghe.

Tôn Ngộ Không chỉ cười lạnh một tiếng rồi không hành động gì, vì trong mắt y, Hoàng Phong Quái chỉ là con châu chấu sau mùa thu, chẳng nhảy nhót được bao lâu nữa.

Có ai lại đi chấp nhặt với kẻ sắp chết không?

Tôn Ngộ Không ra khỏi động Hoàng Phong liền lập tức đi tìm Linh Cát Bồ Tát, thật khéo Linh Cát Bồ Tát này cũng chỉ là một phân thân của Từ Chí.

Sau khi gặp Bồ Tát, Ngộ Không đã hiểu rõ nguyên nhân và muốn thỉnh Bồ Tát giúp hàng phục yêu quái.

Tôn Ngộ Không nói rất nhanh vì sợ Hoàng Phong Quái đang cáu giận sẽ sớm ra tay với sư phụ, lúc này y đang chạy đua với thời gian.

Nhưng Linh Cát Bồ Tát nghe xong chỉ thong thả đứng dậy, hành động này khiến Ngộ Không không hiểu nổi Bồ Tát có định giúp hay không.

Y không biết thái độ của Bồ Tát thế nào nên chỉ đành đi theo phía sau, xem Bồ Tát định làm gì.

Chương 292

Sau đó Linh Cát Bồ Tát lấy ra một vật giống như viên thuốc nhỏ bằng hạt trân châu giao cho Tôn Ngộ Không rồi mới lên tiếng.

"Đây gọi là Định Phong Đan, có thể giải quyết khó khăn của ngươi, nhưng muốn ta giúp thì phải hứa với ta một chuyện." Tôn Ngộ Không vội vàng nói: "Bồ Tát cứ yên tâm, chuyện gì Yêm lão Tôn cũng nhất định làm được." "Cũng chẳng phải chuyện gì lớn, chỉ cần sau khi đánh bại Hoàng Phong Quái thì giao hắn cho ta xử lý là được." Linh Cát Bồ Tát vừa nói, Ngộ Không lập tức đồng ý ngay, tuy không biết Bồ Tát lấy con yêu quái đó làm gì nhưng điều đó chẳng quan trọng, miễn là cứu được sư phụ.

"Vậy Yêm lão Tôn đi xử lý yêu quái trước, Bồ Tát cứ thong thả đến thu phục là được, lão Tôn đi trước một bước đây." Nói đoạn y rời khỏi chỗ Bồ Tát bay về động Hoàng Phong.

Lúc này trong động, một lũ tiểu yêu đang vây quanh sư phụ, định mang người đi tắm rửa sạch sẽ rồi đem nấu.

Hoàng Phong Quái nhìn Đường Tăng cười nói: "Thế nào?

Cảm giác bị coi là thức ăn có tốt không?

Đừng mong con khỉ đó đến cứu, hắn có đến cũng chỉ làm đồ chơi cho ta thôi, hạng như hắn cũng đòi đấu với Hoàng Phong Quái ta sao?" Tuy hiện tại đang sợ hãi nhưng nghe xong lời đó, sư phụ vẫn không thốt ra một lời, cũng không lộ vẻ sợ hãi.

Hoàng Phong Quái thấy vậy cũng không giận, chỉ nói với lũ tiểu yêu.

"Lũ nhỏ đâu!

Mau tắm rửa sạch sẽ cho lão, lát nữa ta ăn thịt!" Vừa dứt lời, đám tiểu yêu bắt đầu hò reo, câu nói của đại vương như viên thuốc an thần khiến chúng không còn lo sợ nữa.

Đang lúc hò reo thì giọng Tôn Ngộ Không vang dội trong động.

"Ăn sư phụ của Yêm lão Tôn sao?

Trước hết phải hỏi xem Tôn gia gia ngươi có đồng ý hay không!" Dứt lời là tiếng thảm khiếu của tiểu yêu vang lên, lũ tiểu yêu thấy đồng bọn bị giết, nỗi sợ lúc trước lập tức bùng phát, nhưng cũng phải xông lên vây lấy Ngộ Không.

Một lũ yêu quái vây quanh nhưng với Ngộ Không thì chẳng thấm vào đâu, chỉ vài ba cái đã giải quyết xong.

Hoàng Phong Quái còn chưa kịp phản ứng thì Ngộ Không đã đứng trước mặt, định vung gậy đánh xuống.

Hắn vội vàng lấy bột phấn thổi về phía Ngộ Không, nhưng lần này Ngộ Không không hề lộ vẻ đau đớn như trước.

Thấy Ngộ Không không bị ảnh hưởng gì, Hoàng Phong Quái hoảng loạn, quân bài tẩy cuối cùng cũng vô dụng thì hắn chắc chắn phải chết.

Hắn đã chuẩn bị tâm lý chờ chết, nhưng Ngộ Không chỉ đánh mà không tung đòn chí mạng.

Đúng lúc đó Linh Cát Bồ Tát xuất hiện.

"Tôn Ngộ Không, còn nhớ lời hứa với ta không!" "Nhớ chứ, Yêm lão Tôn vẫn chưa đánh chết hắn đâu." Nghe tiếng Bồ Tát, Ngộ Không lập tức quay đầu đáp lời, sau đó không thèm quản Hoàng Phong Quái nữa mà đi cứu sư phụ.

Linh Cát Bồ Tát thu phục yêu quái rồi rời đi, Ngộ Không cũng đưa

sư phụ ra khởi động.

Ba thầy trò sau chuyện Hoàng Phong Quái lại tiếp tục trải qua những con đường núi gập ghềnh đầy sỏi đá.

Vì đường quá khó đi nên Trư Bát Giới không ngừng than vãn, ban đầu sư phụ còn an ủi khuyên hắn cố gắng, nhưng về sau hắn than nhiều quá nên người cũng im lặng luôn, còn Tôn Ngộ Không thì khỏi nói, hoàn toàn ngó lơ lời than của Bát Giới suốt cả quãng đường.

Đường núi đi bao lâu là Bát Giới than bấy lâu, cuối cùng Ngộ Không không chịu nổi mắng cho mấy câu hắn mới chịu im lặng.

Khi đã yên tĩnh, tốc độ di chuyển cũng nhanh hơn, chẳng mấy chốc ba thầy trò đã tới sông Lưu Sa (Lưu Sa Hà).

Vừa giải quyết xong chuyện của Bát Giới thì vấn đề khác lại nảy sinh.

Nhìn con sông Lưu Sa, Tôn Ngộ Không thấy sư phụ xuống ngựa liền vội vàng đỡ lấy hành lý, nói là đi đã lâu nên cần cho Bạch Long Mã ăn chút gì đó, sư phụ lấy cỏ khô ra cho ngựa ăn.

Trư Bát Giới thấy vậy biết là chưa thể qua sông ngay nên cũng ngồi bệt xuống đất, với thể hình và thể lực của hắn, đi hết con đường núi vừa rồi đã mệt bở hơi tai, giờ có cơ hội nghỉ ngơi phải tận dụng ngay.

Sư phụ không nói gì về hành động của Bát Giới, nhưng Tôn Ngộ Không thì không để yên.

“Hắc!

Ngốc tử, mới đi được bao lâu mà đã ra vẻ kiệt sức thế rồi?

Sư phụ còn chưa nghiêm trọng như ngươi đâu.” “Sư phụ suốt quãng đường cưỡi Bạch Long Mã thì sao giống đệ được!

Huynh là Tề Thiên Đại Thánh đệ không dám so.” Trư Bát Giới lập tức phản bác, Ngộ Không nghe xong chỉ cười mà không nói gì.

Thể lực của Bát Giới đi hết đường núi cũng là khá lắm rồi, không thể yêu cầu quá cao ở hắn.

Lúc này sư phụ đứng nhìn sông Lưu Sa với vẻ mặt đầy lo lắng: “Ngộ Không, sông này rộng thế kia, không biết nước có sâu không.” Vừa nói sư phụ vừa quay sang nhìn Ngộ Không rồi đi về chỗ để hành lý.

Chương 293

Tôn Ngộ Không ngẩng đầu nhìn con sông, đặt cỏ khô xuống rồi đi về phía bờ sông quan sát, không lập tức lên tiếng.

Trư Bát Giới thấy sư phụ và sư huynh đều đi ra đó, tưởng có gì hay nên cũng chạy theo, nhưng ra tới nơi chẳng thấy gì, hắn thấy khó hiểu không biết họ ra đó làm gì.

"Hầu ca, huynh và sư phụ đều chạy ra đây làm gì?

Có cái gì đâu." Bát Giới thắc mắc hỏi ngay, Ngộ Không nhìn con sông rồi tùy miệng đáp một câu.

"Đang xem sông, nếu bay qua thì sư phụ chắc chắn không cho, con sông này có chút cổ quái." Trư Bát Giới nghe vậy lại nhìn sông Lưu Sa hồi lâu mà chẳng thấy chỗ nào cổ quái, hắn nhớ lại câu nói vừa rồi, tiện tay nhặt một viên đá dưới đất ném thẳng xuống sông trước khi Ngộ Không kịp ngăn cản.

Ném xong, Bát Giới nhìn xuống rồi quay lại bảo sư phụ.

"Sư phụ, đồ nhi thấy nước sông này sâu lắm." Ngữ khí của Bát Giới khá hớn hở, không hiểu nước sâu có nghĩa là qua sông khó khăn, sao hắn lại vui vẻ thế được?

Tôn Ngộ Không chẳng thèm để ý đến tiểu tiết đó, mà vẫn chăm chú quan sát mặt sông.

Vừa rồi y thấy sông có gì đó kỳ lạ, lúc Bát Giới ném đá vẫn chưa thấy phản ứng gì.

"Ngốc tử cẩn thận!" Đúng lúc đó, trên mặt nước xuất hiện vòng xoáy, Tôn Ngộ Không thấy vậy lập tức cảnh báo Bát Giới.

Trư Bát Giới nghe cảnh báo liền đề phòng ngay, xoay người nhìn

mặt sông đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy ngày càng lớn!

Tôn Ngộ Không vội vàng chạy lại bên cạnh sư phụ, đưa người cùng ngựa đến nơi an toàn.

Sự việc Hoàng Phong Quái đã làm y có kinh nghiệm, lần này không vội đi tìm hiểu vòng xoáy đó là gì mà ưu tiên bảo vệ sư phụ trước.

Khi Ngộ Không đã ổn định chỗ cho sư phụ, Trư Bát Giới bắt đầu quan sát vòng xoáy để tìm hiểu xem có chuyện gì.

Hắn nhặt thêm một viên đá nữa, nhắm thẳng tâm vòng xoáy mà ném vào.

Ném xong thấy không có động tĩnh gì nhưng vòng xoáy lại càng lớn hơn, Bát Giới liền nhặt thêm nhiều đá nữa, vừa ném vừa lẩm bẩm.

"Cái thứ này kỳ kỳ quái quái, càng ném đồ vào càng to ra, không lẽ cái sông này biết ăn người sao?

Ai, kệ đi, ta cứ ném mạnh vào, dám ở trước mặt Trư gia gia giả thần giả quỷ, xem ta có thu trị ngươi không." Lúc đầu Bát Giới còn cẩn thận nhưng ném mấy phát thấy không có động tĩnh gì lớn nên bắt đầu phóng túng, đúng lúc đó một con yêu quái lông đỏ từ trong vòng xoáy nhảy vọt ra.

Yêu quái lông đỏ vừa ra đã thấy Bát Giới đang cầm đá định ném tiếp liền lao thẳng về phía hắn.

Bát Giới chưa kịp phản ứng thì yêu quái đã đứng trước mặt, ngay khi sắp bị trúng đòn, Bát Giới đã kịp hành động!

Hắn rút vũ khí ra vung về phía yêu quái, con yêu quái lông đỏ phải lùi lại, khoảng cách giữa hai bên lập tức được kéo giãn.

Khi khoảng cách đã giãn ra, Trư Bát Giới lập tức tấn công, thay đổi thế bị động ban đầu, nhưng con yêu quái kia cũng không phải dạng vừa, cả hai bắt đầu đánh nhau kịch liệt.

Lúc này Tôn Ngộ Không cũng nhìn thấy yêu quái lông đỏ, thấy Bát Giới đang giao chiến, y đột nhiên cảm thấy chỗ này cũng không an toàn.

Thế là Ngộ Không lại đưa sư phụ và ngựa đến một nơi khác mà y cho là an toàn hơn, sau khi ổn định xong quay lại nhìn thì trận chiến giữa Bát Giới và yêu quái đã thay đổi.

Lúc này Bát Giới không còn ưu thế nhưng cũng không bị động như trước, hai bên đang thế quân lực địch, không ai tỏ ra yếu thế.

Tôn Ngộ Không thấy vậy vội vàng chạy tới giúp, yêu quái đang đánh với Bát Giới cảm thấy không ổn, quay đầu thấy Ngộ Không đang lao tới.

Đánh với một mình Bát Giới thì còn có cơ may thắng thua chưa định, nhưng thêm Tôn Ngộ Không nữa thì chắc chắn thua.

Tục ngữ có câu quân tử không chịu thiệt trước mắt, nợ này tính sau, giờ phải chuồn thôi!

Yêu quái lông đỏ đẩy mạnh Bát Giới một cái rồi lập tức lặn xuống sông Lưu Sa.

Chiến trường chưa kịp ấm chỗ kẻ địch đã chạy mất, Tôn Ngộ Không cũng thấy mất hứng, cho rằng con yêu quái này không cấu thành uy hiếp lớn.

Trư Bát Giới thì bực mình vì bị đẩy bất ngờ, lúc phản ứng lại thì yêu quái đã trốn mất.

“Hầu ca, huynh ở đó bảo vệ sư phụ không tốt sao, chạy ra đây làm gì?

Làm yêu quái sợ chạy mất tiêu rồi.” Đối mặt với sự càu nhàu của Bát Giới, Tôn Ngộ Không không nói gì vì sự thật đúng là vậy, con yêu quái kia thấy y định tới gần mới bắt đầu tháo chạy.

Trư Bát Giới nói mấy câu thấy Ngộ Không không thèm đáp lời, thấy mất mặt nhưng không làm gì được nên đành hậm hực ngậm miệng.

Hai người quay lại bên cạnh sư phụ, cú đẩy vừa rồi của yêu quái đối với Bát Giới cũng không nhẹ, nếu không hắn đã không để nó chạy thoát, sư phụ cũng đã nhìn thấy rõ.

Chương 294

“Bát Giới, con không sao chứ?

Ta thấy yêu quái lúc nãy đẩy mạnh lắm, có bị nội thương không?” Vì nhìn thấy cảnh đó nên khi hai người cùng quay lại, sư phụ chỉ nhìn Bát Giới, sau khi chắc chắn bề ngoài không sao mới hỏi thăm xem có bị thương bên trong không.

Trư Bát Giới thấy sư phụ quan tâm thì có chút thụ sủng nhược kinh, vội vàng trả lời.

“Sư phụ, con không sao ạ.” Nghe vậy sư phụ mới yên tâm, sau đó lại hỏi về con yêu quái kia.

“Ngộ Không, con yêu quái đó thì sao?” “Sư phụ, lần này Yêm lão Tôn còn chưa kịp lại gần con yêu quái đó nên chưa rõ lai lịch, nhưng có thể chắc chắn nó không phải thuộc về sông Lưu Sa, có lẽ nếu không thu phục nó thì chúng ta không qua sông được.” Sư phụ bắt đầu cho Bạch Long Mã ăn, nghe Ngộ Không phân tích thì khẽ nhíu mày, vẻ lo lắng và do dự hiện rõ trên khuôn mặt.

Nếu vậy thì phải cân nhắc xem có nên qua con sông này hay không.

Thấy sư phụ lo lắng, Tôn Ngộ Không lại nói thêm: “Tuy chưa xác định được yêu quái đó nhưng con cũng không phải là đánh không lại, nếu nhất định phải qua sông thì con có thể bắt con yêu quái đó bắt nó giúp chúng ta qua sông.” Lúc này trên trời, Từ Chí đang quan sát mọi hành động của thầy trò Ngộ Không, cứ như đang xem kịch, bên cạnh còn có đồ nhắm.

Từ Chí thấy sông Lưu Sa thì đoán chắc sẽ có chuyện thú vị xảy ra, hiển nhiên Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới không làm y thất vọng khi

cống hiến một trận đánh.

Khi nghe Ngộ Không nói câu đó, Từ Chí cười lớn, y biết con khỉ này cơ linh nhưng không ngờ lại nghĩ theo hướng đó.

"Ha ha ha, con khỉ này thật cơ linh, không làm ta thất vọng!" Từ Chí lúc này lộ vẻ tán thưởng, như một tiền bối dành cho hậu bối, cũng là sự khẳng định đối với Ngộ Không, lúc này y vô thức bớt đi vài phần lãnh mạc thường ngày và sự xa cách toát ra từ nội tâm.

Tại bờ sông Lưu Sa, sư phụ và Trư Bát Giới nghe đề nghị của Ngộ Không xong thì mắt sáng lên, cách này cũng không phải là không thể, biến chướng ngại thành công cụ giúp mình vượt khó, chẳng phải là rất hay sao?

"Có lý, Hầu ca chiêu này hay đó, nhưng yêu quái đã lặn xuống sông rồi, ở dưới nước đánh nhau có chút ảnh hưởng đến trạng thái đấy." Trư Bát Giới đồng ý ngay nhưng cũng kịp thời chỉ ra vấn đề.

"Vậy Hầu ca, cách này do huynh nghĩ ra thì tự nhiên huynh phải thực hiện rồi, đệ không tranh công với huynh đâu." Trư Bát Giới biết mình dưới nước không chắc thắng, nên lập tức đẩy việc này cho Tôn Ngộ Không.

"Hừ, ngốc tử, đừng tưởng lão Tôn không biết ngươi đang nghĩ gì.

Yêm lão Tôn đi bắt yêu quái tất nhiên là được, nhưng tiền đề là phải dẫn nó ra đã!" Tôn Ngộ Không nhìn biểu tình của Trư Bát Giới là biết ngay tên ngốc này đang tính toán gì.

Trư Bát Giới nghe lời Tôn Ngộ Không, vừa định mở miệng phản bác thì Tôn Ngộ Không lại lên tiếng lần nữa: "Ai, chủ ý tuy là yêm lão Tôn đưa ra, nhưng cũng không thể một mình ta hoàn thành, huống hồ lão Tôn ta không giỏi thủy chiến, Bát Giới xuống nước dẫn yêu quái lên là tốt nhất." Tôn Ngộ Không lấy lý do không thạo thủy chiến, rõ

ràng là muốn Trư Bát Giới xuống nước dẫn dụ yêu quái.

Tôn Ngộ Không đã nói đến mức này, Trư Bát Giới cũng không biết làm sao, chỉ đành đáp ứng.

Thấy Trư Bát Giới đồng ý, Tôn Ngộ Không không tự chủ được mà nở nụ cười, nụ cười ấy giống như một đứa trẻ vừa mới đắc ý vì gian kế thành công.

Nói thì nói thế, nhưng thật sự để Trư Bát Giới xuống Lưu Sa Hà, Tôn Ngộ Không vẫn có chút lo lắng: "Bát Giới, cẩn thận một chút, đánh không lại thì lên ngay." "Sư phụ yên tâm, một con tiểu yêu ta đối phó được." Trư Bát Giới nói xong liền quay người đi về phía Lưu Sa Hà.

Thấy Trư Bát Giới chuẩn bị xuống sông, Tôn Ngộ Không cũng bắt đầu giới bị, không thể khinh suất, vạn nhất yêu quái đột nhiên chạy mất thì lại không có cách đối phó.

Trư Bát Giới ở bờ sông Lưu Sa Hà do dự một chút rồi nhảy xuống, quả nhiên nhìn thấy con yêu quái lông đỏ đang đợi dưới đáy sông.

Cùng lúc đó, yêu quái lông đỏ cũng nhìn thấy Trư Bát Giới.

Sau khi xác định chỉ có một mình Trư Bát Giới xuống, nó bắt đầu tiến về phía hắn.

Trư Bát Giới lập tức chuyển sang trạng thái chiến đấu, khi yêu quái lông đỏ tiếp cận, hắn tiên phát chế nhân.

"Vừa nãy chưa phát huy tốt, lần này ta sẽ không nương tay đâu, ăn một bừa của lão Trư ta đây!" Trong lúc nói, vũ khí của Trư Bát Giới đã vung về phía yêu quái lông đỏ.

Yêu quái lông đỏ thấy thế lập tức né sang một bên, đồng thời vung vũ khí đánh trả.

Hai bên bắt đầu giao chiến, tất nhiên Trư Bát Giới vẫn nhớ rõ đây không phải là đánh thật, mà là để dẫn yêu quái ra ngoài.

Đã muốn dẫn yêu quái ra, tự nhiên phải giả vờ đánh không lại rồi chạy trốn.

Để biểu hiện tự nhiên một chút, ban đầu Trư Bát Giới tấn công rất hung mãnh, về sau mới bắt đầu thu liễm, làm ra vẻ vô cùng chật vật như thể thực sự không đánh lại con yêu quái lông đỏ kia.

Trư Bát Giới chọn đúng thời cơ rồi bắt đầu chạy lên trên, trước khi đi còn để lại một câu: "Hừ!

Hôm nay Trư gia gia trạng thái không tốt, lần sau lại đánh tiếp." Nghe vậy con yêu quái càng thêm cuồng vọng, khi Trư Bát Giới quay người rời đi, nó lập tức truy đuổi theo.

Trư Bát Giới vừa chạy lên bờ vừa thời khắc chú ý động hướng của con yêu quái, thấy nó đuổi theo thì lộ ra nụ cười đắc ý.

Hắn biết con yêu quái này nhất định sẽ trúng kế, dù sao hắn diễn cũng rất nhập tâm.

Thế nhưng khi Trư Bát Giới đang đắc ý thì yêu quái lông đỏ lại không chịu lên bờ.

Lúc này Trư Bát Giới đã sắp lên tới nơi, mà con yêu quái kia chỉ lộ ra cái đầu trên mặt nước.

Chương 295

"Hắc!

Ngươi không lên bờ thì xuống đây đánh với ta!" Yêu quái lông đỏ không chịu đuổi nữa khiến Trư Bát Giới cũng khổ não, quay người nhìn nó nói: "Ngươi sợ cái gì chứ, có bản lĩnh thì lên đây đánh với ta!" Trư Bát Giới vẻ mặt khiêu khích, yêu quái lông đỏ tuy bất mãn nhưng vẫn không chịu ra khỏi Lưu Sa Hà: "Có bản lĩnh thì ngươi xuống đây đánh!" Hai bên cứ thế giằng co, ai cũng không chịu nhường bước.

Tôn Ngộ Không ở cách đó không xa đứng nhìn, sau khi xác nhận Trư Bát Giới không bị thương thì cũng yên tâm.

Tôn Ngộ Không xem một hồi, thấy Trư Bát Giới và yêu quái lông đỏ cứ giằng co mãi, hắn vốn không phải người có tính kiên nhẫn, liền lập tức tiến lên hỗ trợ.

Yêu quái lông đỏ vốn dĩ kiêng dè Tôn Ngộ Không, ban đầu thấy hắn không có mặt mới dám đánh với Trư Bát Giới, giờ thấy Tôn Ngộ Không xuất hiện liền tự nhiên muốn lặn xuống Lưu Sa Hà.

Thấy cảnh này Đường Tăng lại bắt đầu rối rắm, nếu cứ tiếp tục cục diện giằng co như vậy thì phải tính thế nào đây?

"Ngốc tử, xuống dưới một chuyến nữa đi, cấp cho con yêu quái đó chút kích thích, phải ép bằng được nó ra!" Giống như lần trước, Tôn Ngộ Không còn chưa kịp tới chiến trường thì con yêu quái đã bỏ chạy, khiến hắn có chút khó chịu.

Tôn Ngộ Không vốn là kẻ hiếu chiến, liên tục không được đánh nhau khiến hắn thực sự bứt rứt.

"Ngã không đi, vừa nãy đi rồi, giờ đến lượt huynh chứ." Trư Bát

Giới nghe lời Tôn Ngộ Không liền bắt đầu phản kháng.

Tuy hắn xuống nước được nhưng không thích xuống, vừa nãy xuống một lần đã là vạn phần không tình nguyện, giờ bảo xuống nữa thì hắn tuyệt đối không làm.

Huống hồ biểu hiện vừa nãy chưa đủ kích thích con yêu quái đó sao?

Từ động tác đến biểu tình, thậm chí là lời nói đều đã làm tốt nhất rồi, còn muốn kích thích thế nào nữa?

Ước chừng nếu xuống lần nữa, con yêu quái đó cũng sẽ không mắc lừa đâu.

Trư Bát Giới và Tôn Ngộ Không ở trên bờ sông Lưu Sa Hà giằng co, ai cũng không chịu xuống nước dẫn dụ yêu quái lông đỏ.

Cùng lúc đó, Từ Chí cũng đang ở trên trời quan sát.

Lúc này, những đồ nhắm rượu bên cạnh Từ Chí đều đã biến mất, chính xác là vì có người đang tiến về phía hắn nên hắn mới thu dọn đồ đạc.

Dù sao hắn cũng là một vị thần tiên lãnh đạm lại có thực lực cường hãn, địa vị và thể diện đều rất quan trọng.

Lúc này Từ Chí đang dùng dáng vẻ quan tâm đến tình hình của ba thầy trò để xuất hiện trên trời, người đang đi tới chính là Huệ Ngạn hành giả.

Địa vị của Huệ Ngạn hành giả không cao bằng Từ Chí, nên khi thấy Từ Chí cần phải vấn an.

Lúc này Huệ Ngạn hành giả vừa định thỉnh an thì bị Từ Chí ngắt lời.

“Huệ Ngạn hành giả, hiện tại có việc gì quan trọng không?” Giọng

điệu Từ Chí vẫn lãnh đạm như trước.

Tính cách cao lãnh này mọi người đều đã quen, nhưng hôm nay Huệ Ngạn hành giả lại nghe ra được một chút cảm giác không dung thứ trong giọng điệu ấy.

Có chuyện gì lúc này cũng sẽ không tự chủ được mà gác lại.

"Dạ không." "Vậy thì chính hảo, sư đồ đi Tây Thiên thỉnh kinh đang gặp chút khó khăn ở Lưu Sa Hà, ngươi xuống giúp bọn họ đi.

Hình như con yêu quái ở Lưu Sa Hà kia là người Quan Âm Đại Sĩ đã điểm hóa để đi theo phò tá thỉnh kinh đấy." Từ Chí vừa nói vậy, Huệ Ngạn hành giả cũng không tiện từ chối, huống hồ bản thân cũng đang rảnh, đi giúp một tay cũng không sao.

Sau khi từ biệt Từ Chí, Huệ Ngạn hành giả bay về phía Lưu Sa Hà.

Lúc này Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới vẫn đang giằng co không ai nhường ai.

"Ngộ Không, Bát Giới, đừng cãi nhau nữa, mau tới bái kiến." Thấy Huệ Ngạn hành giả, Đường Tăng liền bảo Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới tới hành lễ.

Thấy sư phụ cung kính như vậy, Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới cũng chỉ đành bái kiến Huệ Ngạn hành giả.

Có lẽ đã nghe thấy cuộc đối thoại, con yêu quái lông đỏ kia cũng từ Lưu Sa Hà ngoi lên bái kiến Huệ Ngạn hành giả.

"Ngộ Tịnh bái kiến Huệ Ngạn hành giả." "Sa Ngộ Tịnh, ở Lưu Sa Hà này cũng được một thời gian rồi, ở đến hồ đồ luôn rồi sao?

Còn không mau tới bái kiến sư phụ?" Huệ Ngạn hành giả khẽ gật đầu ra hiệu, sau đó chuyển mục quang sang con yêu quái lông đỏ, cũng

chính là Sa Ngộ Tịnh trong lời hắn.

Sa Ngộ Tịnh nghe lời Huệ Ngạn hành giả có chút kinh ngạc, nhưng cuối cùng cũng đứng dậy đi về phía Đường Tăng.

Tôn Ngộ Không thấy thế liền bước nhanh tới bên cạnh sư phụ với dáng vẻ cảnh giới, bộ dạng đó như đang cảnh cáo Sa Ngộ Tịnh: 'Nếu dám làm càn, lão Tôn sẽ không khách khí với ngươi'.

Huệ Ngạn hành giả thấy cảnh này liền mỉm cười, mở miệng nói giúp Sa Ngộ Tịnh một câu: “Tôn Ngộ Không, không tất yếu phải căng thẳng, Ngộ Tịnh đi tới là để bái sư chứ không phải làm loạn, huống hồ còn có ta ở đây.” Tôn Ngộ Không nghe lời Huệ Ngạn hành giả mới từ từ thả lỏng, nhưng mắt vẫn chằm chằm nhìn Sa Ngộ Tịnh.

Chương 296

Lúc này Sa Ngộ Tịnh đang đỉnh lấy sự ngưng thị của Tôn Ngộ Không mà đi tới trước mặt Đường Tăng, khi cách khoảng ba mét liền quỳ xuống: "Ngộ Tịnh bái kiến sư phụ." Đường Tăng vẻ mặt ngơ ngác nhìn Sa Ngộ Tịnh, sau đó lại chuyển mục quang sang Huệ Ngạn hành giả.

"Sa Ngộ Tịnh vốn là Quyển Liêm Đại Tướng hầu hạ bên cạnh Ngọc Đế, ngày thường biểu hiện đều rất tốt, đáng tiếc lỡ tay làm vỡ chén lưu ly mà Ngọc Đế yêu thích, khiến ngài nổi giận mới bị biếm tới đây.

Sau lại được Quan Âm Đại Sĩ điểm hóa ở đây chờ đợi sư phụ." Huệ Ngạn hành giả bắt đầu giới thiệu lai lịch của Sa Ngộ Tịnh.

Nghe đến đây, Trư Bát Giới bỗng nhiên phát hiện ra Sa Ngộ Tịnh này hình như còn thảm hơn mình nhiều.

Theo ý của Huệ Ngạn hành giả, Sa Ngộ Tịnh ngày thường làm việc không tệ, lẽ ra phải được Ngọc Đế khen thưởng, nhưng chỉ phạm một lỗi nhỏ là làm vỡ chén lưu ly mà đã bị biếm xuống phàm trần.

Nếu không có Quan Âm Đại Sĩ điểm hóa, không biết giờ này còn đang phải chịu khổ ở đâu.

"Sa Ngộ Tịnh thực sự được Quan Âm Đại Sĩ điểm hóa mới ở đây chờ đợi sao?" Tôn Ngộ Không nghe xong có chút hoài nghi, đột nhiên cảm thấy vị Quan Âm Đại Sĩ kia hình như có chút rảnh rỗi quá mức.

Vì Quan Âm Đại Sĩ mà lão Tôn phải làm đồ đệ, rồi đến Trư Bát Giới, giờ lại thêm một Sa Ngộ Tịnh nữa!

Quan Âm Đại Sĩ rốt cuộc là nhàn rỗi đến mức nào mà cứ đi thu nhận đồ đệ hộ người ta vậy.

Đây là phản ứng đầu tiên của Tôn Ngộ Không, thậm chí hắn còn nghĩ chắc Quan Âm Đại Sĩ không có việc gì làm nên mới đi lo chuyện bao đồng.

"Chẳng lẽ ta lại nói dối ngươi?" Huệ Ngạn hành giả nghe Tôn Ngộ Không nói liền phản bác, nhưng trên mặt vẫn mang theo ý cười, ngữ khí có chút an ủi, hoàn toàn không có sự bạo táo hay chất vấn như Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không nghe vậy cũng không nói nữa.

Đường Tăng sau khi nghe xong lời Huệ Ngạn hành giả, trong lòng đã nhận định Sa Ngộ Tịnh chính là đồ đệ của mình: "Mau đứng dậy đi, quỳ mãi chắc cũng khó chịu." Đường Tăng đỡ Sa Ngộ Tịnh dậy, ngay khoảnh khắc ấy, mái tóc đỏ rực của Sa Ngộ Tịnh bỗng biến thành màu đen, trên đầu cũng xuất hiện giới điệp.

Thấy cảnh này, Đường Tăng có chút kinh ngạc nhưng nhanh chóng phản ứng lại: "Được rồi, Ngộ Tịnh, nếu đã có Quan Âm Đại Sĩ đề điểm, vậy con chính là đồ đệ của ta.

Đây là đại sư huynh Tôn Ngộ Không, đây là nhị sư huynh Trư Bát Giới." Đường Tăng sau khi đỡ người dậy liền bắt đầu giới thiệu Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới.

Tôn Ngộ Không tuy ngoài miệng thì vậy nhưng trong lòng cũng thấy vui vì có thêm một sư đệ, Trư Bát Giới thì khỏi phải nói, không còn là người nhỏ nhất nữa nên hắn vui không kể xiết.

Trong vòng vài phút ngắn ngủi, sư đồ ba người đã trở thành bốn người, nhìn chung tình hình rất tốt, mọi người đều rất hoan nghênh Sa Ngộ Tịnh.

Huệ Ngạn hành giả đem tất cả thu vào tầm mắt, bởi vì nhiệm vụ của hắn không chỉ là để Sa Ngộ Tịnh bái sư, mà còn có một nhiệm vụ quan trọng là quan sát phản ứng của Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới.

Nếu hai người này có ai không hoan nghênh thì ngày tháng sau này của Sa Ngộ Tịnh chắc chắn sẽ không dễ dàng.

Thấy bốn thầy trò đang vui vẻ hòa thuận, Huệ Ngạn hành giả chuẩn bị rời đi, nhưng sực nhớ Từ Chí đã dặn dò phải giúp bọn họ qua sông.

Đường Tăng cũng nhìn ra Huệ Ngạn hành giả có điều muốn nói, liền ra hiệu cho Tôn Ngộ Không không được ồn ào.

"Sa Ngộ Tịnh đã nhận sư phụ, giờ nên đưa mọi người qua Lưu Sa Hà." Giọng nói của Huệ Ngạn hành giả thu hút sự chú ý của nhóm Ngộ Không.

Sa Ngộ Tịnh nghe xong liền lộ vẻ khó xử: "Huệ Ngạn hành giả, không phải Ngộ Tịnh không muốn đưa sư phụ và sư huynh qua sông, mà là Ngộ Tịnh thực sự không chở nổi." Sa Ngộ Tịnh vừa nói vừa cúi đầu thấp xuống.

Mọi người đều nhìn ra hắn không nói dối, liền đồng loạt nhìn chằm chằm Huệ Ngạn hành giả chờ xem hắn định làm gì tiếp theo.

Huệ Ngạn hành giả thấy thế liền bất đắc dĩ lắc đầu, dù sao đây cũng là chuyện Từ Chí đặc biệt dặn dò nên phải làm cho xong.

Chỉ thấy Huệ Ngạn hành giả biến ra một cái hồ lô nhỏ, ném xuống Lưu Sa Hà.

Cái hồ lô đó khi chạm nước liền bắt đầu biến lớn, lớn dần cho đến khi bằng một con thuyền mới dừng lại.

"Được rồi, bốn thầy trò hãy dùng cái hồ lô này mà qua sông đi." Huệ Ngạn hành giả lên tiếng, bọn người Ngộ Không liền hành động,

đem hành lý chất lên mình Bạch Long Mã rồi dắt ngựa lên hồ lô.

Sau đó Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh cũng lần lượt lên thuyền.

Huệ Ngạn hành giả thấy mọi người đã ngồi ổn định liền phất tay, cái hồ lô bắt đầu chuyển động, chậm rãi hướng về phía bờ bên kia Lưu Sa Hà.

Trong bốn thầy trò chỉ có Tôn Ngộ Không là không ngồi hồ lô, một mình hắn bay lơ lửng phía trên.

Ban đầu Tôn Ngộ Không lo lắng đông người ngồi sẽ chật chội, nhưng khi thấy mọi người ngồi lên rồi mới thấy mình lo hão.

Thế nhưng lúc đó mọi người đã ngồi yên vị, Huệ Ngạn hành giả cũng đã cho hồ lô chuyển động nên Tôn Ngộ Không cũng không ngồi xuống nữa.

"Sư phụ, ngồi thuyền hồ lô thoải mái chứ ạ?" Trên hồ lô, Trư Bát Giới hỏi thăm cảm giác của sư phụ.

"Thoải mái, thoải mái lắm." Nghe Đường Tăng trả lời, Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh đều bật cười.

Chương 297

Quả thực, so với việc không biết đường hoặc phải đi vòng thì ngồi thuyền hồ lô đúng là sướng nhất.

Cười một hồi, Trư Bát Giới nhìn lên Tôn Ngộ Không đang bay trên trời rồi lên tiếng: "Hắc, hầu ca cũng xuống ngồi đi, đừng bay trên đó nữa.

Đệ thấy qua Lưu Sa Hà này cũng phải mất một lúc đấy, bay mãi chắc chắn là mệt, mau xuống nghỉ ngơi chút đi, lát nữa qua sông còn phải tiếp tục lên đường." Tôn Ngộ Không đang bay bình thường nghe vậy cũng cúi đầu nhìn Trư Bát Giới, cuối cùng cũng mở miệng đồng ý.

Dù sao lời Trư Bát Giới nói cũng là thực tế, lát nữa phải lên đường, tranh thủ lúc này nghỉ ngơi cũng không tệ.

"Được." Tôn Ngộ Không đáp một tiếng rồi bay xuống, tìm một chỗ trên thuyền hồ lô ngồi xuống.

Có thuyền ngồi hà tất phải hao phí pháp lực để bay?

Rõ ràng có thể nghỉ ngơi sao lại phải tự làm mình mệt?

Sau khi Tôn Ngộ Không ngồi xuống, Huệ Ngạn hành giả liền tăng tốc cho thuyền hồ lô.

Chẳng mấy chốc bọn họ đã tới được bờ bên kia.

Trư Bát Giới đỡ Đường Tăng lên bờ, Sa Ngộ Tịnh ở phía sau dắt Bạch Long Mã.

Tôn Ngộ Không đi cuối cùng, thong thả nhất vì chẳng phải cầm đồ gì.

Bốn người sau khi lên bờ liền chuẩn bị tạ ơn Huệ Ngạn hành giả.

"Bần tăng tạ ơn Huệ Ngạn hành giả." Đường Tăng quay người cúi chào Huệ Ngạn hành giả, theo sau là Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh cũng đồng loạt cúi đầu cảm tạ: "Ngộ Không, Bát Giới, Ngộ Tịnh tạ ơn Huệ Ngạn hành giả." Khi bốn người ngẩng đầu lên thì bóng dáng Huệ Ngạn hành giả đã biến mất, ngay cả chiếc thuyền hồ lô kia cũng không thấy tăm hơi.

Lúc này, Huệ Ngạn hành giả vừa mới nhận được lời cảm tạ của bốn người đang trên đường về gặp Từ Chí để giao nhiệm vụ.

Lần này bốn người đã tập kết đầy đủ, nhìn qua cũng không thấy có mâu thuẫn nội bộ.

Đây tự nhiên là kết quả mà Huệ Ngạn hành giả mong muốn nhất, như vậy hắn mới dễ bề ăn nói với Từ Chí.

Cùng lúc đó, phân thân của Từ Chí là Quan Âm Đại Sĩ đang cùng Ly Sơn Lão Mẫu, Phổ Hiền và Văn Thù Bồ Tát ngắm sen.

Bốn người đang ngồi trò chuyện về những chuyện tạp dịch.

"Bốn thầy trò cuối cùng cũng tập hợp đủ rồi, ta cũng yên tâm hơn nhiều.

Trước đó cứ lo sẽ xảy ra chuyện, giờ xem ra ta lo hão rồi, nghe nói bốn thầy trò chung sống khá dung hợp." Phân thân của Từ Chí mở lời về chuyện mà hai ngày nay vẫn luôn lo lắng.

Câu nói này lập tức khơi gợi hứng thú của mấy vị còn lại, không khí trở nên sôi nổi hơn.

"Đúng vậy, Quan Âm Đại Sĩ vì chuyện bốn thầy trò mà tốn không ít tâm tư, nghe nói ngay cả con Bạch Long Mã kia cũng do Quan Âm Đại Sĩ một tay sắp xếp, thật là tận tâm quá rồi." Quan Âm Đại Sĩ không nghi ngờ gì chính là người lo lắng nhiều nhất trong bốn người

đang ngồi ở đây, điều này ai cũng thừa nhận vì chuyện này do ngài chủ trì.

"Ai, lời không nên nói quá sớm, bốn người hiện tại tuy chung sống dung hợp nhưng về sau thì chưa chắc." Lúc này Ly Sơn Lão Mẫu lên tiếng, câu nói này lập tức khiến những người khác tò mò.

Phân thân của Từ Chí nghe vậy liền hỏi: "Ồ?

Cảm vấn Ly Sơn Lão Mẫu tại sao lại nói vậy?" "Lần trước Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới gặp phải Hoàng Phong Quái, ta đã giúp Tôn Ngộ Không chữa mắt, cũng có tiếp xúc với bọn họ.

Tôn Ngộ Không thì tính tình không còn nóng nảy như trước, đã biết thu liễm hơn nhiều, có lẽ vì bị ép dưới núi lâu nên đã thay đổi.

Nhưng cái tên Trư Bát Giới kia thì khác." Nói đến đây Ly Sơn Lão Mẫu đột nhiên dừng lại, quay sang uống một ngụm hoa lộ.

Phân thân của Từ Chí cùng Phổ Hiền, Văn Thù Bồ Tát thấy vậy cũng không thúc giục, bọn họ biết thói quen của Ly Sơn Lão Mẫu là nói một nửa lại uống một ngụm trà.

Ba người thấy Ly Sơn Lão Mẫu uống cũng cầm chén của mình lên uống một ngụm, sau đó Ly Sơn Lão Mẫu mới tiếp tục: "So với Tôn Ngộ Không một lòng phò tá thỉnh kinh, cái tên Trư Bát Giới kia phàm tâm vẫn chưa dứt, tâm tư căn bản không đặt ở việc hộ tống, điều này khá nghiêm trọng.

Còn về Sa Ngộ Tịnh mới thu nhận thì ta chưa tiếp xúc nên không biết, nhưng dù sao cũng từng là Quyển Liêm Đại Tướng của Ngọc Đế, tâm tư chắc không đến nỗi nào.

Hiện tại vấn đề lớn nhất chính là Trư Bát Giới." Một câu nói của Ly Sơn Lão Mẫu đã trực tiếp phân tích qua một lượt ba vị đồ đệ.

Lời của Ly Sơn Lão Mẫu khiến ba người còn lại phải suy ngẫm,

quả thực không phải không có lý.

Nếu Trư Bát Giới không bỏ được phàm tâm, sau này gặp nguy hiểm sẽ không tận lực cứu viện.

Chỉ cần yêu quái dùng một chút tiểu xảo, Trư Bát Giới sẽ bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo, hoàn toàn không có khả năng đề kháng.

Nếu cứ như vậy, Trư Bát Giới chẳng những không bảo vệ được sư phụ mà còn trở thành gánh nặng, thà rằng Quan Âm Đại Sĩ đừng điểm hóa hắn đi thỉnh kinh còn hơn.

Chương 298

“Vậy phải làm sao?

Hay là mấy người chúng ta đi gặp thử Trư Bát Giới xem sao?” Trong lúc bốn người đang trầm mặc, phân thân của Từ Chí đề nghị, ý kiến này lập tức được ba người còn lại tán đồng.

“Cũng được, ta sẽ đi gặp Trư Bát Giới xem hắn đã bỏ được phàm tâm chưa, thuận tiện trắc nghiệm luôn cả Tôn Ngộ Không và Sa Ngộ Tịnh.” “Được, nếu đã đồng ý thì giờ chúng ta hạ phàm thôi.” Sau lời đề nghị của phân thân Từ Chí, Phổ Hiền lập tức đồng ý, Ly Sơn Lão Mẫu và Văn Thù Bồ Tát cũng gật đầu.

Thấy vậy, phân thân của Từ Chí dẫn ba người hạ phàm.

Trong bốn người, ba người biến thành dáng vẻ những cô gái bình thường, đồng loạt gọi Ly Sơn Lão Mẫu là “mẫu thân”.

Ly Sơn Lão Mẫu cũng biến hóa, quay người một cái liền trở thành một bà lão bình thường.

Lúc này, đối tượng bị bốn vị thần tiên quyết định thử thách đang trên đường đi.

Đường Tăng vẫn cưỡi Bạch Long Mã, Tôn Ngộ Không và Sa Ngộ Tịnh đi bên cạnh, còn Trư Bát Giới thì lững thững đi cuối đội hình.

Lúc này trời đang mưa nhỏ, bốn người vốn không sợ chút mưa này nhưng vấn đề của Trư Bát Giới lại khiến Đường Tăng đau đầu.

“Sư phụ à, hay là chúng ta nghỉ ngơi một lát đi, nhìn mưa rơi mãi không dứt, chúng ta nghỉ một chút để trú mưa, lỡ đâu bị nhiễm phong hàn thì người mệt cũng là ngài thôi!

Hầu ca, Ngộ Tịnh, đúng không?” Trư Bát Giới mở miệng khuyên

dừng lại nghỉ ngơi, nhưng lời còn chưa dứt đã bị Tôn Ngộ Không vỗ cho một chưởng vào đầu.

"Ngốc tử, ngươi tính toán gì lão Tôn không biết chắc?

Đừng nói nữa, mưa nhỏ thế này không ngại gì đâu, mau đi tiếp!" Tôn Ngộ Không không nương tình mà mắng khiến Trư Bát Giới phải nuốt lời vào trong.

Suốt dọc đường Trư Bát Giới cứ lải nhải đói bụng, luôn đòi dừng lại ăn gì đó.

Nhưng địa hình vùng này không thích hợp để dừng chân lâu, nên dù hắn có than vãn thế nào cũng không lay chuyển được mọi người.

"Được rồi, Bát Giới, kiên trì thêm một chút nữa, chúng ta đi tới chỗ nào đó rồi nghỉ, cũng không còn bao xa nữa đâu." Chứng kiến màn tương tác giữa Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới, Đường Tăng cũng lên tiếng.

Người biết nếu mình không đích thân nói thì Trư Bát Giới sẽ không tử tâm.

Trư Bát Giới nghe xong cũng chịu yên lặng một lúc, nhưng chẳng bao lâu sau hắn lại bắt đầu hưng phấn.

Quả nhiên đúng như Đường Tăng nói, đi chưa được bao xa đã ra khỏi khu vực nguy hiểm, vừa ra ngoài đã thấy một hộ trang viện phía trước.

"Sư phụ, lần này chúng ta có thể nghỉ ngơi ăn chút gì rồi chứ." Trư Bát Giới vừa nhìn thấy trang viện đã như thấy một đống thức ăn trước mặt, mắt sáng rực lên.

Đường Tăng bất đắc dĩ lắc đầu rồi nói: "Được rồi, ta sẽ vào nhà người ta hóa duyên vậy." Quyết định này khiến Trư Bát Giới hưng phấn, còn Tôn Ngộ Không và Sa Ngộ Tịnh thì không cảm giác gì.

“Ngộ Không, con vào gõ cửa trước đi.” Lời Đường Tăng vừa dứt, Tôn Ngộ Không đã tới gõ cửa rồi đứng sang một bên, Đường Tăng cũng vừa từ trên ngựa xuống đi tới trước cổng lớn.

Bốn người đợi một hồi cũng không thấy động tĩnh gì, Tôn Ngộ Không liền nói: “Sư phụ, trang viện này không có người rồi, gọi mãi mà không thấy ai, ngài đợi đó để yêm lão Tôn vào xem thử.” Tôn Ngộ Không định lẻn vào trong trang viện, thấy vậy Đường Tăng lập tức chế chỉ: “Không được!

Ngộ Không!

Nếu chủ nhà không có nhà thì chúng ta phải rời đi, không được tự tiện xông vào!

Người xuất gia không được tự ý xông vào nhà dân bình thường!

Các con nghe rõ chưa!” Lời này nói cho Tôn Ngộ Không, cũng là nói cho Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh nghe, đặc biệt là Trư Bát Giới, với tính cách của hắn nếu không có ai ở nhà chắc chắn sẽ trực tiếp vào đại cật đại hát.

Đường Tăng đặc biệt nhìn Trư Bát Giới, sau khi xác định hắn đã hứa không làm vậy mới an tâm.

“Được rồi, nếu chủ trang viện không có nhà thì chúng ta đi thôi, đi thêm chút nữa chắc sẽ gặp nhà khác.” “Đừng mà sư phụ, chúng ta đợi thêm chút nữa đi, biết đâu người ta sắp về rồi.” Trư Bát Giới nghe thấy phải rời đi liền kích động, hắn đang đói, thấy có một hộ gia đình ở đây mà phải đi tiếp thì không cam tâm chút nào.

Đang định giáo huấn Trư Bát Giới vài câu thì cửa trang viện mở ra, xuất hiện một bà lão, chính là do Ly Sơn Lão Mẫu huyễn hóa.

Thấy cửa mở có người ra, Đường Tăng vội chỉnh lý y phục, cùng lúc đó bà lão cũng lên tiếng hỏi: “Mấy vị là...?” Đường Tăng liền vội

vàng giới thiệu mình và nhóm Ngộ Không.

“Lão nhân gia hảo, bần tăng đến từ Đông Thổ Đại Đường, đang trên đường Tây Thiên thỉnh kinh, đi ngang qua đây muốn hóa duyên, đây là ba vị đồ đệ của ta.” “Hóa ra là vậy, vậy mau vào đi, dắt cả ngựa vào luôn, nhà ta có chuồng ngựa.” Bà lão nghe xong liền nhường lối cho bốn người vào, thấy Tôn Ngộ Không định buộc ngựa ngoài cửa liền đặc ý nhắc bên trong có chuồng.

Bốn người tiến vào trang viện, Tôn Ngộ Không sau khi an đốn Bạch Long Mã cũng vào tìm mọi người.

Bà lão dẫn bọn họ tới phòng khách, mọi người ngồi xuống và được mời trà.

Bà lão rất nhiệt tình đãi khách khiến không khí ấm cúng hẳn lên, bà trò chuyện với cả bốn người, không bỏ sót ai.

Chương 299

"Cảm vấn lão nhân gia, ngài họ gì ạ?" Đường Tăng đang cùng Trư Bát Giới trò chuyện liền ngắt lời hỏi thăm họ tên bà lão.

Bà lão cũng không giận, giọng điệu vẫn hòa ái như trước: "Ồ, ta à, họ mẹ đẻ của ta là Giả, còn họ chồng là Mạc." Bà lão vừa nói xong, Tôn Ngộ Không lại chen vào: "Dì ơi, vậy phu quân của ngài đâu rồi?" "Hợi, ta và phu quân tình cảm rất tốt, đáng tiếc ông ấy không có mệnh dài, mất sớm rồi, để lại một mình bà lão này." Ánh mắt đượm buồn của bà lão khi nói câu đó khiến Tôn Ngộ Không cũng cảm thấy tin tưởng bà lão này không phải người xấu.

"Cũng may ta còn có ba đứa con gái, có tụi nó ở bên cạnh nên bà lão này cũng đỡ hiu quạnh." Nghe bà lão nói xong, Đường Tăng và Tôn Ngộ Không cảm thấy có chút ngại ngùng vì đã mạo muội ngắt lời bà để kiểm chứng thân phận, thật là bất lễ.

Giờ thấy bà lão tiếp đãi nhiệt tình như vậy, họ càng thêm áy náy.

Bà lão mỉm cười nhìn bốn thầy trò, sau đó như phát hiện ra chuyện gì đó đại hỷ, liền cười tươi hơn: "Thực không giấu gì, ba đứa con gái của ta cũng đến tuổi gả chồng rồi, đáng tiếc tụi nó cứ lo cho ta nên chẳng đứa nào chịu đi, cứ đòi ở bên cạnh chăm sóc.

Ba đứa con gái xinh đẹp cứ ở mãi bên cạnh bà già này thì thật uổng phí." Đường Tăng cảm thấy nợ bà lão một lời xin lỗi, giờ nghe bà kể vậy liền tiếp lời: "Đúng là con cái hiếu thuận thật hiếm có." "A, hiếu thuận thì hiếu thuận nhưng bướng lắm, ta khuyên mãi không được.

Hiện tại ba đứa con gái của ta đang muốn kén rể tại nhà, không chỉ tìm chồng cho tụi nó mà còn muốn tìm bầu bạn cho bà già này nữa."

Nghe bà lão nói, Đường Tăng có chút kinh ngạc nhưng cũng cảm thấy ba cô con gái thật hiếu thảo.

Dù chấn kinh nhưng người vẫn giữ lễ nghi: "Vậy thì tốt quá, lão nhân gia vất vả cả đời, cuối đời có con cái hiếu thuận như vậy là phúc đức rồi, ngài có thêm người bầu bạn cũng tốt." Để không làm bà lão mất mặt, Đường Tăng cũng nói những lời tốt đẹp.

Trong lúc Đường Tăng và bà lão đang trò chuyện, Tôn Ngộ Không nhìn thấy trên đầu bà lão có một vầng hào quang lóe sáng.

Thấy vậy hắn mới hoàn toàn tin tưởng bà lão này không phải yêu quái biến thành, vì hào quang đó đại biểu cho một vị thần tiên.

Tôn Ngộ Không hiểu ngay, chắc chắn là thần tiên không yên tâm nên hạ phàm thử thách bọn họ đây mà.

Hắn thầm cảm ơn vì cuộc khảo nghiệm này không những không hại gì mà còn cung cấp chỗ ngủ ngon và đồ ăn thức uống.

Biết đâu thần tiên còn có cả bàn đào nữa chứ, tâm tình Tôn Ngộ Không bỗng chốc trở nên cực kỳ tốt.

Lúc này Ly Sơn Lão Mẫu vẫn chưa biết Tôn Ngộ Không đã nhìn thấu thân phận và mục đích của mình, vẫn đang nỗ lực giới thiệu ba cô con gái cho nhóm Đường Tăng.

"Ồ đúng rồi, xem cái trí nhớ của ta này, để ta gọi mấy đứa ra cho bốn vị đạo trưởng xem mặt.

Chân Chân!

Viên Viên!

Liên Liên!

Mau ra chào bốn vị đạo trưởng đi!" Bà lão vừa nói vừa quay đầu vào sảnh trong, sau đó quay lại nói với nhóm Bát Giới: "Ba đứa con

gái của ta đứa nào cũng xinh đẹp như hoa, chỉ tại bà già này mà lỡ dở.

Đứa lớn là Chân Chân, đứa thứ hai là Viên Viên, nhỏ nhất là Liên Liên.

Các vị cứ thong thả mà ngắm nghía nhé." Đối với sự nhiệt tình của bà lão, Tôn Ngộ Không và Sa Ngộ Tịnh đều cảm thấy cảm kích, đặc biệt là Sa Ngộ Tịnh, trong mắt hắn bà lão này chỉ là người lạ mà lại đối đãi nồng hậu như vậy thì thật đáng quý.

Nhưng cảm kích là một chuyện, còn với ba cô con gái kia thì bọn họ thực sự không có hứng thú.

Tôn Ngộ Không thì khỏi phải bàn, hắn đã biết đây là một cục diện được sắp xếp nên chẳng thèm để tâm đến mấy cô nương đó.

Với hắn, đi giết mấy con yêu quái còn sướng hơn.

Sa Ngộ Tịnh vốn là Quyển Liêm Đại Tướng, tâm tư thuần chính, giờ chỉ một lòng muốn phò tá Đường Tăng đi thỉnh kinh để sau này có cơ hội trở về Thiên Đình.

Cả hai người đều mang vẻ mặt thờ ơ, trái ngược hoàn toàn với sự nhiệt tình của bà lão.

Khác hẳn với Tôn Ngộ Không và Sa Ngộ Tịnh, Trư Bát Giới khi nghe bà lão nói muốn kén rể cho ba cô con gái thì tinh thần lập tức phấn chấn hẳn lên.

Hắn cứ quanh quẩn bên cạnh bà lão như muốn tạo ấn tượng tốt.

Cái thói háo sắc đó của Trư Bát Giới, cả Tôn Ngộ Không và bà lão đều nhìn thấu nhưng không ai thèm nói ra.

Từ hướng cửa truyền tới những tiếng cười trong trẻo như chuông khánh, tiếng cười ấy lập tức thu hút mục quang của Trư Bát Giới.

Nhưng trong số những người có mặt, trừ bà lão ra thì chỉ có mỗi

Trư Bát Giới là quay đầu nhìn, những người còn lại chỉ liếc qua rồi quay đi ngay.

Ly Sơn Lão Mẫu thấy cảnh này liền thầm khẳng định phân tích ban đầu không sai, trong bốn thầy trò chỉ có mỗi Trư Bát Giới là vấn đề lớn nhất.

Phàm tâm chưa dứt, dù đã là người xuất gia nhưng những thứ cần giới thì hắn chẳng giới được cái nào.

Ly Sơn Lão Mẫu khẽ chau mày nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, cuộc khảo nghiệm vẫn chưa kết thúc, không được để lộ sơ hở.

Tiếng cười ngày càng gần, mắt Trư Bát Giới như dán chặt vào cửa.

Chương 300

Tôn Ngộ Không và Sa Ngộ Tịnh tuy không có hứng thú nhưng vẫn phải giữ lễ tiết khách khứa, thấy bộ dạng của Trư Bát Giới thì thật là mất mặt quá.

"Ngốc tử, thu lại cái ánh mắt đó cho ta, cứ chằm chằm nhìn cửa thì ra thể thống gì nữa!

Đừng có mà nảy sinh tâm tư không nên có đấy!" "Nhị sư huynh, huynh làm vậy thực sự không đúng, chúng ta là khách, phải có dáng vẻ của khách đối với chủ nhà chứ." Sa Ngộ Tịnh chỉ khẽ nói với Trư Bát Giới vì sợ lớn tiếng sẽ mất mặt, nhưng Tôn Ngộ Không thì chẳng sợ, trực tiếp vỗ vào đầu Trư Bát Giới một cái, giọng còn oang oang hơn bình thường.

Khi Tôn Ngộ Không và Sa Ngộ Tịnh đang nhắc nhở Trư Bát Giới thì ba cô con gái bước vào.

Vừa vào cửa, các cô liền hành lễ với bốn người rồi bắt đầu tự giới thiệu.

"Chào bốn vị đạo trưởng, tôi là con gái cả Chân Chân." "Tôi là con gái thứ Viên Viên." "Em là em út Liên Liên." Giọng điệu của ba cô nương lộ rõ vẻ thẹn thùng của thiếu nữ, khiến Trư Bát Giới nghe mà lòng dạ ngứa ngáy, ngay cả cú đánh của Tôn Ngộ Không cũng không thèm chấp.

Lúc này giọng bà lão lại vang lên: "Nhà ta kim ngân thóc gạo, gấm vóc lụa là ăn không hết dùng không cạn, cảm vấn bốn vị đạo trưởng có ai nguyện ý ở rể không?" Nghe xong Đường Tăng không khỏi chấn kinh.

Sau khi ba cô con gái giới thiệu xong, bà lão ra hiệu cho các cô ra

ngoài, chỉ để lại bốn thầy trò để bà tự xử lý.

Lúc các cô nương chuẩn bị đi, Trư Bát Giới nhìn theo không rời mắt, ba cô thấy phản ứng của hắn liền bật cười.

Từ Chí lúc này đang quan sát động tĩnh của mọi người, trừ Trư Bát Giới ra thì phản ứng của những người khác khiến hắn khá hài lòng.

Bà lão do Ly Sơn Lão Mẫu biến thành sau khi nói xong câu đó cũng không lên tiếng nữa, chỉ mỉm cười nhìn Đường Tăng.

Thấy vẻ mặt chấn kinh của người, bà càng cười tươi hơn nhưng vẫn im lặng chờ đợi.

Đường Tăng sau hồi lâu mới định thần lại từ trong chấn kinh, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

Vẻ mặt này bà lão chưa thấy bao giờ, nụ cười của bà cũng tự giác nhạt đi một chút.

Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới thì đã thấy vài lần, đó là biểu tình của sư phụ mỗi khi sắp giáo huấn đồ đệ.

Mỗi lần người lộ ra biểu tình này, Tôn Ngộ Không và những người khác đều tự giác im lặng lắng nghe, không dám làm loạn.

Đường Tăng nghiêm mặt không nói gì, tình hình cứ thế giằng co.

Trư Bát Giới đứng bên cạnh đợi không nổi nữa, thấy sư phụ mãi không trả lời bà lão liền lên tiếng nhắc nhở: "Sư phụ?

Sư phụ, người ta đang đợi trả lời kìa." Nghe giọng Trư Bát Giới là biết hắn đang sốt ruột lắm rồi, bộ dạng như thể chỉ cần sư phụ trả lời chậm một chút là bà lão sẽ không cho cơ hội nữa.

Đường Tăng liếc nhìn Trư Bát Giới rồi quay đi.

Trước đó Trư Bát Giới dám nói ra tâm tư thúc giục chẳng qua là vì

chưa biết thái độ của sư phụ, giờ thấy vẻ nghiêm túc của người, hắn lập tức không dám hé răng thêm lời nào.

"Lão nhân gia, à không, vị thí chủ này, bần tăng và các đồ đệ đều là người xuất gia.

Từ khi chọn con đường này, chúng tôi đã quyết định đoạn tuyệt với hồng trần, vì vậy mong thí chủ lượng thứ, bần tăng không thể đáp ứng thí chủ." Ngữ khí của Đường Tăng không còn vui vẻ như trước mà trở nên quy củ, ngay cả xưng hô cũng xa cách hơn, làm vậy là để bà lão không hiểu lầm.

Lúc này ở ngoài phòng, ba cô con gái (cũng chính là phân thân của Từ Chí, Phổ Hiền và Văn Thù) đang đứng nghe trộm.

Ly Sơn Lão Mẫu thấy sắc mặt Đường Tăng thay đổi, lại chú ý đến tiểu tiết trong cách xưng hô và ngữ khí liền vô cùng mãn ý, nhưng lúc này chỉ có thể để trong lòng vì cuộc trắc nghiệm chưa kết thúc.

Đường Tăng đã qua ải, nhưng Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh thì chưa.

Tôn Ngộ Không thì bà yên tâm, nhưng hai người còn lại thì chưa chắc, đặc biệt là Trư Bát Giới, tâm tư muốn đồng ý hiện rõ mồn một.

Bà lão giả vờ giận dữ, chỉ tay vào Đường Tăng mà nói: "Không nguyện?

Cư nhiên không nguyện?

Thật không biết tốt xấu mà." "Nhà ta bạc vàng đầy kho, thóc gạo đầy bồ, cái gì cũng ăn không hết dùng không cạn, vậy mà một tên hòa thượng cơm còn phải đi xin người khác như ngươi lại dám không nguyện!

Hừ!

Ta không tin là đám đồ đệ của ngươi cũng không nguyện!" Đối diện với lời của bà lão, Đường Tăng không hề tức giận, ngược lại còn trở về dáng vẻ điềm đạm ban đầu.

Phản ứng này của bà lão làm người thấy dễ chịu hơn, nếu bà lão cứ nhiệt tình mãi thì người lại thấy có lỗi.

"Tâm tình của thí chủ bần tăng có thể lý giải, nhưng bần tăng phải nói một câu: Người xuất gia chúng tôi đi xa không mang theo thức ăn, phải đi hóa duyên là chuyện bất đắc dĩ, mong thí chủ lời lẽ đừng quá khó nghe.

Còn nếu thí chủ đã chấp nhất như vậy, bần tăng sẽ để các đồ đệ tự hành lựa chọn.

Chương 301

Giống như thí chủ không thể quyết định thay con gái mình, bần tăng cũng không thể làm chủ cuộc đời của đồ đệ.” Nói xong Đường Tăng không quản phản ứng của bà lão, trực tiếp hướng ra ngoài cửa gọi.

Vừa nãy sau khi Trư Bát Giới nhắc nhở, Tôn Ngộ Không và Sa Ngộ Tịnh đã kéo hắn ra ngoài.

Tuy Trư Bát Giới không nỡ nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của sư phụ cũng chỉ đành phục tùng.

Bị kéo ra ngoài nhưng cũng chẳng ngăn được cái tâm muốn nghe ngóng của hắn, thế là hắn áp tai vào cửa nghe trộm.

“Ngộ Không!

Ngộ Không!” Tính tình Tôn Ngộ Không thế nào Đường Tăng cũng hiểu rõ, hắn tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Tôn Ngộ Không tuy không nghe trộm như Trư Bát Giới nhưng cũng không đi xa, nghe gọi liền nhanh chóng có mặt bên cạnh sư phụ.

Sau đó bà lão đơn giản nói lại tình hình cho Tôn Ngộ Không nghe, đặc ý nhấn mạnh nếu ở lại sẽ được hưởng vinh hoa phú quý.

“Lão nhân gia e là phải làm ngài thất vọng rồi, yêm lão Tôn dù thế nào cũng là người xuất gia, không thể đáp ứng chuyện này.

Huống hồ thành thân sao mà sướng bằng đi đánh yêu quái được?

Hay là ngài cứ để tên ngốc tử và Ngộ Tịnh ở lại đi.” Tôn Ngộ Không một mực từ chối đề nghị của bà lão.

Phản ứng này của hắn bà lão cũng chẳng kinh ngạc gì, vì bà quá

hiểu Tôn Ngộ Không rồi, đáp án nằm ngay trong dự liệu.

“Được rồi, Ngộ Không ra ngoài đi, gọi Bát Giới vào.” “Dạ, sư phụ.” Tôn Ngộ Không được lệnh liền đi ra, thấy Trư Bát Giới ở cửa với vẻ mặt 'không cần nói ta cũng biết hết rồi' và đi vào.

Bà lão cũng lặp lại tình hình cho Trư Bát Giới rồi bảo hắn lựa chọn.

Lần này bà lão có chút hứng thú, trước đó Tôn Ngộ Không chắc chắn từ chối bà đã biết, nhưng Trư Bát Giới thì chưa chắc.

Trư Bát Giới lúc này vô cùng hưng phấn nhưng không được để lộ ra, liền làm vẻ mặt khó xử nhìn bà lão rồi lại nhìn sư phụ: “Sư phụ, lão nhân gia, con thấy chuyện này chúng ta phải bàn bạc kỹ lại, dù sao chung thân đại sự cũng không thể thảo suất quyết định được, phải không ạ?” Câu nói này của Trư Bát Giới rõ ràng là muốn ở lại, Đường Tăng tuy đã dự cảm được nhưng vẫn không khỏi chau mày: “Được rồi, con cũng ra ngoài đi, gọi Ngộ Tịnh vào.” Trư Bát Giới nhận lệnh đi ra, sau đó Sa Ngộ Tịnh vào.

Cũng giống như trước, nhưng Sa Ngộ Tịnh không đợi bà lão nói xong đã kiên quyết trả lời: “Lão nhân gia, Ngộ Tịnh phải làm ngài thất vọng rồi, tôi sẽ không đồng ý đâu.

Tôi là người xuất gia, không thể đồng ý kiến nghị của ngài, tôi thà chết cũng phải hộ tống sư phụ đi Tây Thiên.” Ly Sơn Lão Mẫu nghe vậy liền giả vờ giận dữ rời đi.

Trư Bát Giới thấy thế vội vào định giữ bà lão lại nhưng không kịp, bà đã đi rồi.

Sau đó Trư Bát Giới bắt đầu than vãn chuyện không được ăn uống, rồi lấy cớ đi chăn ngựa để rời đi.

Rời khỏi tầm mắt của Tôn Ngộ Không và Đường Tăng, Trư Bát

Giới bắt đầu đi dạo quanh trang viện, vừa đi vừa lẩm bẩm oán trách Tôn Ngộ Không và Sa Ngộ Tịnh.

"Hừ, con khỉ chết tiệt chẳng linh hoạt gì cả, nhìn không ra sắc mặt người ta.

Vào cửa chưa được miếng cơm nào mà đã nói năng như vậy thì ai mà vui cho nổi?

Rồi lấy đâu ra cơm mà ăn?

Phí cả một hộ gia đình giàu có, vào đến giờ mới được hớp nước trà, còn tên Sa sư đệ nữa, đầu óc đúng là chỉ có một sợi gân." Trư Bát Giới càng nghĩ càng tức, bụng đói thêm hớp trà lại càng cồn cào hơn, vậy mà Tôn Ngộ Không và Sa Ngộ Tịnh lại đắc tội bà lão khiến bà sinh khí, giờ chắc chắn là phải tiếp tục nhịn đói rồi.

Đang mải oán trách, Trư Bát Giới không để ý đường đi.

"Rầm!" Một tiếng trầm đục vang lên, hắn đâm sầm vào một cái cây.

"Ai da, hôm nay làm sao vậy, bao nhiêu chuyện xui xẻo cứ đổ hết lên đầu ta, chắc chắn là..." Lời chưa dứt, sự chú ý của hắn đã bị tiếng động ở viện bên cạnh thu hút.

Hắn rón rén đi tới cổng viện, áp sát người vào cửa nhìn trộm mọi thứ bên trong.

"Ha ha ha, đại tỷ không xong rồi phải không, không đuổi kịp muội đâu, ai bảo cứ thích chọn muội làm gì, hì hì, đại tỷ thua rồi nhé." "Được rồi được rồi, chị thua là được chứ gì, cẩn thận chút kẻo ngã bây giờ." Lúc này từ viện bên cạnh truyền tới tiếng nô đùa của cô cả Chân Chân và cô út Liên Liên.

Trư Bát Giới qua khe cửa quan sát nhất cử nhất động của mấy cô nương.

Trong viện, Chân Chân đang đùa nghịch với em út Liên Liên, còn cô hai Viên Viên đứng một bên nhìn, không thèm giúp Liên Liên.

Ba chị em đang nô đùa thì bỗng nhiên Viên Viên chau mày, kéo tay Liên Liên lại, Chân Chân thấy vậy cũng dừng lại nhìn Viên Viên đầy thắc mắc.

“Em có cảm thấy chỗ nào đó quái quái không?

Hình như ở góc nào đó có một đôi mắt đang nhìn chúng ta?” Câu nói của Viên Viên làm Chân Chân và Liên Liên sợ hãi, cả ba cảnh giác nhìn quanh một lượt.

Chương 302

“Kìa!

Ở đó!

Ai ở cửa đó!

Mau ra đây, đừng có trốn tránh nữa.” Trong ba người, Liên Liên hoạt bát nhất nên phát hiện ra Trư Bát Giới trước tiên.

Hắn thấy bị lộ cũng không trốn nữa mà trực tiếp đi vào.

“Hắc hắc hắc, ba vị tiên nữ đừng căng thẳng, ta không phải người xấu đâu, thực sự hãy tin ta!” Trư Bát Giới vừa ra tới nơi thấy vẻ kinh khủng của ba cô nương liền bắt đầu an ủi.

Đúng lúc này Ly Sơn Lão Mẫu xuất hiện: “Có chuyện gì vậy?” Ly Sơn Lão Mẫu trấn an ba cô nương, sau khi nghe kể lại sự tình liền bảo họ đi ra, để bà và Trư Bát Giới ở lại trong viện.

“Cảm vấn vị trưởng lão này muốn đi đâu?” Ly Sơn Lão Mẫu nhìn Trư Bát Giới một hồi rồi đạm đạm lên tiếng.

Trư Bát Giới thấy bà lão không có vẻ gì là giận dữ cũng thả lỏng đôi chút: “Sư phụ bảo tôi đi chăn ngựa, ai ngờ trang viện này lớn quá, tôi cứ đi quanh một hồi thì lạc tới đây.” Lúc này Tôn Ngộ Không đang hóa thành con chuồn chuồn tìm Trư Bát Giới, vừa hay nhìn thấy cảnh hắn đang nịnh nọt bà lão.

Bà lão đang định 'tẩy não' Trư Bát Giới thì bị hắn ngắt lời: “Lão nhân gia, chẳng phải ngài muốn tìm một người con rể sao?

Ngài xem tôi thấy thế nào?” Trư Bát Giới tự ứng cử mình, bà lão chỉ mỉm cười nói hắn hãy về hỏi ý kiến sư phụ đã.

Trư Bát Giới nghe xong liền nói thẳng: “Lão nhân gia yên tâm, chuyện thành thân là chung thân đại sự của tôi, sư phụ không phải cha mẹ sinh thành.

Chuyện này tôi có thể tự quyết định, tôi nhất định sẽ chuyên tâm với con gái ngài, ngài gả con gái cho tôi, tôi tuyệt đối sẽ đối tốt với nàng.” Thấy Trư Bát Giới nói sư phụ không phải cha mẹ, lại còn thêm lời nịnh nọt, Ly Sơn Lão Mẫu bắt đầu thấy không vui.

Tuy biết Trư Bát Giới không tâm huyết với việc thỉnh kinh và sẽ mắc bẫy, nhưng bà không ngờ hắn lại vì mấy cô nương mà nói lời đoạn tuyệt với sư phụ như vậy.

Cuộc thử thách lần này Trư Bát Giới thể hiện đúng là làm người ta thất vọng tột độ, bà bắt đầu hoài nghi quyết định điểm hóa của Quan Âm Đại Sĩ liệu có đúng đắn không.

Trư Bát Giới thấy sắc mặt bà lão không tốt, lông mày chau lại thì tim đập thình thịch, lo lắng nhìn bà.

Tuy thất vọng và có chút giận dữ nhưng bà là tiên nhân, khả năng khống chế cảm xúc rất tốt.

“Ồ?

Một ngày làm thầy cả đời làm cha, dù sao đó cũng là sư phụ của ngươi, chắc chắn là không cần bàn bạc lại sao?” Tuy không nói lời ác ý nhưng bà cũng không cho Trư Bát Giới câu trả lời tốt đẹp nữa.

“Không cần đâu, chuyện này tôi chắc chắn được mà.

Tôi là người có chủ kiến, ngài giao con gái cho một người có chủ kiến thế này thì yên tâm quá còn gì, tóm lại tôi chắc chắn sẽ làm con gái ngài hạnh phúc.” Nghe Trư Bát Giới khẳng định chắc nịch, Ly Sơn Lão Mẫu càng thêm bất mãn, ngay cả Tôn Ngộ Không đang nghe trộm bên cạnh cũng thấy phản cảm.

“Được rồi, nếu ngươi đã chắc chắn như vậy ta cũng không nói thêm gì nữa.

Nhưng mấy lời hay ho đó hãy giữ lại mà nói với con gái ta đi, ta cũng giống sư phụ ngươi thôi, không can thiệp vào cuộc đời tụi nó được, mọi sự phải do tụi nó làm chủ.” Ly Sơn Lão Mẫu bảo Trư Bát Giới đi tìm ba cô con gái rồi định rời đi, nhưng hắn làm sao mà để bà đi được.

Cơ hội ngàn năm có một này, phải tranh thủ lúc không có bọn Ngộ Không mà lấy lòng vị 'nhạc mẫu' này chứ.

Trư Bát Giới chặn đường bà lão, thân hình đồ sộ khiến bà không thể bước tiếp.

“Cái đó... nương!” Lúc này trên mặt Trư Bát Giới chẳng còn chút do dự hay ngại ngùng nào, tiếng gọi 'nương' vang đến mức Tôn Ngộ Không đứng gần đó cũng nghe thấy.

“Hay cho cái tên ngốc tử này, sư phụ không phải cha mẹ sinh thành mà đến cả 'mẹ' cũng gọi lên luôn rồi.” Ly Sơn Lão Mẫu nghe xong cũng giật mình: “Ai da uy, cửa chưa qua mà đã gọi mẹ rồi, ta thật không dám nhận đâu.” Trư Bát Giới hoảng hốt, sợ bà lão không thích chàng rể này: “Ai da, nương, chuyện qua cửa chẳng phải sớm muộn gì cũng tới sao?

Ngài phải nói giúp tôi vài lời trước mặt các cô nương đấy nhé.” Tôn Ngộ Không không nghe thêm nữa, trực tiếp bay đi tìm sư phụ, kể lại đầu đuôi mọi chuyện hắn vừa chứng kiến.

Tôn Ngộ Không kể lại sự thực không hề khoa đại chút nào khiến Đường Tăng vô cùng thất vọng.

Tuy Tôn Ngộ Không đã chứng kiến tận mắt nhưng khi kể lại vẫn thấy giận dữ, huống chi là Sa Ngộ Tịnh đang nghe bên cạnh.

“Ai...” Tuy thất vọng nhưng Đường Tăng cũng chẳng làm gì được, chỉ biết lắc đầu thở dài.

Nhưng Tôn Ngộ Không và Sa Ngộ Tịnh thì khác, tính cách Tôn Ngộ Không vốn bạo táo, vừa nãy không giáo huấn Trư Bát Giới tại trận đã là may lắm rồi, giờ thấy vẻ thất vọng của sư phụ thì càng không thể nhẫn nhịn.

Sa Ngộ Tịnh tuy chất phác nhưng lần này cũng nổi giận.

Lúc này Trư Bát Giới dắt ngựa về, vừa thấy vẻ mặt thất vọng của sư phụ, sự phẫn nộ của Tôn Ngộ Không và vẻ bất lực của Sa Ngộ Tịnh thì hắn bắt đầu hoảng, linh cảm chuyện này có liên quan tới mình.

Chương 303

“Ngốc tử, lại đây, sư phụ có chuyện muốn hỏi.” Tôn Ngộ Không kìm nén cơn giận, cười nói với Trư Bát Giới.

Nhưng trong mắt hắn, nụ cười đó cực kỳ khủng khiếp, rõ ràng là có chuyện gì đó chẳng lành.

Dưới sự chú mục của Tôn Ngộ Không, hắn không thể không đi tới, lòng đầy chột dạ.

Đúng lúc này bà lão đi tới.

“Thế nào?

Mấy vị trưởng lão, ta đã cho thời gian rồi, giờ đến lúc phải trả lời chứ?

Đừng bàn bạc lâu quá kẻo lỡ giờ lành.” Ly Sơn Lão Mẫu chưa vào cửa đã lên tiếng, giọng bà trong tai Trư Bát Giới như tiên nhạc cứu mạng.

Đường Tăng vốn đã bài xích chuyện này, cộng thêm việc nghe được 'chuyện tốt' mà tên nhị đồ đệ làm, nên khi bà lão vừa hỏi, Sa Ngộ Tịnh không chút do dự mà lên tiếng: “Chúng con bàn bạc xong rồi thưa sư phụ.

Đại sư huynh và con đều không ở lại, muốn ở lại thì cứ để cái tên họ Trư kia ở lại đi.” Ngữ khí của Sa Ngộ Tịnh làm mọi người (trừ Tôn Ngộ Không) đều giật mình, trong ấn tượng của họ Sa sư đệ vốn rất hiền lành, chưa từng thấy nổi giận.

Trư Bát Giới nghe vậy không những không giận mà còn mừng thầm: “Con thấy chuyện này chúng ta phải bàn bạc lại cho kỹ, hắc hắc, dù sao chung thân đại sự không thể thảo suất được.” Nói xong

hắn không tự chủ được mà bật cười, nhưng nụ cười ấy khiến những người còn lại đều thấy khó chịu.

Lúc này ai cũng biết bộ dạng 'trước mặt một bộ sau lưng một bộ' của Trư Bát Giới rồi.

Tuy Ly Sơn Lão Mẫu và Đường Tăng không bộc phát cơn giận nhưng tâm tình chẳng thể tốt nổi.

Tôn Ngộ Không nhìn thấy rõ sự thay đổi sắc mặt của bà lão và sư phụ, liền chẳng kiêng dè gì mà đâm thủng lời nói dối của Trư Bát Giới: "À, ngốc tử đến cả 'mẹ' cũng gọi rồi, giờ hà tất phải bàn bạc kỹ lại nữa?

Muốn ở lại thì cứ ở lại, việc gì phải giả vờ cho mệt?

Ồ đúng rồi, ngày mai là ngày lành đấy, hay là làm đám cưới luôn đi?" Trư Bát Giới đã muốn diễn kịch thì Tôn Ngộ Không liền bóc trần sự thực cho mọi người cùng thấy.

Sau khi Tôn Ngộ Không dứt lời, cả sân viện rơi vào tĩnh lặng.

Mọi người đều không nói gì, chờ Trư Bát Giới mở miệng xem hắn định nói năng thế nào.

Tiếc là mọi người đã lầm, Tôn Ngộ Không đã nói toạc ra trước mặt mọi người như thế, Trư Bát Giới cũng chỉ cảm thấy hơi ngượng ngùng một chút.

Hắn không nói gì, chỉ cười khan hai tiếng rồi gãi gãi đầu, không hề có phản ứng gì thêm.

Nhìn thấy sân viện sắp rơi vào trầm mặc lần nữa, Tôn Ngộ Không lại lên tiếng: "Uầy, ngốc tử cũng biết xấu hổ sao?

Ta thấy ngươi đối với ngày lành mà yêm lão Tôn chọn rất hài lòng đấy.

Lão nhân gia, mau tiếp đón con rể của bà đi." Lời của Tôn Ngộ Không mang theo tia châm chọc, những người có mặt đều hiểu ý vị đó, chỉ có người trong cuộc là không nhận ra, chẳng những không giận mà còn cười rất vui vẻ.

Lão nhân gia thấy cảnh tượng có chút không ổn, vội vàng lên tiếng ngắt lời đối thoại: "Được rồi, ta thấy mọi người đi đường cũng đã mệt, từ lúc vào cửa đến giờ cũng chỉ mới uống được ngụm trà, chắc chắn là đói rồi.

Người đâu, đi chuẩn bị cơm tối, hôm nay ta phải hảo tâm khoản đãi mấy vị trưởng lão." Ly Sơn Lão Mẫu bảo nha hoàn đứng chờ bên ngoài đi thông báo cho trù phòng chuẩn bị cơm tối.

Nha hoàn nghe lệnh xong liền lui xuống.

Dặn dò xong, Ly Sơn Lão Mẫu chuyển tầm mắt sang Trư Bát Giới, nhìn hắn một lượt rồi lại lên tiếng: "Vị trưởng lão này đi theo ta ra hậu phòng." Nói xong bà liền xoay người đi ngay, hoàn toàn không cho Trư Bát Giới cơ hội phản ứng.

Trư Bát Giới ngẩn người một lát rồi vội vàng đuổi theo: "Bà chờ con với!" Trư Bát Giới vừa đi vừa gọi Ly Sơn Lão Mẫu là nương, tiếng gọi vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, như muốn nói cho mọi người biết hắn hiện tại chẳng những không thấy tội lỗi hay xấu hổ, mà trái lại còn đặc biệt vui mừng.

Nhưng khi lời vừa dứt, Ly Sơn Lão Mẫu đã biến mất trước mắt mọi người, Trư Bát Giới thấy vậy vội vàng chạy theo, bộ dạng như sợ để Ly Sơn Lão Mẫu phải đợi lâu.

Trư Bát Giới có chút quá chủ động, dù đây là quyết định của hắn nhưng thân làm sư phụ, Đường Tăng thật sự có chút nhìn không nổi.

Thấy Trư Bát Giới sắp chạy xa, Đường Tăng định đuổi theo kéo

lại, nhưng vừa bước ra bước đầu tiên đã bị Tôn Ngộ Không ở bên cạnh ngăn lại: "Sư phụ, người ta đang vội vã muốn làm con rể nhà người ta, có muốn cản cũng chẳng cản nổi đâu.

Nhìn bộ dạng tích cực của hắn lúc nãy kìa, người việc gì phải chen chân vào.

Cứ yên tâm đi, cái tên ngốc tử đó không chịu thiệt thòi lớn đâu.

Người không nghe thấy sao?

Hắn đã chẳng xem chúng ta là người thân nữa rồi." Một chuỗi lời nói của Tôn Ngộ Không đã thành công khiến Đường Tăng từ bỏ ý định đuổi theo ngăn cản Trư Bát Giới.

Dù sao lời của Tôn Ngộ Không không phải là không có đạo lý, Trư Bát Giới đã lựa chọn như vậy, thân làm sư phụ cũng nên tôn trọng hắn.

Chương 304

Lúc này, Trư Bát Giới sau một hồi nỗ lực cũng đuổi kịp Ly Sơn Lão Mẫu.

Sau khi vào hậu phòng, Ly Sơn Lão Mẫu ngồi xuống và bắt đầu quan sát phản ứng của Trư Bát Giới.

Trước đó ở bên ngoài vì có Tôn Ngộ Không và mọi người nên Trư Bát Giới còn biết xấu hổ, nhưng giờ đây chút ngượng ngùng cuối cùng cũng biến mất sạch sẽ.

Trư Bát Giới nhìn Ly Sơn Lão Mẫu, đầy mong đợi mở lời: "Cái đó... nương à, người định gả cô nương nào cho con đây?" Ly Sơn Lão Mẫu vẻ mặt khó xử, cuối cùng quyết định gả con gái lớn Chân Chân cho Trư Bát Giới.

Nghe xong, mắt Trư Bát Giới sáng rực lên, nhưng chưa kịp vui mừng thì Ly Sơn Lão Mẫu lại nói: "Không được, gả Chân Chân đi rồi thì Viên Viên và Liên Liên biết làm sao, nếu ta thật sự gả Chân Chân cho ngươi thì hai đứa kia sẽ khó xử lắm.

Đến lúc đó người làm mẹ như ta lại bị mang tiếng thiên vị thì biết tính sao." Nói đoạn, Ly Sơn Lão Mẫu lắc đầu, lộ ra vẻ mặt khó xử.

Trư Bát Giới thấy Ly Sơn Lão Mẫu có ý định nuốt lời, vẻ mặt sốt sắng mong đợi lúc nãy lập tức biến thành lo âu.

Nhưng hắn có gấp cũng chẳng ích gì, chẳng lẽ lại trực tiếp lên tiếng uy hiếp, bắt bà phải gả con gái cho mình sao. "Nương, thật ra người không cần phải xoay xở như thế, con có một cách có thể giải quyết vấn đề mà người đang lo lắng." Trư Bát Giới sốt ruột một hồi rồi nảy ra một kế, lập tức kéo Ly Sơn Lão Mẫu lại nói ra cách của mình.

Ly Sơn Lão Mẫu thấy Trư Bát Giới kích động như vậy, tưởng là có ý hay thật nên mới bảo: "Vậy thì tốt, ta nghe thử xem, nếu thật sự hay thì ta sẽ áp dụng." "Hay là người gả cả ba cô con gái cho con đi, như vậy người không cần lo lắng ai sẽ khó xử nữa.

Bản thân con thế nào chắc người cũng đã hiểu rõ, giao cả ba cô con gái cho con, người không phải rất yên tâm sao?

Người cứ yên tâm, chỉ cần người giao ba vị cô nương cho con, con tuyệt đối sẽ không để họ phải buồn phiền." Trư Bát Giới với bộ dạng kiên định đó, ai không biết chắc còn tưởng hắn thật sự yêu thương vị cô nương nào, nhưng trớ trêu thay hiện tại lời ra khỏi miệng lại là muốn ôm cả ba người!

Hiện giờ ai mà cam lòng gả những cô con gái mình một tay nuôi lớn cho một kẻ có nhiều vợ chứ?

Tuy Ly Sơn Lão Mẫu và những người khác chỉ đang đóng kịch, nhưng cũng không thể để chuyện này xảy ra, vì nếu giải quyết như thế thì vở kịch tiếp theo không diễn được nữa. "Không được!

Ba cô con gái của ta đều là những cô nương nhất phẩm, chỉ vì không nỡ rời xa ta nên mới ở lại, nếu gả ra ngoài chắc chắn có khối người theo đuổi, sao có thể để ngươi chiếm hết tiện nghi như vậy được." Trư Bát Giới thấy thái độ kiên quyết của Ly Sơn Lão Mẫu thì biết cách này hỏng rồi, liền buông tay thở dài: "Vậy... vậy người tính sao đây." Nhìn bộ dạng tự bạo tự khí của Trư Bát Giới, Ly Sơn Lão Mẫu thật sự đưa ra một cách: "Thế này đi, ta cũng khó lòng chỉ định là ai, vậy thì tùy cơ phối duyên đi.

Ta sẽ trùm khăn đỏ lên cho ngươi, sau đó gọi ba đứa con gái ra, ngươi bắt được đứa nào thì ta gả đứa đó cho ngươi.

Thế nào?

Công bằng chứ?" Ly Sơn Lão Mẫu đã nói đến mức đó, Trư Bát Giới chỉ còn cách đồng ý.

Ly Sơn Lão Mẫu bảo Trư Bát Giới đứng đợi để bà đi lấy khăn đỏ.

Chẳng mấy chốc bà đã quay lại, Trư Bát Giới ngoan ngoãn để bà trùm khăn lên đầu. "Được rồi, Chân Chân, Viên Viên, Liên Liên đều ra đây cả đi.

Vị đạo trưởng này hãy xoay tại chỗ ba vòng để tăng thêm độ khó." Sau khi trùm khăn và chuẩn bị xong xuôi, Ly Sơn Lão Mẫu gọi ba cô con gái vào.

Trư Bát Giới nghe lệnh lập tức xoay ba vòng rồi bắt đầu đi tìm. "Hắc hắc, nương tử đừng chạy, ta bắt được rồi đây." Trư Bát Giới vừa xoay xong liền cười toe toét, miệng luôn lẩm bẩm mấy lời đó.

Ba cô con gái cũng làm ra vẻ trêu đùa đáp lại lời hắn rồi né tránh, mỗi lần Trư Bát Giới sắp chạm tới thì họ lại dùng pháp thuật biến mất. "Á ha ha, bắt lấy ta này!" "Sai rồi sai rồi, người ở bên này cơ mà." "Ơ kìa, chạy ngược hướng rồi." Tiếng cười nói của ba cô gái vang lên xung quanh Trư Bát Giới.

Liên tục mấy lần sắp chạm được thì họ lại dùng pháp thuật biến mất, tình trạng này khiến Trư Bát Giới chẳng tìm được phương hướng nào, bắt đầu nghi ngờ không biết âm thanh vừa nghe có đúng không.

Chẳng mấy chốc Trư Bát Giới lại ngã nhào ra đất, lần này ngã khá đau, hắn không lập tức đứng dậy mà ngồi bệt xuống đất.

Ba cô con gái thấy vậy liền vây lại một vòng, xem xem Trư Bát Giới có ngã đến ngốc luôn không.

Trư Bát Giới đau đầu dữ dội, lúc nãy mấy tà váy cứ hiện ra rồi biến mất trước mắt làm hắn hoa cả mắt, thêm vào đó cứ phải cúi đầu

nên không chỉ mỏi mắt mà đầu óc cũng váng vất.

Khi Ly Sơn Lão Mẫu định mở lời khuyên Trư Bát Giới từ bỏ thì hắn lại đứng bật dậy, tiếp tục hành trình bắt ba cô con gái.

Ba vị cô nương thấy hắn đứng dậy liền nhanh chóng tản ra bốn phía.

Chương 305

Lần này tốc độ của Trư Bát Giới rõ ràng không nhanh như trước, nhưng ba cô gái không vì thế mà tha cho hắn hay giảm bớt độ khó.

Trư Bát Giới lại thấy một tà váy ở một chỗ, đứng định thần lại rồi lập tức vồ tới, nhưng lần này không ngoài dự đoán lại vồ hụt.

Cú ngã này còn thảm hơn bất cứ lần nào trước đó, đầu hắn sưng lên một cục lớn, lần này Trư Bát Giới ngồi bệt xuống đất, khẽ chạm vào chỗ u.

Chỉ khẽ chạm một cái thôi cũng làm hắn đau đến nhe răng trợn mắt.

Ly Sơn Lão Mẫu và ba cô con gái đều nhìn nhau lắc đầu, tỏ ý cuộc thử thách kết thúc tại đây, sau đó Ly Sơn Lão Mẫu lên tiếng: "Ôi chao, vị đạo trưởng không sao chứ?

Mau, đừng tìm nữa, vào phòng ngồi nghỉ một lát đi.

Chân Chân, Viên Viên, Liên Liên, các con lui xuống trước đi." Lời vừa thốt ra, Trư Bát Giới liền cuống quýt, vất vả bao lâu, chịu bao nhiêu vết thương mà giờ lại kết thúc sao?

Hơn nữa còn chưa bắt được nương tử nào.

Trư Bát Giới giật phắt khăn đỏ trên đầu xuống, vẻ mặt đầy sốt sắng nhìn quanh, nhưng lúc này ba vị cô nương đã sớm rời đi, Trư Bát Giới thấy vậy liền quay sang nhìn Ly Sơn Lão Mẫu: "Không, nương à, con vẫn đang tìm mà.

Chịu đau không ít thế này sao có thể kết thúc được?

Con còn chưa bắt được vị nương tử nào cả." Bộ dạng đó rõ ràng là rất gấp gáp, nhưng dù hắn có gấp thế nào, Ly Sơn Lão Mẫu vẫn

giữ vẻ bình tĩnh.

Bà cúi đầu suy nghĩ một lát rồi lại ngẩng lên nói với Trư Bát Giới: "Thế này đi, thấy vết thương của ngươi cũng khá nghiêm trọng, nếu tiếp tục chắc cũng không bắt được con gái ta đâu, thay vì thế ta đổi sang một phương pháp khác vậy." Trư Bát Giới nghe thế cũng dần bình tĩnh lại, tò mò hỏi: "Cách gì ạ?" "Nếu tùy cơ bắt người không được thì thử mặc chiếc áo trân châu do con gái ta làm xem sao.

Đúng lúc gần đây ba đứa con gái của ta đều may một chiếc áo trân châu, hễ ai mặc vừa áo của đứa nào thì ta sẽ gả đứa đó cho.

Ngươi thấy sao?" Nghe Ly Sơn Lão Mẫu nói vậy, Trư Bát Giới cảm thấy hy vọng lại trỗi dậy: "Được chứ, được chứ, con muốn mặc cả ba chiếc luôn!" Đối diện với lời thẳng thắn của Trư Bát Giới, Ly Sơn Lão Mẫu không có phản ứng gì, chỉ mỉm cười không nói.

Trư Bát Giới thấy vậy cũng không vì thái độ đó mà nản lòng, vẫn giữ bộ dạng tự tin như cũ. "Nếu ngươi đã đồng ý thì quyết định vậy đi.

Chân Chân, Viên Viên, Liên Liên, mang mấy chiếc áo trân châu may hôm trước ra đây." Ly Sơn Lão Mẫu vừa nói vừa nhìn về phía căn phòng mà ba cô gái vừa lui vào. "Dạ, chúng con biết rồi!" Lời Ly Sơn Lão Mẫu vừa dứt, bên trong đã vang lên tiếng của con gái lớn Chân Chân.

Trư Bát Giới nghe xong lòng dạ ngứa ngáy, nghĩ thầm lát nữa cả ba cô nương đó đều là nương tử của mình thì vui mừng khôn xiết.

Ly Sơn Lão Mẫu thấy bộ dạng đó cũng chỉ biết lắc đầu, cảm thấy cái tên Trư Bát Giới này hết thuốc chữa rồi, không chỉ lòng trần chưa dứt mà tâm tư cũng không thuần hậu.

Trước đó hắn thẳng thừng nói không cần cha mẹ thì đó cũng là sự

thật, nhưng giờ đây bị trêu đùa mà vẫn không hay biết, thật sự khiến Ly Sơn Lão Mẫu thất vọng.

Trư Bát Giới trước kia dù sao cũng là một vị Thiên tướng, giờ đây lại biến thành bộ dạng thế này.

Trư Bát Giới không phải đợi lâu, ba cô gái lại hiện diện trước mắt hắn.

Trư Bát Giới tươi cười rạng rỡ bước lên mấy bước, miệng gọi nương tử nương tử, ba cô gái thấy vậy liền vội vã lùi lại mấy bước.

Trư Bát Giới cũng không để tâm lắm, trong thâm tâm hắn nghĩ lát nữa họ cũng là nương tử của mình thôi, có phản ứng thế này cũng chẳng sao. "Được rồi, đạo trưởng đứng yên nào.

Chân Chân, Viên Viên, Liên Liên, ba đứa hãy mặc áo trân châu cho vị đạo trưởng này, ai mặc vừa thì ta gả đứa đó cho, rõ chưa?" Ly Sơn Lão Mẫu thấy phản ứng của ba cô con gái thì mỉm cười, sau đó nghiêm túc nói. "Nữ nhi đã rõ." "Đã rõ." "Đã rõ." Ba cô gái đồng thanh đáp một tiếng rồi lấy ra chiếc áo trân châu của mình, sau đó bước về phía Trư Bát Giới. "Đại tỷ, tỷ lên trước đi, muội ở phía sau, tiểu muội đi cuối cùng." Ba cô gái đi tới trước mặt Trư Bát Giới, nhìn nhau một lúc không biết ai lên trước, vì thế giằng co một hồi.

Khi Trư Bát Giới định bước tới lấy áo trân châu mặc vào thì Viên Viên lên tiếng.

Chân Chân nhìn Viên Viên với vẻ khó xử, sau đó bắt đầu mặc áo cho Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới thấy vậy, cười hớn hở phối hợp.

Chẳng mấy chốc một chiếc áo đã mặc xong, tiếp đến Viên Viên tiến lên, Trư Bát Giới vẫn tươi cười phối hợp.

Lần này tuy khó mặc hơn một chút nhưng cuối cùng cũng mặc

được.

Đến khi Liên Liên, cô em út, mặc áo cho Trư Bát Giới thì thật sự khó khăn, hai cô chị phải tiến lên giúp sức mới mặc vào được.

Chương 306

Đang lúc Trư Bát Giới đầy mong đợi nhìn Ly Sơn Lão Mẫu, chờ bà tuyên bố gả ba cô con gái cho mình thì Ly Sơn Lão Mẫu và ba vị cô nương đều biến đổi.

Sau khi mặc xong ba chiếc áo trân châu và đảm bảo Trư Bát Giới cảm thấy càng lúc càng thắt chặt, Ly Sơn Lão Mẫu và ba vị cô nương liền hiện nguyên hình.

Trư Bát Giới thấy vậy, sắc mặt lập tức đại biến, bốn vị tiên nhân trước mắt này hắn đều biết cả.

Phân thân của Từ Chí cùng Quán Âm đại sĩ nhìn sắc mặt biến đổi của Trư Bát Giới, tiến lên nói: "Trư Bát Giới, ngươi thật không phụ sự mong đợi của mọi người, một cái bẫy nhỏ như vậy cũng sập được.

Thầy trò bốn người chỉ có mình ngươi trúng kế.

Đã hứa là sẽ đi Tây Thiên thỉnh kinh thì hãy tử tế mà đi, chỉ một chút cám dỗ đã khiến ngươi mê muội không biết trời đất là gì rồi!" Khi Quán Âm đại sĩ nói chuyện, khí thế toát ra khiến Trư Bát Giới sợ khiếp vía.

Sau đó Quán Âm đại sĩ giáo huấn Trư Bát Giới một trận rồi rời đi.

Phải giáo huấn hắn một trận cho nhớ đời, nếu không có Phổ Hiền và Văn Thù Bồ Tát ở bên cạnh khuyên can thì kết cục của Trư Bát Giới còn thảm hơn nhiều.

Trư Bát Giới bị treo trên cây bằng lưới trân châu.

Sau khi Quán Âm đại sĩ trở về, cảm thấy giáo huấn như vậy vẫn chưa đủ, liền hóa phép làm mưa, khiến Trư Bát Giới phải chịu phong

ba bão táp suốt một đêm.

Qua một đêm mưa gió tơi bời, Trư Bát Giới cũng đã ngoan ngoãn hơn nhiều, thầm hạ quyết tâm lần sau gặp tình huống thế này tuyệt đối không được mắc mưu nữa, cú thiệt thòi lần này hắn đã nếm đủ rồi.

Lúc này, Đường Tăng cùng Tôn Ngộ Không và Sa Ngộ Tịnh tỉnh dậy trong rừng.

Vừa tỉnh dậy, Tôn Ngộ Không đã nghe thấy tiếng kêu của Trư Bát Giới. "Ngộ Không, Ngộ Tịnh, hai con có nghe thấy tiếng gì không?" Đường Tăng loáng thoáng nghe thấy tiếng kêu cứu của Trư Bát Giới nhưng không chắc chắn vì tiếng đó quá nhỏ, chỉ là suy đoán.

Nhưng Tôn Ngộ Không thì khác, tai của hắn thính lắm, trời vừa sáng tỉnh dậy là đã nghe thấy tiếng Trư Bát Giới rồi, nhưng vì những lời trước đó của Trư Bát Giới mà Tôn Ngộ Không hiện vẫn còn đang giận dữ.

Điều này khiến Tôn Ngộ Không giả vờ như không nghe thấy.

Thấy Đường Tăng và Sa Ngộ Tịnh đều đã tỉnh và hỏi về tiếng kêu của Trư Bát Giới, Tôn Ngộ Không mới đáp: "Sư phụ, cái tiếng đó chỉ có tên ngốc tử đó mới kêu ra được thôi, người khác thật sự không bắt chước nổi đâu." Nghe Tôn Ngộ Không nói vậy, Sa Ngộ Tịnh cũng nhận ra Trư Bát Giới đang cầu cứu. "Thật sự là Bát Giới sao?

Đi, chúng ta qua đó xem thế nào.

Không phải hắn đang ở trang viên đó làm con rể sao?

Sao lại ở trong rừng này?" "Cái đó thì yêm lão Tôn làm sao biết được, ta đâu có bản sự vừa gặp mặt đã gọi người khác là nương như hắn.

Đi thôi, Ngộ Tịnh." Tôn Ngộ Không vẫn không quên mỉa mai Trư

Bát Giới, sớm đã nhìn ra cuộc diện này nên hắn biết Trư Bát Giới sẽ có kết cục như thế.

Chỉ là không ngờ vị Quán Âm đại sĩ kia lại làm tuyệt như vậy, để Trư Bát Giới ở ngoài cả đêm, đêm qua lại còn mưa to gió lớn nữa chứ.

Dù miệng lưỡi không tha người nhưng cuối cùng Tôn Ngộ Không cũng thu dọn đồ đạc cùng mọi người đi tìm Trư Bát Giới.

Chẳng mấy chốc ba người đã đến chỗ Trư Bát Giới, nhìn thấy bộ dạng của hắn, Tôn Ngộ Không cười phá lên, tiếng cười không hề nhỏ làm Trư Bát Giới nghe thấy.

Nghe tiếng Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới nhìn ra xa thấy Đường Tăng, Tôn Ngộ Không và Sa Ngộ Tịnh đang đi về phía mình.

Hiện giờ nghe thấy tiếng cười của Tôn Ngộ Không, hắn cũng chẳng làm gì được, thay vì giận dỗi thì chi bằng nhờ họ giúp đỡ một tay, thế là hắn bắt đầu kêu cứu: "Sư phụ, sư phụ, cứu con với!" Nghe thấy tiếng kêu cứu, Đường Tăng lập tức bảo Tôn Ngộ Không thả Trư Bát Giới xuống.

Tôn Ngộ Không cũng đồng ý, thi triển pháp thuật đưa Trư Bát Giới xuống đất.

Lúc này Tôn Ngộ Không và mọi người đã đứng trước mặt Trư Bát Giới. "Hắc, ngốc tử, nương và nương tử đâu rồi?

Sao lại có mình ngươi ở đây, không ai quản sao?" Tôn Ngộ Không cười hỏi, vốn dĩ câu hỏi này của Tôn Ngộ Không làm Trư Bát Giới cảm thấy vô cùng ngượng ngùng. "Hầu ca, huynh đừng cười đệ nữa, những vị lão nhân gia và cô nương đó là ai huynh không biết sao, rõ ràng là biết rồi còn hỏi." Trư Bát Giới gãi gãi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt Tôn Ngộ Không và Đường Tăng.

Tôn Ngộ Không thấy vậy cũng nguôi giận phần nào, thấy bộ dạng xấu hổ của Trư Bát Giới nên không trêu nữa mà chỉ tiếp tục cười. "Đại sư huynh, có chuyện gì vậy?

Vị lão nhân gia và ba vị cô nương đó là ai thế?" Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới biết những người đó là ai nhưng Sa Ngộ Tịnh và Đường Tăng thì không biết.

Chương 307

Nghe đối thoại của hai người, Sa Ngộ Tịnh ngơ ngác, Tôn Ngộ Không nghe xong cũng không nói gì mà chỉ cười bảo Sa Ngộ Tịnh đi mà hỏi Trư Bát Giới.

Lúc này trên trời, Nguyên Thủy Thiên Tôn mở đàn giảng về Hỗn Nguyên Đạo Quả tại cung Di La ở Thượng Thanh Thiên, Từ Chí cũng được mời tới dự.

Ngoài Từ Chí còn có rất nhiều người nhận được lời mời, Trấn Nguyên Tử là một trong số đó.

Nghe tin Từ Chí cũng sẽ tới, ông đặc biệt dặn dò hai đồ đệ phải hái bốn quả Nhân Sâm. "Minh Nguyệt, Thanh Phong đâu." Tiếng của Trấn Nguyên Tử vang lên, Minh Nguyệt và Thanh Phong không dám chậm trễ, vội vàng chạy tới trước mặt ông. "Sư phụ có việc gì sai bảo ạ?" Minh Nguyệt và Thanh Phong cúi đầu cung kính đứng trước mặt Trấn Nguyên Tử, giữ tư thế đó một lúc lâu mà không thấy ông nói gì nên mới đành lên tiếng hỏi. "Được rồi, hai con không cần đa lễ nữa." Nghe vậy, Minh Nguyệt và Thanh Phong lập tức đứng thẳng lưng, lúc nãy cúi người một lúc lâu khiến lưng đau mỏi cả rồi.

Dù trong lòng có chút bất mãn nhưng hai người không dám nói lời nào, chờ Trấn Nguyên Tử dặn dò. "Hai ngày nữa Nguyên Thủy Thiên Tôn mở đàn giảng về Hỗn Nguyên Đạo Quả, ta được mời tới dự.

Hai con hãy đi hái bốn quả Nhân Sâm, Ngũ Trang Quán chúng ta cũng không thể đi tay không được, rõ chưa." Trấn Nguyên Tử nói xong, Minh Nguyệt và Thanh Phong cũng đại khái hiểu tình hình, bốn quả Nhân Sâm đó tặng cho ai thì trong lòng họ đã rõ.

Biết tặng cho ai mới dễ bề thải trích.

Nếu tặng cho tiểu tiên thì hái mấy quả nhỏ, cấp thấp, thậm chí chưa chín cũng được, nhưng lần này tặng cho Nguyên Thủy Thiên Tôn và Từ Chí, địa vị của hai người họ sờ sờ ra đó, chỉ có thể hái bốn quả tốt nhất.

Trấn Nguyên Tử thấy bộ dạng của hai đứa đồ đệ, tin chắc chúng đã hiểu rõ việc cần làm nên mới yên tâm.

Minh Nguyệt và Thanh Phong làm việc khá khiến ông tin tưởng, bình thường hai đứa cũng rất lanh lợi.

Khi chuẩn bị xuất phát, Minh Nguyệt và Thanh Phong tiễn ông ra cửa. "Đúng rồi, hai con lưu ý, trong thời gian ta rời đi sẽ có một vị hòa thượng đi ngang qua đây, cứ để ông ta và mấy đồ đệ ở lại nghỉ ngơi, nhớ hái mấy quả Nhân Sâm cho ông ta ăn." Một chuỗi dặn dò của Trấn Nguyên Tử làm hai đứa đồ đệ ngơ ngác.

Nhân Sâm Quả vô cùng hiếm có, là vật trấn quán của Ngũ Trang Quán, ngay cả chúng cũng chưa từng được ăn.

Minh Nguyệt và Thanh Phong đều không hiểu, tại sao phải cho cái vị hòa thượng đi ngang qua đó ăn Nhân Sâm Quả?

Sư phụ làm sao biết trong thời gian ông đi vắng sẽ có hòa thượng đi qua đây? "Sư phụ, xin thứ cho đồ nhi đa miệng, vị hòa thượng đó là ai ạ?

Tại sao lại phải cho ông ta ăn Nhân Sâm Quả?

Quả Nhân Sâm đó quan trọng như thế, ngay cả Minh Nguyệt và con còn chưa được ăn, sao lại tùy tiện đem cho một người ngoài, một kẻ qua đường như vậy?" Thanh Phong tính tình tùy tiện hơn Minh Nguyệt, không nhịn được mà hỏi thẳng.

Minh Nguyệt vốn điềm đạm cũng không ngăn Thanh Phong lại, vì điều Thanh Phong hỏi cũng là điều hắn thắc mắc.

Trấn Nguyên Tử nhìn hai đứa đồ đệ, thấy đứa nào đứa nấy đều tức giận không nhẹ, chắc là bị chuyện cho người khác ăn Nhân Sâm Quả kích thích rồi.

Trấn Nguyên Tử cũng không vội trả lời mà chỉ nhìn Minh Nguyệt và Thanh Phong, cái nhìn đó khiến hai người cảm thấy một áp lực nặng nề.

Thanh Phong hối hận rồi, không nên nói chuyện với Trấn Nguyên Tử bằng giọng điệu đó, cũng không nên hỏi mấy câu như vậy. "Vị hòa thượng đó không phải ai khác, chính là Kim Thiền Tử chuyển thế, cũng là cố nhân của ta." Nghe Trấn Nguyên Tử nói vậy, Minh Nguyệt và Thanh Phong mới hiểu ra, lần này việc cần làm thật khó xử.

Nhưng tại sao lại phải cho ông ta ăn Nhân Sâm Quả?

Tiếc là mấy câu hỏi này họ không dám hỏi thêm nữa.

Thấy hai người không nói gì thêm, Trấn Nguyên Tử bắt đầu xuất phát.

Sau khi tiễn Trấn Nguyên Tử đi, Minh Nguyệt và Thanh Phong trở vào Ngũ Trang Quán.

Hai người định nghỉ ngơi một lát rồi mới đi hái Nhân Sâm Quả, sau đó ngồi đợi vị hòa thượng kia tới.

Lúc này thầy trò bốn người đang đi trên đường, càng lúc càng gần Ngũ Trang Quán.

Trư Bát Giới vẫn như mọi khi, luôn miệng kêu đói.

Nhưng lần này không ai thèm để ý đến hắn nữa, ngay cả Đường Tăng cũng coi như không nghe thấy.

Chương 308

Chỉ có Tôn Ngộ Không vì nghe phiền quá nên mắng cho vài câu, sau đó Trư Bát Giới mới im lặng được một lát rồi lại tiếp tục kêu.

Vì Trư Bát Giới kêu suốt dọc đường nên ba người nghe phát ngán, bất giác tăng tốc độ đi chuyển, bỏ Trư Bát Giới lại phía sau.

Trông bộ dạng Đường Tăng, Tôn Ngộ Không và Sa Ngộ Tịnh như đang chạy trốn khỏi Trư Bát Giới vậy.

Dù thế nào thì tốc độ cũng nhanh hơn nhiều, chẳng mấy chốc bốn người đã đến Ngũ Trang Quán. "Ngộ Không, Ngộ Tịnh, Bát Giới, ta thấy ở đây có ngôi chùa, để ta vào bái lạy một chút, Bát Giới cũng đói rồi, vào trong đó hóa duyên đi." Khi nhìn thấy Ngũ Trang Quán, Đường Tăng quyết định vào bái lạy.

Nghe tin này, người vui mừng nhất tự nhiên là Trư Bát Giới. "Hảo hảo hảo, đi đường gặp tự miếu quả thực nên bái lạy một chút, yêm lão Trư cái bụng cũng đói lả rồi, sư phụ đối với đồ nhi là tốt nhất." Trư Bát Giới nghe xong lập tức phụ họa, sợ sư phụ đổi ý.

Khi bốn người vào Ngũ Trang Quán, Minh Nguyệt và Thanh Phong đã biết.

Hai người cất mấy quả Nhân Sâm đã hái xong định gửi lên trời đi, sau đó ra đại điện chiêu đãi nhóm Đường Tăng.

Sau khi vào Ngũ Trang Quán, Đường Tăng đi thẳng tới đại điện, tốc độ có phần nhanh hơn Minh Nguyệt và Thanh Phong, vì vậy khi hai người tới đại điện đã nghe thấy thắc mắc của Đường Tăng: "Tiểu sư phó, Ngũ Trang Quán này tại sao chỉ bái Thiên Địa và Tam Thanh Tứ Đế?" Bước vào đại điện chuẩn bị bái lạy thì Đường Tăng phát hiện Ngũ Trang Quán chỉ bái Thiên Địa và Tam Thanh Tứ Đế, tình

huống này thật hiếm thấy.

Thông thường nơi thờ Phật đều bái Thiên Địa, Tam Thanh, Tứ Đế cả để không bị mang tiếng bên trọng bên khinh, đắc tội với ai.

Nhưng Ngũ Trang Quán lại chỉ bái Thiên Địa, lẽ nào không sợ chọc giận Tam Thanh Tứ Đế sao?

Đường Tăng biết chuyện của Ngũ Trang Quán không liên quan gì đến mình, nhưng với tư cách là người xuất gia, ông khá tò mò về chuyện này.

Chú tiểu bị hỏi cũng không biết thân phận của họ, vì chuyện 'hảo sinh chiêu đãi' Trấn Nguyên Tử chỉ dặn dò Minh Nguyệt và Thanh Phong, những người khác không hề hay biết một chữ.

Chú tiểu thấy Đường Tăng hỏi, đang chuẩn bị cung kính trả lời thì giọng của Thanh Phong vang lên trong đại điện: "Chuyện của Ngũ Trang Quán ta khi nào đến lượt một kẻ qua đường như ngươi hỏi han?

Nhưng nếu đã hỏi thì ta có thể giải đáp cho một chút." Nghe lời của Thanh Phong, tất cả người của Ngũ Trang Quán trong đại điện đều đồng loạt hành lễ với Minh Nguyệt và Thanh Phong: "Kiến quá Minh Nguyệt sư huynh, Thanh Phong sư huynh." Minh Nguyệt và Thanh Phong chỉ khẽ gật đầu, sau đó mọi người lại ai làm việc nấy. "Sư phụ ta là quán chủ Ngũ Trang Quán, là bạn của Tam Thanh Tứ Đế, ngay cả Cửu Diệu Tinh Quân cũng là văn bối của sư phụ ta, tự nhiên không cần phải cúng dưỡng." Lần này không phải Thanh Phong nói mà là Minh Nguyệt.

Đây chính là kẻ thù mà Trấn Nguyên Tử nhắc tới, dù là Kim Thiền Tử chuyển thế nhưng hiện giờ cũng chẳng có pháp thuật gì.

Vì vậy lời của Minh Nguyệt vô cùng tự tin, ngữ khí ngạo mạn

không hề che giấu.

Tôn Ngộ Không nghe xong liền cười lạnh, không hiểu ở đây có ai lợi hại hơn Từ Chí không.

Đối diện với Tôn Ngộ Không, Minh Nguyệt và Thanh Phong có chút chột dạ, uy danh Tề Thiên Đại Thánh vẫn còn đó, năm xưa làm ra bao nhiêu chuyện chấn động họ vẫn còn nhớ rõ.

Thấy lúc này Tôn Ngộ Không lên tiếng, khí thế của Minh Nguyệt và Thanh Phong rõ ràng yếu hẳn đi, sự ngạo mạn và khinh thường trước đó đều biến mất.

Tôn Ngộ Không thấy vậy trong lòng cũng có đánh giá sơ bộ về hai người này, chẳng qua cũng chỉ là hai con chó của quán chủ Ngũ Trang Quán mà thôi, cậy thế chủ nhân có quan hệ tốt với Tam Thanh Tứ Đế một chút mà cũng đem ra khoe khoang sao?

Chẳng qua cũng chỉ là hai kẻ cậy thế ép người, sợ kẻ mạnh khinh kẻ yếu.

Với loại người này, Tôn Ngộ Không nhìn cũng chẳng thèm nhìn, ra tay chỉ tốn sức, nhưng hôm nay Tôn Ngộ Không cũng không định tha cho hai người họ, dù sao người ta cũng đã cưỡi đầu cưỡi cổ mình rồi, làm sao nhẫn nhịn được?

Tuyệt đối không có chuyện đó.

Nhưng khi Tôn Ngộ Không định lên tiếng lần nữa thì Đường Tăng đã kéo hắn lại, khẽ lắc đầu ý bảo hắn đừng gây chuyện.

Tôn Ngộ Không thấy vậy dù bực mình nhưng cũng không cố chấp đi lý luận nữa.

Thấy cảnh này, Minh Nguyệt và Thanh Phong cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu Đường Tăng không ngăn cản thì không biết kết cục của hai người sẽ thảm hại đến mức nào.

Thấy Tôn Ngộ Không không tìm mình gây phiền phức nữa, Minh Nguyệt và Thanh Phong lập tức mở lời: "Mấy vị đạo trưởng đi đường chắc đã mệt rồi phải không?

Hay là hôm nay ở lại đây nghỉ ngơi?

Tôi vô cùng xin lỗi về thái độ lúc nãy của mình, tôi nhất định sẽ chuẩn bị gian phòng tốt nhất cho mấy vị nghỉ ngơi." Minh Nguyệt không quên lời dặn của Trấn Nguyên Tử trước lúc đi, thấy cơn giận của Tôn Ngộ Không đã dịu xuống liền vội vàng lên tiếng, dù sao cũng phải giữ người lại đã.

Trư Bát Giới đứng một bên nghe mãi cuối cùng cũng nghe thấy vấn đề chỗ ở, liền lập tức tỉnh táo hẳn lên.

Hiện giờ hắn chỉ muốn hỏi khi nào thì khai cơm, thật sự là đói không chịu nổi rồi. "Vậy phiền hai vị tiểu sư phó quá.

Chương 309

Đúng rồi, sư phụ các ngươi đâu?" Vốn dĩ Đường Tăng định xin ở lại, giờ thấy họ chủ động đề nghị thì tự nhiên đồng ý.

Minh Nguyệt và Thanh Phong nghe vậy vội vàng giải thích: "Nguyên Thủy Thiên Tôn mở đàn giảng về Hỗn Nguyên Đạo, sư phụ tôi được mời tới dự rồi." Nghe vậy Đường Tăng gật đầu, không hỏi thêm chuyện của Ngũ Trang Quán nữa. "Ngộ Không, con đi dắt Bạch Long Mã đi nghỉ, Bát Giới, con đi lấy gạo mượn bếp lò thổi cơm, Ngộ Tịnh, con trông coi hành lý." Đường Tăng thong thả dặn dò ba đồ đệ, Tôn Ngộ Không và hai người kia nghe lệnh lập tức hành động.

Đi đường vất vả bao lâu, giờ chỉ muốn nhanh chóng làm xong việc để nghỉ ngơi.

Trư Bát Giới không cần phải nói, giao cho hắn phụ trách ăn uống là lựa chọn sáng suốt nhất.

Dọc đường hắn cứ kêu đói suốt, giờ được tự tay làm đồ ăn thì tốc độ tự nhiên tăng vọt, như thế cũng sớm được ăn cơm.

Minh Nguyệt và Thanh Phong thấy ba người họ nghe lời Đường Tăng như vậy, chợt cảm thấy ông ta không dễ đối phó chút nào.

Dù Đường Tăng không có pháp thuật nhưng có ba đứa đồ đệ bên cạnh, đứa nào đứa nấy pháp lực đều không thấp. "Vị đạo trưởng, người đi đường đã lâu chắc cũng mệt rồi, phòng đã chuẩn bị xong, hay để hai chúng tôi dẫn người tới đó nghỉ ngơi được không?" Đường Tăng cảm thấy có chút không thích ứng với thái độ thay đổi 180 độ này, lúc nãy còn khinh khỉnh mà giờ ngay cả từ "người" cũng đã dùng tới, sự tương phản này thật sự quá lớn.

Minh Nguyệt và Thanh Phong dẫn Đường Tăng về phòng nghỉ

ngơi, sau khi đưa ông vào phòng xong thì hai người lui ra.

Để bảo hiểm, một người đã đi hỏi han tình hình.

Lúc này Trư Bát Giới đang ở trong bếp thì phát hiện ra cơm cháy.

Trư Bát Giới vốn đói bụng đến mức không nhích nổi chân, nếu sư phụ không dặn đi lấy gạo mượn bếp nấu cơm thì chắc hắn đã nằm bệt ra đại điện mặc kệ người đời cười chê rồi.

Khi nhìn thấy miếng cơm cháy, hắn lập tức ăn ngấu nghiến, quên sạch chuyện lấy gạo, bắt đầu lục lọi khắp bếp xem có cái gì ăn ngay được để cứu đói không.

Nhưng Trư Bát Giới phải thất vọng vì dù hắn có lật tung cả bếp lên cũng không tìm thấy gì ăn được ngay ngoài mấy miếng cơm cháy đó.

Thấy vậy, hắn đành nhận mệnh quay lại lấy gạo định nấu cơm thì nghe thấy hai giọng nói quen thuộc. "Ai, cha thật sự phải hái Nhân Sâm Quả cho bốn người đó ăn sao?

Tận bốn quả đấy, ta nhìn mà xót hết cả ruột, chúng ta còn chưa được ăn mà lại để người ngoài hưởng lợi." Giọng của Thanh Phong vang lên ngoài trù phòng.

Nghe thấy lời của Thanh Phong, Trư Bát Giới lập tức đứng im, ghé tai vào cửa nghe lén cuộc đối thoại của Minh Nguyệt và Thanh Phong. "Sư phụ đã dặn rồi, ta có thể làm khác được sao?

Hơn nữa bên cạnh Đường Tăng còn có cái gã Tôn Ngộ Không phiền phức đó, ta cũng không thể làm gì khác." "Nhưng Đường Tăng đâu có biết sư phụ dặn cho ông ta ăn Nhân Sâm Quả, hay là chúng ta chỉ đưa cho một mình ông ta thôi?

Như thế vừa hoàn thành nhiệm vụ sư phụ giao, lại vừa tiết kiệm được Nhân Sâm Quả.

Hay là hai chúng ta chia nhau phần quả của ba tên đồ đệ kia đi?" Thanh Phong càng nói càng kích động, nghĩ đến việc được ăn Nhân Sâm Quả là hắn vui mừng khôn xiết.

Minh Nguyệt không kích động như vậy, vẫn giữ giọng điệu bình thản: "Vậy cũng được, nhưng sau này sư phụ có truy cứu thì hai chúng ta cùng chịu, đừng có đổ hết mọi chuyện lên đầu ta." Đó mới là điều Minh Nguyệt lo lắng, chuyện này không phải chuyện nhỏ, vạn nhất bị Trấn Nguyên Tử phát hiện rồi tra hỏi thì theo phong cách của Thanh Phong, chắc chắn hắn sẽ đổ hết lên đầu mình. "Ôi dào, yên tâm đi, lần này tuyệt đối sẽ không có chuyện đó đâu." Nói đoạn âm thanh nhỏ dần rồi biến mất, Trư Bát Giới đoán là họ đã đi rồi.

Thanh Phong và Minh Nguyệt lại tới chỗ cây Nhân Sâm, lần này tâm thế của họ đã khác hẳn trước kia.

Trước đây hái cho người khác thì còn đắn đo, lần này hái cho mình nên họ chọn mấy quả trông ngon nhất mà hái xuống, sau đó giấu vào trong vạt áo.

Hai người mang quả Nhân Sâm đã hái vào phòng Đường Tăng. "Đạo trưởng, sư phụ tôi trước khi đi có dặn, nếu ông nghỉ lại đây thì đặc biệt lệnh cho hai chúng tôi hái Nhân Sâm Quả cho đạo trưởng nếm thử." Đường Tăng nhìn thấy quả Nhân Sâm giống như một đứa trẻ sơ sinh thì giật mình kinh hãi, vội vàng bảo Minh Nguyệt và Thanh Phong mang đi ngay. "Làm phiền hai vị tiểu sư phó quá, có điều bần tăng không ăn món này, mời hai vị mang về cho." "Đạo trưởng, quả Nhân Sâm này người ở Ngũ Trang Quán chúng tôi muốn ăn còn chẳng được nữa là." Minh Nguyệt và Thanh Phong nhìn phản ứng của Đường Tăng thì biết ông bị hình dáng của quả Nhân Sâm làm cho khiếp sợ, nên cố ý bồi thêm một câu. "Làm phiền hai vị mang đi cho." Thấy thái độ của Đường Tăng kiên quyết như vậy, hai người cũng không ép uổng nữa, tự nhiên được thêm một quả Nhân Sâm, không

lấy thì phí.

Sau khi rời khỏi phòng Đường Tăng, hai người chạy thẳng về phòng mình, lấy mấy quả Nhân Sâm vừa hái ra bắt đầu ăn.

Cảnh tượng này vô tình bị Trư Bát Giới đi ngang qua nhìn thấy.

Lúc nãy ở trù phòng nghe thấy chuyện này, hắn đã định ra lý luận nhưng chưa tìm được dịp, giờ bắt quả tang họ đang chia chác.

Trư Bát Giới không làm kinh động đến Minh Nguyệt và Thanh Phong, mà chạy đi tìm Tôn Ngộ Không vào phòng bàn bạc.

Chương 310

"Ngốc tử, ngươi lén lút làm gì thế?

Lại làm chuyện gì khuất tất cần ta giúp bình định sao?" Tôn Ngộ Không không biết Trư Bát Giới gọi mình vào phòng làm gì, cứ tưởng hắn lại gây ra chuyện gì nên mới tặc mi thử nhãn như thế. "Hầu ca, yêm lão Trư là hạng người đó sao?

Chẳng lẽ cứ có chuyện gì đệ mới tìm huynh à?

Huynh xem thường yêm lão Trư quá rồi." Trư Bát Giới vừa đóng cửa phòng nghe xong lời của Tôn Ngộ Không liền lập tức phản bác. "À, được rồi, không phải hạng người đó thì rốt cuộc có chuyện gì?

Ta không có thời gian rảnh rỗi mà tào lao với ngươi đâu." Tôn Ngộ Không thấy vậy cũng không đoán già đoán non nữa, ngồi xuống ghế tự rót trà uống. "Đừng gấp, đừng gấp, Hầu ca kiến thức rộng rãi, huynh xem trong Ngũ Trang Quán này có món gì ngon không?" Trư Bát Giới thấy Tôn Ngộ Không ngồi xuống liền kéo ghế lại gần hỏi han. "Hả?

Ngũ Trang Quán có món gì ngon?

Mấy bức tượng Phật đó à?

Không đúng, có món ngon thì liên quan gì đến ngươi?

Ngươi định đi trộm sao?" Trư Bát Giới nghe xong gãi gãi cái đầu heo, rồi bắt đầu nói năng đầy vẻ chính nghĩa: "Hầu ca, huynh xem đệ là hạng người xấu xa vậy sao?

Tượng Phật thì chùa nào chẳng có, có gì lạ đâu.

Đệ biết ở đây có một món cực phẩm cơ." "Món gì mà làm ngươi kích động thế?" Tôn Ngộ Không nghe xong cũng không có phản ứng

gì lớn, chỉ thong thả hỏi.

Nhưng Trư Bát Giới thì khác, nhắc đến Nhân Sâm Quả là hắn lại phấn khích: "Lúc nãy đệ xuống bếp vô tình nghe thấy hai tên đồ đệ đó nói chuyện mới biết, ở đây có Nhân Sâm Quả!" Thật ra hắn cũng chẳng biết Nhân Sâm Quả có tác dụng gì, chỉ thấy nó là đồ tốt nên mới ham. "Nhân Sâm Quả à?

Cũng miễn cưỡng coi là đồ tốt đi, nghe nói người ta ăn vào có thể trường sinh bất lão." Tôn Ngộ Không biết về Nhân Sâm Quả, nhưng thứ này đối với con người thì tác dụng lớn, chứ đối với hắn thì có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Với Tôn Ngộ Không thì quả thực không có tác dụng gì lớn nên hắn cũng chẳng ham hố.

Nhưng Trư Bát Giới thì khác.

Hắn nhìn Tôn Ngộ Không, định lôi kéo đi trộm quả: "Hầu ca, đệ nghe hai tên đó nói rồi, quán chủ Ngũ Trang Quán đặc biệt dặn là phải cho sư phụ chúng ta ăn Nhân Sâm Quả, nhưng không thấy nhắc đến anh em mình." "Dĩ nhiên đệ cũng không định tranh ăn với sư phụ, chỉ là đệ thấy có chút không công bằng.

Quả Nhân Sâm đó có hình dạng như đứa trẻ, sư phụ thấy chắc chắn không dám ăn đâu.

Hai tên đồ đệ đó định đem chia nhau ăn một mình đấy, việc này chúng ta không thể nhịn được!" Trư Bát Giới nói một hồi mà khô cả cổ, nói xong liền bưng cốc nước lên uống ực một cái, thấy sắc mặt Tôn Ngộ Không có chút thay đổi liền bồi thêm: "Hầu ca, việc này không thể nhẫn, họ không cho chúng ta ăn thì chúng ta cứ ăn.

Hầu ca pháp thuật cao cường, tay chân lại lanh lẹ hơn cái đồ vụng về như đệ nhiều, hay là huynh đi hái quả đi, đệ đứng ngoài canh gác

cho?" Khi nói lời này, Trư Bát Giới có chút thiếu tự tin, căn bản không chắc Tôn Ngộ Không sẽ có thái độ thế nào. "Hành, quyết định vậy đi, ngươi canh gác." Mới đầu Trư Bát Giới cũng không hy vọng nhiều vì Tôn Ngộ Không vốn không phải người dễ thuyết phục, ai ngờ hắn lại đồng ý ngay! "Được, Hầu ca cứ yên tâm, yêm lão Trư nhất định sẽ canh gác cẩn thận, huynh cứ an tâm đi hái quả là được." Trư Bát Giới lập tức rót một chén nước dâng lên trước mặt Tôn Ngộ Không, lúc này nghĩ đến chuyện được ăn Nhân Sâm Quả là hắn vui đến phát điên rồi. "Được rồi, đừng có nịnh hót nữa, thừa dịp hai tên đồ đệ kia đang mải ăn Nhân Sâm Quả không đi lại, mau đi hái quả thôi!" Tôn Ngộ Không uống cạn chén nước, đứng dậy chuẩn bị đi trộm quả.

Hắn là hạng người không thích chờ đợi, việc gì cần làm là phải làm ngay. "Ấy, Hầu ca, quả Nhân Sâm đó không dễ hái vậy đâu, đệ thấy hai tên đó đi hái quả có mang theo một thứ gọi là Kim Kích Tử, đúng rồi, là Kim Kích Tử, chúng ta phải tìm được nó mới hái được quả." Tôn Ngộ Không nghe xong nhíu mày: "Sao phiền phức thế?

Phải dùng Kim Kích Tử mới hái được sao, chỉ là một cái quả thôi mà, cũng kiêu kỳ quá nhỉ." "Thì nó là bảo bối mà, dĩ nhiên phải đối đãi tử tế rồi." Hai người vừa nói vừa lẻn ra ngoài, Trư Bát Giới dẫn Tôn Ngộ Không đến nơi cất giữ Kim Kích Tử, hắn đứng ngoài canh chừng để Tôn Ngộ Không vào lấy trộm.

Hai người phân công hành động, thuận lợi lấy được Kim Kích Tử rồi tiến về phía vườn cây Nhân Sâm.

Trước đó khi Minh Nguyệt và Thanh Phong đi hái quả, Trư Bát Giới không đi theo nên cả hai đều không biết cây Nhân Sâm ở đâu, tìm mãi mới thấy. "Hầu ca, mau vào đi, yêm lão Trư ở đây canh cho, có người đệ sẽ gọi, nhớ hái nhiều nhiều một chút nhé." Tìm được cây xong, Trư Bát Giới hối thúc Tôn Ngộ Không vào hái quả.

Tôn Ngộ Không cũng không chần chừ, đi thẳng tới trước cây Nhân Sâm, dùng Kim Kích Tử gõ xuống một quả.

Sau khi gõ xuống, Tôn Ngộ Không không kịp hứng lấy, thế là một màn hiện ra: Quả Nhân Sâm bị Tôn Ngộ Không gõ xuống rơi chạm đất rồi biến mất không tăm hơi.

Chương 311

Tôn Ngộ Không thấy vậy liền tìm quanh một vòng, xới tung cả chỗ đó lên mà vẫn không thấy quả Nhân Sâm đâu. "Nan bất thành ở đây có yêu quái?

Cũng không thể nào, trong Ngũ Trang Quán này có yêu quái nào gan lớn đến mức dám ra tay ngay tại vườn Nhân Sâm này chứ." Cuối cùng Tôn Ngộ Không loại trừ khả năng yêu quái tác quái, và nghĩ ngay đến một người: Thổ Địa Công ở đây! "Thổ Địa lão nhi, mau hiện thân!

Đừng có trộm Nhân Sâm Quả của yêm lão Tôn!" Tôn Ngộ Không nghĩ chắc chắn là Thổ Địa đã trộm quả, liền dùng gậy gõ xuống đất gọi lên.

Thổ Địa Công không chịu nổi sự ồn ào của Tôn Ngộ Không, cũng không muốn mang tiếng oan, nên chẳng mấy chốc đã hiện hình. "Khá khen cho lão Thổ Địa, dám trộm Nhân Sâm Quả của yêm lão Tôn!" Tôn Ngộ Không vừa thấy Thổ Địa hiện hình liền vung gậy định đánh, Thổ Địa vội vàng né sang một bên. "Đại Thánh bớt giận, ngài hiểu lầm rồi, quả Nhân Sâm này gặp Kim thì rụng, gặp Thổ thì lặn.

Lúc nãy Đại Thánh đánh rụng mà không hứng lấy, nó rơi xuống đất tự nhiên biến mất thôi." Thổ Địa thấy thế của Tôn Ngộ Không, sau khi tránh được chiêu đầu liền vội vàng giải thích đặc tính của Nhân Sâm Quả.

Tôn Ngộ Không nghe xong cảm thấy quả này thật là quý giá và kiêu kỳ, dù thấy Thổ Địa nói khá chân thành nhưng hắn vẫn có chút nghi ngờ.

Hắn dùng Kim Cô Bổng gõ gõ xuống đất, thấy đất khá cứng nên

mới cho Thổ Địa lui xuống.

Tôn Ngộ Không nhìn những quả Nhân Sâm trước mắt, thầm nghĩ đã quý giá thế này thì không thể để kẻ khác hưởng lợi được, nếu hai tên đồ đệ kia không cho mình ăn thì mình sẽ ăn những quả tốt nhất.

Có tức chết cũng mặc kệ, chờ Trấn Nguyên Tử về mà trừng phạt chúng.

Tôn Ngộ Không chọn ra ba quả tốt nhất trong số còn lại, gõ xuống rồi dùng áo hứng lấy.

Sau khi cất kỹ quả Nhân Sâm, hắn ngẩng lên nhìn những quả còn lại trên cây, đắn đo không biết có nên hái thêm nữa không, vì lúc đầu hai tên đồ đệ của Trấn Nguyên Tử đã tỏ thái độ khó coi với họ.

Không chỉ có thái độ không tốt mà còn ngạo mạn nữa, lúc đó nếu Đường Tăng không ngăn cản thì bây giờ chúng đâu có cơ hội ăn mảnh Nhân Sâm Quả thế này.

Giờ mình có thể hái sạch chỗ quả còn lại để trả đũa hai tên đó.

Tôn Ngộ Không do dự một hồi rồi quyết định không làm thế.

Dù sao trước đó Đường Tăng đã ngăn cản không cho hắn gây sự, giờ trộm quả cũng là vì hai tên đó ăn mảnh.

Còn món nợ trước đó ở đại điện, Đường Tăng đã bảo bỏ qua thì coi như xong, không nên truy cứu nữa.

Tôn Ngộ Không nghĩ thông suốt rồi liền bước ra ngoài, mới đi được vài bước đã thấy Trư Bát Giới đang dáo dác nhìn quanh như sợ người ta không biết mình đang làm chuyện khuất tâm sự vậy.

Trư Bát Giới vẫn luôn đứng ngoài chờ đợi, chú ý nhất cử nhất động phía Tôn Ngộ Không, thấy hắn ra liền đon đả chạy lại. "Yêu, nhát gan rồi à?

Không dám trộm Nhân Sâm Quả sao?" Tôn Ngộ Không thấy bộ dạng của Trư Bát Giới không nhịn được cười, lúc nãy còn hùng hổ giục đi trộm, giờ lại sợ hãi sao? "Làm gì có, đệ chỉ sợ Hầu ca mệt thôi mà, ái chà, Hầu ca hái được mấy quả thế?" "Ba quả, ta, ngươi và Ngộ Tịnh mỗi người một quả." Trư Bát Giới nghe xong có chút thất vọng, cứ tưởng Tôn Ngộ Không sẽ hái nhiều hơn chứ, nhưng hắn không dám lộ chút tâm tư nhỏ mọn đó ra, vạn nhất Tôn Ngộ Không không cho thì biết làm sao.

Hai người nhanh chóng trở về phòng, khi sắp về đến phòng Tôn Ngộ Không mới nói: "Đúng rồi, ngốc tử đi gọi Ngộ Tịnh đi, ba anh em mình vào phòng chia nhau chỗ Nhân Sâm Quả này." "Vì sao lại là đệ đi?" Trư Bát Giới nghe Tôn Ngộ Không nói vậy, theo bản năng định phản bác, nhưng khi ngẩng lên thấy Tôn Ngộ Không đang nhìn mình chằm chằm, hắn liền hoảng hốt nhận mệnh quay đi tìm Sa Ngộ Tịnh.

Tôn Ngộ Không thấy Trư Bát Giới đi rồi cũng vào phòng ngồi đợi hai người.

Sa Ngộ Tịnh được dặn là trông coi hành lý, nhưng khi Trư Bát Giới ra đại điện thì không thấy Sa Ngộ Tịnh đâu, hành lý cũng biến mất, hắn đoán chắc Sa Ngộ Tịnh đã mang hành lý rời đại điện đi nghỉ rồi.

Thế là Trư Bát Giới lại bắt đầu đi tìm, tìm mãi mới thấy Sa Ngộ Tịnh. "Sư đệ, mau, đi theo huynh, huynh có chuyện muốn nói." Trư Bát Giới vẫn cẩn thận như lúc nghe lén, sợ người khác nghe thấy cuộc trò chuyện của họ. "Chuyện gì mà không thể nói ở đây?" "Ôi dào, đừng quản nữa, đi theo huynh là được, Hầu ca cũng ở đó, không lừa đệ đâu." Nói xong Trư Bát Giới kéo Sa Ngộ Tịnh về phòng Tôn Ngộ Không.

Vào trong rồi Sa Ngộ Tịnh mới biết là để chia Nhân Sâm Quả.

"Nhân Sâm Quả sao, đệ biết thứ này, trước kia khi Vương Mẫu Nương Nương chúc thọ đệ đã từng thấy qua.

Tuy rằng quả này đối với thần tiên thì trợ giúp không lớn bằng phàm nhân, nhưng được cái hương vị tươi ngon, lại có chút linh lực." Sa Ngộ Tịnh nói xong, ba người chia nhau chỗ Nhân Sâm Quả.

Trư Bát Giới ăn xong định xin thêm của hai người kia nhưng bị Tôn Ngộ Không ngăn lại.

Chương 312

Bị Tôn Ngộ Không ngăn cản, Trư Bát Giới cũng không cố chấp nữa, Tôn Ngộ Không đã không cho thì có làm gì cũng vô ích, thay vì chống trả vô nghĩa thì chi bằng sớm từ bỏ, biết đâu còn đỡ được trận đòn.

Một quả Nhân Sâm cũng không lớn lắm, ăn hai ba miếng là hết.

Ăn xong, Trư Bát Giới và Tôn Ngộ Không mới nhớ ra chuyện Kim Kích Tử dùng để hái quả vẫn chưa mang trả.

Chỗ cất Kim Kích Tử khá gần phòng của hai tên đồ đệ Trấn Nguyên Tử, lúc nãy lấy dễ dàng là vì lúc đó chúng đang mải ăn mảnh Nhân Sâm Quả nên dù có tiếng động cũng không nghe thấy.

Nếu có nghe thấy mà chạy ra kiểm tra không thấy gì thì chúng cũng chỉ nghĩ là do mình quá căng thẳng thôi.

Nhưng lần này thì khác, chắc chắn chúng đã ăn xong rồi, tính cảnh giác cũng tăng cao, việc mang trả sẽ khó khăn hơn nhiều. "Ngốc tử, Nhân Sâm Quả là ta hái, Kim Kích Tử cũng là ta lấy, lần này tới lượt ngươi rồi, mau đi đi, mang trả cái Kim Kích Tử này về chỗ cũ." Tôn Ngộ Không nhìn thấy ánh mắt né tránh của Trư Bát Giới liền biết hắn muốn đùn đẩy việc này cho mình, nên mới trừng mắt ra lệnh. "Hầu ca, nói thế không đúng rồi, lúc nãy đi lấy Kim Kích Tử hay lúc huynh đi hái quả, yêm lão Trư chẳng phải đều đứng ngoài canh gác sao?

Đệ không có công lao thì cũng có khổ lao chứ." Trư Bát Giới nghe Tôn Ngộ Không nói vậy liền không chịu, hắn cũng biết bây giờ đi trả Kim Kích Tử là quá mạo hiểm, nhưng càng để muộn thì nguy cơ bị phát hiện trộm Nhân Sâm Quả càng cao.

Tôn Ngộ Không thấy vậy biết là không thể bắt tên ngốc này đi

được, nên hắn quay người hướng về phía chỗ để Kim Kích Tử, thi triển pháp thuật đưa nó về chỗ cũ.

Nhưng Tôn Ngộ Không và mọi người không ngờ là Minh Nguyệt và Thanh Phong đang ở gần phòng đó, và cả hai đều bị Kim Kích Tử đập trúng. "Đây chẳng phải là Kim Kích Tử sao!

Sao nó lại ở đây?

Lại còn bay lơ lửng nữa!" Bị đập trúng, Thanh Phong lập tức không giữ được bình tĩnh, bản tính vốn không kiềm chế được, giờ tự dưng bị cái thứ Kim Kích Tử này đập trúng thì làm sao không giận cho được? "Kim Kích Tử bị trộm sao?

Đừng kích động, xem nó từ đâu bay tới đã, đi, qua đó xem xem." Minh Nguyệt bình tĩnh hơn Thanh Phong nhiều, lập tức lần theo hướng Kim Kích Tử bay tới.

Hai người lần theo hướng đó đến tận phòng của Tôn Ngộ Không, đang lúc lạ lòng không hiểu tại sao Kim Kích Tử lại bay ra từ đây thì nghe thấy tiếng đối thoại của Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới.

Thật khéo làm sao, lúc này Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới đang bàn tán về chuyện Nhân Sâm Quả.

Thanh Phong nghe thấy vậy định lao vào hỏi cho ra nhẽ nhưng bị Minh Nguyệt ngăn lại. "Để ta đi xem số lượng Nhân Sâm Quả đã, nếu số lượng không đúng thì hãy tính sổ sau, à không, hãy đi tìm sư phụ!" Nói xong Minh Nguyệt kéo tên Thanh Phong đang kích động về phía vườn Nhân Sâm. "Một, hai, ba... thiếu mất bốn quả!" Thanh Phong đếm đi đếm lại thấy thiếu mất bốn quả liền mặc kệ phản ứng của Minh Nguyệt, quay người đi ngay.

Nhất định phải tìm nhóm Đường Tăng hỏi cho rõ, mất Nhân Sâm Quả không phải chuyện nhỏ, chuyện này mà để Trấn Nguyên Tử biết

thì cả hắn và Minh Nguyệt đều bị phạt nặng!

Minh Nguyệt thấy Thanh Phong đi cũng vội vàng đuổi theo, hai người chạy đến phòng Đường Tăng. "Đạo trưởng nhất định phải cho hai chúng tôi một lời giải thích, lúc nãy tôi đưa Nhân Sâm Quả cho thì ông không ăn, hóa ra là đã có chủ tính cả rồi!

Dám trộm Nhân Sâm Quả của chúng tôi!" Thấy hai người hùng hổ xông vào nói những lời khiến mình không hiểu gì cả, Đường Tăng cũng mờ mịt.

Chỉ còn cách gọi ba đồ đệ tới, trên đường đi Tôn Ngộ Không đã dặn hai người kia tuyệt đối không được thừa nhận.

Có Tôn Ngộ Không dặn dò nên Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh dứt khoát phủ nhận mọi lời chất vấn của hai tên đồ đệ.

Tôn Ngộ Không thì khỏi phải nói, chẳng những phủ nhận sạch trơn mà còn quay sang mắng hai tên tiểu đồng không ra gì, trách chúng coi giữ đồ đạc không cẩn thận, chẳng biết Trấn Nguyên Tử nuôi chúng làm gì.

Hai tên tiểu đồng ban đầu hung hăng là thế giờ cũng bị mắng cho cứng họng, nhưng trong lòng chắc chắn là họ làm nên cứ thế trừng trừng nhìn chằm chằm.

Cảnh tượng này làm Đường Tăng đứng bên cạnh càng thêm hồ đồ, nhìn tình hình này ông cũng không biết rốt cuộc có phải do ba đồ đệ mình làm hay không nữa.

Trư Bát Giới nhát gan, lúc nãy đi trộm đã thấy hoảng rồi, giờ lại bị hai tên tiểu đồng cứ nhìn chằm chằm như thế làm hắn chột dạ không thôi, vội vàng đánh trống lảng. "Hai người làm gì thế?

Mắt bị làm sao à?

Tại sao cứ trợn ngược mắt lên nhìn tôi với Hầu ca và Sa sư đệ

thế?

Chương 313

Có bệnh thì phải chữa đi chứ, đừng có để lâu." "Cơm cũng sắp chín rồi, chúng ta chuẩn bị rửa tay chân đi thôi, sư phụ, con đi trước xem nồi cơm thế nào đã." Nhất thời không tìm được chủ đề nào hay hơn, mà có hai tên tiểu đồng ở đó cũng chẳng nói được gì, nên Trư Bát Giới đành mượn chuyện ăn cơm để chuồn lẹ.

Trư Bát Giới đánh trống lảng nhưng không quên mắng Minh Nguyệt và Thanh Phong một câu, có điều cái cớ này quá gượng gạo, chẳng thể khiến Đường Tăng thôi chú ý đến chuyện Nhân Sâm Quả.

Lúc này Đường Tăng đang nghiêm mặt nhìn ba đồ đệ, so với vẻ nghiêm túc của ông thì bộ dạng của ba người họ thật là quá tùy tiện, thái độ này làm Đường Tăng nhíu mày. "Ngộ Không, nói thật cho sư phụ biết chuyện này là thế nào!

Mấy quả Nhân Sâm đó có phải do các con trộm không!" Tôn Ngộ Không nghe xong vẫn giữ nguyên thái độ lúc nãy: "Sư phụ, yêm lão Tôn là hạng người đó sao!

Mấy cái quả đó con chẳng biết gì đâu." "Bát Giới, nói đi!" Thấy Tôn Ngộ Không có phản ứng như vậy, Đường Tăng không hỏi thêm nữa vì biết có hỏi nữa cũng chẳng ra kết quả gì, đành quay sang người khác. "Sư phụ, đừng hỏi con, con cũng chẳng biết gì đâu." Đường Tăng nghe xong thở dài, quay sang nhìn Sa Ngộ Tịnh thì Sa Ngộ Tịnh cũng đang né tránh ánh mắt của ông.

Nhìn cả ba đứa cứ giả ngây giả ngô, Đường Tăng thở dài rồi lại lên tiếng: "Ngộ Không, Bát Giới, Ngộ Tịnh, ba con thật làm ta thất vọng quá.

Ngày thường ta dạy bảo các con thế nào?

Ngày thường ta không quản giáo nên giờ các con mới thế này sao?

Bây giờ giỏi rồi, cả ba đứa cùng hùa vào lừa dối ta sao?" Đường Tăng nói năng có chút giận dữ, dù thời gian thầy trò tiếp xúc không quá dài nhưng dù sao cũng là đồ đệ của ông, lời nào thật lời nào giả ông đều phân biệt được. "Vi sư đã bảo rồi, người xuất gia không nói dối!

Các con có nghe lọt tai không hả?" Đường Tăng có chút tức giận, Sa Ngộ Tịnh vốn cũng thấy chuyện này mình làm sai, giờ thấy sư phụ giận dữ lại lôi những phẩm chất cơ bản nhất của người xuất gia ra nói, hắn liền lung lay và đứng về phía Đường Tăng. "Đại sư huynh, sư phụ nói đúng đấy, chúng ta là người xuất gia không nên nói dối." Nghe Sa Ngộ Tịnh nói vậy, Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới cúi đầu im lặng.

Một lát sau Tôn Ngộ Không mới ngẩng đầu lên kể hết đầu đuôi câu chuyện, điều này làm Trư Bát Giới kinh hãi.

Hắn không ngờ Tôn Ngộ Không lại khai ra hết, dù sao chuyện này cũng là do hắn đề xuất, nói ra thì hắn chính là kẻ tội đồ lớn nhất rồi.

Tôn Ngộ Không tuy đã kể rõ ngọn ngành sự việc nhưng lại nói không mấy chi tiết, khiến hai người Minh Nguyệt, Thanh Phong càng thêm bất mãn.

Bọn chúng cho rằng đã thừa nhận trộm quả mà không nói rõ ràng thì tuyệt đối có quỷ, trong đó nhất định có chuyện gì đó khuất tất.

“Bật mã ôn!

Đã thừa nhận trộm quả, vì sao không nói rõ đã đánh rơi bao nhiêu quả Nhân Sâm?” Thanh Phong hiện tại đã nhìn rõ hình thế, Tôn Ngộ Không dù lợi hại cũng phải nghe lời sư phụ, mà Đường Tăng rõ ràng đang thiên vị đồ đệ.

Đã vậy thì việc gì phải sợ Tôn Ngộ Không nữa?

Hơn nữa, sự việc này đã khiến Thanh Phong trực tiếp gọi Tôn Ngộ Không là Bật mã ôn.

Tôn Ngộ Không tự nhiên nhìn ra được tâm tư nhỏ mọn đó, chỉ là không muốn chấp nhặt với hạng người này, chẳng có ích lợi gì.

"Ba quả, Bát Giới, Ngộ Tịnh và ta mỗi người ăn một quả." Nghe lời Tôn Ngộ Không nói, Thanh Phong lập tức chỉ tay vào mặt hắn: "Láo xược!

Ta vừa mới đi đếm, rõ ràng thiếu mất bốn quả Nhân Sâm, ngươi còn giảo biện!

Chắc chắn có chuyện giấu giếm chúng ta hoặc đã làm chuyện gì đó không nên làm." Thanh Phong lúc này lời nói đã cứng rắn hơn trước nhiều, đồng thời còn mang theo sự khinh miệt, dường như chẳng coi Tôn Ngộ Không ra gì.

Cảm giác này khiến tâm tình Tôn Ngộ Không bị ảnh hưởng, thiên hạ lúc này Trư Bát Giới nghe hai tiểu đồng tử nói Nhân Sâm quả thiếu mất bốn quả thì lập tức kích động.

Ba người Ngộ Không quả thực mỗi người đã chia nhau một quả, việc này không cần bàn cãi, nhưng quả dư ra kia Ngộ Không lại tuyệt khẩu không nhắc tới, đại biểu trong lòng hắn có quỷ.

Trư Bát Giới càng xác định Ngộ Không đã giấu riêng một quả, lão Trư sau khi xác định thì chẳng thể ngồi yên.

Gã tiến lên nói với Tôn Ngộ Không: "Hầu ca, quả Nhân Sâm đó là chúng ta cùng đi trộm, một mình huynh hái xuống, nhưng lão Trư cũng ở bên ngoài canh gác mà, huynh tư túi một quả mà không chia cho đệ sao, mau lấy ra đi, lúc này còn giấu diếm thì chẳng có ý nghĩa gì nữa." Giọng điệu mỉa mai của Trư Bát Giới khiến lỗ tai Tôn Ngộ Không

ngứa ngáy, định tiến lên lý luận với gã thì bị lời của Đường Tăng ngăn lại.

"Được rồi, nhìn xem các ngươi ra thể thống gì, dù thế nào cũng là sư huynh đệ!

Ngộ Không, rốt cuộc con đã trộm mấy quả?" Nghe thấy giọng điệu mỉa mai của Trư Bát Giới và nhìn thấy sắc mặt biến hóa của Ngộ Không khi định tiến lên tranh luận, Đường Tăng biết nếu không ngăn cản thì sự tình sẽ càng tồi tệ hơn.

Tuy nhiên sau khi Đường Tăng lên tiếng, Tôn Ngộ Không không lập tức trả lời, khiến căn phòng rơi vào một khoảng im lặng.

Vừa rồi khí thế của Đường Tăng đã bộc phát một chút, dù chỉ một chút thôi cũng đủ khiến hai tiểu đồng tử bị trấn nhiếp, lúc này trong lòng cả hai đều nghĩ, không hổ là Kim Thiền Tử chuyển thế, khí thế vẫn không hề thua kém.

Trong lúc mọi người đang giằng co không hạ, Sa Ngộ Tịnh lên tiếng: "Sư phụ, con xác định đại sư huynh chỉ hái ba quả Nhân Sâm." Sa Ngộ Tịnh lúc này cũng đứng ra nói giúp Ngộ Không, tuy nhiên không những không giúp được gì mà còn khiến sự việc tích tụ bấy lâu bùng nổ, Trư Bát Giới cùng Sa Ngộ Tịnh và Tôn Ngộ Không xảy ra tranh chấp.

Chương 314

Trư Bát Giới nói lời khó nghe, hai tiểu đồng tử còn nói khó nghe hơn, hai người nhìn cảnh tượng trước mắt mà cười lạnh.

"Hừ, ta còn tưởng là hạng người gì mà sư phụ phải đích thân dặn dò tặng Nhân Sâm quả cho ăn, giờ nhìn lại chẳng khác nào một lũ tiểu nhân trộm cướp, một lũ chó cắn chó, nội bộ còn chẳng quản nổi." Lời của đồng tử càng nói càng khó nghe, về sau ngay cả Trư Bát Giới cũng không chịu nổi mà bắt đầu phản bác lại hai đứa trẻ, Ngộ Không dù gì cũng là đại sư huynh, bị người ta mắng thành cái dạng đó mà không giúp thì thật mất mặt.

Công lực mắng người của Trư Bát Giới cũng không phải dạng vừa, vài câu đã áp chế được khí thế của hai đồng tử, nhưng chúng làm sao cam tâm?

Mắng không lại Trư Bát Giới thì liền chuyển mục tiêu tiếp tục mắng Ngộ Không.

"Cái con khỉ gầy này, năm đó đại náo Thiên Cung đã biết không phải hạng tốt lành gì, giờ ta mới thấy đúng là không sửa được cái bản tính xấu xa đó." "Thấy đồ tốt là muốn nhét vào túi, hừ, uổng cho ta lúc trước còn kính trọng ngươi ba phần, nhổ!

Thật là mù mắt mới đi tôn kính loại người này, ai nói không đúng, đúng là đồ Bật mã ôn!" Thanh Phong nhìn thấy bộ dạng lúc này hoàn toàn không sợ Tôn Ngộ Không nữa, nếu Ngộ Không thực sự có bản lĩnh và thực lực lợi hại như năm đó, với tính khí ngạo cốt ấy sao lại chịu đi theo một phàm tăng nhỏ bé?

Lại còn đi tranh chấp với hai đứa trẻ này, rõ ràng là không còn lợi hại như trước, vậy nên bọn chúng càng có thêm tự tin vì có sư phụ

bảo hộ.

Bởi vì lời của Thanh Phong có thể nói là khó nghe đến cực điểm, thấy Ngộ Không cũng không lên tiếng phản bác, Minh Nguyệt cũng bạo dạn theo.

"Hừ, nói chuyện với lũ người này thật tốn nước bọt, thật không biết sư phụ nghĩ gì mà đối đãi tốt với bọn chúng, đúng là uổng phí tâm sức, đặc biệt là Tôn Ngộ Không, đúng là chó không đổi được tính ăn phân, chứng nào tật nấy, chuyên đi trộm đạo!" Bị mắng chửi liên tiếp như vậy, hỏi ai mà nhịn cho nổi?

Huống chi là Tôn Ngộ Không tính khí vốn bạo táo?

Tôn Ngộ Không định tiến lên cho hai tiểu đồng tử một bài học thì bỗng nhiên nảy ra một ý, bọn chúng tức giận chẳng phải vì mất mấy quả Nhân Sâm sao?

Quy cho cùng là vì Nhân Sâm quả bị trộm nên sợ bị Trấn Nguyên Tử xử phạt nên mới tức giận.

Thế là Ngộ Không không vội đánh nhau, hắn phân thân một cái đi tới nơi trồng cây Nhân Sâm.

"Hừ, dám đấu với lão Tôn, xem ai đấu lại ai." Phân thân của Tôn Ngộ Không trực tiếp vung một gậy đánh đổ cây Nhân Sâm, sau đó trở về nhập vào bản thể.

Vì Tôn Ngộ Không dùng phân thân nên chân thân không hề có phản ứng gì, Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh nhìn ra được Ngộ Không dùng phân thân, thế là bắt đầu phụ họa mắng lại Minh Nguyệt và Thanh Phong.

Những người có mặt ở đó chỉ có Minh Nguyệt và Thanh Phong là không biết Tôn Ngộ Không đã sớm dùng phân thân rời khỏi căn phòng.

Khi Ngộ Không trở lại, Minh Nguyệt và Thanh Phong đang mắng

nhau hăng say với Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh, Ngộ Không vừa về thì Trư Bát Giới ngậm miệng chờ đại sư huynh lên tiếng.

"À, hai vị đồ đệ quả thật thú vị, Nhân Sâm quả bị trộm không lo tìm cách đền bù mà lại ở đây lý luận với lão Tôn?

Các ngươi cảm thấy Trấn Nguyên Tử sau khi về sẽ không tìm các ngươi tính sổ sao?" Lời của Ngộ Không đã nhắc nhở Minh Nguyệt và Thanh Phong, Nhân Sâm quả bị trộm khiến chúng nhất thời tức giận quá mức, lập tức muốn đi tìm hung thủ lý luận ngay, nhưng trên khí thế cũng không thể thua, chúng mắng lại một câu rồi xoay người rời đi.

Chúng định đi xác nhận lại một lần nữa xem thiếu mất bao nhiêu quả, vừa rồi thấy thái độ kiên quyết của Ngộ Không cũng có chút dao động, sợ mình đếm sai nên phải đi xác nhận.

Tuy nhiên sau khi đến nơi mới phát hiện cây Nhân Sâm đã đổ!

Hai người đốn thời hoảng hốt, trước đó chỉ thiếu vài quả thì cùng lắm là khai ra bốn người kia, nhưng giờ cây đổ thì sao đây?

Lúc đó khai ra ngọn ngành sự việc cũng khó tránh khỏi bị liên lụy, hai người bắt đầu tìm cách đối phó.

Sau khi hai đồng tử rời đi, không khí giữa nhóm Ngộ Không lập tức dịu đi nhiều, khi hoàn toàn không thấy bóng dáng Minh Nguyệt, Thanh Phong đâu nữa, Trư Bát Giới trực tiếp kéo Ngộ Không và mọi người đi ăn cơm.

Trước đó cơm canh đã làm gần xong, nhưng không đơn thuần chỉ để chuyển di chú ý lực.

Giờ thấy người đã đi, cả đám có thể quang minh chính đại ăn cơm rồi.

Bốn người bị Minh Nguyệt, Thanh Phong hành hạ nãy giờ không

đói cũng thành đói, hiện tại thấy Trư Bát Giới kéo đi ăn cơm tự nhiên sẽ không từ chối.

"Sư phụ, người ăn nhiều một chút, dạo này người không ăn uống gì gầy đi nhiều rồi." Trư Bát Giới không ngừng gắp thức ăn vào bát cho Đường Tăng, bộ dạng ân cần đó so với lúc đối đãi với Lệ Sơn Lão Mẫu cũng không kém là bao, Đường Tăng cũng không từ chối, chỉ là Trư Bát Giới gắp quá nhiều nên mới ra tay ngăn cản sự ân cần quá mức của gã.

"Được rồi Bát Giới, ta ăn không hết đâu, con cũng ăn đi." Việc Trư Bát Giới làm mọi người đều hiểu rõ, chẳng qua là vì chuyện trộm Nhân Sâm quả bị phát hiện, gã sợ sư phụ sẽ nghĩ gã là kẻ có phẩm hạnh không tốt.

Lại thêm việc Lệ Sơn Lão Mẫu và Quan Âm Đại Sĩ hợp lực bày ra cái bẫy khiến gã mất hết hình tượng trước mặt sư phụ, giờ mà không cứu vãn thì e là sư phụ không nhận đồ đệ này nữa.

Bốn người đang ăn cơm thì bỗng nhiên Minh Nguyệt và Thanh Phong đi vào.

"Thật là hiểu lầm mấy vị đạo trưởng rồi, quả đó không hề thiếu, là ta trước đó đếm sai, lỗi là tại ta, ta xin lỗi mọi người, mong các vị đạo trưởng hải hà cho." Bốn người trừ Đường Tăng ra đều làm lơ Minh Nguyệt và Thanh Phong, dù sao vừa mới cãi nhau xong, giờ đột nhiên tử tế chắc chắn không có chuyện gì tốt.

Lời của Thanh Phong vừa thốt ra khiến Trư Bát Giới bị sặc, cơm trong miệng phun hết ra ngoài.

Sa Ngộ Tịnh và Đường Tăng cũng đều vẻ mặt kinh ngạc nhìn Thanh Phong.

Sa Ngộ Tịnh, Trư Bát Giới và Tôn Ngộ Không đều biết rõ số Nhân

Sâm quả đó, giờ nói không thiếu làm sao có khả năng?

Chương 315

Nhưng người ta đã nói vậy thì biết làm sao?

Đường Tăng chỉ mỉm cười không nói gì, Minh Nguyệt thấy vậy biết lời nói trước đó có phần nặng nề nên lập tức đon đả gắp thêm thức ăn cho mọi người.

"Nhân Nhân, mau thêm thức ăn cho mấy vị đạo trưởng, người ta là khách từ phương xa tới không thể đãi mạn được." Nói rồi có vài tiểu hòa thượng bưng thức ăn đi vào, Tôn Ngộ Không nhìn cảnh này thầm nghĩ, mình đã đánh đổ cây rồi, hai đồng tử này sao có thể đối đãi tốt như vậy?

Đúng lúc đó Minh Nguyệt, Thanh Phong cười tươi bước ra ngoài, ngay khi vừa bước chân ra khỏi phòng, nụ cười trên mặt hai đứa trẻ lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ mặt căm hận nhìn bốn thầy trò, sau đó khóa chặt cửa lớn lại.

"Hừ, cái lũ thổ phỉ này, Ngũ Trang quán ta hảo tâm thu lưu cho cơm ăn, vậy mà báo đáp chúng ta thế nào?

Trộm Nhân Sâm quả của ta lại còn đánh đổ cây, ta xem các ngươi chạy đi đâu, đợi sư phụ về rồi tính sổ!" Cửa phòng vừa khóa, giọng của Minh Nguyệt vang lên, mặc kệ Trư Bát Giới và những người khác đập cửa mắng chửi thế nào cũng không mở, cuối cùng thì nghênh ngang bỏ đi.

Nghe tiếng bước chân đi xa, Trư Bát Giới cũng từ bỏ kháng cự, quay lại bàn ăn vừa ăn vừa trách móc Tôn Ngộ Không.

Lúc này không còn ai nói đỡ cho Ngộ Không nữa, Sa Ngộ Tịnh chọn cách im lặng và cũng bắt đầu oán trách Ngộ Không.

Không trách Ngộ Không liên lụy mà là trách Ngộ Không không giảng quy củ, trộm Nhân Sâm quả của người ta rồi còn đi đánh đổ cây, một lũ người bắt đầu lo sốt vó.

"Được rồi, được rồi, đừng có cuống lên, đợi buổi tối hai cái đồng tử kia ngủ say ta sẽ đưa mọi người ra ngoài." Nghe lời trách móc Tôn Ngộ Không cũng bắt đầu phiền não nên lên tiếng cam đoan buổi tối sẽ đưa họ thoát ra.

Đêm xuống, Tôn Ngộ Không biến thành một con trùng nhỏ bay ra ngoài mở khóa.

Tiếng mở khóa vừa vang lên Trư Bát Giới đã đi tới cửa, bị nhốt bên trong thế này, giờ khóa đã mở, khó bảo toàn hai cái đồng tử kia không chơi trò tập kích bất ngờ rồi lại nhốt họ vào trong thì thật khó chịu.

Sau đó Đường Tăng và Sa Ngộ Tịnh cũng đi ra theo, Đường Tăng mang vẻ mặt sầu não nhìn Ngộ Không lo lắng nói.

"Ngộ Không, bốn thầy trò chúng ta cùng đi, động tĩnh có quá lớn không?

Lỡ như làm hai đồng tử kia tỉnh giấc thì phải làm sao?

Hay là..." Lời Đường Tăng mới nói được một nửa đã bị Ngộ Không ngắt lời.

"Sư phụ yên tâm, cứ giao cho lão Tôn." Chỉ nghe nửa câu đầu là biết sư phụ định nói gì tiếp theo, thay vì để người tiếp tục bài diễn thuyết dài dòng, chi bằng ngắt lời giữa chừng cho xong chuyện.

Việc Đường Tăng lo lắng không phải là không có lý, bốn người cùng lúc hành động, lại còn dắt theo Bạch Long mã và hành lý, thực sự động tĩnh quá lớn.

Minh Nguyệt, Thanh Phong không bị đánh thức thì cũng sẽ có

những người khác trong Ngũ Trang quán bị đánh thức.

Hiện tại bốn người là đối tượng "quan tâm" trọng điểm của Ngũ Trang quán, chỉ cần một người phát hiện họ bỏ trốn là sẽ kinh động cả quán.

"Đại sư huynh, huynh định đi lối viện bên sao?

Đó chẳng phải là vuốt râu hùm sao?" Tôn Ngộ Không dẫn mọi người rời khỏi Ngũ Trang quán từ viện bên, mà muốn đi lối đó tất yếu phải đi qua phòng của Minh Nguyệt và Thanh Phong.

Sa Ngộ Tịnh thấy Ngộ Không dẫn đi hướng đó thì có chút trì nghi lên tiếng, Ngộ Không nghe xong cũng không giận, chỉ bảo cứ đi theo, cam đoan lần nữa sẽ không bị phát hiện rồi chuẩn bị rời đi.

"Sư phụ, Ngốc tử, Sa sư đệ cứ đi trước, lão Tôn đi giải quyết một chút việc." "Ngộ Không, đợi đã, dù xảy ra chuyện gì, dù lời nói có khó nghe đến đâu, nhớ kỹ vạn vạn không thể làm hại tính mạng người ta!" Tính khí Ngộ Không thế nào Đường Tăng hiểu rõ, hiện tại muốn đi hành động độc lập nhất định không phải chỉ đơn giản là giải quyết sự việc, Đường Tăng không lo lắng gì khác, chỉ sợ Ngộ Không nhất thời kích động giết chết hai đồng tử kia.

Ngộ Không nghe lời sư phụ, sau khi nghe xong liền quay người trở lại bên cạnh Đường Tăng.

"Sư phụ, đồ nhi cam đoan lần này hành động đơn độc tuyệt đối không hại tính mạng người, như vậy được chưa?

Con đã bảo đảm rồi, sư phụ cứ yên tâm đi, còn không đi người ta tỉnh giấc bây giờ." Thật sự không chịu nổi sự nhây của Ngộ Không, Đường Tăng cũng chỉ đành để hắn đi sau khi hắn đã cam đoan.

"Về sớm một chút." Ngộ Không đã hứa đến mức đó, Đường Tăng cũng không có lý do gì ngăn cản, Ngộ Không nghe được lệnh cho đi

liền giục Sa Ngộ Tịnh và Trư Bát Giới mau dắt sư phụ rời đi.

"Được rồi, được rồi, Sa sư đệ, Ngốc tử mau dẫn sư phụ đi, lão Tôn sẽ theo sau." Ngộ Không quay người rời khỏi bọn họ, thực ra lần này Ngộ Không đi không phải để làm gì to tát, chỉ đơn thuần là muốn thi triển chút tiểu pháp thuật lên Minh Nguyệt và Thanh Phong mà thôi.

Đứng trước phòng Minh Nguyệt, Thanh Phong, Ngộ Không định thi pháp cho hai đứa trẻ nếm chút đau khổ thì bỗng nhiên do dự, tuy vừa rồi chỉ hứa không hại tính mạng chứ không hứa không cho chúng nếm mùi đau khổ.

Nhưng giờ Ngộ Không lại nghĩ, chẳng lẽ mình thực sự phải chấp nhặt với hai kẻ không có não này sao?

Hai người bọn chúng cũng chỉ là mắng chửi ngoài miệng chứ chưa hề gây ra thương tổn thực chất nào cho sư phụ, thế là Ngộ Không từ bỏ ý định trả thù, chỉ thi triển chút pháp thuật cho chúng ngủ say và lâu hơn một chút.

Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh dắt Đường Tăng và Bạch Long mã rời khỏi Ngũ Trang quán từ viện bên, kỳ lạ là tuy tiếng bước chân nhỏ nhưng tiếng của Bạch Long mã khá lớn, vậy mà suốt dọc đường hai đồng tử kia vẫn không tỉnh.

Đường Tăng biết tất cả là do Ngộ Không làm, nhưng hiện tại việc cấp bách là rời khỏi Ngũ Trang quán nên không dừng lại chờ Ngộ Không.

Sau khi rời khỏi Ngũ Trang quán, Ngộ Không đã trở về, nhìn thấy Ngộ Không quay lại Đường Tăng mới thở phào nhẹ nhõm, ít nhất là không bị bắt quả tang.

Chương 316

"Ngộ Không, con không làm hại tính mạng ai chứ?" "Ái chà không có đâu sư phụ, lão Tôn đã hứa là sẽ làm, con chỉ cho bọn chúng ngủ say hơn một chút thôi, không sao đâu, sáng mai vẫn tỉnh dậy nhảy nhót như thường." Nghe Ngộ Không nói vậy Đường Tăng mới không truy hỏi nữa, hiện tại đang ở gần cổng lớn Ngũ Trang quán, vì đợi Ngộ Không nên chưa đi xa, giờ Ngộ Không đã về, cả đám bắt đầu đi tiếp.

"Sư phụ, đi thôi, lão Tôn vừa xem rồi, phía trước có một khu rừng, chúng ta đến đó nghỉ một đêm." Ngộ Không đỡ Đường Tăng lên Bạch Long mã rồi đi phía trước dẫn đường, Sa Ngộ Tịnh và Trư Bát Giới đi hai bên Bạch Long mã.

Sáng hôm sau trời vừa hửng sáng Ngộ Không đã tỉnh, sau đó Sa Ngộ Tịnh, Trư Bát Giới cũng lần lượt thức dậy.

Chỗ họ đang ở chính là khu rừng Ngộ Không nhắc tới tối qua, thực ra khoảng cách đến Ngũ Trang quán cũng không xa, chỉ là tối qua muộn quá nên mới ngủ lại, Ngộ Không vạn vạn không ngờ vì thế mà bị Trấn Nguyên Tử truy đuổi.

Khi Trấn Nguyên Tử xuất hiện, bọn họ vừa chuẩn bị xuất phát, sự xuất hiện đột ngột này đã phá vỡ kế hoạch của họ.

"Đường Tăng, xin dừng bước, dám hỏi bốn thầy trò có đi ngang qua Ngũ Trang quán không?" Trấn Nguyên Tử mở miệng hỏi, ánh mắt nhìn chằm chằm, Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới định lên tiếng thì bị Trấn Nguyên Tử chặn lại.

"Ta chỉ hỏi Đường Tăng, các ngươi là ai mà được quyền lên tiếng?" Nghe lời đó, Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới đành ngậm miệng, trong trường hợp này quả thực không tiện xen vào.

“Bẩm đại nhân, tiểu tăng chưa từng đến Ngũ Trang quán.” Đường Tăng nghĩ đến những chuyện đã xảy ra ở Ngũ Trang quán nên không dám thừa nhận, nghĩ rằng nếu nhận thì chắc chắn chết, không nhận thì còn chút hy vọng nên mang tâm lý cầu may.

Nhưng thực tế thường không như ý người, Trấn Nguyên Tử nghe xong lập tức lật mặt, khuôn mặt vốn đang mang một nụ cười hòa ái hạ giây sau đã trở nên cực kỳ nghiêm túc, thậm chí nhìn có chút khủng bố.

“Hay cho Đường Tăng, ta hảo tâm thu lưu bốn thầy trò đến Ngũ Trang quán, chuẩn bị Nhân Sâm quả cho ăn, vậy mà đối xử với ta như thế sao?

Giờ đến việc đã đi hay chưa cũng không dám thừa nhận?” Nhìn khuôn mặt gần như tranh nanh của Trấn Nguyên Tử, Đường Tăng bắt đầu sợ hãi, người không biết Trấn Nguyên Tử sẽ tức giận đến mức nào và sự việc mình làm nghiêm trọng ra sao.

Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới thấy sư phụ bị dọa sợ nên không đứng nhìn, Sa Ngộ Tịnh và Trư Bát Giới vội vàng tiến lên đỡ Đường Tăng và bắt đầu an ủi.

“Không sao đâu sư phụ, chẳng phải có Hầu ca ở đây sao, con xem ông ta làm gì được chúng ta.” “A, sư phụ đừng sợ, có đại sư huynh, nhị sư huynh và cả con ở đây, ông ta không làm gì được đâu.” Trong lúc Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh an ủi thì Tôn Ngộ Không bắt đầu đấu pháp với Trấn Nguyên Tử, nhưng vì không đủ nghị lực do Ngộ Không chưa nghỉ ngơi khỏe nên tự nhiên bại trận.

Sau đó Trấn Nguyên Tử thu cả bốn người vào trong tay áo.

Bọn Ngộ Không chỉ cảm thấy một trận choáng váng, sau khi định thần lại thì đã ở trong tay áo của Trấn Nguyên Tử, Đường Tăng mất một lúc mới thích nghi được với sự rung lắc bên trong.

Khi mọi người vừa thích nghi thì lại bị chuyển đi nơi khác.

Trấn Nguyên Tử trực tiếp ném bốn người vào phòng củi của Ngũ Trang quán, khi họ định thần lại thì thấy mấy tiểu hòa thượng cầm dây thừng đi vào, sau đó trói nghiến họ lại.

Vì vừa rồi ở trong tay áo bị lắc lư quá mạnh, sau đó lại bị quăng ra nên cơ thể chưa kịp thích nghi, trạng thái lúc này là yếu nhất, vì vậy căn bản không có năng lực phản kháng.

Cả bốn người hiện tại đều vô cùng đầu váng mắt hoa, không còn tinh lực đâu mà quản chuyện khác, thoát ra khỏi cái trạng thái choáng váng này đã là tốt lắm rồi.

Trấn Nguyên Tử lúc này đang đứng trên cao nhìn biểu tình của bốn người, lão cảm thấy vô cùng sảng khoái, cũng coi như báo được chút thù.

Sau khi trói bốn người lại, Trấn Nguyên Tử không làm gì thêm mà chỉ đứng một bên quan sát.

Lúc này xung quanh không một tiếng động, im lặng đến đáng sợ, khi Đường Tăng tưởng Trấn Nguyên Tử sẽ thả họ ra thì hai đồng tử bưng roi tới.

"Đã tỉnh táo chưa?

Hết chóng mặt rồi chứ?

Vậy thì ta bắt đầu đây!" Nghe câu nói này của Trấn Nguyên Tử, mọi người mới hiểu ra, lão căn bản không định thả người mà đợi họ tỉnh táo lại mới bắt đầu tra tấn, vì lão cho rằng lúc đang chóng mặt thì không thể cảm nhận hết nỗi đau.

"Ta nên đánh ai trước đây?

Để cả bốn người đều chịu như nhau thì thật khiến ta vi nam, được

rồi, đánh kẻ lớn nhất trước, Đường Tăng!" Trấn Nguyên Tử cầm lấy cây roi Thanh Phong đưa tới, đi qua đi lại giữa bốn thầy trò như đang đánh giá, vừa đi vừa nói những lời khiến tâm lý Đường Tăng rơi vào trạng thái cực độ khủng hoảng.

Trong bốn người, Trư Bát Giới là kẻ sợ cảm giác này nhất, nghe thấy định đánh Đường Tăng trước, gã vậy mà lại thở phào một cái.

Tôn Ngộ Không và Sa Ngộ Tịnh thì khác, nghe định đánh Đường Tăng, cả hai đều không hẹn mà cùng che chắn cho sư phụ.

"Khoan đã!

Đánh ta đi!

Ta sẽ nói tất cả những gì ta biết, những chuyện ta đã làm ở Ngũ Trang quán, hãy thả sư phụ ta ra!" Ngộ Không nói xong câu đó cũng chẳng màng thái độ của Trấn Nguyên Tử, trực tiếp kể hết sự việc xảy ra hai ngày qua ở Ngũ Trang quán, và nhận hết mọi lỗi lầm về mình.

Điều đó cũng có nghĩa là mọi hậu quả Ngộ Không sẽ phải gánh chịu, Sa Ngộ Tịnh định lên tiếng giúp Ngộ Không vài câu nhưng bị hắn ngăn lại.

Ngộ Không cảm thấy chuyện này một mình hắn gánh là đủ rồi, không cần thêm ai phải chịu tội, huống hồ Trấn Nguyên Tử cũng không làm gì được hắn, nhưng Sa Ngộ Tịnh thì khác, thể chất không giống nhau.

"Tốt, một Tôn Ngộ Không dám nhận hết mọi việc, quả là có cốt khí, nhưng ngươi đã hủy hoại cây Nhân Sâm của ta!

Chương 317

Người đâu, đánh Tôn Ngộ Không ba mươi đại bản!" Trấn Nguyên Tử nghe lời Ngộ Không, khen trước sau đó mới đưa ra hình phạt, chẳng lẽ là... cho một quả táo ngọt rồi mới tát một cái sao?

Đối với hình phạt của Trấn Nguyên Tử, Tôn Ngộ Không không hề phản kháng, trộm Nhân Sâm quả là thật, hủy cây Nhân Sâm cũng là thật, đã làm thì phải chịu phạt là lẽ đương nhiên.

Người đánh Ngộ Không chính là Minh Nguyệt và Thanh Phong, hai đứa trẻ thấy Ngộ Không cuối cùng cũng rơi vào tay mình thì vui mừng khôn xiết, chúng dùng hết sức bình sinh để đánh, Ngộ Không lại mang vẻ mặt ung dung như thể chẳng cảm thấy đau đớn gì.

Thực tế là Ngộ Không cũng quả thực không cảm thấy một chút đau đớn nào.

Minh Nguyệt, Thanh Phong thấy bộ dạng "ta không sao, cứ tiếp tục đi" của Ngộ Không thì tức đến nghiến răng, nhưng ba mươi đại bản đã đánh xong, chúng không thể làm gì Ngộ Không nữa.

Minh Nguyệt, Thanh Phong trừng mắt nhìn Ngộ Không cho đến khi trở về bên cạnh Trấn Nguyên Tử mới thu lại ánh mắt oán hận đó, so với sự kinh ngạc và phẫn nộ của hai đồng tử thì phản ứng của Trấn Nguyên Tử lại khá bình tĩnh.

Dù sao Trấn Nguyên Tử cũng biết Ngộ Không không giống người thường, chịu ba mươi đại bản đối với hắn chẳng khác nào gãi ngứa, mục tiêu của lão cũng không phải là Ngộ Không.

Đánh xong Ngộ Không, Trấn Nguyên Tử lại lên tiếng.

"Tôn Ngộ Không, ta biết ba mươi đại bản này chẳng thấm thía gì

với ngươi, nhưng hãy nhớ kỹ cho ta, từ nay về sau đừng có hành động theo cảm tính, đối với đồ đạc của người khác mà cứ giữ cái trạng thái bất cần đời đó, sau này không cần ta dạy dỗ thì ông trời tự nhiên sẽ có người trị ngươi." Trấn Nguyên Tử đưa ra lời cảnh cáo cho Ngộ Không rồi chuyển tầm mắt sang Đường Tăng.

"Đường Tăng, với tư cách là sư phụ mà không quản giáo nổi đồ đệ, để chúng phạm phải sai lầm lớn như vậy, đó là lỗi của ngươi, hơn nữa ngươi không những không dạy bảo đồ đệ mà còn bao che, khi ta hỏi lại không dám thừa nhận, thật là vi sư bất tôn!

Đáng bị đánh ba mươi đại bản!" Trấn Nguyên Tử định dùng hình với Đường Tăng, thấy sư phụ sắp bị đánh, Ngộ Không vội vàng tiến lên.

"Lỗi ta phạm ta chịu, sao lại bắt sư phụ chịu tội thay ta!

Ba mươi đại bản đó ta sẽ chịu thay sư phụ!" Trấn Nguyên Tử không ngờ Ngộ Không lại làm vậy, sắc mặt lập tức biến đổi.

"Sư phụ phạm lỗi thì sư phụ phải chịu, là đồ đệ khi thấy sư phụ phạm lỗi thì nên nhắc nhở, giờ muốn chịu tội thay, không được!" "Tất cả nghe đây, một ngày là thầy cả đời là cha, làm gì có chuyện cha nợ con trả!

Ba mươi đại bản đó ta chịu thì đã sao?

Hay là các ngươi muốn ta phá nát cái Ngũ Trang quán này một lần nữa?" Lời của Ngộ Không mang theo sự đe dọa, Trấn Nguyên Tử biết nếu hôm nay nhất quyết đánh Đường Tăng thì Ngũ Trang quán này thực sự sẽ bị Ngộ Không phá nát.

"Người đâu!

Đánh Tôn Ngộ Không thêm ba mươi đại bản!" Câu nói này Trấn Nguyên Tử gần như nghiến răng mà thốt ra, nhưng Minh Nguyệt,

Thanh Phong nghe xong lại vô cùng vui vẻ, được dạy dỗ Ngộ Không thêm lần nữa thì còn gì bằng.

Sau ba mươi đại bản, Ngộ Không vẫn giữ nguyên bộ dạng đó, hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì, Minh Nguyệt, Thanh Phong muốn dạy dỗ thêm nhưng Trấn Nguyên Tử đã rời đi trước.

Trấn Nguyên Tử rời đi thì bọn chúng đương nhiên không thể ở lại, đành phải đi theo.

Khoảng thời gian sau đó không ai tìm đến làm phiền nhóm Đường Tăng nữa, nhưng cũng không có ai đưa cơm nước gì, cả đám đói lả một ngày, những người khác còn đỡ, chứ Trư Bát Giới thì không chịu nổi cái bụng đói.

May mà gã cũng biết tình hình hiện tại nên không phàn nàn nhiều, chỉ khi đói quá không chịu nổi mới rên rỉ vài câu, Ngộ Không thấy gã hiếm khi không quậy phá, nghĩ rằng cảnh tượng hôm nay đã dọa gã một trận rồi.

Đêm đến, Ngộ Không xác định người trong Ngũ Trang quán đã ngủ say, liền phá dây thừng đang trói mình, sau đó đánh thức và cởi trói cho những người khác.

Tiếp đó Ngộ Không lại biến thành con trùng nhỏ bay ra ngoài mở khóa, đưa mọi người trốn chạy ngay trong đêm.

Lần này hắn cố ý chọn lúc tối muộn, giờ này người trong quán đã ngủ say, chỉ cần cẩn thận một chút sẽ không bị phát hiện.

Bốn người chạy thoát khỏi Ngũ Trang quán mà không dám dừng lại nghỉ ngơi, tranh thủ lúc mọi người còn ngủ mà chạy thật nhanh.

Một đêm trôi qua, người trong Ngũ Trang quán phát hiện bốn người đã biến thành khúc gỗ, liền vội vàng báo cho Trấn Nguyên Tử.

Nghe tin này Trấn Nguyên Tử không có phản ứng gì lớn, dường

như tất cả đều nằm trong dự liệu, Ngộ Không dẫn mọi người bỏ trốn là chuyện tất nhiên.

Chỉ là lão không hề đề phòng Ngộ Không dẫn họ đi, ngược lại còn để họ chạy xa một chút, lúc đó đuổi theo bắt về mới có cảm giác như đang đi săn.

"Sư... sư phụ?

Người đừng giận, đồ nhi sẽ dẫn người đi bắt chúng về." Minh Nguyệt thấy Trấn Nguyên Tử im lặng mãi, cứ ngỡ lão đang giận nên lên tiếng để xoa dịu cơn giận của lão.

"Hừ, bắt?

Bọn chúng trốn từ đêm qua, đi suốt đêm như vậy các ngươi đuổi kịp sao!" Tuy tất cả đều nằm trong dự tính nhưng không có nghĩa là Trấn Nguyên Tử không tính toán lỗi lầm của Minh Nguyệt, Thanh Phong cùng các đệ tử khác, bốn người dắt theo một con ngựa rời khỏi Ngũ Trang quán mà không ai hay biết, lũ đệ tử này đúng là quá 'sơ hở'.

Chương 318

"Đồ nhi biết lỗi." Minh Nguyệt, Thanh Phong nghe vậy vội vàng quỳ xuống tạ lỗi, nhưng Trấn Nguyên Tử chẳng thèm nhìn một cái, đi thẳng ra ngoài rồi biến mất khỏi Ngũ Trang quán.

Minh Nguyệt, Thanh Phong nhìn nhau không biết sư phụ đã tha lỗi chưa, lúc này Trấn Nguyên Tử đang cực tốc đuổi theo hướng của thầy trò Đường Tăng.

Vì Trấn Nguyên Tử bay đi còn nhóm Ngộ Không phải đi bộ nên rất nhanh Trấn Nguyên Tử đã nhìn thấy bóng dáng bọn họ.

"Tôn Ngộ Không, vội vàng đi đâu vậy?

Ngũ Trang quán ta chiêu đãi không chu đáo sao?" Trấn Nguyên Tử nhìn thầy trò bốn người đi lâu như vậy mà hành sắc vẫn vội vã, không hề có chút lơ là, lão lao xuống như một đại ma vương thập ác bất xá, vô cùng đáng sợ.

Lúc này nhóm Đường Tăng nghe thấy tiếng của Trấn Nguyên Tử liền dừng lại, quay đầu nhìn lên trời thấy Trấn Nguyên Tử đang lao xuống, Ngộ Không lập tức bảo mọi người chạy đi, còn mình thì nghênh chiến với lão.

Lần này Trấn Nguyên Tử không thèm để ý đến Ngộ Không mà trực tiếp tung ra một trận cuồng phong, Ngộ Không không bị ảnh hưởng quá lớn nhưng Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh thì khác.

Ba người cố sức chống trả nhưng gió quá lớn, bị thổi bay về phía Trấn Nguyên Tử, thấy cảnh này Ngộ Không không màng đến Trấn Nguyên Tử nữa mà lao về phía sư phụ và sư đệ.

Nhưng đúng lúc đó, Trấn Nguyên Tử nhân cơ hội này đánh ngất

Ngộ Không rồi nhét vào trong tay áo.

Ngộ Không bị bắt, những người còn lại cũng không còn gì để nói, không cần lão động thủ cũng bị gió thổi vào trong tay áo.

Sau khi về Ngũ Trang quán, Trấn Nguyên Tử gọi đồ đệ tới, bảo chuẩn bị chảo dầu.

Các đệ tử nhận lệnh bắt đầu làm việc, khiêng củi, nhóm lửa, chẳng mấy chốc chảo dầu đã được chuẩn bị xong.

Đồng thời các đệ tử cũng biết sư phụ đã bắt bọn Ngộ Không về, thấy trận thế này ai nấy đều suy đoán chắc là chuẩn bị nấu cơm cho bọn họ ăn.

"Không lẽ nào, con khỉ đó và đồng bọn đã hủy hoại cây Nhân Sâm của chúng ta, sư phụ hận còn không kịp, sao có thể nấu cơm cho ăn?" Một đệ tử nghe tin đồn liền thốt ra suy nghĩ của mình.

"Không hiểu đâu, sư phụ mời ăn cơm gì chứ, là Hồng Môn Yến đấy!" Hai đệ tử vừa nói chuyện vừa làm việc, đúng lúc hăng hái nhất thì một tiếng lệnh của Trấn Nguyên Tử đã phá tan cuộc trò chuyện.

"Quăng Tôn Ngộ Không vào chảo dầu cho ta, chiên hắn lên!" Lời của Trấn Nguyên Tử vừa thốt ra, mọi người bị ném ra ngoài, bốn người ngã nhào xuống đất, lần này thảm hơn lần trước nhiều, lần trước bị ném vào phòng củi ít ra còn có rơm lót, lần này thì ngã thẳng xuống nền đá cứng ngắc.

Trư Bát Giới da dày thịt béo nên không thấy đau lắm, nhưng Sa Ngộ Tịnh và Đường Tăng thì khác, cả hai đau đớn vô cùng, nhưng khi vừa định xoa bóp chỗ đau thì các đồng tử đã tiến lên trói chặt bọn họ lại.

Sau khi hạ lệnh, Trấn Nguyên Tử không còn quan tâm đến chuyện bên này nữa, lão bắt đầu lo lắng xem cây Nhân Sâm có cứu được

không, trước đó lão chỉ nhắm vào Ngộ Không chứ chưa thực sự làm hại gì đến cây, nhưng giờ thì khác rồi.

Cây Nhân Sâm là cây lão yêu thích nhất, danh tiếng lẫy lừng khắp nơi, bình thường lão cực kỳ chăm chút, lần này chỉ đi tham dự yến hội của Nguyên Thủy Thiên Tôn, về nghe tin cây bị chặt đổ, hỏi sao không giận cho được?

Đệ tử nhận lệnh của Trấn Nguyên Tử, kẻ nhìn người, người nhìn kẻ, không một ai dám tiến lên khiêng Ngộ Không, lúc nãy đi trói hắn đã run cầm cập rồi, giờ bảo khiêng hắn bỏ vào chảo dầu?

Nhớ lại bộ dạng Ngộ Không đối kháng với sư phụ lúc trước, mọi người đều chùn bước, cho một trăm lá gan cũng không dám động vào Ngộ Không!

Lúc này Minh Nguyệt, Thanh Phong vốn đang quỳ trong phòng nghe tin sư phụ đưa Ngộ Không về liền ra xem tình hình, thấy đám sư đệ cứ đứng đó với vẻ mặt khó xử.

Minh Nguyệt, Thanh Phong tiến lên hỏi han mới biết ngọn ngành, nghe thấy sư phụ muốn bỏ Ngộ Không vào chảo dầu chiên thì tâm tình đại hảo.

Dưới sự chú ý của đám đệ tử, hai người tiến tới trước mặt Ngộ Không, để không để lại ấn tượng xấu với sư phụ, Minh Nguyệt, Thanh Phong chỉ để lộ vẻ mặt tranh nanh trước mặt Ngộ Không.

"Tôn Ngộ Không, không ngờ cũng có ngày hôm nay nhỉ?

Lúc trước chỉnh tụi này sao?

Giờ thì đến lượt ngươi chịu tội rồi!" Minh Nguyệt thong thả nói, vốn tưởng có thể chọc tức Ngộ Không nhưng không ngờ hắn không hề bị ảnh hưởng mà vẫn mang vẻ mặt ung dung.

Nhìn bộ dạng đó, Minh Nguyệt vốn muốn chọc tức Ngộ Không lại

quay ra tự làm mình tức, không thèm nói nhảm với Ngộ Không nữa, liếc mắt nhìn Thanh Phong ra hiệu giúp đỡ.

Thanh Phong nhận chỉ thị lập tức giúp một tay, nhưng hai người dùng hết sức bình sinh cũng không nhấc nổi Ngộ Không lên, nhìn vẻ mặt ung dung của Ngộ Không, Minh Nguyệt, Thanh Phong tức tối gọi các đệ tử khác vào giúp.

Lần này có Minh Nguyệt, Thanh Phong dẫn đầu, các đệ tử khác cũng không còn sợ hãi như trước, thấy cần giúp đỡ liền lập tức xông lên, một đám người vây quanh Ngộ Không dốc toàn lực mới nhấc nổi hắn lên.

Nhưng vừa khiêng lên chưa được bao lâu, Ngộ Không đã bay vút đi, lao thẳng về phía chảo dầu đó.

Mọi người cứ ngỡ khi chạm vào chảo dầu Ngộ Không sẽ bị thương, nhưng thực tế chuyện đó không hề xảy ra, Ngộ Không trực tiếp phá hỏng cái chảo đó!

Mọi người há hốc mồm, động tĩnh lớn như vậy tự nhiên thu hút sự chú ý của Trấn Nguyên Tử, thấy cảnh này lão cũng không nổi giận, chỉ nhàn nhạt lên tiếng.

"Trói Tôn Ngộ Không lại cho ta, đổi chảo khác, nếu hắn không phối hợp thì chiên sư phụ hắn trước, chiên Đường Tăng cho ta!" Nghe câu đó, sắc mặt Ngộ Không lập tức biến đổi, vội lên tiếng ngăn cản.

"Khoan đã!

Chương 319

Chiên sư phụ thì có gì vui, muốn chiên thì chiên Trư Bát Giới kia kìa!" Ngộ Không vừa dứt lời, Trư Bát Giới lập tức kháng nghị.

"Hầu ca, huynh không thể hại đệ như vậy được!

Đệ biết huynh vì cứu sư phụ nên mới nói thế lúc tình cấp, nhưng không thể lấy lão Trư ra làm vật thế thân được!

Lão Trư có làm gì có lỗi với huynh đâu." Đối diện với lời của Trư Bát Giới, Ngộ Không chẳng thèm mảy may để ý, Ngộ Không đã không để ý thì những người khác càng không, đệ tử của Trấn Nguyên Tử cũng không động đậy.

Nghe xong lời Ngộ Không, họ cũng không biết thái độ của Trấn Nguyên Tử thế nào, rốt cuộc là chiên ai trước nên chỉ đành đứng đó chờ lệnh.

Lúc này Ngộ Không thấy Trấn Nguyên Tử nhìn chằm chằm mình, suy nghĩ một lát rồi Ngộ Không ngước mắt nhìn Trấn Nguyên Tử nói: "Trấn Nguyên Tử, chẳng phải vì cái cây rách đó sao?

Một cái cây thôi mà, có nhất thiết phải chấp nhặt vậy không?" Nghe Ngộ Không nói vậy, Trấn Nguyên Tử vốn luôn bình tĩnh bắt đầu nổi giận, gọi đó là cây rách sao?

Đó là cái cây lão yêu quý nhất, là trấn quan chi bảo của Ngũ Trang quán này!

Ngộ Không thấy phản ứng của Trấn Nguyên Tử thì biết đã tìm được điểm mấu chốt, không đợi lão lên tiếng, Ngộ Không đã nhanh miệng nói trước.

"Được rồi, quanh co một hồi chẳng phải cũng là vì cái cây đó sao,

lần này quả thực là lão Tôn không đúng khi hủy hoại bảo bối của ông, trách nhiệm của ta ta tự gánh, ta nguyện ý cứu sống cái cây đó cho ông!" Trấn Nguyên Tử nghe vậy, đôi mắt vốn u ám bỗng sáng lên rồi lại vụt tắt, nhìn tình hình cái cây thì việc cứu sống gần như là không có hy vọng.

Theo Trấn Nguyên Tử thấy, lời Ngộ Không nói lúc này chẳng qua là để thoát khỏi khó khăn trước mắt mà thôi.

"Ngươi đánh đổ cây, tình hình thế nào tự ngươi biết, trong hoàn cảnh này mà dám khoe khoang khoác lác thì cũng có chút đảm lượng, theo ta thấy hy vọng cứu sống là vô cùng mờ mịt, nhưng nếu ngươi thực sự cứu được, Trấn Nguyên Tử ta nguyện ý kết nghĩa huynh đệ với ngươi!" Tuy Trấn Nguyên Tử biết cơ hội đó rất mong manh nhưng lão cũng hiểu đôi chút tính cách của Ngộ Không, nếu hắn đã nói ra thì nhất định sẽ dốc toàn lực thực hiện, như vậy lão thấy hy vọng cũng tăng lên được đôi chút.

Đã Ngộ Không nguyện ý thử thì lão cũng sẵn lòng cho một cơ hội.

"Nhưng ta có một điều kiện, phải hoàn thành trong vòng ba ngày, nếu không ta sẽ bỏ cả bốn thầy trò vào chảo dầu chiên hết, lúc đó Quan Âm Đại Sĩ có tới cũng vô dụng!" Đưa ra phần thưởng để khích lệ thì cũng phải đưa ra áp lực, nếu không khó bảo toàn Ngộ Không sẽ bày ra trò gì khác, thay vì cứ dây dưa không bằng sớm chiên cho hả giận.

Ngộ Không nghe vậy liền gật đầu đồng ý, điều kiện như vậy có thể chấp nhận được, đã Trấn Nguyên Tử cho cơ hội thì cũng phải cho lão một sự bảo đảm.

Chiếu theo mức độ yêu quý của Trấn Nguyên Tử dành cho cái cây đó, yêu cầu này không hề quá đáng.

Trư Bát Giới đứng bên cạnh nghe xong thì không bình tĩnh nổi, ý

là giao phó vận mệnh cho một mình Ngộ Không sao.

Tuy Ngộ Không bản sự đầy mình nhưng gã cũng hiểu cái cây đó bị hủy hoại triệt để thế nào, khó mà phục sinh được.

"Hầu ca!

Hầu ca huynh định giao vận mệnh của đệ cho huynh sao?

Không được đâu, cho đệ đi cùng với, đệ có thể giúp một tay!" Trư Bát Giới vừa dứt lời đã bị Sa Ngộ Tịnh kéo lại.

"Nhị sư huynh, nếu không phải đại sư huynh thì giờ chúng ta đã bị quăng vào chảo dầu rồi, đừng có thêm phiền nữa!

Lỡ Trấn Nguyên Tử nghe thấy rồi đổi ý thì sao!" Nghe vậy Trư Bát Giới không dám nói thêm gì nữa.

Ngộ Không để lại một câu dặn Trấn Nguyên Tử đối đãi tốt với sư phụ rồi bay lên trời hỏi xem có phương pháp nào không.

Ngộ Không gần như hỏi hết mọi người trên trời nhưng chẳng ai có cách cả.

Ngộ Không chạy đi bao nhiêu nơi mà không tìm được cách cứu cây Nhân Sâm, dần dần Ngộ Không bắt đầu nản lòng, bắt đầu hoài nghi liệu cái cây đó có thực sự cứu sống được không.

Đi một vòng không có kết quả, Ngộ Không tạm thời quay về Ngũ Trang quán, hiện tại vì có ước định với Trấn Nguyên Tử nên đãi ngộ đã trở lại như lúc mới đến.

Khi Ngộ Không về, Trấn Nguyên Tử không có ở đó, Đường Tăng và các sư đệ thấy hắn về liền hỏi thăm tình hình.

Ngộ Không lắc đầu ra hiệu tạm thời chưa tìm được cách, không khí xung quanh bắt đầu trở nên vô cùng trầm mặc.

Đường Tăng cũng biết Ngộ Không cần một không gian yên tĩnh

nên không làm phiền, ai về chỗ nấy làm việc của mình.

Ngộ Không về phòng ngồi xuống, trong đầu rà soát lại một lượt các vị thần tiên mà mình quen biết, nhưng những người có thể hỏi hắn đều đã hỏi cả rồi.

Trong lúc Ngộ Không đang bế tắc, hắn bỗng nhớ ra một người – sư phụ trước đây của hắn!

Thế là Ngộ Không lập tức đi ra ngoài, sao trước đó không nghĩ tới việc đi tìm sư phụ cũ nhỉ?

Một nhân vật lợi hại như vậy chắc chắn sẽ có cách.

Ngộ Không tăng nhanh bước chân rồi bay đi.

Chương 320

Không lâu sau, Ngộ Không đã đến chỗ sư phụ cũ, nhưng cảnh tượng nơi đây không giống như trong trí nhớ của hắn.

Nơi đây giăng đầy tơ nhện, không một bóng người, nhìn cảnh tượng này tâm tình Ngộ Không không tránh khỏi trầm xuống, đúng lúc đó vang lên một giọng nói khá già nua.

"Ở Nam Hải có tiên phương có thể cứu trị cây Nhân Sâm." Ngộ Không nghe thấy tiếng thì mừng rỡ, bắt đầu tìm kiếm nguồn phát ra âm thanh nhưng tìm mãi không thấy nên quyết định bỏ qua, mục tiêu hiện tại là đi tìm tiên phương quan trọng hơn.

Ngộ Không cưỡi Cân Đẩu Vân bay về phía Nam Hải, trên đường đi Ngộ Không không ngừng gia tốc, chỉ có ba ngày kỳ hạn, vận mệnh của Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh đều đặt trên vai hắn, không thể chậm trễ.

Lúc này ở Nam Hải, Từ Chí biết Ngộ Không sẽ tới nên từ sớm đã bảo Hắc Hùng Tinh đứng đợi bên ngoài.

Tốc độ Cân Đẩu Vân của Ngộ Không vốn đã nhanh lại thêm việc hắn cố ý gia tốc nên không mất bao lâu đã đến Nam Hải.

Tốc độ của Ngộ Không nhanh đến mức khiến Hắc Hùng Tinh cũng phải kinh ngạc, Hắc Hùng Tinh biết Ngộ Không đi từ đâu tới nên vốn đã chuẩn bị tinh thần chờ cả ngày, vậy mà giờ Ngộ Không đã đứng ngay trước mặt, gã có chút phản ứng không kịp.

Ngộ Không vỗ vỗ vai gã thì gã mới định thần lại, sau đó Hắc Hùng Tinh dẫn Ngộ Không đi gặp phân thân của Từ Chí.

Phân thân của Từ Chí gặp Ngộ Không, trước tiên nghe Ngộ Không

giải thích, sau đó bắt đầu giáo huấn Ngộ Không một trận.

"Lúc đầu để ngươi hộ tống Đường Tăng là để ngươi tránh né những rắc rối không cần thiết để đưa người an toàn tới Tây Thiên, vậy mà ngươi giỏi thật, không tránh rắc rối mà còn rước thêm họa, ta thấy ngươi bị nhốt dưới Ngũ Hành Sơn vẫn chưa đủ!" Tôn Ngộ Không nghe phân thân Từ Chí giáo huấn mà không hề phản bác, vì hắn biết hễ phản bác là sẽ bị mắng dữ hơn, lúc đó lại càng tốn thời gian.

Bị mắng một lúc lâu, phân thân Từ Chí mắng cũng mệt rồi mới đồng ý giúp đỡ Ngộ Không cứu sống cây Nhân Sâm.

Nghe xong, đôi mắt Ngộ Không sáng lên, vội vàng hỏi: "Vậy rốt cuộc là cách gì?" Phân thân Từ Chí nhìn Ngộ Không rồi lấy ra một bình dược thủy giao cho hắn, Ngộ Không nhận lấy rồi tức tốc quay về Ngũ Trang quán.

Sau khi trở về, hắn tìm Trấn Nguyên Tử, trước mặt lão cứu sống cây Nhân Sâm!

Khi Tôn Ngộ Không cứu sống cây Nhân Sâm, Trấn Nguyên Tử đang ở trên đại điện, Minh Nguyệt và Thanh Phong đứng hầu bên cạnh.

Trấn Nguyên Tử hễ tâm tình không tốt là sẽ lên đại điện ngồi, ngồi một mạch hai ba ngày, lần nào cũng không ăn không uống, chẳng màng đến ai, Minh Nguyệt và Thanh Phong rất sợ bộ dạng này của lão.

"Sư phụ, hay là người ăn chút gì đi, Tôn Ngộ Không đã hứa cứu cây thì nhất định hắn sẽ làm, dù sao cũng còn ba ngày kỳ hạn, cũng không sợ hắn quỵt nợ." Minh Nguyệt thấy Trấn Nguyên Tử lại như vậy nên lên tiếng khuyên nhủ, Thanh Phong thì chẳng biết đã đi đâu, lúc này đại điện chỉ có Trấn Nguyên Tử và Minh Nguyệt.

Trấn Nguyên Tử không màng đến lời khuyên của Minh Nguyệt, tiếp tục giữ im lặng, Minh Nguyệt thấy vậy cũng chỉ biết thở dài lắc đầu không nói thêm gì nữa.

"Sư phụ!

Sư phụ!

Tin tốt!

Tin tốt đây!" Đúng lúc đó giọng của Thanh Phong vang lên trên đại điện, phá tan bầu không khí trầm trọng tĩnh lặng, nghe tiếng Thanh Phong, Minh Nguyệt lườm một cái cảnh cáo.

Đối mặt với sự cảnh cáo của Minh Nguyệt, Thanh Phong chẳng màng, đi thẳng tới chỗ Trấn Nguyên Tử.

"Sư phụ, Tôn Ngộ Không về rồi!

Hắn dẫn theo Quan Âm, thật thần kỳ, Ngộ Không lấy ra một bình dược thủy đổ vào cây Nhân Sâm, cây đã sống lại rồi!

Sư phụ mau ra xem đi!" Khi nghe tiếng Thanh Phong, Trấn Nguyên Tử vẻ mặt đầy phiền táo, nhưng khi nghe hết câu thì lão lập tức thay đổi thái độ, vội vàng chạy về phía cây Nhân Sâm.

Đi được nửa đường, Trấn Nguyên Tử như sực nhớ ra điều gì đó, dừng lại dặn dò Minh Nguyệt và Thanh Phong.

"Minh Nguyệt, Thanh Phong, hai con mau đi chuẩn bị đồ lễ để bái tử, nhanh chóng đi mời Đường Tăng và những người khác tới đây." Minh Nguyệt, Thanh Phong gật đầu rồi xoay người rời đi, Trấn Nguyên Tử cũng tiếp tục đi về hướng cây Nhân Sâm.

Nhìn thấy cây Nhân Sâm đã hồi sinh, Trấn Nguyên Tử vô cùng kích động, lão rảo bước tới gần, đi vòng quanh xem xét một lượt, sau khi xác nhận cây thực sự đã sống lại mới nhìn về phía Ngộ Không.

“Trấn Nguyên Tử, lão Tôn đã cứu sống cái cây cho ông rồi, lời hứa của ông cũng đừng quên đấy nhé, không mau đi mời sư phụ và các sư đệ của ta ra sao?” Ngộ Không thấy bộ dạng của Trấn Nguyên Tử liền nhanh miệng lên tiếng.

“Yên tâm, lời ta đã nói thì Trấn Nguyên Tử ta sẽ không nuốt lời, sư phụ và sư đệ của ngươi đang trên đường tới đây, Minh Nguyệt, Thanh Phong cũng đi lấy đồ lễ bái tử rồi, sau này Tôn Ngộ Không ngươi chính là huynh đệ kết nghĩa của Trấn Nguyên Tử ta, có việc gì cứ lên tiếng, ta giúp được nhất định sẽ giúp hết mình.” Nói rồi Minh Nguyệt, Thanh Phong bưng đồ lễ tới, Ngộ Không cũng không khách sáo mà cùng Trấn Nguyên Tử làm lễ bái tử.

Sau đó phân thân của Từ Chí nãy giờ vẫn im lặng mới lên tiếng.

“Tôn Ngộ Không.” Nghe tiếng phân thân Từ Chí, Ngộ Không lập tức đi tới, phân thân Từ Chí dặn dò Ngộ Không vài câu rồi mới rời khỏi Ngũ Trang quán.

Ngộ Không cảm nhận được điều gì đó, tuy hắn không rõ là chuyện gì nhưng phân thân Từ Chí đã không nói thì hắn cũng không miễn cưỡng.

Sau khi tiễn phân thân Từ Chí, Ngộ Không đi hội hợp với bọn Đường Tăng, khi gặp lại Ngộ Không, Đường Tăng vẫn chưa biết hắn đã cứu sống được cây Nhân Sâm, vì thái độ của đồng tử đi mời không mấy tốt đẹp nên họ cứ tưởng là chưa tìm được cách.

Nhưng nhìn thấy Ngộ Không thì họ lại thấy có gì đó khác lạ, sau khi hiểu rõ sự tình mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 321

Đợi bốn thầy trò trò chuyện xong xuôi Trấn Nguyên Tử mới lên tiếng.

"Mọi người mệt rồi chứ?

Hành hạ nhau bấy lâu chắc cũng đói rồi, đi thôi, ta đã bảo đệ tử chuẩn bị cơm tối." Nói rồi Trấn Nguyên Tử dẫn bốn người đi ăn cơm, bữa tối đó lão đem hết những món ngon vật lạ ra để chiêu đãi họ.

Thái độ biến hóa trước sau của Trấn Nguyên Tử có chút quá lớn khiến Trư Bát Giới và Đường Tăng chưa kịp thích nghi, sau khi kết thúc bữa tối và về phòng, Đường Tăng lên tiếng hỏi.

"Ngộ Không, sáng mai chúng ta nên rời đi sớm thôi, ta cứ cảm thấy vị quán chủ Ngũ Trang quán này tâm tính thất thường, lỡ như lúc nào đó ông ta không vui thì muốn đi cũng khó." Ngộ Không nghe vậy liền cười đáp.

"Sư phụ yên tâm, phẩm tính của Trấn Nguyên Tử lão Tôn cũng hiểu đôi chút, hễ con đã cứu sống cái cây đó giúp ông ta một việc lớn thì ông ta cũng không làm gì con đâu, chúng con đã bái tử rồi mà." Ngộ Không còn nhìn thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi của Đường Tăng liền bồi thêm một câu: "Được rồi, sáng mai chúng ta sẽ khởi hành sớm." Nghe vậy Đường Tăng mới yên tâm đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, thầy trò dắt theo Bạch Long mã đứng trước cổng Ngũ Trang quán, Ngộ Không vào chào Trấn Nguyên Tử một tiếng rồi ra, Đường Tăng đứng đợi một lúc thấy bóng dáng Ngộ Không đi tới.

Cả đoàn người lại tiếp tục lên đường đi Tây Thiên thỉnh kinh.

Trong một hang động nọ, môi trường bên trong vô cùng hôn ám, đồng thời cũng im lặng đến đáng sợ.

Giữa hang động có một đống bạch cốt, vốn dĩ đống xương trắng này đang nằm yên lặng nhưng đúng lúc này nó bỗng cử động!

Lúc này chúng đang bay múa loạn xạ trong không trung, mảnh này bay hướng nọ, mảnh kia bay hướng kia, nhất thời trở nên vô cùng tạp loạn, nhưng nhìn kỹ lại thì thấy chúng đang tổ chức lại thành hình người.

Không lâu sau, đống bạch cốt ngừng chuyển động và dần biến thành một người phụ nữ xinh đẹp!

"Hắc Hồ!

Hắc Hồ!" Bạch Cốt Tinh sau khi biến thành nhân thân liền gọi vọng ra cửa động, giọng nói không lớn nhưng mang theo uy lực trấn nhiếp, vừa gọi xong đã thấy một con Hắc Hồ Tinh xuất hiện trước mặt.

"Lũ người đó đến đâu rồi?" Bạch Cốt Tinh thấy Hắc Hồ Tinh xuất hiện liền vừa nắn nắn đôi bàn tay vừa thong thả hỏi.

"Bẩm... bẩm đại nhân, nghe nói bọn Đường Tăng vừa rời khỏi Ngũ Trang quán, khoảng cách đến chỗ chúng ta dường như vẫn còn một đoạn đường." Hắc Hồ Tinh nhìn Bạch Cốt Tinh với vẻ vô cùng sợ hãi, lời nói có chút lắp bắp, giọng điệu nghe không mấy lọt tai.

Bạch Cốt Tinh cũng chẳng buồn để ý đến mấy chi tiết đó, nhưng khi nghe thấy hai chữ "dường như" thì có chút tức giận, nhưng rốt cuộc không phát tác mà chỉ lạnh lùng nhìn Hắc Hồ Tinh nói: "Dường như sao?

Ta không có nhà mà hiệu suất làm việc của các ngươi thấp đến mức này sao?

Hay là để ta đổi người khác làm nhé." Hắc Hồ Tinh nghe vậy sắc mặt lập tức biến đổi, vội vàng giải thích: "Đường Tăng bọn họ vừa rời khỏi Ngũ Trang quán, cách chúng ta một đoạn, con đã cho người canh giữ ngoài cửa động, chỉ cần họ tới là báo cáo ngay." Nghe Hắc Hồ Tinh nói vậy, sắc mặt Bạch Cốt Tinh mới dịu đi đôi chút, nhưng đã đợi lâu như vậy, giờ họ chuẩn bị đi ngang qua địa bàn của mình, tự nhiên không thể để miếng mồi ngon này bay mất được.

"Tốt, ta cảnh cáo một lần nữa, nếu để họ chạy thoát thì tất cả đều phải chết để thay thế vào vị trí đó, đúng rồi, huyết thực của ta đâu?" Thực ra không cần Bạch Cốt Tinh cảnh cáo thì Hắc Hồ Tinh cũng thừa biết nếu để họ chạy thoát thì hậu quả sẽ thế nào.

"Con đi tìm huyết thực đây, sẽ về ngay." Hắc Hồ Tinh nói xong liền trực tiếp rời khỏi sơn động, hoàn toàn không cho Bạch Cốt Tinh cơ hội lên tiếng.

Cách sơn động không xa có một khoảnh ruộng tốt, không xa nơi đó có một ngôi nhà.

Lúc này chủ nhân ngôi nhà đó là một gia đình ba người đang làm việc ngoài đồng.

Hắc Hồ Tinh đứng quan sát một lúc, xác định gia đình ba người đó chỉ là phàm nhân bình thường nên đã chọn họ làm mục tiêu, lão từng bước từng bước tiếp cận ba người, động tác vô cùng nhẹ nhàng nên không khiến họ chú ý.

Lúc này gia đình ba người đang chuyên tâm làm đồng, hoàn toàn không biết nguy hiểm đang từng bước áp sát.

"Lão già này, ông sao thế?

Chỗ nào không khỏe sao?" Ba người làm việc rất thành thạo, nhìn là biết thường xuyên làm nông, nhờ sự thuần thục đó mà tốc độ làm

việc rất nhanh, lúc này người chủ gia đình bỗng nhiên động tác chậm lại, thỉnh thoảng còn lắc lắc đầu.

Hành động này vừa hay bị bà lão bên cạnh nhìn thấy, thấy vậy bà liền buông việc trên tay đi tới chỗ ông lão.

"Tôi không sao, bà đừng có lo hão, mau làm cho xong việc rồi về thôi." Không đợi bà lão tới gần kiểm tra, ông lão đã lên tiếng ngăn lại, bà lão nhìn thấy ông có vẻ vẫn ổn nên quay lại tiếp tục làm việc.

Nhưng không lâu sau, ông lão bỗng nhiên ngất xỉu!

Sự cố này khiến hai người còn lại không kịp trở tay, bà lão sững sờ một lát rồi vội vàng chạy tới đỡ lấy ông.

"Sức khỏe không tốt thì đi nghỉ đi, cứ ở đây mà làm quá sức, giờ thì hay rồi ngất xỉu luôn, biết khổ chưa?

Thật là không để người ta yên lòng chút nào, lại phải chịu tội rồi!" Khi bà lão đỡ dậy thì ông lão đã tỉnh, chính vì vậy mà trái tim đang treo lơ lửng của bà mới hạ xuống, đồng thời cũng bắt đầu càm ràm oán trách ông không biết chăm sóc bản thân.

Ông lão biết bà lão quan tâm mình nên cũng không cãi lại, cứ lẳng lặng nghe bà phàn nàn mà không có phản ứng gì.

Chương 322

Nhưng khi hai người vừa ngồi xuống thì xung quanh bỗng nhiên nổi lên một trận gió đen, trận gió này thổi khiến người ta rất khó chịu nên ông lão lên tiếng: "Gió quái gì thế này!

Tự dưng lại nổi gió..." Lời của bà lão còn chưa dứt thì đã biến mất khỏi chỗ cũ, cùng biến mất với bà là ông lão và cô con gái nhỏ đang làm ruộng.

Cả gia đình ba người không một ai thoát khỏi trận gió đen của Hắc Hồ Tinh, tất cả đều bị gã bắt về.

Lúc này bốn thầy trò đang trên đường đi, khoảng cách từ lúc rời khỏi Ngũ Trang quán cũng đã khá xa, suốt dọc đường trèo đèo lội suối, Trư Bát Giới đã sớm tiêu hóa hết những gì đã ăn ở Ngũ Trang quán rồi.

Nhìn cái nơi này là biết không có người ở, Trư Bát Giới nhìn quanh quất một hồi mà chẳng thấy hộ gia đình nào.

"Hầu ca, lúc huynh đi tìm tiên phương cứu cây Nhân Sâm có tiện tay dắt theo chút đồ ăn gì không?

Haiz, chẳng cần cá thịt gì đâu, một quả trái cây cũng tốt mà." Trư Bát Giới lần thứ tám hỏi Ngộ Không câu này, gã cũng chẳng cần biết trong tình cảnh lúc đó thì làm sao mà tâm trí đâu mà nghĩ đến chuyện ăn uống?

Mấy thứ cá thịt đó cũng chẳng mang theo được.

"Ngốc tử, có thể dùng cái não của đệ chút được không?

Lúc đó ai là kẻ cứ lo lắng giao phó vận mệnh cho ta?

Giờ lại quên rồi sao?

Có cần ta giúp đệ nhớ lại không?" Nghe câu nói này của Ngộ Không, Trư Bát Giới có chút hoảng, nhìn bộ dạng Ngộ Không như muốn cho gã một trận để gã nhớ lại cái mùi vị bị đánh vậy, Trư Bát Giới liền lùi lại phía sau, giữ một khoảng cách nhất định với Ngộ Không rồi mới nói: "Không cần đâu, không cần đâu." Ngộ Không nghe vậy cũng không thèm chấp gã nữa, nhưng Trư Bát Giới thì vẫn không ngừng lầm bầm than đói bụng.

Lúc này, Từ Chí ở trên trời đang quan sát hành trình của bốn thầy trò.

Sự tương tác giữa Trư Bát Giới và Tôn Ngộ Không giống như một khúc nhạc đệm nhỏ, trôi qua nhanh chóng.

Điểm duy nhất không đổi là Trư Bát Giới suốt đường đi vẫn luôn càm ràm, từ mọi phương diện đều thể hiện rõ tâm tư đang đói bụng.

Tuy nhiên, Tôn Ngộ Không và Sa Ngộ Tịnh đều không hẹn mà cùng ngó lơ những lời càm ràm của y, để mặc một mình y diễn kịch độc thoại, chờ y hát mệt rồi tự khắc sẽ im lặng.

Chiêu này trước đó quả thực rất hiệu quả, nhưng giờ đây Trư Bát Giới thực sự đói không chịu nổi.

Thêm vào đó là việc không ai mảy may để ý đến mình, lại nhớ tới trước đó tại Ngũ Trang quán, Tôn Ngộ Không vì muốn giữ mình mà không chút do dự đẩy y ra ngoài.

Chuyện cũ khiến Trư Bát Giới tức giận, cộng thêm suốt quãng đường bị mọi người hoàn toàn ngó lơ và cái bụng đói cồn cào, ba loại cảm xúc dồn nén dần dần lên men, sắp sửa bùng phát. "Yêm lão Trư không đi nữa!" Trư Bát Giới vừa nói vừa vứt món vũ khí thường dùng sang một bên, tạo ra tiếng động lớn, thành công thu hút sự chú ý của ba người.

Sau đó Trư Bát Giới không màng hình tượng nữa, trực tiếp ngồi bệt xuống đất.

Đi lâu như vậy mệt rồi, hiện tại thực sự đói đến mức không còn sức mà bước đi.

Tôn Ngộ Không và Sa Ngộ Tịnh thấy vậy đều bất đắc dĩ nhìn nhau, thấy dáng vẻ này của Trư Bát Giới cũng cảm thấy có chút không ổn, biết rằng y không chỉ đói mà một phần nguyên nhân là vì đi đường mệt mỏi.

Thế là Tôn Ngộ Không đỡ Đường Tăng từ trên Bạch Long Mã xuống, đối diện với Trư Bát Giới mà cất lời: "Bát Giới, hiện tại không phải lúc nổi tính khí.

Đợi đến khi có nhà dân, ta sẽ đi hóa trai.

Nếu mệt thì cưỡi Bạch Long Mã, cứ ngồi đó như vậy sao được!" Giọng điệu của hắn khá nghiêm túc, càng về sau càng giống như đang quở trách khiến Trư Bát Giới có chút chột dạ.

Nhưng đã làm rồi, nếu kết thúc như vậy chẳng phải mất mặt sao?

Trư Bát Giới làm bộ không nghe thấy lời hắn nói, quay sang quan sát xung quanh.

Lúc nãy vì quá đói cộng thêm chân mỏi, có chút ủy khuất nên không chú ý nơi mình ngồi.

Hiện tại nhìn kỹ lại, hình như nơi này vừa có người ngồi qua, cỏ bên cạnh đều bị đổ xuống đất.

Vốn dĩ Trư Bát Giới chỉ quan sát xung quanh, nào ngờ vừa quan sát đã thực sự tìm thấy một thứ.

Trư Bát Giới đưa tay quờ quạng sang bên cạnh, Tôn Ngộ Không đứng bên cạnh quan sát toàn bộ, thấy y thực sự quờ ra một cái bình

nước.

Khi nhìn thấy cái bình nước, Trư Bát Giới kích động vô cùng, phải biết rằng y không chỉ chưa được ăn cơm mà đến một ngụm nước cũng chưa được uống.

Từ khi rời khỏi Ngũ Trang quán đến nay, suốt quãng đường đi từ sáng sớm đến cả một giọt sương cũng chẳng thấy, lúc này trong tay Trư Bát Giới chính là cái bình nước của gia đình ba người bị Hắc Hồ Tinh bắt đi trước đó.

Nước trong bình đã bị đổ sạch trong lúc Hắc Hồ Tinh tạo ra trận gió đen kia, dẫn đến việc hiện tại khi Trư Bát Giới tràn đầy niềm vui chuẩn bị uống nước thì thấy cái bình quả thực trống không.

Chương 323

Thấy vậy, Trư Bát Giới phiền não ném bình nước sang một bên, đồng thời ánh mắt của Tôn Ngộ Không và Sa Ngộ Tịnh cũng đều dồn vào người Trư Bát Giới.

Lúc này trong động, gia đình ba người bị Hắc Hồ Tinh bắt về bị vứt bừa bãi dưới đất. "Ba người?" Bạch Cốt Tinh nhìn ba người dưới đất, mặt không biểu cảm lên tiếng.

Vừa mở miệng, Hắc Hồ Tinh đã bị dọa cho không nhẹ, liền vội vàng lui ra ngoài tìm kiếm hộ dân cư gần đó.

Sau khi Hắc Hồ Tinh đi khỏi, Bạch Cốt Tinh bắt đầu thi pháp, trong ba người thì người phụ nữ tỉnh lại đầu tiên.

Ánh sáng trong động vô cùng mờ ảo, nguồn sáng duy nhất là chút lửa do Hắc Hồ Tinh tạo ra khi Bạch Cốt Tinh huyễn hóa thành nhân hình.

Thế nhưng ánh lửa kia hiện giờ cách đây khá xa, vô cùng yếu ớt, dẫn đến việc người phụ nữ nọ sau khi tỉnh lại vẫn chưa nhìn rõ cảnh ngộ hiện tại của mình, môi trường u ám mang lại cảm giác áp bức.

Tiểu cô nương trông chừng tuổi độ đào lý, khoảng hai mươi tuổi, dáng vẻ chắc hẳn đã bị trận gió đen của Hắc Hồ Tinh làm hại không nhẹ.

Trên tay và chân đều có vết trầy xước do ngã, quần áo trên người cũng bẩn thỉu hết cả, chưa kể đến mái tóc.

Lúc này trông nàng cực kỳ thê thảm, vừa tỉnh lại đã vô cùng kinh hãi nhìn quanh quất tứ phía, dáng vẻ đó rơi vào mắt Bạch Cốt Tinh lại cảm thấy có chút thú vị.

Lúc này Bạch Cốt Tinh đang thưởng thức biểu cảm sợ hãi của tiểu cô nương nọ, cảm giác đó khiến ả cực kỳ vui sướng.

Vốn dĩ nàng đang giúp phụ mẫu làm việc đồng áng rất tốt, chẳng hiểu sao đột nhiên nổi lên một trận gió đen, giờ lại xuất hiện ở nơi quái quỷ này, trong bóng tối mờ mịt chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy phụ mẫu đang ở đâu.

Lúc này sự sợ hãi nảy sinh từ tận đáy lòng, trực giác mách bảo nàng rằng hiện tại đang gặp nguy hiểm, cũng chính vì vậy nàng mới theo bản năng đi tìm chỗ dựa. "Cha, làm sao vậy?

Tỉnh dậy đi, tỉnh dậy đi mà!" Lúc này tiểu cô nương từng chút một mò mẫm đến bên cạnh cha mình, bên cạnh ông lão ấy nàng bắt đầu lay chuyển thân thể đồng thời cất tiếng gọi muốn đánh thức phụ thân.

Tiểu cô nương gọi một hồi thấy ông lão không có bất kỳ phản ứng nào liền bắt đầu khóc, sau đó tạm thời từ bỏ việc đánh thức ông lão, quay sang chỗ bà lão kia. "Mẹ?

Mẹ ơi, tỉnh dậy đi, ở đây tối quá con sợ lắm, tỉnh dậy đi mà." Tiểu cô nương vừa lay chuyển thân thể mẫu thân vừa khóc gọi, nàng kiên trì một lát thấy không có phản ứng liền có chút nhụt chí.

Nàng thu người lại thành một cục ở một bên để giảm bớt sự hiện diện của mình, không chắc chắn ở đây có người khác hay yêu quái hay không. "......Nha đầu?

Có ở đó không!" Khi tiểu cô nương sắp tuyệt vọng thì tiếng của mẫu thân vang lên, nàng liền lập tức đáp lại. "Mẹ!

Mẹ ơi, nữ nhi ở đây!

Nữ nhi ở đây!

Hu hu.....

Mẹ ơi, nữ nhi sợ quá." Hiện tại mẫu thân đã tỉnh, cảm xúc dồn nén bấy lâu của tiểu cô nương hoàn toàn sụp đổ. "Đừng khóc nữa, nữ nhi, bà nó, tiên nhìn ta đã." Lúc này người cha cũng đã tỉnh, phụ mẫu đều ở đây tiểu cô nương rõ ràng an tâm hơn nhiều, bèn nghe theo sự sắp xếp của phụ thân, dắt mẫu thân mò mẫm đi tới bên cạnh phụ thân.

Tuy nhiên, gia đình ba người vừa tụ lại một chỗ thì xung quanh đột nhiên sáng rực lên, ở trong môi trường u ám đã lâu nay đột nhiên có ánh sáng mạnh như vậy, gia đình ba người đều không thích ứng được. "Hai người tỉnh sớm như vậy làm gì?

Ta còn đang xem tiểu mỹ nhân sợ hãi thế nào mà." Bạch Cốt Tinh lên tiếng khi ánh sáng rực lên, tiếng của ả vừa vang lên, ánh mắt của ba người đồng loạt nhìn về phía đó.

Ý thức được mình bị Bạch Cốt Tinh bắt, người mẹ bắt đầu hướng về phía Bạch Cốt Tinh cầu xin tha thứ, quỳ xuống đất dập đầu liên tục, vừa dập đầu vừa van xin.

Tiếng của người mẹ vang vọng trong cả sơn động khiến Bạch Cốt Tinh thấy hơi ồn ào, thế là ả cực kỳ không kiên nhẫn liếc nhìn người mẹ một cái, sau đó thi pháp lên người bà ta.

Thấy mẫu thân bị thi pháp, tiểu cô nương vội vàng lao lên muốn xem xét, nhưng đáng tiếc đi được nửa đường đã bị Bạch Cốt Tinh thi pháp khống chế.

Người cha đứng một bên phản ứng hồi lâu mới kịp định thần, thấy cảnh tượng đó liền vội vàng xông lên muốn cứu nữ nhi của mình, nhưng lại quên mất mình đang đối mặt với một yêu quái.

Vào khoảnh khắc xông lên đó, phụ thân của cô gái cũng bị Bạch Cốt Tinh thi pháp.

Chương 324

Giờ đây gia đình ba người đều đã bị Bạch Cốt Tinh khống chế, không còn tiếng khóc lóc và cầu xin trước đó, Bạch Cốt Tinh cảm thấy xung quanh thanh tịnh đi không ít.

Ban đầu ả rất thích nhìn dáng vẻ sợ hãi của họ, nhưng sau khi bà lão và lão già kia tỉnh lại thì mọi chuyện đã khác, xung quanh trở nên vô cùng ồn ào khiến Bạch Cốt Tinh thấy rất phiền.

Tuy rằng họ vẫn sợ hãi, và sau khi nhìn rõ diện mạo của ả thì nỗi sợ đó càng thêm nồng đậm, nhưng thực sự là quá ồn, ả thích một môi trường yên tĩnh hơn một chút.

Lúc này Bạch Cốt Tinh nhìn ba người bất động trước mắt, hài lòng gật gật đầu, sau đó bước tới chỗ tiểu cô nương.

Ả đi quanh tiểu cô nương một vòng, ngửi ngửi cơ thể nàng rồi cười nói: "Không tệ, Hắc Hồ cuối cùng cũng làm được một việc khiến ta hài lòng." Ả bắt đầu hấp thụ tinh khí của tiểu cô nương.

Lúc này ở cửa động, Hắc Hồ Tinh vẫn luôn âm thầm quan sát, nghe thấy câu nói đó mới thả lỏng đôi chút, nhìn tình hình bên trong một lượt rồi lui ra ngoài.

Tiếp theo phải đi tìm kiếm tiếp, nếu không có tin tức thì kết cục ra sao có thể biết trước, tính tình Bạch Cốt Tinh đa đoan khó lường, hắn chỉ có thể cố gắng hoàn thành những việc ả dặn dò.

Lúc này bốn người thầy trò đã giải quyết xong vấn đề tính khí của Trư Bát Giới, bắt đầu tiếp tục lên đường.

Tuy rằng đã giải quyết được việc Trư Bát Giới không chịu đi tiếp, nhưng dọc đường y vẫn luôn oán trách cái bụng đói. "Hầu ca, ta cảm

thấy dường như luôn có người đang rình rập chúng ta?" Khi bốn người đang đi trên cầu, Trư Bát Giới đột nhiên đổi giọng, không tiếp tục than đói nữa mà nói một câu như vậy.

Lời Trư Bát Giới vừa dứt, Sa Ngộ Tịnh cũng phụ họa theo. "Phải đó, Đại sư huynh, ta cũng cảm thấy có người đang nhìn chúng ta." Lời của Trư Bát Giới có thể không đáng tin nhưng Sa Ngộ Tịnh thì khác, vốn dĩ nghe lời Trư Bát Giới không để tâm nhưng khi Sa Ngộ Tịnh cũng lên tiếng, Tôn Ngộ Không liền miễn cưỡng bắt đầu lưu ý xung quanh. "Hai người đừng lo lắng vẩn vơ nữa, ta thấy hai người bị lũ yêu quái trước đó dọa cho ám ảnh rồi, đừng quá căng thẳng, đây chỉ là một khu rừng thôi." Thực ra Tôn Ngộ Không cũng có chút cảm giác không ổn, nhưng để không khiến Sư phụ lo lắng nên mới lên tiếng phủ nhận, bản thân thầm lưu ý xung quanh là được, không cần thiết để Sư phụ phải lo theo.

Cùng lúc đó, một vài tiểu yêu được Hắc Hồ Tinh phái đi canh giữ đang nhìn chằm chằm bốn thầy trò đi qua cầu.

Cảm giác của Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh không sai, những tiểu yêu này vẫn luôn quan sát bốn người.

Sau khi xác định bốn người đã qua cầu và đi vào phạm vi giám sát, lũ tiểu yêu mới rút lui, chúng phải mang tin tức về cho Hắc Hồ Tinh, nếu không làm hỏng việc thì kết cục sẽ cực kỳ thảm khốc.

Sau khi rút khỏi nơi canh giữ, lũ tiểu yêu đi thẳng về phía sơn động nơi Bạch Cốt Tinh ở.

Lúc này Hắc Hồ Tinh đang ở cửa động nghe các tiểu yêu khác báo cáo.

Từ biểu cảm của Hắc Hồ Tinh có thể thấy tin tức hắn nghe được không khiến hắn hài lòng, tiểu yêu thấy vậy liền tăng nhanh tốc độ, Hắc Hồ Tinh nổi giận là không nể mặt ai, lúc đó khó tránh khỏi bị liên

lụy. "Đại nhân, tiểu nhân đã phát hiện hành tung của bọn họ!" Tiểu yêu chạy đến trước mặt Hắc Hồ Tinh báo cáo hành tung của bốn người, nghe xong tin tức này sắc mặt Hắc Hồ Tinh mới dịu đi đôi chút, sau đó bước vào trong động. "Đại nhân, người phái đi đã phát hiện tin tức, bốn người bọn họ vừa mới qua cầu tiến vào phạm vi của ta." Hắc Hồ Tinh đi vào trực tiếp báo cáo tin tức mang về.

Bạch Cốt Tinh nghe lời Hắc Hồ Tinh, lập tức buông tiểu cô nương trong tay xuống, vẻ mặt hớn hở nhìn Hắc Hồ Tinh. "Thật sao?

Tốt quá!

Không uổng công ta chờ lâu như vậy, cuối cùng ta cũng có thể ăn thịt Đường Tăng!" Nghe tin từ Hắc Hồ Tinh, Bạch Cốt Tinh thay đổi hẳn trạng thái trước đó, ngay cả không khí xung quanh cũng trở nên hoạt bát hơn. "Hắc Hồ, ngẩng đầu lên đi, ngươi theo ta cũng lâu rồi, ngay cả nói chuyện cũng phải cẩn thận từng tí một như thế.

Ta biết ngươi đã tốn không ít công sức, bình thường đối xử với ta cũng không tệ, đợi ta bắt được Đường Tăng sẽ chia cho ngươi một miếng thịt!" Bạch Cốt Tinh đang vui nên mới chú ý đến trạng thái của Hắc Hồ Tinh khi nói chuyện, Hắc Hồ Tinh nghe vậy mới chậm rãi ngẩng cái đầu vốn luôn cúi thấp lên.

Thực ra trước đây Bạch Cốt Tinh đối xử với hắn cũng không tệ, chỉ là gần đây tính khí ả trở nên khó lường, hay nổi nóng, nay nghe được thứ muốn nghe mới vui vẻ trở lại trạng thái cũ.

Hắc Hồ Tinh cũng chẳng dám hy vọng Bạch Cốt Tinh sẽ chia thịt cho mình, nhưng thấy ả đang hứng khởi như vậy, biết rằng hiện tại Bạch Cốt Tinh tâm tâm niệm niệm việc ăn thịt nên hắn vẫn không nhịn được mà nhắc nhở: "Đại nhân, tuy rằng Đường Tăng không biết pháp thuật, chỉ là miếng thịt béo mặc người xâu xé, nhưng ba tên đồ đệ của lão đều không phải hạng vừa." Thực ra lúc nói lời này Hắc Hồ

Tinh có chút lo lắng, sợ Bạch Cốt Tinh nghe xong lại tưởng hắn nghi ngờ năng lực của ả.

Nhưng sự lo lắng này của Hắc Hồ Tinh thực ra là thừa thãi, Bạch Cốt Tinh nghe xong hứng thú càng cao, nhìn về phía Hắc Hồ Tinh hỏi: "Ồ?

Ba tên đồ đệ đó là những ai?

Lại khiến ngươi coi trọng như thế?

Bảo ta phải chú ý một chút?

Để ta xem ba tên đồ đệ đó rốt cuộc có bản lĩnh gì." Nghe lời Bạch Cốt Tinh, Hắc Hồ mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó bắt đầu giới thiệu nhóm người Tôn Ngộ Không. "Ba tên đồ đệ lần lượt là Sa Ngộ Tịnh, Trư Bát Giới và Tôn Ngộ Không.

Chương 325

Xét về năng lực thì Sa Ngộ Tịnh kém nhất, nhưng trước đây là Quyển Liêm Đại Tướng của Ngọc Đế; kế đến là Trư Bát Giới, trước đây là Thiên Bồng Nguyên Soái phạm lỗi bị đày xuống; lợi hại nhất chính là Tôn Ngộ Không.

Nhưng nghe đồn Trư Bát Giới phàm tâm chưa dứt, khá là háo sắc nên tâm tính bất ổn, dễ đối phó.

Năng lực của Sa Ngộ Tịnh không cao, nhưng ngay từ đầu không nên xung đột trực diện, lão ta một lòng hướng về Tây Thiên nên khó lòng dẫn dụ.

Còn về Tôn Ngộ Không....." Hắc Hồ Tinh dừng lại một chút, theo bản năng liếc nhìn Bạch Cốt Tinh.

Bạch Cốt Tinh thấy vậy liền hỏi: "Làm sao?

Nói tiếp đi ta đang nghe, ây, Tôn Ngộ Không?

Nghe tên này có vẻ quen tai?" Thấy Bạch Cốt Tinh có chút ấn tượng, Hắc Hồ Tinh cũng không ngập ngừng nữa. "Trong ba tên đồ đệ, Tôn Ngộ Không có thực lực mạnh nhất, tâm tính ổn định, muốn dùng mưu mẹo khiến hắn từ bỏ việc bảo vệ Đường Tăng cơ bản là không thể, nhưng tính tình khá thẳng thắn và nóng nảy.

Tôn Ngộ Không mà đại nhân nhận ra chính là vị từng đại náo Thiên Cung năm xưa." Hắc Hồ Tinh nói xong, sắc mặt Bạch Cốt Tinh có chút ngưng trọng. "A, quả nhiên có bản lĩnh, ba tên đồ đệ thì hai tên trước đây làm việc trên trời, một tên cư nhiên là kẻ đại náo Thiên Cung năm đó, thú vị đấy." "Đại nhân, ngài hãy cẩn thận hành sự, ba tên đó xét về thực lực đều không phải quả hồng mềm đâu." Hắc Hồ Tinh thấy Bạch Cốt Tinh nghe xong lời mình không những không tỏ ra

sợ hãi mà hứng thú càng cao hơn, nên lo lắng nhắc nhở thêm một câu. "Được rồi, ta tự có chừng mực, cứ yên tâm canh giữ động, ta đi xem thử lão hòa thượng kia." Chưa đợi Hắc Hồ Tinh kịp lên tiếng, Bạch Cốt Tinh đã rời khỏi sơn động.

Lúc này thầy trò Đường Tăng đang ngồi xuống nghỉ ngơi.

Kể từ khi qua cầu, cảm giác bị người giám sát của Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh càng ngày càng mạnh, thực ra Tôn Ngộ Không cũng có cảm giác đó nhưng không thể biểu hiện ra ngoài.

Hắn phải làm ra vẻ "quá căng thẳng" khi Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh phản ứng.

Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh đều rất tin tưởng Tôn Ngộ Không, sau khi bị hắn phủ nhận vài lần cũng không nhắc lại chuyện này nữa.

Vì Trư Bát Giới đã từ bỏ ý định về chuyện đó nên sự chú ý lại quay về việc cái bụng đói. "Hầu ca, yêm lão Trư bụng thực sự đói không chịu nổi rồi, ta không giống huynh có thể mấy ngày không ăn cơm mà không thấy đói, huống chi ta không ăn thì Sư phụ cũng phải ăn, Sa sư đệ cũng phải ăn mà!" Trư Bát Giới lần này không còn một mực nhấn mạnh mình đói thế nào, mà chuyển ánh mắt lên người Đường Tăng và Sa Ngộ Tịnh. "Ngộ Không, vi sư cũng thấy hơi đói rồi." Lúc này Đường Tăng cũng lên tiếng, tuy luôn ngồi trên Bạch Long Mã không tiêu hao thể lực, nhưng dù sao cách lần ăn cơm trước cũng đã lâu, thấy đói cũng là chuyện bình thường. "Hầu ca, xem kìa, Sư phụ đều nói đói rồi, lần này ta không phải vì bản thân mình đâu nhé, ta là vì Sư phụ đó, lão nhân gia không thể để bị đói được." Nghe lời Đường Tăng, trên mặt Trư Bát Giới lập tức lộ ra nụ cười đắc ý, y biết rõ Sư phụ đói thì mới dám đòi hỏi.

Trước đó ở Ngũ Trang quán y đã chú ý Sư phụ chưa ăn gì, cộng thêm đi đoạn đường dài như vậy, không đói mới là lạ.

Tôn Ngộ Không nghe lời Trư Bát Giới nhưng không phản ứng gì, chút tâm tư nhỏ mọn đó của y hắn nhìn thấu ngay.

Thấy Tôn Ngộ Không không nói lời nào, Trư Bát Giới lại than đói, Sa Ngộ Tịnh đành phải hạ hành lý xuống, sau đó bắt đầu tìm xem có gì ăn không.

Trư Bát Giới thấy vậy vội vàng lao tới giúp đỡ, thậm chí còn lục lại hành lý mà Sa Ngộ Tịnh vừa lục qua thêm một lần nữa, dáng vẻ đó như thể sợ Sa Ngộ Tịnh tìm không kỹ mà bỏ sót thức ăn.

Đường Tăng và Tôn Ngộ Không thấy hai người tích cực tìm kiếm như vậy cũng không quấy rầy, đứng bên cạnh quan sát.

Hành lý không nhiều nên chẳng mấy chốc đã lục xong, kết quả là chẳng tìm thấy gì để ăn.

Thấy vậy, Trư Bát Giới chuyển ánh mắt sang Đường Tăng, bị Trư Bát Giới nhìn khiến Đường Tăng thấy hơi không thoải mái, bèn nhìn sang Tôn Ngộ Không cất lời: "Ngộ Không, đi hóa trai đi." Lời vừa dứt, Trư Bát Giới vui mừng khôn xiết, đang định phụ họa thì Tôn Ngộ Không vốn luôn nghe lời Sư phụ bỗng nhiên nói một câu: "Sư phụ, không phải đồ nhi không đi hóa trai, nhưng nhìn xem nơi hoang sơn dã lĩnh này làm gì có người ở mà đồ nhi biết đi đâu hóa trai đây." Trư Bát Giới nghe vậy cuống quýt nhìn sang Đường Tăng, quả nhiên sắc mặt Đường Tăng đã dao động, xem chừng đã tin lời Tôn Ngộ Không mà từ bỏ ý định bảo hắn đi hóa trai.

Thấy thế Trư Bát Giới nói thẳng: "Hầu ca, đừng có thoái thác nữa, bản lĩnh của huynh ai mà không biết?

Nhún một cái cân đẩu vân là mười vạn tám nghìn dặm, còn sợ hoang sơn dã lĩnh sao?

Sư phụ đã dặn thì huynh cứ đi làm đi." Lời của Trư Bát Giới

khiến sắc mặt Tôn Ngộ Không thay đổi, hắn xách Trư Bát Giới lôi ra một góc.

Trư Bát Giới thấy vậy tưởng Tôn Ngộ Không định đánh mình nên sống chết không chịu đi theo, Tôn Ngộ Không tự nhiên không để y toại nguyện, trực tiếp kéo y ra một bên, không màng đến phản ứng của Trư Bát Giới mà lên tiếng: "Ta không rảnh mà đánh ngươi, nơi này có chút cổ quái, trước đó ta cũng đã nói cảm thấy có người rình rập, ta sợ nơi này có yêu quái." Tôn Ngộ Không nghiêm túc nói với Trư Bát Giới, nhưng y căn bản chẳng thèm để tâm, hiện tại đầu óc y chỉ toàn là việc ăn cơm. "Hầu ca, không muốn đi hóa trai thì cũng không cần bịa ra cái lý do đó chứ?

Quá tệ rồi, dù có yêu quái đi chăng nữa thì không phải còn có ta và Sa sư đệ sao?

Huynh còn gì mà không yên tâm?" Trư Bát Giới không nghe lời khuyên của Tôn Ngộ Không, một lòng muốn bắt hắn đi hóa trai, nên cố ý nói thật to để Đường Tăng nghe thấy.

Tôn Ngộ Không tự nhiên biết Trư Bát Giới làm vậy vì mục đích gì, nhưng khổ nỗi Đường Tăng lại đứng về phía Trư Bát Giới nên hắn cũng không thể phát tác. "Ngộ Không, tại sao con lại không chịu đi hóa trai?" Quả nhiên sau khi Trư Bát Giới nói xong, Đường Tăng liền lên tiếng hỏi Tôn Ngộ Không.

Chương 326

Trư Bát Giới với vẻ mặt đắc thắng nhìn Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không cũng không thèm chấp, đi thẳng về phía Đường Tăng.

Hắn nhìn cái tên Trư Bát Giới bùn nhão không trát nổi tường này, thầm nghĩ nếu thực sự xảy ra chuyện, việc đầu tiên hắn làm là cho y một trận. "Sư phụ, không phải đồ nhi không đi, mà đồ nhi thực sự lo lắng nơi này có yêu quái.

Nếu đồ nhi đi thật thì an nguy của Sư phụ tính sao?" "Chẳng phải còn có Bát Giới và Ngộ Tịnh đó ư?

Cứ yên tâm đi đi, chút thời gian ngắn ngủi đó vi sư sẽ không sao đâu." Tôn Ngộ Không nghe vậy nhìn Đường Tăng, rồi lại nhìn Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh đứng bên cạnh, do dự một hồi rồi mới cất lời đồng ý: "Được rồi, vậy yêm lão Tôn đi thám thính một phen." Nghe lời hắn, Đường Tăng và Trư Bát Giới đều mừng rỡ, đều tưởng Tôn Ngộ Không sẽ không đồng ý hoặc ít nhất cũng phải do dự lâu hơn.

Tôn Ngộ Không nhìn vẻ mặt kinh ngạc của họ, xoay người bay vút lên không trung.

Tôn Ngộ Không quan sát toàn bộ tình hình quanh quất, phát hiện nơi này quả thực là "hoang sơn dã lĩnh", tìm nửa ngày trời mới thấy ở phía núi Nam có một vùng đỏ rực.

Hắn nhìn kỹ về hướng đó thì phát hiện ra một rừng trái cây. "Hầu ca, ở đó lơ lửng nửa ngày trời mà vẫn chưa tìm được gì ăn sao!

Đừng có qua loa với ta mà nhìn đại khái nhé, nhìn kỹ thêm chút nữa đi!" Trư Bát Giới thấy Tôn Ngộ Không đứng trên trời nửa ngày mà không có hành động gì, bắt đầu lo lắng hắn chỉ hứa suông lúc đi

tìm thì làm cho có chuyện.

Tôn Ngộ Không ở trên cao nghe thấy lời Trư Bát Giới nhưng không thèm đáp lại, thậm chí một chút phản ứng cũng không cho.

Trư Bát Giới thấy dáng vẻ đó của Tôn Ngộ Không tưởng hắn không nghe thấy, lại hét lên một tiếng to hơn nhiều so với trước. "Ngốc tử, câm miệng đi, ồn chết đi được." Tôn Ngộ Không nghe lời Trư Bát Giới thấy có chút phiền phức, giờ hắn biết nếu không trả lời thì y có thể cứ thế mà hét mãi, lần sau lại to hơn lần trước mà chẳng biết mệt.

Trư Bát Giới nghe Tôn Ngộ Không nói xong lập tức ngậm miệng, sợ chọc giận hắn thì hắn sẽ không tìm thức ăn tử tế nữa.

Không có Trư Bát Giới la hét, Tôn Ngộ Không thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, vừa định sang núi Nam hái quả thì thấy một luồng bạch vụ. "Yêu quái!" Tôn Ngộ Không vừa dứt lời, Sa Ngộ Tịnh và Trư Bát Giới tức khắc tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu, hai người vây quanh Đường Tăng bảo vệ vô cùng chặt chẽ.

Đợi một lát cũng không thấy yêu quái đâu, Đường Tăng nhìn Tôn Ngộ Không hỏi: "Hầu ca, yêu quái ở đâu?

Ta chẳng thấy gì cả?" Tôn Ngộ Không nghe vậy nhíu mày, thấy Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh đang ngơ ngác nhìn mình, đành phải nói qua loa: "Chắc là yêu quái đi ngang qua thôi." Bọn Trư Bát Giới nghe Tôn Ngộ Không nói xong mới thả lỏng đôi chút, sau đó bắt đầu oán trách hắn. "Hầu ca, lần sau huynh có thể nhìn chuẩn rồi hãy nói được không?

Làm ta và Sa sư đệ căng thẳng muốn chết, kết quả lại là một câu nhẹ tênh 'đi ngang qua'." Tôn Ngộ Không nghe vậy liền dồn ánh mắt về phía Trư Bát Giới, cái nhìn chằm chằm ấy khiến Trư Bát Giới không tự chủ được mà thấy chột dạ.

Tôn Ngộ Không thấy phản ứng đó của Trư Bát Giới cũng chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Luồng sương trắng lúc nãy hắn nhìn không lầm, cũng không phải là yêu quái đi ngang qua, tên yêu quái đó chắc chắn đang ở khu vực này.

Biết có yêu quái quanh đây nên không thể một mình rời đi, hắn đành tạm bỏ ý định đi hái quả mà bay ngược về hướng cũ.

Trư Bát Giới thấy Tôn Ngộ Không quay lại liền không giữ được bình tĩnh, nhất thời quên bẵng cả chuyện vừa bị hắn nhìn cho chột dạ. "Ơ, Hầu ca quay lại rồi?

Xem xem đằng đó có gì ăn không?

Ơ, Hầu ca trả lời ta đi chứ!

Bị ta nói trúng rồi à?" Tôn Ngộ Không đáp xuống đất, Trư Bát Giới cứ bám theo sau lưng, nhưng mặc cho y nói bao nhiêu, Tôn Ngộ Không cũng chẳng mảy may để ý. "Sư phụ, con không yên tâm, ngộ nhỡ yêu quái tới tìm phiền phức thì sao?

Sa sư đệ và tên ngốc này chưa chắc đã đánh lại được.

Con sẽ vẽ cho Sư phụ một vòng bảo vệ, chỉ cần Sư phụ không bước ra ngoài thì không ai có thể làm hại người.

Sa sư đệ, Bát Giới cũng vào đi, khi vào trong vòng tự khắc sẽ to ra, vào rồi thì tuyệt đối đừng bước ra ngoài." Tôn Ngộ Không đi tới bên cạnh Đường Tăng, tùy tiện nhặt một cành cây rồi bắt đầu vẽ một vòng tròn dưới đất quanh Đường Tăng.

Những nơi cành cây Tôn Ngộ Không vạch qua đều phát ra ánh sáng vàng kim, cho đến khi vòng tròn hoàn thành ánh sáng mới biến mất.

Nhìn thấy cảnh này, Đường Tăng biết Tôn Ngộ Không làm vậy vì tốt cho mình nên cũng gật đầu đồng ý.

Sa Ngộ Tịnh thấy vậy cũng không có phản ứng gì lớn, dù sao mọi người cũng là vì muốn bảo vệ Sư phụ.

Chương 327

Nhưng Trư Bát Giới không nghĩ thoáng như Sa Ngộ Tịnh, nghe xong những lời đó liền bắt đầu cự cãi với Tôn Ngộ Không. "Lời này ta không thích nghe đâu nhé, huynh đang nghi ngờ năng lực của ta và Sa sư đệ sao?

Nhìn hai chúng ta giống hạng người đến cả yêu quái cũng không đánh nổi sao!

Ta thấy huynh đang đố kỵ thì có, hơn nữa cái vòng này rốt cuộc là bảo vệ Sư phụ hay là giam lỏng Sư phụ thì chưa biết chừng!" Trư Bát Giới vừa nói vừa chuẩn bị tư thế tranh cãi một trận với Tôn Ngộ Không, nhưng phản hồi nhận được lại là hai chữ lạnh lùng: "Câm miệng." Thực ra khi nghe những lời sau cùng của Trư Bát Giới, Tôn Ngộ Không vô cùng tức giận, nhưng hiện tại hắn không rảnh mà đôi co với tên ngốc này, hắn phải đi xem xét tình hình.

Khi Tôn Ngộ Không rời khỏi nhóm người, Bạch Cốt Tinh cũng đã quay trở về sơn động của mình.

Trở về động, ả bắt đầu tính kế đối phó với nhóm Tôn Ngộ Không.

Lúc nãy đi xem xét ả cũng biết nhóm này quả thực không dễ đối phó, Bạch Cốt Tinh nghĩ mãi cũng chẳng ra kế hay nên bèn phiền não nhìn quanh, đúng lúc này ả nhìn thấy xác của tiểu cô nương bị ả hấp thụ tinh khí lúc trước.

Bạch Cốt Tinh chợt mỉm cười, sau đó thi pháp biến thành dáng vẻ của chính tiểu cô nương đó.

Bạch Cốt Tinh nhìn dáng vẻ hiện tại của mình hài lòng gật đầu, sau đó bước ra khỏi sơn động một lần nữa đi về hướng nhóm Đường Tăng, rồi bắt đầu bí mật quan sát.

Trư Bát Giới tuy hay càm ràm nhưng lúc cần nghiêm túc cũng rất nghiêm túc, Tôn Ngộ Không đi vắng, y là Nhị sư huynh tự nhiên phải bảo vệ an nguy cho Đường Tăng và Sa Ngộ Tịnh.

Nhưng giờ đã có vòng bảo vệ Tôn Ngộ Không để lại nên cũng chẳng cần làm gì, chỉ cần ngoan ngoãn ở trong vòng, đảm bảo Sa Ngộ Tịnh và Đường Tăng không bước ra ngoài là được.

Sau khi tiễn Tôn Ngộ Không đi, Sa Ngộ Tịnh và Trư Bát Giới thu dọn hành lý, sau đó cùng hành lý bước vào vòng bảo vệ mà Tôn Ngộ Không đã vẽ. "Đói quá đi mất, Hầu ca vẫn chưa về sao?

Chẳng lẽ gặp phải vấn đề nan giải rồi?

Không thể nào, chuyện gì mà có thể làm khó được Hầu ca chứ.

Sa sư đệ, bao giờ thì Hầu ca mới về?

Không lẽ định để yêm lão Trư chết đói ở đây rồi mới về sao?" Tôn Ngộ Không mới đi được một lát, Trư Bát Giới đã bắt đầu than vãn, câu nói đó vừa vặn lọt vào tai Bạch Cốt Tinh đang nấp trong bụi rậm không xa. "Đói rồi sao?

Vậy thì việc này dễ giải quyết hơn nhiều.

A." Ba người nhắm mắt nghỉ ngơi chờ Tôn Ngộ Không quay lại, Bạch Cốt Tinh từng bước từng bước tiến về phía Đường Tăng, biểu cảm dữ tợn.

Khi tiến lại gần, ả mới nhìn thấy vòng bảo vệ mà Tôn Ngộ Không đã vẽ.

Hiện giờ cái vòng đó trông chẳng khác gì một vòng tròn bình thường nên Bạch Cốt Tinh không để ý, nhưng khi ả vừa chạm vào vòng bảo vệ thì liền bị bỏng!

Bạch Cốt Tinh không ngờ một vòng bảo vệ lại có sức sát thương

lớn đến thế.

Sau khi bị bỏng, ả vội vàng bay sang một bên để tránh bị nhóm Đường Tăng phát hiện.

Đường Tăng, Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh cả ba đều trợn tròn mắt nhìn cảnh tượng này, cứ ngỡ Bạch Cốt Tinh bị dáng vẻ của Trư Bát Giới dọa cho giật mình, dù sao trước đây cũng không phải chưa từng xảy ra chuyện như vậy.

Sau khi bay sang một bên, Bạch Cốt Tinh ôm lấy vết thương, đồng thời theo bản năng liếc nhìn về phía đó một cái, sau khi phản ứng lại liền dời tầm mắt đi không nhìn về hướng đó nữa.

Hành động này càng củng cố thêm suy đoán của bọn họ, cho rằng vị cô nương trước mắt vì nhìn thấy diện mạo của Trư Bát Giới nên mới có phản ứng như vậy. "Cô nương, không cần sợ hãi, ta không phải người xấu cũng không phải yêu quái, sẽ không làm hại cô đâu." Đường Tăng đứng dậy bắt đầu an ủi Bạch Cốt Tinh, sau đó Sa Ngộ Tịnh và Trư Bát Giới cũng lên tiếng giải thích và an ủi theo.

Bạch Cốt Tinh nghe vậy có chút ngạc nhiên, vốn chẳng biết Đường Tăng đang nói gì.

Sự đã đến nước này, Bạch Cốt Tinh tương kế tựu kế, làm ra vẻ sợ hãi, đợi vết thương dịu đi đôi chút mới bắt đầu hành lễ với nhóm Đường Tăng.

Khi hành lễ, Bạch Cốt Tinh cố ý làm động tác hơi mạnh một chút, khiến cho một chiếc màn thầu "vô tình" rơi ra ngoài.

Trư Bát Giới nhìn thấy màn thầu thì mắt sáng rực lên, ánh mắt đó Bạch Cốt Tinh có muốn ngó lơ cũng không được. "Tiểu... tiểu sư phó, cái màn thầu này tặng cho ngài ăn nhé." Bạch Cốt Tinh ra vẻ rụt rè đưa màn thầu đến trước mặt Trư Bát Giới, thấy vậy Sa Ngộ Tịnh liền

vội vàng ngăn cản. "Không được, Nhị sư huynh, màn thầu này không thể ăn." Sa Ngộ Tịnh vừa nói xong, chưa đợi Trư Bát Giới kịp lên tiếng thì giọng Đường Tăng đã vang lên: "Cô nương, ta và cô vốn không quen biết, lúc nãy làm cô sợ hãi đã là không đúng, sao có thể mặt dày nhận đồ của cô được.

Chương 328

Thật là bất tiện, hoang sơn dã lĩnh thế này cô nương ở một mình không an toàn đâu, hãy mau trở về đi." Đường Tăng ung dung nói xong những lời này rồi kéo bàn tay đang định chìa ra nhận màn thầu của Trư Bát Giới lại.

Sư phụ đã lên tiếng, Trư Bát Giới tự nhiên không dám nói nhiều, càng không dám nhận cái màn thầu kia.

Bạch Cốt Tinh nghe vậy cũng không vội bắt họ nhận ngay, ả thu màn thầu lại rồi bắt đầu từ tốn chỉnh sửa lại quần áo vừa bị làm xộc xệch.

Sa Ngộ Tịnh nhìn Bạch Cốt Tinh, cảm thấy có gì đó không ổn nhưng nhìn mãi cũng không nhìn ra điểm bất thường ở đâu.

Y nhìn Bạch Cốt Tinh một hồi rồi lại chuyển ánh mắt sang Trư Bát Giới, lúc này mắt Trư Bát Giới vẫn đang nhìn chằm chằm vào Bạch Cốt Tinh.

Chính xác là ánh mắt y đang dán chặt vào mấy cái màn thầu trên người Bạch Cốt Tinh, thấy vậy Sa Ngộ Tịnh đành từ bỏ ý định nói chuyện với Trư Bát Giới.

Tôn Ngộ Không không có ở đây, Trư Bát Giới lại không đáng tin cậy, lúc này Sa Ngộ Tịnh thấy hơi hoang mang, đúng lúc này Đường Tăng lại lên tiếng lần nữa. "Bát Giới, đừng quên lời Ngộ Không đã dặn trước đó, tuyệt đối không được bước ra khỏi vòng bảo vệ này.

Vị cô nương này lai lịch bất minh, lúc nãy cũng đã làm người ta sợ hãi, ta chưa lên tiếng bồi lễ xin lỗi đã là thất lễ rồi, không thể nhận thêm đồ của người khác nữa." Đường Tăng cố ý hạ thấp giọng chỉ đủ cho ba người nghe thấy, Trư Bát Giới nghe xong cũng chỉ đành thu hồi

ánh mắt.

Lúc này Sa Ngộ Tịnh nhìn sang Đường Tăng: "Sư phụ, con cứ thấy vị cô nương này có chút cổ quái, hoang sơn dã lĩnh thế này sao lại có một cô nương xuất hiện ở đây?" Sa Ngộ Tịnh nhích lại gần một chút rồi nói ra suy nghĩ của mình, Đường Tăng gật đầu với y rồi quay sang nhìn Bạch Cốt Tinh.

Thực ra sự nghi ngờ của Sa Ngộ Tịnh cũng là nỗi lòng của Đường Tăng, chỉ là lão cảm thấy vừa làm người ta sợ xong đã hỏi mấy câu đó thì không thích hợp nên mới không hỏi nhiều, giờ Sa Ngộ Tịnh đã nêu ra thì lão hỏi thẳng luôn vậy. "Bần tăng mạo muội hỏi một câu, dám hỏi cô nương tại sao lại đơn thân độc mã ở nơi này?

Hoang sơn dã lĩnh chẳng phải nơi vui thú gì, nghe nói thường có yêu quái xuất hiện, đối với nữ tử mà nói thì quả thực đáng sợ, cô nương không sợ sao?" Giọng điệu Đường Tăng mang theo chút chất vấn, điều này khiến Trư Bát Giới có chút kinh ngạc, bởi lẽ Sư phụ vốn là người hiền lành, không dễ dàng dùng giọng điệu này với người khác.

Trư Bát Giới nhìn Đường Tăng, dáng vẻ như muốn hỏi 'Sư phụ làm sao vậy?', nhưng Đường Tăng chẳng thèm để ý đến y, vẫn mỉm cười nhìn Bạch Cốt Tinh.

Bạch Cốt Tinh nghe lời Đường Tăng cũng không nổi giận, trái lại dùng giọng điệu bình thường trả lời câu hỏi. "Dạ, tiểu nữ tử là đi đưa cơm cho trượng phu, đoạn đường này đi quen rồi nên tự nhiên không thấy sợ.

Còn về lũ yêu quái kia, thực không giấu gì các vị, tiểu nữ đi đường lâu như vậy rồi mà chưa từng gặp con yêu quái nào cả.

Lúc mới đầu đi đưa cơm cho phu quân quả thực có sợ, lúc đó còn phải kéo người đi cùng, giờ đi nhiều rồi thì không cần nữa." Khi Bạch

Cốt Tinh nói chuyện, giọng điệu và sắc mặt đều rất bình thường, nhưng không hiểu sao Sa Ngộ Tịnh vẫn cảm thấy người phụ nữ này không đúng. "Ba vị đạo trưởng chắc đói rồi phải không?

Ta có cơm đây, mời các vị dùng." ".....E là có chút không tiện." Sau lời mời của Bạch Cốt Tinh, Đường Tăng liền phủ quyết, lúc này trên mặt lão đầy vẻ đề phòng.

Bạch Cốt Tinh thấy vậy sững người một lát rồi mỉm cười giải thích.

Điều này khiến Đường Tăng cảm thấy vị cô nương trước mắt nhiệt tình quá mức, thậm chí có chút cố chấp như thể muốn ép lão phải ăn chỗ cơm đó vậy. "Hảo ý của cô nương bần tăng xin nhận, nhưng cơm thì không cần đâu, đại đồ đệ của ta đã đi hái quả rồi, chắc sắp về tới nơi." Trong lúc Đường Tăng đang từ chối Bạch Cốt Tinh, ở một diễn biến khác, Tôn Ngộ Không đang hái đào, hắn hái một quả ăn thử thấy cũng được.

Hắn vốn thích ăn đào lý, mà vị đào này lại không tệ, bên kia đã có vòng bảo vệ thiết lập sẵn nên hoàn toàn không cần lo lắng, giờ đây không còn vướng bận lại thêm lâu rồi chưa được ăn đào nên hắn tự nhiên thả cửa mà ăn.

Tôn Ngộ Không ăn một lúc rồi bắt đầu hái đào mang về cho mọi người, chẳng mấy chốc đã hái xong, thu dọn xong xuôi hắn bắt đầu quay trở về theo đường cũ.

Ở một phía khác, Bạch Cốt Tinh bị từ chối nhưng không hề nản lòng, thấy Đường Tăng kiên quyết như vậy thì chỉ có thể chuyển đổi mục tiêu.

Sau khi nghe xong những lời đó, ả bắt đầu thu dọn đống thức ăn vừa lấy ra, lúc thu dọn còn đặc biệt quơ quơ cái màn thầu trước mặt Trư Bát Giới, nhìn y đến mức mắt đứng tròng.

Bạch Cốt Tinh thấy phản ứng đó của Trư Bát Giới liền mỉm cười rồi lên tiếng: "Nếu các vị đạo trưởng đã có đồ ăn, vậy tiểu nữ không dám múa rìu qua mắt thợ nữa.

Tiểu nữ thu dọn xong sẽ rời đi ngay, không làm phiền các vị đạo trưởng nữa." Ả vừa nói vừa bày hết thức ăn ra, sau đó lại lấy ra một cái hộp cơm, từng thứ từng thứ một cho thức ăn vào, tốc độ rất chậm.

Sa Ngộ Tịnh cứ cảm thấy Bạch Cốt Tinh đang nhìn phản ứng của Trư Bát Giới rồi cười thầm.

Nụ cười đó thoáng qua nhanh đến mức Sa Ngộ Tịnh cứ ngỡ là ảo giác, nhưng y càng nhìn càng thấy không ổn, cảm giác đó giống như Bạch Cốt Tinh đang dụ dỗ Trư Bát Giới vậy.

Trư Bát Giới nhìn Bạch Cốt Tinh thu dọn, rõ ràng thức ăn ở ngay trước mắt mà chỉ có thể giương mắt nhìn chứ không được ăn, đây có lẽ là hình phạt lớn nhất đối với y.

Bạch Cốt Tinh làm vậy cho Trư Bát Giới xem nên tự nhiên biết rõ phản ứng của y, bèn dùng giọng điệu ướm hỏi cất lời: "Vị đạo trưởng này?

Hay là ngài nhận lấy cái màn thầu đi, ta thấy ngài cũng đang đói lắm rồi." Trư Bát Giới chờ đợi nãy giờ chính là câu nói này của Bạch Cốt Tinh, nghe xong liền lập tức đồng ý, đang định đưa tay ra nhận thì bị Đường Tăng ngăn lại. "Bát Giới, vi sư bình thường dạy con thế nào?

Chương 329

Hiện giờ có đói đến đâu cũng phải nhịn, Ngộ Không đã đi tìm thức ăn rồi, sắp về tới nơi rồi." Nói đoạn Đường Tăng kéo bàn tay đang chìa ra của Trư Bát Giới lại.

Trư Bát Giới nghe vậy trong lòng thấy không phục, lên tiếng phản bác: "Sư phụ, Hầu ca không biết bao giờ mới về đâu, đồ nhi thực sự đói rồi, người ta cô nương có lòng tốt cho chúng ta ăn, chúng ta không thể đối xử với người ta như vậy được, thế chẳng phải là phụ lòng nhiệt tình của người ta sao." Nghe lời Trư Bát Giới, Đường Tăng có chút hận sắt không thành kim, cái tên Trư Bát Giới này cả đời chắc chỉ chết vì miếng ăn. "Vậy cơm của phu quân người ta mà con cũng nỡ ăn sao!

Ngộ Không đi tìm rồi, với tốc độ của hắn thì sắp về rồi." Nói đến mức này, Trư Bát Giới tự nhiên không thể nói gì thêm, chỉ là bảo y từ bỏ thức ăn trước mặt thì quả thực rất khó, nhưng nghĩ đến việc ăn cơm của chồng người ta thì cũng thấy có chút không ổn.

Trư Bát Giới cứ đấu tranh tư tưởng như vậy nên vẫn chưa ăn cái màn thầu Bạch Cốt Tinh đưa.

Bạch Cốt Tinh thấy cảnh đó, nụ cười trên mặt dần biến thành vẻ nghiêm nghị, cái tên Đường Tăng này quả là vật cản đường.

Trước đây ả cứ ngỡ Đường Tăng chỉ là một tên hòa thượng nhỏ không biết pháp thuật, một lòng chỉ biết đi Tây Thiên nên chắc sẽ dễ lừa, không ngờ lão lại cẩn thận đến thế, không những không mắc bẫy mà còn lôi kéo người khác.

Trong lòng Bạch Cốt Tinh đã chửi rủa Đường Tăng cả trăm lần, nhưng ngoài mặt vẫn phải làm ra vẻ không có chuyện gì. "Mấy vị sư

phó nói cũng đúng, là tiểu nữ chuẩn bị cho phu quân nên không dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt các vị đạo trưởng.

Lúc nãy tiểu nữ gặp các vị đạo trưởng có chút thất lễ, hay là các vị đạo trưởng theo tiểu nữ về nhà ngồi chơi một lát?

Cha mẹ tiểu nữ nhất định sẽ làm cơm chay hậu đãi các vị." Lời Bạch Cốt Tinh vừa dứt, Trư Bát Giới bắt đầu dao động.

Trước đó vì người ta định đem cơm cho chồng nên y mới đấu tranh không ăn, giờ theo Trư Bát Giới thấy người ta đã mời mọc như thế mà còn từ chối thì hơi quá đáng.

Người ta nhiệt tình mời mọc hết lần này đến lần khác mà cứ từ chối mãi, lúc nãy nhìn thấy Bạch Cốt Tinh vì nhìn thấy diện mạo của mình mà sợ hãi lùi lại, trong lòng y quả thực thấy không thoải mái.

Vừa rồi đã mạo phạm người ta, giờ người ta mời mà còn từ chối nữa thì chẳng có lý do gì, hơn nữa cơm chay đối với Trư Bát Giới có sức cám dỗ cực lớn.

Bạch Cốt Tinh nói xong, Trư Bát Giới định bước ra ngoài tìm ả, thấy cảnh tượng đó Sa Ngộ Tịnh vốn vẫn luôn quan sát liền lập tức chắn trước mặt Trư Bát Giới, ngăn cản lối đi của y. "Nhị sư huynh, Sư phụ đã khuyên thế rồi mà huynh vẫn không nghe sao?

Đại sư huynh lúc đi đã dặn không được rời khỏi vòng bảo vệ này, ngộ nhỡ gặp yêu quái thì tính sao?" Vì có Bạch Cốt Tinh ở đó nên không tiện nói to, Sa Ngộ Tịnh cố gắng hạ thấp giọng nói với Trư Bát Giới, nhưng tiếc là Trư Bát Giới căn bản chẳng nghe lọt tai, trực tiếp lớn tiếng phản bác Sa Ngộ Tịnh: "Sư phụ nói không được ăn cơm của chồng người ta, giờ người ta mời ta về nhà ăn cơm, lúc nãy ta đã mạo phạm người ta rồi, giờ ta đi thì liên quan gì đến ngươi?

Hơn nữa Hầu ca nói sợ có yêu quái, ngươi nhìn xem nơi này đào

đâu ra yêu quái?

Lúc nãy cũng nghe cô nương nói rồi, người ta đi đường lâu như vậy cũng không gặp yêu quái thì chúng ta sợ cái gì?" Sa Ngộ Tịnh nghe xong liền cúi đầu không nói gì nữa, Trư Bát Giới thấy vậy vừa định đẩy Sa Ngộ Tịnh ra để đi thì Sa Ngộ Tịnh lại ngẩng đầu lên, một lần nữa chắn trước mặt y. "Không được, Nhị sư huynh chúng ta đợi Đại sư huynh về rồi hãy tính, muốn đi cũng phải đợi Đại sư huynh về đã chứ?

Nếu huynh đi bây giờ, lát nữa Đại sư huynh về không thấy huynh đâu thì tính sao, chẳng phải sẽ lạc mất nhau ư!" Sa Ngộ Tịnh vừa nói vừa đẩy Trư Bát Giới về chỗ cũ, dù sao cũng là sư đệ của y, nếu y không thuận thế lùi lại thì Sa Ngộ Tịnh có lẽ đã bị thương.

Trở lại chỗ cũ, Trư Bát Giới lại tiếp tục phản bác: "Sa sư đệ, Hầu ca có bản lĩnh thế nào chẳng lẽ ngươi không biết, còn sợ huynh ấy tìm không thấy chúng ta sao?

Đúng là lo hão, tránh ra đi, cô nương người ta đang đợi ta kìa." Nói đoạn Trư Bát Giới đẩy Sa Ngộ Tịnh sang một bên, đúng lúc này Đường Tăng lên tiếng: "Ngộ Tịnh nói đúng đó, Bát Giới đừng đi nữa, muốn đi cũng phải đợi Ngộ Không về, Ngộ Không có bản lĩnh lớn đến đâu thì ta cũng phải đợi hắn về rồi mới đi được." Đường Tăng trước đó không can thiệp vào chuyện này, cứ ngỡ Bát Giới chỉ để ý chuyện người ta đưa cơm cho chồng, không ngờ y vẫn cứ khăng khăng đòi đi nên lão mới lên tiếng ngăn cản.

Tình huống hiện tại Bạch Cốt Tinh đều thu vào tầm mắt, tuy ba thầy trò nói chuyện có ý không cho ả nghe thấy, nhưng từng lời một đều lọt hết vào tai ả.

Bạch Cốt Tinh biết tình hình này không thể đưa bọn họ đi theo kế hoạch ban đầu được nữa, nếu đã vậy thì ả đành phải sử dụng biện

pháp bạo lực.

Bạch Cốt Tinh nói với ba người vài câu đại loại như xin lỗi vì đã làm phiền rồi bước đi, khi đi ngang sau lưng họ ả chuẩn bị đánh lén.

Cảnh tượng này vừa vặn bị Tôn Ngộ Không vừa về tới nhìn thấy, hắn khinh bỉ nói: "Định đánh lén sao?

Về luyện thêm vài trăm năm nữa đi." Nói đoạn hắn bay xuống ngăn cản Bạch Cốt Tinh.

Tôn Ngộ Không bay thẳng về phía Bạch Cốt Tinh với đầy sát khí, Bạch Cốt Tinh dù sao cũng là yêu quái tu luyện nhiều năm nên tự nhiên cảm nhận được luồng sát khí đang nhắm vào mình.

Thế là ả liền dừng ngay hành động trong tay lại, nhìn về hướng luồng sát khí phát ra, vừa vặn thấy Tôn Ngộ Không đang trực diện bay tới.

Bạch Cốt Tinh có chút kinh ngạc, Tôn Ngộ Không về rồi sao?

Không phải đi tìm thức ăn à?

Tốc độ nhanh như vậy quả nhiên hành động hiệu suất cao, nhưng cũng chính vì hắn hành động hiệu suất cao nên đã cản trở hành động của ả.

Tuy rằng Bạch Cốt Tinh biết uy danh của Tôn Ngộ Không, biết cái danh Tề Thiên Đại Thánh không phải hư truyền, nhưng khi thấy hắn đang mang sát khí bay tới, ả vẫn chọn cách trực diện nghênh chiến!

Khi nhìn thấy Tôn Ngộ Không, Bạch Cốt Tinh bay về phía hắn, cả hai đều lao tới với tốc độ cực nhanh, sắp va vào nhau!

Chương 330

Bạch Cốt Tinh cứ ngỡ với thực lực của mình, đối mặt với Tôn Ngộ Không chắc cũng có sức chống trả, ít nhất cũng đỡ được hai ba chiêu, nhưng không ngờ đến một chiêu của hắn ả cũng không tránh nổi.

Bạch Cốt Tinh xưng bá ở vùng này đã quá lâu nên hoàn toàn đánh giá thấp thực lực của Tôn Ngộ Không, tuy biết hắn là Tề Thiên Đại Thánh, biết năm đó hắn đại náo Thiên Cung khiến người của Thiên đình cũng không làm gì được, nhưng ả vẫn chọn cách đối đầu trực diện chứ không lẩn tránh.

Vào khoảnh khắc va chạm đó, Bạch Cốt Tinh hứng trọn cú đánh bạo kích của Tôn Ngộ Không, thực lực của hai người quá chênh lệch, đối kháng trực diện hoàn toàn là Tôn Ngộ Không nghiền ép Bạch Cốt Tinh, không hề có chút hồi hộp nào.

Bạch Cốt Tinh không chịu nổi đòn tấn công của Tôn Ngộ Không, cả người bắt đầu rơi xuống, sau đó từ trên cao ngã văng xuống đất.

Tiếng ngã của Bạch Cốt Tinh quá lớn thu hút sự chú ý của nhóm Đường Tăng, ba người nghe thấy tiếng động lập tức quay đầu về phía phát ra âm thanh.

Tuy nhiên, thứ họ nhìn thấy không phải xác của Bạch Cốt Tinh nằm im dưới đất, sau khi ngã xuống ả vẫn còn một hơi tàn, trong lúc đối kháng lúc nãy ả cảm nhận được Tôn Ngộ Không đang có chút tức giận.

Trong tình huống này ả phải lập tức rời khỏi đây, nếu không để Tôn Ngộ Không truy sát thì kết cục ra sao có thể biết được.

Nếu bị Tôn Ngộ Không bắt được thì đừng nói đến việc tu luyện

pháp thuật bao nhiêu năm nay, ngay cả cơ hội làm lại cũng không có mà sẽ trực tiếp hồn phi phách tán.

Thế nhưng khi Bạch Cốt Tinh đang cố gắng bò dậy khỏi mặt đất để rời đi thì Tôn Ngộ Không đã đáp xuống trước mặt ả, nhìn ả từ trên cao. "Ta sai rồi, ta sai rồi, ta không dám nữa, xin hãy tha cho ta, tha cho ta được không?" Bạch Cốt Tinh thấy vậy liền vội vàng ngồi sụp xuống một bên, vừa van xin vừa lùi lại phía sau, ba người Đường Tăng nhìn thấy cảnh tượng đó.

Họ cũng phát hiện ra Tôn Ngộ Không có gì đó không ổn, nhận ra nếu không ngăn cản Tôn Ngộ Không thì vị cô nương kia sẽ chết.

Ba người vừa định lên tiếng khuyên can Tôn Ngộ Không, nhưng như thể biết họ sắp nói gì, hắn vung một gậy đánh bay Bạch Cốt Tinh.

Chứng kiến cảnh tượng này, Đường Tăng lập tức không giữ nổi bình tĩnh liền vội vàng bước ra ngoài, Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh thấy vậy cũng vội vàng đi theo.

Để Đường Tăng không nhìn thấy xác chết, Trư Bát Giới nhanh chân bước tới bên cạnh thi thể Bạch Cốt Tinh trước một bước.

Nhìn dáng vẻ của Bạch Cốt Tinh, Trư Bát Giới không khỏi xót xa, vội vàng đưa tay kiểm tra xem ả đã chết chưa.

Trư Bát Giới ngẩng đầu nhìn Tôn Ngộ Không rồi lại quay sang Đường Tăng, lắc đầu nói: "Sư phụ, hết thở rồi." Nghe lời y, giọng Đường Tăng cũng trở nên run rẩy: "Chết... chết rồi sao?" Trư Bát Giới nghe vậy gật đầu.

Sau khi xác nhận, Đường Tăng vô cùng chấn kinh.

Lúc này ánh mắt của Đường Tăng, Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh đồng loạt hướng về phía Tôn Ngộ Không, hiện giờ chỉ còn đợi hắn

đưa ra một lời giải thích hợp lý.

Trong nhận thức của họ, một cô nương đi đường bị Trư Bát Giới dọa cho sợ, sau khi được an ủi một hồi thì nhiệt tình mời ăn cơm, bị từ chối xong cô nương ấy rời đi chưa được bao lâu thì bị Tôn Ngộ Không giết chết.

Tuy rằng họ cũng thấy cô nương này rất cổ quái, ấn tượng để lại cũng không tốt, nhưng tất cả những điều đó cũng chưa đến mức phải giết người ta.

Tôn Ngộ Không thấy cả ba người đều nhìn mình, hắn cũng chẳng phản ứng gì mà bắt đầu lấy những quả đào vừa hái về ra, làm bộ "Nè, đống này đều là ta mang về đó, cứ tự nhiên mà ăn" mô dạng.

Thấy dáng vẻ này, Đường Tăng cũng biết nếu không hỏi thì Tôn Ngộ Không chẳng định giải thích chuyện vừa rồi. "Tôn Ngộ Không!

Ngươi chẳng lẽ không định giải thích xem mình vừa làm cái gì sao?" "Sư phụ, đồ nhi biết mà, đồ nhi đang chia sẻ thức ăn mà mình tìm về, con đã nếm thử rồi, đống đào này vị không tệ đâu." Hiện giờ Tôn Ngộ Không đối với lời hỏi tội của Đường Tăng đều tỏ ra dửng dưng, thái độ này khiến Đường Tăng càng thêm tức giận. "Tôn Ngộ Không, ta đang hỏi chuyện này sao?

Ta hỏi cái gì trong lòng ngươi không rõ à?

Hãy nhìn kỹ xem ngươi vừa làm gì đi!

Đó là một mạng người!

Dựa vào đâu mà ngươi tước đoạt mạng sống của người khác!" Từ nhỏ lớn lên trong chùa nên Đường Tăng tự nhiên đối với chuyện này vô cùng phản cảm, giờ thấy Tôn Ngộ Không giết người xong lại tỏ ra vô can như không có chuyện gì, lão tức giận khôn cùng. "À, Sư phụ, ả ta căn bản không phải người đâu, là yêu quái biến thành đó.

Lúc nãy khi con về vừa vặn thấy ả định đánh lén mọi người, nhất thời tức giận nên con mới giết ả." Tôn Ngộ Không nghe lời Đường Tăng cũng biết lão đang giận, bình thường lão không hay gọi thẳng tên họ hắn như vậy, giọng điệu lúc nãy vô cùng kích động, xem ra lần này Tôn Ngộ Không đã chọc lão giận không nhẹ.

Thế nhưng Tôn Ngộ Không vẫn cứ thản nhiên trả lời câu hỏi của Đường Tăng, tay cầm một quả đào vừa ăn vừa đáp lại.

Dáng vẻ cợt nhả đó của Tôn Ngộ Không tự nhiên khó lòng khiến người ta tin phục, huống chi lúc nãy Đường Tăng tận mắt nhìn thấy Bạch Cốt Tinh với vẻ mặt khẩn cầu xin Tôn Ngộ Không đừng giết mình, dáng vẻ đó nhìn kiểu gì cũng không giống một con yêu quái. "Giờ ngươi còn định chối cãi sao!

Chương 331

Người chết cũng đã chết rồi, ta đều tận mắt nhìn thấy mà ngươi còn không thừa nhận!

Thân là người xuất gia mà lại khai sát giới!

Ngươi định làm tức chết cái lão sư phụ này sao!" Đường Tăng vì quá kích động nên nói xong liền ho sặc sụa, Sa Ngộ Tịnh đứng bên cạnh thấy vậy vội vàng lao tới vỗ lưng giúp lão điều hòa nhịp thở. "Sư phụ, con thấy Đại sư huynh chắc không nói dối đâu, con người huynh ấy chúng ta đều biết, sẽ không vô duyên vô cớ đi giết một người bình thường.

Đại sư huynh có Hỏa nhãn kim tinh, chắc chắn không nhìn lầm đâu." Sa Ngộ Tịnh vừa giúp Đường Tăng thuận khí vừa nói đỡ cho Tôn Ngộ Không, y cũng không tin Tôn Ngộ Không lại vô duyên vô cớ đi giết một phàm nhân.

Trư Bát Giới tuy nhìn thì có vẻ đang đứng về phía tranh cãi với Tôn Ngộ Không, nhưng tâm trí y đã bay tới đống màn thầu của Bạch Cốt Tinh từ lâu rồi.

Lúc nãy vì có Sa Ngộ Tịnh ở cạnh nên không tiện lấy, giờ Sa Ngộ Tịnh đang bận giúp Sư phụ, y có thể thừa dịp họ cãi nhau mà lấy đồ ăn.

Thế nhưng Trư Bát Giới vừa mới cầm cái màn thầu kia lên, còn chưa kịp cho vào miệng thì cái màn thầu đã biến thành một hòn đá.

Trư Bát Giới đột nhiên thấy màn thầu trong tay biến thành đá, liền giơ hòn đá đó lên trước mặt Sư phụ mà lớn tiếng kêu gào: "Sư phụ, con khỉ này sợ bị niệm Kim Cô Chú nên mới dùng chướng nhãn pháp lừa gạt yêm lão Trư, nó tâm địa độc ác muốn làm thầy trò chúng ta

chết đói để sớm được về Hoa Quả Sơn hưởng thụ ngày tháng làm Đại vương đây mà." Bát Giới không được ăn cơm nên tức giận đi tới bên một tảng đá lớn ngồi dựa vào, ném hòn đá xuống đất, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Để con khỉ dùng chướng nhãn pháp, không cho yêm lão Trư được ăn cơm chay thơm phức." Tôn Ngộ Không nghe Bát Giới nói lời hồ đồ, tức giận véo cái tai lớn của y: "Ngốc tử, nếu không phải yêm lão Tôn vừa về kịp lúc thì không biết ngươi đã bị con yêu quái kia lột da hầm thịt từ lúc nào rồi.

Suốt ngày chỉ biết ăn, Sư phụ là phàm phu tục tử không phân biệt được đã đành, ngươi dù sao cũng là Thiên Bồng Nguyên Soái, người hay yêu mà cũng không phân biệt được sao?" Trư Bát Giới vùng vẫy thoát khỏi bàn tay đang véo tai của Tôn Ngộ Không, chạy ra sau tảng đá lớn đối diện với Sư phụ mà hét lớn: "Sư phụ, người xem, yêm lão Trư nói thật mà, con khỉ kia chột dạ nên định đánh chết yêm lão Trư đây.

Lúc nãy rõ ràng là một vị diệu linh nữ tử, tính tình con khỉ này vốn hung hăng, ả ta không phải yêu quái mà nó lại vung gậy đánh chết người ta, còn biến đống cơm chay người ta tặng thành đá nữa." Tôn Ngộ Không nghe Bát Giới nói vậy cũng chẳng thèm chấp y nữa, tìm một chỗ trống bên cạnh mà ngồi xuống.

Đường Tăng nghe lời Trư Bát Giới thì đã tin hoàn toàn.

Sa Ngộ Tịnh đứng bên cạnh thấy vậy vội vàng giải thích với Sư phụ: "Nơi hoang sơn dã lĩnh này, bán kính mấy trăm dặm không có nhà dân, đột nhiên có một vị diệu linh nữ tử mang cơm chay thơm phức tới, quả thực có điều không ổn.

Đại sư huynh có Hỏa nhãn kim tinh, bản lĩnh cao cường sẽ không nhìn lầm đâu, nữ tử lúc nãy chắc chắn là yêu quái hóa thành." "Nhưng Tôn Ngộ Không quả thực đã làm hại tính mạng con người." Đường

Tăng tức giận, lão cho rằng Phật môn lấy từ bi làm gốc, tuyệt đối không được sát sinh, Tôn Ngộ Không vừa rồi đã phạm vào giới không sát sinh của Phật môn.

Vị nữ tử kia vốn có hảo ý đưa cơm chay cho họ, không hề có ý hại người, sao Ngộ Không lại không phân biệt trắng đen mà một gậy đánh chết người ta chứ.

Lão hỏi Tôn Ngộ Không đang ngồi một góc: "Ngộ Không, con đã biết lỗi chưa?" Tôn Ngộ Không nói: "Các người là hạng phàm phu tục tử, sao có thể phân biệt được yêu vật?

Đi Tây Thiên thỉnh kinh, nếu không có yêm lão Tôn hộ tống thì không biết đã bị con yêu quái nào bắt đi ăn thịt từ lâu rồi.

Lúc nãy nếu không phải yêm lão Tôn về kịp lúc thì lão hòa thượng nhà người có lẽ giờ này lại bị yêu quái bắt đi rồi." Tôn Ngộ Không kiên định nói: "Đệ tử không có lỗi, kẻ đệ tử vừa giết chính là yêu quái." Thấy thái độ không nhận lỗi của Ngộ Không, Đường Tăng xoay người ngồi xuống niệm Kim Cô Chú.

Tôn Ngộ Không đau đớn lăn lộn trên đất, ôm đầu lao loạn xạ trên trời, lúc thì đâm sầm vào đỉnh núi, lúc thì va vào sườn núi.

Sa Tăng khuyên Sư phụ: "Sư phụ, đừng niệm nữa, Đại sư huynh biết lỗi rồi." Thấy Ngộ Không đau đầu dữ dội, Đường Tăng cũng có chút mủi lòng, lại hỏi: "Ngộ Không, con đã biết lỗi chưa?" Dù vậy, Tôn Ngộ Không vẫn nói: "Đệ tử vừa giết chính xác là yêu quái, đệ tử không có lỗi." Đường Tăng hạ quyết tâm, nhắm mắt niệm Kim Cô Chú, không thèm nhìn Tôn Ngộ Không nữa.

Sa Tăng ở bên cạnh khuyên can: "Sư phụ đừng niệm nữa, Đại sư huynh sắp không chịu nổi rồi." Thấy Tôn Ngộ Không đã ngất đi mà vẫn không nhận lỗi, Đường Tăng cũng chẳng còn cách nào khác.

Lão chỉ có thể tức giận nói với Tôn Ngộ Không: "Ngươi hãy đi đi, trở về Hoa Quả Sơn của ngươi, tình nghĩa thầy trò chúng ta từ đây tuyệt đoạn.

Đi Tây Thiên thỉnh kinh chỉ cần có Bát Giới và Sa Tăng là đủ rồi, không cần đến ngươi.

Cái thân phàm phu tục tử này của ta nếu có bị yêu quái ăn thịt thì cũng coi như là một kiểu viên mãn vậy." Nói xong lão liền cầm thiền trượng, phất tay áo bỏ đi.

Khi Tôn Ngộ Không tỉnh lại sau cơn đau đớn kịch liệt từ Kim Cô Chú, Sa Tăng đỡ y dậy và thuật lại những gì Đường Tăng vừa nói cho y nghe.

Nghe Đường Tăng muốn đoạn tuyệt tình nghĩa sư đồ, đuổi mình về Hoa Quả Sơn, Tôn Ngộ Không vội vàng nhảy dựng lên từ mặt đất, đuổi theo.

Sa Tăng cũng gánh hành lý lẽo đẽo theo sau.

Một lúc sau, y thấy Trư Bát Giới dắt Bạch Long Mã chầm chậm bước đi, Bạch Long Mã cũng ung dung gặm cỏ tươi ven đường, còn Đường Tăng thì cầm thiền trượng khó nhọc bước qua khu rừng rậm.

Tôn Ngộ Không đuổi kịp, quỳ xuống trước mặt Đường Tăng kinh ngạc hỏi: “Sư phụ thật sự không cần đồ nhi nữa sao?” Đường Tăng dừng lại, không nói lời nào, lách qua Tôn Ngộ Không tiếp tục đi về phía trước.

Tôn Ngộ Không lại lần nữa quỳ xuống trước mặt thành khẩn nói: “Đồ nhi biết lỗi rồi, lần sau sẽ không tái phạm nữa, Sư phụ, xin tha cho đồ nhi đi.” Đường Tăng vẫn lách qua Tôn Ngộ Không mà đi.

Sa Tăng khuyên Đường Tăng: “Sư phụ, Đại sư huynh đã biết lỗi rồi, niệm tình Đại sư huynh là lần đầu, xin hãy tha cho Đại sư huynh

đi.” Tôn Ngộ Không lại lần nữa quỳ xuống trước mặt, thỏa hiệp nói: “Nếu Sư phụ không cần đồ nhi nữa, vậy xin Sư phụ hãy gỡ bỏ Kim Cô trên đầu ta đi.

Có Kim Cô này, ta về Hoa Quả Sơn cũng khó ăn nói, không thể làm Tề Thiên Đại Thánh tự do được.

Cầu Sư phụ hãy tháo Kim Cô trên đầu ta ra đi, để ta có thể tiêu sái làm vương của mình ở Hoa Quả Sơn, cũng không cần phải chịu khổ Tây Hành cùng Sư phụ nữa.” Đường Tăng nghe xong sững sờ.

Quan Âm chỉ dạy cách niệm Kim Cô Chú, chứ không dạy cách tháo Kim Cô Chú.

Nếu thật sự không thể tháo Kim Cô Chú, vậy Tôn Ngộ Không vẫn là đồ đệ của Đường Tăng.

Chương 332

Tôn Ngộ Không thấy Đường Tăng không trả lời, liền nói thẳng: "Thủy Liêm Động ở Hoa Quả Sơn của ta là một phúc địa, trong rừng có hươu nai tiên hồ, trên cây có linh cầm hạc đen.

Cỏ lạ hoa quý không tàn, tùng xanh bách biếc trường xuân.

Tiên đào thường kết quả, trúc đẹp mỗi khi mây trôi, bốn mùa như xuân.

Một bầy khỉ con khỉ cháu kính ta làm vương, muốn tiêu sái bao nhiêu thì có bấy nhiêu, đến Ngọc Đế lão nhi cũng phải ghen tị không thôi.

Xin Sư phụ hãy tháo Kim Cô ra, trả lại tự do cho đồ nhi." Nghe Tôn Ngộ Không nói như vậy, Đường Tăng đành phải nói thật với y: "Thuở ban đầu Quan Âm Đại Sĩ thấy tính khí ngươi ngoan liệt, không phục quản giáo, mới dạy ta Kim Cô Chú, chứ chưa từng dạy ta cách tháo Kim Cô Chú.

Vậy phải làm sao đây?" Ngộ Không nghe xong thành khẩn nói: "Nếu Sư phụ không có cách tháo Kim Cô, vậy ta chỉ có thể ở lại bên cạnh Sư phụ, tiếp tục cùng Sư phụ đi con đường Tây Hành.

Sư phụ cũng không thể đoạn tuyệt tình nghĩa sư đồ của chúng ta nữa đâu." Bát Giới cũng sợ Đường Tăng thật sự dám đuổi Tôn Ngộ Không đi, trên đường Tây Hành có biết bao nhiêu nguy hiểm không thể lường trước, Lão Trư và Sa Sư đệ cũng không có năng lực bảo hộ tốt cho Sư phụ.

Bát Giới cũng vội vàng khuyên Đường Tăng: "Sư phụ, bản sự của Đại sư huynh người cũng biết rồi đấy, chỉ vì nóng nảy mới phạm sai lầm như vậy.

Nếu Đại sư huynh đã biết lỗi rồi, Sư phụ, hãy tha thứ cho Đại sư huynh đi." Bạch Long Mã cũng khẽ gật đầu, cất một tiếng hí dài, cũng đang cầu xin Đường Tăng giữ Tôn Ngộ Không lại.

Đường Tăng đành bất đắc dĩ nói: "Ngộ Không, niệm tình là lần đầu, lại biết nhận lỗi, chuyện này cứ thế mà kết thúc.

Ngươi vạn vạn lần không được tái phạm nữa.

Người xuất gia phải lấy từ bi làm gốc, có hiểu không?" Ngộ Không nghe vậy vội vàng đáp: "Sẽ không có lần sau nữa đâu, đồ nhi đã hiểu rồi!" Một hàng người lại tiếp tục lên đường.

Bát Giới xoa bụng, không tình nguyện nói: "Đi lâu như vậy rồi, cơm cũng chưa ăn, thật sự đi không nổi nữa rồi.

Ngựa cũng nên nghỉ ngơi chứ." Sa Tăng cũng phụ họa: "Đại sư huynh, chúng ta nghỉ một lát đi, đi lâu như vậy, Sư phụ cũng mệt rồi." Tôn Ngộ Không nghe xong nói: "Như vậy, chúng ta cứ nghỉ ngơi tại chỗ đi." Tôn Ngộ Không thấy Đường Tăng tuy đã đồng ý cho y tiếp tục đi theo, nhưng vẫn còn giận, liền không biết làm cách nào để Đường Tăng vui vẻ trở lại.

Phải làm sao đây?

Đường Tăng đang giận sao?

Tôn Ngộ Không nhìn Đường Tăng.

Ồ, trên cây có đào.

Thấy Sư phụ cũng mệt rồi, hay là đi hái một quả đào cho người ăn đi.

Tôn Ngộ Không hiểu ra, sau đó hái đào đưa cho Đường Tăng ăn, nhưng Đường Tăng không ăn, Tôn Ngộ Không đành bất đắc dĩ.

Thế là, Tôn Ngộ Không đến bên sông cẩn thận rửa sạch quả đào,

lần nữa đưa quả đào cho Đường Tăng, lúc này Đường Tăng mới nhận lấy đào và ăn.

"Sư phụ, người đừng giận nữa được không?

Sau này ta sẽ ngoan ngoãn đi theo người, sẽ không để người bị tổn hại chút nào." Tôn Ngộ Không rất nghiêm túc nói với Đường Tăng.

Thực ra Đường Tăng cũng không giận Tôn Ngộ Không, chỉ là lúc đó có chút thất vọng mà thôi, thực ra người rất quan tâm đồ đệ của mình.

"Ta không giận, chỉ cảm thấy không nên tổn hại tính mạng bách tính, dù sao đó cũng là một mạng người sống sờ sờ mà." Đường Tăng rất nghiêm túc vỗ vỗ đầu Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không biết dù mình có giải thích thế nào, Đường Tăng cũng sẽ không tin mình giết yêu tinh, chỉ đành thuận theo gật đầu.

Đột nhiên, từ xa một thứ bay tới, Tôn Ngộ Không mở Hỏa Nhãn Kim Tinh ra xem xét.

Hỏng bét rồi, Bạch Cốt Tinh!

Tôn Ngộ Không bỗng nhiên có chút hoảng hốt.

Con Bạch Cốt Tinh này, thật không biết điều, đã bị đánh chạy rồi còn dám quay lại.

Đường Tăng nhìn thấy liền không đánh chết y.

Thấy Bạch Cốt Tinh trên trời xa xa, Tôn Ngộ Không lập tức gọi các sư đệ, muốn đi hàng yêu, nhưng chợt nhớ tới Sư phụ.

Bất đắc dĩ, Tôn Ngộ Không đành phải bảo các sư đệ bảo hộ Đường Tăng thật tốt, còn mình thì một mình đi bắt Bạch Cốt Tinh.

Sa Ngộ Tịnh sợ Tôn Ngộ Không một mình không được, lập tức hỏi: "Đại sư huynh, một mình huynh được không?

Có cần ta giúp một tay không?" Tôn Ngộ Không biết một mình mình có thể không được, nhưng cũng phải đảm bảo an toàn cho Sư phụ, cho nên trong sự bất đắc dĩ, Tôn Ngộ Không nhất định phải để Sa Tăng ở lại đây bảo hộ Đường Tăng thật tốt.

Chương 333

“Ngươi đi bảo hộ Sư phụ đi, một mình ta có thể làm được.

Chẳng qua chỉ là một con Bạch Cốt Tinh mà thôi, không cần lo lắng cho ta.” Tôn Ngộ Không thề thốt với Sa Ngộ Tịnh.

Sa Ngộ Tịnh cũng không chần chừ nữa, y tin rằng Đại sư huynh có thể hàng yêu trừ ma, dù sao y cũng đã bắt rất nhiều yêu tinh rồi.

Sau đó, Tôn Ngộ Không bay lên trời tìm Bạch Cốt Tinh, Bạch Cốt Tinh thấy Tôn Ngộ Không tới, vội vàng bỏ chạy.

Nhưng Tôn Ngộ Không càng đuổi càng gần, khiến con Bạch Cốt Tinh kia bắt đầu hoảng loạn.

“Tôn Ngộ Không sao cứ theo ta mãi vậy?

Vốn dĩ chỉ muốn bắt một người, kết quả bây giờ lại chọc phải Tôn Ngộ Không, thật là phiền phức.” Bạch Cốt Tinh nhìn Tôn Ngộ Không đang bám sát phía sau, liền tăng tốc độ.

Lúc này, Bạch Cốt Tinh thấy phía trước có một con sông nhỏ, lập tức hóa thành một làn khói vụ, nhanh chóng rời đi.

Nhưng Tôn Ngộ Không làm sao có thể để Bạch Cốt Tinh chạy thoát được chứ, y đuổi theo sát nút, lập tức đến bờ sông tìm Bạch Cốt Tinh.

Bạch Cốt Tinh sao lại xảo quyệt như vậy, nhanh chóng không còn dấu vết.

Tôn Ngộ Không nhìn xuống đất trong sự tức giận.

Sau khi đến bờ sông, Bạch Cốt Tinh nghĩ ra một kế, liền hóa thân thành người mẹ của cô gái vừa bị Tôn Ngộ Không đánh chết, vừa đi

vừa la khóc.

Đường Tăng hỏi Sa Ngộ Tịnh người phía trước là ai, Sa Ngộ Tịnh nhìn rồi nói rằng đó là một người mẹ đang tìm con gái.

Nhìn bà lão đang đi về phía mình, Sa Ngộ Tịnh và Trư Bát Giới đều lộ vẻ tò mò.

"Chào bà lão, xin hỏi bà đi đâu vậy?" Đường Tăng thân thiện hỏi.

Bạch Cốt Tinh đương nhiên nhận ra Đường Tăng, định bắt Đường Tăng đi, nhưng vì Sa Ngộ Tịnh và Trư Bát Giới ở đó, nên Bạch Cốt Tinh tạm thời không dám hành động liều lĩnh.

"Bà lão kia muốn làm gì vậy?

Sao lại đi về phía ta?" Trư Bát Giới nhìn bà lão với vẻ mặt ngơ ngác.

"Các vị thiện nhân, có thấy con gái ta không?

Ta đang tìm con gái ta, con bé đi ra ngoài đã lâu mà vẫn chưa về." Bạch Cốt Tinh hóa thành bà lão hỏi Đường Tăng có thấy con gái mình không.

Nghe bà lão nói vậy, Sa Ngộ Tịnh trong lòng giật mình, không ngờ người mà Tôn Ngộ Không vừa giết lại chính là con gái của bà lão trước mặt này.

Vì không biết phải giải thích thế nào với bà lão, nên Sa Ngộ Tịnh không biết nên nói gì với bà.

Bạch Cốt Tinh hóa thành bà lão thấy Đường Tăng vẻ mặt mờ mịt, liền hỏi lại một lần nữa có thấy con gái Đường Tăng không.

Trư Bát Giới cũng cảm thấy vô cùng kinh hãi, nhưng để không cho bà lão tìm thấy phiền phức của mấy người họ, liền đứng chắn trước mặt Đường Tăng.

Thấy hành vi của Trư Bát Giới, Bạch Cốt Tinh hỏi ý đồ của Đường Tăng.

Trư Bát Giới vờ như không nghe thấy, không trả lời bà lão do Bạch Cốt Tinh hóa thành.

Thế là, Trư Bát Giới đành phải trả lời bà lão là Đường Tăng không thấy con gái bà.

Bạch Cốt Tinh đương nhiên biết nhục thân mà Đường Tăng giấu ở gần đây, cho nên không tỏ ra quá kích động.

Thế là, Bạch Cốt Tinh cảm ơn Trư Bát Giới: "Ồ, được rồi, cảm ơn các vị.

Nếu thấy con gái ta thì nói cho ta biết nhé?

Ta thực sự rất lo lắng." Đường Tăng cảm thấy vô cùng có lỗi với bà lão, vì Tôn Ngộ Không đã giết con gái của bà.

Trư Bát Giới cũng không biết phải làm sao, nhưng chuyện đã xảy ra rồi thì cũng không còn cách nào khác, vả lại cũng không phải Trư Bát Giới giết.

Thế là, Bạch Cốt Tinh đành tiếp tục đi về phía trước, nhanh chóng tìm thấy thi thể nhục thân của cô gái mà Đường Tăng đã giấu.

Bạch Cốt Tinh nhìn thấy thi thể xong, lập tức giả vờ thống khổ khóc lóc trước mặt Đường Tăng, khiến Đường Tăng càng thêm tự trách.

Bạch Cốt Tinh bắt đầu than khóc với Đường Tăng, Đường Tăng an ủi Bạch Cốt Tinh.

Chương 334

Sau đó, Bạch Cốt Tinh hỏi Đường Tăng tại sao con gái mình lại biến thành thế này, rồi tiếp tục giả vờ khóc lóc.

Đường Tăng cũng không biết nên nói gì với bà lão, dù sao người ta cũng đã chết rồi.

Vì vậy, Đường Tăng đành phải xin lỗi Bạch Cốt Tinh, sau đó nói với Bạch Cốt Tinh rằng con gái bà là do đồ đệ của mình giết.

Bạch Cốt Tinh đột nhiên kích động, muốn đánh Đường Tăng.

Sa Ngộ Tịnh bảo hộ Đường Tăng, lập tức đỡ lấy.

"Tại sao lại muốn hại con của ta chứ, con của ta chết thật thảm!" Bạch Cốt Tinh ôm thi thể khóc lóc than vãn.

Lúc này, Tôn Ngộ Không, người vừa nãy vẫn luôn đi tìm Bạch Cốt Tinh, đột nhiên xuất hiện, lập tức dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh nhìn ra bà lão kia chính là Bạch Cốt Tinh biến hóa.

Bạch Cốt Tinh lúc này thấy Tôn Ngộ Không, lập tức lùi lại tránh né, càng sợ bị Tôn Ngộ Không nhận ra.

Nhưng Tôn Ngộ Không không thèm để ý đến Bạch Cốt Tinh, trực tiếp đi về phía Bạch Cốt Tinh với vẻ mặt hung thần ác sát.

Đường Tăng nói với Tôn Ngộ Không rằng bà lão kia đang tìm con gái, nói rằng con gái của Đường Tăng chính là người bị Tôn Ngộ Không đánh chết, và bảo Tôn Ngộ Không hãy xin lỗi.

Tôn Ngộ Không không thèm để ý lời Đường Tăng, trực tiếp dùng gậy đánh chết bà lão.

Bạch Cốt Tinh trực tiếp bay ra, nhưng Đường Tăng lại không nhìn

thấy.

Bạch Cốt Tinh lại lần nữa xuất hiện trong tầm mắt của Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không tự nhiên sẽ không buông tha.

Đường Tăng còn chưa kịp nói gì thì Tôn Ngộ Không đã đuổi theo.

Cảnh tượng này vừa hay bị Từ Chí trên trời nhìn thấy.

Từ Chí vốn đang nhàm chán, nhìn thấy cảnh này lập tức hứng thú, cười tủm tỉm nhìn cảnh tượng ấy.

Nụ cười đó đẹp hơn bất kỳ ai nhưng cũng khiến người ta không dám lại gần nhất.

"A a, Tôn Ngộ Không đâu có ngoan như vậy.

Đã bị hiểu lầm đến mức này mà vẫn đuổi theo Bạch Cốt Tinh không buông.

Lần này ta phải xem xem hắn phá kiếp thế nào, để ta xem thực lực của Tôn Ngộ Không, để ta xem hắn muốn trốn tránh kiếp nạn ra sao!" Giọng Từ Chí vang lên, lạnh lẽo như thường lệ nhưng nếu nghe kỹ sẽ thấy một tia vui vẻ.

Đối với Từ Chí vốn luôn lạnh lùng mà nói, điều này khá hiếm thấy.

Tôn Ngộ Không truy đuổi Bạch Cốt Tinh, thực lực hai bên có sự chênh lệch lớn nên tự nhiên không có gì phải nghi ngờ.

Tôn Ngộ Không chẳng mấy chốc đã đuổi kịp Bạch Cốt Tinh.

"Yêu quái!

Ta xem ngươi còn có thể chạy đi đâu!

Vốn dĩ ta không muốn làm hại ngươi, nhưng ai bảo ngươi ba lần bảy lượt nhắm vào Sư phụ ta?

Một con tiểu yêu bé nhỏ mà cũng dám ngang ngược như vậy!" Tôn Ngộ Không vừa nói vừa xông về phía Bạch Cốt Tinh.

Bạch Cốt Tinh thấy vậy cũng chỉ cười lạnh một tiếng, không thèm để ý lời khiêu khích của Tôn Ngộ Không, bắt đầu né tránh các đòn tấn công của y.

Trước đó khi giả làm cô gái nhỏ, Bạch Cốt Tinh đã đối đầu trực diện với Tôn Ngộ Không, và y cũng biết rằng thực lực hai người căn bản không cùng đẳng cấp.

Nếu đã biết thực lực hai bên chênh lệch vô cùng lớn thì hà tất phải tự tìm đến chịu đòn?

Người ta đã tìm đến rồi thì cũng có thể trốn chứ!

Chỉ cần đảm bảo không chết thì sau này có thể báo thù.

Cứ như vậy, Bạch Cốt Tinh một đường né tránh, Tôn Ngộ Không một đường truy kích.

Thấy Bạch Cốt Tinh cứ thế né tránh Tôn Ngộ Không, y cũng biết Bạch Cốt Tinh không muốn đối đầu trực diện, muốn kéo dài thời gian chờ mình đuổi mệt rồi mới bắt đầu bỏ chạy.

Tôn Ngộ Không dứt khoát đứng yên bất động, dù sao Bạch Cốt Tinh chạy đi đâu y cũng sẽ biết, thà rằng dừng lại nghỉ ngơi còn hơn cứ mãi đuổi theo không buông, không thể để kế gian của kẻ khác thành công được.

Chương 335

“Sao?

Hết thể lực rồi sao?

Ha, có chút bản lĩnh đó mà cũng muốn bắt ta sao?

Nằm mơ đi, Tề Thiên Đại Thánh gì chứ, về luyện thêm vài trăm năm nữa đi.” Bạch Cốt Tinh thấy Tôn Ngộ Không không đuổi nữa thì trong lòng có chút hoảng, liền bắt đầu dùng kế khích tướng, sợ Tôn Ngộ Không có mưu kế gì mà mình không biết, lúc đó thừa lúc mình không chú ý mà giáng một đao trực tiếp khiến mình hồn phi phách tán thì xong đời.

Trong lúc Bạch Cốt Tinh đang do dự có nên chạy hay không thì Tôn Ngộ Không đột nhiên ra tay!

Tôn Ngộ Không xông thẳng về phía Bạch Cốt Tinh trực tiếp ra đòn.

Con Bạch Cốt Tinh kia không kịp phản ứng đã bị Tôn Ngộ Không đánh mấy côn, bất đắc dĩ Bạch Cốt Tinh chỉ có thể chống trả.

Hai người giao chiến trên không.

Thà nói hai người đánh nhau, không bằng nói Tôn Ngộ Không một mình áp đảo Bạch Cốt Tinh.

Chỉ cần Bạch Cốt Tinh chịu đánh thì Tôn Ngộ Không sẽ thắng.

Bạch Cốt Tinh không thể đánh lại Tôn Ngộ Không, cũng không thể trơ mắt nhìn mình bị đánh chết.

Mỗi người đều có lá bài tẩy của riêng mình, những lá bài tẩy này bình thường đều không dễ nhìn thấy, nhưng lại có thể cứu mạng vào

những thời điểm quan trọng.

Nhìn thấy Bạch Cốt Tinh sắp bỏ mạng dưới tay Tôn Ngộ Không, đột nhiên Hắc Hồ Tinh xuất hiện trước mặt Bạch Cốt Tinh, đỡ giúp Bạch Cốt Tinh một côn.

Sau đó Hắc Hồ Tinh nhìn Tôn Ngộ Không, phóng ra một làn khói đen.

Trong màn khói đen đó, Tôn Ngộ Không căn bản không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Hắc Hồ Tinh lợi dụng chút thời gian này để dẫn Tôn Ngộ Không đi, tạo cơ hội cho Bạch Cốt Tinh chạy thoát.

Bạch Cốt Tinh thấy vậy cũng không chần chừ, lấy tốc độ nhanh nhất chạy về phía ngược lại.

Trận này Bạch Cốt Tinh bại trận, thua triệt để, ngay cả trốn thoát cũng phải nhờ Hắc Hồ Tinh ra tay giúp đỡ.

Bạch Cốt Tinh vừa về đến động đã bắt đầu hối hận.

"Không nên đối đầu trực diện với Tôn Ngộ Không.

Khi Tôn Ngộ Không nghỉ ngơi, mình nên chạy.

Tôn Ngộ Không có biết mình ở đâu thì sao chứ?

Ít nhất không thể đánh nhau mà chỉ nên chơi trò đuổi bắt.

Nhưng vào thời khắc quan trọng lại chùn bước, sợ Tôn Ngộ Không có quỷ kế khác." Sự sợ hãi bản năng đối với Tôn Ngộ Không đã khiến Bạch Cốt Tinh phán đoán sai lầm vào thời điểm then chốt, và cũng tạo ra cục diện thảm bại như hiện tại.

Hắc Hồ Tinh không phải đối tượng mà Tôn Ngộ Không muốn truy đuổi.

Khi Tôn Ngộ Không phát hiện mình không đuổi theo Bạch Cốt Tinh, y liền không tiếp tục đuổi nữa.

Sau khi cắt đuôi được Tôn Ngộ Không, Hắc Hồ Tinh quay về sơn động tìm Bạch Cốt Tinh để hội họp.

Nhưng khi Hắc Hồ Tinh vừa bước vào sơn động, y lại thấy một cảnh tượng như thế này.

Ánh lửa vốn yếu ớt trong sơn động lúc này đã tắt, sơn động lại một lần nữa chìm vào bóng tối.

Trong động vô cùng tĩnh lặng, tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng nước tí tách nhỏ giọt.

Bạch Cốt Tinh đã khôi phục chân thân, một đống xương trắng nằm lặng lẽ trên chiếc bàn đá giữa sơn động.

"Đại nhân, thuộc hạ đã về." Hắc Hồ Tinh nói.

Khi Hắc Hồ Tinh nhìn thấy cảnh tượng này, y biết kiếp nạn tiếp theo mà mình phải đối mặt.

Thực lực của Bạch Cốt Tinh và Tôn Ngộ Không chênh lệch lớn như vậy, đủ để đả kích Bạch Cốt Tinh.

Bạch Cốt Tinh lại bị Tôn Ngộ Không đuổi đánh như vậy, cuối cùng phải nhờ thuộc hạ ra tay cứu mới thoát được một kiếp.

Chương 336

Trong lòng y tự nhiên không thoải mái.

Bạch Cốt Tinh nghe thấy tiếng Hắc Hồ Tinh, lại lần nữa biến lại thành hình người.

Thấy Bạch Cốt Tinh lại biến lại thành hình người, Hắc Hồ Tinh ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

"Đại nhân, chỉ cần Đường Tăng và các đệ tử đã hoàn toàn đi vào phạm vi quản hạt của chúng ta, chúng ta cần phải hành động nhanh chóng." Bạch Cốt Tinh vốn có chút tức giận, nghe lời của Hắc Hồ Tinh xong trong lòng thoải mái hơn một chút, sau đó thản nhiên nói: "Hừ, Tôn Ngộ Không có lợi hại đến đâu thì sao chứ?

Chẳng phải vẫn bị ta chơi đùa xoay như chong chóng sao?

Bây giờ Đường Tăng còn vì ta mà gây bất hòa với Tôn Ngộ Không đó.

Ta sẽ không để Đường Tăng rơi vào tay kẻ khác đâu, thịt Đường Tăng ta, Bạch Cốt Tinh, ăn chắc rồi!" Khi Bạch Cốt Tinh nói, y bắt đầu suy tính cách mê hoặc Đường Tăng tiếp theo.

Tôn Ngộ Không không đánh được y thì không thể bỏ chạy nữa rồi.

Thấy dáng vẻ của Bạch Cốt Tinh là không bắt Đường Tăng thì không bỏ qua, nhưng dễ bắt Đường Tăng thì Tôn Ngộ Không lại khó đối phó.

Bạch Cốt Tinh suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng nghĩ ra một cách.

Lúc này, Tôn Ngộ Không đã quay về bên cạnh Đường Tăng.

Y cảm thấy mình không đuổi kịp Bạch Cốt Tinh nên lập tức quay

về bên cạnh Đường Tăng để đảm bảo an toàn cho người.

Khi Tôn Ngộ Không quay về bên cạnh Đường Tăng, thấy người có thái độ đó, liền bắt đầu giải thích.

“Sư phụ!

Người không biết lão Tôn là người như thế nào sao!

Người xem lão Tôn từ trước đến nay có bao giờ lạm sát vô cô đâu?

Mắt thịt phàm trần không nhìn ra yêu quái thì đồ nhi cũng không trách, nhưng người phải tin đồ nhi chứ.” “Lão Tôn cũng không phải loại người lạm sát vô cô.

Nếu đó thật sự là một lão bách tính bình thường, ta tự nhiên sẽ không giết hại.

Nhưng đó là yêu quái!

Bạch Cốt Tinh!” Tôn Ngộ Không thấy Đường Tăng không có ý để ý, giọng nói dần lộ vẻ bất đắc dĩ, nhưng vẫn kiên trì giải thích.

“Lão Tôn ta giết toàn là yêu quái chứ có giết người đâu!

Nếu không cho ta giết yêu quái, e rằng chúng ta không đến được Tây Thiên đâu.” Tôn Ngộ Không hạ thấp mình nói chuyện với Đường Tăng.

Nếu là người khác bị đối xử như vậy thì đã sớm bỏ đi rồi, ai thèm quan tâm Đường Tăng có ngộ hay không?

Nhưng đó là Tề Thiên Đại Thánh, Tề Thiên Đại Thánh khiến người ta nghe danh mà mất mật, lại bắt hắn hạ thấp mình đi giải thích với một người ư?

Đừng có đùa nữa.

Nhưng thật ra Đường Tăng lại có thể khiến Tôn Ngộ Không làm điều đó.

Tôn Ngộ Không giải thích như vậy mà Đường Tăng không tin, nghe xong không những không nguôi giận mà còn tức giận hơn, kiên quyết muốn đuổi Tôn Ngộ Không đi.

“Tôn Ngộ Không!

Đến nước này rồi mà vẫn chấp mê bất ngộ!

Ngươi có biết mình đã giết người không!

Đó đều là những mạng người sống sờ sờ!

Tại sao ngươi không coi trọng sinh mạng của người khác?” “Vi sư bình nhật dạy ngươi như vậy sao?

Ngay cả lễ nghi có chút sai sót ta cũng sẽ uốn nắn.

Bây giờ lại không phải lễ nghi sai sót mà là ngươi đã mở sát giới!

Một lũ hồ ngôn loạn ngữ, không chịu thừa nhận sai lầm mình đã phạm phải!

Chương 337

Khụ!

Khụ!" Đường Tăng càng nói càng kích động, cuối cùng ho khan.

Tôn Ngộ Không thấy vậy định tới giúp thì bị Đường Tăng né tránh.

Tôn Ngộ Không thấy Đường Tăng như vậy đành ra hiệu cho Sa Ngộ Tịnh bảo y tới giúp Đường Tăng thuận khí.

Sa Ngộ Tịnh nhận được ám hiệu của Tôn Ngộ Không liền lập tức tiến lên giúp Đường Tăng thuận khí.

Tôn Ngộ Không thấy vậy cũng không nói gì nữa.

Tôn Ngộ Không sợ lúc này mà nói nữa sẽ chọc Đường Tăng tức chết, nhưng Tôn Ngộ Không chưa nói gì thì Đường Tăng lại mở lời trước.

"Ngươi có nhận lỗi hay không!" "Lão Tôn không sai!

Lão Tôn giết là yêu quái, một con yêu quái xảo quyệt." Tôn Ngộ Không nghe lời Đường Tăng liền vội vàng đáp lại, chỉ là câu cuối Đường Tăng không nghe thấy, giọng rất nhỏ nên Đường Tăng không nghe rõ.

Đường Tăng nghe lời Tôn Ngộ Không, thở dài một hơi, không còn tâm trạng kích động như trước nữa, chậm rãi mở miệng nói.

"Vậy thì ta coi như chưa từng thu loại nghiệt đồ này!

Đi đi, Bần tăng không muốn gặp ngươi nữa." Lời vừa thốt ra, ngay cả Trư Bát Giới đứng một bên cũng có chút kinh hãi.

Không ngờ chuyện này lại náo loạn đến mức này.

Trư Bát Giới vừa nãy vẫn luôn đứng bên cạnh xem Đường Tăng và Tôn Ngộ Không cãi nhau, giờ phút này có chút hoảng sợ.

Trư Bát Giới biết nếu Tôn Ngộ Không đi rồi thì con đường đến Tây Thiên sẽ khó đi, có một số yêu quái mình không thể đánh lại được.

Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh vừa định cầu xin cho Tôn Ngộ Không thì nghe thấy Tôn Ngộ Không mở miệng nói.

"Về cũng được thôi, ai mà không muốn về chứ?

Ta ở Hoa Quả Sơn làm đại vương, ngày ngày có một lũ khỉ con cung phụng, cuộc sống đó thoải mái hơn ở đây nhiều.

Nhưng đáng tiếc là ta có ân chưa báo, ta là người có ân tất báo." Tôn Ngộ Không nghe lời Đường Tăng xong, liền mở lời từ chối, nhưng Đường Tăng lại không mua.

"Giữa Bần tăng và nghiệt đồ này chưa từng có ân nghĩa gì!" Khi nói, giọng Đường Tăng trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Tôn Ngộ Không nghe ra điều đó nhưng lại coi như không nghe thấy, tiếp tục dùng giọng điệu ung dung đối đáp với Đường Tăng.

"Lão Tôn ta có ân tất báo.

Để báo ân, lão Tôn nhất định phải hộ tống Sư phụ đi Tây Thiên.

Sư phụ à, giữa chúng ta có ân hay không đâu phải do người định đoạt." "Thuở ban đầu khi ta bị giam dưới Ngũ Chỉ Sơn, chính Quan Âm Đại Sĩ đã kiên quyết bắt ta nhận người làm Sư phụ, cũng là Quan Âm Đại Sĩ chỉ thị người cứu ta xuống.

Nếu không tin, ta đi lôi Quan Âm Đại Sĩ đến giải thích cho người nghe." Tôn Ngộ Không lôi Quan Âm Đại Sĩ ra, Đường Tăng chắc chắn sẽ không dám trái ý Quan Âm.

Lúc này, Từ Chí đang xem ở trên trời bật cười.

“Không tồi, còn biết lôi ta ra nữa chứ.” Tôn Ngộ Không vừa dứt lời, Đường Tăng vẫn luôn quan sát sắc mặt y.

Quả nhiên, sau khi Tôn Ngộ Không nhắc đến Quan Âm Đại Sĩ, sắc mặt Đường Tăng có chút động dung.

Tôn Ngộ Không vừa nhìn đã biết Đường Tăng đang do dự.

Tôn Ngộ Không biết sự kính ngưỡng của Đường Tăng đối với thần tiên là từ trong xương cốt toát ra, không thể thay đổi được.

Tôn Ngộ Không tự nhiên cũng đã nắm bắt được điểm này, y cũng đã nắm chắc Quan Âm tuyệt đối sẽ không để Đường Tăng làm như vậy nên mới mở miệng.

Thấy Đường Tăng lúc này đang do dự, Tôn Ngộ Không lập tức liếc mắt ra hiệu cho Sa Ngộ Tịnh bảo y nói giúp.

Bình thường Sa Ngộ Tịnh là người thật thà nhất, ấn tượng của Đường Tăng về y tự nhiên sẽ không tệ, có Sa Ngộ Tịnh ở một bên giúp đỡ xin Đường Tăng tha thứ thì Tôn Ngộ Không càng có thêm phần chắc chắn.

“Sư phụ, Đại sư huynh cũng không phải loại người coi thường sinh mạng người khác.

Biết đâu chúng ta đã hiểu lầm Đại sư huynh thì sao?

Chương 338

Nếu thuở ban đầu Quan Âm Đại Sĩ đã bảo Đại sư huynh đi theo Sư phụ, vậy Quan Âm tự nhiên có lý lẽ của Quan Âm." "Chúng ta cũng không thể làm trái lý lẽ của Quan Âm được.

Nếu thật sự đuổi Đại sư huynh đi, làm hỏng đại sự của Quan Âm thì phải làm sao?

Nếu Đại sư huynh thật sự lạm sát vô cô, thì Quan Âm Đại Sĩ cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Nhưng Sư phụ xem, Quan Âm Đại Sĩ có xuất hiện vào lúc đó đâu?" Sa Ngộ Tịnh nhận được ám hiệu của Tôn Ngộ Không xong liền bắt đầu nói một tràng ở bên cạnh.

Không thể không nói, lời của Sa Ngộ Tịnh thật sự đã khiến Đường Tăng có chút tin tưởng.

Tôn Ngộ Không và Sa Ngộ Tịnh đợi một lúc thấy Đường Tăng không nói gì, vừa định tiếp tục nói thì nghe thấy Đường Tăng mở lời.

"Thôi được rồi, nếu là Quan Âm Đại Sĩ chỉ thị thì không thể làm trái.

Lần này Bần tăng tha thứ." Nghe lời Đường Tăng, Sa Ngộ Tịnh và Tôn Ngộ Không trong lòng đều vui mừng.

Tôn Ngộ Không vừa định mở miệng nói thì nghe Đường Tăng lại lần nữa mở lời.

"Lần này Bần tăng tha thứ không có nghĩa là sau này sẽ tha thứ.

Về sau nếu ngươi còn sát sinh, Bần tăng sẽ niệm Kim Cô Chú hai mươi biến!" Lúc này có thể khiến Đường Tăng tha thứ đã là không tồi rồi, Tôn Ngộ Không không nghĩ nhiều chuyện sau này, liền vội vàng

đáp ứng.

Trư Bát Giới một bên nhìn cảnh tượng này với vẻ mặt kinh ngạc, "...Tha thứ rồi ư?

Vừa nãy chẳng phải còn cãi nhau kịch liệt, đòi đuổi Tôn Ngộ Không đi sao?" Sau đó Sa Ngộ Tịnh thu dọn hành lý, bốn thầy trò tiếp tục lên đường.

Nhưng lúc này Bạch Cốt Tinh đã điều chỉnh tốt trạng thái của mình, đang chờ đợi bốn thầy trò ở phía xa.

Lần này, y biến thành một ông lão, cũng là cha của cô gái nhỏ ban đầu, và là chồng của bà lão.

Sau khi Bạch Cốt Tinh biến hóa xong, Đường Tăng thấy y lại biến ra một ngôi nhà, lúc này Bạch Cốt Tinh đang niệm Phật trong nhà.

Bốn thầy trò đi đến trước cửa nhà, vừa nhìn đã thấy một ông lão đang niệm Phật.

Đường Tăng và những người khác nhìn thấy, liền đoán rằng đó là người nhà của cô gái và bà lão trước đó.

"Ông lão này có tìm chúng ta báo thù không nhỉ?

Dù sao thì hai người thân của ông ấy đều chết dưới tay chúng ta, đó là hai mạng người mà!" Trư Bát Giới mở miệng cằn nhằn.

Trư Bát Giới vừa nói xong đã bị Sa Ngộ Tịnh đẩy một cái.

"Không được nhắc đến chuyện đó nữa.

Vừa nãy mới dỗ cho Sư phụ nguôi giận, Trư Bát Giới nói vậy lại muốn chọc Sư phụ giận nữa sao?" Lúc này Sa Ngộ Tịnh lo lắng, sợ Đường Tăng lại tức giận.

Nếu như vậy thì thật sự không biết phải dỗ thế nào nữa.

So với sự căng thẳng của Sa Ngộ Tịnh, Tôn Ngộ Không lại tỏ ra vô cùng thản nhiên.

Tôn Ngộ Không không để ý lời của Trư Bát Giới, quay người xem xét xung quanh, tiện thể kiểm tra thân phận của ông lão.

Sau đó liền phát hiện ông lão này là Bạch Cốt Tinh biến hóa.

Sau khi nhìn rõ thân phận thật sự của ông lão trước mắt, Tôn Ngộ Không có chút ngạc nhiên.

"Trước đó mình đánh nhẹ quá sao?

Không ngờ lại hồi phục nhanh như vậy.

Không chỉ hồi phục mà còn tiếp tục màn kịch của mình nữa chứ." Bây giờ Tôn Ngộ Không mới thực sự lĩnh hội được những yêu quái bên ngoài vì muốn ăn thịt Đường Tăng mà không tiếc bất cứ giá nào.

Con Bạch Cốt Tinh này trước đó đã bị đánh hai lần, ước chừng nguyên thần cũng đã bị thương rồi.

"Đến nước này rồi mà bây giờ vẫn tiếp tục diễn sao?

Có phải nghĩ rằng Đường Tăng đang bất hòa với mình nên không dám tiếp tục làm hại ngươi nữa không?" Tôn Ngộ Không cười lạnh, chậm rãi ngước mắt nhìn về phía Bạch Cốt Tinh.

Chỉ một ánh mắt đã khiến Bạch Cốt Tinh cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Chương 339

Nhưng khi ánh mắt của Bạch Cốt Tinh liếc sang Đường Tăng, y lại có thêm rất nhiều tự tin.

Bạch Cốt Tinh thầm nghĩ trong lòng: "Chỉ cần mình không nhìn Tôn Ngộ Không thì sẽ ổn thôi.

Có Đường Tăng ở đây, Tôn Ngộ Không không dám làm gì đâu." Đáng tiếc Bạch Cốt Tinh quên mất Tôn Ngộ Không không phải là loại dễ dàng kiểm soát được.

Thấy Bạch Cốt Tinh lại dám ngang ngược như vậy, Tôn Ngộ Không cảm thấy có chút buồn cười, cố ý bước lên nhìn một cái, sau đó mở miệng.

"Vị lão gia gia này vì sao lại niệm kinh ở đây vậy?" Tôn Ngộ Không vừa nói vừa làm ra vẻ tò mò, nhìn xung quanh Bạch Cốt Tinh một vòng, sau đó không đợi Bạch Cốt Tinh nói, Tôn Ngộ Không lại lần nữa mở miệng.

"Ai, ta nhận ra rồi, vị lão gia gia này!" Tôn Ngộ Không nhấn âm đặc biệt mạnh vào ba chữ "lão gia gia", dường như đang muốn nhấn mạnh điều gì đó.

Bạch Cốt Tinh vốn không có nhiều tự tin, bị Tôn Ngộ Không dọa một tiếng như vậy liền hoảng sợ ngay lập tức, hoàn toàn không dám nhìn về phía Tôn Ngộ Không, cả người bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Bạch Cốt Tinh không nói gì thì Tôn Ngộ Không tự nhiên sẽ không ép, bây giờ y muốn xem Bạch Cốt Tinh còn muốn nói gì.

Đáng tiếc Tôn Ngộ Không đợi một lúc không nghe thấy tiếng Bạch Cốt Tinh, đành phải mở miệng thúc giục.

“Lão gia gia không nói gì sao?

Ta có chỗ nào sai, đã đắc tội với người sao?” Tôn Ngộ Không vừa nói vừa từng chút một tiến gần Bạch Cốt Tinh.

Bạch Cốt Tinh có thể cảm nhận được khí lạnh và sát ý quanh Tôn Ngộ Không lúc này.

Khi Bạch Cốt Tinh không biết phải làm sao thì Đường Tăng đã đi tới!

Khoảnh khắc đó Bạch Cốt Tinh cảm thấy Đường Tăng đúng là cứu tinh.

Tuy nhiên, dù nội tâm Bạch Cốt Tinh lúc này vô cùng hoảng loạn, bề ngoài y vẫn phải tỏ ra vẻ bình tĩnh.

Khi nhìn thấy Đường Tăng, Bạch Cốt Tinh giả vờ như không nghe thấy lời Tôn Ngộ Không vừa nói, thản nhiên mở miệng.

“Vị đạo trưởng này từ phương nào đến vậy?” Bạch Cốt Tinh vừa nói vừa chỉ tay về hướng Đường Tăng vừa đi qua hỏi.

Đường Tăng nghe xong gật đầu.

“Đúng vậy.” Bạch Cốt Tinh nghe xong, vẻ mặt lo lắng liền lộ ra.

“Xin hỏi mấy vị đạo trưởng trên đường đi có thấy con gái và vợ ta không?

Hôm nay con bé nhà ta đi đưa cơm cho con rể đã lâu mà chưa về.

Vợ ta không yên tâm cũng đi tìm, cả hai người bây giờ đều chưa thấy về.

Bình thường thì đã sớm về rồi, hôm nay là có chuyện gì vậy không biết.” Đường Tăng vừa nói vừa dần dần lầm bầm tự nói, Tôn Ngộ Không nhìn Bạch Cốt Tinh đang diễn trò thì bật cười.

Không thể không nói, Bạch Cốt Tinh diễn khá giống thật.

Nếu không có Hỏa Nhãn Kim Tinh, e rằng Đường Tăng cũng bị yêu quái này lừa gạt mất.

Nhưng diễn giỏi thì sao chứ?

Tôn Ngộ Không không thể chịu nổi bộ dạng lừa gạt người của Bạch Cốt Tinh.

Không đợi Đường Tăng mở miệng, Tôn Ngộ Không đã chuẩn bị tiến lên cho Bạch Cốt Tinh một côn.

Bạch Cốt Tinh cũng cảm nhận được Tôn Ngộ Không sắp ra tay, lập tức trốn ra phía sau Đường Tăng.

Khi trốn, y không quên làm ra vẻ mặt kinh hãi.

Đường Tăng không ngờ Tôn Ngộ Không lại đột nhiên làm như vậy, cũng không kịp giáo huấn Tôn Ngộ Không, liền quay người kéo Bạch Cốt Tinh lại.

Vừa quay người, Đường Tăng thấy ông lão vừa nãy còn đang sốt ruột hỏi thăm tung tích người nhà, bây giờ lại đầy mặt hoảng sợ.

Nhìn thấy ông lão như vậy, Đường Tăng cảm thấy có chút tự trách.

Lúc này, người đổ tất cả trách nhiệm lên bản thân mình.

Đường Tăng cảm thấy vì mình không quản giáo tốt Tôn Ngộ Không nên mới khiến ông lão trước mặt này sợ hãi đến vậy, và cũng liên tiếp mất đi người thân.

Chương 340

“Vị thí chủ không cần sợ hãi, Đại đồ đệ của ta bình thường hơi nghịch ngợm, chỉ là đùa giỡn thôi.

Tất cả đều là lỗi của Bần tăng, Bần tăng bình thường quản giáo không nghiêm mới dung túng cho Đại đồ đệ sinh ra những thói xấu này.

Xin vị thí chủ hãy rộng lòng tha thứ, Bần tăng xin lỗi thí chủ ở đây.” Đường Tăng định cúi người chào Bạch Cốt Tinh, Bạch Cốt Tinh thấy vậy liền vội vàng đỡ Đường Tăng dậy.

Lúc này Bạch Cốt Tinh hoảng sợ thật sự chứ không phải diễn, nếu Đường Tăng thật sự cúi chào mình thì Tôn Ngộ Không sẽ không tha cho y.

Sau khi đỡ Đường Tăng dậy, Bạch Cốt Tinh cảm nhận được ánh nhìn chết chóc của Tôn Ngộ Không.

Bạch Cốt Tinh lúc này thấy Tôn Ngộ Không vô cùng tức giận nhưng lại không thể làm gì được Đường Tăng, cảm thấy vô cùng hả hê, thế là y càng diễn hăng hơn.

Cố gắng phớt lờ ánh nhìn của Tôn Ngộ Không, Bạch Cốt Tinh kéo Đường Tăng vừa khóc vừa than vãn.

“Ta với lão bạn và con gái sống ở đây đã gần hết đời rồi chưa từng thấy kẻ hung ác nào như vậy!

Chẳng nói chẳng rằng đã muốn cho người ta một gậy, muốn lấy mạng ta!

Ta đã đắc tội gì với ngươi?

Tại sao lại muốn hại ta!” “Hôm nay sao mà xui xẻo thế này, lão

bạn và con gái bây giờ đều chưa về, cũng không biết có gặp chuyện gì không nữa.

Ai, đạo trưởng, đạo trưởng đi qua có thấy lão bạn và con gái ta không!

Trời sắp tối rồi, nếu không về thì sẽ gặp nguy hiểm mất!" Bạch Cốt Tinh vừa nói vừa chỉ Tôn Ngộ Không mà mắng.

Đường Tăng vốn đã cảm thấy có lỗi với ông lão này, bây giờ lại thêm việc ông lão nhắc đến chuyện kia và tin tưởng hỏi han, khiến Đường Tăng càng thêm bối rối.

Đường Tăng cảm thấy có chút hổ thẹn, cảm giác như mình đã phụ lòng tin của ông lão, như mình đã làm một việc sai trái.

"Vị thí chủ đừng kích động trước, bốn thầy trò ta thật có lỗi..." Lời Đường Tăng chưa nói dứt đã bị hành động đột ngột của Tôn Ngộ Không cắt ngang.

"Con yêu quái này bớt nói lời hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt người ở đây đi!

Ba lần năm lượt quấy nhiễu ta, ta thấy trước đây ta đối xử với ngươi quá nhân từ nên mới cho ngươi cái gan đó!" Tôn Ngộ Không vừa nói vừa tiến về phía Bạch Cốt Tinh.

Bạch Cốt Tinh nghe xong liền vội vàng trốn ra phía sau Đường Tăng, không dám động đậy.

"Ngươi tưởng trốn sau lưng Sư phụ ta thì không cần lo lắng sao?

An toàn rồi sao?

Đừng có mơ!

Yêu quái, tiếp chiêu!" Tôn Ngộ Không vừa nói vừa định đánh Bạch Cốt Tinh một côn, nhưng lúc này Đường Tăng đã đứng ra.

“Tôn Ngộ Không!

Ngươi đã nói gì với ta trước đó?

Ngươi có muốn ta bảo Ngộ Tịnh và Bát Giới lặp lại một lần nữa không!

Mới bao lâu mà tính tình ngươi đã không kiềm chế được rồi sao?

Ngươi cảm thấy ta, Sư phụ này, quá phiền phức không đi theo, cảm thấy mấy ngày nay sống quá an nhàn nên muốn tìm chút khổ sở để chịu phải không!” Vừa nãy Tôn Ngộ Không vừa đảm bảo sẽ không hại tính mạng con người nữa, bây giờ lại muốn tái phạm, Đường Tăng cảm thấy tức giận.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Đường Tăng lo lắng Tôn Ngộ Không sẽ giống như một con ngựa hoang thoát cương.

Tôn Ngộ Không thấy Đường Tăng đang che chở con Bạch Cốt Tinh kia, liền thẳng thắn nói: “Sư phụ!

Yêu quái không trừ thì khó mà lấy được chân kinh!” Đường Tăng nghe lời Tôn Ngộ Không, càng thêm tức giận.

“Yêu quái yêu quái!

Ngươi nhìn ai cũng như yêu quái, nhìn cho kỹ đi!

Nhưng lỡ mà ngươi lỡ tay thì sao?

Nếu ngươi nhìn lầm thì phải làm sao!

Chương 341

Đó đều là những mạng người sống sờ sờ, ngươi muốn đánh chết họ sao!

Lương tâm ngươi làm bằng thịt sao?

Vi sư mấy ngày nay dạy ngươi như vậy sao!" Đường Tăng càng nói càng tức giận, Bạch Cốt Tinh phía sau nghe thấy lại vô cùng đắc ý.

Tôn Ngộ Không có lợi hại đến mấy thì sao chứ?

Chỉ cần Sư phụ tin mình thì Tôn Ngộ Không chẳng phải bị khống chế sao?

Như bây giờ, rõ ràng Tôn Ngộ Không vô cùng tức giận nhưng y không thể giết mình.

Chỉ cần có Đường Tăng làm lá chắn bảo vệ, Bạch Cốt Tinh hoàn toàn không sợ Tôn Ngộ Không làm gì được.

Bạch Cốt Tinh càng lúc càng sảng khoái, nhưng lại cảm thấy chưa đủ hả hê, thế là nhân lúc Đường Tăng không chú ý, y thi triển một chút tiểu pháp thuật.

"Ai, đạo trưởng, cái gì kia?

Dường như đang bay về phía ta, không lẽ vị đạo trưởng kia biến ra thứ gì để hại ta sao?" Bạch Cốt Tinh giả vờ tò mò hỏi, thành công chuyển hướng sự chú ý của Đường Tăng.

Khi Đường Tăng không chú ý, Bạch Cốt Tinh đắc ý lộ ra một nụ cười với Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không thấy vậy vừa định đi thu thập Bạch Cốt Tinh thì

bị Đường Tăng ngăn lại.

Thứ mà Bạch Cốt Tinh nói là một kim thiếp.

Đường Tăng khi nhìn thấy, cố ý liếc nhìn Tôn Ngộ Không một cái, xác nhận không phải là kiệt tác của Tôn Ngộ Không xong mới yên tâm.

Kim thiếp càng bay càng gần, cuối cùng dừng lại trước mặt Đường Tăng.

Khi Đường Tăng chuẩn bị cầm kim thiếp xuống xem, kim thiếp lại mở miệng nói!

"Ác đồ không trừ, khó mà lấy được chân kinh." Kim thiếp vừa nói xong đã biến mất, căn bản không cho Đường Tăng và những người khác cơ hội phản ứng.

Đường Tăng nghe lời đó liền rơi vào trầm tư.

Ban đầu người cũng không tin Tôn Ngộ Không thật sự sẽ lạm sát vô cô, nhưng bây giờ nhiều chuyện như vậy đều chứng tỏ Tôn Ngộ Không là một kẻ lạm sát vô cô.

Bây giờ lại có kim thiếp nói vậy, Đường Tăng không tin cũng phải tin rằng Tôn Ngộ Không giết toàn là yêu quái, nhưng cũng phải cho Tôn Ngộ Không chịu một chút khổ sở.

Đường Tăng nhìn về phía Tôn Ngộ Không.

Lúc này Tôn Ngộ Không đang trừng mắt nhìn Bạch Cốt Tinh.

Nhìn thấy cảnh tượng này, sự do dự vừa nãy của Đường Tăng tiêu tan hết.

Đường Tăng lắc đầu xong, liền bắt đầu niệm Kim Cô Chú.

Tôn Ngộ Không một lòng đối phó Bạch Cốt Tinh, đột nhiên Đường Tăng niệm Kim Cô Chú khiến y trở tay không kịp, cơn đau

đầu đột ngột ập đến khiến Tôn Ngộ Không không còn cách nào để suy nghĩ đến chuyện khác.

Lúc này Tôn Ngộ Không hai tay ôm đầu, khuôn mặt gần như vặn vẹo.

Vì quá đau không thể đứng vững, nên Tôn Ngộ Không lúc này đang loạng choạng.

Trước đây, khi nhìn thấy Tôn Ngộ Không như vậy, Đường Tăng sẽ mềm lòng mà niệm ít Kim Cô Chú đi một lúc, nhưng bây giờ Đường Tăng nhắm chặt mắt, một lòng niệm Kim Cô Chú, mặc kệ Tôn Ngộ Không kêu la thế nào cũng không để ý, như thể người kêu la không phải Tôn Ngộ Không vậy.

"Sư phụ, Đại sư huynh cũng biết lỗi rồi mà, Kim Cô Chú người đừng niệm nữa đi, xem Đại sư huynh đau khổ biết bao, y biết lỗi rồi!" Tôn Ngộ Không trông quá đau khổ, Sa Ngộ Tịnh đứng một bên không nhìn nổi nữa.

Nhưng Đường Tăng vẫn không hề để ý.

Xem ra lần này Đường Tăng đã hạ quyết tâm muốn cho Tôn Ngộ Không một bài học.

Lúc này Bạch Cốt Tinh ở phía sau lại đang cười nhìn mọi việc trước mắt.

Không ngờ mình chỉ cần dùng một chút tiểu kế, biến ra một kim thiếp nhỏ đã khiến Tôn Ngộ Không đau khổ đến vậy, thật quá hả hê.

Bây giờ Tôn Ngộ Không càng đau khổ, Bạch Cốt Tinh càng cười đắc ý.

Tuy nhiên, khi Bạch Cốt Tinh đang cười, vừa hay bị Tôn Ngộ Không tông trúng.

Chương 342

Tôn Ngộ Không lúc này không còn chút lý trí nào, thấy Bạch Cốt Tinh đắc ý như vậy liền không nói gì mà giáng một côn xuống.

Ông lão... chết rồi.

Khoảnh khắc cơ thể ông lão đổ xuống, Bạch Cốt Tinh bay ra, nhưng đáng tiếc Đường Tăng và những người khác căn bản không nhìn thấy.

Lúc này Tôn Ngộ Không cũng không quan tâm Đường Tăng có đang niệm Kim Cô Chú hay không, thấy Bạch Cốt Tinh bỏ chạy liền đuổi theo.

Đường Tăng nhìn thi thể đổ xuống trước mặt mà ngây người.

Khi Đường Tăng phản ứng lại thì Tôn Ngộ Không đã không còn bóng dáng nữa, người nhìn về phía chân trời, hướng Tôn Ngộ Không vừa rời đi.

Đường Tăng nhìn một lúc, rồi chậm rãi thu lại ánh mắt, thản nhiên nhìn ông lão nằm trên mặt đất.

Một loạt động tác diễn ra không mang bất kỳ biểu cảm nào.

Ngay cả Trư Bát Giới nhìn thấy Đường Tăng như vậy cũng không dám nhiều lời, chỉ yên lặng ở bên cạnh Đường Tăng, cố gắng giảm thấp sự hiện diện của mình.

Đường Tăng khi nhìn thấy ông lão bị Tôn Ngộ Không đánh chết thì kinh hãi, người không ngờ Tôn Ngộ Không lại có thể giết người ngay trước mặt mình.

Đường Tăng nghĩ rằng Tôn Ngộ Không dù không thể tuân thủ lời đảm bảo trước đó, thì ít nhất cũng sẽ không giết người trước mặt

mình, nhưng sự thật lại tát thẳng vào mặt người.

Nhưng không lâu sau Đường Tăng lại không cảm thấy kỳ lạ nữa.

Tôn Ngộ Không là Tề Thiên Đại Thánh mà, năng lực lớn thì tính khí tự nhiên cũng lớn.

Hắn làm sao có thể cam tâm làm đồ đệ của một hòa thượng nhỏ bé chứ?

Nếu không phải Kim Cô Chú trói buộc Tôn Ngộ Không thì sao?

Đường Tăng đi đến chỗ ông lão vừa niệm kinh trước đó, quỳ xuống và niệm kinh một lúc giống như ông lão.

Người muốn siêu độ cho ông lão và cả gia đình.

Nhưng phía sau, thi thể của ông lão sau khi Bạch Cốt Tinh rời đi không lâu đã biến thành một đống xương trắng.

Đường Tăng không nhìn thấy, nhưng Sa Ngộ Tịnh và Trư Bát Giới lại nhìn thấy.

Hai người vừa định mở miệng nói thì bị Đường Tăng cắt ngang.

"Bát Giới, dắt ngựa!" Đường Tăng nói.

Lúc này Tôn Ngộ Không cũng đã quay về.

Nghe thấy Đường Tăng bảo dắt ngựa, y tự động thay Trư Bát Giới đi dắt ngựa.

"Bát Giới!

Dắt ngựa!" Đường Tăng thấy Tôn Ngộ Không đi rồi, liền nhấn mạnh giọng lặp lại lời vừa nãy.

Trư Bát Giới nghe xong cũng không dám chậm trễ, liếc nhìn Tôn Ngộ Không xong liền đi dắt ngựa.

Tôn Ngộ Không thấy vậy cũng chỉ đành bỏ công việc trong tay

xuống, bắt đầu giải thích trước mặt Đường Tăng.

“Sư phụ, người hiểu lầm rồi!

Ông lão vừa nãy thật sự là yêu quái, cả cô gái và bà lão trước đó đều là Bạch Cốt Tinh biến ra, y muốn ăn thịt người!

Sư phụ phải tin ta chứ, lão Tôn ta làm sao có thể hại người được?” Tôn Ngộ Không vẫn luôn ở bên cạnh Đường Tăng nói, nhưng trên mặt Đường Tăng không hề xuất hiện một chút động dung nào.

“Ngươi về đi, chẳng phải muốn về Hoa Quả Sơn làm đại vương của ngươi sao?

Bần tăng sẽ thành toàn cho ngươi.” Lúc này trên trời, Từ Chí đang nhìn hai người.

Vốn dĩ hắn định ra tay giúp đỡ, nhưng lại biết rằng tình cảm giữa Đường Tăng và Tôn Ngộ Không cần phải trải qua thử thách này, nên hắn cũng dẹp bỏ ý định giúp đỡ.

Sau đó, Đường Tăng sẽ viết một bức biếm thư.

Chương 343

“Sư phụ!

Sư phụ nghĩ kỹ đi!

Biếm thư đâu phải chuyện đùa đâu!” Sa Ngộ Tịnh thấy vậy liền vội vàng ngăn cản Đường Tăng.

Không ngờ chuyện này lại náo đến nước này.

“Ngộ Tịnh cảm thấy Vi sư đang đùa giỡn sao?

Ngươi cũng không cần khuyên Vi sư, chuyện này không liên quan đến ngươi.” Lời nói và ngữ khí lạnh nhạt của Đường Tăng khiến Tôn Ngộ Không hoàn toàn tỉnh táo.

Tôn Ngộ Không biết lần này Đường Tăng nghiêm túc thật, cũng chính vì vậy mà Tôn Ngộ Không khá kinh ngạc.

Tôn Ngộ Không không ngờ Đường Tăng lại vì một con yêu quái mà muốn đuổi mình đi và viết biếm thư, dù sao y vẫn luôn trung thành tận tâm muốn hộ tống Đường Tăng đi Tây Thiên lấy kinh.

Đường Tăng thấy Tôn Ngộ Không và Sa Ngộ Tịnh kinh ngạc như vậy cũng không để ý, thu ánh mắt lại rồi nhìn về phía Trư Bát Giới vẫn đang ngây người.

“Bát Giới!

Ngây ra đó làm gì!

Không mau mài mực!” Trư Bát Giới chưa từng thấy Đường Tăng như vậy.

Sau khi ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc, y không dám đùa giỡn nữa, chỉ đành ngoan ngoãn làm theo lời Đường Tăng dặn dò.

Trư Bát Giới đến bên cạnh Bạch Long Mã, lấy ra dụng cụ mài mực và bắt đầu làm việc.

Thấy Trư Bát Giới bắt đầu mài mực, Đường Tăng cũng thu lại ánh mắt, tiếp tục niệm kinh siêu độ cho ông lão và người nhà ông ấy.

Tôn Ngộ Không do dự một lúc giữa Trư Bát Giới và Đường Tăng, cuối cùng đi về phía Đường Tăng.

Bây giờ y có đến chỗ Trư Bát Giới, giành lấy đồ nghề của Trư Bát Giới cũng vô dụng.

Dù mực có mài xong, Đường Tăng cũng chưa chắc sẽ dùng.

Lẽ nào y muốn giúp Đường Tăng mài mực để viết biếm thư sao?

Bây giờ vấn đề mấu chốt nằm ở Đường Tăng, chỉ cần người buông lời thì mọi chuyện sẽ được giải quyết.

"Sư phụ, người hãy nguôi giận trước đi.

Bây giờ người đang lúc nóng giận nên mới nói những lời tức giận đó.

Đợi người nguôi giận rồi ta sẽ giải thích cho người nghe." Tôn Ngộ Không không khách khí ngồi xuống bên cạnh.

Sa Ngộ Tịnh và Trư Bát Giới thấy Tôn Ngộ Không dáng vẻ tự tại như vậy không khỏi cảm thấy bội phục.

Bây giờ mọi người đều căng thẳng chết đi được mà Tôn Ngộ Không lại có thể giữ vẻ ung dung điềm tĩnh, như thể chuyện này hoàn toàn không liên quan đến y.

"Bần tăng biết mình không nói lời giận dỗi.

Từ khi biếm thư được viết ra, chúng ta không còn là quan hệ sư đồ nữa.

Ngươi về Hoa Quả Sơn làm đại vương của ngươi, ta đi Tây Thiên lấy chân kinh của ta, hai ta từ nay không còn vướng mắc gì nữa." Đường Tăng phản bác lời Tôn Ngộ Không vừa nói xong.

Khi nói, người thậm chí còn không mở mắt, ngữ khí vẫn thản nhiên như đang nói chuyện không liên quan gì đến mình.

"Sư phụ, mực mài xong rồi." Sớm hơn cả lúc Tôn Ngộ Không nói, Trư Bát Giới đã mài xong mực.

Chỉ là Trư Bát Giới thấy Tôn Ngộ Không đang nói chuyện với Đường Tăng nên mới đợi một lát, cũng hy vọng Tôn Ngộ Không có thể thuyết phục được Đường Tăng không đuổi mình đi.

Dù sao khi Tôn Ngộ Không ở đây cũng mang lại lợi ích cho Trư Bát Giới.

Thấy Đường Tăng và Tôn Ngộ Không sắp cãi nhau, Trư Bát Giới vì tránh cho hai người thật sự khai chiến nên đành lên tiếng cắt ngang.

Nghe thấy tiếng Trư Bát Giới, Đường Tăng quay đầu nhìn về phía Trư Bát Giới.

Vừa định nhận bút, mực, giấy, nghiên thì thấy Tôn Ngộ Không đã nhanh hơn một bước cướp lấy.

Chương 344

“Sư phụ, con giết thật sự là yêu quái.

Người xem thi thể của ông lão kia đều biến thành xương trắng rồi.

Thi thể của phàm nhân làm sao có thể nhanh chóng biến thành xương trắng được chứ?

Rõ ràng là yêu quái mà!” Tôn Ngộ Không cướp lấy bút mực từ Trư Bát Giới xong, đặt đồ vật ra sau lưng, sau đó tiếp tục khuyên nhủ Đường Tăng.

“Sư phụ, người hãy suy nghĩ lại đi.

Không có lão Tôn e rằng khó mà đến được Tây Thiên đâu!

Lão Tôn ta hôm nay đi rồi, về sau không cho Bát Giới và Sa Sư đệ giết yêu quái thì cũng không đến được Tây Thiên đâu!” Tôn Ngộ Không vốn tính khí nóng nảy, lại bị Đường Tăng chọc tức như vậy nên ngữ khí tự nhiên không tốt.

Nhưng vì Đường Tăng làm vậy thì càng tuyệt tình.

Đối với lời của Tôn Ngộ Không, Đường Tăng không hề nghe lọt tai chút nào.

Phớt lờ Tôn Ngộ Không xong, Đường Tăng ra hiệu cho Trư Bát Giới đi lấy thêm bút, mực, giấy, nghiên.

Trư Bát Giới nhận được lệnh xong chỉ đành làm theo.

Lần này Tôn Ngộ Không không ra tay ngăn cản nữa, dù sao thái độ của Đường Tăng đã rõ ràng, có ngăn cản cũng vô ích.

Đường Tăng nhận bút, mực, giấy, nghiên xong bắt đầu viết biếm thư.

Viết xong, người giao cho Tôn Ngộ Không rồi tiếp tục niệm kinh, không để ý đến những người khác nữa.

Tôn Ngộ Không nhận lấy xong, liếc nhìn một cái rồi quỳ xuống vái ba vái, sau đó nhìn về phía Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh.

"Bát Giới, Sa Sư đệ, sau khi ta đi rồi hai người phải chăm sóc Sư phụ thật tốt, đừng chọc người giận nữa..." Tôn Ngộ Không nói một vài lời xong liền đi chào Bạch Long Mã, chúc Bạch Long Mã vài câu rồi cho ăn một chút gì đó rồi rời đi.

Khi Tôn Ngộ Không đi, Sa Ngộ Tịnh và Trư Bát Giới cố ý nói lời tạm biệt.

Đường Tăng nghe thấy xong liền ngừng niệm kinh, quay đầu nhìn về hướng Tôn Ngộ Không rời đi, trên khuôn mặt lạnh lẽo xuất hiện một tia động dung.

Nếu trong lòng không có chút động dung nào thì đó là điều không thể.

Tôn Ngộ Không là Đại đồ đệ của Đường Tăng, là người bầu bạn lâu nhất và cũng là người Đường Tăng ít phải lo lắng nhất.

Bình thường có chuyện gì thì người đầu tiên nghĩ đến cũng là Tôn Ngộ Không, bởi vì trong tiềm thức Đường Tăng hoàn toàn tin tưởng Tôn Ngộ Không.

Không thể phủ nhận rằng Tôn Ngộ Không là người có thực lực mạnh nhất và đáng tin cậy nhất trong ba đồ đệ.

Bây giờ Tôn Ngộ Không phải rời đi, dù Đường Tăng đích thân viết biếm thư để y rời đi, nhưng trong lòng ít nhiều vẫn có chút luyến tiếc.

Sa Ngộ Tịnh tự nhiên cũng hiểu điều này nên khi Tôn Ngộ Không đi, y cố ý nói to lời tạm biệt Tôn Ngộ Không, để Đường Tăng không nỡ Tôn Ngộ Không rồi giữ Tôn Ngộ Không lại.

Đáng tiếc Sa Ngộ Tịnh đã đánh giá quá thấp sự kiên định của Đường Tăng lần này.

Dù có chút luyến tiếc, nhưng điều đó không đủ để Đường Tăng giữ Tôn Ngộ Không lại.

Ở một bên khác, sau khi Tôn Ngộ Không rời đi, y bay về Thiên Đình, định dạo chơi trên Thiên Đình một lát rồi mới về Hoa Quả Sơn.

Tôn Ngộ Không đang bay, nhìn thấy Từ Chí ở phía xa.

Khi nhìn thấy Từ Chí, tâm trạng Tôn Ngộ Không tốt hơn rất nhiều.

Từ Chí vẫn luôn ở trên trời nhìn Tôn Ngộ Không, còn Tôn Ngộ Không thì chưa thấy Từ Chí.

Lần cuối Tôn Ngộ Không nhìn thấy Từ Chí dường như là dưới Ngũ Chỉ Sơn.

Lần đó Từ Chí nói rõ một vài điều với y rồi rời đi.

Tôn Ngộ Không bay về phía Từ Chí.

"Trò chuyện một chút?" Khi Tôn Ngộ Không đứng trước mặt Từ Chí, Từ Chí cười nói một câu như vậy với y.

Tôn Ngộ Không ngây người ra, rồi gật đầu đồng ý.

Chương 345

“Xem ra Sư huynh biết chuyện của lão Tôn rồi?” Tôn Ngộ Không thông minh đến mức nào?

Chỉ cần một ánh mắt đã biết ý đồ của Từ Chí.

Đường Tăng không có ở đây, nói chuyện phiếm một chút cũng không sao.

“Ngươi đã biết ta, vậy không bằng ngươi nói ra cách nhìn của mình trước?” “...” Sau khi Tôn Ngộ Không đi, Sa Ngộ Tịnh và Trư Bát Giới lại lần nữa thu dọn hành lý, sau đó ba thầy trò tiếp tục lên đường.

Bây giờ không có Tôn Ngộ Không, mọi chuyện lớn nhỏ cơ bản đều đổ dồn lên đầu Trư Bát Giới.

Hiện tại Trư Bát Giới mới thể hội được bình thường Tôn Ngộ Không vất vả đến mức nào.

Như vậy, Trư Bát Giới càng hy vọng Tôn Ngộ Không có thể quay lại.

Nhưng có vậy thì sao chứ?

Tôn Ngộ Không đã rời đi rồi, có hy vọng bao nhiêu cũng vô dụng, ít nhất bây giờ Tôn Ngộ Không không nghe thấy tiếng lòng của y.

Đã đi được một lúc rồi, Trư Bát Giới sớm đã mệt mỏi nhưng đáng tiếc bây giờ chỉ có thể chịu đựng.

Tôn Ngộ Không đi rồi, Trư Bát Giới là đồ đệ lớn nhất, không thể than vãn, cũng không thể vì mệt mà kêu dừng lại.

Chỉ là Trư Bát Giới bây giờ vừa đói vừa mệt, tốc độ đi đường tự

nhiên chậm đi không ít.

Sa Ngộ Tịnh cũng cảm thấy tốc độ và trạng thái của Trư Bát Giới ngày càng tệ.

Nhưng Sa Ngộ Tịnh cuối cùng cũng không nói gì, chỉ thấy Đường Tăng trông mệt mỏi thì mới mở miệng hỏi.

"Sư phụ, người mệt rồi phải không?

Hay là chúng ta nghỉ ngơi ở đây một lát?" Từ khi ra khỏi Ngũ Trang Quán chưa ăn uống gì, ngay cả quả đào Tôn Ngộ Không hái về trước đó cũng vì giận mà Đường Tăng không ăn.

Bây giờ người đã đói mấy ngày rồi.

Thêm vào đó, trước đó Đường Tăng đã nổi giận lớn, rồi lại đi đường lâu như vậy, với thân thể phàm nhân chắc chắn không chịu nổi.

Trư Bát Giới thô tâm không chú ý những chi tiết nhỏ này, nhưng Sa Ngộ Tịnh thì phải lưu ý.

Lúc này Trư Bát Giới nghe Đường Tăng nói muốn dừng lại nghỉ ngơi, y còn chưa kịp nói gì đã ngồi phịch xuống đất.

"A, Sư phụ người chắc chắn cũng mệt rồi, chúng ta nghỉ ngơi tại chỗ đi." Trư Bát Giới vừa nói vừa cảm nhận ánh mắt của Sa Ngộ Tịnh.

Trư Bát Giới bị Sa Ngộ Tịnh nhìn như vậy cảm thấy có chút không tự nhiên, y cũng biết ý của Sa Ngộ Tịnh là không cho mình nói vậy.

Bất đắc dĩ, Trư Bát Giới đành phải đứng dậy khỏi mặt đất.

"Sư phụ, người hãy chậm một chút, nếu ngã thì không tốt đâu." Trư Bát Giới chủ động tiến lên đỡ Đường Tăng xuống khỏi Bạch

Long Mã.

Đường Tăng vừa ngồi xuống nghỉ ngơi thì Sa Ngộ Tịnh mới thu lại ánh mắt, đi buộc Bạch Long Mã.

“Nhị sư huynh, chúng ta cũng chưa ăn gì, Sư phụ chắc chắn đói rồi.

Ta đi tìm chút gì đó ăn nhé.” Sa Ngộ Tịnh buộc Bạch Long Mã xong lại nhìn về phía Trư Bát Giới.

Lúc này Trư Bát Giới vừa mới an vị ngồi xuống, mông còn chưa kịp ấm chỗ thì đã bị Sa Ngộ Tịnh một câu nói này làm cho phải đứng dậy.

“Thôi được rồi, hai chúng ta đều đi thì Sư phụ làm sao?

Không thể để Sư phụ một mình ở đây được đúng không?

Đại sư huynh trước khi đi đã dặn ta phải chăm sóc Sư phụ thật tốt, đặc biệt là không được để Sư phụ một mình, huynh quên rồi sao?

Ta ở lại đây bầu bạn với Sư phụ.” Trư Bát Giới đứng dậy xong mới mở miệng, ngữ khí đầy vẻ bất đắc dĩ.

Vì là sư huynh của Sa Ngộ Tịnh, y tự nhiên phải gánh vác trách nhiệm của một sư huynh.

Sa Ngộ Tịnh nghe xong có chút do dự, nhưng để Đường Tăng một mình ở đây thật sự không an toàn.

Và những lời Tôn Ngộ Không nói trước khi đi cũng khiến Sa Ngộ Tịnh thỏa hiệp.

Chương 346

“Vậy được rồi, Nhị sư huynh hãy về sớm, chú ý an toàn.

Nơi này chắc cũng có yêu quái thường xuyên xuất hiện.” Môi trường ở đây thích hợp cho yêu quái sinh tồn và dễ dàng săn mồi.

Nói cách khác, nơi đây rất tốt để mai phục, có thể khắp nơi đều là cạm bẫy, không chừng bây giờ có yêu quái đang rình rập ở một góc nào đó.

Trư Bát Giới tự nhiên biết điều này, gật đầu xong liền rời đi.

Sa Ngộ Tịnh quay về bên cạnh Đường Tăng canh giữ.

Vì mệt mỏi và mấy ngày chưa ăn uống gì, Đường Tăng hơi suy yếu nên bây giờ đã ngủ thiếp đi.

Thời gian từng chút trôi qua, Đường Tăng tỉnh dậy nhưng Trư Bát Giới lại chưa về.

“Bát Giới đâu?” Đường Tăng tỉnh dậy không thấy Trư Bát Giới liền bắt đầu hỏi.

“Nhị sư huynh đi tìm đồ ăn rồi, bây giờ đi cũng đã được một lúc rồi.” “Ngộ Tịnh, Bát Giới có gặp nguy hiểm không?

Mau đi xem xem!” Đường Tăng biết Trư Bát Giới rời đi đã được một lúc rồi bắt đầu lo lắng.

Đợi một lúc lâu vẫn không thấy bóng dáng Trư Bát Giới quay về, Đường Tăng bảo Sa Ngộ Tịnh đi xem xem.

“Nhưng...

Sư phụ một mình ở đây không an toàn!” “Ta không sao, ta ở đây lâu như vậy cũng có thấy yêu quái nào xuất hiện đâu?

Mau đi xem Bát Giới đi.” Vốn dĩ Sa Ngộ Tịnh cũng lo lắng cho Trư Bát Giới, Đường Tăng lại thúc giục y đi xem, nên Sa Ngộ Tịnh cũng chỉ đành đi tìm Trư Bát Giới.

“Vậy ta đi tìm Nhị sư huynh đây, Sư phụ ở yên đây đừng chạy lung tung nhé!

Ta đi rồi sẽ về ngay.” Sa Ngộ Tịnh vừa nói vừa dắt Bạch Long Mã đến buộc bên cạnh Đường Tăng.

Đường Tăng nghe xong ừ vài tiếng, sau đó Sa Ngộ Tịnh biến mất khỏi tầm mắt.

Thực ra Trư Bát Giới cũng không đi xa, Sa Ngộ Tịnh chỉ cần đi một lát là có thể tìm thấy.

Trư Bát Giới căn bản không gặp nguy hiểm, khi Sa Ngộ Tịnh tìm y thì y đang ngủ.

Đường Tăng không trách y cũng có thể hiểu được.

Hai ngày đi đường quả thực rất mệt, thêm vào đó Tôn Ngộ Không rời đi khiến tâm trạng mọi người đều không tốt.

Là Nhị sư huynh càng khó chịu hơn, nên việc y ngủ thiếp đi thì Sa Ngộ Tịnh cũng có thể tha thứ.

“Sư phụ cũng thật là, đang yên đang lành lại cứ nhất định đuổi Hầu ca đi.

Hầu ca có Hỏa Nhãn Kim Tinh, làm sao có thể nhìn nhầm được.

Xong rồi, Hầu ca đi rồi, ngay cả cơm cũng không có mà ăn, làm khổ lão Trư ta.” Trư Bát Giới tỉnh dậy bắt đầu cằn nhằn.

Y cứ cằn nhằn, lẩm bẩm một mình, căn bản không có ai để ý.

Sau khi Sa Ngộ Tịnh đi, Đường Tăng bắt đầu quan sát xung quanh.

Bây giờ người là một phàm nhân thì căn bản không nhìn ra được chỗ nào bất thường.

Đường Tăng vẫn đi một vòng rồi quay về chỗ vừa nãy nghỉ ngơi.

Một phàm nhân ở nơi như vậy một chút cũng không sợ hãi là giả.

Nhưng bây giờ Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, Sa Ngộ Tịnh ba người không có ai ở bên cạnh Đường Tăng, sợ hãi cũng vô dụng.

Bây giờ điều duy nhất có thể khiến người thả lỏng có lẽ chỉ có đả tọa niệm kinh.

Nhưng Đường Tăng trở về nhắm mắt niệm kinh không lâu đã bị âm thanh xung quanh cắt ngang.

Lần này Đường Tăng lại mở mắt nhìn xung quanh, thấy một số chim chóc và thú vật đang hoạt động quanh đó.

Vừa nãy những loài chim chóc thú vật này không xuất hiện, ước chừng là lo lắng Sa Ngộ Tịnh và Trư Bát Giới chưa đi xa, hoặc sợ Đường Tăng.

Chương 347

Tôn Ngộ Không vẫn ở gần đó nên không dám hành động tùy tiện.

Nhưng bây giờ Đường Tăng quan sát một lúc sau mới phát hiện ba đồ đệ kia thật sự không còn ở đây nữa mới dám xuất hiện và đi lại.

Đường Tăng nhìn thấy nhiều loài chim chóc thú vật xung quanh, trong lòng có chút sợ hãi, liền đi về phía Bạch Long Mã, sau đó cố gắng tĩnh tâm niệm kinh.

Nhưng không lâu sau, Đường Tăng lại lần nữa mở mắt.

Cảm giác áp bách xung quanh quá mạnh, căn bản không thể tĩnh tâm được.

Tuy nhiên, lúc này Đường Tăng nhìn thấy một ngọn tháp.

Trong hoàn cảnh cực kỳ bất lực, Đường Tăng bị ngọn tháp đó mê hoặc, sẽ không tự chủ được mà đi về phía ngọn tháp.

Nhưng khi Đường Tăng đi về phía ngọn tháp, ngọn tháp đã biến mất!

Mục tiêu phía trước biến mất, Đường Tăng lập tức tỉnh táo.

Nhưng bây giờ khi Đường Tăng nhìn xung quanh, y lại không thấy khung cảnh ban đầu đâu nữa.

Đường Tăng bắt đầu tìm đường quay lại, nhưng khi tìm đường cũ thì lại phát hiện căn bản không tìm thấy!

Đường Tăng...

đã lạc đường rồi!

Sau khi đi liên tục rất lâu mà không thấy cảnh vật quen thuộc, Đường Tăng bây giờ có chút hoảng loạn.

Nếu không quay lại được thì Sa Ngộ Tịnh sẽ không tìm thấy.

Ở đây khắp nơi đều là chim bay thú chạy, có yêu quái, Đường Tăng một mình thì rất sợ hãi.

“Bát Giới!

Ngộ Tịnh!

Bát Giới!

Ngộ Tịnh!” Đường Tăng bắt đầu gọi tên Sa Ngộ Tịnh và Trư Bát Giới, hy vọng có thể nghe thấy họ, nhưng đáng tiếc chỉ có tiếng vọng lại chứ không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác.

Vừa đi vừa gọi, hoàn toàn không nhìn đường mà cứ đi bừa, Đường Tăng cũng vì vậy mà bước hụt!

Lần này vận khí không tốt như vậy, Đường Tăng không rơi vào cái bẫy bình thường, mà lần này rơi vào một cái động, và sau khi rơi vào thì hôn mê.

Ở một bên khác, Sa Ngộ Tịnh tìm thấy Trư Bát Giới xong thì vẫn luôn nghe Trư Bát Giới cằn nhằn.

Mặc dù Sa Ngộ Tịnh không đáp lời Trư Bát Giới một câu nào, nhưng Trư Bát Giới một mình vẫn nói rất hăng say.

Kéo Trư Bát Giới dậy xong, hai người cùng nhau đi tìm đồ ăn.

Gần đây yêu quái thường xuyên xuất hiện, những thứ có thể ăn được đã sớm bị yêu quái chia nhau hết rồi.

Bây giờ họ chỉ có thể tìm một ít quả dại.

“Thôi được rồi, Nhị sư huynh đừng nhắc đến Đại sư huynh nữa.

Y đi rồi thì bây giờ nói có ích gì?

Chúng ta mau quay về đi.

Sư phụ lo lắng bảo ta đi tìm huynh, bây giờ người đang ở đó một mình.

Ta ra ngoài cũng đã được một lúc rồi, ở đây yêu quái lại nhiều, ta lo Sư phụ có nguy hiểm.” Nghe Trư Bát Giới cằn nhằn suốt cả đường, Sa Ngộ Tịnh cũng cảm thấy có chút phiền, liền trực tiếp mở miệng cắt ngang lời Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới nghe xong cũng đành ngậm miệng lại, dù sao lời của Sa Ngộ Tịnh cũng có lý.

Mình ra ngoài đã khá lâu rồi, Đường Tăng một mình ở đó quả thật không an toàn.

Cứ như vậy thì khiến mọi người đều phiền lòng, chi bằng không nói nữa.

Chương 348

Tuy nhiên, khi hai người tăng tốc độ quay về, lại không tìm thấy Đường Tăng.

Trong động, Đường Tăng mãi mới tỉnh lại, vừa nhìn rõ xung quanh thì bị con yêu quái đột nhiên xuất hiện dọa cho ngất xỉu.

So với cảnh ngộ thê thảm của Tôn Ngộ Không, những ngày này có thể nói là vô cùng thoải mái.

Sau khi trò chuyện với Từ Chí, Tôn Ngộ Không trở về Hoa Quả Sơn.

Lũ khỉ nhỏ thấy Đại vương về đều vui mừng khôn xiết, ngày tháng của Tôn Ngộ Không tự nhiên là thư thái vô cùng.

Từ Chí thì không có tâm tình tốt như vậy, sau khi tiễn Tôn Ngộ Không liền rơi vào trầm tư.

Cuộc đối thoại vừa rồi dường như không mấy thuận lợi, chân mày hắn cứ nhíu chặt lại.

Nếu cách nhìn của Tôn Ngộ Không đúng như những gì vừa nói, kế hoạch sẽ rất khó tiến triển.

Một mặt muốn tôi luyện tình cảm thầy trò của Tôn Ngộ Không, nhưng nếu vì chuyện này mà khiến hai người đường ai nấy đi thì thật là lợi bất cập hại.

Nhưng nếu lúc này ra tay, sự xuất hiện của Bạch Cốt Tinh hoàn toàn mất đi ý nghĩa, sẽ để lại một vết rạn trong lòng hai người, không những không củng cố được tình cảm thầy trò mà còn khiến họ xa cách hơn.

Từ Chí đang chìm đắm trong suy nghĩ, hoàn toàn không chú ý đến

những biến hóa xung quanh.

Doanh Chính đi tới, dọc đường cũng không cố ý che giấu tiếng động nhưng Từ Chí chẳng hề phản ứng, trạng thái này của Từ Chí khiến Doanh Chính cảm thấy lạ lùng.

Chuyện gì có thể khiến Từ Chí nhập tâm đến mức ngay cả sự phòng bị cơ bản nhất cũng không còn?

Ngay khi Doanh Chính chuẩn bị lên tiếng gọi, Từ Chí đã mở lời: "Doanh Chính đại nhân tìm ta có việc gì mà lại lén lút như vậy?" Từ Chí đột ngột lên tiếng khiến Doanh Chính có chút kinh ngạc, hóa ra hắn không phải không phát hiện, mà là sau khi xác nhận danh tính người tới mới yên tâm không phản ứng. "Sao lại nói trẫm lén lút?

Trẫm dọc đường đều quang minh chính đại." Doanh Chính thấy Từ Chí đã phát hiện thì cũng không nói nhiều, giải thích xong liền im lặng. "Được rồi đừng đùa nữa, Doanh Chính đại nhân có việc gì quan trọng sao?" "Nhất định phải có việc mới tìm được sao?

Trẫm trước đây không biết ngươi lại quý giá như vậy.

Trẫm buồn chán nên tìm ngươi giải khuây, chẳng lẽ không được?" Từ Chí nghe xong sững người một lát, sau đó thản nhiên cười nhẹ: "Có thể, Doanh Chính đại nhân đích thân tới tìm bần đạo giải khuây, bần đạo sao có thể cự tuyệt?

Chỉ là bình thường công vụ bận rộn, hôm nay sao lại có thời gian tìm ta?

Là thật sự giải khuây hay có chuyện gì giấu ta?" Từ Chí nói với vẻ nửa cười nửa không, khiến Doanh Chính hơi khó chịu, bèn dời mắt không nhìn Từ Chí nữa mà chuyển chủ đề: "Nghe nói chuyến đi này gặp khó khăn?

Tây hành thủ kinh là do một tay ngươi thao túng, nếu xảy ra

chuyện thì coi như hỏng bét hết, không xem thử sao?" Chuyện này Từ Chí tự nhiên vô cùng để tâm, chỉ là từ sau khi tách khỏi Tôn Ngộ Không, sự chú ý của hắn đều dồn vào cuộc đối thoại đó.

Đối với Đường Tăng tự nhiên thiếu đi chút quan tâm, nhưng chủ yếu là vì bên đó còn có Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh, chắc là không xảy ra đại sự.

Nhưng hiện tại Doanh Chính đã nhắc tới, chi bằng xem thử một chút.

Doanh Chính phẩy tay, một màn hình hiện ra trước mắt hai người.

Thấy hình ảnh hiện lên, cả hai đều ăn ý không nhắc lại chủ đề trước đó, toàn bộ sự chú ý đều tập trung vào Đường Tăng.

Lúc này Đường Tăng vì bị dọa hai lần nên hôn mê hơi lâu, nhưng giờ đã tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra đã thấy một khuôn mặt yêu quái phóng đại hiện ra trước mặt, khiến hắn sợ hãi không thôi. "...

Đừng!" Phản ứng đầu tiên của Đường Tăng là lùi lại phía sau rồi bắt đầu kêu cứu, con yêu quái đang dọa hắn cũng bị tiếng hét đột ngột làm giật mình, thấy Đường Tăng lùi xa mới phản ứng lại. "Thối hòa thượng, hét cái gì mà hét!" Sau khi bình tĩnh lại, việc đầu tiên yêu quái làm là gầm lên một tiếng.

Lúc nãy Đường Tăng có thể hét lên hoàn toàn là vì quá sợ hãi, giờ lòng dũng cảm đã tan biến, hoàn toàn không dám đấu khẩu với yêu quái, chỉ có thể từng chút một nhích về phía sau, cố gắng rời xa lũ yêu quái đó.

Yêu quái thấy Đường Tăng sợ đến mức không dám nói lời nào, không ngừng lùi lại thì đắc ý vô cùng.

Hắn biết Đường Tăng là sư phụ của Tôn Ngộ Không, chính vì thế

thấy Đường Tăng sợ hãi như vậy mới càng đắc ý.

Tôn Ngộ Không chẳng phải là Tề Thiên Đại Thánh sao?

Chương 349

Năm đó đại náo Thiên Cung khiến chúng thần tiên không có cách nào sao?

Thì đã sao chứ?

Sư phụ của hắn lúc này lúc này đang bị dọa đến mức không dám nói lời nào.

Có lợi hại đến đâu cũng không bảo vệ được sư phụ, để sư phụ rơi vào tay ta? "Ha ha ha, đám đồ đệ của ngươi đâu rồi?

Đặc biệt là đại đồ đệ Tôn Ngộ Không, không phải rất lợi hại sao, ngay cả một tiểu hòa thượng cũng bảo vệ không xong?" Con yêu quái vừa dọa vừa cười nói ra suy nghĩ trong lòng, hắn cá chắc Đường Tăng không dám nói nhiều, cũng cá chắc Tôn Ngộ Không sẽ không xuất hiện nên mới dám to gan như vậy.

Đường Tăng nghe xong như bị chạm vào vảy ngược, đáng tiếc vừa định mở miệng phản bác thì bị một đám nữ yêu quái xuất hiện chặn đứng lời nói. "Ái chà, bao nhiêu yêu quái nhìn mà đỏ cả mắt đều bị ta bắt được, ồ, không đúng, là người ta tự dâng tận cửa." "Kẻ khác nặn óc tìm kế đều không bắt được, vậy mà lại chủ động dâng tận cửa cho ta ăn, chẳng lẽ thấy nơi này của ta tốt lắm, có điểm gì đó mà các yêu quái khác không bằng sao?" Nữ yêu quái vừa mở miệng trào phúng, các yêu quái bên cạnh cũng phụ họa theo.

Yêu quái cùng các nữ yêu tinh cười nói rồi bắt đầu hiến vũ cho chúng yêu, hôm nay bắt được Đường Tăng tự nhiên là vui mừng, lúc này có thêm đoạn vũ đạo trợ hứng thì càng vui hơn.

Nhưng Đường Tăng thì chẳng thể vui nổi, nhìn đám yêu quái đầy vẻ hưng phấn bắt đầu thấy hối hận, hối hận lúc đầu vì sao lại đi theo

ánh sáng của ngọn đèn kia, hối hận đã không nghe lời Sa Ngộ Tịnh ở lại chỗ cũ chờ đợi.

Một khúc vũ chưa kết thúc, nữ yêu tinh đã biến ra mỹ tửu cho chúng yêu và rót đầy chén, nàng ta vừa nhảy vừa nhìn thấy dáng vẻ kinh hãi của Đường Tăng, nhất thời cảm thấy thú vị.

Nữ yêu tinh cười rồi vừa nhảy vừa tiến về phía Đường Tăng, nàng ta thì hưng phấn nhưng Đường Tăng thì khác, lúc này mặt hắn đã trở nên trắng bệch.

Thấy nữ yêu tinh tiến lại gần, hắn càng sợ hãi hơn, bản năng bắt đầu lùi lại, nhưng nữ yêu tinh không dừng lại mà cứ ép sát để dọa hắn.

Đường Tăng sắp không còn đường để lùi, nhưng nữ yêu tinh vẫn ép tới, 'Phải làm sao đây?' Trong đầu hắn hiện lên ba chữ này, nhưng lúc này không ai có thể giúp đỡ.

Trong cơn túng quẫn, hắn lấy hết dũng khí xông về phía cửa động nơi có đông yêu quái.

Nhưng lúc này Phu nhân đã đến!

Đám yêu quái tại hiện trường đều đồng thanh hô lên một tiếng Phu nhân. "Phu nhân, xử trí thế nào đây?" Yêu quái hỏi Phu nhân xử trí thế nào rồi im lặng chờ câu trả lời, nhưng đợi mãi vẫn không thấy Phu nhân đáp lại.

Yêu quái cảm thấy có gì đó không ổn, bèn ngẩng đầu nhìn, lúc này người được tôn xưng là Phu nhân đang chăm chú quan sát Đường Tăng.

Đường Tăng cũng không còn sợ hãi như trước, có lẽ nhìn thấy đại vương của chúng thì cảm thấy đào tẩu vô vọng nên tự bạo tự khí, lúc này đang bướng bỉnh quay đầu không nhìn Phu nhân.

Yêu quái nhìn cảnh này thì sững sờ, hôm nay Phu nhân dường như có chút phản thường, thấy chúng vừa nhảy múa vừa uống rượu cũng không tức giận, kỳ quái hơn là lúc này Phu nhân lại đang quan sát Đường Tăng!

Chẳng lẽ Phu nhân không hứng thú với việc ăn thịt người?

Cũng không đúng, có lẽ Phu nhân ở trong núi đã lâu, ngày thường cũng không liên hệ với giới bên ngoài nên không biết Đường Tăng là ai.

Thấy chúng yêu hưng phấn, nàng nhất thời không biết chuyện gì nên mới quan sát, yêu quái nghĩ vậy liền cởi mở hơn nhiều, sau đó bắt đầu giới thiệu Đường Tăng cho Phu nhân.

Trong mắt hắn, Đường Tăng không phải là một con người, mà là một loại thức ăn có thể giúp trường sinh bất lão, một công cụ có thể lợi dụng! "Phu nhân, nàng không biết đó thôi, thịt Đường Tăng ăn vào có thể trường sinh bất lão, bên ngoài biết bao nhiêu yêu quái nặn óc tìm kế muốn bắt mà không có năng lực đó!

Nghe nói hắn và Tôn Ngộ Không cãi nhau, không còn Tôn Ngộ Không bảo vệ, hắn chẳng khác nào một miếng thịt béo mặc người chém giết, chẳng phải bị ta bắt đúng lúc sao." Yêu quái nói xong đặc biệt quan sát biểu tình của Phu nhân, thấy nàng không phản ứng chỉ đành tiếp tục: "Hắn là Kim Thiền Tử chuyển thế, thịt nhất định tươi ngon, không giống như những kẻ trước đây không ngon chút nào." Yêu quái nói xong cũng không quan sát phản ứng của Phu nhân nữa, nghĩ rằng Phu nhân chắc đã hiểu ra, bèn bắt đầu phân phó tiểu yêu: "Người đâu, đưa Đường Tăng xuống cho ta, tắm rửa sạch sẽ, ta muốn cùng Phu nhân thưởng thức thịt Đường Tăng!" Lúc hắn nói, âm thanh cố ý phóng đại, đám yêu quái nghe xong từng đứa kích động bắt đầu reo hò, đùa sao, đó là thịt Đường Tăng đấy!

Miếng thịt mà biết bao kẻ thèm muốn!

Ăn vào có thể trường sinh bất lão, hương vị chắc chắn tươi ngon!

Được ăn tự nhiên là hưng phấn.

Nhưng khi tiểu yêu đang kích động muốn mau chóng đưa Đường Tăng đi tắm rửa sạch sẽ để nấu thì Phu nhân lên tiếng: "Khoan đã!

Hiện tại không nên giết hắn thì hơn." Lời Phu nhân nói xong, phản ứng đầu tiên của yêu quái là ngăn cản?

Phu nhân cư nhiên ngăn cản việc ăn thịt?

Chẳng lẽ sợ phần chia cho mình không đủ nên đột nhiên phát điên?

Nhưng những điều đó tự nhiên không thể thốt ra.

Chương 350

Đám yêu quái đều nhìn về phía Phu nhân. "Phu nhân?" Phu nhân phát ngôn tự nhiên không thể không nghe, nhưng chuyện này không rõ nguyên nhân nên chỉ có thể hỏi. "Tất cả nhìn ta làm gì?

Hôm nay trời đã muộn, ta cũng mệt rồi, còn tinh lực đâu mà giày vò?

Muốn giày vò thì phải có tinh lực, ăn thịt Đường Tăng không phải chuyện nhỏ, ta thấy nên chọn một ngày tốt lành rồi hãy tắm rửa sạch sẽ đem nấu thì hơn, ý các ngươi thế nào?" Đối diện với Phu nhân đang chậm rãi nói, khí tràng cũng bắt đầu tỏa ra, không phải Phu nhân đang hỏi ý kiến con yêu quái kia mà là đang ra lệnh.

Nhất thời không khí trong động như đông cứng lại, vì Phu nhân tỏa khí thế nên không ai dám lên tiếng nữa.

Giữa bao nhiêu yêu quái, vẫn luôn có kẻ không sợ chết, nữ yêu tinh là một trong số đó, ngày thường Phu nhân không ít lần trừng phạt đám nữ yêu tinh đó, hiện tại mọi người đều không dám nói gì, chỉ có nàng ta dám đâm đầu vào chỗ hiểm. "Phu nhân nói đúng, ăn thịt Đường Tăng không phải chuyện nhỏ, chúng ta có thể cướp được từ tay bao nhiêu yêu quái chứng tỏ chúng ta lợi hại, vậy thì thịt Đường Tăng tự nhiên không thể tùy tiện ăn, chúng ta phải chọn ngày lành tháng tốt!

Hơn nữa hôm nay trời đã muộn, hiện tại đi ăn thịt cũng thấy phiền phức, lại nói người ta sắp bị chúng ta ăn thịt rồi, chẳng lẽ một tâm nguyện nhỏ nhoi là sống thêm một lát cũng không thể đáp ứng?

Giải tán hết đi, hôm nay muộn rồi không ăn thịt!" Nữ yêu tinh vừa nói vừa bắt đầu bảo đám yêu quái giải tán, nhưng con yêu quái cứng

đầu kia vẫn không cam lòng hỏi: "Vậy khi nào mới là ngày tốt?

Chi bằng nói cho ta biết?" Nữ yêu tinh nghe xong cười nói: "Vậy thì hỏi đúng người rồi, để ta xem khi nào là ngày tốt!" Nữ yêu tinh đặc ý nhấn mạnh ba chữ ngày tốt, nói xong cũng không quản phản ứng của yêu quái mà quay người đi, các yêu quái khác thấy vậy cũng không vội đi, có trò hay không xem thì phí, còn về vấn đề kia thì cứ để sang một bên xem sao.

Không lâu sau nữ yêu tinh quay lại: "Ta đã xem rồi, ngày mai là ngày tốt, Phu nhân xem hay là ngày mai chúng ta nấu Đường Tăng ăn?" Mặc dù nữ yêu tinh quan hệ với Phu nhân không tệ nhưng lúc này Phu nhân đang tỏa khí thế nên cũng có chút sợ hãi, lúc nói chuyện vô cùng cẩn thận.

Vì nàng biết lúc Phu nhân vui vẻ thì quan hệ như bằng hữu, nhưng nếu tâm trạng không tốt thì không ai có ngày lành. "Để xem đã." Phu nhân nghe lời nữ yêu tinh chỉ nhàn nhạt trả lời, sau đó từ từ thu hồi khí tràng, không khí trong động dần trở nên hoạt bát.

Nữ yêu tinh nghe Phu nhân trả lời thì lập tức vui mừng, xem ra không có tức giận.

Phu nhân đã phát ngôn, yêu quái tự nhiên phải nghe, sau khi xác định ngày mai ăn thịt, đám yêu quái vốn định ở lại xem kịch cũng chuẩn bị đi nghỉ ngơi, trò hay xem xong rồi, tự nhiên phải mau chóng về để tránh rước họa vào thân. "Phu nhân, Đường Tăng đã bị nhốt lại, ngày mai bất cứ lúc nào cũng có thể lôi ra nấu thịt." Tiểu yêu tinh sau khi giam giữ xong liền tới bẩm báo, tiểu yêu tinh không giống những yêu quái khác thường xuyên tiếp xúc với Phu nhân nên khi đối diện nói chuyện có chút khẩn trương, giọng nói run rẩy. "Được rồi, ta biết rồi, lui xuống trước đi." Phu nhân nghe xong liền phân phó tiểu yêu tinh lui xuống.

Sau khi mọi người giải tán, Phu nhân bắt đầu nghỉ ngơi, xem ra Phu nhân thực sự mệt mỏi, nếu không nữ yêu tinh sao lại giúp nói đỡ chứ?

Sau khi xác nhận Phu nhân đã nghỉ ngơi, nữ yêu tinh bắt đầu hành động, nàng ta tránh đám yêu quái canh giữ rồi tới trước mặt Đường Tăng. "Hắc, tiểu hòa thượng, tỉnh chưa?" Nữ yêu tinh thấy lúc này Đường Tăng cư nhiên ngủ được cũng thấy câm nín, gọi vài tiếng cuối cùng hắn cũng tỉnh. "Đường Tăng, ta nói chuyện với ngươi, xem ra ngày mai ngươi sẽ bị lôi đi nấu, lúc đó thịt trên người sẽ bị đám yêu quái chia nhau ăn, ngươi cũng không muốn bị đám yêu quái vây quanh chia chác thịt của mình chứ?

Ta có một cách, chỉ cần ngươi theo ta, ta sẽ giúp ngươi không bị lôi đi nấu rồi chia thịt nữa!" Nữ yêu tinh cười cợt nhìn Đường Tăng, tin chắc hắn nhất định sẽ đồng ý, lúc nãy khi bị đám yêu quái vây quanh, biểu cảm sợ hãi đó không lừa được người.

Đã sợ hãi thì đại biểu sẽ tìm cơ hội đào chạy, lúc này đưa ra đề nghị chẳng phải là một tia sáng trong luyện ngục sao?

Con người khi tuyệt vọng đột nhiên thấy một sợi dây cứu mạng tự nhiên sẽ bám lấy, huống chi giữa cái chết và việc đi theo nàng là hai lựa chọn không thể so sánh, chỉ cần sống sót là vạn hạnh.

Nữ yêu tinh lúc này đang mơ tưởng về việc Đường Tăng nghe theo mình, hoàn toàn không chú ý phản ứng của hắn.

Khác với những gì nữ yêu tinh nghĩ, Đường Tăng nghe xong đề nghị của nàng thì nội tâm không mảy may dao động, đối với hắn lời nữ yêu tinh nói chẳng khác nào không khí. "Hừ, bần tăng thà chết cũng không theo yêu tinh!" Nữ yêu tinh vốn không nghĩ Đường Tăng sẽ cự tuyệt, cộng thêm ngữ khí vô cùng quyết tuyệt, nàng ta tức giận phát điên!

Giây tiếp theo nữ yêu tinh hiện nguyên hình, Đường Tăng nhìn thấy nữ yêu tinh trước mắt hóa ra là quân sư của Bạch Cốt Tinh - Hắc Hồ Tinh!

Đáng tiếc Đường Tăng không biết thân phận của Hắc Hồ Tinh, chỉ bị nguyên hình của ả dọa sợ.

Hắc Hồ Tinh đột nhiên biến lại khiến Đường Tăng trở tay không kịp, một người đang yên đang lành đột nhiên biến thành một con hồ ly đen, sự chênh lệch này khiến hắn không tiếp thụ nổi, sợ hãi lùi lại mấy bộ, định thần mãi mới dám nhìn lại Hắc Hồ Tinh.

Hắc Hồ Tinh thấy Đường Tăng sợ đến mức đó thì cười lạnh một tiếng rồi biến trở lại nhân dạng, đôi mắt nhìn chằm chằm Đường Tăng: "Ái chà, sợ rồi sao?

Đừng có rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!

Lúc nãy không phải rất cứng cỏi sao?

Giờ nếu ta uy hiếp, ngươi có theo ta không?" Giọng Hắc Hồ Tinh lúc này mang theo chút nộ khí, dường như vì chưa từng bị ai cự tuyệt nên cảm thấy mất mặt.

Chương 351

"Không bao giờ!

Yêu tinh mãi là yêu tinh, huống chi ta là người xuất gia!" Sợ thì sợ nhưng vấn đề nguyên tắc phải kiên trì, chuyện này Đường Tăng sẽ không lùi bước. "Ồ ~ thật không biết ngươi kiên trì cái gì, theo ta thì không phải chết!

Trên thế giới này có chuyện gì quan trọng hơn mạng sống sao?

Chỉ có sống mới có thể làm việc mình muốn!" Hắc Hồ Tinh dường như bị kích thích, giọng nói trở nên vô cùng sắc bén, thấy Đường Tăng có vẻ đã định thần lại, thái độ của ả dịu xuống một chút rồi nhàn nhạt nói: "Ta có thể nói cho ngươi biết, ta vốn là quân sư của Bạch Cốt Tinh, trước đó thầy trò bốn người các ngươi chẳng phải gặp một cô nương sao?

Tiếp theo là một bà lão?

À đúng rồi, còn có một ông lão nữa.

Thế nào?

Đều bị Tôn Ngộ Không đánh chết rồi phải không?

Vì chuyện đó mà ngươi cư nhiên đuổi Tôn Ngộ Không đi, giờ ta nói cho ngươi biết, ba kẻ bị Tôn Ngộ Không đánh chết đều là do Bạch Cốt Tinh biến thành!" Hắc Hồ Tinh nói xong đặc ý quan sát phản ứng của Đường Tăng, thấy hắn ngây người tại chỗ thì nội tâm vô cùng khoái trá, thấy biểu cảm lúc này của hắn vẫn chưa thỏa mãn nên nói tiếp: "Ta cũng thật khâm phục Tôn Ngộ Không, một lòng một dạ phò tá ngươi đi Tây Thiên vậy mà chỉ vì một yêu tinh mà bị ngươi niệm Kim Cô Chú rồi đuổi đi, chậc chậc chậc, thật cảm thấy không đáng

cho Tôn Ngộ Không!

Chẳng phải là nông phu cứu rắn độc sao?" Hắc Hồ Tinh vừa đi đi lại lại trước cửa phòng giam vừa nói, nhưng ánh mắt vẫn luôn dán chặt vào mặt Đường Tăng.

Lời của Hắc Hồ Tinh thực sự đã kích thích Đường Tăng, vốn dĩ hắn đã thấy hình phạt dành cho Tôn Ngộ Không hơi nặng, lúc Tôn Ngộ Không đi hắn cũng xác thực cảm thấy không nỡ.

Giờ lại có người khích bác, hắn càng thấy có lỗi với Tôn Ngộ Không.

Lúc này hắn nhớ lại dáng vẻ thống khổ của Tôn Ngộ Không khi bị niệm Kim Cô Chú, tuy lúc đó hắn nhắm mắt nhưng tiếng kêu vì đau đớn của Tôn Ngộ Không vẫn văng vẳng bên tai.

Giờ đây hắn bắt đầu hối hận, đúng như Hắc Hồ Tinh nói, hành vi trước đây của hắn chẳng khác nào nông phu và rắn độc.

Tôn Ngộ Không một lòng hộ vệ hắn chu toàn, vậy mà hắn lại lấy oán báo ân, không chỉ niệm Kim Cô Chú mà còn nói ra những lời tuyệt tình đó.

Hắc Hồ Tinh thấy Đường Tăng cúi đầu, dáng vẻ vô cùng tự trách và hối hận, hắn càng đau lòng thì Hắc Hồ Tinh càng vui.

Nhìn dáng vẻ đó, Hắc Hồ Tinh cười rồi lại lên tiếng: "Bây giờ hối hận có ích gì?

Tôn Ngộ Không đã đi rồi, sao có thể quay lại?

Người ta về Hoa Quả Sơn làm Đại vương rồi, trước đây Tôn Ngộ Không ở đây thì dốc toàn lực bảo vệ ngươi chu toàn, giờ người ta đi rồi ngươi định từ bỏ mạng sống sao?

Chi bằng đi theo ta, ít nhất cũng không phải chết!" Hắc Hồ Tinh

tiếp tục khuyên Đường Tăng đi theo mình, nhưng dù ả nói gì Đường Tăng cũng không hề dao động.

So với ý chí kiên định, chi bằng nói hắn căn bản không để Hắc Hồ Tinh vào mắt, Hắc Hồ Tinh ở đó nói nửa ngày mà hắn chẳng thèm nhìn lấy một cái.

Phản ứng này khiến Hắc Hồ Tinh tức điên người. "Hừ!

Ta đã cho ngươi cơ hội rồi, giữa cái sống và cái chết ngươi lại chọn cái chết thì đừng trách ta tuyệt tình!" Hắc Hồ Tinh buông lời đe dọa, nghĩ rằng như vậy ít nhất có thể khiến Đường Tăng nhìn một cái hoặc có chút phản ứng, đáng tiếc hắn vẫn cứ như vậy, không hề để tâm.

Lần này Hắc Hồ Tinh thực sự nổi giận. "Người đâu!" Hắc Hồ Tinh quay người gọi tiểu yêu canh gác bên ngoài, cấp bậc của tiểu yêu không bằng Hắc Hồ Tinh nên tự nhiên sợ ả, nghe gọi lập tức chạy tới. "Đại nhân có gì phân phó ạ?" Tiểu yêu lúc này nói năng nịnh hót Hắc Hồ Tinh để mong có chút lợi lộc, mặt đầy ý cười nhìn ả. "Treo Đường Tăng lên cho ta!

Sáng sớm mai lôi ra tắm rửa sạch sẽ!

Đường Tăng, ngày mai đợi bị khai thang phá đỗ đi, hãy tưởng tượng cái cảnh bị người ta mổ bụng, thịt trên người bị cắt từng miếng một, sau đó đem nấu cho ta ăn!" Hắc Hồ Tinh nheo mắt quan sát phản ứng của Đường Tăng, quả nhiên sau khi nghe về kết cục ngày mai, toàn thân hắn run rẩy.

Nhưng khi Hắc Hồ Tinh vừa định hỏi có muốn đi theo không, Đường Tăng lại lên tiếng: "Nói xong chưa?

Nói xong thì đi đi, kết cục của một kẻ như ta không đến lượt ngươi phải bận tâm." Đường Tăng lại trở về dáng vẻ trước đó, tử khí

trầm trầm khiến Hắc Hồ Tinh nhìn mà tức nghẹn.

Nói đến mức này rồi mà Hắc Hồ Tinh còn tiếp tục khuyên thì hơi chạm vào tự ái, huống hồ lúc này có tiểu yêu ở đây, ả cũng cần giữ thể diện, bèn hừ lạnh một tiếng quay người rời đi. "Hừ, trông chừng cho kỹ vào!" Tiểu yêu nhận được chỉ thị lập tức tiến lên treo Đường Tăng lên.

Chương 352

Lúc này tại cửa động, Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh đang giao chiến với đám yêu quái.

Hai người sau khi phát hiện Đường Tăng biến mất đã bắt đầu tìm kiếm, giờ thì đã nghe ngóng rõ ràng là sư phụ đang ở trong cái động này.

Nhìn theo bóng lưng Hắc Hồ Tinh rời đi, Đường Tăng rơi vào trầm tư, thực ra lời của Hắc Hồ Tinh cũng không phải vô đạo lý.

Trước khi đuổi Tôn Ngộ Không đi, Tôn Ngộ Không luôn bảo vệ hắn chu toàn, giờ đây hắn lại từ bỏ cơ hội sống, không hắn là cam chịu mà chỉ cảm thấy vô cùng hổ thẹn với Tôn Ngộ Không.

Nếu được chọn lại lần nữa, hắn vẫn sẽ không do dự mà cự tuyệt Hắc Hồ Tinh.

Là một người xuất gia đại diện cho Đông Thổ Đại Đường đi thỉnh kinh, sao có thể đi theo một yêu tinh?

Thân mang trọng trách, thà chết cũng không thể đi theo nữ yêu tinh đó.

Tiểu yêu sau khi treo Đường Tăng lên liền buông vài lời cảnh cáo rồi đi ra ngoài, hắn cũng không thể cứ canh chừng mãi, chủ yếu là đảm bảo Đường Tăng không chạy thoát rồi đi nghỉ ngơi.

Nhưng tiểu yêu vừa đi nghỉ chưa được bao lâu thì đã có người tới xem. "Người đâu!

Mở khóa cho ta!" Tiếng của Phu nhân vang lên, tiểu yêu tự nhiên không dám chậm trễ, dù vừa mới ngồi xuống nghỉ ngơi. "Phu nhân." Tiểu yêu lập tức chạy tới hành lễ với Phu nhân, sau đó lấy chìa khóa

mở cửa. "Được rồi, lui xuống đi, ta thấy hắn chắc chắn không chạy thoát được, đợi ta hỏi chuyện xong sẽ gọi." Sau khi mở khóa, Phu nhân lạnh lùng nói với tiểu yêu, tiểu yêu tự nhiên không thể làm trái ý Phu nhân, nghe xong liền vội vàng đáp ứng rồi rời đi.

Lúc này Đường Tăng chú ý đến động tĩnh ở cửa liền tỉnh lại, nhìn Phu nhân từng chút một ép sát thì có chút sợ hãi, đồng thời cũng thắc mắc vì sao Phu nhân lại tìm mình vào đêm hôm khuya khoắt thế này.

Lúc nãy bảo mệt muốn đi nghỉ ngơi, chẳng lẽ chỉ vì muốn cứu mình?

Cũng không khả năng, Phu nhân yêu quái sao có thể giúp mình?

Trong lúc đại não đang vận hành thần tốc, Phu nhân đã đứng trước mặt Đường Tăng, hắn vừa định mở miệng thì bị Phu nhân ngắt lời. "Đừng sợ, ta không trách ngươi, cũng sẽ không làm hại ngươi." Một điều khiến người ta kinh ngạc là Phu nhân lúc này không còn vẻ lạnh lùng nghiêm túc như khi đối mặt với đám yêu quái, giống như đã gỡ bỏ lớp mặt nạ đeo bấy lâu nay vậy.

Đường Tăng không hứng thú với sự biến hóa của Phu nhân mà chỉ quan tâm đến lời nàng nói, nghe ý của nàng là đang đứng về phía mình.

Nhưng không đúng, Phu nhân yêu quái thì phải đứng về phía yêu quái chứ.

Hắn đã bỏ qua câu đầu tiên của nàng, Phu nhân không phải yêu quái! "Phu nhân...?" Không hiểu nên chỉ có thể lên tiếng hỏi, lúc này sự phòng bị đều viết hết lên mặt, Phu nhân thấy vậy cũng không giận, ngữ khí bình hòa nói: "Vị đạo trưởng tên gọi là gì?

Từ Đông Thổ Đại Đường tới phải không?

Định đi Tây Thiên thỉnh kinh?

Những chuyện đó ta đều nghe đám yêu quái nói cả rồi, thật không giấu gì đạo trưởng, cách đây không xa có một tòa thành Bảo Tượng, nơi đó vô cùng phồn hoa.

Nếu không có đám yêu quái này, bách tính nơi đó sẽ sống rất tốt.

Ta chính là công chúa của Bảo Tượng quốc, mỗi ngày đều sống vô ưu vô lự, được bách tính yêu mến, đáng tiếc đó đều là chuyện của quá khứ rồi." Phu nhân lúc nói chuyện mặt đầy vẻ sùng kính, khi nhắc về quê hương thì ánh mắt lấp lánh, có thể thấy nàng rất yêu quê hương và bách tính nơi đó. "Khi ta lên núi săn bắn thì bị con yêu quái này nhắm trúng, yêu quái nói phụ hoàng ta căn bản không đánh lại hắn, để không liên lụy đến bách tính và Bảo Tượng quốc, ta chỉ đành sống ở nơi này." Phu nhân nói đến đây ngữ khí bắt đầu trầm xuống, thời gian ở đây bao lâu thì nàng nhớ nhà bấy nhiêu, một vị công chúa từ nhỏ được cưng chiều nhưng ở nơi này lại luyện thành một thân lệ khí khiến yêu quái trong động cũng phải khiếp sợ.

Những gì nàng đã trải qua thì không ai biết được.

Nghe lời Phu nhân, Đường Tăng có chút đồng tình đồng thời cũng có chút khâm phục, một nữ nhi có thể sống ở nơi đầy rẫy yêu quái thế này cần biết bao dũng khí?

Một vị công chúa ngậm thìa vàng lớn lên, giờ đây lưu lạc thành Phu nhân yêu quái, sự chênh lệch này không biết nàng đã mất bao nhiêu thời gian mới chấp nhận được.

Sau khi nghe lời Phu nhân, Đường Tăng rõ ràng đã thả lỏng hơn nhiều, giờ thì hắn đã hiểu vì sao trước đó Phu nhân lại cứ nhìn chằm chằm vào mình.

Trước đó quả thực không biết là ai nhưng nhìn chằm chằm vào mình không phải vì hiếu kỳ, mà vì ở cùng yêu quái quá lâu, đột nhiên có một con người bằng xương bằng thịt đứng trước mặt, nàng cảm

thấy thân thiết lại thấy có chút đáng tiếc.

Rơi vào hang yêu này, con người không chết thì cũng sắp chết, vận mệnh đều không ngoại lệ, lúc đầu nàng sẽ thấy sợ hãi thậm chí lén lút thả người.

Nhưng cuối cùng những người đó không những không thoát được mà còn chết thảm hơn, liên lụy đến nàng cũng không yên ổn.

Chương 353

Nhưng nàng cảm thấy Đường Tăng không giống những người trước đó, lại thêm nghe chuyện của Đường Tăng càng thấy khác biệt.

Vì vậy nửa đêm canh ba mới tới phòng giam tìm hắn nói chuyện.

Nói chuyện một lát, lý trí của Đường Tăng bắt đầu quay lại, đồng tình với Phu nhân nhưng hiện tại hắn chẳng làm được gì, thậm chí tính mạng còn không bảo toàn được, trước khi giúp người khác thì phải đảm bảo an toàn cho chính mình. "Phu nhân, bần tăng cùng nàng thực hiện một giao dịch thế nào?" "Giao dịch?" Phu nhân bình phục lại tình cảm sau khi nghe lời Đường Tăng, bèn hỏi lại. "Phu nhân và phụ vương chắc hẳn đã lâu không gặp rồi phải không?

Bần tăng biết tâm nguyện của Phu nhân là được gặp phụ hoàng, chỉ cần bần tăng có thể ra ngoài, bần tăng nguyện ý giúp Phu nhân truyền tin, chỉ cần ta ra ngoài, ta có thể tìm hai đồ đệ của mình, hai đồ đệ của ta định nhiên có thể bảo hộ bần tăng đến Bảo Tượng thành, bần tăng đi không được thì hai đồ đệ của ta có thể." Phu nhân nghe xong sững hờ, không nghĩ tới hắn lại nói thẳng suy nghĩ của mình như vậy, cũng không ngờ hắn sắp chết đến nơi mà còn có thể bình tĩnh như thế, dù sao đám yêu quái đó đều coi hắn là miếng thịt béo mặc người chém giết.

Nghe xong lời Đường Tăng, Phu nhân rơi vào trầm tư, thực ra hôm nay nàng tới không hoàn toàn vì thấy thân thiết, tự nhiên cũng mang theo chút tư tâm, cũng hy vọng Đường Tăng có thể thoát ra ngoài để giúp nàng nhắn gửi đôi lời hoặc mang một phong thư cho phụ hoàng.

Lúc này Đường Tăng chủ động đề cập, nàng cũng không né tránh,

suy nghĩ một lát rồi đáp ứng. "Được, ta giúp đạo trưởng thoát ra ngoài, nhưng đạo trưởng nhất định phải giúp ta mang thư đến cho phụ hoàng." Phu nhân nói xong thấy Đường Tăng đã đáp ứng liền lập tức bắt đầu viết thư, một lát sau thư đã viết xong. "Thư viết xong rồi, ta đưa đạo trưởng rời đi, đạo trưởng cũng nhất định phải giúp ta mang thư tới tay Quốc vương Bảo Tượng quốc!" Phu nhân lúc này không gọi phụ thân là phụ hoàng nữa mà trịnh trọng nhắc đến thân phận của ông, cũng là để Đường Tăng coi trọng phong thư này. "Phu nhân yên tâm, bần tăng đã hứa chuyện gì định nhiên sẽ làm." "Được rồi, mau đi đi." Sau khi có được lời bảo đảm, Phu nhân bắt đầu giục Đường Tăng rời đi, rời đi càng sớm thì phong thư đó càng sớm tới tay phụ thân, như vậy tâm tình Phu nhân mới tốt hơn.

Nhưng nàng không ngờ, phía sau Đường Tăng luôn có một 'cái đuôi' bám theo.

Hóa ra nữ yêu tinh căn bản không trở về, lúc này thấy Phu nhân đưa Đường Tăng rời đi liền lập tức bám theo.

Sau khi tiễn Đường Tăng đi, Phu nhân trở về phòng, còn ở cửa động Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh đang đánh đấu với đám yêu quái. "Sa sư đệ, chúng ta cứ đánh thế này cũng không phải là cách, chúng nhân đa thế chúng mà chúng ta chỉ có hai người, chúng ta cũng không phải Hầu ca có thể lấy một địch trăm, ta thấy chúng ta phải tìm đối sách, cứ đánh cứng thế này không ổn." Lúc đầu hai người còn có thể ứng phó nhưng thời gian dài thể lực tiêu hao quá lớn, huống chi đám yêu quái cứ liên tục xông lên, chiến thuật biển người thế này, hai người sao đánh nổi. "Không trụ được cũng phải trụ, sư phụ ở bên trong, chẳng lẽ để sư phụ chịu khổ sao!" Trư Bát Giới nói vậy, Sa Ngộ Tịnh tự nhiên hiểu, nhưng thì đã sao chứ?

Hiện tại ngoài việc đánh cứng ra còn cách nào khác không?

Thực tế là không còn cách nào, sư phụ ở bên trong hang yêu, lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm tính mạng.

Là đồ đệ mà không bảo vệ tốt cho sư phụ, chẳng lẽ giờ thấy chết không cứu, mặc kệ sư phụ trong hang yêu không quản sao?

Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh đau đầu, còn kẻ vui nhất chắc chắn là đám yêu quái cầm đầu, lúc này thấy Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh lộ vẻ khó khăn, sắc mặt không ổn, yêu quái tự nhiên vui mừng.

Nhưng tâm tình tốt không duy trì được bao lâu thì bị tin tức của tiểu quái mang tới dập tắt. "Báo... báo cáo!" Lúc này yêu quái đang vui, đột nhiên có một con yêu quái nhảy ra báo cáo, trong lòng không khỏi có chút khó chịu, cộng thêm con tiểu yêu này nói chuyện cứ lắp ba lắp bắp. "Có chuyện gì!

Nói năng chẳng ra làm sao, chuyện gì gấp gáp thế?" Tiểu yêu nghe yêu quái nói thì rùng mình một cái, cũng biết lúc này quấy rầy sẽ khiến yêu quái không vui, nhưng chuyện liên quan đến Phu nhân nên không dám không báo. "Phu...

Phu nhân bệnh tim lại... lại phát tác rồi!" Tiểu yêu lúc này vô cùng khẩn trương, sợ sơ sẩy một chút sẽ làm yêu quái nổi giận rồi liên lụy đến mình. "Phu nhân phát bệnh sao không nói sớm!

Các ngươi ở đây chặn hậu, ta đi xem Phu nhân!" Yêu quái vừa nghe Phu nhân phát bệnh liền cuống cuồng, nhìn cục diện hiện tại chắc chắn đã chiếm ưu thế, sau đó đẩy con tiểu yêu ra, đi thẳng tới phòng của Phu nhân.

Tiểu yêu bị đẩy sang một bên, vất vả lắm mới đứng vững, ngước mắt thấy bóng lưng yêu quái liền lập tức bám theo. "Phu nhân, thế nào rồi?" Yêu quái vừa tới cửa phòng, ngay cả mặt Phu nhân còn chưa thấy đã vội vàng lên tiếng hỏi thăm tình hình, Phu nhân ngồi bên trong nghe vậy liền lập tức xốc lại tinh thần.

Thực ra Phu nhân căn bản không có phát bệnh, sau khi tiễn Đường Tăng đi, nghe nói các đồ đệ đang ở cửa động đánh đấu với đám yêu quái.

Biết tin này Phu nhân lập tức nảy ra một ý, không thể để yêu quái tới chủ trì đại cục, càng không thể để hắn đi đánh nhau với đồ đệ của Đường Tăng.

Trước khi yêu quái vào, Phu nhân đã chuẩn bị sẵn, khi hắn bước vào liền thấy cảnh Phu nhân miễn cưỡng vịn bàn đứng đó.

Chương 354

Yêu quái thấy sắc mặt Phu nhân vô cùng thương bạch, vì quá đau nên dùng tay ôm lấy ngực, môi cũng bị răng cắn chặt.

Chỉ nhìn bề ngoài thì đúng là dáng vẻ đang rất đau đớn, yêu quái thấy Phu nhân như vậy thì xót xa vô cùng, vội vàng tiến lên. "Phu nhân, đau lắm phải không?

Không sao không sao, sắp hết đau rồi, mau, nuốt cái này vào." Yêu quái vừa tiến tới vừa nói, khi đến trước mặt Phu nhân liền đưa Xá Lợi Tử cho nàng. "Ngoan, nuốt cái này vào, nuốt vào sẽ không đau nữa." Yêu quái dùng ngữ khí tốt nhất để nói chuyện với Phu nhân, nếu là kẻ khác thì đã sớm bị hắn đá bay rồi, nhưng Phu nhân vẫn không chịu nhận lấy Xá Lợi Tử mà yêu quái đưa tới.

Yêu quái thấy Phu nhân mãi không nói lời nào cũng không nhận Xá Lợi Tử thì có chút lo lắng, đang định tiếp tục hỏi thì Phu nhân lên tiếng: "Đại vương, Xá Lợi Tử chỉ có thể xoa dịu cơn đau nhất thời, căn bản không trị được tận gốc, không thể cắt đứt căn bệnh của thiếp, huống chi thiếp cũng không thể mỗi lần phát bệnh đều dùng Xá Lợi Tử của đại nhân chứ?

Ngày tháng sau này còn dài, sẽ có ngày thiếp phát bệnh mà đại vương không có bên cạnh, nếu thiếp đã quen dùng Xá Lợi Tử giúp đỡ thì lúc đó chẳng phải sẽ phải chịu đựng thống khổ nghiêm trọng hơn sao?

Thay vì như vậy, chi bằng để thiếp thích ứng với cơn đau này, dù sao thiếp cũng không thường xuyên phát bệnh." Phu nhân lúc nói chuyện đặc ý dùng ngữ khí kiên cường, yêu quái nghe xong cũng rơi vào trầm mặc, Phu nhân thấy vậy liền dịu giọng nói tiếp: "Đại vương,

mấy lần phát bệnh gần đây cơn đau ngày càng nghiêm trọng, thiếp đoán bệnh tim của mình ngày càng nặng rồi, đại vương, thân tử cốt của thiếp cũng không biết trụ được bao lâu, chỉ di hám là không thể cùng đại vương bạch đầu giai lão." Phu nhân dù sao cũng đã theo yêu quái một thời gian, tự nhiên biết tâm tư và nhược điểm của hắn ở đâu, chỉ cần nhắc đến việc không thể cùng nhau bạc đầu là yêu quái tuyệt đối sẽ có phản ứng. "Nói gì vậy?

Phu nhân nhất định sẽ cùng ta bạch đầu giai lão, nàng không cần lo lắng, tất cả sẽ ổn thôi, ta đã tìm được cách cứu Phu nhân rồi, chỉ cần ăn thịt Đường Tăng, bệnh tim nhất định sẽ khỏi, lại còn được trường sinh bất lão, lúc đó chúng ta có thể bạch đầu giai lão." Phu nhân nghe xong tâm lý chấn động, nếu vì mấy lời này mà khiến yêu quái chấp nhất với việc ăn thịt Đường Tăng thì phải làm sao?

Lúc đó yêu quái phát hiện Đường Tăng biến mất định nhiên sẽ dốc toàn lực truy đuổi.

Phải tìm cách khiến yêu quái từ bỏ ý định ăn thịt Đường Tăng.

Ngay khi Phu nhân chuẩn bị mở miệng tiếp tục khuyên nhủ yêu quái thì nữ yêu tinh bước vào ngắt lời. "Khải bẩm đại vương, Đường..." Việc Đường Tăng bị người ta thả đi không phải chuyện nhỏ, đặc biệt là lúc nãy nàng ta đã nghe thấy cuộc đối thoại giữa đại vương và Phu nhân.

Thời điểm này mà xông lên báo đại vương rằng miếng mồi đã bị thả đi chẳng khác nào nói với con hổ đang chuẩn bị ăn thịt rằng có người đã cướp mất miếng mồi đó sao?

Như vậy hổ không tức giận mới là lạ, rồi sẽ liên lụy đến kẻ báo tin. "Sao rồi?" Yêu quái nghe thấy tin tức liền lập tức dời ánh mắt sang nữ yêu tinh, nàng ta vốn đã sợ, lại bị yêu quái nhìn chằm chằm nên càng sợ hơn, nói năng ấp úng. "...

Bị người ta thả đi rồi." Yêu quái nghe xong lập tức đứng phắt dậy, nhất thời quên mất Phu nhân đang ở bên cạnh. "Cái gì!

Một lũ phế vật các ngươi!

Đến một tên hòa thượng không biết pháp thuật cũng không trông chừng nổi?

Đứng ngây ra đó làm gì!

Không mau đi truy đuổi!" Yêu quái quát tháo nữ yêu tinh, nàng ta run lẩy bẩy vừa định theo yêu quái rời đi thì tiếng của Phu nhân vang lên. "Đại vương, khoan đã." Yêu quái nghe tiếng Phu nhân thì theo bản năng đứng khựng lại. "Phu nhân sao vậy?

Lại đau sao?" "Không, thiếp hiện tại ổn rồi, đại vương, là thiếp thả Đường Tăng đi." Phu nhân nói đến đây thì khựng lại, sau đó ngẩng đầu nhìn yêu quái lần nữa. "Phu nhân?

Là nàng thả đi?

Vì sao phải thả hắn đi!

Đó là thuốc cứu mạng của nàng đấy!

Bên ngoài biết bao nhiêu yêu quái đang nhìn chằm chằm kìa!" Yêu quái biết Phu nhân thả người thì nổi giận.

Thấy yêu quái nổi giận, nữ yêu tinh sợ đến mức lùi sang bên cạnh mấy bộ, so với phản ứng của Phu nhân thì đúng là quá mức bình tĩnh.

Khi quyết định thú nhận với yêu quái việc thả người, Phu nhân đã biết hắn sẽ nổi giận, vì yêu quái quá yêu nàng nên trong việc trị bệnh cho nàng luôn vô cùng để tâm.

Không cho phép có bất kỳ sai sót nào dẫn đến việc bệnh của nàng không trị được, ngay cả khi đó là cơ hội cứu mạng duy nhất.

Chương 355

Thấy phản ứng của yêu quái kịch liệt, lại nhìn nữ yêu tinh bên cạnh bị dọa đến phát khiếp, Phu nhân thở dài một tiếng, sau đó phân phó nữ yêu tinh: "Lui ra trước đi, ở đây có ta, tạm thời không cần truy đuổi." Phu nhân đã phát ngôn, nữ yêu tinh tự nhiên phục tùng, huống chi lúc này lời của Phu nhân đối với nàng ta chẳng khác nào một tia sáng cứu mạng.

Nhận được mệnh lệnh, nữ yêu tinh lập tức lui ra, Phu nhân thấy nàng ta đi rồi mới bắt đầu bịa chuyện.

Phu nhân nhìn yêu quái, lúc này hắn vẫn đứng chôn chân tại chỗ, thực ra giờ ra ngoài bắt người về vẫn kịp, nhưng Phu nhân đã đích thân lên tiếng thì không thể không nghe lời nàng, hẳn là sợ đi rồi nàng sẽ không vui mà không thèm nhìn mặt nữa. "Đại vương, ngồi xuống trước đã." "Chẳng lẽ Phu nhân không định giải thích chuyện thả người sao?" Tuy nói vậy nhưng yêu quái vẫn nghe lời Phu nhân mà ngồi xuống, sau khi tọa hạ liền uống một ngụm trà, tĩnh lặng chờ đợi lời giải thích của nàng. "Đại vương, thực ra hôm nay thiếp đau ngực không phải vì bệnh tim phát tác, mà thiếp mộng thấy Kim Giáp Thần tìm thiếp đòi mạng." Phu nhân thấy lúc này yêu quái đã bình phục tâm tình phần nào mới mở lời, nói xong không quên thở dài một tiếng.

Yêu quái nghe xong chân mày nhíu lại hỏi: "Phu nhân nói vậy là ý gì?

Kim Giáp Thần tìm nàng đòi mạng?

Kim Giáp Thần đang yên đang lành sao lại tìm nàng đòi mạng?" Phu nhân nghe yêu quái hỏi thì nhàn nhạt cười, thực ra nàng cười là vì thấy cá đã cắn câu, nhưng trong mắt yêu quái, nụ cười của Phu nhân

lại là nụ cười khổ vì bất lực trước chuyện gì đó.

Thấy vậy, chân mày yêu quái càng nhíu chặt hơn, người mà hắn luôn cẩn thận che chở sao có thể lộ ra nụ cười chua chát như vậy? "Đã đại vương hỏi thì thiếp cũng không giấu nữa, từ nhỏ thiếp ở trong cung đã thề rằng, sau này thiếp sẽ có một vị phò mã hiền đức, không sát sinh để thiếp có thể trường sinh bất tử, thiếp sợ Kim Giáp Thần giáng tội." Phu nhân nói rồi đặc ý lấy tay lau mắt, trong mắt yêu quái thì Phu nhân đang gạt nước mắt. "Lại có chuyện như vậy sao?

Thế những người trước đây chết rồi, sao Phu nhân không sao, giờ mới có chuyện?" Yêu quái xót thì xót nhưng lý trí vẫn còn, một vấn đề lớn như vậy bày ra đó cũng không thể không nhìn thấy. "Đại vương đang hoài nghi thiếp?

Câu hỏi này thiếp làm sao biết được?

À, có lẽ vì những người trước đây không phải đại vương đích thân động thủ, cũng có lẽ vì Đường Tăng là Kim Thiền Tử chuyển thế chăng.

Thiếp không biết, đại vương đừng hỏi thiếp nữa, nếu đại vương nhất định muốn truy bắt thì cứ đi đi, coi như thiếp đã gây thêm phiền phức cho đại vương." Phu nhân khi bịa chuyện tự nhiên không chú ý đến vấn đề này, giờ yêu quái chất vấn thì chỉ đành ứng phó như vậy.

Nụ cười lạnh của Phu nhân khiến tim yêu quái thắt lại, nghe thêm những lời sau đó hắn càng thấy khó chịu.

Lúc này yêu quái hoàn toàn tin tưởng Phu nhân, thậm chí bắt đầu dao động, theo như lời nàng nói, nếu đi truy bắt thì người chịu khổ là nàng, vậy thì giết Đường Tăng còn ý nghĩa gì?

Yêu quái cứ trầm mặc không nói lời nào, Phu nhân cũng không làm phiền hắn, dù sao theo kịch bản lúc này nàng phải đang vô cùng

thương tâm mới đúng. "Được!

Lần này ta nghe Phu nhân, Đường Tăng chẳng phải chỉ là một tên hòa thượng thôi sao?

Thả thì thả, có gì to tát đâu, ta sẽ tìm cách khác trị bệnh cho Phu nhân." Phu nhân nghe xong sững hờ, thực lòng mà nói yêu quái đối với nàng thực sự rất tốt, chuyện gì cũng chiều theo, lại còn lo lắng cho cảm nhận của nàng, những lời hôm nay của hắn quả thực khiến nàng có chút cảm động.

Nhưng đó cũng chỉ là một chút cảm động mà thôi, yêu quái chính là kẻ đã bắt nàng từ Bảo Tượng quốc khiến cuộc đời nàng trở nên tăm tối, món nợ này dù không trả được cũng phải khắc ghi trong lòng. "Được rồi, Phu nhân hảo hảo nghỉ ngơi, ta sẽ phân phó xuống dưới không cho ai truy đuổi nữa, ở cửa động có hai đồ đệ của hắn, ta đi giải quyết trước đã." Yêu quái nói rồi đỡ Phu nhân đi nghỉ, sau khi xác định nàng đã ngủ say mới rời khỏi phòng.

Lúc này tại cửa động, Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh gần như đã kiệt sức nhưng vẫn đang kiên trì, khí thế đó khiến đám yêu quái đối đầu cũng phải kinh ngạc. "Hai kẻ này sao khó nhằn vậy?

Chúng ta đã phái bao nhiêu anh em xuống đánh rồi, nếu chúng lợi hại như vậy sao lại bái Đường Tăng làm sư phụ?" Vì Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh đã đánh hạ quá nhiều yêu quái bên cạnh mình, lũ tiểu yêu bắt đầu nghị luận. "Ta biết, Đường Tăng này không đơn giản đâu, hai kẻ này chưa phải lợi hại nhất, cái gã lợi hại nhất là Tôn Ngộ Không cơ!

Chỉ là hiện tại không có ở đây thôi, nếu hắn..." "Hiện tại là lúc nào rồi?

Các anh em khác đang chiến đấu, hai ngươi lại ở đây nói chuyện phiếm!" Lời của tiểu yêu chưa dứt đã bị yêu quái chặn họng, hai đứa

thấy đại vương liền lập tức lùi lại không dám nói nữa.

Yêu quái cũng biết lũ này nhát gan, chỉ giỏi khua môi múa mép, nên không chấp nhặt mà đi thẳng ra cửa động. "Được rồi, tất cả dừng tay đừng đánh nữa, Trư Bát Giới, Sa Ngộ Tịnh, xem ở mặt mũi Phu nhân ta, hôm nay ta tha cho các ngươi, có đánh tiếp cũng vô dụng, sư phụ các ngươi không còn ở trong động nữa rồi, muốn tìm người ta khuyên các ngươi nên ra hậu sơn mà tìm." Yêu quái vừa dứt lời, cả Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh đều ngơ ngác. "Không có trong động?

Vậy chẳng phải làm lão Trư lãng phí bao nhiêu thời gian sao!

Sa sư đệ, đi thôi, tìm sư phụ!" Trư Bát Giới nghe yêu quái nói liền theo bản năng lên tiếng, sau đó quay người gọi Sa Ngộ Tịnh.

Chương 356

Hai người vừa định đi thì nghe yêu quái nói: "Ái chà, nếu không nể mặt Phu nhân ta thì hai người các ngươi đừng hòng thoát, được rồi, không phải tìm sư phụ sao?

Ra hậu sơn mà tìm, thong thả không tiễn." Yêu quái nói xong mang theo đám tiểu yêu biến mất ở cửa động, Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh thấy vậy cũng không để tâm, dọa dẫm thì ai chẳng biết?

Chỉ là hiện tại không phải lúc, quan trọng nhất là tìm sư phụ.

Hai người tiến về hậu sơn tìm hồi lâu không thấy, vốn đã mệt vì đánh trận luân phiên với lũ yêu quái, giờ lại tìm lâu như thế khiến Trư Bát Giới không chịu nổi, Sa Ngộ Tịnh cũng có chút quá sức nên hai người ngồi nghỉ tại chỗ.

Vừa ngồi xuống, miệng Trư Bát Giới không ngừng nghỉ, bắt đầu thao thao bất tuyệt than vãn, cảnh này vừa vặn bị Đường Tăng vừa thoát ra nhìn thấy.

Ba người đoàn tụ, tiếng nói của Trư Bát Giới vì kích động mà càng to hơn, Đường Tăng phải nhắc hắn nhỏ tiếng lại.

Ba người nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục lên đường.

Biết phụ cận có yêu quái nên tốc độ lên đường của ba người nhanh hơn không ít, không lâu sau đã tới Bảo Tượng quốc, vừa bước chân vào cửa thành Bảo Tượng, Đường Tăng liền dẫn Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh đi về phía hoàng cung. "Mong đại nhân vào bẩm báo một tiếng, bần tăng có yếu sự muốn thương lượng với Quốc vương, chuyện liên quan đến Công chúa vô cùng khẩn cấp." Ba người bị thị vệ chặn lại trước hoàng cung, Đường Tăng mới đề nghị bẩm báo, thị vệ nghe lời hắn nửa tin nửa ngờ nhìn chằm chằm, suy nghĩ một lát

mới mở miệng đáp ứng: "Đứng đó chờ đi." Để lại một câu, thị vệ liền biến mất khỏi tầm mắt của ba người.

Việc Công chúa thất tung vốn là tâm bệnh của Quốc vương, từ sau khi nàng mất tích, Quốc vương luôn buồn rầu không vui, mọi người đều nhìn thấy cả, giờ đột nhiên có mấy vị hòa thượng báo có tin tức của Công chúa, tốc độ bẩm báo tự nhiên nhanh hơn.

Không lâu sau đã tới trước mặt Quốc vương, Quốc vương Bảo Tượng quốc nhìn mấy vị hòa thượng trước mắt cũng không thấy có gì đặc biệt, quan sát kỹ một lát rồi mới mở miệng hỏi: "Vị đạo trưởng này, nghe nói có tin tức của Công chúa Bảo Tượng quốc ta?

Chỉ cần nói ra, bản vương định sẽ dùng trọng kim cảm tạ." Trên đại điện không chỉ có Quốc vương và Đường Tăng, mà còn có đám thần tử đứng hai bên, ánh mắt soi mói của các vị đại thần đổ dồn lên người khiến Đường Tăng vô cùng khó chịu. "Khải bẩm Quốc vương, bần tăng từ Đông Thổ Đại Đường đi Tây Thiên thỉnh kinh, đi ngang qua nơi này bị yêu quái trong núi bắt đi, sau đó phát hiện quý quốc Công chúa bị yêu quái đó bắt về làm Phu nhân, quý quốc Công chúa thấy bần tăng bị bắt đã hảo tâm cứu thoát." Khi nghe Công chúa bị yêu quái bắt đi, sắc mặt Quốc vương lập tức thay đổi. "Công chúa thế nào rồi?

Có bị thương không?

Sống có tốt không?

Lũ yêu quái đó có khi phụ nàng không?" "Những chuyện đó Quốc vương cứ yên tâm, yêu quái đó đối đãi với Công chúa rất tốt, Công chúa nhờ bần tăng mang thư cho Quốc vương." Đường Tăng lấy phong thư Phu nhân viết trong phòng giam ra đưa cho Quốc vương, Quốc vương nhận thư liền lập tức xé ra xem, thấy Quốc vương đang đọc thư, mọi người đều không dám lên tiếng, nhất thời trên đại điện

không ai phát ra tiếng động, yên tĩnh đến đáng sợ.

Quốc vương đọc thư, cảm xúc có chút sụp đổ, không biết Phu nhân đã viết gì trong thư mà Quốc vương xem xong sắc mặt thay đổi hẳn, nhìn quanh một lượt mọi người trên đại điện rồi lên tiếng: "Có ai nguyện ý đi cứu Công chúa không?

Chỉ cần có người nguyện ý đi, tinh binh của Bảo Tượng quốc ta tùy ý điều khiển, chỉ cần đưa Công chúa bình an trở về, bản vương sẽ có trọng kim cảm tạ, quan vị thăng thêm ba cấp!" Mọi người trên đại điện nghe xong đều kinh ngạc, lần này vì cứu Công chúa mà Quốc vương thực sự đã bỏ ra vốn lớn.

Nhưng phần thưởng dù hậu hĩnh đến đâu cũng không thể mất mạng được, nhận phần thưởng đó đồng nghĩa với việc phải vào hang yêu quái một chuyến để cướp người với lũ yêu quái đó.

Tuy có tinh binh nhưng số lượng yêu quái cũng không ít, huống hồ con người sao đấu lại yêu quái, một con yêu quái có thể hạ gục cả đám người.

Mọi người nhìn nhau, trầm mặc một lát rồi có người lên tiếng đề nghị: "Đại vương, vị tăng nhân từ Đại Đường này có thể từ tay yêu quái thoát ra, định nhiên là có bản lĩnh nhất định, chi bằng phái cao tăng đi?" "Cao tăng bản thân pháp lực cao cường, lại có thêm tinh binh Bảo Tượng quốc chúng ta phối hợp, dù đối thủ là đám yêu quái đó thì việc cứu Công chúa cũng có hy vọng." Lời của vị đại thần này như mở lời cho tất cả mọi người, lời vừa thốt ra đã có kẻ phụ họa, ai nấy đều hùng hồn, nhất thời Quốc vương cũng có chút dao động. "Phải đó, vị cao tăng này từ Đông Thổ Đại Đường tới, định là tăng nhân lợi hại nhất vùng đó, đã có thể một mình đi Tây Thiên thỉnh kinh thì chắc chắn biết hàng yêu, dù sao từ Đông Thổ tới đây trên đường chắc chắn có không ít yêu quái tác oai tác quái." "Thần phụ nghị, mong cao tăng

mang binh đi cứu Công chúa!" Có người mở đầu thì sẽ có đám đông theo sau, vị đại thần này vừa nói xong thì các đại thần khác cũng phụ họa theo. "Thần phụ nghị, mong cao tăng mang binh đi cứu Công chúa!" "Thần phụ nghị, mong cao tăng mang binh đi cứu Công chúa!" Nhất thời trên đại điện, các đại thần đều đồng thanh muốn Đường Tăng mang binh đi cứu viện, Quốc vương nhìn cảnh này trong lòng cũng muốn Đường Tăng đi cứu Công chúa, vì trong thâm tâm ông cũng nhận định đây là một vị cao tăng pháp lực cao cường.

Thế là Quốc vương dời ánh mắt sang Đường Tăng, ông biết Quốc vương hy vọng mình mang binh đi. "Đạo trưởng, nhìn xem các thần tử quan trọng của Bảo Tượng quốc ta đều đã nói vậy, đều muốn đạo trưởng mang binh đi, ý của đạo trưởng thế nào?

Yên tâm, chỉ cần đạo trưởng đáp ứng đi cứu Công chúa, binh mã Bảo Tượng quốc ta tùy ý sai khiến, sau khi trở về trẫm hứa sẽ thực hiện lời hứa ngay lập tức." Quốc vương nói xong thấy Đường Tăng lộ vẻ vi nan, cứ ngỡ ông lo lắng lời hứa không được thực hiện nên lập tức bảo đảm. "...

Quốc vương, thật không giấu gì ngài, bần tăng chỉ là một tăng nhân phổ thông, không hề biết pháp thuật, càng không biết thuật hàng yêu." Lời của Đường Tăng khiến mọi người trên đại điện đều giật mình, Quốc vương nghe xong bắt đầu quan sát, thấy dáng vẻ khi nói của ông cũng không giống đang nói dối.

Nhưng nếu thực sự không biết pháp thuật thì làm sao từ Đông Thổ tới Bảo Tượng quốc mà tránh được yêu quái? "Ồ?

Đạo trưởng nói vậy là ý gì?

Nếu đạo trưởng thực sự không biết pháp thuật thì yêu quái trên đường làm sao tránh được?

Chẳng lẽ suốt quãng đường đi đạo trưởng không gặp con yêu quái

nào?

Chuyện như vậy dường như không thể xảy ra được phải không?" Tiếng chất vấn của Quốc vương vang lên, Đường Tăng nghe xong cũng cười, Quốc vương không tin lời ông là chuyện bình thường, nếu đổi lại là người khác thì ông cũng chẳng tin.

Chương 357

"Bần tăng xác thực không biết pháp thuật, nhưng không có nghĩa là bần tăng không thể an toàn tới Tây Thiên, thực ra bần tăng có hai đồ đệ, suốt quãng đường đi đều nhờ hai đồ đệ bảo vệ mới tới được Bảo Tượng quốc này." Quốc vương nghe xong nửa tin nửa ngờ, không phải không tin lời Đường Tăng, mà khi nghe lời đó phản ứng đầu tiên là: Nếu thực sự có hai đồ đệ bảo vệ suốt quãng đường tới Bảo Tượng quốc thì hai đồ đệ đó chắc chắn là cao thủ, mà đã là cao thủ sao lại cam tâm tình nguyện đi theo một người xuất gia không biết chút pháp thuật nào?

Như vậy vị đạo trưởng trước mặt định có chỗ hơn người chỉ là không muốn tiết lộ, Quốc vương hiểu ra.

Cao nhân tự có nỗi khổ của cao nhân, nếu đạo trưởng không muốn thi triển bản lĩnh thì tự nhiên cũng không thể miễn cưỡng, đúng rồi, chỉ cần đưa được Công chúa về là được. "Ồ?

Đạo trưởng có hai vị đồ đệ sao?

Sao không mau mau mời lên?

Quý khách tới mà trẫm cũng không biết tiếp đãi tử tế, lại để quý khách đứng chờ bên ngoài sao?" Quốc vương vừa dứt lời, vị thị vệ chuyên canh gác bên cạnh Quốc vương liền lên tiếng nhắc nhở: "Đại vương, đạo trưởng bảo hai đồ đệ đứng canh giữ bên ngoài." Quốc vương lập tức dời ánh mắt sang Đường Tăng. "Đạo trưởng sao lại để hai đồ đệ đứng hầu bên ngoài thế kia, hay là đạo trưởng gọi hai đồ đệ vào điện cho bản vương xem thử?

Huống hồ an nguy của Công chúa cũng phải nhờ vào hai vị cao đồ nữa, sao có thể đãi mạn như vậy được?" Quốc vương đã nói đến mức

đó, Đường Tăng còn lý do gì mà không gọi Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh vào?

Chỉ là ông thực sự sợ diện mạo của Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh sẽ làm đại thần trên điện kinh hãi, nên chỉ đành tiêm thuốc dự phòng trước. "Quốc vương, muốn mời hai người họ vào cũng không phải không được, bần tăng tự nhiên cũng nguyện ý để hai người họ ra mắt Quốc vương, chỉ là..." "Chỉ là cái gì?

Cứ nói đừng ngại." Lời nói lấp lửng khiến Quốc vương và đám đại thần sốt ruột. "Chỉ là hai đồ đệ của bần tăng tướng mạo xấu xí, bần tăng sợ làm kinh hãi Quốc vương và các vị đại thần, cũng vì thế mà bần tăng mới để hai người họ chờ ở ngoài." "Bản vương cứ ngỡ chuyện gì to tát, tướng mạo là thứ bản vương trước nay không coi trọng, đạo trưởng cứ yên tâm đi, mau mời hai vị đồ đệ vào." Quốc vương không để tâm lời Đường Tăng, một vị quân chủ như ông hạng người nào mà chưa thấy?

Lẽ nào lại bị tướng mạo của hai người làm cho sợ hãi?

Thấy thái độ đó của Quốc vương, Đường Tăng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó gọi Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh vào.

Chờ ở ngoài bao lâu Trư Bát Giới đã sớm mất kiên nhẫn, vừa nghe có người gọi vào liền lập tức phấn chấn, kéo Sa Ngộ Tịnh chạy vào đại điện.

Quốc vương vốn đang thong dong, trong lúc chờ Trư Bát Giới vào còn có thể trò chuyện với Đường Tăng, nhưng khi nhìn thấy Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh bước qua cửa đại điện, sắc mặt ông lập tức thay đổi.

Đầu tiên là sững hờ, sau đó bắt đầu kinh hoàng lùi lại phía sau.

Các đại thần thấy phản ứng đột ngột này của Quốc vương thì có

chút thắc mắc, nhưng khi theo ánh mắt của ông nhìn ra cửa đại điện, sắc mặt họ cũng thay đổi theo. "..., hai kẻ này là ai!

Sao lại xuất hiện trên đại điện!" Quốc vương chỉ tay về phía Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh, Đường Tăng thấy vậy cũng không mấy ngạc nhiên, tình cảnh này ông đã thấy quá nhiều rồi, lúc này phải an ủi Quốc vương trước đã. "Đại vương, đại thần không cần lo lắng, hai đồ đệ của ta tuy nhìn vậy nhưng không phải yêu quái, sẽ không làm chuyện hại người, xin mọi người yên tâm." Nói đoạn ông lại nhìn về phía Quốc vương. "Đại vương?

Đừng sợ, chỉ là đồ đệ của bần tăng thôi..." Sau khi được an ủi vài câu, Quốc vương cũng bình tĩnh lại, dù sao cũng là quân chủ một nước, định lực phải có.

Lúc này Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh đã đi tới bên cạnh Đường Tăng, phản ứng của hai người rất thong dong, cảnh tượng này thấy nhiều nên cũng quen rồi. "Bái kiến Đại vương." Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh đứng định vị rồi thấy Quốc vương đã bình tĩnh liền hành lễ, Quốc vương gật đầu nhìn hai người: "Hai vị ai có thể hàng yêu đây?" Quay lại với Quốc vương, Trư Bát Giới không khách sáo mà đi thẳng vào chủ đề.

Một câu nói đã kích thích lòng hư vinh của Trư Bát Giới, lúc nãy khi vào điện hắn đã cảm nhận được rồi, ánh mắt mọi người trên điện cơ bản đều đổ dồn vào hắn sau đó mới chuyển thành sợ hãi. "Đại vương, hai người chúng tôi đều có thể hàng yêu, lão Trư tôi giỏi về biến hóa." Lúc này Trư Bát Giới chỉ muốn trút một hơi thở, bị sợ hãi vì diện mạo thì phải dùng thực lực khiến họ ngưỡng mộ. "Ồ?

Đạo trưởng giỏi về biến hóa sao?

Có thể biến thử một cái ngay tại đây không?" Quốc vương nghe Trư Bát Giới nói thì bắt đầu hiếu kỳ, nếu hai người thực sự có bản

lĩnh cứu được Công chúa thì diện mạo thế nào có quan trọng gì?

Trư Bát Giới nghe xong liền đi thẳng ra ngoài, nhìn Quốc vương một cái rồi biến thành một thân hình vô cùng to lớn.

Trư Bát Giới biến lớn, cao hơn cả kiến trúc cao nhất trong hoàng cung, khiến quốc vương và các đại thần lần đầu thấy cảnh tượng như vậy đều trợn mắt há mồm.

Trư Bát Giới thấy phản ứng như thế, lòng hư vinh được thỏa mãn, cười cười rồi biến lại hình dạng cũ, quay về đại điện và lần nữa hành lễ với quốc vương.

"Đã múa rìu qua mắt vua rồi." Trư Bát Giới vừa dứt lời, quốc vương liền đáp: "Hay!

Chương 358

Có hai vị cao tăng ở đây thì cứu công chúa nào có khó gì!

Ha ha ha ha!" Nghe quốc vương nói vậy, Trư Bát Giới đắc ý cười cười, ánh mắt lướt qua từng thần tử có mặt, vẻ mặt vừa như khoe khoang lại vừa như khinh miệt.

"Nếu pháp lực hai vị cao tăng đều cao cường như vậy, thì việc giải cứu công chúa Bảo Tượng Thành này xin nhờ cả vào hai vị." Quốc vương vừa nói xong, các thần tử phía dưới đều đồng loạt cất tiếng và cùng cúi lạy hành lễ với Trư Bát Giới cùng những người khác.

"Xin hai vị cao tăng giải cứu công chúa." Trư Bát Giới vốn đã có lòng hư vinh mạnh mẽ, thấy cảnh tượng này liền lập tức đáp ứng, cũng chẳng màng thực lực của mình liệu có đủ sức đối phó với những yêu quái kia hay không.Đã đáp ứng thì đáp ứng vậy.

Vốn dĩ nên để họ đi cứu công chúa, nhưng Trư Bát Giới vì giữ thể diện mà không chịu cho binh lính tinh nhuệ của Bảo Tượng Thành đi theo, cứ nhất quyết nói rằng chỉ hai người là đủ.

Sa Ngộ Tịnh nghe vậy muốn ngăn cản, nhưng Trư Bát Giới hành động quá nhanh, không cho y cơ hội phản ứng, đã kéo y đi thẳng đến động yêu quái.

Hai người đi một lát đã đến cửa động.

Trư Bát Giới liền gân cổ hò hét vào bên trong: "Yêu quái bên trong nghe cho rõ đây!

Trư gia gia ta đến rồi, mau mau thả Bách Hoa công chúa ra!

Nếu giờ thả công chúa ra, may ra Trư gia gia ta còn tha cho một

lần!

Nếu không thả, ta sẽ không tha cho ngươi đâu!" Tiếng Trư Bát Giới đã dẫn dụ yêu quái ra ngoài.

Yêu quái thấy chỉ có hai người liền khinh thường cười khẩy.

"À?

Bằng hai người các ngươi à?

Đừng đùa nữa được không?

Ai không tha cho ai đây?" Nói rồi, yêu quái liền giao chiến với Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh.

Thật ra, yêu quái này cũng có chút thực lực, nếu không thì trước đây phu nhân của y đã không lo lắng đến mức giả bệnh để không cho y đi chiến đấu.Chẳng mấy chốc, Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh đã rơi vào thế hạ phong, tình hình bất lợi.

Thời gian trôi qua, Trư Bát Giới hao phí không ít thể lực, nhanh chóng biến thành kẻ bị yêu quái áp đảo.

Dường như đánh nhau hơi lâu khiến yêu quái cũng thấy mệt mỏi, Trư Bát Giới nhận ra yêu quái sắp ra đòn sát thủ liền vội vàng né sang một bên.

Không chỉ Trư Bát Giới né tránh, Sa Ngộ Tịnh cũng lẩn tránh theo, nhưng vì Sa Ngộ Tịnh đứng gần cửa động nên bị tiểu yêu bắt giữ.

Sau đó, ánh mắt yêu quái khóa chặt lấy Trư Bát Giới, vừa định tiếp tục ra chiêu thì Trư Bát Giới đã chạy mất!

Chạy mất ư?!

Sa Ngộ Tịnh nhìn Trư Bát Giới rời đi mà kinh hãi, Trư Bát Giới...

đã bỏ rơi y mà chạy rồi sao?

Yêu quái thấy Trư Bát Giới chạy xa cũng không đuổi theo, dù sao thì bên cạnh y vẫn có một kẻ đã nằm trong tay.

Yêu quái quay người nhìn về phía Sa Ngộ Tịnh, thấy vẻ mặt kinh ngạc của y liền cười lớn.

"Ha ha ha, thế nào?

Lúc nguy nan không phải sư huynh của ngươi đã bỏ rơi ngươi sao?

Cảm giác bị người khác vứt bỏ dễ chịu không?

Sư huynh của ngươi thấy ngươi rơi vào tay ta liền không chút do dự mà bỏ chạy!

Ha ha ha." Yêu quái nói rồi đi đến sau lưng Sa Ngộ Tịnh, xoay một vòng quanh Sa Ngộ Tịnh rồi lại cất tiếng: "Hay là ngươi nói cho ta biết, có biết Bách Hoa công chúa đang ở đâu không?" Yêu quái tưởng rằng lời khiêu khích ly gián này sẽ có hiệu quả với Sa Ngộ Tịnh, nhưng đáng tiếc là miệng Sa Ngộ Tịnh cứng như đá, tuyệt đối không chịu mở lời.Vẻ mặt thà chết chứ không chịu khai của Sa Ngộ Tịnh quả thật khiến yêu quái tức giận không thôi.

Trư Bát Giới đã chạy mất, giờ có đuổi cũng không kịp, nhưng miệng Sa Ngộ Tịnh lại quá kín, căn bản không thể khai thác được thông tin hữu ích nào.

"Sa Ngộ Tịnh, hà tất phải như vậy chứ?

Sư huynh tốt của ngươi đã bỏ rơi mà đi rồi, thêm một đồ đệ bớt một đồ đệ căn bản chẳng khác gì nhau, ảnh hưởng lớn nhất đối với ngươi chắc là thiếu đi một người xách hành lý thôi nhỉ?" "Đến lúc đó Trư Bát Giới vừa về đã lập tức lên đường tiếp tục đi Tây Thiên rồi, ai mà thèm quản ngươi?

Ngươi kiên trì như vậy vì cái gì?

Chương 359

Có thể kiếm được lợi ích gì sao?

Chi bằng bây giờ khai ra có thể bớt chịu khổ sở da thịt.” Yêu quái dù tức giận cũng không thể hiện ra mặt, giờ nhìn Sa Ngộ Tịnh như vậy chỉ có thể gượng gạo nặn ra một nụ cười trào phúng nhìn Sa Ngộ Tịnh.

Nhưng Sa Ngộ Tịnh dầu muối không ăn, mặc kệ yêu quái không thèm để ý.

Yêu quái thấy Sa Ngộ Tịnh có thể nhẫn nhịn như vậy cũng không phí lời nữa, liền ra lệnh cho tiểu yêu kéo y xuống tra tấn.

“Đại vương!

Chuyện Sa Ngộ Tịnh không làm rõ được thì thôi, thật ra chuyện này ta có biết chút nội tình.” Đúng lúc tiểu yêu sắp kéo Sa Ngộ Tịnh đi xuống, nữ yêu tinh đột nhiên xông lên.

Yêu quái bị hành động bất ngờ của nữ yêu tinh làm cho giật mình, dù sao thì nữ yêu tinh này đã đột ngột xuất hiện trên đường về của yêu quái.

“Nội tình?

Một tiểu yêu tinh bé nhỏ như ngươi làm sao biết được chuyện này?

Chuyện quan trọng chớ có làm loạn lung tung!” Hiển nhiên yêu quái căn bản không tin lời nữ yêu tinh, nếu nữ yêu tinh thực sự biết thì sao lúc nãy không nói?

Không chỉ yêu quái bị dọa, ngay cả Sa Ngộ Tịnh cũng bị hành động đột ngột của nữ yêu tinh làm cho giật mình.

Nữ yêu tinh này rõ ràng là kẻ chuyên lén lút theo dõi và nghe lén người khác.Nếu thực sự biết chuyện mà lại đi mách lẻo với yêu quái, thì Bách Hoa công chúa chẳng phải sẽ càng thê thảm hơn sao?

"Đại vương, tin ta đi, nếu muốn biết Bách Hoa công chúa ở đâu, ngài có thể đi hỏi phu nhân!" "Lại lôi phu nhân vào nữa sao?

Nói rõ đầu đuôi sự tình!" Vừa nhắc đến phu nhân, lý trí của yêu quái liền mất kiểm soát, lập tức nóng nảy, cũng chẳng màng việc tiểu yêu đã biết gì, trực tiếp đặt tất cả hy vọng lên người nữ yêu tinh.

Nữ yêu tinh thấy yêu quái hứng thú cũng rất vui, yêu quái nóng lòng muốn biết chuyện tốt mà, như vậy càng có thể nhận được sự tín nhiệm và phần thưởng nhiều hơn.

"Đại vương, thực không dám giấu, trước đây khi phu nhân đi thả Đường Tăng, ta vừa vặn đi ngang qua, thấy phu nhân cư nhiên một mình đi với Đường Tăng nên cảm thấy có chút bất ổn.

Nàng ta lại không phải đèn dầu đã cạn, nếu có bị thương thì không hay.

Thế là ta liền tiến lên xem xét." "Vừa đến cửa lao phòng, ta nghe thấy phu nhân tự báo thân thế, phu nhân đã giao dịch với Đường Tăng, phu nhân sẽ thả Đường Tăng đi, và Đường Tăng sẽ mang bức thư của phu nhân đến cho quốc vương Bảo Tượng Thành.

Hạ thần nghe vậy liền cảm thấy bất ổn, nhưng sau đó hạ thần thấy đại vương và phu nhân tình cảm vẫn như xưa nên nghĩ rằng đại vương đã cho phép, nên không nói ra, không..." Nữ yêu tinh nói rồi, thấy Sa Ngộ Tịnh trong lòng không thoải mái, liền bắt đầu lải nhải.

Quả nhiên không sai, nữ yêu tinh này chính là kẻ chuyên đi mách lẻo, yêu quái nghe xong lời nữ yêu tinh liền giận điên người.

"Người đâu!

Mau đi dẫn phu nhân đến!" Yêu quái bị tức giận đến mức không thể kiềm chế, một lát sau liền định đối chất với phu nhân.

Phu nhân nhanh chóng bị dẫn lên, mặc dù bị tiểu yêu bắt giữ, nhưng thần thái của phu nhân vẫn không thay đổi, bình thản ung dung.

Yêu quái thấy phu nhân liền bắt đầu uy hiếp, Sa Ngộ Tịnh lo lắng Bách Hoa công chúa không chịu nổi liền vội vàng ngăn cản.

Bách Hoa công chúa dù mạnh mẽ đến đâu cũng chỉ là một cô nương, tổng sẽ có lúc sợ hãi, những cảnh tượng như vậy nên càng ít càng tốt, với tư cách là người xuất gia, có thể giúp được thì nên giúp.Vừa nãy dù thế nào cũng không chịu mở lời, vậy mà Sa Ngộ Tịnh lại mở lời ư?

Điều đó khiến yêu quái kinh ngạc vô cùng, hóa ra nãy giờ phí công nói nhiều như vậy chẳng bằng một câu uy hiếp Bách Hoa công chúa.

Nhưng uy hiếp Bách Hoa công chúa thì liên quan gì đến Sa Ngộ Tịnh?

Vì sao y lại muốn giúp Bách Hoa công chúa?

Tất cả những câu hỏi này đều xoay quanh trong đầu yêu quái.

"Ngươi đối với việc phu nhân ta làm có quan hệ gì?

Ngươi thương xót phu nhân ta sao?

Nếu chuyện này không phải do phu nhân ta làm, vậy không bằng ngươi nói cho ta biết Bách Hoa công chúa đang ở đâu?" Giờ đây, tìm được điểm yếu của Sa Ngộ Tịnh, yêu quái trở nên đắc ý.

Dù sao thì Sa Ngộ Tịnh hiện tại cũng không có cách nào đối phó được.

Sa Ngộ Tịnh biết ý đồ của yêu quái, cũng không dùng chiêu trò gì, dù sao chỉ cần cho yêu quái một lý do là được, yêu quái cũng không

biết chân tướng, tùy tiện bịa ra một lý do để lấp liếm là ổn.

"Ta Sa Ngộ Tịnh dù sao cũng là người xuất gia, dù là yêu quái cũng không thể đối xử với ta như vậy.

Chương 360

Ta chỉ cảm thấy vị phu nhân kia rõ ràng không làm gì lại bị kéo vào, gánh một cái nồi oan ức không tên thì có chút bất ổn mà thôi." Yêu quái nghe ý tứ trong lời y thì hiểu rằng chuyện này không liên quan đến Bách Hoa công chúa, thế là yêu quái lại hứng thú.

"Đừng phí lời, nói nhanh lên!" "Ha, ta không phải là chưa từng xem tranh tượng của công chúa, không đến mức ngu xuẩn mà tin lời một tiểu yêu tinh như vậy." Sa Ngộ Tịnh dùng giọng điệu khinh thường nói chuyện với yêu quái.

Ngọn lửa giận của yêu quái bị châm lên, nhưng lại cảm thấy có lỗi vì vừa nãy đã lớn tiếng với Bách Hoa công chúa và nghi ngờ nàng vô cớ, còn định tra tấn.

Càng khiến y hoảng hốt hơn là ánh mắt Bách Hoa công chúa nhìn y giờ đây đầy thất vọng.Lại thêm việc vừa nãy Bách Hoa công chúa nhìn y với ánh mắt đầy thất vọng càng khiến y hoảng hốt.

"Phu nhân, ta sai rồi, ta không nên tin lời tiểu yêu tinh kia..." Yêu quái lập tức quay người đi về phía Bách Hoa công chúa, bắt đầu an ủi.

Vốn dĩ Bách Hoa công chúa đối với yêu quái còn mang một chút cảm kích, cảm thấy từ khi bị bắt cũng không chịu ấm ức gì, nhưng giờ đây đối với y chỉ còn lại sự thất vọng.

Mặc dù chuyện đã qua, nhưng yêu quái chỉ vì một câu nói của tiểu yêu tinh mà lại không tin tưởng nàng đến mức nào chứ?

Nếu cứ tiếp tục sống với y như vậy, e rằng sớm muộn gì cũng bị đánh vào lao phòng, ngày tháng cũng chẳng tốt đẹp gì.

Yêu quái tự biết mình có lỗi, thái độ đối với Bách Hoa công chúa

tự nhiên tốt hơn rất nhiều, mặc dù Bách Hoa công chúa từ đầu đến cuối đều không nhìn y một lần, yêu quái vẫn vô cùng thành tâm xin lỗi.

Lúc này, trên đại điện hoàng cung Bảo Tượng Thành xuất hiện một người không nên xuất hiện.

"Bẩm!

Khải bẩm Hoàng thượng, bên ngoài có một người xin được yết kiến Hoàng thượng, người đó tự xưng là phò mã của Bách Hoa công chúa!" Đại điện vốn đang yên tĩnh bỗng trở nên xôn xao bởi tiếng bẩm báo.

Công chúa không phải đã bị yêu quái bắt đi rồi sao?

Giờ lại xuất hiện một phò mã?

Nếu người này thực sự là phò mã của Bách Hoa công chúa, vậy vị hòa thượng trên đại điện là sao?

Chuyện này quốc vương cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng hiện tại chưa có manh mối gì, chỉ có thể cho phép người tự xưng là phò mã Bách Hoa công chúa này tiến vào trước.

Trước tiên cứ tra hỏi một lượt đã, còn vị hòa thượng trên đại điện thì có thư tín làm vật chứng.

"Tuyên!" Quốc vương vừa nói xong liền thấy một người xuất hiện ở cửa đại điện.

Các thần tử trên đại điện không ít người, trong chốc lát tất cả đều chuyển ánh mắt sang người hắn.

Cảm nhận được ánh mắt của nhiều người như vậy, nam tử kia cũng không hề lộ ra một chút vẻ sợ sệt nào.

"Thảo dân khấu kiến Hoàng thượng!" Nam tử đi đến giữa đại

điện, đứng song song với Đường Tăng rồi hành lễ.

Quốc vương đang vội vàng tìm kiếm chân tướng nên thấy hắn hành lễ liền vội vàng bảo bình thân.“Phò mã của Bách Hoa công chúa?

Chuyện gì thế này?” Nam tử kia vừa đứng vững, liền nghe thấy tiếng quốc vương vang lên.

Hắn dường như đã liệu trước được quốc vương sẽ có phản ứng như vậy, chỉ khẽ cười, ngẩng mắt nhìn về phía quốc vương.

“Đúng vậy!

Thảo dân vào mười mấy năm trước, tình cờ cứu được công chúa.” Nam tử nói được một nửa lại ngừng, quả thật đã khơi gợi đủ sự tò mò của quốc vương, rồi sau đó hắn mới nói tiếp.

“Nói rõ cụ thể mọi chuyện đi!

Nếu không, làm sao trẫm có thể tin tưởng được?” Dường như mục đích của nam tử đã đạt được, quốc vương vô tình thấy được nụ cười đắc ý của hắn.

Quốc vương không biết vì sao lại cảm thấy nam tử này dường như nhắm vào Đường Tăng, hoặc ít nhất cũng sẽ làm hại Đường Tăng.

“Mười mấy năm trước, thảo dân lên núi săn bắn, tình cờ thấy một con hổ đang tha công chúa chuẩn bị rời đi.

Thảo dân thấy con hổ tha một người liền tiến lên giải cứu.

May mắn thay, lúc đó thảo dân lên núi săn bắn mang theo đầy đủ các loại trang bị, nên đã dùng tên bắn hạ con hổ và cứu được công chúa.” Nam tử nói xong, quốc vương liền đặt ra vấn đề mà tất cả mọi người có mặt đều chú ý.

“Nếu đã như vậy, vì sao lại không có vật tín để trình lên?

Không có vật tín thì làm sao bắt mọi người tin được?" Mặc dù lời nói của nam tử này dễ khiến người ta tin, nhưng chuyện liên quan đến Bách Hoa công chúa, mọi người đều phải cẩn thận.

Không có vật tín khó mà khiến người khác tin được, dù sao Đường Tăng thì có thư viết tay của Bách Hoa công chúa, còn hai đồ đệ của y thì đang đi giải cứu công chúa rồi.

Chương 361

Vào thời điểm mấu chốt này lại xuất hiện một phò mã không có vật tín, làm sao mà khiến người ta tin được?

Đường Tăng ở một bên không có phản ứng, chuyện gì thế này?

Bách Hoa công chúa rõ ràng bị yêu quái bắt đi, làm sao có thể được người này cứu?

Đường Tăng dám bảo đảm mình không nói dối, chỉ có thể chứng minh người này đang nói dối, nhưng hiện tại không có ai chịu tin Đường Tăng cả, mặc dù hiện tại y đang ở một bên, nhưng theo tình hình này thì y sẽ sớm bị "phản công".

"Khải bẩm Hoàng thượng, năm đó khi thảo dân giải quyết con mãnh hổ kia, nó đã tha đi trâm hoa, tài đạo trí liễu thảo dân không có vật tín, thảo dân tuy không có vật tín nhưng lời thảo dân nói câu nào cũng là thật, xin Hoàng thượng tin tưởng thảo dân." Nam tử nói rồi nhìn quốc vương với ánh mắt kiên định.

Vốn dĩ quốc vương định nói những lời phủ định để đả kích nam tử, bởi vì sau khi xác nhận không có vật tín liền khẳng định nam tử này đang nói dối.

Nhưng hiện tại, khi thấy ánh mắt kiên định của nam tử, y lại có chút dao động.Thấy quốc vương có chút dao động, nam tử lại chuyển ánh mắt sang Đường Tăng.

Ánh mắt nam tử nhìn Đường Tăng có chút... sợ hãi?

Sau đó lại biến thành phẫn nộ?

Mặc dù sự phẫn nộ đó khó nhận ra, nhưng người ngồi trên ngôi vị hoàng đế làm sao lại không nhìn ra được chút manh mối nào.

Ánh mắt nam tử nhìn Đường Tăng khiến quốc vương thấy có điều kỳ lạ, xét thấy nam tử có thể có điều gì đó phải kiêng dè, liền mở lời bảo hắn nói ra.

"Có gì thì cứ nói thẳng, trên đại điện có thể nói thật lòng không cần cố kỵ." Nam tử nghe quốc vương nói vậy, nét mặt khó xử, quay sang nhìn Đường Tăng.

Dưới sự nhắc nhở lần nữa của quốc vương, nam tử mới mở miệng.

"Năm đó con mãnh hổ tha đi trâm hoa, trâm hoa đó có thể tu luyện, sau khi bị tha đi liền tu luyện thành tinh, và thảo dân được biết yêu quái đó đã biến hóa thành người đi lấy kinh!" Nam tử nói xong liền cúi lạy quốc vương rất lâu không đứng dậy, cuối cùng quốc vương bảo đứng dậy hắn mới đứng vững.

Ý tứ trong lời nam tử rất rõ ràng, tức là vị hòa thượng trên đại điện hiện tại chính là con mãnh hổ đã tha công chúa năm xưa biến thành!Tin tức này như một quả bom tấn, trước đó quốc vương đã tin tưởng Đường Tăng đến vậy, đặt tất cả hy vọng lên y, giờ lại có người nói y là yêu quái biến thành, làm sao mà không kinh ngạc cho được?

Ngay cả quốc vương lúc đó cũng vô cùng chấn động.

Một người thì có vật tín, một người tự xưng là phò mã nhưng lời nói cũng không giống kẻ bịa đặt.

Thế là quốc vương không biết nên tin ai nữa.

Một người có vật tín, một người thì chân thành, liệu hai người này có thực sự không mang bất kỳ mục đích nào khác?

Có thực sự chỉ đơn thuần là muốn cứu công chúa?

Quốc vương đang suy nghĩ vấn đề, tất cả các đại thần phía dưới,

bao gồm cả nam tử tự xưng phò mã công chúa đều bắt đầu tránh né Đường Tăng.

Đường Tăng thấy cảnh tượng này cũng hoảng hốt, tại sao lại biến thành như vậy?

Chẳng lẽ vài câu nói của người kia lại có sức nặng hơn cả vật tín của công chúa ư?

Đường Tăng nhìn những ánh mắt kinh hãi đó mà cảm thấy bất lực, đúng hơn là vô lực.

Những đại thần vốn dĩ trông rất trầm ổn ngày thường giờ đều sợ hãi trốn sau lưng nam tử kia.

Cũng chính vì vậy, Đường Tăng đã không nhìn thấy nụ cười đắc ý của nam tử kia.

Đường Tăng thấy cảnh tượng này liền vội vàng giải thích.

"Không phải!

Ta không phải yêu quái!

Ta thực sự là người đi lấy kinh, ta từ Đông Thổ Đại Đường nhận sự ủy thác của Hoàng thượng đi Tây Thiên lấy kinh, ta có áo cà sa do Quan Âm Đại Sĩ ban tặng!" Đường Tăng nói rồi định đi về phía các đại thần, các đại thần thấy Đường Tăng đi về phía mình liền kéo nam tử lùi lại phía sau.

Lúc đó quốc vương mở lời hỏi.

"Vậy cà sa đâu?" "Cà sa?

Cà sa ở trong hành lý chứ không có ở đây!" Đường Tăng định đi về phía quốc vương, mọi người thấy Đường Tăng liền vây lại.

Dù có sợ hãi cũng không thể để Đường Tăng đến gần quốc vương, hành động này khiến Đường Tăng sợ hãi vội vàng lùi lại,

đứng vững rồi mà vẫn cảm thấy muốn khóc không ra nước mắt.

Chương 362

"Bần tăng là người xuất gia, người xuất gia không nói dối, huống hồ bần tăng từ nhỏ đã lớn lên trong chùa chiền, từ nhỏ đã được thần tượng rửa tội, càng sẽ không nói dối.

Bần tăng là người đi lấy kinh, người đi lấy kinh!

Bần tăng cũng tuyệt đối sẽ không làm hại người khác." "Bần tăng mang theo thư viết tay của Bách Hoa công chúa, ta có vật tín còn người kia thì không, vì sao các vị lại tin hắn mà không tin bần tăng?!

Nếu không tin, có thể đi xem, bần tăng sẽ dẫn các vị đi tìm Bách Hoa công chúa!" Lúc này không có ai nghe lời Đường Tăng, hiện tại mọi người đều đã nhận định Đường Tăng là con hổ tinh hóa thành, một lát sau nghe Đường Tăng nói muốn dẫn đi tìm con yêu quái kia lại càng hoảng sợ hơn.

Đường Tăng thấy mình bị vạch trần chân diện mục, lại muốn trực tiếp dẫn họ đến hang ổ của yêu quái để "hốt trọn ổ", thấy mọi người càng thêm kinh hãi, Đường Tăng sắp khóc rồi, cảm giác này còn khó chịu hơn cả cảm giác bị yêu quái vây quanh trong động.

Quốc vương thấy vẻ mặt của Đường Tăng cũng cảm thấy không giống vẻ mặt của yêu tinh khi bị vạch trần chân diện mục, nhưng không còn cách nào, hiện tại mọi người đều chọn tin nam tử tự xưng phò mã công chúa kia.

Hiện tại có tin Đường Tăng cũng vô ích, dù là Hoàng thượng thì một người cũng không địch lại nhiều người như vậy.Lúc này trên thiên giới, Từ Chí đang dõi theo mọi động thái của Đường Tăng.

Y nhìn Đường Tăng bị nam tử kia chỉ trích là yêu quái, rồi lại thấy Đường Tăng vội vàng giải thích nhưng không một ai lắng nghe, thế

nhưng y lại không hề có ý định ra tay giúp đỡ.

Dù sao thì bây giờ chưa phải lúc, những chuyện Đường Tăng gặp phải lúc này sớm muộn gì cũng phải gặp, chỉ có như vậy kế hoạch mới có thể thuận lợi hoàn thành.

Từ Chí có thể an nhiên vô sự trên thiên giới mà quan sát mọi chuyện đang diễn ra bên dưới, y không có vận khí tốt như vậy.

Hiện tại, tất cả mọi người trên đại điện đều đang tránh né Đường Tăng, nhìn y như thể nhìn một con mãnh thú hồng thủy vậy.

Các đại thần trên đại điện đều đứng về phía nam tử tự xưng phò mã công chúa kia.

Quốc vương thì lại ôm thái độ xem kịch mà quan sát mọi chuyện trước mắt.

Tôn Ngộ Không thì đã bị đuổi đi, Sa Ngộ Tịnh và Trư Bát Giới cũng đã đi cứu công chúa rồi.

Trong chốc lát, Đường Tăng thực sự không biết nên tìm ai giúp đỡ, cũng không biết hiện tại có ai chịu tin mình nữa.

Các đệ tử từng kề vai sát cánh ngày nào giờ không một ai ở bên, y lập tức cảm thấy vô cùng bối rối.

Điều này cũng khiến y thể nghiệm sâu sắc được những lợi ích khi có Tôn Ngộ Không ở bên trước đây.“Nếu yêu quái năm đó tha đi trâm hoa để tu luyện mà không gây hại người, thì trâm hoa đó có tha đi cũng mặc, nhưng ngươi lại dám ở trước mặt Hoàng thượng mà nói càn bừa, rốt cuộc là có ý đồ gì?!” Nam tử thấy các đại thần đều đứng sau lưng mình liền đắc ý, tăng thêm khí thế, muốn mọi người đều tin tưởng hắn hoàn toàn.

Mức độ như vậy không thể chỉ dựa vào vài câu nói mà làm được, trong số những người này có rất nhiều kẻ tinh ranh.

Không phải là những đại thần đã lăn lộn trong triều đình bao nhiêu năm, ngay cả vị ngồi trên ngai vàng hiện tại cũng đang ôm thái độ xem kịch.

Nếu Hoàng thượng không tin, thì mọi việc hắn làm đều vô ích.

Đường Tăng nhìn quanh bốn phía, thấy vẻ mặt kinh sợ của mọi người, vội vàng muốn giải thích, nhưng nam tử tự xưng phò mã công chúa kia lại đang đợi Đường Tăng sốt ruột.

Nam tử nhìn vẻ mặt sốt ruột của Đường Tăng liền cười cười, hắn muốn đợi Đường Tăng càng thêm sốt ruột, tốt nhất là sốt ruột đến mức phải kéo người khác ra giải thích, như vậy kế hoạch mới có thể hoàn hảo hơn.

"À, Đường Tăng, ngươi sốt ruột rồi phải không?

Sốt ruột thì mau hành động đi!

Nếu không động, kế hoạch của ta sẽ không hoàn hảo như vậy đâu." Nam tử lẩm bẩm một mình, ánh mắt vẫn không rời Đường Tăng một khắc nào, hắn muốn quan sát nhất cử nhất động của Đường Tăng để chọn thời điểm tốt nhất mà thi pháp.

Đường Tăng thấy sốt ruột liền bắt đầu đi về phía quốc vương, nhưng vừa bước bước đầu tiên, y cảm thấy như bị thứ gì đó đánh trúng, sau đó liền không thể cử động được nữa, tiếp theo y cảm thấy cơ thể mình bắt đầu biến hóa.Tình trạng không thể cử động chỉ duy trì trong chốc lát, không lâu sau Đường Tăng đã hồi phục, nhưng vừa cử động y liền biến thành một con hổ!

Không chỉ biến thành một con hổ, sau khi biến thành hổ y căn bản không thể khống chế cơ thể mình, bắt đầu gầm gừ với những người xung quanh và tấn công tứ phía.

Sự biến hóa đột ngột này khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh

ngạc, ngay cả quốc vương cũng có chút bất ngờ.

Đường Tăng không biết tại sao đột nhiên biến thành mãnh hổ, trong mắt những người khác thì y bị trúng kế mà hóa giận.

Nam tử kia phản ứng rất nhanh, ngay lập tức rút cung tên ra bắt giữ "hổ tinh", sau đó Đường Tăng bị nhốt vào lao phòng.

Các đại thần và Hoàng thượng đều cảm thấy kính phục nam tử kia không thôi, ai nấy đều tin hắn là phò mã công chúa, liền sắp xếp cho hắn một căn phòng thượng hạng để bày tỏ sự tôn trọng và cảm kích.

Trời nhanh chóng tối sầm, chuyện trên đại điện đã nhanh chóng lan truyền khắp hoàng cung, ngay cả những hạ nhân trong cung cũng biết rằng vị cao tăng kia thực chất là hổ tinh biến thành.

Trong số đó, tiếng bàn tán của hai hạ nhân lọt vào tai Bạch Long Mã, Bạch Long Mã biết Đường Tăng gặp nạn liền sốt ruột.

Hiện tại Tôn Ngộ Không đã bị đuổi đi, Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh cũng không có mặt.

Người duy nhất có thể cứu Đường Tăng chỉ có mình.

Chương 363

Bạch Long Mã nghĩ vậy liền biến thành một nữ tử.Bạch Long Mã quay người lại nhìn trang phục của mình, rồi lại ngẩng mắt nhìn trang phục của cung nữ qua đường, bỗng nhiên cảm thấy trang phục của mình dường như không giống cung nữ cho lắm, quá diêm dúa.

Sau đó Bạch Long Mã lại lần nữa hóa thân, lần này trực tiếp biến thành dáng vẻ của một cung nữ.

Sau khi xác định lớp ngụy trang của mình không có kẽ hở, y liền xuất phát, muốn đi tìm căn phòng của vị phò mã kia.

Hoàng cung rộng lớn, Bạch Long Mã lại không thuộc đường nên suýt nữa thì bị lạc, nhìn những bức tường xung quanh đều giống hệt nhau khiến Bạch Long Mã không nhịn được mà lẩm bẩm, hoàng cung được xây dựng quả thật...

"đẹp đẽ".

Thực sự không hiểu vì sao lại phải xây thành ra dáng vẻ này, những cung nữ kia làm sao mà nhớ đường được?

Thực sự không còn cách nào khác, Bạch Long Mã đành giả vờ là một cung nữ mới nhập cung để hỏi các cung nữ khác.

Sau khi hỏi đường, tốc độ hành động của Bạch Long Mã nhanh hơn.

Tại cửa phòng phò mã, Bạch Long Mã lần nữa kiểm tra trang phục của mình không có vấn đề gì, sau đó biến ra một ít trà và bánh ngọt.

Nhìn vào bên trong, Bạch Long Mã thở dài một tiếng rồi đi vào.

"Phò mã, nô tỳ mang đến một ít trà và bánh ngọt, những thứ này đều do Hoàng thượng đặc biệt căn dặn phải mang đến cho ngài."

Bạch Long Mã nói rồi định đẩy cửa đi vào, nhưng lúc đó giọng phò mã vang lên.

"Ồ?

Bánh ngọt và trà lại được mang đến muộn thế này sao?

Không phải nên mang vào buổi chiều rồi sao?" Giọng phò mã đầy nghi ngờ, Bạch Long Mã có thể nghe ra phò mã đang đề phòng.

"Người ở Ngự Thiện Phòng đều đang bận chuẩn bị kim vãn đích yến hội, chi hậu tài hữu thời gian tố ta cao điểm, ta cao điểm đô thượng hảo đích tố nhu yếu đích thì hậu bỉ giác đa, tài thôi liễu hiện tại." Bạch Long Mã bình thản đáp lời, giọng điệu và thần thái không hề thay đổi, trông như một cung nữ làm việc công tư phân minh.

"Được rồi, mang vào đi." "Vâng." Bạch Long Mã nhận được sự cho phép của phò mã liền đẩy cửa bước vào.

Trong khoảnh khắc bước vào, Bạch Long Mã cảm nhận được một luồng pháp thuật đang rút đi.

Lúc thấy phò mã ở bên trong liền lập tức bước vào trạng thái đề phòng.

Nếu vừa nãy có chút sơ suất, e rằng y đã không thể đứng đây như bây giờ.

Bạch Long Mã vừa đặt trà và bánh xuống liền nghe thấy tiếng phò mã.

"Ngươi có biết ca múa không?" Bạch Long Mã nghe xong, động tác trên tay ngừng lại, sau đó cười khẽ, chỉnh đốn lại cảm xúc rồi quay người hành lễ với phò mã và nói.

"Hồi bẩm phò mã, nô tỳ không biết ca múa." Bạch Long Mã nói xong thần sắc liền đạm nhạt đi.

Vị phò mã này thực sự nhàm chán đến cực độ rồi, cũng đúng lúc để y giải khuây!

“Nô tỳ tuy không biết ca múa nhưng nô tỳ hội vũ kiếm.” Bạch Long Mã nói xong, phò mã liền hứng thú, nhìn Bạch Long Mã.

“Vũ kiếm ư?

Tiếp đây!

Mau múa một điệu cho bổn phò mã xem!” Nói rồi, phò mã ném một thanh kiếm cho Bạch Long Mã, Bạch Long Mã nhìn thanh kiếm trước mắt.

Phò mã này thực sự không coi y là người ngoài, ngay cả kiếm cũng ném thẳng ra trước mặt.

Nếu đã như vậy thì cũng đừng trách y.

Bạch Long Mã ứng một tiếng rồi nhặt thanh kiếm lên, sau đó bắt đầu múa kiếm.

Cùng với động tác của y, toàn thân cũng từ từ tiến gần đến phò mã.

Nhưng phò mã lúc đó dường như hoàn toàn không phát hiện ra.

Bạch Long Mã đối với điều này khá là cạn lời.

Rõ ràng vừa nãy còn cẩn trọng như vậy, giờ lại buông bỏ mọi phòng bị rồi.

Bạch Long Mã khinh bỉ liếc mắt nhìn phò mã rồi dùng kiếm chĩa thẳng vào y!Từ Chí đang thảnh thơi nhâm nhi trà trên thiên giới, nhìn cảnh tượng trong gương, khóe miệng khẽ cong lên.

Chương 364

Khi Bạch Long Mã đâm kiếm về phía phò mã, y đã phóng ra sát khí bị dồn nén bấy lâu.

Luồng sát khí này đã thu hút sự chú ý của phò mã, có lẽ vì đã trải qua nhiều trận sinh tử chiến đấu, phò mã bản năng phòng ngự khi thấy Bạch Long Mã đâm đến.

Vì trước đó phò mã quá sơ suất, Bạch Long Mã lại ở quá gần, giờ muốn phòng ngự thì không kịp nữa.

Trong tình thế cấp bách, phò mã chỉ có thể biến về nguyên hình.

Chỉ có biến về nguyên hình mới có thể né tránh đòn tấn công của Bạch Long Mã, nếu không chỉ có thể chờ chết.

Nhát kiếm vừa rồi của Bạch Long Mã đủ sức khiến phò mã bỏ mạng!

"Né tránh cũng nhanh đấy!

Yêu quái, vì sao ngươi lại giả dạng thành phò mã?" Bạch Long Mã thấy yêu quái né tránh được thì có chút không cam lòng.

Y nhìn yêu quái thấy nó vẻ mặt không phản ứng gì liền lần nữa mở miệng.

"Chọc ai không chọc lại đi chọc sư phụ của ta?

Đừng tưởng Trư Bát Giới đi rồi thì ngươi có thể làm càn!" Bạch Long Mã nói rồi, trong mắt tràn đầy sát ý.

Từ miệng các cung nữ y nghe được toàn là những lời không hay về Đường Tăng, cứ như thể Đường Tăng lúc đó vô phương chống cự vậy.

Y theo Đường Tăng cũng đã một đoạn đường, Tôn Ngộ Không đối xử với Đường Tăng thái độ thế nào thì Đường Tăng cũng đối xử với y như vậy, Tôn Ngộ Không và Đường Tăng đều khá kính trọng y.

Nay Tôn Ngộ Không đã rời đi, Đường Tăng lại bị bắt vào lao phòng, đương nhiên y không nuốt trôi cục tức này, thế là y trút hết mọi bực tức lên người yêu quái này.

Yêu quái thấy cung nữ trước mắt trong mắt toàn là sát ý liền cảm thấy có chút kỳ lạ, y không hề nhớ mình đã từng tiếp xúc với người này, chứ đừng nói đến việc khiến người này hận đến mức trong mắt toàn là sát ý như vậy.

Yêu quái đã xác định mình không có ân oán gì với người này liền kết luận rằng, nếu không có quan hệ trực tiếp thì là gián tiếp.

Sau khi chỉnh đốn lại cảm xúc, y lần nữa nhìn về phía Bạch Long Mã.

"Ta không nhớ có thù oán gì với ngươi, vì sao ngươi lại muốn giết ta?" Hiện tại yêu quái lại bắt đầu đề phòng Bạch Long Mã.

Bạch Long Mã không tiện ra tay, đành đợi yêu quái ra tay trước hoặc tìm một thời cơ thích hợp.

Còn về vấn đề yêu quái hỏi... y căn bản không thèm trả lời.

Yêu quái thấy Bạch Long Mã hoàn toàn phớt lờ lời mình nói liền bắt đầu gầm gừ, thế là y đã bị chọc giận.

"Kẻ hạ cấp!

Vì sao ngươi muốn giết ta?!" Bạch Long Mã nghe ra lần này yêu quái thực sự đã nổi giận, nhưng y cũng không thèm để ý đến yêu quái, vẫn đang đợi yêu quái ra tay trước.

Trong tình huống này, chỉ có đợi đối phương ra tay trước thì tỷ lệ

thắng mới cao.Đúng như Bạch Long Mã mong muốn, yêu quái bị thái độ của Bạch Long Mã làm cho tức giận.

Thấy Bạch Long Mã không thèm để ý, yêu quái không nói hai lời liền bắt đầu tấn công Bạch Long Mã.

Bạch Long Mã thấy vậy cũng bước vào trạng thái chiến đấu, bắt đầu giao chiến với yêu quái.

Đạo hạnh tu luyện của Bạch Long Mã không sâu bằng yêu quái, pháp lực tự nhiên cũng không thể sánh bằng yêu quái.

Sau ba chiêu giao đấu với yêu quái, Bạch Long Mã đã không chống đỡ nổi nữa.

Yêu quái thấy y không chịu đánh liền thả lỏng một chút, nhưng dù vậy Bạch Long Mã vẫn không thể đánh lại yêu quái.

Yêu quái trước đó bị Bạch Long Mã chọc tức, ra tay chắc chắn sẽ không nhẹ, dù đã thả lỏng một chút nhưng vẫn đánh Bạch Long Mã bị trọng thương!

Bạch Long Mã cũng biết cứ thế này thì không ổn, nếu tiếp tục thì chắc chắn sẽ chết dưới tay yêu quái hoặc bị yêu quái bắt giữ tra hỏi.

Bất kể là loại nào, Bạch Long Mã đều không muốn.

Yêu quái đuổi theo không ngừng, Bạch Long Mã trốn đi đâu y cũng lập tức đuổi kịp.

Bạch Long Mã không còn cách nào, phải vòng vèo mấy vòng mới cắt đuôi được yêu quái.

Chương 365

Sau khi cắt đuôi được yêu quái, Bạch Long Mã liền quay về nơi đã ẩn thân trước đó.

Về đến nơi, y không chịu đựng nổi nữa, biến trở lại hình dạng ngựa.

Vừa biến thành ngựa, máu đã bắt đầu chảy ra.

Trên thiên giới, Từ Chí đặt chén trà xuống, mở miệng nói: "Hầu tử, cũng đến lúc phải giúp Đường Tăng giải quyết vấn đề rồi."Sau khi Bạch Long Mã biến trở lại hình dạng ngựa, y không còn chút khí lực nào nữa.

Vừa rồi bị yêu quái đánh trọng thương vốn đã không còn sức lực, lúc cắt đuôi yêu quái cũng là cố gắng chống đỡ để không ngã xuống.

Giờ thì y cũng không còn sức để lo vết thương nữa, cứ để máu chảy đi.

Điều quan trọng nhất bây giờ là nghỉ ngơi thật tốt để hồi phục tinh thần, nếu không với tình trạng hiện tại, y căn bản không thể chờ Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh quay về.

Đến lúc đó, e rằng y chưa kịp thấy họ về thì đã ngã quỵ trước.

Bạch Long Mã được bố trí ở một nơi khá hẻo lánh, cộng thêm thời điểm này, người trong hoàng cung trừ đội tuần tra ra thì sẽ không ai nán lại, tạo cho Bạch Long Mã một môi trường tĩnh lặng để tĩnh dưỡng.

Hiện tại không có ai giúp đỡ, y chỉ có thể tự mình chữa thương, điều kiện tiên quyết là phải nghỉ ngơi thật tốt.

Bạch Long Mã chuẩn bị an tâm dưỡng thương, vốn tưởng rằng

bây giờ sẽ không có ai đi ngang qua, nhưng sự thật lại không như ý Bạch Long Mã.

Không lâu sau khi Bạch Long Mã nghỉ ngơi, tiếng bước chân của ai đó truyền đến, Bạch Long Mã lập tức cảnh giác, bắt đầu chăm chú nhìn về phía phát ra âm thanh.

Người khiến Bạch Long Mã không ngờ tới không phải yêu quái cũng không phải người trong hoàng cung, mà là Trư Bát Giới!

Bạch Long Mã chỉ thấy Trư Bát Giới mà không thấy Sa Ngộ Tịnh, điều này khiến Bạch Long Mã băn khoăn.

Trư Bát Giới không phải đã cùng Sa Ngộ Tịnh đi cứu Bách Hoa công chúa sao?

Vì sao Trư Bát Giới trở về mà Sa Ngộ Tịnh lại không có mặt?

Chẳng lẽ Sa Ngộ Tịnh đi cứu sư phụ trước, còn Trư Bát Giới đi giáo huấn yêu quái?

Điều đó cũng không thể nào, hai người đáng lẽ vừa từ chỗ yêu quái về, tạm thời không biết chuyện sư phụ bị giam vào lao phòng.

Vừa về chắc chắn sẽ quay lại đại điện hoặc đi tìm Hoàng thượng, như vậy chắc chắn sẽ bị tống vào đại lao.

Bạch Long Mã suy nghĩ một hồi vẫn không tìm ra đáp án, chỉ có thể gọi Trư Bát Giới.

Nhưng hiện tại Bạch Long Mã quá suy yếu, giọng nói căn bản không lớn được, y gọi Trư Bát Giới nhưng Trư Bát Giới vẫn không có phản ứng.

Trong bất đắc dĩ, Bạch Long Mã chỉ có thể đợi Trư Bát Giới đến gần rồi mới gọi.

Vị trí của Bạch Long Mã khá kín đáo, khi Trư Bát Giới đến gần

cũng không chú ý xung quanh nên căn bản không phát hiện ra Bạch Long Mã đang ở đó.

"Trư Bát Giới!

Trư Bát Giới!" Bạch Long Mã gọi có chút mệt mỏi, gọi cả tên Trư Bát Giới, nhưng Trư Bát Giới không nghe thấy.

Sau mấy lần thử, Bạch Long Mã từ bỏ.

"Trư Bát Giới!" Khi Trư Bát Giới sắp rời khỏi gần đó, Bạch Long Mã lại lần nữa cất tiếng.

Lần này Trư Bát Giới nghe thấy, nhưng lại không biết ai đang gọi mình.

"Ai?

Ai đang gọi Trư gia gia?

Mau ra đây!" Trư Bát Giới nghe tiếng liền dừng lại, nhìn quanh bốn phía cũng không thấy ai liền bắt đầu đề phòng, dù sao thì những người bên cạnh y cũng không có ai trực tiếp gọi tên y, người dám gọi thẳng tên y chắc chắn không phải người tốt.

Kẻ địch ở trong bóng tối còn mình ở ngoài sáng thì không phải điềm lành, thế là Trư Bát Giới bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Tìm một vòng sau đó mới phát hiện ra Bạch Long Mã.

Khi thấy Bạch Long Mã, Trư Bát Giới không có phản ứng lớn gì, tiếp tục tìm kiếm, nhưng khi tìm hết một lượt mới phát hiện xung quanh chỉ có mình và Bạch Long Mã!

Chẳng lẽ Bạch Long Mã gọi ư?

Chương 366

“Ta gọi đó!” Bạch Long Mã thấy vẻ mặt của Trư Bát Giới, biết y đang nghi ngờ mình không gọi mấy tiếng vừa nãy, liền trực tiếp thừa nhận.

“Bạch Long Mã... biết nói sao?!” Trư Bát Giới nghe lời Bạch Long Mã mà kinh ngạc không thôi, nói năng cũng trở nên lắp bắp.Phản ứng này của Trư Bát Giới khiến Bạch Long Mã có chút cạn lời, tuy Trư Bát Giới vẫn luôn không biết chuyện này, nhưng phản ứng cũng không đến nỗi lớn như vậy chứ?

Trong lúc Trư Bát Giới đang kinh ngạc, Bạch Long Mã lại càng cạn lời với y, nhìn dáng vẻ của Trư Bát Giới, Bạch Long Mã chậm rãi mở miệng.

“Ta đương nhiên biết nói, ta đâu phải ngựa thật.” Trư Bát Giới càng thêm kinh ngạc, Bạch Long Mã thấy hiện tại nói chuyện với y cũng vô ích, chi bằng cho y chút thời gian để trấn tĩnh lại, đợi y bình tĩnh rồi hẵng nói.

Nhưng Bạch Long Mã không ngờ Trư Bát Giới chỉ ngạc nhiên một lát, sau khi phản ứng lại liền đi vòng quanh y, bắt đầu đánh giá.

“Ấy, ngươi không phải ngựa sao?

Bạch Long Mã không phải ngựa, là Tiểu Bạch Long sao?” À, đừng nói Trư Bát Giới nói đúng thật, Tiểu Bạch Long.

Nhưng hiện tại Bạch Long Mã căn bản không có tâm trạng để truy cứu những chuyện này, thấy Trư Bát Giới đã bình tĩnh lại cũng không phí lời nhiều, liền trực tiếp hỏi thăm chuyện của Sa Ngộ Tịnh.

“Thôi được rồi, đừng vòng vo nữa, ngươi không phải đã cùng Sa

Ngộ Tịnh đi tìm yêu quái sao?

Sao lại về một mình?

Sa Ngộ Tịnh đâu?" Bạch Long Mã nói rồi lại nhìn quanh bốn phía, xác định xung quanh sẽ không có ai đột nhiên xuất hiện nữa rồi mới lần nữa chuyển ánh mắt sang Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới nhất hướng điếu nhị lang đương, hồi bị Bạch Long Mã hỏi như vậy lại có chút không tự nhiên, có lẽ vì y không phải đối thủ của yêu quái?

Ngay cả khi liên thủ với Sa Ngộ Tịnh cũng không đánh lại yêu quái, cuối cùng Sa Ngộ Tịnh bị yêu quái bắt còn y thì bỏ chạy về?

Bỏ chạy trên chiến trường là chuyện mất mặt đến nhường nào?

Sao có thể có thể diện được?

Không thể có thể diện, nhưng hiện tại y cũng không có lý do để đuổi Bạch Long Mã đi.

Nhìn vẻ mặt tinh tường của Bạch Long Mã, y biết không thể lừa được Bạch Long Mã.

Có những chuyện không thể che giấu được, giờ có che giấu thì sau này Sa Ngộ Tịnh lại nói ra thì sao?

"Sa sư đệ...

Sa sư đệ bị yêu quái bắt rồi!

Người bên phía yêu quái thực sự quá nhiều, ta không đánh lại, Sa sư đệ nhượng ta tiên hồi liễu tòng trường kế nghị." Nếu đã không thể che giấu thì nói thật, chỉ là có vài lời nên nói, có vài lời không nên nói mà thôi.

Bạch Long Mã hiện tại đang sắp xếp lại suy nghĩ, nghe Trư Bát Giới nói mấy lời này cũng không truy cứu nhiều.

Trư Bát Giới thấy phản ứng của Bạch Long Mã cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy tình hình hiện tại thật không lạc quan chút nào.

Tôn Ngộ Không thì đã đi rồi, Sa Ngộ Tịnh bị yêu quái bắt, hiện tại ta cũng bị thương, ngay cả sư phụ cũng bị tống vào lao phòng.” Lời Bạch Long Mã vừa dứt, Trư Bát Giới kinh hãi.

Sư phụ cũng bị tống vào lao phòng ư?

Sư phụ không phải vẫn luôn được quốc vương trọng dụng sao?Vì sao lại bị tống vào lao phòng?

Bạch Long Mã thấy dáng vẻ đó của Trư Bát Giới liền biết y đang nghi ngờ, thế là y mở lời giải thích những chuyện đã xảy ra sau khi Đường Tăng và Sa Ngộ Tịnh rời đi.

“Hiện tại việc cấp bách là phải cứu sư phụ ra trước.

Ta tuy bị yêu quái đánh trọng thương nhưng yêu quái ít nhiều cũng bị thương.

Hiện tại y hẳn là đang nghỉ ngơi, bây giờ đi cứu sư phụ là thời cơ tốt nhất...” Bạch Long Mã nói rồi định nói cho Trư Bát Giới biết hướng của đại lao, nhưng chưa kịp mở miệng đã nghe thấy tiếng Trư Bát Giới.

“Cứu ư?

Chi bằng giải tán đi?

Ta ai về nhà nấy, ai tìm mẹ nấy, xem ngươi bị yêu quái đánh thành ra nông nỗi này rồi?

Chương 367

Có thể thấy pháp lực của yêu quái cao cường đến mức nào, ta làm sao mà đánh lại được?

Ta muốn cứu sư phụ nhưng ta vô năng vô lực mà!" Trư Bát Giới nói xong liền đứng dậy, nhìn dáng vẻ của Bạch Long Mã rồi lại mở miệng.

"Ngươi cứ nghỉ ngơi thật tốt, đợi bình phục rồi cũng về nhà đi, bốn thầy trò chúng ta, giải tán thôi." Trư Bát Giới nói rồi định rời đi.Thấy Trư Bát Giới có vẻ thật sự định giải tán, Bạch Long Mã có chút kinh ngạc.

Tuy Trư Bát Giới ngày thường là một kẻ như vậy, nhưng y nghĩ đó chỉ là vẻ bề ngoài.

Vào thời khắc quan trọng, y nghĩ Trư Bát Giới sẽ không lơ là.

Nhưng không ngờ Trư Bát Giới lại muốn giải tán mà không chút lưu luyến nào.

Thấy Trư Bát Giới sắp rời đi, Bạch Long Mã lập tức cắn chặt ống quần của Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới bị Bạch Long Mã cắn như vậy cũng không đi được nữa, liền quay người nhìn Bạch Long Mã, cúi xuống định thương lượng.

"Được rồi, được rồi, ta chịu thua rồi!

Ta ở lại cùng ngươi dưỡng thương cho tốt có được không?

Ta đợi ngươi dưỡng thương xong, có thể đi lại được rồi ta mới về Cao Lão Trang của ta có được không?" Trư Bát Giới nhìn Bạch Long Mã vẻ mặt bất đắc dĩ, thấy y không chịu buông miệng, chỉ có thể lại

mở lời.

“Hành!

Na ngã đẳng bả thương dưỡng hảo liễu, ngã tống hồi gia hảo bất hảo?

Dạng tổng hành liễu ba?” Thấy Trư Bát Giới vẻ mặt như muốn ngồi bệt xuống đất, Bạch Long Mã thấy vậy liền chăm chú nhìn Trư Bát Giới.

Ban đầu Trư Bát Giới cứ như không có chuyện gì xảy ra mà ngồi yên, nhưng ánh mắt Bạch Long Mã nhìn càng lúc càng nóng bỏng, trong bất đắc dĩ y chỉ có thể tạm thời đối phó với Bạch Long Mã.

“Được rồi, được rồi, ta sợ ngươi rồi!

Ta đi xem lao phòng của sư phụ ở đâu.

Nếu cứu được ta sẽ cứu sư phụ ra, nếu không cứu được thì đừng trách ta vô tình nhé, nên giải tán thì phải giải tán thôi.” Trư Bát Giới nói rồi định bỏ đi, Bạch Long Mã thấy vậy vẫn không chịu buông miệng.

“Ai, rốt cuộc ngươi muốn ta thế nào?

Ta đã đồng ý đi cứu sư phụ rồi, không chịu buông miệng ta không đi đâu!” Trư Bát Giới vẻ mặt như muốn bùng nổ đến nơi.

Bạch Long Mã thấy vậy cũng không vội buông ống quần của y ra, trước khi Trư Bát Giới rời đi, y đã mở lời.

“Ngươi có biết lao phòng giam sư phụ ở đâu không?

Hoàng cung rộng lớn, các kiến trúc nhìn lại gần như giống hệt nhau, ngươi xác định không sẽ mê lộ?” Trư Bát Giới nghe lời y nói liền đứng lại, quay người nhìn Bạch Long Mã, bảo y nói cho mình biết vị trí đại khái của lao phòng.“Bằng sức của ngươi căn bản không

thể cứu được sư phụ và Sa Ngộ Tịnh đâu, chúng ta phải đi cầu cứu viện binh!

Chi bằng bây giờ mạo hiểm đi tìm sư phụ, không bằng đi thỉnh Tôn Ngộ Không!" Bạch Long Mã vừa nói xong, Trư Bát Giới liền khịt mũi nói: "Tôn Ngộ Không ư?

Ngươi đang đùa ta đấy à?

Trước đây y đối xử với sư phụ thế nào?" "Lúc sư phụ niệm Kim Cô Chú, cái dáng vẻ đau đớn đó của y ta nhìn còn khó chịu, bây giờ y còn thèm quản sống chết của ta ư?

Đừng có đùa." Mặc dù Trư Bát Giới nói vậy trên miệng, nhưng tận sâu trong lòng y vẫn ôm một tia hy vọng.

Lời y nói cũng không phải không có lý, nhưng Bạch Long Mã tin Tôn Ngộ Không không phải loại người như vậy.

"Không đi thử thì làm sao biết được?

Hơn nữa Tôn Ngộ Không không phải là kẻ so đo tính toán, huống hồ y là Tề Thiên Đại Thánh, Mỹ Hầu Vương, không thể nào là loại người vô tình vô nghĩa đó được." Bạch Long Mã nói rồi lần nữa nhìn về phía Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới bị nhìn như vậy có chút không thoải mái, cộng thêm y cũng ôm một tia hy vọng nên cũng đồng ý.

Lúc đó Tôn Ngộ Không đang ở Hoa Quả Sơn làm Mỹ Hầu Vương của Hoa Quả Sơn.

Từ Chí đã quan sát kỹ tình hình, hóa thân thành Quan Thế Âm đi đến Hoa Quả Sơn tìm Tôn Ngộ Không.

"Đại vương!

Có người ngoài đến!" Các tiểu hầu thấy Từ Chí liền nhao nhao

chạy đi bẩm báo Tôn Ngộ Không.

Chương 368

Lúc đó Tôn Ngộ Không đang nghỉ ngơi, nghe xong liền ngẩng mắt nhìn lên thì phát hiện ra Từ Chí.

“Sư huynh hôm nay có thời gian đến thăm lão Tôn ta ư?” Tôn Ngộ Không nhìn Từ Chí mà nói.

“Mọi chuyện đều đã xử lý xong, rảnh rỗi vô sự liền ghé qua nói chuyện.” Dù giọng điệu Tôn Ngộ Không có kích động đến đâu, có nhiệt tình đến đâu, Từ Chí vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, khi nói chuyện cũng đạm bạc.Tôn Ngộ Không biết Từ Chí có tính khí như vậy, thấy vậy cũng đã quen rồi.

Nhìn dáng vẻ đánh giá của Tôn Ngộ Không, Từ Chí cũng không hoảng hốt hay vội vàng, tiếp tục động tác pha trà.

Tôn Ngộ Không thấy Từ Chí bình thản như vậy, cứ như thật sự rảnh rỗi vô sự đến nói chuyện, quan sát một hồi không thấy có gì bất thường, Tôn Ngộ Không cũng từ bỏ.

Đương nhiên, Từ Chí đã nói đến nói chuyện phiếm thì tự nhiên sẽ không nhắc đến những chuyện phiền lòng, đối với Tôn Ngộ Không mà nói, những chuyện phiền lòng chính là chuyện của Đường Tăng và đồng bọn.

Mặc dù mục đích của Từ Chí là chuyện đó, nhưng không có nghĩa là y phải nhắc đến chuyện đó trước mặt Tôn Ngộ Không, dù sao nếu chọc giận Tôn Ngộ Không thì diễn biến có thể sẽ không nhanh như vậy.

Hai người nói chuyện một lát, sau đó Từ Chí nhìn thấy Trư Bát Giới ở không xa, liền mỉm cười nhìn về phía Tôn Ngộ Không nói.

“Được rồi, ta thấy ngươi cũng khá bận rộn, không làm phiền nữa, ta đi đây.” Tôn Ngộ Không nghe vậy có chút khó hiểu, vừa nãy không phải đang nói chuyện rất tốt sao?

Sắp đi rồi mà cũng không vội gì.

Từ Chí nhìn vẻ mặt khó hiểu của Tôn Ngộ Không, quay người rời đi.

Khi bay lên không trung, y đạm đạm nói một câu.

“Ngươi sắp có việc bận rồi.” Nhìn Từ Chí rời đi, Tôn Ngộ Không bắt đầu cảm thấy có chút nhàm chán, Hoa Quả Sơn căn bản không có chuyện gì cần phải lo lắng, ngày ngày cũng không có gì để làm.

Đúng lúc Tôn Ngộ Không chuẩn bị quay về Thủy Liêm Động, y nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

“Trư Bát Giới?

Tên ngốc đó đang làm gì vậy?” Tôn Ngộ Không lẩm bẩm một mình rồi chìm vào suy tư, nhưng không lâu sau, Tôn Ngộ Không lại lần nữa nhìn về phía Trư Bát Giới.

Kệ tên ngốc đó làm gì đi, trên địa bàn của mình, tên ngốc đó có thể làm gì chứ?

Trước tiên cứ chỉnh đốn tên đó đã rồi tính.

Nhanh chóng Tôn Ngộ Không giả vờ như không có chuyện gì xảy ra mà quay người rời đi, chỉ là lần này không đi Thủy Liêm Động mà đi tìm các tiểu hầu tử chơi.“Này, mấy đứa!” Tôn Ngộ Không hét lên với một đám tiểu hầu tử phía dưới, những tiểu hầu tử đó lập tức vây quanh Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không nhìn những tiểu hầu tử này rồi mỉm cười.

Sau đó y cúi đầu nói chuyện với chúng, rồi không ít tiểu hầu tử

quay người rời đi, trông có vẻ rất vui.

Những tiểu hầu tử còn lại, những đứa nhỏ tuổi hơn, bắt đầu chơi đùa với Tôn Ngộ Không.

Lúc này Trư Bát Giới đang ở ngoại vi Hoa Quả Sơn, dọc đường đi đã bị không ít tiểu hầu tử tấn công, trên người y có không ít vết thương.

"Mấy tên thuộc hạ của con khỉ đó hung dữ thật, hại lão Trư ta toàn thân đều là vết thương!

Thật là vô lễ, đối xử với khách mới mà thái độ như vậy, đây là đạo đãi khách của Hoa Quả Sơn ư?

Lát nữa phải đi tìm Hầu ca mà nói rõ." Trư Bát Giới dọc đường đi cứ lẩm bẩm như vậy, nhưng y vạn vạn lần không ngờ, người sai khiến mấy tiểu hầu tử đó đi trêu chọc y chính là Tôn Ngộ Không.

Đi một lát, Trư Bát Giới thấy Tôn Ngộ Không đang chơi đùa với các tiểu hầu tử, nhưng khoảng cách từ y đến Tôn Ngộ Không còn khá xa, Trư Bát Giới có chút muốn khóc không ra nước mắt.

Bởi vì trước mặt y lúc này chính là đám tiểu hầu tử vừa nãy đã luôn trêu chọc y, tất cả đều tụ tập đứng trước mặt Trư Bát Giới.

Những tiểu hầu tử này đều là người của Tôn Ngộ Không, y cũng không thể ra tay làm hại.

Một khi ra tay, lát nữa Tôn Ngộ Không có khả năng sẽ nổi giận, như vậy thì khả năng Tôn Ngộ Không ra tay giúp đỡ sẽ càng nhỏ hơn.

Nhưng nếu không động thủ thì sẽ bị đám tiểu hầu tử này trêu chọc đến chết, cả hai kết quả y đều không muốn.

Một đám tiểu hầu tử cũng biết người trước mặt sẽ không làm hại mình nên mới to gan như vậy mà trêu chọc.

Tôn Ngộ Không thấy dáng vẻ của Trư Bát Giới liền cười khẽ, sau đó ra lệnh đưa Trư Bát Giới đến trước mặt y.

Các tiểu hầu tử nhận được chỉ thị liền áp giải Trư Bát Giới đến trước mặt Tôn Ngộ Không.“Hầu ca?

Hầu ca, huynh phải làm chủ cho ta chứ!

Chương 369

Mấy tiểu hầu tử Hoa Quả Sơn này sao lại đối xử với ta như vậy?" "Huynh xem ta toàn thân đều là vết thương kìa!

Ta dù sao cũng là sư đệ mà, Hoa Quả Sơn sao lại đối xử với ta như vậy?!" Trư Bát Giới bị áp giải đến trước mặt Tôn Ngộ Không, tại khán Tôn Ngộ Không đích thì hậu lập mã hảm liễu, hoàn toàn vong chi tiền Tôn Ngộ Không.

Các tiểu hầu tử nghe thấy Trư Bát Giới kêu ca trước mặt Tôn Ngộ Không cũng tức giận, cũng chẳng màng đang ở trước mặt Tôn Ngộ Không nữa, trực tiếp xông lên cào Trư Bát Giới.

"Ai, ai, mấy tiểu hầu tử này, thật sự coi Trư gia gia ta dễ bắt nạt sao?

Hổ không phát uy lại coi ta là mèo bệnh ư!" Trư Bát Giới nói rồi định rút vũ khí ra dạy dỗ đám tiểu hầu tử này, lúc đó Tôn Ngộ Không vẫn luôn đứng bên cạnh xem kịch sắc mặt lập tức thay đổi.

Chơi thì chơi, nhưng làm tổn thương người của Hoa Quả Sơn thì không được, y cho phép Trư Bát Giới phản kháng nhưng không cho phép Trư Bát Giới động thủ thật.

Nếu Trư Bát Giới động thủ thật, mà mấy tiểu hầu tử kia lại không có tu vi, thì khó tránh khỏi phải dưỡng thương một thời gian.

"Nếu ngươi dám động thủ thì thử xem!" Tôn Ngộ Không trực tiếp uy hiếp Trư Bát Giới, mặc dù y đã bớt giận một chút nhưng đối với Trư Bát Giới thì cơn giận vẫn chưa nguôi, những lời ly gián trước đây của Trư Bát Giới y vẫn còn nhớ.

Mặc dù là vô ý nhưng cuối cùng vẫn bị Tôn Ngộ Không ghi nhớ.

Hiện tại đây là địa bàn của Hoa Quả Sơn, nếu để mình chịu ấm ức trên địa bàn của mình thì thật là khó chịu.

"Không, Hầu ca, huynh xem mấy tiểu hầu tử này cũng làm ta bị thương không ít mà, không cho phép ta ra tay sao?" "Ta đâu có nói không cho ngươi ra tay, nhưng nếu ngươi dùng vũ khí, dùng pháp thuật gây thương tích thì hậu quả ngươi có muốn thử không?" Tôn Ngộ Không thản nhiên nói, khiến Trư Bát Giới không đoán được thái độ của Tôn Ngộ Không đối với mình.

Hiện tại Trư Bát Giới đã im lặng, Tôn Ngộ Không lại bắt đầu tò mò.

"Này, ngươi tìm ta làm gì?

Cũng kỳ lạ thật, không chịu ở yên bên Đường Tăng đi Tây Thiên lấy kinh lại đến Hoa Quả Sơn của ta chịu tội, mấy ngày nay không bị ta mắng, không sướng à?" Trư Bát Giới nghe Tôn Ngộ Không nói vậy trong lòng bắt đầu lẩm bẩm, mấy ngày không gặp Tôn Ngộ Không lại trở nên tự luyến ư?

Lại trở nên đáng đánh hơn.Lúc này Từ Chí đang ở không xa quan sát những biến hóa của Hoa Quả Sơn, chính xác là đang quan sát sự tương tác giữa Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới.

Một lát sau y thấy Trư Bát Giới và Tôn Ngộ Không nói chuyện, đồng thời thấy thái độ của Tôn Ngộ Không dường như có chút thay đổi.

Từ Chí so sánh biểu hiện trước đây của Trư Bát Giới với biểu hiện hiện tại khi y đến thuyết phục Tôn Ngộ Không, bỗng nhiên cảm thấy Trư Bát Giới cũng có chút tác dụng.

"À, xem ra tên Trư Bát Giới này cũng không hoàn toàn vô dụng, vậy những gì ta đã làm cho Trư Bát Giới trước đây cũng không phí

công.” Từ Chí lẩm bẩm một mình, sau đó lại lần nữa chuyển ánh mắt sang Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới.

Một lát sau Hoa Quả Sơn trở nên vô cùng náo nhiệt, không có việc gì làm toàn bộ tiểu hầu đều tụ tập bên cạnh Tôn Ngộ Không.

“Hầu ca, huynh nói vậy không đúng, dù sao ta cũng là đại sư huynh mà, ta tìm huynh không phải chuyện bình thường sao?” Trư Bát Giới căng thẳng mở miệng, đột nhiên cảm thấy việc mình đồng ý với Bạch Long Mã đi Hoa Quả Sơn thỉnh Tôn Ngộ Không quả thực là một trò đùa.

“Ồ?

Ta biết ngươi sao?” Tôn Ngộ Không lạnh lùng đột nhiên thốt ra một câu như vậy, trực tiếp khiến Trư Bát Giới đơ người. ...Không thèm nhận người ư?

Lúc này y càng thêm chắc chắn rằng việc mình đồng ý với Bạch Long Mã đi thỉnh Tôn Ngộ Không là một trò đùa, người ta còn không thèm nhận mình, đi cầu người ta giúp đỡ chẳng phải là một trò cười sao?

Nhưng Trư Bát Giới là loại người dễ dàng từ bỏ sao?

Đã đến đây rồi đương nhiên sẽ không quay về như vậy, chỉ là lúc này y thực sự có chút bất mãn với lời nói của Tôn Ngộ Không, liền bắt đầu lẩm bẩm chửi bới Tôn Ngộ Không.Trư Bát Giới lẩm bẩm thì lẩm bẩm, nhưng chính sự tự nhiên phải làm, y không hề quên mục đích của chuyến đi này.

Phàm chuyện gì cũng phải tuần tự tiệm tiến, giờ mà lập tức thỉnh Tôn Ngộ Không đi giúp thì Tôn Ngộ Không có thể đồng ý sao?

Thỉnh người cũng phải có phương pháp, quá trực bạch dễ khiến người khác sinh lòng phản cảm, trong chuyện này Trư Bát Giới có

giác ngộ khá cao.

“Biết chứ!

Đương nhiên là biết, làm sao mà không biết, không nhớ chứ.

Suốt quãng đường chúng ta đi, ở Cao Lão Trang huynh đã đuổi đánh ta cả một đêm, làm sao mà không biết chứ?

Bằng cái duyên phận đó chúng ta cũng phải nhận nhau chứ!” Trư Bát Giới lẩm bẩm nhỏ giọng một lát, sau đó ngẩng đầu cười hì hì nhìn Tôn Ngộ Không.

Đức hạnh của Trư Bát Giới Tôn Ngộ Không làm sao mà không biết?

Vừa nãy còn nói không biết Trư Bát Giới mà giờ y lại có thể khẳng định có chuyện muốn nhờ.

Tôn Ngộ Không định tình nhìn Trư Bát Giới, cười rồi lần nữa mở miệng nói.

Chương 370

"À, ngốc tử ngươi còn nhớ ta đã đuổi đánh ngươi cả một đêm sao?" Trư Bát Giới kiến Tôn Ngộ Không nguyện ý đáp lý lập mã cao hưng liễu, dạng khán thượng khứ dã bất hào vô bạn pháp chích yếu hữu na cá nại tâm cân Tôn Ngộ Không ngao hữu cứu.

"Na tự nhiên, Hầu ca sự khả năng vong ni." Trư Bát Giới nói xong trên mặt lại hiện ra nụ cười lấy lòng, nụ cười đó khiến Tôn Ngộ Không cảm thấy chướng mắt vô cùng.

"Cũng may mà ngươi còn nhớ, đã nhớ thì sao lại có gan đến Hoa Quả Sơn của ta làm càn?

Chẳng lẽ được đồ đệ bảo bối cho ăn gan hùm mật báo, cảm thấy lão Tôn ta dễ bắt nạt sao?

Ngươi có biết lượng sức mình không?!" Trư Bát Giới bị Tôn Ngộ Không quát như vậy có chút sợ hãi, chỉ có thể tránh xa vùng nguy hiểm rồi từ từ thương lượng, ít nhất cũng phải khiến Tôn Ngộ Không nhận mình đã.

"Không, Hầu ca hiểu lầm rồi, ta không phải do sư phụ lão nhân gia sai đến đâu, huynh xem ta dù sao cũng là sư đệ mà, đã đi lâu như vậy rồi ta đến thăm huynh cũng là chuyện bình thường, đừng khách sáo như vậy chứ." Mặt Trư Bát Giới thực sự không phải dày bình thường, trong tình huống như vậy mà còn có thể nói ra lời như vậy cũng là một loại tài năng chăng?

Tôn Ngộ Không vẫn luôn nhìn chằm chằm vào mặt Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới bị Tôn Ngộ Không nhìn như vậy cảm thấy không thoải mái, có chút chột dạ liền quay đầu đi.Tôn Ngộ Không thấy vẻ mặt chột dạ đó của Trư Bát Giới liền cười lạnh một tiếng rồi mới mở

miệng: “Cái đức hạnh đó của ngươi lão Tôn ta làm sao mà không biết?

Ngươi nhìn ta ư?

Thôi đi, ta sợ bị giảm thọ.” “Ta cũng lười dây dưa với ngươi nữa, nói đi, tìm ta làm gì?

Nhìn cái dáng vẻ này... có chuyện muốn cầu ta giúp sao?” Trư Bát Giới nghe lời y nói liền gật đầu nhẹ, nhưng đáng tiếc là lúc này y không thể có chuyện gì cần cầu, mà hiện tại nhất thời bán hội cũng không tìm được lý do hợp lý nào nên chỉ có thể rơi vào im lặng.

Tôn Ngộ Không thấy vậy liền cười khẩy một tiếng rồi mở miệng: “Ngươi đến tìm ta làm gì mà quên rồi?

Cái đầu óc heo của ngươi có thể làm gì?

Đắc tội với sư phụ rồi?

Bị ngài đuổi đi rồi mới đến đầu quân cho ta sao?” “Không có!

Sư phụ đâu phải là loại người tùy tiện phát cáu, tùy tiện đuổi người đi đâu chứ?” Trư Bát Giới nghe lời Tôn Ngộ Không nói liền vội vàng giải thích, chỉ là lời nói phía sau càng lúc càng yếu ớt.

Tôn Ngộ Không nghe xong liền tự giễu một tiếng nói: “À, cũng đúng, ta cũng vậy mà.” Cảnh tượng này bị Từ Chí trên thiên giới nhìn thấy, y có chút hận sắt không thành thép, rồi lại đột nhiên cảm thấy Trư Bát Giới chẳng có chút tác dụng nào nữa.

“Trư Bát Giới, ngươi đừng làm ta thất vọng đấy.” Từ Chí nhìn sự tương tác giữa Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới, lúc này ánh mắt y chăm chú nhìn Trư Bát Giới.

Kế hoạch không thể vì Trư Bát Giới mà thất bại được, nếu Trư Bát Giới không thể thuyết phục Tôn Ngộ Không thì y lại phải bận rộn rồi.

Trên Hoa Quả Sơn, Tôn Ngộ Không nhìn thấy Trư Bát Giới cẩn thận từng li từng tí như thể sợ mình không vui, cảm thấy có chút buồn cười.

Trước kia, khi còn là đại đồ đệ, Trư Bát Giới lúc nào cũng đối nghịch với y, câu nào cũng phải cãi, việc gì cũng phải xen vào, bộ dạng đó so với hiện tại quả là khác biệt một trời một vực.

Nếu không phải có Hỏa Nhãn Kim Tinh nhìn ra được, y thật sự sẽ cho rằng đây là yêu quái hoặc vị thần tiên nào đó đang trêu chọc mình.

Không nói đâu xa, nếu nhìn từ mặt tốt, sự thay đổi lớn của Trư Bát Giới cho thấy y là người biết co biết duỗi.

Biết co biết duỗi?

Tôn Ngộ Không cười một tiếng, sau đó dời mắt nhìn về phía Trư Bát Giới.

Lúc này, Trư Bát Giới đang "đấu tranh" với một đám tiểu hầu tử xung quanh.

Kể từ khi lên Hoa Quả Sơn, những con khỉ này không ngừng "quấy nhiễu" y.

Tôn Ngộ Không nhìn cảnh tượng này, trong lòng nảy ra một ý tưởng.

"Thôi được rồi, lũ tiểu gia hỏa!

Lo việc của chúng bay đi, ta muốn tâm sự cũ với sư đệ của ta." Khi Tôn Ngộ Không nói, y đặc biệt nhấn mạnh ba chữ "tâm sự cũ".

Trư Bát Giới không phải kẻ ngốc, tự nhiên nghe ra Tôn Ngộ Không nói không đúng.

Y thầm mong đám tiểu hầu tử xung quanh đừng rời đi, nhưng sự thật có như mong muốn không?

Đám tiểu hầu tử vừa nghe mệnh lệnh của Tôn Ngộ Không liền tản ra.

Tốc độ đó khiến Trư Bát Giới cũng có chút kinh ngạc, vừa nãy còn bám riết không sao vứt bỏ được, giờ đứa nào đứa nấy chạy nhanh ghê.

Chương 371

Nhưng điều đó cũng có nghĩa là y sắp gặp tai ương?

Trư Bát Giới lo lắng ngẩng đầu nhìn Tôn Ngộ Không.

Lúc này, Tôn Ngộ Không đã thu lại nụ cười đắc ý, trở nên vô cùng... hòa ái?

Trư Bát Giới nhìn mà thấy hơi rùng mình. ...

Chuyện xảy ra tiếp theo không kinh khủng như Trư Bát Giới nghĩ, mà ngược lại vô cùng "hòa thuận".

Chỉ là khi Tôn Ngộ Không bảo đi theo, y hơi sợ hãi.

Sự căng thẳng trong lòng khiến Trư Bát Giới suốt cả quãng đường đi đều thất thần mà không hề hay biết.

"Ngốc tử, hôm nay ngươi cũng thông minh được một hồi, hôm nay Yêm Lão Tôn ta đích thân đưa ngươi đi dạo một vòng Hoa Quả Sơn!" Tôn Ngộ Không dẫn Trư Bát Giới đến nơi cao nhất của Hoa Quả Sơn, quay người nhìn Trư Bát Giới đang cau mày, cười nói: "Ngươi muốn gì chứ?

Yêm Lão Tôn đích thân đưa đi dạo mà không vui sao?

Hay là ta để mấy con tiểu hầu tử của ta đưa đi dạo?

À, ta suy xét chưa kỹ rồi." "Tuy ta là đại sư huynh, nhưng dù sao chúng ta cũng đã lâu không gặp.

Khi vừa lên Hoa Quả Sơn, ngươi lại được mấy con tiểu hầu tử kia chiêu đãi, bây giờ cảm thấy thân cận hơn cũng phải.

Lũ tiểu gia hỏa..." Thấy Trư Bát Giới cứ chần chừ không nói, Tôn Ngộ Không cũng không quản, bắt đầu lẩm bẩm một mình.

Trư Bát Giới vừa nghe Tôn Ngộ Không định gọi đám tiểu hầu tử kia liền vội vàng ngăn lại.

"Hầu ca đa lo rồi, huynh đưa ta đi dạo rất tốt." Sau đó, Tôn Ngộ Không dẫn Trư Bát Giới đi chơi một vòng Hoa Quả Sơn.

Nhìn hai người thật sự đang chơi trên Hoa Quả Sơn, Từ Chí cảm thấy tình hình sao mà kỳ lạ quá vậy?

Từ Chí trên trời nhìn xuống mà cảm thấy có chút không chân thực.

Dù sao thì sư phụ đang trong lao tù, Bạch Long Mã cũng trọng thương, ngay cả Sa Ngộ Tịnh cũng nằm trong tay yêu quái, vậy mà Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới lại đang chơi?

Từ Chí lắc đầu, tiếp tục quan sát.

Bên bờ Hoa Quả Sơn, sau khi Tôn Ngộ Không dẫn Trư Bát Giới đi dạo một vòng, y dẫn y về chỗ nghỉ ngơi ban nãy.

Lúc này, đám tiểu hầu tử đã bày sẵn hoa quả và đồ ăn.

Xem ra, Tôn Ngộ Không định chiêu đãi Trư Bát Giới ăn hoa quả.

"Ngốc tử, hoa quả của Hoa Quả Sơn ta ngon hơn hoa quả ở những nơi khác nhiều, đặc biệt là trái đào mà trước kia ta đã hái." "Hồi đó ta ăn thấy ngon ngọt dễ chịu, mấy hôm nay ta quay lại ăn thử hoa quả của Hoa Quả Sơn mới biết thế nào là không có so sánh thì không có tổn thương, ngươi thử xem." Tôn Ngộ Không vừa nói vừa lấy một trái đào đặt trước mặt Trư Bát Giới.

Việc Tôn Ngộ Không đột nhiên nhắc đến chuyện đó khiến Trư Bát Giới hơi hoảng.

Trư Bát Giới biết Tôn Ngộ Không đang nhắc đến lần y đề nghị Tôn Ngộ Không đi hóa duyên khi gặp Bạch Cốt Tinh, cũng là lần y kích động nhất ở bên cạnh, và cũng là lần y không nói gì khi Đường

Tăng đuổi Tôn Ngộ Không đi.

Trư Bát Giới không biết Tôn Ngộ Không nhắc đến chuyện này để làm gì, cũng không dám hỏi, chỉ có thể đứng chờ Tôn Ngộ Không nói trước.

Nhưng dù đã chuẩn bị chịu đòn phạt rồi, Tôn Ngộ Không lại tươi cười đợi ăn trái cây kia.

Trư Bát Giới nhìn trái cây Tôn Ngộ Không đưa, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, Tôn Ngộ Không muốn mình ăn trái cây đó có phải vì trái cây có vấn đề không?

Nhưng hiện tại có việc cầu cạnh Tôn Ngộ Không, y cũng không thể không ăn.

Biết rõ núi có hổ lại cố tình đi vào hang hổ?

Chỉ là Trư Bát Giới không tự nguyện bước vào hang hổ mà thôi.

Trư Bát Giới miễn cưỡng cầm trái cây cắn một miếng.

Tôn Ngộ Không thấy Trư Bát Giới lại sợ hãi đến mức đó thì không làm khó y ăn trái cây nữa, quay người đi về phía y, nhìn Trư Bát Giới.

Chương 372

“Ngon không?

Có phải ngon hơn những trái ta hái trước kia nhiều không?” “Hoa quả bình thường sao có thể so với hoa quả trên Hoa Quả Sơn của Hầu ca?

Đương nhiên là ngon hơn nhiều rồi.” Trư Bát Giới thấy Tôn Ngộ Không không ép mình ăn tiếp thì cũng thở phào nhẹ nhõm, thuận tiện nịnh nọt một câu.

“Ngon sao?

Vậy sao không ăn thêm chút nữa?” Tôn Ngộ Không đột nhiên nói một câu khiến Trư Bát Giới nghẹn lời.

Y đáng lẽ phải nói, khi Trư Bát Giới chuẩn bị ăn thêm một miếng thì Tôn Ngộ Không đã lên tiếng ngăn lại.

Trái cây đó vốn là trái cây bình thường, cũng không thêm thứ gì.

Tôn Ngộ Không muốn Trư Bát Giới ăn để y nghĩ rằng trái cây không bình thường, bây giờ mục đích đã đạt được, cũng không cần phải giả vờ nữa.

“Thôi được rồi, nhìn bộ dạng của ngươi kìa, đi thôi ta đưa ngươi đi Thủy Liêm Động chơi.” Tôn Ngộ Không nói xong liền đứng dậy, vừa định đi thì nghe thấy tiếng Trư Bát Giới.

“Thủy Liêm Động ta không đi nữa đâu, đó là địa bàn của Hầu ca, ta đi không tiện lắm.” Thật ra cũng không phải không tiện, chỉ là vì vừa nãy đi dạo Hoa Quả Sơn đã tốn mất thời gian.

Nếu bây giờ còn đi dạo Thủy Liêm Động nữa thì e rằng không cần phải đi cứu nữa, mà sẽ trực tiếp bị lôi đi chém đầu.

“Tôn hầu tử muốn chơi à?” Từ Chí lẩm bẩm một mình.

Từ Chí cá nhân tuy tương đối lạnh lùng nhưng hiệu suất làm việc khá cao.

Lúc này thấy Tôn Ngộ Không đang chơi, y cảm thấy thời gian chơi hơi lâu.

Nhưng chuyện này hiện tại không thể nhúng tay vào, bây giờ phải để Trư Bát Giới khuyên Tôn Ngộ Không.

Việc Trư Bát Giới lên tiếng từ chối khiến Tôn Ngộ Không hơi ngạc nhiên.

Y không ngờ hiện tại Trư Bát Giới cũng có lúc từ chối yêu cầu của mình.

Tôn Ngộ Không dừng lại, hình như đã ý thức được điều gì đó, quay đầu nhìn về phía Trư Bát Giới.

“Nếu ngươi không muốn đi, ta cũng không thể cưỡng ép.

Vậy ta cáo biệt lần nữa, mau về bên sư phụ đi.” Tôn Ngộ Không nói xong liền biến mất tại chỗ.

Trư Bát Giới còn chưa kịp phản ứng thì Tôn Ngộ Không đã không còn ở đó.

Không còn nữa?

Khi Trư Bát Giới phản ứng lại thì xung quanh không còn một ai, ngay cả đám tiểu hầu tử cũng không thấy tăm hơi.

Chỉ trong một khoảnh khắc, xung quanh tĩnh lặng chỉ còn lại tiếng thác nước chảy.

Trư Bát Giới nhìn những trái cây bày trước mắt mới xác nhận rằng những gì vừa xảy ra không phải là ảo giác.

Việc Tôn Ngộ Không cứ thế bỏ đi mà không hề nghĩ đến cảm nhận của y khiến Trư Bát Giới tức giận.

Vốn dĩ trước đó y cảm thấy hơi sợ hãi, nhưng bây giờ Tôn Ngộ Không không còn ở đó, gan y tự nhiên lớn hơn.

Lúc này, thấy xung quanh không có ai, y liền đặt mông ngồi phịch xuống đất bắt đầu chửi rủa.

"Chẳng qua chỉ là con khỉ chết tiệt đó đắc ý gì chứ?

Pháp lực cao cường thì sao?

Đại náo Thiên Cung thì sao?

Chẳng phải cũng giống ta, đều phải theo sư phụ đi Tây Thiên thỉnh kinh sao?" "Xì, làm vẻ ta đây ghê gớm lắm.

Tề Thiên Đại Thánh ư, chẳng phải cũng là một kẻ thà làm yêu tinh còn hơn làm hòa thượng sao?" Trư Bát Giới vừa nói vừa nhìn những trái cây và vật phẩm khác đang nằm yên tĩnh ở đó, cũng không lấy ăn nữa.

Lúc này y không sợ những thứ này có vấn đề, dù sao vừa nãy đã ăn một miếng rồi, nếu có chuyện gì thì cũng đã xảy ra từ sớm.

Huống hồ nếu thật sự có vấn đề, ăn cũng đã ăn rồi, dù sao trước sau gì cũng chết, chi bằng cứ để mình giải cơn thèm đi.

Chương 373

“Hừ, Tôn Ngộ Không?

Chẳng qua là một con khỉ vượn thôi.

Thật không biết sư phụ chịu đựng con khỉ vượn đó bằng cách nào, à, phải rồi, năm đó đại náo Thiên Cung, ép buộc người khác phải phong cho một chức vị.” “Cuối cùng thì sao?

Chẳng phải cũng chỉ có được vị trí Bật Mã Ôn?

Một kẻ quản ngựa!” Trư Bát Giới lẩm bẩm một mình vừa ăn vừa nói.

Lúc này cũng không có ai quấy rầy, y càng nói càng hăng, đem hết chuyện Tôn Ngộ Không đại náo Thiên Cung năm đó kể hết ra.

Đương nhiên, những lời này đều lọt vào tai Từ Chí không sót một chữ.

Từ Chí nghe những lời này cũng không có phản ứng quá lớn.

“Không ngờ Trư Bát Giới lại gan như vậy, cũng không sợ con Tôn hầu tử kia đến gây phiền phức.” Từ Chí vừa nói vừa nghĩ trong lòng rằng chuyện này chắc là không có vấn đề gì rồi, ít nhất là nhìn tình hình hiện tại thì không cần phải ra tay điều tiết.

Lúc này trên Hoa Quả Sơn, Trư Bát Giới đang nói chuyện của Tôn Ngộ Không mà không hề che giấu, một chút cũng không sợ Tôn Ngộ Không nghe thấy.

Những lời đó vừa lọt vào tai Từ Chí thì Tôn Ngộ Không cũng nghe thấy không sót một câu.

Vốn dĩ y chỉ muốn xem Trư Bát Giới có nói gì khác không.

Không ngờ mục đích chưa đạt được lại nghe thấy tiếng Trư Bát Giới chửi rủa.

Chuyện Bật Mã Ôn năm đó cũng từng khiến y tức giận một hồi, mãi mới nguôi giận được.

Lúc này, những ký ức đó lại bị Trư Bát Giới khơi gợi, một lần nữa tràn vào đầu óc y.

Cơn giận lập tức bao trùm không khí xung quanh Tôn Ngộ Không.

Bộ dạng của Tôn Ngộ Không lúc này khiến đám tiểu hầu tử bên cạnh cũng có chút sợ hãi, đều cố gắng lùi về phía sau.

Lúc này Tôn Ngộ Không không chú ý đến những chi tiết nhỏ này, quay đầu nhìn đám tiểu hầu tử nói.

"Đi bắt Trư Bát Giới về đây cho ta!" Đám tiểu hầu tử vốn không chịu nổi cơn giận mà Tôn Ngộ Không tỏa ra lúc này, vừa nhận được lệnh liền lập tức hành động, một đám tiểu hầu tử xông ra áp giải Trư Bát Giới đến trước mặt Tôn Ngộ Không.

Trư Bát Giới đối mặt với sự thay đổi đột ngột như vậy có chút không thích ứng.

Đám khỉ này chẳng phải đã đi hết rồi sao?

Sao lại đột nhiên xuất hiện, bắt y đưa đến trước mặt Tôn Ngộ Không.

Chưa đợi Trư Bát Giới hỏi, Tôn Ngộ Không đã mở miệng nói.

"Ngươi nói đi, vì sao ngươi lại chửi ta?

Có lẽ ta có thể ra tay nhẹ hơn một chút." Dù có tức giận đến đâu, khi nói chuyện vẫn mang một chút vẻ thờ ơ.

Trư Bát Giới biết hiện tại nếu thừa nhận thì thật sự thê thảm rồi.

“Ta đâu có chửi gì?

Hầu ca không thể oan uổng ta được!” Trư Bát Giới ôm ý nghĩ chết cũng không thừa nhận mà nói.

Tôn Ngộ Không vừa nhìn thái độ của Trư Bát Giới liền biết y sẽ không thừa nhận.

“Không thừa nhận?

Được, lũ tiểu gia hỏa, lấy đại côn ra!” Tôn Ngộ Không vừa nói, ánh mắt y liền đặt lên người Trư Bát Giới.

Trước đó còn không sao, bây giờ Tôn Ngộ Không nhìn lại thì Trư Bát Giới lại hơi sợ việc y muốn lấy đại côn.

Đám tiểu hầu tử nhận được chỉ thị của Tôn Ngộ Không liền tản ra đi lấy đồ.

Trư Bát Giới nhìn đám tiểu hầu tử đang bận rộn, trong lòng chợt cảm thấy hoảng hốt.

Xem ra lần này là muốn dùng chiêu lớn đây?

Chương 374

Từ Chí cảm thấy vô cùng thú vị, trên trời biến hóa ra ghế và trà cụ bắt đầu thưởng thức, mong chờ kết quả sẽ như thế nào.

Trư Bát Giới thu hồi ánh mắt nhìn về phía Tôn Ngộ Không.

Vừa nãy y không để ý sao?

Hoa Quả Sơn là địa bàn của Tôn Ngộ Không, huống hồ Tôn Ngộ Không pháp lực cao cường, sao có thể không biết việc y chửi bới?

Vừa nãy y chửi rủa lớn tiếng như vậy, ngay cả chuyện đại náo Thiên Cung trước kia cũng kể ra hết, nhưng y nhớ trước đó Tôn Ngộ Không nổi giận đáng sợ đến mức nào.

Tuy Tôn Ngộ Không không thể vì chút chuyện nhỏ mà thật sự nổi giận lớn như vậy, cũng không đáng.

Nhưng nhìn thái độ của đám tiểu hầu tử này hình như cũng không dễ chọc, nếu bây giờ không làm gì đó thì cái tội này chắc chắn phải chịu, không nhẹ đâu.

Không lâu sau, đám tiểu hầu tử đã mang đại côn đến, đứng thẳng tắp phía sau Trư Bát Giới, gậy dựng bên người.

Trư Bát Giới nhìn độ dày của gậy, rồi nhìn sắc mặt Tôn Ngộ Không càng hối hận vì trước đó đã chửi Tôn Ngộ Không.

Hoạt động tâm lý của Trư Bát Giới dường như viết trên mặt y.

Tôn Ngộ Không nhìn thấy vô cùng vui vẻ.

À, sợ rồi sao?

Vẫn chưa bắt đầu đâu.

"Lũ tiểu gia hỏa, trước hết cho hảo sư đệ của ta tám mươi đại

côn!

Nhớ kỹ là đánh mạnh vào!

Tuyệt đối đừng vì sư đệ của ta mà hạ thủ lưu tình!

Đúng vậy, tuyệt đối đừng lưu tình, không cần đâu.” Tôn Ngộ Không vừa nói vừa cầm lấy trái đào đặt ở một bên, vừa ăn vừa xem vở kịch trước mắt.

Bộ dạng của Tôn Ngộ Không như vậy khiến đám tiểu hầu tử cũng không biết phải làm sao.

Dù sao đó cũng là sư đệ của đại vương, tuy Tôn Ngộ Không vừa nói không cần lưu tình nhưng có lúc lời nói của Tôn Ngộ Không chưa chắc đã là thật.

Tôn Ngộ Không nói xong liền chuẩn bị thưởng thức bộ dạng Trư Bát Giới bị đánh.

Thế nhưng đám tiểu hầu tử kia lại chần chừ không ra tay, đứa nào đứa nấy đều đờ đẫn tại chỗ nhìn nhau.

“Đang làm gì vậy?

Lời của ta không nghe thấy sao?

Sợ đánh ngốc tử sao?

Yên tâm, đại vương ở đây có thể đảm bảo an toàn cho ngươi.” Tôn Ngộ Không vừa nói xong lại ăn thêm một trái đào.

Đám tiểu hầu tử thấy vậy cũng chỉ có thể tiến lên chấp hành.

Trư Bát Giới thấy đám tiểu hầu tử thật sự định đánh, y lập tức hoảng sợ.

Tám mươi đại côn!

Đánh mạnh vào, đánh xong cũng không cần đi cứu, y không chắc

có thể bước ra khỏi Hoa Quả Sơn này.

“Hầu ca!

Đừng mà, ta đó là bị trùng hôn não tử rồi sao?

Đầu óóng nóng lên mới nói những lời đó, đại nhân có đại lượng đừng chấp nhặt với ta.” Trư Bát Giới lập tức cầu xin tha thứ, như vậy có lẽ có thể đảm bảo sẽ bị đánh nhẹ hơn, phải bảo toàn tính mạng trước rồi mới tìm cách thuyết phục Tôn Ngộ Không đi cứu sư phụ.

“Ta vì sao phải tha?

Ta đại nhân nhất định phải có đại lượng sao?” Trư Bát Giới nghe lời này liền hoảng sợ, nghe ý tứ lời Tôn Ngộ Không nói là không tha sao?

Vậy chẳng phải chết chắc rồi?

Chương 375

“Sư phụ...

đúng rồi, sư phụ!

Hầu ca, nhìn mặt mũi sư phụ mà tha cho ta đi?” Trư Bát Giới nói xong, Từ Chí nghe thấy, Từ Chí cảm thấy có chút buồn cười.

Xem ra Trư Bát Giới phản ứng tại chỗ khá tốt, vậy mà có thể lôi Đường Tăng ra.

Từ Chí cảm thấy, chuyến này cũng không vô ích, vậy mà có thể xem được cảnh tượng như vậy.

Trư Bát Giới lôi Đường Tăng ra khiến Tôn Ngộ Không cũng ngây người.

Y nhìn Trư Bát Giới rồi quay đầu tiếp tục ăn đào, vừa ăn vừa nói.

“Sư phụ?

Sư phụ tuyệt tình như vậy, Yêm Lão Tôn ta vẫn luôn tận tâm tận lực hộ tống y đi Tây Thiên, hễ có yêu quái liền giúp y giải quyết, đi hóa duyên cũng là ta đi.” “Cuối cùng thì sao?

Chẳng phải cũng đuổi ta đi, đuổi ta đi sao?

Lôi sư phụ ra không có tác dụng!

Mặt mũi của y không đáng giá!” Tôn Ngộ Không nói xong, ăn đào cũng cảm thấy không còn vị gì nữa.

Sau đó y dứt khoát không ăn nữa, ném trái đào sang một bên, chuyên tâm nhìn chằm chằm Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới nghe Tôn Ngộ Không nói vậy thì càng hoảng sợ hơn.

Trước đó, y lôi ra phương pháp hữu hiệu nhất, về cơ bản là trăm lần đều linh nghiệm.

Tuy hiện tại Tôn Ngộ Không bị đuổi đi, nhưng dù sao cái tình nghĩa đó vẫn còn chứ?

Trư Bát Giới định lợi dụng cái tình nghĩa đó để Tôn Ngộ Không tha cho mình, đừng truy cứu chuyện này nữa.

Nhưng không ngờ Tôn Ngộ Không thật sự vô tình, sau khi bị đuổi đi liền trở mặt không nhận người, một chút tình nghĩa cũng không nói đến.

"Còn đứng đờ ra đó làm gì?

Đánh đi!

Tám mươi đại côn, không được thiếu một côn nào." Tôn Ngộ Không thấy đám tiểu hầu tử đều đứng đờ ra một bên không động đậy liền lại thúc giục.

Đám tiểu hầu tử bị Tôn Ngộ Không quát một tiếng liền lại hành động, trong chốc lát xung quanh Trư Bát Giới toàn là tiểu hầu tử.

Không phải tất cả đều xem kịch, thật sự muốn đánh Trư Bát Giới cũng chỉ có hai con.

"Đừng!

Khoan, khoan đã, Hầu ca, không nể mặt sư phụ ta cũng có thể hiểu được, nhưng không thể không nể mặt Quan Âm Đại Sĩ chứ?" "Quan Âm Đại Sĩ đích thân chỉ định ta phải hộ tống sư phụ đi Tây Thiên thỉnh kinh, cũng là Quan Âm Đại Sĩ đích thân chỉ định ta làm sư đệ.

Sao có thể đối xử với sư đệ như vậy, nếu Quan Âm Đại Sĩ biết chuyện này, người già đó sẽ thất vọng đến mức nào chứ?" "Huống hồ!

Quan Âm Đại Sĩ cũng không phải là người ‘hung tàn’ như vậy chứ?” Nhìn Trư Bát Giới với vẻ mặt hoảng sợ, đầu óc y đang vận hành tốc độ cao.

Cuối cùng, trong đầu y nảy ra hình ảnh Quan Âm Đại Sĩ.

Trư Bát Giới vừa thấy Quan Âm Đại Sĩ liền lập tức nói với Tôn Ngộ Không, như thể nắm được cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

“Quan Âm Đại Sĩ?

Ngốc tử ngươi cũng thật giỏi bịa chuyện, chuyện này vậy mà cũng có thể lôi Quan Âm Đại Sĩ vào được sao? ‘Hung tàn’ ta bộ dạng nào hung tàn?

Chẳng phải vừa nãy khi ngươi chửi ta cái bộ mặt đó còn xấu xí hơn sao?” Tôn Ngộ Không nghe lời Trư Bát Giới nói liền cười lạnh một tiếng rồi mở miệng.

Tuy lời nói tương đối chói tai, khó nghe, nhưng Trư Bát Giới nghe ra Tôn Ngộ Không có một chút nới lỏng.

Không ngờ Quan Âm Đại Sĩ lại có địa vị như vậy trong lòng Tôn Ngộ Không?

Chương 376

Đó là vì Trư Bát Giới không biết Tôn Ngộ Không gọi Quan Âm là sư huynh rồi, chỉ là trước mặt người ngoài phải gọi Quan Âm Đại Sĩ.

"Thôi được rồi, lần này tha cho ngươi một lần.

Nếu ta còn nghe thấy từ miệng ngươi nói ra những lời ta không thích nghe, ngươi biết hậu quả rồi đó." Trư Bát Giới nghe lời đó liền thở phào nhẹ nhõm, ít nhất là đã bảo toàn tính mạng rồi.

Sau đó y vội vàng đẩy đám tiểu hầu tử vừa nãy vây quanh mình ra, đặc biệt là hai con cầm đại côn.

Từ Chí nhìn cảnh tượng này, khẽ mỉm cười.

Y vẫn luôn ở trong đây xem kịch quả là đúng đắn.

Trước đó, y không biết Trư Bát Giới lại có thể biện hộ như vậy sao?

Không đủ lôi sư phụ ra, vậy mà ngay cả Quán Âm cũng lôi vào.

Trư Bát Giới đẩy đám tiểu hầu tử đi xong thì thở phào một hơi dài, như vậy mới an toàn chứ.

Lát nữa nếu có chuyện gì thì cũng dễ bề tẩu thoát.

Tôn Ngộ Không thấy bộ dạng Trư Bát Giới như vậy thì cảm thấy buồn cười.

Một người vốn kiêu ngạo như vậy sao lại trở nên cảnh giác đến thế?

"Thôi được rồi, ta đã nói tha cho ngươi một lần, sẽ không truy cứu chuyện vừa nãy nữa.

Trừ khi ngươi lại gây sự với ta, nếu không sẽ không lại cầm đại

côn về.

Bây giờ có thể nói rồi chứ?

Sư phụ gặp kiếp nạn sao?" Tôn Ngộ Không lúc này lại rất kiên nhẫn với Trư Bát Giới, lời nói chậm rãi, thong dong.

Trư Bát Giới thì không giống vậy, nghe lời Tôn Ngộ Không nói liền rùng mình một cái, hiện tại không thể nói dối được nữa.

"Hầu ca đa lo rồi, chỉ là sư phụ lão nhân gia rồi." Lời Trư Bát Giới nói không có chút sức lực nào, huống hồ sao có thể khiến Tôn Ngộ Không tin được?

Trư Bát Giới nói xong liền cẩn thận nhìn xung quanh, xác định xung quanh không có đám tiểu hầu tử kia nữa thì mới yên tâm.

Bộ dạng của Trư Bát Giới đều lọt vào mắt Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không không nhịn được cười lạnh một tiếng.

Nếu đã sợ như vậy thì vì sao không chịu nói ra sự thật chứ?

Chuyện này vậy mà lại để tên ngốc tử này chống đỡ lâu đến vậy?

Theo tính cách của tên ngốc tử này thì cũng không thể vì sĩ diện được.

Chuyện này tên ngốc tử biết sau khi biết y sẽ tức giận hoặc sẽ không ra tay giúp đỡ.

Tôn Ngộ Không vừa nói, ánh mắt y lại đặt lên mặt Trư Bát Giới, nhìn Trư Bát Giới với vẻ mặt lo lắng, y cười khẩy rồi mở miệng.

"Lũ tiểu gia hỏa, đánh cho ta!" Cứ thích cứng miệng đúng không, miệng có cứng đến đâu thì cũng có thể cạy ra được thôi.

Sao lại sợ bị đánh chứ, vậy thì trước hết cho y nếm chút giáo huấn, biết đau rồi thì lời nói tự nhiên cũng sẽ ra thôi.

Đó là cách Tôn Ngộ Không đối xử với Trư Bát Giới.

Đối với những kẻ như Trư Bát Giới, phải đánh, phải cho chút giáo huấn thì mới học khôn ra được.

Đương nhiên, phương pháp này đối với Trư Bát Giới cũng trăm lần linh nghiệm.

Xem kìa, bây giờ Trư Bát Giới không ngoan hơn chút sao?

"Đừng mà!

Đừng mà!

Hầu ca, chúng ta có chuyện gì thì có thể thương lượng cho kỹ, đừng động một tí là gọi người chứ.

Nhìn đám tiểu gia hỏa này lần nào cũng chạy nhanh như vậy chắc mệt lắm rồi, chi bằng nghỉ ngơi đi.

Chương 377

Đều về đi, về đi, không có chuyện gì đâu." Trư Bát Giới vừa nói vừa gọi đám tiểu hầu tử kia về.

Đám tiểu hầu tử thấy vậy đều đứng tại chỗ đồng loạt nhìn về phía Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không liếc nhìn một cái rồi thu lại tầm mắt, sau đó không thèm để ý nữa.

Ánh mắt Tôn Ngộ Không đã biểu thị thái độ.

Đám tiểu hầu tử cũng biết Tôn Ngộ Không không đánh, trước hết cứ thuận theo Trư Bát Giới, xem Trư Bát Giới có thể giở trò gì.

"Trư Bát Giới, đừng trách Yêm Lão Tôn ta không nhắc nhở.

Nếu ngươi thật sự có việc cầu ta, và thật sự gặp nạn, cứ hao tổn như vậy chỉ có thiệt thân thôi." Lời Tôn Ngộ Không nói lại nhắc nhở Trư Bát Giới.

Y đã hao tổn một thời gian trên Hoa Quả Sơn rồi, chưa về, cũng không biết hiện tại Sa Ngộ Tịnh và sư phụ thế nào.

Trư Bát Giới do dự một lúc, cuối cùng quyết định nói thẳng với Tôn Ngộ Không.

Dù sao thì với thái độ hiện tại của y, chắc chắn sẽ đi giúp đỡ.

"Sư phụ hiện tại bị bắt vào đại lao thành Bảo Tượng, Sa sư đệ cũng bị yêu quái bắt, ngay cả Bạch Long Mã cũng bị yêu quái đánh trọng thương.

Ta không thể đánh thắng yêu quái đó, thật sự không còn cách nào khác đành phải đến tìm huynh thôi." Tôn Ngộ Không nghe lời đó liền

lập tức đứng dậy, không ngờ lại ra nông nỗi này.

“Không phải đã bảo ngươi bảo vệ sư phụ cho tốt sao?

Bảo vệ kiểu gì vậy!?

Chuyện gì đã xảy ra, sư phụ lại bị nhốt vào lao tù?

Nói rõ ràng!” Trư Bát Giới bị khí thế của Tôn Ngộ Không làm cho hoảng sợ, chỉ có thể kể lại từng chút một từ sau khi Tôn Ngộ Không rời đi.

Từ Chí thấy Trư Bát Giới chịu mở miệng, đột nhiên cảm thấy như trút được gánh nặng.

Hiệu suất làm việc của y vốn cao, vừa nãy nhìn Trư Bát Giới và Tôn Ngộ Không cứ dây dưa tuy thú vị nhưng cảm thấy tiến triển hơi chậm.

Tôn Ngộ Không nghe lời Trư Bát Giới nói thì đại nộ.

Người mà Tôn Ngộ Không bảo vệ suốt cả quãng đường vậy mà lại bị đám tạp nham đó nhốt vào lao tù?

Tôn Ngộ Không lập tức quyết định phải quay về cứu sư phụ.

Quyết định này vừa được đưa ra, đám tiểu hầu tử cũng không quản Tôn Ngộ Không có tức giận hay không, lập tức vây quanh Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không rời Hoa Quả Sơn lâu như vậy, mãi mới về được một lần, mới được bao lâu đã lại muốn đi rồi?

Lần này cho y đi, lần sau quay về không biết là bao giờ nữa.

Tôn Ngộ Không nhìn đám tiểu hầu tử đó, dừng lại một chút rồi nói.

“Lũ tiểu gia hỏa, ở nhà trông nhà cho tốt, đợi ta thỉnh kinh về cùng

hưởng niềm vui!" Tôn Ngộ Không nói xong liền muốn đi cùng Trư Bát Giới.

Đám tiểu hầu tử cũng biết không thể ngăn cản, chỉ có thể để y đi.

Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới hai người đều rời Hoa Quả Sơn, bắt đầu đi về hướng thành Bảo Tượng.

Chuyện tiếp theo Từ Chí đoán cũng đoán được, có Tôn Ngộ Không ở đó cũng sẽ không có bất ngờ nào, y cũng yên tâm rồi.

Cũng đã hoàn thành một bước, chuyện này cũng đã theo dõi lâu rồi, lúc này có thể hoàn thành rồi.

Sau khi xác định Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới hai người đã đi cứu sư phụ, Từ Chí định quay về Bồng Lai Đảo.

Nhìn bóng lưng hai người Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới càng lúc càng xa, Từ Chí thở phào nhẹ nhõm rồi quay người đi về hướng Bồng Lai Đảo.

Cũng đã đến lúc phải nghỉ ngơi rồi, năng lượng dạo này đều dồn hết vào chuyện này.

Bên kia không ít lần theo dõi Tôn Ngộ Không, bên này cũng không ít lần dự đoán.

Lúc này, cửa ải thử thách tình cảm thầy trò đã qua rồi, tự nhiên phải nghỉ ngơi cho tốt.

Chương 378

Một bên khác, phu nhân sau khi phát hiện Sa Ngộ Tịnh bị yêu quái bắt liền đến lao phòng giam Sa Ngộ Tịnh xem thử.

"Vị đạo trưởng này?

Có phải đồ đệ của ta không?" Phu nhân nhìn bộ dạng Sa Ngộ Tịnh có chút không xác định.

Chỉ nghe nói đồ đệ bị nhốt trong lao phòng, cũng không biết bị nhốt ở lao phòng nào.

Lúc này y cũng không dám hỏi đám tiểu yêu kia, hỏi thêm nữa sẽ gây nghi ngờ.

Trước đó khi nhìn thấy người kia ở cửa động, y cũng không biết đó là đồ đệ.

Huống hồ lúc đó trong lòng y cũng có chút tức giận, xung quanh mọi thứ đều không chú ý, huống chi là một người không quen biết.

"Ngươi là, Bách Hoa Công Chúa?" Sa Ngộ Tịnh cũng không xác định, trước đó cũng chỉ thoáng nhìn một cái, sau đó bị đám tiểu yêu kia áp giải cúi đầu xuống.

Phu nhân nghe lời đó liền cười, may mà không tìm nhầm, nếu không phải từng người từng người đi xem rất dễ bị đám tiểu yêu kia phát hiện, đặc biệt là con nữ yêu tinh hay mách lẻo đó.

"Ta đã nói ta không thất hứa, ta sẽ cứu ngươi ra.

Lúc này yêu quái không có trong động, dễ hành động." Phu nhân vừa nói vừa mở khóa.

Trước đó y cố ý trộm một chùm chìa khóa lao phòng.

Phu nhân thử từng chìa khóa một, cuối cùng tìm được chìa khóa của lao phòng giam Sa Ngộ Tịnh.

“Đa tạ công chúa.” Sa Ngộ Tịnh sau khi ra ngoài liền cúi đầu hành lễ với Bách Hoa Công Chúa.

Lễ nghi này là lễ nghi mà y thấy những người trong cung thành Bảo Tượng hành lễ với các quan viên.

Lễ nghi ở mỗi nơi đều khác nhau.

Cách một thời gian lâu như vậy, công chúa lần đầu tiên thấy có người hành lễ như vậy, nhất thời có chút xúc động.

“Thôi được rồi, ta bây giờ cũng không phải công chúa.

Đi thôi!

Ta đưa ngươi thoát ra khỏi đây!” Lúc này, dù có xúc động đến đâu, phu nhân cũng phải đặt an toàn lên hàng đầu, lúc này nói chuyện không tiện lắm.

“Yên tâm, ta có thể đưa ngươi về, có thể giúp ngươi thoát ra.

Đi thôi!” Phu nhân thấy vẻ mặt lo lắng của Sa Ngộ Tịnh, cười một tiếng rồi nói một câu.

Sa Ngộ Tịnh nghe vậy cũng không nghĩ nhiều nữa, cùng lắm là bị phát hiện thì y sẽ cản đám yêu quái để phu nhân đi trước, dù sao cũng không thể liên lụy phu nhân.

Yêu quái không có trong động, đám tiểu yêu trở nên lười biếng hơn, thêm vào đó phu nhân cũng không phải lần đầu tiên dẫn người khác bỏ trốn, đường đi quen thuộc, hai người đi một lúc liền đi ra khỏi sơn động.

Lúc này, Sa Ngộ Tịnh và phu nhân đang ở trong rừng cây, vừa lúc gặp Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới đang chạy đến.

“Ây, ra rồi sao?” Trư Bát Giới nhìn thấy Sa Ngộ Tịnh phản ứng đầu tiên.

Sa Ngộ Tịnh thấy vậy cũng chỉ cười đáp lại.

“Ra rồi, nhờ có Bách Hoa Công Chúa.” Tôn Ngộ Không thấy hai người vừa nói chuyện liền vội vàng cắt ngang.

Kể từ khi Sa Ngộ Tịnh được cứu ra thì hiện tại điều quan trọng nhất là phải dạy dỗ con yêu quái đó.

“Ngộ Tịnh, con yêu quái đó đâu?” Sa Ngộ Tịnh nghe xong liền lắc đầu, y vẫn luôn bị nhốt trong lao tù nên căn bản không biết.

Lúc này phu nhân mở miệng nói.

“Con yêu quái đó đi hoàng cung, đến giờ vẫn chưa về.” “Đi cung ư?” Tôn Ngộ Không đang nói thì dừng lại.

Yêu quái đường đường chính chính đi hoàng cung làm gì?

Theo lý mà nói, yêu quái cướp Bách Hoa Công Chúa về động làm phu nhân thì nên kiêng kỵ hoàng cung một chút, dù sao cũng đã cướp mất công chúa bảo bối của người ta.

Tôn Ngộ Không đang suy nghĩ xem yêu quái có chiêu trò gì thì Trư Bát Giới mở miệng nói.

Chương 379

“À đúng rồi, xem ra con yêu quái đi hoàng cung.

Sư phụ của chúng ta bị con yêu quái đó hại, Bạch Long Mã cũng bị đánh trọng thương, xem ra thực lực không hề thấp.” “Ta thắc mắc trong cung có nhiều yêu quái như vậy đều nhắm vào Bách Hoa Công Chúa.

Hầu ca chúng ta bây giờ phải làm sao?

Đi hoàng cung tìm con yêu quái đó tính sổ sao?” Trư Bát Giới vừa nói vừa nhìn về phía Tôn Ngộ Không.

Lúc này, Tôn Ngộ Không đột nhiên động đậy, nhìn về phía bên cạnh.

Tôn Ngộ Không nhìn chằm chằm bên đó một lúc rồi kéo Sa Ngộ Tịnh và Bách Hoa Công Chúa lùi lại.

Trư Bát Giới nhìn ba người đều lùi lại cũng đi theo.

Tôn Ngộ Không đưa hai người ra phía sau, lợi dụng cây cối che khuất thân thể, sau đó lại kéo Trư Bát Giới dựa vào bên cạnh.

Hai người thì không sao, chủ yếu là không thể để Sa Ngộ Tịnh và Bách Hoa Công Chúa bị phát hiện.

Sa Ngộ Tịnh và Bách Hoa Công Chúa vừa ẩn nấp thì từ hướng thành Bảo Tượng có một bóng người đi tới.

Vốn dĩ Trư Bát Giới định hỏi là ai thì lập tức ngậm miệng lại, vì người đi tới đó chính là con yêu quái vừa nãy.

Thật đúng là trớ trêu a, Trư Bát Giới nhìn về phía Tôn Ngộ Không nhỏ giọng nói.

“Hầu ca, thế nào?

Chúng ta có nên đi đánh con yêu quái đó một trận không?

Nhìn nó đi đường cái dáng đắc ý kia kìa, sao cũng phải cho nó biết sự lợi hại của chúng ta, dập tắt cái khí diễm của nó.” Trư Bát Giới nói xong liền đợi Tôn Ngộ Không trả lời.

Đối với yêu quái đó, y quả thật rất căm ghét, không chỉ khiến y vào đại lao mà còn đánh trọng thương Bạch Long Mã.

Nhưng nhìn từ một khía cạnh khác, mấy năm nay yêu quái đối xử với Bách Hoa Công Chúa cũng không tệ.

Tôn Ngộ Không suy nghĩ rồi nhìn về phía Bách Hoa Công Chúa, muốn tìm câu trả lời từ trên mặt Bách Hoa Công Chúa.

Nếu Bách Hoa Công Chúa có thể tha thứ thì mấy người sẽ đánh yêu quái một trận để xả giận là được rồi.

Nếu không tha thứ thì y cũng không trách mình ra tay tàn nhẫn.

Y vốn nghĩ Bách Hoa Công Chúa ít nhất cũng sẽ nói chút tình cảm, thế nhưng lúc này trong mắt Bách Hoa Công Chúa khi nhìn về phía yêu quái chỉ có hận thù.

Y cũng bị ép phải chia ly với phụ thân và những vinh hoa phú quý, ngày ngày đối mặt với yêu quái.

Tình cảm tốt đẹp mà yêu quái dành cho y không đủ để bù đắp cho sự hận thù.

“Bát Giới, Ngộ Tịnh hai người trước hết hộ tống công chúa về cung, yêu quái cứ giao cho ta.” Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh nghe xong liền muốn đưa Bách Hoa Công Chúa về hoàng cung, thế nhưng Bách Hoa Công Chúa lại đờ đẫn tại chỗ.

Về cung?

Vốn dĩ có thể về cung sao, cuối cùng không cần ngày ngày đối mặt với đám yêu quái nữa!

Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh nhỏ giọng gọi mấy tiếng thì Bách Hoa Công Chúa mới phản ứng, sau đó đi theo Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh.

Tôn Ngộ Không nhìn ba người rời đi, mới đặt tâm tư vào yêu quái.

Lúc này yêu quái đang tiến gần sơn động, vội vã muốn về tìm phu nhân.

Y cũng không biết vì sao lại vội vàng muốn xác nhận phu nhân có ở đó không.

Tôn Ngộ Không thấy vậy, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Nếu yêu quái vội vàng muốn gặp Bách Hoa Công Chúa như vậy thì chi bằng để y gặp thử xem?

Lúc này Từ Chí đang ở Bồng Lai Đảo, đang xem hành động của Tôn Ngộ Không.

Vốn dĩ muốn nghỉ ngơi, nhưng phát hiện chuyện của mấy người kia chưa hoàn thành, nên không nghỉ ngơi được.

Đã không nghỉ ngơi được thì dứt khoát tiếp tục quan sát tình hình.

Chương 380

Vì thế, Từ Chí một lần nữa quan sát động tĩnh của Tôn Ngộ Không và những người khác.

Cũng đã hoàn thành một tâm nguyện rồi, Tôn Ngộ Không vừa nói vừa cười.

Sau đó thân hình y xoay chuyển biến thành Hồ Vũ Điệp, nhanh chóng bay vào phòng Bách Hoa Công Chúa trong động.

Tôn Ngộ Không đến nơi xong thấy yêu quái chưa đến thì lại biến hóa một lần nữa, thế nhưng lần này lại biến thành bộ dạng của Bách Hoa Công Chúa!

Tôn Ngộ Không biến hóa xong liền yên tâm ngồi trên ghế đợi yêu quái.

Tôn Ngộ Không đợi một lúc không thấy yêu quái đến thì cảm thấy nhàm chán, liền đi dạo quanh phòng.

"Yêu quái rốt cuộc có đến không vậy?

Sao mà chậm thế?

Đợi đến rau vàng hoa cúc cũng nguội cả rồi." Vừa nói y vừa ngả lưng xuống giường Bách Hoa Công Chúa.

Thế nhưng ngay giây sau, yêu quái liền đẩy cửa bước vào!

Tôn Ngộ Không nghe thấy tiếng mở cửa liền nghĩ là tiểu yêu mang điểm tâm và trà nước đến.

Vừa nãy đợi lâu quá nhàm chán lại thấy hơi khát nên y đã phân phó mấy tiểu yêu đi lấy chút điểm tâm và trà nước cho mình.

Tuy trong đây là hang ổ yêu quái, nhưng đồ ăn của con người tự

nhiên được cất giấu.

Tôn Ngộ Không không để ý, chỉ nói đặt lên bàn là được.

Yêu quái nghe xong liền cười một tiếng rồi nói.

“Phu nhân...?” Yêu quái nhìn thấy “phu nhân” thì tảng đá trong lòng liền đặt xuống.

Lúc này thấy “phu nhân” có vẻ như coi mình là người nhà, y lại càng vui vẻ hơn.

Yêu quái vui vẻ, nhưng Tôn Ngộ Không thì không vui chút nào.

Khi nghe thấy tiếng yêu quái, y lập tức cảnh giác, sau đó từ trên giường mở miệng nói.

“Không có.” Yêu quái thấy vậy cũng không tiếp tục hỏi, chỉ mở miệng hỏi những chuyện khác.

“Ta đi một đường thấy huynh đệ từng đứa từng đứa hoảng loạn đi lung tung?” Tiểu yêu mang cơm cho Sa Ngộ Tịnh phát hiện Sa Ngộ Tịnh không thấy nữa, những tiểu yêu khác biết chuyện này liền hoảng sợ, lập tức bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Y nghĩ Sa Ngộ Tịnh chắc chắn không ra khỏi sơn động, vì bình thường phu nhân đều đang nghỉ ngơi, không muốn kinh động phu nhân.

Đám tiểu yêu kia thấy yêu quái về tự nhiên thu liễm lại một chút, sợ bị yêu quái phát hiện sự hoảng loạn của mình.

Nếu bị yêu quái biết Sa Ngộ Tịnh không thấy nữa thì chúng cũng không cần sống nữa.

Nhưng yêu quái sao có thể không nhìn ra chứ?

Chẳng qua y chỉ muốn nhanh chóng đi gặp phu nhân nên không hỏi.

“À, chẳng qua Trư Bát Giới đưa Sa Ngộ Tịnh đi, gây chút rối loạn trong động.

Sa Ngộ Tịnh bị Trư Bát Giới đưa đi, sợ phu nhân sẽ trách cứ nên khi gặp y tự nhiên hoảng loạn thôi.” Đám tiểu yêu kia không thể không bịa chuyện sao?

Huống hồ ta còn cứu mạng đám tiểu yêu đó, làm lợi cho đám tiểu yêu đó.

“Trư Bát Giới?

Con heo đó?

Có bản lĩnh đó sao?

À đúng rồi, ta không có trong động, đám tiểu yêu kia quần long vô thủ căn bản không thể phát huy được thực lực thật sự.” “Phu nhân thì sao?

Không sao chứ, con Trư Bát Giới đó gây rối trong động thì không sao, nhưng tuyệt đối đừng làm phu nhân bị thương đó.” Yêu quái vừa nói vừa muốn kiểm tra xem trên người Tôn Ngộ Không có vết thương nào không.

Tôn Ngộ Không thấy trận thế này như muốn kiểm tra từ đầu đến chân y không nghỉ, liền vội vàng mở miệng ngăn lại.

Chương 381

“Ta đương nhiên không sao, nhìn ta bây giờ không phải rất tốt sao?” Yêu quái mới yên tâm.

Thật ra vừa nãy khi Tôn Ngộ Không nói chuyện, giọng điệu vô cùng lạnh lẽo, như muốn đẩy người ta xa ngàn dặm.

Muốn yêu quái giảm bớt nhiệt tình một chút với mình, nhưng không ngờ yêu quái lại không hề để ý, bề ngoài vẫn như người không có chuyện gì.

Xem ra Bách Hoa Công Chúa bình thường cũng đối xử với yêu quái khá lạnh nhạt, bộ dạng này cũng không hề ảnh hưởng.

“Đại vương, bệnh đau lòng của thiếp lại tái phát rồi!” Lúc này Từ Chí đang nhìn Tôn Ngộ Không thấy bộ dạng này của Tôn Ngộ Không, trong đầu không khỏi hiện lên bộ dạng của Tôn Ngộ Không khi y bị đuổi đi rồi Từ Chí đi tìm y nói chuyện.

Hai cái so sánh thật sự là...

Từ Chí lắc đầu uống một ngụm trà, tiếp tục quan sát.

Trước đó Tôn Ngộ Không đã hiểu rằng Bách Hoa Công Chúa có bệnh đau lòng, mỗi lần phát bệnh yêu quái lại vô cùng đau lòng.

Đã không thể khiến yêu quái giảm bớt nhiệt tình và ác tâm thì chi bằng khiến yêu quái khó chịu hơn một chút.

Quả nhiên, yêu quái vừa nghe Tôn Ngộ Không bệnh đau lòng tái phát liền sốt ruột, lấy xá lợi tử ra.

Nhưng ngay khi yêu quái định đưa xá lợi tử thì y lại nhớ ra phu nhân trước đó không dựa vào xá lợi tử nên lại thu về.

Thế nhưng khi thu hồi xá lợi tử và ngẩng đầu lên lần nữa thì "phu nhân" lại không thấy nữa, xuất hiện một con... khỉ?

Tôn Ngộ Không biến về nguyên dạng, đồng thời thưởng thức bộ dạng kinh ngạc của yêu quái.

Tôn Ngộ Không thấy biểu cảm trên mặt yêu quái phong phú như vậy, lại nhớ đến bộ dạng yêu quái khi ức hiếp Bạch Long Mã trước đó thì cảm thấy buồn cười, sự khác biệt quả thật rất lớn.

Yêu quái chậm rãi mới phản ứng ra người vừa nãy nói chuyện với mình căn bản không phải phu nhân, mà là con khỉ hôi thối này!

Và phu nhân căn bản không có trong động sao?

Đám tiểu yêu kia hoàn toàn không phát hiện?

Phu nhân đã rời đi, lợi dụng lúc mình đi hoàng cung mà bỏ trốn.

Chẳng lẽ những lời hứa hẹn bạch đầu giai lão trước đó đều là giả dối sao?

Toàn bộ đều là lừa gạt, đều là vì muốn rời đi sao?

Yêu quái ý thức được điều đó liền vô cùng tức giận.

Yêu quái theo bản năng nhìn về phía Tôn Ngộ Không, định trút hết tất cả cơn giận lên người Tôn Ngộ Không, nghĩ rằng Tôn Ngộ Không đã dụ dỗ phu nhân rời đi.

"Dám lừa ta sao?

Ngươi còn đáng ghét hơn đám tạp nham nhỏ bé trước kia.

Chết đi!" Tôn Ngộ Không nghe vậy không hề sợ hãi, không nhịn được cười.

Theo cách nói của yêu quái thì đám tạp nham nhỏ bé trước kia chỉ Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh sao?

Sa Ngộ Tịnh thì không sao, hiện tại thật đúng là nên để Trư Bát Giới nghe yêu quái nói đi, đám tạp nham nhỏ bé ư?

Chắc chắn Trư Bát Giới nghe xong sẽ tức chết mất.

Yêu quái thấy Tôn Ngộ Không vậy mà lại cười thì càng tức giận hơn, cũng không nói nhiều nữa, trực tiếp tấn công Tôn Ngộ Không.

Thực lực của yêu quái quả thật không thấp, ít nhất cũng có thể đánh bại Bạch Long Mã và Trư Bát Giới, nhưng thực lực cũng chỉ có thể là không thấp mà thôi.

Nếu trước mặt Tôn Ngộ Không thì hoàn toàn không đáng nhắc đến, người bị đánh bại có thể biến thành mình.

Tôn Ngộ Không suốt quá trình cười mà đánh, trông không hề có áp lực, thế nhưng yêu quái lại dốc hết sức lực.

Yêu quái thấy Tôn Ngộ Không mạnh mẽ như vậy cũng có chút sợ hãi, y không nhớ trước đó đã đắc tội với nhân vật lợi hại nào như vậy.

"Rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào!

Chương 382

Ta nhớ ta chưa từng đắc tội với ngươi!" Tôn Ngộ Không vốn dĩ đánh với y cũng có chút nhàm chán, nghe lời đó liền có hứng thú.

"Nếu ngươi muốn biết như vậy, vậy thì ông nội Tôn ta miễn cưỡng nói cho ngươi biết vậy.

Nghe rõ đây!

Ta, Tôn Ngộ Không, Mỹ Hầu Vương động Thủy Liêm Hoa Quả Sơn, cũng là Tề Thiên Đại Thánh!" Tôn Ngộ Không nói xong cũng không đánh với yêu quái nữa.

Dù sao yêu quái cũng đã bị đánh đủ thảm rồi, nếu đánh thêm nữa thì chắc là...

Yêu quái nghe xong trong lòng kinh hãi, Tề Thiên Đại Thánh!

Mình vậy mà lại trêu chọc Tề Thiên Đại Thánh?

Tôn Ngộ Không thấy yêu quái không hiểu vì sao mình lại đánh, đột nhiên cảm thấy yêu quái thật sự quá ngu ngốc.

"Không hiểu sao?

Vậy được, ông nội Tôn ta cho ngươi biết một chút kiến thức.

Ta, Tề Thiên Đại Thánh, đại vương Hoa Quả Sơn đồng thời cũng là đại đồ đệ của Đường Tăng, đại sư huynh của Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh!" "Khi ta không có mặt đã để ngươi ức hiếp sư phụ và sư đệ của ta đến mức đó, ta không phải đến tính sổ sao?

Ta không đến xả giận thì thật sự coi ta dễ ức hiếp sao?" Lời Tôn Ngộ Không nói lọt vào tai Từ Chí.

Lúc này chén trà của Từ Chí vừa đưa lên miệng, nghe lời đó liền

dừng lại một chút rồi mở miệng nói.

"Xem ra lần chuyện Bạch Cốt Tinh thật sự đã khiến tình cảm giữa y và Tôn Ngộ Không tiến triển không ít." Tôn Ngộ Không nói xong thì nghe thấy tiếng Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới đưa Bách Hoa Công Chúa về hoàng cung xong liền vội vàng đến giúp đỡ, thế nhưng y không biết Thất Thập Nhị Biến nên cứ thế từ cửa động một đường xông vào.

Khi đến gần phòng Bách Hoa Công Chúa thì vừa lúc gặp một nữ yêu tinh đang bỏ trốn.

Đã bị Trư Bát Giới nhìn thấy thì chắc chắn không thể sống sót ra khỏi động.

Trư Bát Giới lợi dụng lúc nữ yêu tinh không phát hiện liền từ phía sau đánh lén giết chết nữ yêu tinh.

Nữ yêu tinh vừa ngã xuống, chưa được mấy giây liền biến thành nguyên hình.

Trư Bát Giới thấy vậy mới phát hiện, nữ yêu tinh đó không phải là Hồ Tinh đen sao?

Tôn Ngộ Không nghe thấy tiếng động liền quay người nhìn về phía Trư Bát Giới nói: "Thấy chưa?

Đám tạp nham nhỏ bé đó tuy thực lực không cao bằng ta nhưng đối phó với những huynh đệ đó thì thừa sức." Tôn Ngộ Không nói xong thì Trư Bát Giới đã đến sau lưng Tôn Ngộ Không rồi.

Trư Bát Giới xử lý xong nữ yêu tinh thì không thấy yêu quái nào khác nữa.

"Hầu ca, yêu quái trong động đều đã xử lý gần hết rồi, nếu không cố ý trốn thì trong động chắc không còn yêu quái nào nữa." Tôn Ngộ

Không nghe lời đó liền quay người nhìn về phía Trư Bát Giới.

"Xử lý xong rồi sao?

Không chừa lại cho ta mấy con sao?

Đánh với con yêu quái kia quá vô vị rồi, chi bằng đánh thêm mấy con cùng lúc.

Vừa mới ra ngoài tìm đám tiểu yêu bảo chúng nó đã xử lý xong rồi sao?!" "Đám tiểu yêu đó căn bản không chịu nổi một đòn, căn bản không mang lại cảm giác trải nghiệm gì.

Thôi được rồi, ai, con yêu quái mà Hầu ca đối phó đâu rồi?!

Không thấy nữa?" Trư Bát Giới vừa nói vừa nhìn về phía sau Tôn Ngộ Không, vừa nhìn chợt phát hiện con yêu quái vừa nãy vẫn đứng ở đó đã không thấy nữa!

Tôn Ngộ Không nghe Trư Bát Giới nói vậy liền lập tức quay người nhìn lại, thật sự không thấy nữa!

Thấy cảnh tượng đó, Tôn Ngộ Không lập tức khởi động Hỏa Nhãn Kim Tinh xem yêu quái có phải đã dùng ẩn thân không, tiện thể kiểm tra xem trong phòng có yêu quái nào khác đang giúp đỡ không.

Thế nhưng Tôn Ngộ Không quét qua căn phòng một lượt cũng không thấy gì.

Trư Bát Giới vô cùng hiếu kỳ, hỏi trước mặt y: "Không có, trong phòng thậm chí cả trong động này chỉ còn lại hai chúng ta thôi." Tôn Ngộ Không nói xong, căn phòng chìm vào im lặng.

Tuy có Bách Hoa Công Chúa làm chứng nhưng nếu có yêu quái bắt đi những đại thần kia thì có lẽ sẽ dễ tin hơn một chút, dù sao trước đó yêu quái đã thi pháp biến Đường Tăng thành một con hổ trên đại điện.

Chương 383

Không lâu sau, Trư Bát Giới mở miệng nói.

“Khả năng yêu quái biến mất trong chớp mắt quả thật không tầm thường, thế nhưng thực lực lại không mạnh mẽ như vậy là sao?

Chẳng lẽ có pháp bảo?” “Cũng không thể nào, nếu thật sự có pháp bảo bảo mệnh thì Bách Hoa Công Chúa không thể nào không biết.

Bách Hoa Công Chúa một khi biết chắc chắn sẽ nói với ta.” Trư Bát Giới đang nói thì Tôn Ngộ Không đột nhiên cắt ngang, nhìn về phía Trư Bát Giới rồi mở miệng nói.

“Trừ phi, con yêu quái đó căn bản không phải yêu quái bình thường, có lẽ là người trên trời.” Lời Tôn Ngộ Không vừa nói ra như thể đã đả thông kinh mạch cho Trư Bát Giới, ý nghĩ này vừa nảy ra liền thông suốt.

Nếu là người trên trời thì như vậy cũng không có gì kỳ lạ.

Khi hai người đang thảo luận, Từ Chí đang ở Bồng Lai Đảo thấy hai người vậy mà lại nói chuyện phiếm liền thở dài một tiếng rồi bay về hướng Tôn Ngộ Không.

Không lâu sau, Từ Chí xuất hiện trước mặt Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới.

“Sư huynh?” Tôn Ngộ Không nhìn thấy Từ Chí thì theo bản năng gọi sư huynh.

Từ đầu vừa nói ra liền đột nhiên ý thức được Trư Bát Giới ở đó nên lập tức đổi lời.

Từ Chí gật đầu sau đó nhìn xung quanh, y vẫn quét một vòng rồi lại nhìn Trư Bát Giới, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Tôn

Ngộ Không.

“Tôn Ngộ Không, hai người đang cãi nhau về con yêu quái đó có phải là người trên trời hay không thì có ý nghĩa gì?

Chi bằng trước hết đi cứu sư phụ đi.” Khi Từ Chí nói chuyện, giọng điệu vẫn lạnh lùng như thường ngày.

Thế nhưng không biết vì sao Trư Bát Giới lại cảm thấy Từ Chí hôm nay khó gần hơn trước.

Từ Chí vừa nói xong, Tôn Ngộ Không liền chậm rãi, à, bắt yêu quái quan trọng nhất không phải là cứu sư phụ sao?

Hiện tại cứ mãi tranh cãi chuyện này chi bằng trước hết đưa Đường Tăng xuống.

Có Bách Hoa Công Chúa làm chứng thì những đại thần kia chắc chắn sẽ thả người.

Nếu không thả thì có Tôn Ngộ Không ở đó cũng có thể cưỡng chế đưa ra, còn chần chừ gì nữa?

Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới cảm ơn Từ Chí xong liền lập tức đi đến hoàng cung thành Bảo Tượng.

Hai người nói đơn giản tình hình trong động với Bách Hoa Công Chúa xong, Bách Hoa Công Chúa liền đi cầu xin hoàng thượng thả người.

Công chúa đều đã về rồi, đồ đệ của Đường Tăng cũng đã về, hoàng thượng cảm ơn không kịp, vừa nghe lời thỉnh cầu liền lập tức thả người.

Sau khi được cứu, Tôn Ngộ Không định rời đi.

Tôn Ngộ Không nhìn thấy Đường Tăng ra ngoài và đoàn tụ với Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh, đột nhiên nhớ lại trước đó mình đã đối

xử với Đường Tăng như thế nào.

Tuy bây giờ Đường Tăng không tức giận nữa nhưng không tức giận không có nghĩa là không tức giận.

Hiện tại Đường Tăng không muốn nhìn thấy nhất có lẽ là mình, dù sao trong mắt Đường Tăng, Tôn Ngộ Không là một kẻ lạm sát vô tội.

Tôn Ngộ Không đương nhiên không đi tìm Đường Tăng để chịu ánh mắt lạnh nhạt.

Y nhìn Đường Tăng đang kiểm tra vết thương của Bạch Long Mã thì dừng lại một chút, quyết định quay người rời đi.

Thế nhưng Tôn Ngộ Không chưa đi được hai bước đã bị gọi lại.

"Ngộ Không!

Đợi đã, không thể đi." Tôn Ngộ Không nghe lời đó liền đứng tại chỗ, sau đó quay người đợi Đường Tăng nói tiếp.

Đường Tăng sau khi biết mình đã hiểu lầm Tôn Ngộ Không thì vô cùng hối hận.

Những gì đã làm trước đó cũng thật sự tuyệt tình, việc niệm kim cô chú khiến Tôn Ngộ Không phải chịu đựng đau đớn.

Lúc này, xin lỗi Tôn Ngộ Không chắc chắn y sẽ ở lại sao?

Đương nhiên câu trả lời là phủ định.

Chỉ là tình huống hiện tại không làm vậy cũng không được.

Chương 384

Vừa nhìn là biết Trư Bát Giới đã tốn rất nhiều công sức mới mời được Tôn Ngộ Không về.

Lúc này, không có cơ hội đó.

Là một người làm sư phụ, mình vĩnh viễn là một người không xứng chức, cũng may mắn có Tôn Ngộ Không và Quan Âm.

Đường Tăng dừng lại một chút rồi mở miệng nói: "Quân sư Bạch Cốt Tinh đều đã nói với ta rồi, ba người con đánh chết trước đó quả thật là yêu tinh biến thành.

Lần này vi sư đã trách oan con.

Vi sư xin lỗi con." Là một người xuất gia, chuyện đúng sai tự nhiên phải phân minh rõ ràng.

Huống hồ y từ nhỏ đã lớn lên trong chùa, tư tưởng minh bạch hơn những người nửa đường vào chùa.

Sai thì phải xin lỗi, bất kể đối tượng xin lỗi là ai, thân phận thế nào.

Tôn Ngộ Không không nói gì về những lời này, cũng không nói gì về việc xin lỗi.

Y cũng cảm thấy như vậy là không thỏa đáng.

"Xin lỗi thì không cần, Yêm Lão Tôn ta cũng làm những việc ta nên làm.

Trên đường đi Tây Thiên chắc chắn sẽ có những trở ngại, không sao không sao.

Bỏ qua tình thầy trò, ta cũng phụng mệnh bảo vệ sư phụ chu toàn,

đương nhiên phải làm cho tốt hơn một chút." Câu cuối cùng của Tôn Ngộ Không tự nhiên nhỏ giọng, nhỏ đến mức ngoài Từ Chí ra chỉ có Đường Tăng nghe thấy.

Bất kể Đường Tăng có xin lỗi Tôn Ngộ Không hay không, Tôn Ngộ Không đích thân nói sẽ ở lại tiếp tục hộ tống đi Tây Thiên thì Đường Tăng mới thở phào nhẹ nhõm.

Sự phát triển như vậy mới thuận lợi đi đúng hướng.

Từ Chí vẫn luôn đứng một bên xem kịch thấy vậy hài lòng gật đầu, như vậy mới không uổng công mình đã theo dõi kỹ càng như vậy.

Thấy Tôn Ngộ Không và Đường Tăng đã hòa giải, Trư Bát Giới lập tức tiến lên nói: "Ta đã nói mà, Hầu ca Hỏa Nhãn Kim Tinh sao có thể nhìn nhầm được!" Thế nhưng Tôn Ngộ Không và Sa Ngộ Tịnh thậm chí Đường Tăng không một ai để ý đến câu nói đó.

Sau khi hòa giải, bốn người được thị vệ mời vào đại điện.

Trên đại điện chỉ có hoàng thượng và một số cung nữ và thị vệ, lúc này không còn những đại thần ở bên cạnh đánh giá nữa, cảm giác thoải mái hơn nhiều.

"Bần đạo tham kiến hoàng thượng." Bốn người đồng loạt nói một tiếng, hành lễ xong liền đứng dậy.

Hoàng thượng sau khi biết mình đã hiểu lầm thì khá hối hận vì đã tin lời yêu quái.

Sau khi đoàn tụ với Đường Tăng và đồ đệ, y đã mời mọi người vào đại điện.

"Bản vương trước kia đã trách oan các vị đạo trưởng rồi, các vị đã cứu con gái ta mà ta lại đối xử như vậy, ta xin lỗi, ta xin lỗi các vị." Hoàng thượng thành Bảo Tượng cũng là một minh quân, thưởng phạt

phân minh.

Lúc này biết mình đã sai liền lập tức chọn cách xin lỗi.

Đối với việc này, Đường Tăng đương nhiên sẽ không chấp nhặt.

Tuy không chấp nhặt nhưng hoàng thượng vẫn cảm thấy áy náy trong lòng, vì thế liền thiết yến tiệc lớn để cảm ơn.

Công chúa sau khi biết mọi người ở đại điện cũng đến để bày tỏ lòng biết ơn.

Biết có yến tiệc, Trư Bát Giới đương nhiên rất vui vẻ, lập tức đồng ý.

Ăn một bữa cơm no nê thì có thể bớt chịu đói, bớt đi hóa duyên một lần.

Trư Bát Giới đã đồng ý rồi thì mấy người kia cũng không tiện từ chối nữa.

Thấy thái độ của Bách Hoa Công Chúa và hoàng thượng thì dù không đồng ý cũng sẽ tìm cách khiến họ đồng ý.

Tài nghệ của đầu bếp hoàng cung thành Bảo Tượng không tệ, tốc độ cũng khá tốt.

Tôn Ngộ Không và mấy người kia chỉ đi dạo một vòng trở về thì có thể dùng bữa rồi.

Trên yến tiệc không ngoài những lời cảm ơn.

Sau khi ứng phó xong, mọi người chuyên tâm ăn cơm.

Chương 385

Ăn xong trời cũng đã tối, quyết định ở lại một đêm.

Hoàng thượng và Bách Hoa Công Chúa đương nhiên rất vui vẻ, liền vội vàng phân phó hạ nhân đưa mọi người đến một cung điện chiêu đãi sứ giả để nghỉ ngơi.

Mấy ngày nay chịu không ít kinh hãi, lúc này mãi mới kết thúc, thần kinh căng thẳng liền thả lỏng, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Sa Ngộ Tịnh cũng mệt mỏi mà nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, còn Trư Bát Giới thì càng không cần nói, lúc nào cũng có thể ngủ thiếp đi.

Bốn thầy trò chỉ có Tôn Ngộ Không không ngủ.

Những ngày ở Hoa Quả Sơn khá thoải mái, lúc này y căn bản không buồn ngủ.

Thấy ba người đều đã ngủ, y liền ra khỏi phòng đi đến trong sân.

Tôn Ngộ Không vừa ngồi xuống ghế đá trong sân thì Từ Chí xuất hiện.

Hiện tại Từ Chí đã hóa thân thành Quan Âm Đại Sĩ.

"Sư huynh?

Đến rồi sao?

Không phải có công vụ phải bận sao?" Tôn Ngộ Không thấy Từ Chí đến cũng không lấy làm lạ.

Mấy ngày nay tần suất Từ Chí xuất hiện còn nhiều hơn cả khi y bị nhốt dưới Ngũ Chỉ Sơn.

Chỉ là hiện tại đã khuya khoắt như vậy mà Từ Chí đến tìm y thì có

chút...

“Công vụ cũng có lúc hoàn thành chứ, nếu không sẽ không có thời gian nghỉ ngơi.” Từ Chí vừa nói vừa ngồi đối diện Tôn Ngộ Không.

Y một tay vung lên, trên bàn đá xuất hiện một ít trà nước và bàn đào.

Tôn Ngộ Không nhìn thấy bàn đào thì mắt liền sáng rực.

Y cầm bàn đào bắt đầu ăn, vừa ăn vừa nói.

“Công vụ hoàn thành rồi sao?

Vậy mãi mới có thời gian nghỉ ngơi mà sư huynh không về Bồng Lai Đảo lại tìm ta?

Có chuyện gì sao?” Tôn Ngộ Không vừa nói xong liền ăn hết một quả bàn đào, tiện tay ném hạt đào rồi lại lấy một quả bàn đào khác ra ăn.

“Đến nói chuyện phiếm thôi.” “Sư huynh dạo này tìm Yêm Lão Tôn ta nói chuyện phiếm càng lúc càng nhiều rồi đó.” Tôn Ngộ Không nghe lời đó liền cười một tiếng rồi mở miệng nói.

Từ Chí đối với điều này cũng chỉ cười cười không nói gì.

Y nói chuyện một lúc, Tôn Ngộ Không ăn xong thì Từ Chí mới mở miệng nói.

“Con xem, sau khi hòa giải với sư phụ con có cảm nhận gì không?” Tôn Ngộ Không nghe xong liền ngây người, sau đó mở miệng nói.

“Cảm nhận?

Cũng không có cảm nhận đặc biệt gì cả.” Từ Chí nghe vậy cũng không lập tức truy hỏi.

Y biết tính tình Tôn Ngộ Không, nếu không nói bây giờ thì cứ dây dưa mãi.

Dù sao Tôn Ngộ Không cũng không buồn ngủ, cũng sẽ không ngủ.

"So với trước kia khi con cãi nhau với sư phụ, khi trước ta tìm con nói chuyện ta vẫn nhớ." Từ Chí không nhanh không chậm chuẩn bị từng bước từng bước dẫn Tôn Ngộ Không vào bẫy.

Không nói sao?

Đơn giản thôi, từ từ moi ra.

"So với trước kia?

Ta cảm thấy..." Tôn Ngộ Không ít đề phòng Từ Chí.

Từ Chí hai câu liền móc ra được.

Chương 386

Ngày hôm sau, Tôn Ngộ Không và ba người kia thức dậy rồi đi từ biệt hoàng thượng và Bách Hoa Công Chúa.

Trước khi đi, Trư Bát Giới cố ý đến ngự thiện phòng ăn chút đồ ăn.

Bốn người tiếp tục lên đường đi về phía Tây Thiên.

Đi được một đoạn thời gian, họ đến trước một ngọn núi cao.

Tôn Ngộ Không và những người khác dừng lại nhìn ngọn núi cao đó.

Đường Tăng quyết định để Trư Bát Giới đi thăm dò đường.

"Tình hình trong núi không rõ, Bát Giới, con đi thăm dò đường trước đi." "Sư phụ!

Con..." Để Trư Bát Giới đi thăm dò đường, Trư Bát Giới đương nhiên không muốn.

Thế nhưng y vừa mở miệng định để sư phụ phân phó Tôn Ngộ Không đi, lời còn chưa nói xong đã bị ánh mắt Tôn Ngộ Không làm cho sợ hãi mà thu về.

Tôn Ngộ Không liếc nhìn Trư Bát Giới, Trư Bát Giới cũng không còn cách nào khác đành phải tuân theo.

Đi thì đi chứ sao?

Chẳng qua là thăm dò đường thôi có gì to tát đâu?

"Được, ta đi!

Ta đi thăm dò đường!

Sư phụ và Hầu ca có Sa sư đệ ở đây thì cứ nghỉ ngơi trước đi, ta đi rồi sẽ về ngay.” Mấy câu đầu y nói với Tôn Ngộ Không, giọng điệu đương nhiên có chút nhấn mạnh.

Đường Tăng nghe xong liền dời mắt nhìn về phía Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới bị nhìn như vậy liền lại trở lại bình thường.

Đường Tăng nghe xong liền gật đầu ra hiệu Trư Bát Giới nhanh đi nhanh về.

Trư Bát Giới thấy vậy liền cầm vũ khí quay người đi.

“Thật đúng là một con khỉ vượn!

Sư phụ gọi ta đi thăm dò đường thì liên quan gì đến y chứ, cứ trừng mắt trừng mắt.

Nếu không phải con khỉ vượn đó thì ta bây giờ đang nghỉ ngơi tại chỗ rồi!” Trư Bát Giới suốt đường đi đều càu nhàu Tôn Ngộ Không, nhổ mấy cọng cỏ làm thế thân Tôn Ngộ Không vừa chửi vừa vặt cỏ.

Ngọn núi đó khá cao, Trư Bát Giới leo khá vất vả.

Nhìn thấy mãi mới leo lên được một chút thì Trư Bát Giới không cẩn thận lại bị rơi xuống.

“Ai da!

Đau chết ta rồi.” Trư Bát Giới ngã xuống cũng không nhẹ, y xoa xoa chỗ bị ngã, chậm rãi một lúc sau liền bắt đầu chửi rủa.

“Đều tại con khỉ vượn đó, hại ta phải chịu tội, ngã không nhẹ, đau chết Yêm Lão Trư.” Trư Bát Giới càng nói càng tức giận nhưng lại không có chỗ nào để trút giận.

Chậm rãi một lúc sau y liền đứng dậy chuẩn bị leo núi lại.

Thế nhưng Trư Bát Giới không còn kiên nhẫn như vừa nãy nữa.

Thử mấy lần thất bại thì y không thử nữa, hiện tại cũng không đi thăm dò đường, dứt khoát quay về chỗ vừa nãy ngồi ngủ.

“Dù sao sư phụ cũng không biết ta đang làm gì, ngủ một giấc cũng không sao.

Được, ngủ!” Trư Bát Giới vừa nói vừa dựa vào vách núi ngủ thiếp đi.

Từ Chí thì hóa thân thành tùy tùng của Đường Tăng để kiểm tra tình hình.

Hiện tại chuyện quan trọng nhất là chuyện của Đường Tăng và đồ đệ.

Dù sao mình cũng không nghỉ ngơi, chi bằng cứ đi theo phía sau kiểm tra tình hình.

Chương 387

Từ Chí thấy Tôn Ngộ Không và ba người kia đang nghỉ ngơi tại chỗ liền đi tìm Trư Bát Giới.

Đối với Trư Bát Giới thì y không yên tâm.

Tên này ham ăn biếng làm, năng lực làm việc cũng không mạnh, phải theo dõi chặt chẽ một chút.

Quả nhiên, Từ Chí đi chưa được một lúc đã tìm thấy Trư Bát Giới.

Nhìn Trư Bát Giới đang ngủ say, y thở dài một tiếng rồi nói.

"Trư Bát Giới, ngươi quả nhiên không làm ta thất vọng." Từ Chí vừa nói vừa quay người rời đi.

Chỉ nên kiểm tra tình hình, không nên can thiệp trực tiếp thì tốt hơn.

Từ Chí quay về chỗ Đường Tăng và những người khác nghỉ ngơi, đi về phía Tôn Ngộ Không bắt đầu chỉ dẫn Tôn Ngộ Không đi về hướng Trư Bát Giới xem thử.

Quả thật, kiểm tra tình hình không nên can thiệp trực tiếp, nhưng có thể can thiệp gián tiếp.

Nếu phát hiện ra một số vấn đề mà bỏ mặc thì kiểm tra tình hình để làm gì?

Tôn Ngộ Không theo chỉ dẫn của Từ Chí đến chỗ Trư Bát Giới ngủ.

Khi nhìn thấy Trư Bát Giới đang nghỉ ngơi thì Tôn Ngộ Không cũng không có phản ứng lớn.

Đại khái là y đã quen với bộ dạng của Trư Bát Giới hoặc cũng có thể là thấy Trư Bát Giới lâu như vậy không về thì đã đoán ra bộ dạng này rồi.

"Tên ngốc tử tốt bụng, sao lại lười biếng một chút việc nhỏ như vậy chứ.

Xem ra uy nghiêm của ta không quan trọng đến thế, xem ra ta quá nhân từ rồi.

Sớm biết như vậy thì trước đó trên Hoa Quả Sơn nên cho y một chút giáo huấn thực tế rồi." Tôn Ngộ Không vừa nói vừa trừng mắt nhìn bộ dạng ngủ của Trư Bát Giới.

Thấy Trư Bát Giới ngủ say như vậy, y quyết định chỉnh đốn một phen.

Tôn Ngộ Không nói xong liền đi về một bên, vặt một ít cỏ rồi đi về phía Trư Bát Giới bắt đầu chọc mũi.

Tôn Ngộ Không dù thích trêu chọc Trư Bát Giới nhất, nhưng cũng không thể ngủ yên.

Y hắt hơi một cái rồi tỉnh dậy.

Tôn Ngộ Không cứ tưởng Trư Bát Giới tỉnh rồi thì sẽ không ngủ nữa, nhưng y chỉ nghĩ vậy thôi.

"Yêu quái!

Yêu quái!" Trư Bát Giới tỉnh dậy liền kêu lớn một tiếng yêu quái.

Lúc này Tôn Ngộ Không đã hóa thành một chú chim nhỏ, nên Trư Bát Giới tỉnh dậy cũng không nhìn thấy y.

Y quan sát bốn phía một lượt, sau đó không phát hiện yêu quái mới rụt rè kêu khẽ tiếng yêu quái lần thứ hai.

Tôn Ngộ Không thấy Trư Bát Giới tỉnh cũng không định tiếp tục

trêu chọc, y quay người trở về chỗ nghỉ ngơi ban nãy.

Nhưng nào ngờ Trư Bát Giới sau khi xác nhận xung quanh không có yêu quái liền bịt mũi tiếp tục ngủ say.

"Thật là một tên ngốc tử, bình thường ngược đãi nhiều như vậy mà vẫn ngủ được." Một lát sau Tôn Ngộ Không có chút giận sắt không thành thép, giờ phút này y vô cùng không hiểu sao ban đầu lại yên tâm giao chuyện hộ tống cho tên ngốc tử này?

Tôn Ngộ Không ngẫm nghĩ, duy trì hình thái chim nhỏ bay lên trên Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới lúc này đang ngủ say sưa, đột nhiên một bãi phân chim rơi xuống.

Trư Bát Giới thực sự đã tỉnh táo.

Y tiện tay vơ một nắm cỏ lau sạch phân chim, sau đó nhìn thấy Tôn Ngộ Không.

Lúc này Tôn Ngộ Không đang trong hình dạng một chú chim nhỏ, Trư Bát Giới thấy y liền biết chính chú chim này đã gây chuyện trên người mình.

Trư Bát Giới càng nhìn càng tức giận, đứng dậy bắt đầu mắng chửi chú chim nhỏ – cũng chính là Tôn Ngộ Không.

"Đồ chim thối!

Chương 388

Chọc ai không chọc lại đi chọc ta!

Bao nhiêu chỗ không tè lại tè đúng lên người ta!" Trư Bát Giới vừa mắng vừa nhảy nhót đấm đá, nhưng Tôn Ngộ Không sao có thể để y đánh trúng?

Thấy Trư Bát Giới đã tỉnh, Tôn Ngộ Không cũng không muốn nán lại lâu.

Phía kia tuy có Sa Ngộ Tịnh nhưng y vẫn không yên tâm.

Sau những chuyện đã xảy ra trước đó, giờ đây Tôn Ngộ Không phòng bị rất chặt chẽ.

Còn về chuyện Trư Bát Giới mắng chửi và định đánh y, Tôn Ngộ Không chẳng thèm để tâm.

Y cho rằng Trư Bát Giới có thể ngu xuẩn đến mức mắng chửi một chú chim thì cũng hết thuốc chữa rồi, không cần phải so đo với y, cũng lười so đo.

Tôn Ngộ Không cứ thế tự mình bay về chỗ cũ, sau khi rời khỏi tầm mắt Trư Bát Giới liền biến về hình dạng ban đầu.

Tôn Ngộ Không ung dung trở về, nhưng Trư Bát Giới thì tức giận không nhẹ.

Y đang nghỉ ngơi yên ổn thì bị đánh thức một lần, rồi không lâu sau lại có một chú chim tè lên đầu, quan trọng hơn là đánh không trúng!

"Phì!

Hôm nay đúng là xui xẻo, toàn gặp chuyện gì đâu!" Trư Bát Giới

lau mặt rồi nhặt vũ khí của mình lên, bắt đầu đi về phía Đường Tăng và Sa Ngộ Tịnh.

Vừa đi chưa được hai bước thì y dừng lại.

"Nếu ta ngủ thêm một lát nữa rồi về thì sao?

Khi về Sư phụ hỏi về tình hình ngọn núi thì làm sao đây?

Không được, đến lúc đó không chỉ Sư phụ mắng ta mà con khỉ già kia chắc chắn cũng sẽ hùa vào trêu chọc ta, lúc đó cuộc sống của ta sẽ ra sao đây." Trư Bát Giới nghĩ rồi lại quay về chỗ ngủ ban nãy.

Trư Bát Giới quay lại ngồi phịch xuống dựa vào sườn núi, suy nghĩ cách ứng phó với vấn đề.

Bây giờ y phải nghĩ ra biện pháp.

Đáng tiếc Trư Bát Giới suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra được gì.

Cứ thế này thì tốn nhiều thời gian lắm, Trư Bát Giới cũng sốt ruột.

Y đứng tại chỗ đi đi lại lại, sau đó trong đầu đột nhiên nảy ra một ý tưởng, liền tự lẩm bẩm: "Khi về Sư phụ hỏi thì ta cứ nói đó là Thạch Tử Sơn, hoặc Thạch Tử Động cũng được!

Cứ vậy đi, dù sao cũng không còn sớm nữa, phải nhanh chóng quay về, nếu không con khỉ già kia sẽ nghi ngờ." Toàn bộ suy nghĩ của Trư Bát Giới đều lọt vào tai Từ Chí.

Sau khi nghe lời Trư Bát Giới, y chỉ biết lắc đầu.

Lúc này, trong một sơn động yêu quái trên ngọn núi cao.

"Đi triệu tập huynh đệ, chúng ta đi tuần sơn." Ngân Giác Đại Vương nói với tiểu yêu bên cạnh.

Nói xong y liền đứng dậy khỏi vương tọa.

Cả ngọn núi cao này đều là địa bàn của y, việc tuần sơn mỗi ngày là không thể thiếu.

Vốn dĩ đây không phải giờ tuần sơn, nhưng đám tiểu yêu lúc này đang nghỉ ngơi ở vị trí của mình, ai nấy đều tỏ vẻ buồn chán.

Ngân Giác Đại Vương thấy tình hình như vậy liền quyết định tìm việc gì đó để làm, dù sao hôm nay không tuần sơn thì cứ ra ngoài đi dạo một vòng.

"Dạ, Đại Vương, tiểu nhân đi ngay." Tiểu yêu nhận được mệnh lệnh liền vội vàng đi đến đội tuần sơn của yêu quái, lần lượt gọi từng người.

Thấy không có hiệu quả, y liền lớn tiếng quát vài câu: "Yêm nghĩ các ngươi lười biếng quen rồi, cảm thấy hai vị Đại Vương lâu quá không giáo huấn nên toàn thân khó chịu muốn bị trừng phạt phải không?

Nhanh lên!

Đừng để Ngân Giác Đại Vương phải chờ lâu mà không có kết cục tốt đẹp!

Nhanh lên!" Tiểu yêu nói xong liền quay người rời đi, không thèm để ý đến đám tiểu yêu phía sau có nghe thấy hay không.

Đám tiểu yêu kia thấy tiểu yêu bên cạnh Ngân Giác Đại Vương nói với giọng điệu nặng nề và lời lẽ khó nghe như vậy thì cũng biết chuyện không ổn, có chút hoảng sợ.

Chương 389

Trong mấy ngày qua bọn chúng đúng là lười biếng quen rồi, nếu cứ tiếp tục chần chừ thì không chừng thật sự sẽ bị Ngân Giác Đại Vương trừng phạt mất.

"Thôi được rồi, đi thôi đi thôi, đi tuần sơn." Một tiểu yêu trong số đó đứng dậy phủi phủi quần áo rồi đi về phía điểm tập hợp, những yêu quái còn lại cũng lũ lượt đi đến điểm tập hợp.

Không lâu sau, tất cả tiểu yêu đều chỉnh tề đứng trước mặt Ngân Giác Đại Vương.

Tiểu yêu đầu tiên đến điểm tập hợp đếm số người rồi báo cáo với Ngân Giác Đại Vương, sau đó cả đám định đi.

"Nhị đệ!

Khoan đã." Ngân Giác Đại Vương vừa đi được hai bước, còn chưa ra khỏi sơn động thì bị Kim Giác Đại Vương chặn lại.

Ngân Giác Đại Vương nghe tiếng liền dừng bước, quay người nhìn Kim Giác Đại Vương.

"Đại ca?

Ta đang chuẩn bị tuần sơn, có việc gì quan trọng sao?" Nhân lúc Ngân Giác Đại Vương dừng lại nói chuyện, Kim Giác Đại Vương đã đi đến bên cạnh Ngân Giác Đại Vương.

"Không phải sao?

Có thứ gì cần mang về không?

Đại ca ta đảm bảo sẽ mang về." Ngân Giác Đại Vương thấy Đại ca đi tới nhưng không đợi lâu, khi Kim Giác Đại Vương đứng trước

mặt thì y mới mở miệng lần nữa.

Có những lúc Ngân Giác Đại Vương đi tuần sơn thì Kim Giác Đại Vương sẽ sai y mang vài thứ về.

Những thứ đó có thể là thảo dược, có thể là đồ ăn, nói chung là những thứ kỳ lạ.

"Không, lần này không mang gì cả, chỉ cần khi tuần sơn chú ý một người." "Người?

Cần ta chú ý, đã chọc giận Đại ca sao?" Ngân Giác Đại Vương hỏi.

"Không, không chọc giận ta, dù sao thì khi tuần sơn cứ chú ý xem có một hòa thượng nào đi qua không." Kim Giác Đại Vương nói xong liền quay người nói với đám tiểu yêu kia: "Các ngươi cũng chú ý, nếu có một tên hòa thượng đi ngang qua thì lập tức báo lại!" "Rõ!" Mặt khác, Từ Chí tuy vô ngữ với hành vi của Trư Bát Giới vừa rồi, nhưng thấy y ngoan ngoãn quay về cũng yên tâm.

Y quay người nhìn lên trời, thấy Trư Bát Giới sắp đến chỗ Đường Tăng và Sa Ngộ Tịnh nghỉ ngơi thì liền quay người bay về Bồng Lai Đảo.

Theo dõi lâu như vậy cũng có chút mệt rồi, tuy không thể nghỉ ngơi nhưng cũng không cần thiết phải bám theo kiểm tra.

Quay về Bồng Lai Đảo, ngồi trước kính mà quan sát chẳng phải thoải mái hơn sao?

Từ Chí tăng tốc một chút, không lâu sau đã về Bồng Lai Đảo.

Từ Chí ngồi xuống trước bàn trà trước gương.

Một tay y cầm chén trà bắt đầu uống trà, tay kia vung lên kính liền hiện ra cảnh bốn thầy trò.

Vừa uống xong một ngụm trà, đặt chén xuống, Từ Chí cảm giác có người đã tiến vào Bồng Lai Đảo.

Bồng Lai Đảo vốn không dễ vào, mà người có thể dễ dàng vào lại là người mà Từ Chí phải dè chừng.

Sau khi cảm giác có người tiến vào Bồng Lai Đảo, vẻ mặt Từ Chí không hề thay đổi, vẫn bình tĩnh như mọi khi và tiếp tục quan sát hành động của bốn người.

Từ Chí vừa định uống thêm một ngụm trà thì Doanh Chính xuất hiện trước mặt y.

Từ Chí nhìn Doanh Chính tự mình ngồi xuống đối diện y, rồi chậm rãi mở miệng hỏi: "Tìm ta sao?

Công vụ đã xong hết rồi à?

Doanh Chính cũng có ngày trốn việc cơ đấy." Khi Từ Chí nói chuyện, y không tiếp tục nhìn Doanh Chính.

Y uống một ngụm trà, đặt chén xuống rồi quay đầu tiếp tục nhìn vào hình ảnh trong gương.

Doanh Chính cũng đã quen với điều này, y cũng không coi Từ Chí là người ngoài, tự mình lấy một chén trà khác rót một chén trà bắt đầu uống, sau đó y cũng quay sang nhìn vào gương, vừa nhìn vừa nói: "Dù sao ta cũng sẽ không có cái ngày như vậy đâu.

Nhàn rỗi vô sự nên đến nói chuyện phiếm thôi." Nói xong, y đặt chén trà xuống, nhìn về phía Từ Chí.

Từ Chí không phản ứng gì, quay đầu nhìn Doanh Chính rồi mở miệng nói: "Nói chuyện phiếm?

Sao khi ngươi nói chuyện lại giống như cách ta nói chuyện với Tôn Ngộ Không vậy?" Toàn bộ động tác của Từ Chí lúc này trông rất

tùy ý.

Chương 390

Doanh Chính nghe lời y nói liền cười nhạt.

Từ Chí nói chuyện phiếm với Tôn Ngộ Không ư?

Đó có phải là nói chuyện phiếm đơn thuần đâu?

Đến nói chuyện phiếm với Từ Chí thì đúng là đơn thuần vô nghĩa.

Đương nhiên y sẽ không nói ra.

Thấy Từ Chí lại chuyển ánh mắt về phía trong gương, y nói: "Hay là đánh cờ đi?" Từ Chí nghe lời y nói liền nhướng mày, thu hồi ánh mắt nhìn về phía Doanh Chính nói: "Được thôi." Nói xong, y vung một tay, trà và bánh ngọt trên bàn đều biến mất, chỉ còn lại bàn cờ và quân cờ.

Nhìn bàn cờ, Từ Chí dùng một tay ra hiệu chuẩn bị nhường Doanh Chính đi trước.

"Trước đó ngươi đã thua ta rồi, lần này để ngươi đi trước, tránh cho ta bị nói là bắt nạt kẻ kém cờ." Doanh Chính nghe vậy cũng không khiêm nhường, cầm quân cờ bắt đầu đi.

Phía bên kia, trong sơn động yêu quái, Ngân Giác Đại Vương nhìn Đại ca mình nghiêm túc dặn dò đám tiểu yêu, có chút không hiểu vì sao lại quan tâm đến như vậy.

"Đại ca có muốn bắt người đó không?" Ngân Giác Đại Vương dò hỏi, Kim Giác Đại Vương nghe vậy liền quay người nhìn Ngân Giác.

"Phải!

Nhất định phải bắt!" "Vì sao nhất định phải bắt?

Chẳng phải chỉ là một hòa thượng sao?

Cần Đại ca phải quan tâm như vậy.” Ngân Giác Đại Vương nghe lời y nói càng khó hiểu.

Sao lại quan trọng đến vậy?

Nhất định phải bắt sao?

“Đó không thể chỉ là một hòa thượng!

Nếu chỉ là một hòa thượng đơn thuần thì ta cần gì phải quan tâm như vậy?

Ta nghe nói đó là Kim Thiền Tử chuyển thế!

Ăn thịt y có thể trường sinh bất lão!

Có thể công lực đại tăng!” Kim Giác Đại Vương nói xong, tất cả yêu quái trong động đều kinh ngạc.

Kim Thiền Tử chuyển thế!

Trường sinh bất lão!

Chẳng trách Kim Giác Đại Vương nhất định phải bắt.

“Lời Đại ca nói có thật không?” “Ta lừa ngươi làm gì!

Trường sinh bất lão thì chắc chắn rồi, còn công lực đại tăng chỉ là lời đồn.” Công lực đại tăng cũng đáng mong đợi, nhưng trường sinh bất lão thì đủ sức mê hoặc rồi.

Được Kim Giác Đại Vương khẳng định và đảm bảo, các yêu quái trong động đều phấn khích, một lũ yêu quái bắt đầu hò reo như thể đã bắt được “trường sinh bất lão” rồi vậy.

Ngân Giác Đại Vương cũng kinh ngạc trước tin tức đột ngột này.

Trường sinh bất lão sao!

Ai mà không muốn chứ?

Trong chốc lát, khí thế của hai huynh đệ Kim Giác Đại Vương và

Ngân Giác Đại Vương đều tăng vọt.

“Thôi được rồi!

Tiểu nhân hãy yên lặng, ta nhất định sẽ bắt y.

Vì đã là huynh đệ của ta và Đại ca thì tự nhiên phải có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu.” “Đến lúc đó bắt được y nhất định sẽ chia cho các ngươi một miếng thịt, muốn trường sinh thì tự nhiên phải cùng nhau trường sinh.” Ngân Giác Đại Vương thấy đám tiểu yêu ai nấy đều kích động, liền an ủi bảo chúng yên lặng.

Vì chuyện này đã bị lộ ra, nếu không hứa hẹn một chút nhất định sẽ làm loạn quân tâm, đến lúc đó không toàn tâm bắt y thì sẽ phiền toái lớn.

Chương 391

Kim Giác Đại Vương nghe vậy cũng gật đầu.

Mọi người thấy hai vị Đại Vương đều đã bày tỏ thái độ thì cũng yên tâm, việc tiếp theo là phải toàn tâm toàn ý đi bắt y!

Mọi người lại lần nữa đứng thành hàng ngay ngắn, chờ lệnh Ngân Giác Đại Vương sắp xếp.

Dù sao thì dù có phấn khích đến mấy thì cũng phải tuần sơn và bắt y.

Ngân Giác Đại Vương thấy đám huynh đệ đã yên tĩnh lại thì hài lòng gật đầu rồi mở miệng: "Được!

Huynh đệ theo ta đi tuần sơn!

Đi bắt y!" Sau đó y quay sang Kim Giác Đại Vương.

"Đại ca, ta đi tuần sơn trước đây.

Nếu y xuất hiện trên địa bàn của ta thì ta nhất định sẽ không để y thoát khỏi!" Nói xong liền chuẩn bị dẫn theo đám tiểu yêu rời đi.

Kim Giác Đại Vương thấy vậy liền vuốt trán thở dài, Nhị đệ này vẫn vô ý như mọi khi.

"Quay lại!" "Sao Đại ca, có chuyện gì cần dặn dò sao?" Ngân Giác Đại Vương nghe lời Kim Giác Đại Vương nói liền nhìn Kim Giác Đại Vương với vẻ mặt khó hiểu.

Tình hình của đám yêu quái này cũng hiện ra trong gương, Doanh Chính và Từ Chí đều nhìn thấy.

"Chuyện Kim Thiền Tử chuyển thế xem ra đã được mọi người biết rồi." Từ Chí nghe lời Doanh Chính, chậm rãi mở miệng đáp:

“Kiếp nạn, phải trải qua thôi.” Nói xong liền không để ý đến lời Doanh Chính nữa mà chuyên tâm đánh cờ.

“Đi đâu rồi?

Vậy ta hỏi ngươi có biết y không?

Có biết y trông như thế nào không?

Nếu thấy một hòa thượng thì cứ bắt về sao?” Kim Giác Đại Vương nói xong liền quay người đi vào động.

Ngân Giác Đại Vương nghe một loạt câu hỏi thì ngớ người ra, mở miệng hỏi: “Trông như thế nào chứ?

Hay là Đại ca đi cùng ta một…” Lời Ngân Giác Đại Vương chưa nói hết thì thấy Kim Giác Đại Vương lấy ra một bức họa.

Kim Giác Đại Vương cầm bức họa quay người nhìn Ngân Giác Đại Vương.

“Hả?” “Không không, Đại ca, bức họa…” Thực ra khi thấy bức họa thì y đã đoán ra rồi.

Kim Giác Đại Vương nghe vậy cũng không truy cứu, mở miệng giải thích: “Hãy nhìn bức họa này cho kỹ, ghi nhớ cho rõ!” Khi Kim Giác Đại Vương nói, giọng y có phần nặng nề hơn.

Dù sao thì Nhị đệ làm việc khá tùy tiện, nếu vừa rồi không gọi y lại thì không chừng y thật sự sẽ bắt bừa một hòa thượng về, đến lúc đó cả sơn động sẽ toàn là hòa thượng, chẳng khác gì một ngôi tự miếu.

Ngân Giác Đại Vương nghe vậy liền vội vàng đi đến bên cạnh Kim Giác Đại Vương, nhìn vào người trong bức họa rồi tự lẩm bẩm: “Không phải sao?

Trông cũng không giống Kim Thiền Tử chuyển thế lắm.” Tuy khi

Ngân Giác Đại Vương nói, giọng y có nhỏ đi một chút, nhưng Kim Giác Đại Vương vẫn nghe thấy, liền tát một cái vào đầu Ngân Giác Đại Vương nói: "Không phải Kim Thiền Tử chuyển thế thì có thể dùng vẻ bề ngoài mà quyết định sao?

Dù sao thì cứ ghi nhớ cho kỹ!

Đây là người có thể trường sinh bất lão, có thể công lực đại tăng!

Đừng để y chạy thoát!" Ngân Giác Đại Vương bị hành động đột ngột của Kim Giác Đại Vương làm cho giật mình, nhưng cũng không thể làm gì Kim Giác Đại Vương được, y chỉ ôm đầu, lạnh nhạt đáp một câu.

Kim Giác Đại Vương thấy vậy cũng không để ý nữa, chỉ cầm bức họa quay người nhìn đám tiểu yêu: "Các ngươi cũng ghi nhớ cho kỹ, rõ chưa!" Đám tiểu yêu nhìn rồi đồng loạt đáp một tiếng "Đã rõ" thì Kim Giác Đại Vương mới yên tâm.

Trong động yêu quái khí thế đang cao ngút trời, nhưng phía bên kia lại vô cùng yên tĩnh.

Trư Bát Giới đã về, lúc này Đường Tăng và Sa Ngộ Tịnh đang nghỉ ngơi, thấy Trư Bát Giới về liền mở miệng hỏi tình hình đường đi.

Trư Bát Giới nghe lời Đường Tăng nói thầm đắc ý.

Quả nhiên y đoán không sai, đi thám thính về Sư phụ nhất định sẽ hỏi tình hình.

May mà trước đó đã nghĩ ra cách đối phó rồi, nếu không thì không biết phải ăn nói thế nào.

Nếu để Đường Tăng biết y đi thám thính thực ra là tìm một chỗ ngủ một giấc thì chẳng phải sẽ gặp họa sao?

Chương 392

Đặc biệt là Tôn Ngộ Không nhất định sẽ gây rắc rối.

Vẻ mặt hí hửng của Trư Bát Giới lọt vào mắt Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không vừa nhìn đã biết tâm tư của Trư Bát Giới, thấy y lại ngầm đắc ý thì liền tức giận.

Trư Bát Giới lúc này đang đắc ý nên tự nhiên không chú ý đến ánh mắt của Tôn Ngộ Không.

Y tự mãn một hồi rồi định nói ra kế hoạch đã nghĩ sẵn.

Nhưng chưa kịp mở miệng thì một giọng nói khác vang lên, những lời y định nói hoàn toàn giống hệt những lời vừa vang lên.

Trư Bát Giới kinh ngạc nhìn sang Tôn Ngộ Không bên cạnh, người vừa nói chính là y.

Tôn Ngộ Không thấy vẻ mặt đó của Trư Bát Giới thực sự khó chịu, y liền nói lại toàn bộ những lời Trư Bát Giới định nói trước khi y kịp mở miệng.

"Chỗ này là Thạch Tử Sơn, ta đi một lượt cũng không gặp yêu quái nào.

Sư phụ, chúng ta nghỉ ngơi một chút rồi có thể tiếp tục lên đường.

Vậy có phải không, ngốc tử?" Tôn Ngộ Không nói rồi nhìn về phía Trư Bát Giới.

Trước đó y đúng là đã tè lên đầu Trư Bát Giới rồi bay về, nhưng điều đó không có nghĩa là y không biết những gì Trư Bát Giới đã làm sau khi y rời đi.

Đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của Trư Bát Giới, Tôn Ngộ Không

lộ vẻ giận sắt không thành thép.

"Đồ ngốc tử này, sai ngươi đi thám thính lại đi ngủ, ngủ thì thôi đi lại còn bịa chuyện lung tung?

Nếu trên núi thật sự có chuyện thì ngươi có chịu trách nhiệm không!" Trư Bát Giới nghe lời Tôn Ngộ Không nói càng kinh ngạc hơn, nhìn Tôn Ngộ Không hỏi: "Hầu ca, huynh biết ta đã làm gì sao?

Mạc phi, huynh vẫn luôn theo dõi ta!" Tôn Ngộ Không nghe lời Trư Bát Giới nói cũng không thèm mắng nữa, y trực tiếp đuổi theo Trư Bát Giới mà đánh!

Sa Ngộ Tịnh nhìn cảnh này định tiến lên can ngăn, nhưng chuyển ý nghĩ một cái liền thấy chuyện này Trư Bát Giới đúng là sai, y cũng không can ngăn Tôn Ngộ Không mà lại bắt đầu mắng Trư Bát Giới.

"Nhị sư huynh, huynh sai rồi, Sư phụ sai huynh đi thám thính thì sao huynh lại có thể đi ngủ chứ!

Càng đừng nói đến việc bịa đặt hoang ngôn lừa Sư phụ!" Đối với điều này Trư Bát Giới hoàn toàn phớt lờ.

Một mình Tôn Ngộ Không đã đủ để y chịu đựng rồi, miệng lưỡi công phu của Sa Ngộ Tịnh thì đừng đấu nữa, hãy dành sức lực mà làm việc khác đi.

Lúc này Từ Chí đang đánh cờ với Doanh Chính, nghe tiếng Trư Bát Giới kêu liền quay đầu nhìn một cái.

Chỉ một ánh mắt y liền thu hồi ánh mắt nhìn về bàn cờ, cười nhạt nói: "Xem ra Trư Bát Giới rất biết cách làm hoạt náo không khí cho bốn thầy trò, Trư Bát Giới cũng không phải là hoàn toàn vô dụng." "Ngươi lại nói Trư Bát Giới cũng là do ngươi sắp xếp vào, nếu Trư Bát Giới nghe được thì chẳng lẽ sẽ không đau lòng sao?" Từ Chí nghe lời Doanh Chính nói nhưng không trả lời, chỉ cười rồi tiếp tục đánh

cờ.

Lúc này, Trư Bát Giới, người bị Từ Chí nói là "không hoàn toàn vô dụng", đang bị Tôn Ngộ Không đuổi đánh.

Cảm giác đó giống hệt như khi y bị Tôn Ngộ Không đuổi đánh cả đêm ở Cao Lão Trang vậy.

Nhưng Trư Bát Giới không phải loại người cam chịu bị đánh.

Trước đó ở Cao Lão Trang là vì không có ai có thể cứu, giờ thì khác rồi, có Sư phụ giống như có một lá chắn bảo vệ.

Trư Bát Giới thấy Tôn Ngộ Không động thật liền chạy ra sau Đường Tăng, lợi dụng thân thể Đường Tăng để né tránh đòn tấn công của Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không thấy vậy tự nhiên không dám tấn công nữa, lỡ làm Đường Tăng bị thương thì tội lỗi lớn lắm.

Tuy biết chuyện này Trư Bát Giới sai, cũng đáng bị đánh, nhưng Đường Tăng vẫn chọn cho Trư Bát Giới một cơ hội.

"Ngộ Không đừng đánh nữa, hãy cho y một cơ hội đi." Tôn Ngộ Không không có tính khí tốt như vậy, nghe lời Đường Tăng nói xong y vẫn kiên quyết muốn giáo huấn Trư Bát Giới.

"Sư phụ, nếu không giáo huấn tên ngốc tử này cho tốt thì y sẽ tạo phản mất.

Người đích thân dặn dò y đi thám thính chứ không phải do con ép buộc, y lại làm việc qua loa sao?

Bây giờ không giáo huấn thì e rằng sau này sẽ làm loạn đại sự." Tôn Ngộ Không nói xong liền nhìn về phía Trư Bát Giới đang trốn phía sau Đường Tăng.

Trư Bát Giới bị ánh mắt đó nhìn khiến trái tim đang yên ổn đột

nhiên lại thót lên như cũ.

Đường Tăng vừa nhìn đã biết Tôn Ngộ Không không định dừng tay, việc này xử lý có chút phiền toái.

Chương 393

Đường Tăng nhìn Trư Bát Giới đang trốn sau lưng mình, buồn bã nói một câu: "Bát Giới, lần này Vi sư vốn không nên bao che cho con, nhưng lần này Vi sư sai con đi thám thính mà con lại lười biếng thì đúng là có lỗi.

Ta sẽ bao che cho con và tuyên bố ra ngoài rằng ta sẽ cho con một cơ hội." Vừa nói, giọng Đường Tăng dần trở nên vô cùng dịu dàng.

Trư Bát Giới không chen lời, vẫn luôn đợi lời sau.

"Vi sư sẽ cho con một cơ hội nữa, hãy đi tuần sơn một lần nữa.

Lần này nếu con vẫn như trước thì Vi sư cũng không thể bao che, đáng xử lý thế nào thì xử lý thế đó." Lời này nói cho Trư Bát Giới nghe, cũng nói cho Tôn Ngộ Không nghe.

Tôn Ngộ Không chẳng phải không biết tính khí của Đường Tăng sao?

Để Trư Bát Giới đi thêm một lần nữa là cách tốt nhất và tiết kiệm công sức nhất.

Trư Bát Giới nghe vậy liền vội vàng đồng ý.

Bây giờ nếu không đồng ý thì lát nữa có thể có nhiệm vụ khó chấp nhận hơn đang chờ.

Trư Bát Giới nhận lệnh rời khỏi bên cạnh Đường Tăng.

Thấy Trư Bát Giới thực sự ngoan ngoãn đi tuần sơn, Doanh Chính liền cười cười.

"Cái Trư Bát Giới này cư nhiên lại ngoan ngoãn rồi sao?

Thật kỳ lạ a.

Xem ra cách giáo dục đệ tử của ngươi thật sự có một bộ, cư nhiên ngay cả Trư Bát Giới cũng ngoan ngoãn nghe lời." Doanh Chính vừa nói vậy, nhưng sự chú ý của y lại không tập trung vào Trư Bát Giới mà vẫn luôn nhìn vào bàn cờ trước mặt.

Từ Chí nghe lời y nói, suy nghĩ một lát mới đáp: "Không phải là vấn đề giáo dục đồ đệ, là con khỉ già kia đang dùng lời lẽ uy hiếp ở bên cạnh đó thôi, ngươi không thấy sao?

Dù sao thì dù dùng phương pháp nào đi nữa, kết quả tốt là được, Bát Giới đã hành động rồi." Từ Chí nói xong liền nhìn vào Trư Bát Giới trong gương.

Lúc này Trư Bát Giới đang đi trên đường tuần sơn, Doanh Chính cũng nhìn theo ánh mắt Từ Chí, cười nói: "Cái Trư Bát Giới này cũng không quá ngốc, đầu óc khá linh hoạt đấy." Khi Doanh Chính nhìn vào gương, Trư Bát Giới vừa khéo tránh được một số yêu quái tuần tra một cách vô tình.

Nhưng Doanh Chính lại không biết đó là vô tình.

Lúc này Trư Bát Giới đang đi trên đường tuần sơn, một mình y đi không có ai theo sau nên cũng thoải mái hơn nhiều.

Nhưng Trư Bát Giới vừa phấn khích được một lúc thì bị hiện thực tát cho một cái, bị một cành cây vướng chân mà ngã lăn quay.

"Ai da, đau chết lão Trư ta rồi." Trư Bát Giới bị vướng ngã xong liền ngồi phịch xuống đất nghỉ ngơi.

Sau đó y bò dậy chưa được bao lâu thì như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, quay người nhìn vào cành cây vừa làm mình vướng ngã.

Nhìn một lúc rồi dò hỏi: "Hầu ca, không phải chứ?

Yên tâm đi, lần này ta sẽ không lười biếng nữa đâu, không cần tiếp tục giám sát ta đâu." Trư Bát Giới đột nhiên nói vài lời với cành

cây đó, Từ Chí nhìn thấy cũng ngớ người.

Y lại đang diễn trò gì vậy?

Chẳng lẽ Tôn Ngộ Không đã dọa Trư Bát Giới quá nhiều sao?

Bị một cành cây vướng ngã cũng cảm thấy đó là Tôn Ngộ Không biến thành, xem ra y thật sự đã bị Tôn Ngộ Không dọa sợ rồi.

Từ Chí đối với chuyện này chỉ biết vô ngữ.

Trư Bát Giới nói xong định tiếp tục đi về phía trước, nhưng Trư Bát Giới quay người ngẩng đầu nhìn một cái liền nhìn thấy một con quạ.

Trư Bát Giới ban đầu không chú ý, đi một lúc sau Trư Bát Giới vẫn không nhịn được nói với con quạ đó: "Hầu ca, ta đã nói ta sẽ không lười biếng nữa rồi mà?

Huynh không tin ta sao?

Được, ta thừa nhận trước đó ta làm không đúng nhưng bây giờ chẳng phải ta đang bù đắp sao?" "Huynh về trước đi đừng đi theo ta nữa, ta sẽ không lười biếng đâu, ta tuần sơn xong sẽ sớm đi tìm huynh." Trư Bát Giới nhìn con quạ vài chục giây rồi bắt đầu nói.

Kể từ lần bị Tôn Ngộ Không lừa gạt trước đó, y cảm thấy mọi thứ xung quanh đều có thể là Tôn Ngộ Không biến thành, chuyên môn giám sát y hoàn thành nhiệm vụ.

"Ai, Hầu ca, huynh giám sát ta thì Sư phụ bên kia sẽ làm sao?

Sa sư đệ sao có thể bận rộn như vậy?

Chương 394

Dù sao thì ta cũng không thể lười biếng nữa, không bằng huynh về bên Sư phụ mà bảo vệ Sư phụ đi." Trư Bát Giới nói rồi định tiếp tục tuần sơn.

Hình ảnh Trư Bát Giới và con quạ đối thoại trong gương được hiện ra.

Doanh Chính nghe tiếng Trư Bát Giới, sự chú ý của y liền bị Trư Bát Giới thu hút.

Khi Trư Bát Giới nói, động tác và biểu cảm đều vô cùng phong phú.

Lúc này Doanh Chính chăm chú nhìn vẻ mặt Trư Bát Giới vừa nói, đột nhiên bị vẻ mặt của Trư Bát Giới làm cho cười lớn.

"Ha ha ha, cái Trư Bát Giới này đúng là không làm ta thất vọng, xem ra ảnh hưởng mà Tôn Ngộ Không mang lại cho y không hề nhỏ, cư nhiên lại sợ hãi đến mức đó, nhìn thấy một thứ gì đó cũng cảm thấy đó là Tôn Ngộ Không." Doanh Chính vừa cười vừa thu hồi ánh mắt chuyển sang bàn cờ.

Đi một bước xong, y ngẩng mắt nhìn về phía Từ Chí.

"Trư Bát Giới đúng là một bảo bối sống, lúc đầu chọn y hộ tống phải chăng là vì sợ trên đường sẽ quá vô vị sao?" Doanh Chính nói nửa đùa nửa thật.

Từ Chí nghe lời Trư Bát Giới nói cũng không có phản ứng lớn như Doanh Chính, chỉ lạnh nhạt đáp một câu: "Sao?

Ngươi thích sao?" Vài từ ngắn gọn như thể đang nói "Ngươi muốn đào góc tường sao?", lời nói ra khá lúng túng, nhưng Doanh

Chính nghe lời y nói lại không hề cảm thấy lúng túng một chút nào, trái lại y trả lời một cách thoải mái: "Đừng, ta dạo này không rảnh rỗi như vậy, không cần loại Trư Bát Giới này đâu." Nói xong y lại đi thêm một nước cờ.

Sau đó Từ Chí không nói gì nữa.

Từ Chí tính cách lạnh nhạt, Doanh Chính biết rõ hơn ai hết, huống chi hai người là bạn cũ lâu năm cũng sẽ không để ý những tiểu tiết này.

Chỉ là sau đó, những nước cờ Từ Chí đi đều hiểm độc, khiến Doanh Chính suýt nữa thì không còn ý niệm muốn đi cờ nữa.

Từ Chí thấy vẻ mặt sắp sụp đổ của Doanh Chính mới cười nhạt, tuy nụ cười chỉ thoáng qua nhưng đã bị Doanh Chính bắt gặp.

"Từ Chí cố ý sao?

Không nói một lời, đến mức đó sao?

Ta cũng không thật sự muốn cái Trư Bát Giới đó, Trư Bát Giới tuy là một bảo bối sống nhưng nếu thật sự muốn thu nạp vào dưới trướng thì có chút không đủ rồi." Doanh Chính nói xong liền đi thêm một quân cờ.

Đối với lời Doanh Chính, Từ Chí không để ý, chuyên tâm nhìn vào bàn cờ trước mắt.

Lúc này ở phàm gian, Trư Bát Giới sau khi nói chuyện với con quạ đó liền tiếp tục đi về phía trước.

Nhiệm vụ của y là tuần sơn, thám thính tình hình đường đi, chỉ cần nhanh chóng đi hết đoạn đường này, làm rõ tình hình là có thể quay về nghỉ ngơi.

Trư Bát Giới chỉ một lòng muốn sớm ghi nhớ xong để sớm quay

về nghỉ ngơi, y cũng không chú ý quan sát xung quanh, cũng vì vậy mà ngay cả khi một đám yêu quái xuất hiện đối diện Trư Bát Giới cũng không phát hiện ra.

Đúng lúc đó Trư Bát Giới và Ngân Giác Đại Vương đụng phải nhau.

Trư Bát Giới không chú ý đến Ngân Giác Đại Vương, nhưng Ngân Giác Đại Vương và đám tiểu yêu của y đã sớm nhìn thấy Trư Bát Giới, thấy Trư Bát Giới vẫn cúi đầu như không hề phát hiện ra.

Ban đầu có tiểu yêu muốn lớn tiếng quát Trư Bát Giới, dù sao thì cho đến nay chưa có ai thấy Ngân Giác Đại Vương mà không lớn tiếng chào hỏi, hoặc không thì cũng đi vòng.

Sao lại có người đâm thẳng mặt như vậy, không phải là người đầu tiên nịnh hót y sao?

Nhưng tiểu yêu vừa mở miệng thì bị Ngân Giác Đại Vương chặn lại.

Khi y nhìn về phía Trư Bát Giới thì luôn cảm thấy có chút quen mắt.

Đợi khi y đi đến gần hơn một chút thì Trư Bát Giới mới phát hiện ra đối diện có một đám yêu quái, nhưng lúc này thì đã quá muộn.

Trư Bát Giới nhìn thấy một đám yêu quái liền lập tức định tránh ra.

Nhìn từ vẻ mặt thì đám yêu quái này không phải người tốt, nhưng chưa kịp đợi Trư Bát Giới đi sang một bên thì Ngân Giác Đại Vương đã hành động.

“Tiểu nhân!

Mau bắt tên hòa thượng thối tha này cho ta!” Tiểu yêu nghe lời y

nói liền vội vàng tiến lên hành động.

Trư Bát Giới bị hành động đột ngột đó làm cho giật mình.

Đang yên đang lành lại bị bắt sao?

Khả năng phản ứng của Trư Bát Giới không tệ, khi đám tiểu yêu chạy về phía y, y lập tức phản ứng quay người bỏ chạy.

Chương 395

Nhưng Trư Bát Giới bình thường không thích vận động, lúc này sao có thể chạy nhanh được chứ?

Huống chi đám tiểu yêu kia đông người, Trư Bát Giới không chỉ thất bại về số lượng mà còn không thể chống cự được, trong số đám tiểu yêu đông đảo đó tổng cộng cũng có vài tên chạy nhanh.

Trư Bát Giới chạy tự nhiên là không thể thoát được.

Ngân Giác Đại Vương thấy Trư Bát Giới bị một đám tiểu yêu bắt được liền cười.

Tiểu yêu vẫn luôn đứng bên cạnh y không hiểu vì sao lại phải bắt Trư Bát Giới.

Lúc này thấy Ngân Giác Đại Vương vui vẻ như vậy liền mạnh dạn hỏi: "Đại Vương, người này có gì đặc biệt không?

Vì sao lại cần nhiều huynh đệ đi bắt như vậy?" Ngân Giác Đại Vương nghe lời y nói liền quay đầu nhìn tiểu yêu đó, đắc ý nói: "Người này không phải người thường, là đồ đệ của Đường Tăng a!" Lời Ngân Giác Đại Vương vừa thốt ra, tất cả tiểu yêu đều phấn khích, đặc biệt là khi nghe thấy hai chữ "Đường Tăng".

Tiểu yêu đè Trư Bát Giới, mang y đến trước mặt Ngân Giác Đại Vương.

"Đám tiểu yêu các ngươi bắt lão Trư ta làm gì!" Trư Bát Giới không nghe thấy lời Ngân Giác Đại Vương nói, lúc này y đang vội vàng nên không biết Ngân Giác Đại Vương bắt y để làm gì.

"Tiểu nhân, đi!

Về động!" "Xem ra công lực của Trư Bát Giới không hề tiến triển,

sao lại dễ dàng bị bắt như vậy.” Từ Chí nhìn cảnh tượng đó, không nhịn được nói một câu, còn nhìn sang Doanh Chính bên cạnh.

Doanh Chính thấy Từ Chí nhìn mình như vậy liền ho khan vài tiếng rồi tiếp tục đánh cờ.

Ngân Giác Đại Vương hoàn toàn không thèm để ý đến Trư Bát Giới, y trực tiếp ra lệnh cho đám tiểu yêu rồi dẫn đầu rời đi.

Trư Bát Giới kêu la suốt đường nhưng không có ai để ý.

“Đại ca!

Đại ca, xem ta đã dẫn ai về!” Ngân Giác Đại Vương vừa đến cửa động thì bắt đầu kêu lớn.

Kim Giác Đại Vương nghe tiếng Ngân Giác cũng không vội ra mà trở lại vương tọa đón Ngân Giác Đại Vương.

“Dẫn ai về?

Hả?” Lời Kim Giác Đại Vương nói ra mà y cũng không tin.

Đường Tăng dễ dàng bị bắt như vậy sao?

“Mang người lên cho ta!” Ngân Giác Đại Vương nghe lời Kim Giác nói liền cười cười, không trả lời mà chỉ sai tiểu yêu mang Trư Bát Giới lên.

Kim Giác Đại Vương vừa thấy Trư Bát Giới liền quay đầu nói với Ngân Giác Đại Vương: “Đó là đồ đệ của Đường Tăng, Trư Bát Giới.

Ăn không có tác dụng, không thể trường sinh bất lão, không bằng thả y đi.” Ngân Giác Đại Vương nghe lời y nói liền vội vàng ngăn lại.

Không thể trường sinh bất lão cũng không thể thả đi a.

“Ta không thả, không thể trường sinh thì sao?

Ta vẫn cứ ăn!

Hơn nữa có Trư Bát Giới ở đây thì Đường Tăng còn cách ta xa sao?" Ngân Giác Đại Vương nói vậy rồi sai người mang Trư Bát Giới xuống.

Trư Bát Giới đã đi được một lúc rồi, Tôn Ngộ Không chờ một lát cũng không định chờ nữa, y thu dọn đồ đạc, gọi Đường Tăng và Sa Ngộ Tịnh tiếp tục lên đường.

"Ngộ Không, hãy đợi Bát Giới một lát đi, y cũng đã đi được một lúc rồi, không chừng lát nữa sẽ về, ta đợi thêm một lát cũng không sao." Tôn Ngộ Không nghe lời Đường Tăng nói liền dừng động tác trên tay, quay người nhìn Đường Tăng nói: "Sư phụ, tên ngốc tử đó đã đi bao lâu rồi?

Con có chờ thêm cũng không được gì." "Bây giờ chúng ta tiếp tục lên đường không chừng sẽ gặp được y, biết đâu y lại đang ngủ ở chỗ nào đó, đừng quản nữa, đi thôi." Tôn Ngộ Không nói xong liền tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Sa Ngộ Tịnh thấy Tôn Ngộ Không kiên quyết thu dọn đồ đạc cũng giúp đỡ, không lâu sau mọi thứ đã được thu dọn xong.

Một bên ba thầy trò lại tiếp tục lên đường, bên kia Ngân Giác Đại Vương sau khi giam Trư Bát Giới xong liền nói với Kim Giác Đại Vương một tiếng rồi lại dẫn theo đám tiểu yêu chờ ở chỗ ban nãy.

Vì đã bắt được đồ đệ ở đó, việc tiếp theo chỉ cần "thủ châu đãi thỏ" là được, y cảm thấy Đường Tăng nhất định sẽ đi ngang qua chỗ đó.

Quả nhiên, Ngân Giác Đại Vương không đợi lâu thì thấy ba thầy trò Đường Tăng.

"Núp kỹ!

Chương 396

Núp kỹ!" Ngân Giác Đại Vương cũng biết Đường Tăng đồ đệ không dễ đối phó, đặc biệt là Tôn Ngộ Không.

Hiện tại chưa biết tình hình đối phương, chỉ có thể quan sát trong bóng tối trước.

Đám tiểu yêu thấy Ngân Giác Đại Vương cẩn thận như vậy, khi hành động đều rón rén sợ phát ra một chút tiếng động làm kinh động đến Đường Tăng và các đệ tử.

Nhưng Tôn Ngộ Không là ai chứ?

Mục tiêu của nhiều người như vậy tự nhiên khả năng bị phát hiện tăng lên rõ rệt, huống chi vừa rồi Ngân Giác Đại Vương còn mở miệng dặn dò tiểu yêu ẩn nấp kỹ.

Tuy giọng nói nhỏ nhưng Tôn Ngộ Không vẫn cảm thấy có chút không đúng.

Đang trên đường đi, Tôn Ngộ Không cảm thấy có động tĩnh, sau đó y không đi nữa mà đứng tại chỗ, mắt nhìn về phía Ngân Giác Đại Vương.

Bị Tôn Ngộ Không nhìn như vậy, Ngân Giác Đại Vương và đám tiểu yêu đột nhiên cảm thấy chột dạ một cách khó hiểu.

Tuy biết hiện tại có vật cản nên Tôn Ngộ Không căn bản không thể nhìn thấy, nhưng Tôn Ngộ Không chỉ cần liếc mắt một cái là y cảm thấy như mình đang đứng trước mặt Tôn Ngộ Không và bị y nhìn thấu vậy.

Cảm giác đó khiến tiểu yêu cảm thấy có chút khó chịu, chúng động đậy, cũng khiến Tôn Ngộ Không xác định được phía bên kia có động

tĩnh.

Tôn Ngộ Không quay người nhìn về phía Ngân Giác Đại Vương, hai mắt y trừng lớn liền trực tiếp vạch đường ra!

Lúc này Từ Chí và Doanh Chính đang đánh cờ trên Bồng Lai Đảo thấy cảnh tượng đó không khỏi mỉm cười.

"Cái Tôn Ngộ Không này quả nhiên vẫn như năm xưa." Từ Chí vừa nói vậy vừa nhấp một ngụm trà.

Doanh Chính nghe vậy liền cười nói: "Yêm nghĩ có giam ở Ngũ Chỉ Sơn thêm mấy trăm năm nữa cũng không thay đổi được." "Đã không thay đổi được thì không thay đổi.

Dù sao thì y cũng là Tề Thiên Đại Thánh, cũng là chiến thần một phương, nếu ngay cả y cũng thay đổi thì thật sự không còn là Tôn Ngộ Không nữa." "Lời ngươi nói cũng đúng." Ngân Giác Đại Vương thấy pháp lực của Tôn Ngộ Không cũng có chút kinh ngạc.

Quả nhiên là thực lực của Tề Thiên Đại Thánh năm xưa.

Sau khi kinh ngạc, Ngân Giác Đại Vương lại cười cười.

Cũng tốt, thực lực không mạnh hơn một chút thì làm sao mà thú vị chứ?

Dù sao thì y đã sống những ngày an nhàn quá đủ rồi, thỉnh thoảng có chút kích thích cũng không phải không được.

"Xem ra cái Tôn Ngộ Không này là một tên cứng đầu a." Ngân Giác Đại Vương nhìn Tôn Ngộ Không tự lẩm bẩm.

"Tề Thiên Đại Thánh, Tề Thiên Đại Thánh, quả nhiên danh bất hư truyền, thực lực quả nhiên xứng đáng với cái tên đó.

Ha, không hổ là kẻ đã đại náo Thiên Cung, vậy hãy để ta xem rốt cuộc ngươi có bao nhiêu bản lĩnh." Ngân Giác Đại Vương biết thực

lực của Tôn Ngộ Không rất mạnh, cứng đối cứng chắc chắn không được nhưng điều đó không có nghĩa là y không thể dùng trí.

Đám tiểu yêu mà Ngân Giác Đại Vương mang theo căn bản không biết Tôn Ngộ Không có năng lực lớn đến mức nào, chúng cứ nghĩ đồ đệ của Đường Tăng chắc chắn đều giống Trư Bát Giới, đều không phải nhân vật lợi hại, thậm chí còn không bằng Trư Bát Giới.

Nhưng bây giờ thực lực của Tôn Ngộ Không đã được bày ra, đám tiểu yêu đó có chút hoảng sợ.

Trong đội ngũ tuần sơn này có một số tên gan tương đối nhỏ, những tên đó tự cho mình là con người nên cũng không dám đối đầu trực diện với yêu quái.

Vì vậy xác suất gặp chuyện nhỏ, những tên pháp lực tương đối nhỏ bé đó tự nhiên đi tuần sơn.

Thấy thực lực của Tôn Ngộ Không, một đám tiểu yêu liền xích lại gần nhau rồi lại đều chạy về phía Ngân Giác Đại Vương, muốn tìm kiếm sự bảo vệ.

Ngân Giác Đại Vương cũng biết đám tiểu yêu này thấy chiêu thức của Tôn Ngộ Không chắc chắn sẽ sợ hãi, thay vì để chúng ở lại gây cản trở thì không bằng cứ để chúng về trước.

Ngân Giác Đại Vương nói rồi quay người nhìn đám tiểu yêu, khẽ mở miệng nói: "Các ngươi về trước đi, nói với Đại ca là ta sắp mang Đường Tăng về rồi!" Ngân Giác Đại Vương vừa nói xong, tiểu yêu vẫn luôn đứng bên cạnh Ngân Giác Đại Vương liền mở miệng: "Không được Đại Vương!

Ngài cũng đã thấy thực lực của Tôn Ngộ Không rồi, một mình ngài đánh với y liệu có thắng được không?" "Tiểu nhân ở lại ít nhất cũng có ưu thế về số lượng, hoặc là ngài cùng chúng tiểu nhân quay

về, đến lúc đó cùng Kim Giác Đại Vương bắt y." Tiểu yêu nói vậy nhưng không hề có ý muốn rời đi, dù sao y cũng đã đi theo Ngân Giác Đại Vương lâu như vậy rồi, lúc này cũng không thể để Ngân Giác Đại Vương ở lại một mình, nếu không khi về cũng sẽ bị Kim Giác Đại Vương giáo huấn một trận.

"Nhiều lời vô ích!

Ai nói ta muốn đánh?

Cứng đối cứng với Tôn Ngộ Không sao?

Bản Đại Vương không ngu đến mức đó, đối phó với y cần trí tuệ, các ngươi ở lại cản trở ta làm gì, mau về đi!" Nói xong y không thèm để ý đến tiểu yêu nữa mà tập trung toàn bộ sự chú ý vào Tôn Ngộ Không và Đường Tăng.

Tiểu yêu thấy vậy cũng chỉ có thể quay về.

Chương 397

Sau khi tất cả tiểu yêu đã quay về hết, Ngân Giác Đại Vương nhìn Tôn Ngộ Không cười rồi liền hóa thân thành một vị đạo trưởng già bị thương.

"Cứu mạng a!

Cứu mạng a!

Có ai không!

Cứu mạng!" Sau khi hóa thân, y cố ý thay đổi giọng nói, giọng kêu không lớn nhưng vẫn có thể nghe thấy.

"Ai, Ngộ Không, Ngộ Tịnh, nghe này, chẳng phải có người đang kêu cứu sao?" Đường Tăng nghe tiếng Ngân Giác Đại Vương liền dừng lại.

Sa Ngộ Tịnh và Tôn Ngộ Không nghe lời Đường Tăng nói cũng dừng lại lắng nghe.

Chưa kịp nói gì thì Đường Tăng đã chú ý đến Ngân Giác Đại Vương.

"Ở đằng đó!

Nguyên là một vị đạo trưởng." Đường Tăng nói rồi chuyển sự chú ý của Tôn Ngộ Không và Sa Ngộ Tịnh sang đó, nhưng hai người họ không mở miệng mà tự lẩm bẩm thương xót cho vị đạo trưởng kia.

"Hoang giao dã lĩnh mà bị thương kêu la cũng vô ích, đạo trưởng tuổi cũng đã cao thật đáng thương, ta đi đỡ vị đạo trưởng đó, hai người ở lại đợi." Từ Chí và Doanh Chính nghe lời Đường Tăng nói liền chuyển ánh mắt từ bàn cờ sang gương, Doanh Chính nhìn vào hình ảnh đó rồi lắc đầu nói: "Thật là sư đồ, tính khí của Tôn Ngộ

Không như vậy mà Đường Tăng cũng không tốt hơn là bao, thật không biết như vậy rốt cuộc là tốt hay xấu." Lời Doanh Chính nói lại khơi dậy hứng thú của Từ Chí.

"Y là Kim Thiền Tử chuyển thế, nếu không trúng kế thì yêu quái cũng sẽ dùng trăm phương ngàn kế để dụ dỗ, vậy thì còn bận tâm chi chuyện tốt xấu?" Từ Chí nói rồi nhìn về phía Doanh Chính.

Doanh Chính thấy Từ Chí nhìn mình như vậy liền vẫy tay nói: "Thôi được rồi, không ý nghĩa không ý nghĩa, chúng ta đánh cờ có ý nghĩa là được rồi phải không?" Đường Tăng vừa nói xong, Sa Ngộ Tịnh và Tôn Ngộ Không đều đã phản ứng lại, thấy Đường Tăng thực sự muốn đi đỡ vị đạo trưởng kia liền vội vàng tiến lên ngăn cản.

Ở nơi này gặp người tốt xấu căn bản không thể phân biệt được.

Tôn Ngộ Không chưa kịp nói gì nhưng không thể để Đường Tăng đi cứu vị đạo trưởng kia được.

Tuy vị đạo trưởng đó là người lớn tuổi bị thương, trông cũng thật đáng thương, nhưng kể từ sau chuyện Bạch Cốt Tinh, Đường Tăng chỉ tin vào phán đoán của Tôn Ngộ Không.

"Sư phụ, đừng đi!

Người cũng thấy đây là hoang giao dã lĩnh thì làm sao có thể có người ở đây được?

Vị đạo trưởng lớn tuổi cô thân một mình, nếu là một cái bẫy yêu quái thì làm sao đây?

Chúng ta ít chuyện đi thì hơn, cẩn thận một chút thì tốt hơn." Sa Ngộ Tịnh nói rồi ngăn cản đường đi của Đường Tăng.

Ngân Giác Đại Vương ở gần đó thấy cảnh tượng này tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Rõ ràng đã sắp mắc bẫy rồi mà lại xuất hiện một Sa Ngộ Tịnh phá đám sao?

Thấy Đường Tăng có vẻ hơi dao động, Ngân Giác Đại Vương lập tức tăng cường lực độ, bắt đầu bán thảm.

"Cứu mạng a!

Có ai không?

Này, hoang giao dã lĩnh ai lại đến đây?

Ngươi lại để ta, một người đã nửa bước vào quan tài rồi, đi đi lại lại sao." Khi Ngân Giác Đại Vương nói câu sau cùng, y cúi đầu, trông như đang nói chuyện với đất, nhưng giọng y không hề nhỏ, vừa vặn lọt vào tai Đường Tăng và các đệ tử.

"Ngộ Tịnh, con cũng nghe rồi, vị đạo trưởng này cũng không phải người xấu, huống chi là yêu quái, chúng ta là người xuất gia có thể giúp được thì giúp." Đường Tăng nhìn Sa Ngộ Tịnh nói.

Sa Ngộ Tịnh không nói ra lý do phản bác được, thấy vậy Đường Tăng liền bỏ qua Sa Ngộ Tịnh, đi về phía Ngân Giác Đại Vương.

Tôn Ngộ Không vẫn luôn đứng bên cạnh quan sát, y đã nhìn rõ mọi chuyện, chỉ thấy Sa Ngộ Tịnh tiến lên ngăn cản, y không ra tay mà đứng bên cạnh xem kịch.

Lúc này thấy Sa Ngộ Tịnh không ngăn được thì y mới chậm rãi mở miệng: "Thôi được rồi, Sư phụ, lời Sa sư đệ nói cũng không sai, chúng ta cẩn thận một chút cũng tốt, dù sao thì có nhiều yêu quái đang rình rập lắm." "Nhưng vì Sư phụ kiên quyết muốn cứu thì con tự nhiên cũng phải nghe theo người, vị đạo trưởng kia a, để con đi cứu còn Sa sư đệ ở lại đợi." Tôn Ngộ Không nói xong cũng không để ý đến Đường Tăng nữa, y tự mình đi về phía Ngân Giác Đại Vương.

Ngay khoảnh khắc y quay người, Tôn Ngộ Không đã cười với

Ngân Giác Đại Vương.

Ngân Giác Đại Vương thấy Tôn Ngộ Không cười thì trong lòng bắt đầu chột dạ, y nghĩ một lát rồi lại cảm thấy không sao.

Dù sao thì bây giờ y đã xuất hiện trước mắt Tôn Ngộ Không với thân phận một đạo trưởng, có Đường Tăng ở đây Tôn Ngộ Không không thể làm gì y được.

Đường Tăng nghe lời Tôn Ngộ Không nói cũng biểu thị đồng ý, lời Đường Tăng nói là đúng nhưng lời Sa Ngộ Tịnh nói cũng không sai, muốn tìm một điểm cân bằng ở giữa thì điểm cân bằng đó là để Tôn Ngộ Không hoặc Sa Ngộ Tịnh đi cứu vị đạo trưởng kia.

Chương 398

Đường Tăng đứng tại chỗ đợi Tôn Ngộ Không đưa người về, Sa Ngộ Tịnh thì đứng bên cạnh bảo vệ.

Vị đạo trưởng kia và Đường Tăng có một khoảng cách nhất định, Tôn Ngộ Không đi tới Đường Tăng cần phải đề phòng một chút, vạn nhất xung quanh có yêu quái rình rập thì xong đời.

Lúc này trên Bồng Lai Đảo, bàn cờ của Doanh Chính và Từ Chí cũng sắp kết thúc, theo cục diện hiện tại thì Từ Chí sẽ thắng.

Doanh Chính và Từ Chí lúc này không nhìn vào tình hình của Đường Tăng.

Doanh Chính nhìn vào bàn cờ trước mắt bắt đầu làm nũng: "Từ Chí bắt nạt ta!

Nhìn bàn cờ mà xem!" Doanh Chính vừa nói vừa chỉ vào Từ Chí.

Từ Chí chậm rãi uống một ngụm trà, không vội vàng tiếp tục đánh cờ.

Đi xong nước đó, y ngẩng mắt nhìn Doanh Chính nói: "Ta bắt nạt ngươi?

Lúc khai cuộc ta đã nhường ngươi đi trước rồi, tránh cho ngươi làm nũng mà mắng ta đúng là chuẩn xác." Đường Tăng và các đệ tử đợi một lát, Tôn Ngộ Không đã đưa người về.

Đường Tăng thấy đạo trưởng bị thương liền tự mình nói một câu: "A di đà phật, thiện tai thiện tai." Nói xong y nhìn vết thương của Ngân Giác Đại Vương rồi lắc đầu.

"Đa tạ mấy vị đạo trưởng đã cứu ta một mạng a!

Hoang giao dã lĩnh nếu không có các ngươi thì ta thật sự không biết có chết ở đây không." Ngân Giác Đại Vương thấy Đường Tăng bắt đầu bịa chuyện để Đường Tăng càng tin tưởng.

Đường Tăng nghe vậy cũng chỉ nói vài lời khách sáo.

Hai người vốn định nói thêm vài câu nhưng bị Tôn Ngộ Không cắt ngang.

"Thôi được rồi, đi đường trước đi, ở đây mà còn nói chuyện phiếm thì tâm trạng thật lớn." Đường Tăng nghe lời Tôn Ngộ Không nói liền mím môi, lời Tôn Ngộ Không nhắc nhở y rằng người ta đang bị thương.

Thêm vào đó, một người ở đây không biết đã bao lâu rồi chắc chắn rất mệt, bây giờ đang lúc nghỉ ngơi mà lại cứ nói chuyện với người khác thì người ta chắc chắn không thích.

Ngân Giác Đại Vương thấy Đường Tăng mím môi rồi cũng không tiện nói gì thêm nữa mà chỉ có thể yên lặng.

"Được rồi, đi đường đi, nếu không đi nữa thì thật sự không tìm được tên ngốc tử đó đâu.

Sư phụ đi phía trước, con cõng vị đạo trưởng này đi phía sau." Tôn Ngộ Không nói xong liền cõng Ngân Giác Đại Vương lên.

Đường Tăng thấy vậy thì yên tâm, gật đầu rồi dưới sự dìu đỡ của Sa Ngộ Tịnh liền lên ngựa.

Sa Ngộ Tịnh dìu Đường Tăng lên Bạch Long Mã xong liền quay đầu nhìn Ngân Giác Đại Vương một cái.

Ngân Giác Đại Vương lúc này đang trên lưng Tôn Ngộ Không, cảm nhận ánh mắt của Sa Ngộ Tịnh xong liền quay đầu nhìn Sa Ngộ Tịnh.

Tuy có thể cảm nhận ánh mắt dò xét của Sa Ngộ Tịnh nhưng y lại đáp lại Sa Ngộ Tịnh một nụ cười cảm ơn.

Sa Ngộ Tịnh thấy vậy cũng không tiện nhìn nữa mà thu hồi ánh mắt rồi dắt Bạch Long Mã bắt đầu lên đường.

Ngay khoảnh khắc Sa Ngộ Tịnh quay người đi, nụ cười của Ngân Giác Đại Vương lập tức biến mất, trở nên vô cùng lạnh lùng, hoàn toàn không có chút thiện ý và cảm ơn nào như vừa rồi.

Đáng tiếc là Sa Ngộ Tịnh không nhìn thấy sự thay đổi đó.

Tôn Ngộ Không cõng Ngân Giác Đại Vương đi, tâm tư của y lại không hề ở đây mà đang suy nghĩ về một số chuyện kỳ lạ.

Còn về yêu quái trên lưng thì… y không hề để mắt đến.

Đi được một lúc sau Ngân Giác Đại Vương cũng cảm thấy tâm tư của Tôn Ngộ Không căn bản không hề ở đây.

Ý thức được điều đó, Ngân Giác Đại Vương liền cười, chẳng phải y muốn loại thời cơ này sao?

Như vậy chẳng phải đã tạo cơ hội cho y làm tiểu động tác sao?

Lúc này Ngân Giác Đại Vương bắt đầu đắc ý, có những lúc không cần động tay cũng có thể đạt được mục đích, dùng trí vĩnh viễn mạnh hơn dùng sức.

Ngân Giác Đại Vương thu hồi nụ cười, bắt đầu trở nên nghiêm túc.

Sau đó "tay đạo trưởng" dần biến thành đá, tiếp theo đó chân và các bộ phận khác trên cơ thể cũng đều bắt đầu hóa đá.

Ngân Giác Đại Vương thoát ra khỏi cơ thể vị đạo trưởng đó, nhanh chóng trốn thoát.

Chương 399

Vật trên lưng Tôn Ngộ Không hoàn toàn biến thành một khối đá.

Nhưng đối với điều này Tôn Ngộ Không hoàn toàn không hề phát giác, tâm tư của y vẫn chưa thu hồi.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì sự an nguy của Đường Tăng và các đệ tử sẽ bị đe dọa.

Lúc này trên Bồng Lai Đảo, Từ Chí và Doanh Chính đang nhìn mọi chuyện xảy ra.

Doanh Chính thấy Tôn Ngộ Không cư nhiên ngay cả người đang cõng trên lưng biến thành một khối đá cũng không phát giác thì có chút kinh ngạc.

Tôn Ngộ Không là ai chứ?

Chuyện này cư nhiên lại khiến y nghiêm túc đến mức ngay cả điều đó cũng không phát hiện ra.

"Tôn Ngộ Không đâu rồi?

Cư nhiên ngay cả tiểu động tác của yêu quái đó cũng không phát hiện ra." Doanh Chính mở miệng hỏi Từ Chí.

Từ Chí hiểu Tôn Ngộ Không hơn nên Doanh Chính nghĩ Từ Chí nhất định sẽ biết.

Nhưng Từ Chí lại không trả lời câu hỏi của y, tự lẩm bẩm một câu: "Xem ra, bốn thầy trò lại sắp gặp nạn rồi." Doanh Chính nghe vậy liền nhún vai nói: "Kỳ lạ sao?

Có nạn thì đâu có gì là lạ." Tôn Ngộ Không không phản ứng, Ngân Giác Đại Vương tự nhiên vui mừng.

Như vậy y cũng không cần động thủ đánh đấm, cũng có thể tiết kiệm chút sức lực rồi.

Ngân Giác Đại Vương đi phía sau Đường Tăng và Sa Ngộ Tịnh, Sa Ngộ Tịnh cảm giác có người phía sau vừa quay đầu kiểm tra thì bị Ngân Giác Đại Vương dùng mê yên làm cho bất tỉnh.

Càng không cần nói đến Đường Tăng, y hoàn toàn không ý thức được có nguy hiểm, trực tiếp bị Ngân Giác Đại Vương mang đi.

Ngân Giác Đại Vương trước khi đi cố ý nhìn Tôn Ngộ Không một cái, ánh mắt đó mang theo sự khinh miệt.

Không sai, sự khinh miệt.

Ngân Giác Đại Vương cảm thấy y đã bắt được nhị đồ đệ Trư Bát Giới, sau đó lại dùng sự thông minh tài trí của mình lừa Tôn Ngộ Không và Đường Tăng cùng các đệ tử rồi cuối cùng bắt được Đường Tăng và Sa Ngộ Tịnh.

Trước đó nghe Kim Giác Đại Vương nói "ăn thịt Đường Tăng" không phải là chuyện dễ dàng, đặc biệt là bên cạnh Đường Tăng lại có nhân vật cấp bậc Tề Thiên Đại Thánh, bên ngoài biết bao nhiêu yêu quái không những không ăn được thịt Đường Tăng mà còn bị chết dưới tay y.

Bây giờ lại dễ dàng bắt được Đường Tăng như vậy, không chỉ có Đường Tăng mà còn có hai đồ đệ!

Bây giờ y phải nhanh chóng quay về khoe khoang một phen với Kim Giác Đại Vương, sau đó lại phô trương uy phong trước mặt đám tiểu yêu kia.

Nhưng lúc này, Ngân Giác Đại Vương đã mang Đường Tăng và Sa Ngộ Tịnh về sơn động của Kim Giác Đại Vương, Tôn Ngộ Không vẫn chưa phát giác ra điều bất thường, y vẫn cõng một khối đá lớn đi

phía sau.

Lúc này trong sơn động yêu quái, sơn động vốn dĩ yên tĩnh đột nhiên truyền đến tiếng cười của Ngân Giác Đại Vương.

Đám tiểu yêu nghe thấy tiếng đó liền lập tức động đậy, không lâu sau thấy Ngân Giác Đại Vương xuất hiện trong sơn động mang theo hai người.

Tiểu yêu nhìn hai người, ngớ người ra… không phải Đường Tăng sao?

Khoan đã!!!

Vậy là Kim Thiền Tử chuyển thế sao?!

Tiểu yêu ý thức được điều đó liền lập tức kích động, tranh nhau chen lấn về phía Ngân Giác Đại Vương.

"Tất cả tránh ra!" Ngân Giác Đại Vương thấy tình thế này liền hét lên mang theo vẻ tự mãn vì đã bắt được Đường Tăng.

Vốn dĩ y muốn khoe khoang một phen nhưng đám tiểu yêu quá đông đều chen lấn y.

Tuy y muốn khoe khoang với đám tiểu yêu này nhưng ánh mắt của đám tiểu yêu vẫn không rời khỏi Đường Tăng, điều đó khiến y có chút không vui, thêm vào đó bây giờ y phải lập tức nói chuyện với Đại ca nên chỉ có thể quát một tiếng để đám tiểu yêu đó tránh ra.

Tiểu yêu không ngờ Ngân Giác Đại Vương lại hung dữ như vậy, có chút sợ hãi.

Ở bên trái thì né sang trái, ở bên phải thì né sang phải, lập tức nhường ra một con đường cho Ngân Giác Đại Vương.

"Đại ca!

Ta đã bắt được Đường Tăng!" Ngân Giác Đại Vương đến bên

cạnh Kim Giác Đại Vương bắt đầu khoe khoang.

Chương 400

Kim Giác Đại Vương nghe lời y nói liền cười cười không mở miệng, giọng Ngân Giác Đại Vương lại vang lên: "Đại ca, cái Tôn Ngộ Không kia thực lực quả thật không thấp nhưng đầu óc không quá thông minh, hơi dùng chút thủ đoạn nhỏ liền trúng kế." "Thật không biết những yêu tinh bên ngoài ngu ngốc đến mức nào mà không bắt được Đường Tăng, không phải nhờ chúng nó ngu ngốc thì cũng không đến lượt ta bắt." Khi Ngân Giác Đại Vương nói, giọng điệu khoe khoang và kiêu ngạo của y lộ rõ ràng không chút che giấu.

Lời này tự nhiên cũng lọt vào tai Doanh Chính và Từ Chí đang ngồi trên Bồng Lai Đảo quan sát.

Doanh Chính nghe lời y nói không khỏi bật cười.

Cười vì yêu quái không tự lượng sức, không có một chút thủ đoạn nhỏ nào, lợi dụng lúc Tôn Ngộ Không không chú ý mà bắt được một lần cư nhiên lại cuồng vọng đến vậy.

"Cái tiểu yêu này cư nhiên lại cuồng vọng đến vậy, vậy Tôn hầu tử kia thì sao, chẳng phải có sao, Tôn Ngộ Không cũng có ngày bị người khác nói như vậy." Doanh Chính nói rồi lắc đầu, sau đó lại tỏ vẻ hứng thú nhìn về phía Từ Chí nói: "Ta lại tò mò lần này Tôn Ngộ Không sẽ cứu Đường Tăng như thế nào." Từ Chí nghe vậy liền lạnh nhạt nói: "Tôn Ngộ Không đã biết rõ có yêu quái mà không đề phòng bị bắt là tất nhiên, dù thế nào đi nữa cũng là tự chuốc lấy." Ngân Giác Đại Vương đã mang Đường Tăng về, Kim Giác Đại Vương tự nhiên vui mừng, nhưng bắt được Đường Tăng rồi thì vạn sự đại cát sao?

Không thể nào, bên ngoài biết bao nhiêu yêu tinh muốn ăn thịt Đường Tăng đều không được phép, vì sao?

Vì bên cạnh Đường Tăng có một Tôn Ngộ Không.

Kim Giác Đại Vương nghe lời Ngân Giác Đại Vương nói, y là người đã dùng một số kế sách để mê hoặc Tôn Ngộ Không rồi ra tay mang Đường Tăng và Sa Ngộ Tịnh về.

Lúc đó y đúng là đã mê hoặc được Tôn Ngộ Không, nhưng đợi khi Tôn Ngộ Không phản ứng lại thì y nhất định sẽ quay lại tìm.

Kim Giác Đại Vương nghĩ rồi vẻ mặt trở nên sầu muộn, y bắt đầu lo lắng Tôn Ngộ Không có thật sự sẽ quay lại tìm không, đến lúc đó y cũng không biết có thể chống đỡ được đòn tấn công của Tôn Ngộ Không không.

Ngân Giác Đại Vương và Kim Giác Đại Vương dù sao cũng là huynh đệ, Ngân Giác Đại Vương vừa nhìn thấy vẻ mặt của Kim Giác Đại Vương từ vui mừng chuyển sang lo âu liền biết Kim Giác Đại Vương đang suy nghĩ gì, chẳng phải sợ Tôn Ngộ Không báo thù sao?

Chưa đợi Ngân Giác Đại Vương mở miệng thì nghe tiếng Kim Giác Đại Vương vang lên: "Đường Tăng và hai đồ đệ đó đã bị bắt về, vậy còn cái Tôn Ngộ Không kia thì sao?

Đợi Tôn Ngộ Không phản ứng lại chắc chắn sẽ tìm ta gây rắc rối, chúng ta phải chuẩn bị tốt, đến lúc đó dù là con khỉ già kia thì ít nhất cũng có thể chiến đấu một trận." Trước đó Kim Giác Đại Vương đã sai Ngân Giác Đại Vương đi chú ý, sai Ngân Giác Đại Vương xem có một người như Đường Tăng trên địa bàn của y không.

Nếu có thì cứ sai người ở đó theo dõi, sau khi quay về hai huynh đệ sẽ bàn bạc đối sách để dùng trí tuệ mà bắt gọn Tôn Ngộ Không và các đệ tử, nhưng bây giờ không những đã thả cho Tôn Ngộ Không một con đường mà còn cho Tôn Ngộ Không cơ hội báo thù.

Rõ ràng là đã đẩy Đường Tăng vào một nơi nguy hiểm.

Ngân Giác Đại Vương thấy vậy lại không hề để ý đến sự lo lắng của Kim Giác Đại Vương.

Có thể thấy hiện tại Ngân Giác Đại Vương hoàn toàn không coi Tôn Ngộ Không ra gì, y không nhìn Kim Giác Đại Vương nữa mà quay sang đi về phía vương tọa bên cạnh, đợi khi ngồi xuống mới mở miệng nói: "Đại ca, ngươi đa lo rồi, ngươi thấy Nhị đệ ta giống người suy nghĩ không toàn diện sao?

Trên đường đi Tôn Ngộ Không đã định ám hại ta, nhưng đáng tiếc bị ta phát hiện ra.

Hừ, ta đã sớm dùng Dịch Sơn Chi Pháp để khốn trụ Tôn Ngộ Không rồi." "Khi về ta đã cố ý kiểm tra rồi, ta làm việc Đại ca cứ yên tâm đi, đừng lo lắng nữa, cứ chờ ăn thịt thôi!" Ngân Giác Đại Vương lúc này vẻ mặt đầy đắc ý.

Tề Thiên Đại Thánh đều bị y lừa cho xoay vòng vòng, tin tức này nếu truyền ra ngoài thì y sẽ nổi danh lắm đây.

Mỹ Hầu Vương Tề Thiên Đại Thánh ở Hoa Quả Sơn ư?

Chỉ là kẻ bại trận dưới tay y mà thôi.

Kim Giác Đại Vương nghe lời y nói mới yên tâm, chỉ cần Tôn Ngộ Không không thể đến thì miếng thịt Đường Tăng này y ăn chắc rồi.

Kim Giác Đại Vương cũng bắt đầu vui mừng, có thịt Đường Tăng thì có thể trường sinh bất lão!

"Tốt!

Chuyện này làm rất tốt, vì ngươi đã hoàn toàn chịu trách nhiệm và làm tốt như vậy thì ta cũng không lo lắng nữa, Đại ca cứ ngồi đợi ăn thịt." Lúc này trên Bồng Lai Đảo, Doanh Chính nghe yêu tinh dùng Dịch Sơn Chi Pháp khốn trụ Tôn Ngộ Không liền bắt đầu nói: "Yêu

tinh biết Dịch Sơn Chi Pháp, Tôn Ngộ Không tính khí nóng nảy nếu không chú ý quan sát thì e rằng thật sự sẽ bị Dịch Sơn Chi Pháp khốn trụ, yêu tinh này cũng thông minh biết cách đối chứng hạ dược." "Chỉ không biết Tôn Ngộ Không có thể phá giải Dịch Sơn Chi Pháp không, nếu không được, đến lúc đó chẳng phải phải đi giúp đỡ sao?" Doanh Chính vừa nói vừa uống một ngụm trà, bàn cờ cơ bản đã định thua rồi, y dứt khoát chuyển sự chú ý.

Từ Chí nghe lời Doanh Chính nói liền cười khinh thường rồi mở miệng đáp lại Doanh Chính: "Chút Dịch Sơn chi thuật không thể khốn trụ Tôn Ngộ Không được, bản lĩnh của con khỉ già đó không yếu đến vậy đâu." Từ Chí căn bản không coi Dịch Sơn Chi Pháp ra gì.

Bọn tiểu yêu trong sơn động đều phấn khích khi tóm được Đường Tăng.

Chúng sắp được ăn thịt trường sinh bất lão!

Loại suy nghĩ này không ngừng hiện lên trong đầu bọn chúng.

Hôm nay hai vị Đại vương đều rất vui vẻ.

Bọn tiểu yêu nghĩ, chỉ cần biểu hiện tốt thì lúc chia thịt có thể được chia nhiều hơn một chút.

Cả lũ tiểu yêu bắt đầu thi nhau nịnh nọt.

Ngân Giác Đại vương cũng rất vui, hắn đương nhiên hiểu rõ tâm tư của bọn tiểu yêu, đã vậy thì cho chúng một cơ hội biểu hiện.

"Bọn tiểu tốt, mau kéo hòa thượng này xuống đây, giờ làm sạch sẽ để lát nữa còn ăn!" Ngân Giác Đại vương ra lệnh, và cả đám tiểu yêu lập tức hùa theo, rồi chạy ào về phía Đường Tăng, định lôi Ngài xuống.

Chương 401

Đường Tăng và Sa Ngộ Tịnh chỉ bị mê hương làm choáng váng, nhưng đã tỉnh lại lúc Ngân Giác Đại vương bảo bọn tiểu yêu đi tìm Kim Giác Đại vương.

Lúc đó, Đường Tăng thấy rất nhiều tiểu yêu đang chạy về phía mình, ai nấy đều có vẻ mặt hung dữ.

Ngài có chút sợ hãi trước trận địa này, bắt đầu lùi về phía sau một cách vô thức.

Sa Ngộ Tịnh bên cạnh thấy hành động nhỏ này, biết sư phụ đang sợ, liền đứng chắn phía trước, che cho Ngài khỏi tầm mắt của bọn tiểu yêu.

"Đừng!" Sa Ngộ Tịnh rút vũ khí, đối phó với bọn tiểu yêu và giải quyết vài tên ở gần.

Sau khi che chắn, Sa Ngộ Tịnh nhìn bọn tiểu yêu, rồi nhìn Kim Giác Đại vương và Ngân Giác Đại vương.

Vì đối phương đông người và thế mạnh, y không thể đánh trả mà chỉ có thể đe dọa.

Sa Ngộ Tịnh cũng đã nghe cuộc nói chuyện giữa Ngân Giác Đại vương và Kim Giác Đại vương lúc nãy, biết trong số đó chỉ có Kim Giác Đại vương là người tỉnh táo, có chút kiêng dè Tôn Ngộ Không, còn những kẻ khác thì đắc ý quên mình.

Sa Ngộ Tịnh nhìn chằm chằm Kim Giác Đại vương và nói: "Ta cảnh cáo các ngươi, đừng động vào sư phụ ta, nếu không đợi Đại sư huynh ta đến, Ngài tuyệt đối sẽ không tha cho các ngươi!

Tôn Ngộ Không tính tình nóng nảy, các ngươi cũng biết.

Nếu thật sự động vào sư phụ ta, e rằng tất cả yêu quái trong động này đều không thoát khỏi!" Sa Ngộ Tịnh nói xong, lại ra tay giải quyết những tên tiểu yêu vừa xông lên.

Bọn tiểu yêu thấy thực lực của Sa Ngộ Tịnh cũng không thấp, cộng thêm những lời y vừa nói, đều dừng bước.

Thực ra Sa Ngộ Tịnh không đặt nhiều hy vọng rằng Kim Giác Đại vương sẽ nghe lời, nhưng sự thật lại như vậy.

Kim Giác Đại vương nghe lời Sa Ngộ Tịnh quả thực có chút do dự.

Với thực lực của Tôn Ngộ Không, Di Sơn Chi Pháp chưa chắc đã giữ chân được hắn.

Hơn nữa, Nhị đệ không chỉ trêu đùa mà còn động đến sư phụ của hắn, Tôn Ngộ Không chắc chắn sẽ nổi giận.

Khi đó, lời cảnh báo của Sa Ngộ Tịnh e rằng sẽ thành sự thật.

Sự do dự của Kim Giác Đại vương trong mắt Ngân Giác Đại vương lại là sự nhút nhát.

Ngân Giác Đại vương thấy Kim Giác Đại vương thật sự kiêng dè Tôn Ngộ Không, liền khinh thường nói: "Đại ca, huynh thật sự sợ tên tiểu mao hầu Tôn Ngộ Không đó sao?

Hắn có gì mà phải lo lắng?" Kim Giác Đại vương bị hỏi như vậy, trong lòng càng thêm lo lắng.

"Tôn Ngộ Không không phải người thường, năm xưa đại náo Thiên Cung, chư thần tiên cũng không có cách nào ngăn cản, sau đó bị giam dưới Ngũ Hành Sơn năm trăm năm!

Với thực lực như vậy, Di Sơn Chi Pháp chưa chắc đã giữ chân được hắn." Doanh Chính và Từ Chí nghe Kim Giác Đại vương nói

xong, lại cảm thấy có chút thú vị.

“Xem ra có một người tỉnh táo, xem ra tiểu yêu này biết được ít thứ.” Doanh Chính cười cười nói.

Từ Chí ngừng lại một chút, không nhìn Doanh Chính mà nhìn vào gương.

“Năm đó Tôn Ngộ Không đại náo Thiên Cung, khiến tất cả mọi người đều biết.

Nhưng sau khi hắn bị giam dưới Ngũ Hành Sơn năm trăm năm, những người đó dần dần quên mất chuyện này, chỉ còn nhớ năm đó có một Tôn Ngộ Không đại náo Thiên Cung.

Giờ đây, một tiểu yêu cấp bậc như thế này lại có thể biết những chuyện đó, quả thực hiếm thấy.” Ngân Giác Đại vương nghe lời Kim Giác Đại vương nói, căn bản không bị ảnh hưởng.

Đại náo Thiên Cung thì sao?

Chẳng phải cũng bị giam dưới Ngũ Hành Sơn năm trăm năm đó sao?

Huống hồ, hắn có bảo bình trong tay, cần gì phải sợ một Tôn Ngộ Không nhỏ bé?

“Thôi được rồi, Đại ca, huynh đừng lo mấy chuyện đó nữa, ta có thể nhốt hắn một lần thì cũng có thể nhốt hắn lần thứ hai.

Chuyện này huynh đừng bận tâm, có ta đây rồi, cứ yên tâm chờ ăn thịt đi.” Ngân Giác Đại vương nói xong đứng dậy, không thèm để ý đến Kim Giác Đại vương nữa.

Hắn biết Kim Giác Đại vương muốn nói thêm gì đó, nhưng dù sao những lời đó hắn cũng không muốn nghe, toàn là những lời vô ích.

Ngân Giác Đại vương nhìn bọn tiểu yêu bị Sa Ngộ Tịnh trấn áp

mà có chút hận sắt không thành thép.

Sao lại bị ba lời hai chữ trấn áp như vậy?

Chương 402

Sao lại sợ tên Tôn Ngộ Không đó chứ?

“Còn ngẩn ra đó làm gì!

Mau kéo hòa thượng đó xuống đây!

Chẳng lẽ đệ tử của hắn ngăn cản thì các ngươi thật sự không dám động nữa sao?

Từng đứa một không muốn ăn thịt à?

Sao không kéo cả hai đứa xuống luôn!” Ngân Giác Đại vương nói với giọng điệu hơi nặng nề.

Bọn tiểu yêu nghe xong cũng bắt đầu hoảng sợ, nếu không hành động thì sẽ không có thịt ăn, chẳng lẽ chuyện trường sinh bất lão cũng tan thành mây khói sao?

Bọn tiểu yêu không dám chần chừ nữa, vội vàng ra tay chuẩn bị kéo Đường Tăng và Sa Ngộ Tịnh xuống.

Sa Ngộ Tịnh thấy bọn tiểu yêu lại hành động, cũng khá bất lực.

Không còn cách nào khác, số lượng quá đông, lại có hai vị Đại vương trấn giữ, căn bản không có một chút hy vọng chiến thắng nào.

“Hãy đợi đấy, Đại sư huynh ta nhất định sẽ cứu chúng ta, khi đó các ngươi sẽ xong đời!” Không còn cách nào, đánh không lại thì chỉ có thể dùng miệng nói, nếu dọa được một vài người thì tốt, còn không thì bị kéo xuống cũng phải có chút tôn nghiêm.

Ngân Giác Đại vương nhìn Sa Ngộ Tịnh bị kéo xuống xong, mới quay lại chỗ Kim Giác Đại vương.

Hắn muốn bàn bạc với Kim Giác Đại vương về việc bắt Tôn Ngộ

Không.

Miệng thì nói không cần Kim Giác Đại vương bận tâm, nhưng có một số chuyện nhất định phải đoạt.

Huống hồ nếu hắn hoàn toàn không hỏi Kim Giác Đại vương, Kim Giác Đại vương cũng sẽ không yên tâm.

Những lo lắng trước đó của Kim Giác Đại vương quả thực là một vấn đề.

Để Tôn Ngộ Không ở bên ngoài không khác gì đặt một quả bom hẹn giờ bên cạnh, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung.

Tôn Ngộ Không bất cứ lúc nào cũng có thể phá giải Di Sơn Chi Pháp rồi đến tính sổ.

Lúc đó, ở vào trạng thái bị động, liệu có chịu đựng nổi hay không cũng là một vấn đề.

Thay vì như vậy, chi bằng chủ động xuất kích bắt Tôn Ngộ Không về.

Như vậy sẽ nắm giữ quyền chủ động và có thêm một chút phần thắng.

"Đại ca, huynh nói cũng đúng, ta bây giờ sẽ đi bắt Tôn Ngộ Không về để tránh hậu hoạn." Ngân Giác Đại vương nói xong nhìn về phía Kim Giác Đại vương.

Kim Giác Đại vương đương nhiên đồng ý, nếu thật sự bắt được Tôn Ngộ Không về thì hắn cũng yên tâm hơn một mối lo trong lòng.

"Bắt Tôn Ngộ Không về cũng tốt, để tránh sau này hắn phá được Di Sơn Chi Pháp rồi đánh lén.

À đúng rồi, đệ mang theo bảo bình nào?

Tử Kim Hồ Lô của đệ hay Ngọc Tịnh Bình của huynh?" Kim Giác

Đại vương hỏi.

Ngân Giác Đại vương suy nghĩ rồi đáp.

"Tôn Ngộ Không có thực lực, ta sẽ mang cả hai cái." Kim Giác Đại vương nghe thấy cũng thấy đúng, dựa vào thực lực của Tôn Ngộ Không mà mang cả hai bảo bình thì cũng tiện, liền đồng ý.

Lúc này, trên đảo Bồng Lai, Doanh Chính và Từ Chí vừa đánh cờ vừa xem những chuyện như vậy qua gương.

Thỉnh thoảng Doanh Chính nói vài câu, Từ Chí cũng có đáp lời qua loa.

Chỉ là tâm tư của Từ Chí không hoàn toàn ở trên bàn cờ, nhưng vẫn từng bước ép sát Doanh Chính.

Lúc này, Tôn Ngộ Không đang bị giam hãm trong Di Sơn Chi Pháp.

Hắn bắt đầu trở nên nóng nảy sau khi phát hiện Ngân Giác Đại vương đã mang Đường Tăng và Sa Ngộ Tịnh đi.

Vì bất cẩn mà hắn đã để Đường Tăng và Sa Ngộ Tịnh rơi vào nguy hiểm, giờ thì hắn không thể tìm thấy họ.

Lúc mới phát hiện, Tôn Ngộ Không khá nóng nảy, chỉ mù quáng bắt đầu tìm kiếm sơn động của yêu quái, nhưng tìm rất lâu mà không thấy, có cảm giác như đang quay vòng tại chỗ.

Chương 403

Nhưng Tôn Ngộ Không vì muốn nhanh chóng tìm ra nên căn bản không chú ý đến tình hình xung quanh.

Giờ đây, tìm kiếm lâu mà không thấy, tâm trạng càng thêm nóng nảy.

Doanh Chính lo lắng Tôn Ngộ Không sẽ bị mắc kẹt trong Di Sơn Chi Pháp mà không thoát ra được.

Tôn Ngộ Không có tính cách khá dễ nóng nảy, một khi nóng nảy thì sẽ không tìm được lối thoát hay cách phá giải Di Sơn Chi Pháp.

Thực tế chứng minh, suy nghĩ của Doanh Chính không sai, nhưng suy nghĩ của Từ Chí có sai không?

Đương nhiên là không, nếu Doanh Chính đủ hiểu Tôn Ngộ Không thì Từ Chí lại quá hiểu tính cách của Tôn Ngộ Không.

Có thể nói, sự nóng nảy của Tôn Ngộ Không đã mang lại rắc rối, nhưng những rắc rối này lại không thực sự ảnh hưởng đến hắn vì thực lực đủ mạnh.

Doanh Chính nhớ Tôn Ngộ Không tính tình nóng nảy nên lo lắng hắn không tìm được lối ra, nhưng lại quên rằng chính vì Tôn Ngộ Không tính tình nóng nảy nên hắn sẽ không đi tìm lối ra mà trực tiếp hủy hoại xung quanh.

Tôn Ngộ Không sau khi phát hiện sự bất thường xung quanh cũng đoán được đó là Di Sơn Chi Pháp, chỉ là không thể xác định.

Tôn Ngộ Không phá hủy gần hết mọi thứ xung quanh, sau đó tiếp tục đi, không lâu sau đã chứng thực suy nghĩ của mình.

Biết được Di Sơn Chi Pháp thì dễ xử lý hơn nhiều.

Động não tìm lối ra ư?

Đó không phải phong cách của Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không dùng cách đơn giản và thô bạo nhất để tìm lối ra và thoát ra.

Nhưng vừa thoát khỏi Di Sơn Chi Pháp, Sơn Thần xuất hiện.

Hắn vừa nhìn thấy Sơn Thần là Tôn Ngộ Không nổi nóng.

"Tốt lắm Sơn Thần, ngươi dám xuất hiện trước mặt Lão Tôn sao?

Lại còn đi giúp yêu quái mà không giúp ta?

Các ngươi đã giúp yêu quái rồi mà còn dám xuất hiện trước mặt ta, cũng có gan đấy." Tôn Ngộ Không thấy Sơn Thần lập tức không giữ được bình tĩnh, chỉ vào Sơn Thần bắt đầu mắng.

Sơn Thần đối với thái độ như vậy của Tôn Ngộ Không cũng không lấy làm lạ, dù sao việc giúp yêu quái là sự thật không thể thay đổi.

Thấy Tôn Ngộ Không muốn ra tay đánh, Sơn Thần lập tức lùi về phía sau và kêu oan.

"Ai, Đại Thánh, Đại Thánh, xin hạ thủ lưu tình, hạ thủ lưu tình!

Ta cũng không cố ý không giúp ngài.

Nếu ta có thể lựa chọn, ta nhất định sẽ giúp ngài, nhưng chuyện này không phải do ta có thể lựa chọn." Tôn Ngộ Không nghe lời nói của Sơn Thần liền bình tĩnh lại một chút, cũng không đánh, chỉ khoanh tay lại đợi Sơn Thần nói tiếp.

Sơn Thần thấy Tôn Ngộ Không bình tĩnh lại cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Yêu quái đó không phải yêu quái bình thường, thần thông quảng

đại, có thể triệu hoán Sơn Thần, Thổ Địa để sai khiến.

Ta là tiểu tiên không dám không nghe, nhưng không có cách nào khác cả." Tôn Ngộ Không lúc này đã hoàn toàn bình tĩnh, nghe lời Sơn Thần xong cũng chìm vào suy tư.

Một bên Tôn Ngộ Không đang tiến hành động não, bên đảo Bồng Lai cũng không kém.

Trước đó Từ Chí luôn ép sát Doanh Chính.

Từ Chí quả thực lợi hại nhưng Doanh Chính cũng không phải kẻ yếu.

Trong tình huống bị Từ Chí ép sát, hắn cũng tìm được một vài lối ra.

Lúc này, ván cờ của hai người đang ở giai đoạn gay cấn.

Cùng ở giai đoạn này nhưng tâm trạng của hai người lại hoàn toàn khác nhau.

Từ Chí vô cùng thoải mái, còn Doanh Chính thì khó khăn hơn nhiều.

Lúc này Doanh Chính đang suy nghĩ nước cờ tiếp theo.

Chương 404

Tôn Ngộ Không đã hiểu rõ chuyện của Sơn Thần.

Vì yêu quái lần này có thể ép buộc Sơn Thần và Thổ Địa làm việc cho mình, vậy thực lực của yêu quái đó đương nhiên không thấp.

Như vậy, sự bất cẩn trước đó của Tôn Ngộ Không đã để yêu quái có cơ hội bắt lấy Đường Tăng và Sa Ngộ Tịnh.

Nhưng giờ biết những chuyện này cũng vô dụng rồi, sư phụ và sư đệ đã bị bắt đi, việc quan trọng nhất bây giờ là cứu họ ra.

Tôn Ngộ Không nghĩ vậy cũng không còn bận tâm chuyện đó nữa.

Nhưng vừa ngẩng đầu lên, Tôn Ngộ Không đã phát hiện ra bảo vật!

Sơn Thần thấy vẻ mặt Tôn Ngộ Không đột nhiên thay đổi, không biết chuyện gì, cũng thuận theo tầm nhìn của hắn mà nhìn.

Vừa nhìn đã biết hóa ra Tôn Ngộ Không đã phát hiện ra bảo vật của yêu quái.

Sơn Thần đang định chủ động giải thích về bảo vật, nhưng chữ đầu tiên còn chưa ra khỏi miệng thì giọng nói của Tôn Ngộ Không đã vang lên.

Cái cảm giác lời nói đến môi lại bị nuốt ngược vào thật không dễ chịu chút nào.

Nếu là người khác, Sơn Thần đã sớm vứt gánh bỏ đi rồi.

Nhưng người đang đứng trước mặt lại là Tôn Ngộ Không, Tề Thiên Đại Thánh!

Huống hồ lúc nãy hắn còn giúp yêu quái mà không giúp Ngài.

Giờ mà nổi nóng, có thể sẽ bị Tôn Ngộ Không đánh cho một trận tơi bời.

"Bảo vật đó không tầm thường, là của yêu quái đó." Sơn Thần cũng không nói bảo vật đó dùng để làm gì.

Tôn Ngộ Không cũng không hỏi, thấy Sơn Thần không nói thì nghĩ hắn không biết.

Tôn Ngộ Không nghe xong liền hiểu ra.

Vì yêu quái này không dễ đối phó, vậy thì hãy bẻ gãy cánh của yêu quái đó trước.

Hắn muốn xem xem nếu không có bảo vật thì thực lực của yêu quái đó có còn mạnh như vậy nữa không.

Chỉ cần yêu quái không còn vẫy vùng được thì dễ xử lý.

Nghĩ vậy, Tôn Ngộ Không nhìn về phía Sơn Thần.

Giờ đây, Sơn Thần này không thể cung cấp thêm thông tin hữu ích nào nữa, dù sao cũng bị yêu quái khống chế một cách không tự nguyện, bảo Sơn Thần đi theo cũng vướng víu.

Chi bằng lúc này để hắn quay về.

"Thôi được rồi, ngươi về đi.

Đối phó với yêu quái đó ta có cách, không sao đâu." Sơn Thần nghe lời Tôn Ngộ Không lập tức vui mừng.

Kể từ khi bị bắt đi, bên cạnh Tôn Ngộ Không luôn có một áp lực thấp, một Sơn Thần nhỏ bé như hắn làm sao chịu nổi?

Giờ khó khăn lắm mới được đi, sao lại không vui chứ?

"Vâng, ta đi đây, Đại Thánh tái kiến." Sơn Thần nói xong liền xoay người, biến mất trước mắt Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không thấy Sơn Thần đã quay về xong, ánh mắt nhìn về phía không xa, nơi có hai tên tiểu yêu tinh đang cầm Ngọc Tịnh Bình và Tử Kim Hồ Lô.

Hai tên tiểu yêu tinh mỗi đứa cầm một bảo bình, trên đường đi vô cùng vui vẻ, dường như có bảo bình trong tay thì không cần lo lắng gì nữa, chắc chắn sẽ giải quyết được mọi chuyện.

Nhìn hai tên tiểu yêu tinh càng lúc càng đến gần, Tôn Ngộ Không hóa thành một đạo nhân, điều chỉnh lại cảm xúc, đứng trên một vị trí cao, rõ ràng chỉ nhìn hai tên tiểu yêu tinh nhưng lại làm ra vẻ phủ thị chúng sinh.

Tôn Ngộ Không giữ vững cảm giác đó, rồi thi pháp khiến hai tên tiểu yêu tinh quỳ xuống.

Hai người đang đi trên đường ngon lành tự nhiên quỳ sụp xuống cùng một lúc.

Hai tên tiểu yêu tinh giật mình, sau khi chắc chắn bảo bình không sao thì bắt đầu tìm kiếm kẻ gây rối.

Sau đó, chúng phát hiện ra Tôn Ngộ Không.

Chương 405

Lúc này, trên đảo Bồng Lai, Doanh Chính và Từ Chí lại bàn luận khi nhìn thấy hành động của Tôn Ngộ Không.

"Tôn Ngộ Không lại làm gì thế, một ngày một trò quỷ quái, thật lắm chiêu trò." Doanh Chính thấy dáng vẻ của Tôn Ngộ Không mà không hiểu hắn muốn làm gì.

"Cứ xem đi, Tôn Ngộ Không đã nhắm trúng bảo vật đó rồi." Từ Chí nghe lời Doanh Chính, cười chậm rãi nói.

Mặc dù Từ Chí đã nói vậy nhưng Doanh Chính vẫn có chút không hiểu, nhưng Từ Chí lại tiếp tục nhìn vào gương, hắn cũng không tiện hỏi thêm mà chỉ có thể tiếp tục xem.

Tôn Ngộ Không với vẻ mặt phủ thị chúng sinh khi nhìn hai tên tiểu yêu tinh.

Hai tên tiểu yêu tinh bị trận thế này làm cho kinh sợ.

Sau khi ngây người một lúc, chúng nhanh chóng phản ứng lại.

Sau khi phản ứng lại, chúng đều lộ vẻ giận dữ, một trong số chúng giận dữ nhìn Tôn Ngộ Không và nói.

"Không phải ngươi làm thì là ai!?" Mặc dù xung quanh chỉ có hai tên tiểu yêu tinh và Tôn Ngộ Không, việc quỳ xuống không tự nguyện đó chắc chắn là do Tôn Ngộ Không, nhưng thì sao chứ?

Không có bằng chứng mà, người khác phủ nhận thì cũng không thể làm gì được.

Tôn Ngộ Không nghe lời tên tiểu yêu tinh đó nói, lại không hề né tránh, trực tiếp thừa nhận chuyện này một cách đường hoàng.

“Tiểu đạo gặp lão đạo đương nhiên phải hành lễ, vì hai vị không tự giác thì chỉ có thể do ta thay mặt.” Tôn Ngộ Không nói xong cố ý giảm tốc độ nói, giọng điệu cũng nhàn nhạt, vô cùng nhẹ nhàng thậm chí có chút lạnh lùng.

Thái độ như vậy của Tôn Ngộ Không ngược lại khiến hai tên tiểu yêu tinh có chút không biết phải ứng đối như thế nào.

Như vậy, Tôn Ngộ Không lại không lúng túng.

Hai tên tiểu yêu tinh nghe lời Tôn Ngộ Không nói bỗng nhiên mất hết khí thế.

Ý của lời nói là đã gặp phải một kẻ khó nhằn rồi sao?

“Ai vậy chứ?

Nhìn có vẻ lợi hại lắm, ngươi biết không?” “Ta làm sao biết được, chắc là vị Đại Tiên nào đó ở đâu đó chăng?” Hai tên tiểu yêu tinh cũng không đoán được lai lịch của Tôn Ngộ Không, chỉ có thể hỏi đối phương trước, nhưng hiện tại xem ra cả hai đều không biết Tôn Ngộ Không là ai.

“Đại Tiên?

Chưa từng nghe nói có vị Đại Tiên nào như vậy cả.” “Đồ đầu óc heo!

Đại Tiên đó có thể tùy tiện cho ngươi biết sao?

Người ta là Đại Tiên không có việc gì làm mà lại đi loanh quanh trước mặt ngươi à?” Một tên tiểu yêu tinh khác nghe lời nói của đồng bạn, liền vỗ một cái vào đầu hắn.

Tên tiểu yêu tinh kia bị đánh đau, xoa xoa đầu nhìn tên tiểu yêu tinh kia và nói.

“Hay là chúng ta hỏi thử xem?” Tên tiểu yêu tinh kia nghe xong

liền liếc mắt ra hiệu cho hắn hỏi xong thì không để ý nữa.

"Kia… xin hỏi vị đạo nhân là người ở đâu?

Vì sao hai chúng ta chưa từng thấy Đại Tiên?" Lần này giọng điệu của tên tiểu yêu tinh hoàn toàn khác so với lúc nãy, lần này rõ ràng mang theo sự dò hỏi, so với lúc nãy thì có chút e dè hơn.

Tôn Ngộ Không thấy phản ứng này của tên tiểu yêu tinh trong lòng vui mừng.

Chẳng phải đây là hiệu quả hắn muốn sao?

Chỉ cần chúng tin thì những chuyện tiếp theo sẽ dễ dàng giải quyết.

"Nghe lời ta nói thì cần phải để các ngươi biết ta sao?

Bản Đại Tiên tự Bồng Lai Sơn ra, lại có thể để những tiểu đạo không hiểu quy tắc như các ngươi nhận ra sao?" Tôn Ngộ Không lúc này cũng vô thức nói ra "Bồng Lai Sơn".

Giờ đây, uy lực của Bồng Lai Sơn cũng đủ để chấn nhiếp hai tên tiểu yêu tinh đó rồi.

Từ Chí đang uống trà nghe đến từ "Bồng Lai Sơn" thì có hứng thú.

Giả mạo ư?

Đặt chén trà xuống xong, Từ Chí tiếp tục quan sát màn hình trong gương.

Chương 406

“Bồng Lai Sơn!

Tự Bồng Lai Sơn?

Trong Bồng Lai Sơn toàn là thần tiên mà!” Hai tên tiểu yêu tinh nghe đến từ “Bồng Lai Sơn” cũng không giữ được bình tĩnh nữa.

Người trong Bồng Lai Sơn toàn là thần tiên!

Tiểu yêu như chúng lại có phúc phận được gặp người của Bồng Lai Sơn.

Phản ứng của hai tên tiểu yêu tinh mạnh mẽ như vậy cũng nằm ngoài dự liệu của Tôn Ngộ Không.

Mặc dù hắn biết Bồng Lai Sơn trong mắt người khác quả thực rất lợi hại, nhưng phản ứng này không quá kích động sao?

Đương nhiên, đó cũng chỉ là suy nghĩ của Tôn Ngộ Không, thực ra phản ứng của hai tên tiểu yêu tinh cũng khá bình thường.

Nhưng điều đó không liên quan đến Tôn Ngộ Không, ngược lại phản ứng của chúng càng lớn thì khả năng kế hoạch của Tôn Ngộ Không thành công càng cao.

Đối với câu hỏi của hai tên tiểu yêu tinh, Tôn Ngộ Không thẳng thắn thừa nhận.

Bọn tiểu yêu tinh cấp bậc như vậy làm sao có thể thực sự gặp được thần tiên chứ?

Lúc này, sau khi biết người trước mặt là một vị thần tiên, chúng lập tức trở nên cung kính.

Những tiểu xảo đó làm sao có thể đánh lại người ta.

Nếu không tôn trọng một chút, đến lúc chết cũng không biết.

"Thật sự là Đại Tiên?

Đại Tiên sẽ tha cho chúng ta sao?" Tên tiểu yêu tinh vừa bị đánh lại lên tiếng.

Mặc dù lời nói của hắn có chút nghi ngờ, nhưng từ giọng điệu có thể nghe ra tên tiểu yêu tinh này rất kính trọng Tôn Ngộ Không.

Nhưng lời nói của hắn vừa dứt, một tên tiểu yêu tinh khác lập tức vỗ vào hắn và nói: "Đại Tiên thế nào thì là việc của Đại Tiên, cần phải báo cáo với ngươi sao?

Mau ngậm miệng lại, đến lúc đắc tội với Đại Tiên thì không có gì tốt đẹp đâu." Lời nói của tên tiểu yêu tinh vừa ra, đồng bạn của hắn không dám nói gì nữa.

Suy nghĩ của tên tiểu yêu tinh này cũng đúng, Đại Tiên làm gì thì đương nhiên có đạo lý của Ngài.

Không thể để ngươi biết, vì không thể biết chuyện nên hà tất phải hỏi nhiều?

Nếu biết sẽ rước họa vào thân thì sẽ chịu thiệt lớn.

Tôn Ngộ Không thấy tên tiểu yêu tinh đó bị đồng bạn nói như vậy mà không nói gì nữa, bỗng nhiên cảm thấy hai tên tiểu yêu tinh này khá thú vị.

Đồng bạn chỉ cần nói một câu là có thể thu lại sự tò mò, không tranh cãi, quả thực hiếm thấy.

Thấy hai tên tiểu yêu tinh đã yên lặng, Tôn Ngộ Không nhìn chúng và hỏi: "Hai người từ đâu đến và muốn đi đâu?!" Hai tên tiểu yêu tinh vốn nghĩ rằng hai người im lặng thì vị "Đại Tiên" sẽ rời đi, cứ nghĩ vị "Đại Tiên" chỉ đi ngang qua.

Khi nghe tin tức này, cả hai tên tiểu yêu tinh đều ngây người.

Sau đó, tên tiểu yêu tinh luôn giáo huấn đồng bạn kia nhanh chóng phản ứng lại.

“Hồi Đại Tiên, hai chúng ta từ Liên Hoa Động đến, nói là muốn đi bắt Tôn Ngộ Không.” Tôn Ngộ Không nghe lời nói này, phản ứng đầu tiên là: Cái gì?

Bắt?

Tôn Ngộ Không kinh ngạc xong lại nghĩ, có phải trùng tên trùng họ không?

Mặc dù khả năng này nhỏ, nhưng hắn vẫn hỏi.

“Tôn Ngộ Không?

Có phải là Mỹ Hầu Vương trên Hoa Quả Sơn không?” Hai tên tiểu yêu tinh nghe lời nói này lập tức gật đầu, một tên tiểu yêu tinh nói: “Không sai, chính là Tôn Ngộ Không đó, cũng chính là Tề Thiên Đại Thánh đó, hai chúng ta lần này ra ngoài là để bắt tên Tôn Ngộ Không đó.” Nghe lời nói này Tôn Ngộ Không mới xác định.

Thật sao?

Thật sự muốn đi bắt sao?

Chương 407

Bằng hai tên tiểu yêu quái?

Chẳng lẽ danh tiếng Tề Thiên Đại Thánh này không đủ lừng lẫy sao?

"Bắt hắn không dễ đâu, hai người có cần viện trợ không?" Hai tên tiểu yêu tinh nghe lời nói này đều xua tay, chuyện này chúng khá tự tin.

Tôn Ngộ Không lợi hại nhưng chẳng phải có bảo bình sao?

Có bảo bình trong tay thì cần gì phải sợ một Tôn Ngộ Không nhỏ bé chứ.

"Tạ Đại Tiên hảo ý, chỉ là hai chúng ta không cần viện trợ, hai chúng ta có hai bảo bình là đủ rồi." Lúc này trên đảo Bồng Lai, Doanh Chính và Từ Chí đang xem màn tương tác giữa hai tên tiểu yêu tinh và Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không này lại giả mạo người Bồng Lai Sơn ở bên ngoài tiêu dao, mà chính chủ thì lại không có chút chuyện gì.

Doanh Chính bên cạnh nhìn một loạt hành động của Tôn Ngộ Không.

Đối với tình huống hiện tại, Doanh Chính cũng đoán được đại khái Tôn Ngộ Không muốn làm gì, còn đúng hay không thì phải tiếp tục quan sát.

"Tôn Ngộ Không tiếp theo sẽ làm gì?" Tôn Ngộ Không lúc giả mạo người Bồng Lai Sơn khiến hắn khá kinh ngạc.

Những chuyện tiếp theo hắn sẽ làm thật sự khó đoán.

“Cứ xem đi chẳng phải sẽ biết sao?” Từ Chí nghe câu hỏi của Doanh Chính, cũng không trực tiếp đáp trả.

Có hai bảo bình là đủ rồi ư?

Tôn Ngộ Không nghe lời tên tiểu yêu tinh đó, liền nắm bắt được vài từ.

Nghe ý của chúng, hóa ra hai yêu quái này không có năng lực, chỉ vì có hai bảo bình nên mới dám lớn tiếng nói muốn đi bắt hắn sao?

Tôn Ngộ Không có chút tò mò, chẳng lẽ hai bảo bình đó thật sự lợi hại đến mức khiến người khác không sợ cả Tề Thiên Đại Thánh sao.

Nghe lời tên tiểu yêu tinh xong, Tôn Ngộ Không gật đầu trước, sau đó lại giả vờ như vô tình bị hai bảo bình đó hấp dẫn, Tôn Ngộ Không nhìn hai bảo bình và hỏi.

“Ồ?

Hai người trong tay cầm bình gì vậy?

Nhìn cũng khá độc đáo đấy.” Hai tên tiểu yêu tinh cũng cảm nhận được ánh mắt của Tôn Ngộ Không.

Lúc này, sau khi không còn cảm nhận được áp lực từ Tôn Ngộ Không nữa, chúng liền đứng dậy.

Vì quỳ khá lâu nên chân bị tê, lúc đứng dậy đột nhiên không vững, vì sợ làm rơi vỡ bình nên hai đứa đỡ nhau.

Vì ánh mắt Tôn Ngộ Không vẫn luôn nhìn chằm chằm vào hai bảo bình đó, hai tên tiểu yêu tinh cũng hiểu mình nên làm gì, liền tự giác đặt hai bảo bình lên tay Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không nhận lấy bảo bình xong, hai tên tiểu yêu tinh lại lùi về phía sau.

Tôn Ngộ Không cầm hai bảo bình lên nhìn mà cũng không thấy có

điểm khác biệt nào, thực sự không nhìn ra thì chỉ có thể hỏi.

“Hai bảo bình này nhìn đúng là đẹp mắt, dùng làm vật trang trí thưởng ngoạn thì được.

Haizz, nếu thật sự dùng làm bình hoa thì cũng khá đáng tiếc.

Hai bảo bình này có công dụng gì không?” Tôn Ngộ Không vừa xoay chuyển quan sát vẻ ngoài của hai bảo bình, vừa thêm vào một vài động tác biểu cảm, nhìn thật sự giống như đang thưởng thức hai bảo bình.

Hai tên tiểu yêu tinh thấy vị “Đại Tiên” yêu thích hai bảo bình đến vậy, cũng tích cực giải thích công dụng của bảo bình cho vị “Đại Tiên” nghe.

Tên tiểu yêu tinh mặt mày hớn hở, vô cùng ân cần mở miệng nói.

“Đại Tiên, không biết người có biết không, bảo bình bên tay trái này tên là Tử Kim Hồng Hồ Lô.

Như ngài thấy, về vẻ bề ngoài của bảo bình này thì thật sự không có gì để nói.” “Tử Kim Hồng Hồ Lô đó không phải là bình hoa chỉ để nhìn mà không dùng được, ngược lại, công dụng của hồng hồ lô này rất lớn.” Tên tiểu yêu tinh ngừng lại.

Tôn Ngộ Không thấy vậy có chút sốt ruột, nhưng dù sốt ruột thì cũng chỉ có thể sốt ruột trong lòng thôi, bề ngoài phải thể hiện ra vẻ đó, nếu không thì tất cả sự ngụy trang trước đó đều phí công.

Tôn Ngộ Không làm ra vẻ tò mò vui mừng và hỏi.

“Không phải bình hoa sao?

Chương 408

Vậy thì cái Tử Kim Hồng Hồ Lô đó có công dụng gì?" Lời Tôn Ngộ Không vừa dứt, tên tiểu yêu tinh kia liền đáp lời và tiếp tục nói.

"Công dụng của Tử Kim Hồng Hồ Lô rất lớn, chỉ cần cầm Tử Kim Hồng Hồ Lô trong tay, hô tên kẻ địch, chỉ cần hắn đáp lời thì kẻ địch lập tức sẽ bị hút vào trong Tử Kim Hồng Hồ Lô, trong vòng một khắc người bị hút vào sẽ biến thành nước. " Lúc này trên đảo Bồng Lai, Doanh Chính nghe công dụng của Tử Kim Hồng Hồ Lô này của tên tiểu yêu tinh cũng có hứng thú.

Một tiểu yêu quái phàm trần lại có vật lợi hại đến vậy sao?

"Cái Tử Kim Hồ Lô này lại ở phàm trần sao?

Ở trong tay yêu quái đó sẽ gây họa cho bao nhiêu người chứ?

Khoan đã, uy lực của hồ lô này lớn như vậy, Tôn Ngộ Không có thể tránh được không?" Doanh Chính lại nghi ngờ thực lực của Tôn Ngộ Không.

Từ Chí không thèm để ý đến Doanh Chính, nói rằng đó là lời nói vô ích.

"Ngươi đừng bận tâm, chuyện của Tôn Ngộ Không ta tự có tính toán, ngươi đừng lo lắng nữa." Từ Chí nói xong không thèm để ý đến những lời giải thích tiếp theo của Doanh Chính nữa.

Lúc này Tôn Ngộ Không cũng bị công dụng của Tử Kim Hồng Hồ Lô làm cho kinh ngạc, nhìn hai tên tiểu yêu tinh ánh mắt bất lực rồi trả bảo bối lại cho chúng.

Tử Kim Hồng Hồ Lô và Ngọc Tịnh Bình cũng không thật sự thuộc về hai tên tiểu yêu tinh này.

Đưa hai cái bình đó cho Tôn Ngộ Không là một hành động khá mạo hiểm.

Dù người đó là tiên gia của Bồng Lai Sơn, vạn nhất có một bất ngờ nào đó mà vị Đại Tiên đó sơ sẩy làm vỡ bình thì đó là hai cái bình đó.

Vừa nhận lại bình, hai tên tiểu yêu tinh bảo bối không ngớt, vội vàng nâng niu trong lòng bàn tay, sợ có chút hư hao.

Tôn Ngộ Không thấy hai tên tiểu yêu tinh nâng niu hai bảo bình như vậy, giống như cung phụng thượng cung, không khỏi cảm thấy có chút khoa trương.

Hai bảo vật này lợi hại thì đúng là lợi hại, nhưng không đến mức đó.

Thấy hai tên kia cuối cùng cũng hành động xong, Tôn Ngộ Không nhìn chúng cười và nói.

"Không phải chỉ là hai cái bình đẹp mắt thôi sao?

Hai người có cần phải cung phụng như thượng cung vậy không?" Nếu là bình thường có người nói như vậy, hai tên tiểu yêu tinh đã sớm phản bác thậm chí còn muốn cãi nhau với người đó.

Nhưng hiện tại, người đứng trước mặt là một vị Đại Tiên.

Tiên nhân thấy những thứ tốt hơn hàng vạn lần, hàng trăm lần so với cái đó, Ngài nói như vậy đương nhiên có đạo lý của Ngài.

"Đại Tiên, hai bảo bình trong tay chúng ta đương nhiên không thể sánh bằng đồ vật của tiên gia, nhưng bảo bình này thật sự là bảo bối để chúng ta an gia lập mệnh, vậy há chẳng phải cần phải cung phụng kỹ càng sao." Một trong hai tên tiểu yêu tinh cười hề hề nói.

Tôn Ngộ Không nghe xong cũng không phản ứng gì, mọi việc đều

đang diễn ra theo suy nghĩ của hắn nên đại khái hắn cũng đoán được hai tên tiểu yêu tinh sẽ nói gì và phản ứng ra sao.

"Hôm nay ta sẽ cho các ngươi được kiến thức thế nào mới là bảo bối.

Những thứ kia không phải bảo bối, nhiều lắm cũng chỉ là một cái bình đẹp mắt thôi!

Ta sẽ cho các ngươi xem bảo bối của ta." Lời Tôn Ngộ Không vừa dứt, hai tên tiểu yêu tinh lập tức vui mừng.

Được xem bảo bối của tiên nhân?

Đó là một cơ hội vô cùng hiếm có.

Tôn Ngộ Không thấy hai tên tiểu yêu tinh đã chuyển sự chú ý, liền thu lại ánh mắt, tùy tiện biến ra một cái hồ lô lớn.

Tôn Ngộ Không để cái hồ lô lớn đó bay lên không trung để hai tên tiểu yêu tinh nhìn rõ hơn một chút, sau đó lại xoay tròn cái hồ lô lớn đó một vòng.

Hai tên tiểu yêu tinh thấy cái hồ lô lớn đó có chút chấn động.

Thật sự là bảo bối của tiên gia sao?

Đồ vật của tiên gia thật sự bày ra trước mặt sao?

Nhìn cái hồ lô lớn đó xoay tròn trên không trung, hai tên tiểu yêu tinh nhìn nhau, sau đó lại một lần nữa chuyển ánh mắt về phía cái hồ lô lớn đó.

Chúng cảm thấy cái hồ lô lớn đó chắc chắn rất lợi hại.

Chương 409

Lúc này cũng không cần Tôn Ngộ Không phải làm thêm động tác nào nữa.

Sau khi một lần nữa chuyển ánh mắt về phía cái hồ lô lớn đó, hai tên tiểu yêu tinh liền quỳ xuống.

Sau khi cả hai cùng quỳ xuống, một trong số chúng lên tiếng hỏi Tôn Ngộ Không.

"Đại Tiên, đây là bảo bối của tiên gia sao?

Nhìn có vẻ lợi hại lắm." Tên tiểu yêu tinh vừa nói, ánh mắt lại vô thức hướng về phía cái hồ lô lớn.

Tôn Ngộ Không nghe lời tên tiểu yêu tinh đó nói xong, cười cười rồi nói.

"Cái hồ lô đó là cháu trai của ta, ta là ông nội của cái hồ lô đó." Ông cháu?

Hai tên tiểu yêu tinh nghe lời nói này, từ đầu tiên nghĩ đến là từ này.

Ý của lời nói là bảo hồ lô và bảo bình cấp bậc đều quá thấp sao?

Từ Chí và Doanh Chính nhìn một loạt hành động của Tôn Ngộ Không bỗng nhiên cảm thấy càng lúc càng thú vị.

"Tôn Ngộ Không này, cách hống người quả thực có một bộ.

Thật không biết nên nói hai tiểu yêu đó ngốc hay tên Hầu Tử đó quá xảo quyệt nữa?" Doanh Chính nói.

"Cả hai đều chiếm một phần, Tôn Ngộ Không bản thân vốn thông minh lanh lợi, hai tên tiểu yêu tinh kia lại chưa từng thấy đại cảnh

tượng, bị Tôn Ngộ Không lừa gạt cũng là lẽ thường tình." Dù sao cũng là bảo bình an thân lập mệnh của mình, bị người ta nói như vậy trong lòng cũng sẽ có chút khó chịu.

Nhưng người ta là Đại Tiên mà, là tiên gia thì biết làm sao đây?

Tiên gia không thể đắc tội, vậy thì cục tức này cũng không thể nuốt trôi.

Vậy phải làm sao?

Đã vậy người ta lại không coi trọng bảo bình của mình, lại không thể lý luận với người ta, vậy thì hãy để người khác thích bảo bình của mình vậy.

Hai tên tiểu yêu tinh cầm bảo bình bắt đầu khoe khoang với Tôn Ngộ Không.

"Đại Tiên, bảo bình của chúng ta không chỉ có một chút bản lĩnh đó đâu, đừng nhìn bảo bình của chúng ta nhỏ, không lớn bằng cái hồ lô kia, nhưng bảo bình của chúng ta có thể chứa rất nhiều người đó." Vừa nói tên tiểu yêu tinh vừa lấy ra một cái Tử Kim Hồng Hồ Lô để trưng bày cho Tôn Ngộ Không xem.

"Đại Tiên, người xem cái hồ lô này nhỏ phải không?

Nhưng hồ lô của chúng ta có thể chứa được một ngàn người!

Chỉ cần hô tên là sẽ bị hút vào." Tên tiểu yêu tinh nói với vẻ mặt kiêu ngạo, nói xong còn cho người ta một cảm giác "hồ lô của ngươi có thể làm gì?!" Như thể đang nói với Tôn Ngộ Không 'cái hồ lô của ngươi tuy lớn nhưng thì sao chứ?

Hồ lô của ta tuy nhỏ nhưng hồ lô của ta chứa được nhiều người hơn của ngươi.' Tôn Ngộ Không thấy hai tên tiểu yêu tinh đắc ý như vậy, liền cười khẩy và bắt đầu khoe khoang cái hồ lô lớn của mình.

“Cái hồ lô đó có thể chứa được một ngàn người sao?

Một bản lĩnh nhỏ như vậy mà cũng mang ra khoe khoang, thật không biết xấu hổ, đúng là hai tên tiểu yêu tinh chưa từng thấy đời.

Đã vậy thì gặp được ta rồi, lại thấy bảo hồ lô của ta rồi, vậy thì ta sẽ cho các ngươi mở mang kiến thức!” Vừa nói Tôn Ngộ Không vừa thu cái hồ lô lớn đang treo trên không trung về.

Cầm trong tay xong, Tôn Ngộ Không nhìn hai tên tiểu yêu tinh và nói.

“Hai cái hồ lô của các ngươi không thể chứa được một ngàn người thật sự không bằng, bảo hồ lô của ta có thể che phủ cả bầu trời đó.” Lời Tôn Ngộ Không vừa dứt, hai tên tiểu yêu tinh liền có ý kiến.

Đối với lời nói của Tôn Ngộ Không, chúng hoàn toàn không tin.

Che trời sao?

Có thể sao?

Ai có thể che phủ cả bầu trời?

Nếu thật sự che phủ cả bầu trời thì chẳng phải thế giới này đều biến thành màu đen sao?

“Không thể nào!

Trời vô biên vô tận làm sao có thể che phủ được, tiên gia cũng không thể!” “Đúng vậy.” Hai tên tiểu yêu tinh nhao nhao phản bác Tôn Ngộ Không, dù sao lời nói đó quả thực đã vượt quá phạm vi bình thường.

Chương 410

Tôn Ngộ Không đương nhiên biết hai tên tiểu yêu tinh sẽ không tin.

Vì vậy, hắn quyết định tự mình cho chúng xem, đương nhiên hai tên tiểu yêu tinh đó cũng yêu cầu muốn xem.

Sau khi chấp nhận lời yêu cầu của hai tên tiểu yêu tinh, Tôn Ngộ Không bắt đầu bay lên trời.

Hai tên tiểu yêu tinh cứ nghĩ Tôn Ngộ Không muốn đi, đợi khi chúng hô gọi Tôn Ngộ Không thì Tôn Ngộ Không dừng lại và ngồi khoanh chân tại chỗ.

Sau khi Tôn Ngộ Không ngồi khoanh chân, một phân thân xuất hiện.

Phân thân vừa xuất hiện lập tức chạy về phía Na Tra.

Lúc này, Doanh Chính và Từ Chí đang xem cảnh này.

Hai người nhìn cảnh tượng đó, cảm thấy Tôn Ngộ Không này quả thực thông minh, biết có thể đi tìm Na Tra giúp đỡ.

"Tôn Hầu Tử này quả thực thông minh, lại có thể nghĩ ra chiêu này, che trời ư, vạn nhất người ta Na Tra không giúp thì ta xem hắn làm sao." Doanh Chính nói tuy là vậy nhưng trên mặt hắn lại tràn ngập nụ cười.

Từ Chí thấy Doanh Chính như vậy thì lắc đầu, những lời tán thưởng sao lại không nói ra, sẽ giảm công lực thì sao?

"Nhân mạch của Tôn Ngộ Không cũng không ít, đừng nói người khác không giúp, dù không giúp thì với thực lực của hắn, người khác cũng sẽ vì sợ mà ra tay giúp đỡ, nên những lời vừa rồi toàn là vô

nghĩa.” Từ Chí chậm rãi nói, còn cố ý uống một ngụm trà.

Tôn Ngộ Không đang tiến về phía Na Tra với tốc độ nhanh nhất.

Na Tra cũng không nghĩ Tôn Ngộ Không lại tìm mình vào lúc này, bỗng nhiên cảm thấy có chút kỳ lạ.

“Na Tra, giúp Lão Tôn ta một việc.” Nhìn Tôn Ngộ Không bay về phía mình và hô tên, Na Tra liền đáp lời.

“Tôn Ngộ Không?

Sao lúc này lại tìm ta làm gì?

Chẳng lẽ lúc này không phải nên ở bên cạnh Đường Tăng hộ tống đến Tây Thiên sao?” Na Tra dường như căn bản không nghe thấy câu nói phía sau của Tôn Ngộ Không.

Trong lúc Na Tra nói chuyện, Tôn Ngộ Không đã đến bên cạnh hắn.

Nghe Na Tra nói xong, Tôn Ngộ Không lại lặp lại lời vừa rồi một lần nữa.

“Đừng bận tâm những chuyện đó, trước tiên hãy đồng ý giúp ta một việc.” Tôn Ngộ Không không có nhiều thời gian, nếu rời đi lâu sẽ khiến hai tên tiểu yêu tinh nghi ngờ, hắn phải nhanh chóng dặn dò xong rồi quay lại.

Na Tra thấy Tôn Ngộ Không có vẻ gấp gáp liền đồng ý.

“Được, ta đồng ý, ngươi muốn ta làm gì?” Thấy Na Tra sảng khoái như vậy, Tôn Ngộ Không cũng bớt lo lắng đi không ít.

Na Tra đã đồng ý sảng khoái như vậy thì làm sao có thể cản trở hắn chứ.

“Không phải chuyện lớn, lát nữa chỉ cần nghe thấy ta niệm chú ngữ thì che trời lại.” Tôn Ngộ Không vừa nói vừa nhìn về phía Na

Tra.

Na Tra bị Tôn Ngộ Không nhìn như vậy có chút không quen.

“Được.” Tôn Ngộ Không thấy Na Tra đã đồng ý cũng yên tâm rồi.

Bây giờ hai tên tiểu yêu tinh chắc chắn đang nhìn hắn ngồi khoanh chân trên không trung, nên phải nhanh chóng quay lại để tránh sinh nghi.

Tương tác giữa Na Tra và Tôn Ngộ Không, Doanh Chính và Từ Chí cũng nhìn thấy rõ mồn một qua gương.

Thấy Na Tra thật sự nhanh chóng đồng ý, Doanh Chính cảm thấy có chút không thực.

“Tính tình của Na Tra mọi người đều biết, sao lại sợ Tôn Ngộ Không chứ?

Lại còn đồng ý nhanh như vậy?” Doanh Chính đang hỏi nhưng trong lòng đã có đáp án.

Từ Chí thấy Doanh Chính lại hỏi cũng lên tiếng.

“Không phải đã có đáp án rồi sao?

Để hắn sợ không phải là hạ sách của Tôn Ngộ Không, bình thường nhân mạch của Tôn Ngộ Không đủ để khiến người khác giúp đỡ.” Một bên Doanh Chính và Từ Chí đang ngồi uống trà đánh cờ quan sát tình hình, một bên Tôn Ngộ Không lại không nhàn nhã như vậy.

Thấy Na Tra đã đồng ý, hắn liền cảm ơn rồi lập tức bay về phía hai tên tiểu yêu tinh.

Chương 411

Đương nhiên, về tốc độ, Tôn Ngộ Không cũng không chậm trễ, không lâu sau đã quay về nhập vào thân thể mình.

Sau khi quay về, Tôn Ngộ Không đứng dậy, đi trên mặt đất về phía hai tên tiểu yêu tinh và nói.

"Vì hai người thật sự vô tri như vậy, vậy thì bản Đại Tiên hôm nay sẽ cho các ngươi được kiến thức thế nào mới là bảo bối thật sự." Một loạt hành động và lời nói của Tôn Ngộ Không khiến hai tên tiểu yêu tinh đã tin tưởng hơn một chút.

Chỉ là hiện tại nghe Tôn Ngộ Không muốn cho chúng được kiến thức, trong lòng rất mong đợi.

Tôn Ngộ Không nói xong không nhìn hai người nữa.

Tôn Ngộ Không bắt đầu làm ra vẻ nghiêm túc, cúi đầu bắt đầu niệm chú.

Chuỗi chú ngữ mà Tôn Ngộ Không niệm hai tên tiểu yêu tinh cũng không hiểu, chỉ có thể đứng đó nhìn, đợi Tôn Ngộ Không thu trời.

Lúc này trên trời, Na Tra nghe thấy Tôn Ngộ Không niệm chú xong lập tức bắt đầu hành động.

Nhiệm vụ của hắn chỉ là che trời mà thôi, đối với hắn mà nói quả thực không khó.

Với sự phối hợp của Na Tra, kế hoạch của Tôn Ngộ Không diễn ra thuận lợi.

Na Tra che trời lại, trời cũng tối sầm.

Đồng thời, cái hồ lô lớn của Tôn Ngộ Không cũng bay lên không

trung, nhưng sau khi bay lên không trung, chú ngữ của Tôn Ngộ Không vẫn chưa dừng lại.

Đợi đến khi trời hoàn toàn tối sầm, Tôn Ngộ Không mới ngừng niệm chú.

Cái hồ lô lớn đó cũng từ trên trời bay về tay Tôn Ngộ Không.

Giờ đây trời bị Na Tra che phủ, bây giờ đối với một thế giới hoàn toàn tối đen, hai tên tiểu yêu tinh cũng không nhìn thấy nhau.

Trước mắt hai người hoàn toàn tối đen, cảm giác này vô cùng khó chịu, luôn cảm thấy thiếu thiếu điều gì đó.

Lúc này Tôn Ngộ Không mở miệng nói: "Thấy thế nào?

Ta không có nhiều thời gian và tinh lực để lừa gạt, tiên gia không thể nói dối, ta nói cái hồ lô này có thể thu trời thì có thể thu trời." Tôn Ngộ Không vừa nói vừa vuốt ve cái hồ lô trong tay.

Mặc dù bây giờ hoàn toàn tối đen, không có một chút ánh sáng nào, nhưng Tôn Ngộ Không lại không bị ảnh hưởng một chút nào.

Hai tên tiểu yêu tinh cảm thấy như vậy có chút khó chịu, vội vàng mở miệng đáp lời và bảo Tôn Ngộ Không giải trừ.

"Đại Tiên, chúng ta tin rồi, chúng ta tin rồi, xem người có thể giải trừ không?

Chúng ta biết tiên gia đều độ lượng, chắc chắn sẽ không chấp nhặt với những tiểu yêu như chúng ta phải không?" Tên tiểu yêu tinh cố ý đề cao thân phận của Tôn Ngộ Không.

Đã nâng lên toàn bộ tiên gia như vậy thì Tôn Ngộ Không không thể không giải trừ, bất kể trong lòng có giận hay không.

Tôn Ngộ Không nghe lời tên tiểu yêu tinh đó nói đương nhiên hiểu ra ý tứ này.

Như vậy, bất kể trong lòng hắn có chấp nhặt hay không, những lời trước đó của hai người đều buộc hắn phải giải trừ.

Tôn Ngộ Không cười lạnh rồi nói.

“Hai người không cần dùng những thủ đoạn nhỏ như vậy, bản Đại Tiên không nhỏ mọn đến mức chấp nhặt với loại như các ngươi.” Tôn Ngộ Không nói xong liền giải trừ.

Dù sao hắn cũng không thật sự thu trời, để lâu e rằng Na Tra sẽ không chịu nổi.

Lúc này Kim Giác Đại vương đang đứng trong Liên Hoa Động, đi đi lại lại tại chỗ.

Vừa rồi biến hóa hắn cũng nhìn thấy.

Tâm tư của Kim Giác Đại vương từ trước đến nay đều cẩn mật, trời đột nhiên tối sầm khiến hắn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Hai tên tiểu yêu tinh đó cũng đã đi ra ngoài lâu như vậy mà chưa về.

Trong lòng Kim Giác Đại vương có dự cảm, nhưng đó cũng chỉ là phỏng đoán, không có bằng chứng xác thực.

“Chưa từng thấy đời, không biết bảo bối thật sự đừng nói lung tung.

Hôm nay các ngươi cũng may mắn gặp ta, nếu gặp người khác thì chưa chắc đã không trực tiếp ra tay rồi.

Chương 412

Cũng không phải ai cũng kiên nhẫn như ta để chứng minh những chuyện như vậy.” Hai tên tiểu yêu tinh sau khi chứng kiến “thu trời” của Tôn Ngộ Không đã có chút bội phục Tôn Ngộ Không.

Lúc này, cộng thêm lời nói của Tôn Ngộ Không, chúng càng thêm kính trọng Tôn Ngộ Không.

“Vâng, Đại Tiên nói đúng.” Lúc này hai tên tiểu yêu tinh hoàn toàn tin tưởng Tôn Ngộ Không.

Lúc này trong Liên Hoa Động, không chỉ Kim Giác Đại vương lo lắng vì hai tên tiểu yêu tinh chưa về, mà cả Ngân Giác Đại vương cũng bắt đầu có chút lo lắng.

Hai người đó đều mang theo bảo bình đi, lâu như vậy chưa về, chẳng lẽ bảo bình xảy ra chuyện sao?

Kim Giác Đại vương luôn cảm thấy có gì đó không đúng, luôn cảm thấy có chuyện gì đó đã xảy ra hoặc sắp xảy ra.

Ngân Giác Đại vương tuy lo lắng nhưng không nhiều bằng Kim Giác Đại vương.

Thấy Kim Giác Đại vương lo lắng như vậy, hắn liền tiến lên an ủi Kim Giác Đại vương.

“Đại ca yên tâm, hai người đó đều cầm bảo bình đi thì làm sao có thể xảy ra chuyện được?

Nếu có xảy ra chuyện thì cũng là rắc rối của người khác, chúng ta cứ tiếp tục uống rượu đi.” Lúc này trên đảo Bồng Lai, Doanh Chính và Từ Chí đang đánh cờ nghe thấy lời Ngân Giác Đại vương nói mà ngay cả mắt cũng không thèm ngẩng lên.

Chẳng qua là hai tên hề nhảy nhót mà thôi, Doanh Chính và Từ Chí đều không thèm để vào mắt.

Hiện tại Từ Chí vẫn từng bước ép sát Doanh Chính, lúc này nếu Doanh Chính vì những chuyện đó mà phân tâm thì hắn sẽ thua.

Không thể không nói, trực giác của Kim Giác Đại vương rất nhạy.

Tôn Ngộ Không đã hao phí thời gian lâu như vậy với hai tên tiểu yêu tinh cũng không phải vô ích.

Giờ đây, chúng đã tin tưởng Tôn Ngộ Không, những chuyện tiếp theo mới là lừa gạt thật sự.

Nghe hai tên tiểu yêu tinh nói xong, Tôn Ngộ Không không thèm để ý đến chúng nữa.

Hai tên tiểu yêu tinh lúc này rất mực bội phục Tôn Ngộ Không, thấy Tôn Ngộ Không không phản ứng thì nghĩ hắn đang tức giận.

Hai tên tiểu yêu tinh nhìn nhau, một trong số chúng đẩy đẩy tên còn lại và nói: "Ngươi xem, nói nhiều nên Đại Tiên mới tức giận đó, người của tiên môn sao có thể nói dối được!" Lời nói vừa ra, tên tiểu yêu tinh bị đẩy đương nhiên không phục, lúc đó cũng không chỉ một mình hắn nghi ngờ, giờ Đại Tiên tức giận thì lại đổ lỗi cho hắn sao?

"Nói cứ như thể lúc đó ngươi không hề không ủng hộ ta vậy, có bản lĩnh thì…" Lời tên tiểu yêu tinh này còn chưa nói xong đã bị Tôn Ngộ Không cắt ngang.

"Đừng ồn nữa, cả hai đều ngậm miệng lại." Tôn Ngộ Không không nghĩ hai tên tiểu yêu tinh lại có phản ứng như vậy.

Trước đó hai tên tiểu yêu tinh luôn có vẻ đoàn kết, giờ lại cãi nhau khiến Tôn Ngộ Không thật sự bất ngờ.

Tôn Ngộ Không quát một tiếng xong tiếp tục đi về phía trước.

Hai tên tiểu yêu tinh thấy vậy cũng đi theo.

Thấy hai tên tiểu yêu tinh cũng đi theo, sắc mặt Tôn Ngộ Không mới tốt hơn một chút.

Dù sao chỉ có như vậy kế hoạch mới có thể thuận lợi đạt thành.

Tôn Ngộ Không đã tạo ra một phân thân trước khi chúng phát hiện.

Lúc này Tôn Ngộ Không dùng phân thân đó tạo ra một tình huống đang bị núi đè.

Lúc này, Doanh Chính và Từ Chí đang xem một loạt hành động của Tôn Ngộ Không.

"Tôn Ngộ Không tốn công sức lớn như vậy để diễn một màn kịch cho hai tên tiểu yêu xem, thật là…" Doanh Chính nhìn tất cả mà vô thức lắc đầu nói.

Từ Chí nghe lời đó cười và đáp một câu.

"Đó gọi là trí thủ, đánh đấm suốt ngày không mệt sao?

Chuyện có thể động não làm được thì hà tất phải động tay?" Doanh Chính bị lời nói này chặn lại, không có lời nào để phản bác.

Thích đánh đấm sao?

Không nói gì, chỉ có thể tập trung chú ý vào ván cờ để gỡ gạc lại một chút.

Hai tên tiểu yêu tinh thấy "Tôn Ngộ Không" vừa lên đã bị vị Đại Tiên vô sở bất năng trong mắt chúng ra tay trước.

Chương 413

Tôn Ngộ Không giơ cái hồ lô lớn vừa biến ra, hướng về phía "Tôn Ngộ Không" đang bị núi đè và hô.

"Tôn Hành Giả!" Nghe thấy tiếng đó, phân thân quay đầu lại đáp một tiếng rồi bị cái hồ lô lớn đó hút vào.

Tôn Ngộ Không thấy phân thân đã vào trong liền thu cái hồ lô lớn lại, rồi đậy nắp và đặt trong lòng bàn tay.

Hai tên tiểu yêu tinh thấy một loạt hành động của Tôn Ngộ Không diễn ra trôi chảy như vậy mà có chút ngây người.

Không chỉ vì thao tác của Tôn Ngộ Không mà quan trọng nhất là Tôn Ngộ Không đã bị bắt!

Bị bắt rồi!

Hai tên tiểu yêu tinh thấy tình huống đó đều kinh ngạc.

Sao chỉ trong chớp mắt mục tiêu đã biến mất rồi?

Doanh Chính thấy hai tên tiểu yêu tinh vội vàng như vậy, lại thấy Tôn Ngộ Không bên cạnh ung dung tự tại, cảm thấy sự đối lập giữa hai bên thật sự quá lớn.

"Trong đầu Tôn Ngộ Không này rốt cuộc có bao nhiêu chiêu trò quỷ quái?

Lúc này lại cảm thấy những kẻ đối đầu với Tôn Ngộ Không thật thảm hại." Lời Doanh Chính nói cũng có lý, dù sao nhìn hiện tại thì những kẻ đối đầu với Tôn Ngộ Không, không ai, không ai có kết cục tốt đẹp.

"Tên Hầu Tử đó cũng không phải không bảo hộ, chỉ cần không

động đến hắn thì Tôn Ngộ Không sẽ không ra tay." Nói thì là vậy nhưng Tôn Ngộ Không đã bị giam dưới Ngũ Hành Sơn bao nhiêu năm, có bao nhiêu người có thể nhớ Tôn Ngộ Không lợi hại?

Không nhớ thì ăn thịt hắn có thể trường sinh bất lão.

Hiện tại hai tên tiểu yêu tinh càng hoảng sợ thì Tôn Ngộ Không càng nhàn nhã.

Tình huống hiện tại không giống như trước, trước đó tuy mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của Tôn Ngộ Không nhưng lúc đó Tôn Ngộ Không vẫn ở trong trạng thái bị động, bây giờ thì không giống nữa.

Dựa theo tình huống hiện tại, mọi chuyện muốn phát triển theo hướng nào Tôn Ngộ Không đều có thể nắm giữ.

Tôn Ngộ Không lúc này thì nhàn nhã nhưng hai tên tiểu yêu tinh lại không có tâm trạng tốt như vậy.

Tuy việc Tôn Ngộ Không bị thu là chuyện tốt, nhưng nếu không thu được thì lại là chuyện không tốt rồi.

Kim Giác Đại vương và Ngân Giác Đại vương đã giao nhiệm vụ này cho hai người, phải mang Tôn Ngộ Không về để tránh hậu hoạn.

Nhưng bây giờ nếu quay về nói với hai vị Đại vương rằng Tôn Ngộ Không đã bị người khác thu, bị một vị Đại Tiên của Bồng Lai Sơn thu, hai vị Đại vương chắc chắn sẽ không tin và sẽ có một trận tra hỏi.

Nếu không tự mình mang Tôn Ngộ Không về, e rằng hai vị Đại vương sẽ không bỏ qua.

Hai tên tiểu yêu tinh bây giờ đều đang gấp gáp.

Một trong số chúng vừa mở miệng định bàn bạc với Tôn Ngộ Không xem có thể thả Tôn Ngộ Không ra không thì bị một tên tiểu yêu

tinh khác ngăn lại.

“Làm gì!” Tên tiểu yêu tinh bị kéo giương mắt nhìn tên tiểu yêu tinh kia và nói, giọng điệu cũng không tốt lắm.

Hiện tại cả hai đều đang gấp gáp, ai mà có giọng điệu tốt được.

Tên tiểu yêu tinh ngăn lại kia không nói gì, cũng giương mắt nhìn tên tiểu yêu tinh đó, sau đó kéo tên tiểu yêu tinh đó đi sang một bên.

Mặc dù tên tiểu yêu tinh bị kéo cực kỳ không tình nguyện nhưng dù sao cũng trên cùng một con thuyền, dù không muốn cũng phải đi theo.

“Vừa rồi làm gì thế?

Trực tiếp nói với Đại Tiên thì Đại Tiên chắc chắn sẽ tức giận, huống hồ Tôn Ngộ Không lợi hại như vậy ngay cả Kim Giác Đại vương cũng có chút kiêng dè.

Chúng ta tuy có bảo bình nhưng cũng không thể đảm bảo nhất định sẽ bắt được Tôn Ngộ Không.” “Nếu thả ra rồi lại để hắn chạy mất thì làm sao?

Khi đó không chỉ không bắt được Tôn Ngộ Không mà còn đắc tội với Đại Tiên.

Nếu thật sự đến mức đó thì ta xem ngươi lên chỗ nào mà khóc.” Tên tiểu yêu tinh vừa rồi muốn nói chuyện với Đại Tiên mà không nghĩ nhiều như vậy, lúc này bị đồng bạn nhắc đến mới thật sự có chút sợ hãi.

Nếu thật sự đến mức đó, e rằng ngay cả cơ hội quay về tìm hai vị Đại vương chịu phạt cũng không có.

“Vậy phải làm sao?

Không thể nào quay về giao phó như vậy với hai vị Đại vương

được chứ?

Chương 414

Như vậy so với tình huống hiện tại chẳng phải cũng không khác biệt nhiều sao?

Sẽ không có chỗ nào tốt đẹp cả." Tên tiểu yêu tinh vừa nói, ánh mắt lại vô thức nhìn vào cái hồ lô lớn trong tay Tôn Ngộ Không.

Tên tiểu yêu tinh còn lại thông minh hơn một chút, hắn quyết định lấy bảo bối ra, sau khi bàn bạc với tên tiểu yêu tinh kia xong, hai người đi về phía Tôn Ngộ Không.

"Đại Tiên, chúng ta muốn bàn bạc với người một chuyện, chúng ta muốn đổi bảo bối." Một trong số chúng khó khăn mở miệng.

Tôn Ngộ Không nghe lời nói này, trước tiên nhíu mày rồi lập tức phủ quyết ý kiến của hai tên tiểu yêu tinh.

"Ta vì sao phải đổi bảo bối với các ngươi?

Cái đó không bằng cái của ta, ta cũng không ngốc." Tôn Ngộ Không vừa nói vừa quay người chuẩn bị rời đi.

Hai tên tiểu yêu tinh thấy vậy liền vội vàng kéo Tôn Ngộ Không lại, mạnh mẽ giữ hắn lại.

Lúc này trên đảo Bồng Lai, Doanh Chính và Từ Chí đang chuyên tâm đánh cờ.

Đối với một loạt chuyện của Tôn Ngộ Không, cả hai đều đã biết, những chuyện tiếp theo đoán cũng đoán được rồi.

Từ Chí nhìn ra Tôn Ngộ Không bây giờ đang vui vẻ, dù sao cũng dễ dàng lấy được hai bảo bối của yêu quái.

Lúc này nhìn vẻ mặt kiên quyết không đồng ý của Tôn Ngộ

Không, bỗng nhiên cảm thấy tên Hầu Tử này khống chế cảm xúc khá tốt.

Trước đây chưa từng phát hiện kỹ năng diễn xuất của Tôn Ngộ Không lại tốt như vậy?

“Đánh cờ mà cũng không chuyên tâm như vậy sao?

Ngươi sao thế?” Doanh Chính phát hiện tâm tư của Từ Chí không ở trên bàn cờ liền tùy tiện hỏi.

Từ Chí nghe xong lắc đầu ý nói không sao, sau đó tiếp tục đánh cờ.

“Đại Tiên đừng đi mà!” Hai tên tiểu yêu tinh hoàn toàn không nghĩ Tôn Ngộ Không sẽ rời đi.

Tôn Ngộ Không thấy hai tên tiểu yêu tinh đã túm lấy mình, làm ra vẻ bất lực nhìn hai tên tiểu yêu tinh, sau đó mở miệng nói.

“Ta vì sao không đi?

Ta sớm nên đi rồi, chỉ là hai tên tiểu yêu chưa từng thấy bảo bối thật sự nên ta mới miễn cưỡng ở lại cho các ngươi xem.

Giờ các ngươi cũng đã thấy rồi, Tôn Ngộ Không ta cũng đã thu rồi, ta vì sao không đi?

Các ngươi có ý định đổi bảo bối thì cũng hãy thu lại đi, bảo bối của các ngươi rõ ràng không tốt bằng của ta, ta vì sao phải đổi?

Lấy thứ kém đổi lấy thứ tốt sao?

Nực cười.” Tôn Ngộ Không nói xong định rời đi.

Hai tên tiểu yêu tinh liền vội vàng ngăn đường nhưng lại cảm thấy lời Tôn Ngộ Không nói cũng đúng, bảo bối của chúng quả thực không tốt bằng của vị Đại Tiên.

Hai tên tiểu yêu tinh nhìn nhau, nhỏ giọng bàn bạc rồi quyết định dùng hai bảo bình để đổi lấy cái bảo bình của Tôn Ngộ Không.

"Đại Tiên nói đúng, bảo bình của chúng ta quả thực không tốt bằng của Đại Tiên, đổi như vậy quả thực không thỏa đáng lắm.

Vì vậy hai chúng ta đã bàn bạc rồi, chúng ta dùng hai bảo bình đổi lấy một bảo bình của người." Tên tiểu yêu tinh nói xong có vẻ khá khó khăn.

Hai bảo bình đó đều là bảo bối của hai vị Đại vương, hai tiểu yêu đổi như vậy trong lòng khó tránh khỏi có chút áp lực.

Chỉ là Tôn Ngộ Không lại không nghĩ nhiều như vậy, bây giờ hắn muốn treo hai tên tiểu yêu tinh này lên để chúng sốt ruột, cũng chỉ có như vậy hai tên tiểu yêu tinh đó mới có thể tin tưởng tuyệt đối lời Tôn Ngộ Không nói.

"Ta tiếc hai bảo bình của các ngươi sao?

Ta tiếc hai bảo bình của ta chứ, nhất định phải đổi sao?" Vốn dĩ hai tên tiểu yêu tinh có chút tiếc và sợ hãi, sợ đổi xong quay về sẽ bị hai vị Đại vương trừng phạt.

Nhưng hiện tại thấy Tôn Ngộ Không có thái độ như vậy, chúng càng gấp gáp.

Hiện tại đổi về có thể bị trừng phạt, nhưng không đổi về thì nhất định sẽ bị trừng phạt.

"Đại Tiên, người không phải rất thích bảo bình của chúng ta sao?

Chương 415

Người xem bảo bình này bề ngoài đẹp mắt biết bao, không chỉ là một cái bình hoa đâu." "Tuy không lợi hại bằng của Đại Tiên nhưng cũng có thể chứa được một ngàn người, không quá ba khắc sẽ hóa thành nước.

Hai chúng ta đổi một cái, Đại Tiên cũng không thiệt thòi đâu." Hai tên tiểu yêu tinh gấp gáp nói.

Tôn Ngộ Không thấy đã đạt được hiệu quả liền làm ra vẻ khó xử.

Hai tên tiểu yêu tinh thấy Tôn Ngộ Không dao động liền càng ra sức khoa trương bảo bình.

Nghe hai tên tiểu yêu tinh nói nhiều Tôn Ngộ Không đều cảm thấy có chút phiền.

Dưới sự thúc đẩy mạnh mẽ của hai tên tiểu yêu tinh, Tôn Ngộ Không miễn cưỡng đồng ý.

Nhìn có vẻ khó xử như thể bị hai tên tiểu yêu tinh làm phiền mà miễn cưỡng đồng ý.

Hai tên tiểu yêu tinh thấy phản ứng đó càng vui mừng hơn.

Phản ứng của Tôn Ngộ Không khiến chúng cảm thấy như đã kiếm được món hời lớn.

Sau khi Tôn Ngộ Không đồng ý, hai tên tiểu yêu tinh lập tức đưa hai bảo bình cho Tôn Ngộ Không rồi lấy cái hồ lô lớn của Tôn Ngộ Không đi.

Có lẽ vì sợ Tôn Ngộ Không đột nhiên đổi ý, hai tên tiểu yêu tinh sau khi lấy được hồ lô lớn liền lập tức cáo từ Tôn Ngộ Không.

Nhìn hai tên tiểu yêu tinh vô cùng vui vẻ ôm cái hồ lô lớn quay về, Tôn Ngộ Không ở phía sau cười lớn.

Cảm giác không tốn chút công sức nào mà đổi về được hai bảo bối thật tốt.

Trên đảo Bồng Lai, Doanh Chính và Từ Chí vừa đánh cờ vừa nói về Tôn Ngộ Không.

"Không phải chỉ đổi được hai bảo bình thôi sao mà lại vui mừng đến vậy?" Doanh Chính nhìn Tôn Ngộ Không sau khi hai tên tiểu yêu tinh đi rồi cười lớn mà chậm rãi nói.

Từ Chí nghe lời đó, chỉ liếc mắt nhìn Doanh Chính một cái rồi tiếp tục đánh cờ.

Hai con tinh tế quái ôm cái hồ lô lớn do Tôn Ngộ Không biến ra, một đường đi về phía Liên Hoa Động.

Hiện tại ôm cái hồ lô lớn này, cảm giác như đang ôm hai vị đại vương ban thưởng vậy.

Hai con tinh tế quái hiện tại tâm tình tốt, bước đi tự nhiên cũng nhanh hơn nhiều so với bình thường.

Chúng đã có thể tưởng tượng ra cảnh được hai vị đại vương ban thưởng sau khi trở về, cùng với ánh mắt ngưỡng mộ của những tiểu yêu khác.

Càng nghĩ, chúng càng nóng lòng muốn về Liên Hoa Động.Hai con tinh tế quái vừa tới Liên Hoa Động.

Thời gian chúng ra ngoài quả thật hơi lâu, Kim Giác Đại Vương đã bắt đầu lo lắng cho hai tên cầm bảo bình kia, chính xác hơn là lo lắng cho hai bảo bình mà chúng đang cầm.Kim Giác Đại Vương lo lắng cũng không phải không có lý do, lúc này ở cửa Liên Hoa Động có hai tiểu yêu đang trông chừng, được Kim Giác Đại Vương đặc biệt sai

ở đó đợi hai con tinh tế quái trở về.

Khi nhìn thấy hai con tinh tế quái quay lại, chúng lập tức phấn chấn tinh thần.

Một tiểu yêu đang giữ cửa lập tức chạy vào động báo tin cho Kim Giác Đại Vương, tiểu yêu còn lại thì đi về phía hai con tinh tế quái.Nhìn thấy trong tay hai con tinh tế quái chỉ có một cái hồ lô, tiểu yêu cảm thấy kỳ lạ.“Hai tên chúng bay đi đâu lâu vậy?

Cái Tử Kim Hồng Hồ Lô và Ngọc Tịnh Bình đâu rồi?

Sao lại mang một cái hồ lô rách về thế này?” Lời tiểu yêu vừa dứt, đã bị hai con tinh tế quái trừng mắt.

Bảo bối như vậy sao có thể bị một tiểu yêu vô tri chê bai chứ?“Đúng là một tiểu yêu chưa thấy sự đời!

Không biết thì đừng nói bậy về bảo bối!

Ngươi cút đi, cút đi!

Đừng có cản đường ta!”Hai con tinh tế quái lúc này đang đắc ý, vậy mà đã đổi được bảo vật từ vị đại tiên Bồng Lai Sơn, đã thu phục được Tôn Ngộ Không!

Hai con tinh tế quái biết thời gian đã trôi qua hơi lâu, nhanh chóng đi đến trước mặt Kim Giác Đại Vương và Ngân Giác Đại Vương.“Đại vương, chúng tiểu nhân đã đổi được cái bảo hồ lô này từ một vị đại tiên ở Bồng Lai Sơn.”Hai vị đại vương nghe lời tinh tế quái nói, lập tức biến sắc mặt.

Ý chúng muốn nói là đã dùng Tử Kim Hồng Hồ Lô và Ngọc Tịnh Bình để đổi lấy một cái hồ lô rách sao?Hai vị đại vương vừa định nổi giận thì bị lời của tinh tế quái cắt ngang.

Hai con tinh tế quái bắt đầu kể chi tiết mọi chuyện vừa xảy ra,

thậm chí còn "trình diễn" cảnh Tôn Ngộ Không bị thu phục.Kim Giác Đại Vương trước đó đã chú ý đến sự bất thường bên ngoài, lúc đó cảm thấy kỳ lạ, giờ xem ra là do cái bảo hồ lô này gây ra.Nghe lời hai con tinh tế quái, Kim Giác Đại Vương và Ngân Giác Đại Vương mới yên lòng.

Chỉ cần bảo hồ lô có tốt đến đâu, hữu dụng đến mấy, điều quan trọng nhất vẫn là bắt được Tôn Ngộ Không."Ý các ngươi là Tôn Ngộ Không hiện đang ở trong bảo hồ lô này?" Ngân Giác Đại Vương quan tâm nhất là Tôn Ngộ Không.

Hai con tinh tế quái nghe vậy liền vội vàng gật đầu, mang theo chút ngữ khí khoe khoang mà nói."Đã bị vị đại tiên kia bắt vào rồi, e rằng giờ đã hóa thành một vũng nước đặc sệt."Hai con tinh tế quái nói rồi mở cái hồ lô lớn ra.

Chương 416

Đồng thời, hồ lô phát ra một tiếng vang.Nhìn thấy cảnh này, Kim Giác Đại Vương và Ngân Giác Đại Vương mới thực sự vui mừng.

Giờ đây Tôn Ngộ Không đã hóa thành nước đặc, còn ai có thể cứu được hắn?

Vậy thì có thể ăn thịt Đường Tăng rồi!Hai con tinh tế quái cũng vì làm việc tốt mà được hai vị đại vương ban thưởng rượu ngon.Doanh Chính và Từ Chí đang đánh cờ, nhìn thấy cảnh tượng đó, Từ Chí chậm rãi mở miệng.“Thật không biết nên nói bọn tiểu yêu này ngu ngốc hay Tôn Ngộ Không giả vờ ngu ngốc nữa.

Tôn Ngộ Không dù gì cũng là Tề Thiên Đại Thánh, sao có thể dễ dàng bị đối phó như vậy?” Lúc này Doanh Chính đang bị Từ Chí áp đảo, Từ Chí tâm tình tốt nên thấy Doanh Chính nói vậy liền đáp lại một câu.“Bọn tiểu yêu này quanh năm ở trong động, làm sao mà biết được?

Cũng chỉ có Kim Giác Đại Vương kia biết chút gì đó.”Hai con tinh tế quái được Ngân Giác Đại Vương và Kim Giác Đại Vương ban thưởng rượu ngon xong thì lui xuống.

Tuy chúng lập được công, nhưng dù sao cũng chỉ là tiểu yêu, không thể ở giữa sảnh quá lâu.Không lâu sau khi hai con tinh tế quái lui xuống, chúng liền được các tiểu yêu khác vây quanh tâng bốc.

Hiện tại, hai con tinh tế quái này là hồng nhân trước mặt Kim Giác Đại Vương và Ngân Giác Đại Vương, đã chứng kiến vị đại tiên Bồng Lai Sơn thu phục Tề Thiên Đại Thánh.Mỗi chuyện trong đó, dù là chuyện nhỏ nhất, cũng đủ để bọn tiểu yêu này khoe khoang một thời gian dài.

Giờ đây không ai có thể cứu Tôn Ngộ Không, trái tim Kim Giác Đại Vương vốn luôn treo lơ lửng mới thực sự được buông xuống.Vừa rồi vẫn luôn lo lắng sẽ có chuyện xảy ra, bây giờ xem ra đã lo lắng thái quá rồi.

Kim Giác Đại Vương thở phào một hơi, nâng chén rượu lên hướng về phía Ngân Giác Đại Vương ra hiệu xong rồi uống cạn.Tôn Ngộ Không giống như một cái gai trong lòng Kim Giác Đại Vương.

Chỉ cần cái gai đó không được nhổ, Kim Giác Đại Vương khó mà thực sự an tâm.Điều này Ngân Giác Đại Vương cũng biết, cũng chính vì thế mà Ngân Giác Đại Vương mới muốn hai con tinh tế quái kia "trình diễn" cái gọi là bảo hồ lô của đại tiên Bồng Lai Sơn.Chứng minh cái bảo hồ lô này lợi hại đến mức nào cũng đồng nghĩa với việc chứng minh trước mặt Kim Giác Đại Vương rằng Tôn Ngộ Không thực sự đã chết trong bảo hồ lô đó."Vừa rồi hai tên kia không phải nói cái hồ lô này có thể thu cả trời sao?

Nếu bảo hồ lô này có công năng đó thì tại sao chúng ta không thử một chút, há chẳng phải đáng tiếc sao?""Vì hai tên kia đã tận mắt nhìn thấy vị đại tiên Bồng Lai Sơn sử dụng bảo hồ lô này để thu trời, vậy thì hãy để hai tên đó diễn tả lại một lần xem dùng bảo hồ lô này thu trời như thế nào."Sau khi hai con tinh tế quái lui xuống, được một đám tiểu yêu vây quanh, vị trí chúng đứng tự nhiên cũng không tệ, lúc này vừa đúng lúc đứng phía trước đám tiểu yêu, Kim Giác và Ngân Giác hai vị đại vương vừa ngẩng đầu là có thể nhìn thấy chúng.Lúc này khi Ngân Giác Đại Vương nói chuyện, ánh mắt hắn nhìn chén rượu trước mặt, nói xong ánh mắt mới rơi vào thân hai con tinh tế quái.Diễn tả lại?

Chẳng phải đó là cơ hội để thể hiện trước mặt đại vương sao?

Nếu làm tốt, không chừng có thể được hai vị đại vương đề bạt.

Cơ hội như vậy không nhiều.

Nghe Ngân Giác Đại Vương nói vậy, hai con tinh tế quái lập tức phấn chấn tinh thần.“Vừa rồi đại tiên đã biểu diễn một phen rồi, giờ cũng nên đến lượt ta rồi, huống hồ vừa rồi vì muốn thể hiện trước mặt đại tiên chắc chắn đã tốn rất nhiều tinh lực, bây giờ hãy nghỉ ngơi cho tốt, chuyện diễn tả cứ để ta!”Nghe nói muốn diễn tả, chúng bắt đầu tranh giành.

Con tinh tế quái nói trước có tốc độ rất nhanh, vừa nói xong đã chuẩn bị bước lên, nhưng cơ hội này há lại dễ dàng có được?Con tinh tế quái kia chưa đi được hai bước thì đã bị con còn lại giữ chặt.Cả hai đều muốn lên diễn tả, không chịu nhường nhịn lẫn nhau.

Nhìn cảnh tượng này, Ngân Giác Đại Vương quyết định ngẫu nhiên chọn một con để diễn tả, dù sao cũng chỉ là diễn tả, con tinh tế quái nào cũng được.“Thôi được rồi, thôi được rồi, hai tên chúng bay muốn cãi nhau đến bao giờ?

Có thể yên tĩnh một lát không?

Mau lên đây diễn tả cho ta một lần!”Ngân Giác Đại Vương nói rồi tùy tiện chỉ một con tinh tế quái.

Con tinh tế quái được chỉ vui mừng khoe khoang nhìn con còn lại một cái rồi bước lên.Sau khi nhận lấy bảo hồ lô, con tinh tế quái kia bắt đầu làm bộ làm tịch.

Tất cả những động tác mà Tôn Ngộ Không đã làm trước đó, nó đều không bỏ sót một cái nào, chỉ là Tôn Ngộ Không trước đó ngồi xếp bằng trên trời, còn nó thì ngồi xếp bằng dưới đất.Lúc này trên Bồng Lai Đảo, Từ Chí đang đánh cờ với Doanh Chính.

Nhìn thấy cảnh tượng trong gương, hắn vung tay một cái liền biến thành cảnh con tinh tế quái kia đang làm bộ làm tịch trong Liên Hoa

Động.Nhìn cảnh này, Từ Chí chỉ khẽ cười lạnh.Lúc này con tinh tế quái đang diễn tả có khí thế đầy đủ.

Tất cả những tiểu yêu có mặt và Ngân Giác Đại Vương, Kim Giác Đại Vương đều không chớp mắt nhìn chằm chằm vào con tinh tế quái đang diễn tả.Thực ra, trước đó khi nghe hai con tinh tế quái nói cái bảo hồ lô này có thể thu cả trời, họ đều ôm thái độ hoài nghi.

Trời sao có thể thu vào được?Nhưng những dị tượng trước đó, có cả Kim Giác Đại Vương làm chứng, đều buộc họ phải tin là thật.Bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội để xem liệu lời của hai con tinh tế quái trước đó có phải là thật không, liệu cái bảo hồ lô này có thực sự thu được trời không.Hiện tại, vô số ánh mắt đều đang nhìn chằm chằm vào con tinh tế quái kia, điều này lại khiến con tinh tế quái cảm thấy hơi căng thẳng.

Lỡ mà làm hỏng, thì mặt mũi sẽ mất hết, sẽ bị hai vị đại vương trừng phạt nặng nề.Con tinh tế quái còn lại thấy nó hơi căng thẳng, lại nghĩ rằng cả hai đã nhìn thấy đại tiên, đều là những con kiến trên cùng một con thuyền, nếu con tinh tế quái này diễn tả không tốt thì cả hai sẽ phải chịu tội.Thế là con tinh tế quái kia cũng bước lên giúp đỡ, giải thích thêm một câu.

Sau khi bước lên, con tinh tế quái kia hành lễ với Kim Giác Đại Vương và Ngân Giác Đại Vương, sau đó mở miệng nói.“Sau khi bảo hồ lô thu thiên vào, quả thật sẽ tối đen như mực, sẽ khiến người ta bất giác cảm thấy hơi khó chịu.”Lời của tinh tế quái vừa dứt, Ngân Giác Đại Vương đã biết.

Bây giờ hắn chỉ muốn nhanh chóng nhìn thấy cái bảo hồ lô này thu thiên vào, chỉ có như vậy mới có thể chứng minh cho Kim Giác Đại Vương rằng chuyện này hoàn toàn có thể giao cho hắn.Ngân Giác Đại Vương biết tinh tế quái muốn làm gì, không để hắn nói nhảm nữa, mở

miệng phân phó đám tiểu yêu.“Mấy tên mau đốt đuốc lên cho ta!”Mấy tiểu yêu đang đứng phía trước tự giác hành động.

Nhìn dáng vẻ chúng đang bận rộn, con tinh tế quái vừa nói chuyện nhìn về phía con tinh tế quái đang chuẩn bị diễn tả, nhỏ giọng nói một câu.“Đã giành được diễn thì diễn cho tốt vào, nếu diễn hỏng, đại vương cho rằng cái bảo hồ lô này không thể thu thiên mà đổ tội xuống, ta sẽ là người đầu tiên không tha cho ngươi.”Nói xong, con tinh tế quái quay về vị trí của mình.

Những điều cần nhắc nhở đã nhắc nhở rồi, nếu làm không tốt thì không thể trách ai được, lúc đó chỉ cần rũ bỏ quan hệ rồi lại lên diễn tả một lần nữa là được.Doanh Chính và Từ Chí thông qua gương nhìn thấy nhất cử nhất động của đám tiểu yêu này.

Suy nghĩ của con tinh tế quái này cũng bị họ nhìn thấy rõ mồn một.Doanh Chính nhìn dáng vẻ của đám tiểu yêu, trực tiếp nói là ngu xuẩn.

Lúc này Từ Chí lại không phản bác mà còn khá tán thành.

Trước đây hắn cũng nghĩ đám tiểu yêu này chỉ là ếch ngồi đáy giếng không cần quá để ý.Nhưng bây giờ nhìn lại, đám tiểu yêu này không chỉ là ếch ngồi đáy giếng, mà là ếch ngồi đáy giếng chưa từng nhảy ra khỏi cái giếng đó, chưa từng nhìn thấy thế giới rộng lớn bên ngoài, thì đúng là ngu xuẩn thật.Đuốc cũng đã được đốt, những lời cần nhắc nhở cũng đã nhắc nhở.

Bây giờ chỉ còn chờ con tinh tế quái diễn tả thôi.

Quả nhiên, con tinh tế quái làm theo dáng vẻ của Tôn Ngộ Không trước đó, làm rất nhiều động tác, chú ngữ cũng không sai một chữ nào mà đọc ra, nhưng lại không hề nhìn thấy bầu trời bên ngoài có bất kỳ thay đổi nào.Con tinh tế quái nhìn thấy tình huống này vô cùng căng thẳng, mồ hôi cũng bắt đầu nhỏ xuống từng giọt.

Không linh nghiệm?

Chương 417

Sao lại thế này?

Vừa rồi còn tốt mà bây giờ lại không linh nghiệm?Con tinh tế quái càng lúc càng căng thẳng, lại niệm lại chú ngữ một lần nữa nhưng kết quả vẫn y như cũ.

Cái bảo hồ lô đó căn bản không hề có bất kỳ phản ứng nào.Lúc này con tinh tế quái căn bản không tìm được lý do nào có thể giải thích được, khả năng duy nhất cũng là điều nó không muốn nhất.Con tinh tế quái chợt mở to mắt nhìn xung quanh, tất cả đều đang dùng ánh mắt dò xét nhìn nó, đặc biệt là Ngân Giác Đại Vương và Kim Giác Đại Vương.Ánh mắt hai vị đại vương nhìn nó khiến nó có cảm giác như nếu nó không thu được thiên vào thì họ sẽ thu nó vào vậy.Con tinh tế quái thấy từng người đều đang nhìn mình, ánh mắt đó dường như đang chất vấn "Trời đâu rồi?".

Thế là con tinh tế quái bất giác mở miệng."…Không thể nào."Con tinh tế quái nói ra lời này trong hơi thở dốc, sợ làm hai vị đại vương không vui.Kẻ đầu sỏ gây tội Tôn Ngộ Không lúc này đang ở trong Liên Hoa Động, đã hóa thành một bình sứ.Lúc này, nghe con tinh tế quái nói "không thể nào" bởi vì không có ở đó nên mới không hiển linh, hắn lập tức cười lớn.

Con tinh tế quái này vậy mà lại tin vào lời nói trước đó của hắn, vẫn cứ nói như vậy cho đến tận bây giờ.Tôn Ngộ Không lúc này đã bắt đầu suy nghĩ: Uy vọng của Bồng Lai Sơn thật sự mạnh đến vậy sao?

Hai con yêu quái này vậy mà bây giờ vẫn chưa phản ứng lại rằng mình đã bị lừa, nhìn sắc mặt của Kim Giác Đại Vương và Ngân Giác

Đại Vương, Tôn Ngộ Không cảm thấy tâm trạng vô cùng tốt.Từ Chí nhìn Tôn Ngộ Không ẩn mình vào Liên Hoa Động biến thành một vật gốm sứ ở đó châm chọc hai con tinh tế quái.

Không đợi Từ Chí mở miệng, Doanh Chính ở bên cạnh đã nói.“Tôn Ngộ Không này đã ẩn mình vào Liên Hoa Động, tại sao lại ở đó châm chọc hai con tiểu yêu kia?

Việc đầu tiên hắn làm lại không phải là đi cứu mà lại châm chọc hai con tiểu yêu ngu xuẩn đó?” Ngữ khí của Doanh Chính đầy vẻ không thể tin được, nhưng hành động của Tôn Ngộ Không cũng không khiến Từ Chí bất ngờ.

Lúc này Doanh Chính và Từ Chí đang đánh cờ, nhưng Doanh Chính lại bị chuyện của Tôn Ngộ Không làm phân tâm.“Nhắc nhở, nếu nước cờ đi không tốt có thể thua đó, Tôn Ngộ Không như bây giờ ta cũng chỉ có thể nhìn chứ không thể can thiệp được, nhưng nếu ngươi lại thua thì đáng thương thay, đã thua mấy ván rồi.”Doanh Chính đang đầy tâm tư suy nghĩ về chuyện Tôn Ngộ Không, giọng Từ Chí bỗng nhiên vang lên như một gáo nước lạnh đột ngột đổ lên người Doanh Chính, nhưng lời của Từ Chí lại là lời thật.“Tôn Ngộ Không chẳng qua là cảm thấy đám tiểu yêu đó quá ngu xuẩn, hắn nghĩ rằng dù sao cũng sẽ được cứu ra, cũng sẽ không bị ngược đãi, nên ở đó xem một lúc kịch hay.

Có kịch hay thì sao?

Hắn có chút tự phụ mà thôi.”Từ Chí biết Doanh Chính không hiểu, sẽ không tập trung tinh thần đánh cờ, mà hắn lại thích Doanh Chính đánh cờ một cách chuyên tâm hơn.Lúc này trong Liên Hoa Động, Ngân Giác Đại Vương đã hết kiên nhẫn nhìn con tinh tế quái kia làm bộ làm tịch.

Hắn bày ra một đống thứ hoa mỹ, cuối cùng lại chẳng có gì xảy

ra.“Đại vương, chi bằng để ta thử một chút?

Có thể hắn quá căng thẳng, niệm sai chú ngữ hoặc làm sai bước nào đó.”Khi Ngân Giác Đại Vương sắp bùng nổ thì con tinh tế quái còn lại đứng ra.

Nghe lời đó, sắc mặt Ngân Giác Đại Vương mới tốt hơn một chút, gật đầu ra hiệu cho con tinh tế quái kia lên diễn tả.Con tinh tế quái được cho phép lập tức bước lên nhận lấy bảo hồ lô, sau đó cũng bắt chước dáng vẻ của Tôn Ngộ Không trước đó mà ngồi xếp bằng, rồi niệm lại chú ngữ mà Tôn Ngộ Không đã niệm trước đó, không sai một chữ nào mà đọc ra.Không thể không nói, trí nhớ của con tinh tế quái này cũng khá tốt, quả thật đã niệm ra không sai một chữ nào, nhưng thì sao chứ?

Bảo hồ lô và bầu trời bên ngoài vẫn không hề có động tĩnh gì.Con tinh tế quái thấy vậy cũng hoảng sợ, vội vàng niệm lại một lần nữa.

Lần này bảo hồ lô động đậy!

Bảo hồ lô bay lên, sau đó dần dần nhỏ lại, càng lúc càng nhỏ, cuối cùng biến thành một sợi lông khỉ!Giờ đây đến mức này, còn ai không hiểu chứ?

Cái gọi là đại tiên Bồng Lai Sơn kia chẳng phải là do Tôn Ngộ Không biến ra để bày trò sao?

Hai con tinh tế quái giờ đây chợt cảm thấy có chút mất mặt vì trước đó đã đối xử với Tôn Ngộ Không như vậy.Mặc dù trừ Tôn Ngộ Không ra không ai biết trước đó chúng đã tôn kính Tôn Ngộ Không đến mức nào, nhưng chỉ cần nghĩ đến thái độ của mình đối với Tôn Ngộ Không trước đó, chúng đã cảm thấy xấu hổ.

Vậy mà lại cung kính với kẻ địch như vậy sao?Bây giờ, bất kể hai con tinh tế quái hối hận đến đâu, những chuyện đã xảy ra không thể

thay đổi được.

Thay vì hối hận, chi bằng cầu xin tha thứ trước.

Nhìn sắc mặt của Ngân Giác Đại Vương và Kim Giác Đại Vương hiện tại, chúng biết sắp tới chắc chắn không có ngày lành rồi.Tình huống hiện tại, xem ra có thể giữ được cái mạng nhỏ đã là tốt lắm rồi.“Đại vương!

Xin người tha cho chúng tiểu nhân đi, chúng tiểu nhân cũng bị tên tiểu nhân xảo quyệt Tôn Ngộ Không kia lừa gạt, chúng tiểu nhân cũng không muốn đâu!

Đều tại con khỉ chết tiệt kia quá xảo quyệt, chúng tiểu nhân biết sai rồi, đại vương tha cho chúng tiểu nhân đi!”Hai con tinh tế quái “phịch” một tiếng quỳ xuống trước mặt Ngân Giác Đại Vương và Kim Giác Đại Vương, sau đó bắt đầu khóc lóc kể lể.

Một con tinh tế quái cầu xin tha thứ, con còn lại thì ở bên cạnh phụ họa.Hai con tinh tế quái một người hát một người họa, ngược lại làm lay động vài phần tâm tư muốn nghiêm trị của Ngân Giác Đại Vương và Kim Giác Đại Vương.

Nhìn hai người ở đó một người hát một người họa, ồn ào đến mức muốn chết, thêm vào đó Kim Giác Đại Vương đang phiền muộn, hắn đỡ trán xoa xoa mắt.Khi ngẩng đầu nhìn lại hai con tinh tế quái, hắn phất tay ra hiệu cho các tiểu yêu khác đưa hai con tinh tế quái xuống trước, đợi xử lý xong chuyện trước mắt rồi sẽ giáo huấn hai con tinh tế quái kia.Hoàn toàn không trách tội thì không thể nào, dù sao cũng đã phạm phải lỗi lầm lớn như vậy.

Hai cái bảo bình đều bị đổi đi, lại còn đổi cho Tôn Ngộ Không!Hai cái bảo bình đó là pháp bảo quan trọng nhất của họ.

Bây giờ hai pháp bảo đã mất, mà Tôn Ngộ Không lại chưa bị bắt.

Vậy thì phải tìm cách đối phó như thế nào đây?Những tổn thất đã gây ra không thể vì hai con tinh tế quái ở đó khóc lóc một lát mà có thể miễn trừ được.Sau khi tiểu yêu đưa tinh tế quái xuống, mọi thứ yên tĩnh hơn nhiều.

Khi Kim Giác Đại Vương xử lý hai con tinh tế quái, Ngân Giác Đại Vương lại không nói một lời nào.

Kim Giác Đại Vương nhìn hai con tinh tế quái bị đưa xuống xong thì nhìn Ngân Giác Đại Vương nói.“Hiện tại Tử Kim Hồng Hồ Lô và Ngọc Tịnh Bình đều nằm trong tay Tôn Ngộ Không, con khỉ Tôn Ngộ Không đó chắc chắn sẽ tìm đến gây rắc rối cho ta, nếu không cẩn thận thì cũng sẽ cướp Đường Tăng đi.

Bây giờ chúng ta phải làm sao đây?”Trước đó khi Kim Giác Đại Vương can thiệp vào chuyện này, Ngân Giác Đại Vương đã nói giao toàn quyền cho hắn phụ trách.

Đã vậy thì trước đó khi mọi việc diễn ra tốt đẹp, Ngân Giác không can thiệp, giờ xảy ra chuyện tự nhiên cũng phải hỏi ý kiến của Ngân Giác Đại Vương trước.Ngân Giác Đại Vương nghe lời đó, không nói hai lời liền uống cạn chén rượu trước mặt, sau đó cứ cúi đầu không nói gì nữa.

Kim Giác Đại Vương thấy vậy cũng không thúc giục, tình huống hiện tại cần cho Ngân Giác một chút thời gian để suy nghĩ.Không lâu sau, Ngân Giác Đại Vương lại ngẩng đầu lên, nhìn Kim Giác Đại Vương nói.“Ta chợt nhớ ra, không có Tử Kim Hồng Hồ Lô và Ngọc Tịnh Bình, chúng ta không phải vẫn còn Hoàng Kim Thằng sao?

Mặc dù không có hai bảo bình đó, tỷ lệ thắng của chúng ta giảm đi rất nhiều, nhưng Hoàng Kim Thằng cũng không phải dễ đối phó.”Lời của Ngân Giác Đại Vương cũng nhắc nhở Kim Giác Đại Vương, quả thật, không có hai bảo bình đó thì vẫn còn Hoàng Kim Thằng!Nghe lời

Ngân Giác Đại Vương nói, Từ Chí và Doanh Chính cũng đặt quân cờ xuống, lần này Doanh Chính lại ngoan ngoãn không giành nói trước.“Hoàng Kim Thằng?

Chương 418

Hai con tiểu yêu đó lại có khá nhiều bảo bối nhỉ.”Sau khi Ngân Giác Đại Vương nói xong liền kích động, dường như có một thứ gì đó bị tắc nghẽn bấy lâu nay đã được thông suốt.Sau khi biết Tử Kim Hồng Hồ Lô và Ngọc Tịnh Bình đều bị hai con tinh tế quái kia đưa cho Tôn Ngộ Không, Ngân Giác Đại Vương và Kim Giác Đại Vương quả thật rất tức giận, nhưng bây giờ có một Hoàng Kim Thằng làm át chủ bài cuối cùng, tâm trạng của họ đã tốt hơn rất nhiều.Hiện tại, điều quan trọng nhất không phải là ăn thịt Đường Tăng, mà là dốc toàn lực đối phó với Tôn Ngộ Không.

Chỉ khi giải quyết được phiền phức lớn là Tôn Ngộ Không thì mới có thể yên tâm ăn thịt Đường Tăng, mới đảm bảo được sự trường sinh.Hoàng Kim Thằng và các pháp bảo khác có giống với Tử Kim Hồng Hồ Lô và Ngọc Tịnh Bình không?

Từ Chí và Doanh Chính nghe lời đó bắt đầu thảo luận về Hoàng Kim Thằng.“Có Tử Kim Hồng Hồ Lô và Ngọc Tịnh Bình thì tốt rồi, đoán chừng Hoàng Kim Thằng là lấy được từ người khác.”Lúc này trong Liên Hoa Động, Ngân Giác Đại Vương không vui vẻ được bao lâu thì Kim Giác Đại Vương đã mở miệng nói: “Hoàng Kim Thằng cũng không có trong động của ta.

Hình như lần trước ta nhìn thấy Hoàng Kim Thằng ở nhà cán nương, sau đó ta đã lâu không thấy Hoàng Kim Thằng nữa.”“Giờ đây Hoàng Kim Thằng đang ở nhà cán nương, mà ta đã lâu không đến thăm cán nương rồi.

Giờ mà đột nhiên đến tìm cán nương đòi Hoàng Kim Thằng, e rằng cán nương sẽ không cho.”Lời của Kim Giác Đại Vương khiến

Ngân Giác Đại Vương lại quay về thực tế.

Tuy có Hoàng Kim Thằng làm át chủ bài, nhưng hiện tại Hoàng Kim Thằng căn bản không nằm trong tay họ, có lấy được hay không lại là một vấn đề.Cán nương ngày thường khá yêu thương hai huynh đệ chúng ta, chỉ cần ta nói dạo gần đây trong núi luôn có kẻ không biết sống chết gây chuyện nên không có thời gian đến, cán nương nhất định sẽ đưa Hoàng Kim Thằng cho ta."Ngân Giác Đại Vương nói rồi mở miệng, nhưng sự thật sẽ không đơn giản như lời Ngân Giác Đại Vương nói.

Chính vì Ngân Giác Đại Vương và Kim Giác Đại Vương là con nuôi của bà nên bà cũng đủ hiểu, không cần nói dối chỉ cần nhìn là có thể nhận ra."Cán nương há lại dễ lừa gạt như vậy?

Ngay cả khi cán nương tin lời ta nói, cũng chưa chắc đã đưa Hoàng Kim Thằng cho ta.

Hoàng Kim Thằng dù sao cũng là pháp bảo thượng đẳng, cán nương trước đây sợ hai chúng ta làm hỏng."“Theo ta thấy, chi bằng trước tiên hãy đón cán nương về ở vài ngày.

Nếu trong thời gian đó Tôn Ngộ Không tìm đến, vậy thì có cán nương ở đây là tốt rồi.

Nếu không thì ở thêm vài ngày nữa cũng tốt, tiện thể ở cùng cán nương vài ngày, đợi thời cơ chín muồi rồi tìm cán nương đòi Hoàng Kim Thằng."Kim Giác Đại Vương nói rồi nhìn về phía đám tiểu yêu kia.

Muốn đi thỉnh cán nương, chắc chắn phải tìm vài người làm việc đáng tin cậy.Ngân Giác Đại Vương nghe lời Kim Giác Đại Vương nói rồi cũng bày tỏ sự tán thành.

Với tình hình hiện tại, phương pháp của Kim Giác Đại Vương

quả thật là tốt nhất rồi.

Cứ theo phương pháp này mà thực hiện, dù sao cũng không nghĩ ra được phương pháp nào tốt hơn.“Ai nguyện ý đi thỉnh cán nương!”Ngân Giác Đại Vương không suy nghĩ mà trực tiếp hét lên với đám tiểu yêu kia.

Vừa dứt lời đã có một đám tiểu yêu tự động bước lên.Hiện tại tâm trạng của hai vị đại vương đều không tốt, nhiệm vụ này không chỉ có thể thoát khỏi nơi đây mà còn có thể để lại ấn tượng tốt trước mặt hai vị đại vương, có thể tranh một công việc tốt.Nhưng lúc này, hai con tinh tế quái đã đi bắt Tôn Ngộ Không trước đó lại chạy lên.

Đám tiểu yêu thấy chúng chạy lên đều nhíu mày nhìn, hai vị đại vương cũng khá ngạc nhiên.Lúc này chạy lên làm gì, chẳng phải nên ở dưới đó chờ bị trừng phạt sao?“Đại vương, xin hãy để hai chúng tiểu nhân đi.

Chuyện này chúng tiểu nhân nhất định sẽ làm tốt!”Ngân Giác Đại Vương nghe lời đó, không chút do dự mở miệng nói: “Chuyện hai tên làm mất bảo bình còn chưa giải quyết xong, lại muốn tội chồng thêm tội sao?!”Ngữ khí của Ngân Giác Đại Vương khiến hai con tinh tế quái và những tiểu yêu khác đều giật mình.

Nhưng hiện tại nếu không tranh thủ thì thực sự chỉ có thể chờ chết mà thôi.“Đại vương xin hãy bớt giận, xin hãy cho chúng tiểu nhân một cơ hội nữa, chúng tiểu nhân nhất định sẽ làm tốt chuyện này, đến lúc đó cũng coi như lập công chuộc tội.”Hai con tinh tế quái nói rồi lại cúi đầu xuống.

Những lời cần nói đã nói, những gì cần tranh thủ cũng đã tranh thủ rồi, chuyện tiếp theo thật sự phải xem ý trời.Kim Giác Đại Vương nhìn dáng vẻ của hai người, quay đầu nhìn Ngân Giác Đại Vương ra hiệu cho một cơ hội.

Từ Chí nhìn thấy cảnh này mở miệng nói.“Hai con tinh tế quái này cũng khá dũng cảm, lúc này lại dám chạy lên nói chuyện.”Kim Giác Đại Vương cũng không thực sự cảm thấy hai con tinh tế quái đáng thương nên mới cho chúng đi, chỉ là cảm thấy hai con tinh tế quái đã làm sai một chuyện rồi, sau đó nhận lấy công việc này chắc chắn sẽ đề cao cảnh giác.Có một tội danh trên người, lại đi nhận một nhiệm vụ khác, thì tỷ lệ hoàn thành chắc chắn sẽ cao hơn những người khác.

Dù sao muốn lập công chuộc tội thì nhất định phải thể hiện tốt một chút, nếu không tội chồng thêm tội thì đừng sống nữa.Ngân Giác Đại Vương thấy Kim Giác Đại Vương đột nhiên quay đầu, liền theo bản năng nhìn về phía Kim Giác Đại Vương.

Khi biết Kim Giác Đại Vương muốn cho hai con tinh tế quái một cơ hội, hắn có chút nghi ngờ.Hắn nhớ Kim Giác Đại Vương không phải là loại người dễ bị tình cảm chi phối, nhưng bây giờ lại vì hai con tinh tế quái khóc lóc một chút mà mềm lòng cho chúng một cơ hội sao?

Kim Giác Đại Vương cũng hiểu Ngân Giác Đại Vương đang nghĩ gì, quay người nhỏ giọng nói một câu.“Nghe lời ta, lát nữa ta sẽ giải thích cho ngươi tại sao.

Bây giờ chúng ta phải đón cán nương về càng sớm càng tốt.”Ngân Giác Đại Vương nghe xong gật đầu, sau đó nhìn về phía hai con tinh tế quái nói.“Vì hai người có cái tâm lập công chuộc tội đó, vậy thì cứ để hai người đi.

Nếu chuyện này lại làm hỏng, thì hậu quả chắc hẳn hai người phải biết.”Ngân Giác Đại Vương nói xong không nhìn hai người nữa.

Hai con tinh tế quái nghe vậy liền vội vàng dập đầu tạ ơn.“Vâng, chúng tiểu nhân nhất định sẽ làm tốt chuyện này.”“Thôi được rồi, mau đi thỉnh cán nương về càng sớm càng tốt.”Hai con tinh tế quái nhận

được lệnh của Ngân Giác Đại Vương xong liền quay người đi ra ngoài.

Khi hai con tinh tế quái đi ra khỏi Liên Hoa Động, chúng mới thở phào một hơi.May mắn thay đã thành công, chuyện này không quá khó khăn, cũng không phải giao thiệp với Tôn Ngộ Không, chắc chắn sẽ hoàn thành.

Đến lúc đó có thể xóa bỏ tội làm mất bảo bình, quả là vớ được món hời lớn.Hai con tinh tế quái nói rồi bắt đầu lên đường đi tìm cán nương của Ngân Giác Đại Vương và Kim Giác Đại Vương.

Nhưng chúng không chú ý, phía sau trong một bụi cỏ, Tôn Ngộ Không đang quan sát nhất cử nhất động của hai người.Từ Chí và Doanh Chính nhìn Tôn Ngộ Không đang theo dõi hai con tinh tế quái ở phía sau, Từ Chí mở miệng nói.“Hai con tiểu yêu đó vậy mà lại bắt đầu kêu cứu binh sao?

Chẳng mấy chốc đã không chịu nổi rồi, chậc chậc chậc, để ta xem lần này Tôn Ngộ Không sẽ làm gì.”Doanh Chính nhìn cảnh tượng trong gương vừa nói vừa uống trà.“Tôn hầu tử có nhiều quỷ kế lắm, cứ xem cho kỹ đi.”Từ Chí đáp lại Doanh Chính như vậy, rồi quay mắt không nhìn nội dung trong gương nữa mà tiếp tục nhìn bàn cờ.“Ta đương nhiên biết Tôn Ngộ Không có nhiều quỷ kế, ta chỉ tò mò lần này hắn sẽ làm gì?

Dù sao chiêu giả dạng đại tiên cũng không dễ dùng nữa.”Doanh Chính nói rồi cũng cúi đầu tiếp tục nhìn bàn cờ.

Lần này Từ Chí lại không phản bác mà chuyên tâm nhìn cục diện bàn cờ hiện tại.Lúc này ở phàm gian, hai con tinh tế quái suốt dọc đường đều có tâm trạng tốt, trong đầu đều là cảnh sau khi thỉnh hai vị đại vương cán nương về thì tuyên bố tội lỗi trước đó đã được xóa bỏ.Tôn Ngộ Không thấy vậy, khẽ cười lạnh một tiếng rồi từ phía sau

tiếp cận chúng.

Tôn Ngộ Không từ từ tiếp cận, nhưng hai con tinh tế quái lại không hề hay biết.

Cuối cùng, Tôn Ngộ Không định trụ hai người lại thì chúng mới phản ứng.Hai con tinh tế quái bị định trụ hoàn toàn không thể động đậy.

Vừa vùng vẫy hai cái thì nhìn thấy Tôn Ngộ Không xuất hiện trước mặt.“Tôn Ngộ Không?

Chương 419

Ngươi hại hai huynh đệ ta thảm quá!

Ta còn chưa tìm ngươi tính sổ thì ngươi đã tự tìm đến rồi, mau giải khai cho ta!"Tôn Ngộ Không nghe lời con tinh tế quái nói mà cảm thấy có chút không thể tin được, nhìn con tinh tế quái đó nói."Ta thấy ngươi chưa hiểu rõ tình hình hiện tại thì phải, bây giờ hai người nằm trong tay ta, sống chết do ta quyết định, lời nói cũng nên tốt đẹp hơn một chút đi!"Tôn Ngộ Không nói xong, thấy con tinh tế quái kia còn muốn mở miệng nói, nhìn dáng vẻ muốn tranh cãi, giây tiếp theo Tôn Ngộ Không làm cho cả hai biến mất.Nhìn hai con tinh tế quái biến mất trước mắt, sắc mặt Tôn Ngộ Không mới tốt hơn một chút, hắn nhẹ nhàng nói một câu về phía nơi hai con tinh tế quái biến mất."Hai tên ồn ào đến chết, rõ ràng mạng sống nằm trong tay ta rồi mà còn la hét ầm ĩ.

Như vậy mới ngoan, hai tên biến mất thật sự yên tĩnh hơn nhiều."Nói xong, Tôn Ngộ Không nhìn xung quanh, quét mắt một lượt xác định không có tiểu yêu nào theo sau thì quay người.

Sau đó, Tôn Ngộ Không biến thành dáng vẻ của một trong hai con tinh tế quái.

Nhìn dáng vẻ hiện tại, Tôn Ngộ Không không nhịn được mà than vãn."Mấy tiểu yêu này bây giờ ăn mặc xấu thật, có khuôn mặt xấu chết đi được!"Tôn Ngộ Không đầy vẻ ghét bỏ, càng nhìn càng thấy khó chịu.

Nhìn một lúc sau, Tôn Ngộ Không dứt khoát dời ánh mắt khỏi vũng nước kia.Mắt không thấy tâm không phiền, không nhìn thì không biết xấu đến mức nào.

Tôn Ngộ Không ôm tâm thái như vậy quay người đứng yên, tại chỗ biến ra dáng vẻ của con tinh tế quái còn lại.

Sau đó Tôn Ngộ Không nhổ một sợi lông khỉ, một tay đưa ra bên cạnh thổi một cái.Bên cạnh Tôn Ngộ Không xuất hiện một tiểu yêu giống hệt con tinh tế quái còn lại.

Nhìn tiểu yêu đó, Tôn Ngộ Không gật đầu rồi mở miệng nói.“Quay một vòng.”Tiểu yêu nhận được lệnh, quay một vòng tại chỗ.

Tôn Ngộ Không nhìn rồi cười, tỏ vẻ khá hài lòng, sau đó bắt đầu đi về phía trước để đi đường.Con tiểu yêu kia nhìn thấy Tôn Ngộ Không bắt đầu đi về phía trước thì đột nhiên cười, hành động y hệt con tinh tế quái ban đầu.

Lúc này Từ Chí và Doanh Chính nhìn thấy hành động của Tôn Ngộ Không không nhịn được mà bật cười.“Cái ý biến thành tiểu yêu này xuất phát từ hắn, hắn sẽ oán trách mà thôi.”Từ Chí nhìn dáng vẻ của Tôn Ngộ Không cũng khẽ cười, nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, trông vô cùng lãnh đạm.“Đã nói Tôn Ngộ Không có nhiều quỷ kế rồi, con đường hắn chọn thì không thể trách người khác được.”Từ Chí nói rồi ngẩng đầu tiếp tục nhìn gương, Doanh Chính thấy vậy cũng chỉ cười rồi quay sang nhìn gương.Tôn Ngộ Không mang theo con tiểu yêu kia đến nhà cán nương của Ngân Giác Đại Vương và Kim Giác Đại Vương.

Gõ cửa xong, Tôn Ngộ Không và con tiểu yêu đó đứng bên ngoài chờ đợi.Không lâu sau, cán nương xuất hiện trước mặt Tôn Ngộ Không.

Nhìn thấy hai vị đại vương cán nương, một tiểu yêu như vậy cần phải hành lễ.Tôn Ngộ Không và con tiểu yêu đó hành lễ rồi mở miệng giải thích mục đích của mình.“Lão phu nhân, hai vị đại vương mấy ngày nay nhớ lão phu nhân nên đặc biệt phái hai chúng tiểu nhân đến

thỉnh lão phu nhân đến ở cùng hai vị đại vương vài ngày, đặc biệt dặn dò phải mang theo Hoàng Kim Thằng để tránh làm mất."Tôn Ngộ Không sợ cán nương của Kim Giác và Ngân Giác không mang theo Hoàng Kim Thằng nên đặc biệt dặn dò một câu.

Thực ra Tôn Ngộ Không đã lo lắng thái quá rồi, cán nương của Kim Giác Đại Vương và Ngân Giác Đại Vương coi Hoàng Kim Thằng là bảo bối quý giá, chỉ cần ra ngoài nhất định sẽ mang theo Hoàng Kim Thằng.Lão phu nhân sau khi nghe lời của Tôn Ngộ Không thì vui mừng, quay người đi lấy Hoàng Kim Thằng rồi bảo Tôn Ngộ Không có thể xuất phát.Lão phu nhân ra ngoài rất phiền phức, đi đâu cũng cần kiệu khiêng.

Tôn Ngộ Không bảo lão phu nhân lên kiệu, sau đó dùng pháp thuật điều khiển kiệu, cố tình để lão phu nhân phải chịu chút khổ sở.Giữa đường, Tôn Ngộ Không thấy thời cơ đã chín muồi thì dừng kiệu lại.

Có Tôn Ngộ Không gây rối, lão phu nhân đã chịu không ít khổ sở, lúc này dừng lại tự nhiên tâm trạng không tốt rồi."Có chuyện gì!

Kiệu lung lay lảo đảo mà bây giờ lại dừng lại!

Không phải lười biếng sao?"Giọng lão phu nhân vang lên từ trong kiệu.

Tôn Ngộ Không nghe lời đó, ngược lại nhớ đến con tinh tế quái đã bị giải quyết.Ngữ khí nói chuyện của lão phu nhân này thật sự giống hệt hai con tinh tế quái kia, đến chết còn kiêu căng.Nhưng lần này Tôn Ngộ Không lại không để ý đến lão phu nhân, dù sao lão phu nhân cũng không phải cán nương của Ngân Giác và Kim Giác.Kim Giác Đại Vương và Ngân Giác Đại Vương cần tôn kính bà già này, nhưng hắn thì không cần.

Dù sao hắn đã lừa được Hoàng Kim Thằng rồi, lại còn ở ngay trước mắt hắn, lão phu nhân có tính tình xấu thì hắn cũng không chịu

đựng.Lão phu nhân nói xong không thấy hồi âm thì càng tức giận hơn, lão phu nhân không xuống kiệu mà trực tiếp chửi rủa trong kiệu.“Hai tên không biết sống chết có phải đã chán sống rồi không?

Lời ta nói có nghe thấy không!

Khiêng cái kiệu cũng không biết khiêng, suốt dọc đường cứ lung lay, kiệu có tốt đến mấy trong tay hai người khiêng cũng trở thành cái kiệu tệ nhất.”“Ngồi suốt dọc đường làm ta đau chết đi được.

Vừa rồi lời ta nói hai người dám không trả lời!

Ta thấy hai người không muốn sống nữa rồi.”“Vậy thì cũng tốt, quay đầu ta sẽ nói với hai đứa con trai của ta một tiếng, đừng cho hai người sống nữa!

Cũng coi như thỏa mãn tâm nguyện của hai người!”Ngữ khí nói chuyện của lão phu nhân khiến người ta nghe xong vô cùng khó chịu, nhưng hiện tại Tôn Ngộ Không lại không nghe lọt một chữ nào.

Người mà lão phu nhân mắng đều đã bị giải quyết rồi, mắng nữa cũng chỉ là mắng không khí mà thôi.Một người mắng không khí thì cần gì phải để ý chứ?

Lão phu nhân chửi rủa xong không thấy bất kỳ hồi âm nào thì bắt đầu cảm thấy có chút không đúng, thế là vừa mở miệng nói vừa cầm Hoàng Kim Thằng cẩn thận xuống kiệu.“Hai tên kia chạy đi đâu trốn việc rồi?

Lời ta nói có nghe thấy không?” Lúc này ngữ khí của lão phu nhân đã mềm mỏng hơn rất nhiều.

Tôn Ngộ Không thấy bà sắp xuống kiệu thì lập tức biến về dáng vẻ ban đầu, sau đó quay người thổi một cái về phía con tiểu yêu do hắn biến ra, tiểu yêu liền biến mất.Tôn Ngộ Không đang đứng phía sau kiệu, nên lão phu nhân vừa xuống kiệu thì không nhìn thấy, nhưng

vừa quay người thì nhìn thấy Tôn Ngộ Không đứng trước mặt liền giật mình.Lão phu nhân vừa định mở miệng thì Tôn Ngộ Không đã ra tay trước bà.

Tôn Ngộ Không nhanh chóng bước lên, vừa đi vừa rút Kim Cô Bổng ra.

Khi đến trước mặt lão phu nhân, hắn không chút do dự mà một côn đập xuống.Khi Tôn Ngộ Không đến trước mặt lão phu nhân, bà vẫn không phản ứng, vẫn còn đang mơ màng thì Tôn Ngộ Không đã một gậy đập chết bà."Cũng giống như hai con tinh tế quái kia, không biết trời cao đất dày mà ồn ào."Tôn Ngộ Không nói rồi bước lên.

Lão phu nhân đã chết nhưng Hoàng Kim Thằng vẫn còn, hắn phải đi lấy Hoàng Kim Thằng.

Tôn Ngộ Không bước lên nhìn thấy bà là một con lão hồ ly, nhìn con hồ ly này, Tôn Ngộ Không tự lẩm bẩm."Thì ra cán nương của hai con yêu quái kia là một con lão hồ ly à, lại còn là hồ ly không có ngàn năm tu vi mà dám kiêu căng trước mặt ta, chẳng phải tự tìm chết sao?"Tôn Ngộ Không nhìn con lão hồ ly này, sau khi xác định nó không có ngàn năm tu vi thì trở nên vô cùng thờ ơ.Hắn không nhìn nguyên hình lão phu nhân nữa mà quay đầu nhìn Hoàng Kim Thằng.

Tôn Ngộ Không cầm Hoàng Kim Thằng lên, cân cân nó rồi lại mở miệng nói."Hoàng Kim Thằng?

Cũng không có gì đặc biệt, cũng không đẹp bằng Kim Cô Bổng của ta.

Chương 420

Hai con yêu quái đó lại coi một thứ như vậy là át chủ bài để đối phó với ta sao?

Ngây thơ thật.”Khi Tôn Ngộ Không nói ra hai chữ cuối cùng, ngữ khí vô cùng khinh thường.

Hiện tại hắn thực sự không coi Kim Giác Đại Vương và Ngân Giác Đại Vương ra gì nữa.Trước đó nghe nói có át chủ bài thì cảm thấy có chút thú vị, bây giờ nhìn thấy át chủ bài rồi lại cảm thấy hai con yêu quái đó thực sự quá coi thường hắn, vậy mà lại trông mong vào cái thứ đồ chơi rách nát như vậy có thể đánh bại hắn.Lắc lắc đầu xong, Tôn Ngộ Không đứng dậy, thu Hoàng Kim Thằng lại rồi hóa thành dáng vẻ của lão phu nhân.

Doanh Chính và Từ Chí thấy vậy cũng cảm thấy chuyện thường tình.“Tôn Ngộ Không này lại muốn đi bắt nạt người khác rồi.” Doanh Chính bây giờ hoàn toàn không lo lắng Tôn Ngộ Không sẽ chịu thiệt, bây giờ nên lo lắng cho con yêu quái kia.“Hai con yêu quái đó cũng đáng đời.”Từ Chí nghe lời Doanh Chính nói xong thì lạnh lùng nói một câu như vậy rồi không nói gì nữa.

Tôn Ngộ Không hóa thành dáng vẻ của lão phu nhân xong, tùy tiện nhổ hai sợi lông khỉ thổi một cái, hai con tinh tế quái liền xuất hiện trước mặt Tôn Ngộ Không.Nhìn hai con tinh tế quái trước mặt, Tôn Ngộ Không gật đầu rồi ngồi trở lại vào kiệu.

Đợi Tôn Ngộ Không ngồi xuống xong, hai con tinh tế quái khiêng kiệu bắt đầu đi về phía trước.Tôn Ngộ Không suốt dọc đường đều nghĩ đến cảnh lát nữa hai con yêu quái kia sẽ gọi “nương” như thế nào, càng nghĩ càng vui.Không đi được bao lâu, Tôn Ngộ Không đã

đến Liên Hoa Động.

Hai con tinh tế quái do Tôn Ngộ Không biến ra sau khi đặt kiệu xuống thì đi sang một bên.Kiệu hạ xuống, Tôn Ngộ Không cũng không vội ra ngoài.

Hiện tại hắn là cán nương của hai con yêu quái, phải đợi hai con yêu quái thỉnh ra ngoài.Ngân Giác Đại Vương và Kim Giác Đại Vương thấy kiệu đã hạ xuống một lúc rồi mà cán nương vẫn chưa ra, thế là bước lên thỉnh.“Kiệu đã hạ xuống, xin cán nương xuống kiệu.”Kim Giác Đại Vương và Ngân Giác Đại Vương nhìn nhau rồi đồng thanh nói.

Tôn Ngộ Không nghe lời đó mới hài lòng, chậm rãi bước ra khỏi kiệu.Hai con yêu quái thấy Tôn Ngộ Không liền vội vàng hành lễ, đồng thanh nói.“Cán nương.”Tôn Ngộ Không nhìn thấy cảnh tượng đó thì cười, trước mặt hai người hắn nhanh chóng khôi phục lại vẻ lạnh lùng.

Nhìn hai người lại một lần nữa đứng yên, khi bắt đầu nhìn mình, Tôn Ngộ Không bắt chước dáng vẻ của lão phu nhân trước đó mà mở miệng.“Được được được, hai đứa con trai tốt của ta, đừng đứng đó nữa mau vào đi.”Tôn Ngộ Không nói vậy, không khí xung quanh tốt hơn rất nhiều.

Trước đó vì hắn không xuống kiệu nên không khí trở nên vô cùng nặng nề, ngay cả hai con yêu quái cũng toát mồ hôi lạnh.“Được được được, cán nương mời vào trong.”Ngân Giác Đại Vương nói.

Tôn Ngộ Không nhìn hắn một cái gật đầu rồi bắt đầu đi vào trong.Ngân Giác Đại Vương và Kim Giác Đại Vương thấy vậy nhìn nhau, dường như đang hỏi đối phương “Cán nương sao vậy?”.

Nhưng đối với câu hỏi này, cả hai đều không có câu trả lời.Tôn Ngộ Không vừa đi vào trong vừa đánh giá cảnh vật trong động.

Nhìn một lúc sau thì thu hồi ánh mắt, chuyên tâm nhìn phía trước.

Vừa đi vừa nói.“Ba, lần này thỉnh ta đến là để làm gì?”Thái độ của Tôn Ngộ Không ngược lại giống hệt dáng vẻ khi lão phu nhân trước đó đối xử ngang ngược với Tôn Ngộ Không, chỉ là trước đó lão phu nhân yêu thương Ngân Giác Đại Vương nhất, nhưng bây giờ lại không thèm để ý đến Ngân Giác Đại Vương.Đám tiểu yêu ở bên cạnh nhìn thấy tình huống này đều không nhịn được mà toát mồ hôi lạnh.

Trước đây khi lão phu nhân tức giận, bà tiếc không đánh hai vị đại vương mà lấy đám tiểu yêu ra trút giận.Giờ đây lão phu nhân ngay cả hai vị đại vương cũng không cho sắc mặt tốt, vậy lỡ như không cẩn thận chọc giận lão phu nhân thì không còn xương cốt sao?Nghĩ vậy, đám tiểu yêu bất giác lùi lại.

Kim Giác Đại Vương nhìn thấy tình huống này thì nói với một tiểu yêu bên cạnh.“Đi gọi hai con tiểu yêu kia, hai con đã đi thỉnh lão phu nhân đó.”Tiểu yêu nhận được lệnh thì lui xuống, Kim Giác Đại Vương thì quay lại tìm Ngân Giác Đại Vương.

Nhìn Ngân Giác Đại Vương cũng không giống như biết phải trả lời như thế nào, Kim Giác mở miệng giải thích.“Cũng không có gì to tát, chỉ là đã lâu không gặp cán nương nên có chút nhớ nhung mà thôi.”Kim Giác Đại Vương nói xong cố ý dừng lại một chút.

Tôn Ngộ Không nhìn ra Kim Giác Đại Vương muốn mở miệng hỏi trước, hắn cười rồi mở miệng nói.“Hiện tại giữa ta và các ngươi có chuyện cần phải giấu giếm sao?

Có chuyện thì nói ra đi.”Tôn Ngộ Không nói rồi trực tiếp ngồi xuống vương tọa của Kim Giác Đại Vương và Ngân Giác Đại Vương.

Nhìn dáng vẻ của hai con yêu quái hiện tại, Tôn Ngộ Không cảm thấy vô cùng sảng khoái.“Sao lại có thể chứ?

Chỉ là hai huynh đệ ta đã bắt được Đường Tăng rồi, có đồ tốt tự nhiên phải chia sẻ với cán nương ngay lập tức.

Ta há lại có thể giấu diếm người mà ăn một mình?

Chẳng phải đã cho tiểu yêu đi thỉnh cán nương rồi sao?"Tôn Ngộ Không nghe lời đó cảm thấy thú vị.

Thì ra hai con yêu quái này lại sợ cán nương đến vậy sao?

Nếu là như vậy thì chuyện này chẳng phải dễ làm hơn nhiều sao?"Không chỉ có vậy thôi sao?

Có chuyện gì thì nói hết một lần đi, sao lại ấp úng như vậy, đây không phải phong cách làm việc của các ngươi a?

Nếu không được thì để Ngân Giác nói."Tôn Ngộ Không không nhìn hắn, cúi đầu nghịch Hoàng Kim Thằng, vừa nghịch vừa nói.Lời của Kim Giác Đại Vương trước đó đều lọt vào tai Từ Chí và Doanh Chính.

Doanh Chính nghe lời đó cười lạnh một tiếng rồi mở miệng nói."Sau khi hai con tiểu yêu đó biết đối tượng phụng sự hiện tại là Tôn Ngộ Không thì sẽ có phản ứng như thế nào?"Mặc dù Doanh Chính nói vậy, nhưng không mong Từ Chí có thể trả lời câu hỏi đó, dù sao hiện tại đang đánh cờ, tâm tư của Từ Chí sẽ không bay bổng về phía gương như hắn.Thế nhưng điều khiến hắn kinh ngạc là Từ Chí vậy mà lại thực sự mở miệng, chỉ là không phải lời đáp."Hoa ngôn xảo ngữ."Chỉ nói vỏn vẹn bốn chữ xong, Từ Chí không để ý đến Doanh Chính đang than vãn về đám tiểu yêu."Có việc là chúng tiểu nhân muốn cán nương dùng Hoàng Kim Thằng giúp chúng tiểu nhân bắt Tôn Ngộ Không.

Con khỉ Tôn Ngộ Không đó thực sự quá xảo quyệt, Tử Kim Hồng Hồ Lô và Ngọc Tịnh Bình của hai huynh đệ chúng tiểu nhân đều bị

hắn lừa gạt đi mất, thực sự không còn cách nào khác mới thỉnh cán nương dùng Hoàng Kim Thằng."Kim Giác Đại Vương nghe lời Tôn Ngộ Không nói thì sờ sờ mồ hôi rồi tiếp tục giải thích.

Tôn Ngộ Không nghe lời đó thì cười."Chuyện này?

Chuyện bé tí tẹo như vậy mà cũng đáng để sợ hãi đến thế sao?

Ta còn tưởng có chuyện lớn gì mà giấu ta chứ."Ngân Giác Đại Vương thấy vậy liền tiếp lời, bắt đầu nói: "Sao lại có thể chứ, người là cán nương của hai huynh đệ chúng tiểu nhân, chúng tiểu nhân làm sao có thể có chuyện gì giấu người chứ, người xem, lần này bắt được Đường Tăng chúng tiểu nhân đều không dám tự ý ăn, đều định đón người về rồi mới dám ăn."Tôn Ngộ Không nghe lời Ngân Giác Đại Vương nói thì đứng dậy, nhìn xung quanh một lượt rồi đặt ánh mắt lên người Kim Giác Đại Vương.Kim Giác Đại Vương không biết tại sao Tôn Ngộ Không đột nhiên nhìn mình, nhưng cứ trầm mặc như vậy cũng không phải là cách.

Hắn ngẩng đầu nhìn Tôn Ngộ Không rồi mở miệng hỏi."Cán nương có việc gì muốn nói sao?"Kim Giác Đại Vương nói xong nhìn về phía Tôn Ngộ Không.

Hắn luôn cảm thấy có chút không đúng nhưng lại không nói ra được chỗ nào không đúng.

Chương 421

Cán nương trước mắt này tính tình và hành động đều giống như trước đây, nhưng cảm giác mà bà mang lại lại không giống.Cảm giác cụ thể cũng không chuẩn xác.

Tôn Ngộ Không cảm nhận được ánh mắt của Kim Giác Đại Vương liền quay mắt nhìn hắn, chậm rãi nói.“Lần này các ngươi thỉnh ta đến không phải là muốn ta giúp đối phó với Tôn Ngộ Không sao?

Ta thực sự không biết Tôn Ngộ Không đó có bản lĩnh gì mà lại lừa được cả hai cái Tử Kim Hồng Hồ Lô và Ngọc Tịnh Bình, lại còn khiến các ngươi hoảng sợ đến vậy?”Tôn Ngộ Không nói rồi lại chậm rãi đi về phía vương tọa ngồi xuống, nghịch Hoàng Kim Thằng rồi nhìn Kim Giác Đại Vương và Ngân Giác Đại Vương tiếp tục nói.“Chẳng lẽ hai người mềm lòng đã cho Tôn Ngộ Không đó một cơ hội nên mới để hắn lật ngược tình thế khiến hai người trở nên thảm hại như bây giờ sao?”Tôn Ngộ Không nói xong căn bản không cho Ngân Giác Đại Vương và Kim Giác Đại Vương cơ hội mở miệng, Tôn Ngộ Không vừa dứt lời liền quăng Hoàng Kim Thằng ra ngoài.Hai con yêu quái thấy vậy liền vội vàng né tránh sang một bên.

Tôn Ngộ Không thấy vậy thì cười rồi nhìn Kim Giác Đại Vương và Ngân Giác Đại Vương nói.“Yên tâm đi, ta không dễ đối phó như hai ngươi với Tôn Ngộ Không đâu, những thiệt thòi mà hắn gây ra ta sẽ đòi lại cho các ngươi.

Chẳng phải chỉ là một con khỉ sao?

Làm sao có thể thoát khỏi Hoàng Kim Thằng của ta?”“Thôi được rồi, trước tiên hãy đưa ta đi xem con đó hiện tại thế nào rồi.”Tôn Ngộ

Không giả dạng cán nương của Ngân Giác Đại Vương và Kim Giác Đại Vương, khi nói chuyện cũng không hề có chút do dự nào, không hề tỏ ra khoa trương.Kim Giác và Ngân Giác hai người nghe lời Tôn Ngộ Không nói thì cười, quả thật đó là phong cách của cán nương, nghe cán nương nói Tôn Ngộ Không không thể thoát khỏi Hoàng Kim Thằng xong, tâm trạng của họ lập tức tốt hơn.Bây giờ họ tưởng tượng ra vẻ mặt của Tôn Ngộ Không khi bị Hoàng Kim Thằng hành hạ trước đây, cảm thấy vui sướng.Ngân Giác Đại Vương nghe lời Tôn Ngộ Không nói liền vội vàng mở miệng: "Cán nương, đi thôi, ta sẽ đưa người đi xem."Nói xong, Ngân Giác Đại Vương đi về phía nhà tù giam giữ, Tôn Ngộ Không thì đi theo phía sau Ngân Giác Đại Vương một cách chậm rãi, tiện thể lợi dụng lúc hắn không chú ý lại biến ra hai con tinh tế quái.Kim Giác Đại Vương thấy hai con tinh tế quái thì kéo chúng lại, hỏi trên đường có bất thường gì không.

Hai con tinh tế quái trả lời không có bất thường gì, và đặc biệt nói rằng khi đi tìm lão phu nhân, lão phu nhân có tâm trạng không tốt.Kim Giác Đại Vương nghe vậy mới gạt bỏ được sự nghi ngờ, chẳng qua là tâm trạng không tốt, thêm vào đó hai người đã lâu không đến thăm nên bà làm mình làm mẩy một chút mà thôi.Cuối cùng Kim Giác Đại Vương đi đến bên cạnh Ngân Giác Đại Vương và bắt đầu cùng hắn đưa Tôn Ngộ Không đi xem."Cán nương, con này là Sa Ngộ Tịnh, tam đồ đệ cũng là đứa nhỏ nhất, lúc trước chúng tiểu nhân bắt Đường Tăng thì tiện thể bắt luôn nó về."Ngân Giác Đại Vương thấy Sa Ngộ Tịnh liền chỉ vào hắn bắt đầu giới thiệu cho Tôn Ngộ Không, nhưng Sa Ngộ Tịnh khi nhìn thấy Ngân Giác Đại Vương thì bắt đầu trở nên hung dữ.

Bây giờ Ngân Giác Đại Vương đang giới thiệu với "lão phu nhân", hắn càng kích động hơn, bắt đầu mắng mỏ Ngân Giác Đại Vương.Nhưng đáng tiếc hiện tại Sa Ngộ Tịnh đang bị nhốt trong tù

không thể làm gì được, cũng chỉ có thể mắng yêu quái mà thôi.

Từ Chí và Doanh Chính nhìn thấy cảnh này, mở miệng bình luận.“Sa Ngộ Tịnh này tâm tư quả thật thuần chính, một lòng muốn bảo vệ Đường Tăng đi Tây Thiên, bị bắt rồi mà còn dám làm như vậy.”Từ Chí nhìn Sa Ngộ Tịnh trong tù mắng mỏ Ngân Giác Đại Vương, mở miệng nói.Đối với phản ứng của Sa Ngộ Tịnh, Tôn Ngộ Không cũng không quá bất ngờ.

Tính cách của Sa Ngộ Tịnh hắn đâu phải không biết, sư phụ và cái tên ngốc kia đều bị bắt vào rồi, Sa Ngộ Tịnh chắc chắn sẽ sốt ruột.Lúc này yêu quái giới thiệu mà có phản ứng như vậy cũng là bình thường thôi.

Sa Ngộ Tịnh không có vấn đề gì thì ánh mắt của Tôn Ngộ Không tự nhiên chuyển sang Trư Bát Giới.

Nhìn thấy Trư Bát Giới ở bên cạnh không hề hoảng sợ mà lại ung dung ngủ say sao?!Tôn Ngộ Không thấy tình huống này thì quay người đi về phía Trư Bát Giới.

“Vừa rồi con Sa đó ta không có hứng thú, ngược lại con heo đang ngủ kia trông có vẻ ngon miệng, đặc biệt là cái tai này, lớn như vậy nhất định có độ giòn.”Tôn Ngộ Không vừa nói vừa đi về phía Trư Bát Giới.

Ngân Giác Đại Vương và Kim Giác Đại Vương thấy vậy cũng không ngăn cản, dù sao Trư Bát Giới cũng không làm tổn thương cán nương, cán nương muốn đi xem đâu thì xem đó vậy.Con đó tên là Trư Bát Giới, nhị đồ đệ.

Nếu cán nương thích ăn, khi nấu chúng tiểu nhân sẽ nấu con Trư Bát Giới này, đặc biệt đưa lên cho người.”Ngân Giác Đại Vương nhìn Trư Bát Giới nói, nhưng Tôn Ngộ Không lại không nghe lọt một chữ nào của Ngân Giác Đại Vương.

Hắn đi về phía Trư Bát Giới, thấy đã đến lúc này mà còn ngủ thì cười, sau đó đưa tay ra dùng sức vặn mạnh tai Trư Bát Giới.Lần này Tôn Ngộ Không dùng sức không hề nhỏ, Trư Bát Giới cảm thấy đau lập tức ôm tai nhảy dựng lên.“Ai vậy!

Ai dám động vào tai Trư gia gia lúc Trư gia gia đang ngủ vậy!

Không muốn sống nữa sao?!”Trư Bát Giới bị vặn có chút đau, nhảy lên xong cũng không trực tiếp la hét, Tôn Ngộ Không nghe lời Trư Bát Giới nói mà không để ý, ngược lại quay người nhìn Ngân Giác Đại Vương và Kim Giác Đại Vương nói.“Con Trư Bát Giới này không tệ, đến lúc ăn chắc chắn sẽ rất ngon.”Ngân Giác Đại Vương và Kim Giác Đại Vương nghe lời đó thì vui mừng, lão phu nhân ăn Trư Bát Giới là chuyện tốt mà, như vậy càng có thể đảm bảo lão phu nhân sẽ ra tay đối phó với Tôn Ngộ Không.“Nếu cán nương thích, chúng tiểu nhân bây giờ có thể kéo Trư Bát Giới đi tắm rửa sạch sẽ, đến lúc đó có thể trực tiếp bỏ vào nồi nấu rồi.”Kim Giác Đại Vương cười nói.

Tôn Ngộ Không nghe xong nhìn Trư Bát Giới nói: “Cũng không cần, đến lúc đó cùng nhau đi rửa cũng không muộn, ta chỉ thấy Trư Bát Giới đầu to tai lớn, nghĩ rằng ăn chắc không tệ.”Trư Bát Giới nghe lời đó thì cũng thở phào một hơi, nhưng ý là muốn ăn mình sao!?“Ai, đừng mà, đừng nhìn ta thân hình béo tròn nhưng thịt ta không hề ngon chút nào đâu, ta mấy ngày rồi không tắm rửa, trên người bẩn thỉu, ăn vào e rằng sẽ bị đau bụng.”Nghe lời Trư Bát Giới nói, Tôn Ngộ Không càng cười, nhìn tên ngốc đó ngủ hay không ngủ.Thân thể bẩn thì rửa sạch là được, hơn nữa đến lúc đó mang đi nấu, nấu cho da mềm ra, khi ăn thì không ăn da nữa.”Tôn Ngộ Không nói rồi quay người đi.

Nhìn một lượt xác định không có chuyện gì thì chuẩn bị đi.Ngân Giác Đại Vương và Kim Giác Đại Vương luôn đi theo sau Tôn Ngộ

Không, Tôn Ngộ Không đi đâu thì họ theo đó, suốt dọc đường đều giảng giải cho Tôn Ngộ Không.Khi quay người trở về, Tôn Ngộ Không đặc biệt lợi dụng lúc Kim Giác Đại Vương và Ngân Giác Đại Vương không chú ý mà lộ ra một cái chân lông lá, sau đó rời khỏi nhà tù.Trư Bát Giới nhìn thấy cái chân mà Tôn Ngộ Không lộ ra thì cũng hiểu ra chuyện gì.

Bà già này cứ nhìn chằm chằm không buông, hóa ra là do con khỉ thối kia giả dạng.Kim Giác Đại Vương thấy phản ứng của Trư Bát Giới thì mở miệng hỏi.

Trư Bát Giới trực tiếp nói là Bật Mã Ôn.

Từ Chí nghe lời đó mở miệng nói: "Trư Bát Giới này vẫn còn nhớ chuyện Bật Mã Ôn sao?

À, năng lực quan sát thì được nhưng làm việc thì không đáng tin cậy."Tôn Ngộ Không rời khỏi nhà tù xong chậm rãi đi trở lại vương tọa.

Kim Giác Đại Vương và Ngân Giác Đại Vương biết tính tình của hắn.Hai con yêu quái này không thể nói là không hiếu thuận, ít nhất bình thường đối xử với lão hồ ly khá tốt, nhưng cũng không thể nói là hiếu thuận, lần này sau khi bắt được Đường Tăng, việc đầu tiên lại không phải là muốn chia sẻ với cán nương.Nếu không phải lần này hai con yêu quái bị lấy mất Tử Kim Hồng Hồ Lô và Ngọc Tịnh Bình, nhưng vẫn muốn bắt Đường Tăng rồi chia thịt ra ăn, thì làm sao có một cán nương được?Đoán chừng nếu Hoàng Kim Thằng ở đây, thì sẽ không đi thỉnh cái tên gọi là cán nương này.

Lúc này hai con tiểu yêu có cầu cạnh lão hồ ly, cần Hoàng Kim Thằng của lão hồ ly nên tự nhiên sẽ đối xử tốt với lão hồ ly hơn một chút.Đáng tiếc lão hồ ly đã bị đánh chết trên đường rồi, bây giờ Tôn Ngộ Không nên giữ thái độ cao ngạo với hai con tiểu yêu, dù sao hiện

tại hai con tiểu yêu đều có thể đáp ứng.Doanh Chính và Từ Chí nhìn Tôn Ngộ Không giả dạng cán nương của hai con yêu quái giả dạng khá vui vẻ, không khỏi cảm thấy Tôn Ngộ Không này có chút ham chơi.“Cũng không cần lo lắng, Tôn hầu tử tự có kế hoạch, cứ để hắn chơi.”Từ Chí nhìn ra Doanh Chính đang suy nghĩ gì, mở miệng nói.Trở về vương tọa, Tôn Ngộ Không dùng tay chống một bên xoa thái dương, vừa xoa vừa mở miệng nói với hai con yêu quái kia.“Đường Tăng kia không cần vội ăn, dù sao hai đồ đệ của hắn cũng đang bị nhốt trong nhà tù rồi, còn về Tôn Ngộ Không kia thì càng không cần lo lắng, căn bản không thể thoát khỏi Hoàng Kim Thằng của ta.”“Dù sao sớm ăn muộn ăn cũng như nhau, chi bằng trước tiên hãy để ta nếm thử chút.

Ta thấy tai của Trư Bát Giới kia khá ngon, ta muốn nếm thử mùi vị tai heo đó.”Tôn Ngộ Không nói rồi ngẩng đầu nhìn về phía Ngân Giác Đại Vương và Kim Giác Đại Vương, hai con yêu quái nghe Tôn Ngộ Không nói vậy cũng có chút do dự.Theo lý mà nói, càng sớm ăn càng tốt, mặc dù họ khá tin tưởng vào năng lực của Hoàng Kim Thằng, nhưng Tôn Ngộ Không quỷ kế đa đoan, không thể nói trước được sẽ có biến số gì xảy ra tiếp theo.Nhưng lời của cán nương đã nói ra rồi, nếu phản bác lại thì sợ bà không vui, quay về phủ không đưa Hoàng Kim Thằng, lại không giúp đối phó với Tôn Ngộ Không thì sao đây?Đến lúc đó không phải là vấn đề có ăn được thịt Đường Tăng hay không nữa, mà là vấn đề động phủ này và cái mạng nhỏ có giữ được hay không.Cán nương, hai đồ đệ kia tuy đang ở trong tù, nhưng Tôn Ngộ Không thì không có ở đó.

Con khỉ Tôn Ngộ Không đó vốn dĩ quỷ kế đa đoan, trước đây hai huynh đệ chúng tiểu nhân cũng nghĩ Tôn Ngộ Không không có bản lĩnh gì lớn, nhưng sau đó thì sao?”“Hai cái hồ lô và bảo bình của chúng ta đều bị hắn lừa gạt đi mất rồi, chúng ta cẩn thận một chút thì

tốt hơn, trước tiên hãy bắt Tôn Ngộ Không rồi hãy ăn?

Cái tai heo của Trư Bát Giới đó thì luôn ở đó, người sớm ăn muộn ăn cũng như nhau thôi."Kim Giác Đại Vương nghĩ kỹ lại thấy cẩn thận một chút thì tốt hơn, dù sao Tử Kim Hồng Hồ Lô và Ngọc Tịnh Bình đã bị Tôn Ngộ Không lén lút đổi đi, nếu Hoàng Kim Thằng mà có vấn đề gì thì sẽ không còn chút thắng lợi nào nữa.Kim Giác Đại Vương suy nghĩ nhiều, nhưng Ngân Giác Đại Vương lại không có tâm tư đó, hắn nghĩ cán nương muốn ăn thì cứ để cán nương ăn, không tốt sao?Không cần đợi nữa, vì cán nương muốn ăn thì cứ để cán nương ăn!

Nhanh lên!

Đi cắt tai heo của Trư Bát Giới xuống cho ta, mang đi rửa sạch rồi nấu cho cán nương ăn!"Ngân Giác Đại Vương phân phó đám tiểu yêu phía dưới.

Tôn Ngộ Không nhìn thấy tình huống này thì lén cười, hắn muốn nhân cơ hội này để Trư Bát Giới nhớ đời, nếu không ngày thường có nhiều biến hóa đến mấy cũng như không.

Bọn tiểu yêu bên dưới nghe lời Kim Giác đại vương, lại nhận được lệnh của Ngân Giác đại vương, nhất thời không biết nên nghe theo ai.

Sau khi nhận lệnh, chúng đứng tại chỗ do dự một lúc rồi quyết định đi cắt tai Trư Bát Giới, dù sao thì lão phu nhân cũng không dễ chọc.

Mấy tên tiểu yêu nhận lệnh xong liền đi về phía nhà lao, vừa đi vừa bàn tán chuyện vừa rồi.

Chương 422

"Vừa rồi dọa chết ta rồi, Kim Giác đại vương thì bảo đợi bắt được Tôn Ngộ Không về rồi hãy ăn, Ngân Giác đại vương lại bắt chúng ta đi cắt tai Trư Bát Giới ngay lập tức.

Bọn tiểu yêu chúng ta bị hai vị đại vương kẹp ở giữa, tiến thoái lưỡng nan." "Rốt cuộc muốn chúng ta làm thế nào?

May mà có lão phu nhân ở đó, không thì ta thật không biết phải chọn thế nào." Một tiểu yêu khác nghe lời oán thán thì cười khẩy nói. "May mà ta không đứng ở phía trước, ta đứng phía sau chỉ cần đi theo là được." "Ai, sao lão phu nhân lại thích đôi tai heo của Trư Bát Giới chứ?

Ta thấy cũng bình thường mà?" Tiểu yêu vừa dứt lời, một tiểu yêu khác liền mở miệng đáp. "Ngươi không hiểu rồi, lão phu nhân sơn hào hải vị nào chưa từng ăn?

Tai của Trư Bát Giới nhất định có chỗ đặc biệt, không thì lão phu nhân đã quen ăn sơn hào hải vị sao lại muốn ăn thứ khác chứ." Hai tên tiểu yêu vừa đi vừa nói, chẳng mấy chốc đã đến nhà lao.

Tiếng nói chuyện của chúng cũng lọt vào trong, Trư Bát Giới tự nhiên cũng nghe thấy.

Y chỉ cảm thấy có chút khó tin, con khỉ chết tiệt Tôn Ngộ Không kia đã trở thành mẹ nuôi của hai tên yêu quái đó, vậy mà việc đầu tiên không phải là cứu mình ra ngoài, mà lại là ăn tai của mình!

Trư Bát Giới nghe được tin này, ban đầu còn thấy khó tin, sau đó có chút sợ hãi, nhưng khi định thần lại thì lập tức nổi giận. "Cái gì?!

Mụ lão phu nhân kia muốn ăn tai của ta!" Trư Bát Giới nhìn hai tên

tiểu yêu trước mắt.

Bọn tiểu yêu thấy phản ứng của Trư Bát Giới, biết hắn đã nghe lén cuộc nói chuyện của hai người, cũng không quanh co nữa mà nói thẳng. "Không sai, lão phu nhân của chúng ta thích tai của ngươi, muốn ăn.

Ngươi còn định phản kháng sao?

Cũng không xem thử ngươi đang ở đâu.

Lão phu nhân không ăn cả người ngươi đã là may rồi, chỉ ăn một cái tai ít nhất còn giữ được mạng." Tiểu yêu nói rồi mở cửa lao, chuẩn bị vào cắt tai Trư Bát Giới.

Nào ngờ đúng lúc cửa lao mở ra, Trư Bát Giới lại xông ra ngoài với sức lực cực lớn.

Hai tên tiểu yêu liều mạng ngăn cản cũng không giữ được hắn.

Trư Bát Giới xông ra khỏi nhà lao, hai tên tiểu yêu lập tức đuổi theo.

Sớm biết tên Trư Bát Giới này khỏe như vậy đã cẩn thận hơn rồi, bây giờ để hắn chạy thoát, nếu hai vị đại vương biết được chắc chắn sẽ bị trừng phạt.

Trư Bát Giới chẳng quan tâm nhiều như vậy, ra khỏi phòng giam của mình liền đi về phía phòng giam của Sa Ngộ Tịnh.

Hai tên tiểu yêu cũng không thể trơ mắt nhìn Trư Bát Giới làm vậy, bèn hợp lực đè hắn về lại phòng giam.

Trư Bát Giới đã lâu không ăn cơm, sức lực sớm đã chẳng còn bao nhiêu, vừa rồi xông ra đã dùng hết sức lực, đừng nói bây giờ hai yêu quái hợp lực đối phó, e là một yêu quái y cũng chưa chắc đã đánh lại.

Bị kéo về phòng giam, Trư Bát Giới không cam lòng.

Tôn Ngộ Không lại muốn ăn tai của mình!

Con khỉ thối kia trà trộn vào động, việc đầu tiên không phải là cứu sư phụ mà lại là đòi ăn tai của mình, rõ ràng là không muốn cho mình sống yên ổn.

Nếu Tôn Ngộ Không không để y yên, y cũng sẽ không để cho hắn yên.

Trư Bát Giới nghĩ vậy bèn bắt đầu hét lớn: "Con khỉ chết tiệt kia!

Bật mã ôn!

Vừa vào động đã đòi ăn tai của ta!

Mẹ kiếp, muốn tai của Trư gia gia ngươi à?

Không có cửa đâu!" Trên đảo Bồng Lai, Doanh Chính nhìn Từ Chí, muốn nói lại thôi, cuối cùng Từ Chí lên tiếng trước. "Ngươi muốn nói lại không dám nói trông không hay lắm đâu.

Trư Bát Giới này có hơi nóng nảy, tính tình không kiên nhẫn, nhưng Ngộ Không sẽ ra tay thôi." Từ Chí mở miệng, giải quyết luôn vấn đề mà Doanh Chính định hỏi.

Chương 423

Trư Bát Giới gần như dùng hết sức lực để la hét.

Hai tên tiểu yêu nghe vậy bắt đầu cảnh giác, bây giờ chúng đang do dự, tình hình này rốt cuộc có nên cắt tai Trư Bát Giới không?

Hai tên tiểu yêu lui ra khỏi nhà lao, khóa cửa lại rồi chạy đi báo cáo với Ngân Giác đại vương và Kim Giác đại vương, dù sao thì việc Tôn Ngộ Không lẻn vào Liên Hoa động không phải là chuyện nhỏ.

Trước chuyện Tôn Ngộ Không, việc cắt tai Trư Bát Giới có lẽ có thể tạm gác lại.

Đương nhiên, không cần hai tên tiểu yêu chạy đi báo cáo, Ngân Giác đại vương và Kim Giác đại vương cũng đã biết chuyện này.

Nghe lời của Trư Bát Giới, rõ ràng mẹ nuôi của chúng chính là Tôn Ngộ Không?!

Ý thức được điểm này, Ngân Giác đại vương và Kim Giác đại vương lập tức đề phòng.

Tôn Ngộ Không nghe thấy tiếng hét của Trư Bát Giới, thầm chửi mấy câu, lại thấy hai tên yêu quái trước mặt bắt đầu đề phòng, bèn chuyển sang cười nói với chúng. "Hai đứa nghe lời con lợn đó mà không tin ta sao?" Tôn Ngộ Không thấy hai tên yêu quái vẫn một mực đề phòng, vẻ mặt liền trở nên nghiêm túc. "Các ngươi thà tin một kẻ ngoài còn hơn tin ta!

Đúng là nuôi ong tay áo, quỳ xuống cho ta!" Tôn Ngộ Không vẻ mặt nghiêm túc, ngữ khí cũng vô cùng nặng nề.

Thấy vậy, hai tên yêu quái có chút do dự, nhưng vẫn giữ nguyên tư thế đề phòng.

Thấy hai tên yêu quái đã nhận định mình không phải mẹ nuôi của chúng, Tôn Ngộ Không cũng lười phí sức diễn trò nữa.

Gương mặt vô cùng nghiêm túc vừa rồi thoáng chốc lại bật cười.

Cười cười một lúc, y liền biến trở lại dáng vẻ ban đầu.

Dáng vẻ của Tôn Ngộ Không hiện ra khiến Ngân Giác đại vương và Kim Giác đại vương có chút kinh ngạc, dù rằng lúc Trư Bát Giới la hét chúng đã có chuẩn bị tâm lý.

Nhưng bây giờ tận mắt chứng kiến người mẹ nuôi mà mình luôn cung phụng lại biến thành Tôn Ngộ Không, chúng có chút khó chấp nhận.

Nhìn Tôn Ngộ Không biến hình, sự kinh ngạc ban đầu của Ngân Giác đại vương và Kim Giác đại vương dần chuyển thành phẫn nộ.

Tên Tôn Hầu Tử này lại dám lừa chúng!

Nghĩ lại sự cung kính với Tôn Ngộ Không lúc nãy, đúng là mất mặt đến tận nhà bà ngoại, có đánh chết chúng cũng không ngờ mình lại đối xử với Tôn Ngộ Không như vậy.

Lúc này trên đảo Bồng Lai, Từ Chí và Doanh Chính nhìn mọi thứ trong tấm gương trước mặt, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười. "Tên Tôn Ngộ Không này thật sự có thể chọc người ta tức chết mà." Doanh Chính vừa nói vừa chuyển ánh mắt sang Từ Chí.

Từ Chí cảm nhận được ánh mắt của Doanh Chính, bèn dời mắt khỏi bàn cờ lên tấm gương, liếc một cái rồi lại quay về. "Tính tình của Tôn Ngộ Không ngươi cũng không phải ngày một ngày hai mới biết.

Hai tên yêu quái kia đã bắt sư phụ của y, đặc biệt là tên Ngân Giác còn trêu đùa y, ngươi nghĩ y sẽ cho hai tên tiểu yêu đó sống yên ổn sao?

Chọc cho chúng tức chết đã là nhẹ rồi." Từ Chí không mấy hứng thú với việc Tôn Ngộ Không đối phó hai tên tiểu yêu kia, dù sao kết cục cũng sẽ giống như những lần trước, cần gì phải quan tâm nhiều như vậy?

Doanh Chính nghe lời Từ Chí, nhún vai rồi cũng chuyển sự chú ý về bàn cờ.

Lúc này trong Liên Hoa động, Ngân Giác đại vương và Kim Giác đại vương sau khi hoàn hồn liền bắt đầu tấn công Tôn Ngộ Không.

Nỗi sỉ nhục này chỉ có bắt được Tôn Ngộ Không nhốt vào nhà lao mới có thể gột rửa.

Nhưng chúng quên mất, bây giờ Tử kim hồng hồ lô và Ngọc tịnh bình đều đang ở trong tay Tôn Ngộ Không, huống chi y còn có một sợi Hoảng kim thằng.

Tôn Ngộ Không không có những thứ này chúng còn chưa chắc đã đánh lại, huống chi là có?

Tôn Ngộ Không thấy hai tên yêu quái xông lên, không hề hoảng hốt, lấy ra Hoảng kim thằng.

Ngân Giác đại vương tiến lên thu hút sự chú ý của Tôn Ngộ Không, sau đó chạy ra ngoài, Tôn Ngộ Không liền đuổi theo.

Sau khi Tôn Ngộ Không đuổi ra ngoài, y dùng Hoảng kim thằng bắt được Ngân Giác đại vương.

Nhìn Ngân Giác đại vương trong tay, Tôn Ngộ Không cười cười nói.

Chương 424

"Sao không gọi ta là mẹ nuôi nữa?

Ta thấy lúc trước ngươi một tiếng mẹ nuôi, hai tiếng mẹ nuôi, gọi thuận miệng lắm mà.

Bây giờ mẹ nuôi đổi hình dạng khác, ngươi nhận không ra nên không gọi nữa à?" Tôn Ngộ Không vừa nói vừa đẩy hắn về phía trước.

Một lát sau, Ngân Giác đại vương bị trói chặt, Tôn Ngộ Không cũng buông lỏng cảnh giác, tiếp tục cười nói với Ngân Giác đại vương. "Đừng có trưng bộ mặt đưa đám ra thế chứ, lúc trước thấy mẹ nuôi không phải vui lắm sao?

Mẹ nuôi thích cái gì ngươi đều đưa cho mẹ nuôi, sao bây giờ lại mặt mày ủ dột thế?

Ha ha ha." Tôn Ngộ Không nói mà không để ý đến hành động nhỏ của Ngân Giác đại vương.

Lúc này, sự cảnh giác của Tôn Ngộ Không đã tiêu tan phần nào, y cảm thấy Ngân Giác đại vương đã bị trói lại, không còn gây ra uy hiếp gì nên cũng không để tâm đến hắn nữa.

Ngân Giác đại vương nghe những lời đó của Tôn Ngộ Không, hoàn toàn không đáp lại.

Một phần vì hắn cảm thấy những lời này rất chói tai, khiến hắn nhớ lại thái độ của mình với Tôn Ngộ Không trước đó, một phần là vì hắn muốn tìm một cơ hội thích hợp để hạ gục Tôn Ngộ Không.

Bây giờ là lúc Tôn Ngộ Không mất cảnh giác nhất, cũng là lúc dễ ra tay nhất.

Cơ hội phản công bắt Tôn Ngộ Không này sao có thể bỏ lỡ?

Tôn Ngộ Không đang chế nhạo chuyện lúc trước của Ngân Giác đại vương và Kim Giác đại vương, Ngân Giác đại vương chớp thời cơ, vội vàng niệm chú ngữ.

Chú ngữ vừa thành, trong nháy mắt, người bị trói lại biến thành Tôn Ngộ Không!

Biến cố đột ngột khiến Tôn Ngộ Không nhất thời không phản ứng kịp.

Ngân Giác đại vương thấy bộ dạng đó của Tôn Ngộ Không, cảm thấy rất buồn cười.

Vừa rồi Tôn Ngộ Không còn đang chế nhạo hắn, bây giờ Tôn Ngộ Không bị bắt, đến lượt hắn cười.

Ngân Giác đại vương nhìn Tôn Ngộ Không nói: "Ha ha ha, thế nào?

Vừa rồi không phải đắc ý lắm sao?

Sao bây giờ không cười nữa?

Không đắc ý nữa à?

Đi!

Về động với ta!" Nói rồi, Ngân Giác đại vương áp giải Tôn Ngộ Không đi về phía Liên Hoa động.

Lúc này, Kim Giác đại vương đang chuẩn bị ra ngoài tìm Ngân Giác đại vương.

Vừa đi đến cửa động đã thấy Ngân Giác đại vương bắt được Tôn Ngộ Không trở về.

Thấy Ngân Giác đại vương bắt được Tôn Ngộ Không chứ không

phải Tôn Ngộ Không bắt được Ngân Giác đại vương, hắn bỗng cảm thấy có chút kinh ngạc vui mừng.

Kim Giác đại vương cố ý dụi dụi mắt rồi nhìn lại một lần nữa.

Ngân Giác đại vương cũng đã thấy Kim Giác, vẫy vẫy tay rồi nhanh chóng đi về phía Kim Giác đại vương. "Đại ca!

Ta bắt được Tôn Ngộ Không về rồi!

Lần này thật sự không ai có thể ngăn cản chúng ta ăn thịt Đường Tăng nữa!

Ha ha ha ha..." Kim Giác đại vương nghe vậy cũng rất vui mừng.

Kim Giác đại vương đứng ở cửa động chờ Ngân Giác đại vương.

Ngân Giác đại vương thấy Kim Giác đại vương đang chờ ở cửa động, liền kéo Tôn Ngộ Không tăng tốc, nhanh chóng trở về Liên Hoa động. "Đúng là Tôn Ngộ Không!" Kim Giác đại vương nhìn con khỉ trước mắt, có chút không dám tin.

Chương 425

Thật sự là Tôn Ngộ Không sao?

Sao lại dễ dàng bị bắt như vậy?

Ngân Giác đại vương nghe vậy vội vàng đáp: "Là Tôn Ngộ Không mà!

Đại ca không nhận ra sao?" "Nhận ra, nhận ra chứ.

Tốt lắm, bắt được Tôn Ngộ Không rồi.

Đi!

Chúng ta đi uống vài chén." Lúc này trên đảo Bồng Lai, Từ Chí và Doanh Chính nhìn cảnh Tôn Ngộ Không bị bắt trong gương, Doanh Chính nhìn Từ Chí mở miệng nói. "Chậc chậc chậc, Tôn Hầu Tử cũng có lúc lật xe sao?

Ai, thầy trò bốn người đều bị bắt cả rồi, phải làm sao đây?" Từ Chí liếc nhìn Doanh Chính một cái rồi nói: "Ngậm miệng của ngươi lại, xem cho kỹ vào." Tôn Ngộ Không thấy hai tên yêu quái một lúc sau đã hoàn toàn không để mình vào mắt, có chút tức giận.

Nhưng khốn nỗi bây giờ y đang bị Hoảng kim thằng trói chặt, không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai tên yêu quái.

Ngân Giác đại vương và Kim Giác đại vương quả thật đang rất vui mừng vì bắt được Tôn Ngộ Không, trực tiếp ném y cho tiểu yêu, hai huynh đệ tự mình đi uống rượu.

Tôn Ngộ Không bị tiểu yêu áp giải một đường đến nhà lao.

Trư Bát Giới đang lúc tức giận, thấy Tôn Ngộ Không cũng bị trói mang vào, có chút vui mừng.

Nhưng Sa Ngộ Tịnh thì khác, y đặt hết hy vọng vào Tôn Ngộ Không, bây giờ Tôn Ngộ Không cũng vào đây, về cơ bản không còn hy vọng có thể thoát ra khỏi nơi này nữa.

Cũng không thể trách Tôn Ngộ Không, chỉ có thể trách hai tên yêu quái kia quá lợi hại.

Tôn Ngộ Không bị bắt vào, trong lòng chắc chắn cũng không dễ chịu gì.

Sa Ngộ Tịnh trong lòng nghĩ vậy, vì sợ làm Tôn Ngộ Không đau lòng nên cũng không đề cập đến chuyện này.

Lúc Tôn Ngộ Không vào, y cũng chỉ hỏi y có bị thương không.

Ngược lại, Trư Bát Giới cứ lải nhải mãi về chuyện kia.

Lúc Tôn Ngộ Không bị đẩy vào nhà lao, Trư Bát Giới lập tức mở miệng: "Ồ, đây không phải Tôn Đại Thánh sao?

Sao lại đến nơi này?

Đánh không lại bọn yêu quái nên bị bắt vào à?

Không ngờ Tôn Ngộ Không cũng có lúc thế này nhỉ?" Trư Bát Giới không nói thì thôi, vừa nói đã khiến Tôn Ngộ Không tức giận.

Trước đó y đóng giả làm mẹ nuôi của hai tên yêu quái rất tốt, nếu không phải tại Trư Bát Giới thì không thể nào bị lộ.

Vì bị trói nên đi lại cũng không tiện, nhảy lò cò cũng không được, y dứt khoát lăn trên đất.

Tôn Ngộ Không lăn một mạch đến chỗ Sa Ngộ Tịnh và Trư Bát Giới, sau đó đứng dậy nhìn Trư Bát Giới nói. "Ta đóng giả làm mẹ nuôi của hai tên yêu quái đó không phải là để cứu các ngươi ra ngoài sao?

Tên ngốc nhà ngươi làm rò rỉ tin tức, sợ hai tên yêu quái kia không

biết ta đến cứu các ngươi à?" Tôn Ngộ Không nói vậy, Trư Bát Giới liền không phục.

Nói cứ như tất cả đều là lỗi của hắn, còn Tôn Ngộ Không là người tốt vậy?

Rõ ràng là Tôn Ngộ Không muốn ăn tai hắn trước, những lời này lại biến hắn thành tội nhân? "Cứu ta?

Lát nữa tai của ta bị ăn mất thì không thành rồi nhỉ?" Trư Bát Giới nói với giọng điệu âm dương quái khí.

Tôn Ngộ Không chưa kịp mở miệng giải thích, Trư Bát Giới đã nói tiếp. "Vừa rồi ngươi đắc ý khoe khoang với ta, nói tai của ta ngon, tai của ta nhất định rất ngon.

Bây giờ vào đây lại nói là để cứu ta?

Chương 426

Vừa rồi ngươi đi đâu, chỉ lo nhìn tai của ta thôi đúng không?" Trư Bát Giới nói rồi quay đầu đi không nhìn Tôn Ngộ Không nữa.

Xem ra Trư Bát Giới đã nổi nóng, tính tình hắn cố chấp, nhất thời thật sự không khuyên nổi.

Trên đảo Bồng Lai, Doanh Chính nhìn bộ dạng vừa rồi của Trư Bát Giới, lắc đầu nói: "Tôn Ngộ Không đang chơi với lửa rồi.

Ta thấy tính khí của Trư Bát Giới không phải một sớm một chiều là có thể thay đổi được đâu." Từ Chí nghe vậy, động tác trên tay dừng lại một chút, sau đó mở miệng nói: "Trư Bát Giới tính tình có hơi cố chấp, nhưng không có nghĩa là không có cách trị cái tính khí này của hắn." Tôn Ngộ Không nghe xong cũng không có phản ứng gì lớn.

Tình huống hiện tại không thích hợp để cãi nhau, Tôn Ngộ Không cũng không có tâm trạng cãi vã với hắn.

Cãi nhau với một con lợn, y cảm thấy làm hạ thấp chỉ số thông minh của mình.

Sa Ngộ Tịnh đứng một bên nghe cũng không xen vào.

Trước đó y không biết lão phu nhân kia là do Tôn Ngộ Không đóng giả.

Lúc nghe lão phu nhân muốn ăn tai Trư Bát Giới, y cũng rất lo lắng.

Nhưng chưa kịp làm gì đã nghe những lời đó của Trư Bát Giới, y cũng lờ mờ đoán ra lão phu nhân vừa rồi chính là Tôn Ngộ Không.

Lần này thật sự không biết nên đứng về phía nào, cả hai bên đều có lý.

Một bên là đại sư huynh, một bên là nhị sư huynh, dù sao cũng khó chọn, dứt khoát không chọn, đứng một bên yên lặng nghe họ nói.

Tôn Ngộ Không không có ý định cãi nhau với Trư Bát Giới, nhưng Trư Bát Giới thì khác, hắn có ý định cãi nhau với Tôn Ngộ Không.

Thấy Tôn Ngộ Không không nói gì nữa, hắn tưởng y đuối lý không dám cãi lại, khí thế của Trư Bát Giới liền lên cao. "Sao?

Chột dạ rồi à?

Sớm biết vậy lúc nãy còn giả làm người tốt làm gì." Trư Bát Giới nói rồi chuyển ánh mắt sang Tôn Ngộ Không, trên mặt viết đầy vẻ đắc ý.

Tôn Ngộ Không thấy bộ dạng đó của Trư Bát Giới, hoàn toàn phớt lờ, quay đầu nhìn Sa Ngộ Tịnh nói. "Đừng lo, ta sẽ sớm cứu các ngươi ra ngoài thôi." Tôn Ngộ Không vừa dứt lời, Trư Bát Giới lập tức cười khẩy, nhìn Tôn Ngộ Không nói. "Lúc trước chưa bị bắt vào thì không cứu chúng ta?

Bây giờ ngươi cũng bị bắt vào rồi mà còn nói sắp cứu được chúng ta ra ngoài?

Mơ à?

Thật sự nghĩ yêu quái dễ đối phó vậy sao?" Đối với lời nói của Trư Bát Giới, Tôn Ngộ Không vốn định hoàn toàn phớt lờ, nhưng bây giờ không cần biết y nói gì, tên lợn này cũng xen vào một câu, lời nói ra đều không dễ nghe.

Dù có nhẫn nhịn đến đâu, Tôn Ngộ Không cũng không thể chịu uất ức như vậy.

Nhưng Tôn Ngộ Không chưa kịp mở miệng, Trư Bát Giới đã nói tiếp. "Ngươi nghĩ bây giờ ta còn có thể trông cậy ngươi cứu ta ra ngoài sao?

Nhìn bộ dạng của ngươi bây giờ đi, đang bị sợi dây rách này trói lại, bản thân còn khó bảo toàn mà đòi cứu ta?" "Ta thấy Tề Thiên Đại Thánh làm lâu rồi, ngươi nghĩ thiên hạ chỉ có mình ngươi là nhất à?

Nếu thật sự có thể cứu chúng ta ra ngoài, ngay cả một sợi dây cũng không giải quyết được sao?" Trư Bát Giới nói rồi lại chuyển ánh mắt. "Sư phụ, đồ đệ tốt của người hoàn toàn không quan tâm đến sự sống chết của người.

Sau khi trà trộn vào, việc đầu tiên là muốn ăn tai của con, căn bản không thèm đoái hoài đến người." Trư Bát Giới nói với giọng điệu có chút khinh thường, có lẽ đã bị chuyện Tôn Ngộ Không muốn ăn tai của mình lúc trước kích thích triệt để, bây giờ nhìn Tôn Ngộ Không chỗ nào cũng không vừa mắt.

Khinh thường thì khinh thường, nhưng âm lượng của Trư Bát Giới không hề nhỏ đi chút nào, hoàn toàn không xem tiểu yêu gác bên ngoài là người ngoài, âm lượng nói chuyện giống như cố ý cho chúng nghe.

Tôn Ngộ Không việc đầu tiên là xác nhận hai tên tiểu yêu không nghe thấy lời của Trư Bát Giới.

Sau khi xác định chúng không nghe thấy, Tôn Ngộ Không mới quay lại trừng mắt nhìn Trư Bát Giới.

Bây giờ Trư Bát Giới cũng không nói gì nữa, Tôn Ngộ Không nhìn hắn một lúc rồi mở miệng nói. "Tên ngốc này đúng là một tên ngốc, không thể nói nhỏ tiếng một chút được à?

Chương 427

Sợ bọn tiểu yêu bên ngoài không nghe thấy sao?!" Lần này Tôn Ngộ Không nói với giọng nghiêm túc, Trư Bát Giới ngược lại không còn vênh váo như vậy nữa, chuyển sang nói nhỏ. "Lời của ngươi có thể tin được sao?

Ngươi còn tự thân khó bảo toàn." Trên đảo Bồng Lai, Từ Chí và Doanh Chính đang xem cảnh này.

Từ Chí thấy vậy liền nói với Doanh Chính. "Trư Bát Giới tuy cố chấp, nhưng trước mặt Tôn Ngộ Không, lúc cần nhún thì vẫn phải nhún." Trư Bát Giới im lặng rồi, cũng không ai nói gì nữa, yên tĩnh ngồi đó.

Sa Ngộ Tịnh và Trư Bát Giới cũng đang làm việc của riêng mình.

Nói là làm việc của riêng mình, chi bằng đang ngồi ngẩn người hoặc ngủ ở vị trí của mình, một bộ dạng chờ chết.

Tôn Ngộ Không tuy không ưa bộ dạng chờ chết đó, nhưng bây giờ cũng không thể làm gì, thời cơ chưa đến, cũng chỉ có thể chờ đợi.

Không lâu sau, từ xa vọng lại tiếng của Ngân Giác đại vương và Kim Giác đại vương. "Đại ca!!

Chúng ta uống thêm một chén nữa đi.

Hôm nay ta bắt được Tôn Ngộ Không rồi, bây giờ thầy trò bốn người đều bị chúng ta bắt, không còn ai có thể ngăn cản chúng ta ăn thịt Đường Tăng nữa!" Nghe giọng và ngữ khí của Ngân Giác đại vương, biết là hắn đã say rồi.

Không lâu sau, tiếng của Kim Giác đại vương cũng từ xa vọng lại. "Hôm nay vui, tất cả tiểu yêu đều có thưởng.

Nào, chúng ta uống thêm một chén nữa!" Rõ ràng cả hai tên yêu quái đều đã say.

Tôn Ngộ Không nghe tiếng của chúng, cảm thấy có chút bất ngờ.

Vừa rồi y đúng là đang chờ hai tên yêu quái say rượu, nhưng không ngờ tửu lượng của chúng lại kém như vậy, mới uống một lúc đã say rồi.

Tốc độ say rượu của chúng khiến y khá kinh ngạc vui mừng.

Nhưng như vậy cũng tốt, ngược lại làm cho hành động của y càng thêm thuận tiện.

Tôn Ngộ Không liếc nhìn Trư Bát Giới đang ngủ say bên cạnh, cuối cùng quay đầu nhìn Sa Ngộ Tịnh ở một bên.

Lúc này Sa Ngộ Tịnh không ngủ, chỉ ngồi đó không biết đang nghĩ gì.

Tôn Ngộ Không nhìn Sa Ngộ Tịnh mở miệng nói: "Sa sư đệ!

Sa sư đệ?

Ngộ Tịnh?

Sa Ngộ Tịnh!" Tôn Ngộ Không gọi mấy tiếng mà Sa Ngộ Tịnh đều không có phản ứng, cuối cùng Tôn Ngộ Không phải gầm lên Sa Ngộ Tịnh mới phản ứng lại.

Sau khi phản ứng lại, y ngơ ngác nhìn Tôn Ngộ Không. "Đại sư huynh?

Sao vậy, có chuyện gì xảy ra à?" Sa Ngộ Tịnh vừa hỏi vừa nhìn sang hai bên.

Tôn Ngộ Không gọi lớn như vậy, y tưởng đã xảy ra chuyện lớn.

Quan sát cả hai bên, xác định không có chuyện gì xảy ra rồi mới

chuyển ánh mắt về phía Tôn Ngộ Không. "Không có chuyện gì lớn, nhờ đệ giúp ta một việc, nhổ một sợi lông khỉ trên người ta đưa cho ta." Tôn Ngộ Không thấy y hoảng hốt như vậy, có chút buồn cười, nói xong liền bắt đầu lăn về phía Sa Ngộ Tịnh.

Sa Ngộ Tịnh nghe lời Tôn Ngộ Không, gật gật đầu chờ Tôn Ngộ Không lăn tới. "Đại sư huynh, hai tay của đệ đều bị trói rồi, làm sao bây giờ?

Đệ không giúp được huynh đâu!" Đợi Tôn Ngộ Không đến trước mặt Sa Ngộ Tịnh, y mới phát hiện hai tay của mình đều bị yêu quái trói chặt, cử động cũng không được, làm sao giúp Tôn Ngộ Không nhổ một sợi lông khỉ?

Tôn Ngộ Không nghe lời Sa Ngộ Tịnh, cảm thấy vô cùng cạn lời và bất lực.

Chương 428

Bây giờ y cảm giác trong bốn thầy trò Đường Tăng hình như chỉ có mình y là có chỉ số thông minh online, ba người còn lại chỉ số thông minh quanh năm không online.

Tôn Ngộ Không mở miệng nhắc nhở Sa Ngộ Tịnh: "Không có tay thì chẳng phải còn có miệng sao?

Tay không cử động được chứ miệng đâu có cử động không được.

Nhổ một sợi lông khỉ là chuyện đơn giản thôi mà." Sa Ngộ Tịnh nghe vậy, vội vàng làm theo.

Y dùng miệng giật một sợi lông khỉ đưa cho Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không nhận lấy lông khỉ, biến nó thành một cái dũa, sau đó cầm trên tay bắt đầu mài dây thừng.

Trên đảo Bồng Lai, Từ Chí và Doanh Chính thấy vậy không khỏi buồn cười.

Doanh Chính nhìn bộ dạng của Tôn Ngộ Không mở miệng nói. "Xem ra tên Tôn Ngộ Không này thật sự ở đâu cũng có cách thoát thân." Từ Chí nghe lời Doanh Chính, mở miệng nói với hắn. "Tôn Hầu Tử nhiều quỷ kế, có thể thoát thân cũng không có gì lạ.

Tên Trư Bát Giới kia lúc này mà cũng ngủ được." Từ Chí nói rồi tiếp tục hạ cờ.

Tôn Ngộ Không mài một lúc, sợi dây thừng liền đứt.

Sa Ngộ Tịnh ở bên cạnh nhìn thấy có chút kinh ngạc.

Nếu sợi dây thừng này dễ đứt như vậy, tại sao lúc trước Tôn Ngộ Không lại cứ ngồi yên ở đó?

Nếu có thể cởi được sợi dây thừng này, tại sao lại phải đợi đến bây giờ mới cởi?

Tôn Ngộ Không không quan tâm đến bộ dạng vô cùng kinh ngạc của Sa Ngộ Tịnh.

Sau khi cởi trói, việc đầu tiên y làm không phải là đi cởi trói cho Sa Ngộ Tịnh, Trư Bát Giới hay Đường Tăng, mà ngược lại đứng dậy, nhổ thêm một sợi lông khỉ trên người.

Tôn Ngộ Không đặt sợi lông khỉ lên tay thổi một cái, sợi lông khỉ biến mất khỏi tay Tôn Ngộ Không, thay vào đó bên cạnh y xuất hiện một con khỉ giống y như đúc. "Đại sư huynh, huynh đang làm gì vậy?" Sa Ngộ Tịnh ở một bên nhìn hành động của Tôn Ngộ Không, có chút ngơ ngác.

Chẳng lẽ bây giờ việc quan trọng nhất không phải là cởi trói cho mọi người sao?

Tôn Ngộ Không nghe lời Sa Ngộ Tịnh cũng không lập tức trả lời, mà nhìn về phía con khỉ vừa biến ra. "Ngồi xuống." Tôn Ngộ Không ra lệnh cho con khỉ đó.

Thấy con khỉ ngoan ngoãn ngồi xuống, Tôn Ngộ Không mới quay người nhìn Sa Ngộ Tịnh. "Sa sư đệ, yên tâm đi, đệ và sư phụ cứ tạm thời chờ ta, ta sẽ sớm cứu các ngươi ra ngoài." Nghe ý của Tôn Ngộ Không, y lại muốn đi đối phó với hai tên yêu quái kia?

Sa Ngộ Tịnh nhìn động tác của Tôn Ngộ Không có vẻ sắp đi, cũng không mở miệng hỏi Tôn Ngộ Không định đối phó với hai tên yêu quái đó như thế nào, chỉ dặn Tôn Ngộ Không cẩn thận hành sự.

Tôn Ngộ Không nghe lời Sa Ngộ Tịnh, cười nói: "Yên tâm đi, đệ và sư phụ cứ ngồi đây coi như nghỉ ngơi, đợi ta cứu các ngươi ra ngoài lại phải lên đường rồi.

Thôi, ta đi trước đây." Tôn Ngộ Không nói xong cũng không cho Sa Ngộ Tịnh cơ hội nói thêm, xoay người bay ra ngoài.

Sa Ngộ Tịnh nhìn Tôn Ngộ Không bay ra ngoài, lại quay lại nhìn con khỉ giả kia.

Y tưởng con khỉ này chỉ là một con rối gỗ, căn bản không biết nói chuyện.

Nào ngờ, lúc Sa Ngộ Tịnh vừa ngồi xuống, con khỉ giả kia đột nhiên mở miệng nói, giọng điệu giống hệt Tôn Ngộ Không.

Sa Ngộ Tịnh bây giờ rảnh rỗi cũng không có việc gì làm, bèn nói chuyện với con khỉ giả kia.

Ở một bên khác, Tôn Ngộ Không thật sau khi bay ra ngoài, lượn một vòng quanh Liên Hoa động rồi lại xuất hiện ở gần đó.

Trong Liên Hoa động, Ngân Giác đại vương và Kim Giác đại vương lúc này đang uống rượu, cả hai đều say khướt.

Điều đáng mừng là tâm trạng của hai vị đại vương rất tốt.

Nếu không, hai vị đại vương say rượu mà tâm trạng không tốt, bọn tiểu yêu kia chẳng phải sẽ bị đánh chửi sống dở chết dở sao?

Chương 429

Lúc này, Ngân Giác và Kim Giác đang vui vẻ uống rượu, thỉnh thoảng còn thưởng cho bọn tiểu yêu uống một ít, không khí vô cùng hòa hợp.

Chỉ là sự hòa hợp này được xây dựng trên cơ sở thầy trò bốn người đều đang ở trong nhà lao.

Chỉ cần trong bốn thầy trò có một người không ở trong nhà lao, sự hòa hợp này cũng sẽ tan biến theo. "Báo!

Báo...

Báo cáo đại vương, đại...

đại sự không hay rồi." Kim Giác và Ngân Giác đang uống rượu, một tiểu yêu canh gác ở cửa động xông vào.

Trong nháy mắt, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía nó, đều đang chờ nó nói tiếp. "Có chuyện gì thì nói từ từ, Tôn Ngộ Không đã bị bắt rồi, còn có chuyện lớn gì có thể làm khó được ta?" Ngân Giác đại vương thấy tên tiểu yêu nói lắp bắp, liền từ tốn đặt ly rượu xuống nhìn nó nói. "Bên ngoài, bên ngoài lại có thêm một Tôn Hành Giả!" Lời này vừa nói ra, Kim Giác và Ngân Giác hai vị đại vương liền lập tức tỉnh rượu.

Một lát sau, hai vị đại vương cho tiểu yêu lui xuống.

Trên đảo Bồng Lai, "Ta đã nói từ trước, muốn nhốt được Tôn Ngộ Không không phải là chuyện dễ dàng, chỉ dựa vào hai tên tiểu yêu đó là không thể nào làm được." Từ Chí tuy nói vậy nhưng mắt lại không thèm ngước lên.

Doanh Chính nghe vậy cũng không đáp lại, chỉ tiếp tục hạ cờ.

Bên kia, Ngân Giác đại vương nghe xong vô cùng kinh ngạc. "Cái gì!

Lại có một Tôn Hành Giả nữa?

Ngươi có nhìn rõ không?" Tiểu yêu quái gật đầu lia lịa, "Báo cáo đại vương, tiểu nhân nhìn thấy rõ ràng!" Ngân Giác đại vương đứng dậy, kinh ngạc không thôi, treo hồ lô lên hông, sải bước đi ra ngoài. "Không lẽ nào, ta không phải đã cho hai tiểu yêu quái canh chừng nó rồi sao?

Sao lại để nó chạy thoát được?" Từ Chí thấy cảnh này, khẽ nói: "Đã đánh giá thấp thực lực của Tôn Ngộ Không rồi." Doanh Chính hạ một quân cờ, "Ai nha, xong rồi, quân này không thể đi như vậy, ta đi lại." Từ Chí lạnh lùng nhìn Doanh Chính đi lại nước cờ.

Trong gương, Ngân Giác đại vương đi ra, khí thế hùng hổ đứng ở cửa động, quả nhiên thấy Tôn Ngộ Không.

Y tưởng mình nhìn lầm, cố sức dụi dụi mắt. "Ngươi thoát ra được rồi!" Tôn Ngộ Không hắc hắc cười một tiếng, "Thoát ra gì chứ?

Ta mới từ một nơi rất xa đến đây, không hiểu ngươi đang nói gì." Ngân Giác đại vương nghe vậy, ngạc nhiên. "Nếu Tôn Ngộ Không chưa chạy thoát, vậy ngươi là ai, sao lại giống Tôn Ngộ Không như đúc?" Tôn Ngộ Không nhảy lên một tảng đá khác, nhìn Ngân Giác đại vương, trong lòng bỗng nảy ra ý định trêu chọc.

Vì vậy, y không nói thẳng cho Ngân Giác đại vương biết mình là ai, mà úp mở nói. "Ta nói cho ngươi biết, ta còn lợi hại hơn Tôn Ngộ Không nhiều!" Ngân Giác đại vương nghe vậy không vui, trong lòng thầm khinh thường. "Hừ, ta ngay cả Tôn Ngộ Không còn thu phục được, chẳng lẽ không thu phục được tên tiểu tử vắt mũi chưa sạch nhà ngươi!" Y cố ý nói: "Vậy ngươi là nhân vật lợi hại nào đây?" Tôn Ngộ Không cười cười nói: "Ta à, ta là đệ đệ của Tôn Ngộ Không!

Tên là Giả Hành Tôn!" Ngân Giác đại vương nghe vậy, "Người nào thế, chưa từng nghe nói.

Nhưng mà, nếu là đệ đệ của Tôn Ngộ Không thì chắc chắn cũng lợi hại!

Phải cẩn thận mới được, không thể chủ quan." Nghĩ vậy, Ngân Giác đại vương không do dự, trực tiếp lấy ra hồ lô ở hông, sau đó vẻ mặt ngạo nghễ nói với Tôn Ngộ Không: "Nếu ngươi lợi hại như vậy, ta hỏi ngươi, ta gọi một tiếng, ngươi có dám đáp lại không?" Nói rồi, y dùng hồ lô chĩa thẳng vào Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không chưa kịp nói, bọn tiểu yêu quái xung quanh Ngân Giác đại vương đã bắt đầu hò hét. "Đại vương lợi hại nhất, đại vương uy vũ nhất, con khỉ thối không dám đâu!" Tôn Ngộ Không lớn tiếng hét: "Tất cả im lặng cho ta!

Không phải chỉ là gọi tên ta thôi sao?

Có gì đáng sợ chứ?

Nào, cứ gọi đi!" Ngân Giác đại vương thấy bộ dạng của Tôn Ngộ Không, trong lòng vui mừng, nhưng không trì hoãn, lập tức nói: "Giả Hành Tôn!

Chương 430

Giả Hành Tôn!

Giả Hành Tôn!" Từ Chí ngẩng đầu, "Khá cẩn thận, biết không cho đối phương cơ hội." Doanh Chính cười nói: "Nếu không thì làm sao tăng độ khó cho Tôn Ngộ Không được?" Bên kia, Tôn Ngộ Không lập tức đáp lại: "Ai!

Gia gia ta đây!

Gọi gia gia có chuyện gì?" Tiếng nói vừa dứt, Tôn Ngộ Không liền bị hút vào trong hồ lô.

Ngân Giác đại vương vội vàng đậy nắp hồ lô lại, sau đó lắc lắc, đặt bên tai lắng nghe kỹ, phát hiện bên trong không còn động tĩnh gì nữa mới hài lòng.

Y treo hồ lô lại bên hông, nhìn về phía đám tiểu yêu quái. "Thấy chưa?

Thực lực của đại vương ta!

Ai đến cũng vô dụng, tất cả đều phải thần phục ta!

Ha ha ha!" Đám tiểu yêu quái lập tức bắt đầu nịnh hót. "Đại vương uy vũ!

Đại vương uy vũ!" Ngân Giác đại vương lúc này mới cười ha hả đi vào trong động, ngồi xuống tiếp tục uống rượu, và định cùng bọn tiểu yêu quái ăn mừng cho thật đã vì đã thu phục được đệ đệ của Tôn Ngộ Không.

Y đặt hồ lô lên bàn, cho tất cả tiểu yêu quái xem. "Tên được gọi là thần thông quảng đại kia, đệ đệ của Tôn Ngộ Không, đang ở trong cái hồ lô này.

Ha ha, cuối cùng cũng rơi vào tay ta rồi!" Bọn tiểu yêu quái bên dưới một trận reo hò.

Ngân Giác đại vương tiếp tục nói: "Được rồi, im lặng.

Chén này, chúng ta uống để ăn mừng ta bắt được Tôn Ngộ Không!

Cạn!" Sau đó, Ngân Giác đại vương ngồi xuống, nhìn hồ lô bên cạnh, Ngân Giác nói với Kim Giác: "Thấy chưa, nó ở trong đó.

Ha ha." Kim Giác vô cùng phấn khích, "Em trai, nó thật sự ở trong đó à?

Đừng để nó chạy thoát nhé?" Ngân Giác bị Kim Giác nói vậy, vốn đang tự tin tràn đầy, bây giờ lại có chút dao động.

Nhưng Ngân Giác nói: "Bây giờ không thể mở ra, hồ lô sẽ làm tan chảy mọi thứ bên trong.

Đợi thêm một chút nữa, ta sợ bây giờ mở ra, lỡ nó chạy mất thì sao?" Kim Giác cảm thấy Ngân Giác nói có lý, bắt đầu thương lượng. "Vậy chúng ta lúc nào mở ra xem thì thích hợp hơn?" Ngân Giác nghĩ rồi nói: "Hay là chúng ta, đợi bên trong có động tĩnh rồi hãy mở ra?" Kim Giác cảm thấy có thể, hai người quyết định như vậy, canh giữ bên cạnh hồ lô lắng nghe.

Lúc này, bên trong đột nhiên vang lên tiếng hô hoán.

Nhưng tiếng nghe không rõ, Kim Giác và Ngân Giác nhìn nhau một cái, vội vàng áp tai vào hồ lô để nghe.

Nghe thấy bên trong truyền ra tiếng của Tôn Ngộ Không. "Lũ yêu tinh chết tiệt này!

Dám nhốt gia gia ta!

Mau thả ta ra!" Nghe tiếng Tôn Ngộ Không la hét, Kim Giác và Ngân Giác nhìn nhau cười một tiếng, không thèm để ý nữa, tiếp tục

uống rượu ăn thịt, vui vẻ vô cùng.

Tôn Ngộ Không ở bên trong hét một lúc, phát hiện không có ai để ý, liền bắt đầu quậy phá.

Y lấy ra Kim cô bổng, khiến nó không ngừng biến lớn, biến lớn, cho đến khi lấp đầy cả cái hồ lô.

Sau đó, y để Kim cô bổng xoay tròn, hồ lô cũng xoay theo.

Sau đó, Tôn Ngộ Không dùng Kim cô bổng không ngừng gõ vào bên trong hồ lô, ở bên trong quyền đấm cước đá, quậy phá một hồi, tiếng loảng xoảng không ngừng.

Điều này đã thu hút sự chú ý của Kim Giác và Ngân Giác, hai người đến gần nghe xem Tôn Ngộ Không đang làm gì bên trong.

Tôn Ngộ Không ở bên trong cố ý lớn tiếng hét: "Mau thả ta ra!

Chương 431

Chân của ta tan mất rồi!" Kim Giác và Ngân Giác nghe Tôn Ngộ Không la hét ở bên trong, liền cảm thấy vô cùng vui sướng.

Kim Giác kích động hét lên: "Ha ha ha, sắp tan hết rồi!" Ngân Giác cũng gật đầu, vui vẻ.

Và nói vọng vào: "Yên tâm đi, đợi ngươi tan hết, ta sẽ thả ngươi ra.

Ha ha ha!" Kim Giác và Ngân Giác lại uống rượu một lúc, bỗng nhiên nghe bên trong không còn động tĩnh gì nữa, đều có chút kỳ lạ.

Kim Giác nói: "Này, bên trong không có động tĩnh gì nữa?

Không phải đã tan rồi chứ?" Ngân Giác lắc đầu, "Không đúng, theo thời gian, không nên nhanh như vậy." Y lại đến gần nghe, bỗng nhiên nghe Tôn Ngộ Không lớn tiếng hét: "A!

Mau thả ta ra!

Lưng của ta!

Lưng của ta cũng tan mất rồi!

Mau lên!

Sắp đến cổ rồi!

Mau thả gia gia ta ra!" Ngân Giác nghe vậy cười lớn. "Giả Hành Tôn, đừng giãy giụa nữa, đã đến lúc này rồi mà còn kiêu ngạo như vậy.

Hừ, đến cổ là đúng rồi!

Ngươi sắp biến thành một vũng nước rồi, ha ha ha!" "Ngươi cứ ở yên trong đó đi!

Đừng có mơ tưởng ra ngoài!" Kim Giác cũng cười lớn. "Nhanh rồi, sắp tan hết rồi!

Nào, uống thêm một chén nữa!" Họ vui vẻ uống rượu.

Lại đợi một lúc lâu, Ngân Giác cảm thấy cũng gần xong rồi. "Xem thời gian, chắc là tan hết rồi chứ?

Chúng ta mở ra xem nhé?" Kim Giác gật đầu, "Được, nhưng chúng ta phải chú ý một chút, nếu chưa tan hết.

Cũng không thể để nó chạy thoát!" Sau đó, Ngân Giác ôm hồ lô vào lòng, rồi mở ra một khe nhỏ.

Nhưng như vậy không nhìn thấy gì, bên trong tối đen như mực.

Ngân Giác chỉ có thể mở ra hoàn toàn, mới thấy bên trong là một biển lửa hừng hực, nhiệt độ bức người.

Tôn Ngộ Không đợi đúng lúc này, nhân lúc chúng không để ý, biến thành một con muỗi.

Sau đó, y thuận theo mép hồ lô bay ra ngoài.

Y lượn quanh mắt Kim Giác và Ngân Giác, Ngân Giác vẻ mặt khó chịu. "Con muỗi chết tiệt này bay lượn ở đây làm gì, cút đi!" Tôn Ngộ Không lại bay đến bên cạnh Kim Giác, đậu lên mũi hắn.

Kim Giác cảm thấy mũi ngứa ngáy. "Hắt xì!" Kim Giác hắt hơi một cái thật mạnh, rồi dùng tay xua đuổi. "Con muỗi thối, ta đập chết ngươi bây giờ!" Tôn Ngộ Không chơi đủ rồi mới bay đi.

Lúc này, Ngân Giác và Kim Giác vẫn đang tìm xem trong hồ lô có Tôn Ngộ Không không.

Ngân Giác nhìn nửa ngày cũng không tìm thấy, liền đưa cho Kim Giác xem.

Kim Giác cũng nhìn kỹ, cũng không có.

Ngân Giác cười ha hả.

Chương 432

"Ha ha, thấy chưa, tên Giả Hành Tôn kia!

Đã hóa thành nước mủ rồi!" Kim Giác cũng vô cùng vui mừng. "Đúng vậy!

Ngân Giác!

Chúng ta uống thâu đêm ăn mừng!" Kim Giác và Ngân Giác hai người uống rượu rất lâu, đến tận nửa đêm, cả hai đều say khướt, nhưng vẫn còn ý thức, vẫn muốn uống rượu.

Kim Giác say gục xuống bàn, nhưng Ngân Giác vẫn lảo đảo đứng dậy, cầm bình rượu đến bên cạnh Kim Giác.

Kết quả là vì uống quá say, dưới chân cũng không nhìn rõ, trực tiếp ngã lên người Kim Giác.

Ngân Giác cũng lười đứng dậy, thuận thế ngồi xuống bắt đầu kéo Kim Giác. "Mau lên!

Mau lên!

Còn nhiều rượu lắm!

Mau uống đi!" Kim Giác xua xua tay. "Không được không được, không uống nổi nữa, ngươi uống đi!" Kim Giác quay đầu không uống nữa, Ngân Giác thì không chịu buông tha. "Này!

Kim Giác!

Hôm nay là một ngày vui như vậy!

Sao có thể không uống được chứ!

Mau lên!" "Chúng ta tiếp tục nào!

Không được dừng lại!" Ngân Giác không cho Kim Giác cơ hội từ chối, trực tiếp kéo tay Kim Giác, nhét bình rượu vào, rồi lại muốn đi lấy bình rượu khác.

Ngân Giác trước mắt đã mơ hồ, nhìn cái gì cũng thành hai.

Y loạng choạng đến bàn rượu bên cạnh, bọn tiểu yêu quái uống rượu ở đó đều đã say, gục trên bàn bất tỉnh nhân sự.

Ngân Giác khinh bỉ liếc một cái. "Hừ, thật, thật vô dụng, ngay... ngay cả uống rượu cũng không xong!" Nói rồi, y đẩy tên tiểu yêu quái đó một cái, tên tiểu yêu quái không hề phản ứng, cứ thế nằm trên đất, không nhúc nhích.

Ngân Giác khinh thường đi tới đá một cái, mới đặt tầm mắt lên bàn.

Y nhìn thấy một bình rượu, muốn đi lấy, nhưng lấy mấy lần đều không trúng, vì say quá, nhìn cái gì cũng không rõ.

Y cố sức lắc lắc đầu, chớp chớp mắt mấy cái mới miễn cưỡng nhìn rõ.

Ngân Giác như thể đang nhắm bắn, sau khi nhìn chằm chằm, nhanh chóng tóm lấy.

Thực ra cũng là từ từ đưa tay ra, lần này đã tóm được bình rượu.

Ngân Giác cầm bình rượu đổ vào miệng, vừa đổ vừa quay về chỗ Kim Giác.

Trên đường đi, y đứng không vững, nghiêng đông ngả tây, lúc thì đụng vào bàn, lúc thì đạp lên tiểu yêu quái khác.

Nhưng Ngân Giác đều không để tâm, cũng không coi là chuyện gì.

Cứ thế một bước sâu một bước cạn quay về bên cạnh Kim Giác.

Lúc này Kim Giác đã ngủ say.

Nhưng Ngân Giác sao có thể dễ dàng buông tha, trực tiếp tát vào đầu Kim Giác một cái.

Chương 433

Một cái tát trực tiếp đánh thức Kim Giác.

Kim Giác tưởng có kẻ địch xâm nhập. "Ai đó!

Ai đó!

Ai đánh ta!" Ngân Giác ở một bên cười khẩy. "Ta đây!

Ngươi không uống nữa à, mau lên!" Nhưng Ngân Giác phát hiện trong bình rượu đã hết rượu, liền không vui. "Này!

Rượu đâu!

Rượu đâu!

Hết rượu rồi!" Ngân Giác dốc ngược bình rượu trong tay, cố sức lắc mấy cái, nhưng không có một giọt rượu nào chảy ra.

Vì vậy, Ngân Giác tức giận đập bàn. "Rượu đâu!

Rượu!

Đưa hết cho ta!" Động tĩnh của Ngân Giác quá lớn, trực tiếp kinh động một đám tiểu yêu quái đang ngủ mê.

Chúng đều lơ mơ, vẻ mặt mờ mịt nhìn Ngân Giác. "Sao, sao vậy...

Đại, đại vương?" Ngân Giác tức giận đá một cái. "Hỏi ta sao vậy à?

Hết rượu rồi!

Đi!

Mau đi lấy rượu cho ta!

Tất cả không được ngủ, uống cho ta!

Ai cũng không được say!" Bọn tiểu yêu quái nghe vậy, lập tức ngồi thẳng dậy, sau đó có một tiểu yêu quái đi ra ngoài, ra ngoài đến hầm rượu bên ngoài lấy rượu.

Bọn tiểu yêu quái bên trong đều sắp ngủ gật rồi.

Thấy có tiểu yêu quái đến lấy rượu, vẻ mặt kinh ngạc. "Đã giờ này rồi mà còn uống à?" Tên tiểu yêu quái đó thở dài một hơi. "Ai, ta cũng không biết nữa, hôm nay đại vương thật sự vui quá mà.

Thôi, đừng nói nữa, đại vương đang đợi rượu đó." "Mau đưa cho ta đi, ta lấy rồi còn phải về phục mệnh." Tên yêu quái kia nghe vậy. "Được thôi, ta đi lấy cho ngươi." Nhanh chóng, tên tiểu yêu quái đó quay lại, bưng một cái khay, trên đó đặt hai bình rượu, đến trước mặt Ngân Giác đại vương. "Đại vương, rượu đến rồi." Ngân Giác vừa thấy rượu, liền vui vẻ. "Nào, Kim Giác, rượu đến rồi, mau uống rượu!

Nào, lại đi lấy thêm một ít cho những người khác, bảo tất cả đều phải uống!" Tiểu yêu quái nghe vậy, mặt mày méo xệch, nhưng không dám chậm trễ, vội vàng nói: "Vâng, đại vương, tiểu nhân đi ngay." Lúc này, có người bên cạnh không chịu, cứng đầu nói với Ngân Giác: "Đại vương, thuộc hạ thật sự không uống nổi nữa, có thể không uống được không?" Ngân Giác nhìn tên tiểu yêu quái đó. "Không uống nữa?

Không thể nào!

Chương 434

Uống!

Hôm nay ta vui!

Phải uống!" Tiểu yêu quái kêu khổ không ngừng, nhưng Ngân Giác căn bản không để ý.

Lúc này, Tôn Ngộ Không biến thành con muỗi bay ra ngoài, đậu trên một tảng đá, mọi hành động của chúng, Tôn Ngộ Không đều nhìn thấy hết.

Y thầm tính toán trong lòng. "Cái hồ lô đó đúng là một món bảo bối, nếu có thể lấy được về, thì tốt quá.

Ta phải nghĩ cách trộm cái hồ lô đó ra ngoài mới được." Tôn Ngộ Không thầm tính toán trong lòng.

Lúc này, Tôn Ngộ Không thấy tiểu yêu tinh mang rượu ra vào thường xuyên, đột nhiên nảy ra một ý. "Nếu ta cũng biến thành một tiểu yêu tinh.

Chẳng phải sẽ không ai phát hiện sao?" Vì vậy, Tôn Ngộ Không quyết định làm vậy.

Y đến cửa động, xoay người một cái, biến thành một tiểu yêu tinh, xem xét một chút rồi hài lòng.

Sau đó, y cầm theo rượu, đi vào để dò xét tình hình.

Sau khi Tôn Ngộ Không đi vào, thấy Ngân Giác và Kim Giác đang dựa vào nhau, say mèm.

Đột nhiên, mắt y sáng lên, vì y thấy Kim Giác đã nhắm mắt, điều đó có nghĩa là, chỉ còn một mình Ngân Giác.

Điều này khiến Tôn Ngộ Không kích động.

Dù sao thì bớt một người giám sát là bớt một phần nguy hiểm.

Sự xuất hiện của Tôn Ngộ Không đã thu hút sự chú ý của Ngân Giác. "Này, ngươi làm gì đó?" Tôn Ngộ Không ngẩn người, không phản ứng, Ngân Giác lại hỏi: "Này!

Nói đi chứ!

Uống đến mơ rồi à!" Tôn Ngộ Không vội vàng nói: "Tiểu nhân mang rượu đến cho đại vương." Ngân Giác nghe vậy, lập tức vui mừng. "Tốt lắm, rượu tốt, mau, mau đưa cho ta, để ta uống!" Tôn Ngộ Không vội vàng nói: "Vâng, đại vương, rượu đây ạ." Ngân Giác cầm rượu bắt đầu uống, mắt cũng nhắm lại.

Tôn Ngộ Không nhìn thấy. "Cơ hội tốt nhất!" Vì vậy, Tôn Ngộ Không đứng tại chỗ, bắt đầu tìm xem hồ lô bị Ngân Giác đặt ở đâu.

Vì nếu cứ đi lại, sẽ thu hút sự chú ý của Ngân Giác, nên Tôn Ngộ Không đứng yên.

Đột nhiên, Tôn Ngộ Không nhìn thấy trên bàn bên cạnh Ngân Giác có một cái hồ lô.

Tôn Ngộ Không cố sức chớp chớp mắt. "Không sai, là nó!" Nhưng cái hồ lô này ở ngay trước mặt Ngân Giác, nếu Tôn Ngộ Không trực tiếp đi lấy, thực sự có chút quá lộ liễu.

Tôn Ngộ Không đảo mắt một vòng, nảy ra một ý hay.

Tôn Ngộ Không đến bên cạnh, đặt khay xuống, rồi cầm một bình rượu.

Y đến trước mặt Ngân Giác. "Đại vương, đại vương thật uy vũ, ngay cả Tôn Ngộ Không cũng thu phục được!

Đại vương quá lợi hại!" Tôn Ngộ Không bắt đầu tâng bốc Ngân

Giác.

Ngân Giác nghe vậy, vui mừng. "Không sai, không phải chỉ là một Tôn Ngộ Không thôi sao, chẳng phải đã bị ta thu phục rồi sao?

Ha ha, không tệ, nào, cùng bản đại vương uống một chén!" Ngân Giác nói nói, dần dần không còn tiếng nữa.

Chương 435

Cơ thể y cũng ngã xuống bàn, bình rượu cũng từ từ tuột khỏi tay y.

Tôn Ngộ Không nhìn trạng thái của Ngân Giác, có chút không chắc chắn y có thật sự mất ý thức hay không.

Vì vậy, y phải thử.

Thế là, Tôn Ngộ Không đưa tay ra, dùng lông trên tay nhẹ nhàng chạm vào mũi Ngân Giác.

Ngân Giác cảm thấy có chút ngứa, dùng tay xua xua, nhưng không hề tỉnh lại.

Như vậy, Tôn Ngộ Không yên tâm rồi.

Y rón rén đi về phía nơi đặt hồ lô, nhưng lại không cẩn thận đá phải một cái ly rượu, lập tức phát ra tiếng leng keng, Tôn Ngộ Không sợ Ngân Giác tỉnh lại, vội vàng dừng bước.

Tôn Ngộ Không đứng yên tại chỗ không động, yên lặng chờ một lúc, phát hiện không có động tĩnh gì, từ từ quay đầu nhìn Ngân Giác, phát hiện y đang ngủ, còn đang nói mớ, mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, Tôn Ngộ Không vội vàng đến bên cạnh hồ lô, nhìn xung quanh, những tiểu yêu quái đó đều bất tỉnh nhân sự rồi, không có ai đang nhìn, Tôn Ngộ Không mới yên tâm lấy hồ lô, sau đó vội vàng đặt cái hồ lô giả lên.

Sau đó, y phát hiện không có ai phát hiện, liền nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Nhưng bình rượu của một tiểu yêu quái bên cạnh sắp rơi xuống, Tôn Ngộ Không trong lòng căng thẳng, sợ tiếng bình rượu sẽ làm

Ngân Giác tỉnh giấc, vậy thì công cốc rồi.

Vì vậy, y vội vàng chạy đến đỡ lấy bình rượu đó.

Mới không để bình rượu đó rơi xuống đất.

Trong sơn động yên tĩnh, Tôn Ngộ Không lại quay đầu xác nhận xem Ngân Giác có thật sự tỉnh không.

Lúc này, Ngân Giác vì động tĩnh trong phòng, có dấu hiệu sắp tỉnh lại.

Tôn Ngộ Không không dám chậm trễ một giây một phút nào, vội vàng đi ra ngoài.

Kết quả là sau khi đi ra ngoài mới phát hiện, vì quá vội, đã mang cả bình rượu ra ngoài.

Tôn Ngộ Không bĩu môi, tiện tay ném sang một bên.

Bên trong, Ngân Giác hơi tỉnh lại, nhìn quanh trong động, luôn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng cũng không để ý, lại cầm bình rượu bên cạnh uống mấy ngụm, rồi say gục lên người Kim Giác.

Tôn Ngộ Không đứng ở cửa động nhìn một lúc, thấy những tiểu yêu quái đó đều ngủ say rồi.

Vì vậy, Tôn Ngộ Không lại biến thành một con muỗi nhỏ, bay đi.

Sau khi rời khỏi đó, Tôn Ngộ Không mới biến trở lại hình người.

Nhìn hồ lô trong tay, y có chút tò mò. "Đúng là bảo bối, ha ha, lần này ta đổi cho ngươi một cái giả, xem ngươi còn diễu võ dương oai thế nào!" "Lần này đến lượt ta thu ngươi!" Tôn Ngộ Không hắc hắc cười một tiếng, gãi gãi đầu, sau đó nghênh ngang đi đến cửa động của Ngân Giác, lớn tiếng la hét. "Này!

Ra đây!

Mau ra đây cho ta!

Gia gia ta đến rồi, không ra bái kiến sao!" Tiểu yêu tinh ở cửa động bị Tôn Ngộ Không làm cho tỉnh giấc, mở mắt ra nhìn, là Tôn Ngộ Không.

Tiểu yêu quái liền sợ đến xanh mặt. "Tôn Ngộ Không!

Ngươi ra ngoài được rồi!" Tôn Ngộ Không cười một tiếng. "Ta không phải Tôn Ngộ Không!

Ngươi nhận lầm người rồi!

Mau gọi đại vương của ngươi ra đây!" Tiểu yêu tinh nghe vậy. "A, không phải Tôn Ngộ Không, nhưng trông giống hệt nhau mà!" "Vậy rốt cuộc ngươi là ai, ta đi bẩm báo đại vương!" Đối mặt với câu hỏi của tiểu yêu tinh, Tôn Ngộ Không không biết xấu hổ nói: "Ta à, ta là Hành Giả Tôn!" Tiểu yêu tinh nghe vậy, chỉ cảm thấy như gặp ma, cũng không dám nói gì thêm với Tôn Ngộ Không, vội vàng bò lăn bò càng xông vào sơn động, lớn tiếng hét: "Đại vương, đại vương!

Chương 436

Không hay rồi!

Không hay rồi!" Ngân Giác bị tiếng của tiểu yêu tinh làm cho tỉnh giấc, không vui. "Lại sao nữa, hoảng hoảng hốt hốt, nói từ từ!

Hôm nay bản đại vương vui, không đánh ngươi." Tiểu yêu tinh vội vàng nói: "Tạ đại vương.

Không phải, bên ngoài, bên ngoài, lại có thêm một con khỉ nữa!

Tên, tên là Hành Giả Tôn!" Ngân Giác nghe vậy. "Cái gì?

Lại một con nữa?

Tên là, Hành Giả Tôn?" Ngân Giác có chút ngạc nhiên.

Tiểu yêu tinh nói: "Không sai, đại vương, Hành Giả Tôn đang ở cửa động la mắng, tự xưng là gia gia, bảo đại vương ra ngoài." Kim Giác đại vương lúc này cũng bị đánh thức. "Chuyện gì vậy?" Ngân Giác nói: "Không có chuyện gì lớn, bên ngoài lại có thêm một con khỉ, tên là Hành Giả Tôn." Kim Giác đại vương nghe vậy. "Cái gì?!

Lại một con khỉ nữa?" Nói xong, Kim Giác đại vương trực tiếp đứng dậy.

Tiếp tục nói: "Chúng ta chọc phải ổ khỉ rồi hay sao!

Thật là nhiều khỉ!" "Lúc trước đến một con, ta dùng Hoảng kim thằng trói lại, con đó tên là Tôn Hành Giả.

Sau đó lại đến một con, ta lại dùng Tử kim hồng hồ lô hóa nó đi, tên là Giả Hành Tôn.

Kết quả bây giờ lại có một con tên là Hành Giả Tôn nữa!" Đối mặt với câu hỏi của Kim Giác đại vương, không một ai có thể trả lời,

chỉ có thể im lặng.

Kim Giác đại vương càng thêm tức giận, trực tiếp đẩy hết bình rượu, ly chén, đĩa trên bàn xuống đất, không cần biết là gì.

Ngân Giác đại vương thấy vậy, nắm lấy tay Kim Giác đại vương, bảo y ngồi xuống, rồi nói: "Trước tiên bình tĩnh đã, ngươi xem, lúc trước đến nhiều khỉ như vậy, không phải ta đều thu phục được sao?

Không sao đâu, chỉ là thu thêm một con khỉ nữa thôi." Kim Giác đại vương nghe có lý, nhưng không vui, hừ lạnh một tiếng.

Tiếp tục nói: "Lũ khỉ đó đều lợi hại, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao!" Ngân Giác đại vương nghe có lý, lắc lắc đầu mở miệng nói: "Đừng lo, ta có Tử kim hồng hồ lô." Nói rồi, Ngân Giác đại vương cầm lấy Tử kim hồ lô bên cạnh, cho Kim Giác đại vương xem, vừa nói, "Yên tâm đi, cái Tử kim hồ lô này lợi hại lắm, lúc trước ngươi cũng thấy rồi không phải sao, đều có thể chứa được, bao nhiêu khỉ cũng có thể chứa!" Kim Giác đại vương lúc này mới yên tâm một chút.

Tiếp theo, Ngân Giác đại vương nói: "Vậy được, ca ca ở đây đợi ta, đợi ta ra ngoài thu con khỉ đó, rồi quay lại uống rượu với huynh!" Kim Giác đại vương gật gật đầu. "Được thôi, ngươi mau đi đi, tốc chiến tốc thắng, đừng có chọc thêm khỉ nữa." Ngân Giác gật gật đầu. "Được." Sau đó, Ngân Giác đại vương chạy ra ngoài.

Vừa ra ngoài đã thấy Tôn Ngộ Không đứng ở trước cửa động.

Hai người chính thức đối mặt.

Ngân Giác đại vương nhìn kỹ con khỉ trước mặt, phát hiện nó giống hệt Tôn Ngộ Không, không khỏi có chút ngạc nhiên. "Kỳ lạ thật, sao lũ khỉ đều trông giống nhau vậy?" "Thôi kệ, dù sao cũng thu vào là xong." Vì vậy, lần này Ngân Giác đại vương cũng không còn kiên nhẫn để nói nhảm với con khỉ nữa, trực tiếp nói: "Hành Giả Tôn!

Ta gọi một tiếng, ngươi có dám đáp lại không?" Tôn Ngộ Không nghe vậy, hắc hắc cười một tiếng, hỏi ngược lại Ngân Giác đại vương: "Vậy ta gọi ngươi một tiếng, ngươi có dám đáp lại không?" Nói rồi, Tôn Ngộ Không lấy ra Tử kim hồ lô, chĩa thẳng về phía Ngân Giác đại vương.

Ngân Giác vốn định trực tiếp giải quyết xong chuyện, nhưng điều khiến y không ngờ tới là, Hành Giả Tôn cũng có Tử kim hồ lô, điều này khiến Ngân Giác nhất thời có chút không phản ứng kịp.

Ngân Giác ngây người nhìn Tử kim hồ lô trong tay Tôn Ngộ Không. "Này, con khỉ thối, sao ngươi lại có một cái Tử kim hồ lô giống hệt Tử kim hồ lô của ta!" Ngân Giác đại vương bối rối nhìn Tử kim hồ lô trong tay. "Mau nói cho ta biết, Tử kim hồ lô của ngươi lấy ở đâu!" Tôn Ngộ Không nghe vậy, tiếp tục hỏi ngược lại Ngân Giác. "Này, Tử kim hồ lô của ngươi lấy ở đâu?" Ngân Giác nghe Tôn Ngộ Không hỏi ngược lại, trở nên vô cùng tự hào, cao ngạo nói với Tôn Ngộ Không. "Ta nói cho ngươi biết, cái Tử kim hồ lô này của ta, là do Thái Thượng Lão Quân hái từ một cây tiên đằng trên núi Côn Luân đó!

Chương 437

Lợi hại lắm!

Ngươi chắc chưa từng nghe nói đến Thái Thượng Lão Quân chứ gì?

Ha ha!" Ngân Giác nói xong, còn giơ Tử kim hồ lô trong tay lên cho Tôn Ngộ Không xem, sợ y không nhìn rõ.

Sau đó, Ngân Giác lại hỏi Tôn Ngộ Không. "Bây giờ ta nói xong rồi, vậy của ngươi thì sao?

Tử kim hồ lô của ngươi lại lấy từ đâu?" Tôn Ngộ Không cười nói: "Hắc hắc, ta cũng giống ngươi, đều lấy từ chỗ Thái Thượng Lão Quân." Ngân Giác nghe vậy, giật mình: "Ta không tin, không thể nào, thứ này hiếm có như vậy, sao có thể có hai cái giống hệt nhau!" Tôn Ngộ Không nghe xong nói: "Này, đừng không tin, ta nói cho ngươi biết, là thật đó!

Là Thái Thượng Lão Quân đích thân đưa cho ta, bảo ta nếu gặp phải yêu quái không thu phục được, hoặc là yêu quái tác oai tác quái, thì trực tiếp thu luôn!" Ngân Giác nghe vậy, theo bản năng lùi lại mấy bước, sau đó phản ứng lại. "Không thể nào, mau thành thật khai báo!

Rốt cuộc của ngươi là ở đâu!" Tôn Ngộ Không quay đầu đi cười thầm, bắt đầu bịa chuyện. "À, đúng rồi, ta nhớ Thái Thượng Lão Quân có nói với ta, cái Tử kim hồ lô này, có hai cái, và chia làm hai loại." Ngân Giác đại vương nghe vậy ngạc nhiên. "A, chia làm hai loại?

Là hai loại nào?" Tôn Ngộ Không vẻ mặt như thật nói: "Tử kim hồ lô này chia làm hai loại trống và mái.

Cái của ta là loại trống." "Cái của ngươi là loại mái!" Ngân Giác

đại vương nghe vậy, vội vàng hỏi. "Vậy trống và mái có gì khác nhau không?" Tôn Ngộ Không nói: "Đương nhiên rồi!

Ngươi xem, của ngươi là loại mái, mái gặp trống sẽ sợ hãi.

Một khi đã sợ hãi thì sẽ không còn tác dụng nữa, sẽ mất hiệu lực!" Ngân Giác đại vương nghe vậy, "Tử kim hồ lô của ta sẽ sợ Tử kim hồ lô trong tay ngươi?" Tôn Ngộ Không gật đầu, “Một phen đó, sợ chết khiếp.” Ngân Giác Đại Vương phẩy phẩy tay, “Không thể nào!

Việc không thể nào!

Tử Kim Hồ Lô của ta vẫn luôn hữu dụng, trước đây đã thu ba huynh đệ rồi!” Ngân Giác Đại Vương mặt đầy kiêu ngạo, đợi Tôn Ngộ Không cầu xin tha mạng.

Tôn Ngộ Không tiếp tục nói: “Nếu đã như vậy thì không được, nếu không thì thử trực tiếp xem Tử Kim Hồ Lô của ngươi có sợ không!” Ngân Giác Đại Vương nghe vậy, không nói hai lời liền hỏi: “Vậy được, ta gọi một tiếng, ngươi có dám đáp ứng không?” Tôn Ngộ Không không chút do dự đáp: “Cứ gọi Gia Gia là được, nói nhiều lời vô ích.” Ngân Giác Đại Vương tức giận, cầm hồ lô chĩa vào Tôn Ngộ Không, hô to ba tiếng: “Hành Giả Tôn!

Hành Giả Tôn!

Hành Giả Tôn!” Ngân Giác Đại Vương gọi xong, nở nụ cười tự tin, đợi Tôn Ngộ Không bị thu.

Nhưng đợi một lúc lâu, chỉ nghe tiếng Tôn Ngộ Không cười: “Hắc hắc hắc, Lão Tôn đã nói rồi, Tử Kim Hồ Lô của ngươi sợ Lão Tôn, hiện tại không còn tác dụng nữa, có gào khản cổ cũng vô ích thôi!” Ngân Giác Đại Vương không cam lòng: “Không thể nào!

Ta sẽ gọi lại lần nữa, ngươi có dám đáp ứng không!” Tôn Ngộ Không không chút sợ hãi, “Ba.” Ngân Giác Đại Vương hít sâu một

hơi, dồn hết sức lực lớn tiếng gào: “Hành Giả Tôn!

Hành Giả Tôn!

Hành Giả Tôn!” Lần này, Ngân Giác Đại Vương tin chắc chắn sẽ được!

Nhưng, vẫn không có phản ứng.

“Lão Tôn đã nói rồi, Tử Kim Hồ Lô của Lão Tôn ở đây, của ngươi không có tác dụng, không tin ư!” Ngân Giác Đại Vương vô cùng tức giận: “Vậy ta cũng không tin của ngươi là thật, Tử Kim Hồ Lô chỉ có một cái!

Đừng có nói bậy!” Tôn Ngộ Không nghe vậy, trong lòng hiểu rõ, cơ hội đã đến!

Liền mở miệng nói: “Được thôi, vậy nếu ngươi cảm thấy Tử Kim Hồ Lô chỉ có một cái, cảm thấy của Lão Tôn là giả, cũng không tin lời Lão Tôn.” “Vậy vấn đề tương tự, Lão Tôn gọi một tiếng, ngươi có dám đáp ứng không!” Tôn Ngộ Không cười nói ra lời.

Ngân Giác Đại Vương không biết Tử Kim Hồ Lô đã bị đổi, tin chắc Tử Kim Hồ Lô trong tay mình mới là thật.

Vì vậy, Ngân Giác Đại Vương không chút do dự đáp: “Có gì mà không dám, của ngươi chắc chắn là giả!

Đợi mà xem!

Cứ gọi ta!” Tôn Ngộ Không nghe vậy, cũng không khách khí, nắm lấy cơ hội ra tay: “Được, Ngân Giác Đại Vương!

Ngân Giác Đại Vương!

Ngân Giác Đại Vương!” Ngân Giác trực tiếp trả lời: “Ta đây!” Ngay khi dứt lời, Ngân Giác Đại Vương bị Tử Kim Hồ Lô trong tay Tôn Ngộ Không hút vào, trong lòng Ngân Giác Đại Vương kinh hãi tột

độ, vô cùng hoảng loạn!

Chương 438

“Chuyện gì vậy?

Sao có thể như vậy!

Của ta mới là thật mà!

Của ngươi là giả!” Nhưng Ngân Giác Đại Vương đã bị hút vào Tử Kim Hồ Lô rồi, vô dụng.

Tôn Ngộ Không nhanh chóng đậy nắp lại, “Hắc hắc, để xem ngươi làm sao, cứ ở trong đó đợi bị hóa thành nước đi!” Tôn Ngộ Không còn ghé hồ lô vào tai nghe ngóng, bên trong truyền ra tiếng khóc thét của Ngân Giác Đại Vương: “Mau thả ta ra, mau thả ta ra, bên trong nóng quá, mau lên!” Tôn Ngộ Không căn bản không để ý Ngân Giác Đại Vương.

Lúc này, đám tiểu yêu quái bên cạnh cũng bị dọa sợ hãi, có một tiểu yêu quái vội vàng chạy vào, một mạch chạy đến trước mặt Kim Giác Đại Vương, sau đó thuật lại chuyện bên ngoài cho Kim Giác Đại Vương.

Kim Giác Đại Vương biết được liền kinh hãi, “Cái gì!

Ngân Giác bị thu đi mất ư?!

Rốt cuộc là chuyện gì?!” Tiểu yêu quái gấp gáp kể lại sự tình đã xảy ra, Kim Giác đau lòng không thôi, vừa uống rượu vừa khóc than.

“Ai nha, Ngân Giác ơi!

Con khỉ đó không dễ đối phó, ngươi cứ nghĩ cái hồ lô rách của ta có thể thu phục được nó, nhìn xem bây giờ, ngươi đã bị người ta thu đi rồi!

Bị thu vào trong Tử Kim Hồ Lô rồi đó!" Kim Giác dùng bình rượu dốc mạnh vào miệng một ngụm, mặt đầy đau khổ.

"Đệ đệ ơi, số mệnh thật khổ sở, đi thu yêu quái lại còn tự mình đáp vào đó, ngươi đi rồi, ta đây không còn ai quản, để ca ca một mình thì biết phải làm sao đây?" Kim Giác vừa nói vừa uống, đám tiểu yêu quái bên cạnh cũng bị cảm nhiễm bởi nỗi bi thương của Kim Giác, bắt đầu khóc thút thít, kết quả càng khóc càng lớn tiếng.

Các tiểu yêu quái trong động thấy đồng bạn khóc, cũng không nhịn được nữa, lần lượt bắt đầu khóc.

Tiếng khóc của đám tiểu yêu quái dường như càng kích thích cảm xúc của Kim Giác, Kim Giác khóc càng lớn tiếng hơn, "Đệ đệ tốt của ta ơi!

Ca ca đây không cứu ngươi ra được nữa rồi!

Đều tại con khỉ chết tiệt kia, nếu không, đệ đệ bây giờ hẳn đang yên ổn mới phải!" Kim Giác vừa nói vừa đấm vào chiếc bàn bên cạnh, bình rượu trên bàn đều bị Kim Giác đánh vỡ, Kim Giác lấy những thứ còn lại trên bàn, bắt đầu ném ra ngoài.

Đám tiểu yêu quái bên cạnh nhìn cảnh tượng này đều bị dọa sợ, nhìn Kim Giác Đại Vương có chút điên loạn.

Vài tiểu yêu quái trên người và trên đầu đều bị Kim Giác Đại Vương ném đĩa, chén, trái cây đập trúng bầm dập, đau đớn vội vàng trốn vào góc.

Các tiểu yêu quái khác thấy vậy cũng đều vội vàng trốn đi, sợ Kim Giác Đại Vương sẽ vô tình ném trúng.

Chẳng mấy chốc, cả động trống rỗng, chỉ còn vài tiểu yêu quái thực sự không có chỗ trốn, chỉ có thể tìm những chỗ rất nhỏ, vì vậy lộ ra vài cái đầu, còn lại đều đã trốn kỹ.

Kim Giác Đại Vương cuối cùng cũng bình tĩnh lại, ngồi xuống, cầm bình rượu bên cạnh, một hơi uống cạn tất cả.

Kim Giác Đại Vương ngây ngốc nhìn cửa động, trong mắt tràn đầy hy vọng và mong đợi, dường như đợi đệ đệ của mình có thể trở về.

Nhưng kết quả cuối cùng khiến Kim Giác Đại Vương thất vọng, đợi rất lâu, cửa động vẫn không có gì thay đổi, cũng không có tiếng Ngân Giác Đại Vương truyền ra.

Kim Giác biết rằng, đệ đệ Ngân Giác lần này thật sự không thể trở về được nữa.

Môi mím chặt, "Đều là!

Đều tại con khỉ chết tiệt kia!

Nếu để ta gặp lại nó, ta nhất định phải cho nó biết tay!

Ta cũng muốn cho nó vào Tử Kim Hồ Lô thử xem, để nó cảm nhận nỗi khổ mà đệ đệ ta đã chịu!

Ta muốn băm vằm nó thành vạn đoạn!" Kim Giác không ngừng nguyền rủa Tôn Ngộ Không, lúc này, Kim Giác mới đột nhiên phát hiện trong động huyệt trống rỗng, Kim Giác có chút ngạc nhiên.

Kim Giác đứng dậy, nhìn trong động huyệt, cảnh tượng như vậy dường như đã kích thích nỗi đau vừa mất đi đệ đệ của Kim Giác.

Kim Giác hướng về cả động huyệt mà gào lớn, "Người đâu?

Đều đi đâu cả rồi?

Mau ra đây cho ta!" Kim Giác một trận gào thét, mới khiến vài tiểu yêu quái không trốn được nữa thò đầu ra, nhưng cũng không dám ra hết, chỉ cẩn thận quan sát.

Dù sao, đối với loại tiểu yêu quái này, bị Kim Giác Đại Vương

giết chết quả thực dễ như trở bàn tay, vì vậy đều vô cùng sợ hãi.

Chương 439

Kim Giác Đại Vương nheo mắt lại, nhìn vài tiểu yêu quái thò đầu ra, lập tức lớn tiếng quát: “Mấy tên kia!

Mau ra đây cho ta!” “Ai cho phép các ngươi trốn!” Tiểu yêu quái nghe Kim Giác Đại Vương điểm danh, đều sợ hãi run rẩy, sau đó cũng không dám chậm trễ, run rẩy đi ra.

Đứng trước mặt Kim Giác, “Bẩm Đại Vương, tiểu nhân, tiểu nhân đang chơi trốn tìm ạ.” Các yêu quái khác nghe xong, cũng đều vội vàng phụ họa: “Đúng đúng đúng, không sai, chúng tiểu nhân đang chơi đùa thôi, không uống rượu trợ hứng sao?” Kim Giác Đại Vương nghe vậy liền nổi giận, “Chơi đùa ư?

Chơi đùa, đệ đệ của bổn vương đã chết rồi, chẳng lẽ các ngươi còn vui mừng sao?” Vài tiểu yêu quái nghe lời này, đều ngây người, sau đó vội vàng đáp: “Không không không, chúng tiểu nhân không vui mừng, chúng, chúng tiểu nhân không biết chuyện này.” Kim Giác Đại Vương nghe vậy, ngay cả cái chết của Đại Vương cũng không biết, càng thêm tức giận.

“Cái gì?

Ngay cả cái chết của Đại Vương cũng không biết?

Các ngươi thì có ích gì?

Đều là đồ ăn hại sao?

Người đâu.

Giải ra ngoài chém đi cho ta!” Các tiểu yêu quái khác nghe xong, cũng đều sợ hãi, vội vàng chạy ra, quỳ trước mặt Kim Giác: “Đại Vương!” “Đại Vương!

Chúng tiểu nhân đều biết lỗi rồi, đừng trách tội chúng tiểu nhân, chúng tiểu nhân cũng vô tội mà!" Kim Giác nghe vậy, có chút ngập ngừng, "Vô tội?

Vô tội, ngược lại, chỗ nào vô tội rồi?" Vài tiểu yêu quái lúc này lại không thể trả lời, nhưng vẫn cầu xin.

Đột nhiên sau khi im lặng, Kim Giác tiếp tục nói: "Không nói được gì thì cút ra ngoài cho ta!" Vài tiểu yêu quái nghe xong, chỉ cần ra ngoài, không cần tiếp tục bị chém nữa!

Vài tiểu yêu quái nhìn nhau, đều vô cùng vui mừng, "Tạ ơn Đại Vương không giết!" Kim Giác mặt trầm xuống phẩy phẩy tay, vài tiểu yêu quái chuẩn bị đi xuống.

Trước khi đi, Kim Giác lại nói: "Đem thêm vài bình rượu nữa cho ta!" Tiểu yêu quái lập tức đáp: "Vâng, Đại Vương." Kim Giác ngồi xuống, thở dài một hơi thật sâu.

Nỗi khó chịu trong lòng mãi không thể tan đi, vẫn luôn u uất không vui.

Kim Giác nhìn vị trí mà Ngân Giác thường ngồi, nhớ lại cuộc sống vui vẻ trước đây của hai huynh đệ, không khỏi đau lòng.

Càng tức giận hơn vì từ khi Tôn Ngộ Không đến, nơi đây trở nên không còn yên bình.

Trong lòng, Kim Giác không khỏi nắm chặt tay.

"Đều tại, đã hại chết đệ đệ của ta, đệ đệ của ta ngoan ngoãn như vậy, sao lại đối xử như thế!" Khi Kim Giác đang phẫn nộ, nghe có tiếng động truyền đến, Kim Giác có chút ngạc nhiên, thuận theo âm thanh nhìn về phía một cửa động khác.

Hóa ra, bên trong đang trói Trư Bát Giới và Sa Tăng.

Lúc này, Trư Bát Giới đang phát ra tiếng kêu, Trư Bát Giới không ngừng la hét: “Yêu quái!

Mau thả ta ra!

Mau lên, thả sư phụ ta ra!” Đối mặt với tiếng la hét của Trư Bát Giới, Kim Giác trực tiếp tức cười, “Cái gì?

Bảo ta thả ra ư?

Dựa vào cái gì?

Có lý do không?

Đổi bằng mạng đệ đệ ta, ta có thể dễ dàng thả ra sao?” Trư Bát Giới nghe vậy, lập tức vui mừng, “Tốt quá rồi, cuối cùng cũng giết được một tên, Đại sư huynh lợi hại, nhất định sẽ thành công.” Trư Bát Giới trong lòng nghĩ.

Nhưng miệng lại không nói gì, đáp: “Bởi vì, sư phụ của ta là người của Phật gia, đệ đệ của ngươi không phải đã chết rồi sao, nếu không được siêu độ, sẽ biến thành một cô hồn dã quỷ, cứ mãi quanh quẩn trên thế gian, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Cho nên, ngươi phải để sư phụ của ta giúp siêu độ.” Kim Giác nghe xong, có chút bán tín bán nghi, quay đầu nhìn Sa Tăng, “Lời hắn là thật ư?” Sa Tăng gật đầu, “Là thật.” Kim Giác có chút không tin, tiện tay lấy bình rượu bên cạnh, há miệng uống.

Kim Giác uống xong, nhìn Sa Tăng: “Vậy ta cần phải làm gì?” Sa Tăng chưa kịp nói, Trư Bát Giới đã nói trước, “Yêu quái, ngươi cần phải nhanh chóng thả ta ra, sau đó cung phụng sư phụ ta rượu ngon thức ăn bổ dưỡng, như vậy thì sẽ không có vấn đề gì.” Trư Bát Giới nói chuyện vui vẻ, không hề nhận ra, sắc mặt Kim Giác dần trở nên âm trầm.

Lời của Trư Bát Giới vừa dứt, Kim Giác tích tụ phẫn nộ đã lâu,

trực tiếp không nhịn được bùng phát.

Kim Giác ác nghiệt nhìn Trư Bát Giới, sau đó trực tiếp ném bình rượu đang uống trong tay xuống đất.

“Bụp” phát ra một tiếng động lớn, Trư Bát Giới cả người run lên, sau đó trầm giọng nói: “Ngươi nghĩ loại tiểu xảo này có thể lừa được ta sao?

Ngươi coi ta là kẻ ngốc à?

Chương 440

Hại chết đệ đệ của ta, ta muốn ngươi phải đền mạng!" Nói xong, Kim Giác hướng ra ngoài nói với đám tiểu yêu quái: "Đi, giải trói tên Trư Bát Giới này cho ta, xem hắn hoạt bát thế nào, ta cảm thấy, thịt hắn nhất định rất ngon.

Người đâu, mau lên, đem tên Trư Bát Giới này hấp cho ta!

Phải nhanh!" Kim Giác nói xong, tiểu yêu quái vội vàng đi vào, cởi trói cho Trư Bát Giới, áp hắn đi đến một nơi khác.

Đám tiểu yêu quái cũng đều nhận ra, cái chết của Ngân Giác đối với Kim Giác, kích thích thực sự quá lớn, bây giờ tính tình trực tiếp thay đổi lớn.

Doanh Chính nhìn trong gương, cười cười nói: "Không ngờ nha, tên Kim Giác này vì đệ đệ chết mà trưởng thành rồi." Từ Chí nhướng mắt nhìn Doanh Chính một cái, sau đó môi mỏng khẽ mở: "Nếu ngươi không nghiêm túc hạ cờ nữa, sẽ sắp thua rồi đấy." Doanh Chính vội vàng nhìn về phía bàn cờ, "Ai nha!

Lợi dụng lúc người khác gặp nguy hiểm!" Khi Doanh Chính nhìn bàn cờ, Từ Chí mới nhìn vào gương, nhưng không nói gì.

Lúc này, đám tiểu yêu quái áp giải Trư Bát Giới đi vòng vèo, qua vài cửa động, vốn dĩ Trư Bát Giới đã ghi nhớ lộ tuyến, kết quả bị bọn chúng dẫn đi vòng vèo làm cho mê man, cũng không biết nơi nào ra nơi nào.

Chỉ có thể đi theo.

Một tiểu yêu quái đứng bên cạnh để lấy lòng Kim Giác, nên chủ động tiến lên đề nghị: "Đại Vương, thịt tên Trư Bát Giới này quá

nhiều, rất dày.

Hấp không dễ hấp, tiểu nhân cảm thấy, tiểu nhân có thể lột da hắn trước, sau đó hẵng hấp, như vậy khi ngài ăn, sẽ không cần phải phiền phức nữa.

Có thể ăn trực tiếp." Kim Giác nghe đề nghị của tiểu yêu quái, cảm thấy không tồi, liền nói: "Vậy được, cứ làm theo lời ngươi." Lời của Kim Giác chưa dứt, lại có một tiểu yêu quái gấp gáp chạy vào.

Chết đứng quỳ xuống trước mặt Kim Giác.

Kim Giác nhìn tiểu yêu quái hoảng loạn như vậy có chút phiền não, lập tức sa sầm mặt, "Chuyện gì mà hoảng trương?

Từ từ không được sao?" Tiểu yêu quái nghe xong, sợ hãi đến mức đầu gần như chạm đất.

Vội vàng nói: "Bẩm Đại Vương, là đại sự ạ!" Kim Giác nghe vậy đau đầu, tức giận nói: "Lại có đại sự nữa ư?

Cả ngày trời đại sự nhiều vậy sao?

Trừ khi đệ đệ ta trở về, còn lại tất cả đều không phải đại sự." Tiểu yêu quái không dám chọc Kim Giác tức giận, vội vàng nói: "Vâng.

Tiểu nhân đã rõ thưa Đại Vương." Kim Giác mới nói: "Được rồi, vừa rồi ngươi định nói chuyện gì?" Tiểu yêu quái vội vàng nói: "Bẩm Đại Vương, tên Hành Giả Tôn giả mạo lại đến rồi." Kim Giác Đại Vương trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng sau đó đại nộ!

"Đến đúng lúc!

Cứ thế mà tự dâng mình đến." "Xem ta lần này không thu thập ngươi, để ngươi và sư phụ ngươi làm bạn, cùng làm thịt cho ta ăn đi!" Kim Giác nói xong, mắng mỏ liên tục đi ra cửa động, đám tiểu

yêu quái bên cạnh có chút tiếc nuối vì không thể cung phụng Kim Giác.

Kim Giác đi ra ngoài, thấy Tôn Ngộ Không đang nhàn nhã ngồi trên một tảng đá lớn, cầm một quả trái cây ăn ngon lành, và còn treo một chiếc Tử Kim Hồ Lô bên hông.

Điều này khiến Kim Giác đột nhiên đại nộ, hai mắt đỏ bừng.

"Kia là Tử Kim Hồ Lô của đệ đệ ta!

Ngươi đã giết đệ đệ của ta!

Ta muốn báo thù cho nó!

A!

Ta sẽ giết ngươi!" Kim Giác nói xong, bay vút đến trước mặt Tôn Ngộ Không, trực tiếp khai chiến, không hề nói lời thừa thãi.

So với sự phẫn nộ, gấp gáp của Kim Giác.

Tôn Ngộ Không lại vô cùng nhàn nhã, từ từ xoay người, tránh khỏi đòn tấn công của Kim Giác, vừa ăn nốt miếng trái cây cuối cùng, vừa nói: "Xì, thật chẳng có tí sức lực nào, ăn một quả trái cây cũng bị quấy rầy." Tôn Ngộ Không nói rồi vứt hạt trái cây trong tay đi, xoay người đối mặt với Kim Giác, Kim Giác dùng vũ khí tấn công Tôn Ngộ Không rất mạnh, và muốn nhân cơ hội cướp lấy Tử Kim Hồ Lô ở bên hông Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không phát hiện ý đồ của Kim Giác, nghiêng người né, Kim Giác trực tiếp lao vút qua.

Bởi vì lao đi quá nhanh, nhất thời không phanh lại được, suýt chút nữa thì lao xuống tảng đá, Tôn Ngộ Không đứng bên cạnh nhìn động tác hài hước của Kim Giác, cười không ngừng, vừa gãi gãi đầu.

Kim Giác thấy Tôn Ngộ Không nhìn mình cười như vậy, cảm thấy

bị chế giễu.

Trong lòng càng thêm phẫn nộ, càng hung hăng lao về phía Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không biến ra Kim Cô Bổng, sau đó làm cho nó lớn ra, tiếp đó, khi Kim Giác vừa hay lao đến, Tôn Ngộ Không trực tiếp dùng Kim Cô Bổng đánh vào đầu Kim Giác, một gậy trúng đích.

Đánh cho Kim Giác mắt nổ đom đóm, đầu váng mắt hoa, cả người không thể đi đứng được, một tay ôm đầu, xoay tròn tại chỗ.

Chương 441

Kim Giác lao về phía Tôn Ngộ Không, nhưng lại không nhắm trúng vị trí của Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không nhìn đúng thời cơ lấy ra Tử Kim Hồ Lô, sau đó chĩa vào Kim Giác, chuẩn bị gọi, đúng lúc này, Kim Giác đang chóng mặt, trên trời lại truyền đến một tiếng nói xa xăm: "Đại Thánh!

Xin hạ thủ lưu tình, hạ thủ lưu tình ạ!" Tôn Ngộ Không nghe có người gọi, có chút ngạc nhiên, dừng động tác lại, chưa động thủ, một lát sau, từ xa có một bóng người đến, người đó là Thái Thượng Lão Quân.

Thái Thượng Lão Quân đến nơi, nhìn thấy đồ vật trong tay Tôn Ngộ Không liền giật mình.

"Đại Thánh, Đại Thánh, không thể dùng đâu." Tôn Ngộ Không có chút ngạc nhiên, "Thái Thượng Lão Quân, lão đầu sao lại đến đây?" Thái Thượng Lão Quân có chút khó xử nói: "A, thế này, tên Kim Giác này, thực ra là đồng tử của ta." Tôn Ngộ Không ngây người, rồi quay đầu nhìn Kim Giác, phát hiện hắn đã biến thành một đồng tử, và quỳ xuống đất bắt đầu cầu xin tha mạng.

Tôn Ngộ Không dụi mắt, nghe Kim Giác hướng về Thái Thượng Lão Quân mà hô: "Sư tổ, con biết lỗi rồi, cầu xin người, tha cho con đi." Thái Thượng Lão Quân nói với Tôn Ngộ Không: "Thế này, hắn tự ý ăn trộm đan dược của ta, cho nên mới biến thành như vậy." Tôn Ngộ Không sau khi biết được tất cả tình huống, mới nói: "Được rồi." Tiếp đó, Thái Thượng Lão Quân thu hồi hồ lô và các bảo vật, nhưng lại bất ngờ phát hiện ra Hoàng Kim Thằng, Tôn Ngộ Không nói: "Là của hắn." Sau đó, Lão Quân thu hồi Hoàng Kim Thằng, thả đồng tử

ra, và nói với Tôn Ngộ Không: "Được rồi, Đại Thánh, ngươi có thể đi cứu sư phụ rồi." Tôn Ngộ Không mới vội vàng vào động, tìm Trư Bát Giới và Sa Tăng, cứu tất cả bọn họ ra.

Tôn Ngộ Không cứu Đường Tăng ra xong, vội vàng kiểm tra tình hình, phát hiện không có bất kỳ thương tích nào, mới yên tâm.

Tiếp đó, Đường Tăng mở miệng nói: "Được rồi, vì chúng ta đã an toàn, vậy chúng ta tiếp tục đi thôi." Tôn Ngộ Không nói: "Vâng, Sư phụ, để con dắt ngựa." Sa Tăng cũng nói: "Sư phụ, tất cả đồ đạc đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta có thể xuất phát rồi." Đường Tăng quay đầu nhìn lại hành lý của mình, pháp tướng đều đã thu thập gọn gàng.

Đường Tăng mới nói: "Được rồi, vậy xuất phát thôi.

Ngộ Không, đỡ ta." Tôn Ngộ Không lập tức, cẩn thận đỡ Đường Tăng lên ngựa, Bạch Long Mã cũng chuyên môn hạ thấp mình một chút, tiện cho Đường Tăng lên.

Đợi Đường Tăng ngồi vững xong, mọi người mới tiếp tục đi.

Suốt dọc đường Tôn Ngộ Không đều không ngừng quan sát, xem có yêu quái ẩn nấp hay không.

Bởi vì có Tôn Ngộ Không ở đó, Đường Tăng khá yên tâm, không có quá nhiều lo lắng, vẫn luôn nhìn cảnh vật mà đi về phía trước.

Sa Tăng dường như không biết mệt mỏi là gì, vác gánh hành lý nặng trĩu mà không một lời oán thán.

Trên lưng ngựa, Đường Tăng nhìn quanh các đồ đệ, khóe miệng nở một nụ cười an ủi.

Trong lòng nghĩ: "May mà có mấy đồ đệ này, nếu không, một mình ta trên đường e rằng đã chết không biết mấy trăm lần rồi." Trước mắt bỗng hiện lên những nguy hiểm đã trải qua, chỉ cảm thấy mấy đồ đệ này đều đi theo mình chịu khổ, vô cùng vất vả.

Nhìn họ, trong lòng luôn cảm thấy, không thể để xảy ra chuyện gì nữa, không thể để họ gặp nguy hiểm nữa.

Trong gương, Đường Tăng không khỏi lại nghĩ: "Ôi, trước đây Trư Bát Giới suýt bị yêu quái nướng, mà vẫn không lùi bước, vẫn lo lắng cho sự an nguy của ta, thật quá cảm động." Doanh Chính nhìn trong gương, "Lòng thiện, sẽ làm hỏng việc đấy." Từ Chí lắc đầu, "Bản tính thiện lương." Đường Tăng giơ tay, ở góc độ mà mấy đồ đệ đều không nhìn thấy, nhẹ nhàng lau lau nước mắt.

Đường Tăng đột nhiên nói: "Ngộ Không, chúng ta tạm dừng đi." Mọi người nghe Đường Tăng nói đều vội vàng dừng lại.

Tôn Ngộ Không nói: "Sao vậy Sư phụ, Người thấy thế nào?

Chỗ nào không khỏe?" Vấn đề của Tôn Ngộ Không vừa nói ra, Trư Bát Giới mấy người cũng đều nhìn Đường Tăng, lo lắng xảy ra chuyện.

Đường Tăng thấy các đồ đệ đều lo lắng như vậy, trong lòng càng thêm cảm động.

Đường Tăng vội vàng nói với Tôn Ngộ Không: "Không phải, ta không có chỗ nào không khỏe, cũng không phát hiện điều gì. " Tôn Ngộ Không nghe xong, hỏi: "Vậy Sư phụ nói gì ạ?" Đường Tăng cười cười nói: "A, không, ta cảm thấy có chút đói, các ngươi cũng đói rồi phải không?

Ta có một ít lương khô, có thể chia ra ăn trước, ta bổ sung thể lực rồi chúng ta lại đi." "Xem ra trước đây vì con yêu quái đó, vì cứu ta, các ngươi đều đã tốn không ít sức lực." "Mau ăn chút gì đó bồi bổ cơ thể." Mấy người nghe xong, cũng ngồi xuống, Tôn Ngộ Không đỡ Đường Tăng xuống ngựa, sau đó mới bắt đầu ăn.

Mấy người ngồi tại chỗ ăn no uống đủ, mới tiếp tục lên đường.

Lúc này tại Ô Kê Quốc, có thể nói là đèn đuốc sáng trưng, trong đêm khuya này, khi đang náo nhiệt nhất, ven đường đều có đồ ăn ngon, trò vui, đủ loại, khiến người ta hoa mắt, nhìn không kịp.

Các cô gái trên phố cũng đều xinh đẹp như hoa, ăn mặc đẹp đẽ.

Có chị em vài người cùng dạo phố, có người cùng phu quân dạo phố.

Vui vẻ hòa thuận, vô cùng náo nhiệt.

Lúc này trong hoàng cung, cũng đang xảy ra một số chuyện.

Vào buổi tối, Thái tử ở trong tẩm cung của mình có chút buồn chán, muốn đi ra ngoài dạo.

"Ô Kê Quốc." Từ Chí nhìn cảnh tượng trong gương nói.

Thế là, Thái tử đi dạo trong vườn, trong khu vườn rộng lớn này có tất cả mọi thứ, có hoa sen, có các loại hoa đẹp.

Hương hoa thơm ngát, vô cùng dễ chịu.

Chương 442

Thái tử đi ra ngoài, dạo chơi hai vòng trong vườn, sau đó tự lẩm bẩm: "Dạo trong vườn cũng quá buồn chán, hay là đi thăm phụ vương, mẫu thân đi." Trong lòng nghĩ: "Nói rồi, sắp đến sinh nhật mẫu thân rồi, nên đi thăm bà ấy." Trong gương, Thái tử không chút do dự mà đi.

Thái tử gọi tùy tùng của mình, "Đi, ta muốn đi bái kiến phụ vương, mang một ít trái cây trong phòng ta đi, ta mang đến cho phụ vương." "Nhất định phụ thân sẽ thích." Tùy tùng bên cạnh vội vàng nói: "Vâng, tiểu nhân đi chuẩn bị." Tiếp đó, tùy tùng rời đi, đi chuẩn bị đồ đạc.

Thái tử đứng lặng lẽ đợi trong vườn, thỉnh thoảng khuấy động những bông sen trong ao.

Chẳng mấy chốc, tùy tùng của Thái tử trở lại, trong tay cầm một gói đồ, bên trong đựng những thứ Thái tử vừa muốn.

Thái tử mới hài lòng, cất tiếng nói: "Đã chuẩn bị xong hết chưa?" Tùy tùng lập tức đáp: "Dạ, đã mang tất cả rồi." Thái tử mới nói: "Được, vậy chúng ta đi thôi." Thái tử một mạch đi đến tẩm cung của Quốc vương.

Sau đó nói với người phía trước: "Đi thông báo, ta muốn gặp phụ vương." Tùy tùng đó nhìn thấy Thái tử, vội vàng nói: "Vâng, tiểu nhân đi thông báo.

Thái tử xin đợi một lát." Thái tử gật đầu, đứng tại chỗ lặng lẽ đợi.

Tiểu tùy tùng đến trước mặt Quốc vương, nói: "Quốc vương, Thái tử bên ngoài cầu kiến." Quốc vương nghe xong, có chút ngạc nhiên, "A, đã muộn như vậy rồi, bây giờ hắn muốn làm gì?" Quốc vương

ngồi dậy, khoác áo.

Nói với tùy tùng: "Được, ta biết rồi, cho Thái tử vào đi." Tùy tùng lập tức đi ra thông báo.

"Thái tử, Quốc vương cho phép ngài vào." Thái tử gật đầu, "Được, ta biết rồi." Tiếp đó, Thái tử đi vào.

Một mạch đi đến tẩm cung của Quốc vương.

"Nhi thần bái kiến phụ vương." Thái tử quỳ xuống nói.

Quốc vương vội vàng phẩy phẩy tay: "Tốt tốt tốt, mau đứng dậy đi." Thái tử đứng dậy xong, Quốc vương nói: "Mau truyền người, ban cho Thái tử chỗ ngồi." Thái tử cười một tiếng, chẳng mấy chốc, có người mang ghế lên.

Thái tử ngồi xuống xong, Quốc vương cất tiếng hỏi: "Thái tử à, đã muộn như vậy rồi, tìm bổn vương có chuyện gì sao?" Thái tử nghe xong, lập tức đáp: "Có ạ." Quốc vương hỏi: "Có chuyện gì sao?" Thái tử mặt đầy hưng phấn nói: "Phụ vương, người xem, ngày mai là sinh nhật của mẫu thân rồi." Quốc vương nghe xong, đầu tiên im lặng một lúc, sau đó nói: "Ý ngươi là gì?

Ngươi muốn ta làm gì ư?" Thái tử nói: "Đúng vậy, con muốn tham gia tiệc sinh nhật của mẫu thân.

Con có thể trang điểm cho mẫu thân, con đã chuẩn bị quà cho mẫu thân rồi đó.

Đến lúc đó con nhất định phải tự tay trao cho mẫu thân của con.

Để bà ấy thật vui vẻ." Thái tử nói chuyện vui vẻ, kết quả Thái tử nói xong, Quốc vương đều không nói gì, vẫn luôn im lặng.

Thái tử cảm thấy có chút kỳ lạ.

Từ Chí mở miệng: "Ngươi cảm thấy Thái tử có thể đoán ra

không?" Doanh Chính lắc đầu, "Không thể lắm." Bên trong, thế là, Thái tử mở miệng hỏi Quốc vương: "Quốc vương, người sao vậy?

Có tâm sự gì sao?

Sao không nói gì?

Sắc mặt dường như cũng không tốt lắm, người có phải thân thể không khỏe không?" Quốc vương nghe Thái tử hỏi, khẽ lắc đầu, "Không, không có, ta khỏe mà." Thái tử nghe xong, "Vậy người sao vậy?" Quốc vương nói: "Ngày mai tiệc sinh nhật mẫu thân, ngươi đừng đi nữa." Thái tử nghe xong không đồng ý.

"A?

Vì sao phụ vương?

Tiệc sinh nhật mẫu thân của con, con không thể đi ư?

Mẫu thân của con, con muốn gặp, hãy cho con gặp mẫu thân của con đi?" Thái tử không thể hiểu được, vì sao Quốc vương không cho mình gặp mẫu thân.

Nhưng Quốc vương vẫn thái độ kiên quyết, "Không được, không thể đi.

Nhiệm vụ của ngươi bây giờ là học hành chăm chỉ, không được lơ là, nghiêm túc học tập.

Thôi được rồi, đừng nói nữa, ý ta đã quyết, mau về học hành chăm chỉ đi." Nhưng Thái tử không như vậy, cứng đầu nói: "Nhưng, phụ vương, nếu con không thể tham gia tiệc sinh nhật của mẫu thân, vậy quà của con thì làm sao?

Đều không thể tặng đi được." Quốc vương trực tiếp nói: "Vậy đợi sau khi kết thúc, tìm lúc không học tập, sai người mang đến cho mẫu thân đi." Thái tử nghe kết quả như vậy, trong lòng có chút không

vui.

Nhưng cũng không có cách nào phản bác, chỉ có thể nói: "Vâng, con đã rõ." Nhưng thực ra trong lòng không vui.

Thái tử đi ra ngoài, trong lòng lo lắng.

"Rốt cuộc là vì sao?

Vì sao không cho ta gặp mẫu thân?

Chương 443

Con đã làm gì sai ư?

Nhưng con gần đây học hành rất chăm chỉ mà.” Thái tử trong lòng có chút phiền não, “Ai?

Vậy rốt cuộc là vì sao?

Chẳng lẽ mẫu thân xảy ra chuyện gì sao?” “Quá rõ ràng rồi.” Doanh Chính lắc đầu.

Từ Chí không nói gì, hạ xuống một quân cờ.

Thái tử vẫn chưa thông suốt, “Vậy cũng không đúng, mẫu thân ở trong hoàng cung, sao có thể xảy ra chuyện được.

Phải có vấn đề khác mới đúng.

Không, nếu đã đi ra rồi, bây giờ quay lại cũng không tốt.” Thái tử trong lòng nghĩ, cuối cùng quyết định: “Nếu đã như vậy, trong lòng ta vẫn luôn bất an, vậy ta đi đến Hoàng Gia Tự Viện đi, đi thắp một nén hương, cũng có thể cầu xin Phật tổ phù hộ, mọi chuyện bình an.” Thái tử nói vậy, đi đến Hoàng Gia Tự Viện thắp hương, trong Hoàng Gia Tự Viện, thấy bên trong không một bóng người, đột nhiên cảm thấy không khí có chút quỷ dị, nhưng Thái tử sau đó lại nghĩ, đây là hoàng cung mà, sao có thể có nguy hiểm.

Thế là, Thái tử bạo gan hơn, một mình đi vào, sau đó nhìn những pho tượng Phật mặt mày hung tợn bên trong, đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút sợ hãi.

Không khỏi nuốt nuốt nước bọt.

Tiếp đó, bình tâm lại.

Miệng bắt đầu lẩm bẩm: “Phật tổ ơi, Phật tổ, xin hãy phù hộ cho mẫu thân của con, con bây giờ không biết bà ấy sao rồi, phụ vương lại không cho con gặp, con lo lắng cho mẫu thân của con.

Hy vọng, người có thể khai ân, bảo hộ bà ấy.

Xin cảm ơn người.” Thái tử cầu nguyện vô cùng chân thành, và nói: “Cũng chúc mẫu hậu trường thọ, hy vọng Quốc vương có thể đồng ý cho con đi tham gia tiệc sinh nhật của mẫu thân con.” Thái tử nói xong, ngẩng đầu lên, nhìn những pho tượng Phật bên trong, cảm thấy có chút rợn người.

Sau đó nói với người bên cạnh: “Nhất định phải nhớ kỹ, ngày mai nhất định phải chăm sóc mẫu hậu thật tốt cho ta.” Tùy tùng lập tức đáp: “Vâng.” Sau đó rời đi.

Lúc này, một đoàn người đang đi đường, bỗng Tôn Ngộ Không đột nhiên nói: “Sư phụ!

Sư phụ!

Mau nhìn!

Phía trước có một ngôi tự viện!” Lời của Tôn Ngộ Không khiến cả đoàn đều vui mừng, đều tăng nhanh bước chân, chẳng mấy chốc, đã đến một ngôi tự viện.

Đến nơi, Tôn Ngộ Không đỡ Đường Tăng xuống ngựa, sau đó Đường Tăng nhìn xung quanh, các đồ đệ đều đang hỏi: “Sư phụ, người xem, đây là tự viện sao?” Ngôi tự viện này toàn bộ trang trí vô cùng kim bích huy hoàng.

Là kiểu thiết kế xa hoa nhưng có nội hàm, không hề phô trương, cả ngôi tự miếu đều không phải dùng vàng để làm kiểu hành vi lãng phí đó.

Hơn nữa, những dược liệu được dùng đều vô cùng tinh xảo,

nhưng lại mộc mạc, người bình thường không nhìn ra đó là dược liệu thượng đẳng.

Đường Tăng nhìn phía trên cả ngôi tự miếu, có một tiêu chí của hoàng gia, liền nhận ra đây là một Hoàng Gia Tự Viện.

Thế là, Đường Tăng nói với các đồ đệ: "Đây là một Hoàng Gia Tự Viện." Mấy người đều tò mò.

Nhưng không hỏi, bởi vì Đường Tăng đã đi về phía trước.

Đường Tăng đến trước cổng tự viện, nhẹ nhàng gõ gõ cửa.

Chẳng mấy chốc, cánh cửa bên trong mở ra.

Một người mặt đầy tươi cười, tiến lên hỏi thăm, Đường Tăng phát hiện người xuất hiện là Viện chủ của tự viện này, thế là, đối với Viện chủ càng thêm kính trọng.

Đường Tăng quy củ chào hỏi Viện chủ, "Viện chủ ngài khỏe.

Tiểu tăng pháp hiệu Đường Tăng." Viện chủ nghe xong, sau khi cân nhắc liền hỏi: "Vậy, các vị đều từ đâu đến vậy?" Đường Tăng nghe xong, đáp: "A, tiểu tăng từ Đông Thổ Đại Đường, muốn đi Tây Thiên thỉnh kinh." Viện chủ nghe xong, im lặng một lúc.

Cuối cùng nói: "A, thực sự xin lỗi, tự viện Hoàng gia của chúng tôi, là chuyên biệt, chúng tôi chỉ có thể tiếp đãi người của hoàng gia, những người khác tuyệt đối không tiếp.

Xin hãy quay về đi.

Tôi thực sự lực bất tòng tâm." Viện chủ nói xong câu đó liền đóng cửa.

Nhưng Đường Tăng lại nói: "Viện chủ, ngài đợi một chút.

Ngài xem, tiểu tăng bây giờ thực sự không tiện đi đường, trời đã tối rồi, bây giờ cũng không tìm được chỗ trú.

Chương 444

Tiểu tăng chỉ thấy được ngôi tự miếu này, xin hãy cho tiểu tăng tá túc một đêm đi." "Ngài không cần lo lắng mấy đồ đệ của tiểu tăng, đều một lòng hướng Phật, chỉ là trông có hơi khó coi.

Xin hãy cho tiểu tăng vào đi." Đường Tăng hết lần này đến lần khác cầu xin Viện chủ, nhưng thái độ của Viện chủ vẫn kiên định.

"Thí chủ, xin hãy quay về đi, chúng tôi thực sự không thể chiêu đãi người khác, chúng tôi chỉ có thể phục vụ hoàng gia, đừng làm khó tôi được không?" "Lòng thiện, không thông suốt." Doanh Chính không nhịn được nói.

"Cũng là một kiếp nạn." Từ Chí nói khẽ.

Đường Tăng nghe xong càng thêm không hiểu, "Không đúng, tiểu tăng cùng là hòa thượng, vì cớ gì, lại không chịu cho tiểu tăng tá túc chứ?" "Phật gia đều có lòng thiện, đều tiếp nhận người khác, chẳng lẽ Hoàng Gia Tự Viện không có bản tâm nữa sao?

Tin Phật nên làm tròn trách nhiệm của Phật tổ mới phải, sao có thể như vậy?" "Tiểu tăng đồng là hòa thượng, chứ không phải người khác!

Tiểu tăng bất luận vào bất kỳ ngôi tự miếu nào cũng đều như vậy." Viện chủ nghe xong lời Đường Tăng, lắc lắc đầu, "Không cần nói nữa, vô ích thôi, tôi sẽ không cho tá túc, mau đi đi, đợi lát nữa tối hơn, càng khó tìm chỗ, tranh thủ bây giờ còn sớm, mau đi tiếp đi." Nói xong, Viện chủ đóng cửa lại, Đường Tăng hiển nhiên không vui, không cam lòng, lại gõ gõ cửa, nhưng bên trong không có hồi đáp nữa.

Đường Tăng đành chịu, chỉ có thể đi ra.

Đi ra xong, các đồ đệ đều vây quanh hỏi, "Sư phụ, bên trong nói gì ạ?

Sao lại đi ra rồi?" Đường Tăng lắc lắc đầu, thở dài một hơi, cuối cùng thuật lại tất cả mọi chuyện vừa rồi cho mọi người nghe.

Tôn Ngộ Không nghe xong vô cùng tức giận, trực tiếp nói: "Không được, Sư phụ, Người đợi con, con muốn vào trong kiểm tra một phen." Sau đó, Tôn Ngộ Không nói xong, khí thế hung hăng xông vào, không quản bất cứ sự cản trở nào.

Đường Tăng đứng tại chỗ thở dài một hơi, niệm mấy tiếng A Di Đà Phật, đại đồ đệ nha, tính cách sao mà xốc nổi, bản tính khỉ, khó tu hành vậy.

"Sư phụ à, đừng lo lắng, Người không biết thực lực của Đại sư huynh sao!" Trư Bát Giới cười mị mị, con khỉ đó, vào trong chắc chắn sẽ náo loạn tự viện trời long đất lở.

Sa Tăng thì khẽ lắc đầu, không nói gì, tính tình Ngộ Không xốc nổi, e rằng vừa vào trong, lại càng làm mọi chuyện tồi tệ hơn.

Sa Tăng thì ở một bên sắp xếp hành lý, lặng lẽ không nói gì.

Sau khi đi vào, Tôn Ngộ Không đầu tiên kiểm tra khắp nơi một lượt, kết quả bên trong căn bản không có ai.

Chuyện gì vậy, vậy vừa nãy người nói chuyện với Sư phụ là ai!

Tôn Ngộ Không có chút ngạc nhiên, chẳng lẽ không thể nào là gặp ma chứ!

Chẳng lẽ thấy Tề Thiên Đại Thánh đến, nên sợ hãi trốn đi rồi.

Đã trốn thì, tìm cũng dễ dàng, Tôn Ngộ Không trực tiếp bắt đầu la hét.

"Lão Tôn ta cũng vậy, sao trong tự miếu này không có ai, đều trốn

đi đâu rồi, không mau ra nghênh tiếp sao!" "Lão Tôn ta chỉ ở lại tá túc một đêm, có gì là không được, bốn thầy trò ta đi thỉnh kinh, cũng đã được hoàng thất chấp thuận!" Sau mấy tiếng la hét, lại căn bản không có ai đáp lại, Tôn Ngộ Không đầu tiên dùng tay gãi gãi đầu, nhìn quanh, có chút tức giận.

Năm xưa, ngay cả Ngọc Đế lão già cũng phải nể mặt vài phần.

Chẳng phải bị áp dưới núi mấy trăm năm rồi sao, bây giờ uy tín của Lão Tôn cũng không còn nữa.

Nếu đã như vậy, Tôn Ngộ Không, việc phá hoại là sở trường nhất, chẳng phải chỉ là một Hoàng Gia Tự Viện thôi sao, phá hoại rồi thì sao chứ!

Hòa thượng của hoàng gia thì sao chứ, có thể coi thường loại hòa thượng như vậy sao!

Tôn Ngộ Không ngoáy ngoáy tai, từ trong tai lấy ra Kim Cô Bổng, làm cho nó biến lớn, vừa vặn bằng chiều rộng của cột trụ tự viện, cầm trên tay lại không hề tốn sức.

Sau đó cầm Kim Cô Bổng đập phá tơi bời, bàn ghế trong tự viện, đều bị đập nát vụn, thậm chí cột chịu lực cũng bị đập đứt một nửa.

Tôn Ngộ Không lại không hề chớp mắt, tiếp tục phá hoại.

Không tin được, đã phá ra nông nỗi này rồi, mà vẫn không chịu ra.

"Lão Tôn không tin nữa, trong tự viện này không có ai nữa sao, mau ra nghênh tiếp Tôn gia gia!" Bên Từ Chí đang cùng Doanh Chính hạ cờ, trong phòng có một tấm gương, có thể nhìn thấy tất cả hành động của Tôn Ngộ Không.

"Con khỉ này!

Tính tình đúng là như vậy!" Từ Chí cảm khái một tiếng, động tác

hạ cờ dưới tay không ngừng, quả nhiên con khỉ ương ngạnh này, sẽ gây phá hoại, cũng nằm trong dự liệu của hai người, thế là, mới cố ý để tăng nhân trốn đi.

Tôn Ngộ Không sẽ đến, không ngoài dự đoán, khi Đường Tăng bị đuổi đi, biết Tôn Ngộ Không nhất định sẽ phá hoại tự viện.

"Hắc hắc, sức phá hoại của Tôn Ngộ Không không hề giảm năm xưa nha!

Xứng danh Tề Thiên Đại Thánh!" Doanh Chính vừa hạ cờ, vừa hắc hắc cười lớn, dường như trong mắt hắn căn bản không có ngôi tự viện sắp sụp đổ đó.

Chương 445

Tôn Ngộ Không một trận phá hoại, hai người vừa cười vừa xem, dường như xem một màn kịch vậy.

Tăng nhân trốn phía sau nhìn Tôn Ngộ Không thao tác, có chút sợ hãi, con khỉ này đến mức đó sao?

Vô oán vô cừu, mà phá tự viện ra nông nỗi này.

Mặc dù nghe nói, con khỉ này cũng tu Phật, nhưng cái dáng vẻ này, khó tránh khỏi sẽ phát cuồng tính, làm hại người khác.

Trong tay, cây Kim Cô Bổng to như vậy, phải tránh ra, vạn nhất bị con khỉ một gậy vô tình đánh trúng, thì khổ rồi, cho nên quyết định bỏ chạy.

Tăng nhân hoảng loạn lùi lại, vội vàng bỏ chạy.

Ngay khi mọi người đều không biết sẽ xảy ra tình huống gì, Viện chủ trong tự viện lại tình cờ va phải Tôn Ngộ Không.

Hoặc nói cách khác, thay vì va phải Tôn Ngộ Không, chi bằng bị Tôn Ngộ Không vừa hay tóm được.

"Bây giờ ngươi muốn đi đâu, vì sao thấy ta lại chạy xa như vậy, chẳng lẽ trong lòng có quỷ, ta muốn xem ngươi có chiêu trò gì có thể bày ra." Tôn Ngộ Không một chút cũng không khách khí với Viện chủ, trực tiếp xông lên.

Tay phải tóm lấy cổ áo Viện chủ, để kiểm soát.

Không cho ông ta chạy trốn sang những nơi khác.

Lúc đó có lẽ xung quanh cũng không có người khác, đặc biệt yên tĩnh, Viện chủ vô cùng sợ hãi.

Không biết Tôn Ngộ Không tiếp theo sẽ làm gì với mình, thế là vô cùng căng thẳng dùng ánh mắt liếc nhìn Tôn Ngộ Không.

"Ta Đại Thánh gia gia, ông muốn ta làm gì đây, ta căn bản cũng không làm gì cả, thật sự là suy nghĩ quá nhiều rồi.

Vốn dĩ bây giờ ở đây, ta bây giờ rón rén trốn ở một bên không kịp đâu, sao có thể đối đầu với ngươi mà làm gì, thật sự là suy nghĩ quá nhiều rồi." Viện chủ thực ra vừa nói những lời này, cũng căng thẳng run lẩy bẩy.

Sợ rằng một cái không để ý, đắc tội Tôn Ngộ Không, có lẽ lại sẽ bị Tôn Ngộ Không đánh cho một trận.

"Trước tiên đừng nói những lời vô ích này nữa, mau đi dọn dẹp ra vài căn phòng sạch sẽ cho ta ở, tự viện lớn như vậy bên trong chắc chắn sẽ có phòng trống chứ.

Yêu cầu của ta không quá đáng, ta sẽ không làm gì ngươi đâu, cho nên đừng bày ra vẻ mặt này." Thực ra trên thực tế Tôn Ngộ Không quả thực không làm gì Viện chủ, chỉ cần Viện chủ cung cấp vài căn phòng để nghỉ ngơi.

Dù sao trên đường đi, nhất định cần phải bổ sung thể lực, cho nên nghỉ ngơi thích hợp là điều tất yếu.

"Hóa ra ngươi muốn ở lại tự viện của ta vài đêm, sao không nói sớm, ta cứ nghĩ ngươi muốn làm gì ta chứ.

Chuyện này, ta bây giờ nghĩ, chắc chắn có thể giải quyết ổn thỏa, chẳng phải tự viện của ta tăng đông phòng ít sao.

Tăng lữ có một số người vì vậy mà nhiều hơn, phòng ốc không có đủ như vậy, cho nên cũng có thể không thể đáp ứng yêu cầu của ngươi.

Lúc đó, xin Đại Thánh ngàn vạn lần đừng trách tội ta, ta cũng chỉ

sẽ cố gắng hết sức giúp ngươi sắp xếp.

Cho nên xin nhất định phải thông cảm cho ta, được không, xin lỗi xin lỗi." Viện chủ một phen lời nói có ý cầu xin, bởi vì ông ta biết, căn bản không thể đánh lại Tôn Ngộ Không.

Cũng không muốn vì chuyện này mà đắc tội một người lợi hại như vậy, cho nên dùng giọng điệu vô cùng ôn hòa và mang ý cầu xin.

Nói với Tôn Ngộ Không, hy vọng có thể hiểu, sẽ cố gắng hết sức tìm phòng trống, nhưng nếu không có thì cũng xin đừng trách tội.

"Ý ngươi là, nếu tăng đông phòng ít, không thể nào không thể tạm thời dọn những tăng nhân đó ra ngoài ư.

Sau đó cho ta ở lại vài đêm sao, vì sao lại keo kiệt như vậy, thực sự khiến người ta không thể chấp nhận được." Tôn Ngộ Không ở một bên nói, cũng vẫn luôn chờ Viện chủ trả lời, biết Viện chủ chắc chắn có thể sắp xếp ổn thỏa chuyện này.

Chỉ là không có một câu trả lời cụ thể, nếu không thì, cũng không đến mức rối rắm như vậy.

Nghe Tôn Ngộ Không nói xong những lời này, Viện chủ rơi vào trầm tư sâu sắc, biết một mặt không thể đắc tội Tôn Ngộ Không.

Mặt khác tự viện cũng thực sự không có nhiều phòng như vậy, trong việc cân nhắc lợi hại, hy vọng có thể đưa ra một phương pháp tốt hơn.

Làm một con đường trung dung tốt hơn, mới là cách ổn thỏa nhất.

Bên Tôn Ngộ Không, Viện chủ không dám đắc tội, sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng cảm thấy, trong tự viện quả thực không có nhiều phòng trống như vậy, thế là cẩn thận thăm dò nói với Tôn Ngộ Không.

"Đại Thánh gia gia, thế này, tự viện của tiểu tăng quả thực không

có nhiều phòng trống như vậy.

Tự viện của tiểu tăng quả thực không có cách nào trong thời gian ngắn như vậy sắp xếp chỗ ở khác, nếu không thì, ngươi xem xung quanh có chỗ nào khác có thể cung cấp chỗ ở không.

Chương 446

Lần sau ngươi đến, nói trước một tiếng, tiểu tăng nhất định sẽ sắp xếp chỗ ở ổn thỏa, ngươi thấy sao." Viện chủ thực ra sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng phát hiện, mặc dù thực sự không thể trong thời gian ngắn cung cấp cho Tôn Ngộ Không một chỗ nghỉ ngơi rất tốt.

Nhưng có thể giới thiệu đi nơi khác ở, thế là, liền bắt đầu uyển chuyển đề nghị Tôn Ngộ Không và đoàn người đi nơi khác bên ngoài ở.

Viện chủ cảm thấy, có lẽ ở xung quanh tự viện cũng có những nơi khác có thể vào ở, ví dụ như các miếu vũ khác.

"Ý ngươi là, cũng từ chối yêu cầu của ta, ta đã nói ta sẽ không làm gì ngươi đâu.

Nhưng điều kiện duy nhất là ngươi phải cung cấp chỗ ở cho ta tối nay, một điều kiện đơn giản như vậy.

Mà cũng không thể đáp ứng, vậy chẳng phải thực sự không coi lời ta vào tai ngươi rồi sao." Tôn Ngộ Không nghe lời nói của Viện chủ, thực ra có thể biết, ông ta đang từ chối yêu cầu của mình.

Thế là cảm thấy có lẽ ôn hòa sẽ không hiệu quả, không thể khiến Viện chủ thay đổi ý định, thế là từ trong tai lấy ra Kim Cô Bổng, muốn giả vờ như muốn đánh Viện chủ.

Viện chủ nhìn thấy Tôn Ngộ Không lấy ra Kim Cô Bổng xong, trong lòng sợ hãi, nhưng bề ngoài lại cố gắng tỏ ra bình tĩnh.

Ông ta nghĩ Tôn Ngộ Không có bản lĩnh lớn đến mấy, cũng không dám ngang nhiên đánh người trong tự viện, thế là miễn cưỡng trấn tĩnh nhìn tất cả những gì đang diễn ra trước mắt.

“Được thôi, nếu yêu cầu ta đưa ra mà ngươi cũng không thể đáp ứng, vậy ngươi cũng đừng trách ta không khách khí.

Bây giờ tất cả những gì ngươi làm đều là tự chuốc lấy, không liên quan gì đến ta.” Lời của Tôn Ngộ Không vừa dứt, thế là Kim Cô Bổng rất mạnh mẽ đánh vào cột trụ bên cạnh, cột trụ lập tức đổ sụp xuống đất hóa thành một đống cát bụi.

Nhìn cảnh tượng trước mắt này Viện chủ sợ hãi đến mức toàn thân run rẩy, mặc dù đã nghe nói về uy lực của Tôn Ngộ Không, nhưng sau khi tận mắt chứng kiến, ông ta cảm thấy nhìn mấy lần đều thấy vô cùng sợ hãi.

“Tôn Đại Thánh, Tôn gia gia, ngàn vạn ngàn vạn lần đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, tiểu tăng sẽ sắp xếp, tiểu tăng sẽ sắp xếp, tiểu tăng lập tức sắp xếp.

Bất kể ở đâu, ở trên nóc nhà, tiểu tăng bây giờ cũng sẽ dựng cho ngươi một căn phòng như vậy.

Ngàn vạn ngàn vạn lần đừng dùng vũ lực nữa, tự viện của tiểu tăng không chịu được kiểu hành hạ như vậy đâu.” Viện chủ nhìn thấy Tôn Ngộ Không trong trạng thái đó xong, sợ hãi vội vàng chạy đi, miệng không ngừng đồng ý tất cả những yêu cầu mà Tôn Ngộ Không đưa ra.

Thậm chí còn muốn ở nơi khác dựng cho Tôn Ngộ Không một căn phòng ngay bây giờ.

“Vậy mau sắp xếp đi, nếu không thì, đợi ta sẽ làm như bây giờ, ngươi liệu mà xem đó.” Tôn Ngộ Không nói vậy, thế là đặt Kim Cô Bổng xuống, lặng lẽ chờ xem, Viện chủ rốt cuộc sẽ làm như thế nào.

Dù sao cơ hội không phải lúc nào cũng dành cho ông ta, cho nên cũng hy vọng Viện chủ có thể trân trọng.

Thế là Viện chủ trong trạng thái vô cùng sợ hãi, đã đồng ý, bắt đầu sắp xếp các tăng lữ trong tự viện đứng thẳng hàng.

Viện chủ vì sợ Tôn Ngộ Không tiếp theo sẽ làm những chuyện kỳ lạ, thế là miệng đầy đồng ý, muốn tìm ra vài căn phòng trống trong tự viện.

Sắp xếp chỗ ở cho đoàn người, không chỉ vậy, còn triệu tập tất cả các tăng lữ.

Bảo họ đứng thành hàng ngay ngắn, nghênh đón Đường lão gia và những người khác.

"Tất cả mọi người đều phải giữ vững tinh thần cho ta, đợi Đường lão gia sắp vào rồi.

Nhất định phải cho đủ mặt mũi, nghe rõ chưa, nếu không thì, tất cả đều ăn không được mà phải cút đi." Viện chủ thực sự vừa bị giá trị võ lực bùng nổ của Tôn Ngộ Không dọa sợ, thế là vô cùng ôn hòa tiến hành một loạt hoạt động hiện tại, đã cho đủ mặt mũi Tôn Ngộ Không và đoàn người.

Bây giờ không chỉ phòng ốc đã sắp xếp ổn thỏa, ngay cả các tăng lữ ra cổng nghênh đón cũng đều đứng thẳng tắp, chỉnh tề.

Đường Tăng và những người khác từ từ bước vào, cảm thấy thật không thể tin được, không ngờ hình thức tiếp đãi của tự viện bây giờ lại trở nên tốt đến vậy.

"Trời ơi, không ngờ bây giờ ngôi tự viện này lại có sự nghênh đón lớn như vậy, thực sự khiến tiểu tăng cảm động.

Bất kể thế nào, tiểu tăng phải ghi nhớ kỹ trải nghiệm này, quay về phải kể cho những người khác nghe." Trư Bát Giới ở một bên không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ cảm thấy các tăng lữ trong tự viện này đều vô cùng thân thiện.

Đường Tăng sau khi nghe xong, thấy được chào đón long trọng như vậy, thậm chí có khoảnh khắc cảm thấy có chút ngại ngùng.

Đường Tăng biết tất cả là do Tôn Ngộ Không ở một bên cười không nói, cảm thấy chỉ cần mọi chuyện được sắp xếp ổn thỏa.

Những chuyện khác xảy ra như thế nào cũng không sao, cảm thấy Viện chủ xử lý chuyện này, xử lý khá tốt.

Buổi tối, Quốc vương Ô Kê Quốc ngủ gục bên cạnh bàn, đêm khuya có chút se lạnh, thế là phi tử lấy áo khoác đắp lên người ông.

Vì động tác đó, khiến Quốc vương vốn rất nhạy cảm tỉnh giấc, phát hiện ra là phi tử.

Vì muốn đắp áo khoác cho ông, thế là sau khi tỉnh dậy, Đường Tăng liền bảo phi tử ngồi bên cạnh mình.

"Không biết bệ hạ thời gian này, một mình ngồi uống rượu bên cạnh, vì cớ gì." Phi tử hỏi, không biết Quốc vương gặp phải chuyện gì, vì sao phải ngồi uống rượu giải sầu.

Chương 447

“Không, thực ra chỉ uống vài chén rồi đi ngủ, không có gì đặc biệt.” Quốc vương Ô Kê Quốc trả lời phi tử, thực ra cũng không nói ra những lời kỳ lạ, quả thực vì tâm trạng không tốt mà uống vài chén.

“Bệ hạ, người còn nhớ chuyện năm ngoái không?” Phi tử đột nhiên hỏi Quốc vương một câu hỏi liên quan đến năm ngoái, Quốc vương nghe xong, lập tức biết ý của bà ấy.

“Ta biết rồi, khi sinh thần năm ngoái của ngươi, ta đã hứa, sinh thần năm nay, chúng ta sẽ không say không về, đúng không?

Đương nhiên không có vấn đề gì, sinh thần hôm nay của ngươi phải không, ta biết rồi, ta sẽ phụng bồi ngươi đến cùng.” Khi Quốc vương đang vô cùng vui vẻ chuẩn bị uống rượu thỏa thích, phi tử nói với Quốc vương.

Thực ra ngày mai mới là sinh thần của bà ấy, Quốc vương Ô Kê Quốc đột nhiên vô cùng xấu hổ.

“Ai nha, thực ra ta nhớ mà, chỉ là gần đây vì lo việc nước nên có lẽ đã nhớ lẫn rồi.” Quốc vương nói vậy, trong lòng thực ra cũng có chút xấu hổ, hy vọng phi tử đừng giận dỗi.

Nếu không thì, thực sự không biết phải làm sao cho tốt, Quốc vương đảo mắt, hy vọng phi tử đừng nghi ngờ.

Từ Chí và Doanh Chính vẫn luôn chưa hạ xong cờ, một mặt đang làm chuyện này, một mặt cũng đang cẩn thận quan sát Quốc vương và phi tử Ô Kê Quốc cùng đoàn người Tôn Ngộ Không tiến triển đến mức độ nào.

Cảm giác này giống như đang xem một cuộc phiêu lưu, thực ra

cũng bị cuốn vào đó, cho nên mọi người cũng đừng cảm thấy quá áp lực.

"Bất kể thế nào, nếu là ngày mai, ngươi có thể ở trong cung ta hảo hảo bồi bạn ta không, thực ra ta thật lòng hy vọng ngươi ở lại đó." Lúc đó, đều là một mình ta gánh vác, từ từ trải qua, mặc dù bình thường ta cảm thấy không sao, nhưng ta hy vọng sinh nhật của ta, ngươi có thể ở bên cạnh ta được không." Phi tử muốn Quốc vương Ô Kê Quốc ngày mai sớm đến trong cung.

Thực ra trong cung, hai người nói chuyện tâm tình.

Trò chuyện, uống rượu.

Phi tử trực tiếp nói ra nguyện vọng này với Quốc vương Ô Kê Quốc, điều đó chứng tỏ nguyện vọng này đối với bà ấy thực sự rất quan trọng.

Nếu không thì, không thể nào trực tiếp từ miệng mình mà nói ra những chuyện này.

Cho nên khi phi tử nói ra câu đó, trong lòng có một chút do dự.

Vốn dĩ nghĩ Quốc vương Ô Kê Quốc sẽ nói ra một vài điều, nhưng không ngờ khi phi tử đã nói hết tất cả tình huống.

Chỉ chờ Quốc vương Ô Kê Quốc một câu không có vấn đề gì, nhưng đợi mãi đợi mãi rất lâu.

Quốc vương cũng không nói gì, phi tử lúc này, biết Quốc vương không vui, không hài lòng.

"Bất kể thế nào, bây giờ trạng thái này chắc chắn không quá thích hợp để cùng ta đón sinh nhật rồi.

Vậy không sao, vậy ngươi có thể cho Vương nhi đến cung ta không." Phi tử khẽ thăm dò Quốc vương Ô Kê Quốc, hy vọng có thể

đồng ý yêu cầu nhỏ này, dù sao trong một ngày vô cùng quan trọng như sinh nhật.

Không thể cùng Quốc vương Ô Kê Quốc đón, cũng hy vọng có thể cùng Vương nhi đón.

Không còn quan tâm đến những điều không thể, dù sao cũng là những người đã sống cùng nhau một thời gian dài.

Cảm thấy kỳ lạ, vì sao một người có những đặc điểm ưu tú như vậy trước khi bị vạch trần thân phận.

Nhưng khi thực sự để người khác biết, chuyện này diễn biến như vậy, kết quả nhận được lại khiến người khác vô cùng thất vọng.

"Thôi được rồi, đừng nói nhiều nữa, nói nhiều cũng vô ích, chúng ta bây giờ hãy mau chóng làm tốt chuyện trước mắt đi.

Chuyện ngày mai, ngày mai bàn, hôm nay không bàn.

Thực ra phi tử mặc dù đã đưa ra yêu cầu này, đứng trên góc độ hợp lý mà phân tích, Quốc vương Ô Kê Quốc cũng đã xem xong đoạn video này.

Cho nên phi tử đối với chuyện này có phần kỳ vọng, cũng có thể hiểu được, dù sao cũng biết có lẽ trong một khâu nào đó tiếp theo.

Sẽ xảy ra một số chuyện khiến người ta phải biết, cảm thấy không thể tin được, chỉ cần hai người nâng cao cảnh giác, tổng thể có thể thấy kết quả không biết vấn đề nằm ở đâu.

Lúc này Từ Chí cũng từ từ phản ứng lại, bây giờ mọi chuyện trở nên ngày càng đặc sắc.

Có lẽ trong một khâu nào đó tiếp theo, sẽ xảy ra một số chuyện khiến Từ Chí cảm thấy không thể tin được, chỉ cần hai người nâng cao cảnh giác tổng thể có thể thấy kết quả.

Cho nên trong thời gian ngắn đừng lơ là thì tốt hơn, như vậy mới có thể đảm bảo kịp thời làm tốt chuyện này.

Từ Chí và Doanh Chính vốn đang trong trạng thái hạ cờ, nhưng vì cảm nhận được bầu không khí căng thẳng bên Quốc vương Ô Kê Quốc, thế là đặt quân cờ trong tay xuống.

Có lẽ đối với tình hình hiện tại, những chuyện về phương diện đó càng cảm thấy hứng thú, những chuyện khác đều tạm hoãn giải quyết.

"Trời ơi, nếu thật sự là như vậy, ta thật sự có trò hay để xem rồi, không ngờ bên Quốc vương Ô Kê Quốc lại có thể xảy ra những chuyện thú vị như vậy." Thực ra Doanh Chính nói như vậy, cũng biết có lẽ thực sự có chuyện, không cần phải trải qua, có thể hoàn thành trong một thời gian nhất định.

Chương 448

Cho nên dựa vào cảm giác cá nhân cho rằng phương pháp mà Từ Chí đưa ra thực sự không tồi, thông qua quan sát người khác để đưa ra phương án có lợi cho mình.

"Chúng ta đừng vội kích động, hãy cẩn thận xem tiếp xem sau đó sẽ xảy ra chuyện gì rồi hẵng nói.

Dù sao ván cờ không thể dừng lại, giống như cuộc đời, một khi đã bắt đầu, vậy thì chỉ có kiên trì đi tiếp, mặc dù cũng có thể lựa chọn từ bỏ, nhưng đã đi được xa như vậy rồi, chẳng phải đáng tiếc sao." Từ Chí không nói nhiều, giải thích hai câu với Doanh Chính xong liền lại cầm quân cờ, hai người lại bắt đầu hạ cờ.

Bên kia Quốc vương Ô Kê Quốc trả lời xong câu hỏi của phi tử, buổi tối liền kể chuyện về Tôn Ngộ Không, ba đồ đệ đang ngủ, vô cùng an ổn và hòa thuận.

Đường Tăng đang đọc kinh thư, cảm thấy trong một ngày, chỉ có lúc này mới thuộc về mình, có thể chuyên tâm nghiên cứu kinh thư, tìm được một số câu trả lời khác thường, cũng là một quá trình và phương pháp rất tốt.

"Ta thực sự quá hưởng thụ một chút thời gian này rồi, nếu không thì, ta lại đã bước lên con đường phía trước.

Căn bản không có thời gian để tụng đọc kỹ những kinh thư này một lần." Trong lòng Đường Tăng nghĩ, cũng đối với những kinh thư này mà cảm thấy đại triệt đại ngộ, coi đó là một sự chuẩn bị.

Cảm thấy thỉnh kinh cố nhiên quan trọng, nhưng trong quá trình thỉnh kinh, học được rất nhiều kiến thức và trạng thái, đó mới là điều khiến Đường Tăng cảm thấy vui mừng nhất.

Bởi vì Đường Tăng đọc kinh thư rất nhiều, nhiều đến mức say mê một mức độ nhất định, đọc mệt mỏi liền ngủ thiếp đi.

Đột nhiên cửa bị gió thổi bật ra, hồn phách Đường Tăng không biết bị ai câu mất.

"Trời ạ, không ngờ sẽ xảy ra chuyện này, mau nhìn, hồn phách bị người khác câu mất rồi.

Mặc dù không biết vị thần tiên yêu ma nào đã làm chuyện này, nhưng trò hay lại bắt đầu rồi, cho nên những chuyện khác có nên tạm hoãn nữa không." Doanh Chính mở miệng nói.

Trạng thái đặc sắc như vậy, đương nhiên không thể thiếu Doanh Chính, Từ Chí khi đang nghiêm túc hạ cờ, cũng sẽ không quản những chuyện khác.

"Vì sao mỗi lần bên đó có động tĩnh, ngươi lại vô cùng kích động, điều đó cũng là điều ta không thể lý giải.

Ta chỉ cần làm tốt một thân phận tương tự như người quan sát không tốt rồi sao, không thể nào mong đợi đi xoay chuyển, bởi vì đều là những chuyện tất yếu phải trải qua.

Cho nên bất kể căng thẳng hay không, chi bằng trực tiếp buông tay đánh cược thì hơn, còn những chuyện khác, ta chỉ quản hạ tốt ván cờ của ta là được." Sau khi nghe những lời này, Từ Chí phản ứng lớn như vậy, lại nói thêm vài câu, trong lòng đối với việc đánh giá thế giới này, cũng nhận được sự đồng tình của Từ Chí.

Thế là Từ Chí bắt đầu điều chỉnh tâm trạng của mình, cũng hy vọng không vì việc kiên trì làm người quan sát mà ảnh hưởng đến trạng thái của cả bản thân.

Doanh Chính vẫn chưa thoát khỏi chuyện hồn phách bị người khác câu mất, Đường Tăng lại bắt đầu nghiêm túc quan sát, rốt cuộc

chuyện gì đang xảy ra.

Chắc chắn có chuyện gì đó hoặc một loại ràng buộc nào đó đang điều hòa, nhưng lại không phát huy được tối đa tác dụng.

Lúc thì phát hiện hồn phách từ trong nhục thể thoát ra, lúc thì vừa vặn nghe thấy có người nói nhăng nói cuội.

Vì vậy, khi hồn phách đi ra ngoài, đột nhiên đi đến một cái giếng bên cạnh, hồn phách Quốc vương đột nhiên từ trong giếng xuất hiện, khiến Đường Tăng giật mình sợ hãi.

"Đã đến lúc này rồi, tại sao ngài lại xuất hiện bên cạnh bần tăng, rốt cuộc ngài là yêu quái nào?" "Nếu không chọc giận ta, ta cũng sẽ không chọc giận ai, vì ta thường không làm những chuyện vô nghĩa.

Ta cảm thấy vạn vật thế gian đều bình đẳng, bất kể là nhân loại hay yêu quái, trong mắt ta đều như nhau.

Nhưng ngài phải cẩn thận mấy đồ đệ của ta, họ đều có thể thu yêu quái đó." "Cho nên ta hy vọng nhân lúc ba người đang ngủ, ngài hãy nhanh chóng bỏ chạy đi, nếu không đợi đến lúc đó, e rằng ngay cả ta ra mặt cũng không thể ngăn cản được một số chuyện xảy ra.

Bần tăng có thể một hơi nói hết cho ba người biết, chuyện quan trọng nhất là hồn phách của ta bị người khác câu mất một cách bất đắc dĩ." Chỉ là muốn tìm hiểu, tìm hiểu thế giới là một cách, cho nên Quốc vương hồn phách cảm thấy một chút cũng không thiệt thòi, thậm chí còn cảm thấy rất vui mừng.

"Chuyện này thật sự thú vị, không biết vì sao, ngài ấy lại không đứng về phía ba đồ đệ để giúp họ thu yêu quái hay xua đuổi yêu quái.

Thậm chí còn đứng về phía yêu quái để nói cho chúng biết cách bỏ trốn, cách né tránh ba đồ đệ, thật sự khó tin, tại sao lại như vậy?" Từ Chí ở vị trí người quan sát cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không

biết rốt cuộc là sao, nếu thật sự gặp phải yêu quái.

Hiện tại Đường Tăng đang tồn tại dưới trạng thái linh hồn, vậy tại sao không hảo hảo đuổi tận giết tuyệt yêu quái đó chứ, dù sao những gì hắn làm cũng là những chuyện tàn nhẫn.

Mặc dù mọi người cũng chỉ có thể nhỏ tiếng bàn tán ở dưới, nhưng cũng hy vọng có thể nhận được một lời giải thích.

Dù sao Tôn Ngộ Không lần trước vì giúp đỡ đồng đội, ngay cả trong miếu cũng phải nhận một gian phòng trống.

Đường Tăng đã phí hết tâm tư và nỗ lực, cũng hy vọng có thể theo sát bước chân của Quốc vương hồn phách ở một phương diện.

"Ta đã nói rồi mà, đừng quá căng thẳng như vậy, chỉ cần mọi chuyện xảy ra, ta cứ thuận theo tự nhiên là được." Ngược lại, Doanh Chính nhìn thấy Từ Chí vẫn luôn chăm chú dõi theo sự phát triển của sự việc, cũng từ từ giảm tốc độ.

Kỳ thực đây không phải là một ván cờ quá cứng rắn, mọi người cảm thấy có lẽ trong một khoảnh khắc đối với việc Từ Chí hạ cờ thì đúng là không có.

Một số người và sự việc gặp phải là quan trọng, cho nên Từ Chí bằng lòng làm bạn bè trước, đó cũng là biểu hiện cao nhất của tình nghĩa.

Cuối cùng, yêu quái kia vì một số nguyên nhân đã rời đi sớm, cũng không chứng kiến được sự tồn tại của một loại tâm thái nào đó hoặc cách thức sử dụng chiêu số.

Chương 449

Ở một bên khác, yêu quái bị phát hiện kia cũng không thật sự rời khỏi đó, ngoan cố làm những chuyện mình muốn, căn bản không nghe lời khuyên.

"Có một chuyện ta nhất định phải nói rõ, ta căn bản không phải yêu quái, đây không phải là một lời giải thích hay che đậy sự thật." Quốc vương hồn phách mở miệng nói, hy vọng Đường Tăng đừng sợ hãi.

Hắn có nỗi khổ riêng.

Khi nghe Quốc vương Ô Kê quốc nói không phải yêu quái, Đường Tăng cảm thấy khó hiểu, nếu không phải yêu quái thì tại sao lại có dáng vẻ như vậy.

Dù sao bộ dạng này cũng quá dọa người, vừa nhìn đã không phải người bình thường.

"Vậy bần tăng phải hỏi, nếu ngài không phải yêu quái, vậy tại sao vừa rồi lại từ từ hiện ra từ trong giếng?

Không từ nơi khác, người bình thường sẽ như vậy sao?" Đường Tăng trăm mối không giải, cho rằng trên người người này nhất định có chuyện, cảm thấy hiếu kỳ, nỗi sợ hãi trong lòng cũng từ từ giảm đi một chút.

Đường Tăng tạm thời xác định người trước mắt sẽ không làm hại mình, nếu muốn làm hại thì sao lại nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, trực tiếp bắt đi rồi.

Nghĩ thông suốt, trong lòng Đường Tăng yên tâm hơn.

Cùng lúc đó, trên Thiên Ngoại Thiên.

“Ta luôn cảm thấy vở kịch này ngày càng đặc sắc, ván cờ của chúng ta có thể tạm gác lại, nếu không thì hãy tập trung xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đi.” Lúc này, Từ Chí lại chuyển sự chú ý sang Đường Tăng, bởi vì Từ Chí cảm thấy Đường Tăng quả thật có thể tìm được một điểm đột phá.

“Ta thật sự không phải yêu quái, trên người ta thực sự đã trải qua quá nhiều chuyện, nhất thời nửa khắc không thể nói rõ cho ngài.

Nếu không tin, ngài hãy nhìn kỹ ta.” Nghe vậy, Đường Tăng chăm chú quan sát người trước mắt, phát hiện người đó mặc long bào, quý phái.

Cuối cùng sau một hồi phán đoán, Đường Tăng nhận ra đó là một vị Quốc vương.

“Bệ hạ.” Đường Tăng đơn giản hành một lễ, đã là Quốc vương thì đương nhiên phải hành lễ.

Quốc vương hồn phách gật đầu.

“Không biết Bệ hạ là Quốc quân triều đại nào?” Đường Tăng cảm thấy lạ, mở miệng hỏi.

Hỏi rất trực tiếp, không chút do dự.

“Không giấu gì, kỳ thực ta là Quốc vương Ô Kê quốc.” Quốc vương hồn phách thở dài một hơi, mở miệng nói.

Trong mắt Quốc vương hồn phách, Đường Tăng cảm thấy bất lực, nhưng đồng thời lại nghĩ, thân là Quốc vương Ô Kê quốc, tại sao lại từ trong giếng xuất hiện, bộ dạng thảm hại như vậy?

Nghĩ thông suốt, Đường Tăng liền mở miệng hỏi: “Kể đã là Quốc vương Ô Kê quốc, vậy tại sao bây giờ lại biến thành bộ dạng này?” Đường Tăng đã hỏi ra những gì mình suy nghĩ.

Nghe vậy, Quốc vương hồn phách thở dài một hơi, lắc đầu, "Đạo trưởng có điều không biết, chuyện này cần phải nói từ một năm trước, một năm trước triều ta có một vị Quốc sư vô cùng lợi hại, có thể điểm đá thành vàng, ta và ngài ấy cũng có quan hệ đặc biệt tốt, tình như anh em ruột thịt, cho nên ta đối với ngài ấy cũng không phòng bị, vào một ngày, ngài ấy dẫn ta đến đây, ta thấy trong giếng đang phát ra ánh sáng, đến gần xem, không chú ý một cái liền bị ngài ấy đẩy xuống giếng, mới dẫn đến tình trạng ta bây giờ." "Chết oan trong đây, mãi mãi không thể siêu sinh a." Quốc vương hồn phách nói với vẻ mặt bi thương.

Nghe Quốc vương hồn phách nói như vậy, Đường Tăng tỏ vẻ kinh ngạc, không ngờ lại có nguyên nhân như vậy, "A, hóa ra là một oan tử quốc vương a." Nghe vậy, trong mắt Quốc vương hồn phách cũng lóe lên một tia bi ai, thất vọng cúi đầu, hắn cũng không muốn chết oan ở đây, cũng là do bất đắc dĩ thôi.

"Trưởng lão, ngài cũng không cần sợ hãi, ta cũng không có ý làm ác, giờ đây ta chỉ là một oan hồn, không làm được gì nữa rồi, cho nên ta xin ngài giúp ta một việc." Quốc vương hồn phách nhìn Đường Tăng nói.

Người xuất gia lấy từ bi làm gốc, tâm địa của Đường Tăng lại đặc biệt mềm, không nghe được người khác cầu xin, nhưng trước khi đồng ý cũng phải biết việc này rốt cuộc phải giúp như thế nào.

"Trước hết hãy nói cho bần tăng biết Quốc sư đó là ai đã, như vậy bần tăng mới dễ quyết định." Đường Tăng nói.

"Đúng vậy, chuyện này chúng ta phải bàn bạc kỹ lưỡng." Từ Chí nói (từ Thiên Ngoại Thiên, nói với Doanh Chính).

Quốc vương hồn phách cũng gật đầu, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm sâu thẳm, hai tay chắp sau lưng cũng nắm chặt thành quyền, hiển

nhiên trong lòng có vô vàn phẫn nộ, nhưng lại vô kế khả thi.

"Quốc sư đó ta cũng không biết là người nào, ta chỉ biết pháp lực cao cường, đẩy ta xuống giếng, chắc là đã nhìn trúng vương vị của ta, ta lại một chút cũng không hay biết, tâm địa người này hiểm ác." Quốc vương hồn phách nói.

"Lẽ nào ngài chưa từng hỏi ngài ấy từ đâu đến sao?" Từ Chí hỏi (từ Thiên Ngoại Thiên, nói với Doanh Chính).

Quốc vương hồn phách lại lắc đầu, sao lại không biết Quốc sư đó từ đâu đến, nhưng hỏi mấy lần, Quốc sư đó không nói, sau đó Quốc vương hồn phách cũng không hỏi chuyện này nữa, bây giờ Quốc vương hồn phách chỉ muốn báo thù rửa hận.

"Trưởng lão, tại hạ có một thỉnh cầu bất kính, muốn xin ngài giúp quốc gia ta trảm yêu trừ ma, rửa sạch nỗi oan khuất cho ta, không biết Trưởng lão có năng lực đó không, nếu không có thì hãy sớm rời khỏi nơi này, nơi này rất nguy hiểm." Quốc vương hồn phách nói.

Mặc dù Quốc vương hồn phách muốn báo thù, nhưng tâm địa lại lương thiện, là Quốc quân một nước, đương nhiên phải vì nhân dân của mình, cũng không muốn những người vô tội vì mình mà bỏ mạng uổng phí.

Nếu Đường Tăng không có cách nào giúp, thì chỉ có thể đợi cơ hội khác, chỉ khổ cho dân chúng của mình, e rằng bây giờ họ không biết Quốc vương thật sự đã chết rồi.

"Quốc vương có điều không biết, tuy bần tăng không có nhiều năng lực, nhưng bần tăng có ba đồ đệ, đại đồ đệ của bần tăng tên là Tôn Ngộ Không, từng đại náo Thiên Cung Tề Thiên Đại Thánh, bản sự của hắn lợi hại nhất, thượng thiên nhập địa, vô sở bất năng." Đường Tăng nói.

Chương 450

Nghe vậy, trong mắt Quốc vương hồn phách lóe lên một tia sáng, kích động, Quốc vương hồn phách nhanh chóng đi đến trước mặt Đường Tăng, Từ Chí trên trời cũng gật đầu.

Đường Tăng cũng biết Tôn Ngộ Không lợi hại, ngoài Tôn Ngộ Không, hai đồ đệ còn lại của Đường Tăng võ công cũng cao thâm khó lường.

"Nghe Trưởng lão nói như vậy, đồ đệ của Trưởng lão không thể giúp ta trảm yêu trừ ma sao?

Có mấy phần nắm chắc?" Quốc vương hồn phách nói.

"Rốt cuộc có mấy phần nắm chắc bần tăng cũng không biết, nhưng yêu ma bình thường không làm khó được đại đồ đệ của bần tăng, bần tăng sẽ bảo đồ đệ của bần tăng cố gắng hết sức giúp ngài giải quyết yêu ma đó." Đường Tăng nói.

Quốc vương hồn phách nghe xong muốn quỳ xuống, để tỏ lòng biết ơn, Đường Tăng thấy cảnh này, cũng vội vàng ngăn lại, người xuất gia phổ độ chúng sinh, là trách nhiệm của họ, không cần nhận được hồi báo.

"Quốc vương vạn vạn không nên hành đại lễ này, Phật từ bi, bần tăng sẽ giúp ngài giải quyết chuyện này." Đường Tăng nói.

Quốc vương hồn phách cũng gật đầu, cuối cùng cũng tìm được người có thể giúp đỡ rồi, nếu thật sự có thể giúp giải quyết chuyện này, thì làm trâu làm ngựa cũng bằng lòng báo đáp.

Tuy Đường Tăng đã đồng ý giúp đỡ Quốc vương, nhưng cũng có chút lo lắng, bởi vì theo tình hình hiện tại được biết, Quốc sư đó đã

biến thành Quốc vương.

Nếu Quốc sư đó ra lệnh hạn chế tự do của Đường Tăng, chắc chắn sẽ mang lại không ít phiền phức, Đường Tăng cũng biết ba đồ đệ của mình quyết không dung thứ tình huống đó xảy ra.

Thấy Đường Tăng cau mày, Quốc vương hồn phách cũng biết Đường Tăng có thể đang cân nhắc một số chuyện.

"Trưởng lão, ngài không lo lắng Quốc sư đó sẽ gây ra một số phiền phức cho ngài sao?" Quốc vương hồn phách hỏi.

"Đúng vậy, đã ngồi lên vương vị, vậy Quốc sư đó là chủ mảnh đất này, lại có pháp lực cao cường, bần tăng và đồ đệ của bần tăng muốn làm một số việc trên địa bàn của hắn, e rằng cũng không dễ dàng như vậy." Đường Tăng nói.

Quốc vương hồn phách dường như đã lường trước vấn đề này, đã nghĩ ra đối sách.

"Trưởng lão, chuyện này ngài có thể yên tâm, ta có một đứa con trai, địa vị chỉ thấp hơn ta và mẫu thân, Quốc sư đó chưa ra tay với nó, cho nên nếu ngài đi tìm Thái tử thì nó sẽ giúp ngài." Quốc vương hồn phách nói.

Mặc dù hồn phách Quốc vương nói Thái tử sẽ giúp đỡ, nhưng chỉ bằng lời lẽ suông, có thể thuyết phục được Thái tử sao?

Chẳng lẽ sau khi gặp Thái tử, Đường Tăng nói Quốc vương hiện tại không phải cha của nó, cha nó đã chết rồi sao?

Nếu vậy, e rằng Thái tử sẽ lập tức rút kiếm, giết Đường Tăng, cho nên thuyết phục Thái tử cũng là một chuyện khó khăn.

"Quốc vương nói thật dễ dàng, e rằng bần tăng không có bằng chứng gì, Thái tử sẽ không dễ dàng tin tưởng, ngay cả việc bần tăng có thể gặp Thái tử hay không cũng là một vấn đề, chứ đừng nói đến

việc thuyết phục nó giúp đỡ bần tăng.” Từ Chí lắc đầu nói (từ Thiên Ngoại Thiên, nói với Doanh Chính).

“Thái tử mấy ngày nữa sẽ đến chùa dâng hương, khi dâng hương cũng sẽ không mang nhiều tùy tùng, cho nên lúc đó là thời cơ tốt nhất để tiếp cận Thái tử, ta tin ngài nhất định sẽ thuyết phục được nó.” Quốc vương hồn phách nói.

Đã Quốc vương hồn phách nói như vậy, Đường Tăng và Từ Chí hiện tại đều đặt nhiều hy vọng, đã đợi rất lâu rồi, khó khăn lắm mới có được cơ hội như vậy, không thể nào bỏ qua cơ hội này.

Nếu Đường Tăng cũng không thể giúp được, đợi đến cơ hội tiếp theo, e rằng quốc gia này đã bị Quốc sư đó hủy diệt rồi.

“Ta và Thái tử tình cảm rất tốt, hồi nhỏ Thái tử thường quấn lấy ta, bảo ta chơi cùng, chỉ cần nói rõ oan khuất của ta cho Thái tử, thì ta tin Thái tử nhất định sẽ dốc toàn lực giúp đỡ ngài.” Quốc vương hồn phách nói.

“Được, vậy bần tăng sẽ thử xem sao, nếu không thuyết phục được, thì bần tăng chỉ có thể tìm cách khác để đồ đệ của bần tăng trừ khử Quốc sư đó.” Đường Tăng nói.

Quốc vương hồn phách hài lòng gật đầu, đột nhiên nghĩ ra một thứ, chỉ cần cầm thứ này đi tìm Thái tử, thì Thái tử nhất định sẽ tin tưởng, dù sao giữ trên người cũng không có tác dụng.

“Trưởng lão, ta vừa nghĩ ra một thứ, thứ này ta luôn mang theo bên mình, Thái tử cũng biết thứ này, bây giờ ta giao nó cho ngài, cầm thứ này đi tìm nó, chắc chắn có thể giúp ngài thuyết phục nó.” Quốc vương hồn phách nói.

Nghe Quốc vương hồn phách nói vậy, Đường Tăng cũng có chút tò mò, không biết Quốc vương hồn phách sẽ đưa thứ gì, nhưng đã

Quốc vương hồn phách nói như vậy, thì hiển nhiên thứ này rất quan trọng.

Bất kể có thể nhận được sự giúp đỡ của Thái tử hay không, Đường Tăng đều hạ quyết tâm muốn giúp Quốc vương hồn phách trừ khử Quốc sư này.

Trên Thiên Ngoại Thiên, Từ Chí và Doanh Chính tò mò, Quốc vương hồn phách rốt cuộc sẽ đưa thứ gì cho Đường Tăng.

"Quả là một lão hảo nhân." Doanh Chính mở miệng nói.

"Nếu không phải vậy thì tại sao ta lại chọn ngài ấy?" Từ Chí nhàn nhạt nói, hai người tiếp tục ván cờ.

Thứ đó treo ở eo Quốc vương hồn phách, Quốc vương hồn phách đưa tay gỡ thứ đó xuống, nhìn kỹ thì phát hiện ra đó là một khối ngọc quy, nhưng khối ngọc quy này không giống với ngọc quy thông thường.

Bởi vì ngọc quy thông thường đa số đều làm từ tre hoặc gỗ, khối ngọc quy trong tay Quốc vương hồn phách lại làm bằng vàng, cũng cho thấy thân phận của Quốc vương hồn phách không tầm thường, khối ngọc quy này chỉ có Quốc vương mới có thể sở hữu.

Đường Tăng nhìn khối ngọc quy này, tự tin tăng lên rất nhiều, cảm thấy hoàn toàn có thể thuyết phục được Thái tử rồi, Quốc vương hồn phách sau khi giao khối ngọc quy này cho Đường Tăng liền quay người rời đi.

Lúc này Đường Tăng không muốn để Quốc vương hồn phách rời đi, bởi vì từ miệng Quốc vương hồn phách, Đường Tăng muốn biết thêm nhiều tin tức về Quốc sư.

Chương 451

"Quốc vương, xin lưu bộ, bần tăng có một số chuyện muốn biết đáp án, xin hãy nói cho bần tăng." Đường Tăng nói vọng theo bóng lưng Quốc vương hồn phách.

Nhưng Quốc vương hồn phách lại như không nghe thấy, cứ thế đi thẳng về phía trước, thẳng đến khi không còn thấy nữa, Đường Tăng vẫn đứng đó cố chấp gọi Quốc vương hồn phách.

Theo một tiếng hét lớn của Đường Tăng, Đường Tăng cũng từ đó giật mình tỉnh giấc, sau khi mở mắt ra thì phát hiện mình đang nằm trên giường, không phải ở nơi vừa rồi.

Đường Tăng quay đầu nhìn hoàn cảnh xung quanh, xác định mình đang ở trong phòng, liền cho rằng vừa rồi chỉ là một giấc mơ, chỉ không hiểu sao lại mơ một giấc mơ kỳ lạ như vậy.

Đường Tăng thấy mình toàn thân ướt đẫm mồ hôi, liền lau mồ hôi trên mặt, nhưng đột nhiên nhìn thấy một thứ trên bàn, đó rõ ràng là khối ngọc quy mà Quốc vương hồn phách đã giao cho mình.

Đường Tăng cứ ngỡ mình chưa tỉnh hẳn, dụi dụi mắt, phát hiện khối ngọc quy quả thật đang yên tĩnh đặt trên bàn trước mặt, Đường Tăng vô cùng kinh ngạc.

Lúc này Đường Tăng cũng hiểu ra chuyện vừa xảy ra, không phải là mơ, mà là thật sự đã xảy ra.

"Ngộ Không, Ngộ Không, mau, vi sư có chuyện tìm con." Đường Tăng hét lên gọi Tôn Ngộ Không.

Lúc này Tôn Ngộ Không đang ngủ say, đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình, liền giật mình tỉnh giấc, cứ ngỡ có chuyện xảy ra,

liền nhanh chóng đến bên cạnh Đường Tăng.

Tôn Ngộ Không thấy Đường Tăng không có chuyện gì, cũng liền thở phào một hơi.

"Sư phụ, đêm hôm khuya khoắt gọi lão Tôn có việc gì sao?" Tôn Ngộ Không không hiểu hỏi.

Sa Ngộ Tịnh đang ngủ ở một bên cũng bị tiếng động vừa rồi đánh thức, Trư Bát Giới thì ngủ rất say, Sa Ngộ Tịnh nhanh chóng gọi Trư Bát Giới dậy, sau đó hai người cũng đến trước mặt Đường Tăng.

Từ Chí lúc này cũng tỉnh rồi, nhìn ngọc quy trên bàn cũng rất kinh ngạc, thấy giấc mơ vừa rồi là thật.

"Vừa rồi bần tăng nằm mơ, mơ thấy Quốc vương, bị Quốc sư hại chết, thi thể của Quốc vương hiện tại đang ở trong một cái giếng trong hoa viên, Quốc vương hiện tại lại là do Quốc sư đó biến thành, Quốc vương hồn phách cầu xin chúng ta giúp ngài ấy rửa oan." Đường Tăng nói.

Tôn Ngộ Không và những người khác nghe Đường Tăng nói xong, đều lắc đầu, hiển nhiên không tin.

"Ta có thể làm chứng, bởi vì khi ngài nằm mơ, ta cũng theo dõi từ đầu." Từ Chí nói (từ Thiên Ngoại Thiên, nói với Doanh Chính).

"Và Quốc vương đó đã giao ngọc quy luôn mang theo bên mình cho bần tăng, bảo bần tăng đi tìm Thái tử, Thái tử nhất định sẽ giúp chúng ta, hiện tại khối ngọc quy đó đang ở trên bàn." Đường Tăng tiếp tục nói.

Tôn Ngộ Không ba người cũng nhìn về phía cái bàn, phát hiện trên bàn quả thật đang đặt một khối ngọc quy, ba người lúc này cũng không thể không tin rồi, cũng kinh ngạc, không biết vì sao Quốc vương lại báo mộng cho Đường Tăng.

“Ta rất mong đợi chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.” Doanh Chính nhìn cảnh tượng trong kính, khóe miệng nhếch lên.

“Ngươi không đánh cờ cho tốt, ta sắp thắng rồi đó.” Từ Chí hạ một quân cờ, khiến Doanh Chính rơi vào thế khó khăn hiểm trở, nhắc nhở Doanh Chính.

Sau đó Đường Tăng lại nói cho Tôn Ngộ Không ba người một số chuyện cụ thể, Từ Chí cũng ở một bên thỉnh thoảng bổ sung một số thứ, nói xong thì phát hiện trời đã sáng.

Tia nắng đầu tiên xuyên qua mây, chiếu rọi chân trời, nhuộm đỏ nửa bầu trời, rất đẹp, Đường Tăng ngẩng đầu nhìn vầng dương đầy trời, cảm thấy trong lòng một mảnh yên tĩnh, suy nghĩ cũng dần dần rõ ràng.

“Chuyện này chúng ta rốt cuộc nên làm gì đây?

Tuy đã có ngọc quy tùy thân của Quốc vương, nhưng không biết khi nào mới gặp được Thái tử.” Từ Chí nói (từ Thiên Ngoại Thiên, nói với Doanh Chính).

“Quốc vương không phải đã nói rồi sao?

Mấy ngày nữa Thái tử sẽ đến chùa dâng hương, chúng ta chỉ cần yên tĩnh đợi ở đây là được rồi, chúng ta mấy người sốt ruột cũng không có tác dụng.” Đường Tăng nói.

Từ Chí nghe xong cũng bất lực gật đầu, hiện tại cũng không có phương pháp nào tốt hơn.

Khi đang chìm đắm trong cảnh đẹp đang đợi kia, Đường Tăng nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng hô lớn.

“Thái tử điện hạ giá lâm!” Đường Tăng và Từ Chí lúc này càng kinh ngạc hơn, Thái tử quả nhiên như Quốc vương đã nói đến dâng hương trước, nhưng không ngờ Thái tử lại đến nhanh như vậy.

Đường Tăng cũng tỉnh giấc kịp thời, lập tức có thể gặp Thái tử rồi, cần phải chuẩn bị thật tốt để thuyết phục Thái tử.

Tôn Ngộ Không lúc này cũng biết đầu đuôi câu chuyện, cũng biết nhất định phải thuyết phục Thái tử, cho nên khi nghe Thái tử đến lập tức biến ra một cái hộp gỗ nhỏ.

"Sư phụ, ngài cầm cái hộp gỗ nhỏ này, lát nữa đợi khi gặp Thái tử, cứ việc đưa cái hộp này cho ngài ấy, mọi chuyện sau đó cứ giao cho ta." Tôn Ngộ Không nói.

"Nhưng, lát nữa con sẽ hóa trang thành gì?" Đường Tăng không hiểu hỏi.

Tôn Ngộ Không đi đến bên cạnh Đường Tăng, thì thầm vào tai Đường Tăng một số lời, những lời này chỉ có hai người biết, Trư Bát Giới và Từ Chí ba người đều không nghe rõ.

"Được, bần tăng biết rồi, lát nữa cứ giao cho con." Đường Tăng gật đầu nói.

Chương 452

Đường Tăng và Tôn Ngộ Không vừa bàn bạc xong, Thái tử đã đi vào trong miếu, Thái tử trước hết thắp hương trong tay, sau đó cắm vào lư hương trước mặt Bồ Tát.

Sau đó lui về sau mấy bước, quỳ xuống khấu đầu mấy cái trước Bồ Tát, sau khi hoàn thành những chuyện này, Thái tử đứng dậy, đến bây giờ, cũng đã hoàn thành việc dâng hương.

Khi Thái tử vừa định bước ra khỏi cổng lớn của miếu, lại bị một tên thái giám của Quốc vương ngăn lại.

"Ngăn ta làm gì?

Ngươi không biết chọc giận ta sẽ có hậu quả sao?" Thái tử không vui nói.

"Thái tử tức giận, nô tài chỉ muốn nói cho Thái tử điện hạ một chuyện." Thái giám hạ giọng cung kính nói.

Thái tử cũng biết thái giám này là người bên cạnh Quốc vương, biết không phải tin tức tốt, cho nên không muốn nghe, nhưng bị chặn ở đây, cũng không ra ngoài được.

"Có chuyện thì nói mau, có rắm thì phóng mau, ta có chuyện cần phải làm, không thể trì hoãn quá nhiều thời gian." Thái tử nói.

"Quốc vương bảo tiểu nhân nói cho Thái tử, sau khi dâng hương xong lập tức quay về, Quốc vương có chuyện muốn nói với ngài." Thái giám nói.

Nghe thái giám nói xong, Thái tử cũng cau mày, tại sao lại vội vàng bảo mình quay về, hiển nhiên không có chuyện gì tốt, cũng mơ hồ cảm thấy Quốc vương có chút không giống trước kia.

“Ta vừa đến đây, cũng không phải không biết, ta chưa đi dạo đủ ở đây, cho nên ta sẽ đi dạo thêm một lúc nữa rồi mới quay về.” Thái tử nói.

Có lẽ đôi khi, cơ duyên của người với người là như vậy, khiến người khác không thể nào hiểu thấu.

Vốn tưởng rằng Đường Tăng và Thái tử sẽ không có cơ hội gặp mặt, ai ngờ lại nhờ vào loại duyên phận kỳ diệu này.

Đường Tăng xuất hiện bên cạnh Thái tử, lúc đó Thái tử không có ý thức gì khác.

Chỉ cảm thấy mình nên đi khỏi đây, nhưng ai ngờ, một lát sau, Đường Tăng lại xuất hiện bên cạnh mình.

“Kỳ lạ, đợi đã, đừng đi vội, người này thật sự thú vị.

Ta chưa từng thấy ai vô lễ như vậy, ta muốn tìm hiểu kỹ, đừng rời đi vội.” Thái tử không nói nhiều như vậy, cảm thấy Đường Tăng và mình cũng sẽ không có nhiều giao thiệp.

Chỉ cần gặp mặt chào hỏi một tiếng sau đó có thể rời đi, ai ngờ vừa định rời đi thì bị Thái tử ngăn lại.

“Xin hỏi thí chủ có việc gì không, nếu không có việc gì, tại sao lại ngăn cản đường đi của bần tăng.

Bên bần tăng có việc khẩn cấp cần xử lý, không có thời gian ở đây nói chuyện với thí chủ.” Đường Tăng cũng cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng không cho rằng mình và người đối diện có bất kỳ lời nào khác có thể nói.

Đường Tăng vốn định trực tiếp vượt qua Thái tử, tiếp tục công việc của mình, nhưng ai ngờ Thái tử lại chặn đường Đường Tăng rất chặt.

Khiến Đường Tăng không thể động đậy, cũng đành phải đứng ở đây, tiếp tục nghe Thái tử nói chuyện.

"Hòa thượng này rốt cuộc từ đâu đến, tại sao lại nói năng xấc xược với ta như vậy?

Ngươi không biết thân phận của ta sao?

Nếu ta nói cho ngươi biết thân phận thật sự của ta, ngươi nhất định sẽ hối hận khi nói chuyện với ta như vậy." Thái tử rất kiêu ngạo nói với Đường Tăng, kỳ thực Đường Tăng đương nhiên biết Thái tử là ai.

Chỉ là vì những vấn đề cần xử lý sau đó không tiện bộc lộ sự việc quá nhiều, bây giờ Đường Tăng giả vờ như không biết gì cả.

"A di đà phật, tiểu tăng từ Đông Thổ Đại Đường đến, đi Tây Thiên bái Phật cầu kinh, chỉ là một tăng nhân bình thường mà thôi.

Bần tăng không có ý làm những chuyện khác, nếu có chỗ nào mạo phạm thí chủ, xin thí chủ lượng thứ, tiểu tăng không cố ý." Bất kể Thái tử bên kia biểu hiện có bao nhiêu nóng nảy, nhưng Đường Tăng bên này vĩnh viễn đều chậm rãi ung dung.

Bởi vì tính cách của Đường Tăng, Đường Tăng cũng cảm thấy chuyện này, không có chỗ nào đáng để người ta tức giận.

Đường Tăng biết điểm nhạy cảm của Thái tử ở đâu, có lẽ vì thấy mình không hành lễ.

Cho nên trong lòng có chút không cân bằng, nhưng những chuyện này đối với Đường Tăng lại không quan trọng.

Đường Tăng quyết định phá vỡ cục diện, bình tĩnh tự giới thiệu bản thân với Thái tử.

"Hóa ra là hòa thượng từ Đông Thổ Đại Đường đến bái Phật cầu

kinh, không biết vì sao lại có khí diễm kiêu căng như vậy.

Thấy ta mà không hành lễ, ta là Thái tử Ô Kê quốc, có thân phận vô cùng cao quý, có địa vị vô cùng tôn quý.

Ngươi lại xem thường sự tồn tại của ta như vậy, thật sự đáng ghét." Thái tử ở bên cạnh rất phẫn nộ tự lẩm bẩm, những lời này đối với Đường Tăng căn bản không có tác dụng, bởi vì Đường Tăng cảm thấy công danh lợi lộc là vật ngoài thân.

Chương 453

Người xuất gia từ trước đến nay không nói dối, cũng sẽ không nói những lời hoa mỹ.

Chỉ biết từ trong ra ngoài cảm nhận một người có phẩm chất đạo đức cao quý hay không.

Cho nên dù Thái tử nói như vậy, cũng sẽ không kích động Đường Tăng.

Đường Tăng chỉ làm việc dựa vào cảm nhận của mình, sẽ không vì những lời Thái tử nói mà bị ảnh hưởng.

Nghe Đường Tăng tự giới thiệu xong, Thái tử đánh giá Đường Tăng từ trên xuống dưới, cảm thấy hòa thượng này có lẽ lai lịch thật sự không đơn giản như vậy, nếu không sao có thể xem thường sự tồn tại của mình như thế.

Vì vậy, Thái tử định hỏi kỹ rốt cuộc Đường Tăng là ai.

Như vậy không những thỏa mãn sự tò mò của mình, còn có thể có được thông tin mới mẻ, chẳng phải là một điều tốt đẹp sao.

"Khoan đã, chuyện vừa rồi ta tạm không truy cứu nữa, nhưng ta muốn hỏi rõ rốt cuộc ngươi đến đây làm gì.

Nếu không, ta sẽ không dễ dàng để ngươi rời đi, cũng đừng trách ta không khách khí." Thái tử nói với Đường Tăng như vậy, kỳ thực trong lòng cũng đã có một kế hoạch, đó là từ miệng Đường Tăng moi ra tin tức mới.

Bản thân thân là Thái tử, vẫn luôn sống trong trạng thái an nhàn hưởng lạc, những người dưới quyền đối với Thái tử cũng đều cung kính.

Sợ Thái tử tức giận hoặc khó chịu, giận cá chém thớt người khác, cho nên vẫn luôn cẩn thận che chở Thái tử.

Nhưng ai ngờ hôm nay gặp phải Đường Tăng, lại một chút tình nghĩa cũng không để lại.

Hai người lúc này rơi vào một tình thế có chút khó xử, cùng lúc đó, Từ Chí và Doanh Chính hai người đang tiếp tục hạ cờ trên Thiên Ngoại Thiên.

Họ cũng chú ý đến cảnh tượng hiện tại, Đường Tăng đã gặp Thái tử, hai người cũng cảm thấy vô cùng thú vị, vì vậy quyết định tiếp tục dùng kính chiếu yêu để quan sát.

"Giờ đây vở kịch hay bắt đầu, ta nên dành thời gian rảnh rỗi để xem nhân gian nhiều hơn.

Bởi vì ta phát hiện chỉ cần có một khoảnh khắc không chú ý, nhất định sẽ bỏ lỡ những điều thú vị đang chờ ta khám phá." Ván cờ đang diễn ra ở một giai đoạn, Doanh Chính đột nhiên cùng Từ Chí tiếp tục dùng kính chiếu yêu quan sát thầy trò Tôn Ngộ Không rốt cuộc đang làm gì.

Vừa nhìn thấy cảnh Đường Tăng và Thái tử hai người đang đối đầu ở đó, lập tức gợi lên động lực để Từ Chí và Doanh Chính tiếp tục xem tiếp.

"Không thể không nói, ta cảm thấy giữa họ có nhiều điều thú vị hơn là chúng ta đánh cờ đó.

Vì nhàn rỗi cũng nhàn rỗi, hay là chúng ta cứ xem một đoạn rồi hẵng tiếp tục." Nghe Doanh Chính nói vậy, Từ Chí cũng đồng ý, hai người liền tạm gác lại ván cờ.

Thông qua kính chiếu yêu bắt đầu quan sát xem Đường Tăng và Thái tử giữa họ lại sẽ bùng phát ra tia lửa như thế nào.

“Chúng ta hai người cũng đã đối thoại một lúc rồi, ta chỉ muốn biết ngươi đến đây làm gì.

Ngươi đã là cao tăng từ Đông Thổ Đại Đường, vậy Đông Thổ Đại Đường rốt cuộc có những bảo bối hiếm có nào, hãy nói cho ta biết.

Cũng để thỏa mãn sự tò mò của ta, nếu có thể làm ta thật sự vui vẻ, thì ta sẽ không truy cứu mọi chuyện ngươi bất kính với ta vừa rồi.” Thái tử rất ngạo kiều đứng trước mặt Đường Tăng, kỳ thực đối với Đường Tăng có một loại tâm thái vô cùng hiếu kỳ, tuy nói như vậy, nhưng trong miệng sẽ không thừa nhận một chút.

Chỉ rất kiêu ngạo nói với Đường Tăng, hiểu rõ mọi chuyện thăng long, nhưng lại không dùng ngữ khí ôn hòa để tự thuật chuyện này.

“Đông Thổ Đại Đường đương nhiên có bảo bối rồi, đều là những bảo bối có thể khiến người khác cảm thấy hứng thú, những lời bần tăng nói thật sự không phải hồ đồ.” Khi nói đến chuyện đó, kỳ thực Đường Tăng không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng chỉ cần nhắc đến Đông Thổ Đại Đường, Đường Tăng sẽ cảm thấy mọi thứ ở đó đều tốt đẹp.

Mặt mang theo nụ cười, Đường Tăng đều cảm thấy hạnh phúc, quả thật là quê hương của mình.

Thái tử ở một bên nhìn thấy thần thái kiêu ngạo của Đường Tăng khi nói về Đông Thổ Đại Đường, càng thêm tò mò Đông Thổ Đại Đường rốt cuộc có thứ gì.

Có thể khiến Đường Tăng lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo như vậy, vì vậy lập tức truy vấn.

“Đông Thổ Đại Đường có bảo bối, vậy hãy nói cho ta biết, đừng giấu giếm nữa, rốt cuộc ở đó có bảo bối gì, ta muốn nghe.

Nếu ngươi không chịu nói, thì chứng tỏ ngươi căn bản không có

bảo bối nào cả, cũng đừng tiếp tục nói lung tung nữa." Thái tử biết mình nên đổi một phương pháp khác, thử xem có thể khiến Đường Tăng nói ra Đông Thổ Đại Đường rốt cuộc có những thứ tốt đẹp nào không?

Vì vậy đổi sang phương pháp khích tướng, nói những lời đó với Đường Tăng, hy vọng có thể nói cho mình biết một Đông Thổ Đại Đường chân thật trông như thế nào.

"Đương nhiên không thành vấn đề rồi, ta sẽ nói cho ngươi biết, Đông Thổ Đại Đường không những có bảo bối, mà bây giờ trên người ta cũng có bảo bối.

Mang từ Đông Thổ Đại Đường đến, nếu thí chủ cảm thấy hứng thú, bần tăng có thể lấy ra cho thí chủ xem, nhưng..." Đường Tăng nhìn thấy, Thái tử kỳ thực vô cùng sốt ruột, biết Đông Thổ Đại Đường có những chuyện mà mình không biết.

Vì vậy Đường Tăng quyết định binh đến tướng chặn, trực tiếp lấy cái hộp nhỏ mà Tôn Ngộ Không biến thành ra làm bảo bối của Đông Thổ Đại Đường dâng cho Thái tử.

Như vậy cũng là một sự chuẩn bị cho kế hoạch sau này có thể thực hiện được.

Chương 454

“Ngươi đã có bảo bối, tại sao vừa rồi không lấy ra, mau lấy ra đi, ta rất hứng thú.

Nếu bảo bối này thật sự đặc biệt thần kỳ, có thể làm ta cảm thấy vui vẻ, thì mọi chuyện sau đó đều tốt đẹp.

Chỉ cần ngươi ở trong quốc gia này, ta sẽ che chở cho ngươi.” Thái tử nghe trên người Đường Tăng hiện tại có bảo vật của Đông Thổ Đại Đường xong, vô cùng phấn khích.

Hầu như cả người đều nhảy nhót, đôi mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào Đường Tăng ở một bên, hy vọng giây tiếp theo Đường Tăng có thể lấy ra món đồ hiếm lạ, khiến mình kinh ngạc.

“Xin nâm đừng vội, ở đây nhân viên thực sự quá đông đúc, bảo bối này không thể tùy tiện cho người khác xem.

Chính vì thân phận của nâm cao quý, cho nên bần tăng mới chọn lấy ra cho nâm thưởng thức.

Bần tăng chọn một nơi ít người, chúng ta hãy cùng nhau thưởng thức bảo bối này đi.” Đường Tăng rất uyển chuyển đưa ra đề nghị, hy vọng Thái tử có thể đưa mình đến một nơi tương đối yên tĩnh trang nghiêm, mới lấy bảo bối ra cho mình xem.

Dù sao ở nơi đông người ồn ào, có thể sẽ bộc lộ một số sự việc, dù sao bảo vật này là do Tôn Ngộ Không biến thành.

Nếu hơi một chút không cẩn thận, có thể sẽ bộc lộ thân phận thật sự của bảo vật này, lúc đó Tôn Ngộ Không có thể sẽ ở trong một tình cảnh vô cùng nguy hiểm.

Đường Tăng sẽ không để chuyện đó xảy ra, vì vậy trước tiên đề

nghị Thái tử đưa mình đến một nơi yên tĩnh, sau đó sẽ cho xem bảo vật này.

"Đương nhiên không vấn đề gì, không phải là nơi yên tĩnh sao, mau đi theo ta đến thiền phòng.

Thiền phòng là nơi tu hành thanh tịnh, lại vô cùng tịch mịch, dưới đây tổng có thể cho ta xem bảo vật rồi chứ." Thái tử một chút cũng không do dự, trực tiếp đồng ý từng lời đề nghị của Đường Tăng.

Chỉ vì muốn tận mắt chứng kiến bảo vật này rốt cuộc có bao nhiêu thần kỳ, vì vậy hai người đi đến thiền phòng.

Thiền phòng có thể nói là nơi vô cùng thanh tịnh trong tự viện, thông thường chỉ có những người dùng tâm niệm Phật.

Khi sao chép kinh thư, mới ở trong thiền phòng, bình thường, người bình thường sẽ không dễ dàng đến đó.

Đường Tăng lập tức cảm thấy kỳ thực nơi Thái tử chọn này rất trùng khớp với địa điểm trong lòng mình.

Đường Tăng và Thái tử vào thiền phòng xong, Thái tử liền chăm chú nhìn Đường Tăng, chỉ hy vọng giây tiếp theo Đường Tăng sẽ lấy bảo vật ra cho mình thưởng thức.

"Thật không biết Đường Tăng và Thái tử hai người lại đang làm gì, tuy ta dùng góc nhìn trên trời để xem.

Đơn giản giống như đang xem một vở kịch, nhưng lại không biết tiếp theo có thể sẽ xảy ra chuyện gì." Doanh Chính ở bên cạnh dùng tay phải nghịch cờ, ngẩng đầu nói với Từ Chí bên cạnh, niềm vui mà góc nhìn này có thể trải nghiệm.

Nhưng hai người kỳ thực cũng không can thiệp nhiều vào chuyện nhân gian, chỉ đóng vai trò là một người bàng quan.

Một bên khi hạ cờ, một bên lại bàn luận với nhau, chuyện cứ thế trôi đi.

"Đúng vậy, ta và ngươi giữa họ nên trải nghiệm chuyện này, không có quan hệ gì lớn với ta.

Nhưng ta cũng không thể không nghiêm túc quan sát động tĩnh, dù sao có lúc.

Chuyện xảy ra ở nhân gian quả thật còn đặc sắc hơn trên trời, người một chút cũng không nên không thừa nhận." Từ Chí nghe Doanh Chính nói vậy, nhỏ tiếng nói với Doanh Chính, bởi vì đối với chuyện quan trọng nhất, đương nhiên là hoàn thành tốt nhiệm vụ trên người.

Nhưng Từ Chí và Doanh Chính hiện tại, quan sát chuyện thầy trò Đường Tăng lấy kinh cũng vô cùng quan trọng.

"Được, được, vậy ta bây giờ tiếp tục quan sát đi, xem xem hai người họ tiếp theo rốt cuộc muốn làm gì, ta thật sự rất tò mò." Doanh Chính nói với Từ Chí, hai người liền gật đầu, bắt đầu tiếp tục thông qua kính chiếu yêu quan sát động thái mới của Đường Tăng và Thái tử.

"Để thí chủ xem, đây là bảo vật mà bần tăng mang từ Đông Thổ Đại Đường đến, một cái hộp thần kỳ.

Còn về cái hộp này thần kỳ ở chỗ nào, lát nữa bần tăng sẽ nói cho nâm biết, nâm có thể xem bảo bối này trước, nó nằm trong cái hộp này." Đường Tăng chậm rãi lấy bảo vật ra, kỳ thực là cái hộp mà Tôn Ngộ Không biến thành, Đường Tăng rất nghiêm túc chân thành nói với Thái tử, bảo vật ở trong cái hộp này.

Thái tử trong một khoảnh khắc ngẩng đầu và ánh mắt Đường Tăng có một sự giao thoa điện, cảm thấy Đường Tăng có thể đang đùa

giỡn với mình.

Trong cái hộp nhỏ như vậy có thể đựng bảo vật gì, chẳng lẽ là dạ minh châu hay loại đồ vật tương tự.

“Trong cái hộp nhỏ như vậy rốt cuộc sẽ chứa bảo vật gì, nếu thật sự giống như châu báu và dạ minh châu, thì ở quốc gia ta cũng không thể gọi là bảo vật.” Thái tử nhìn tình trạng hiện tại, có thể cảm thấy có chút thất vọng, so với bảo vật trong tưởng tượng thì khoảng cách hơi xa.

Vì vậy Thái tử nói với Đường Tăng, nếu là ngọc trai hoặc đá quý, thì ở đây cũng không thể gọi là bảo vật.

“Không phải vậy đâu, bảo bối bên trong có thể dự đoán những chuyện chưa xảy ra.” Đường Tăng rất khẳng định nói với Thái tử, Thái tử liền có hứng thú, liền lấy bảo vật.

Mở ra xong, Tôn Ngộ Không (biến hóa thành người nhỏ) nhảy ra, Thái tử cảm thấy vô cùng thú vị.

“Thật là độc đáo, bây giờ bắt đầu có chút thú vị rồi, người này có thể dự đoán tương lai.

Chương 455

Vậy có bằng chứng nào để chứng minh, người thực sự có thể dự đoán tương lai sao." Thái tử hỏi người nhỏ do Tôn Ngộ Không biến hóa kia, có năng lực nào có thể chứng minh mình có thể dự đoán tương lai.

Bởi vì trong trạng thái không có bằng chứng, không ai có thể tin tưởng.

"Yên tâm đi, lão Tôn đương nhiên có thể." Tôn Ngộ Không nghe những lời này xong, rất khẳng định nói với Thái tử, đương nhiên có thể dự đoán.

"Cái tiểu gia hỏa mỏ nhọn má hóp kia, khẩu khí không nhỏ đâu!

Ngươi có bản lĩnh thật sao!" Thái tử hỏi với vẻ mặt hồ nghi.

Tôn Ngộ Không "hắc hắc" lạnh lùng cười một tiếng, từ dưới đất nhảy lên bàn, rồi từ bàn trượt xuống ngồi vào ghế, cười nói: "Yêm lão Tôn thượng thiên nhập địa, vô sở bất năng, vô sở bất hiểu, đã Thái tử không tin bản lĩnh của yêm lão Tôn, yêm lão Tôn sẽ chứng minh cho ngài." "Tốt lắm!

Ta rửa tai lắng nghe đây." Vì vậy Tôn Ngộ Không liền kể cho Thái tử nghe một năm trước không biết từ đâu đến một vị Quốc sư, bản lĩnh cũng tương đối lớn, nhanh chóng thu hút sự chú ý của Quốc vương.

Quốc vương thậm chí còn mở tiệc thịnh soạn khoản đãi Quốc sư, trong tiệc, càng liên tục mời rượu Quốc sư.

Phải biết thân phận của Quốc vương tôn quý biết bao, người có thể được Quốc vương trọng dụng tự nhiên có địa vị vô cùng quan

trọng.

Quốc vương cười nói: "Quốc sư đại nhân, từ khi ngài đến đây, mưa thuận gió hòa, nhân dân an cư lạc nghiệp, đơn giản là phúc tướng của ta a!" Quốc sư vuốt râu nói: "Bệ hạ nói quá lời rồi!

Nhân dân an cư lạc nghiệp, mưa thuận gió hòa, chính là điềm lành vinh quang của Bệ hạ, chỉ cần có Bệ hạ ở đâu, sẽ có một cảnh tượng an bình." Nói rồi giơ phật trần lên vẫy một cái, mây ngũ sắc lập tức tụ tập trên đỉnh đại điện, tất cả mọi người đều kinh ngạc!

Quốc vương càng bước ra ngoài đại điện, hai tay dang rộng, tận hưởng điềm lành của mây ngũ sắc: "Tuyệt vời!

Tuyệt vời!

Thật sự quá đẹp!" Tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào những đám mây ngũ sắc trên trời, không ai không phát ra tiếng kinh ngạc, cảnh tượng thịnh vượng như vậy, đơn giản là trăm năm khó gặp.

Quốc vương quay người, hai tay ôm lấy cánh tay Quốc sư, cười nói: "Sau này đừng gọi ta là Bệ hạ nữa!

Hai chúng ta hãy xưng hô huynh đệ với nhau, ngài thấy sao?" "Bệ hạ coi trọng thần như vậy, đó là vinh hạnh lớn lao của thần, tự nhiên thần sẽ tuân theo ý Bệ hạ." Quốc sư cũng không khách khí.

"Tốt, vậy ta cạn chén với Quốc sư." Quốc vương nâng chén rượu, cùng gia nhân uống cạn.

Tôn Ngộ Không nói với Thái tử, cười nói: "Như vậy, yêm lão Tôn có nói sai không?" Thái tử nói: "Phụ hoàng và Quốc sư kết bái huynh đệ, toàn thành lão bách tính đều biết, cũng không phải chuyện hiếm lạ gì!

Cái này không thể chứng minh." Tôn Ngộ Không cười nói: "Mạc hoảng, mạc hoảng, yêm lão Tôn hỏi, hiện tại Quốc sư ở đâu?

Quốc vương đương kim là ai?

Ngài có rõ không, hắc hắc.” Thái tử cảm thấy vấn đề này đặc biệt vô vị, đối với Thái tử, vấn đề này của Tôn Ngộ Không ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng có thể trả lời được: “Không phải là cố ý hỏi sao, Quốc vương đương kim đương nhiên là phụ hoàng của ta!

Còn về Quốc sư... sau đó quả thật vẫn chưa gặp lại, nghe nói có một trận gió lạ, đã cuốn Quốc sư đi!” “Hắc hắc, cơn gió lạ đó thật sự kỳ lạ!

Cả thành bách tính nhiều người như vậy, sao lại chỉ có Quốc sư bị gió cuốn đi, Quốc sư là người có pháp lực, lẽ nào chuyện này không đủ nực cười sao?” Thái tử bị Tôn Ngộ Không hỏi đến không trả lời được!

Trong Thiên Cung, mây che sương phủ, Doanh Chính liên tục hạ mấy ván cờ quả thật có chút mệt rồi!

Doanh Chính đẩy cờ một cái, tự mình hoạt động gân cốt: “Ai nha, mệt quá, thật là đau lưng mỏi gối.” Nói rồi dùng tay đấm vào người mấy cái, tình hình tốt hơn một chút.

Sờ sờ mấy tràng ruột kêu ùng ục, không nhịn được cười: “Bụng có chút không nghe lời, Thái Bạch, mau đi chuẩn bị một ít đồ ăn cho ta.” Thái Bạch Kim Tinh liền vâng lệnh, lập tức đi chuẩn bị một ít bánh ngọt trái cây quay về.

Doanh Chính ngồi trên ghế bập bênh, một bên gác chân bắt chéo một bên ngân nga khúc hát nhỏ, một bên cầm bánh ngọt nhét vào miệng.

Tôn Ngộ Không nghe xong những lời đó, bắt đầu cười ha hả, đã lâu rồi không nghe thấy chuyện cười hay như vậy.

Mặc dù đối với Tôn Ngộ Không là chuyện cười, nhưng Thái tử lại

không hiểu vì sao, cảm thấy tại sao Tôn Ngộ Không lại phát ra tiếng cười như vậy, thật sự khiến mình không lý giải được.

"Tại sao ngươi lại cười lớn như vậy, lời ta nói có sai sao, ngươi biết chuyện gì sao?

Cầu xin ngươi hãy nói cho ta biết đi, ngươi đã có pháp lực như vậy, tại sao lại cứ giấu giếm chứ." Thái tử ở bên cạnh coi Tôn Ngộ Không như một vị thần tiên, sùng bái, cảm thấy Tôn Ngộ Không quả thật là một người thần kỳ.

Tôn Ngộ Không càng cười lớn như vậy, Thái tử càng sốt ruột truy vấn rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng càng như vậy, Tôn Ngộ Không càng cố làm ra vẻ bí hiểm, càng không nói cho Thái tử biết, hai người cứ như vậy, kẻ tung người hứng trêu chọc đối phương.

"Mau nhìn cái Tôn hầu tử này lại bắt đầu giở trò kỳ quái rồi, quả nhiên xem chuyện thầy trò họ giống như xem kịch vậy.

Chương 456

Lời ta nói không sai chứ, không những có thể thêm những câu chuyện thú vị vào cuộc sống bình đạm của ta, còn có thể giúp ta nghỉ ngơi tốt khi đánh cờ." Doanh Chính dùng cánh tay đẩy đẩy Từ Chí, luôn cảm thấy đi xem kịch không hề uổng phí, đặc biệt là phần của Tôn Ngộ Không, có thể khiến hai người cười một trận.

"Đúng đúng đúng, người nói hoàn toàn không sai, cái Tôn hầu tử này đúng là thú vị.

Không biết Thái tử này có thể phản ứng ra sao, càng như vậy, Tôn hầu tử càng sẽ không nói cho biết những chuyện hắn biết.

Cứ treo người ta như vậy, con khỉ này mới cơ linh làm sao." Từ Chí cũng mỉm cười nói với Doanh Chính, hai người cũng hiểu Tôn Ngộ Không, vô cùng tinh nghịch lanh lợi, cũng biết lúc nào nên tùy cơ ứng biến.

"Ta cầu xin ngươi hãy nói cho ta biết đi, nếu không, ta thực sự quá tò mò." Thái tử vừa cầu xin Tôn Ngộ Không, hy vọng có thể nói ra những chuyện mình biết, nhưng Tôn Ngộ Không lại không trả lời.

Có thể nói gần như mọi người đều dừng lại ở đó rất lâu, vẫn luôn giằng co, không có một chút tiến triển.

Tất cả mọi người đều như những người hóng chuyện vây quanh hai người, xem tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, ngay cả Từ Chí và Doanh Chính trên trời cũng đều đang đợi xem kịch.

"Tại sao ngài cứ vội vàng như vậy, không thể bình tĩnh sao, ta nếu nói cho ngài biết.

Ta sẽ lập tức dành thời gian nói cho ngài biết, không cần thúc giục

ta như vậy, ta cũng sẽ nói, tại sao ngài không tin ta chứ." Tôn Ngộ Không mỉm cười nhìn Thái tử, cảm thấy Thái tử có chút quá nóng nảy rồi, nhưng sự thật cũng đúng là như vậy.

Thái tử sốt ruột đến mức vỗ bàn, chiếc bàn bên cạnh bị vỗ kêu đông đông.

Mấy động tác như vậy, lại khiến Tôn Ngộ Không nhỏ bé bị vỗ rơi xuống đất.

Sau khi bị động tác đó kích thích, Tôn Ngộ Không biến lớn, biến về hình dạng ban đầu.

"Tôn Ngộ Không sắp biến về nguyên hình rồi." Doanh Chính trên trời mở miệng nói.

Trong lòng Doanh Chính cảm thấy thú vị.

Từ Chí không nói gì, ăn điểm tâm.

"Trời ơi, rốt cuộc là ai vậy?" Tình trạng này của Tôn Ngộ Không đã dọa Thái tử sợ hãi, Thái tử nhất thời nửa khắc không phản ứng kịp.

Kinh hô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cảm thấy không theo kịp tiết tấu của bất kỳ ai trước mặt.

Những người khác cũng có một phần bị dọa giật mình, một số thị vệ bên cạnh Thái tử cũng hy vọng bị dọa.

Tôn Ngộ Không vì một hành động của Thái tử, từ Tôn Ngộ Không nhỏ bé biến về hình dạng ban đầu, làm chấn động tất cả mọi người xung quanh.

Đặc biệt là Thái tử, người vừa rồi đã gây ra mọi chuyện, sợ hãi đến mức trợn mắt há mồm, không biết nên nói ra một câu hoàn chỉnh.

"Rốt cuộc là ai, tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây, đột nhiên lại

biến lớn như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ai nói cho ta biết." Thái tử không những sợ đến mức ngôn ngữ tổ chức hỗn loạn, mà còn mềm nhũn ngã xuống đất.

Cảm thấy không thể chấp nhận được một người nhỏ bé như vậy lại biến thành bộ dạng lớn như thế, giữa chừng đã xảy ra chuyện gì, Thái tử cũng không rõ lắm.

"Xem xem, ta căn bản không thể chấp nhận được chuyện thần kỳ như vậy phải không, một chút phép thuật nhỏ như vậy.

Đều đã dọa ngài thành ra thế này, nếu ta nói cho ngài biết những chuyện khác, chẳng phải sẽ dọa ngài hồn phi phách tán sao." Tôn Ngộ Không đứng dậy, vươn vai, xoa xoa cái tai vừa rồi suýt bị tiếng hét lớn của Thái tử làm chấn động.

Ý bảo Thái tử nhỏ tiếng một chút, kỳ thực những chuyện này đều có thể dùng đạo lý để giải quyết rõ ràng, đừng để Thái tử bị chấn động như vậy.

"Xem xem, quả nhiên bây giờ đang làm những chuyện không đâu vào đâu, thật sự quá đặc sắc rồi.

Hai chúng ta phải tiếp tục xem tiếp, xem xem lát nữa Đường Tăng sẽ nói thật về phụ vương cho Thái tử như thế nào." Doanh Chính nói với Từ Chí, hai người bây giờ cảm thấy câu chuyện đã đi vào cao trào.

Vì vậy đều đang háo hức chờ đợi Tôn Ngộ Không, tiếp theo sẽ nói thật với Thái tử như thế nào.

"Đúng vậy, hai chúng ta bây giờ hãy chăm chú lắng nghe ở đây đi, lát nữa chắc chắn sẽ có một phương pháp giải quyết tốt." Từ Chí thì vẫn luôn tin tưởng Tôn Ngộ Không, cảm thấy Tôn Ngộ Không nhất định sẽ dùng một phương pháp vô cùng khéo léo để nói chuyện này cho Thái tử.

“Nhìn ta bây giờ như thế này, ngài không cảm thấy ta thần kỳ sao, không tin ta thực sự có năng lực khác biệt sao.

Vậy ta nói cho ngài biết một chuyện, phụ thân ruột của ngài đã bị phong hóa đi từ một năm trước, bây giờ kẻ đang ngồi trên ngai vàng thực chất là một yêu quái hoàn toàn.” Tôn Ngộ Không rất nghiêm túc nói với Thái tử, kỳ thực kẻ đang ngồi trên ngai vàng hiện tại là một yêu quái hoàn toàn.

Hy vọng Thái tử có thể tin tưởng, và làm một số việc để thay đổi hiện trạng của cả quốc gia, nếu không, quốc gia này nhất định sẽ đi đến hủy diệt.

“Ngươi nói gì, vậy phụ hoàng của ta, ta đã nói rồi, ngươi có thể nói đùa, nhưng tuyệt đối không được bôi nhọ gia đình ta.

Ta tin ngươi có năng lực thần kỳ, nhưng không có nghĩa là ngươi có thể bôi nhọ phụ hoàng của ta.” Thái tử vô cùng không tin những lời Tôn Ngộ Không vừa nói, thậm chí còn cảm thấy đó là đang sỉ nhục phụ hoàng, đồng thời cũng đang sỉ nhục quốc gia của mình.

Kỳ thực trước khi xảy ra chuyện này, Tôn Ngộ Không cũng biết người bình thường sẽ không tin những lời nói đột ngột như vậy.

Chương 457

Chỉ sẽ cảm thấy đối phương đang nói dối, sẽ không chú ý.

“Nhưng sự thật là như vậy, ngươi cũng phải lấy sự tự tin của mình ra mà chấp nhận.

Ta nói cho ngươi biết là vì muốn tốt cho ngươi, nếu không, đợi đến khi yêu quái đó thật sự hủy diệt quốc gia này, thì lúc đó sẽ muộn rồi.” Tôn Ngộ Không nghĩa chính ngôn từ nói với Thái tử, hy vọng Thái tử có thể tỉnh táo một chút, dù sao Thái tử mới là hy vọng thật sự của quốc gia này.

Nếu ngay cả Thái tử cũng bị yêu quái đó tẩy não, thì quốc gia này sau này sẽ xong rồi.

Với thái độ nghiêm túc như vậy, Tôn Ngộ Không cũng hy vọng Thái tử có thể sớm tỉnh ngộ, như vậy mới có thể đảm bảo mọi người ngày càng tốt hơn.

Tôn Ngộ Không sau khi biến về nguyên hình, đã giảng giải rất nhiều chuyện về Quốc vương đó kỳ thực là yêu quái hoàn toàn cho Thái tử.

Nhưng Thái tử lại từ đầu đến cuối đều không tin một lời của Tôn Ngộ Không, thậm chí Thái tử còn cảm thấy Tôn Ngộ Không kỳ thực là đang vũ nhục phụ hoàng, vũ nhục cả Ô Kê quốc.

“Không cần biết, ta đều sẽ không tin ngươi, bởi vì đó đại diện cho tôn nghiêm của quốc gia ta.

Ta đã nói rồi, tuy ta tin ngươi có năng lực mạnh mẽ, bao gồm cả năng lực dự đoán tương lai, nhưng duy nhất không tin điểm này.” Thái tử có chút phẫn nộ nói, kỳ thực cũng vì những lời Tôn Ngộ

Không vừa nói.

Thực sự đã chạm vào chỗ nhạy cảm nhất, chỉ cảm thấy gia đình đối với mình vô cùng quan trọng.

Tuy Quốc vương Ô Kê quốc trong mắt tất cả mọi người trong quốc gia là một Quốc vương, nhưng trong mắt Thái tử chỉ là một người cha đơn thuần mà thôi.

Luôn cảm thấy lời nói của Tôn Ngộ Không là đang bôi nhọ phụ thân của mình.

"Thái tử điện hạ, ta thật sự không có một chút ý bôi nhọ phụ thân của nâm, bởi vì bản thân ta cũng chỉ là hòa thượng lấy kinh từ Đông Thổ Đại Đường mà thôi.

Trước đây ta và nâm cũng không quen biết, ta vì sao phải bịa đặt một lời nói dối như vậy để lừa gạt nâm, từ đó ta có thể được lợi ích gì đâu." Tôn Ngộ Không nghiêm túc giải thích lai lịch của mình và những tình huống mình biểu đạt cho Thái tử.

Chỉ đơn thuần cảm thấy nên nói rõ tường tận cho Thái tử, chứ không phải từ đó mà được lợi ích gì.

Nhưng Thái tử lại không tin cũng không nghe, vô cùng ngoan cố kiên quyết cho rằng mọi lời Tôn Ngộ Không nói đều là giả dối.

"Được rồi, được rồi, hai vị cứ bình tĩnh đã, thật ra bần tăng có một bảo vật muốn dâng cho Thái tử." Bởi vì Tôn Ngộ Không và Thái tử hai người đang giằng co không dứt, vì vậy Đường Tăng chậm rãi bước tới.

Từ trong túi của mình lại lấy ra một bảo vật khác đưa cho Thái tử, hy vọng bảo vật này có thể khiến Thái tử tỉnh ngộ.

"Bảo vật, đưa cho ta xem, giải tỏa tâm trạng hiện tại của ta, nếu không hiện tại ta thực sự rất muốn đánh người." Thái tử vội vàng từ

trong tay Đường Tăng, lấy đi cái bảo vật gọi là đó.

Bởi vì vừa rồi một trận lý luận, cũng làm Đường Tăng khô miệng khát lưỡi vô cùng, xem bảo vật mới mẻ, có thể giúp Đường Tăng giải tỏa tinh thần.

Bảo vật đó chính là khối ngọc quy mà Quốc vương hồn phách đã đưa cho Đường Tăng trước đó, Thái tử liền nhận ra.

"Hòa thượng tốt, dám trộm bảo bối của phụ vương ta, vừa rồi người kia (Tôn Ngộ Không) nói xấu phụ vương ta.

Bây giờ lại trộm bảo bối của phụ vương ta, xem đó, hôm nay ta nhất định phải giải quyết hết tất cả các ngươi ở đây." Thái tử vì thấy ngọc quy ở trong tay Đường Tăng, lại vì những lời Tôn Ngộ Không vừa nói về phụ hoàng không tốt, cho nên cho rằng ngọc quy này là do thầy trò Đường Tăng trộm đi.

Các loại cảm xúc giao thoa, Thái tử liền rút kiếm chỉ vào Đường Tăng, lúc này Tôn Ngộ Không liền xuất hiện ngăn cản Thái tử.

Thông báo cho Thái tử biết hôm qua Quốc vương hồn phách đã báo mộng cho Đường Tăng, cho nên mới biết ngọc quy này đặt ở đâu.

"Ta đã nói rồi ta không có lý do gì phải lừa ngươi, chuyện này quả thật là Quốc vương báo mộng cho ta biết ở đâu, ta mới đi tìm." Tôn Ngộ Không nói với Thái tử, Thái tử nghe xong có chút hoài nghi, đợi đến tối, Thái tử trên đường đi tìm Vương hậu bị thái giám của Quốc vương (Quốc sư giả mạo) theo dõi.

"Kỳ lạ, không phải có người theo dõi ta sao, luôn cảm thấy kỳ lạ." Thái tử nhỏ tiếng nói với thuộc hạ của mình, thuộc hạ gật đầu.

Từ Chí uống một ngụm trà, tiếp tục nhìn cảnh tượng trong kính chiếu yêu.

Thái tử quay đầu nhìn kỹ, phát hiện phía sau không có một người

nào.

Cảm thấy mình đã đa nghi rồi.

"Có lẽ ta đa nghi rồi." Nói xong liền tiếp tục đi về phía tẩm cung của Vương phi.

Đi một lát sau đến tẩm cung của Vương phi.

"Hai ngươi xuống đi, chú ý hôm nay chuyện này đừng nói với bất kỳ ai." Thái tử nói với thuộc hạ.

Những người thuộc hạ nghe Thái tử nói vậy, gật đầu liền xuống.

Thái tử nhìn cửa tẩm cung, chỉnh đốn tâm trạng xong, đẩy cửa đi vào.

Chương 458

Vương phi đang ngồi bên bàn, một mình suy tư.

“Mẫu hậu.” Thái tử mở miệng nói.

Nghe tiếng Thái tử, Vương phi nhìn về phía cửa, phát hiện người đến là Thái tử, trong lòng cảm thấy vui mừng.

“Vương nhi, con đến rồi.” Ở một bên khác, Tôn Ngộ Không đến bên cạnh Trư Bát Giới, mở miệng nói: “Ngốc tử, ta đưa ngươi đi tìm bảo bối, ngươi có đi không?” Trư Bát Giới vừa nghe Tôn Ngộ Không nói vậy, lập tức hai mắt sáng rỡ, có hứng thú.

Phải biết Trư Bát Giới ngoài thích mỹ nhân còn thích vàng bạc châu báu.

“Ở đâu có bảo bối?” Trư Bát Giới mở miệng hỏi.

Tôn Ngộ Không nhìn bộ dạng của Trư Bát Giới, biết Trư Bát Giới đã mắc câu rồi.

Vì vậy mở miệng nói: “Đi theo ta.” Nghe Tôn Ngộ Không nói vậy, Trư Bát Giới liền đi theo sau Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không cố ý làm một cử chỉ ra hiệu im lặng.

“Suỵt, hai chúng ta nhỏ tiếng thôi.” Trư Bát Giới nghe xong cảm thấy vui mừng, nếu thật sự tìm được bảo bối, chỉ cần chia sẻ với Tôn Ngộ Không là được rồi.

“Hầu ca đối với ta thật tốt, đi tìm bảo bối chỉ gọi mình ta, ngay cả Sa sư đệ cũng không gọi.” Nghe Trư Bát Giới nói vậy, Tôn Ngộ Không quay đầu cười cười, cái ngốc tử này thật sự ngốc mà.

Từ Chí trên trời đang nhìn cảnh này, bất lực lắc đầu, cái Trư Bát Giới này trí thông minh thật đáng thương, một chút cũng không nghe

ra Tôn Ngộ Không đang lừa.

Doanh Chính cũng lắc đầu, "Cái Trư Bát Giới này thật sự ngốc, nhưng ta lại tò mò, cái Tôn Ngộ Không này rốt cuộc có quỷ kế gì." Doanh Chính với vẻ mặt hiếu kỳ tiếp tục nhìn vào kính chiếu yêu.

Tôn Ngộ Không dẫn Trư Bát Giới đến một hậu hoa viên, trời đã tối đen, Trư Bát Giới nhìn một cái, bên cạnh không có thứ gì cả.

Cứ ngỡ Tôn Ngộ Không đang lừa mình, mở miệng nói: "Hầu ca, sẽ không lừa ta đấy chứ, ở đây làm gì có bảo bối, tối đen như mực." "Cái này ngươi có điều không biết rồi phải không, nhìn xem?" Tôn Ngộ Không nói.

Tôn Ngộ Không đưa tay chỉ vào một tảng đá lớn, nghe Tôn Ngộ Không nói vậy, Trư Bát Giới nhìn về phía chỗ Tôn Ngộ Không chỉ, phát hiện chỉ là một khối đá lớn, không có chỗ nào khác lạ.

"Ai nha, không phải một khối đá lớn sao?

Có gì kỳ lạ đâu." Tôn Ngộ Không đảo mắt, mở miệng nói: "Ngốc tử, bảo bối nằm dưới khối đá này." Nghe Tôn Ngộ Không nói vậy, Trư Bát Giới liền có hứng thú.

Dù sao Tôn Ngộ Không có Hỏa nhãn kim tinh, không nhìn ra bảo bối, Tôn Ngộ Không nhất định nhìn ra được, nghĩ thông suốt, Trư Bát Giới tin tưởng bên dưới có bảo bối.

"Vậy phải làm sao mới có thể lấy được bảo bối bên dưới?" Trư Bát Giới mở miệng hỏi.

"Chẳng phải là dời khối đá này đi là có thể lấy được bảo bối bên dưới sao?" Tôn Ngộ Không mở miệng nói.

Nhưng Trư Bát Giới lại vẻ mặt đầy bất mãn, "Cảm tình gọi ta đến đây là để làm việc nặng." Nghe Tôn Ngộ Không nói vậy, Trư Bát Giới đảo mắt.

Đã có cách, để tên Trư Bát Giới kia dời tảng đá này.

Sau một lúc, Tôn Ngộ Không mở miệng nói: “Nếu không dời tảng đá này cũng được, vậy ta có một điều kiện, nếu ta dời tảng đá đi, vậy bảo bối bên dưới sẽ thuộc về ta, ngươi đừng hòng tranh giành.” Tôn Ngộ Không vừa nói vừa quan sát biểu tình trên mặt Trư Bát Giới, không tin tên Trư Bát Giới này không mắc câu.

Nghe Tôn Ngộ Không nói vậy, Trư Bát Giới bắt đầu sốt ruột.

“Đừng mà, để ta làm cho.” “Ta, ta...” Tôn Ngộ Không lúc đó giả vờ nói phụ họa.

Trư Bát Giới giữ chặt Tôn Ngộ Không cười nói: “Sao có thể để huynh làm cái việc nặng nhọc này chứ?” “Được được được, vậy ngươi làm đi.” Tôn Ngộ Không mở miệng nói, thấy Trư Bát Giới mắc câu, y cũng không tranh giành nữa.

Trong lòng thầm nghĩ: "Cái đồ ngu ngốc, dám đấu với Lão Tôn ta." Trư Bát Giới đứng trước tảng đá, hai tay đặt hai bên, bắt đầu dùng sức.

Mất rất nhiều sức mới dời được tảng đá xuống.

Thò đầu nhìn xuống thì phát hiện một cái giếng.

Trư Bát Giới càng thêm hoang mang: “Hầu ca, một cái giếng thôi mà, bảo bối đâu chứ?” “Bảo bối ở bên dưới.” Tôn Ngộ Không tiếp tục nói.

Nghe Tôn Ngộ Không nói vậy, Trư Bát Giới thở dài một hơi: “Bảo bối ở bên dưới, sao không nói sớm với ta, nếu nói sớm thì ta có thể mang theo sợi dây thừng rồi, giờ thì hay rồi, có bảo bối cũng không lấy được.” Trư Bát Giới cảm thấy không lấy được bảo bối, vẻ mặt ủ rũ rầu rĩ.

Tôn Ngộ Không vỗ vỗ vai Trư Bát Giới cười nói: “Này, Bát Giới

đừng nản, xem đây?" Nói xong, Tôn Ngộ Không trực tiếp rút Kim Cô Bổng từ trong tai ra.

"Lão Tôn dùng Kim Cô Bổng này đưa ngươi xuống, lát nữa kéo lên không phải tốt sao?" "Đúng vậy, ta sao lại không nghĩ ra, vậy mau đưa ta xuống đi." Trư Bát Giới nghe Tôn Ngộ Không nói vậy, chợt tỉnh ngộ.

Tôn Ngộ Không gật đầu, Trư Bát Giới nắm chặt Kim Cô Bổng ở đầu bên kia.

Tôn Ngộ Không từ từ thả Trư Bát Giới xuống.

Chương 459

Khi Trư Bát Giới đến đáy giếng, trong đầu Tôn Ngộ Không nảy ra một ý, cười mấy tiếng rồi rút Kim Cô Bổng lên xuống.

Trư Bát Giới cũng theo Kim Cô Bổng mà vùng vẫy trong nước.

Nhìn cảnh tượng đó, Tôn Ngộ Không bật cười thành tiếng.

Trên trời, Doanh Chính nhìn cảnh tượng này cười ha hả.

"Tôn Ngộ Không này đúng là lắm quỷ kế." Nghe Doanh Chính nói vậy, Từ Chí thản nhiên cười, "Quỷ kế của y để trêu người thì quả là không tầm thường." Ở một bên khác, Thái tử ngồi bên cạnh bàn, trò chuyện với Vương phi.

Trong đầu chàng hiện lên lời của Tôn Ngộ Không.

Chàng liền mang thái độ hoài nghi hỏi Vương phi: "Mẫu hậu có biết Thánh thượng hiện tại là ai không?" Nghe Thái tử hỏi vậy Vương phi cảm thấy chấn kinh: "Vương nhi, con điên rồi sao?

Thánh thượng hiện tại chính là phụ vương của con mà." Vương phi thật sự không biết vì sao Thái tử lại đột nhiên hỏi câu hỏi này.

Thái tử đảo mắt, định từ các phương diện khác để chứng thực lời Tôn Ngộ Không là không thật.

Hơn một năm nay, thái độ của Quốc vương đối với hai mẹ con rõ ràng đã thay đổi.

Sau một lúc, Thái tử mở miệng nói: "Vậy một năm trước, ân ái của phụ vương đối với mẫu hậu có thay đổi không?" Vương phi không biết vì sao Thái tử lại đột nhiên hỏi vậy, cảm thấy Thái tử hôm nay rất lạ, luôn hỏi những câu kỳ quái.

“Vương nhi vì sao đột nhiên hỏi thế?” Vương phi đứng dậy với vẻ mặt suy tư, Thái tử tiến lại mấy bước tiếp tục hỏi: “Mẫu hậu chỉ cần trả lời câu hỏi của nhi thần là được rồi.” Nghe Thái tử nói vậy, Vương phi không quản Thái tử vì sao hỏi cũng đành phải trả lời.

Vương phi thở dài một hơi mở miệng nói: “Không giấu con, một năm nay phụ vương không hề có chút ân ái nào với ta.” Nghe Vương phi nói vậy, trong đầu Thái tử lại hiện lên lời của Tôn Ngộ Không.

Phụ vương ruột thịt đã bị phong hóa đi, người ngồi trên ngai vàng là tên yêu đạo toàn chân kia.

Nghe xong câu đó, ánh mắt Thái tử tối sầm lại.

Vậy ra lời Tôn Ngộ Không nói là thật.

Nếu đã như vậy, vậy mẫu thân cũng có quyền được biết.

Lúc này, Vương phi thấy Thái tử đang ngẩn người, mở miệng hỏi: “Vương nhi có chuyện gì sao?

Vì sao lại đột nhiên hỏi những điều này?” Thái tử nhìn Vương phi một cái, mở miệng nói: “Mẫu hậu à, hôm nay nhi thần đi chùa thắp hương đã gặp mấy vị hòa thượng đi Tây Thiên thỉnh kinh, các vị hòa thượng có một bảo vật có thể tiên tri, có thể biết được phúc hay họa.

Vị bảo bối đó đã nói cho nhi thần biết rằng phụ vương của chúng ta đã bị phong hóa đi một năm trước, người hiện đang ngồi trên ngai vàng là tên yêu đạo toàn chân kia.” Thái tử cố gắng hạ thấp giọng, nói nhỏ bên tai Vương phi, nhưng lúc này bên ngoài cửa có một người đang rình nghe, đó chính là tên nô tài bên cạnh Quốc vương.

Tên nô tài thấy nội dung nghe cũng gần đủ rồi, liền gật đầu, nhẹ nhàng rời đi.

Trên trời, lúc này Doanh Chính đứng dậy: “Ván cờ này cũng gần xong rồi, điểm tâm cũng ăn gần hết rồi, ta đến lúc phải về rồi.

Mỗi lần chơi cờ đều thua, chẳng lẽ ta không cần thể diện sao?" Doanh Chính bất mãn nói.

Từ Chí quả thật quá mạnh, muốn thắng một ván thật sự không dễ chút nào.

Nghe Doanh Chính nói vậy, Từ Chí vẻ mặt thản nhiên như không, "Muốn thắng trong cờ vây này thì phải luyện thêm mấy trăm năm nữa." Từ Chí không khách khí nói.

Nghe Từ Chí nói vậy, Doanh Chính lập tức đen mặt.

Tên nam nhân này thật độc mồm.

"Ta biết ở đây chẳng có lợi lộc gì cho mình, ta về xử lý chính sự trước đây." Doanh Chính mở miệng nói.

Nói xong liền trực tiếp xoay người biến mất.

Thấy Doanh Chính rời đi, Từ Chí nhìn ván cờ trên bàn, phất tay một cái làm ván cờ biến mất.

Sau đó ngồi khoanh chân bên cạnh bắt đầu đả tọa.

Đã mấy ngày không tĩnh tâm đả tọa rồi, bây giờ là lúc nên tĩnh tâm đả tọa cho tốt.

Sau một lúc, Từ Chí nhắm mắt lại, bắt đầu hưởng thụ khoảnh khắc đả tọa.

Doanh Chính về Thiên Cung, bị một tiểu tiên gọi lại: "Bệ hạ." Doanh Chính nghe tiếng quay đầu lại, tiểu tiên tiếp tục nói: "Liên quan đến mấy ngày nữa là Bàn Đào Đại Hội, nếu Bệ hạ có yêu cầu gì có thể báo cho tiểu tiên, tiểu tiên sẽ chuẩn bị chu đáo hơn." Doanh Chính bắt đầu suy nghĩ về Bàn Đào Đại Hội, không nghi ngờ gì mấy nội dung kia, mọi người ngồi cùng nhau ăn bàn đào, ngắm hoa trò chuyện mà thôi.

Chẳng có gì lạ cả.

Chương 460

"Chỉ cần bày trí yến hội cho thật tinh xảo là được, những thứ khác cứ theo thường lệ mà làm." Doanh Chính nói xong liền rời đi, tiểu tiên hơi cúi mình tiễn Doanh Chính.

Ở một bên khác, Tôn Ngộ Không không trêu chọc Trư Bát Giới nữa, mở miệng hỏi: "Bát Giới, đã thấy bảo bối chưa?" "Phốc" một tiếng, nước giếng trực tiếp bắn tung tóe cao hơn ba trượng, Tôn Ngộ Không vội vàng né tránh, chỉ thấy thân thể to lớn của Trư Bát Giới từ trong giếng nhảy ra, rũ rũ nước trên người, mũi hừ hừ vài tiếng.

Vẻ mặt y đầy vẻ không vui: "Hầu ca đúng là giỏi lừa người, trong giếng làm gì có bảo bối!

Rõ ràng chỉ là một cái giếng nước bình thường mà thôi!

Lừa gạt Lão Trư, hại Lão Trư uống một bụng nước giếng." Tôn Ngộ Không che miệng cười trộm một lát, dùng tay vỗ vào tai to của y như quạt lá bồ, nghiêm nghị nói: "Ngốc tử!

Bảo bối phải ở dưới nước giếng, ở sâu dưới đáy nước, đã là bảo bối thì sao có thể ở trên mặt nước, nếu như vậy thì còn gọi gì là bảo bối nữa!" Trư Bát Giới đầu tiên ngẩn người, sau đó điên cuồng lắc đầu, trong lòng nghĩ con khỉ đầu tinh này tinh ranh lắm, không chừng lại đang đùa giỡn: "Ta không đi, ngươi muốn đi thì tự đi đi!

Cứ đi đi!" Nói xong liền đi sang một bên ngồi xuống, miệng lẩm bẩm không ngừng: "Không đi, không đi." Tôn Ngộ Không lập tức trưng ra vẻ mặt tươi cười đi đến bên cạnh y, cười nói: "Nếu ngươi không đi, vậy Lão Tôn ta đi!

Lát nữa Lão Tôn có bảo bối thì sẽ không cho ngươi xem đâu." Vốn định dùng phép khích tướng ép Trư Bát Giới xuống giếng, nào ngờ

Trư Bát Giới quay đầu sang một bên, giọng điệu kiên định nói: “Muốn đi thì ngươi tự đi đi!

Lão Trư ta không xuống nữa đâu!” “Khái khái!” Tôn Ngộ Không vội vã gãi đầu gãi tai, nếu Trư Bát Giới không nghe lời thì biết làm sao đây.

Sau nửa ngày, Tôn Ngộ Không không có ý kiến gì lại phải trưng ra vẻ mặt tươi cười: “Bát Giới...” Y lười nhìn sắc mặt Tôn Ngộ Không, trực tiếp xoay người đi.

Tôn Ngộ Không quay sang thì y lại quay đi, ý tứ rõ ràng, hạ quyết tâm không xuống giếng.

Lúc này thật sự đã chọc giận Tôn Ngộ Không, y một tay túm lấy tai Trư Bát Giới: “Hay lắm, ta thấy ngươi không ăn chén rượu mừng lại muốn ăn chén rượu phạt, đi không đi, rốt cuộc có đi không?” Trư Bát Giới dưới thế túm tai mãnh liệt, đau đến mức nằm trên đất không dám nhúc nhích, vội vàng đáp: “Ta xuống, ta xuống là được chứ gì?” Tôn Ngộ Không mới buông tai y ra: “Đi đi, nhớ phải tìm được bảo bối về đó!” Trư Bát Giới hầm hừ nói: “Chỉ giỏi bắt nạt Lão Trư ta thôi.” “Phốc thông” một tiếng, Trư Bát Giới lần thứ hai lặn xuống nước giếng, lần này y tin lời Tôn Ngộ Không, trực tiếp bơi xuống sâu, cũng lạ thay, miệng giếng tuy nhỏ, nhưng diện tích dưới nước lại rộng lớn, căn bản không nhìn thấy bờ nước.

Càng bơi càng lạ, bơi đến chỗ sâu lại thấy một nơi đang lóe sáng.

Thân thể tuy béo tốt, nhưng dưới nước bơi lại cực kỳ nhanh, bơi về phía chỗ phát sáng.

Đến chỗ sâu nhất dưới nước, hóa ra nơi phát sáng là một tấm biển, trên đó có ba chữ lớn lấp lánh ánh vàng ‘Thủy Tinh Cung’.

Trư Bát Giới “di” một tiếng, trong lòng nghĩ dưới giếng lại có

cung điện, chẳng lẽ bảo bối ở trong ‘Thủy Tinh Cung’ này?

Nhìn quanh bốn phía, bức tường của cung điện này không thấy điểm cuối, cũng không biết bên trong là ai, chẳng lẽ là Long Vương ở?

Cũng không thể nào, Long Vương Đông Hải Nam Hải kia sao có thể ở dưới đáy giếng được.

Tuy nơi này không nhỏ, nhưng so với Long Cung thì kém xa không chỉ một chút.

Kệ đi!

Bên trong có Thiên Vương lão tử y cũng phải xông vào, vì trong lòng biết con khỉ đầu tinh kia đang nhìn chằm chằm kìa!

Y không dám lơ là, huống chi bên trong có bảo bối nên y rất tò mò.

Y đi thẳng đến trước cửa lớn, vừa định gõ cửa thì bỗng “chi oa” một tiếng, cửa lớn mở ra, lại bước ra một lão nhân đầu có sừng, tóc bạc phơ.

Trên trời, Từ Chí trong lúc đả tọa trực tiếp thăng lên một cảnh giới.

Chính lúc Trư Bát Giới đang kinh ngạc nghi ngờ, lão giả kia bỗng nhiên chắp tay cung kính nói: “Thiên Bồng Nguyên Soái đại giá quang lâm, tiểu tiên thất lễ không nghênh đón từ xa, xin thứ tội, xin thứ tội!” Nhìn dáng vẻ này liền biết là người phi phàm, chỉ là Thiên Bồng Nguyên Soái nay đầu thai thành dáng vẻ phàm tục, trừ mấy vị tiên trưởng ra thì ít ai biết tiền thân của y!

Trư Bát Giới không khỏi vô cùng tò mò: “Ngươi biết ta là Thiên Bồng Nguyên Soái sao?

Ngươi lại ở dưới giếng ư?” Lão giả cười nói: “Tiểu tiên là Tỉnh

Long Vương, đương nhiên ở dưới giếng." "Tỉnh Long Vương?

A a, thật thú vị.

Đông Hải Nam Hải có Long Vương, không ngờ dưới giếng cũng có Long Vương ở, Lão Trư ta đây đúng là lần đầu tiên nghe thấy." Tỉnh Long Vương xua xua tay, vẻ mặt khiêm tốn nói: "Thiên Bồng Nguyên Soái quá khen tiểu tiên rồi!

Tiểu tiên chỉ là một con ếch đáy giếng, sao có thể so sánh với Hải Long Vương được chứ." Trư Bát Giới nhìn quanh bốn phía, nói: "Dưới nước rộng lớn như vậy, không phải ếch đáy giếng đâu, một mình ngươi ở cung điện xa hoa thế này, theo ta thấy, còn thoải mái hơn Hải Long Vương nhiều!" "A a, Thiên Bồng Nguyên Soái đã nghĩ quá rồi!" "Thiên Bồng Nguyên Soái, ta hiện tại là Trư Bát Giới, đã quy y Phật môn, cùng sư phụ ta đi Tây Thiên thỉnh kinh nên mới đến đây." Tỉnh Long Vương "nga" một tiếng, hai tay chắp lại, cúi chào Trư Bát Giới một cái, để biểu thị sự tôn kính đối với y.

Trư Bát Giới đột nhiên quay một vòng quanh Tỉnh Long Vương, nói: "Thủy Tinh Cung này không có bảo bối nào sao?" Tỉnh Long Vương đầu tiên ngạc nhiên, sau đó cười ha hả nói: "Cái giếng rách nát của tiểu tiên làm gì có bảo bối, Thiên Bồng Nguyên Soái thật sự đã đánh giá quá cao Thủy Tinh Cung của tiểu tiên rồi!" Y cứ liên tục xưng hô Trư Bát Giới là Thiên Bồng Nguyên Soái.

Trư Bát Giới cũng không bảo ông ta đổi cách xưng hô, chỉ nói: "Ngươi là Tỉnh Long Vương, ở cung điện nguy nga tráng lệ thế này, nếu không có chút bảo bối nào thì sao có thể chứ?" Y nói với vẻ mặt không tin.

Tỉnh Long Vương vung tay một cái, trong nước nổi lên vô số bọt biển, cung điện Thủy Tinh kia bỗng biến mất.

Trư Bát Giới kinh ngạc kêu lên: "Di?

Thủy Tinh Cung của ngươi đâu rồi?" Tỉnh Long Vương nói: "Cho nên!

Chương 461

Mọi thứ dưới nước đều là huyễn tượng, nhìn thấy không nhất định đều là thật, vì vậy Thiên Bồng Nguyên Soái có thể xem tất cả những gì tiểu tiên có ở đây, có hay không có bảo bối, đó chẳng phải là chuyện rõ ràng sao." Cung điện Thủy Tinh dưới sự chấn động của sóng nước, lại một lần nữa hiện ra trước mắt.

Trư Bát Giới dụi dụi mắt, nói: "Hay cho Tỉnh Long Vương, dám trêu đùa Lão Trư ta sao!

Dám dùng chướng nhãn pháp với Lão Trư ta." Tỉnh Long Vương vội vàng cười xòa nói: "Không dám không dám, tiểu tiên dù có gan trời cũng không dám trêu đùa Thiên Bồng Nguyên Soái a!" Trư Bát Giới vung tay một cái, lớn tiếng kêu lên: "Ít nói đi, bên trong mà không có bảo bối thì Lão Trư ta sẽ không xuống đây đâu, mau nói, ngươi giấu bảo bối ở đâu!" Tỉnh Long Vương cười khổ liên tục: "Tiểu tiên chỉ là một Tỉnh Long Vương mà thôi, không phải Đông Hải Nam Hải, làm gì có bảo bối chứ!" "Tỉnh Long Vương cũng là Long Vương chứ, Lão Trư ta từ trên xuống đây, chẳng lẽ lại để Lão Trư ta tay không trở về sao?" "Chỉ là miếu nhỏ của tiểu tiên, thật sự không có thứ gì có thể lọt vào mắt pháp của Thiên Bồng Nguyên Soái." Nguyên bản ông ta liên tục từ chối, khiến Trư Bát Giới bán tín bán nghi, bỗng nhiên nói 'thật sự không có thứ gì có thể lọt vào mắt pháp của Thiên Bồng Nguyên Soái' chẳng phải ngụ ý bên trong quả thật có bảo bối sao.

"Nhìn xem, Tỉnh Long Vương lần này chẳng phải tự khai rồi sao!

Hầu ca của ta đều đã nói với ta rồi, bên dưới có bảo bối." "Ai!

Tiểu tiên thật sự không có bảo bối nào!

Nhưng đã là Đại Thánh nói rồi!

Vậy thì bên trong tiểu tiên quả thật có một vật báu." Trên trời, Từ Chí đả tọa xong, bắt đầu quan sát cảnh tượng trong gương.

Trư Bát Giới trừng mắt, tức giận nói: "Hay lắm Tỉnh Long Vương, Lão Trư ta hỏi ngươi nửa ngày thì tuyệt nhiên phủ nhận, nghe Hầu ca ta nói xong thì!

Lập tức đổi giọng, cũng quá coi thường người khác rồi!

Hoàn toàn không coi Lão Trư ta ra gì cả!" Tỉnh Long Vương sợ hãi đến thất thần, vội vàng đáp: "Không không không, tiểu tiên tuyệt đối không có nửa điểm ý coi thường Thiên Bồng Nguyên Soái, chỉ là vì Đại Thánh cũng cho rằng nơi này có bảo vật, vậy tiểu tiên tự nhiên cảm thấy có lẽ đây chính là bảo vật ngài đang tìm kiếm." Trư Bát Giới trong lòng vui thầm, nghĩ Hầu ca quả nhiên không lừa y, dưới nước quả nhiên có bảo bối, y đang xoa tay mừng thầm, Tỉnh Long Vương tiếp tục nói: "Vật báu này rất đặc biệt, tiểu tiên không tiện lấy ra." "Hửm?" Trư Bát Giới lẩm bẩm nói: "Bảo bối lớn đến mức nào mà không tiện lấy ra?

Chẳng phải Kim Cô Bổng Như Ý của Tôn Ngộ Không, cái Định Hải Thần Châm kia, cũng chẳng phải đã được thu vào tai làm binh khí sao?

E rằng bảo bối của Tỉnh Long Vương này cũng y như Kim Cô Bổng Như Ý." Trư Bát Giới nói: "Bảo bối không lấy ra được sao?

Vậy thì còn gọi gì là bảo bối nữa?" "Đã là bảo bối, tự nhiên có chỗ đáng quý, chỉ là thật sự không tiện lấy ra, chi bằng Thiên Bồng Nguyên Soái cùng tiểu tiên đi xem thử một chút, thế nào?" Trư Bát Giới trong lòng bắt đầu lẩm bẩm: "Bảo mình đi xem thử một chút, chẳng lẽ bảo bối của ngươi chỉ cho xem, không cho lấy?

Vậy thì xem thử có ý nghĩa gì." Mục tiêu của y rất rõ ràng, là xuống 'lấy' bảo bối chứ không phải 'xem' bảo bối.

Nhưng đã là Tỉnh Long Vương cho phép đi ‘xem’ thì dù sao cũng tốt hơn là bị từ chối từ ngàn dặm, huống chi năm xưa Tôn Ngộ Không lấy đi Định Hải Thần Châm, lão Long Vương kia chẳng phải cũng trăm phương ngàn kế ngăn cản sao, vì việc này còn cáo lên Thiên Đình, bây giờ chẳng phải vẫn nằm trong tay y làm binh khí đó sao.

Trong lòng kiên định, y đáp: “Cũng được, Lão Trư ta đi xem xem, bảo bối đâu?” Trư Bát Giới hăng hái đi theo Tỉnh Long Vương, xuyên qua mấy hành lang dài, đến một đại điện.

Đại điện rộng lớn vô cùng, có thể sánh ngang với cung điện hoàng cung, chính giữa chỉ có một cỗ quan tài, không bày biện bất kỳ vật gì khác.

Cũng lạ, tuy ở dưới nước, nhưng từ khi cửa đại điện này mở ra, một luồng khí lạnh lập tức ập đến.

Trư Bát Giới không nhịn được rùng mình một cái.

“... nơi này, trở nên lạnh lẽo thấu xương như vậy.” Tỉnh Long Vương quay đầu lại cười, không nói gì, đi thẳng đến trước quan tài.

Trư Bát Giới nhìn cỗ quan tài, trong lòng nảy ra vô số ý niệm, nghĩ bảo bối sẽ không ở trong quan tài chứ?

Bảo bối kiểu gì mà lại đặt vào trong quan tài.

“Bảo bối ở trong đó!

Thiên Bồng Nguyên Soái, ngài có muốn xem không?” Trư Bát Giới gãi gãi gáy, khó hiểu nói: “Ngươi Tỉnh Long Vương, đang đùa giỡn Lão Trư ta đó sao!

Một cỗ quan tài mà cũng coi là bảo bối sao?

Chẳng phải ở dưới giếng lâu rồi!

Thật sự đã biến thành ếch đáy giếng rồi!

Một cỗ quan tài cũng coi là bảo bối!" "Quan tài tự nhiên sẽ không trở thành bảo bối, nhưng thứ bên trong có lẽ thật sự chính là bảo bối mà Đại Thánh nói." Nghe Tỉnh Long Vương nói vậy, Trư Bát Giới lập tức hứng thú: "Nga!

Thật sao?" Tỉnh Long Vương gật đầu, thổi một hơi vào quan tài, quan tài dần dần hóa thành bong bóng khí nổi lên trong nước, một bóng người từ từ thăng lên, dừng lại ở độ cao ngang ngực Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới thấy đối phương bất động, mặc trên người bộ hoàng bào, rõ ràng là một cỗ thi thể.

"Bảo bối mà ngươi nói?

Một người đã chết ư?

Ngươi lại coi đó là bảo bối." Trư Bát Giới có chút tức giận không kìm được.

Chương 462

“Tên Trư Bát Giới này.” Nhìn cảnh tượng đó, Từ Chí bất đắc dĩ lắc đầu.

“Không sai, chính là bảo bối mà tiểu tiên nói, thế nào?

Bảo bối này có phải là thứ ngài muốn tìm không?” Tỉnh Long Vương mỉm cười nói.

Trư Bát Giới tức đến lồng ngực muốn nổ tung, y cũng không biết Tỉnh Long Vương đang đùa giỡn hay Tôn Ngộ Không đang đùa giỡn.

Định phát tác, nhưng dần dần nhịn xuống.

Hai nắm đấm siết chặt, y nghiến răng nghiến lợi nói: “Thứ ta muốn tìm là bảo bối, không phải một người chết.” Tỉnh Long Vương một chút cũng không cảm thấy bất ngờ, chỉ nói: “Thật sự là một bảo bối a, xin ngài đừng chỉ đơn thuần coi đó là một cỗ thi thể được không!” Tỉnh Long Vương kiên nhẫn trả lời Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới có chút tức giận nói: “Rõ ràng là một cỗ thi thể, vì sao lại gọi là bảo bối chứ?” Tỉnh Long Vương mới nói: “Đây là Quốc vương Ô Kê Quốc, không may bị yêu quái làm hại.” Hai chữ ‘yêu quái’ khiến Trư Bát Giới chợt tỉnh ngộ, xem ra Tôn Ngộ Không thật sự đang đùa giỡn, có lẽ đã sớm biết thi thể Quốc vương Ô Kê Quốc ở dưới nước, cố ý lừa y xuống tìm bảo bối.

Thế là, Tỉnh Long Vương liền kể lại chuyện xảy ra một năm trước.

Vào một đêm trăng đen gió lớn, Quốc sư đã mời Quốc vương Ô Kê Quốc đi dạo bên bờ giếng.

Quốc sư có chuyện bí mật muốn nói với Quốc vương Ô Kê Quốc,

nên đã cho tất cả thị vệ bên cạnh Quốc vương trở về.

Quốc vương Ô Kê Quốc vẻ mặt mơ hồ hỏi: "Quốc sư có chuyện bí mật gì muốn nói sao?" Quốc sư lập tức biến sắc mặt, sắc mặt trầm xuống, đột nhiên độc ác nói: "Ta muốn thay thế ngài, ta muốn làm Quốc vương Ô Kê Quốc." Quốc vương Ô Kê Quốc bị ép liên tục lùi lại, có chút không dám tin vào tai mình, không dám tin vào mắt mình, đây là cái gọi là huynh đệ tốt sao?

Mặt Quốc sư dưới ánh trăng chiếu rọi, trở nên vừa gầy vừa dài, trong mắt tràn đầy màu máu, đâu còn dáng vẻ con người, đơn giản là cực kỳ đáng sợ.

Quốc vương Ô Kê Quốc bị dọa đến kinh hoàng thất thố, run rẩy chỉ vào y nói: "...

Yêu quái?

Quốc sư đâu rồi?

Ngươi đã làm gì Quốc sư?" Quốc sư ngửa mặt lên trời cười dài nói: "Đúng là một tên Hoàng đế ngu ngốc, ta là Quốc sư, Quốc sư chính là ta, ta cũng là yêu quái." Quốc vương Ô Kê Quốc không ngừng lắc đầu, quả thật không dám tin người huynh đệ tốt, người bạn tốt trước mắt mình, Quốc sư, lại biến thành yêu quái.

"Người, có người không!

Có yêu quái!" Quốc vương Ô Kê Quốc bò ra miệng giếng gào thét thảm thiết, hy vọng có người nghe thấy.

Đột nhiên phát hiện cổ họng mình như bị thứ gì đó nghẹn lại, căn bản không phát ra được bất kỳ âm thanh nào, ánh mắt lộ ra vẻ cực kỳ kinh sợ nhìn chằm chằm Quốc sư.

Quốc sư khóe miệng lộ ra một nụ cười tà ác, nói: "Yên tâm mà đi đi, sau này ta sẽ là Quốc vương Ô Kê Quốc, con của ngươi là con của

ta, Vương hậu của ngươi là Vương hậu của ta." Nói rồi, phất tay áo một cái, cuốn một luồng gió quái dị đưa Quốc vương Ô Kê Quốc xuống giếng.

Tỉnh Long Vương không khỏi thở dài cho Quốc vương, tiếp tục nói: "Một năm trước tiểu tiên đã cứu ngài ấy, và giữ ngài ấy ở đây mãi." Trư Bát Giới phản bác: "Người đã chết rồi!

Ý tốt cứu gì chứ?" "Bản lĩnh của tiểu tiên thấp kém, chỉ có thể đảm bảo nhục thân ngài ấy không bị mục nát, sau đó dùng Định Nhan Châu bảo đảm dung mạo không thay đổi, tiểu tiên có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu thôi!" "Đã biết bị yêu quái làm hại, sao không thay trời hành đạo trừ đi yêu quái, giữ thi thể Quốc vương thì được ích gì chứ?" "Yêu quái kia pháp lực vô biên, tiểu tiên thật sự bất lực." Tỉnh Long Vương không khỏi thở dài một hơi, thật sự cảm thấy hữu tâm vô lực.

Từ Chí tiếp tục quan sát, xem rốt cuộc Trư Bát Giới sẽ làm gì.

"Hừ, uổng cho ngươi là một Long Vương, Lão Trư ta khinh bỉ, bảo bối này Lão Trư ta cũng không cần, ngươi cứ giữ lấy đi!" Trư Bát Giới lớn tiếng cằn nhằn, khi y xoay người định rời đi, Tỉnh Long Vương giữ không được.

Ngay lúc này, dưới giếng đột nhiên truyền đến tiếng Tôn Ngộ Không: "Ngốc tử, Quốc vương Ô Kê Quốc chính là bảo bối đó, mau mau cõng y lên." Trư Bát Giới kinh ngạc nói: "Hả?" Trước đó đã sớm nghi ngờ Tôn Ngộ Không đang đùa giỡn, nghe lời này mới thật sự hiểu ra, y không nhịn được phản bác: "Ngươi bảo ta cõng, ta thà chết cũng không cõng, hừ!

Lừa gạt Lão Trư ta xuống tìm bảo bối, kỳ thực là một cái bẫy, làm gì có bảo bối nào!

Hắc hắc, bảo Lão Trư ta cõng một người chết, có bản lĩnh thì

ngươi tự xuống mà cõng.” Trư Bát Giới hướng lên trên gào thét lớn tiếng, dồn tất cả cảm xúc bất mãn vào cổ họng mà phát ra, sợ Tôn Ngộ Không không nghe thấy.

“Bát Giới, Bát Giới, cõng Quốc vương đó lên đi, Lão Tôn ta sẽ tặng ngươi bảo bối, thế nào?” Tôn Ngộ Không ôn hòa nói, dù sao lừa Trư Bát Giới xuống cũng không đúng.

Trư Bát Giới và Tôn Ngộ Không trên đường ai mà không hiểu ai chứ!

Toàn thân y làm gì có bảo bối nào, chỉ có Kim Cô Bổng và Kim Cô Chú, còn gì nữa?

Hai thứ đó y cũng không cần, càng không dám cần.

“Bảo bối ta không cần nữa, muốn cõng Quốc vương lên thì Lão Trư ta cũng không quản, ngươi cõng thì cõng đi.” Nói xong liền lắc lư cái bụng to, nghênh ngang đi ra ngoài điện.

Tỉnh Long Vương ba bước thành hai bước đuổi kịp trước mặt y: “Thiên Bồng Nguyên Soái, Thiên Bồng Nguyên Soái a!

Ngài không thể đi được đâu!

Ô Kê Quốc hiện tại bị yêu quái một tay che trời, làm cho khói mù chướng khí, lão Quốc vương lại hôn mê bất tỉnh, nếu không sớm trừ đi, trên dưới Ô Kê Quốc, bách tính làm sao mà sống đây!” Trư Bát Giới nhìn thi thể Quốc vương, xua xua tay nói: “Lão Trư ta lại không phải kẻ chuyên cõng thi thể, hơn nữa!

Chương 463

Rõ ràng đã chết rồi!

Hôn mê bất tỉnh gì chứ!

Long Vương thật giỏi nói dối!" "Thiên Bồng Nguyên Soái dạy dỗ đúng lắm, chỉ là tiểu tiên đã đợi hơn một năm rồi!

Đợi đến ngày hôm nay, nếu Thiên Bồng Nguyên Soái không chịu giúp đỡ, tiểu tiên chỉ đành để yêu quái kia mặc sức tác quái.

Cứ nhìn dáng vẻ của Quốc vương, bách tính Ô Kê Quốc khổ sở, Vương hậu và Thái tử khổ sở, cả quốc gia đều khổ sở." Tỉnh Long Vương tuy dùng phép khích tướng, nhưng cũng không thể không nói lời thật lòng, yêu quái làm hoàng đế, lại làm sao hiểu được trị lý cường quốc!

Làm sao biết được đại nghiệp dân sinh, căn bản chỉ là trò đùa mà thôi!

Trư Bát Giới trầm ngâm một lát, hồi vị lời của Tỉnh Long Vương, trong lòng nghĩ đánh yêu quái tự nhiên sẽ đánh, nhưng cũng thi thể lão Quốc vương lên thì rõ ràng là hai chuyện khác nhau, y tiếp tục xua tay nói: "Vậy Lão Trư ta cũng không quản." Lúc y xoay người, chỉ thấy Tỉnh Long Vương vung tay một cái, một luồng sóng nước trực tiếp ập đến "ba" một tiếng, trực tiếp đóng cửa điện lại, tạo thành một con sóng lớn chắn trước cửa.

Trư Bát Giới không vui nói: "Mấy trò vặt vãnh, ngươi nghĩ có thể nhốt được Lão Trư ta sao?" Tỉnh Long Vương chắp tay nói: "Thiên Bồng Nguyên Soái bớt giận, tiểu tiên không hề có ý muốn giam giữ ngài, chỉ là Quốc vương Ô Kê Quốc thật sự muốn nhờ cậy Nguyên Soái." "Muốn ta cũng thì ngươi tự cũng đi!

Ngươi và con khỉ đầu tinh kia cấu kết lừa gạt Lão Trư ta, ta không cõng, ta thà chết cũng không cõng." Trư Bát Giới càng lúc càng tức giận, càng lúc càng cảm thấy mình bị thiệt thòi lớn.

Tỉnh Long Vương trong lòng chợt nảy ra một đối sách hay, hy vọng Trư Bát Giới có thể nghe lời ông ta, cười nói: "Nguyên Soái chẳng phải đang tìm bảo bối sao?

Cõng Quốc vương Ô Kê Quốc lên đó, sợ không có bảo bối sao?" Từ Chí tựa vào ghế, vừa xem vừa nghỉ ngơi.

Trư Bát Giới đảo mắt, quả nhiên có chút động lòng, không khỏi lén lút nói với Tỉnh Long Vương: "Ngươi muốn bảo bối gì thì lấy ra cho Lão Trư ta đi, Lão Trư ta bán một cái nhân tình, cõng lão Quốc vương lên." Nào ngờ lời nói vừa chuyển, lại đến phiên y, Tỉnh Long Vương ngượng nghịu nói: "Thiên Bồng Nguyên Soái chê cười rồi!

Dưới giếng của tiểu tiên thật sự không có bảo bối." Trư Bát Giới "hừ" một tiếng, vung tay về phía sau, tức giận nói: "Chẳng có gì mà lại dám nói điều kiện với Lão Trư ta, không quản không quản không quản." Lúc này, dưới giếng tiếp tục truyền đến tiếng Tôn Ngộ Không: "Bát Giới, lão Quốc vương là bảo bối đó, sao ngươi không tin chứ?

Ngươi xem, Ô Kê Quốc có vô vàn bảo bối, ngươi cõng y lên, đánh tan yêu quái, chẳng lẽ lão Quốc vương không tặng ngươi bảo bối sao, a a a." "Con khỉ đầu tinh này thật lắm chuyện, dám bắt nạt Lão Trư ta, lần này Lão Trư ta thà chết cũng không nghe lời ngươi!

Muốn cõng thì ngươi tự cõng đi!" Tôn Ngộ Không ở trên giếng sốt ruột đến nhảy nhót, nhưng vì có việc cần nhờ Trư Bát Giới, không dám tùy tiện quát mắng, tiếp tục nói: "Bát Giới, ngươi biết Lão Tôn ta bơi không giỏi, chẳng phải phải dựa vào ngươi sao?" "Được!

Vậy ngươi nói thật với ta đi, từ đầu ngươi đã muốn Lão Trư ta cõng thi thể Quốc vương phải không!

Bảo bối gì đó đều là lời lừa người phải không?" Tôn Ngộ Không ngẩn người, trong lòng nghĩ không thể nói vậy, nếu không chẳng phải y sẽ nắm được thóp của mình, càng thêm lý lẽ chính đáng mà không cõng Quốc vương sao!

Nhưng cũng không thể nói có bảo bối, rõ ràng Tỉnh Long Vương đã nói rõ với y, trong lúc tiến thoái lưỡng nan, Tỉnh Long Vương mở miệng nói: "Kỳ thực Tôn Đại Thánh nói không sai, Quốc vương Ô Kê Quốc chính là bảo bối, còn tốt hơn bất kỳ bảo bối nào!

Thiên Bồng Nguyên Soái..." "Câm miệng, hừ!

Hai người các ngươi cấu kết với nhau, nói lời hoa mỹ làm loạn, Lão Trư ta không mắc lừa đâu." "Khái khái khái" Tôn Ngộ Không sốt ruột nhe răng trợn mắt phát ra âm thanh, may mà Trư Bát Giới hiện đang ở dưới nước, nếu ở trên thì y không đánh cho nát bét răng mới lạ, trong lòng nghĩ xem ra nói chuyện ôn hòa không có tác dụng rồi!

Y tức giận nói: "Ngốc tử, ngươi đừng chọc giận Lão Tôn ta đó!" Trư Bát Giới trong lòng kỳ thực khá sợ Tôn Ngộ Không, nhưng vì chuyện tối nay mà trong lòng y ôm một bụng lửa, hơn nữa, hiện tại y đang ở dưới nước, con khỉ bơi không giỏi kia cũng chỉ có thể sốt ruột chứ không làm gì được.

Y bèn ngồi phịch xuống đất: "Lão Trư ta không lên, cũng không cõng, ai muốn cõng thì tự cõng đi." "Thiên Bồng Nguyên Soái, tiểu tiên thấy ngài nên nghe lời Tôn Đại Thánh đi!

Dù sao cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp chùa, huống chi Quốc vương Ô Kê Quốc, cùng theo Đường trưởng lão đi Tây Thiên thỉnh kinh, chẳng phải là trảm yêu trừ ma, phổ độ chúng sinh sao?" Trư Bát Giới khinh bỉ nhìn Tỉnh Long Vương: "Ngươi giỏi giang thế, lại thiện giải nhân ý thế, sao không tự mình cõng lên, lại muốn ta cõng lên?" Tỉnh Long Vương vội vàng giải thích: "Bản lĩnh

của tiểu tiên nhỏ bé không thể rời khỏi nước giếng.

Không thể so sánh với Long Vương Đông Hải Nam Hải a!" "Ngốc tử, Lão Tôn ta lần cuối cùng hỏi ngươi, thi thể lão Quốc vương đó rốt cuộc cõng hay không cõng?" Trư Bát Giới hừ hừ hì hì không nói gì, dù sao đối với Tôn Ngộ Không y cũng có vài phần kính sợ.

"Được!

Không cõng thì thôi, cứ ở dưới đáy nước đi, Lão Tôn ta sẽ bịt miệng giếng lại!

Cùng Tỉnh Long Vương làm ếch đáy giếng đi!" Nói xong dùng ngón tay điều khiển một tảng đá lớn, định đặt lên miệng giếng.

Miệng nói: "Lão Tôn ta đi đây!

Tên ngốc này cứ ở trong đó ngoan ngoãn mà ở đi!" "Hầu ca!

Hầu ca!

Ta cõng!

Ta cõng không được sao?" Trên trời, Từ Chí nhìn mọi thứ trong gương, bất đắc dĩ mỉm cười, không nói gì.

Thái tử nghênh ngang đi lại trong cung điện, nhìn thì như đi dạo nhàn tản, thực chất trong lòng có đủ mọi tư vị khó tả, đi mãi đi mãi, đến hậu hoa viên.

Vừa đẩy cửa định bước vào, đột nhiên bị thái giám phía sau gọi lại: "Thái tử điện hạ, hậu hoa viên không thể vào được!" Thái tử hiện tại đi đâu cũng khó khăn, bất kể đi đâu cũng có nô tài nhắc nhở, chỗ này không thể đi, chỗ kia không thể vào, hiển nhiên là bị giám thị, nhưng lại có khác biệt với nhuyễn cấm.

Thái tử không nhịn được phất tay áo, tức giận nói: "Chỗ này không thể đi, chỗ kia không thể đi, lũ chó nô tài các ngươi, ta là Thái

tử hiện tại, các ngươi dám hạn chế tự do của ta sao?" Từng tên thái giám đều sợ hãi run rẩy, dù sao đây cũng là Thái tử điện hạ, tuy không dám tùy tiện chọc giận, nhưng mệnh lệnh của Quốc vương lại không dám không tuân.

Chương 464

Y ấp úng đáp: “Thái tử điện hạ thứ tội, nô tài dù có gan trời cũng không dám cản bước chân Thái tử điện hạ, chỉ là Bệ hạ có lệnh, mong Thái tử điện hạ đừng làm khó nô tài.” “Bệ hạ Bệ hạ, trong mắt các ngươi ngoại trừ Bệ hạ Bệ hạ ra, làm gì có chỗ nào coi trọng Thái tử ta chứ.” Thái tử càng lúc càng phẫn nộ, phụ hoàng hiện tại không chỉ độc quyền đại sự, còn hạn chế tự do thân thể, và phụ hoàng trước kia quả thực khác hẳn hai người, vì thế cơn giận không thể phát tiết, trong lời nói bắt đầu bài xích những gì phụ hoàng làm.

Mấy tên thái giám sợ hãi trực tiếp quỳ xuống đất, tuy phụng mệnh hành sự giám sát Thái tử, nhưng dù sao đây cũng là long tử, sự tức giận của ngài cũng khiến mọi người trong lòng phát lạnh.

“Thái tử điện hạ thứ tội, nô tài cũng bất đắc dĩ, xin Thái tử Bệ hạ hồi cung.” Rồi những người khác đồng thanh nói: “Xin Thái tử điện hạ hồi cung.” “Nếu ta cố chấp không về thì sao?” “Nô tài chỉ có thể bẩm báo Bệ hạ, để ngài tự mình đưa Điện hạ rời đi.” Thái tử “hừ” một tiếng, hiển nhiên là bị Quốc vương khống chế, ngay cả đi một cái hậu hoa viên cũng bị cấm bước.

“Thôi thôi thôi!

Ta về cung điện là được, với một lũ nô tài, thật mất cả hứng.” Thái giám một đường đi theo Thái tử, nửa bước không rời, sợ rằng nếu xa một chút thì ngài sẽ biến mất khỏi tầm mắt.

Thái tử sau khi về cung, chuẩn bị đóng cửa, phát hiện thái giám xếp thành hai hàng, hầu ở cửa, phòng ngừa ngài lén lút bỏ trốn!

“Này!

Các ngươi có thể lui xuống rồi!” “Dạ.” Mọi người đồng thanh

đáp, nhưng chỉ có một thái giám rời đi, những người khác vẫn đứng tại chỗ.

Thái tử không để ý, trong lòng nghĩ cứ đứng thì cứ đứng đi!

Đóng cửa lại!

Tên thái giám rời đi kia đương nhiên là đi ngầm báo tin cho Quốc vương rồi!

"Bệ hạ, Thái tử vừa rồi định đi hậu hoa viên, đã bị nô tài ngăn lại, hiện tại đã về cung rồi." Quốc vương gật đầu, bỗng nhiên nghiêm mặt hỏi: "Đúng rồi!

Gần đây hãy theo dõi chặt Thái tử!

Có bất kỳ động tĩnh nào lập tức bẩm báo cho ta." "Vâng vâng, nô tài tuân chỉ." "Đúng rồi, mấy ngày nay Thái tử đều có chỗ kỳ lạ a!" "Kỳ lạ..." Thái giám trầm ngâm một lát, đột nhiên nói: "Đúng rồi!

Mấy hôm trước ngài ấy đã gặp mấy vị hòa thượng từ Đông Thổ Đại Đường mấy lần, từ sau lần đó, Thái tử như biến thành một người khác." Quốc vương trong tay đang cầm một quân cờ định đặt xuống, đột nhiên nghe nô tài nói vậy, trên tay không tự chủ được dùng sức, vô thanh vô tức bóp nát quân cờ thành bột phấn.

"Hòa thượng Đông Thổ Đại Đường ư?

Ngươi có nghe thấy gì không?" "Không có, nô tài ở ngoài cửa căn bản không nghe thấy gì cả." "Đồ hỗn trướng, lũ chó nô tài vô dụng.

Chút chuyện nhỏ như vậy cũng không làm tốt." Thái giám sợ hãi đến không dám ngẩng đầu: "Ngài ấy chỉ nói một mình, giọng nói quá nhỏ!" Lúc này trên trời, thị tỳ hầu hạ Từ Chí đã dâng lên một ít điểm tâm.

Từ Chí nhìn điểm tâm một cái, liền phất tay ra hiệu lui xuống.

Quốc vương sắc mặt âm trầm, giữa lông mày bao phủ một tầng sát khí, nghe lời thái giám nói, đập bàn, tức giận nói: “Ta bảo ngươi giám sát chặt chẽ hành tung của Thái tử, ai cho phép ngài ấy gặp mặt hòa thượng Đông Thổ, quả thực quá đáng!” Thái giám sợ đến hai chân mềm nhũn, “cô đông” một tiếng quỳ xuống đất, vẻ mặt ủ rũ nói: “Bệ hạ bớt giận, dù sao cũng là Thái tử điện hạ, nô tài... nô tài cũng không dám tùy tiện đối xử với Thái tử điện hạ.” “Hừ!

Thái tử điện hạ thì sao chứ, bảo ngươi làm chút chuyện nhỏ cũng không làm được cho ta!

Giữ lại thì có ích gì?” Cơ thể thái giám run rẩy, đối với Quốc vương, y như con kiến trên thớt, sống chết chỉ một lời nói, làm sao có thể không sợ hãi.

“Được rồi, chuyện hôm nay ta cũng không trách tội, lập tức theo dõi chặt Thái tử cho ta!

Nếu còn xảy ra sai sót, ta sẽ không tha cho ngươi.” “Vâng, nô tài xin lui.” Nói rồi vội vàng lui về.

Tên thái giám kia vừa đến hành cung Thái tử, phát hiện Thái tử từ trong phòng bước ra, bị một đám người vây quanh, đang xảy ra tranh cãi.

Đợi đi đến gần mới biết, nguyên lai Thái tử muốn đi gặp mẫu hậu, bị mọi người ngăn cản.

Thái giám vội vàng tiến lên trưng ra vẻ mặt tươi cười: “Thái tử Bệ hạ, ngài nghe lời khuyên của nô tài, cứ ở yên trong phòng đi!

Bệ hạ không muốn ngài đi lung tung, hãy nghe lời Bệ hạ đi!” “Hắc hắc, lại là Bệ hạ sao?

Muốn nhốt chết ta ở đây, hậu hoa viên không được đi, mẫu hậu không cho ta gặp, vậy ta với phạm nhân trong đại lao có khác gì

nhau!" "Thái tử điện hạ, thứ nô tài nói thẳng, ngài hãy nghe lời Bệ hạ đi!

Nếu không nô tài sẽ bị trừng phạt, cũng không tốt đẹp gì đâu." "Ha ha, hay cho tên chó nô tài, dám bắt đầu uy hiếp ta, thật sự cho rằng dựa vào mấy tên nô tài các ngươi có thể ngăn cản được ta sao?" Thái tử xoay người vào trong phòng.

Khi mọi người nghĩ Thái tử đã về phòng, chưa kịp thở phào, chỉ thấy trước mắt bạch quang chói lóa, Thái tử tay cầm một thanh trường kiếm nhảy ra.

Mọi người lập tức kinh hãi toát mồ hôi lạnh, như kiến trên chảo nóng lập tức hỗn loạn thành một đoàn, không ai dám tiến lên ngăn cản nữa.

"Thái tử điện hạ bớt giận a!" "Thái tử điện hạ tuyệt đối không được làm vậy, ngài thật sự không thể đối đầu với Bệ hạ a!" "Nô tài cũng bị bức ép bất đắc dĩ mới làm vậy, mong Thái tử điện hạ suy nghĩ kỹ." "Chuyện này là ý của Bệ hạ, Thái tử điện hạ không thể xuống tay với nô tài a!" "Hừ!

Lần này ta xem ai dám cản ta!" Nói rồi "xoát xoát xoát" ba tiếng, vẽ một nửa vòng tròn trước mặt, kiếm khí phá không, sắc bén dị thường, ép mọi người liên tục lùi lại.

Chương 465

Mấy tên thái giám nhát gan đã sớm lăn lộn bò chạy, có mấy tên nghe lời Quốc vương thì liên tục khuyên can, hy vọng ngài có thể bình tĩnh, tuyệt đối không được hành động bốc đồng.

Thái tử tức giận nói: “Ta hiện tại giết các ngươi!

Đó cũng là bị các ngươi bức ép!” Trong đó một tên thái giám thấy vậy, đã sớm chạy như bay đi báo tin cho Quốc vương rồi!

Đã không giữ được Thái tử, chỉ có thể nhờ Quốc vương ra mặt trấn áp.

“Bệ hạ...

Bệ hạ...” Tên thái giám vừa chạy vừa vấp té, vì chưa đến trước mặt Quốc vương mà đã hét lên, trực tiếp ngã một cú "chó ăn shit".

Quốc vương chậm rãi nói: “Chuyện gì mà hoảng sợ như vậy!” “Bệ hạ, Thái tử cố chấp muốn đi đến hành cung Hoàng hậu, nô tài ngăn không được a!” “Đồ ngu, mấy tên các ngươi lại không ngăn được một mình Thái tử ư.” “Thái tử tay cầm trường kiếm uy hiếp, ai cản thì giết kẻ đó, nô tài... nô tài thật sự hữu tâm vô lực a!” “Đồ hỗn trướng, làm phản rồi sao.” Quốc vương “hoắc” một tiếng đứng dậy.

Từ Chí cơ bản đã đoán được điều gì sẽ xảy ra tiếp theo, nhưng vẫn tiếp tục quan sát, nhỡ đâu có biến cố gì thì sao?

Sau một lúc, Quốc vương hơi thu liễm tính khí, không nhanh không chậm nói: “Không có ý của bổn vương sao?” “Nô tài đã nói rồi!

Thái tử căn bản không nghe a!” Lời này quả thực đã chọc giận Quốc vương, đã biết ý của mình mà vẫn cố chấp làm theo ý mình, trong lòng không coi Quốc vương ra gì, không coi trưởng bối ra sao,

nhất thời, cơn giận bùng lên, ông ta mạnh mẽ hất đổ bàn xuống đất.

Tức giận nói: "Thật là quá đáng, chưa làm Quốc vương ư?

Dám ngang ngược như vậy, hiện tại người đâu?" "Bẩm Bệ hạ, hiện tại Thái tử e rằng đã đến hành cung của Vương hậu rồi!" Quốc vương hai nắm đấm nắm chặt kêu răng rắc: "Được!

Ta muốn xem xem, cánh của ngươi rốt cuộc cứng đến mức nào." Nói rồi liền nghênh ngang đi đến hành cung của Vương hậu.

Thái tử đã đến cung của Vương hậu.

Mẹ con gặp mặt vốn là một chuyện nhỏ không có gì lạ, nhưng dưới sự giám sát của Quốc vương, việc gặp mặt lại khó hơn lên trời, nếu không phải Thái tử lần này phát ngang, căn bản sẽ không có ai cho gặp Vương hậu.

"Thái tử!" "Mẫu hậu!" Mẹ con trùng phùng, như cảm giác ly tán nhiều năm, lần nữa gặp mặt, nước mắt tuôn trào, ôm nhau khóc.

"Mẫu hậu, nhi thần nhớ người quá!" "Mẫu hậu cũng nhớ con lắm, lần này con ra ngoài, phụ thân không ngăn cản sao?" Thái tử sắc mặt biến đổi, tức giận nói: "Đừng nhắc đến phụ thân đó nữa." Nói rồi đưa tay đập vào khung cửa: "Đều tại nhi thần bất hiếu, lại không thể chăm sóc tốt cho mẫu hậu." Vương hậu lắc đầu: "Không được nói lung tung, phụ vương nghe thấy lại không vui rồi!" "Không phải phụ vương của con, phụ vương lại sẽ ngăn cản con và mẫu hậu gặp mặt, phụ vương lại sẽ phái người hai mươi tư giờ giám sát con, giam lỏng con thì có khác gì đâu." Vương hậu đương nhiên cũng biết hiện tại Quốc vương đã hoàn toàn biến thành một người khác, lạnh lùng, vô tình, cao ngạo là những từ miêu tả tốt nhất về ngài ấy hiện giờ, tình cảm vợ chồng hòa thuận trước kia dường như trong một đêm đã tan biến.

Vương hậu không nhịn được che mặt khóc thút thít, nếu hiện tại Quốc vương thật sự đã bị yêu quái biến thành, vậy Quốc vương thật sự đang ở đâu chứ?

"Con à, chỉ trách mệnh ta khổ, có lẽ đây là kiếp số trong đời ta." "Không, mẫu hậu, mấy vị thánh tăng Đông Thổ đã hứa giúp đỡ nhi thần, nhất định sẽ khiến phụ vương trở về bên cạnh chúng ta, nhi thần không nên nản lòng." "Ai!

Nói dễ vậy sao, phụ vương đã như thế này một năm rồi!

Nếu thật sự đã thay lòng đổi dạ!

Thần tiên trên trời cũng không thể thay đổi sự thật này." "Nhi thần mới không tin phụ vương sẽ biến thành như vậy, trong đó nhất định có bí mật không thể nói ra." Trong lúc Thái tử và Vương hậu đang nói chuyện, một nha hoàn đột nhiên hốt hoảng chạy đến: "Vương hậu nương nương, không hay rồi!

Quốc vương Bệ hạ đang đi đến bên này rồi!" Thần sắc Vương hậu lập tức căng thẳng, nắm tay Thái tử cũng không nhịn được run rẩy.

Thái tử kiêu ngạo nói: "Đến đúng lúc lắm!

Hôm nay ta thà xé toang mặt cũng phải biết rốt cuộc là thứ gì." Nói rồi rút trường kiếm ra, mang thế cá chết lưới rách.

Vương hậu vội vàng khuyên can: "Thái tử tuyệt đối không thể, hành động lỗ mãng như vậy sao được, hơn nữa!

Dựa vào con, con nghĩ có thể sánh bằng một yêu quái sao?

Nếu không phải yêu quái, chẳng phải sẽ làm thương phụ thân sao?" "Mẫu hậu, phụ vương trước đây và sau này biến đổi quá lớn, thật sự không có gì đáng nghi ngờ, hiện tại nếu nhi thần không ra tay trước, chỉ sợ sau này ngài ấy sẽ ra tay với nhi thần!" Vương hậu

đương nhiên biết quan hệ nhân quả trước sau, nhưng chỉ là phàm nhân, làm sao có thể đấu lại một 'yêu quái' được.

Từ Chí phóng to cảnh tượng trong gương, tìm một tư thế thoải mái bắt đầu nằm xuống.

Lập tức sai nha hoàn đưa Thái tử đi tìm chỗ ẩn nấp, Thái tử tuy không tình nguyện, nhưng không muốn làm trái ý mẫu hậu, liền được nha hoàn đưa ra sau bức rèm che mà ẩn nấp.

Quốc vương tiến vào cung Vương hậu, không thấy Thái tử, đoán là đã bị giấu đi, ánh mắt nhìn quanh bốn phía, thấy bức rèm hơi động.

Thấy cửa phòng và cửa sổ đều không có chỗ thông gió, bên ngoài trời êm gió lặng, không một làn gió thổi, bức rèm sao có thể vô cớ động đậy được.

Hơn nữa, trên cột phòng có treo một thanh trường kiếm, cũng phát ra sự rung động nhẹ, hiển nhiên là vừa có người động vào, hiện tại đang ở trạng thái hơi hoảng loạn.

Hơn nữa, thần sắc Vương hậu căng thẳng, không dám ngẩng đầu đối mặt với ngài, chỉ cúi mình hành lễ: "Tham kiến Bệ hạ." Quốc vương lạnh lùng liếc một cái, đi thẳng đến trước bàn ngồi xuống, nói: "Lâu rồi không đến thăm Vương hậu, Vương hậu sẽ không trách bổn vương chứ!" "Bệ hạ trăm công ngàn việc, đương lấy kế sách quốc gia làm trọng, thiếp chỉ hận thiếp không thể chia sẻ nỗi ưu sầu cho Bệ hạ, lại dám trách tội Bệ hạ sao!" Quốc vương gật đầu: "Vương hậu có thể lý giải, bổn vương rất lấy làm an ủi, hôm nay rảnh rỗi không có việc gì, đặc biệt đến thăm Vương hậu." Nói nhẹ nhàng như vậy, nhưng sắc mặt nghiêm túc, giọng nói càng lạnh lùng khiến người ta không khỏi run sợ.

Chương 466

Vương hậu tiếp tục nói: "Bệ hạ trăm công ngàn việc mà vẫn có thể đến thăm thiếp, thật sự là vinh hạnh vô cùng." Quốc vương gật đầu: "Hôm nay, bổn vương gác lại mọi việc, ở đây cùng Vương hậu uống một chén, nàng thấy thế nào?" Vương hậu đại kinh, muốn ở đây uống rượu sao?

Ai biết trong hồ lô của y bán thuốc gì, huống hồ Thái tử đang ẩn nấp trong phòng, lâu dần không tránh khỏi bị phát hiện, trong lúc tiến thoái lưỡng nan, biểu tình của nàng đã bị Quốc vương nhìn thấy.

Kinh ngạc nói: "Hả?

Vương hậu không thích bổn vương uống rượu trong hành cung sao!" Một câu nói như gáo nước lạnh tạt vào đầu, khiến Vương hậu vứt bỏ mọi suy nghĩ, sự việc đã đến nước này, chỉ có thể đi từng bước một, nàng mới nói: "Khó có được Bệ hạ có nhã hứng như vậy, thiếp vui còn không kịp, sao lại không thích chứ!

Bệ hạ nói quá rồi!

Thiếp lập tức sai người chuẩn bị chút rượu ngon thức ăn ngon, cùng Bệ hạ uống vài chén." Định ra ngoài cùng nha hoàn đi sắp xếp, lại bị Quốc vương gọi lại, và bảo ngồi bên cạnh, nói: "Để hạ nhân đi chuẩn bị là được rồi!

Nàng ngồi xuống nói chuyện với bổn vương." Quốc vương vừa nói, vừa chạm vào tay nàng?

Nếu như ở bình thường, đây nhất định là một câu chuyện tình yêu lãng mạn, chứng minh tình cảm kiên định không đổi của Quốc vương và Vương hậu, nhưng hiện tại Quốc vương đã thay đổi, thay đổi đến mức khiến Vương hậu bắt đầu sợ hãi, một cái chạm tay như bị điện

giật, nàng vội vàng rụt tay lại.

Quốc vương tự nhiên nhìn ra ý bài xích trong lòng nàng, sắc mặt trầm xuống, tức giận nói: "Nàng đang sợ ta, ngay cả tay cũng không cho bổn vương chạm vào, rốt cuộc sợ điều gì?" Câu nói cuối cùng sắc bén, như một con dã thú há to miệng đầy máu gầm thét vào Vương hậu, khiến nàng không khỏi run rẩy, ánh mắt càng không dám nhìn thẳng.

"Thiếp... thiếp không sợ Bệ hạ, chỉ... chỉ là gần đây thân thể có chút không khỏe." Miệng nói như vậy, nhưng giọng nói lại run rẩy, khiến Quốc vương càng thêm tin đó là biểu hiện của sự sợ hãi.

"Nếu thân thể không khỏe, vậy thì gọi ngự y đến xem." Quốc vương bình thản nói, rót cho nàng một chén trà, uống một ngụm xong, lập tức "phi" một tiếng phun ra.

Vương hậu sợ đến giật mình.

"Trà dở, thật khó uống!" Trà trong cung Vương hậu đều là loại Quốc vương thích uống nhất, hiện tại ngay cả khẩu vị uống trà cũng thay đổi rồi!

Điều đó có nghĩa là Quốc vương này có lẽ thật sự không phải Quốc vương.

Từ Chí nhìn cảnh tượng trong gương, cảm thấy có chút vô vị, yêu quái này trước mặt y hoàn toàn xuất hiện với dáng vẻ của nguyên thân.

"A a, Hầu ca chỉ giỏi bắt nạt Lão Trư ta thôi." Trư Bát Giới vừa cõng thi thể Quốc vương vừa đi vừa lẩm bẩm, miệng không ngừng than phiền về Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không đi bên cạnh, vừa vui vẻ chạy nhảy, vừa vỗ vào đầu y một cái, cười nói: "Ngốc tử, nếu không có Lão Tôn ta, ngươi đi

đâu mà tìm được bảo bối như vậy, ha ha ha." Trư Bát Giới liếc xéo vẻ mặt hả hê của y, bất mãn nói: "Bảo bối khỉ gì chứ!" Trong lúc hai người nói chuyện, đã đến Thiền phòng, Trư Bát Giới đặt thi thể Quốc vương lên giường, một cú ngồi phịch xuống dưới giường, nói: "Mệt chết Lão Trư rồi!

Sau này có việc nặng nhọc như vậy nữa, Lão Trư ta không làm đâu." Đường Tăng tiến lên an ủi nói: "Bát Giới vất vả rồi!

Nghỉ ngơi đi!" Nói rồi đến gần thi thể Quốc vương, chỉ thấy da dẻ Quốc vương hồng hào bóng loáng, đâu có chút nào dáng vẻ của tử thi, rõ ràng như đang ngủ vậy, không khỏi tấm tắc khen: "Quốc vương tuy đã chết hơn một năm rồi!

Nhưng thi thể vẫn được bảo vệ hoàn hảo như vậy!

Thật là một chuyện kỳ lạ!" Tôn Ngộ Không cười nói: "Sư phụ người không biết rồi!

Trong đại thiên thế giới, những chuyện kỳ lạ dị thường nhiều lắm!" "Ừm, vi sư so với con, quả thật có chút cô lậu quả văn." "A a, đúng vậy, đúng vậy." Tôn Ngộ Không đắc ý nói.

Trư Bát Giới không nhịn được "ai u" một tiếng kêu lên.

Ba người không nhịn được quay đầu nhìn, Sa Ngộ Tịnh hỏi: "Nhị sư huynh, huynh sao vậy?" "Eo của ta a!

Sắp mệt đứt rồi!" Nói rồi đưa tay ra sau lưng gãi, nhưng vì quá béo, dù có vươn tay dài nhất cũng không gãi được lưng.

Đường Tăng đang thầm vui mừng, đột nhiên nói: "Mới cõng thi thể Quốc vương lên, Bát Giới công lao không nhỏ, Ngộ Không, giúp Bát Giới xoa bóp đi!" Sắc mặt Tôn Ngộ Không lập tức cứng lại!

Lần này đến lượt Trư Bát Giới vui mừng, trong lòng nghĩ để ngươi hả hê, không bắt ngươi hầu hạ ta mới lạ.

Tôn Ngộ Không vẫn không phục: "Sư phụ, nếu không phải Lão Tôn ta uy hiếp dụ dỗ, tên ngốc này căn bản sẽ không quản thi thể Quốc vương đâu, Lão Tôn ta ép, y mới chịu làm, thật sự cho rằng y là người siêng năng lắm sao!" Đường Tăng theo ba đồ đệ đã lâu, những chuyện như vậy đều hiểu rõ ràng, Trư Bát Giới quả thật giống như Tôn Ngộ Không miêu tả, nhưng việc cõng thi thể Quốc vương lên cũng là sự thật không thể tranh cãi, liền nói: "Dù sao Bát Giới lần này cũng đã chịu khổ rồi!" "A a." Trư Bát Giới phát ra từng trận cười hàm hồ, một đôi mắt to lộ ra ánh mắt trào phúng, khinh thường, trước mặt Đường Tăng bắt đầu báo thù.

Tôn Ngộ Không bất đắc dĩ, chỉ đành miễn cưỡng xoa bóp lưng cho y.

Từ Chí nhìn cảnh tượng đó không khỏi bật cười, chưa từng thấy cảnh Bát Giới và con khỉ thế này.

Trư Bát Giới vừa cười vừa kêu: "Ai nha, thoải mái thoải mái, thật sự thoải mái a!" Vừa nói chuyện với Sa Ngộ Tịnh về thi thể Quốc vương.

Sa Ngộ Tịnh nói: "Định Nhan Châu, Định Nhan Châu có thể đảm bảo thi thân không bị thối rữa, thông thường sẽ đặt trong miệng người chết." Đường Tăng kỳ lạ hỏi: "Thế gian thật có bảo bối như vậy sao, Định Nhan Châu có công hiệu lớn đến thế ư." "Quả thật, nếu không có Định Nhan Châu, e rằng thi thể Quốc vương đã sớm thối rữa rồi!" Trư Bát Giới lờ mờ nghe hai người nói 'Định Nhan Châu', 'trong miệng', 'bảo bối' và những từ khác, y đã sớm không nhịn được, liền đi đến trước thi thể, nói: "Do Lão Trư ta cõng lên, trên người y có bảo bối cũng thuộc về Lão Trư ta." Nói rồi bẻ miệng Quốc vương ra, lấy ra một viên châu lấp lánh phát sáng, không khỏi cười nói: "Bảo bối.

Hóa ra thật sự có bảo bối a!" Ba người đều bất đắc dĩ liếc Trư Bát

Giới một cái, thấy trên người y chữ ‘tham’ sâu đến mức nào.

Chương 467

Tôn Ngộ Không nhảy lên đầu y đánh một cái, cũng là để trả thù việc vừa rồi phải xoa bóp miễn phí, mắng nói: "Ngốc tử, Định Nhan Châu không được lấy, thi thể Quốc vương sở dĩ còn nguyên vẹn, toàn bộ là nhờ Định Nhan Châu duy trì, nếu lấy đi, sau hai mươi tư giờ, thi thân Quốc vương sẽ bị hỏng, biến thành một cỗ thây ma thối rữa." Đường Tăng kinh ngạc nói: "A!

Thật vậy sao." Lập tức nói với Trư Bát Giới: "A Di Đà Phật, Bát Giới, không thể có lòng tham, mau mau đặt Định Nhan Châu trở lại." Tôn Ngộ Không một tay giật lấy Định Nhan Châu: "Đây!" Rồi nhét vào miệng Quốc vương.

Trư Bát Giới tuy không tình nguyện, lẩm bẩm nửa ngày cuối cùng cũng không nói ra một lời nào.

Đường Tăng thấy Định Nhan Châu một lần nữa được đặt vào miệng Quốc vương, mới thở phào nhẹ nhõm, hỏi Tôn Ngộ Không: "Ngộ Không, thi thể Quốc vương được bảo vệ hoàn hảo không chút tổn hại, chẳng phải có thể cứu, có thể chết đi sống lại sao?" Y vẫn luôn tin tưởng đại đệ tử hơn, dù sao y có bản lĩnh lên trời xuống đất, cứu một người chắc cũng không phải chuyện khó.

Tôn Ngộ Không do dự nói: "Quốc vương đã chết hơn một năm rồi!

Chuyện này e rằng không dễ làm a!" Đường Tăng không nhịn được thở dài một hơi, ánh mắt đầy vẻ thất vọng, trong lòng nghĩ Ngộ Không là người có bản lĩnh mạnh nhất trong ba đồ đệ, nếu y cũng không làm được, vậy chuyện Quốc vương phục sinh thật sự là giấc mộng si tình!

Trư Bát Giới bị Tôn Ngộ Không lừa cõng thi thể, trong lòng vốn không vui, liền nói: "Sư phụ, người đừng nghe Hầu ca nói bậy, bản lĩnh của Hầu ca lớn lắm, ngay cả Âm Phủ Địa Phủ cũng có thể đi được, lẽ nào không thể cứu một mạng người sao, Hầu ca nếu không có nắm chắc, liệu có thể cứu Quốc vương trở về sao?

Ngài ấy bảo con cõng Quốc vương về, đã bảo con làm như vậy!

Vậy nhất định là có lòng tin cứu Quốc vương sống lại..." Lời chưa nói hết, bị Tôn Ngộ Không cắt ngang: "Ngốc tử, Lão Tôn ta lúc nào có, còn nói bậy nữa, cẩn thận Lão Tôn xé nát miệng ngươi!" Hai người vừa nói vừa chạy khắp phòng, đuổi bắt nhau.

Sa Ngộ Tịnh nhìn hai người đánh đấm trêu chọc nhau, không nhịn được cười.

Chẳng mấy chốc, Tôn Ngộ Không túm lấy tai y, kéo mạnh khiến y phát ra từng trận kêu la.

"Tên ngốc này, bản lĩnh lớn thế, sao không thi triển ra xem a!" Đường Tăng đã quen với cảnh hai người đùa giỡn, một ngày không đấu khẩu mấy lần thì một ngày cũng không trôi qua, ngài nói: "Ngộ Không, người xuất gia lấy từ bi làm trọng, nếu thật sự có thể cứu được, thì hãy cứu, cũng là để vợ chồng đoàn tụ, cha con đoàn tụ, dù sao ngài ấy cũng là quân vương một nước, tổng không thể cứ để yêu quái kia chiếm giữ vương vị mãi được." "Ý của Sư phụ, đồ nhi hiểu rồi, chỉ là Quốc vương đã chết hơn một năm rồi, nếu muốn cứu, đó là một chuyện cực kỳ khó khăn, chỉ dựa vào Lão Tôn ta cũng vạn vạn không thể làm được." Đường Tăng tự nhiên không hiểu quá trình làm một người chết sống lại khó khăn đến mức nào, ngài chỉ cảm thấy bản lĩnh của Tôn Ngộ Không cao siêu, đối với y hẳn là chuyện dễ như trở bàn tay, nếu y cũng cảm thấy khó, vậy chuyện này thật sự rất khó rồi.

“Vậy phải làm sao đây Ngộ Không, vi sư không thể cứ trơ mắt nhìn Quốc vương và quốc gia của ngài ấy bị yêu quái thống trị được.” “Hắc hắc, Sư phụ cứ yên tâm, Lão Tôn tuy không thể khiến Quốc vương sống lại, nhưng thần tiên trên trời thì chắc chắn có thể, Lão Tôn đi chỗ Thái Thượng Lão Quân xem sao, chắc chắn sẽ có cách khiến Quốc vương tỉnh lại.” “Bản lĩnh của Hầu ca ngay cả thần tiên trên trời cũng không đỡ nổi, sao lúc này lại phải đi cầu thần tiên trên trời chứ!” Trư Bát Giới ở bên cạnh nói lời châm chọc.

Tôn Ngộ Không tức giận nói: “Ngốc tử, Lão Tôn ta lên trời xuống đất, có tiên nhân nào mà không cung kính với ta đâu, cần gì phải cầu xin chứ?” “Tôn Ngộ Không này quả nhiên vẫn y như năm đó.” Nghe tiếng Tôn Ngộ Không truyền đến từ trong gương, Từ Chí thản nhiên nói.

Vương hậu gọi phòng bếp dọn rượu và thức ăn, bước đi đoan trang vào hành cung, giúp Quốc vương rót rượu, đứng ở một bên.

Quốc vương nâng chén rượu, ngửi hương rượu, chợt nhìn về phía Vương hậu, thấy nàng trong tay cầm bình rượu, lại không ngồi xuống, nói: “Ngươi đang làm gì vậy?

Chẳng lẽ bọn nha hoàn không biết làm sao?

Phải đứng một bên rót rượu cho ta sao?” Đoạn liền một tay kéo Vương hậu.

Vương hậu không kịp đề phòng, thân mình đổ về phía trước, bình rượu đổ trên bàn, làm vương vãi một ít rượu.

Thần sắc Vương hậu hoảng sợ, vội vàng đặt bình rượu lại ngay ngắn.

Quốc vương đưa chén rượu cho Vương hậu, quát lớn: “Uống!” Vương hậu kinh ngạc nói: “Thiếp chưa từng uống rượu, Bệ hạ hôm

nay lại muốn thiếp uống rượu sao?" "Chưa từng uống?

Hôm nay phá lệ cùng ta uống, chẳng lẽ không muốn?" Quốc vương trầm mặt xuống.

"Không không không muốn, thiếp thật sự không uống được." Quốc vương khẽ cười, trong nụ cười lại lộ ra vẻ giảo hoạt vô tận: "Không uống thì thôi, Bản vương tự nhiên không thể ép buộc ngươi uống rượu." Đoạn liền nâng chén rượu uống cạn.

Quốc vương uống một chén rượu, cố ý đổ chén rượu lên bàn, không nhịn được lạnh lùng cười hai tiếng.

"Thái tử có từng tới đây?" Vương hậu sớm đã đoán được mục đích của hắn, liền ngay lập tức phủ nhận.

"Thái tử?

Thái tử hẳn là ở tẩm cung chứ!

Chẳng hề tới đây." Quốc vương đột nhiên bạo giận.

"Nói dối!" Tiện tay liền ném chén rượu xuống đất, phát ra âm thanh chói tai.

Sự việc xảy ra đột ngột, khiến thần kinh Vương hậu lập tức căng thẳng.

"Thái tử thật sự chưa từng tới, lại còn đang trốn tránh?" "Không... không hề trốn tránh?" "Không có sao?

Vậy hai mẹ con các ngươi lại ôm nhau khóc lóc sao?

Coi ta như mù sao?" Vương hậu chấn kinh!

Chẳng lẽ chuyện vừa rồi đã bị nhìn thấy, những lời đã nói ra, chỉ có thể bao biện cho qua, nếu không chẳng biết hắn sẽ nảy sinh tâm tư gì.

Chương 468

“Bệ hạ nhất định nhìn lầm rồi!

Thiếp vẫn luôn một mình, Thái tử căn bản không hề tới.” Lúc nói ánh mắt nàng trôi nổi bất định, càng không dám đối mặt với Quốc vương, chỉ sợ từ trong ánh mắt mà nhìn ra sơ hở.

“Hắc hắc, tốt nhất đừng lừa ta, nếu không, ngươi nên biết hậu quả.” “Thiếp đâu dám lừa gạt Bệ hạ, Thái tử xác thực không hề tới.” “Được, ta tin ngươi một lần.” Tôn Ngộ Không muốn cứu sống Quốc vương, liền phải đi một chuyến đến chỗ Thái Thượng Lão Quân, sau khi từ biệt sư huynh đệ, hắn trực tiếp lên trời tìm Thái Thượng Lão Quân.

Ở một bên khác trên trời, Từ Chí dùng kính tượng nhìn thấy Tôn Ngộ Không đang vội vàng lên Thiên Cung, trong lòng thấp thỏm.

Dù sao chuyện Tôn Ngộ Không đại náo Thiên Cung 500 năm trước đã để lại dấu vết không thể phai mờ trong lòng tất cả thần tiên trên trời, thấy hắn lên Thiên Cung chư thần liền lo lắng, tuy không đến mức đại náo Thiên Cung lần nữa, nhưng hắn đã đến thì chắc chắn không có chuyện gì tốt đẹp.

“Con khỉ này không phải đang bảo vệ Đường Tăng đi Tây Thiên lấy kinh sao?

Lại chạy lên thiên đình rồi!

Lại định làm gì nữa!” Mang theo nghi vấn, Từ Chí trong kính tượng quan sát tung tích Tôn Ngộ Không, muốn xem con khỉ này lên trời làm gì.

Tôn Ngộ Không sau khi tới Thiên Đình, trực tiếp bay đến chỗ ở

của Thái Thượng Lão Quân.

"Con khỉ này muốn đi tìm Thái Thượng Lão Quân!

Chắc chắn là có chuyện muốn nhờ Thái Thượng Lão Quân giúp đỡ rồi!" Trong lòng chợt nghĩ, năm đó hắn trộm ăn tiên đan, luyện ra Hỏa Nhãn Kim Tinh, còn lật đổ lò luyện đan, gây ra chuyện không hề nhỏ, suy trước tính sau, chi bằng sớm báo cho Thái Thượng Lão Quân một tiếng, để ông ấy sớm có sự đề phòng với con khỉ này thì tốt hơn.

Nghĩ vậy, Từ Chí không lãng phí thời gian nữa, trực tiếp cưỡi mây đạp gió đến chỗ ở của Thái Thượng Lão Quân, báo cho ông ấy trước khi Tôn Ngộ Không tới, để ông ấy sớm chuẩn bị.

Quốc vương là người thận trọng và tinh minh đến nhường nào, tuy Vương hậu liên tục phủ nhận, bề ngoài thì tin, nhưng trong lòng vẫn luôn âm thầm liếc nhìn rèm cửa, nghĩ thầm: "Ta xem ngươi có thể trốn được bao lâu." Hắn không vội không vàng ăn hết đồ nhắm, hơi nghe ngóng động tĩnh, vểnh tai nghe ngóng.

Vương hậu nhìn sắc trời, hai tay đặt lên nhau, lòng bàn tay đều đổ mồ hôi lạnh, đánh liều nói: "Bệ hạ, thời gian không còn sớm nữa!

Ngàn vạn lần đừng bỏ lỡ thời gian lâm triều." "Hoảng sao?

Chẳng lẽ..." Nói rồi, ánh mắt hắn chăm chú nhìn rèm cửa, đứng dậy, thẳng tiến về phía rèm cửa.

Vương hậu trong lòng giật mình, vội vàng kéo hắn lại, cười nói: "Chi bằng thiếp cùng Bệ hạ uống thêm một chén đi!" Vừa nói vừa kéo hắn trở lại trước bàn.

Nụ cười trên mặt Vương hậu đầy vẻ sợ hãi và lo lắng, càng khiến Quốc vương không còn nghi ngờ gì nữa, để tránh việc hắn nhìn vào phía sau rèm, người xưa nay không uống rượu lại chủ động đề nghị uống rượu, đúng là có chút đáng ngờ!

Quốc vương vung tay thoát khỏi, giận dữ nói: "Buông ra, phía sau rèm rốt cuộc có ai?" Vương hậu kinh sợ lắc đầu: "Không... phía sau rèm...

đều không có." "Hắc hắc, vậy sao?" Quốc vương vừa nghi ngờ, vừa bước nhanh tới, đột nhiên vén mạnh rèm cửa lên.

Đúng vào lúc này, chợt nghe thấy tiếng thái tử từ bên ngoài truyền vào: "Phụ hoàng, Mẫu hậu." Quốc vương quay đầu lại, mới thấy thái tử đang đứng ngoài cửa, hai tay nâng một cái hộp.

Trong lòng bắt đầu lẩm bẩm, rõ ràng cảm giác thái tử đang trốn sau rèm, sao đột nhiên lại từ bên ngoài bước vào?

Vương hậu nhìn thấy thái tử, rõ ràng thở phào một hơi, vội vàng tiến lên đón: "Hoàng nhi, con đến rồi!" Thái tử gật đầu.

Quốc vương bất chợt hỏi: "Tới làm gì?" "Hôm nay là sinh thần của Mẫu hậu, nhi thần đặc biệt mang lễ vật tặng Mẫu hậu và Phụ hoàng." Quốc vương đầy vẻ nghi ngờ nhìn chằm chằm thái tử.

Sau đó nắm tay thái tử cười nói: "Hoàng nhi có lòng rồi!

Ngồi xuống nói chuyện đi." Đoạn dẫn hắn ngồi xuống ghế.

Quốc vương vẻ mặt đầy vẻ lúng túng, cứ tưởng thái tử trốn sau rèm, bây giờ xem ra, mọi nghi ngờ đều sai rồi!

"Phụ hoàng, nhi thần đã chuẩn bị lễ vật cho Mẫu hậu và Phụ hoàng." Nói rồi nâng cao cái hộp, đưa đến trước mặt Quốc vương.

Bây giờ đối với thái tử đầy lòng bất mãn, bảo vật chỉ cần xuất phát từ tay thái tử thì đều không quý hiếm, hắn lạnh lùng nói: "Tặng cho Mẫu hậu đi!" "Chẳng lẽ phụ hoàng không thích sao?" Thái tử có chút vẻ bức người.

"Bản vương ngày xử vạn việc, những chuyện nhỏ nhặt này đừng

làm phiền ta!" "Ai!" Thái tử thở dài.

"Nhi thần đã tinh tâm chuẩn bị lễ vật, nhi thần cứ tưởng phụ hoàng sẽ thích chứ, không..." Thái tử bắt đầu phản khách thành chủ, lời nói mang theo ý châm chọc, chạm vào nỗi đau của Quốc vương, Quốc vương tự nhiên có thể nghe ra.

Vương hậu sợ hai người quan hệ ngày càng căng thẳng, chọc giận Quốc vương, thì đó không phải chuyện nhỏ, liền nhận lấy cái hộp trong tay thái tử, cười nói: "Ta thích, chỉ cần là lễ vật hoàng nhi mua cho ta đều thích." "Tạ ơn Mẫu hậu." Trên trời, Từ Chí đến chỗ Thái Thượng Lão Quân trước Tôn Ngộ Không một bước, hai người vừa gặp mặt liền hỏi thăm sức khỏe.

Thái Thượng Lão Quân nắm tay Từ Chí, nói: "Ngươi đến đúng lúc thật, chi bằng cùng ta đánh một ván cờ, hai chúng ta đánh nhau ba trăm hiệp." Nói rồi không nhịn được vuốt râu cười lớn, dường như nắm chắc phần thắng, tràn đầy niềm vui chiến thắng.

Từ Chí nghiêm nghị nói: "Lão Quân, ta lần này đến, có chính sự cần bàn bạc kỹ lưỡng với ngài." Quốc vương nhìn thái tử và vương hậu trò chuyện sôi nổi, tình cảm nhanh chóng ấm lên, tình mẫu tử thể hiện rõ trên mặt, trong lòng đầy vị chua chát.

Chương 469

Quốc vương gọi nha hoàn dọn dẹp hết chén rượu và thức ăn trên bàn, lại nhìn hai người, dứt khoát coi hắn như không khí, vẫn tự mình nói chuyện.

Quốc vương đại nộ, cố nén cơn giận, nói: "Thái tử, thời gian không còn sớm nữa!

Con nên về làm bài tập của mình đi!

Đừng làm phiền Mẫu hậu nghỉ ngơi." Thái tử ngạo nghễ nhìn hắn, hùng hồn nói: "Ta và Mẫu hậu đã lâu không gặp, tự nhiên có chuyện chưa nói hết, hơn nữa!

Nếu Mẫu hậu thực sự mệt, tự nhiên sẽ nói với ta, ta đâu dám làm phiền Mẫu hậu nghỉ ngơi chứ?" Ý tứ trong lời nói, Vương hậu mệt sẽ tự nói với hắn, không cần mượn lời người khác để biểu đạt.

Vương hậu cười, trên mặt đối với thái tử tràn đầy vẻ sủng ái, tuy không nói gì, nhưng biểu cảm trên mặt lại đồng tình với lời thái tử.

Quốc vương giận dữ nói: "Đồ hỗn xược, dám cãi lại phụ thân sao?" Thái tử nói: "Phụ hoàng, nhi thần cùng mẫu thân nói vài câu thôi, đã trở thành cãi lại người rồi sao!

Nhi thần không hiểu người ngăn cản nhi thần và mẫu hậu gặp mặt, rốt cuộc có ý đồ gì." "Hỗn xược!" Nói rồi, vươn tay muốn đánh hắn, Vương hậu vội vàng chắn trước mặt thái tử, lo lắng nói: "Bệ hạ, thái tử nhất thời lỗ mãng, ngàn vạn lần đừng trách cứ, nếu người có bất mãn với con, thì cứ đánh thiếp là được!" Nói rồi đưa mặt về phía Quốc vương.

"Hừ!" Quốc vương hạ cánh tay xuống, giận dữ nói: "Vừa rồi lời

nói với ta, chẳng lẽ ngươi không nghe thấy sao?

Đơn giản là không xem trưởng bối ra gì, nếu không phải là thái tử, tội này là tội dưới phạm thượng, bản vương sớm đã xử tử ngươi rồi!" "Bệ hạ bớt giận, thái tử sau này sẽ nghe lời là được." Vương hậu vừa nói, vừa nháy mắt ra hiệu cho thái tử, để hắn xin lỗi Quốc vương.

Quốc vương hôm nay không thể so với ngày xưa, người vốn nóng nảy thật sự có thể làm ra mọi chuyện, bên cạnh chỉ có thái tử có thể tin tưởng lẫn nhau, nếu thật sự xảy ra chuyện không may, thì cũng không sống nổi nữa!

Thái tử bĩu môi, hùng hồn đáp lại: "Nhi thần vốn không sai, phụ vương vẫn luôn cảm thấy lời nói và việc làm của nhi thần đều sai trái." "Dám cãi lại, Mẫu hậu đã nuông chiều con hư rồi!

Xem con bây giờ thành ra cái dạng gì rồi!

Phản rồi!" Vương hậu chắn giữa hắn và thái tử, sợ hắn đột nhiên nổi giận với thái tử.

Quốc vương gọi lớn ra ngoài cửa: "Người đâu!" Ngoài cửa có hai thái giám bước vào, cúi người nói: "Nô tài bái kiến Hoàng thượng." "Đưa thái tử về tẩm cung của hắn, canh giữ nghiêm ngặt cho ta, không cho phép ra khỏi cửa phòng nửa bước." Hai thái giám đi đến trước mặt thái tử: "Thái tử gia, xin mời!" "Bằng...

Bằng cái gì mà muốn giam lỏng ta." "Bằng cái gì?

Bằng ta là Phụ hoàng của ngươi." Quốc vương lạnh lùng nói một câu, vẫy tay ra hiệu cho thái giám, ý muốn họ dùng vũ lực đưa thái tử đi.

Hai thái giám trực tiếp mỗi người một cánh tay kẹp thái tử đi.

"Hoàng nhi...

Hoàng nhi...

Oa oa...” Vương hậu không nhịn được bật khóc, một lần chia ly thật không biết khi nào có cơ hội gặp lại.

Thân mình thái tử bị nhấc bổng đi, quay đầu lớn tiếng kêu: “Mẫu hậu...

Mẫu hậu...” Tiếng nói dần xa dần, cuối cùng không còn chút âm thanh nào.

Vương hậu ngồi bệt trên đất, không ngừng khóc lóc.

Quốc vương một tay nắm chặt cánh tay nàng, độc ác nói: “Khóc đi khóc đi, có gì mà phải khóc, ta chỉ không muốn ngươi không gặp lại con nữa thôi, chứ đâu có muốn ngươi đi chết.” “Vì?

Vì muốn chia cắt mẫu tử chúng ta.” “Vì ta là quốc vương, vì ta đã chán ngươi rồi.” Thái tử bị đưa về phòng, không những tăng cường nhân lực canh giữ nghiêm ngặt hắn, mà còn khóa trái hắn trong phòng, bây giờ muốn ra ngoài, trừ phi phá cửa mà ra.

Vài thái giám không ngăn cản được, thì có thêm binh lính mang đao đến ngăn cản.

Thái tử bị nhốt trong phòng, khó di chuyển nửa bước, lòng phiền ý loạn, làm cho căn phòng trở nên bừa bộn.

Đúng vào lúc này, cửa phòng khóa khẽ động, chỉ thấy một thái giám tay bưng mâm cơm bước vào, sau khi đặt mâm cơm lên bàn, lùi sang một bên, nhưng lại không rời đi ngay.

Thái tử giận dữ nói: “Ngươi còn đứng đó làm gì?

Mau cút ra ngoài!” “Thái tử điện hạ bớt giận, Bệ hạ có lệnh, thái tử phải ăn hết thức ăn, nô tài mới được phép rời đi.” Thái tử mạnh mẽ hất đổ thức ăn xuống đất, giận dữ nói: “Ta thà không ăn, mau đi cho

ta, lập tức đi!" Nói rồi chỉ tay ra ngoài cửa.

"Thái tử điện hạ tốt nhất đừng chọc Bệ hạ tức giận nữa!

Nếu không người gặp tai ương chính là điện hạ." Thái giám nói với vẻ bình thản.

Thái tử cười khổ một tiếng: "Tai ương?

Chẳng lẽ ta không phải đang gặp tai ương sao, ta đường đường là một thái tử, lại lưu lạc đến nông nỗi này, chẳng lẽ không phải là tai ương sao?" Dừng lại nửa buổi, thái tử linh cơ nhất động.

Chương 470

Chợt nghĩ: "Dọn dẹp giúp ta căn phòng bừa bộn này đi." Thái giám gật đầu vâng lời.

Hắn dọn dẹp căn phòng bừa bộn một lúc.

Nhân cơ hội này thái tử nhảy vọt ra, chạy ra ngoài cửa.

Chợt bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người.

Mấy chục binh lính cầm đao đồng loạt nhìn về phía thái tử.

"Thái tử điện hạ!" Binh lính đồng thanh hô.

Thái tử có chút lúng túng, nửa buổi mới nói: "Ta có việc cần ra ngoài, các ngươi ở lại đây, ta sẽ quay lại ngay." Mọi người lập tức chắp tay nói: "Nếu không có lệnh của Bệ hạ, thái tử không được phép rời khỏi phòng nửa bước." Thái tử bàn tay nặng nề đập vào khung cửa.

Trong bất đắc dĩ đành quay trở lại trong phòng.

Tôn Ngộ Không cưỡi mây đạp gió, đến chỗ Thái Thượng Lão Quân.

Thái Thượng Lão Quân trước đó đã nghe Từ Chí nói, sớm đã có sự chuẩn bị trong lòng, nhưng khi một lần nữa nhìn thấy Tôn Ngộ Không, trong lòng vẫn có chút sợ hãi.

Dù sao bóng ma 500 năm trước vẫn còn đó, trong lòng không thể xóa bỏ, không thể xua tan.

Thái Thượng Lão Quân tránh Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không thì một đường đuổi theo.

"Lão Quân Lão Quân, ông chạy đi đâu vậy?" Tôn Ngộ Không nói

với vẻ hì hì ha ha.

Thái Thượng Lão Quân giống như vừa ăn phải quả khổ ngàn năm, mặt đầy vẻ khổ sở.

"Đại Thánh không phải đang cùng Đường Tăng đi Tây Thiên lấy kinh sao?

Không ngoan ngoãn ở bên cạnh lại chạy lên thiên đình làm gì?" Tuy nói chuyện với Tôn Ngộ Không, nhưng lại giữ khoảng cách với Tôn Ngộ Không hơn ba trượng.

Rõ ràng, Tôn Ngộ Không biết ông ấy có điều kiêng kỵ, không khỏi phá lên cười ha hả.

"Lão Quân ta, ta bây giờ không phải là con khỉ 500 năm trước nữa, bây giờ ta là đại đồ đệ của Đường Tăng, lần này đến đây chẳng phải là có chút chuyện muốn nhờ vả sao?" Thái Thượng Lão Quân vẫn còn lo sợ: "Tề Thiên Đại Thánh bản lĩnh to lớn đến đâu?

Chẳng lẽ còn cần đến ta Thái Thượng Lão Quân sao." Tôn Ngộ Không bị Thái Thượng Lão Quân ám chỉ trong lòng, liền vui vẻ nở hoa.

"Chẳng phải là gặp phải chuyện khó xử mà yêm lão Tôn cũng không thể giải quyết được sao, cho nên mới đến chỗ Lão Quân tìm chút đồ." Tôn Ngộ Không không nói dối, quả thật đã gặp phải vấn đề khá nan giải, Sư phụ giao phó trọng trách.

"Tìm chút đồ", Thái Thượng Lão Quân thực sự lo lắng rồi, 500 năm trước hắn đã từng ở đây trộm ăn tiên đan tiên dược, còn lật đổ lò luyện đan.

Bây giờ 500 năm sau trở lại muốn tìm chút đồ, không khỏi trong lòng lẩm bẩm, chẳng lẽ lại muốn tiên đan.

Chỉ là lần này dường như không phải trộm mà là muốn "xin" công

khai.

Thái Thượng Lão Quân vội vàng lùi về phía sau, vừa xua tay vừa nói: "Không có không có không có, Đại Thánh hãy đi nơi khác mà xem đi!" Tôn Ngộ Không: "Ta còn chưa nói cần đồ gì, sao ông đã biết là không có?" "Bất kể ngươi cần gì, chỗ ta thật sự không có, mong Đại Thánh đi nơi khác xem thử." Thái Thượng Lão Quân chỉ muốn Tôn Ngộ Không mau chóng rời khỏi đây.

Trước Tôn Ngộ Không, Từ Chí đã ẩn thân tránh đi, ở chỗ tối dõi theo mọi hành động của Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không ngây người một lúc, sau đó ha ha cười lớn.

Trong lòng nghĩ: "Lão Quân già này, cứ tưởng ta con khỉ này vẫn như 500 năm trước trộm ăn tiên đan sao?" Tôn Ngộ Không cười nói: "Nhìn khắp Thiên Đình, nơi có bảo bối nhiều nhất chẳng phải là chỗ Thái Thượng Lão Quân sao?

Mỗi ngày luyện nhiều đan dược như vậy, đối với nhân gian, đó là thứ ngàn vàng khó cầu." Tôn Ngộ Không tuy không nói rõ mục đích của mình, nhưng trong lời nói đã tiết lộ, có liên quan đến tiên đan.

Thái Thượng Lão Quân càng kiêng kỵ hơn, dù sao cảnh tượng trộm ăn tiên đan năm đó vẫn còn sống động trước mắt, năm đó nếu không phải là hắn, thì Thiên Đình cũng sẽ không bị náo loạn long trời lở đất, gà chó không yên.

Thái Thượng Lão Quân đánh bạo nói: "Đại Thánh, ta không quan tâm mục đích của ngươi là gì, nhưng nếu ngươi tiếp tục trộm ăn tiên đan, tuyệt đối là không thể nào, cho dù ta Thái Thượng Lão Quân không phải đối thủ của ngươi, ngươi cũng đừng hòng đắc chí." Thấy Lão Quân khi nói câu này, thực ra trong lòng sợ hãi cực độ, vạn nhất chọc giận Tôn Ngộ Không, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Trong lòng sớm đã quyết định, cho dù hủy hết tiên đan, cũng không thể để nó lọt vào miệng Tôn Ngộ Không nữa.

Nếu lại xảy ra chuyện như vậy, ở chỗ Ngọc Đế sẽ không thể ăn nói được.

Tôn Ngộ Không không những không sợ, ngược lại còn phá lên cười ha hả.

"Lão huynh ta, ta Tôn Ngộ Không bây giờ đang theo Tây Thiên lấy kinh, sớm đã không phải con khỉ Tôn Ngộ Không 500 năm trước nữa rồi, cớ sao phải đề phòng ta?" "A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai." Tôn Ngộ Không hai tay chắp lại, một vẻ tin Phật tôn Phật.

Lão Quân đơn giản là không dám tin vào mắt mình, không dám tin vào tai mình, đây còn là Tôn Ngộ Không của 500 năm trước sao?

Chương 471

Từ từ tiến đến gần Tôn Ngộ Không, khẽ cười.

"Kể từ khi theo Tây Thiên lấy kinh, sao ngươi không đi cùng Sư phụ, lên đây làm gì?" "Ta trước đây chẳng phải đã nói rồi sao?

Yêm lão Tôn gặp phải chuyện nan giải, cần Lão Quân giúp một tay." Tuy Tôn Ngộ Không đã thay đổi, trở thành người tốt rồi, không trộm không cướp, nhưng vô duyên vô cớ yêu cầu tiên đan này nọ, đối với Thái Thượng Lão Quân, cũng rất khó ăn nói với Ngọc Đế.

"Nếu Tôn Đại Thánh có chỗ nào cần ta giúp, tự nhiên cứ nói ra, nhưng nếu Tôn Đại Thánh cần tiên đan, ta khuyên ngươi đừng mở miệng ra." Tôn Ngộ Không cười lớn: "Lão Quân quả nhiên là Lão Quân, biết mục đích ta lên đây, không giấu ngươi, yêm lão Tôn lần này đến đây là để cầu tiên đan." Thái Thượng Lão Quân thổi râu trừng mắt vội vàng xua tay: "Không có không có không có, chỗ ta đều không có, ngươi hãy dứt bỏ tâm tư này đi!" Thái Thượng Lão Quân không có tiên đan?

Đơn giản là một trò cười, lừa gạt một dân thường thì được, lừa gạt Tôn Ngộ Không, thì đúng là nằm mơ.

"Lão Quân chọc giận yêm lão Tôn, yêm lão Tôn là người thế nào ông không biết sao?

Có hay không yêm lão Tôn chẳng lẽ không rõ sao?" Thái Thượng Lão Quân vẻ mặt khó xử.

"Năm đó ngươi trộm ăn tiên đan ta luyện cho Ngọc Đế, ngươi có biết ta đã chịu bao nhiêu tội lỗi không?

Bây giờ ngươi lại đến, muốn ta bị Ngọc Đế trừng phạt nữa sao?

500 năm trước ngươi đã trộm ăn một đống linh đan, đối với thân thể của ngươi có trợ giúp cực lớn, vậy là đủ rồi, sao không chịu dừng lại?" "Yêm lão huynh lần này không phải vì ta mà là vì người khác cầu tiên đan." Thái Thượng Lão Quân không khỏi bật cười: "Kể từ khi không phải ngươi cầu, càng không cần nữa rồi!

Tôn Đại Thánh, mời ngươi đi!" Thái Thượng Lão Quân bây giờ chỉ có một mục đích, đó là mau chóng tiễn đi cái "ôn thần" này, thực sự trong lòng sợ đến rụng tóc rồi!

Tôn Ngộ Không: "Ông còn chưa nghe ta nói muốn gì đã muốn đuổi ta đi rồi à." "Vậy có gì mà phải nghe, dù sao ngươi muốn gì chỗ ta cũng không có, có cũng sẽ không cho ngươi." Thái Thượng Lão Quân dường như đã hạ quyết tâm.

Tôn Ngộ Không đột nhiên nhanh như chớp xuất hiện trước mặt Thái Thượng Lão Quân, một tay nắm chặt râu bạc của ông ấy.

Mắt trợn tròn giận dữ: "Hay cho lão Quân, ra mặt không thèm nể mặt ta Tôn Ngộ Không sao!" Nói rồi tay dùng sức giật râu.

Đau đến mức Thái Thượng Lão Quân phát ra từng trận gào thét.

Phát ra tiếng kêu "nga ao ngao".

"Không biết Đại Thánh cần đan dược gì." Thái Thượng Lão Quân đau đến mức điên cuồng, chỉ có thể ứng phó trước Tôn Ngộ Không.

Hắn mới buông râu của Thái Thượng Lão Quân ra, không vội không vàng nói: "Một nghìn viên Cửu Chuyển Hồn Đan." Thái Thượng Lão Quân chấn kinh, phải biết Cửu Chuyển Hồn Đan là cực phẩm, luyện một viên vô cùng không dễ dàng, Tôn Ngộ Không há miệng ra lại đòi một nghìn viên, đơn giản là sư tử mở miệng lớn.

"Đại Thánh đừng nói đùa như vậy, đừng nói một nghìn viên, một trăm viên, ta bây giờ cũng không lấy ra được." Tôn Ngộ Không chợt

nghĩ, có lẽ thật sự hơi nhiều rồi, một nghìn viên không phải là một con số nhỏ, trầm ngâm nửa ngày rồi nói một con số: "Vậy lấy mười viên, không thể ít hơn nữa." Thái Thượng Lão Quân dứt khoát nói: "Mười viên, một viên cũng không thể cho, Đại Thánh đừng làm khó ta!

Mau chóng rời đi đi!" Thái Thượng Lão Quân gặp Tôn Ngộ Không, cảm giác đầu đều muốn nổ tung rồi!

Hắn thật sự là chủ nhân khó đối phó nhất trong cuộc đời ông ấy!

Từ Chí vẫn luôn ở chỗ tối dõi theo, thấy hắn càng lúc càng được đằng chân lân đằng đầu, lại còn muốn Cửu Chuyển Hồn Đan, không phải là một nghìn viên, mà ít nhất là mười viên, liền không thể kiềm chế được nữa.

Lập tức hóa thành Quan Thế Âm Bồ Tát, từ trên không hạ xuống, giọng nói ôn hòa trực tiếp truyền đến tai Tôn Ngộ Không: "Ngộ Không, không đi cùng Đường Tam Tạng Tây Thiên lấy kinh, lại ở đây làm gì?" Tôn Ngộ Không ngây người một lúc, nhìn về phía Quan Âm.

Cười nói: "Sư huynh, sao lại ở đây." Từ Chí cười lớn mở miệng nói: "Tôn Đại Thánh vẫn khỏe chứ." "Tốt tốt, gặp phải chuyện nan giải, cần mượn tiên đan của Lão Quân, hắc hắc!" Thái Thượng Lão Quân cười lạnh nói: "Hắc, nói hay thật, mượn, chẳng lẽ tiên đan ăn vào bụng rồi, còn có thể nôn ra được sao." Từ Chí nói: "Cửu Chuyển Hồn Đan có công hiệu cải tử hoàn sinh, Đại Thánh dùng để cứu người phải không!" "Chính xác, chính xác, nếu không phải vậy, yêm lão Tôn cũng sẽ không chạy đến chỗ Lão Quân." "Không biết Tôn Đại Thánh muốn cứu ai?" Tôn Ngộ Không thở dài một hơi: "Chuyện này nói ra thì dài lắm!

Nguyên là quốc vương Ô Kê quốc, lại tin lời yêu quái, ngược lại kết làm huynh đệ với yêu quái đó, yêu quái nhẫn tâm sát hại hắn, còn

biến thành bộ dạng của hắn, bây giờ đang làm quốc vương ở Ô Kê quốc sao?

May mắn là quốc vương phúc lớn mệnh lớn, được Tỉnh Long Vương cứu, còn dùng Định Nhan Châu bảo vệ thi thể không bị hư thối, vậy người này có nên cứu không?" Từ Chí kinh ngạc nói: "Theo cách này, thì quốc vương Ô Kê quốc hiện tại là do yêu quái biến thành." "Chính xác, chính xác a!" Thái Thượng Lão Quân trầm ngâm một lát, bị Tôn Ngộ Không vỗ vai, cười nói: "Lão Quan, xem ông kìa!

Quốc vương có nên cứu hay không, a!

Ha ha ha." "Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp phù đồ, thì có gì là không tốt, chỉ là Cửu Chuyển Hồn Đan cứu người chỉ cần một viên, con khỉ này lại muốn mười viên?" Thái Thượng Lão Quân tuy không hiểu, nhưng ít nhiều cũng biết Tôn Ngộ Không chẳng qua là mượn cớ cứu chữa quốc vương, nhân tiện đòi thêm vài viên tiên đan mà thôi!

Tôn Ngộ Không không nhịn được phá lên cười ha hả: "Cớ sao lại keo kiệt như vậy?

Cho yêm lão Tôn thêm vài viên thì có đáng gì đâu, đúng rồi, ông luyện vài viên đan dược chẳng phải như chơi sao?" "Chơi, ta luyện đan là đang chơi sao?

Ngươi có biết luyện một viên đan dược phải luyện suốt 49 ngày, một ngày trên trời bằng một năm dưới đất, thật sự nghĩ một viên đan dược có thể luyện ra đơn giản như vậy sao?" Tôn Ngộ Không đương nhiên biết luyện một viên đan dược không dễ dàng, chỉ là thuận miệng nói mà thôi, đâu ngờ Thái Thượng Lão Quân lại phản ứng lớn như vậy.

Không nói lại quay lại, 500 năm trước đại náo Thiên Cung, trộm ăn linh đan diệu dược luyện cho Ngọc Đế và Vương Mẫu nương

nương, đó là thành quả mấy trăm ngày của lão Quan, đối với nhân gian, cần hao phí mấy trăm năm thời gian mới được, cũng khó trách năm đó Thái Thượng Lão Quân không có cách nào ăn nói với Ngọc Đế.

Đây chính là nguyên nhân Ngọc Đế và Vương Mẫu nổi giận tam trượng!

Từ Chí thấy hai người tranh chấp không ngớt liền nói: "Tôn Đại Thánh cứu người cố nhiên là đáng khen, Lão Quân, chi bằng cho hắn một viên là được!" Thái Thượng Lão Quân nhìn Từ Chí: "Con khỉ này lòng tham không đáy, cho một viên không chịu, cứ đòi mười viên, ta làm sao mà cho được." "Lão Quan ta, trên Thiên Đình, dựa vào lò luyện đan, mỗi ngày luyện thuốc chẳng phải là công việc sao, lại có gì đáng ngại, cho yêm lão Tôn thêm vài viên, yêm lão Tôn bán một cái nhân tình, có thể cứu thêm vài người, chẳng phải tốt sao?" "Ở đâu ra mà có nhiều người cần cải tử hoàn sinh như vậy, quốc vương Ô Kê quốc bất hạnh bị yêu quái hại, khí số chưa hết?

Muốn cứu thì ta không có gì để nói, cũng chỉ cần một viên, nhưng nếu Tôn Đại Thánh cố chấp muốn lấy mười viên, thì thật sự khó mà chiều theo." Thái Thượng Lão Quân nói với giọng kiên định.

Chương 472

Tôn Ngộ Không cũng không tức giận: "Lão này, thật là đủ keo kiệt." Nói rồi ngồi xuống bên cạnh lò luyện đan.

Thái Thượng Lão Quân kinh hãi toát mồ hôi lạnh: "...

Muốn làm gì?" 500 năm trước lật đổ lò luyện đan, cảnh tượng đáng sợ đó đến nay vẫn còn sống động trước mắt, khiến lòng ông ấy còn sợ hãi.

Tôn Ngộ Không cười nói: "Hôm nay nếu không cho yêm lão Tôn Cửu Chuyển Hồn Đan, yêm lão Tôn sẽ không đi!

Không đi nữa!" Thái Thượng Lão Quân một trận sầu não, nhưng lại thấy Từ Chí cười ha hả, nói: "Lão Quân, để ta nói vài câu với Tôn Đại Thánh." "Đại Thánh, tính mạng của quốc vương nằm trong tay ngươi, Ô Kê quốc hiện tại đang bị yêu quái nắm giữ, hiện tại việc cấp bách là trừ yêu cứu người, hà tất phải so đo tính toán vài viên đan dược với Lão Quân làm gì?" Tôn Ngộ Không suy nghĩ một lát, trên đường cũng đã tốn chút thời gian, chẳng lẽ không muốn để Sư phụ và những người khác chờ đợi sốt ruột sao.

Thái Thượng Lão Quân sai thị đồng lấy ra một hồ lô Tử Kim, từ bên trong lấy ra một viên thuốc đưa cho Tôn Ngộ Không, nói: "Đại Thánh cầm lấy mau chóng đi cứu người trước, cứu sống quốc vương Ô Kê quốc cũng là một việc công đức." "Hắc hắc.

Đa tạ đa tạ." Tôn Ngộ Không chắp tay về phía Thái Thượng Lão Quân và Từ Chí.

Từ Chí gật đầu: "Tôn Đại Thánh mau mau đi đi, đừng để Sư phụ và quốc vương chờ quá lâu!" "Yêm lão Tôn về đây." Nói rồi, nhảy vọt xuống.

Thái Thượng Lão Quân lau một vệt mồ hôi, trong lòng cuối cùng cũng nhẹ nhõm rồi!

Từ Chí dõi theo Tôn Ngộ Không rời đi, từ biệt Thái Thượng Lão Quân, quay người trở về Bồng Lai Đảo, mở kính tượng, nhìn Tôn Ngộ Không.

Đường Tăng đi đi lại lại trên mặt đất, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, mong Tôn Ngộ Không sớm quay về.

Trư Bát Giới nằm trong góc, bị bóng người đi lại làm cho chóng mặt, không nhịn được cằn nhằn: "Sư phụ của ta, người đi đâu vậy! Người đi lại làm lão Trư ta chóng cả mặt rồi!" Đường Tăng mặt đầy vẻ lo lắng: "Ngộ Không nhất thời không về, ta vẫn luôn không yên lòng, cũng không biết ở chỗ Thái Thượng Lão Quân thế nào, liệu có lấy được đan dược không." "Sư phụ cứ yên tâm, phải tin Hầu ca, Hầu ca ra tay là một mình cân hết." Trư Bát Giới cười nói.

Sa Ngộ Tịnh cũng bước lên một bước nói: "A Sư phụ, Hầu ca ở Thiên Đình đều là nhân vật có tiếng tăm, thần tiên trên trời nào mà không nể Hầu ca ba phần mặt mũi." "Nếu không thì Hầu ca ở Thiên Đình cũng sẽ không tự xưng là Tề Thiên Đại Thánh." Trư Bát Giới theo đó phụ họa.

Đúng vào lúc này, dưới bầu trời đêm, chợt truyền đến tiếng Tôn Ngộ Không: "Ngốc tử, lại nói xấu ta rồi phải không!" Hai chữ "ngốc tử" khi nói ra gần như không thể nghe thấy.

Cùng với lời nói vừa dứt, tiếng nói càng lúc càng lớn, người đã đứng trước mặt Đường Tăng.

Đường Tăng lập tức trên mặt lộ vẻ mừng rỡ an ủi, bước lên phía trước đón Tôn Ngộ Không: "Ngộ Không, thế nào rồi, có lấy được đan dược không." Tôn Ngộ Không cười nói: "Sư phụ cứ yên tâm, yêm lão

Tôn ra tay tất nhiên sẽ lấy được.” Nói rồi đi đến trước bậc thềm.

Ba người còn lại cùng nhau vây quanh hắn.

Tôn Ngộ Không nhét Cửu Chuyển Hồn Đan vào miệng quốc vương, ở cằm nhẹ nhàng ấn một cái, giúp sức nuốt tiên đan xuống.

Từng người từng người ngẩng đầu chờ đợi nhìn chằm chằm quốc vương chờ kỳ tích xảy ra.

Quả nhiên, trong chốc lát, quốc vương khẽ ho khan, từ từ mở mắt.

Tôn Ngộ Không mặt lông mồm sấm, thêm Trư Bát Giới đầu to tai lớn, lại có Sa Ngộ Tịnh mặt đầy lông tóc, thật sự khiến quốc vương sợ đến dựng tóc gáy, một cái ngồi bệt xuống, co mình vào góc tường: “Yêu quái!

Yêu quái!” Lúc còn sống bị yêu quái hại, đối với yêu quái vô cùng mẫn cảm, cả người đều đang run rẩy.

Trư Bát Giới tranh công nói: “Yêm ta đâu phải yêu quái, yêm lão Trư đã kéo ngươi từ dưới đáy giếng lên đó.” Hắn vội vàng muốn lập công, trong lòng đang tính toán nhỏ mọn, chẳng lẽ quốc vương không báo ân ban thưởng bảo bối gì sao.

Đường Tăng vội vàng chắp hai tay lại: “A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai, quốc vương có thể tỉnh lại, thật là tốt quá rồi!” Quốc vương mới chú ý đến Đường Tăng, một người tài mạo, khoác áo cà sa, có chút dáng vẻ con người, vội vàng tiến lại gần: “Đại sư, sao người lại ở cùng với mấy yêu quái này.” Đường Tăng cười nói: “Họ không phải yêu quái, đều là đệ tử của ta, đã cứu tính mạng của quốc vương.” Quốc vương ký ức sâu sắc, quốc sư đã đẩy hắn xuống giếng, sau đó không còn bất kỳ ấn tượng nào nữa, hẳn là đã chết rồi!

Bây giờ xem ra, là tiết tấu của việc sống lại, nhìn ba người kỳ dị trước mắt thật sự là ân nhân đã cứu mình.

Hắn "phù" một tiếng quỳ trên mặt đất, trong mắt lấp lánh những giọt lệ lăn dài: "Cảm ơn, cảm ơn đã cứu ta." Tôn Ngộ Không vội vàng đỡ hắn dậy: "Quốc vương, không thể được, ngài là quốc vương, ta làm sao chịu nổi?" Đường đường là quốc vương lúc này cũng không nhịn được nước mắt chảy đầy mặt, dùng ống tay áo dài lau đi những giọt lệ trong mắt.

Tôn Ngộ Không đỡ hắn ngồi xuống ghế dài.

Quốc vương khóc nói: "Cũng không biết phu nhân và thái tử của ta thế nào, yêu quái có hại họ không." Đường Tăng an ủi nói: "Bệ hạ, ngài cứ yên tâm đi!

Thái tử và vương hậu mọi chuyện đều an lành." Quốc vương không nhịn được thở dài một hơi, nói: "Đều tại ta, đều tại ta quá tin lời quốc sư, ta nằm mơ cũng không ngờ, hắn lại là yêu quái, lại còn hãm hại ta, ta ở khoảnh khắc cái chết đó, chỉ lo lắng vợ con có bị hắn hãm hại không." Nghe lời này trong lòng Đường Tăng thầm khâm phục, xem ra quốc vương cũng là một người trọng tình trọng nghĩa, ở khoảnh khắc cái chết chỉ lo lắng cho con cái và vợ mình.

Thấy quốc vương mặt đầy vẻ ưu sầu, Đường Tăng tự nhiên lo lắng cho thái tử và vương hậu, lo lắng yêu quái hoành hành bá đạo ở Ô Kê quốc.

Đường Tăng nói: "Bệ hạ, vạn sự đừng quá để tâm, ba đồ đệ của ta ai nấy đều bản lĩnh cao cường, đều có tài trừ yêu hàng ma, có họ ở đây, tin rằng họ sẽ sớm quay về, sẽ chế phục yêu quái." Quốc vương không thể tin nổi nhìn chằm chằm ba người, lại chuẩn bị quỳ xuống.

Tôn Ngộ Không đỡ vai hắn, hắn liền không thể quỳ xuống được, cười nói: "Bệ hạ, ngài thân là cửu ngũ chí tôn, ba chúng ta không dám nhận." Quốc vương ngồi trở lại ghế dài, nói với giọng chân thành: "Cứu tính mạng ta, giúp Ô Kê quốc ta trừ yêu quái, đương nhiên là

đáng nhận.” Trư Bát Giới chợt bước lên nói: “Ngươi bị yêu quái đẩy xuống giếng, yêm lão Trư đã kéo ngươi lên đó.” “Nga!

Đa tạ!” Nói rồi chắp tay về phía Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới hơi thất vọng, cứ tưởng sẽ có bảo bối ngay lập tức chứ!

Chương 473

Tôn Ngộ Không nhìn vẻ mặt thất vọng của hắn, không nhịn được cười trộm một lát: "Ngốc tử." Đêm nay, mây đen che trăng, ánh sao thưa thớt.

Yêu quái lén lút đến hậu hoa viên, thấy cửa bị khóa, xác định xung quanh không có người, ngón tay chạm vào khóa sắt, một tiếng "khách", khóa sắt liền đứt đoạn, lặng lẽ đến bên giếng, thân hình khẽ chuyển, lập tức biến thành bộ dạng nguyên thân (Toàn Chân).

Một bên thái tử lợi dụng đêm tối, đi đến giữa hành lang, chợt cảm giác phía sau có người, khi quay đầu lại, rõ ràng thấy một nô tài đang trốn sau cột, so với cây cột có chút hẹp, hai bên áo lộ ra ngoài.

Thái tử ưỡn ngực bước đến trước mặt hắn, một chưởng vỗ vào vai, giận dữ nói: "Này!

Ngươi theo dõi ta làm gì?" Thái giám vội vàng gượng cười: "Không có a!

Nô tài không hề theo dõi thái tử a!" "Không có, vậy ngươi ở đây làm gì?" "Nô tài... nô tài chỉ ngắm ánh trăng đêm nay." Hắn nói bừa, chỉ có thể tùy tiện tìm một lý do để lấp liếm.

Thái tử liếc mắt lên trời, giận dữ nói: "Đêm nay trên trời đâu có trăng, ở đâu ra ánh trăng, ngươi lừa ta!" Nói rồi nắm vai hắn, dùng sức nhấc lên rồi quăng xuống, cả người thái giám bị quăng xuống đất.

Thái tử không cho phép hắn đứng dậy, một cước đá vào ngực.

Hắn đau đến mức phun ra nước chua, hai tay ôm lấy mắt cá chân thái tử: "Thái tử tha mạng, nô tài không dám nữa!" "Không dám?

Bây giờ có Bệ hạ chống lưng rồi!

Có gì mà không dám." Thái giám vẻ mặt khổ sở: "Thái tử, nô tài chỉ là một nô tài, mệnh lệnh của Bệ hạ, chúng ta làm nô tài chỉ có thể tuân theo chứ không thể không làm, nô tài theo dõi thái tử hoàn toàn là ý của Bệ hạ, không liên quan một chút nào đến nô tài." Sự tình đã đến nước này, chỉ có thể lôi Quốc vương ra, chỉ cầu bảo toàn mạng sống của mình!

Thái tử lạnh lùng cười một tiếng, đột nhiên nắm vai hắn, kéo hắn vào một căn phòng.

Tìm một sợi dây thừng, trói thái giám bằng dây năm hoa vào một cây cột.

Thái giám tiếp tục khổ sở cầu xin: "Thái tử điện hạ, cầu xin người thả nô tài ra đi!

Nô tài sau này không dám nữa!" "Thả ngươi?

Thả ngươi ra để ngươi đi cáo trạng với Bệ hạ của ngươi sao?" Thái tử miệng nói, tay lại quấn thêm vài vòng dây thừng trên người hắn.

Từ Chí ở Bồng Lai Đảo, dùng kính tượng xem xét mọi chuyện đang diễn ra, bao gồm quốc vương được cứu sống, Đường Tăng và các đệ tử vui mừng thế nào, yêu quái ở hậu hoa viên biến ra nguyên thân, thái tử bị theo dõi, ngược lại trói chặt người theo dõi bằng dây năm hoa...

Vừa uống trà, vừa thưởng thức mọi diễn biến.

Thái tử sau khi trói chặt thái giám xong, quay người chuẩn bị rời đi, nhưng lại nghe thái giám vẫn luôn kêu la: "Thái tử đừng đi, đừng bỏ lại nô tài một mình ở đây!" Thái tử chợt nghĩ, để hắn cứ thế la hét loạn xạ, sớm muộn gì cũng sẽ thu hút người khác, vạn nhất bị Quốc vương nghe thấy, biết mình đã trói người!

Thì phải làm sao đây.

Quay người trở lại phòng, cởi chiếc giày vải của thái giám ra.

Thái giám kinh hãi nói: "Thái tử, người muốn làm gì!" Trên mặt thái tử lộ ra nụ cười tà ác, trực tiếp nhét chiếc giày vải vào miệng hắn, sau đó, mặc cho hắn giãy giụa, kêu la, chỉ có thể phát ra tiếng "ô ô".

Quan trọng là giày vải hôi thối quá!

Làm hắn chóng mặt nhức óc.

Toàn Chân biến lại thành nguyên thân, mắt nhìn xuống đáy giếng, không khỏi giật mình, trong lòng nghĩ: "Không thể nào, thi thể quốc vương lại biến mất rồi!" Nước giếng tuy sâu không lường được, thi thể cũng ở chỗ sâu nhất, nhưng hắn là yêu quái a!

Đương nhiên có khả năng nhìn thấu siêu phàm, dưới nước có thi thể hay không, một mắt có thể nhìn thấy tận đáy.

Hơn một năm qua, cứ cách vài ngày đều sẽ kiểm tra thi thể quốc vương, mỗi lần đều có thể thấy, nhưng lần này lại thật sự không thấy đâu.

Cứ tưởng mắt mình hoa!

Lại xoa xoa mắt, phóng tầm mắt nhìn xuống, thật sự không có.

Thật sự hoảng sợ rồi!

"Không thể nào, thi thể không thể nào tự nhiên bay đi được." Hắn có chút không thể giải thích được, quốc vương chết là điều chắc chắn, cho dù may mắn không chết, cái giếng nước sâu như vậy, cũng không thể leo lên được a!

Toàn Chân trăm lần suy nghĩ vẫn không hiểu ra, phải biết, thi thể quốc vương biến mất, rốt cuộc khó mà yên lòng.

Trong lòng hắn vừa sợ hãi, vừa lo lắng.

Đúng vào lúc này, chợt nghe tiếng bước chân, chỉ thấy một tăng nhân lại đi vào hậu hoa viên.

Chương 474

Toàn Chân định che giấu, nhưng đã quá muộn, nguyên thân đã bị nhìn thấy.

Thực ra sắc trời âm u, hai người cách xa nhau, tăng nhân chỉ thấy có một người đứng bên giếng, nhưng lại không nhìn rõ được diện mạo thật sự, chỉ xuất phát từ lễ phép, hai tay chắp lại hỏi: "A Di Đà Phật, thí chủ khỏe, có từng thấy hòa thượng triều Đường ở đâu không?" Toàn Chân trong lòng giật mình, đối phương lại không sợ.

"Hòa thượng triều Đường?

Tìm làm gì?" Trong khi nói, hắn chậm rãi di chuyển bước chân, đã nảy sinh sát tâm.

"Tiểu tăng có một vài việc cần thỉnh giáo, nếu thí chủ biết, xin hãy cho biết." Toàn Chân ở trong bóng tối, hoàn toàn không biết đối phương căn bản không nhìn rõ mình, chỉ nghĩ nguyên thân đã bị nhìn thấy, thì đương nhiên phải chết không nghi ngờ gì, nếu không làm sao làm quốc vương, làm sao có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý như quốc vương.

"Hòa thượng triều Đường ta đương nhiên biết ở đâu, ngươi có muốn nghe không?" "Thí chủ biết, vậy thì tốt quá rồi!

Ở đâu vậy?" Tăng nhân có chút phấn khích.

"Ở trong giếng!" "Ở trong giếng?" Rõ ràng tăng nhân có chút không tin: "Thí chủ thật biết đùa." "Ta biết ngươi không tin, nhìn xem!" Tăng nhân bước về phía miệng giếng, bị Toàn Chân một con dao găm đâm vào tim, nắm hai chân "phịch" một tiếng ném vào trong nước giếng.

Toàn Chân biến lại thành bộ dạng quốc vương, về cung bắt đầu đập phá đồ đạc, dọa cho những kẻ sợ hãi từng người co rúm lại, không ngừng lùi lại, chỉ sợ quốc vương giận lây sang họ.

"Tại sao?

Tại sao?

Tại sao?" Tiếng nói càng lúc càng lớn, quốc vương thật sự thi thể không thấy đâu, đối với hắn, đơn giản là một cơn ác mộng.

Yêu quái Toàn Chân lại lần nữa hóa thành bộ dạng quốc vương, khi từ hậu hoa viên trở về, đi ngang qua tẩm cung thái tử, phát hiện trong phòng tối đen như mực, chẳng lẽ đã ngủ rồi!

Toàn Chân không để ý kỹ, quay người chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng "bang bang bang".

Trong căn phòng tối đen truyền đến âm thanh lạ, khiến Toàn Chân vốn cảnh giác cao độ lập tức vểnh tai lên, rõ ràng âm thanh trong phòng có người cố ý làm ra, dường như muốn người ngoài phòng nghe thấy.

Chậm rãi đi đến trước cửa phòng, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên trong phòng, mơ hồ nghe thấy tiếng "ô ô ô", cái cảm giác không nói được lời nào đó.

Toàn Chân thầm kêu một tiếng "không hay rồi." Mạnh mẽ đẩy cửa ra, thắp sáng cây nến trên bàn, ở đâu có bóng dáng thái tử, chỉ có một thái giám bị trói ngược vào cột, miệng nhét giày vải.

Toàn Chân tức giận đến mức không thể kiềm chế, mạnh mẽ giật chiếc giày vải trong miệng hắn ra, hai tay nắm chặt vai hắn mạnh mẽ nhấc lên, một tiếng "tháp", sợi dây thừng quấn trên người hắn đột nhiên đứt thành bốn năm khúc.

Thái giám mặt ủ mày chau: "Bệ hạ tha mạng a!

Bệ hạ tha mạng a!" Toàn Chân xách hắn lên, giống như xách một đứa trẻ không khác gì, giận dữ nói: "Ta bảo ngươi canh chừng thái tử, bây giờ người đâu?

Hả!" Toàn Chân vung tay một cái, trực tiếp ném thái giám bay ra xa hơn một trượng, "ba sát" đâm vào một cái bàn làm nó vỡ tan.

Thái giám toàn thân trên dưới đều đau nhức, nhưng đối mặt với uy nghiêm của hoàng đế, dù đau đến mấy cũng không kịp quan tâm, trực tiếp quỳ trên mặt đất: "Bệ hạ, nô tài... nô tài vẫn luôn đi theo thái tử, nào ngờ... nào ngờ bị thái tử phát hiện..." Lời chưa nói xong, Toàn Chân một chưởng vỗ vào cột gỗ, giận dữ nói: "Hỗn xược, quả nhân nuôi lũ nô tài các ngươi có tác dụng gì, chút chuyện nhỏ cũng không làm xong được." "Bệ hạ bớt giận, nô tài... nô tài thật sự không phải đối thủ của thái tử a!" "Dám cãi lại, quả nhân thật sự một chưởng đánh chết ngươi." Nói rồi tay phải giơ cao.

Thái giám sợ đến mức ngũ thể quỳ rạp xuống đất, toàn thân đều đang run rẩy: "Bệ hạ tha mạng, Bệ hạ tha mạng a!" Hắn biết Quốc vương bây giờ hỉ nộ thất thường, tâm địa độc ác, hoàn toàn mất đi vẻ từ ái, cách hành xử quyết liệt, không từ thủ đoạn, nếu muốn giết, thì thật sự dám giết người.

Toàn Chân cố gắng kiềm chế cơn giận: "Thái tử bây giờ người đâu?

Đã đi đâu rồi!" "Nô tài... nô tài bị thái tử trói ở đây, thật sự không biết tung tích thái tử." "Hừ!

Đơn giản là phế vật, quả nhân dùng ngươi có tác dụng gì." "Nô tài là phế vật, nô tài... nô tài đi tìm thái tử đây!" Vừa nói, liền một mạch chạy ra ngoài cửa, sợ Quốc vương lại thay đổi sắc mặt, thì thật sự không giữ được mạng nhỏ.

Bồng Lai Đảo Từ Chí dùng kính tượng chứng kiến mọi chuyện

xảy ra, pha chế một ít rượu ngon, vừa uống rượu, vừa chăm chú nhìn mọi chuyện xảy ra ở phàm trần, bao gồm Toàn Chân ám sát tăng nhân, sau khi về lại chất vấn thái giám, tất cả những gì hắn làm đều được nhìn rõ mồn một.

Hắn từ từ nhấp một ngụm rượu, cẩn thận quan sát Toàn Chân, lại muốn xem tiếp theo hắn có chiêu trò gì, có thể bày ra kế sách gì.

Toàn Chân dõi theo thái giám vừa lăn vừa bò chạy ra khỏi phòng, cũng không ngăn cản, miệng vẫn luôn lẩm bẩm chửi rủa: "Một lũ phế vật, ngay cả một người cũng không canh chừng được, còn có thể trông cậy làm gì?

Thật sự dựa vào ai cũng không bằng dựa vào mình, một lũ ăn hại." Toàn Chân trong lòng rõ ràng hơn ai hết, việc kiểm soát tung tích thái tử, đã dẫn đến sự nghi ngờ của thái tử, khó trách thái tử vẫn luôn muốn trốn thoát, có thể thấy âm mưu của hắn đã bị thái tử nhìn thấu, trong lòng có chút bất an.

Chương 475

Quốc vương trở về điện, giận không thể kiềm chế, lập tức triệu kiến các tâm phúc của mình.

Nửa đêm canh ba, ngủ đang say, bị người khác quấy rầy giấc ngủ thì quả là một chuyện thống khổ biết bao, ai bảo hắn là quốc vương chứ!

Nô tài ai nấy đều có 100 cái không muốn, nhưng cũng không có cách nào, chỉ có thể nhanh chóng đi gặp Quốc vương.

"Các ngươi có biết tối nay ta triệu kiến là vì chuyện gì không?" Mọi người nhìn nhau, vẻ mặt đầy nghi ngờ.

Một thái giám lớn tuổi bước lên một bước chắp tay nói: "Xin Bệ hạ chỉ rõ." Toàn Chân thở dài một hơi, đứng dậy, đi đến trước mặt hắn, vỗ vai hắn nói: "Thái tử mất tích, ta muốn các ngươi, dù thế nào cũng phải lật tung hoàng cung lên để tìm ra thái tử cho ta." Chuyện thái tử mất tích đối với hắn đơn giản không phải là chuyện hiếm, quốc vương và thái tử giống như mèo và chuột vẫn luôn chơi trò này, tự nhiên liền vâng dạ đồng ý.

Thái giám tổng quản lập tức ban lệnh, khiến tất cả mọi người trong hoàng cung bắt đầu tìm kiếm tung tích thái tử.

Toàn Chân trong lòng ngũ vị tạp trần, không biết cảm giác gì, chợt nhớ đến một người, đó là Vương hậu.

Hắn nhớ lần trước thái tử xuất hiện trong điện của Vương hậu, tuy không biết làm thế nào mà trốn thoát được, nhưng thật sự đã xuất hiện ở điện của Vương hậu.

Tại đây Toàn Chân càng không có chút nghi ngờ nào, lập tức đi

đến điện của Vương hậu.

Trong điện của Vương hậu đèn đuốc sáng trưng, xem ra nàng chưa nghỉ ngơi, Toàn Chân lại đang bước nhanh về phía điện.

Toàn Chân sau khi vào phòng nhìn thấy Vương hậu, đang dưới ánh nến viết một lá thư.

Sau đó Vương hậu tự nhiên cũng nhìn thấy Toàn Chân, trên mặt lộ vẻ kinh hãi, không nhịn được phát ra tiếng kinh hô nhẹ.

Toàn Chân cả quá trình hừ một tiếng không thèm để ý, trực tiếp đi đến trước bàn, cầm thư tín lên xem.

Không xem thì không biết, xem một cái thì ra nàng đang liên lạc với thái tử, nội dung trong thư lại biết được thân phận thật sự của hắn, không phải là Quốc vương thật sự.

Toàn Chân mặt tái mét, giận không thể kiềm chế, vò lá thư thành một cục giấy, ném xuống đất.

Toàn Chân đi vòng quanh Vương hậu mấy vòng, đánh giá nàng từ trên xuống dưới một lượt, âm trầm nói: "Vương hậu thật là rảnh rỗi nha, tối muộn không ngủ, lại còn đang liên lạc thư tín với thái tử sao?" Nội dung trong thư đã bị Toàn Chân phát hiện, sau đó nói gì cũng vô ích, nàng chỉ trên mặt lộ vẻ sợ hãi, cúi đầu, không dám đối mặt với Toàn Chân.

Toàn Chân đột nhiên nắm chặt vai nàng, giận dữ nói: "Quả nhân nên đối phó với ngươi thế nào đây!

Hả?" Sau đó hai vai nàng bị nắm đau đến tận xương, gần như muốn bị nắm nát một nửa.

Trên mặt nàng vẻ không thể chịu đựng nổi.

Toàn Chân mạnh mẽ đẩy nàng ngã xuống đất, một chưởng lật đổ

cái bàn, độc ác nói: "Thái tử ở đâu, tốt nhất hãy nói cho ta biết, nếu không, ta sẽ khiến ngươi ăn không ngon ngủ không yên!" Vương hậu lắc đầu, thật sự không biết thái tử ở đâu.

Trên trời, Từ Chí tự rót một chén mỹ tửu vào bụng, miệng tấm tắc khen ngợi: "Rượu ngon, quả nhiên là rượu ngon, ha ha ha, nhân gian chưa từng có ba lạng rượu nào, có thể sánh được nửa lạng hương của rượu này, tuyệt diệu thay, tuyệt diệu thay, đơn giản là không thể tả được." Từ Chí vừa xem chuyện xảy ra trong kính tượng, vừa uống rượu thưởng thức, cũng có một phong vị riêng.

Uống xong một chén lại tự động rót thêm một chén, từ từ thưởng thức, một loại cảm giác như đang ngâm mình trong nước nóng, trăm khớp thần kinh đều được thả lỏng nhất định, đơn giản là thoải mái cực độ.

Nếu hỏi điều mỹ lệ và yêu thích nhất, Từ Chí khẳng định sẽ nói: "Vào khoảnh khắc này, vô ưu vô lo, thưởng thức rượu ngon, chẳng phải là một đại khoái lạc trong đời sao, còn có gì có thể thoải mái hơn bây giờ." Hắn vừa uống, vừa nhìn chằm chằm kính tượng, trên mặt khẽ lộ ra ý cười.

Thái tử liền trong đêm từ trong cung ra, cưỡi một con ngựa đến một tự viện, theo sự dẫn đường của tăng nhân, đến hậu viện, chính là nơi Tôn Ngộ Không và những người khác đang ở.

Tôn Ngộ Không đã đợi rất lâu rồi, thấy thái tử liền nhảy lên: "Thái tử người cuối cùng cũng đến rồi, yêm lão Tôn đợi người lâu lắm rồi." Thái tử vô cùng lễ phép, gật đầu cúi người nói: "Bái kiến Tôn trưởng lão." Tôn Ngộ Không xua tay nói: "Không cần đa lễ không cần đa lễ, bên này mời ngươi vào trong phòng nói chuyện." Đúng vào lúc này, Trư Bát Giới từ trong phòng xông ra, nhìn thái tử mắt phát sáng, vặn vẹo nửa buổi nói: "Thái tử, yêm lão Trư đã giúp ngươi một việc lớn

như vậy, chẳng lẽ ngươi không có biểu thị gì sao?" Hắn dùng ánh mắt quét qua thái tử, phát hiện hắn tay không, không khỏi thở dài một hơi.

"Đã là thái tử rồi!

Ít nhiều cũng mang theo chút đồ chứ!" Đang nói chuyện, Đường Tăng nghe lời đó liền từ trong phòng bước ra.

Trước tiên hành lễ với thái tử nói: "Thái tử đừng trách, nhị đệ tử của bần tăng nói năng không kiêng nể gì." Trư Bát Giới có chút bất bình: "Gọi ta là nói năng không kiêng nể gì, lão Trư ta toàn nói thật." Tôn Ngộ Không không nhịn được che miệng cười, đột nhiên nắm lấy tai hắn, nói: "Ngốc tử, bây giờ đã hết thời gian nói những thứ vô dụng, bây giờ điều quan trọng nhất là để thái tử và phụ thân của hắn gặp mặt, để phụ tử đoàn tụ." Thái tử nghe lời này toàn thân chấn động.

"Để phụ tử ta đoàn tụ?

Phụ hoàng?

Phụ hoàng ở đâu?" Thái tử cảm xúc vô cùng kích động, dù sao hắn đã gọi lão yêu quái Toàn Chân là phụ hoàng hơn một năm rồi, kể từ khi biết quốc vương đó là yêu quái, trong lòng vẫn luôn nghĩ, phụ hoàng thật sự của mình sẽ ở đâu.

"Hoàng nhi, phụ hoàng ở đây này!" Quốc vương từ trong phòng bước ra, vừa khóc vừa nói.

Quốc vương lúc này mặc một thân áo tăng lữ, thái tử thoạt nhìn còn không nhận ra, nhìn kỹ lại, chẳng phải chính là phụ hoàng mà mình vẫn ngày đêm mong nhớ sao?

Hắn ba bước thành hai bước, lao đến trước mặt phụ vương, hai người ôm nhau khóc thành một đoàn.

Đường Tăng nhìn thấy cũng khá cảm động, không nhịn được lén

lau đi nước mắt.

Chương 476

"Phụ hoàng, nhi thần... nhi thần... nhi thần thật khổ sở a!" Quốc vương cũng nước mắt giàn giụa: "Phụ hoàng đâu có khác gì, đều tại phụ hoàng tin lời yêu quái, nhầm yêu quái thành huynh đệ, mới phải chịu kết cục như vậy.

Bây giờ xem ra, mọi chuyện đều đã muộn rồi!" Tôn Ngộ Không cười nói: "Không muộn không muộn, a a a, đuôi cáo của yêu quái đó đã lộ ra rồi!

Hắn không còn đắc chí được mấy ngày nữa đâu!" Quốc vương bỗng nhiên tỉnh ngộ, chỉ lo nói chuyện cũ với thái tử, mà quên mất việc cảm ơn bốn vị ân nhân đã cứu mình.

Lập tức quay đầu giới thiệu bốn vị ân nhân cho thái tử.

"Thái tử, mau... mau cảm ơn bốn vị đại ân nhân, nếu không có họ cứu phụ vương, phụ vương đã là một cái thây ở dưới đáy giếng rồi, nếu không thì phụ tử ta cũng không thể đoàn tụ." Thái tử không nói hai lời, "phù" một tiếng quỳ trên mặt đất: "Đại ân cứu mạng của bốn vị trưởng lão, nhi thần không biết lấy gì báo đáp..." Lời thái tử chưa nói xong, liền bị Đường Tăng vội vàng đỡ dậy: "Người xuất gia lấy từ bi làm gốc, đã gặp phải yêu quái tác quái, ta tự nhiên không thể ngồi yên không lo." Từ Chí nhìn mọi hành động của Đường Tăng, ngáp một cái, phụ tử đoàn tụ vốn là chuyện tốt, khiến người cảm động, Từ Chí lại không hề bị lay động, ngược lại càng xem càng thấy buồn ngủ một chút, vỗ vỗ đầu, cảm thấy có chút xung động muốn ngủ một giấc, không nhịn được lắc đầu.

Ít nhất quốc vương Ô Kê quốc có thể đoàn tụ với con trai, cũng là một chuyện tốt, cũng là Tôn Ngộ Không tích đức hành thiện!

Quốc vương Ô Kê quốc và thái tử hơn một năm không gặp, tình phụ tử vẫn sâu đậm, hơn một năm qua, yêu quái cầm quyền triều chính hỗn loạn.

Toàn Chân khi tại vị chỉ ham xa hoa hưởng thụ, lừa lọc lẫn nhau, một lòng một dạ chỉ muốn củng cố địa vị của mình, vì đạt mục đích không từ thủ đoạn.

Những việc yêu quái đã làm, quốc vương nghe xong, không khỏi rơi lệ, càng hối hận vì ban đầu đã quá tin hắn, tạo ra cục diện hiện tại.

Thái tử vỗ vai hắn, nói: "Phụ vương không cần đau buồn nữa!

Hiện tại bốn vị trưởng lão của Đường triều đang ở đây, nếu không phải vậy, nhi thần đã bị lừa gạt, phụ vương người cũng sẽ ở dưới giếng, bây giờ đã biết đó là yêu quái biến hóa, nhi thần bây giờ muốn phản khách thành chủ, đánh hắn một trận bất ngờ thì tốt hơn." "Đúng đúng đúng, ta nên như vậy." Trong cuộc đối thoại của hai cha con, đồng loạt nhìn về phía bốn người.

Dù sao phàm nhân, làm sao có thể là đối thủ của yêu quái Toàn Chân, hy vọng duy nhất chỉ có thể gửi gắm vào Tôn Ngộ Không và những người khác.

Tuy ai nấy đều có vẻ ngoài không tầm thường, nhưng bản lĩnh cao cường, thậm chí có thể làm sống lại quốc vương đã chết, những bản lĩnh như vậy, chỉ sợ chỉ có thần tiên trên trời mới có thể làm được.

Đường Tăng đang định mở miệng nói chuyện, Trư Bát Giới lòng dạ xảo quyệt, lập tức nói: "Một quốc vương, một thái tử, thân phận tôn quý đến nhường nào, lại bị một yêu quái lừa gạt xoay vòng vòng, yêm lão Trư đã cứu người cứu tận gốc, giúp Phật giúp đến tận nơi, cũng không có gì đáng ngại, nhưng ta từ khi đến Ô Kê quốc đến nay, chưa từng ăn một bữa cơm ngon, chưa từng ở cung điện xa hoa, bảo vật báo thù này nọ thì càng khỏi phải nói..." Hắn hai tay chỉ trỏ lẫn

nhau, có chút ngượng ngùng trả lời: "Yêu quái ta có thể giúp bắt, có gì hay ho không a!" Vừa nói mắt vừa phát sáng, trừng mắt nhìn quốc vương và thái tử hai người, mong đợi một câu trả lời hài lòng.

Quốc vương và thái tử nhìn nhau, làm sao lại không hiểu ý hắn.

Thái tử lập tức nói: "Trư trưởng lão cứ yên tâm, nếu thật sự có thể hàng phục yêu quái đó, Ô Kê quốc ta trên dưới toàn quốc, tự nhiên sẽ vô cùng cảm kích ân tình của người." Trư Bát Giới ngây người: "Cảm kích à?" Một tiếng "ba", Tôn Ngộ Không vỗ một cái vào đầu hắn, giận dữ nói: "Ngốc tử, lại nói bừa rồi." Nói rồi tiếp tục nặn ra một vẻ mặt tươi cười nói với hai cha con: "Bệ hạ và thái tử cứ yên tâm, trừ yêu hàng ma là bổn phận của yêm lão Tôn, không, yêu quái đó yêm lão Tôn cũng đã định rồi!" Hai cha con quốc vương nghe Tôn Ngộ Không nói dứt khoát, trái tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng rơi xuống: "Có thể được Tôn trưởng lão dốc sức tương trợ, thật sự cảm kích vô cùng." Tôn Ngộ Không cười xua tay: "Đừng tạ ơn đừng tạ ơn, a a." Đường Tăng nói: "Bệ hạ và thái tử cứ yên tâm, ba vị đồ đệ của ta ai nấy đều pháp thuật cao cường, đối phó yêu quái tự nhiên có thủ đoạn riêng, yêu quái bản lĩnh có mạnh đến mấy, cũng không cần sợ." "Như vậy thật tốt, như vậy thật tốt a!" Quốc vương kích động nước mắt giàn giụa.

Quay người lại hỏi Tôn Ngộ Không: "Ngộ Không, con yêu quái đó..." Tôn Ngộ Không biết ông ấy lo lắng, liền cười một tiếng: "Sư phụ cứ yên tâm, yêu quái nhỏ bé, không đáng nhắc tới, hơn nữa!

Chẳng phải còn có nhị sư đệ và tam sư đệ sao." Đường Tăng gật đầu.

Quay đầu thấy hai cha con vẫn còn chuyện chưa nói hết, trên mặt có chút vẻ lo lắng.

Liền nói: "Về sau ngày tháng còn dài, phụ tử còn có thời gian, hiện

tại việc cấp bách là phải nhanh chóng về cung bảo vệ vương hậu, nếu vương hậu và yêu quái đó giằng co, chỉ sợ có nguy hiểm đến tính mạng." "Đúng đúng đúng, Thái tử, lập tức quay về bảo vệ Mẫu hậu." Một lời đánh thức người trong mộng, quốc vương sốt ruột nói.

Thái tử trong lòng cũng chợt giật mình.

Hiện tại, trên dưới triều đình đều là tâm phúc của yêu quái.

Huống hồ yêu quái có bản lĩnh đến nhường nào, nếu muốn sát hại mẫu hậu, chẳng phải dễ như nghiền chết một con kiến sao?

Chàng vội vàng cáo biệt Đường Tăng và các đệ tử, không ngừng nghỉ thúc ngựa, thẳng tiến cung trung.

Vua Ô Kê Quốc vẫn còn vẻ ưu tư giữa hàng mày.

Vài lần muốn nói, lại ngập ngừng.

Đường Tăng thấy vậy bèn hỏi: "Bệ hạ có lời gì, sao không nói thẳng?" Quốc vương lúc này mới nói: "Yêu quái kia pháp lực cao cường, hoàng nhi lại dễ xúc động, vạn nhất giữa họ xảy ra khẩu chiến, rồi ra tay đánh nhau... thì biết làm sao đây?" Hiển nhiên, quốc vương lo lắng cho an nguy của thái tử, mặt khác cũng hy vọng cả đoàn cùng đi để tiện có người chiếu ứng.

Tôn Ngộ Không cười nói: "Chớ hoảng, chớ hoảng, để ta sáng mai hãy đi." Quốc vương, vốn cầu người làm việc, mà người ta lại không vội, cũng đành chịu.

Đường Tăng vốn tin tưởng Tôn Ngộ Không, biết rõ nỗi lo trong lòng quốc vương, liền giải thích: "Bệ hạ, đại đệ tử của bần tăng không làm việc mà không có nắm chắc.

Chuyện hắn đã hứa thì tự nhiên sẽ không có gì đáng lo.

Huống hồ, ngay cả sinh mệnh của Bệ hạ mà hắn còn có thể cứu

sống, thì những chuyện khác chẳng phải càng không đáng nhắc tới sao?" Quốc vương suy nghĩ một lát, có lẽ thật sự là như vậy.

Chương 477

Với bản lĩnh của Tôn Ngộ Không, việc có được kết quả như thế cũng là điều khả dĩ.

Lúc này, Từ Chí đang ung dung đu đưa trên ghế đá, miệng nhấm nháp mỹ tửu, khẽ hát một khúc ca, sống thật tiêu sái khoái hoạt.

Bỗng nhiên, hương thơm ngào ngạt xộc vào mũi.

Chỉ thấy trên một đám tường vân, một tiểu tiên xinh đẹp động lòng người đáp xuống trước mặt Từ Chí.

Nàng là thị nữ bên cạnh Vương Mẫu nương nương, tương truyền tiền thân là một đóa hoa hồng kiều diễm, nơi nàng đến, hương hoa bay ngập tràn.

Từ Chí chợt ngồi thẳng dậy, cười nói: "Tiểu tiên đến đây, đảo Bồng Lai của ta cũng ngập tràn hương vị, diệu thay, diệu thay." Tiểu tiên nói: "Từ Đại Tiên lại cười đùa rồi!

Ta phụng mệnh đến mời ngài dự Bàn Đào hội." Từ Chí gật đầu: "Ân, ta biết." "Bên chúng ta đã an bài chỗ ngồi, ngài sẽ ở cạnh Ngọc Đế." Doanh Chính thì vô cùng tôn quý, tiên cấp cũng tương đồng, chỗ ngồi tự nhiên cũng gần phía trước.

Từ Chí đương nhiên không để tâm, chỉ là một chỗ ngồi mà thôi, liền nói: "Cứ tùy tiện an bài là được!

Ta Từ Chí nào phải hạng người kiểu cách, ngồi chỗ nào cũng như nhau." "Vâng, ngài ở cạnh Ngọc Đế, bên chúng ta sẽ an bài cho ngài.

Từ Chí đại tiên, ta xin cáo thoái." Nàng ta thân hình khẽ chuyển, hóa thành vạn đóa hoa hồng bay vút về phương xa.

Tiểu tiên vừa đi, hương khí cũng cuốn theo.

Trong cung, Vương hậu đã thức phá chân diện mục của Toàn Chân, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Dù sao, trượng phu đã bầu bạn hơn một năm đột nhiên biến thành yêu quái, ai mà chấp nhận nổi?

Huống hồ, giờ đây trên khuôn mặt lạnh lùng kia còn đầy rẫy sát cơ.

Một yêu quái thì chuyện gì mà chẳng làm được, dù là giết người diệt khẩu cũng đâu phải không thể.

Vương hậu sợ hãi lùi liên tiếp, lùi đến bên giường, hai chân mềm nhũn, trực tiếp ngã ngồi xuống, ánh mắt kinh hãi nhìn chằm chằm vào khuôn mặt không chút huyết sắc của Toàn Chân.

"Ngươi phát hiện ta không phải quốc vương từ khi nào?" Lời nói lạnh như băng của Toàn Chân tựa một nhát dao nhọn, trực tiếp đâm vào tim, khiến nàng cảm thấy nghẹt thở, đối mặt với chuyện kinh khủng nhất từ trước đến nay.

Toàn Chân nắm chặt cổ tay nàng, giận dữ nói: "Nói!

Từ khi nào?" Vương hậu nước mắt lưng tròng, cúi gằm đầu, không dám đối mặt với Toàn Chân.

Toàn Chân tức giận đến cực điểm, trở tay một bạt tai đánh thẳng vào mặt Vương hậu, đánh nàng ngã lăn trên giường.

Toàn Chân đánh Vương hậu xong, quay lại chỗ ngồi rót một chén rượu, tự rót tự uống, liên tiếp ba chén.

Vương hậu sờ lên khuôn mặt bị đánh, lúc này mới nói: "Thiếp biết ngươi không phải quốc vương, bởi vì quốc vương chưa bao giờ đánh thiếp.

Ngươi là yêu quái, một yêu quái!" Giọng Vương hậu lớn dần,

dường như muốn dùng âm thanh mà giết chết hắn.

Toàn Chân nổi giận đùng đùng, ném chén rượu xuống đất: "Ta có gì không bằng hắn, có gì không thể so với hắn?

Hắn chỉ là một phàm nhân, có tài năng gì?

Ta có thể hô phong hoán vũ, có thể làm bất cứ chuyện gì mà hắn không thể!" Toàn Chân vừa nói vừa vung tay áo.

Vương hậu lắc đầu ảm đạm nói: "Ngươi mãi mãi chỉ là một yêu quái, căn bản không thể nào thấu hiểu chân tình nhân gian, không thể nào thấu hiểu tình thân và tình yêu." "Phì!" Toàn Chân nhổ một bãi: "Tình thân tình yêu chó má gì có ích lợi gì?

Đường đường là quốc vương Ô Kê Quốc há lại có thể bị nữ nhi tư tình ràng buộc?" Vương hậu lúc này không còn sợ hãi, ngược lại đứng thẳng dậy với ý chí kiên định.

Cùng lắm là chết mà thôi.

Đối mặt với tên yêu đạo này, nàng không còn một chút niệm sống.

"Yêu quái, yêu quái, ngươi vĩnh viễn không thể nào thấu hiểu tình cảm nhân gian, ngươi mãi mãi chỉ là một yêu quái, một kẻ máu lạnh, một yêu quái vô tình vô nghĩa!" Vương hậu hết lần này đến lần khác nhắc đến chữ "yêu", không phải để kích hắn giận, mà vì đối mặt với yêu quái máu lạnh vô tình như vậy, lòng nàng đã sớm chết rồi.

Toàn Chân gắng sức đè nén lửa giận, nói: "Đúng vậy, ta là yêu quái thì sao?

Ô Kê Quốc này chẳng phải đang nằm dưới sự khống chế của ta sao?

Ngươi chẳng phải đã trở thành vương hậu của ta sao?" Hắn định dùng tay chạm vào mặt nàng, nhưng nàng nghiêng đầu tránh đi.

“Đừng có mà không ăn rượu mời lại muốn ăn rượu phạt.” “Tên yêu quái nhà ngươi, ta giờ đây nhìn thêm một cái cũng thấy ghê tởm.” Toàn Chân cười lạnh một tiếng: “Ta hy vọng ngươi hiểu rõ, hiện tại ta mới là quốc vương Ô Kê Quốc, tốt nhất nên thuận theo ta.

Chương 478

Hai năm sau, ta nhất định sẽ đối xử tốt với ngươi như trước.

Đến lúc đó, phu thê ta ân ái, an hưởng tuổi già, há chẳng phải tuyệt vời sao!" Khi nói lời này, hắn luôn giữ khuôn mặt lạnh lùng, quỷ thần nào biết lòng hắn đang toan tính điều gì.

"Tên yêu đạo, ác ma!

Ngươi nói cho ta biết, rốt cuộc ngươi đã giấu bệ hạ ở đâu?

Hiện giờ bệ hạ sống chết ra sao?" Trong lòng, Vương hậu đã nghĩ đến kết quả tồi tệ nhất, sớm đã khóc không thành tiếng.

"Bệ hạ?

Ở Ô Kê Quốc này, ta mới là bệ hạ, làm gì có vị thứ hai?

Tốt nhất ngươi nên nghe lời, nếu không, ta cũng có thể khiến một vị vương hậu biến mất." Vương hậu trong lòng đã sớm chuẩn bị tâm lý cho cái chết, nhưng nghe đến đây, vẫn không kìm được bi thống muốn tuyệt vọng.

Nếu quốc vương thật sự bị hắn hãm hại, thì trên dưới Ô Kê Quốc sẽ chỉ bị yêu quái này thống trị, đến lúc đó chẳng phải thiên hạ đại loạn sao?

Nàng chợt rút phắt thanh trường kiếm bên mình.

Dù biết rõ vạn phần không phải đối thủ của tên yêu quái kia, nàng vẫn một kiếm đâm tới.

Toàn Chân vẫn bất động.

Đến khi kiếm đâm đến cách tim hắn một tấc, thì bị một cỗ lực lượng vô hình cản lại.

Dù Vương hậu dùng cả hai tay cố sức đẩy chuôi kiếm, cũng không nhích được mảy may.

Toàn Chân khóe miệng hiện lên nụ cười tà ác, dễ dàng đoạt lấy thanh trường kiếm trong tay nàng, mũi kiếm chạm vào cổ họng Vương hậu.

“Ngươi muốn giết ta, khó hơn lên trời.

Nếu ta muốn giết ngươi, chỉ cần động động ngón tay mà thôi.” “Tên yêu đạo, hại bệ hạ của ta, trả lại bệ hạ cho ta!” Lúc này, Vương hậu đại nghĩa lẫm nhiên, sớm đã đặt sinh tử ra ngoài vòng toan tính.

“Hừ!

Bệ hạ của ngươi hiện tại không chừng đã sớm đầu thai chuyển thế thành trâu thành ngựa nhà người ta rồi!

Muốn tìm, thì chỉ có thể xuống Âm phủ Địa phủ mà tìm!” Bên kia.

“Từ Chí lão huynh, quả là vô cùng nhàn nhã a.

Hahaha.” Từ Chí quay đầu lại, thấy Doanh Chính bước đi thập thõm, nghênh ngang đến trước mặt mình, tay cầm một hồ lô màu vàng.

Từ Chí cười nói: “Doanh Chính, ngươi làm gì vậy?” Doanh Chính cười lớn nói: “Biết lão huynh thích uống rượu, ta đặc biệt mang một bảo bối đến cùng huynh uống một chén.” Từ Chí cười nói: “Thế là gì nữa?

Dùng hồ lô uống rượu, ngàn chén không say ư?” Doanh Chính cười lớn nói: “Không phải ngàn chén không say, mà là lấy mãi không hết, uống mãi không cạn.” “Nga!

Thần kỳ như vậy sao?” “Đó là lẽ tự nhiên, nếu không thì sao ta dám khoe khoang trước mặt Từ Chí đại tiên chứ!

Haha.” Vương hậu sắc mặt biến đổi: “...Ngươi... ngươi thật sự đã giết bệ hạ rồi sao?” Toàn Chân haha cuồng tiếu: “Có gì mà lạ?

Ta là yêu quái, giết một phàm nhân nhỏ nhoi thì có gì đáng kể?

Vốn dĩ ta tưởng có thể cùng ngươi phu thê ân ái, nhưng ngươi lại dám đề phòng ta.” Vương hậu lùi lại một bước, chìm đắm trong sự tâm tro ý lạnh: “Không, tại sao... tại sao ngươi lại muốn giết bệ hạ?” “Tại sao?

Một nước không thể có hai vua.

Ta muốn làm quốc vương, tự nhiên phải giết hắn đi!” Khi nói hai chữ “giết đi”, ánh mắt hắn lộ ra vẻ ngoan độc, tay làm động tác chém.

Vương hậu cười khổ một tiếng: “Giết trượng phu của thiếp rồi còn muốn cùng thiếp phu thê ân ái, quả thật là nằm mơ giữa ban ngày!” “Đúng, thiếp hiện tại biết thiếp đang nằm mơ!

Giấc mơ đã tỉnh rồi!

Mọi chuyện nên kết thúc rồi!

Chương 479

Ngươi không thể ép buộc thiếp." "Khi giết bệ hạ, ngươi đáng lẽ nên giết cả thiếp!

Để thiếp dưới cửu tuyền, có thể cùng hắn làm phu thê." "Hiện tại cũng chưa muộn." Toàn Chân lạnh lùng phẩy tay, trường kiếm thúc tới, muốn kết liễu tính mạng Vương hậu.

Ngay lúc này, một tiếng "loảng xoảng", cửa bị xô tung, một thái giám lao vào, thần sắc hoảng loạn: "Không hay rồi bệ hạ!" Toàn Chân thu hồi trường kiếm, giận dữ nói: "Chuyện gì mà hoảng hốt đến vậy?" "Ngoài cửa có mấy vị hòa thượng Đại Đường, bên cạnh có vài người dáng vẻ xấu xí, nom y như yêu quái vậy." "Hòa thượng Đại Đường?" Toàn Chân không kìm được kinh hô.

Thái tử và Vương hậu sở dĩ có thể thay đổi cách nhìn, thức phá yêu đạo, chính là do chuyện xảy ra sau khi những hòa thượng Đại Đường kia đến.

Có thể nói, cục diện hiện tại đều do mấy vị hòa thượng này mà ra.

Toàn Chân vốn đang định xử lý xong việc trước mắt rồi đi tìm tính sổ, giờ đây chúng lại tự mình đến, vừa hay hắn có thể ra gặp một phen.

Toàn Chân vừa bước ra khỏi cửa, liếc nhìn Vương hậu một cái, rồi nói với thái giám: "Ngươi ở lại đây, giết Vương hậu cho ta..." Hắn đưa tay vạch ngang cổ, ý muốn giết Vương hậu.

Thái giám kinh hồn bạt vía, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

"Bệ hạ... giết Vương hậu... nô tài... nô tài không có gan đâu ạ!" "Không giết, quả nhân sẽ xử tử ngươi, liệu mà làm!" Toàn Chân ngự

trên đại điện, cao cao tại thượng, ngồi trên bảo tọa, đợi chờ những hòa thượng Đại Đường tự chui đầu vào lưới.

Trên trời, Doanh Chính và Từ Chí đang uống rượu trong hồ lô vàng hắn mang tới.

Quả nhiên, mặc kệ rót bao nhiêu lần, vẫn luôn có rượu chảy ra, thật sự là rót mãi không cạn a!

Doanh Chính khá đắc ý: "Thế nào?" Từ Chí cười nói: "Rượu ngon, bảo bối còn ngon hơn." "Hahaha, đó là lẽ tự nhiên, nếu không thì sao ta dám khoe khoang trước mặt Từ Chí đại tiên chứ!

Haha." Doanh Chính thần sắc tự đắc.

"Hôm nay ngươi nhàn rỗi quá nhỉ!

Không cần xử lý chính sự sao?" Từ Chí hỏi.

"Hải!

Ngày nào cũng có việc để xử lý.

Tổng phải tìm cơ hội mà thư giãn chứ?

Huynh xem Từ Chí huynh mỗi ngày sống thật tiêu dao tự tại, chẳng lẽ ta không nên học tập Từ Chí huynh sao?" Toàn Chân ngồi trên bảo tọa hoàng đế, trong lòng đã sớm hạ quyết định, hôm nay nhất định phải khiến tên hòa thượng Đại Đường kia bỏ mạng.

Nếu không phải chúng nhiều lời, thái tử và vương hậu cũng sẽ không nghi ngờ, hắn cũng sẽ không hạ sát tâm với vương hậu.

Quốc vương đi theo sau, vai vác gánh, ăn mặc giản dị.

Cứ thế đi suốt đoạn đường, không ai để ý kỹ một phu khuân vác, càng không ai nhận ra đó là quốc vương.

Thầy trò Đường Tăng khá khí thế đi tới, chỉ thấy từng hàng lính

cầm binh khí chắn trước cung môn.

Bọn họ đã sớm được quốc vương (giả) phân phó, nếu gặp hòa thượng Đại Đường, nhất định phải ngăn chặn.

Nếu gặp phản kháng, giết không tha.

Đường Tăng chắp hai tay lại nói: "A di đà Phật..." Lời chưa dứt, một quan binh bước lên một bước, trường thương xiên chéo, trừng mắt hỏi: "Ngươi có phải hòa thượng Đại Đường Đông Thổ không?" "Chính là bần tăng." "Bệ hạ có lệnh, thấy hòa thượng Đại Đường, không cần khách khí.

Nếu các ngươi thức thời thì mau chóng rời đi, nếu không đao kiếm không mắt, đừng trách chúng ta không khách khí!" Tôn Ngộ Không không kìm được cười gập cả lưng.

Một đám phàm nhân, lại dám buông lời cuồng ngôn.

Chỉ cần hắn động động ngón tay, đám người này đã thân thủ dị xứ rồi, không biết bọn chúng lấy đâu ra cái gan đó nữa.

Các quan binh nhìn nhau, ngạc nhiên nói: "Tên hòa thượng mặt mũi lôi công miệng nhọn này, cười cái gì?" Tôn Ngộ Không chỉ vào bọn họ, cười nói: "Ta cười bọn phàm phu vô tri các ngươi, dựa vào chút bản lĩnh này mà có thể ngăn được Yêm lão Tôn sao?

Hahaha, quả thật nực cười hết sức, nực cười hết sức a!" Quần binh đồng loạt nhìn chằm chằm Tôn Ngộ Không, thấy hắn thân hình nhỏ bé lại dám khiêu khích hơn trăm quan binh, quả thật là quá mức càn rỡ.

"Tên hòa thượng hôi hám, ngươi tưởng mình là ai?

Chương 480

Ngay cả thần tiên trên trời cũng không dám nói lời cuồng ngôn như vậy." Trư Bát Giới cười nói: "Đừng không tin, Hầu ca mà ra tay, thần tiên trên trời cũng phải sợ hãi a!" Các quan binh lộ vẻ kinh ngạc nghi ngờ, thầm nghĩ: "Dáng vẻ kỳ lạ như vậy, lại có bản lĩnh thật sao!" Tôn Ngộ Không cười nói: "Các ngươi có biết Tề Thiên Đại Thánh đại náo Thiên cung năm trăm năm trước không?

Chính là Yêm lão Tôn đây." Mặc cho Tôn Ngộ Không có ba hoa chích chòe đến mấy, dù sao những phàm nhân này cũng chỉ sống được ba bốn chục năm là cùng, làm sao biết được chuyện xảy ra năm trăm năm trước chứ?

Mọi người đều lắc đầu, cho rằng Tôn Ngộ Không đang giả vờ giả vịt.

Tôn Ngộ Không tức giận đến độ đỏ mặt tía tai.

Danh tiếng lẫy lừng năm trăm năm trước của mình, vậy mà bọn chúng lại không hề hay biết.

Quan binh cầm đầu vung trường thương một cái, mọi người lập tức như thủy triều vây kín năm người thầy trò, trong ba lớp ngoài ba lớp, vây chặt đến nỗi nước cũng không lọt qua được.

"Chuyện năm trăm năm trước ta không biết, ta chỉ biết chốc lát nữa các ngươi sẽ trở thành tù nhân dưới trướng ta." Tôn Ngộ Không tức giận đỏ mặt, tại chỗ nhảy chồm chồm.

Vốn dĩ tưởng rằng báo danh hiệu ra, bọn chúng sẽ biết khó mà lui, tránh được một trận đánh.

Huống hồ, đám phàm nhân nhỏ nhoi này làm sao chịu nổi một

gậy?

Ai dè bọn chúng lại nghênh khó mà tiến lên, xem ra một trận đại chiến là điều tất yếu!

Đường Tăng biết rõ bản lĩnh của Tôn Ngộ Không, những người này dù có nhiều gấp đôi cũng không thể đỡ nổi một đòn của Tôn Ngộ Không.

Với tâm thái từ bi của người xuất gia, ngài muốn khuyên can mọi người.

Dù sao, mục tiêu của họ là yêu quái Toàn Chân, những người vô tội này đều đã bị yêu quái mê hoặc.

Ngài liền nói: "A di đà Phật, chư vị thí chủ, đại đệ tử Tôn Ngộ Không của bần tăng pháp thuật cao cường, tốt nhất các vị nên biết khó mà lui.

Bần tăng chỉ muốn gặp quốc vương một mặt, đợi sau khi gặp gỡ, chân tướng mới có thể đại bạch." Ngài biết trong lòng các quan binh, yêu quái Toàn Chân chính là quốc vương trong mắt họ, nên đã dùng xưng hô "quốc vương".

Nếu trực tiếp nói "quốc vương" là yêu quái, thì sẽ phản tác dụng.

"Xoạt" một tiếng, binh khí của mọi người đồng loạt chĩa về phía Tôn Ngộ Không và những người khác, nói: "Các ngươi muốn gặp quốc vương của ta, vậy thì cũng phải hỏi xem binh khí trong tay ta có đồng ý không đã." Tôn Ngộ Không sắc mặt trầm xuống: "Hảo, đã không ăn rượu mời lại muốn ăn rượu phạt, vậy thì đừng trách Yêm lão Tôn không khách khí!" Vừa bước lên một bước, đột nhiên bị Đường Tăng gọi lại: "Ngộ Không..." "Sư phụ, ngài có lời gì sao?" Đường Tăng chắp hai tay lại nói: "A di đà Phật, yêu quái Toàn Chân mới là kẻ bần tăng muốn đối phó.

Những người này đều là vô tội, không thể khởi sát ý với họ, dù sao họ cũng bị yêu quái lừa gạt, bị che mắt mà thôi." Tôn Ngộ Không khẽ cười, trong đầu tự nhiên liên tưởng đến chuyện ban đầu khi mới theo Đường Tăng, gặp mấy tên cường đạo cướp bóc.

Dù là những kẻ cùng hung cực ác, nhưng vì hắn định giết chúng, hại Đường Tăng phải đuổi hắn đi, bất đĩ hắn đành phải quay về Hoa Quả Sơn.

"Sư phụ yên tâm, Yêm lão Tôn nhớ kỹ rồi, tuyệt đối không làm tổn thương một chút nào." Mấy quan binh khí thế ngạo mạn nói: "Khí phách thật lớn, dám nói không làm tổn thương một chút nào.

Thật sự tưởng mình có bảy đầu sáu tay sao?" Tôn Ngộ Không cười nói: "Đối phó các ngươi, không cần đến bảy đầu sáu tay." Vừa nói vừa véo nhẹ vào tai, lập tức vung ra gậy Như Ý Kim Cô Bổng.

"Đang" một tiếng, Kim Cô Bổng đập xuống đất một cái, một cỗ kình phong cuồn cuộn bốn phương tám hướng, mọi người chỉ cảm thấy gió rát mặt mũi.

Tôn Ngộ Không cười nói: "Nếu bây giờ chịu dừng tay, mọi việc vẫn còn kịp." "Phì, một con khỉ rách, đâu ra cái dũng khí lớn đến vậy." "Hảo!

Vậy để các ngươi nếm thử sự lợi hại của Yêm lão Tôn!" Vừa dứt lời, cả thân thể hắn đằng không.

Trong tai lại vang lên tiếng của Đường Tăng: "Ngộ Không, nhất định không được làm tổn thương tính mạng." Tôn Ngộ Không trực tiếp vọt lên cao hơn ba trượng, thân hình bỗng đảo ngược, đầu dưới chân trên, Kim Cô Bổng trực tiếp đập thẳng xuống giữa đám đông.

Một cỗ lực đạo nghiêng trời lật biển từ trên xuống dưới đè ép.

Kèm theo thân thể Tôn Ngộ Không càng ngày càng hạ thấp, sức

mạnh càng ngày càng tăng cường, mọi người chỉ cảm thấy có một cảm giác cấp bách như Thái Sơn áp đỉnh.

"Phanh" một tiếng, Kim Cô Bổng đập mạnh xuống đất một cái, sàn nhà từ bốn phương tám hướng nứt ra mấy khe.

Lực đạo phát tiết ra, mọi người đều bị khí lực đẩy bay, từng người một ngã văng ra ngoài.

Từ Chí và Doanh Chính lúc này thông qua kính tượng đang quan sát hành động của Tôn Ngộ Không và những người khác, tự nhiên thấy Tôn Ngộ Không một mình địch lại cả trăm người, uy phong lẫm lẫm.

Sức mạnh tuy mạnh mẽ, nhưng hai người cũng không khó nhận ra hắn đã thu lực khi ra đòn, chỉ vừa đủ để khiến mọi người biết khó mà lui, không làm tổn thương tính mạng.

"Xem ra con khỉ này đã lâu lắm rồi!

Quả nhiên đã thay đổi không ít.

Ta còn tưởng với tính cách của con khỉ này, nhất định sẽ đại khai sát giới một phen chứ." Doanh Chính nói.

Từ Chí gật đầu: "Tâm tính của Tôn Ngộ Không quả thực đã thay đổi không ít.

Chương 481

Hắn có thể thu lực khi ra đòn, ý là không muốn tổn thương tính mạng mọi người.

Có được sự từ bi của Phật gia, công đức này không thể mất đi." "À à, năm trăm năm trước con khỉ Tôn kia thế nào, hiện tại lại thế nào, quả thật như hai người khác vậy." "Cho nên, đi theo sư phụ, nghe sư phụ tuần tuần giáo huấn, có thể thay đổi tính tình của một người." Các binh lính ngã rải rác một bên.

Trừ Đường Tăng vẫn đang "A di đà Phật", Trư Bát Giới và Tôn Ngộ Không đều cười lớn vui vẻ.

Trư Bát Giới nói: "Bây giờ biết Hầu ca của Lão Trư lợi hại rồi chứ!

Phải nếm chút khổ sở thì mới được, ai da!" Đường Tăng thấy mọi người ngã trên đất, không ngừng rên rỉ, có người đứng dậy được, có người vẫn nằm bất tỉnh, bèn hỏi Tôn Ngộ Không: "Ngộ Không, bọn họ không sao chứ?" Tôn Ngộ Không xua tay: "Sư phụ yên tâm, chỉ là ngã một cú đau thôi, không sao đâu ạ." Một số người bị đánh văng ra.

Số khác tuy thân thể không có gì đáng ngại, nhưng đã được chứng kiến sự lợi hại của Tôn Ngộ Không, còn ai dám cản trở nữa?

Họ đều dạt sang hai bên, nhường ra một đại đạo, để mặc bốn thầy trò đi vào bảo điện.

Yêu quái đã sớm chứng kiến tất cả những gì vừa xảy ra, thấy mấy vị hòa thượng Đại Đường này quả thật có chút bản lĩnh.

Trong lúc Toàn Chân còn đang suy nghĩ miên man, Tôn Ngộ Không và năm người đã đi tới bảo điện.

Trư Bát Giới thấy Toàn Chân trông y hệt quốc vương, cười nói: "Yêu quái, ngươi lại dám biến thành dạng quốc vương, Trư gia gia ta đã thấy rõ rồi!

Mau cút xuống đi!" Toàn Chân hoàn toàn không để ý Trư Bát Giới, ngược lại chất vấn mọi người: "Mấy vị hòa thượng Đại Đường các ngươi gan thật lớn, thấy quốc vương mà vì sao không hành lễ quỳ bái?" Tôn Ngộ Không cười nói: "Ngọc Đế lão nhi, Lão Tôn ta còn chẳng thèm quỳ bái, huống hồ chỉ là một quốc vương bệ hạ giả mà thôi!

A a a." Bên cạnh Toàn Chân đứng rất nhiều nô tài, nghe lời Tôn Ngộ Không nói, không khỏi kinh ngạc: "Bệ hạ là giả sao?" "Không thể nào chứ!

Con khỉ này nói lung tung thôi mà!" Toàn Chân mạnh mẽ đập vào ghế, đứng dậy giận dữ nói: "Lớn mật!

Khi quân phạm thượng, coi thường quốc vương!

Chẳng lẽ ngươi không sợ quả nhân chém đầu ngươi sao?" Đường Tăng nói: "Bần tăng sư đồ bốn người đi qua quý địa, nếu gặp bệ hạ, tự nhiên sẽ hành lễ quỳ bái.

Nhưng ngươi lại không phải bệ hạ.

Ngươi có thể lừa gạt người khác, nhưng không thể lừa gạt nội tâm.

Rốt cuộc ngươi là ai, bần tăng còn rõ hơn ai hết.

Sự việc đến nước này, ngươi còn tưởng có thể che giấu được sao?" Toàn Chân bình thản cười lạnh: "Mấy vị hòa thượng Đại Đường các ngươi nói chuyện thật là khiến người ta bẫn.

Không hành lễ quỳ bái, lại còn nói một đống lời vô ích với quả nhân, các ngươi nghĩ mình là ai chứ!" Trư Bát Giới chỉ vào Toàn

Chân, cười nói: "Đường gia gia, Tôn gia gia, ta Trư gia gia..." Vừa định chỉ tay về phía Sa Ngộ Tịnh, lời chưa kịp nói ra, Toàn Chân đã tức giận đến biến sắc, giận dữ nói: "Người đâu, bắt mấy tên hòa thượng này cho ta!" Theo một tiếng lệnh, quả thật có mấy chục quan binh xông vào, nhưng để bắt Tôn Ngộ Không và những người khác, thì từng người một đều do dự.

Tôn Ngộ Không vừa rồi đã một mình địch cả đám, không tốn chút sức lực nào, căn bản họ đều không có cơ hội ra tay, giờ đây chỉ đứng tại chỗ không dám động đậy.

Toàn Chân giận dữ nói: "Đứng ngây ra đó làm gì?

Mau bắt mấy tên hòa thượng này cho ta!" Các quan binh đều quỳ xuống trước Toàn Chân, mặt lộ vẻ khó xử: "Bẩm bệ hạ... hòa thượng Đại Đường pháp lực thật sự cao cường, nô tài... nô tài không bắt được ạ!" Tôn Ngộ Không cười đến tiền ngưỡng hậu hợp.

Đường Tăng đỡ từng người một, nói: "Không cần quỳ bái, hắn căn bản không phải bệ hạ." Toàn Chân giận dữ nói: "Một lũ phạn dũng...

Một lũ phế vật, giữ lại có ích gì!" Tôn Ngộ Không cười nói: "Ta nói lão yêu quái Toàn Chân kia, sự việc đã đến nước này, còn giả bộ giả vịt làm gì?

Ngoan ngoãn bó tay chịu trói, Yêm lão Tôn có thể tha cho một mạng." "Ngươi dám vu khống quả nhân, quả nhân có thể xử tử ngươi một ngàn lần!" "Tên yêu đạo này mặt mũi quả thật quá dày!

Hảo!

Yêm lão Tôn sẽ cho ngươi xem ai mới là thật!" Vừa nói, Tôn Ngộ Không một tay lôi quốc vương đang ẩn nấp sau mọi người ra.

Quốc vương từ khi vào điện, vẫn luôn nương nhờ thân mình vào

bốn thầy trò.

Lại thêm ăn mặc giản dị, không ai để ý.

Đến khi ngài từ sau mọi người bước ra, mọi người không kìm được kinh hô, người này quả thật y hệt quốc vương.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn chằm chằm hai vị quốc vương.

Thì ra, trong hai quốc vương, thật sự có một người là giả.

Chương 482

Các quan binh nhớ lại lời Đường Tăng, bắt đầu nghi ngờ vị quốc vương cao cao tại thượng kia.

Chẳng lẽ đúng như lời Đường Tăng nói, quốc vương là giả, còn người thật là kẻ trước mắt họ, một người không mấy bắt mắt?

Toàn Chân mặt tím bầm, khó trách ngày đó hắn xuống giếng sau hoa viên mà không tìm thấy thi thể quốc vương.

Hóa ra đã sớm bị Tôn Ngộ Không và những người khác cứu lên.

Giờ đây hắn chỉ hối hận khi xưa không phân thây diệt dấu, đã cho hắn cơ hội sống sót.

Sự việc đến nước này tự nhiên không cần che giấu nữa.

Toàn Chân toàn thân bốc ra một cỗ khói trắng, dáng vẻ quốc vương trong nháy mắt biến thành chân thân của hắn, áo lục râu trắng, trực tiếp dọa cho các nô tài từng người một bỏ chạy tán loạn, miệng la lớn "yêu quái".

Tôn Ngộ Không cười lạnh nói: "Yêu quái, bây giờ ngươi còn chối cãi thế nào?" Trong tẩm cung của Vương hậu, thái giám tay cầm một dải lụa trắng, trên mặt tràn đầy nụ cười tà ác: "Vương hậu, ngàn vạn lần đừng trách tội nô tài.

Nô tài cũng chỉ phụng mệnh hành sự.

Vừa rồi người cũng nghe thấy rồi đấy!

Đó là ý của bệ hạ." "Hắn căn bản không phải bệ hạ!

Ngươi đừng bị hắn lừa gạt!

Yêu quái, yêu quái!" Vương hậu rên rỉ gào thét, dường như muốn

dùng âm thanh để khẳng định thân phận giả mạo của kẻ đó.

Thái giám cười nói: “Bệ hạ muốn giết ngươi, đương nhiên ngươi sẽ nói hắn là yêu quái.

Nô tài nếu không giết ngươi, bệ hạ sẽ giết nô tài.

Xin lỗi Vương hậu vậy.” Vừa nói vừa quấn dải lụa lên cổ Vương hậu.

Vương hậu tuy ra sức chống cự, nhưng lực yếu hơn đối phương, bị hắn siết chặt cổ.

Vương hậu đứt quãng nói: “Thái...

Thái tử... sẽ không bỏ...!” Thái giám đương nhiên biết ý của nàng, liền cười nói: “Thái tử?

Bệ hạ hận thái tử thấu xương.

Nói thẳng ra, giết ngươi xong, không chừng bệ hạ sẽ ra tay với thái tử nữa đấy.

Để hai mẹ con ngươi xuống Âm phủ Địa phủ mà làm mẹ con vậy.” Thái giám dùng sức ở tay, mắt thấy thân thể Vương hậu càng ngày càng vô lực, hai mắt trợn ngược.

Ngay lúc này, một tiếng nói như sấm nổ vang lên: “Dừng tay!

Cẩu nô tài!” Thái giám giật mình, vội vàng buông tay, xoay người bỏ chạy tán loạn.

Tiếng nói đó chính là của thái tử.

Bị thái tử bắt gặp việc sát hại mẫu hậu, hắn làm sao sống nổi?

Tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách.

Thái tử một bước vọt lên trước, kiếm phong lạnh buốt đã kê lên cổ hắn.

Thái giám sợ hãi hồn phi phách tán, "phịch" một tiếng quỳ sụp xuống đất: "Thái tử tha mạng!

Nô tài... nô tài cũng chỉ vâng mệnh bệ hạ mà thôi!" "Ngươi đồng lõa với yêu quái, tiếp tay làm điều ác, ta không giết ngươi thì trời đất khó dung!" "Phụt" một tiếng, trường kiếm trực tiếp đâm xuyên lồng ngực hắn, một kiếm đoạt mạng.

Vương hậu và thái tử ôm nhau khóc nức nở.

Thái tử giúp Vương hậu lau nước mắt, nói: "Mẫu hậu, hài nhi đến muộn rồi!

Đã để người phải chịu kinh sợ!" Vương hậu lắc đầu: "Chỉ đáng hận yêu quái kia chưa bị trừ, Ô Kê Quốc một ngày chưa được an ninh." "Mẫu hậu yên tâm, mấy vị tăng nhân của Đại Đường Đông Thổ đều có chút bản lĩnh.

Chương 483

Đối với việc trừ yêu hàng ma, căn bản không đáng kể." Vương hậu mắt sáng rỡ: "Thật sao?

Thật sự có thể trừ yêu hàng ma sao?" Thái tử gật đầu.

Vương hậu không kìm được lại khóc: "Chỉ là phụ vương... phụ vương...

ô ô, e rằng đã bị yêu quái hãm hại mà chết rồi!" Thái tử không kìm được cười nói: "Mẫu hậu không cần thương bi.

Phụ vương bị yêu quái hãm hại là thật, nhưng mấy vị đại sư đã cứu sống phụ vương rồi!

Con và phụ vương đã gặp mặt.

Bây giờ chỉ cần trừ được yêu quái, gia đình chúng ta có thể đoàn tụ rồi!" Vương hậu nửa tin nửa ngờ: "Thật sao?

Phụ vương thật sự đã sống lại từ cõi chết?" "Nhi thần khi nào từng lừa gạt mẫu hậu?

Con tận mắt nhìn thấy, đương nhiên là thật." "Tốt quá rồi!" Vương hậu không kìm được chắp hai tay lại, âm thầm cầu nguyện.

Toàn Chân liếc nhanh Tôn Ngộ Không, giận dữ nói: "Đều tại ngươi, giả như không có ngươi, làm sao ta lại biến thành bộ dạng hôm nay chứ." "Yêu quái, chiếm đoạt vương vị của người khác, lừa gạt gia nhân, ý đồ hãm hại Vương hậu và Thái tử, ngược lại ngươi còn có lý ư?

Xem Yêm lão Tôn hôm nay có đánh cho ngươi đầy răng rơi ra đất không!" Tôn Ngộ Không thân theo lời dứt, một gậy giáng thẳng xuống đầu Toàn Chân.

Toàn Chân vung phất trần trong tay một cái, vạn sợi tơ dài như có sinh mệnh, trong nháy mắt quấn chặt Kim Cô Bổng, và không ngừng vươn dài về phía thân thể hắn.

Tôn Ngộ Không muốn đoạt lại Kim Cô Bổng, kinh ngạc nhận ra nó như bị phất trần dính chặt.

Tôn Ngộ Không khẽ cười, bàn tay phát lực, vỗ mạnh vào một đầu Kim Cô Bổng.

Lập tức một con hỏa long vươn ra, cuộn quanh Kim Cô Bổng, trong nháy mắt thiêu hủy hơn nửa phất trần của đối phương.

Một cỗ lửa cháy cuồn cuộn theo phất trần, trực tiếp ập vào mặt Toàn Chân.

Toàn Chân vội vàng rút lui, nhưng đã quá muộn, đầu mũi ngập tràn mùi khét.

Tóc và râu đều bị lửa thiêu cháy hơn nửa, khuôn mặt cũng bị khói lửa hun đen sì.

Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới chỉ vào hắn cười lớn.

Toàn Chân tự biết không địch nổi, nếu ở lại dây dưa thì cuối cùng vẫn là chịu thiệt, vội vàng bay vọt ra ngoài, bỏ chạy mất dạng.

Doanh Chính không kìm được vỗ tay cười lớn: "Hảo một chiêu Hỏa Long xuất sơn, suýt nữa thiêu hủy Toàn Chân rồi!" Từ Chí cũng cười nói: "Ha!

Toàn Chân dùng lực phất trần khống chế Kim Cô Bổng, ai dè lại bị Tôn Ngộ Không dùng thế hỏa công đánh cho trở tay không kịp, không những tổn thất binh khí, còn suýt bị lửa làm thương.

Ai!

Chỉ có thể dùng hai chữ thảm không nỡ nhìn mà hình dung a!"

“Toàn Chân cũng là, một Tôn Ngộ Không đã khó đối phó, bên cạnh còn có Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh, dù thế nào cũng không phải đối thủ.

Bây giờ hắn còn dám bỏ chạy, liệu có kịp sao?” “Toàn Chân này âm hiểm xảo trá lắm, không tin thì chúng ta cứ tiếp tục xem.” Từ Chí nói với vẻ ngực có thành trúc, dường như đã sớm đoán được Toàn Chân còn có âm mưu xảo kế đằng sau.

Trư Bát Giới bay người đuổi theo Toàn Chân, miệng lớn tiếng hô: “Yêu quái chớ chạy, ăn Trư gia gia một búa đây!” Trư Bát Giới vốn tưởng Tôn Ngộ Không sẽ đi cùng, nhưng bay lên nửa không mới phát hiện chỉ có một mình mình đuổi theo yêu quái, trong lòng thầm kêu không ổn.

Lúc đó Toàn Chân cũng phát hiện chỉ có một mình Trư Bát Giới, liền không chạy nữa, lập tức quay người, trực tiếp lao về phía Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới chỉ đành cắn răng cứng rắn giao chiến.

Thấy thân pháp đối phương nhanh như chớp, chỉ thấy một đoàn bóng ảnh lao tới, hắn một búa vung đi lại trúng vào khoảng không, bốn phía lại không còn bóng người.

Lúc đó, trên đỉnh đầu gió rít mạnh, đối phương từ trên cao áp bức xuống.

Trư Bát Giới vung búa hớt lên, đoàn bóng ảnh kia đột nhiên lại biến mất không còn tăm hơi.

“Phanh” một tiếng, Trư Bát Giới đột nhiên trúng một đòn nặng nề vào ngực, trực tiếp ngửa người ngã vật xuống đất.

Để đề phòng bị đánh lén lần nữa, hắn dùng búa vung thành một vòng tròn quanh thân rồi bật dậy, nhìn quanh bốn phía, không thấy

bóng Toàn Chân đâu, giận dữ nói: “Hay cho tên yêu quái kia, lại dám đánh lén Trư gia gia.

Có bản lĩnh thì đấu một trận quang minh chính đại đi!

Chương 484

Ta không tin ngươi có thể đánh thắng Trư gia gia.

Cứ lén lút trốn tránh, quả là làm nhục danh hiệu yêu quái!" Lời vừa dứt, Toàn Chân chợt xuất hiện trước mặt Trư Bát Giới, hai tay vung "ba ba ba ba ba ba" liên tục tát Trư Bát Giới mấy chục bạt tai.

Trư Bát Giới không kịp phòng bị, bị đánh cho đầu óc choáng váng, nhất thời nửa khắc vậy mà không phản ứng lại được.

Toàn Chân cười lạnh nói: "Ngươi không phải muốn ta đường đường chính chính mà đánh sao?

Xem ra cũng chẳng hơn gì." Vừa nói vừa lại gần Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới hoa mắt, vung búa loạn xạ một trận, bị Toàn Chân một cước đá trúng mông, đá ngã lăn trên đất.

Toàn Chân biến phất trần thành một thanh lợi nhận, mạnh mẽ đâm về phía sau lưng Trư Bát Giới.

"Yêu quái!

Xem đòn đây!" Không biết từ lúc nào Tôn Ngộ Không đột nhiên chạy tới.

Người chưa đến, gậy đã đến trước, trực tiếp húc Toàn Chân một cái lộn nhào.

Tôn Ngộ Không đáp xuống trước mặt Trư Bát Giới, đưa tay đỡ hắn dậy, cười nói: "Cái tên ngốc tử này, lại bị yêu quái đánh cho tơi bời!" Trư Bát Giới thấy cứu tinh đến rồi!

Vô cùng mừng rỡ, mặt đầy vẻ phẫn nộ: "Hầu ca đi đâu mất vậy!

Để Lão Trư bị yêu quái đánh cho thê thảm quá." "À à, ngươi sang

một bên nghỉ đi, xem Yêm lão Tôn đánh hắn thê thảm!" Tôn Ngộ Không quay đầu giận trừng Toàn Chân, quát: "Yêu quái, có bản lĩnh gì thì cứ việc dùng hết đi!" Vừa nói, thân gậy hợp nhất, trong nháy mắt áp sát Toàn Chân.

Toàn Chân không địch nổi một chiêu của Tôn Ngộ Không.

Kẻ có bản lĩnh gia truyền cao đến mấy, trước mặt Tôn Ngộ Không cũng không chịu nổi một đòn.

Hắn đâu dám luyến chiến, kèm theo Tôn Ngộ Không từng bước dồn ép, chỉ đành vừa phòng thủ vừa tìm cơ hội bỏ chạy.

Tôn Ngộ Không tấn công như mưa bão, khiến hắn có chút trở tay không kịp.

Tuy hắn sở trường về sự linh hoạt sắc bén, nhưng chiêu số của đối phương quá nhanh, căn bản không kịp ra chiêu.

Tôn Ngộ Không liên tục tiến công, nên hắn chỉ có thể dốc toàn lực chống đỡ, muốn phản công thì quả thật khó như lên trời.

Hắn vốn định dùng thân pháp linh động, đối phó như đã đối phó Trư Bát Giới.

Ai dè Tôn Ngộ Không không như Trư Bát Giới, hắn nhanh, Tôn Ngộ Không còn nhanh hơn hắn.

Với cách tấn công này khó mà có hiệu quả, mỗi lần chống đỡ đều hoảng loạn, chật vật không tả nổi.

Quả nhiên, hai người giao chiến không lâu, Toàn Chân dần dần sức lực không chống đỡ nổi, tìm đúng cơ hội, bay người bỏ trốn.

Trư Bát Giới cầm búa vươn người quát: "Hầu ca mau đuổi, mau đuổi!" Thấy Tôn Ngộ Không không động đậy, hắn cũng không đuổi nữa!

Hai người quay về hoàng cung, thấy Sa Ngộ Tịnh hoảng loạn chạy tới: "Đại sư huynh, không hay rồi!

Sư phụ...

Sư phụ..." Tôn Ngộ Không kinh ngạc nói: "Sư phụ làm sao?

Ngã rồi ư?" Tôn Ngộ Không dùng sức lắc vai Sa Ngộ Tịnh, gấp gáp hỏi.

Sa Ngộ Tịnh nói: "Sư phụ con cũng không biết là sư phụ nào, tóm lại lại có thêm một sư phụ nữa xuất hiện rồi." Trư Bát Giới không kìm được haha cười lớn: "Sa sư đệ không nhìn lầm chứ, sư phụ chỉ có một.

Làm sao lại có thêm một sư phụ nữa?

Chẳng phải mắt ngươi bị hoa lên rồi sao?" Tôn Ngộ Không không chần chừ lâu, trực tiếp chạy vào trong, quả nhiên phát hiện hai Đường Tăng đang đứng song song bên nhau.

Cả hai đang nói chuyện không ngừng nghỉ.

"Ngươi là yêu quái, ta mới là thật." "Ngươi mới là yêu quái, đợi đại đồ đệ của ta đến rồi sẽ biết ai mới là yêu quái." "Đúng vậy, đại đồ đệ của ta có Hỏa Nhãn Kim Tinh, ngụy trang có giống đến mấy cũng không thoát được pháp nhãn của hắn." "A di đà Phật, bần tăng khuyên ngươi nên bó tay chịu trói đi!

Nếu không Ngộ Không tuyệt đối sẽ không khách khí với ngươi đâu." Hai Đường Tăng cứ tự nói chuyện của mình.

Tôn Ngộ Không ở đó quan sát nửa ngày, dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh, quả thật không nhìn ra được chút manh mối nào, sốt ruột ho khan lớn tiếng.

Chương 485

Lúc đó Trư Bát Giới cũng đi vào, thấy hai Đường Tăng ở cùng một chỗ không khỏi kinh ngạc.

Hóa ra Sa Ngộ Tịnh không nhìn lầm, quả nhiên có hai Đường Tăng.

Hắn kinh hãi trong lòng, kéo kéo tay áo Tôn Ngộ Không nói: "Hầu ca, cái nào mới là sư phụ thật vậy?" "Đừng làm phiền ta, ta không biết." Trư Bát Giới ngạc nhiên nói: "Hầu ca chẳng phải có Hỏa Nhãn Kim Tinh sao?

Một mắt là có thể thức phá yêu quái mà?

Sao lại không biết chứ?

Nếu ngay cả huynh cũng không biết, vậy sư phụ của Lão Trư chẳng phải khó mà phân biệt được sao?" Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh đặt tất cả hy vọng vào Tôn Ngộ Không.

Nếu ngay cả Tôn Ngộ Không cũng không biết, thì lần này thật sự nan giải rồi.

Tôn Ngộ Không cũng bất đắc dĩ.

Hỏa Nhãn Kim Tinh của hắn có thể thức phá yêu quái, nhưng lần này lại không phân biệt được.

Chẳng lẽ yêu quái có bản lĩnh đặc biệt nào đó sao?

Lúc đó, hai Đường Tăng cũng nhìn Tôn Ngộ Không, một người tiến đến trước mặt hắn, rồi hai bên bắt đầu ngươi một câu ta một lời.

"Ngộ Không, mau dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh của ngươi, xem xem ai mới là yêu quái, ai mới là sư phụ." "Ngộ Không, còn chờ gì nữa?

Yêu quái đang ở ngay trước mặt.” “Ngộ Không...” “Ngộ Không...” Hai Đường Tăng, ngươi một lời ta một câu, cứ như niệm Kim Cô Chú vậy, khiến Tôn Ngộ Không quả thật đau đầu vô cùng.

“Biết làm sao bây giờ ạ, nếu ngay cả Đại sư huynh cũng không biết ai mới là sư phụ, vậy thì biết làm sao đây?” Sa Ngộ Tịnh vĩnh viễn mang vẻ thúc thủ vô sách, trong lời nói đều tiết lộ sự tuyệt vọng.

“Ngộ Tịnh, ta mới là sư phụ, ta mới là sư phụ, Ngộ Tịnh.” “Ngộ Tịnh, bình thường ngươi theo sư phụ thời gian dài nhất, sư phụ ra sao?

Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra sao?

Ta mới là sư phụ, Ngộ Tịnh.” Hai Đường Tăng tranh giành nhau biểu minh lập trường của mình.

Nhưng Sa Ngộ Tịnh, năng lực hữu hạn, quả thật không phân biệt được ai mới là sư phụ thật.

Sa Ngộ Tịnh chỉ đành chuyển hướng nhìn Tôn Ngộ Không, hỏi Tôn Ngộ Không: “Đại sư huynh, biết làm sao bây giờ ạ?” Thật ra, trong lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, Trư Bát Giới vẫn luôn âm thầm nung nấu một ý kiến tồi tệ trong lòng.

Ý kiến tồi tệ này hắn cũng không biết có nên nói ra hay không, nhưng ngoài đó ra thì hắn cảm thấy không còn cách nào tốt hơn, cho nên mới nói với Tôn Ngộ Không: “Yêm lão Trư ngược lại có một cách hơi ngốc, nhưng Hầu ca sẽ phải chịu chút đau đớn.” Tôn Ngộ Không là người thông minh bậc nào, chuyển niệm một cái đã biết rõ.

Cái cách mà Trư Bát Giới muốn, không ngoài việc bảo hai Đường Tăng đồng thời niệm Kim Cô Chú.

Trư Bát Giới tiếp tục nói: “Ta để sư phụ niệm Kim Cô Chú, huynh có thể sẽ chịu một chút đau đớn.

Ai niệm được, ai không niệm được, chẳng phải sẽ biết ai là sư phụ giả rồi sao?" "Ngốc tử, cái chủ ý này hay lắm.

Yêm lão Tôn chịu một chút đau đớn, có thể phân biệt ra sư phụ thật giả.

Chút đau đớn đó thì có đáng gì?

Sư phụ, niệm đi!" Trên trời, Doanh Chính và Từ Chí lại bàn chuyện về Bàn Đào đại hội.

"Tôn Ngộ Không?

Không biết có được mời tham gia Bàn Đào đại hội không nhỉ?" Doanh Chính thăm dò hỏi.

Từ Chí mỉm cười không nói, trầm mặc một lát, cũng không nói ra lý do gì.

Nghe lời Tôn Ngộ Không, hai Đường Tăng đều bắt đầu niệm Kim Cô Chú, khiến Tôn Ngộ Không đau đớn lăn lộn trên đất.

Nhưng ánh mắt hắn vẫn luôn dõi theo nhất cử nhất động của hai người, muốn từ đó tìm ra điểm sơ hở.

Quả nhiên, Đường Tăng thật sợ Tôn Ngộ Không đau đớn, nên niệm một lát thì dừng lại.

Còn Tôn Ngộ Không vẫn tiếp tục giả vờ đau đầu, còn Đường Tăng giả thì ở đó không ngừng niệm chú.

Trong lòng Tôn Ngộ Không kiên định rằng kẻ này chính là yêu quái.

Tôn Ngộ Không "A" một tiếng kinh hô, không nói hai lời, giơ Kim Cô Bổng đánh thẳng vào đầu Đường Tăng giả.

Chương 486

Toàn Chân thấy sự việc bại lộ, không còn cách nào khác, chỉ đành hóa ra chân thân, tránh xa ra.

Tôn Ngộ Không cười lạnh nói: "Yêu quái, bây giờ ngươi còn giả bộ thế nào nữa." Tôn Ngộ Không miệng nói, tay không ngừng, Kim Cô Bổng trực tiếp đâm thẳng vào ngực yêu quái.

Yêu quái biết không phải đối thủ của Tôn Ngộ Không, đánh không lại, tránh cũng không được, chỉ đành bỏ chạy mất dạng.

Toàn Chân tránh được một đòn của Kim Cô Bổng, bay xa rời đi.

"Đại sư huynh lợi hại quá, một mắt đã nhìn ra ai mới là yêu quái thật.

Nếu lỡ đánh nhầm sư phụ thì có tội lắm." "Cũng chẳng xem Đại sư huynh là ai!

Hỏa Nhãn Kim Tinh đâu phải luyện không.

Một yêu quái nhỏ nhoi làm sao thoát khỏi mắt của Đại sư huynh chứ?" Trư Bát Giới vốn giỏi nịnh bợ, cố ý nói vậy.

"Ngốc tử, lúc quan trọng không ra tay, bây giờ thì lại hiểu ra hết rồi." Tôn Ngộ Không nói xong liền vọt đi truy đuổi Toàn Chân.

Toàn Chân một đường chạy thẳng đến Bàn Đào đại hội.

Doanh Chính và Từ Chí đang bàn chuyện Bàn Đào đại hội, vừa đúng lúc Toàn Chân biến thành dạng Tôn Ngộ Không.

"Xem kìa, Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không đến rồi." "E rằng hắn lại muốn đại náo Thiên cung nữa, ta thật không chịu nổi một lần giày vò nữa đâu." "Xem ra lần này chắc không thể đâu, hắn chẳng phải

gặp phải chuyện phiền phức rồi sao?" Từ Chí và Doanh Chính nhìn Tôn Ngộ Không đi vào từ Nam Thiên Môn, ngươi một lời ta một câu, hai người không biết Tôn Ngộ Không đó là giả.

Toàn Chân đến trước mặt Doanh Chính.

Bất luận động tác hay thần thái, đều thể hiện y hệt Tôn Ngộ Không, không khác biệt chút nào.

"Hôm nay nghe nói trên trời có Bàn Đào đại hội, ta đặc biệt đến tham gia." "Con khỉ này chẳng phải đang theo Tây Thiên lấy kinh sao?

Sao lại đến tham gia Bàn Đào đại hội của ta?" Doanh Chính vẻ mặt khó hiểu.

"E rằng con khỉ này thèm đào rồi, nên mới chạy đến đây." "Chẳng phải con đường Tây Thiên lấy kinh đặc biệt vô vị sao?

Ngày nào cũng đánh yêu quái này đánh yêu quái kia, ta chẳng phải cũng thấy chán ngán nên mới chạy lên thiên thượng sao?" Toàn Chân đóng giả Tôn Ngộ Không y hệt, Ngọc Đế hoàn toàn không phát hiện ra.

Lúc đó, Nam Thiên Môn lại xuất hiện một Tôn Ngộ Không.

Thuận Phong Nhĩ và Thiên Lý Nhãn nhìn thấy liền bẩm báo.

"Nam Thiên Môn, Nam Thiên Môn lại xuất hiện một Tôn Ngộ Không nữa..." Doanh Chính nghe xong lời này, trong nháy mắt không ngồi yên trên ghế được.

"Cái gì, lại xuất hiện một Tôn Ngộ Không nữa?" Nếu chỉ có một Tôn Ngộ Không thì còn dễ.

Hai Tôn Ngộ Không xuất hiện cùng lúc, chẳng lẽ năm đó có cặp song sinh sao?

"Doanh Chính, nhìn xem ai mới là thật.

Tôn Ngộ Không đang đứng bên cạnh ngươi là giả!" Tôn Ngộ Không thật đứng bên ngoài lớn tiếng hô.

Toàn Chân nghe xong lời này đương nhiên không chịu rồi.

"Rõ ràng ta đến trước, sao ta lại thành giả?" Hai người không nói hai lời liền đánh nhau.

Từ Chí và Doanh Chính hai người ở bên cạnh nhìn, cũng không biết ai là thật, ai là giả.

Vừa nãy còn có thể phân biệt được, giờ đây hai con khỉ y hệt nhau.

"Doanh Chính, ta hỏi ngươi, năm đó khi ta đại náo Thiên cung đã đạp đổ thứ gì?" "Không phải sao?

Không phải lò Bát Quái của Thái Thượng Lão Quân sao?" Toàn Chân nhanh hơn một bước trả lời.

Doanh Chính nghe xong lập tức gật đầu.

Không sai, câu trả lời chính xác.

Điều này lại khiến Tôn Ngộ Không thật tức giận đến phát điên, trong nháy mắt lấy ra Kim Cô Bổng của mình, đánh thẳng vào Toàn Chân.

Nhưng Toàn Chân cũng không phải hạng xoàng.

Chương 487

Ngay khoảnh khắc Tôn Ngộ Không ra đòn, hắn liền tránh né.

Hai người "đinh đinh đang đang" đánh nhau, từ trên trời đánh thẳng xuống Địa phủ.

Tiểu quỷ Địa phủ thấy vậy liền lập tức đi bẩm báo Diêm Vương.

"Diêm Vương, đại sự không hay rồi, có hai Tôn Ngộ Không xuất hiện." Chưa đợi tiểu quỷ nói hết lời, Tôn Ngộ Không và Toàn Chân đã đến Địa phủ.

Diêm Vương nhìn thấy hai người, cũng không phân biệt được ai thật ai giả.

Tôn Ngộ Không muốn Diêm Vương nhớ lại cảnh náo loạn Địa phủ năm xưa, liền trực tiếp nhảy lên bàn của Diêm Vương.

Phán quan đứng bên cạnh thấy cảnh tượng này, trong nháy mắt sợ hãi bỏ chạy.

Chuyện đại náo Địa phủ năm xưa, giờ đây vẫn còn ám ảnh trong lòng.

Nếu để Tôn Ngộ Không tái diễn một lần nữa, e rằng trên dưới Địa phủ đều không chịu nổi, còn phải chịu phạt từ thượng diện.

Để ngăn chặn mọi chuyện xảy ra, Diêm Vương lập tức nói.

"Tôn Đại Thánh, Tôn Đại Thánh, có chuyện gì chúng ta có thể từ từ thương lượng, ngàn vạn lần đừng ở đây mà đại động can qua." Tôn Ngộ Không vừa nghe lời này, trực tiếp đi đến trước mặt Diêm Vương.

"Hảo Diêm Vương, đã nói như vậy, thì ta không thể không nể

mặt.

Ngươi xem hai chúng ta, ai là thật ai là giả." Lúc này Diêm Vương lâm vào thế khó xử.

Hai người trông y hệt nhau, đều không dễ phán đoán ai thật ai giả.

"..." "Có gì mà khó diễn tả đến vậy?" Toàn Chân cũng phóng xuất khí tràng, hắn không thể yếu hơn Tôn Ngộ Không thật vào lúc này.

Một khi lộ ra vẻ yếu hèn, sẽ bị người khác nhận ra là Tôn Ngộ Không giả.

Tôn Ngộ Không thật tuyệt đối sẽ không tin tưởng bất cứ ai.

Cảnh tượng cứ giằng co như vậy.

Toàn Chân thấy tình hình này, liền trực tiếp giơ Kim Cô Bổng đánh về phía Tôn Ngộ Không.

Hai người đánh qua đánh lại, trực tiếp đánh đến Tây Thiên chỗ Như Lai Phật Tổ.

"Như Lai, hai chúng ta ai là thật ai là giả?" Tôn Ngộ Không một bên ứng phó Toàn Chân, một bên nói với Như Lai đang tọa trên đàn.

"Con khỉ này hôm nay lại đến chỗ ta để ta phân biệt thật giả sao?" Như Lai vẻ mặt đầy ý cười.

"Hôm nay nếu không có chuyện phiền phức, ta cũng sẽ không làm phiền lão nhân gia ngài." "Ta đang yên ổn đi đường, lại bị kẻ khác mạo danh sư phụ ta, rồi ngay sau đó lại mạo danh ta." Tôn Ngộ Không đơn giản thuật lại đầu đuôi sự việc cho Như Lai nghe rõ.

Như Lai tự nhiên cũng biết ai là Tôn Ngộ Không thật, ai là Tôn Ngộ Không giả.

"Những chuyện này đều là khó khăn của bốn thầy trò các ngươi.

Ta cũng biết, linh hầu có sáu chủng loại, trong đó có một loại là...” “Được rồi, được rồi, đừng nói với ta nhiều lời vô ích như vậy nữa.

Ta muốn trở thành Tôn Ngộ Không thật sự.” Tôn Ngộ Không ghét nhất Như Lai lải nhải.

Nói nhiều vô ích, chỉ có hành động mới là quan trọng.

“Được thôi, đã đến chỗ ta rồi, ta tổng phải cho một pháp môn.” Như Lai trực tiếp phóng ra Kim Ba trong tay.

Kim Ba từ trên trời giáng xuống, trực tiếp chụp lên Toàn Chân.

Dưới Kim Ba, Toàn Chân bị kim quang chiếu rọi.

Doanh Chính và Từ Chí cũng vội vã đến.

Họ biết Tôn Ngộ Không nhất định sẽ đến chỗ Như Lai, vì chỉ có Như Lai mới có thể giải quyết chuyện này.

“Hóa ra là giả sao, xem ra bản lĩnh cũng không nhỏ, lại dám mạo danh Tôn Ngộ Không.” “Không sai, ai mà chẳng biết, ai mà chẳng rõ, Tôn Ngộ Không đại náo Thiên cung cũng có một ngày bị mạo danh, ngay cả hắn cũng không có cách nào chứng minh thân phận của mình.” Doanh Chính và Từ Chí hai người kẻ xướng người họa, những lời này đương nhiên là nói cho Tôn Ngộ Không nghe.

Tôn Ngộ Không nghe xong tự biết mình đuối lý, đương nhiên không vui vẻ gì.

Chương 488

“Thôi được, ta tiếp tục đi bảo vệ việc Tây Thiên lấy kinh đây, xin chư vị đa đa trân trọng.” Tôn Ngộ Không nói xong liền bỏ đi.

“Thấy chưa?

Hắn căn bản không cho phép nói xấu.” Doanh Chính nói.

Như Lai đạm mạc nhìn con khỉ kia rời đi.

Bóng dáng Tôn Ngộ Không rời đi thật tiêu sái.

“Tên tiểu tử này vẫn kiêu ngạo như thường lệ.

Ta có muốn đánh một ván cược không?

Xem xem con khỉ Tôn này rốt cuộc có thể nhanh chóng giải quyết vấn đề này không?” Doanh Chính hiển nhiên hứng thú bừng bừng, giờ đây muốn chơi đùa một chút.

Như Lai bên cạnh lắc đầu, cảm thấy tên tiểu tử này gần đây sống quá an nhàn, có chút bay bổng rồi.

“Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng lấy chuyện của con khỉ này ra mà đùa, đến lúc đó hậu quả có thể...” Ý tứ cũng vô cùng rõ ràng.

Doanh Chính khóe miệng khẽ cong lên một nụ cười, cũng không biết có để lời Như Lai vào lòng hay không.

Tôn Ngộ Không lúc này đang cưỡi mây đạp gió, muốn trước hết quay về Hoa Quả Sơn.

“Lão Tôn ta hôm nay chịu một vố lớn như vậy, ta nhất định phải bắt tên khỉ giả kia trả giá đắt.

Đến lúc đó sẽ dẫn tên khỉ giả này đến một nơi hẻo lánh, trực tiếp đánh cho hắn một trận tơi bời.” Hiển nhiên, Tôn Ngộ Không quả thật

không thể nào ngoan ngoãn chịu thiệt thòi như vậy.

Mấy tên yêu quái khác cũng đều lần lượt nhìn về phía hai con khỉ giống hệt nhau xuất hiện trước mặt.

"Ha, hai tên này thật đáng yêu." Trư Bát Giới lẩm bẩm, thấy con khỉ Tôn này cũng có ngày như vậy, trong lòng thầm vui thích.

Hắn thật sự thích cái dáng vẻ ăn biết bao nhiêu của tên bất cần này.

Linh hầu (con khỉ thật) một đôi mắt tròn xoe nhìn chằm chằm Trư Bát Giới.

Thần thái của mấy tên đó, hắn đều nhìn rõ mồn một.

Cho nên, linh hầu cũng thổi một sợi lông vào Trư Bát Giới.

Sợi lông hóa thành một sợi dây thừng, siết chặt lấy Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới sắc mặt xanh lét.

Khuôn mặt biến đổi, miệng thì muốn mắng chửi, nhưng lại không dám chọc con khỉ này gây chuyện.

Tôn Ngộ Không lạnh lùng nhìn dáng vẻ của mấy tên này.

Hắn không thích vẻ mặt mồm miệng của mấy kẻ đó.

Hai con khỉ thật giả đứng trước mặt mọi người.

Mười phân lười nói chuyện.

Mọi chuyện cứ thế phát triển theo hướng kỳ lạ.

Tôn Ngộ Không thật bực bội, phát giác đã không ưa tên giả mạo này lâu rồi.

Vì Đường Tăng không bảo vệ mình, Tôn Ngộ Không cũng không muốn ở lại nữa.

Đường Tăng cũng lười biếng quyết định rời đi.

“Tạm biệt, ta về Hoa Quả Sơn đây, ta sẽ đặc biệt cáo biệt với sư phụ sau.” Tôn Ngộ Không lười nhác nói xong, xoay người gọi mây, nhảy lên, tiêu sái rời đi.

Đường Tăng thật bị khí.

Ngộ Không giả cũng trực tiếp lười biếng đứng cạnh đại thụ.

Hiển nhiên hắn rất vui vẻ khi xem kịch.

Chương 489

“Sách, có tinh thần đấy, sư phụ?” Tôn Ngộ Không (giả) giọng điệu trêu chọc.

Cảm giác con khỉ này vừa lì lợm vừa kiêu trương, hai thật hai giả khó phân biệt.

“Ai, biết làm sao đây.” Đường Tăng không biết nói gì nữa.

Không khí tràn ngập sự ngượng nghịu.

Tôn Ngộ Không thật quay về Hoa Quả Sơn.

Trên đường trở về.

Tôn Ngộ Không đối mặt với Hoa Quả Sơn, có chút không đành lòng tin.

“Ai, đi một vòng lớn, lại về đây.

Hài nhi.

Ta muốn về.” Tôn Ngộ Không lớn tiếng gào vào Hoa Quả Sơn.

Các con khỉ đều lần lượt chạy ra.

Từng con một đều hoảng loạn.

Tôn Ngộ Không nhìn những con khỉ hưng phấn ra đón, trong lòng chợt thấy ấm áp.

“Bàn đào, các hài nhi có muốn ăn không?” Tôn Ngộ Không đương nhiên không phải hạng đơn giản, khi đi Thiên Đình đã trực tiếp ném về một ít đào.

“Mỗi người một phần.” Lũ khỉ đều thích ăn thứ này.

Từng con một gào thét, không khí náo nhiệt.

Trái tim vốn cằn cỗi của Tôn Ngộ Không đột nhiên được rót vào một cỗ sinh cơ.

Tôn Ngộ Không vung hai tay, hò reo cùng mọi người.

Hiển nhiên hắn đã bị sự nhiệt tình của các hài nhi lây nhiễm.

"Đại vương ta về rồi, mọi người vui không?" Tôn Ngộ Không trong lòng vốn không có cảm giác an toàn, hy vọng mọi người sẽ cho hắn đủ tình yêu, thì hắn mới cam tâm tình nguyện ở lại.

Hiển nhiên, Hoa Quả Sơn thật sự đã cho hắn một cơ hội.

Tôn Ngộ Không vui vẻ ở lại.

Vua vừa về, cả Hoa Quả Sơn lập tức trở nên náo nhiệt vô cùng.

Lũ khỉ thay đổi sự bình đạm thường ngày, từng con một ôm hoa, ôm quả, muốn mở tiệc tùng.

Ngai vàng của Tôn Ngộ Không cũng được dọn dẹp.

Kim quang lấp lánh, vẫn sáng chói như xưa!

"Ăn thì ăn, uống thì uống." Tôn Ngộ Không hoàn toàn buông bỏ.

Ở bên kia đã bị áp chế bản tính bấy lâu, giờ đây cuối cùng cũng có thể giải phóng bản thân!

Bề ngoài Tôn Ngộ Không quả thật vui vẻ, cả người kiêu căng tùy ý.

Nhưng, hắn luôn cảm thấy lòng mình không còn nhập tâm vào cuộc vui như trước nữa.

Hoa quả tươi tốt.

Bên kia, không khí lại bất ngờ tiêu điều.

Không ai nói gì, Trư Bát Giới sau khi bị Tôn Ngộ Không giáo huấn vừa rồi, không dám đối đầu với con khỉ Tôn không biết thật giả đó.

“Ai, mệnh Lão Trư sao mà khổ thế!” Trư Bát Giới trong lòng thầm than khổ.

Linh hầu (Tôn Ngộ Không giả) lười biếng hé mắt nhìn những người trước mặt.

Chương 490

"Ai, ta có một chuyện muốn nói chuyện đàng hoàng với ngươi." Sa Tăng tiến lại gần, tự tin nhìn kỹ linh hầu.

Linh hầu không hề để ý sự vô lý của tên gia hỏa này, dù sao ngoại hình của hắn cũng không có sơ hở.

Doanh Chính cũng đi theo, hắn đã từ Như Lai biết được ai là thật, ai là giả.

Cho nên, hắn xem kịch, xem xem đầu óc mấy thầy trò này có thông minh không.

Nhưng mà, Doanh Chính đã hiểu rõ mấy tên gia hỏa này quả thật có thể nói là ngu ngốc.

"Ai ai." Doanh Chính lắc đầu.

Đường Tăng không, linh hầu cũng cảm thấy mấy kẻ này vô vị, quyết định đi tìm Tôn Ngộ Không.

"Mấy tên này chẳng có tí tinh thần nào." Linh hầu thầm than, vẫy tay gọi mây, nhanh chóng điều khiển rời đi.

Đám mây trắng như tuyết.

Đường Tăng mắt trợn tròn miệng há hốc, thấy hai con khỉ đều đã rời đi.

Sa Tăng lo lắng.

Hắn cung kính đi đến trước mặt Đường Tăng, nói: "Sư phụ, trong số chúng con, cũng chỉ có Ngộ Không là có bản lĩnh nhất.

Hiện giờ hắn không có ở đây, đến lúc đó nếu gặp yêu quái thì biết làm sao?" Nói thì cũng có lý.

Nhưng mà, Đường Tăng lại không tiện hạ mình.

Thế là, Sa Tăng lại tiếp tục cố gắng.

“Con không biết nên nói chuyện với sư phụ thế nào, nhưng con phải nói rõ, bản thân con nhỏ bé, không thể bảo vệ sư phụ được.” Giọng điệu bình tĩnh nhưng lại lộ ra sự cố chấp.

Đường Tăng cũng không ngốc, biết mình quả thật không có bản lĩnh, nên cũng gật đầu.

“Được rồi, vậy thì ngươi đi tìm con khỉ kia đi.” Sa Tăng gật đầu, nhưng rồi quay đầu nói với Trư Bát Giới: “Sư huynh, huynh đi đi.

Bản lĩnh của huynh lợi hại hơn đệ một chút.

Đệ sẽ ở lại đây bảo vệ sư phụ.” Trư Bát Giới đầu óc ong ong, “Gì!

Ta đi!” Trư Bát Giới biết rõ tính khí xấu của Tôn Ngộ Không.

Nếu hắn đi rồi, đến lúc đó có thể sẽ bị con khỉ Tôn kia làm cho tức chết.

“Thôi được rồi,” Đầu hắn đau nhói.

Trư Bát Giới thật sự không muốn đi theo.

Cả người hắn thật sự không vui chút nào.

“Ai, đến lúc đó cần làm gì?

Con đi?

Ai sẽ bảo vệ sư phụ?” Sa Tăng bất mãn, hắn không hề ngốc.

Nếu mọi chuyện có thể kết thúc ở đây thì đương nhiên không còn gì tốt hơn, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái.

Nhưng trời không chiều lòng người, tổng có một số chuyện không diễn ra theo ý muốn, như hiện tại vậy.

Đồng thời, ở một bên khác, Đường Tăng lại đang cưỡi ngựa đi trên đường, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt, tâm tình trong nháy mắt đại hảo.

Dù sao cũng vừa vất vả lắm mới giải quyết xong một chuyện, lại còn từ chỗ quốc vương trở về, tiếp theo chỉ cần yên tĩnh tiến về phía trước thôi.

"Đứng lại cho ta!" Ngay lúc này, từ nơi không xa lại truyền đến một tiếng thét chói tai, Đường Tăng mới chậm rãi hoàn hồn, hai mắt khẽ nheo lại, ánh mắt nhìn về phía xa.

Chỉ thấy ở nơi không xa đứng một thứ quái dị hình thù, trên mặt lồi lõm, da thịt màu xanh sẫm.

Điểm quan trọng nhất là trên đầu nó mọc ra những thứ giống như rong biển, không ngừng bay lượn trong không trung, trông có chút ghê tởm.

Chương 491

Không cần nói cũng biết, đó rõ ràng là yêu quái.

"...Ngươi muốn làm gì?" Nhìn yêu quái trước mắt, Đường Tăng không kìm được nuốt nước bọt.

Trong lòng một trận hoảng sợ, trên trán lấm tấm mồ hôi, căn bản không biết nên làm thế nào.

Vốn dĩ ngài cho rằng sau khi ra khỏi chỗ quốc vương thì sẽ an toàn, ít nhất đoạn đường gần đây chắc không có yêu quái nào, ai ngờ lúc này lại xảy ra chuyện như vậy, thật sự khó chịu.

Nhưng sự thật rành rành trước mắt, cũng khiến ngài không thể không tin.

Hiện giờ ngài có thể làm cũng chỉ là đối phó với yêu quái trước mắt, đồng thời trong lòng cũng âm thầm cầu nguyện, yêu quái ngàn vạn lần đừng làm hại ngài.

"Hắc!" Yêu quái vỗ vỗ đùi Đường Tăng, trên mặt lộ ra một nụ cười dâm đãng: "Lộ này ta mở, cây này ta trồng.

Muốn từ đây qua, để lại thịt." Không đợi Đường Tăng nói, nó lại tiếp tục: "Đã đụng mặt rồi, vậy ta cũng lười vòng vo tam quốc.

Ta là hà yêu ở con sông kia, ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn theo ta về.

Như vậy cũng đỡ chịu khổ da thịt, dù sao thịt da non mềm thế này, ta thật sự không nỡ làm tổn thương ngươi đâu!" Khi nói lời này, ánh mắt của nó trừng trừng nhìn chằm chằm vào thân thể Đường Tăng, không buông tha một chút nào, một bộ dáng thèm khát, hận không thể lập tức nuốt chửng ngài vậy.

Đường Tăng vốn là người cẩn thận, tự nhiên nhận ra sự thay đổi cảm xúc của yêu quái, bao gồm cả thần sắc và động tác của nó đều thu vào mắt ngài, trong nháy mắt ngài đã hoảng sợ.

Nếu là ngày trước, ngài căn bản không cần nghĩ nhiều như vậy.

Dù sao lúc đó Tôn Ngộ Không ở bên cạnh, tùy tiện một chiêu cũng có thể giết chết yêu quái trước mắt, hoàn toàn không cần lo lắng.

Nhưng cố tình hiện giờ lại khác rồi.

Chỉ vì hiện tại ngài đang một mình đi trên đường, bên cạnh không một ai.

Đừng nói Tôn Ngộ Không, ngay cả một người bình thường cũng không có.

Ở cái nơi đồng không mông quạnh này cầu cứu cũng vô ích.

"Tên hòa thượng này thật kỳ lạ, ta nói chuyện với ngươi mà ngươi không trả lời, ngược lại lại đang suy nghĩ chuyện khác.

Chẳng lẽ ta yêu quái không có cảm giác tồn tại sao?" Vừa nói, nó liền thở dài thật sâu: "Nếu đã như vậy, thì ta cũng không nói nhiều nữa.

Ta cũng lười dây dưa với ngươi.

Bây giờ để ngươi kiến thức chiêu số của ta đi." Vừa dứt lời, Hà Yêu không cho đối phương chút cơ hội phản ứng nào, nó đã tung một chiêu lao tới, muốn đánh thẳng vào người.

Cũng may mà gần đây Đường Tăng đã học được vài chiêu bảo mệnh, nếu không thì.

Lúc này có lẽ đã sớm bị Hà Yêu đánh trọng thương.

Cũng vì thế, thân thể Đường Tăng khó khăn né tránh, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc rốt cuộc cũng tránh được công kích của Hà

Yêu.

"Hô..." Y thở phào một hơi thật sâu, tảng đá lớn trong lòng cũng theo đó mà hạ xuống.

Không đợi Đường Tăng kịp phản ứng, Hà Yêu lại tiếp tục tung ra đợt công kích tiếp theo, căn bản không cho y chút cơ hội thở dốc nào.

"Tiểu hòa thượng, ta khuyên ngươi đừng giãy giụa nữa, ngoan ngoãn theo ta về nhà đi." Không mấy chốc, Hà Yêu đã chế phục được y, tay nó siết chặt lấy cổ y không buông, vẻ mặt dâm ô.

Đối với việc này, trong lòng Đường Tăng một trận bất đắc dĩ, căn bản không biết phải làm sao cho tốt.

Vốn dĩ y nghĩ có thể kháng cự Hà Yêu một đoạn thời gian, nào ngờ tu vi của đối phương lại cao thâm hơn tưởng tượng, hoàn toàn không có cơ hội phản kháng.

Chẳng lẽ... hôm nay thật sự phải chết trong tay Hà Yêu sao?

Hà Yêu dường như cảm giác được sự thay đổi cảm xúc của Đường Tăng, khóe miệng không kìm được cong lên một nụ cười tà ác, lời nói ra cũng càng thêm ngông cuồng.

"Ngươi đừng mong có ai cứu, cũng không nhìn xem đây là nơi nào, một vùng hoang vu vắng vẻ, nếu giờ phút này có người cứu ngươi, vậy chẳng phải ta mấy năm nay đều uổng công rồi sao?" Vừa nói, nó vừa không kìm được thè lưỡi liếm môi, rồi khẽ nhấm nháp hồi vị một chút, không khỏi cảm thán.

"Chẳng trách yêu quái thiên hạ đều muốn ăn thịt người, ta chỉ khẽ liếm một cái đã có chút không chịu nổi rồi, thật mong chờ cảm giác khi thịt ngươi nuốt vào bụng, ha ha ha..." Dứt lời, nó liền cười lớn, kéo Đường Tăng đi về phía trước, trong lòng một trận kích động.

"Thí chủ này, chi bằng hãy thả bần tăng đi?" Nhưng Hà Yêu căn

bản không chịu buông tha cơ hội sống sót.

Chương 492

"Hòa thượng ngươi thật thú vị, ta đã đợi ở đây lâu như vậy, trong lòng vẫn luôn muốn ăn thịt ngươi, nay có cơ hội tốt như vậy, ta sao có thể dễ dàng từ bỏ chứ?" Bước chân của Hà Yêu không hề dừng lại, trên mặt vẫn là nụ cười dâm ô.

Trong tay nó, Đường Tăng không kìm được thở dài một hơi thật sâu, trong khoảnh khắc cảm thấy vô cùng bất lực.

Nếu mọi chuyện thật sự có thể phát triển theo lời Hà Yêu nói, thì tự nhiên không còn gì tốt hơn, nhưng ý trời nào chiều lòng người, tổng có những chuyện không phát triển theo ý muốn, giống như bây giờ.

"Hô!" Đúng lúc đó, từ một nơi không rõ thổi tới một trận phong sa.

"Mắt của ta..." Hà Yêu liền không chút do dự che mắt mình lại, sợ phong sa thổi vào.

Sau một khắc, dường như cảm nhận được hoàn cảnh xung quanh đã khôi phục bình thường, nó liền lần nữa mở to hai mắt.

Không mở thì thôi, vừa mở ra đã giật mình.

Bởi vì trước mắt đã không còn người nào nữa, một bóng người cũng không có, cứ như vừa nãy nó chỉ nắm giữ không khí vậy.

Đối với việc này, trong lòng Hà Yêu một trận khó hiểu, không kìm được nhíu mày.Nếu ký ức không sai, rõ ràng nó đã đợi ở đây rất lâu, chỉ vì biết hôm nay Đường Tăng sẽ đi qua đây, nên nó muốn bắt y để ăn thịt.

Vừa nãy nó cũng rõ ràng đã bắt được y rồi, không ngờ một trận

phong sa thổi qua, người liền biến mất, rốt cuộc là chuyện gì, khiến nó trăm suy nghìn nghĩ cũng không hiểu, căn bản không thông được đạo lý trong đó.

"Đồ ngốc!

Yêu quái!

Nhìn đâu đó!" Khi Hà Yêu đang tìm kiếm xung quanh, chỉ nghe thấy một giọng nói chói tai vang lên.

Hà Yêu dần dần lấy lại tinh thần, men theo hướng phát ra âm thanh nhìn tới.

Chỉ thấy ở nơi vốn không có người, lại xuất hiện một con khỉ, trên người mặc y phục lấm tấm, trên đầu đeo Kim Cô Chú, vẻ mặt ngây ngô.

"Ai?" "A a." Tôn Ngộ Không cười nhạo một tiếng, "Đồ ngốc!

Yêu quái ngươi lại không nhận ra Lão Tôn!

Nếu đã như vậy, Lão Tôn cũng không giấu nữa." Y dừng một chút, trên mặt lộ ra vẻ kiêu ngạo.

"Không giấu gì ngươi, Lão Tôn chính là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không, người từng đại náo Thiên Cung năm trăm năm trước đây!" Vừa dứt lời, y không cho Hà Yêu chút cơ hội nói nào, lại với vẻ mặt ngông cuồng nói: "Lão Tôn biết tiểu yêu quái ngươi trong lòng nhất định sợ hãi cực độ, nhưng Lão Tôn phải nói rõ cho ngươi biết, hôm nay Lão Tôn tuyệt đối không dễ dàng thả ngươi đi." "Tôn Ngộ Không?

Chẳng phải là đồ đệ của Đường Tăng sao?

Hừ...

Tề Thiên Đại Thánh thì sao chứ, chuyện đại náo Thiên Cung đã xa

xưa rồi, bây giờ ngươi so với năm xưa căn bản chẳng đáng nhắc tới, hoàn toàn không có gì phải sợ hãi." Đến đây, Hà Yêu liền lộ ra vẻ khinh thường, căn bản không để Tôn Ngộ Không trước mắt vào mắt.

"Tôn Ngộ Không ta nói cho ngươi biết, yêu quái khác có thể sợ ngươi, nhưng ta thì không sợ, ta dù sao cũng đã tu luyện trong sông ngàn trăm năm rồi, nay tốt lành gì mới hóa thành hình người, sao có thể sợ một con khỉ như ngươi chứ?" "Yêu quái ngươi thật quá ngông cuồng!" Đối với thái độ của Hà Yêu, Tôn Ngộ Không vô cùng bất mãn.

Trong lòng y, mình là kẻ lợi hại nhất, dù sao cũng là người đầu tiên đại náo Thiên Cung, trước không có ai, sau không có kẻ nào, trận chiến năm đó cũng nổi danh khắp chốn.

Nào ngờ Hà Yêu trước mắt căn bản không thèm để ý, càng không để y vào mắt, đổi lại là bất kỳ ai cũng sẽ cảm thấy khó chịu trong lòng.

Lúc này, Từ Chí nhìn cảnh tượng đó, hài lòng gật đầu.

Doanh Chính bên cạnh hỏi: "Chẳng lẽ đều là thủ bút của ngươi?" Từ Chí nói: "Hắn nên trải qua thêm chút ma nạn." "A a." Hà Yêu cười nhạo một tiếng.

Trong đầu nó lại không kìm được suy nghĩ, dù sao mục đích ở đây là Đường Tăng, nay Đường Tăng không thấy đâu, Tôn Ngộ Không lại xuất hiện, nó thật sự không biết rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì.

Đến đây, nó liền âm thầm đè nén cảm xúc trong lòng, trực tiếp lớn tiếng chất vấn: "Con khỉ chết tiệt kia đừng nói những thứ khác, mau nói cho ta biết Đường Tăng đi đâu rồi, không mau giao y ra cho ta!" Nó biết rõ mình đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết vì Đường Tăng, nay khó khăn lắm mới có được, tự nhiên không cam lòng đánh mất.

“Hắc hắc.” Tôn Ngộ Không cười gian một tiếng, “Chẳng phải, vẫn luôn là Lão Tôn đang nói chuyện với ngươi đó sao!” “Ngươi!” Hà Yêu trong khoảnh khắc tức đến không nói nên lời, hai mắt trợn tròn.

“Đừng nói lời vô nghĩa nữa, mau cùng Lão Tôn phân cao thấp đi.” Dứt lời, y liền công kích tới.Tuy Tôn Ngộ Không tốc độ nhanh, nhưng Hà Yêu cũng không phải loại đèn cạn dầu, nó đã phản ứng với thế sét đánh không kịp bưng tai, cực kỳ linh mẫn né tránh công kích của Tôn Ngộ Không.

Đối với việc này, Tôn Ngộ Không cũng không hề bất ngờ chút nào, dường như đã sớm dự liệu được chuyện này.

Chẳng nói gì khác, ít nhất vừa nãy y giao đấu với Hà Yêu, chẳng qua lúc đó y chưa phát huy toàn bộ thực lực, hoàn toàn chỉ là đang quan sát năng lực của Hà Yêu mà thôi.

Mặc dù năng lực của Hà Yêu không tồi, nhưng Tôn Ngộ Không lại không hề hoảng sợ chút nào, vẻ mặt tự tin.

“Con khỉ chết tiệt kia đừng có tự mãn, ngươi nghĩ ta là loại yêu quái tầm thường sao?

Chương 493

Ta cũng đã tu luyện mấy trăm năm, tu vi không phải con khỉ chết tiệt như ngươi có thể sánh được, mau giao Đường Tăng ra đây!" "A a." Tôn Ngộ Không cười nhạo một tiếng, "Ngươi thật sự nghĩ năng lực của ta chỉ có vậy sao?

Đúng là dị thiên khai." Dứt lời, y liền đưa tay lên tai.

Không mấy chốc, từ trong tai y thò ra một vật như cây kim bạc, trong khoảnh khắc vật đó vừa xuất hiện liền càng lúc càng lớn, cuối cùng biến thành cây Kim Cô Bổng trong tay Tôn Ngộ Không.

"Ăn của Lão Tôn một gậy!" Lời vừa dứt, Tôn Ngộ Không liền với thế sét đánh không kịp bưng tai, vung Kim Cô Bổng đánh vào người Hà Yêu.

"Phốc..." Từ miệng Hà Yêu phun ra một ngụm máu đỏ sẫm.

"Lão Tôn nói cho ngươi biết, sau này ngàn vạn lần đừng coi thường người khác, năm đó khi Lão Tôn đại náo Thiên Cung, ngươi còn không biết đang ở trong con sông nào mà quẫy đạp đâu!" Nghe vậy, Hà Yêu không kìm được nhíu mày, ánh mắt phẫn nộ nhìn Tôn Ngộ Không, trong lòng một trận bất mãn.

Nếu đổi lại là người khác, giờ phút này bị Tôn Ngộ Không đánh thành ra bộ dạng như vậy đã sớm tâm phục khẩu phục, dù sao thắng làm vua, thua làm giặc.

Nhưng đối với Hà Yêu lại không giống vậy.

Trong lòng nó rõ ràng, nếu lúc này thật sự rơi vào tay Tôn Ngộ Không, thì tự nhiên sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Để ngăn chặn chuyện này xảy ra, nó chỉ có thể nhanh chóng đưa ra

quyết định.

“Tôn Ngộ Không gia gia, lần này ta thật sự biết lỗi rồi, mong ngài có thể tha thứ cho ta, sau này ta tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện thương thiên hại lý nữa.” Đến đây, nó liền giả vờ làm ra vẻ đáng thương.

“Ha ha...” Tôn Ngộ Không xưa nay vẫn là một người tự đại, nghe vậy, trong lòng tức khắc thoải mái không ít, lòng cảnh giác cũng theo đó mà giảm xuống.

Hà Yêu ngược lại không hề do dự chút nào, trực tiếp nhân cơ hội này từ trong tay Tôn Ngộ Không thoát ra, với thế sét đánh không kịp bưng tai lao ra ngoài chạy trốn, tốc độ nhanh kinh người, sợ Tôn Ngộ Không sẽ đuổi theo.

Đối với việc này, Tôn Ngộ Không lại không hề để ý chút nào, khóe miệng cong lên một nụ cười khinh thường, căn bản không để Hà Yêu vào mắt.

“A a.” Cùng lúc đó, ở một bên khác, Từ Chí nhìn cảnh tượng hiện ra trong quả cầu thủy tinh, khóe miệng cong lên một độ cong nhàn nhạt, phát ra một trận cười khẽ.

Mọi chuyện vừa xảy ra đều thu vào mắt y, đến giờ phút này y mới không kìm được cảm thán.

Y chỉ biết Tôn Ngộ Không năng lực đặc biệt cao cường, dù sao cũng là nhân vật từng đại náo Thiên Cung, sao có thể là tiểu nhân vật chứ?

Nay mới hiểu ra, hóa ra Tôn Ngộ Không không chỉ năng lực cao cường, mà đầu óc cũng thông minh, mưu kế cao siêu như vậy cũng chỉ có y mới nghĩ ra được.Cùng lúc đó, ở một bên khác, Từ Chí lợi dụng Thiên Thượng Kính vẫn luôn quan sát hành động của Tôn Ngộ

Không.

Khi nhìn đến đây, khóe miệng y không kìm được cong lên một độ cong nhàn nhạt, trên mặt đầy ý cười.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng y lại có sự hiểu biết nhất định về Tôn Ngộ Không.

Loại người như y là quật cường nhất, nếu không thì sao có thể đại náo Thiên Cung năm trăm năm trước, đó rõ ràng là hành động phi thường, chẳng qua trong lòng y có chấp niệm mà thôi.

Ngay cả bây giờ đi Tây Thiên thỉnh kinh, chấp niệm đó cũng không hề thay đổi chút nào, trái lại còn càng sâu sắc hơn.

Bất cứ ai cũng có thể nhìn ra, Hà Yêu căn bản không đánh lại Tôn Ngộ Không, việc nó bỏ chạy cũng là tất nhiên, tiếp theo xem Tôn Ngộ Không sẽ làm gì.

Nhưng với sự hiểu biết của y về Tôn Ngộ Không, y tuyệt đối không thể dễ dàng buông tha, nếu không truy đuổi, thì đó không phải là tính cách của Tôn Ngộ Không nữa.

Dù sao chấp niệm của một người không thể dễ dàng thay đổi được.

"Có ý tứ." Đến đây, Từ Chí liền lần nữa không kìm được cười cười.

Doanh Chính ở một bên tự nhiên cũng đã xem cảnh này, trong lòng một trận nghi hoặc, căn bản không biết vì sao Từ Chí lại biểu hiện ra bộ dạng như vậy.

Mọi chuyện Tôn Ngộ Không vừa biểu hiện ra, y cũng đã xem toàn bộ quá trình, nhưng cũng không có chỗ nào khiến người ta buồn cười, điểm quan trọng nhất là bây giờ Hà Yêu đã bỏ chạy rồi, còn có gì đáng cười nữa chứ?

Dù sao từ đầu y đã có thể nhìn ra, Hà Yêu căn bản không đánh lại Tôn Ngộ Không, việc nó bỏ chạy cũng là chuyện tất nhiên.

Đã sớm dự liệu được rồi, vậy Từ Chí vì sao lại biểu hiện ra bộ dạng như vậy chứ?

Cũng khiến y trăm suy nghìn nghĩ không hiểu.

Đến đây, y liền trực tiếp hỏi ra nghi vấn trong lòng, không hề che giấu chút nào.

"Này, ta tò mò, vì sao ngươi vẫn luôn cười vậy?" Đối với việc này, Từ Chí lại không hề giải thích gì, y cũng cảm thấy căn bản không cần thiết phải nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

"Đừng vội, cứ yên lặng quan sát là được." Lời đã nói đến nước này, Doanh Chính tự nhiên cũng không tiện hỏi nhiều nữa.

Y có thể nhìn ra, Từ Chí căn bản không muốn nói về chuyện đó, nếu đã như vậy, thì tự nhiên y cũng sẽ không miễn cưỡng người khác.

Chương 494

Ở một bên khác, Tôn Ngộ Không tự nhiên cũng đã phản ứng lại, sau khi phát hiện Hà Yêu bỏ chạy liền không kìm được nhíu mày, trong lòng một trận khó chịu.

"Bát Giới, ngươi trông chừng Sư phụ, ta đi một lát." Mặc dù trong lòng vạn phần sốt ruột, nhưng Tôn Ngộ Không vẫn luôn lo lắng cho Đường Tăng.

Chỉ vì trong lòng y rõ ràng, yêu quái thế gian đều muốn ăn thịt người, nếu để Sư phụ ở đây một mình, y vẫn luôn không yên tâm, chỉ có thể dặn dò kỹ lưỡng Trư Bát Giới.

Không đợi Trư Bát Giới nói gì, Tôn Ngộ Không liền với thế sét đánh không kịp bưng tai chui vào trong sông.

"Ai..." Ngay khi Trư Bát Giới định nói gì đó, lại phát hiện Tôn Ngộ Không đã biến mất, không kìm được thở dài một hơi thật sâu, trong lòng một trận bất đắc dĩ.

"Cái đồ Bật Mã Ôn này tính cách vẫn nóng nảy như mọi khi!" Sau khi Tôn Ngộ Không chui vào trong sông cũng không hề nhàn rỗi, y lợi dụng Hỏa Nhãn Kim Tinh quan sát khắp nơi dưới nước, chỉ mong có thể phát hiện tung tích của Hà Yêu.

Không thể không nói, đôi mắt của y thật sự rất linh mẫn.Không mấy chốc, y phát hiện một bóng người quen thuộc xuất hiện ở cách đó không xa, tuy chỉ thoáng qua, nhưng y nhìn thấy rất rõ ràng, đó rõ ràng là Hà Yêu.

Ngay lập tức, Tôn Ngộ Không không chút do dự đuổi theo bóng dáng đó, tốc độ nhanh kinh người.

“Đồ ngốc!

Yêu quái!

Ngươi chạy đi đâu!” Ngay khi Hà Yêu đang nhàn nhã bơi lội trong nước, nó chỉ cảm thấy thân thể mình bị người ta tóm lấy, từ phía sau truyền đến một giọng nói quen thuộc, the thé lại chói tai.

Quay đầu nhìn lại, khuôn mặt đầy lông vàng đó, rõ ràng là Tôn Ngộ Không.

“Tôn...

Tôn Ngộ Không!” Hà Yêu mặt đầy chấn kinh, căn bản không dám tin vào những gì mình nhìn thấy.

Vốn dĩ nó nghĩ chỉ cần chạy trốn được là Tôn Ngộ Không sẽ không đuổi theo nữa.

Dù sao năng lực của Tôn Ngộ Không cao cường như vậy, căn bản không cần thiết phải đuổi cùng giết tận, nào ngờ y lại không theo lẽ thường mà ra tay.

Nhưng sự thật lại bày ra trước mắt, khiến nó không thể không tin.

“Tôn Ngộ Không gia gia, cầu xin ngài tha cho ta đi, ta cũng bị mỡ heo che mắt, mới muốn ăn thịt Đường Tăng, sau này ta tuyệt đối không dám nữa, chỉ cầu ngài tha cho ta một lần thôi.” “A a.” Tôn Ngộ Không cười nhạo một tiếng, không nói nhiều, trực tiếp dẫn Hà Yêu muốn rời đi.

Sau khi cảm giác được điều gì đó, mắt Hà Yêu đảo qua đảo lại, lập tức không chút do dự muốn bỏ trốn.

Trong lòng nó rõ ràng, nếu thật sự bị Tôn Ngộ Không mang đi, thì hôm nay sẽ phải bỏ mạng nơi Hoàng Tuyền, để ngăn chặn chuyện này xảy ra, nó chỉ có thể nhanh chóng rời đi.

Nhưng lần này Tôn Ngộ Không đã nâng cao cảnh giác không ít, tự nhiên cảm giác được sự thay đổi cảm xúc của nó.

"Khuông đương!" Hà Yêu trực tiếp bị Tôn Ngộ Không ấn ngã xuống đất, phát ra một trận âm thanh hỗn loạn.

"Yêu quái ngươi thật giảo hoạt, ngươi nghĩ loại kế mưu này Lão Tôn sẽ mắc lừa sao, Lão Tôn nói cho ngươi biết, lần này Lão Tôn tuyệt đối không dễ dàng thả ngươi đi, ngoan ngoãn theo Lão Tôn đi!" "Tôn Ngộ Không gia gia, ta sai rồi, cầu xin ngài tha cho ta đi, ta thật sự không muốn chết mà." Hà Yêu lại lần nữa cầu xin, trong lòng kinh hãi vạn phần, nó cũng biết giờ phút này, không còn chút cơ hội nào để chạy trốn nữa, bây giờ nó chỉ có thể giả vờ đáng thương.

"Ừm..." Tôn Ngộ Không do dự một lát, mới chậm rãi nói: "Thật ra muốn ta thả ngươi cũng không phải không được, chỉ cần ngươi thả đệ tử của Sư phụ ta ra, thì ta tự nhiên cũng sẽ tha cho ngươi một mạng, không biết ngươi thấy cuộc giao dịch này thế nào?" Dù sao kết quả cuối cùng cũng là đi cứu người, nếu đã như vậy, chi bằng thương lượng một giao dịch thì hơn.

"Được...

được được được, chỉ cần có thể giữ được mạng sống của ta, điều kiện gì ta cũng có thể đáp ứng." Thân thể Hà Yêu không ngừng run rẩy, giọng nói cũng càng lúc càng nhỏ, sợ Tôn Ngộ Không sẽ đột nhiên giết chết nó.

"Ha ha ha..." Trên trời, Doanh Chính nhìn cảnh tượng đó, không kìm được cười lớn, ôm chặt bụng.

"Sao vậy?" Từ Chí vẻ mặt khó hiểu.

Sau một hồi lâu, Doanh Chính mới âm thầm bình phục cảm xúc, nhưng nụ cười vẫn treo trên khóe miệng, căn bản không ngừng lại.

“Thật ra mà nói, cái đồ Bật Mã Ôn này tính cách với ta thật sự giống cực kỳ, nhìn y ta cứ như nhìn thấy chính mình vậy.” Vừa nói, y lại không kìm được cười lớn.

Đối với việc này, Từ Chí lại không kìm được trợn trắng mắt, trong lòng một trận bất đắc dĩ.Nhưng sau đó y chợt nghĩ lại, sở dĩ y quan tâm Tôn Ngộ Không như vậy, ngoài việc ba thầy trò đi Tây Thiên thỉnh kinh ra, điểm mấu chốt nhất là Hà Yêu.

Đến đây, y liền thu lại cảm xúc trong lòng.

“Được rồi, đừng cười nữa.” Không đợi Doanh Chính nói gì, y lại tiếp tục nói: “Hà Yêu cũng đã đợi ở đây lâu như vậy rồi, bây giờ mọi chuyện cũng đã giải quyết gần xong, ta mau chóng hạ phàm cảm hóa nó, cũng để nó trở thành đệ tử thứ ba, Sa Tăng vậy.” Y vốn nghĩ như vậy, Doanh Chính nhất định sẽ vui vẻ đồng ý.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng họ đều đã làm thần tiên ở Thiên Đình lâu như vậy rồi, mọi chuyện đều nhìn thấy rõ ràng, cũng có rất nhiều chuyện ít người biết trong lòng họ đều có số, giống như bây giờ.

Tuy Hà Yêu nhìn có vẻ đáng sợ, nhưng ai biết được, sở dĩ nó biến thành bộ dạng như vậy cũng chỉ là do Ngọc Đế trừng phạt mà thôi.

Chương 495

Chẳng nói gì khác, ít nhất mấy trăm năm trước nó cũng là Quyến Liêm Đại Tướng của Thiên Đình, lúc đó uy phong lẫm lẫm không ai sánh kịp, chỉ vì phạm lỗi lầm mới bị đày xuống trần gian trở thành Hà Yêu, cũng đã đợi ở đây mấy trăm năm rồi.

Bây giờ mọi chuyện đã giải quyết gần xong, tổng phải cảm hóa Hà Yêu một phen.

Nhưng, kết quả cuối cùng lại ngoài dự liệu của mọi người.

Doanh Chính ngừng cười, lại gượng gạo quay đầu.

"Ta mới không muốn đi làm loại chuyện nhỏ nhặt đó chứ, bên Bàn Đào Hội còn có chuyện đang đợi ta đi chuẩn bị đó, nếu không thì để Quan Thế Âm dưới trướng ta đi cùng ngươi đi, nàng ta trông cũng khá xinh đẹp, mang ra ngoài cũng có thể giúp ngươi nở mày nở mặt một chút, ngươi thấy sao?" Nghe vậy, Từ Chí không kìm được bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng một trận câm nín.

Nhưng sau đó y chợt nghĩ lại, Quan Thế Âm quả thật trông rất đẹp, mang theo một mỹ nữ hạ phàm tổng cộng phải tốt hơn mang theo một đại lão gia đi chứ.

Đến đây, y cũng không nói nhiều nữa, chỉ giả vờ làm ra vẻ chịu thiệt.

"Làm bạn với ngươi thật khó khăn mà!" "Thôi được rồi, nếu đã như vậy, vậy thì ngươi mang Quan Thế Âm hạ phàm đi, ai bảo ta lại kết giao một người bạn như ngươi chứ!" Doanh Chính tự nhiên có thể nhìn ra ý đồ của y, nhưng cũng không nói nhiều, chỉ giả vờ làm ra vẻ không biết gì.

Dù sao chỉ cần không để y hạ phàm là được, những chuyện khác y cũng không thèm bận tâm, cũng căn bản không cần thiết phải tính toán.

Nửa canh giờ sau.

Khi Từ Chí dẫn Quan Thế Âm xuất hiện trước mặt mọi người, Đường Tăng và Trư Bát Giới đều mặt đầy chấn kinh, bao gồm cả Hà Yêu cũng trợn tròn hai mắt, căn bản không dám tin vào những gì mình nhìn thấy.

Dù sao Từ Chí và Quan Thế Âm dù gì cũng là thần tiên trên trời, theo lý mà nói tuyệt đối không thể dễ dàng hạ phàm, nhưng lúc này lại xuất hiện trước mặt họ, đổi lại là bất kỳ ai cũng sẽ cảm thấy có chút khó tin.

Nhưng trong số những người đó lại có một ngoại lệ, Tôn Ngộ Không đứng ở một bên lại vẻ mặt khinh thường, căn bản không để Từ Chí và Quan Thế Âm vào mắt, thái độ không thèm để ý hiển nhiên.

Đường Tăng vốn là một người cẩn thận, tự nhiên cảm giác được sự thay đổi cảm xúc của Tôn Ngộ Không.

"Ngộ Không, hai vị thần tiên đều hạ phàm rồi, sao con có thể biểu hiện ra bộ dạng bất kính như vậy chứ?""Thiết." Tôn Ngộ Không liền kiêu ngạo quay đầu đi, căn bản không muốn nói nhiều.

Dù gì y cũng là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không từng đại náo Thiên Cung năm đó, ngay cả Ngọc Hoàng Đại Đế cũng dám đánh, sao có thể để loại thần tiên nhỏ bé này vào mắt chứ?

Từ Chí tự nhiên cũng chú ý đến tình hình bên này, lông mày không khỏi nhíu chặt, trong lòng một trận khó chịu.

Tuy y quả thật rất tán thưởng Tôn Ngộ Không, như Doanh Chính đã nói, tính cách rất giống nhau, giống như "hợp cạ".

Nhưng Tôn Ngộ Không trước mắt lại có thái độ khinh thường với y, dù sao y cũng là một thần tiên, đi đến đâu cũng nhận được không ít người tôn kính, nào ngờ trong mắt Tôn Ngộ Không lại không có chút địa vị nào.

Nếu không hơi cho y chút sắc mặt để xem, e rằng tiếp theo sẽ làm ra những chuyện càng quá đáng hơn.

Dù sao chuyện hồ đồ như đại náo Thiên Cung y cũng đã làm rồi, trên đời này còn có chuyện gì mà y không dám làm chứ?

Đến đây, y liền âm thầm đè nén cảm xúc trong lòng, trực tiếp phóng thích khí thế ra ngoài, một cỗ khí thế cường đại ập tới Tôn Ngộ Không, căn bản không hề do dự.

Đối với việc này, Tôn Ngộ Không lại không hề để ý chút nào, cứ như người không có chuyện gì vậy.

"Ngô..." Sau một lát, y cuối cùng cũng phát ra một trận rên rỉ đau đớn.

"Phốc thông!" Cuối cùng, không chịu nổi áp lực của uy áp, y trực tiếp quỳ xuống đất.

Mặc dù như vậy, trên mặt y vẫn là vẻ kiệt ngao bất tuần, căn bản không muốn phủ phục xưng thần trước Từ Chí và Quan Thế Âm.

Nhìn cảnh này, Từ Chí lại không nói nhiều nữa, trong lòng cũng một trận hài lòng.

Y tự nhiên có thể cảm giác được sự thay đổi cảm xúc của Tôn Ngộ Không, nhưng cũng không sao, dù sao y vẫn không chịu nổi uy áp.

Nếu chuyện bên này đã giải quyết xong, thì tự nhiên phải hoàn thành mục đích cuối cùng.

Đến đây, y liền chuyển ánh mắt sang Quan Thế Âm.

“Bắt đầu đi.” “Vâng.” Quan Thế Âm nhàn nhạt gật đầu.

Bàn tay ngọc ngà thon thả cầm cành liễu trong bình ngọc, nhẹ nhàng điểm lên đầu Hà Yêu, xung quanh liền tản mát ra một luồng kim quang, ấm áp đến cực điểm, ánh sáng chiếu rọi Hà Yêu, khiến người ta cảm thấy một trận thoải mái.

Không mấy chốc, kim quang tiêu tan biến mất, xuất hiện trước mặt mọi người là một người với bộ râu quai nón rậm rạp, nhưng người trông khá thành thật, hoàn toàn là hai phong cách khác biệt với Hà Yêu vừa nãy.

“Bản tọa hôm nay đã độ hóa ngươi thành công, ngươi sẽ trở thành đệ tử thứ ba, ban tên là Sa Tăng, mong từ nay về sau ngươi nhất định phải bảo hộ Đường Tăng thỉnh kinh thành công, tuyệt đối không được lơ là, càng không được làm ra chuyện thương thiên hại lý.” Sa Tăng sau khi được cảm hóa thì mặt đầy kinh hỉ, không kìm được nhìn xuống bờ sông.

Nhìn trong sông và Hà Yêu vừa nãy, hoàn toàn là hai người khác nhau, y không kìm được sờ sờ mặt mình, trong lòng kích động vạn phần.

Chương 496

Đã đợi bao nhiêu năm như vậy, cuối cùng cũng có thể sống một cuộc sống bình thường.

Nhưng y cũng biết những gì mình có được ngày nay không hề dễ dàng, tự nhiên phải thật tốt hoàn thành nhiệm vụ Quan Thế Âm giao phó.

Đến đây, y liền lần nữa quỳ xuống trước mặt Từ Chí và Quan Thế Âm.

"Hai vị thần tiên xin cứ yên tâm, từ nay về sau ta nhất định sẽ bảo hộ Sư phụ thật tốt, tuyệt đối không làm ra chuyện thương thiên hại lý."Khi Từ Chí chuẩn bị rời đi, Đường Tăng đột nhiên hỏi về chuyện Bàn Đào Hội trên Thiên Thượng, không biết Từ Chí có hứng thú đi tham gia cùng không.

Đường Tăng tiến lên mở miệng hỏi: "Thiên Thượng gần đây muốn tổ chức Bàn Đào Hội, chư thần tiên khắp Thiên Thượng Địa Hạ đều sẽ đi tham gia, Bàn Đào ăn một quả liền có thể tăng trưởng mấy năm công lực." Y hơi khó hiểu nhìn Từ Chí, không biết vì sao ngài đột nhiên lại giới thiệu Bàn Đào Hội với y.

"Không biết thí chủ có ý gì?

Chẳng lẽ muốn bần tăng đi tham gia?" Từ Chí cười tủm tỉm mở miệng nói: "Ta chính là ý đó, định bụng dẫn ngươi đi Bàn Đào Hội.

Trên đó có mỹ tửu, có Bàn Đào, biết bao nhiêu người mơ ước cảnh tượng đó chứ." Có mỹ tửu có thể uống, đa số đều ủ ngàn năm, mùi vị thật sự không phải loại bình thường.

Ngoài ra còn có Bàn Đào mà ai ai cũng muốn ăn, ở Bàn Đào Hội,

tự nhiên mỗi người đều có cơ hội.

Trư Bát Giới nghe vậy thì ở bên cạnh chảy nước miếng, vừa liếm mép vừa tưởng tượng ra cảnh tượng mỹ diệu đó.

Không chừng có thể tìm cơ hội ăn thịt người, đến lúc đó ở hiện trường đại ăn đại uống.

Cuối cùng khi từ Thiên Thượng trở về, lại nhân tiện trộm vài quả đào, nghĩ mà sướng.

Nhưng Đường Tăng là người xuất gia, đối với mỹ tửu không có chút khát cầu nào.

Y đã sớm đoạn tuyệt tam tình lục dục, một vò rượu đặt trước mặt, y cũng sẽ không nỡ uống.

Cho nên Từ Chí đưa ra yêu cầu tham gia đó, đối với Đường Tăng chẳng khác nào vô ích, cuối cùng cũng chỉ uổng công nhiệt tình một phen.

"Vậy thật không khéo, bần tăng bình sinh không thích uống rượu.

Sở thích ngày thường cũng không rộng rãi, lần này bần tăng không đi cùng thí chủ tham dự được rồi.

Mong thí chủ ở đó ăn ngon chơi vui." Tuy Đường Tăng không đi, nhưng y đã chúc phúc Từ Chí.

Trư Bát Giới nghe thấy Sư phụ từ chối xong, trở nên vô cùng thất vọng, vốn dĩ nghĩ có cơ hội đi tham gia, bây giờ xem ra căn bản không có chút cơ hội nào.

Mọi thứ đều bị Sư phụ của y từ chối, căn bản không đồng ý.

Trư Bát Giới hơi thất vọng cúi đầu, thậm chí có chút oán trách Sư phụ.

Đúng lúc này, Tôn Ngộ Không nảy ra một ý xấu.

Trong ánh mắt y đột nhiên lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

Chắc là đã nghĩ ra cách rồi, y vội vàng tiếp cận Trư Bát Giới.

Y đưa tay che một bên tai của Trư Bát Giới, thì thầm to nhỏ bên tai Trư Bát Giới.

Những người khác đều không biết hai người rốt cuộc đang thảo luận chuyện gì, bây giờ chỉ có thể dựa vào phỏng đoán.

Sau khi hai người thì thầm to nhỏ xong, Trư Bát Giới lúc đó vui mừng khôn xiết, thậm chí còn có chút muốn ca hát nhảy múa vui vẻ.

"Ý hay nha, vậy hai huynh đệ ta làm sao đây, đến lúc đó nhất định có cơ hội được ăn mỹ vị." Trư Bát Giới vui vẻ nói.

Cả hai người đều đứng bên cạnh cười gian, trong lòng chắc là đang có ý đồ xấu.

Từ Chí lúc đó đã nhìn ra sự vui mừng nho nhỏ của hai người, y lại muốn xem rốt cuộc bọn họ có thủ đoạn gì.

Thực ra trước khi nói với Đường Tăng về việc tham gia cái gọi là Bàn Đào Hội đó, Từ Chí đã có chủ ý rồi.

Y đại khái đã liệu trước được kết cục hiện tại, nhìn mọi chuyện bây giờ quả thật đang chậm rãi phát triển theo như y dự liệu.

Vừa nãy y cố ý nói, bây giờ kết quả thật sự không tồi.

Từ Chí sau đó rời đi, những gì cần làm đã làm xong, cũng đã đến lúc xem bước tiếp theo sẽ phát triển thành bộ dạng gì.Bốn thầy trò tiếp tục tiến về phía trước, đi về phía Đông Thổ Đại Đường.

Mấy người vượt qua các con sông lớn nhỏ, cuối cùng đến một thôn nhỏ trên núi.

Chương 497

Thôn trang này không lớn không nhỏ, bên trong đại khái chỉ chứa được mấy chục hộ dân.

Mỗi nhà đều sinh sống trong thôn.

Ba đồ đệ đã lâu không ăn cơm, hơn nữa bây giờ trời đã xế chiều, cũng nên tìm một hộ gia đình để tạm thời nghỉ ngơi.

"Để Lão Tôn đi hỏi thăm tình hình bên kia, xem nhà người ta có nguyện ý tiếp đãi ta không." Tôn Ngộ Không là người đầu tiên chạy đi.

Sau đó y gõ cửa một hộ thôn dân, nhưng khuôn mặt đầy lông và tai khỉ thực sự đã dọa sợ thôn dân đó.

Người ta nhìn thấy y còn chưa kịp nói gì, đã vội đóng chặt cửa lại, cuối cùng Tôn Ngộ Không uổng công ăn một bữa đóng cửa.

Tôn Ngộ Không sau khi cửa đóng lại có chút không vui "a a" vài tiếng, không nghĩ tới mình lại bị đặc biệt chú ý như vậy.

Y sau đó lại đến nhà khác, không ngoài dự liệu những người này cũng tương tự bị dọa sợ.

Lần đầu tiên thấy có khỉ hóa hình người, heo hóa hình người, bên cạnh Sa Tăng bụng to râu dài cũng không ngắn.

Ngoại trừ Đường Tăng ra, thật sự không có ai có ngoại hình ưa nhìn.

"Sợ là yêu quái đó?

Không mau cút đi, nhà ta không hoan nghênh!" Bây giờ thế đạo loạn lạc như vậy, không ai muốn rước thêm phiền phức vào nhà.

Cho nên khi xảy ra chuyện như vậy, tự nhiên mọi người đều tránh né không kịp, không ai nguyện ý chủ động tiếp đãi bốn thầy trò.

Không còn cách nào khác, họ chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm trong thôn, cuối cùng cũng tìm được một người nguyện ý tiếp đãi.

"Vào đi, trong nhà vừa hay có một giường trống, đến lúc đó ngươi ngủ trên giường.

Nhưng ta không có giường thừa để tiếp đãi mấy vị đồ đệ kia, chi bằng để bọn họ ngủ ở chuồng heo phía sau?" Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và những người khác, vì trông kỳ lạ, cho nên trực tiếp không được cho vào trong nhà, mà bảo ngủ ở chuồng heo bên ngoài.

Trư Bát Giới không có ý kiến gì, vốn dĩ y là một con heo, cảnh tượng như vậy sao có thể chưa từng trải qua chứ?

Nhưng Tôn Ngộ Không khi gặp phải tình huống này, thì tức chết mất.

Lúc đó y vô cùng tức giận, cứ gì phải ngủ trong chuồng heo chứ, chẳng lẽ trông kỳ lạ là có tội sao?

"Ta từ trước đến nay đều chưa từng hại người, vẫn luôn bảo hộ các ngươi, vậy mà lại đối xử với ta như vậy, con người cũng chỉ biết lấy ngoại hình mà phán xét!" Lão Tôn lúc đó thật sự tức giận, suýt chút nữa đã làm to chuyện.

Từ Chí bên này đã trở về chỗ Doanh Chính, thấy Từ Chí từ xa trở về, Doanh Chính liền vội vàng hỏi tình hình.

"Chuyện bên đó tiến triển thế nào rồi?

Ngươi đã đi xem tình hình cụ thể bên đó chưa?

Bây giờ tình hình có thể kiểm soát được không?

Đặc biệt là con khỉ Tôn Ngộ Không kia bây giờ thế nào rồi?" Từ

Chí vừa hay đã tiếp xúc với bên đó, bây giờ mọi chuyện đều đã ghi nhớ trong lòng.

Trong số đó khó kiểm soát nhất chính là Tôn Ngộ Không, người này thật sự rất nghịch ngợm, quả nhiên giống hệt đặc tính của loài khỉ, cơ bản không hề ngừng những hành động nhỏ.

"Con khỉ Tôn Ngộ Không kia vô cùng nghịch ngợm lại khó quản giáo, ta cảm thấy chắc chắn sẽ là một vấn đề lớn." Nếu người này có thể tuân theo quản lý, vậy thì sẽ không có chuyện đau đầu như vậy, nhưng bây giờ xem ra thật sự không có chuyện nào dễ xử lý.

Chỗ nào cũng cần phải đau đầu, chỗ nào cũng cần phải xử lý thật tốt.Sau khi nghe lời Từ Chí nói, Doanh Chính lại không hề cảm thấy bất ngờ chút nào, dường như đã sớm dự liệu được chuyện này vậy.

"Hắc hắc." Khóe miệng y cong lên một độ cong nhàn nhạt, trong miệng phát ra tiếng cười.

Y xưa nay nhìn người đều rất chuẩn, nếu không thì cũng không thể đạt đến độ cao như vậy.

Từ đầu y đã có thể nhìn ra phẩm chất của Tôn Ngộ Không, một bộ dạng kiệt ngao bất tuần, căn bản không nguyện ý phục tùng bất kỳ ai.

Nếu y thật sự cam tâm khuất phục, thì đã không đại náo Thiên Cung năm trăm năm trước, từ điểm này có thể nhìn ra, y tuyệt đối không phải người bình thường, người có thể may mắn, cũng không thể ngay lập tức thu phục được y, sở dĩ Tôn Ngộ Không sẽ bái phục dưới chân Đường Tăng, cũng chỉ vì Kim Cô Chú mà thôi.

Đến đây, y liền không kìm được lần nữa chuyển ánh mắt sang Từ Chí, chỉ thấy y cau mày không giãn, dường như đang suy nghĩ về chuyện Tôn Ngộ Không.

"Thôi đừng nói nhiều nữa, nói cho ta biết ngươi định làm gì tiếp

theo đi.” Nói thêm nữa cũng không có chút tác dụng nào, dù sao tính cách của Tôn Ngộ Không đã ở đó rồi, cũng không thể thay đổi được nữa, bây giờ cũng chỉ có hành động mới được, nhưng y cũng biết Từ Chí không phải là một thần tiên bình thường, có thể kết bạn với Từ Chí thì năng lực tự nhiên không phải là loại cường giả bình thường.

“A a.” Đúng lúc này, Từ Chí lại không kìm được bật cười.

Chương 498

"Trong lòng ta thì có một cách để chỉnh đốn con khỉ lười biếng đó." Không đợi Doanh Chính nói gì, y lại tiếp tục nói: "Đừng nói nữa, ta không thể nói cho ngươi biết được, đợi tiếp theo xem ta hành động vậy." Chỉ cần đổi lại là người khác, có lẽ lúc này đã sớm hỏi ra nghi vấn trong lòng rồi, dù sao ai cũng không muốn nhìn người khác chỉ nói nửa lời.

Nhưng bây giờ lại không giống vậy.

Doanh Chính và Từ Chí đều đã quen biết lâu như vậy rồi, đối với tính cách và cách đối nhân xử thế của Từ Chí tự nhiên vô cùng hiểu rõ, y cũng biết trong lòng Từ Chí đã có cách mà lại không nguyện ý nói ra, vậy thì bất kể người khác có hỏi thế nào cũng không có kết quả.

Nếu đã như vậy, chi bằng yên tĩnh chờ đợi, xem hành động tiếp theo của Từ Chí vậy, dù sao chỉ cần kết quả cuối cùng tốt đẹp là được, những chuyện khác căn bản không cần thiết phải bận tâm.

Tại nhà thôn dân.

"Ta nói trước với mấy vị nhé, bây giờ có thể cho các ngươi ở chuồng heo đã là không dễ dàng rồi, mong các ngươi có thể an phận thủ thường, tối nay con gái ta sắp xuất giá sẽ về, nếu các ngươi dọa sợ nó, vậy thì đừng trách ta không khách khí." Ngay khi một đám người Đường Tăng bước vào chuồng heo, thôn dân liền đứng trước mặt họ, vẻ mặt uy hiếp, căn bản không cho phép người khác từ chối.

"Thí chủ cứ yên tâm, ba vị đồ đệ của bần tăng đều rất ngoan, tuyệt đối sẽ không dọa sợ con gái của ngài đâu." "Chỉ mong là vậy." Thôn dân bán tín bán nghi quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng rời đi, Tôn Ngộ Không không kìm được trợn trắng

mắt, nhưng cũng không nói thêm gì, trong lòng một trận khinh thường và phẫn nộ.

Nhưng y cũng không làm gì cả, tự nhiên cũng chỉ có thể âm thầm bình phục cảm xúc trong lòng.

Màn đêm buông xuống.

"Cạch!" Cửa chuồng heo bị đẩy ra.

Tôn Ngộ Không nằm trong chuồng heo hai mắt lập tức mở bừng, ánh mắt sáng ngời có thần, tỉnh táo dị thường, một điểm cũng không giống bộ dạng vừa mới ngủ dậy.Mặc dù đã tỉnh, nhưng y lại không động đậy.

Chỉ vì trong lòng y rõ ràng, người đi vào hẳn là con gái của thôn dân, nếu đã như vậy, thì cũng không cần nói nhiều.

"Khuông đương!" Ngay sau đó, lại một trận tiếng cửa phòng bị đóng lại.

Tôn Ngộ Không nằm trong chuồng heo, lại mở to đôi mắt đó, không hề nhắm lại.

Không biết vì sao, y luôn cảm thấy người phụ nữ đó có chút bất thường, khiến trong lòng y cảm thấy vô cùng bất an.

Không sợ vạn nhất, chỉ sợ vạn nhất.

Đến đây, y liền không chút do dự bước đi đến cửa nhà.

"Con khỉ chết tiệt kia không ngoan ngoãn ở trong chuồng heo của mình, chạy ra đây làm gì?" Ngay khi Tôn Ngộ Không định bước vào, từ một bên lại xuất hiện ba nam tử, vẻ mặt hung thần ác sát, đó chính là ba người con trai của thôn dân.

Ba người vừa xuất hiện liền chặn đường Tôn Ngộ Không lại, không cho y tiến thêm một bước nào nữa.

Nếu chỉ như vậy, thì cũng không sao, dù sao thôn dân vốn đã không thích bốn thầy trò, bây giờ ngăn cản cũng là chuyện khá bình thường.

Nhưng, kết quả cuối cùng lại ngoài dự liệu của mọi người.

Nam tử dẫn đầu không kìm được cười nhạo một tiếng: "Con khỉ chết tiệt này trông thật xấu xí, rõ ràng là yêu quái, cũng không biết hòa thượng kia rốt cuộc có nhãn quang thế nào, chắc là bốn thầy trò đều không phải thứ tốt lành gì." Nghe vậy, Tôn Ngộ Không nhíu mày, trong lòng một trận lửa giận.

Ngay lập tức, y không chút do dự rút Kim Cô Bổng ra vung lên.

Nói thật, y vốn dĩ không muốn ra tay.

Chỉ vì trong lòng y rõ ràng, y không thích giết người.

Cũng chính vì vậy, y vẫn luôn ẩn giấu lửa giận trong lòng, ngay cả khi thôn dân bắt y ngủ chuồng heo, y cũng vẫn âm thầm nhẫn nhịn.

Nhưng lời nói của ba nam tử trước mắt này thật sự quá độc địa, nếu không hảo hảo giáo huấn một phen, e rằng tiếp theo sẽ có những chuyện càng quá đáng hơn xảy ra.

"Ngoài này ồn ào cái gì vậy?" Đúng lúc này, cửa phòng bị mở ra, thôn dân liền từ bên trong đi ra.

Nhưng vừa ra đã bị cảnh tượng trước mắt chấn kinh, tự nhiên cũng nhìn thấy Tôn Ngộ Không đang vung vẩy Kim Cô Bổng, vẻ mặt hung thần ác sát, cứ như muốn đánh người vậy.

"...Làm gì?" Thôn dân trong khoảnh khắc hoảng sợ, trên trán lấm tấm mồ hôi nhỏ, thân thể cũng không ngừng run rẩy, căn bản không biết phải làm sao cho tốt.

"Cha, đừng hoảng, chỉ là một tiểu yêu quái thôi, có gì to tát đâu,

con một quyền là có thể đánh chết nó." "Đúng vậy, vũ khí trong tay tiểu yêu quái này trông khá đẹp, đợi lát nữa đánh đuổi nó đi, cây gậy trong tay nó sẽ là của con." Mặc dù thôn dân trong lòng hoảng sợ không thôi, nhưng ba người con trai lại vẻ mặt ngông cuồng, căn bản không hề để ý.

"Cha, nhìn con đánh chết yêu quái này đi." Dứt lời, một trong số những người con trai gan dạ liền không chút do dự ra tay công kích Tôn Ngộ Không.

Tốc độ của hắn khá nhanh, nhưng đối với Tôn Ngộ Không chỉ là điêu trùng tiểu kỹ, căn bản không để vào mắt, nhẹ nhàng thư thái có thể né tránh được.

Ngay sau đó, y liền giơ Kim Cô Bổng lên định đánh xuống.

Chương 499

“Ngộ Không, dừng tay!” Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, từ phía sau truyền đến một âm thanh như tiếng chú ngữ.Nếu là bình thường, Tôn Ngộ Không tự nhiên sẽ nghe lời Sư phụ.

Nhưng bây giờ lại không giống vậy, chỉ vì mấy người trước mắt này thực sự quá quá đáng rồi, hơn nữa rõ ràng không phải người bình thường, tự nhiên y không thể tiếp tục dung thứ.

Cũng vì thế, một gậy trực tiếp đánh về phía người con trai nhỏ.

“Con ta!” Thôn dân đứng phía sau nhìn cảnh này thì mặt đầy chấn kinh, căn bản không dám tin vào những gì mình nhìn thấy, trong lòng một trận hoảng sợ.

Mặc dù đặc biệt sợ Tôn Ngộ Không, nhưng người con trai trước mắt đã sắp chết rồi, để ngăn chặn bị thương, thôn dân trực tiếp với thế sét đánh không kịp bưng tai chắn trước người con trai nhỏ, cứng rắn chịu đựng một gậy tổn thương.

“Phốc...” Khoảnh khắc tiếp theo, thôn dân liền thổ ra một ngụm máu lớn, sắc mặt tái nhợt, môi không còn chút huyết sắc nào, trông vô cùng đáng sợ.

Đường Tăng nhìn cảnh này, không kìm được nhíu mày, trong lòng một trận phẫn nộ, không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, cảm xúc cũng theo đó mà không kiềm chế được.

“A mụ mễ mạt mễ...” Ngay lập tức, Đường Tăng không chút do dự niệm Kim Cô Chú.

“A...

đầu của Lão Tôn...” Tôn Ngộ Không liền đau đớn ôm lấy đầu

mình, thân thể lăn lộn trên đất mấy vòng, cảm giác đau đớn lại không hề giảm bớt chút nào, trái lại càng lúc càng mạnh, khiến y đau đến không muốn sống, chỉ cảm thấy một trận đầu đau như nứt ra, cứ như muốn bước vào Quỷ Môn Quan vậy.

"Sư phụ, ngài nghe con nói, mấy người này vừa nãy vũ nhục con, căn bản không phải người bình thường, ngàn vạn lần đừng bị vẻ bề ngoài mê hoặc nha!" Tôn Ngộ Không nắm lấy ống tay áo Đường Tăng không ngừng giải thích.

Nhưng Đường Tăng căn bản không nghe lời y nói, chỉ tin vào những gì mình nhìn thấy trước mắt.

Vừa nãy nghe thấy bên ngoài có động tĩnh thì vội vàng tỉnh dậy, vừa tỉnh đã thấy Tôn Ngộ Không muốn đánh người, khiến y trong khoảnh khắc hoảng sợ.

Y vốn nghĩ có thể ngăn cản, nào ngờ Tôn Ngộ Không căn bản không nghe lời y nói.

Nếu đã như vậy, thì y cũng không thể tha cho Tôn Ngộ Không, nếu không cho y một bài học, e rằng sau này sẽ làm ra những chuyện càng quá đáng hơn.

Cũng vì thế, Đường Tăng không nói nhiều, chỉ tiếp tục niệm Kim Cô Chú.

Một khắc sau.

"Được...

được lắm, thật được lắm, ta tận tâm tận lực giúp ngươi như vậy, vậy mà ngươi lại coi tấm lòng tốt của ta như gan phổi lừa, nếu đã như vậy, vậy thì tình nghĩa sư đồ giữa ta và ngươi từ đây đoạn tuyệt đi." Dứt lời, Tôn Ngộ Không một cái Cân Đẩu Vân liền rời khỏi nơi đây.

Thiên Đình.

“Di...” Doanh Chính không kìm được bất đắc dĩ lắc đầu, “Hắn ta cũng thật quá không biết tốt xấu rồi, lại có thể bất phân thanh hồng tạo bạch đi làm hại Tôn Ngộ Không như vậy, thật sự đáng ghét cực độ, nếu đổi lại là ta, đã sớm phát điên rồi!” Mọi chuyện vừa xảy ra y cũng đã nhìn thấy, thân là thần tiên, tự nhiên có thể nhìn ra đúng sai, chuyện Tôn Ngộ Không làm rõ ràng không hề sai, nào ngờ Đường Tăng lại đối xử với y như vậy, thật sự khiến người ta lạnh lòng.

Đối với việc này, Từ Chí lại không cảm thấy quá kỳ lạ, dường như đã sớm dự liệu được chuyện này.

“Ai...” Y thở dài một hơi thật sâu, “Thật ra cũng không thể trách Đường Tăng, dù sao hắn ta cũng chỉ là một người bình thường, căn bản không thể phân biệt rạch ròi như Tôn Ngộ Không được.”“Khiến ta tức chết mất!” Doanh Chính hung hăng đập mạnh xuống bàn trước mặt, nhưng lại không nói thêm được lời nào.

Giống như Từ Chí đã nói, Đường Tăng chỉ là một người bình thường mà thôi, trong lòng Doanh Chính có bất cam đến mấy, cũng tổng không thể đi làm khó một người bình thường được.

Đối với việc này, Từ Chí lại không nói nhiều nữa.

“Đến rồi.” Đúng lúc đó, từ phía sau y lại truyền đến một trận tiếng bước chân.

Từ Chí quay đầu lại, quả nhiên thấy Quan Thế Âm từ cách đó không xa đi tới.

“Ngươi gọi nàng ta làm gì?” Nhìn cảnh này, Doanh Chính vẻ mặt khó hiểu, căn bản không biết vì sao Từ Chí lại muốn làm như vậy.

Từ Chí không trả lời câu hỏi của Doanh Chính, tự mình nói với Quan Thế Âm: “Bây giờ Tôn Ngộ Không đã bị đuổi đi rồi, nhưng con

đường Tây Thiên thỉnh kinh tuyệt đối không thể không có Tôn Ngộ Không, cho nên ta muốn nàng hạ phàm đi xem, tốt nhất là có thể khai đạo cho y." Nói thật, chuyện này vốn dĩ là y nên làm, dù sao y đặc biệt quan tâm đến chuyện Tây Thiên thỉnh kinh.

Nhưng bây giờ lại không giống vậy.

Trong lòng y rõ ràng, Tôn Ngộ Không đối với y không hề phục tùng, nếu lúc này y đi, không những y sẽ không nghe, trái lại lửa giận trong lòng y sẽ càng sâu hơn.

Quan Thế Âm trước mắt lại không giống vậy, năm xưa nàng chính là người đã ban Kim Cô Chú cho Tôn Ngộ Không, cũng là người tiếp xúc với Tôn Ngộ Không nhiều nhất, phái nàng đi cũng là cách tốt nhất.

"Vâng." Hoa Quả Sơn.

Ngay khi Quan Thế Âm đến sau núi, nàng chỉ phát hiện một tảng đá bay thẳng tới, cũng may nàng thân thủ nhanh nhẹn né tránh kịp thời, nếu không thì tảng đá đó đập vào người thật sự đau đớn khó nhẫn.

Lúc này, nàng cũng phát hiện Tôn Ngộ Không đang ngồi trên đỉnh núi sau.

Chương 500

Lúc này y dường như đã rơi vào trạng thái điên cuồng, vẫn luôn không ngừng ném đá bừa bãi.

Nhìn cảnh này, Quan Thế Âm không kìm được bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng vì mục đích chính, nàng đã âm thầm đè nén cảm xúc trong lòng.

Ngay sau đó, nàng không chút do dự thi triển pháp lực.

Không mấy chốc, Tôn Ngộ Không bị áp chế lại, tư duy cũng dần dần thanh tỉnh.

"Gì chứ?

Bây giờ Lão Tôn đã bị tên hòa thượng kia đuổi đi rồi, không cần đi Tây Thiên thỉnh kinh nữa, mau đi tìm tên hòa thượng đó đi." Tôn Ngộ Không sau khi thanh tỉnh vừa nhìn thấy Quan Thế Âm liền không kìm được gượng gạo quay đầu đi, vẻ mặt kiêu ngạo.

Đối với việc này, Quan Thế Âm lại không quá để ý, chỉ nhàn nhạt đưa tay ra.

Ngay sau đó, một quả Bàn Đào liền xuất hiện.

"Tôn Ngộ Không, tin rằng ngươi nhận ra thứ trong tay ta chứ." "Bàn Đào!" Mắt Tôn Ngộ Không trong khoảnh khắc sáng bừng, nước miếng không ngừng chảy ròng ròng.

"Đừng vội, Bàn Đào ta tự nhiên sẽ giữ lại cho ngươi, chẳng qua ngươi cần phải trở về hợp lý giải quyết chuyện này, sau khi chuyện thành công, Bàn Đào cũng sẽ thuộc về ngươi." Nghe vậy, Tôn Ngộ Không trong khoảnh khắc có chút động lòng.

Nhưng y nhớ đến Đường Tăng đã đối xử với mình như vậy, trong lòng lại một trận do dự và vướng mắc.

Sau khi cảm giác được sự thay đổi cảm xúc của y, Quan Thế Âm liền lại tiếp tục nói: "Đường Tăng không phải là người không giảng đạo lý, ngươi chỉ cần hảo hảo nói chuyện với hắn, vạch trần chân tướng sự việc là được." Vừa nói, nàng lại đưa Bàn Đào tới gần hơn một chút.

"Thôi được rồi, thôi được rồi!" Cuối cùng, Tôn Ngộ Không thỏa hiệp.

"Nhìn mặt Bàn Đào, Lão Tôn sẽ quay về nói chuyện đàng hoàng với tên hòa thượng đó vậy."Sau khi trở về, Tôn Ngộ Không thấy Trư Bát Giới và Sa Tăng hai người đang vẽ vòng tròn trên đất, tay xách hành lý, Trư Bát Giới vừa lẩm bẩm vừa đòi chia hành lý.

Y không cần hỏi cũng biết là chuyện gì rồi, Đường Tăng nhất định lại bị yêu quái bắt đi, cá nhân Trư Bát Giới lại đang đánh trống lùi bước.

Tôn Ngộ Không có chút giận dữ, liền vội vàng hỏi thẳng vào mặt hai người kia: "Các ngươi đang làm gì đó?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Sư phụ rốt cuộc ở đâu?" Đường Tăng là người y lo lắng nhất, cũng không biết bây giờ thế nào rồi.

Hai người vừa nhìn thấy Tôn Ngộ Không trở về, đều như nhìn thấy cứu tinh vậy.

"Đại sư huynh, huynh cuối cùng cũng trở về rồi, không biết một yêu quái nào đó đã bỏ đi một thời gian đã bắt Sư phụ đi rồi, bây giờ đệ cũng không biết là ai đã bắt đi nữa." Sa Tăng ba lời hai tiếng đã kể xong chuyện đã xảy ra cho Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không nghe lời đó xong, tức đến mức muốn hộc máu.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lão Tôn mới đi có chút thời gian, Sư phụ đã bị yêu quái bắt đi rồi,

các ngươi ăn gì mà ngu vậy?" Tôn Ngộ Không bây giờ cũng tức đến mức không ra hình dạng nữa.

Từ trước đến nay, Tôn Ngộ Không không phải là người ghi thù, tuy rằng một lần hai lần gặp phải chuyện không vui, nhưng Tôn Ngộ Không vẫn vô cùng trung thành với Đường Tăng.

"Đại sư huynh, đâu phải là đệ không có bản lĩnh, chủ yếu là con yêu quái đó, thật sự quá đáng sợ rồi, đệ không có cách nào đánh lại đâu." Bát Giới nói.

Từ trước đến nay, Trư Bát Giới vẫn luôn là người thích đánh trống lùi bước nhất, bất kể xảy ra chuyện gì, chỉ cần có thể rời khỏi chuyện đó trước, Trư Bát Giới từ trước đến nay đều không nghĩ ra cách giải quyết.

Tôn Ngộ Không vốn đã đau lòng, kết quả nghe lời Trư Bát Giới nói lại càng tức đến mức muốn hộc máu: "Nếu ngươi còn nói nữa, tin hay không Lão Tôn đánh gãy chân ngươi!" Thấy hai người sắp đánh nhau, Từ Chí vội vàng tiến lên khuyên giải: "Trước tiên đừng cãi vã nữa, ở đây ồn ào như vậy không tốt đâu, chúng ta mau chóng đi tìm cách, làm sao mới có thể cứu Đường trưởng lão ra được chứ." Sa Tăng thấy Từ Chí nói vậy cũng vội vàng tiến lên nói: "Đúng vậy, chúng ta bây giờ ở đây ồn ào như vậy cũng không có ích gì, phải mau chóng nghĩ cách, làm sao mới có thể cứu Sư phụ về được." Vốn dĩ đã có mấy con yêu quái đang rình rập, nếu lại xuất hiện chuyện gì nữa, có khả năng đến lúc đó sẽ biến thành thức ăn trong hang ổ của những con yêu quái đó.

Tôn Ngộ Không nghe vậy cũng biết chuyện gì rồi, y đột nhiên nhớ tới người con trai nhỏ kia, người con trai nhỏ đó bây giờ đã biến thành yêu quái.

Tôn Ngộ Không dẫn theo Trư Bát Giới và Sa Tăng nói: "Hai người

mau chóng theo ta đi cứu Sư phụ.” Tôn Ngộ Không về cơ bản có thể đoán định Sư phụ ở đâu, cho nên y vô cùng sốt ruột muốn nhanh chóng đi cứu, Đường Tăng bản thân đã nhiều tai nạn rồi, nếu Tôn Ngộ Không không giúp thêm chút nữa, thì có khả năng đã sớm bị những yêu quái kia chia nhau ăn thịt rồi.

“Đại sư huynh, bây giờ huynh đã biết Sư phụ bị yêu quái bắt đi ở đâu rồi sao?” Sa Tăng nói.

“Đương nhiên biết, mau chóng theo Lão Tôn đi, dù sao nếu chúng ta không đi, Sư phụ sẽ bị bọn yêu quái đó ăn thịt, đến xương cũng không còn.” Tôn Ngộ Không có chút bực bội nói.

Hai người vốn đã lo lắng cho Sư phụ, nghe Tôn Ngộ Không nói vậy, tự nhiên liền trực tiếp đi theo Tôn Ngộ Không, hy vọng có thể sớm tìm thấy Sư phụ.“Đại sư huynh!” Ngay khi Tôn Ngộ Không đang đứng ở trước cửa phủ đệ, chỉ nghe thấy phía sau truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Men theo hướng âm thanh nhìn tới, quả nhiên thấy từ cách đó không xa hai bóng người quen thuộc đang chạy tới, rõ ràng là Trư Bát Giới và Sa Tăng.

Hai người hổn hển chạy đến, trên trán lấm tấm mồ hôi nhỏ, có thể thấy đã dùng hết toàn lực.

“Hô...” Sau khi đến trước mặt Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới liền thở hổn hển.

“Đại sư huynh huynh thật không đợi đệ chút nào, tốc độ cũng quá nhanh rồi, đệ và Sa sư đệ căn bản không theo kịp, có sốt ruột đến mấy cũng phải cân nhắc đến tình trạng cơ thể của Lão Trư đệ chứ, thật sự có chút không chịu nổi rồi.” Vốn dĩ Trư Bát Giới nghĩ như vậy, Tôn Ngộ Không nhất định sẽ phản bác vài câu.

Chương 501

Dù sao tính cách của y xưa nay vẫn là quật cường, căn bản không cho phép bất kỳ ai nói một lời nào.

Nhưng bây giờ lại không giống vậy, chỉ vì lúc này Tôn Ngộ Không lại hơi nheo hai mắt lại, trong ánh mắt tản mát ra một luồng sáng kỳ lạ, ánh mắt y tinh tế đánh giá Trư Bát Giới, trong đầu cũng đã có một cách mới.

"Mau chóng húc cửa cho Lão Tôn." Nếu cửa không mở được, vậy thì chỉ có thể dùng cách húc, nhưng y và Sa Tăng trọng lượng căn bản không nhiều như vậy, bây giờ cũng chỉ có thể đặt hy vọng vào thân thể của Trư Bát Giới.

Vốn dĩ y nghĩ Trư Bát Giới trong số mấy người là vô dụng nhất, dù sao y ta ngày ngày ngoài ăn ngủ ra, lại có một thân thể nặng nề, đổi lại là bất kỳ ai cũng sẽ ghét bỏ.

Tuy y không ghét bỏ Trư Bát Giới, dù sao mọi người đều là huynh đệ, tự nhiên không thể nói nhiều, nhưng y cũng chưa từng cảm thấy Trư Bát Giới có thể dùng sức lực.

Nào ngờ lúc này lại phát huy tác dụng lớn, thật sự khá bất ngờ.

"A?" Trư Bát Giới vẻ mặt khó hiểu, căn bản không biết Tôn Ngộ Không muốn mình làm gì.

"Đừng hỏi nhiều nữa, mau chóng húc cửa cho Lão Tôn đi, nếu không thì mấy huynh đệ ta đều không vào được rồi, chẳng lẽ muốn đợi ở ngoài cửa cả đời sao?" Nghe lời đó, Trư Bát Giới lại không hề do dự chút nào, trực tiếp hít sâu một hơi, toàn lực húc vào cửa.

Không thể không nói, thân thể của Trư Bát Giới quả thật có tác

dụng nhất định.

“Phanh!” Một cú húc như vậy, cánh cửa trực tiếp mở ra.

“A!” Ngay khi cánh cửa bị húc mở ra, từ bên trong truyền ra một trận tiếng kêu thét chói tai.

Ba người men theo hướng âm thanh nhìn tới, hóa ra trong phủ đệ có tiểu yêu quái.

Chúng nhìn thấy Tôn Ngộ Không ba người liền trực tiếp sợ hãi kêu thét, căn bản không biết phải làm sao cho tốt, nhất thời liền loạn cả lên.

Nếu đổi lại là người khác, căn bản sẽ không đi quản mấy con tiểu yêu quái này, dù sao chúng căn bản không có năng lực công kích.

Nhưng đối với Tôn Ngộ Không lại không giống vậy.

Trong lòng y rõ ràng, mấy con tiểu yêu quái này tuy năng lực không mạnh, nhưng số lượng lại đủ nhiều, nếu liên hợp lại, đến lúc đó cũng khá khó giải quyết.

Để ngăn chặn chuyện này xảy ra, y chỉ có thể nhanh chóng giải quyết hết mấy con tiểu yêu quái trước mắt.

Đến đây, y lại không hề do dự chút nào, trực tiếp cầm Kim Cô Bổng một gậy đánh tới.

Không thể không nói, sức mạnh của y thật sự đủ cường đại. vung côn, tức thì toàn bộ tiểu yêu quái đều chết dưới tay hắn.

“Đi!” Theo tiếng hô của Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Tăng liền đi tới phía trước, chỉ chốc lát liền tìm thấy Hạc Yêu.

Mặc dù vậy, Hạc Yêu lại không chút hoảng sợ, vẫn giữ vẻ mặt ung dung tự tại.

Chỉ vì trong lòng hắn biết rõ, nếu Tôn Ngộ Không muốn làm gì,

cũng nhất định phải cố kỵ.

Cũng chính vì vậy, trên mặt hắn ta vẫn giữ thần thái vân đạm phong khinh, dường như mọi chuyện đều không khơi dậy được hứng thú của hắn.

Ngay lập tức, hắn không chút do dự uy hiếp: "Tôn Ngộ Không, ta nói cho ngươi biết, hiện tại Đường Tăng đang ở trong tay ta, nếu ngươi thực sự muốn sư phụ sống sót, hãy mau chóng rời khỏi nơi này đi." Đối với lời đó, Tôn Ngộ Không lại không chút để ý, như không hề nghe thấy, trực tiếp vung gậy đánh tới.

Nếu mọi chuyện thật sự có thể thuận lợi diễn ra, thì tự nhiên sẽ không còn gì tốt hơn, nhưng trời lại không chiều lòng người, luôn có một số việc không theo ý muốn, giống như hiện tại.

Chỉ vì Hạc Yêu đã nhanh như chớp đặt Đường Tăng ra phía trước.

Nhìn cảnh này, Tôn Ngộ Không trong lòng dâng lên một trận bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ có thể thu lại Kim Cô Bổng.

Nếu đổi thành người khác, lúc này có lẽ đã không còn cách nào, dù sao Đường Tăng đang trong tay Hạc Yêu, nếu hơi động đậy một chút, rất có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng đối với Tôn Ngộ Không thì khác.

Nhân lúc Hạc Yêu đang đắc ý, hắn ta đã nhanh như chớp túm lấy Đường Tăng, sau đó đặt ông ta bên cạnh Trư Bát Giới, tốc độ nhanh đến kinh người, Hạc Yêu căn bản không kịp phản ứng.

"Ngộ Không, sư phụ đã sai rồi, sư phụ không nên hiểu lầm con, những việc con làm đều là việc tốt, mọi chuyện đều là lỗi của sư phụ, con có thể tha thứ cho sư phụ không?" Nghe lời này, Tôn Ngộ Không không khỏi nhíu mày, trong lòng dâng lên một trận không đành lòng.

Tuy Đường Tăng quả thật đã hiểu lầm hắn, nhưng dù sao đi nữa,

giữa họ vẫn có một đoạn tình nghĩa sư đồ, tình cảm không thể là giả được.

Nhưng sau đó hắn lại chuyển niệm nghĩ, Hạc Yêu chưa chết, nếu cứ để mọi chuyện tiếp tục, hắn ta có thể làm ra những chuyện càng quá đáng hơn.

Để ngăn chặn điều này xảy ra, hắn cũng phải nhanh chóng giải quyết Hạc Yêu.

Chương 502

"Dừng tay!" Khi Tôn Ngộ Không đang chuẩn bị giải quyết Hạc Yêu, từ xa truyền đến một tiếng kinh hô, theo tiếng nhìn tới, hóa ra Thái Thượng Lão Quân và Từ Chí đã từ trên trời giáng xuống trước mặt mọi người.

"Tiểu lão đầu ngươi làm gì?

Yêu quái đã làm nhiều chuyện thương thiên hại lý như vậy, lão Tôn ta đây hành đạo thay trời, nay ngươi lại bắt ta dừng tay, rốt cuộc có ý gì?" "Đại thánh à, thực không dám giấu giếm, con hạc yêu trước mặt này từng là tọa kỵ của ta, chỉ vì quá tham chơi mới hạ phàm, xin Đại thánh tha cho nó một mạng đi, sau này ta nhất định sẽ quản giáo nó thật tốt." Chưa đợi Tôn Ngộ Không nói xong, Thái Thượng Lão Quân liền lấy từ trong lòng ra một viên đan dược đưa tới.

"Đây là Tẩy Tủy Tiên Đan ta mới luyện chế, tin rằng sẽ giúp ích rất nhiều cho tu vi của ngươi, cứ coi như bán cho ta một cái nhân tình, xin Đại thánh tha cho nó một mạng đi." Thái Thượng Lão Quân trong lòng biết rõ, Tôn Ngộ Không xưa nay là một người cố chấp, nếu không cho một chút lợi lộc, tuyệt đối không thể tha cho Hạc Yêu, giờ đây cũng chỉ có thể tặng Tẩy Tủy Tiên Đan cho hắn ta.

Tuy tiên đan này quả thật khó luyện chế, nhưng ít nhất có thể cứu Hạc Yêu một mạng thì cũng đáng giá.

Kết quả cuối cùng cũng không nằm ngoài dự liệu của ông.

"Hạc Yêu theo Thái Thượng Lão Quân cũng đã một thời gian dài rồi, tuy quả thật đã làm những chuyện không tốt, nhưng tình cảm giữa hai người cũng khá sâu đậm, chi bằng cứ coi như làm một cái nhân tình, cũng không cần quá đặt nặng chuyện này trong lòng." Từ Chí đã

nói tới nước này, Tôn Ngộ Không tự nhiên sẽ không nói thêm nữa.

Nhìn cảnh này, Thái Thượng Lão Quân tức khắc thở phào một hơi, tảng đá lớn trong lòng cũng theo đó mà rơi xuống.

Khi Tôn Ngộ Không tưởng Từ Chí sắp rời đi, Từ Chí lại lấy ra một tấm thiếp mời từ trong lòng.

"Thiên Cung Bàn Đào hội có thư mời, ta hôm nay tặng ngươi, ngươi có thể mang theo sư phụ và sư đệ của mình, nếu không muốn cũng không sao, mọi việc đều do ngươi quyết định." Đối với điều này, Tôn Ngộ Không trong lòng dâng lên một trận kinh ngạc, căn bản không dám tin vào những gì mình vừa nghe.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng hắn lại biết rõ, thiếp mời Bàn Đào hội khó mà có được, giờ đây Từ Chí lại dễ dàng tặng một thứ quan trọng như vậy, thật sự rất bất ngờ.

Nhưng sau đó hắn lại chuyển niệm nghĩ, vừa rồi hắn quả thật cũng đã chịu không ít khổ sở, giờ đây cũng coi như một sự đền bù đi.

"Đi thôi." Nhìn Tôn Ngộ Không nhận thiếp mời, Từ Chí liền chuyển ánh mắt sang Thái Thượng Lão Quân, ngay sau đó hai người liền mang Hạc Yêu đi.

Nhìn bóng lưng rời đi của họ, Tôn Ngộ Không liền thở dài một hơi thật sâu, ánh mắt cũng vô tình chuyển sang Đường Tăng.

Kể từ khi chuyện Hạc Yêu đã được giải quyết, thì chuyện giữa hắn và sư phụ cũng phải được giải quyết, không thể nào coi như chưa có gì xảy ra được.

Nếu là trước đây, hắn tuyệt đối không thể tha thứ.

Dù sao hắn đã bị vu oan như vậy, đổi lại bất cứ ai trong lòng cũng sẽ không thoải mái, huống chi là một người thẳng tính như hắn?

Nhưng giờ đây lại khác rồi.

Chỉ vì hắn đã theo sư phụ một thời gian, trong lòng cũng tràn đầy tình cảm với sư phụ, nếu lúc này rời đi, quả thật có chút không nỡ, hơn nữa sư phụ cũng đã nhận lỗi, căn bản không cần phải đặt nặng trong lòng nữa.

Lúc này, hắn liền thầm kìm nén cảm xúc trong lòng.

"Sư phụ, người đừng quỳ nữa, chuyện này cũng là một khảo nghiệm giữa sư đồ chúng ta, con cũng không đặt nặng trong lòng, sau này chúng ta cùng nhau đi Tây Thiên thỉnh kinh đi." Cuối cùng, Tôn Ngộ Không đã chọn tha thứ cho Đường Tăng.

Chưa đợi Đường Tăng nói, hắn lại tiếp lời: "Vừa rồi Từ Chí đã đưa con một tấm thiệp mời Bàn Đào hội, có thể mang một người đi, không biết sư phụ có ý gì?" Nói thật, trong lòng hắn tự nhiên rất muốn đi Bàn Đào hội, dù sao Bàn đào vừa ngon vừa mọng, hắn đã mong ước từ lâu, giờ đây có một cơ hội tốt như vậy, tự nhiên không muốn bỏ lỡ dễ dàng.

Nhưng giờ đây lại khác rồi.

Hiện tại hắn là đồ đệ của Đường Tăng, nếu muốn làm gì, tự nhiên phải được sư phụ đồng ý.

"Ta nghĩ có thể đi xem thử, cũng tiện để ta mở mang tầm mắt." Đường Tăng lại không chút do dự, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Tuy Đường Tăng không hiểu rõ về Bàn Đào hội, nhưng ông có thể thấy Tôn Ngộ Không đặc biệt muốn đi, nếu đã vậy, chi bằng thuận theo ý hắn ta, cũng không làm lỡ bao nhiêu thời gian.

Đêm tối buông xuống.

Bồng Lai tiên đảo.

“Nơi này thật náo nhiệt.” Đường Tăng đến đây liền không khỏi cảm khái.

Đối với điều này, Tôn Ngộ Không lại không chút bất ngờ, như đã thành quen.

Dù sao trước đây hắn từng đại náo Thiên Cung, lúc đó Thiên Cung cũng đang tổ chức một kỳ Bàn Đào hội, giờ đây cảnh tượng này đối với hắn cũng chỉ là chuyện bình thường không hơn không kém.

Nếu mọi chuyện thật sự có thể thuận lợi diễn ra, thì tự nhiên sẽ không còn gì tốt hơn, nhưng trời lại không chiều lòng người, luôn có một số việc không theo ý muốn, giống như hiện tại.

“Kìa, đó chẳng phải Tôn Ngộ Không sao?

Sao hắn lại trở về!” “Trời ơi, năm trăm năm trước đại náo Thiên Cung chưa đủ sao?

Giờ đây lại muốn đến náo loạn một lần nữa, ta mau chạy thôi.”...

Chương 503

Có một số tiên nhân mắt tinh, ngay lập tức phát hiện ra Tôn Ngộ Không, liền không chút do dự muốn bỏ chạy.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Đường Tăng lại không kìm được, trực tiếp đứng ra.

"Các vị thí chủ, không cần sợ hãi, đại đồ đệ của bần tăng đã sớm cải tà quy chính rồi, lần này đến tham gia Bàn Đào hội cũng chỉ muốn dẫn bần tăng đi mở mang tầm mắt mà thôi, không có ý tứ gì khác, xin các vị đừng hoảng sợ." Lời này vừa ra, mọi người liền chuyển ánh mắt sang Tôn Ngộ Không, rồi cẩn thận đánh giá, quả nhiên phát hiện hắn có sự khác biệt lớn so với trước đây.

"Nói thật, Tôn Ngộ Không trước mắt này hoàn toàn không giống với người trước đây, nếu không phải do vẻ ngoài của con khỉ đó, ta có lẽ đã nghĩ đây là một vị cao nhân đắc đạo rồi." "Ai mà chẳng nói vậy?

Ta nghe nói gần đây hắn dường như đang theo một vị hòa thượng đi Tây Thiên thỉnh kinh, làm việc thiện cũng là một chuyện tốt, chắc là đã thật sự cải tà quy chính rồi, ta thật sự rất bội phục."...

Mọi người tức khắc xôn xao bàn tán, ánh mắt nhìn Tôn Ngộ Không cũng mang theo chút tôn kính.

Đối với điều này, Tôn Ngộ Không trong lòng tức khắc lại cảm thấy thoải mái không ít.

Nói thật, trước đây hắn vốn không quan tâm đến cái nhìn của người khác, chỉ cảm thấy chỉ cần bản thân thoải mái là được, những cách nhìn khác hắn căn bản sẽ không để tâm.

Nhưng giờ đây lại khác rồi, từ khi theo Đường Tăng, dường như

mọi người nhìn hắn đều đã thay đổi không ít, như thể từ một kẻ xấu biến thành một người tốt.

Lúc này, mọi người lại từ từ nhận ra chân thân của Đường Tăng.

Ngay lập tức, họ không chút do dự đến trước mặt ông, với vẻ mặt nhiệt tình.

"Vị đại sư, kỳ thực ta đặc biệt tò mò về Phật đạo mà ngài lý giải rốt cuộc là như thế nào?"...

Nhìn mọi người đang giảng giải Phật đạo cho Đường Tăng, Tôn Ngộ Không liền bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng cũng không nói gì nhiều.

Hắn có thể thấy sư phụ rất hứng thú với chuyện này, nhưng căn bản không hiểu gì, nếu đã vậy, thì cũng không cần ở lại đây nữa.

Lúc này, hắn liền quay người một mình đi dạo.

Chỉ chốc lát, hắn nhìn thấy từ xa đi tới một thân ảnh quen thuộc, khuôn mặt đó chính là Từ Chí.

Nhìn thấy Từ Chí, Tôn Ngộ Không như không nhìn thấy, trực tiếp vòng đường khác đi.

Hắn vốn tưởng làm như vậy sẽ không sao, nhưng kết quả cuối cùng lại nằm ngoài dự liệu, chỉ vì Từ Chí đã nhanh như chớp chặn trước mặt hắn, không cho hắn tiến thêm một bước nào nữa.

"Có chuyện gì không?" "Ta có một chuyện muốn nói với ngươi." Có thể thấy, Tôn Ngộ Không không thích Từ Chí, nếu không thì hắn đã không giả vờ như không nhìn thấy.

Nhưng lúc này Từ Chí đang đặc biệt chờ Tôn Ngộ Không ở đây, tự nhiên không thể dễ dàng để hắn rời đi.

"Ban đầu kế hoạch của ngươi là sau khi đến Tây Thiên thì sẽ thành công, nhưng giờ đây kế hoạch Tây Thiên đã thay đổi, trước khi

lấy được chân kinh, tất cả các quốc gia trên đường đi đều phải tìm quốc vương đóng dấu lên bản ghi chép thì mới có thể thật sự thông quan.” Từ Chí lại không chút do dự, trực tiếp kể hết mọi chuyện một cách chi tiết, không hề giấu giếm.

Sau khi nói xong, ánh mắt hắn lại chăm chú nhìn chằm chằm vào mặt Tôn Ngộ Không, không buông tha bất kỳ biểu cảm nhỏ nhặt nào.

Hắn trong lòng biết rõ, Tôn Ngộ Không là một người kiệt ngao bất tuần, ban đầu hắn đã được định là như vậy, căn bản sẽ không có chút thay đổi nào, giờ đây muốn hắn chấp nhận quy tắc mới, thì quả thật có chút khó khăn.

Dù biết kết quả cuối cùng, nhưng hắn cũng không sợ hãi, chỉ hy vọng Tôn Ngộ Không có thể lo cho đại cục, đừng quá lỗ mãng.

Nghe lời đó, Tôn Ngộ Không liền không khỏi nhíu mày, trong lòng dâng lên một trận không thoải mái.

“Cái tiểu lão nhi này thật lắm trò, ban đầu nói một đằng, bây giờ lại biến thành một nẻo khác, ta nói cho ngươi biết, độ khó đã tăng lên, vậy thì ta không thể tiếp tục làm chuyện này nữa, ngươi hãy tìm người khác đi.” Nói thật, Tôn Ngộ Không là một người khá dễ nói chuyện, chỉ cần nói chuyện đàng hoàng với hắn, tự nhiên hắn sẽ chấp nhận.

Nhưng giờ đây lại khác rồi, chỉ vì những gì Từ Chí nói thật sự quá đáng, độ khó tăng lên cũng không phải ít chút nào.

Điểm quan trọng nhất là ban đầu Từ Chí đã nói rõ một đường, bây giờ lại biến thành một bộ dạng khác, đổi lại bất cứ ai trong lòng cũng sẽ không thoải mái.

Nếu độ khó lớn, hắn có thể chấp nhận, nhưng phải nói rõ từ đầu, không được nửa đường thay đổi, đó cũng là điều hắn không thể chấp

nhận nhất.

Nghe lời đó, Từ Chí liền rơi vào do dự và rối rắm, căn bản không biết phải làm sao.

Tuy khá thưởng thức Tôn Ngộ Không, nhưng đối với tính cách của hắn lại không thể nắm bắt được.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, trước mặt hai người lại đột nhiên xuất hiện một thân ảnh quen thuộc.

"Đến rồi à?" Người trước mắt chính là Doanh Chính, Từ Chí liền không chút do dự hỏi.

Nếu trí nhớ không lầm, Doanh Chính lúc này đáng lẽ đang ở Bàn Đào hội nói chuyện với người khác, nhưng không ngờ lại xuất hiện ở đây.

"Nếu ta không đến, Tôn hành giả không phải đã bị lôi đi rồi sao?" Chưa đợi Từ Chí nói xong, Doanh Chính liền trực tiếp chuyển ánh mắt sang Tôn Ngộ Không.

Chương 504

“Ta chỉ là trong lòng có chút khó chấp nhận, nhưng ta cũng không ngại nói cho ngươi biết, nếu ngươi đồng ý tiếp tục, ta lập tức sắc phong ngươi làm Đấu Chiến Chân Nhân.” Nghe lời đó, Tôn Ngộ Không liền rơi vào trầm tư, dường như đang suy nghĩ.

Khi Doanh Chính tưởng Tôn Ngộ Không sẽ không nói gì, hắn lại đột ngột nói: “Nếu ta có danh hiệu Đấu Chiến Chân Nhân thì có lợi ích gì?” Tuy không biết Đấu Chiến Chân Nhân rốt cuộc là cái gì, chỉ nghe nói rất oai phong bá khí, nhưng vì Doanh Chính đã đề xuất, thì chắc chắn không phải là thứ tồi tệ.

Nếu đã vậy, chi bằng tìm hiểu rõ tác dụng của danh hiệu đó là gì thì hơn.

Nghe lời đó, Từ Chí trong lòng dâng lên một trận đắc ý, cũng biết Tôn Ngộ Không đã trúng kế.

Ngay lập tức không chút do dự nói: “Nếu có danh hiệu đó, ngươi có thể tùy tiện điều động các thần tiên trên trời giúp đỡ hoàn thành nhiệm vụ của các quốc gia.” Sau khi nói xong, ánh mắt hắn lại chăm chú nhìn chằm chằm vào mặt Tôn Ngộ Không, không buông tha bất kỳ biểu cảm nhỏ nhặt nào, sợ rằng Tôn Ngộ Không sẽ không đồng ý chuyện này.

Chỉ vì trong lòng hắn biết rõ, đây là nhiệm vụ được giao từ cấp trên, nếu không hoàn thành tốt, thì sẽ bị khiển trách.

Dù sao chuyện Tây Thiên thỉnh kinh đã được mọi người coi trọng, nếu lúc này hủy hoại trong chốc lát, thì chẳng phải tệ hại rồi sao?

“Được, ta đồng ý.” Nói thật, độ khó tăng lên quả thật rất khó chịu.

Nhưng chỉ cần chấp nhận là có thể ra lệnh cho các thần tiên khác thì liền cảm thấy vô cùng uy phong.

Nếu đã vậy, thì cũng không cần nói thêm nữa, chỉ cần có thể ra lệnh cho các thần tiên khác, những chuyện còn lại đối với hắn căn bản không đáng kể.

"Được rồi, ta không nói chuyện với ngươi nữa, mau chóng chuẩn bị sắc phong ta làm Đấu Chiến Chân Nhân đi, ta sẽ đi nói rõ với sư phụ." Nói xong, Tôn Ngộ Không cũng không cho ai cơ hội nói thêm, liền trực tiếp quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng rời đi của Tôn Ngộ Không, Từ Chí liền thở phào một hơi, tảng đá lớn trong lòng cũng theo đó mà rơi xuống.

Cũng may chuyện này đã được giải quyết xong xuôi, nếu không, thì sẽ gặp rắc rối lớn.

"Quả nhiên có cách nha, lại dễ dàng chế phục Tôn Ngộ Không như vậy, nếu người khác biết được, chắc chắn sẽ rất bội phục ngươi." Doanh Chính bên cạnh không kìm được khen ngợi, trên mặt nở nụ cười nhạt.

Tuy ban đầu ông dùng danh hiệu Đấu Chiến Chân Nhân để thu hút Tôn Ngộ Không, nhưng lại không vội vàng hứa hẹn lợi ích.

Chỉ vì ông cảm thấy có một danh hiệu đã đủ uy phong rồi, dù không có lợi ích, tin rằng Tôn Ngộ Không cũng sẽ không từ chối.

Nhưng không ngờ Từ Chí lại dùng chiêu lạ, đi nước cờ hiểm, ông cũng không bằng.

Nếu không có những lời nói sau đó của Từ Chí, Tôn Ngộ Không có lẽ sẽ không đồng ý.

Chỉ cần đổi lại là người khác, căn bản không thể nào hiểu được điểm này, có lẽ chỉ có thể dùng thủ đoạn cứng rắn để đối phó với Tôn

Ngộ Không.

Từ điểm này có thể thấy, Tôn Ngộ Không là một người khá dễ nói chuyện, chỉ cần cho một chút lợi ích là được.

Đối với điều này, Từ Chí lại không chút để ý, căn bản không đặt chuyện này trong lòng.

Sở dĩ hắn làm những hành vi này, cũng chỉ muốn thông qua một số thay đổi để cải thiện tính cách của Tôn Ngộ Không, không có ý tứ gì khác.

"Được rồi, chúng ta đừng nói nữa, mau chóng đi Bàn Đào hội xem thử đi." Tuy đã tham gia không ít Bàn Đào hội, nhưng hắn không muốn bỏ lỡ.

"Được." Khi Doanh Chính và Từ Chí trở lại Bàn Đào hội, Từ Chí lại không chút do dự, trực tiếp đến trước mặt bốn thầy trò Đường Tăng.

"Đường Tăng, tin rằng vừa rồi Tôn Ngộ Không cũng đã nói rõ chuyện kế hoạch Tây Thiên có thay đổi, ta biết đối với chư vị quả thật có chút không công bằng, nhưng đây cũng là một loại khảo nghiệm, nếu cuối cùng thành công, chư vị cũng sẽ nhận được không ít lợi ích." Chưa đợi Đường Tăng nói, hắn liền lấy ra vài quả Bàn đào từ một bên.

"Những quả Bàn đào này ta tặng cho bốn thầy trò, còn con bạch mã phía sau kia, cũng coi như ta đền bù cho chư vị, hy vọng sau này chư vị có thể nỗ lực hết mình trên con đường Tây Thiên." "Đa tạ thí chủ." Đường Tăng liền lễ phép chu toàn cảm tạ, trên mặt không chút biểu cảm, phảng phất mọi chuyện đều không khơi dậy được hứng thú của ông.

Nói thật, đối với sự thay đổi của kế hoạch Tây Thiên, ông không

có ý kiến gì.

Chỉ vì ông là một người quy củ, cấp trên làm gì thì ông làm đó, giống như hiện tại.

Dù kế hoạch Tây Thiên trở nên vô cùng khó khăn, không phải người bình thường có thể hoàn thành, ông cũng sẽ không chút để tâm, chỉ sẽ cảm thấy đây là khảo nghiệm của Từ Chí.

Thời gian trôi nhanh, không biết từ lúc nào Bàn Đào hội đã kết thúc.

"Giờ đây Bàn Đào hội đã kết thúc, bốn thầy trò Đường Tăng cũng nên trở lại con đường Tây Thiên, để Quan Thế Âm đưa họ về đi." "..." Đường Tăng lại có chút kinh ngạc, căn bản không dám tin vào những gì mình vừa nghe.

Chỉ vì trong lòng ông, Quan Thế Âm là một vị thần tiên, sao lại có thể làm những chuyện thấp kém như vậy chứ?

Nhưng lời ông chưa kịp nói ra, Quan Thế Âm đã chậm rãi bước đến trước mặt vài người.

"Không cần quá bận tâm, ta và chư vị cũng không có sự khác biệt quá lớn, cũng không cần cảm thấy phiền ta, ta đưa vài người rời đi đi." Nói xong, liền tự mình đi tới phía trước.

Nhìn cảnh này, Đường Tăng cũng không tiện nói thêm nữa, chỉ có thể thầm đi theo.

Chương 505

Nửa giờ sau.

"Ta biết hành trình Tây Thiên sau này sẽ càng ngày càng khó khăn, cũng thật làm phiền chư vị rồi, nếu sau này có khó khăn, cứ bảo Tôn Ngộ Không đến tìm ta, chỉ cần ta có thể giúp được, nhất định sẽ giúp." Sau khi đưa bốn thầy trò Đường Tăng về phòng, Quan Thế Âm lại không kìm được dặn dò.

"Đa tạ Quan Âm Bồ Tát, bần tăng nhất định sẽ nỗ lực hết mình." Nhìn bóng lưng rời đi của Quan Thế Âm, Đường Tăng liền dẫn ba đồ đệ tiếp tục đi tới phía trước.

"Ngộ Không, vì chúng ta là sư đồ, vậy sau này có chuyện gì xảy ra, con cứ nói với sư phụ một tiếng, sư phụ tuyệt đối sẽ không hiểu lầm như trước nữa." Giọng điệu của ông đã dịu dàng hơn không ít, không còn tàn nhẫn niệm Kim Cô Chú như trước đây.

"Vâng." Tôn Ngộ Không tự nhiên cảm nhận được sự thay đổi lớn trong thái độ của sư phụ, cũng chỉ lãnh đạm gật đầu, không hề đặt những chuyện trước đây trong lòng.

Nói thật, chuyện như vậy xảy ra trước đây, trong lòng hắn quả thật vô cùng uất ức.

Dù sao hắn vốn chưa từng bị người khác oan uổng, lần đầu tiên bị oan uổng lại là vì sư phụ của mình, đổi lại bất cứ ai trong lòng cũng sẽ không thoải mái.

Nhưng tấm lòng hắn cũng rộng lượng, chỉ cần mọi chuyện được giải quyết ổn thỏa, hắn cũng sẽ không truy cứu những chuyện đã xảy ra trước đây.

Lúc này, hắn liền thầm kìm nén cảm xúc trong lòng.

Sau đó, hắn trực tiếp lấy ra tấm bản đồ Từ Chí đưa từ trong lòng.

"Sư phụ, đây là gì?" Đường Tăng hỏi.

"Tấm bản đồ này là Từ Chí đưa cho con trước khi hạ phàm, trên đó có đánh dấu những nơi chúng ta cần đến, điểm dừng chân đầu tiên của chúng ta chính là Ngũ Trang Quán Đạo Quán." Nghe lời đó, Đường Tăng liền cười gật đầu: "Đạo quán cũng có chút duyên với Phật gia, không ngờ điểm dừng chân đầu tiên của chúng ta lại là đạo quán, thật mong đợi, nếu đã vậy, thì chúng ta mau chóng xuất phát đi, đừng làm lỡ thời gian." Lời vừa dứt, ông liền dẫn các đồ đệ đi tới phía trước.

Nửa giờ sau.

Nhìn Ngũ Trang Quán Đạo Quán trước mặt, Trư Bát Giới liền nói: "Ta cứ tưởng đạo quán phải oai phong lẫm liệt lắm chứ, hóa ra cũng không phải vậy, sư phụ thật là buồn cười, căn bản không thể so sánh với Phật gia của chúng ta." "Bát Giới không được vô lễ, lời này con nói trước mặt vài người chúng ta thì được, lát nữa vào trong tuyệt đối đừng nói, nếu không sẽ làm cho quán chủ người ta không vui đó." "Hừ." Trư Bát Giới bĩu môi, trong lòng dâng lên một trận khinh thường, nhưng cũng không nói thêm nữa.

Đường Tăng tự nhiên nhận thấy sự thay đổi cảm xúc của hắn, nhưng cũng không quá để ý.

Chỉ vì ông trong lòng biết rõ, Trư Bát Giới tuy miệng nói lý lẽ không tha người, lời nói cũng có chút khó nghe, nhưng cuối cùng vẫn nghe lời ông, tin rằng sẽ không làm ra chuyện quá đáng.

Lúc này, ông liền bất đắc dĩ lắc đầu, ngay sau đó liền sải bước đi tới cửa.

Cốc cốc cốc Ông rất lễ phép gõ cửa, rồi liền lặng lẽ đứng chờ tại chỗ.

Cạch Chỉ chốc lát, cửa liền được mở ra, nhưng chỉ mở hé một chút, từ bên trong lộ ra hai tiểu tiên đồng.

Cả hai đều lớn lên rất dễ thương, dù tuổi còn nhỏ, nhưng cũng có thể tưởng tượng được khi lớn lên sẽ là những nhân vật phong hoa tuyệt đại.

"Hai vị tiểu thí chủ, bần tăng đến từ Đông Thổ Đại Đường, vừa hay đi ngang qua đây, liền muốn mượn đạo quán lưu túc một đêm, không biết hai vị có ý gì?" Đường Tăng vốn tưởng rằng hai tiểu tiên đồng sẽ không từ chối.

Dù sao Đạo gia và Phật gia cũng có chút duyên phận, tổng không thể nào lại cự tuyệt ông ngoài cửa chứ.

Nhưng, kết quả cuối cùng lại nằm ngoài dự liệu.

"Sư phụ của chúng ta không có ở đây, vài người mau đi đi, đừng đứng chặn cửa của chúng ta gây vướng víu." Một trong hai tiểu tiên đồng lại không chút do dự nói, giọng điệu có chút thiếu kiên nhẫn, trong mắt cũng mang theo một tia ghét bỏ.

Nếu là trước đây, Đường Tăng có lẽ đã trực tiếp dẫn vài đồ đệ rời đi rồi.

Dù sao người ta đã không muốn chứa chấp, thì tự nhiên không thể nào cứ mặt dày ở lại được.

Nhưng giờ đây lại khác rồi, chỉ vì Tôn Ngộ Không bên cạnh trong lòng biết rõ, đạo quán này đã xuất hiện trên bản đồ, cũng là điểm dừng chân đầu tiên của họ, lúc này không chiến mà lui, thì chẳng phải nhiệm vụ sẽ không hoàn thành được sao?

Không được, không thể để mọi chuyện tiếp tục diễn ra như vậy,

hắn cũng tuyệt đối không thể rời khỏi nơi này, vậy thì phải làm gì đó để ngăn cản rồi.

Lúc này, Tôn Ngộ Không lại không chút do dự đến trước mặt hai tiểu tiên đồng, làm ra một vẻ mặt hù dọa.

"Hai tiểu tiên đồng hãy mở mắt ra mà nhìn kỹ Lão Tôn đây, nếu hôm nay không cho Lão Tôn lưu túc tại đây, thì đừng trách huynh đệ Lão Tôn sẽ không khách khí đó." Lời này vừa ra, hai tiểu tiên đồng tức khắc hoảng sợ, căn bản không dám nói thêm nữa.

Ban đầu khi nhìn thấy Đường Tăng, vốn dĩ họ định từ chối.

Dù sao Đường Tăng cũng chỉ là một hòa thượng bình thường, từ chối cũng không có gì đáng kể, nhưng không ngờ phía sau ông lại có Tôn Ngộ Không, trông xấu xí như vậy.

Nếu thật sự chọc giận Tôn Ngộ Không, chỉ sợ hai người họ căn bản sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Để ngăn chặn điều này xảy ra, họ cũng chỉ có thể trong bất đắc dĩ mà đồng ý.

"Vậy thì… mời vào đi, ta sẽ đi sắp xếp phòng cho chư vị." Nói xong, hai tiểu tiên đồng liền dẫn mọi người đi vào trong.

Chương 506

Nếu là bình thường, Đường Tăng chắc chắn sẽ hảo hảo giáo huấn Tôn Ngộ Không, dù sao ông luôn đề cao sự hòa nhã và thiện lương, căn bản không muốn ép buộc người khác.

Nhưng giờ đây lại khác rồi, từ sau khi trải qua chuyện lần trước, ông liền biết những chuyện Tôn Ngộ Không làm đều là việc tốt, chỉ là phương pháp có chút không đúng mà thôi.

Hơn nữa, hiện tại Tôn Ngộ Không cũng không làm hại ai.

Nếu đã vậy, thì chi bằng thuận theo ý hắn mà phát triển thì hơn.

Thiên Ngoại Thiên.

"Tham kiến nhị vị đại tiên." Nhìn Từ Chí và Doanh Chính trước mặt, Trấn Nguyên Đại Tiên liền cung kính hành lễ, lễ nghi chu toàn, khiến người ta không thể tìm ra chút sai sót nào, nhưng trong lòng lại dâng lên một trận nghi ngờ.

Nói thật, những năm này ông vẫn luôn ở trong đạo quán của mình, cũng ít khi ra ngoài gặp khách.

Ông vốn định cả đời sẽ sống trong đạo quán đó, nhưng không ngờ hôm nay lại bị Từ Chí triệu kiến, mặc dù trong lòng dâng lên một trận nghi hoặc, nhưng ông vẫn dùng tốc độ nhanh nhất để đến đây.

Chỉ vì trong lòng ông biết rõ, hai vị thần tiên trước mặt này có địa vị rất cao, có thể gặp được họ cũng là một vinh hạnh.

"Không cần đa lễ." Khi Trấn Nguyên Đại Tiên đứng dậy, Từ Chí liền hỏi ra điều thắc mắc trong lòng, không hề giữ lại chút nào.

"Không biết nhị vị đại tiên hôm nay tìm ta có chuyện gì không?" Nếu không có chuyện gì, ông tuyệt đối sẽ không tin hai vị trước mặt

này sẽ tìm ông.

Dù sao ông cũng chỉ là một quán chủ đạo quán nhỏ bé mà thôi, căn bản không thể nào với tới những vị thần tiên này, tìm ông chắc chắn là có chuyện.

Từ Chí lại không nói gì, chỉ lấy ra Thiên Thượng Kính, bên trong liền hiển thị cảnh tượng của đạo quán.

"Bốn người..." Trấn Nguyên Đại Tiên tự nhiên nhìn thấy, bốn thầy trò Đường Tăng, trong lòng lại dâng lên một trận nghi hoặc.

Nếu trí nhớ không lầm, bốn người này ông căn bản chưa từng gặp, nhưng không ngờ lại xuất hiện trong đạo quán của ông.

Nhưng sau đó ông lại chuyển niệm nghĩ, trong đạo quán chỉ có hai tiểu tiên đồng, không chừng bọn chúng quá mềm lòng, mới để họ vào.

Lúc này, ông liền thầm kìm nén cảm xúc trong lòng, ánh mắt cũng vô tình chuyển sang Từ Chí.

Ông không phải là người ngu ngốc, có thể mở một đạo quán lâu như vậy, tự nhiên cũng không phải là đèn cạn dầu.

Từ Chí đã cho ông xem bốn thầy trò, thì ý tứ trong đó tự nhiên ông cũng đã hiểu.

"Nhị vị đại tiên cứ yên tâm, ta nhất định sẽ làm tốt chuyện này, đảm bảo chư vị hài lòng." Nếu đổi thành người khác, tự nhiên sẽ không thể dễ dàng đồng ý như vậy.

Dù sao ông cũng là quán chủ một đạo quán, dưới tay cũng có không ít đệ tử, tổng không thể nào lại nghe lệnh của người khác chứ.

Nhưng giờ đây lại khác rồi, chỉ vì người tìm ông là Từ Chí và Doanh Chính, hai người họ có địa vị cao trên Thiên Đình, nếu đắc tội hai người họ, căn bản sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Nếu lần này có thể hoàn thành nhiệm vụ, thì con đường sau này sẽ dễ đi hơn.

Nếu đã vậy, thì chi bằng đứng cùng một chiến tuyến với họ thì hơn.

Ông vốn tưởng rằng Từ Chí chắc chắn sẽ hài lòng.

Nhưng, kết quả cuối cùng lại nằm ngoài dự liệu.

"Đừng vội đi, ở lại cùng ta xem cảnh tượng trong đạo quán đi, còn về những chuyện sau đó cứ để bốn thầy trò Đường Tăng tự phát triển, ngươi cũng không cần quản." Lời đã nói đến nước này, Trấn Nguyên Đại Tiên cũng không tiện nói thêm nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi một bên.

Ngũ Trang Quán Đạo Quán.

Ngay khi bốn người đang ngồi trong phòng, hai vị tiểu tiên đồng liền bưng thức ăn run rẩy bước vào.

Có thể thấy, bọn chúng đã bị Tôn Ngộ Không dọa sợ đến mức không còn dám cử động.

"Đây là trai phạn ta đặc biệt chuẩn bị cho chư vị." Sau khi nói xong, hai tiểu tiên đồng liền không chút do dự quay người rời đi, tốc độ vô cùng nhanh, sợ rằng Tôn Ngộ Không sẽ đuổi theo.

Đối với điều này, bốn người cũng không chút để ý, chỉ tự mình ăn trai phạn.

Nửa canh giờ sau.

Sau khi ăn xong trai phạn, bốn người liền trở về phòng nghỉ ngơi, nhìn sư phụ và sư đệ đang ngủ trên giường, Tôn Ngộ Không lại luôn không ngủ được, lông mày không khỏi cau chặt.

Hắn xưa nay là một người cảnh giác.

Chương 507

Tuy giờ đây đã vào trong đạo quán, hai tiểu tiên đồng cũng cung kính với hắn, căn bản không dám nói thêm một lời chống đối.

Nhưng trong lòng hắn biết rõ, vì đây là điểm dừng chân đầu tiên Từ Chí đưa ra, nơi đây nhất định không phải là nơi bình thường, để ngăn chặn những điều bất ngờ xảy ra, hắn cũng phải cảnh giác một chút.

Lúc này, hắn liền không chút do dự ngồi bên cửa sổ nhìn ra ngoài, cẩn thận quan sát môi trường xung quanh.

"A..." Chỉ chốc lát, hắn phát hiện ở gần đó có một cái cây đang lấp lánh tỏa sáng, điểm quan trọng nhất là hắn ngửi thấy mùi hương trái cây nồng nặc, khiến hắn không khỏi nuốt nước miếng.

Hắn là một con khỉ, đặc biệt thích trái cây, nếu là bình thường, hắn đã sớm không chút do dự lao tới rồi.

Nhưng giờ đây lại khác rồi, chỉ vì ngay khoảnh khắc nhìn thấy cây trái, trong đầu hắn luôn không kìm được nhớ đến chuyện đã hứa với Từ Chí.

Tuy hắn là một người nghịch ngợm, nhưng cũng biết tầm quan trọng của việc giữ lời, vì đã hứa với Từ Chí, thì tự nhiên không thể nào thất hứa được.

Hơn nữa, quả đó vốn là đồ vật trong đạo quán, nếu ăn rồi, Trấn Nguyên Đại Tiên biết được cũng sẽ không vui.

Để ngăn chặn điều này xảy ra, hắn cũng chỉ có thể thầm nuốt xuống ham muốn trong lòng, quay đầu nhìn sang nơi khác, không dám nhìn cái cây đó nữa.

“Hahahahaha...” Cùng lúc đó ở một bên khác, Doanh Chính đang ngồi ở Thiên Ngoại Thiên liền không kìm được cười lớn.

“Từ Chí à Từ Chí, ta thật sự quá bội phục ngươi, phương pháp của ngươi thật sự quá tuyệt diệu, lại có thể dễ dàng khiến Tôn Ngộ Không có khả năng kiềm chế, trên trời dưới đất cũng chỉ có mình ngươi nghĩ ra được cách này.” Đối với điều này, Từ Chí chỉ lãnh đạm cười cười, không hề cảm thấy quá kỳ lạ, phảng phất như đã sớm dự liệu được chuyện này.

Sở dĩ trước đây hắn nói những lời đó với Tôn Ngộ Không, cũng chỉ muốn thay đổi tính cách của hắn một chút, giờ đây cũng đã đạt được mục đích, sẽ không nói thêm nữa.

Ngũ Trang Quán Đạo Quán.

“Đại ca, ngủ rồi sao?” Ngay khi mọi người đang chìm sâu vào giấc mộng đẹp, hai tiểu yêu quái (tiểu tiên đồng) liền ló đầu ra ở cửa, rón rén nhìn vào bên trong, với vẻ mặt trộm cắp, căn bản không dám bước vào.

“Chắc vậy.” Lời này vừa ra, tiểu yêu quái bên cạnh liền lộ ra hàm răng heo, cả khuôn mặt liền biến thành bộ dạng heo rừng.

“Đại ca, con khỉ đó thật sự quá đáng, nếu không phải tại hắn, ta cũng sẽ không chỉ ở lại đây lúc này, vì hắn đã ngủ rồi, chi bằng bây giờ ta giết vài người đó đi.” Hóa ra họ căn bản không phải là tiểu tiên đồng của đạo quán, mà tiểu tiên đồng vốn dĩ đã bị heo yêu ăn mất rồi, thân phận thật sự của họ chính là heo yêu, chỉ là hóa phép thành bộ dạng tiểu tiên đồng mà thôi.

Bọn chúng vốn định có thể hoàn thành nhiệm vụ tiếp theo, nhưng không ngờ một nhóm người lại đến đạo quán.

Nếu gặp phải người bình thường, tự nhiên sẽ không chút do dự

đuổi đi, bọn chúng cũng đã làm như vậy, nhưng kết quả cuối cùng lại nằm ngoài dự liệu.

Đường Tăng thật sự không có gì, trừ ông ta ra còn có ba người có thân thủ phi phàm.

Trong lòng bọn chúng biết rõ, nếu lúc đó lộ ra thân phận thật sự, căn bản sẽ không đánh lại Tôn Ngộ Không.

Để ngăn chặn điều này xảy ra, bọn chúng cũng chỉ có thể nén giận, giờ đây khó khăn lắm mới ngủ được, tự nhiên không thể nào dễ dàng bỏ qua cơ hội này.

Nếu không diệt cỏ tận gốc, chỉ sợ sẽ lưu lại hậu họa.

Bọn chúng vốn tưởng rằng Trư Đại Ca chắc chắn sẽ gật đầu đồng ý.

Nhưng, kết quả cuối cùng lại nằm ngoài dự liệu.

"Chờ đã!" Ngay khi Trư Nhị Ca định tiến lên, Trư Đại Ca lại nhanh như chớp chặn lại, không cho hắn tiến thêm một bước nào nữa.

"Đại ca, sao vậy?" Đối mặt với sự ngăn cản của Trư Đại Ca, Trư Nhị Ca trong lòng dâng lên một trận nghi hoặc, căn bản không biết vì sao Trư Đại Ca lại làm vậy.

Nói thật, hai người họ cũng không phải là người thích giết chóc.

Chỉ là giờ đây lại khác rồi, ai bảo Tôn Ngộ Không uy hiếp họ, nếu không phải vì bốn thầy trò Đường Tăng, bọn chúng đã sớm đạt được mục đích, cũng sẽ không phải nhẫn nhịn đến bây giờ.

Vì những người trước mắt đã đắc tội với họ, thì tự nhiên không thể nào dễ dàng bỏ qua cho họ được.

Nhưng không ngờ Trư Đại Ca lại tự nhiên ngăn cản, quả thật có chút khó hiểu.

Nhưng sự thật đều đã bày ra trước mắt, cũng khiến hắn không thể không tin, giờ đây hắn có thể làm cũng chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi câu trả lời tiếp theo của Trư Đại Ca.

"Nhị đệ đừng vội, điều trong lòng đệ ta tự nhiên cũng hiểu, ta cũng muốn giết vài người đó để trút giận, nhưng nếu lúc này ra tay, đối với ta căn bản không có lợi ích gì." Chưa đợi Trư Nhị Ca nói, Trư Đại Ca liền tiếp lời: "Đừng quên mục đích chuyến đi này của ta là vì nhân sâm oa oa, đừng kinh động thì hay hơn." "Hả?" Trấn Nguyên Đại Tiên ở Thiên Ngoại Thiên nghe cuộc đối thoại giữa hai người, liền mặt đầy kinh ngạc, căn bản không dám tin vào những gì mình vừa nghe.

Hóa ra, hai tiểu đồ đệ của ông lại bị heo yêu ăn mất rồi.

Nếu đổi thành người khác, có lẽ sẽ không quá đau lòng, dù sao ông cũng đã vào trong đạo quán, cũng đã sống lâu như vậy, sớm đã nhìn thấu thế tục, cũng ít có chuyện gì có thể khơi dậy hứng thú của ông.

Nhưng giờ đây lại khác rồi, chỉ vì hai tiểu đồ đệ đó là những người ông yêu quý nhất, được ông bồi dưỡng từ nhỏ, đổi lại bất cứ ai cũng sẽ có chút tình cảm.

Chương 508

Nhưng không ngờ đồ đệ mình khổ sở bồi dưỡng lại bị yêu quái ăn mất, đổi lại bất cứ ai cũng sẽ không thể chấp nhận được.

Lúc này, trong lòng ông liền dâng lên một trận phẫn nộ.

“Hai con heo yêu đáng chết, hai tiểu đồ đệ của ta ơi, ta đi báo thù cho chúng.” Nói xong, Trấn Nguyên Đại Tiên liền muốn quay người rời đi.

Nếu mọi chuyện thật sự có thể diễn ra theo ý muốn của ông, thì tự nhiên sẽ không còn gì tốt hơn, nhưng trời lại không chiều lòng người, luôn có một số việc không theo ý muốn, giống như hiện tại.

“Dừng tay!” Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Từ Chí lại tức giận quát một tiếng, trực tiếp ngăn lại bước chân định rời đi của Trấn Nguyên Đại Tiên.

“Đại tiên, ta biết ngài muốn để bốn người họ tự phát triển, nhưng đồ đệ của ta đều đã bị heo yêu ăn mất rồi, ta nếu không còn lương tâm cũng không thể nào bỏ mặc mối thù sâu sắc này chứ, xin ngài hiểu cho ta.” Trấn Nguyên Đại Tiên vốn tưởng rằng Từ Chí chắc chắn sẽ để ông rời đi, dù sao thần tiên cũng có thất tình lục dục.

Nhưng, kết quả cuối cùng lại nằm ngoài dự liệu.

“Ta tự nhiên có thể hiểu được cảm xúc trong lòng ngươi, nhưng điều ta muốn lúc này chỉ là để bốn thầy trò tự mình phát triển, nếu ngươi quay lại, chỉ sẽ phá vỡ quy luật giữa họ, lúc đó cục diện sẽ rất khó thu dọn.” Chưa đợi Trấn Nguyên Đại Tiên nói, Từ Chí liền tiếp lời: “Còn về hai tiểu tiên đồng đó cứ yên tâm đi, sau khi mọi chuyện thành công ta tự sẽ khiến họ từ chết sống lại.” Nghe lời đó, Trấn Nguyên Đại Tiên liền mặt đầy kinh ngạc, căn bản không dám tin vào

những gì mình vừa nghe.

Tuy ông biết Từ Chí tiên lực cao cường, nếu không thì cũng không thể đứng ở độ cao hiện tại, nhưng không ngờ lại có khả năng khiến người chết sống lại, quả thật có chút khó tin.

Cũng chính vì vậy, trong lòng ông tuy kinh ngạc không thôi, nhưng cũng có chút nghi hoặc, đồng thời cũng đang nghi ngờ Từ Chí có phải đang lừa dối ông không.

Doanh Chính xưa nay là một người cẩn thận, tự nhiên nhận thấy sự thay đổi cảm xúc của Trấn Nguyên Đại Tiên, ngay lập tức không chút do dự đứng ra.

"Cứ yên tâm đi, Từ Chí làm thần tiên trên trời cũng không phải ngày một ngày hai, sao có thể lừa dối ngươi chứ?" Nói rồi, không kìm được vỗ vỗ vai Trấn Nguyên Đại Tiên.

"Ta bảo đảm chuyện này là thật, ngươi chỉ cần phối hợp tốt với ta để hoàn thành mục đích cuối cùng là được, những chuyện khác đều không cần lo lắng." Sau một lát suy nghĩ, cuối cùng Trấn Nguyên Đại Tiên đã thỏa hiệp.

"Được." Trong lòng ông biết rõ, Từ Chí và Doanh Chính đều là Đại La thần tiên trên trời, căn bản không cần phải lừa dối ông.

Nếu đã vậy, thì chi bằng thuận theo ý họ mà phát triển thì hơn, chỉ cần kết quả cuối cùng tốt đẹp là được.

Ngũ Trang Quán Đạo Quán.

Khi mọi người đang ngủ, hai bóng đen liền nhanh như chớp đến trước cây nhân sâm quả.

"Thật không hổ là nhân sâm quả, hương vị thật khiến ta hận không thể ăn hết tất cả ngay bây giờ." Vừa nói, Trư Nhị Ca liền vừa chảy nước miếng.

Nhìn cảnh này, Trư Đại Ca liền không kìm được thở dài một hơi thật sâu, trong lòng dâng lên một trận bất đắc dĩ.

Nói thật, đối với nhân sâm quả ông cũng thèm nhỏ dãi đã lâu, nhưng tuyệt đối không thể nào đáng sợ như Trư Nhị Ca, biểu cảm hiện tại của hắn quả thật quá khoa trương.

Nếu người không biết chuyện nhìn thấy chỉ sẽ cảm thấy có chút ghê tởm, bao gồm cả ông cũng vậy.

Nhưng Trư Nhị Ca căn bản không nhận thấy ý ghét bỏ của Trư Đại Ca, ánh mắt hắn ta chăm chú nhìn chằm chằm vào cây nhân sâm quả, căn bản không để ý đến những chuyện khác.

Chát Khi Trư Đại Ca đang suy nghĩ, Trư Nhị Ca lại nhanh như chớp đánh rơi một quả.

Hắn vốn định lập tức ăn nhân sâm quả, trong lòng cũng dâng lên một trận kích động.

Nếu mọi chuyện thật sự có thể diễn ra theo cách hắn làm, thì tự nhiên sẽ không còn gì tốt hơn, nhưng trời lại không chiều lòng người, luôn có một số việc không theo ý muốn, giống như hiện tại.

Khi không chú ý, nhân sâm quả rơi xuống đất tức khắc biến mất, nhưng hắn căn bản không phát hiện ra chuyện này, chỉ chìm đắm trong niềm vui sắp được ăn nhân sâm quả.

"Nhân sâm quả của ta ơi, ngoan ngoãn chờ ta đi, ta sẽ ăn ngươi vào trong bụng ta." Khi Trư Nhị Ca từ trên cây xuống, liền vội vàng đi tìm nhân sâm quả.

Nhưng, kết quả cuối cùng lại nằm ngoài dự liệu.

Hắn ta tìm khắp nơi gần đó, nhưng căn bản không thấy bóng dáng nhân sâm quả đâu.

“Trư Đại Ca!” Chỉ chốc lát, hắn ta dần dần phản ứng lại, trực tiếp chuyển ánh mắt sang Trư Đại Ca, mặt đầy phẫn nộ.

“Sao vậy?” Trư Đại Ca giật mình, mặt đầy nghi hoặc nhìn hắn ta, căn bản không biết vì sao hắn ta lại nói chuyện như vậy.

“Ta hỏi ngươi, nhân sâm quả ta vừa đánh rơi không phải đã bị ngươi ăn trộm rồi sao?” Trư Nhị Ca lại không chút do dự, trực tiếp hỏi ra điều thắc mắc trong lòng, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào mặt Trư Đại Ca, không buông tha bất kỳ biểu cảm nhỏ nhặt nào.

Nếu gần đó có người khác, hắn ta tự nhiên sẽ không nghi ngờ anh trai ruột của mình, dù sao họ là anh em ruột có quan hệ máu mủ, sao có thể dễ dàng nghi ngờ chứ?

Nhưng giờ đây lại khác rồi, chỉ vì mọi người đang ngủ trong phòng.

Hơn nữa phòng của họ cách cây nhân sâm quả cũng có một khoảng cách, tổng không thể nào lại dùng tốc độ nhanh như vậy để ăn trộm nhân sâm quả chứ, giờ đây kẻ tình nghi lớn nhất chính là Trư Đại Ca trước mặt.

Chương 509

Nếu Trư Đại Ca nói không liên quan chút nào, hắn ta tuyệt đối sẽ không tin.

Lúc này, trong lòng hắn liền dâng lên cảm xúc càng thêm phẫn nộ, căn bản không thể kiểm soát được.

Chưa đợi Trư Đại Ca nói, hắn lại tiếp tục mở miệng.

"Rõ ràng biết ta đặc biệt muốn nhân sâm quả, giờ đây lại ăn trộm nhân sâm quả của ta, thật không biết trên thế giới này lại có loại đại ca như vậy!

Ta khuyên ngươi tốt nhất nên đưa nhân sâm quả cho ta, nếu không thì đừng trách ta không khách khí đó." Nghe lời đó, Trư Đại Ca cũng dần dần phản ứng lại.

"Ai muốn cướp nhân sâm quả chứ, ngươi nghĩ ta thèm khát nhân sâm quả như vậy sao, thật không biết trong đầu ngươi rốt cuộc có gì, lại dám vu oan cho ta." "À à." Trư Nhị Ca cười nhạo một tiếng.

"Bề ngoài giả vờ như không hứng thú với nhân sâm quả, kỳ thực trong lòng rất thèm, chỉ là không muốn bộc lộ ra mà thôi, vừa nhìn thấy ta đánh rơi nhân sâm quả liền vội vàng ăn trộm đi, loại người như ngươi căn bản không có tư cách ăn nhân sâm quả." Nói rồi, hắn ta nhổ nước bọt vào Trư Đại Ca.

Nhất thời, hai người cãi nhau không ai chịu ai.

Nếu mọi chuyện chỉ như vậy, thì cũng không có gì đáng nói.

Dù sao đây cũng chỉ là chuyện giữa hai người, hơn nữa họ cũng là anh em ruột, cuối cùng sẽ thương lượng ra một quyết định.

Nhưng, kết quả cuối cùng lại nằm ngoài dự liệu.

Chỉ vì Tôn Ngộ Không đang ngồi bên cửa sổ nghe thấy tiếng cãi vã, hai mắt tức khắc mở to, sáng rực có thần.

Tuy hắn không có ý kiến gì về việc ngủ, nhưng cũng biết con người, cuối cùng vẫn cần nghỉ ngơi, để ngăn chặn mọi người bị tiếng ồn làm phiền, hắn cũng chỉ có thể nhanh chóng đi xem thử.

Lúc này, hắn liền không chút do dự đi theo hướng có tiếng ồn.

Không đi không biết, đi rồi mới giật mình.

Chỉ vì khi đến đây hắn phát hiện hai con heo yêu đang cãi nhau, không cần nói cũng biết, chắc là hai tiểu tiên đồng vừa rồi.

Thật không ngờ heo yêu ẩn nấp lại tinh vi như vậy, nếu không phải do tiếng cãi vã quá lớn làm hắn tỉnh giấc, thì có thể đã ẩn nấp mãi mãi, thật sự rất khó tin.

Khi Tôn Ngộ Không đến đây, hai người vốn đang cãi nhau tức khắc dừng lại, ánh mắt vô tình chuyển sang Tôn Ngộ Không.

Nhìn Tôn Ngộ Không trước mặt, cả hai đều mặt đầy kinh ngạc, căn bản không dám tin vào những gì mình đang nhìn thấy.

Không nói gì khác, ít nhất vừa rồi họ đã vào phòng, rõ ràng nhìn thấy bốn thầy trò Đường Tăng đang ngủ, nhưng không ngờ lúc này Tôn Ngộ Không lại đứng trước mặt họ.

Nếu chỉ như vậy, thì cũng không có gì đáng nói.

Dù sao bạn bè cãi nhau cũng là chuyện khá bình thường, nhưng hai người họ hiện tại lại lộ ra nguyên hình, thì chẳng phải đã bại lộ hết bài tẩy rồi sao?

Thiên Ngoại Thiên.

"Ta nghĩ Tôn Ngộ Không chắc chắn sẽ hợp tác với hai con heo yêu đó." Nhìn mọi chuyện đang diễn ra trong kính, Doanh Chính liền

không kìm được nói ra suy đoán trong lòng, mặt đầy kiên định, căn bản không cho phép ai phản bác.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng ông lại biết rõ.

Tôn Ngộ Không là một người đặc biệt tham ăn, nếu không thì cũng không thể nào ăn nhiều Bàn đào trên Bàn Đào hội khi đại náo Thiên Cung năm trăm năm trước như vậy.

Từ điểm này có thể thấy, hắn là một người thích ăn trái cây.

Giờ đây nhân sâm quả đang bày ra trước mặt, tự nhiên không thể nào dễ dàng bỏ lỡ được, vừa hay Trư Nhị Ca và Trư Đại Ca cũng vì nhân sâm quả mà cãi nhau, ba người hợp tác cũng là chuyện khá bình thường.

Trấn Nguyên Đại Tiên bên cạnh tuy không rõ chuyện đại náo Thiên Cung, nhưng cũng có thể thấy Tôn Ngộ Không có chút nhu cầu đối với nhân sâm quả.

Ngay lập tức cũng gật đầu nói: "Ta tán đồng quan điểm của ngài." Đối với điều này, Doanh Chính liền hài lòng gật đầu, ánh mắt lại vô tình chuyển sang Từ Chí, lặng lẽ chờ đợi câu trả lời tiếp theo.

Ông vốn tưởng Từ Chí cũng có cùng quan điểm với hai người, nhưng kết quả cuối cùng lại nằm ngoài dự liệu.

"Không, ta tin Tôn Ngộ Không tuyệt đối sẽ không hợp tác với hai con heo yêu đó." Nghe lời đó, Doanh Chính liền không kìm được nhíu mày, trong lòng dâng lên một trận bất ngờ.

Thật không ngờ Từ Chí lại có quan điểm hoàn toàn khác, cũng dẫn đến dục vọng thắng thua bùng phát.

"Ta không phục, ta muốn đánh cược với ngươi." "Cược?" Từ Chí lại không chút do dự, trực tiếp lãnh đạm gật đầu, không hề từ chối chuyện này.

“Ừm...” Doanh Chính do dự một lát, mới chậm rãi mở miệng nói: “Ta muốn cược với ngươi ba viên Thối Luyện Tiên Đan.” “Năm viên.” Vừa nghe lời đó, Doanh Chính tức khắc vui mừng, trong lòng dâng lên một trận hân hỉ không thôi.

Chương 510

Chỉ vì ông cảm thấy lần đánh cược này Từ Chí chắc chắn sẽ thua.

Cũng chính vì vậy, ông không hét giá quá cao, dù sao hai người họ cũng là bạn tốt, hơn nữa kết quả cuối cùng đều sẽ rõ ràng, căn bản không cần phải lừa dối.

Nhưng không ngờ lúc này Từ Chí lại chủ động nâng giá lên, nếu đã vậy, thì tự nhiên không thể nào dễ dàng bỏ qua được.

"Được thôi, lúc đó thua rồi đừng có giở trò đó." "Yên tâm." Sau khi được Từ Chí bảo đảm, Doanh Chính trong lòng dâng lên một trận sảng khoái.

Sắp có thể nhận được năm viên Thối Luyện Đan, trong lòng liền dâng lên một trận kích động không thôi.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng thân là thần tiên tự nhiên biết rõ, Thối Luyện Đan khó kiếm như thế nào, giờ đây có thể dễ dàng nhận được năm viên, thật sự rất vui mừng.

Ngũ Trang Quán Đạo Quán.

Nhìn Tôn Ngộ Không trước mặt, Trư Đại Ca là người đầu tiên phản ứng.

Nếu đổi thành người khác, có lẽ đã sớm diệt khẩu rồi.

Dù sao nhân sâm quả đặc biệt khó kiếm, tự nhiên không thể nào chia cho người khác được.

Nhưng giờ đây lại khác rồi, chỉ vì người trước mặt là Tôn Ngộ Không.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng hắn lại biết rõ, năng lực của

Tôn Ngộ Không không phải người bình thường có thể sánh được, nếu lúc này xung đột với hắn, đối với hắn căn bản không có chút lợi ích nào.

Để ngăn chặn điều này xảy ra, hắn cũng chỉ có thể dùng phương thức hòa bình để giải quyết.

Lúc này, hắn liền thầm kìm nén cảm xúc trong lòng.

"Vị đại tiên ngàn vạn lần đừng tức giận nha, hai người chúng ta chỉ muốn lấy một ít nhân sâm quả ở đây mà thôi, không hề làm chuyện thương thiên hại lý, cũng không làm hại bốn thầy trò Đường Tăng." Chưa đợi Tôn Ngộ Không nói, hắn liền trực tiếp hái một quả nhân sâm oa oa từ trên cây xuống.

"Nhân sâm oa oa này đại diện cho tình hữu nghị giữa chúng ta, hy vọng chúng ta có thể trở thành bạn tốt, nhân sâm oa oa này nếu ăn vào sẽ có lợi ích, không chỉ có thể đạt được sự hưởng thụ về vị giác, mà tu vi trên thân thể cũng có thể được đề thăng." Nói rồi, hắn ta đưa nhân sâm oa oa đến trước mặt Tôn Ngộ Không, ánh mắt đầy mong đợi.

Chỉ cần có thể lôi kéo được Tôn Ngộ Không, thì chuyện sau này sẽ dễ dàng hơn.

Nghe lời đó, Tôn Ngộ Không liền chuyển ánh mắt sang nhân sâm oa oa, trong đầu tức khắc hiện lên Bàn đào.

Nhớ lại khi đại náo Thiên Cung, vị Bàn đào đó thật khiến hắn nhớ mãi không quên, dù giờ đây đã lâu như vậy, trong lòng vẫn luôn mong ước có thể thường xuyên nếm thử vị Bàn đào.

Nhân sâm quả trước mắt cũng là một lựa chọn không tồi, hắn có thể ngửi rõ mùi hương tỏa ra từ nó, nếu có thể nếm thử một lần, thì tự nhiên sẽ không còn gì tốt hơn.

Lúc này, hắn liền không kìm được đưa tay ra.

Nếu là trước đây, hắn tự nhiên sẽ không chút do dự lấy nhân sâm quả ra nếm thử một lần, căn bản sẽ không suy nghĩ nhiều như vậy.

Dù sao hắn là một người xưa nay kiệt ngao bất tuần, làm việc cũng thuận theo ý mình, căn bản không thể nào suy tính nhiều như vậy.

Nhưng giờ đây lại khác rồi, chỉ vì ngay khoảnh khắc đưa tay ra, trong đầu hắn tức khắc hiện lên lời ước định giữa hắn và Từ Chí.

Nếu lúc này ăn nhân sâm quả, thì chẳng phải đã trở thành bạn bè với hai con yêu quái trước mặt rồi sao?

Không được, không thể làm vậy.

Vì đã ước định với Từ Chí, thì tự nhiên không thể nào thất hứa được.

Hơn nữa, nếu trở thành bạn bè với hai con yêu quái trước mặt, Từ Chí cũng sẽ không vui.

Để ngăn chặn điều này xảy ra, hắn cũng phải làm gì đó rồi.

Lúc này, hắn liền thầm kìm nén cảm xúc trong lòng, sắc mặt tức khắc đen lại, không còn vẻ tham lam như vừa rồi nữa.

"Cái yêu quái này đừng hòng lừa bịp Lão Tôn, Lão Tôn lẽ nào không biết trong lòng ngươi rốt cuộc có gì sao?

Lão Tôn nói rõ cho ngươi biết, loại yêu quái như ngươi căn bản không có tư cách làm bạn với Lão Tôn, mau chóng dập tắt ý niệm đó đi?" Lời này vừa ra, ngọn lửa giận trong lòng Trư Đại Ca tức khắc bùng phát, mặt đầy kinh ngạc, căn bản không dám tin vào những gì mình vừa nghe.

Hắn vốn tưởng chỉ cần đưa nhân sâm quả đến trước mặt Tôn Ngộ

Không, có thể trở thành bạn bè với hắn ta, thì chuyện sau này sẽ dễ giải quyết, nhưng không ngờ lúc này Tôn Ngộ Không lại trở mặt nhanh hơn lật sách.

Điểm quan trọng nhất là Tôn Ngộ Không lại sỉ nhục hắn như vậy, đổi lại bất cứ ai cũng sẽ không thể chịu đựng được.

Vì mọi chuyện đã diễn ra đến mức này, thì cũng không cần phải nói chuyện tử tế với hắn nữa.

Chương 511

“Nhị đệ, giết con khỉ này cho ta.” “Vâng.” Sau khi nhận được lệnh của Trư Đại Ca, Trư Nhị Ca lại không chút do dự, trực tiếp đánh nhau với Tôn Ngộ Không.

Nói thật, nếu là vừa rồi, hắn tuyệt đối sẽ không nghe lời Trư Đại Ca.

Dù sao lúc đó hai người họ đang cãi nhau, sao có thể ngoan ngoãn nghe lời chứ?

Nhưng giờ đây lại khác rồi, chỉ vì hai người họ cuối cùng vẫn là anh em ruột, dù cãi nhau cũng chỉ là chuyện nội bộ, nếu đối mặt với địch bên ngoài, thì tự nhiên phải đoàn kết một lòng.

Hơn nữa, bọn chúng cũng có thể thấy, Tôn Ngộ Không không phải là loại dễ đối phó.

Nếu lúc này nén giận, thì chỉ sợ sau này Tôn Ngộ Không sẽ làm ra chuyện quá đáng hơn, nếu đã vậy, thì chi bằng cứ đánh cho hả hê thì hơn.

Cùng lúc đó ở một bên khác, tiếng đánh nhau trực tiếp làm mọi người tỉnh giấc.

“Bát Giới, tiếng động đó?” Khi Đường Tăng vừa mở mắt, liền lập tức chuyển ánh mắt về phía Trư Bát Giới.

“Sư phụ, con cũng không rõ nữa, chỉ nghe tiếng động hình như có Đại sư huynh ở đó.” Đúng lúc này, Sa Tăng đứng một bên cũng phụ họa: “Kìa, Đại sư huynh không thấy đâu nữa rồi.” Lời này vừa thốt ra, cả Đường Tăng và Trư Bát Giới tự nhiên cũng phát hiện sự việc, tức thì ba người không chút do dự chạy về phía nguồn phát ra tiếng động.

Chẳng đi thì không biết, vừa đi liền giật nảy mình.

"...Yêu quái!" Nhìn hai con Trư yêu trước mặt, Đường Tăng mặt đầy kinh hoàng, căn bản không dám tin vào những gì mình nhìn thấy.

Nếu trí nhớ không lầm, rõ ràng trong đạo quán chỉ có hai tiểu tiên đồng, sao lại xuất hiện Trư yêu chứ?

Đổi lại là bất kỳ ai cũng sẽ khó mà chấp nhận được, huống chi là một phàm nhân như Đường Tăng.

"Sư phụ đừng sợ, con Trư nhỏ này hẳn là để con giải quyết đi." Nhìn Trư đại ca trước mặt, Trư Bát Giới liền đứng ra, mặt đầy tự tin.

Nếu là yêu quái khác, có lẽ y đã trực tiếp chạy mất, căn bản không dám tiến lên.

Nhưng ngặt nỗi giờ đây lại khác, bởi vì con Trư yêu trước mắt lại là đồng loại của y, đánh yêu quái khác thì y không dám, nhưng đối với đồng loại thì luôn có thể đánh được.

Nếu sự tình thật sự có thể diễn biến đúng như y mong muốn thì tự nhiên không còn gì tốt hơn, nhưng ngặt nỗi trời không chiều lòng người, luôn có một số việc không theo ý muốn, giống như hiện tại vậy.

"Bốp!" Chỉ trong chốc lát, Trư Bát Giới đã bị Trư đại ca đánh ngã xuống đất, tốc độ nhanh đến kinh người.

"Bát Giới..." Đường Tăng kinh hô một tiếng, mặt đầy lo lắng, nhưng giây tiếp theo, y liền thành Bồ Tát đất sét qua sông, khó giữ nổi bản thân.

Bởi vì Trư đại ca đã lấy thế sét đánh không kịp bưng tai vòng ra phía sau, kẹp chặt y.

"Tôn Ngộ Không!" Vừa nghe tiếng gọi, Tôn Ngộ Không đang giao

đấu với Trư nhị ca liền chuyển ánh mắt sang bên này.

Nhìn cảnh tượng đó, y không khỏi cau mày, trong lòng dâng lên một trận lo lắng.

Nếu quang minh chính đại giao đấu thì y tự nhiên sẽ không sợ hai con Trư yêu trước mắt, đối với y chúng chỉ là hai con kiến nhỏ mà thôi, có thể dễ dàng giải quyết, căn bản không có gì phải sợ.

Nhưng ngặt nỗi giờ đây lại khác, bởi vì Trư đại ca đã kẹp chặt lấy Sư phụ, nếu y còn động thủ thì Sư phụ sẽ gặp nguy hiểm.

"Tôn Ngộ Không, khuyên ngươi mau chóng đầu hàng đi, nếu còn tiếp tục giao đấu với ta, ta sẽ lập tức giải quyết lão hòa thượng này." Nếu đổi lại là người khác, giờ phút này có lẽ đã hoảng loạn vô cùng, căn bản không biết phải làm sao.

Dù sao Trư đại ca đang khống chế con tin, người khác cũng không dám khinh cử vọng động.

Nhưng đối với Tôn Ngộ Không thì lại khác, y căn bản không hề hoảng sợ chút nào, tuy đối với sự việc này có chút bất ngờ, nhưng tuyệt đối không vì thế mà từ bỏ chống cự.

"Thứ trùng hôi hám tiểu kỹ, dám ở trước mặt Lão Tôn ta khoe khoang, thật buồn cười đến cực điểm." Nói xong, không cho Trư đại ca chút cơ hội phản ứng nào, Tôn Ngộ Không liền lách mình ra phía sau y, ngay sau đó lấy thế sét đánh không kịp bưng tai giải quyết y, tốc độ nhanh đến kinh người.

"Đại ca..." Trư nhị ca đối diện nhìn cảnh tượng này liền kinh hô, trong lòng dâng lên một trận phẫn nộ, nhưng cũng chẳng làm gì được, dù sao y căn bản không đánh lại Tôn Ngộ Không.

"Đừng gọi Đại ca nữa, ngươi cũng sắp có thể xuống dưới bầu bạn với y rồi." Nói xong, Tôn Ngộ Không liền cầm Kim Cô Bổng

giáng xuống một gậy.

Cứ thế, hai con Trư yêu dễ dàng bị Tôn Ngộ Không tiêu diệt.Thiên Ngoại Thiên.

“Hahaha...” Nhìn nội dung trong gương, Từ Chí liền cười lớn, mặt đầy đắc ý, sau đó chuyển ánh mắt về phía Doanh Chính.

“Ngoan ngoãn giao năm viên Thối Luyện Tiên Đan ra đây đi.” Ngay từ đầu, y đã có thể đoán được kết cục cuối cùng sẽ như thế nào.

Dù sao trước đây y và Tôn Ngộ Không có giao ước, người khác có lẽ không rõ, nhưng y thì rõ như lòng bàn tay.

Tôn Ngộ Không quả thật là một kẻ ngông nghênh bất tuần, không làm việc gì theo ý người khác, nếu là trước đây, y quả thật sẽ làm theo như Doanh Chính nói, căn bản sẽ không chút do dự.

Chương 512

Nhưng ngặt nỗi giờ đây lại khác, ai bảo y và Tôn Ngộ Không lại có giao ước chứ.

Bởi vì giao ước này, Tôn Ngộ Không cũng không thể tùy tiện hành sự.

"Ai..." Doanh Chính liền thở dài một hơi, đối với kết quả này có chút bất ngờ, cũng biết mình quả thật đã thua.

"Đây, đây." Cuối cùng, Doanh Chính đành bất đắc dĩ lấy Thối Luyện Đan ra.

Y vốn tưởng mình đã đủ hiểu Tôn Ngộ Không, nhưng không ngờ giờ phút này lại có người hiểu y hơn, quả thật rất bất ngờ.

Nhưng ngặt nỗi sự thật đã bày ra trước mắt, khiến y không thể không tin.

Xem ra sau này y không thể tùy tiện cá cược với Từ Chí nữa rồi, quả thật là một hành vi mạo hiểm.

Đối với suy nghĩ trong lòng Doanh Chính, Từ Chí tự nhiên biết rõ, nhưng cũng không quá để ý, chỉ thản nhiên chuyển ánh mắt về phía Trấn Nguyên Đại Tiên.

"Hiện giờ ngươi có thể quay về đạo quán rồi, chỉ là lần này ta muốn đi cùng ngươi." "Được." Tuy đối với việc Từ Chí muốn đến đạo quán có chút bất ngờ, nhưng bất luận thế nào, y đã quyết định rồi thì tự nhiên không tiện nói nhiều, cũng chỉ có thể thuận theo ý y mà làm.Ngũ Trang Quán đạo quán.

"Đại sư huynh cũng thật lợi hại quá đi, hai con Trư yêu dễ dàng bị Kim Cô Bổng của huynh áp chế, đệ thật sự quá đỗi bội phục." Nhìn

Tôn Ngộ Không giải quyết xong Trư yêu, Trư Bát Giới liền lập tức đứng dậy trước mặt y, sự sùng bái trong mắt lộ rõ.

"Nhìn cái vẻ không có tiền đồ của ngươi kìa." Tôn Ngộ Không liền bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng cũng không nói thêm gì.

"Từ Chí, sao ngươi lại đến đây?" Giây tiếp theo, y lại thấy hai đạo thân ảnh từ trên không trung bay xuống, hai người đó trực tiếp đáp xuống trước mặt y, trong đó có một người y không quen biết, người còn lại thì lại là Từ Chí quen thuộc không gì bằng.

Đối với điều này, Tôn Ngộ Không trong lòng dâng lên một trận kinh ngạc, căn bản không dám tin những gì mình nhìn thấy.

Dù sao Trư yêu đã bị giải quyết xong, căn bản không cần người khác giúp đỡ nữa, nhưng không ngờ giờ phút này Từ Chí lại xuất hiện ở đây.

Nhưng sau đó y nghĩ lại, y đã có thể chỉ bằng sức lực của một mình mình đánh bại hai con Trư yêu lớn mạnh như vậy, đó không phải là điều mà người thường có thể làm được.

Tại đây, Tôn Ngộ Không sắc mặt chợt đắc ý, dường như đang khoe khoang việc mình đã đánh bại hai con Trư yêu.

Nhìn cảnh tượng này, Từ Chí tự nhiên hiểu rõ suy nghĩ trong lòng y, cũng biết vì sao y lại đắc ý.

Nếu là trước đây, y tuyệt đối không thể đi khen Tôn Ngộ Không.

Dù sao Tôn Ngộ Không lúc đó quá đỗi kiêu ngạo, nếu chỉ hơi khen một chút, y sẽ kiêu ngạo đến không thể kiểm soát được, lúc đó sẽ không còn ai có thể chế ngự y nữa.

Cũng chính vì vậy, Từ Chí không muốn để chuyện như thế xảy ra.

Nhưng ngặt nỗi giờ đây lại khác rồi.

Y có thể thấy Tôn Ngộ Không đã có sự thay đổi lớn về tâm tính, đã vậy thì chi bằng cứ thuận theo ý y mà làm cho tốt vậy.

"Tôn Ngộ Không quả thật lợi hại, chỉ bằng sức mình đã đánh bại hai con Trư yêu, loại năng lực này phàm nhân không thể có được, ta rất bội phục." Nghe Từ Chí nói xong, Tôn Ngộ Không liền càng thêm đắc ý, cảm xúc trong lòng y không thể kìm nén được nữa.

Thật ra, lúc đầu khi y giết hai con Trư yêu đó, trong lòng y có một cảm giác khinh thường và thoải mái, cảm thấy năng lực của mình đã tăng lên không ít.

Nếu không có y, giờ phút này y đã sớm chết không có chỗ chôn rồi, giờ đây Từ Chí lại khen ngợi, tự nhiên y không thể không kiêu ngạo.

"Hai con dã Trư tinh suýt chút nữa đã giết chết Sư phụ của ta, ta tự nhiên không thể tùy tiện tha cho chúng, giờ đây ta muốn khiến chúng hồn phi phách tán!" Lời vừa dứt, hai con Trư yêu liền mặt đầy hoảng sợ, trên trán lấm tấm mồ hôi, thân thể không kìm được mà run rẩy.

Nếu là trước đây, chúng tự nhiên không thể đặt Tôn Ngộ Không vào mắt, cho rằng y chỉ đang khoác lác mà thôi.

Nhưng ngặt nỗi giờ đây lại khác, cả hai đều vừa lĩnh hội được sự lợi hại của Tôn Ngộ Không, giờ phút này nếu thật sự để y ra tay, thì cả hai có lẽ sẽ chết không có chỗ chôn.

"Tôn Ngộ Không gia gia, hai chúng con biết lỗi rồi, sau này sẽ không dám làm chuyện như vậy nữa, cầu xin gia gia tha cho chúng con đi." Tức thì, hai con Trư yêu liền quỳ xuống cầu xin.

Mặc dù vậy, Tôn Ngộ Không lại không hề có chút lòng thương xót nào, vẫn một mực kiên định.

Khi y sắp ra tay đánh chết chúng, Từ Chí liền lấy thế sét đánh không kịp bưng tai xuất hiện trước mặt hai con Trư yêu.

"Đừng xốc nổi." "Vì sao?" Tôn Ngộ Không chỉ có vẻ mặt khó hiểu, căn bản không biết Từ Chí vì sao lại muốn làm như vậy, dù sao trước mắt là hai con yêu quái.

Vả lại, hai con yêu quái này suýt chút nữa đã giết chết Sư phụ, y tự nhiên không thể tùy tiện tha cho chúng, nhưng không ngờ giờ phút này Từ Chí lại cản y lại, nhưng y cũng biết y làm vậy khẳng định có nguyên nhân.

Cũng chính vì vậy, y liền yên lặng chờ đợi lời nói tiếp theo của Từ Chí.

Từ Chí lại chẳng nói gì cả, chỉ thi triển pháp thuật với hai con Trư yêu đó, trong chốc lát, hai con Trư yêu biến thành dã Trư, không còn chút pháp lực nào nữa.

Chương 513

Sau khi làm xong mọi việc, Từ Chí liền liếc mắt ra hiệu cho Trấn Nguyên Đại Tiên, cảm xúc bên trong không cần nói cũng rõ.

Phải nói rằng, Trấn Nguyên Đại Tiên sở dĩ có thể trở thành quán chủ một đạo quán, quả thật cũng có chút năng lực, liền lập tức hiểu ý của Từ Chí.

Tức thì, Trấn Nguyên Đại Tiên không chút do dự hái mấy quả nhân sâm từ trên cây xuống, đưa đến trước mặt bốn thầy trò Đường Tăng.

"Đạo quán của ta quả thật đã khiến chư vị kinh hãi, xin hãy nhận nhân sâm quả này làm quà." Đối với điều này, Từ Chí trong lòng dâng lên một trận hài lòng.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng Từ Chí thì rõ, Tôn Ngộ Không một khi đã quyết định điều gì thì sẽ không dễ dàng thay đổi, giống như vừa rồi vậy.

Trong lòng y muốn giết chết hai con Trư yêu đó, căn bản không ai có thể thay đổi quyết định của y, nhưng Từ Chí lại biến Trư yêu thành dã Trư bình thường mà không hề hỏi ý y, Từ Chí tin rằng trong lòng y quả thật có chút không thoải mái.

Từ Chí cũng biết mình làm vậy quả thật không đúng lắm.

Cũng chính vì vậy, y liền vội vàng bảo Trấn Nguyên Đại Tiên tặng một ít lợi ích.

Bởi vì y có thể nhìn ra Tôn Ngộ Không có hứng thú với nhân sâm quả, chỉ là y không muốn biểu lộ ra mà thôi, giờ đây có cơ hội tốt như vậy, tự nhiên phải tận dụng thời cơ mà làm.

“Không...

Quán chủ ngài thật sự quá khách khí rồi, loại vật quý giá này xin ngài giữ lại đi.” Đường Tăng liền không chút do dự từ chối, mặt đầy hoảng sợ.

“Không cần từ chối nữa, nhân sâm quả tuy đối với người ngoài quả thật vô cùng quý giá, nhưng đối với Quán chủ cũng chỉ là một vài loại trái cây nhỏ bình thường mà thôi, ăn vài quả cũng sẽ không ảnh hưởng gì.” “Được rồi, đa tạ Quán chủ.” Cuối cùng, dưới sự khuyên nhủ của Từ Chí, Đường Tăng đã nhận nhân sâm quả.

Nhìn cảnh tượng này, Trư Bát Giới chợt thở phào nhẹ nhõm, tảng đá lớn trong lòng cũng theo đó mà rơi xuống, tức thì không chút do dự cầm nhân sâm quả nuốt chửng một hơi.

Vào khoảnh khắc Trấn Nguyên Đại Tiên lấy ra nhân sâm quả, y liền không ngừng chảy nước dãi, nhưng vì chưa được phép, nên y chỉ có thể nhịn.

Giờ đây Đường Tăng đã đồng ý rồi, y tự nhiên không thể dễ dàng bỏ lỡ được.

Nếu sự việc đã kết thúc ở đây thì tự nhiên không còn gì tốt hơn, mọi người cũng đều vui vẻ, nhưng ngặt nỗi kết quả cuối cùng lại ngoài dự liệu của mọi người.

Bởi vì khi Trư Bát Giới nuốt chửng nhân sâm quả, y mới phát hiện mình ăn quá nhanh, căn bản không nếm được hương vị bên trong, trong lòng cũng dâng lên một trận hối hận.

Nhưng ngặt nỗi sự việc đã xảy ra rồi, không còn chỗ để quay đầu nữa.

Ánh mắt của Trư Bát Giới cũng vô ý thức chuyển sang người Đường Tăng, vừa nhìn thấy nhân sâm quả trong tay Đường Tăng liền

không nhịn được mà tiến lại gần, giả bộ dáng vẻ đáng thương.

"Sư phụ, con vừa ăn quá nhanh, căn bản không nếm được mùi vị, con thấy ngài đối với nhân sâm quả hình như cũng không có cảm giác gì, nếu không thì... ngài nhường quả này cho con ăn đi?" Nói xong, y lại ngượng ngùng cười cười, ánh mắt thì vẫn luôn dán chặt vào nhân sâm quả trong tay Đường Tăng.

Thấy vậy, Đường Tăng không khỏi cau mày.

"Đây." Cuối cùng, Đường Tăng đưa nhân sâm quả trong tay cho Trư Bát Giới, trong lòng dâng lên một trận không nỡ.

Thật ra, Đường Tăng vốn không có quá nhiều hứng thú với nhân sâm quả, cảm thấy thứ này quá đỗi quý giá, căn bản không dám nhận.

Nếu không phải Từ Chí ở một bên khuyên, y tuyệt đối không thể nhận.

Đã vậy Trư Bát Giới lại thích ăn nhân sâm quả đến thế, vậy thì nhường cho y vậy, dù sao y cũng là đồ đệ của mình, cũng chẳng có gì to tát.Tôn Ngộ Không vốn là người có đôi tai thính nhạy, tự nhiên đã nhận ra tình hình bên cạnh.

"Thứ Trư lợn tham ăn này, ăn xong lại còn đi xin Sư phụ, cũng không biết xấu hổ à, xem Lão Tôn ta đánh chết ngươi!" Nói xong, Tôn Ngộ Không liền lấy thế sét đánh không kịp bưng tai giáng cho Trư Bát Giới một quyền.

"Ây da!" Sau khi đánh đấm một hồi, y mới phát hiện Trư Bát Giới đã ăn xong nhân sâm quả, liền ngượng ngùng cười cười với mọi người.

Đối với điều này, Tôn Ngộ Không trong lòng dâng lên một trận bất đắc dĩ, căn bản không biết phải làm sao cho phải.

Từ Chí một bên cũng không khỏi lắc đầu, nhưng cũng không nói

nhiều, chỉ thản nhiên từ trong lòng lấy ra một trái Bàn Đào đưa cho Đường Tăng.

"Nhân sâm quả ta tự nhiên không thể lấy ra nữa, nhưng Bàn Đào thì ta có, hãy xem nó như là phần bồi thường cho ngươi đi." Vừa nãy đã xin Trấn Nguyên Đại Tiên mấy quả nhân sâm, nếu giờ phút này lại xin nữa thì quả thật có chút không tiện, Từ Chí cũng chỉ có thể lấy ra trái Bàn Đào đã trân tàng nhiều năm.

"Đa tạ." "Sư phụ..." Ngay khi Trư Bát Giới lại lần nữa muốn đến xin Bàn Đào, Tôn Ngộ Không liền lấy thế sét đánh không kịp bưng tai ngắt lời y.

"Thằng Trư chết tiệt kia, ngươi ngoan ngoãn mà đứng yên đó đi, đừng có đến tìm Sư phụ xin xỏ nữa, nếu không đừng trách Lão Tôn ta không khách khí!" Lời đã nói đến nước này, Trư Bát Giới cũng không tiện nói nhiều nữa, chỉ có thể âm thầm bình phục cảm xúc trong lòng, ánh mắt thì vẫn luôn dán chặt vào trái Bàn Đào, mãi không rời.

Nhìn cảnh tượng này, Từ Chí cũng không tiện tham dự vào, dù sao đây là chuyện giữa bốn thầy trò.

Y là người chỉ dẫn trên đường đi thỉnh kinh Tây Thiên, nhưng cũng không thể can thiệp vào quyết định giữa họ.

Chương 514

Tại đây, y liền nói: "Chuyện dã Trư hậu tục giao cho ta xử lý đi, các ngươi tiếp tục thỉnh kinh Tây Thiên, ta về Thiên Ngoại Thiên đây, nếu có việc gì thì cứ tìm ta." Nói xong, y cũng không cho bốn thầy trò chút cơ hội nói chuyện nào, liền trực tiếp quay người rời đi, tốc độ nhanh đến kinh người, sợ rằng Tôn Ngộ Không sẽ dây dưa chuyện dã Trư.Thiên Ngoại Thiên.

"Phịch!" Vừa đến nơi, Từ Chí trực tiếp đặt con dã Trư trước mặt Doanh Chính.

"Ngươi làm gì vậy?" Nhìn con dã Trư trước mặt, Doanh Chính liền mặt đầy kinh ngạc, căn bản không dám tin những gì mình nhìn thấy.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng y thì rõ.

Dù sao y và Từ Chí cũng đã quen biết nhau lâu như vậy rồi, nhưng chưa từng thấy y mang động vật lên đây, không ngờ giờ phút này lại mang một con dã Trư lên, quả thật có chút khó tin.

Nhưng ngặt nỗi sự thật đã bày ra trước mắt, khiến y không thể không tin, nhưng y cũng biết y làm vậy khẳng định có nguyên nhân.

Cũng chính vì vậy, y liền yên lặng chờ đợi câu trả lời tiếp theo của Từ Chí.

"Tối nay ta ăn dã Trư nướng." Từ Chí khẽ mở đôi môi mỏng, giọng nói không mang một tia ấm áp nào.

"A... a..." Lời này vừa thốt ra, hai con dã Trư liền lập tức hoảng sợ, tức thì không chút do dự chạy trốn tứ phía, sợ rằng bị Từ Chí ăn thịt.

Nhìn hai con dã Trư biến mất khỏi tầm mắt mình, Từ Chí lại không hề hoảng sợ chút nào, dường như mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của y.

Trên mặt y vẫn một vẻ vân đạm phong khinh, như thể mọi chuyện đều không hề khơi gợi được hứng thú của y.

Dù sao nơi Thiên Ngoại Thiên cũng lớn như vậy, hai con dã Trư có chạy cũng chẳng chạy đi đâu được, căn bản không cần thiết phải đi tìm.

Nửa canh giờ sau.

"Thái Bạch Kim Tinh, ngươi làm gì vậy?

Vì sao lại muốn cản đường ta?" Ngay khi Từ Chí đang đi dạo trên tiên giới, lại đột nhiên phát hiện Thái Bạch Kim Tinh xuất hiện trước mặt y, không cho y tiến thêm một bước.

Mặc dù vậy, nhưng y cũng không hề nổi giận, chỉ yên lặng chờ đợi câu trả lời tiếp theo của Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh lại chẳng nói gì, chỉ thản nhiên từ phía sau lấy ra hai con dã Trư, rõ ràng là những con vừa thoát khỏi tay Từ Chí.

"Ta biết hai con dã Trư này đều là ngài mang từ phàm gian về, vừa nãy khi thấy chúng ở trong góc liền vội vàng bắt lại." Nghe vậy, Từ Chí liền hài lòng gật đầu, trong lòng chợt thoải mái không ít.

Tuy bề ngoài Từ Chí không quá để ý đến việc dã Trư bỏ chạy, nhưng y thật sự muốn ăn thịt dã Trư, vậy nên tự nhiên y không muốn chúng rời đi.

Cũng may Thái Bạch Kim Tinh đã bắt chúng về hết, nếu không thì y cũng không biết lát nữa nên ăn gì cho phải.

"Ngươi làm rất tốt, lát nữa ta sẽ thưởng cho ngươi hai cái đùi

Trư.” “Đa tạ.” Thái Bạch Kim Tinh cười mỉm nói.

Chẳng mấy chốc, Từ Chí đã tìm được một khoảnh đất ở Thiên Ngoại Thiên.

“Nơi này khá rộng rãi, đặc biệt thích hợp để nướng dã Trư.” Nhìn nơi trước mặt, Từ Chí không khỏi hài lòng gật đầu, tức thì không chút do dự dựng giá nướng, bắt đầu nướng dã Trư.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Thái Bạch Kim Tinh lại không chút vội vàng nào, chỉ thản nhiên ngồi bên cạnh Từ Chí, yên lặng chờ đợi món ngon ra đời.

Trong lòng y rõ ràng, Từ Chí đã hứa sẽ cho y đùi Trư, vậy nên tự nhiên y không thể thất hứa, chỉ cần yên lặng chờ đợi là được.

Nếu sự tình thật sự có thể diễn biến đúng như y mong muốn thì tự nhiên không còn gì tốt hơn, nhưng ngặt nỗi trời không chiều lòng người, luôn có một số việc không theo ý muốn, giống như hiện tại vậy.

Khi Từ Chí đang chăm chú nướng đùi gà, y chỉ nghe thấy từ xa truyền đến một giọng nam tính từ tính và mạnh mẽ.

“Thiên Ngoại Thiên của ta lúc nào lại có mùi hương vị thế này, hóa ra là đang nướng dã Trư à, lát nữa nhất định phải chia cho ta một ít nhé, ta thèm chết mất rồi.” Chưa đợi mọi người phản ứng, Doanh Chính đã lấy thế sét đánh không kịp bưng tai ngồi xuống bên cạnh Từ Chí, một bộ dáng thèm thuồng.

Đối với điều này, Từ Chí lại không nói nhiều.

Dù sao hai người cũng là bạn bè, ăn chút thịt Trư cũng chẳng có gì to tát, cũng không đến mức keo kiệt như vậy.

Tuy Từ Chí không để ý chuyện này, nhưng Thái Bạch Kim Tinh một bên thì lại rất bận tâm.

“Ha ha.” Thái Bạch Kim Tinh châm chọc cười một tiếng.

“Vừa nãy lúc dã Trư bỏ chạy, ta cũng không thấy ngươi sốt sắng là bao, giờ dã Trư được ta vất vả tìm về rồi, ngươi lại lon ton chạy về, ở Thiên Ngoại Thiên ta thật chưa từng thấy ai mặt dày đến vậy.” Nếu là bình thường, Doanh Chính nhất định sẽ cãi nhau một trận kịch liệt với y, căn bản sẽ không chút do dự hay nể nang gì.

Nhưng đối với y hiện tại thì lại khác.

Chương 515

Bởi vì y mắt đầy đùi Trư, căn bản không có tâm tư để ý đến chuyện khác.

Trong lòng y đặc biệt rõ ràng, nếu giờ phút này thật sự cãi nhau với Doanh Chính, e rằng Từ Chí cũng sẽ không vui.

Không nói gì khác, dã Trư quả thật là do Thái Bạch Kim Tinh tìm về, vậy Từ Chí khẳng định sẽ nể mặt y một chút.

Đã vậy giờ phút này tình thế bất lợi cho y, y cũng chỉ có thể âm thầm bình phục cảm xúc trong lòng, đợi sau này tìm cơ hội dạy dỗ y ta vậy.

Thấy Doanh Chính không nói gì, Thái Bạch Kim Tinh chỉ cảm thấy một quyền đánh vào bông, mặt y cũng không tiện nói nhiều nữa.

Một canh giờ sau.

"Kéo..." Doanh Chính ợ một tiếng, từ trong miệng sâu sắc thở ra một hơi, chỉ cảm thấy một trận thỏa mãn.

"Thật ra, Từ Chí nướng thịt dã Trư thật sự quá ngon, không ngờ ngươi lại có kỹ năng này." Đối với điều này, Từ Chí chỉ thản nhiên cười, cũng không để sự việc này trong lòng, trực tiếp chuyển chủ đề.

"Đã ăn no rồi, vậy thì hãy xem Tôn Ngộ Không thế nào rồi." Nói xong, y trực tiếp chuyển ánh mắt vào trong gương, chợt hiện ra tình trạng của bốn thầy trò.

Nghe vậy, Thái Bạch Kim Tinh và Doanh Chính tự nhiên cũng không nói nhiều nữa, cũng theo đó nhìn vào gương.

Hóa ra giờ phút này Tôn Ngộ Không đã rời khỏi Ngũ Trang Quán, đang trên đường đến điểm đến tiếp theo.

Nhìn Tôn Ngộ Không trong gương, Doanh Chính không khỏi cảm khái.

"Thật ra, Tôn Ngộ Không đã thật sự khác biệt rất nhiều rồi, chỉ cần đổi lại là những vị thần tiên đã trải qua trận Đại Náo Thiên Cung năm trăm năm trước mà nhìn, e rằng sẽ bị cảnh tượng trước mắt này làm cho kinh ngạc, rõ ràng không phải là một người." Lời này tuy có chút khoa trương, nhưng cũng là sự thật.

Tôn Ngộ Không trước đây ngông nghênh bất tuần, căn bản không muốn nghe lời người khác nói, vẫn luôn làm theo ý mình, giống như một con trâu lì vậy.

Xem lại Tôn Ngộ Không bây giờ, không những quy củ, mà còn sẵn lòng kính trọng Đường Tăng, quả thật có chút khó tin.

Nhưng ngặt nỗi sự thật đã bày ra trước mắt, khiến mọi người không thể không tin.

Vào lúc này, Thái Bạch Kim Tinh liền cười nói: "Lời ngươi nói quả thật rất đúng, chỉ là ta cảm thấy tất cả công lao đều nên thuộc về Từ Chí, nếu không phải giữa hai người họ có giao ước, Tôn Ngộ Không cũng không thể nghe lời đến vậy." Nếu đổi lại là người khác nghe những lời này, e rằng trong lòng đã sớm đắc ý vô cùng rồi.

Dù sao có thể nhận được sự công nhận của đồng nghiệp, đó là một việc khó khăn đến nhường nào, Từ Chí không những đạt được, mà còn nhận được sự công nhận của cả hai người, quả thật có chút lợi hại.

Nhưng đối với Từ Chí thì lại khác, y vốn không để ý đến những hư danh này, càng không thể đặt những lời khen ngợi của người khác vào lòng.

Bởi vì trong lòng y hiểu rõ, bất kỳ ai cũng có chỗ đáng được khen

ngợi, cũng có lúc làm sai.

Đã vậy thì cũng không cần quá để ý nữa, chỉ cần yên lặng làm tốt việc của mình là được.

Cũng chính vì vậy, y không đi đáp lời Thái Bạch Kim Tinh và Doanh Chính, chỉ ánh mắt chăm chú dán chặt vào bốn thầy trò trong gương, căn bản không muốn bỏ lỡ một chi tiết nào.

Theo lý mà nói, căn bản không cần thiết phải quan tâm nhiều đến hoạt động giữa bốn người, dù sao đó cũng là thử thách.

Nhưng đối với Từ Chí thì lại khác.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng Từ Chí thì rõ, chặng tiếp theo là một khảo nghiệm cực lớn.

Nếu vượt qua được thì tự nhiên có lợi cho cả bốn thầy trò, nhưng nếu không vượt qua được, thì sẽ toàn quân bị diệt, Từ Chí thật sự rất lo lắng.

Y cũng thầm đổ một vốc mồ hôi, chỉ hy vọng họ có thể thuận lợi vượt qua nạn quan này.Cùng lúc đó, ở một bên khác, bốn thầy trò Đường Tăng đang hết sức đi trên đường, căn bản không hề dừng nghỉ chút nào, chỉ hy vọng mau chóng đến chặng tiếp theo.

“A, con không đi nổi nữa.” Khi mọi người đều đang đi đường, Trư Bát Giới liền ngồi phịch xuống đất, căn bản không muốn đi tiếp nữa.

“Bát Giới, ngươi sao vậy?” “Sư phụ, con đã đi đường cả ngày rồi, ngài xem mồ hôi trên người con đều đã làm ướt hết y phục rồi, nếu không thì con nghỉ ngơi trước đi, căn bản không cần phải vội vàng như vậy.” Trư Bát Giới lại không chút do dự, trực tiếp nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Nghe vậy, Đường Tăng mới nhìn về phía y phục của Trư Bát

Giới, quả nhiên phát hiện đã ướt đẫm.

“Được rồi, ta thấy không xa có một rừng cây, chúng ta hãy dừng lại đó nghỉ ngơi đi.” Vừa nghe lời này, Trư Bát Giới chợt có khí lực, tức thì không chút do dự đứng dậy đi về phía rừng cây, tốc độ nhanh đến kinh người.

Đối với điều này, Đường Tăng liền bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng cũng không nói nhiều nữa.

Thật ra, Đường Tăng vốn đã có chút mệt mỏi, chỉ là gánh vác trọng trách thỉnh kinh Tây Thiên nên căn bản không dám dừng nghỉ.

Đã vậy Trư Bát Giới đã đề xuất, vậy thì tự nhiên y sẽ thuận theo mà làm.

Khi một nhóm người đã ngồi xuống dưới rừng cây, Đường Tăng liền chuyển ánh mắt về phía Tôn Ngộ Không.

Chương 516

“Ngộ Không, ta thấy Bát Giới và Sa Tăng đều mệt không đi nổi nữa rồi, nếu không thì con ra ngoài tìm một ít trái cây giải khát đi.” “Được.” Tôn Ngộ Không lại sảng khoái đồng ý, trực tiếp gật đầu.

Nếu sự tình thật sự có thể thuận lợi diễn biến như vậy thì tự nhiên không còn gì tốt hơn, mọi người cũng đều vui vẻ, nhưng ngặt nỗi trời không chiều lòng người.

Một khắc sau.

Ngay khi ba người đang ngồi nghỉ dưới rừng cây, chỉ thấy từ xa đi đến một thân ảnh, chẳng mấy chốc, thân ảnh đó đã đến trước mặt mấy người, nhìn có lẽ là một thôn phụ bình thường.

“Vị cao tăng, vì sao ngài lại ngồi ở đây vậy?” Vừa đến trước mặt ba người, thôn phụ liền trực tiếp hỏi.

“A di đà phật.” Đường Tăng gật đầu với thôn phụ, ngay sau đó liền kể lại sự việc một cách tường tận, không hề giấu giếm chút nào.

“Thật không dám giấu giếm, bần tăng là tăng nhân từ Đông Thổ Đại Đường đi thỉnh kinh Tây Thiên, vừa nãy trên đường đi, mấy đồ đệ đều mệt mỏi, liền nghỉ ngơi ở đây.” “Thì ra là vậy.” Thôn phụ như có điều suy nghĩ gật đầu, ngay sau đó đưa trái cây trong tay đi.

“Đã vậy cao tăng khát rồi, ta vừa hay hái được một ít trái cây, chi bằng trước tiên tặng cho ngài giải khát đi.” Chưa đợi nói xong, Trư Bát Giới liền lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đã nhận lấy cả giỏ, trực tiếp tự mình ăn.

Nhìn cảnh tượng này, Đường Tăng không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, căn bản không biết phải làm sao cho phải.

Cuối cùng, y chỉ có thể vẻ mặt áy náy nhìn thôn phụ.

"Thật không tiện a, vị nữ thí chủ, đồ đệ của bần tăng thật sự quá tham ăn, không cẩn thận đã ăn hết quá nửa số trái cây ngài tặng rồi." "Không sao." Thôn phụ lại vô tư lắc đầu, cũng không để chuyện này trong lòng, ngược lại trực tiếp chuyển chủ đề.

"Ta thấy trời cũng đã hơi tối rồi, ở lại đây cũng không phải cách hay, ta thì biết phía trước có một thôn nhỏ, ở đó có nhà dân, chắc chắn có thể đến đó xem thử." "Đa tạ nữ thí chủ, bần tăng sẽ bàn bạc với mấy đồ đệ của mình, nếu không có ý kiến gì, bần tăng sẽ dẫn họ đến đó tá túc." Thật ra, vốn dĩ lúc Tôn Ngộ Không ra ngoài tìm trái cây, Đường Tăng đã định tìm một nơi để ở lại.

Dù sao bây giờ trời quả thật đã hơi tối rồi, nếu không tìm một nơi nghỉ ngơi, thật sự không biết ngày mai phải làm sao cho phải, dù sao y cũng chỉ là một phàm nhân bình thường, tổng không thể cứ mãi đi đường được.

Giờ đây thôn phụ đã nói vậy rồi, y tự nhiên không thể dễ dàng từ chối được.Thiên Ngoại Thiên.

"Từ Chí, ta muốn cá cược với ngươi." Nhìn cảnh tượng trong gương, Doanh Chính liền không chút do dự nói với Từ Chí, như thể đã quên mất bài học đau đớn trước đó.

Nếu đổi lại là người khác, giờ phút này căn bản không thể nào lại đi cá cược với Từ Chí nữa, dù sao lần trước cá cược Doanh Chính đã thua rồi, thua rất thảm.

Nhưng đối với Doanh Chính thì lại khác.

Chính vì lần trước cá cược thua rồi, lần này y mới muốn gỡ lại một ván, nếu không thì thể diện của y biết đặt vào đâu chứ?

Chưa đợi Từ Chí nói, Thái Bạch Kim Tinh một bên liền châm

chọc cười một tiếng.

"Ta cũng thật sự chịu ngươi rồi, lần trước cá cược đã thua thảm hại như vậy, lần này lại muốn cá cược với Từ Chí, thật không biết trời cao đất rộng." Nếu là bình thường Doanh Chính bị châm chọc như vậy, tự nhiên sẽ gay gắt phản bác lại.

Dù sao y cũng là người thích giữ thể diện, căn bản không muốn đánh mất một chút thể diện nào.

Nhưng đối với y hiện tại thì lại khác.

Y căn bản không để ý đến lời Thái Bạch Kim Tinh nói, toàn bộ tâm tư đều đắm chìm vào việc cá cược, đối với những lời y nói cũng chỉ là vào tai này ra tai kia, căn bản không để trong lòng.

"Từ Chí, ta hỏi ngươi có dám cá cược không?" Ánh mắt Doanh Chính kiên định, căn bản không cho phép người khác từ chối.

Từ Chí và Doanh Chính quen biết nhau lâu như vậy, đối với tính cách và cách hành xử của y tự nhiên Từ Chí vô cùng hiểu rõ, cũng biết y vốn là một người kiên định, một khi đã quyết định việc gì thì sẽ không có chút thay đổi nào, giống như hiện tại vậy.

Đã vậy muốn cá cược đến thế, vậy thì y cũng chỉ có thể phụng bồi đến cùng, dù sao cũng chẳng có gì to tát.

Dù sao lần trước y đã thắng một ván rồi, lần này có thua cũng không hề tổn thương chút nào.

Tại đây, y liền thản nhiên hỏi: "Được, cược gì?" "Ừm..." Doanh Chính do dự một lát, nhãn cầu không ngừng chuyển động, sau một hồi mới chậm rãi mở miệng nói.

"Nếu ta không lầm, Quỳnh Tương Ngọc Lộ mấy ngày nữa sẽ ngưng kết xong, nếu không thì ta dùng nó làm vật cược, không biết ý ngươi thế nào?" "Rất tốt." Đôi mắt Từ Chí chợt sáng lên, đối với vật

này y cũng quyết ý phải có được.

"Ngươi cứ yên tâm đi, lần này kết quả cuối cùng vẫn là ta sẽ thắng, ngươi chắc chắn sẽ thua, cũng không cần đoán trước kết quả đâu." Nếu đổi lại là người khác, căn bản sẽ không có ai biểu hiện ra bộ dáng như vậy.

Dù sao cá cược là một việc mạo hiểm, ai cũng không biết kết quả cuối cùng sẽ như thế nào.

Cũng chính vì vậy, từ trước đến nay không có ai tự tin đến thế.

Nhưng đối với Từ Chí thì lại khác.

Trong lòng y rõ ràng, nội dung cá cược tiếp theo nhất định liên quan đến bốn thầy trò, trong ba người ở đây y cũng là người hiểu rõ bốn người họ nhất.

Chỉ cần liên quan đến vấn đề của mấy người đó, vậy thì tự nhiên y đều hiểu rõ, căn bản không cần phải đoán.

Chương 517

"Ha ha." Doanh Chính châm chọc cười một tiếng, mặt đầy khinh thường, căn bản không đặt lời Từ Chí nói trong lòng.

Lần này đã dám cá cược, vậy tự nhiên y có sự tự tin, tổng không thể nào lại dễ dàng để Từ Chí thắng nữa.

Không nói gì khác, một người thích thể diện như y, lần trước thua trong tay Từ Chí trong lòng đã một trận xấu hổ, giờ đây nếu lại thua nữa, chẳng phải quá mất mặt rồi sao?

"Được, vậy giờ ngươi muốn cược gì?" Đối với thái độ của Doanh Chính, Từ Chí lại không hề để ý chút nào, như thể không nhìn thấy vậy.

Có thể nhìn ra, Doanh Chính là một người có lòng hiếu thắng đặc biệt mạnh mẽ, lần cá cược này y cũng quyết ý phải thắng.

Nếu đổi lại là người khác, có lẽ Doanh Chính có khả năng giành chiến thắng, nhưng ngặt nỗi lần này đụng phải y, tuyệt đối không thể để Doanh Chính dễ dàng giành chiến thắng.

Đã vậy thì cũng không cần nói nhiều nữa, chi bằng trực tiếp nói ra nội dung cá cược.

Doanh Chính lại là một người sảng khoái, trực tiếp một cách tường tận nói: "Lần này ta cược Tôn Ngộ Không khẳng định sẽ bị đuổi về Hoa Quả Sơn." Nói xong câu này, y liền mặt đầy kiên định, cảm thấy mình khẳng định sẽ thắng.

Mặc dù trước đây Đường Tăng đều đã cam đoan, sau này nếu có việc gì khẳng định sẽ tin tưởng Tôn Ngộ Không ngay lập tức.

Nhưng y rốt cuộc cũng chỉ là một phàm nhân bình thường, căn bản

không thể nhìn ra được thân phận thật sự của yêu ma quỷ quái, cũng chỉ có thể dựa vào mắt mình để phán đoán sự thật.

Tôn Ngộ Không cũng không phải là người biết giải thích, dẫn đến giữa hai người họ có những hiểu lầm xảy ra, nhất thời bốc đồng liền sẽ làm ra những chuyện không hay, giống như lần trước vậy.

Ngay cả khi đã có một lần giáo huấn, cũng không nhất định sẽ nhớ kỹ.

Cũng chính vì vậy, việc Tôn Ngộ Không cuối cùng rời đi cũng là chuyện rất bình thường.

Từ Chí vốn tưởng mình không còn gì để nói nữa.

Tuy nhiên, kết quả cuối cùng lại ngoài dự liệu của mọi người.

Khóe miệng Từ Chí cong lên một độ cong thần bí: "Ngươi cứ yên tâm đi, Tôn Ngộ Không sẽ bị đuổi về Hoa Quả Sơn, nhưng ta cũng nhất định sẽ xử lý vấn đề này một cách hoàn hảo." "Vậy thì ta sẽ yên lặng chờ đợi kết quả cuối cùng ra sao vậy." Nói xong, Doanh Chính cũng không cho Từ Chí chút cơ hội nói chuyện nào, liền trực tiếp quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng rời đi của y, Từ Chí không khỏi cau mày, trong lòng dâng lên một trận khó hiểu, căn bản không biết vì sao y lại đột nhiên rời đi.Trong lúc y đang suy nghĩ về chuyện này, Thái Bạch Kim Tinh một bên lại đứng ra.

"Đừng lo chuyện này, ta đoán lão già đó nhất định là đi cầu cứu binh." Nghe vậy, Từ Chí liền hiểu ra gật đầu, cũng không nói nhiều nữa.

Trong lòng y rõ ràng, Doanh Chính chấp niệm với chiến thắng lần này.

Nếu không thì y cũng không thể nào chủ động đề xuất chuyện cá

cược này.

Mặc dù vậy, nhưng Từ Chí tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra.

Dù sao con đường thỉnh kinh Tây Thiên phải tiếp tục, tổng không thể nào Tôn Ngộ Không và Đường Tăng lại chia lìa từ đây chứ, dù sao trên con đường này bốn người thiếu một cũng không được.

Tại đây, y liền âm thầm áp chế cảm xúc trong lòng, sau đó mới nói với Thái Bạch Kim Tinh: "Đi cùng ta đến phòng tìm Tôn Ngộ Không đi." "Được." Thái Bạch Kim Tinh lại sảng khoái đáp ứng.

Tuy y không biết Từ Chí vì sao lại muốn làm vậy, nhưng hiện giờ y đã lấy Từ Chí làm mệnh lệnh mà tuân theo, tự nhiên không thể từ chối tất cả mọi yêu cầu.

Nửa canh giờ sau.

Giờ phút này Tôn Ngộ Không đang đứng trên cây hái trái cây, trên mặt mang theo nụ cười vui vẻ.

Chẳng mấy chốc, tay y hái trái cây liền dừng lại, chỉ cảm thấy phía sau mình dường như có người, tức thì liền nhìn về phía đó.

Vào khoảnh khắc nhìn thấy Từ Chí đó, Tôn Ngộ Không liền mặt đầy kinh ngạc, căn bản không dám tin những gì mình nhìn thấy.

Tuy Từ Chí là người chỉ dẫn trên con đường thỉnh kinh Tây Thiên lần này, nhưng nếu không có chuyện gì xảy ra, y tuyệt đối không thể chủ động tìm mình.

Nhưng ngặt nỗi sự thật đã bày ra trước mắt, khiến y không thể không tin.

Nhưng sau đó y nghĩ lại, tuy y không thích Từ Chí, nhưng cũng biết Từ Chí không phải là người tùy tiện, đã vậy giờ y đã đến đây,

vậy rõ ràng có nguyên nhân.

Tại đây, y liền âm thầm áp chế cảm xúc trong lòng, sau đó mới hỏi.

"Vì sao ngươi lại ở đây?" "Ai..." Từ Chí liền sâu sắc thở dài một hơi, trong lòng dâng lên một trận bất đắc dĩ, sau đó đi đến trước mặt Tôn Ngộ Không.

"Thật không dám giấu giếm, vấn đề mà các ngươi sẽ gặp phải tiếp theo có chút khó giải quyết, ta thật sự lo lắng không yên, nên mới đích thân xuống phàm trần nói với ngươi một tiếng, cũng là để ngươi chuẩn bị tâm lý, ta không biết ngươi có thể xử lý tốt chuyện này không?" Khi nói, ánh mắt y chăm chú dán chặt vào khuôn mặt Tôn Ngộ Không, không muốn bỏ lỡ một chút thần sắc nào.

Tuy trước mặt Doanh Chính Từ Chí biểu hiện ra vẻ kiên định như vậy, nhưng thật ra nội tâm y có chút căng thẳng.

Chương 518

Dù sao y là người chỉ dẫn trên con đường Tây Thiên lần này, cũng biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, đổi lại là đa số thần tiên đều khó mà giải quyết được, huống chi là Tôn Ngộ Không với tính cách bốc đồng như vậy chứ?

Từ Chí vốn tưởng rằng Tôn Ngộ Không khẳng định sẽ lo lắng không yên, không chừng sẽ hỏi tiếp theo rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Tuy nhiên, kết quả cuối cùng lại ngoài dự liệu của mọi người.

Bởi vì lúc này khóe miệng Tôn Ngộ Không cong lên một độ cong nhàn nhạt, mặt đầy khinh thường, căn bản không đặt chuyện này trong lòng, dường như lời Từ Chí nói chỉ là một chuyện nhỏ nhặt bình thường mà thôi.

"Ngươi cứ yên tâm đi, Lão Tôn ta khẳng định có thể giải quyết tốt mọi chuyện, ngươi cứ an tâm ở lại Thiên Ngoại Thiên của ngươi đi." Mặc dù lời đã nói đến nước này, nhưng Từ Chí trong lòng lại vẫn luôn có chút bất an, tổng cảm thấy sự việc không hề đơn giản như Tôn Ngộ Không nói.

"Vậy nếu ngươi không thể thì phải làm sao?" "Ừm..." Tôn Ngộ Không suy nghĩ một lát, mới chậm rãi mở miệng nói: "Nếu không thể thì ta sẽ chấp nhận hình phạt, bất luận hình phạt cuối cùng như thế nào, ta cũng sẽ không oán than một lời nào." Nếu là trước đây, y tự nhiên sẽ không kiên định như vậy.

Dù sao vào lúc đó y không thích Đường Tăng, trong lòng cũng có chút phản cảm với việc đi Tây Thiên thỉnh kinh, nếu không phải trên đầu có Khẩn Cô Chú, y cũng không thể dễ dàng đồng ý như vậy.

Nhưng ngặt nỗi giờ đây lại khác.

Bởi vì y và bốn thầy trò cũng đã trải qua một số chuyện, đặc biệt là chuyện mâu thuẫn với Đường Tăng lần trước cũng đã khiến y hiểu ra, cả người y đã trưởng thành không ít, tâm cảnh đã xảy ra sự thay đổi lớn.

Bất luận chuyện gì xảy ra tiếp theo, y cũng tuyệt đối không thể rời khỏi đội ngũ này.

Cũng chính vì vậy, y khá tự tin vào bản thân.

Nghe Tôn Ngộ Không nói xong, Từ Chí liền hài lòng gật đầu, khóe miệng cong lên một độ cong nhàn nhạt.

Tuy y và Doanh Chính đã cá cược, cho dù trong đó sẽ trải qua gian nan khốn khổ, nhưng Từ Chí vẫn luôn tin tưởng Tôn Ngộ Không nhất định có thể giải quyết tốt chuyện này.

Giờ phút này có được sự đảm bảo của y, trong lòng Từ Chí chợt thoải mái không ít.

Đã ban cho y một viên định tâm hoàn, vậy tự nhiên cũng không thể bạc đãi Tôn Ngộ Không.

Dù sao trên con đường thỉnh kinh Tây Thiên, y vẫn luôn là bạn bè, thích đáng ban cho một ít phần thưởng cũng có thể thúc đẩy mối quan hệ phát triển tốt đẹp.

Tại đây, y liền âm thầm áp chế cảm xúc trong lòng, sau đó mới chậm rãi mở miệng nói.

"Nếu lần này ngươi thật sự có thể xử lý tốt chuyện này, vậy ta sẽ tặng cho ngươi một trái Bàn Đào." Nếu là bình thường, Từ Chí tuyệt đối không thể nào tặng Bàn Đào đi.

Dù sao Bàn Đào Hội ít khi tổ chức, Bàn Đào cũng hiếm có, chỉ có những vị thần tiên phẩm giai cao một chút mới có thể có được Bàn Đào, những vị phẩm giai thấp căn bản không có tư cách, cũng chỉ có

thể nhìn mà thôi.

Cũng chính vì vậy, Bàn Đào cũng là một thứ quý giá.

Nhưng đối với Từ Chí hiện tại thì lại khác.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng Từ Chí thì rõ, Tôn Ngộ Không vẫn luôn đặc biệt yêu thích Bàn Đào, nếu không thì y cũng không thể nào ăn nhiều Bàn Đào đến thế vào lúc Đại Náo Thiên Cung năm trăm năm trước.

Ngay cả năm trăm năm sau y cũng vẫn không quên, chỉ là vẫn luôn không có cơ hội mà thôi.

Từ Chí cũng biết, trên con đường thỉnh kinh Tây Thiên, Tôn Ngộ Không vẫn luôn phải trả giá nhiều hơn những người khác, đặc biệt là chuyện này cũng hoàn toàn phải dựa vào một mình y để giải quyết, quả thật có chút khó khăn.

Nếu không ban cho y một ít phần thưởng, quả thật có chút không phải.

Dù sao cũng chỉ là một trái Bàn Đào mà thôi, cũng chẳng có gì to tát, chỉ cần con đường thỉnh kinh Tây Thiên có thể thuận lợi tiến hành là được, những thứ khác cũng không quan trọng.

"Được, nhất ngôn vi định!" Tôn Ngộ Không vui mừng khôn xiết, trong lòng dâng lên một trận hân hoan.

Y thật sự không ngờ, chỉ là đáp ứng một điều kiện của Từ Chí thôi, lại có thể đạt được trái Bàn Đào mà y hằng mong nhớ, quả thật có chút khó tin.

Nhưng ngặt nỗi sự thật đã bày ra trước mắt, khiến y không thể không tin.

Nhưng y cũng biết, y phải xử lý chuyện này một cách hoàn hảo,

nếu không thì Bàn Đào cũng sẽ không thuộc về y.

Tại đây, y liền lại lần nữa đưa ra một lời đảm bảo với Từ Chí.

"Vì trái Bàn Đào ngươi đã cho, ta cũng nhất định sẽ xử lý chuyện này một cách hoàn hảo." Nói xong, y liền quay người rời đi, bước chân cũng trở nên vui vẻ.

Nếu sự tình thật sự có thể diễn biến đúng như y mong muốn thì tự nhiên không còn gì tốt hơn, nhưng ngặt nỗi trời không chiều lòng người, luôn có một số việc không theo ý muốn, giống như hiện tại vậy.

Ngay khi Tôn Ngộ Không quay về chỗ cũ, y đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc, căn bản không dám tin những gì mình nhìn thấy.

Bởi vì ở đây trừ Trư Bát Giới ra, không còn thấy bóng người nào khác nữa, bao gồm cả Đường Tăng cũng không thấy đâu.

Chương 519

"Bát Giới, Sư phụ đâu?" "Đại sư huynh cuối cùng cũng quay về rồi, đệ ở đây đợi huynh đến hoa cũng sắp tàn rồi." Chưa đợi Tôn Ngộ Không nói, Trư Bát Giới liền kể lại sự việc một cách tường tận, không hề giấu giếm chút nào.

"Sư phụ huynh cứ yên tâm đi, ngài chỉ là bị một thôn phụ đưa về nghỉ ngơi rồi, bảo đệ ở lại đây đợi một lát." Y vốn tưởng rằng Tôn Ngộ Không sẽ không nói nhiều nữa, dù sao cũng không có nguy hiểm gì xảy ra.

Tuy nhiên, kết quả cuối cùng lại ngoài dự liệu của mọi người.

"Thằng ngốc này!

Sao ngươi có thể để Sư phụ đi một mình chứ?

Ta thật không biết não ngươi mọc ra rốt cuộc có tác dụng gì." Tức thì, Tôn Ngộ Không liền gầm lên, mặt đầy phẫn nộ.

"Đại sư huynh, con..." Đối với điều này, Trư Bát Giới liền vẻ mặt ủy khuất, căn bản không biết phải làm sao cho phải.

Tuy nhiên, chưa đợi lời y nói xong, Tôn Ngộ Không liền tiếp tục nói: "Mau chóng dẫn đường đi, nếu Sư phụ xảy ra nguy hiểm gì, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi." Lời đã nói đến nước này, Trư Bát Giới cũng không tiện nói nhiều nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn dẫn đường.

Tuy y không biết Tôn Ngộ Không vì sao lại đột nhiên biến thành bộ dáng này, nhưng bất luận thế nào, y vẫn là Đại sư huynh, tự nhiên y cũng sẽ không đi giảo biện.Thiên Ngoại Thiên.

"Từ Chí, ta quay lại rồi." Khi Từ Chí và Thái Bạch Kim Tinh đang

ngồi trên ghế nhìn vào khung cảnh trong gương, lại đột nhiên nghe thấy từ phía sau truyền đến một giọng nam nhân, sự đắc ý trong ngữ khí lộ rõ.

Tức thì, hai người liền thuận theo suy nghĩ mà nhìn qua.

Chỉ thấy từ xa đi đến, một thân ảnh quen thuộc mặc bạch y, trên y phục thêu rất nhiều hoa văn nhạt bằng chỉ vàng, khiến y trông tiên khí lượn lờ, khuôn mặt quen thuộc đó chính là Doanh Chính.

"Hô...

Thật sảng khoái..." Chưa đợi Từ Chí phản ứng, Doanh Chính trực tiếp ngồi xuống đối diện y, sâu sắc thở ra một hơi, khóe miệng cong lên một độ cong nhàn nhạt, vẫn luôn không tan đi.

"Ta nói cho ngươi biết, ván cá cược lần này ngươi nhất định thua rồi, ngoan ngoãn chuẩn bị Quỳnh Tương Ngọc Lộ của ngươi đi, đến lúc thua cho ta rồi thì ngàn vạn lần đừng đau lòng nhé." Vừa ngồi xuống, Doanh Chính liền mặt đầy đắc ý nói, dường như bây giờ y đã giành chiến thắng.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt Từ Chí vẫn một vẻ vân đạm phong khinh, như thể mọi chuyện đều chưa từng xảy ra.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng y thì rõ.

Dù sao y và Doanh Chính cũng đã quen biết nhau nhiều năm như vậy rồi, đối với tính cách và cách hành xử của y tự nhiên Từ Chí rất hiểu.

Một cái nhíu mày, một nụ cười, đều có thể nhìn ra được điều gì đó từ đó, giống như hiện tại vậy.

Không cần nói Từ Chí cũng biết, Doanh Chính khẳng định đã dùng thiên phú nhập thân của Thiên Ngoại Thiên để can nhiễu Tôn Ngộ Không, không ngoài mục đích là muốn giành chiến thắng ván cá cược

lần này.

Nếu đổi lại là người khác, giờ phút này có lẽ đã sớm vạch trần y rồi, không chừng trong lòng sẽ có chút không thoải mái, dù sao ván cá cược lần này là công bằng công chính, căn bản không cần thiết phải dùng loại thủ đoạn nhỏ nhặt đó.

Nhưng đối với Từ Chí thì lại khác, y căn bản không đặt chuyện này trong lòng.

Tại đây, y liền âm thầm áp chế cảm xúc trong lòng, trên mặt vẫn một vẻ vân đạm phong khinh, như thể mọi chuyện đều không hề khơi gợi được hứng thú của y, coi như mọi chuyện đều chưa từng xảy ra.

"Nhìn ngươi bộ dáng phong trần mệt mỏi như vậy, không biết vừa rồi đã đi làm gì?" "Hắc hắc." Doanh Chính lại ngượng ngùng cười cười, khóe miệng cong lên một độ cong cao thâm mạt trắc.

"Không nói cho ngươi biết, lần này ngươi chắc chắn thua không nghi ngờ gì rồi, chuẩn bị Quỳnh Tương Ngọc Lộ của ngươi đi." Nếu đổi lại là người khác, giờ phút này có lẽ đã sớm nổi giận, căn bản sẽ không nể mặt chút nào.

Dù sao rõ ràng y đã ra ngoài làm một số thủ đoạn nhỏ, lại giả vờ thái độ vô tư, như thể mọi chuyện đều chưa từng xảy ra.

Giờ đây lại muốn đắc ý như vậy, đổi lại là bất kỳ ai trong lòng cũng sẽ có chút không thoải mái.

Nhưng đối với Từ Chí thì lại khác, ngay cả khi Doanh Chính biểu hiện có phần quá đáng, y cũng sẽ không có cảm xúc gì.

Cũng chính vì vậy, y chỉ thản nhiên cười, cũng không nói nhiều, ánh mắt lại lần nữa chuyển hướng về cảnh tượng trong Thiên Thượng Kính.

Chỉ thấy giờ phút này Tôn Ngộ Không đã ở trong một tiểu viện

nhà nông, vẻ mặt giận dữ trừng mắt tròn xoe.

“A... yêu quái...” Vào lúc này, lão đầu và lão thái một bên đều bị giật mình, mặt đầy kinh ngạc, căn bản không dám tin những gì mình nhìn thấy.

Họ đều chỉ là những lão bách tính bình thường, từ trước đến nay chưa từng thấy yêu quái.

Giờ đây nhìn Tôn Ngộ Không bộ dáng dọa người như vậy, chợt hoảng sợ vô cùng, căn bản không biết phải làm sao cho phải, thân thể cũng không kìm được mà run rẩy, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Có thể thấy, họ sợ hãi đến cực điểm.

Chương 520

"Ngộ Không, đừng vô lễ." Vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, Đường Tăng lại từ trong đi ra, một bộ dáng cao tăng đắc đạo.

"Hai vị thí chủ, không cần quá sợ hãi, Đại đồ đệ của bần tăng, Tôn Ngộ Không tuy bề ngoài quả thật có chút dọa người, nhưng y không phải là kẻ xấu?" Chưa đợi Tôn Ngộ Không nói, Đường Tăng liền chuyển ánh mắt về phía lão đầu và lão thái.

"Ngộ Không, sao con không mau chóng xin lỗi hai vị thí chủ đi." Đường Tăng vốn tưởng rằng Tôn Ngộ Không khẳng định sẽ đi xin lỗi.

Dù sao Đường Tăng là Sư phụ, huống chi vốn dĩ Tôn Ngộ Không đã làm sai, không nên dọa người khác như vậy, giờ đây bảo y đi xin lỗi cũng là chuyện khá bình thường, căn bản không cần thiết phải quá ngạc nhiên.

Tuy nhiên, kết quả cuối cùng lại ngoài dự liệu của mọi người.

Bởi vì sau khi nghe lời Đường Tăng nói, Tôn Ngộ Không liền không khỏi cau mày, đôi mắt hơi híp lại, trong ánh mắt tản mát ra một luồng ánh sáng nguy hiểm.

Đường Tăng có lẽ không rõ, nhưng Tôn Ngộ Không thì rõ, những người trước mắt này rõ ràng là Bạch Cốt Tinh hóa thành, căn bản không phải người bình thường, cũng không đơn thuần như bề ngoài nhìn thấy.

Nếu là trước đây, y tự nhiên sẽ không chút do dự mà giết chết tất cả những người trước mắt này.

Dù sao chúng căn bản không phải là người, để chúng ở đây, cũng

khẳng định có ý đồ khác.

Nhưng ngặt nỗi bây giờ lại khác rồi.

Bởi vì trong lòng y rõ ràng, nếu giờ phút này để Đường Tăng giết chết chúng, Đường Tăng khẳng định sẽ hiểu lầm, đến lúc đó cục diện sẽ rất khó thu xếp, dù sao lần trước đã có chuyện như vậy xảy ra rồi.

Để ngăn chặn loại chuyện đó xảy ra thêm một lần nữa, y cũng chỉ có thể âm thầm áp chế cảm xúc trong lòng.

Đồng thời y cũng âm thầm đưa ra một quyết định trong lòng, chuyện này chỉ có thể lén lút giải quyết, ngàn vạn lần không thể để lộ ra.

Thấy Tôn Ngộ Không không nói gì, Đường Tăng tự nhiên hiểu rõ y không muốn đi xin lỗi.

Dù sao tính cách của y vốn luôn ngông nghênh bất tuần, sao có thể dễ dàng xin lỗi người khác chứ?

Đã vậy thì cũng không cần nói nhiều nữa, nếu làm cho sự việc quá căng thẳng thì đối với mọi người đều không có chút lợi ích nào.

Tại đây, Đường Tăng liền chỉ có thể một lần nữa chuyển chủ đề sang lão đầu.

"Thật không tiện a, hai vị thí chủ, Đại đồ đệ của bần tăng tính cách thật sự có chút không được tốt cho lắm, bần tăng thay y xin lỗi hai vị, hy vọng ngàn vạn lần đừng để ý." "Không sao." Lão đầu lại vô tư cười cười.

"Đã vậy là đồ đệ của Đường trưởng lão, vậy thì hãy vào ngồi một lát đi." Khi nói, trên mặt y tuy mang theo nụ cười đầy mãn nguyện, nhưng lại thâm sâu khó lường, trong lòng cũng có một ý đồ mới.

Thật ra, lúc đầu khi nhìn thấy Tôn Ngộ Không, y tự nhiên có chút

sợ hãi, dù sao y có thể nhìn ra Tôn Ngộ Không có pháp thuật trên người.

Nhưng sau cuộc đối thoại giữa y và Đường Tăng, y liền dần dần phát hiện ra, Tôn Ngộ Không căn bản không phải là nhân vật lợi hại, có Đường Tăng ở đây, y cũng chỉ có thể bị bắt nạt.

Đã vậy thì cũng không cần thiết phải để y trong lòng nữa.

Chính ngọ.

"Ta thấy hai vị Sư phụ đều đói rồi, ta và lão đầu nhà ta đã làm một ít món ăn, mau chóng nếm thử đi." Ngay khi Đường Tăng và Tôn Ngộ Không đang ngồi trên ghế, lão thái lại bưng một ít món ăn đi tới.

"Đa tạ hai vị thí chủ." Khi Đường Tăng đặt xuống bàn, Tôn Ngộ Không lại không khỏi cau mày.

Người khác có lẽ không nhìn ra, nhưng y thì nhìn rõ mồn một, rõ ràng trong các món ăn này có độc.

Không cần nói y cũng biết, khẳng định là hai con yêu quái trước mắt này đã dọa y, không ngoài mục đích là cảm thấy Đường Tăng dễ bị bắt nạt.

Nếu là trước đây, Tôn Ngộ Không sẽ trực tiếp nhảy ra nói ra sự việc, căn bản sẽ không chút do dự.

Nhưng ngặt nỗi bây giờ lại khác rồi.

Bởi vì y đã đưa ra quyết định, nhất định phải âm thầm giải quyết tốt chuyện này, ngàn vạn lần không thể quá bốc đồng.

Tuy giờ đây y đã phát hiện món ăn bị hạ độc, nhưng cũng tổng không thể nào trực tiếp nói ra chứ.

Không...

Đối với điều này y có cách khác.

Tại đây, y liền cười nói: “Lão nhân gia, con đổi một bát cơm với ngài.” "?' Lão đầu kia kinh ngạc muôn phần, căn bản không dám tin vào những gì mình nghe thấy.

Ban đầu y cho rằng chỉ cần hạ độc Tôn Ngộ Không là được, còn chuyện sau đó không cần phải lo lắng, nào ngờ lúc này Tôn Ngộ Không lại muốn đổi cơm.

Chương 521

"Không, Bần tăng không muốn." Chẳng đợi Tôn Ngộ Không nói hết lời, Đường Tăng một bên đã không nhịn được khuyên nhủ một cách khổ sở. "Ngộ Không, đừng làm khó lão nhân gia nữa, huống hồ cơm của lão nhân gia cũng đều giống nhau cả, không cần thiết phải đổi." "Nếu thực sự muốn ăn cơm trong bát của người khác, vậy thì đổi với ta đi." Lão đầu kia nghe vậy, trong lòng liền hoảng loạn, căn bản không biết phải làm sao cho phải.

Song, y được Bạch Cốt Nương Nương phái tới đặc biệt muốn bắt Đường Tăng về, Nương Nương lại muốn Đường Tăng còn sống.

Nếu lúc này Đường Tăng ăn phải thức ăn bị đầu độc, chẳng phải sẽ chết vì trúng độc sao?

Đến lúc đó cục diện sẽ rất khó thu dọn, y cũng sẽ bị Nương Nương trách tội.

Để ngăn chặn việc này xảy ra, y tất yếu phải làm chút gì đó ngăn cản.

Do đó, y liền vội vàng mở miệng nói. "Nếu Sư phụ muốn đổi một bát cơm với ta, vậy thì đổi đi, dù sao cũng chẳng có gì to tát." Nói xong, lão đầu không chút do dự, trực tiếp lấy cơm trong tay Tôn Ngộ Không một cách nhanh như chớp, rồi nhét vào miệng mình. "Ngô..." Chẳng mấy chốc, lão đầu liền thổ ra một bãi bọt mép, cuối cùng phát ra một tiếng rên rỉ đau đớn.

Chưa đợi mọi người phản ứng, y đã ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự. "Hài nhi của ta..." Không thể không nói, lão thái kia cũng là một nhân vật lợi hại.

Vừa thấy lão đầu giả vờ trúng độc mà chết, nàng ta liền khóc òa

lên, hai mắt đong đầy nước mắt, trông vô cùng đau lòng, người không biết chuyện có lẽ sẽ thực sự nghĩ rằng nàng ta đau buồn vì chồng mình đã chết.

Chẳng đợi Đường Tăng và Tôn Ngộ Không phản ứng, nàng ta đã nhìn Tôn Ngộ Không với vẻ mặt đầy phẫn nộ. "Con khỉ chết tiệt kia, vì sao ngươi cứ mãi muốn đổi cơm với lão già nhà ta?

Hóa ra trong bát cơm đó có độc, rõ ràng là ngươi cố ý!" "Ta và ngươi cũng chỉ là người xa lạ tình cờ gặp gỡ, ta đã dẫn ngươi vào ăn cơm, đối đãi tử tế, nhưng vì sao ngươi lại làm ra chuyện như vậy, thật độc ác vô cùng!" Nàng ta vốn nghĩ Tôn Ngộ Không sẽ không nói gì nữa, dù sao lão đầu kia đúng là đã ăn thức ăn Tôn Ngộ Không đưa mà trúng độc, nếu là người bình thường thì căn bản sẽ không biết rõ.

Tuy nhiên, kết quả cuối cùng lại ngoài dự liệu của mọi người.

Bởi vì chuyện này đối với Tôn Ngộ Không chỉ là trò vặt vãnh, căn bản không để trong lòng.

Nếu là trước đây, có lẽ y sẽ không lý trí đến vậy.

Dù sao y vẫn luôn nói thẳng nói thật, căn bản sẽ không nghĩ đến chuyện khác.

Nhưng đối với Tôn Ngộ Không hiện tại thì lại khác hẳn, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, y cũng dần dần hiểu ra, không chỉ nhìn những gì thấy trước mắt, vậy thì tự nhiên cũng phải đưa ra chứng cứ.

Đến đây, y liền cười lạnh một tiếng. "Yêu quái ngươi không cần vu oan Lão Tôn, cơm này vốn dĩ đã có độc." Nói xong, y liền trực tiếp múc toàn bộ cơm trong nồi ra, bên trong quả nhiên có độc tính.

Nhìn cảnh này, lão thái kia không nhịn được nuốt nước bọt, trên trán lấm tấm mồ hôi, căn bản không biết phải giải thích thế nào.

Nàng ta vốn cho rằng lần này nhất định sẽ thành công, dù sao kế

hoạch đã tỉ mỉ đến vậy, căn bản không có khả năng có sơ hở.

Nào ngờ Tôn Ngộ Không xuất hiện trực tiếp phá vỡ cục diện này, cũng khiến nàng ta rơi vào sự bất lực, căn bản không biết phải nói gì nữa.

Đường Tăng có ngu ngốc đến mấy, lúc này cũng cảm thấy sự tình không ổn.

Nhất thời, không khí tràn ngập sự ngượng ngùng, căn bản không ai nói thêm lời nào.

Thiên Ngoại Thiên.

Nhìn tình huống trong gương, Doanh Chính không nhịn được nhíu mày, sắc mặt liền tối sầm, căn bản không dám tin vào những gì mình nhìn thấy.

Theo sự hiểu biết của ta về Tôn Ngộ Không, y vốn là một kẻ bốc đồng, bất kể gặp chuyện gì cũng lao thẳng vào, chỉ làm theo ý mình mà không bao giờ suy nghĩ.

Cũng chính vì vậy, ta mới bày ra cục diện này.

Ta vốn tưởng rằng như vậy có thể khiến mối quan hệ giữa Đường Tăng và Tôn Ngộ Không rạn nứt, nào ngờ Tôn Ngộ Không lúc này lại thông minh đến thế, nhìn thấu được âm mưu quỷ kế của yêu quái.

Điểm quan trọng nhất là y làm việc rất tốt, căn bản không có chút bốc đồng nào, hoàn toàn khác với Tôn Ngộ Không của năm trăm năm trước đại náo Thiên Cung.

Ánh mắt của Doanh Chính cũng bất chợt chuyển sang Từ Chí, nếu trên thế gian này có thể thay đổi Tôn Ngộ Không thì chỉ có Từ Chí mà thôi.

Đến đây, y không chút do dự, trực tiếp mở miệng hỏi: "Từ Chí, nói thật với ta, ngươi có phải đã giở trò trong đó không?" Y vốn nghĩ rằng hỏi như vậy Từ Chí nhất định sẽ hoảng sợ, dù sao nếu bất kỳ ai làm trò sau lưng bị phát hiện, trong lòng cũng sẽ có chút không thoải mái, căng thẳng là điều tất yếu.

Chương 522

Tuy nhiên, kết quả cuối cùng lại ngoài dự liệu của y.

Bởi vì lần này Từ Chí vẫn một vẻ không hoảng không vội, như thể mọi chuyện đều không khiến y hứng thú. "Vậy ta lại hỏi ngươi, thân là thượng thần mà lại làm ra hành vi ti tiện như vậy, hay ho lắm sao?" Ngay sau đó, không cho Doanh Chính chút cơ hội phản ứng nào, Từ Chí liền lớn tiếng chất vấn.

Nói thật, ngay từ đầu khi Doanh Chính giở trò, Từ Chí đã đoán ra rồi, chỉ là không muốn bộc lộ ra mà thôi.

Dù sao hai người đều đã quen biết nhau lâu như vậy, sớm đã trở thành huynh đệ sinh tử, căn bản không cần thiết phải để tâm vì một chút chuyện nhỏ này.

Cũng chính vì vậy, Từ Chí mới đi tìm Tôn Ngộ Không để giải quyết chuyện này.

Nếu không thì, hai người có thể cứ thế mà an ổn chung sống, căn bản không cần thiết phải giở trò sau lưng. "Hóa ra ngươi đã sớm biết chuyện này, nhưng lại giả vờ như không biết, tâm cơ của ngươi đúng là không ai sánh bằng nha, khó trách Tôn Ngộ Không chỉ nghe lời ngươi." Doanh Chính toàn bộ cảm xúc đều rơi vào cao trào, căn bản không suy nghĩ thêm nữa.

Nếu là bình thường, y tự nhiên không thể nào cãi nhau kịch liệt như vậy với Từ Chí.

Dù sao hai người cũng là bạn tốt, tự nhiên sẽ không vì một chuyện mà cãi vã.

Nhưng lại cố tình lúc này thì khác rồi.

Bởi vì y rất tự tin vào lần cá cược này, cảm thấy nhất định sẽ thắng, nào ngờ lúc này lại bị vả mặt như vậy, nếu là bất kỳ ai trong lòng cũng sẽ có chút không thoải mái.

Huống hồ y lại biết Từ Chí đang giở trò sau lưng, vậy thì sự khó chịu trong lòng lại càng tăng gấp bội. "Được rồi, ngươi cũng không cần nói với ta nữa, nếu ngươi không giở trò thì ta cũng không đến mức phải đi tìm Tôn Ngộ Không, những chuyện này đều là tương hỗ, chẳng lẽ ngươi không hiểu sao?" Lời này vừa thốt ra, Doanh Chính lập tức bị chặn họng, căn bản không biết phải nói gì nữa.

Lúc này Doanh Chính cũng dần dần bình tĩnh lại, đồng thời biết rằng lần này mình quá lỗ mãng, căn bản không nên cá cược với Từ Chí. "Ai..." Đến đây, y liền thở dài một hơi thật sâu, trong lòng một trận bất lực. "Không cần xem kết cục lần này, cuối cùng ta thua rồi." "Ha ha ha..." Từ Chí không nhịn được cười lớn, mặt đầy đắc ý. "Vì đã nhận thua, vậy ta đi Dao Trì lấy Quỳnh Tương Ngọc Lộ đây, nhưng ngàn vạn lần đừng tiếc nha." Nói xong, Từ Chí cũng không cho Doanh Chính chút cơ hội phản ứng nào, liền trực tiếp đi về hướng Dao Trì.

Nhìn bóng lưng rời đi, Doanh Chính không nhịn được bất lực lắc đầu.

Không tiếc là giả thôi, dù sao Quỳnh Tương Ngọc Lộ kia rất khó kiếm, nếu không thì y cũng không thể lấy nó làm vật cược, chỉ muốn từ chỗ Từ Chí mà có được một ít thứ thôi.

Nào ngờ kết cục lúc này lại thua, thật đúng là rất khó chịu.

Nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, cũng không còn đường nào để quay lại nữa.

Doanh Chính chợt chuyển niệm, mối quan hệ giữa y và Từ Chí vẫn luôn rất tốt, không chừng lần này giở trò vô lại có thể thoát được.

Đến đây, y liền âm thầm kiềm chế cảm xúc trong lòng, ngay sau đó liền đi theo Từ Chí.

Đồng thời, ở một bên khác.

Ngay lúc không gian lâm vào sự ngượng ngùng, Tôn Ngộ Không không chút do dự, trực tiếp bình ổn cảm xúc trong lòng mình.

Sau đó, y chuyển ánh mắt sang Đường Tăng, rồi giải thích mọi chuyện một cách rõ ràng. "Ngay từ đầu khi Lão Tôn thấy hai người họ, Lão Tôn đã biết là yêu quái, chỉ là vì chưa có chứng cứ nên Lão Tôn mới âm thầm giải quyết chuyện này." "Nhưng giờ đây thức ăn có độc đã bày ra trước mắt, tin rằng Sư phụ sẽ không còn nghi ngờ Lão Tôn nữa chứ." Nếu là trước đây, Đường Tăng tự nhiên sẽ không chút do dự tin lời lão đầu và lão thái kia.

Dù sao bọn họ đã thể hiện ra bộ dạng của những người bách tính lương thiện, không khác gì người bình thường, nếu không thì Đường Tăng cũng không thể ngoan ngoãn đi theo về.

Nhưng đối với Đường Tăng hiện tại thì lại không giống vậy.

Bởi vì giữa Đường Tăng và Tôn Ngộ Không đã trải qua quá nhiều chuyện, lần trước cũng từng xảy ra hiểu lầm.

Giờ đây nhìn Tôn Ngộ Không một vẻ bình tĩnh như vậy, lại thêm thức ăn có độc đã bày ra trước mắt, vậy thì Đường Tăng cũng không cần thiết phải nghi ngờ nữa. "Ngộ Không, vi sư tin con." Lời đã nói đến nước này, lão thái kia cũng không tiện giả vờ thêm nữa.

Dù sao điều nàng ta có thể dựa vào cũng chỉ là niềm tin của Đường Tăng, chỉ cần Đường Tăng tin, vậy thì chuyện tiếp theo sẽ dễ giải quyết.

Nào ngờ lúc này Đường Tăng lại tin Tôn Ngộ Không, vậy thì sẽ không còn đường quay đầu nữa.

Chương 523

Đến đây, nàng ta không chút do dự lộ ra bộ mặt thật, trực tiếp hóa thành một bộ bạch cốt yêu.

Ngay khi vừa lộ nguyên hình, yêu quái liền bắt đầu uy hiếp Tôn Ngộ Không và Đường Tăng. "Ta khuyên hai ngươi ngoan ngoãn đầu hàng đi, nếu không thì, đợi Bạch Cốt Nương Nương đến, hai ngươi đều phải chết!" Nếu là người bình thường, lúc này có lẽ đã hoảng sợ vô cùng, dù sao bạch cốt yêu trước mắt trông có chút dọa người.

Nhưng đối với Tôn Ngộ Không thì lại khác.

Dù sao y cũng là kẻ từng đại náo Thiên Cung, cũng đã thấy không ít yêu ma quỷ quái, tự nhiên không thể nào bị con yêu quái nhỏ bé trước mắt này dọa sợ.

Bạch cốt yêu đối với y cũng chỉ là một tiểu lâu la mà thôi, có thể dễ dàng giải quyết, căn bản không để trong lòng.

Cũng chính vì vậy, Tôn Ngộ Không liền không nhịn được cười lạnh một tiếng.

Ngay lập tức, y không chút do dự rút Kim Cô Bổng ra vung lên, một gậy đó, bạch cốt yêu liền tan thành tro bụi. "Sư phụ, Lão Tôn chúng ta mau rời khỏi đây đi, kẻo lại sinh thêm chuyện." Mặc dù bạch cốt yêu đã chết, nhưng lòng cảnh giác của Tôn Ngộ Không không hề giảm bớt.

Nhưng y nghe bạch cốt yêu nói, phía sau còn có một đại ca, dường như gọi là Bạch Cốt Nương Nương.

Dù y không biết thực lực của vị Bạch Cốt Nương Nương này, nhưng chắc chắn là mạnh hơn con yêu quái vừa rồi.

Nếu ở đây chỉ có một mình y, vậy thì căn bản không cần thiết phải rời đi nhanh như vậy, y thà cùng Bạch Cốt Nương Nương kia giao đấu một trận cho ra trò, căn bản không cần phải nói nhiều đến thế.

Nhưng cố tình bây giờ thì lại khác rồi.

Bởi vì bên cạnh y còn có Đường Tăng, nếu cứ dừng lại nữa, y thực sự sợ sẽ xảy ra điều bất trắc, đến lúc đó cục diện sẽ rất khó thu dọn.

Để ngăn chặn việc này xảy ra, y cũng tất yếu phải mau chóng đưa Đường Tăng rời đi.

Nếu sự tình thực sự có thể phát triển theo ý y, vậy thì tự nhiên không còn gì tốt hơn, mọi người cũng đều vui vẻ, nhưng trời lại không chiều lòng người, tổng có một số chuyện không diễn ra theo ý y, giống như bây giờ. "Ai... chuyện gì vậy?

Ngộ Không, vi sư lại quay về trong sân rồi sao?" Ngay lúc Tôn Ngộ Không đang dẫn Đường Tăng muốn ra ngoài, Đường Tăng chỉ phát hiện vừa mới ra khỏi lại quay trở lại trong sân, cứ thế lặp đi lặp lại mấy lần rồi. "..." Tôn Ngộ Không không nhịn được nhíu mày, rơi vào trầm tư, trong lòng một trận bất lực, căn bản không biết phải giải thích chuyện này thế nào.

Nếu không nhầm thì, hai người vừa nãy rõ ràng đã ra khỏi sân, nào ngờ lúc này lại quay về trong sân, quả thực có chút khó tin rồi?

Nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, khiến y không thể không tin.

Y vốn nghĩ rằng dựa vào Hỏa Nhãn Kim Tinh có thể nhận ra chuyện gì đang xảy ra, nào ngờ dù có kiểm tra lại, cũng chẳng có manh mối nào.

Cả người Tôn Ngộ Không đều rơi vào trạng thái bực bội, căn bản không biết phải làm sao cho phải.

Bên ngoài huyễn cảnh, Bạch Cốt Nương Nương nhìn cảnh này, khóe miệng không nhịn được cong lên một nụ cười tà ác, trong lòng một trận đắc ý.

Tôn Ngộ Không không nhìn ra rốt cuộc là chuyện gì cũng là chuyện khá bình thường, nhưng đây là độc chướng độc môn của nàng ta, người khác không thể có được.

Dù Tôn Ngộ Không có vội vàng đến mấy cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ có thể loanh quanh tại chỗ, căn bản không có cách nào.

Thiên Ngoại Thiên.

Từ Chí vẫn luôn là một người cẩn thận, tự nhiên cảm thấy sự khác thường của Tôn Ngộ Không, liền không nhịn được nhíu mày.

Chẳng đợi y suy nghĩ kỹ, Doanh Chính một bên đã nói với vẻ mặt đầy lo lắng. "Từ Chí, xem ra ta và ngươi đã quen biết lâu như vậy rồi, cũng là huynh đệ tốt bao năm, nếu không thì, Quỳnh Tương Ngọc Lộ đừng lấy nữa, coi như nể mặt ta một chút, ý ngươi thế nào?" Doanh Chính trực tiếp bắt đầu giở trò vô lại, không khác gì trước đây.

Nếu là trước đây, Từ Chí có lẽ sẽ làm theo những gì Doanh Chính nói, căn bản sẽ không nói thêm.

Dù sao hai người quả thực là bạn cũ nhiều năm, căn bản không cần thiết phải so đo.

Nhưng đối với Từ Chí hiện tại thì lại khác.

Bởi vì bên Tôn Ngộ Không đã xảy ra chuyện, thực sự không thể trì hoãn nữa, để không lãng phí thời gian, y chỉ có thể dùng phương pháp nhanh nhất để giải quyết.

Chương 524

Đến đây, y không chút do dự uống hết Quỳnh Tương Ngọc Lộ trong tay. "!" Nhìn cảnh này, Doanh Chính liền một vẻ mắt trợn tròn giận dữ, trong lòng một trận phẫn nộ, nhưng lại không nói nên lời.

Dù sao lần này y quả thực đã thua, cũng chỉ có thể nhận thua mà thôi, giờ đây sở dĩ giở trò vô lại, cũng chỉ là muốn thử lại mánh khóe trước đây.

Nào ngờ Từ Chí lúc này lại trực tiếp uống hết Quỳnh Tương Ngọc Lộ, không còn đường quay đầu nữa.

Đối với điều này, Từ Chí lại hướng về Doanh Chính lộ ra một vẻ mặt đắc ý.

Vì đã có được Quỳnh Tương Ngọc Lộ, vậy thì tự nhiên phải đi giải quyết chuyện của Tôn Ngộ Không, dù sao độc chướng của Bạch Cốt Nương Nương không phải người bình thường có thể phá giải được.

Tuy năng lực của Tôn Ngộ Không quả thực rất xuất sắc, nhưng y lại không biết gì về phương diện này, nếu cứ để sự tình phát triển như vậy, Tôn Ngộ Không và Đường Tăng có thể phải bị nhốt trong đó cả đời.

Đến đây, y không chút do dự, trực tiếp dùng Thiên Ngoại Truyền Âm nói cho Tôn Ngộ Không phương pháp phá giải.

Đồng thời, ở một bên khác, Tôn Ngộ Không sau khi nhận được phương pháp, sắc mặt liền khôi phục như thường, khóe miệng cong lên một nụ cười đắc ý.

Tuy y vẫn luôn không thích Thái Bạch Kim Tinh, nào ngờ lúc này

Thái Bạch Kim Tinh lại đưa ra phương pháp phá giải.

Nếu đã như vậy, thì y tự nhiên sẽ không nói nhiều nữa.

Dù sao Đường Tăng và y đã bị nhốn trong đó lâu rồi, nếu không ra ngoài nữa, chỉ sợ Trư Bát Giới và Sa Tăng cũng sẽ lo lắng theo. "Ngộ Không, con sao rồi?" Sau khi nhận thấy sự thay đổi cảm xúc của Tôn Ngộ Không, Đường Tăng liền không nhịn được quan tâm hỏi, sợ rằng y sẽ không thoải mái trong lòng vì chuyện này. "Sư phụ cứ yên tâm, Lão Tôn không sao." Tôn Ngộ Không lại không giải thích, trực tiếp dùng hành động chứng minh tất cả.

Ngay lập tức, y không chút do dự nhổ cây đào trong sân lên cả gốc, khoảnh khắc nhổ lên, cảnh vật bên ngoài liền khôi phục bình thường.

Bạch Cốt Nương Nương tự nhiên cũng nhìn thấy cảnh này, mặt đầy kinh ngạc, căn bản không dám tin vào những gì mình nhìn thấy.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng nàng ta lại rõ, độc chướng này là do nàng ta độc môn sáng tạo, căn bản không ai có thể thoát ra khỏi.

Nếu không biết phương pháp giải trừ, vậy thì có bị nhốt trong đó cả đời cũng không thể thoát ra được.

Nào ngờ Tôn Ngộ Không lúc này lại dễ dàng giải trừ được độc chướng này đến vậy, quả thực có chút khó tin rồi.

Nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, khiến nàng ta không thể không tin.

Ngay khi Bạch Cốt Nương Nương đang nghĩ về chuyện này, Tôn Ngộ Không bên cạnh tự nhiên cũng nhìn thấy nàng ta.

Ngay lập tức, y không chút do dự vung Kim Cô Bổng đánh tới.

Nếu mọi chuyện thực sự có thể thuận lợi giải quyết như vậy, thì

tự nhiên không còn gì tốt hơn, mọi người cũng đều vui vẻ, nhưng trời lại không chiều lòng người, tổng có một số chuyện không diễn ra theo ý muốn, giống như bây giờ.

Bởi vì Bạch Cốt Nương Nương tự nhiên cũng phát hiện ra một điều, không mấy chốc, nàng ta đã suy nghĩ ra một kết quả cuối cùng.

Nàng ta rõ trong lòng, nếu cứng đối cứng, căn bản không phải đối thủ của Tôn Ngộ Không.

Bọn yêu quái không phải là thủ hạ của nàng ta, bọn chúng có niềm tin mù quáng vào nàng ta.

Nếu đối mặt với Trư Bát Giới hoặc Sa Tăng, tự nhiên có thể dễ dàng giải quyết.

Nhưng hiện tại đối mặt là Tôn Ngộ Không, kẻ từng đại náo Thiên Cung năm trăm năm trước, đó không phải là người ai cũng có thể tùy tiện giải quyết được.

Tuy bỏ chạy quả thực có chút đáng xấu hổ, nhưng chí ít có thể bảo toàn tính mạng của mình.

Còn núi xanh thì lo gì không có củi đốt.

Đến đây, nàng ta không chút do dự, âm thầm bình ổn mấy câu trong lòng, lấy thế nhanh như chớp rời khỏi nơi này, tốc độ nhanh đến kinh người, sợ rằng Tôn Ngộ Không sẽ đuổi kịp.

Nhìn cảnh này, Tôn Ngộ Không không chút bất ngờ, dường như đã sớm dự liệu được chuyện này.

Nếu là trước đây, y tự nhiên sẽ đuổi theo.

Dù sao lòng hiếu thắng của y đặc biệt mạnh, không đánh cho đối phương không còn sức chống đỡ thì tuyệt đối không thể từ bỏ.

Nhưng cố tình bây giờ thì lại khác rồi, bởi vì phía sau y còn có

Đường Tăng, nếu bây giờ y rời đi, vậy thì Đường Tăng có thể sẽ gặp nguy hiểm nữa.

Chương 525

Để ngăn chặn việc này xảy ra, y cũng chỉ có thể dừng lại. "Ngộ Không, vi sư có chút mệt rồi, nếu không thì, vi sư nghỉ ngơi ở đây một ngày đi." Lúc Tôn Ngộ Không đang nghĩ về chuyện này, y chỉ nghe thấy tiếng từ phía sau truyền đến.

Tôn Ngộ Không không nhịn được nhíu mày, trong lòng rơi vào sự rối rắm và do dự.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng y lại rõ, Bạch Cốt Nương Nương không hề chết, mà trực tiếp bỏ trốn khỏi đây, ai cũng không biết kế hoạch tiếp theo của nàng ta sẽ thế nào.

Nếu cứ dừng lại nữa, y thực sự sợ Bạch Cốt Nương Nương sẽ quay lại, đến lúc đó cục diện sẽ rất khó thu dọn.

Tuy Đường Tăng quả thực có thể đối phó Bạch Cốt Nương Nương, nhưng Đường Tăng sử dụng hầu hết là mưu kế, chuyên công vào lòng người, y thực sự sợ sẽ xảy ra ý ngoài.

Nhưng Đường Tăng lại mệt rồi, nếu cứ tiến về phía trước nữa, theo thể trạng Đường Tăng chắc chắn không thể chịu đựng được.

Y thì không sao, dù sao y có pháp thuật hộ thân, nhưng Đường Tăng chỉ là một người bình thường.

Thôi được rồi.

Ở lại một ngày thì ở lại một ngày đi, cũng chẳng có gì to tát.

Dù sao tu vi của y cao cường như vậy, đối phó Bạch Cốt Nương Nương thừa sức, căn bản không cần thiết phải lo lắng.

Đến đây, y liền âm thầm kiềm chế cảm xúc trong lòng. "Được, Sư phụ, Lão Tôn nghe lời Người." Thiên Ngoại Thiên.

Khi Từ Chí uống xong Quỳnh Tương Ngọc Lộ, y chỉ cảm thấy trong cơ thể đặc biệt có một luồng ấm áp.

Cảm giác này đã lâu không có, rõ ràng là sắp đột phá rồi.

Sau khi nhận thấy điều này, Từ Chí trong lòng một trận kích động, nhưng lại không nhịn được lo lắng, trong lòng một trận do dự và rối rắm.

Nếu là trước đây, y tự nhiên sẽ không chút do dự mà đột phá vào lúc này, dù sao ai cũng sẽ không từ chối việc tu vi được nâng cao thêm một lần nữa.

Nhưng cố tình bây giờ thì lại khác rồi, bởi vì y có thể nhìn ra, chuyện bên Tôn Ngộ Không vẫn chưa giải quyết xong, y thực sự lo lắng.

Nếu muốn đi đột phá, vậy thì nhất định sẽ mất rất nhiều thời gian, đến lúc đó Tôn Ngộ Không xảy ra chuyện thì y cũng không kịp lo liệu.

Cuối cùng, y đã đưa ra một quyết định.

Ngay lập tức, y không chút do dự đi về phía phàm gian.

Ngay khi vừa đến gần một căn nhà, y chỉ cảm nhận được tung tích của bạch cốt yêu.

Đối với điều này, y không chút bất ngờ, dường như đã sớm dự liệu được chuyện này.

Nếu bên Tôn Ngộ Không không có chuyện gì, vậy thì y tự nhiên cũng không thể nào đến đây, giờ đây gặp bạch cốt yêu cũng là chuyện khá bình thường.

Vì đã gặp phải, vậy thì tự nhiên không thể dễ dàng bỏ qua.

Đến đây, y không chút do dự, thuận tay giải quyết bạch cốt yêu kia, tốc độ nhanh đến kinh người, căn bản không cho nó cơ hội phản

ứng.

Sau khi bạch cốt yêu bị giải quyết, Từ Chí liền tiếp tục đi về phía trước.

Ngay khi vừa đi vào trong sân, y chỉ thấy ở cửa không xa có một bóng người quen thuộc đang ngồi, khuôn mặt đó rõ ràng là Tôn Ngộ Không.

Lúc này Tôn Ngộ Không đang cúi đầu ủ rũ ngồi trên bậc thềm, vẻ mặt dường như mang theo chút phẫn nộ, nhưng lại không muốn bộc lộ ra.

Sau khi nhận thấy điều này, Từ Chí không chút do dự, trực tiếp sải bước đi đến bên cạnh Tôn Ngộ Không.

Ngay sau đó, y liền hỏi điều mình thắc mắc trong lòng. "Đã xảy ra chuyện gì sao, vì sao ngươi lại ngồi một mình ở đây mà buồn bực, nếu không thì nói cho ta biết đi?" Nghe vậy, Tôn Ngộ Không liền ngẩng đầu nhìn Từ Chí.

Lần này Tôn Ngộ Không lại không có vẻ mặt giận dữ như trước, đối mặt với Từ Chí lại khá hòa nhã.

Nếu là trước đây, y tự nhiên sẽ không muốn nói chuyện trong lòng mình với Từ Chí.

Dù sao y vẫn luôn không thích Từ Chí, lại có thể tâm sự với Từ Chí sao?

Chương 526

Nhưng cố tình bây giờ thì lại khác rồi, bởi vì Tôn Ngộ Không lúc này trong lòng vô cùng khó chịu, nhưng lại không có bất kỳ ai để tâm sự, giờ đây Từ Chí lại ở trước mặt y, vậy thì tự nhiên y không thể dễ dàng bỏ lỡ cơ hội này.

Đến đây, y liền không chút do dự nói: "Lão Tôn không hiểu Sư phụ rốt cuộc đang nghĩ gì, rõ ràng Bạch Cốt Nương Nương không chết, quay đầu trở lại cũng là chuyện bình thường, nhưng Sư phụ lại muốn lưu túc ở đây một đêm,..." Chẳng phải đang tìm chết sao?

Mặc dù những lời phía sau Tôn Ngộ Không không nói ra, nhưng Từ Chí tự nhiên hiểu ý của y.

Từ Chí vươn tay vỗ vai Tôn Ngộ Không ý an ủi, giọng nói hạ thấp không ít, ngữ khí cũng trở nên ôn hòa. "Đừng nói nhiều đến vậy, Sư phụ Đường Tăng dù sao cũng chỉ là một người bình thường, thể lực tự nhiên cũng không tốt, lại không thể biết phía trước có nguy hiểm tồn tại, chỉ là thân thể của Người thực sự không chịu đựng nổi nữa rồi, đừng trách Người." Chẳng đợi Tôn Ngộ Không nói, Từ Chí liền tiếp tục mở miệng. "Hơn nữa, con đường thỉnh kinh Tây Thiên còn dài, nếu lúc này ngươi đối với Sư phụ đầy bất mãn, vậy thì sau này phải làm sao đây?

Chi bằng lùi một bước biển rộng trời cao, ý ngươi thế nào?" "Ai..." Tôn Ngộ Không thở dài một hơi thật sâu, cuối cùng cũng thỏa hiệp. "Vậy được rồi, đã vậy thì Lão Tôn cũng không để chuyện này trong lòng nữa." Đối với điều này, Từ Chí liền hài lòng gật đầu, trong lòng một trận vui mừng.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng y lại rõ, nếu là Tôn Ngộ Không

trước đây thì tuyệt đối không thể nào lý giải cho người khác.

Dù sao tính cách của y vẫn luôn kiệt ngạo bất tuần, chỉ làm theo ý mình trong lòng.

Nếu vì trái với điều mình nghĩ trong lòng, vậy thì y tự nhiên không thể dễ dàng bỏ qua.

Nhưng Tôn Ngộ Không trước mắt lại có thể nghe lọt tai lời người khác nói, quả thực có chút khó tin rồi, có lẽ hành trình thỉnh kinh Tây Thiên đã thay đổi y.

Vì chuyện của Tôn Ngộ Không đã giải quyết xong, vậy thì Từ Chí tự nhiên phải hoàn thành mục đích cuối cùng của mình.

Đến đây, y không chút do dự, trực tiếp nói ra phát hiện của mình về Bạch Cốt Tinh. "Ta cũng không giấu ngươi, Bạch Cốt Nương Nương kia căn bản không phải vì sợ hãi mà bỏ trốn, trái lại vẫn luôn ở gần đây, tìm cách đối phó Đường Tăng, nhất định phải cẩn thận, ngàn vạn lần đừng mắc phải ma đạo của nàng ta." "Yên tâm, Lão Tôn sẽ chú ý." Dù Từ Chí không nói chuyện này, Tôn Ngộ Không cũng nhất định sẽ cẩn thận đối phó với Bạch Cốt Nương Nương.

Dù sao y có thể nhìn ra, Bạch Cốt Nương Nương có sự chấp nhất đối với Đường Tăng, nếu không thì nàng ta cũng không thể làm ra chuyện như vậy.

Chẳng đợi Từ Chí nói, Tôn Ngộ Không liền tiếp tục hỏi: "Đúng rồi, tiếp theo ngươi lại có mục đích gì nữa đây?" Tôn Ngộ Không vốn nghĩ rằng, Từ Chí nhất định lại có kế hoạch mới.

Tuy nhiên, kết quả cuối cùng lại ngoài dự liệu của y.

Bởi vì lần này Từ Chí thở dài một hơi thật sâu, mặt đầy bất lực. "Thực không dám giấu ngươi, ta sắp đột phá rồi, trong một khoảng thời gian có lẽ không thể giúp ngươi được, ngươi nhất định phải cẩn

thận đối phó yêu quái xung quanh, ngàn vạn lần đừng gây xung đột với Sư phụ nữa, con đường thỉnh kinh Tây Thiên phải dựa vào ngươi mà hoàn thành." Nói xong, trong lòng Từ Chí liền một trận lo lắng.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng Từ Chí lại rõ.

Mối quan hệ giữa Tôn Ngộ Không và Đường Tăng tuy đã ổn định không ít, nhưng nếu yêu quái quá mức thông minh, lại đi lợi dụng sự lương thiện của Đường Tăng, thì đến lúc đó cục diện sẽ rất khó thu dọn.

Chuyện như vậy hẳn là đã gặp không ít rồi.

Nếu y ở đó, vậy thì tự nhiên không còn gì tốt hơn, có thể điều tiết từ đó, nếu không ở đó, y thực sự không biết phải làm sao cho phải.

Giờ đây y cũng chỉ có thể đặt hy vọng vào Tôn Ngộ Không, chỉ mong Tôn Ngộ Không có thể kiểm soát tốt hơn tính khí và tính cách của mình. "Yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho Lão Tôn giải quyết đi, nếu ngươi không có ở đây, Lão Tôn cũng có thể bảo vệ tốt Sư phụ." Lần này Tôn Ngộ Không mặt đầy kiên định, căn bản không cho phép người khác từ chối.

Sau khi nhận được câu trả lời của Tôn Ngộ Không, Từ Chí liền hài lòng gật đầu. "Chuyện ta đã giao phó cũng đã xong rồi, ta về Thiên Ngoại Thiên trước đây." Nói xong, Từ Chí không chút do dự, trực tiếp quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng rời đi, Tôn Ngộ Không liền thở ra một hơi thật sâu, chỉ mong con đường tiếp theo có thể bình an hơn một chút.

Thiên Ngoại Thiên.

Ngay khi Từ Chí vừa quay về Thiên Ngoại Thiên, y chỉ thấy ở không xa có hai bóng người quen thuộc đang ngồi, rõ ràng là Doanh Chính và Thái Bạch Kim Tinh.

Lúc này Doanh Chính đang bĩu môi, mặt mày không vui.

Có thể thấy, y hẳn là đang khó chịu trong lòng vì chuyện Quỳnh Tương Ngọc Lộ.

Thái Bạch Kim Tinh một bên chỉ không nhịn được châm chọc. "Nếu là ta ấy à, căn bản không cần thiết phải không vui vì chuyện này, dù sao cũng chỉ là mấy bình Quỳnh Tương Ngọc Lộ thôi mà, Từ Chí uống thì uống đi, sao mà nhỏ nhen vậy." Nhìn tình huống không xa, Từ Chí liền lắc đầu, trong lòng một trận bất lực.

Chương 527

Y vốn nghĩ rằng y và Doanh Chính đều đã quen biết lâu như vậy, cũng là huynh đệ tốt bao năm, uống mấy bình Quỳnh Tương Ngọc Lộ cũng không đến mức không vui.

Nào ngờ lúc này lại xuất hiện tình huống như vậy, thật đúng là khá bất lực.

Nhưng biết làm sao được, hai người họ là bạn bè mà, kết giao loại bạn bè này cũng chỉ có thể chịu đựng thôi.

Đến đây, y liền âm thầm kiềm chế cảm xúc trong lòng, trực tiếp sải bước đi tới.

Vừa đến trước mặt Doanh Chính, y liền vươn tay vỗ vai Doanh Chính ý an ủi. "Đừng buồn nữa, Quỳnh Tương Ngọc Lộ mỗi năm đều có mà." Y vốn nghĩ rằng như vậy Doanh Chính sẽ nghe lọt tai, dù sao cũng sẽ không nói nhiều nữa.

Tuy nhiên, kết quả cuối cùng lại ngoài dự liệu của y. "Được rồi, giờ ngươi rõ ràng là được lợi rồi còn giả vờ, Quỳnh Tương Ngọc Lộ đều bị ngươi uống vào bụng rồi, bây giờ lại chạy ra giả làm người tốt, trông ghê tởm lắm." Nếu là người khác, lúc này có lẽ đã nổi điên rồi.

Dù sao Từ Chí hảo tâm hảo ý an ủi, Doanh Chính không những không cảm kích, trái lại còn mắng, nếu là bất kỳ ai trong lòng cũng sẽ có chút không thoải mái.

Nhưng đối với Từ Chí thì lại khác.

Y rõ trong lòng, Doanh Chính giờ đây chỉ là đang trong cơn giận mà thôi.

Hơn nữa, y quả thực đã uống Quỳnh Tương Ngọc Lộ.

Nếu đã như vậy, thì y cũng không cần thiết phải để chuyện này trong lòng. "Đừng buồn nữa, ta hứa với ngươi, chỉ cần ta đột phá thành công, nhất định sẽ dẫn ngươi đi tìm Trung Cẩu Thảo." "Thật sao?" Doanh Chính trong lòng một trận kích động, trên mặt lại kinh ngạc không thôi, căn bản không dám tin vào những gì mình nghe thấy.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng y lại rõ.

Trung Cẩu Thảo hiếm có đến mức nào, dưới gầm trời này cũng không có mấy người có thể tìm được.

Nếu có được Trung Cẩu Thảo, vậy thì sẽ có sự giúp đỡ lớn trong việc nâng cao thực lực, mỗi một thần tiên đều muốn có được, nhưng lại ít ai có thể tìm thấy.

Nào ngờ Từ Chí lúc này lại muốn dẫn y đi tìm, quả thực có chút khó tin rồi. "Cứ yên tâm đi, ta đã nói ra rồi, vậy thì tự nhiên sẽ không thất hứa." Chẳng đợi Doanh Chính nói, Từ Chí liền tiếp tục nói. "Không, trước đó ta phải đi đột phá một phen, ngươi hãy tĩnh lặng chờ đợi ta xuất quan ở đây." Nói xong, Từ Chí liền không chút do dự quay người rời đi.

Chẳng mấy chốc, y đã tìm thấy một sơn động ở Thiên Ngoại Thiên.

Nơi đó không xa Thiên Ngoại Thiên, nhưng lại không có người, cũng là một nơi khá thanh tĩnh, nếu có thể đột phá ở đó cũng là kết quả tốt nhất.

Đến đây, y liền trực tiếp sải bước đi vào, ngay sau đó dùng pháp lực phong ấn sơn động, không cho bất kỳ ai tiến vào.

Sau khi làm xong mọi việc, y mới khoanh chân ngồi trong sơn động an tâm đột phá.

Nửa ngày sau. "Hô..." Cùng với việc Từ Chí thở ra một hơi thật sâu, đôi mắt của y cũng theo đó mở ra, toàn bộ tu vi của y cũng đã đột phá.

Sau khi nhận thấy điều này, Từ Chí trong lòng có chút kinh ngạc.

Khi vừa mới tiến vào, y đã nghĩ rằng việc đột phá sẽ mất nhiều thời gian.

Nào ngờ không đến nửa ngày đã đủ rồi, cũng thật là khá bất ngờ.

Nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, khiến y không thể không tin.

Dù sao đã đột phá thành công, vậy thì tự nhiên y phải quay về tìm Doanh Chính.

Dù sao y đã hứa rồi, muốn dẫn Doanh Chính đi tìm Trung Cẩu Thảo, tổng không thể nào lúc này lại nuốt lời.

Hơn nữa, bên Tôn Ngộ Không y vẫn luôn không yên tâm.

Nếu thực sự xảy ra tình huống, vậy thì y có thể sẽ lo lắng.

Đến đây, y không chút do dự đi ra ngoài.

Chương 528

Nếu mọi chuyện thực sự có thể thuận lợi phát triển như vậy, thì tự nhiên không còn gì tốt hơn.

Nhưng trời lại không chiều lòng người, tổng có một số chuyện không diễn ra theo ý muốn, giống như bây giờ.

Ngay khi vừa đi ra ngoài một lát, y chỉ thấy Thái Bạch Kim Tinh hoảng hốt chạy đến trước mặt mình, trên trán lấm tấm mồ hôi, mặt đầy lo lắng, dường như đã xảy ra đại sự. "Đã xảy ra chuyện gì?" "Ngươi đã đột phá thành công rồi à, bên Tôn Ngộ Không đã xảy ra chuyện rồi, mau mau đi xem đi." Từ Chí mặt đầy kinh ngạc: "Mau nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Y tự nhiên quan tâm đến chuyện của Tôn Ngộ Không, dù sao đó là chuyện được y chú ý nhất trong hành trình thỉnh kinh Tây Thiên, tổng không thể nào lúc này lại xảy ra vấn đề.

Y vốn nghĩ Tôn Ngộ Không nhất định có thể giải quyết ổn thỏa, nào ngờ lúc này lại xuất hiện tình huống, giờ đây y cũng chỉ có thể nghe Thái Bạch Kim Tinh kể lại sự tình, cũng để đưa ra một phương pháp giải quyết.

Thái Bạch Kim Tinh cũng là một người sảng khoái, trực tiếp kể lại mọi chuyện một cách rõ ràng, không hề giữ lại chút nào. "Bạch Cốt Nương Nương trước đó bị Tôn Ngộ Không đánh chạy thực sự quá mức xảo quyệt, trực tiếp hóa thành bộ dạng Quan Thế Âm lừa gạt Đường Tăng, Tôn Ngộ Không tự nhiên đã nhìn ra, liền một gậy đánh chết Bạch Cốt Nương Nương, trong lòng Đường Tăng không thoải mái liền đuổi Tôn Ngộ Không đi." "?" Từ Chí mặt đầy kinh ngạc, căn bản không dám tin vào những gì mình nghe thấy.

Y vừa mới đưa ra một phương án rồi, y vốn nghĩ rằng hẳn là yêu quái quá mức khó đối phó, dẫn đến Tôn Ngộ Không không có cách nào giải quyết, nào ngờ lại là vì lòng người.

Nếu không nhầm thì, lần trước rõ ràng đã xảy ra chuyện tương tự rồi.

Y vốn nghĩ rằng hẳn sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa, nào ngờ lúc này lại xảy ra, thật đúng là khá bất ngờ.

Nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, khiến y không thể không tin.

Lúc Từ Chí đang nghĩ về chuyện này, Thái Bạch Kim Tinh liền tiếp tục mở miệng. "Tôn Ngộ Không hiện tại đang ở Hoa Quả Sơn, đừng ngây người ra nữa, mau đi tìm đi, Doanh Chính cũng đã đi tìm y khi sự tình xảy ra rồi." Từ Chí nghe vậy, lập tức hoàn hồn, rồi âm thầm kiềm chế cảm xúc trong lòng.

Bất luận trong lòng y có vội vàng đến mấy cũng chẳng có tác dụng gì, giờ đây việc cấp bách là phải giải quyết sự tình.

Dù sao Đường Tăng và Tôn Ngộ Không là những nhân vật then chốt của hành trình thỉnh kinh Tây Thiên, nếu lúc này hai người chia rẽ, vậy thì con đường tiếp theo làm sao có thể tiếp tục đây.

Để ngăn chặn việc này xảy ra, y cũng tất yếu phải đi giải quyết. "Đi cùng ta." "Vâng." Hoa Quả Sơn.

Khi Từ Chí dẫn Thái Bạch Kim Tinh đến Hoa Quả Sơn, y chỉ phát hiện Tôn Ngộ Không đang xưng vương ở đây, không còn cảm giác của kẻ đang trên đường thỉnh kinh Tây Thiên như trước.

Mặc dù vậy, Từ Chí cũng không hề hoảng sợ, trái lại tràn đầy tự tin.

Nếu là người khác, lúc này có lẽ đã nản lòng rồi, dù sao Tôn Ngộ Không trước đây vốn kiệt ngạo bất tuần, giờ đây lại quay về bộ dạng

đó, vậy thì cũng không ai có thể trị được y.

Nhưng đối với Từ Chí thì lại khác.

Bởi vì trên thế giới này, nếu có người có thể trị được Tôn Ngộ Không, vậy thì cũng chỉ có Từ Chí mà thôi.

Nếu đã như vậy, thì y cũng không cần thiết phải nói nhiều nữa.

Lúc Từ Chí đang nghĩ về chuyện này, Tôn Ngộ Không cũng nhìn thấy y, khóe miệng cong lên một vẻ mặt khinh thường. "Eo, chẳng phải là Từ Chí đại danh đỉnh đỉnh của ta sao?

Giờ đây lại có thời gian đến Hoa Quả Sơn nhỏ bé của Lão Tôn ư?" Chẳng đợi Từ Chí nói, Tôn Ngộ Không liền tiếp tục nói. "Nhưng đừng nói với Lão Tôn rằng ngươi muốn khuyên Lão Tôn quay về, Lão Tôn nói cho ngươi biết, lần này Lão Tôn tuyệt đối không thể nào ở cùng với cái hòa thượng chết tiệt kia nữa, ngươi còn dám trói Doanh Chính, Lão Tôn khuyên ngươi tỉnh táo lại đi." Tôn Ngộ Không vốn nghĩ rằng, Từ Chí sẽ hoảng sợ.

Tuy nhiên, kết quả cuối cùng lại ngoài dự liệu của y.

Bởi vì Từ Chí chỉ thản nhiên đi đến trước mặt Doanh Chính, rồi giải cứu y ra. "Cái con khỉ chết tiệt không biết tốt xấu này, đáng đời cả đời ở trong Hoa Quả Sơn nhỏ bé, thật vô dụng!" Nói xong, Doanh Chính liền không chút do dự quay người rời đi, bóng lưng vô cùng phẫn nộ.

Nhìn bóng lưng rời đi, Từ Chí lại không chút để ý.

Nếu là trước đây, y tự nhiên cũng sẽ hảo hảo khuyên nhủ một phen.

Dù sao hai người là bạn tốt, giờ đây Doanh Chính giận dỗi đến nông nỗi đó, tự nhiên y phải hảo hảo khuyên nhủ.

Nhưng đối với Từ Chí hiện tại thì lại khác.

Y có thể nhìn ra, cơn giận của Doanh Chính không lớn đến vậy, khuyên nhủ một chút là có thể tốt.

Chương 529

Nhưng Tôn Ngộ Không trước mắt lại đang rơi vào cực đoan, nếu không hảo hảo khuyên nhủ, chỉ sợ chuyện tiếp theo sẽ rất khó bề thu xếp.

Cũng chính vì vậy, y chỉ thản nhiên chuyển ánh mắt sang Tôn Ngộ Không. "Nghe ta khuyên một câu đi, hãy trở lại bên cạnh Sư phụ đi." "Không thể nào!" Tôn Ngộ Không mặt đầy kiên định, không cho phép người khác từ chối.

Từ Chí tự nhiên không thể dễ dàng từ bỏ như vậy. "Trước đó ngươi đã hứa với ta, nhất định sẽ giải quyết tốt mọi chuyện, giờ đây lại dễ dàng từ bỏ như vậy, chẳng phải là đang thất hứa sao?" Chẳng đợi Tôn Ngộ Không nói, Từ Chí lại tiếp tục nói. "Hơn nữa, ngươi và Sư phụ dù sao cũng là một thầy trò, tổng phải có chút tình cảm chứ, ta không tin khi ngươi rời đi trong lòng không có chút nào không nỡ." Nghe vậy, Tôn Ngộ Không không khỏi nhíu mày, rơi vào trầm tư.

Quả thực như Từ Chí nói, y quả thực có tình cảm với Đường Tăng.

Nếu không thì, y cũng không thể nào vì bị Đường Tăng đuổi đi mà tức giận.

Nếu trên thế giới này có người hiểu Tôn Ngộ Không, vậy thì nhất định không ai ngoài Từ Chí, y tự nhiên nhận thấy sự thay đổi cảm xúc của Tôn Ngộ Không.

Nếu đã như vậy, thì Từ Chí tự nhiên không thể dễ dàng bỏ lỡ cơ hội này. "Được rồi, đừng tức giận nữa, ngoan ngoãn quay về giải quyết tốt mọi chuyện đi." Cuối cùng, Tôn Ngộ Không đã được Từ Chí thuyết phục thành công. "Được, Lão Tôn sẽ quay về." Sau khi nhận

được câu trả lời của Tôn Ngộ Không, Từ Chí liền hài lòng gật đầu.

Y biết, Tôn Ngộ Không dù sao cũng có tình cảm. "Vậy ta chờ tin tốt của ngươi." Nói xong, Từ Chí trực tiếp quay người rời đi.

Rời khỏi Hoa Quả Sơn, Từ Chí không trực tiếp quay về Thiên Ngoại Thiên, mà đi đến sơn mạch bên cạnh, từ đó lấy được Trung Cẩu Thảo rồi mới quay về.

Thiên Ngoại Thiên.

Ngay khi Từ Chí vừa quay về, Doanh Chính liền mắt trợn tròn giận dữ đứng trước mặt y, bắt đầu một trận trách móc. "Ta cảm thấy ngươi căn bản không nên đi làm mấy chuyện đó, để bốn thầy trò kia tự sinh tự diệt không tốt sao, cố tình cứ muốn đi xen vào chuyện của người khác." "Nếu ngươi chịu an phận thủ kỷ ở Thiên Ngoại Thiên, cũng sẽ không đến mức hại ta bị con khỉ chết tiệt kia sỉ nhục như vậy, làm sao ta sau này còn lập thân ở Thiên Ngoại Thiên đây?" Nếu là người khác, lúc này có lẽ đã nổi điên rồi, căn bản không thể có chút do dự nào.

Nhưng cố tình bây giờ thì lại khác rồi.

Từ Chí và Doanh Chính đều đã quen biết lâu như vậy, đối với tính cách và cách đối nhân xử thế của Doanh Chính tự nhiên rất rõ, tự nhiên sẽ không để những lời trong cơn giận vào lòng.

Cũng chính vì vậy, Từ Chí đều không nói gì, chỉ thản nhiên từ trong lòng lấy ra Trung Cẩu Thảo đặt bên cạnh Doanh Chính, dùng hành động biểu lộ thái độ của mình.

Thấy vậy, Doanh Chính liền mặt đầy kinh ngạc, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Y thực sự không ngờ, Từ Chí lúc này lại nhớ đến chuyện Trung Cẩu Thảo.

Lại nghĩ đến những lời vừa nãy y đã nói với Từ Chí, trong lòng thực sự có chút hổ thẹn khó chịu.

Nếu là người khác, lúc này có lẽ đã đỏ mặt đứng đờ ra tại chỗ, một câu cũng không nói được.

Nhưng đối với Doanh Chính thì lại khác.

Dù sao y và Từ Chí đều đã quen biết lâu như vậy rồi, tự nhiên biết Từ Chí sẽ không để chuyện này trong lòng.

Huống hồ Từ Chí đã đặt Trung Cẩu Thảo bên cạnh y, vậy thì điều đó đại biểu là đã tặng cho y rồi.

Nếu đã như vậy, thì y cũng không cần thiết phải nói nhiều nữa.

Đến đây, vẻ mặt của y liền chuyển biến thành vẻ vui vẻ, hoàn toàn khác với vừa nãy, tốc độ đổi sắc mặt quả thực nhanh đến kinh người. "Không...!" "Không, ta cảm thấy Từ Chí làm việc vẫn luôn rất có lý lẽ, lần này hẳn là cũng sẽ không làm sai, ta ủng hộ Từ Chí." Thái Bạch Kim Tinh một bên khóe miệng cong lên một nụ cười châm chọc, trong lòng một trận khinh thường. "Người ta đúng là gió chiều nào xoay chiều ấy lợi hại, làm cỏ đầu tường cũng là thiên hạ đệ nhất, ta phục ngươi sát đất." Nếu là người khác, lúc này có lẽ đã đỏ mặt tía tai vì hổ thẹn.

Nhưng Doanh Chính lại không hề để những lời Thái Bạch Kim Tinh nói vào lòng, chỉ là tai này vào tai kia ra, dường như chỉ là một chuyện nhỏ nhặt bình thường mà thôi.

Đối với y, Trung Cẩu Thảo là thứ quan trọng nhất, dù sao nó có thể nâng cao tu vi của y.

Thân là một thần tiên có bản lĩnh, giờ đây thứ có thể khiến y hứng thú cũng chỉ có tu vi mà thôi.

Chương 530

Bây giờ khó khăn lắm mới gặp được thứ như vậy, thì y tự nhiên không thể dễ dàng bỏ lỡ.

Hơn nữa, giờ đây y chỉ là mất mặt trước mặt bạn bè mà thôi, cũng chẳng có gì to tát, căn bản không cần thiết phải để trong lòng.

So với y, Từ Chí lại bất lực lắc đầu, không hề để ý.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng Từ Chí lại rõ.

Doanh Chính và Thái Bạch Kim Tinh đấu võ mồm cũng không phải một hai ngày, mỗi lần kết quả cũng không hề ảnh hưởng đến tình cảm giữa hai người.

Nếu đã như vậy, vậy thì Từ Chí căn bản không cần thiết phải để chuyện này trong lòng, chỉ cần mặc cho bọn họ đấu võ mồm, đằng nào cuối cùng cũng sẽ dừng lại.

Đến đây, y liền âm thầm kiềm chế cảm xúc trong lòng, ngay sau đó mở Thiên Thượng Kính ra, tỉ mỉ xem xét tình hình bên Tôn Ngộ Không.

Lúc này Đường Tăng đang ngồi trên bãi cỏ, bên cạnh thì Trư Bát Giới và Sa Tăng đang đứng.

Ánh mắt của Đường Tăng đang chăm chú nhìn một chỗ nào đó, dường như đang kỳ vọng điều gì.

Trư Bát Giới tuy bình thường thô kệch, nhưng vào những thời khắc quan trọng lại có thể nhìn thấu nội tâm của một người, giống như bây giờ. "Sư phụ, Người đừng mong Đại sư huynh nữa, lời nói trước đó đã quá phân, nếu là bất kỳ ai cũng không thể chấp nhận được, bao gồm cả Lão Trư cũng vậy." "Giờ đây trái tim Đại sư huynh

đã bị Người làm tổn thương rồi, làm sao có thể quay về nữa chứ?" Nghe vậy, Đường Tăng liền chuyển ánh mắt sang Trư Bát Giới, ngay sau đó thở dài một hơi thật sâu. "Ai..." Đường Tăng tự nhiên hiểu những gì Trư Bát Giới nói, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được kỳ vọng.

Đường Tăng biết, lần này mình quả thực đã làm sai chuyện, sai lầm lớn, cũng đã làm tổn thương trái tim Tôn Ngộ Không, nếu là Đường Tăng thì cũng không thể dễ dàng tha thứ.

Nhưng Người lại vẫn luôn không muốn từ bỏ, trong lòng luôn cảm thấy Tôn Ngộ Không sẽ quay về, dù sao Người cũng đã đối xử tốt với y như vậy, y cũng không thể nào từ bỏ con đường thỉnh kinh Tây Thiên.

Cũng chính vì vậy, Người đã đi tìm Tôn Ngộ Không.

Nhưng Đường Tăng căn bản không biết Tôn Ngộ Không ở đâu, cuối cùng cũng chỉ có thể kết thúc bằng thất bại.

Trên bãi cỏ.

Đường Tăng vẫn ngây ngốc ngồi đó, vẫn luôn chờ đợi Tôn Ngộ Không. "Phốc thông" Lúc này, Đường Tăng lại trực tiếp ngất xỉu xuống đất, hoàn toàn bất tỉnh nhân sự. "Sư phụ..." Cùng với một tiếng kinh hô của Trư Bát Giới, Đường Tăng triệt để mất đi ý thức.

Nửa canh giờ sau. "Sư phụ, Lão Tôn đã về rồi." Tôn Ngộ Không mặt đầy kỳ vọng đứng trước mặt Đường Tăng.

Y vốn nghĩ rằng sẽ nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của Đường Tăng, nào ngờ chỉ có Trư Bát Giới mặt đầy lo lắng và vội vàng. "Đại sư huynh, huynh về muộn rồi, Sư phụ vì nhớ huynh mà bệnh ngã, giờ đây không còn ý thức nào nữa rồi." "!" Tôn Ngộ Không liền mặt đầy kinh ngạc, căn bản không dám tin vào những gì mình nghe thấy.

Y thực sự không ngờ, Sư phụ lại bệnh ngã rồi.

Nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, khiến y không thể không tin nữa.

Vì sự tình đã xảy ra, vậy thì điều y có thể làm là đi bù đắp, không còn cách nào khác.

Đến đây, y liền âm thầm kiềm chế cảm xúc trong lòng, ngay lập tức không chút do dự truyền linh khí cho Đường Tăng.

Nếu mọi chuyện thực sự có thể phát triển theo ý y, thì tự nhiên không còn gì tốt hơn, mọi người cũng đều vui vẻ, nhưng trời lại không chiều lòng người, tổng có một số chuyện không diễn ra theo ý muốn, giống như bây giờ. "Đại sư huynh, vô dụng thôi, cách này Lão Trư và Tam sư đệ đã thử rồi." Trư Bát Giới một bên mặt đầy lo lắng nói.

Kết quả cuối cùng cũng quả thực như Trư Bát Giới nói, căn bản không có chút thay đổi nào.

Khi Tôn Ngộ Không truyền linh khí được một khắc, Đường Tăng vẫn trong trạng thái hôn mê bất tỉnh, trên mặt không có chút huyết sắc nào, môi trắng bệch, trông có chút dọa người.

Sau khi nhận thấy điều này, Tôn Ngộ Không liền không nhịn được nhíu mày, trong lòng một trận bất lực và hoảng sợ, căn bản không biết phải làm sao cho phải.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, Trư Bát Giới lại bất chợt mở miệng nói. "Trước đây khi Lão Trư ở Cao Lão Trang, Cao tiểu thư cũng mắc bệnh, lúc đó Trượng mẫu nương và Nhạc phụ đều đi tìm đại phu, nếu không thì, Lão Trư cũng thử xem sao." "Dù sao Sư phụ là phàm nhân, tất nhiên đại phu nhân gian có thể chữa khỏi cho Người." Nếu là trước đây, Tôn Ngộ Không tự nhiên không thể nào chọn đi tìm

đại phu, dù sao trong mắt y đó rõ ràng là chuyện vô ích, y cũng không thể tin.

Chương 531

Nhưng cố tình bây giờ thì lại khác rồi.

Bởi vì Tôn Ngộ Không lúc này đối với bệnh tình của Sư phụ Đường Tăng lại bó tay không có cách nào, nếu cứ để sự tình phát triển như vậy, chỉ sợ thực sự sẽ xảy ra vấn đề.

Để ngăn chặn sự tình xảy ra, y cũng tất yếu phải làm chút gì đó.

Giờ đây điều duy nhất y có thể làm là mời đại phu, chỉ mong đại phu thực sự có thể chữa khỏi bệnh cho Sư phụ. "Bát Giới, mau mau đi mời đại phu đi." "Vâng." Sau khi nhận được sự đồng ý của Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới không chút do dự, trực tiếp quay người rời đi.

Nếu mọi chuyện thực sự có thể thuận lợi phát triển như vậy, thì tự nhiên không còn gì tốt hơn, mọi người cũng đều vui vẻ.

Nhưng trời lại không chiều lòng người, tổng có một số chuyện không diễn ra theo ý muốn, giống như bây giờ.

Nửa canh giờ sau. "Đại phu, Sư phụ của Lão Tôn mắc bệnh rốt cuộc thế nào rồi?" "Ai..." Đại phu liền thở dài một hơi thật sâu, cuối cùng kể ra những gì mình phát hiện một cách rõ ràng, không hề giữ lại chút nào. "Thực không dám giấu, vị Sư phụ này mệnh chẳng còn lâu nữa, xin hãy chuẩn bị tang sự trước đi, xin Người hãy nén bi thương." "?" Tôn Ngộ Không liền mặt đầy kinh ngạc, căn bản không dám tin vào những gì mình nghe thấy.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng y lại rõ.

Đường Tăng là nhân vật then chốt trên con đường thỉnh kinh Tây Thiên lần này, làm sao có thể dễ dàng chết đi như vậy chứ?

Quả thực có chút khó tin rồi, y tuyệt đối không thể tin chuyện này.

Ngay sau đó y chợt chuyển niệm, đại phu chỉ là người phàm, căn bản không thể nào tra ra chuyện gì.

Nếu đã như vậy, vậy thì chi bằng đi tìm các thần tiên thiên hạ giúp đỡ thì hơn.

Đến đây, y không chút do dự, trực tiếp cưỡi mây đạp gió đi ra ngoài.

Thiên Ngoại Thiên. "Từ Chí, Sư phụ của Lão Tôn hôn mê bất tỉnh rồi, đại phu nhân gian nói Người mệnh chẳng còn lâu nữa, Lão Tôn căn bản không tin lời họ, cũng chỉ có thể tìm ngươi, mau mau đi xem Sư phụ của Lão Tôn đi." Ngay khi vừa đến nơi, Tôn Ngộ Không liền thấy Từ Chí đi ra, ngay lập tức không chút do dự nói ra những điều trong lòng mình, không hề giữ lại chút nào.

Nếu là trước đây, y tự nhiên không thể nào vội vàng đi cứu Đường Tăng như vậy.

Dù sao Đường Tăng lúc đó căn bản không có tình cảm với y, sở dĩ y đi theo thỉnh kinh Tây Thiên, cũng chỉ là vì Kim Cô Chú trên đầu mà thôi, không có bất kỳ nguyên nhân nào khác.

Nhưng cố tình bây giờ thì lại khác rồi.

Y cũng không biết là chuyện gì nữa, chỉ nghe tin Đường Tăng mệnh chẳng còn lâu, trong lòng y liền một trận lo lắng và vội vàng, sợ rằng Người thực sự sẽ chết đi.

Giờ đây y cũng chỉ có thể đặt hy vọng vào Từ Chí, dù sao Từ Chí là thần tiên, cũng là người dẫn đường trên con đường thỉnh kinh Tây Thiên lần này, nếu Từ Chí cũng không thể cứu được Đường Tăng, vậy thì sẽ không còn ai khác nữa.

Nhìn Tôn Ngộ Không trước mắt, Từ Chí trong lòng lại có chút bất

ngờ.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng Từ Chí lại rõ, Tôn Ngộ Không vẫn luôn cao ngạo vô cùng, tính cách cũng kiệt ngạo bất tuần, chỉ làm theo ý mình, từ trước đến nay đều không bao giờ để ý đến cảm nhận của người khác.

Nào ngờ Tôn Ngộ Không vẫn luôn cao ngạo lại vì Đường Tăng mà cầu cứu, quả thực có chút khó tin rồi.

Nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, khiến Từ Chí không thể không tin.

Lần này cũng khiến Từ Chí thực sự nhìn thấy sự thay đổi của Tôn Ngộ Không, trong lòng y cũng một trận hài lòng, chỉ cảm thấy vui mừng.

Quả nhiên người y chọn không có sai, tuy tính cách của Tôn Ngộ Không trước đây quả thực có chút không đáng yêu, nhưng cuối cùng đã thay đổi trong từng chuyện.

Nếu đã như vậy, thì Từ Chí cũng không cần thiết phải nói nhiều nữa. "Đừng vội, ta đã biết chuyện của Kim Thiền Tử, sẽ đi đến đó để cứu chữa." "Nếu đã như vậy, vậy thì mau mau đi cùng Lão Tôn đi." Nói xong, Tôn Ngộ Không liền kéo Từ Chí muốn đi về phía nhân gian.

Tôn Ngộ Không vốn nghĩ rằng Từ Chí nhất định sẽ ngoan ngoãn đi theo, dù sao Từ Chí cũng đã hứa rồi.

Tuy nhiên, kết quả cuối cùng lại ngoài dự liệu của y. "Khoan đã." Nghe vậy, Tôn Ngộ Không liền chuyển ánh mắt sang Từ Chí, mặt đầy thắc mắc, căn bản không biết vì sao Từ Chí lại nói như vậy.

Từ Chí không chút do dự, trực tiếp nói ra những gì trong lòng mình, không hề giữ lại chút nào.

Chương 532

"Thực không dám giấu ngươi, ta tuy là thần tiên, nhưng y thuật không siêu phàm đến vậy, giờ đây nếu muốn cứu Đường Tăng, cũng chỉ có thể tìm Nam Cực Tiên Ông, y thuật của Người là được chúng thần tiên công nhận nhất." "Được." Đối với điều này, Tôn Ngộ Không không nói nhiều, trực tiếp kéo Từ Chí đi thẳng tới chỗ Nam Cực Tiên Ông.

Nếu mọi chuyện thật sự có thể thuận lợi tiến triển thì đương nhiên là tốt nhất, ai nấy đều hân hoan vui vẻ, nhưng trời cao thường không theo ý người, luôn có những chuyện không theo dự tính ban đầu, giống như hiện tại vậy.Khi Tôn Ngộ Không và Từ Chí vừa mới đến gần, chỉ thấy trước cổng đứng một hài đồng bện hai bím tóc, không cần nói cũng biết, hẳn là môn đồ của Nam Cực Tiên Ông.

"Từ Chí?

Có chuyện gì?""Ta tìm Nam Cực Tiên Ông có chuyện quan trọng, làm phiền thông báo một tiếng." Từ Chí vốn nghĩ Bạch Hạc Tiên Đồng tự nhiên sẽ cho vào gặp Nam Cực Tiên Ông.Thế nhưng, kết quả cuối cùng lại ngoài dự liệu."Thật ngại quá, sư phụ ta đã ra ngoài rồi.

Nếu ngươi thật sự có chuyện cần tìm, vậy chỉ có thể đợi ở đây một lát." Nếu là người bình thường, giờ khắc này chắc chắn sẽ không nói nhiều, chỉ tĩnh lặng đợi từ xa, nếu không muốn đợi thì cũng chỉ lặng lẽ rời đi, căn bản không nói thêm lời nào.Nhưng đối với Tôn Ngộ Không thì lại khác, vì giờ phút này Lão Tôn đang vô cùng sốt ruột, căn bản không có chút năng lực suy nghĩ nào, liền vội vã nói ngay:"Không được, ta hiện tại phải gặp sư phụ!""Ta đã nói rồi, sư phụ ta đang ở ngoài làm việc, nếu ngươi thật sự có chuyện tìm, thì cũng chỉ có thể

yên lặng chờ người trở về, giờ có sốt ruột cũng vô ích thôi." Từ Chí vốn nghĩ sẽ không có vấn đề gì, Tôn Ngộ Không cũng sẽ không nói nhiều nữa.Nếu mọi chuyện thật sự có thể thuận lợi tiến triển thì đương nhiên là tốt nhất, ai nấy đều hân hoan vui vẻ, nhưng trời cao thường không theo ý người, luôn có những chuyện không theo dự tính ban đầu, giống như hiện tại vậy.Chỉ vì giờ phút này Tôn Ngộ Không căn bản không còn lý trí, mặt mày sốt ruột, lập tức không chút do dự mà xông vào đánh với Bạch Hạc Tiên Đồng."Đã không cho ta gặp sư phụ, vậy ta chỉ có thể dạy dỗ ngươi một trận, cũng để ngươi biết đắc tội với ta sẽ có hậu quả gì!" Nhìn một màn trước mắt, Từ Chí cảm thấy vô cùng kinh ngạc, căn bản không dám tin vào những gì mình thấy.Thật lòng mà nói, Từ Chí cảm thấy Bạch Hạc Tiên Đồng không có chút vấn đề nào, thay bất kỳ ai cũng sẽ không nói nhiều.Nhưng không ngờ Tôn Ngộ Không lại nóng nảy đến vậy, mọi chuyện đã bày ra trước mắt, Từ Chí cũng không thể không tin, giờ đây Từ Chí có thể làm, cũng chỉ là không thể vãn hồi cục diện.Dù sao Bạch Hạc Tiên Đồng dù gì cũng là đồng tử của Nam Cực Tiên Ông, nếu Tôn Ngộ Không đánh nhau với y, thì căn bản không có lợi ích gì.Không nói gì khác, ít nhất là lúc này tìm các vị tiên phong giúp đỡ, hẳn là không thể đánh nhau ngay trước cửa nhà người khác chứ.Cũng vì vậy, Từ Chí không chút do dự, liền tiến lên ngăn cản."Hai người đừng đánh nữa, đều bình tĩnh lại, chúng ta ngồi xuống nói chuyện từ từ, căn bản không cần phải ồn ào đến mức độ này." Thế nhưng, kết quả cuối cùng lại ngoài dự liệu.Chỉ vì bất luận Từ Chí khuyên nhủ thế nào, hai người họ vẫn không hề có dấu hiệu dừng lại.Trước tình cảnh này, Từ Chí trong lòng chợt cảm thấy bất lực, nhưng cũng không biết phải làm sao, căn bản không biết tiếp theo nên xử lý thế nào."Đừng sốt ruột." Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Từ Chí chỉ cảm thấy vai mình bị vỗ nhẹ.Ngay sau đó, men theo nơi phát ra âm thanh nhìn tới, chỉ thấy bên cạnh đứng một nam tử áo trắng, khuôn mặt quen thuộc

ấy chính là Nam Cực Tiên Ông.Không đợi Từ Chí nói, Nam Cực Tiên Ông liền tiếp lời:"Chúng ta hai người cùng liên thủ ngăn cản họ đi." Có được câu trả lời của Nam Cực Tiên Ông, Từ Chí không chút do dự, liền cùng Nam Cực Tiên Ông liên thủ.Không thể không nói, sức mạnh của hai người quả nhiên cường đại.Chẳng mấy chốc, Tôn Ngộ Không và Bạch Hạc Tiên Đồng đã bị hai người ngăn chặn lại."Từ Chí, ngươi cớ gì ngăn cản ta?" Bị ngăn cản xong, Tôn Ngộ Không đầy phẫn nộ, căn bản không dám tin những gì mình thấy trước mắt.Dù sao Từ Chí cũng là bằng hữu của Lão Tôn, theo lý mà nói, hẳn nên đứng về phía Lão Tôn, nhưng không ngờ giờ phút này lại liên thủ với người khác ngăn cản mình, thật sự có chút khó mà tin nổi.Thế nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, Từ Chí cũng không thể không tin."Bật Mã Ôn ngươi có tư cách mắng ta sao?

Hạng người như ngươi căn bản không có tư cách gặp sư phụ ta." Bạch Hạc Tiên Đồng cũng không cam chịu yếu thế, trực tiếp lớn tiếng đáp trả.Thật lòng mà nói, y vốn không ưa Tôn Ngộ Không, nếu không nể mặt Từ Chí, y tự nhiên sẽ không thèm nói thêm một câu nào.Nhưng không ngờ Tôn Ngộ Không giờ khắc này lại bạo táo như vậy, y tự nhiên không thể nhẫn nhịn thêm được nữa.Nhất thời, giữa hai người không khí đầy mùi thuốc súng.Từ Chí ở bên cạnh cũng không quản hai người họ, chỉ vì trong lòng Từ Chí hiểu rõ, giờ phút này Tôn Ngộ Không đang lúc nóng giận, nếu đi khuyên can thì căn bản không có tác dụng, chi bằng giải quyết vấn đề cốt lõi thì hơn.Tại đây, Từ Chí liền lặng lẽ đè nén cảm xúc trong lòng xuống, trực tiếp chuyển ánh mắt sang Nam Cực Tiên Ông."Vừa rồi ngươi đã đi đâu vậy?""Hắc hắc." Nam Cực Tiên Ông ngượng ngùng lắc đầu, rồi mới kể rõ mọi chuyện từ đầu đến cuối, không hề giấu giếm."Ta không phải là vì rảnh rỗi vô vị mà chạy đi tìm Nguyệt Lão chơi cờ sao?

Vừa rồi cảm giác thấy Kim Thiền Tử gặp nguy, ngươi ngàn vạn

lần đừng trách ta nha.” Trước lời này, Từ Chí trong lòng chợt bất lực, nhưng cũng không nói thêm.Nếu là bình thường, Từ Chí tự nhiên sẽ nhịn không được mà nói thêm vài câu.Nhưng giờ khắc này lại khác, chỉ vì bệnh tình không thể chậm trễ thêm nữa, nếu cứ để mọi chuyện phát triển tiếp, chỉ sợ Kim Thiền Tử thật sự sẽ không chịu nổi.Nếu đã vậy, chi bằng giải quyết chuyện trước đi, căn bản không cần phải nói nhiều.Tại đây, Từ Chí liền không chút do dự mà nói ra ý nghĩ trong lòng, không hề giữ lại.“Thôi được, lão già ngươi cũng không cần nói nhiều nữa, bây giờ mau chóng đi chuẩn bị một gốc Thiên Niên Linh Chi đi, ta cũng tiện mang đi giải cứu Kim Thiền Tử.”Nếu đổi thành người khác nói, Nam Cực Tiên Ông có lẽ sẽ không nghe theo.Dù sao địa vị của Nam Cực Tiên Ông ở Thiên Ngoại Thiên cũng khá cao, căn bản không ai dám ra lệnh cho y.Nhưng giờ khắc này lại khác, chỉ vì người nói chuyện là Từ Chí.Hai người đều quen biết đã nhiều năm, cũng là bằng hữu tốt, tự nhiên hiểu ý của Từ Chí.Không nói gì khác, Nam Cực Tiên Ông cũng đã cảm nhận được Kim Thiền Tử gặp chuyện trước Từ Chí.Nếu không thì cũng không thể nhanh chóng quay về như vậy.Từ Chí không nói, Nam Cực Tiên Ông cũng sẽ cố hết sức chữa trị cho Kim Thiền Tử, dù sao việc Tây Thiên thỉnh kinh là chuyện được Thiên Ngoại Thiên quan tâm nhất, tự nhiên không thể trơ mắt nhìn Kim Thiền Tử chết đi.Giờ Từ Chí đã nói vậy rồi, Nam Cực Tiên Ông tự nhiên không thể từ chối.Chẳng mấy chốc, Nam Cực Tiên Ông đã quay lại bên cạnh Từ Chí, trong tay cầm một gốc Thiên Niên Linh Chi, từ trên đó tỏa ra một luồng linh lực nồng đậm.“Mau cầm linh chi này đi, nhất định phải cứu sống Kim Thiền Tử.” Nói xong, Nam Cực Tiên Ông liền đưa Thiên Niên Linh Chi cho Từ Chí.Từ Chí không chút do dự, liền tiếp nhận.Nếu mọi chuyện thật sự có thể thuận lợi tiến triển thì đương nhiên là tốt nhất, ai nấy đều hân hoan vui vẻ, nhưng trời cao thường không theo ý người, luôn có những chuyện không theo dự tính ban đầu, giống như hiện tại

vậy.Chỉ vì Tôn Ngộ Không ở một bên căn bản không muốn rời đi, ánh mắt Lão Tôn dán chặt vào Bạch Hạc Tiên Đồng, dường như muốn nói gì đó, căn bản không còn lý trí.Nếu đổi lại là vừa rồi, Lão Tôn tự nhiên sẽ không biểu hiện ra bộ dạng như vậy.Dù sao Tôn Ngộ Không trong lòng cũng biết Đường Tăng mệnh không còn bao lâu nữa, nếu không nhanh chóng quay về, thì đoàn thỉnh kinh thật sự sẽ gặp vấn đề.Nhưng giờ khắc này lại khác, giờ phút này Tôn Ngộ Không đã rơi vào ma chướng, một lòng một dạ muốn tranh chấp với Bạch Hạc Tiên Đồng, những chuyện khác căn bản không để tâm.Từ Chí vẫn luôn là người cẩn trọng, tự nhiên đã nhận ra điều này.Nếu Tôn Ngộ Không không còn lý trí, vậy tự nhiên phải nhắc nhở một phen.Tại đây, Từ Chí không chút do dự, liền kéo Tôn Ngộ Không đi ra ngoài, không cho Lão Tôn chút cơ hội phản ứng nào.Nửa canh giờ sau.Khi Từ Chí dẫn Tôn Ngộ Không đến trước mặt Đường Tăng, lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi.Vốn nghĩ dù có suy yếu đến đâu, cũng phải còn chút sức lực, không thể nào thật sự đến mức mệnh không còn bao lâu nữa.Thế nhưng, kết quả cuối cùng lại ngoài dự liệu.Chỉ vì Đường Tăng trước mắt đang thoi thóp, hơi thở cũng vô cùng yếu ớt.Nhận ra điều này, Từ Chí không chút do dự, liền dùng tiên khí hộ lấy tâm mạch của Đường Tăng, mới ổn định được thân thể người.Tôn Ngộ Không ở bên cạnh cũng đầy sốt ruột, sợ sẽ xảy ra vấn đề, đồng thời trong lòng cũng chợt hối hận.Giờ phút này, Lão Tôn mới từ từ nhận ra, vừa rồi căn bản không nên nói nhiều với Bạch Hạc Tiên Đồng như vậy.Nếu có thể chậm trễ một chút, e rằng thân thể sư phụ cũng sẽ không biến thành bộ dạng này.Tại đây, trong lòng Lão Tôn liền chợt cảm thấy áy náy.Thế nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, Từ Chí cũng không thể không tin, cũng không còn đường nào để quay lại.Giờ đây, Lão Tôn cũng chỉ có thể đặt hy vọng vào Từ Chí, chỉ mong Từ Chí có thể chữa khỏi cho sư phụ.Nếu trên thế giới này có người có thể cứu sống Đường Tăng, thì chỉ có Từ Chí.Từ Chí vẫn luôn là người cẩn

trọng, tự nhiên đã nhận ra sự thay đổi cảm xúc của Tôn Ngộ Không.Lập tức không chút do dự mở lời nói:"Đừng lo lắng, ta đã nói rồi, vậy tự nhiên sẽ không để sư phụ ngươi rời đi như vậy đâu." Nói xong, liền trực tiếp đưa Thiên Niên Linh Chi cho Tôn Ngộ Không.Sau đó lại chậm rãi mở lời nói:"Mau chóng sắc Thiên Niên Linh Chi thành canh rồi cho sư phụ uống, tốc độ nhất định phải nhanh, ngàn vạn lần đừng chậm trễ thời gian nữa." Nghe lời, Tôn Ngộ Không lập tức phản ứng.Nếu là bình thường, người khác ra lệnh cho Lão Tôn như vậy, Lão Tôn tự nhiên sẽ không gật đầu đồng ý.Dù sao Lão Tôn vẫn luôn là người kiệt ngao bất tuần, chỉ làm việc theo ý mình, sao có thể quản được ý nghĩ của người khác chứ?Nhưng giờ khắc này lại khác, chỉ vì Đường Tăng đã biến thành bộ dạng này, giờ đây có thể sắc Thiên Niên Linh Chi thành canh cũng chỉ có Lão Tôn.Hơn nữa, sở dĩ Đường Tăng biến thành bộ dạng này là vì Tôn Ngộ Không đi tìm Từ Chí.Nếu Lão Tôn có thể quay về sớm hơn, thì sư phụ cũng sẽ không biến thành bộ dạng này.Nếu đã vậy, để Lão Tôn đi sắc canh cũng là kết quả tốt nhất.Tại đây, Tôn Ngộ Không không chút do dự, liền cầm Thiên Niên Linh Chi chạy đi.Nhìn bóng lưng Tôn Ngộ Không rời đi, Từ Chí lại thở dài một hơi thật sâu, trong lòng chợt bất lực.Đối với tính cách của Tôn Ngộ Không, Từ Chí tự nhiên biết rõ như lòng bàn tay, cũng biết người này vẫn luôn là người miệng cứng lòng mềm, chỉ mong Lão Tôn có thể rút ra bài học từ chuyện lần này, sau này ngàn vạn lần đừng va phải những chuyện như vậy nữa.Dù sao Từ Chí cũng không phải vạn năng, không thể nào mỗi lần đều có thể cứu Lão Tôn thoát khỏi hiểm cảnh, Lão Tôn vẫn phải tự dựa vào bản thân.Không thể không nói, năng lực làm việc của Tôn Ngộ Không thật sự rất nhanh.Chẳng mấy chốc, Lão Tôn đã bưng canh quay về."Từ Chí, canh ta đã sắc xong rồi, mau hỏi sư phụ uống đi." Nghe lời, Từ Chí không chút do dự, liền bưng canh lên, sau đó cho Đường Tăng uống xuống.Không thể không nói, Thiên Niên Linh Chi của Nam Cực Tiên

Ông thật sự rất có tác dụng.Chẳng mấy chốc, thân thể Đường Tăng đã khôi phục với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.Nếu người thường ở đây, chỉ sợ sẽ bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi.Chỉ vì cảnh tượng này phàm gian không hề có.Nhìn một màn trước mắt, Từ Chí thở phào một hơi, tảng đá lớn trong lòng cũng theo đó mà rơi xuống.Trời mới biết khi Từ Chí biết Đường Tăng mệnh không còn bao lâu nữa, trong lòng đã sốt ruột đến mức nào, sợ sẽ vì chuyện này mà xảy ra vấn đề.Người khác có lẽ không rõ, nhưng Từ Chí lại rõ ràng, Kim Thiền Tử chính là chuyển thế của Phật Tổ.Nếu thật sự xảy ra vấn đề, thì đối với Từ Chí căn bản không có chút lợi ích nào.Hơn nữa, Kim Thiền Tử lại là người dẫn đường cho việc Tây Thiên thỉnh kinh.Nếu việc Tây Thiên thỉnh kinh bị gián đoạn, thì có khả năng sẽ bị ảnh hưởng.Để ngăn chặn việc này xảy ra, Từ Chí cũng chỉ có thể ngăn cản.Tuy trong lòng đã yên ổn trở lại, nhưng Từ Chí hiểu rõ, Tôn Ngộ Không vẫn đang sốt ruột.Dù sao từ phản ứng vừa rồi có thể thấy, Tôn Ngộ Không thật ra rất quan tâm, chỉ là không muốn biểu lộ ra mà thôi.Nếu đã vậy, vậy tự nhiên cần phải thúc đẩy thêm một phen.Tại đây, Từ Chí liền chuyển ánh mắt sang Tôn Ngộ Không.“Ngươi cứ yên tâm đi, sư phụ không còn nguy hiểm nữa, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là có thể hoàn toàn khôi phục.” Không đợi Tôn Ngộ Không nói, Từ Chí liền tiếp lời.“Những chuyện như vậy sau này sẽ thường xuyên xảy ra, ta hy vọng ngươi nhất định phải tự mình giải quyết cho tốt, không thể nào cứ mãi dựa dẫm vào ta được, ta cũng không phải vạn năng, bên Thiên Ngoại Thiên còn có một số chuyện đang đợi ta xử lý, ta đi trước đây.” Nói xong, Từ Chí không chút do dự, liền quay người rời đi, bóng lưng kiên định và dứt khoát.Nhìn bóng lưng rời đi, Tôn Ngộ Không trong lòng lại cảm khái vạn phần.Nếu là trước kia, Lão Tôn tự nhiên sẽ không để Từ Chí vào lòng, cảm thấy Từ Chí chỉ là một tiểu thần tiên mà thôi, căn bản không thể so sánh với Lão Tôn, dù sao Lão Tôn năm trăm năm trước đã đại náo Thiên Cung, là Tề Thiên

Đại Thánh mà.Nhưng giờ khắc này lại khác, Từ Chí đã giúp Lão Tôn quá nhiều, thay bất kỳ ai trong lòng cũng sẽ vô cùng cảm kích, bao gồm cả Lão Tôn cũng vậy.

"Ngộ Không….." Đúng lúc Tôn Ngộ Không đang suy nghĩ về chuyện này, thì chỉ nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng gọi quen thuộc.Lập tức Tôn Ngộ Không phản ứng lại, trực tiếp chuyển ánh mắt sang Đường Tăng đang nằm trên giường.Chỉ thấy Đường Tăng từ từ tỉnh lại, tuy sắc mặt tái nhợt, nhưng ít nhất tính mạng đã được bảo toàn.Không đợi Tôn Ngộ Không nói, Đường Tăng liền tiếp lời."Ngộ Không, lần này vi sư sai rồi, vi sư không nên trách oan con, rõ ràng là yêu quái, là vì mắt vi sư mù lòa, nên mới không nhìn rõ chân thân của yêu quái, mong con có thể lượng thứ cho vi sư, vi sư sau này sẽ không làm chuyện như vậy nữa." Khi nói, ánh mắt Đường Tăng dán chặt vào khuôn mặt Tôn Ngộ Không, không dám bỏ qua chút biểu cảm nào, sợ Lão Tôn sẽ từ chối thỉnh cầu.Nếu đổi thành người khác nói, Tôn Ngộ Không tự nhiên sẽ không để ý.Dù sao Lão Tôn vẫn luôn là người kiệt ngao bất tuần, căn bản sẽ không để người khác vào mắt.Nhưng giờ khắc này người nói chuyện lại là sư phụ.Nghe lời này, trong lòng Lão Tôn liền có chút động dung, nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ vân đạm phong khinh, dường như mọi chuyện đều không làm Lão Tôn hứng thú.

"Không sao, ta căn bản không để chuyện này vào lòng."Thiên Ngoại Thiên.Khi Từ Chí vừa quay về, chỉ thấy từ xa đi tới một bóng người quen thuộc, trên thân phát ra ánh sáng vàng lấp lánh, khuôn mặt quen thuộc ấy rõ ràng là Phật Tổ."Phật Tổ, sao Ngài lại tới đây?" Nhìn thấy Phật Tổ trong khoảnh khắc đó, Từ Chí đầy kinh ngạc, căn bản không dám tin những gì mình thấy trước mắt.Nếu trí nhớ không sai, Phật Tổ vẫn luôn khá bận rộn, cũng vẫn luôn bận rộn với công việc của mình, căn bản sẽ không dễ dàng xuất hiện.Nhưng không ngờ

giờ khắc này lại xuất hiện ở đây, thật sự có chút khó mà tin nổi.Thế nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, Từ Chí cũng không thể không tin.Nhưng sau đó Từ Chí chợt nghĩ lại, Phật Tổ đã tới đây, vậy tự nhiên là có chuyện cần nói.Tại đây, Từ Chí liền lặng lẽ đè nén cảm xúc trong lòng xuống, trực tiếp tĩnh lặng chờ đợi những lời tiếp theo của Phật Tổ.Phật Tổ không chút do dự, trực tiếp nói ra ý nghĩ trong lòng, không hề giữ lại.“Lần này ta đến đây không có ý gì khác, chỉ là muốn cảm ơn ngươi đã ra tay cứu Kim Thiền Tử.” Nếu là bình thường, Phật Tổ tự nhiên cũng sẽ không biểu hiện ra bộ dạng như vậy.Nhưng giờ khắc này lại khác, chỉ vì trong lòng Phật Tổ hiểu rõ, nếu lần này không có Từ Chí lực vãn cuồng lan, thì Kim Thiền Tử đã sớm chết trong phòng rồi, căn bản không thể sống đến bây giờ.

“Phật Tổ, Ngài không cần khách khí như vậy, đây căn bản là việc ta nên làm.” Từ Chí lại vô vị xua xua tay, căn bản không để chuyện này vào lòng.Vốn nghĩ mọi chuyện đã kết thúc ở đây.Thế nhưng, kết quả cuối cùng lại ngoài dự liệu.Chỉ vì Phật Tổ lại tiếp lời nói.“Thật ra ta đến đây còn có một chuyện khác, gần đây ta phát hiện một tim đèn của ta không thấy nữa, phỏng đoán hẳn là đã tư tự hạ phàm, hy vọng ngươi có thể chú ý nhiều hơn, không được để Tôn Ngộ Không vướng vào tình kiếp.” Nếu đổi thành người khác nói, tự nhiên sẽ không thể nói thẳng chuyện này ra, dù sao đây cũng là cơ mật.Nhưng giờ khắc này lại khác.Chỉ vì trong lòng Phật Tổ đặc biệt rõ ràng, Từ Chí đã giúp đỡ thầy trò bốn người quá nhiều trên đường đi, giờ đây người có thể dựa vào cũng chỉ có Từ Chí.

“Đa tạ Ngài đã nhắc nhở, ta tự nhiên sẽ chú ý đến chuyện này, Ngài cứ yên tâm đi, chuyện của thầy trò bốn người đó giao cho ta xử lý, Ngài cứ an tâm chờ đợi tin tốt của ta đi.” Không đợi Phật Tổ nói, Từ Chí liền tiếp lời.“Nếu đã vậy, nếu đã xong chuyện, vậy ta xin đi trước một bước, bên kia còn có việc đang đợi ta xử lý.” Thấy Phật Tổ

không nói nhiều, Từ Chí không chút do dự, liền quay người rời đi.Trước tình cảnh này, Phật Tổ tự nhiên không có chút ý kiến nào.Chỉ vì trong lòng Phật Tổ đặc biệt rõ ràng, Từ Chí là người vẫn luôn có cách làm riêng, tự nhiên sẽ không nói nhiều.Hơn nữa, lần này Phật Tổ đến đây để nói chuyện này với Từ Chí, giờ mọi chuyện đã xong, thì căn bản không cần phải dừng lại nữa.Nửa canh giờ sau.“Từ Chí, ngươi đã về rồi à?

Chuyện bên kia đã giải quyết xong chưa?” Vừa thấy Từ Chí từ ngoài đi vào, Doanh Chính liền nhịn không được mở lời hỏi.Vốn Doanh Chính nghĩ Từ Chí chắc chắn sẽ trả lời câu hỏi này, dù sao hai người cũng là huynh đệ tốt bao nhiêu năm, hỏi những lời này cũng là chuyện khá bình thường rồi.Thế nhưng, kết quả cuối cùng lại ngoài dự liệu.Chỉ vì Từ Chí mặt mày ủ rũ đi đến bên cạnh ngồi xuống, căn bản không nói nhiều.Nhìn một màn này, Doanh Chính đầy kinh ngạc và tò mò, căn bản không biết Từ Chí vì sao lại biến thành bộ dạng này.Người khác có lẽ không rõ, nhưng Doanh Chính lại rõ ràng.Từ Chí và Doanh Chính đều quen biết đã lâu như vậy, đối với tính cách và cách đối nhân xử thế của Từ Chí tự nhiên vô cùng hiểu rõ.Theo lý mà nói, Từ Chí tuy đối với người ngoài vẫn luôn lạnh lùng, nhưng với Doanh Chính thì quen biết đã lâu như vậy, sẽ khá nhiệt tình.Nhưng không ngờ giờ khắc này lại biểu hiện ra bộ dạng như vậy, thật sự có chút khó mà tin nổi.Nếu đã vậy, vậy cũng chỉ có thể là vừa rồi đã xảy ra chuyện gì đó.Tại đây, Doanh Chính không chút do dự, liền tiến lên hỏi câu hỏi trong lòng.“Sao vậy?

Mặt mày ủ rũ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Mau nói ta nghe đi.” Nếu đổi thành người khác hỏi như vậy, Từ Chí có lẽ sẽ làm như không nghe thấy.Dù sao Từ Chí vẫn luôn là người không muốn nói ra lời trong lòng mình, chỉ lặng lẽ giấu trong lòng, từ trước đến nay không nói nhiều.Thế nhưng, giờ lại khác.Chỉ vì

người hỏi chuyện là Doanh Chính, tự nhiên Từ Chí sẽ không giấu giếm.Tại đây, Từ Chí không chút do dự, liền kể rõ mọi lời trong lòng, không hề giữ lại.“Ta chỉ đang nghĩ….. con khỉ đá đó lại có tình kiếp.” Nếu người khác có tình kiếp, thì đó cũng là chuyện khá bình thường.Dù sao con người đều có tình cảm, nhưng giờ khắc này lại khác, chỉ vì người này là Tôn Ngộ Không.Nếu trí nhớ không sai, Tôn Ngộ Không vẫn luôn là người lạnh lùng vô tình và kiệt ngao bất tuần, từ trước đến nay không nghe lời người khác nói, sao có thể có tình kiếp chứ?Nhưng Phật Tổ đã nói như vậy rồi, vậy tin rằng đó hẳn là sự thật rồi.Vốn nghĩ Doanh Chính nghe xong, chắc chắn cũng sẽ kinh ngạc theo.Thế nhưng, kết quả cuối cùng lại ngoài dự liệu.“Ha ha.” Doanh Chính khẽ cười một tiếng.“Vạn vật thiên địa đều có tình cảm và trải nghiệm, bao gồm cả ngươi cũng vậy, cớ gì lại phải kinh ngạc vì Tôn Ngộ Không chứ?” Trước lời này, Từ Chí đầy kinh ngạc, căn bản không dám tin những gì mình nghe thấy.Dù sao Từ Chí vừa rồi vẫn luôn nói về chuyện của Tôn Ngộ Không, sao lại liên lụy đến bản thân mình chứ?

Thật sự có chút kỳ lạ.Nhưng trong lòng Từ Chí cũng rõ, Doanh Chính đã nói như vậy rồi, vậy tự nhiên là có lý do riêng.Tại đây, Từ Chí liền hỏi nghi vấn trong lòng.“Ta tò mò, sao lại liên lụy đến ta?” Doanh Chính không chút do dự, trực tiếp nói ra ý nghĩ trong lòng, không hề giữ lại.“Nếu đã vậy rồi, vậy ta không giấu ngươi nữa.”“Không giấu gì ngươi, ta đã suy tính ra thầy trò Đường Tăng sẽ trải qua chín chín tám mươi mốt nạn, trong đó trừ Sa Tăng chưa từng có trải nghiệm tình cảm ra, Trư Bát Giới đã trải qua ở Cao Lão Trang, còn lại là Đường Tăng và Tôn Ngộ Không.” Không đợi Từ Chí nói, Doanh Chính liền tiếp lời.“Tình cảm của Tôn Ngộ Không thật sự là sớm hơn Đường Tăng, căn bản không cần phải cảm thấy kỳ lạ vì điều này, chỉ cần tĩnh lặng chờ đợi chuyện xảy ra là được, tùy cơ ứng biến.” Nếu người khác nói như vậy, Từ Chí tự nhiên cũng sẽ không

tin, dù sao người đó căn bản không có năng lực suy tính.Nhưng giờ khắc này lại khác, chỉ vì người nói chuyện là Doanh Chính.Người khác có lẽ không rõ, nhưng Từ Chí lại rõ ràng.Hai người đều quen biết đã nhiều năm, đối với năng lực của Doanh Chính tự nhiên hiểu rõ, cũng biết năng lực suy tính của Doanh Chính là mạnh nhất.Giờ đã nói như vậy rồi, vậy tự nhiên không có sai sót.Đúng lúc Từ Chí đang suy nghĩ về chuyện này, Doanh Chính lại nhịn không được hỏi tiếp một câu sau đó.“Hiện tại cho đến nay, có một chuyện khiến ta khó hiểu nhất, vì sao ngươi lại hết lần này đến lần khác giúp đỡ Tôn Ngộ Không chứ?” Khi nói câu này, ánh mắt của Doanh Chính dán chặt vào khuôn mặt Từ Chí, không dám bỏ qua chút biểu cảm nào.Người khác có lẽ không rõ, nhưng Doanh Chính lại thấy rõ ràng.Dù sao Doanh Chính vẫn luôn ở cùng Từ Chí, đối với những việc Từ Chí làm tự nhiên hiểu rõ.Nếu trí nhớ không sai, kể từ khi thầy trò bốn người bắt đầu Tây Thiên thỉnh kinh, Từ Chí liền vẫn luôn giúp đỡ Tôn Ngộ Không, bất luận khó khăn lớn đến đâu cũng sẽ dốc sức giúp đỡ, căn bản không chút do dự.Từ Chí là người dẫn đường trên con đường Tây Thiên thỉnh kinh, cũng không cần phải nỗ lực giúp đỡ Tôn Ngộ Không nhiều đến vậy chứ, thật sự có chút khó mà tin nổi.Tuy trong lòng vẫn luôn không hiểu, nhưng Doanh Chính cũng biết Từ Chí làm việc vẫn luôn có lý do riêng, cũng không hỏi nhiều nữa.Giờ hai người cuối cùng cũng nói chuyện với Tôn Ngộ Không, tự nhiên không thể dễ dàng bỏ qua vấn đề này.Vốn nghĩ hỏi như vậy, Từ Chí chắc chắn sẽ không chút do dự nói ra ý nghĩ trong lòng.Dù sao giữa hai người từ trước đến nay không hề giấu giếm, nhiều năm nay vẫn luôn như vậy.Thế nhưng, kết quả cuối cùng lại ngoài dự liệu.Chỉ vì giờ khắc này Từ Chí thật sự trầm mặc, căn bản không biết nên nói sao cho tốt nữa.Nhận ra điều này, Doanh Chính trong lòng chợt kinh ngạc, căn bản không dám tin những gì mình thấy.Khi Doanh Chính nghĩ Từ Chí sẽ vẫn luôn không nói gì, thì Từ Chí lại bất chợt mở lời.“Thật ra cũng

không có gì, chỉ là giúp đỡ Tôn Ngộ Không, giống như giúp đỡ ngươi ngày xưa, ta thực chất cũng đang bảo vệ Tôn Ngộ Không, không để y chịu chút tổn hại nào." Nghe lời này, Doanh Chính liền nhịn không được cau mày, trong lòng chợt cảm thấy khó hiểu, căn bản không hiểu Từ Chí gần đây đang nói gì, trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc.Nếu trí nhớ không sai, giữa Doanh Chính và Từ Chí vẫn luôn tâm linh tương thông, chỉ cần một câu nói, là có thể hiểu được ý trong lòng đối phương.Nhưng không ngờ giờ đây lại không hiểu rốt cuộc Từ Chí đang nghĩ gì, thật sự có chút khó mà tin nổi.Thế nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, Doanh Chính cũng không thể không tin."Không giấu gì ngươi, ta có chút không hiểu ý của ngươi." Nếu đổi thành trước kia, Từ Chí có lẽ sẽ nói ra toàn bộ ý nghĩ trong lòng, không hề giữ lại.Nhưng giờ khắc này lại khác, chỉ vì Từ Chí trong lòng có ý nghĩ riêng, cũng không muốn nói nhiều.Chỉ vì chuyện này liên quan đến Tôn Ngộ Không, căn bản không thể giải thích.Nếu đã vậy, vậy cũng không cần nói nhiều nữa, chi bằng cứ để mọi chuyện phát triển tiếp.Nhận ra điều này, Doanh Chính cũng không hỏi nhiều.Khi Doanh Chính đang suy nghĩ về chuyện này, Từ Chí liền trực tiếp mở Kính Thiên Thượng, tỉ mỉ tra xét tình hình của thầy trò bốn người.Nếu đổi thành người khác, giờ khắc này tự nhiên sẽ không thể quan tâm nhiều đến vậy.Dù sao Từ Chí mới vừa quay về, vậy chắc chắn phải nghỉ ngơi một phen thật tốt.Nhưng đối với Từ Chí thì lại khác, chỉ vì một lòng một dạ Từ Chí đều hướng về thầy trò bốn người, đặc biệt là Tôn Ngộ Không, trong lòng chỉ muốn biết tình hình hiện tại của họ ra sao rồi.Dù sao họ mới vừa thoát chết, chỉ mong bốn người có thể an an tĩnh tĩnh đi hết con đường Tây Thiên thỉnh kinh, ngàn vạn lần đừng để xảy ra những chuyện tranh cãi ở giữa nữa.Đặc biệt là những chuyện như lần này Tôn Ngộ Không bị đuổi đi sau này sẽ không xảy ra nữa.Thầy trò bốn người ở bên cạnh vẫn luôn lặng lẽ tiến về phía trước, mối quan hệ giữa bốn người đã hòa hợp, không còn mâu thuẫn

như trước nữa.Thời gian trôi thật nhanh, không biết từ lúc nào đã đến dưới một ngọn núi, nếu đổi thành người khác, tự nhiên sẽ không dễ dàng dừng lại, dù sao tiến về phía trước là lựa chọn tốt nhất.Nhưng đối với Tôn Ngộ Không thì lại khác.Người khác có lẽ không rõ, nhưng Tôn Ngộ Không lại rõ.Yêu quái trên đường đều muốn ăn thịt Đường Tăng, sao có thể dễ dàng buông tha cho người được chứ?Cũng có thể thấy, trên đường đi có không ít yêu quái xuất hiện, không chừng lúc này sẽ có yêu quái xuất hiện.Để ngăn chặn việc này xảy ra, Tôn Ngộ Không cũng phải nhanh chóng đưa ra quyết định.Tại đây, Tôn Ngộ Không liền đè nén cảm xúc trong lòng xuống, trực tiếp nói ra rõ ràng ý nghĩ trong lòng, không chút do dự.“Sư phụ, con cảm thấy gần đây có khả năng sẽ xuất hiện yêu quái, nếu không thì con đi kiểm tra một phen trước đi, dừng lại ở đây, không biết ý người thế nào?” Nếu đổi thành trước kia, Đường Tăng căn bản sẽ không để chuyện này vào lòng.Dù sao xung quanh đều yên tĩnh, căn bản không thể có nguy hiểm xuất hiện.Nhưng đối với hiện tại lại khác.Chỉ vì đã cùng Tôn Ngộ Không trải qua nhiều như vậy, đối với năng lực và bản lĩnh của Tôn Ngộ Không, Đường Tăng tự nhiên cũng đã có một mức độ hiểu biết nhất định, biết người này có năng lực quan sát yêu quái vô cùng tỉ mỉ.Giờ đã nói như vậy rồi, thì tự nhiên sẽ không có chỗ nào là không đúng.

“Được.” Có được câu trả lời, Tôn Ngộ Không chợt hài lòng, đối với câu trả lời của Đường Tăng cũng vô cùng an ủi.Trong lòng Lão Tôn hiểu rõ, một phàm nhân như Đường Tăng, căn bản sẽ không cảm nhận được nguy hiểm xung quanh, tự nhiên cũng sẽ không để những lời người khác nói vào lòng.Nhưng giờ đây vì muốn hòa hoãn mối quan hệ với Đường Tăng, mà người lại có thể làm được mức độ này, thật sự có chút không dễ dàng, vậy tự nhiên Tôn Ngộ Không cũng sẽ không phụ sự tin tưởng này.Chẳng mấy chốc, Tôn Ngộ Không đã tìm được một chỗ an toàn cho Đường Tăng.“Sư phụ, người cứ ở đây đi,

đây là một nơi khá an toàn, tin rằng nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn sẽ không có yêu quái xuất hiện." Nói xong, Tôn Ngộ Không cũng không cho Đường Tăng chút cơ hội nói nào, liền trực tiếp dùng phép ẩn thân lên Trư Bát Giới và Sa Tăng, rồi bắt đầu dặn dò."Bát Giới, Sa sư đệ, hai người nhất định phải bảo vệ sư phụ thật tốt, ngàn vạn lần không được để yêu quái bắt đi.""Đại sư huynh cứ yên tâm đi, có lão Trư ta ở đây, tuyệt đối không thể nào để sư phụ chịu chút tổn hại nào đâu, huynh cứ đi đi." Lời của Tôn Ngộ Không vừa dứt, Trư Bát Giới liền đứng ra.Sa Tăng ở một bên không nói nhiều, vẻ mặt thật thà.Nhìn hai người đều gật đầu đồng ý, Tôn Ngộ Không không nói nhiều nữa, trực tiếp quay người rời đi.Chẳng mấy chốc, Tôn Ngộ Không phát hiện không xa xuất hiện một bóng dáng tiểu yêu.Nếu là trước kia, Lão Tôn tự nhiên sẽ không chút do dự mà đánh chết con tiểu yêu này.Dù sao Lão Tôn vừa nhìn thấy yêu quái trong lòng đã cảm thấy không thoải mái, sợ sẽ làm hại người, vậy tự nhiên không thể để chúng tồn tại trên thế giới này.Nhưng đối với Tôn Ngộ Không hiện tại lại khác.Có lẽ là bị ảnh hưởng, hoặc trong lòng Lão Tôn có suy nghĩ khác, giờ phút này Lão Tôn không đánh chết tiểu yêu, mà ngược lại lại bắt chuyện, không chừng có thể hỏi được những chuyện khác.Dù sao Lão Tôn cũng có thể thấy, tiểu yêu không phải là lão đại cuối cùng, muốn biết lão đại phía sau, thì chỉ có thể bắt đầu từ chúng.Nếu đã vậy, thì tự nhiên không thể dễ dàng buông tha cho chúng.Tại đây, Tôn Ngộ Không liền lặng lẽ đè nén cảm xúc trong lòng xuống, trực tiếp hóa thành đồng loại của tiểu yêu.Lập tức, không chút do dự đi đến trước mặt tiểu yêu.Tiểu yêu nhìn Tôn Ngộ Không đầy kinh ngạc, căn bản không dám tin những gì mình thấy trước mắt.Chỉ vì gần đây y vẫn luôn tuần sơn, trong lòng cũng vô vị, nhưng lại không cảm thấy điều gì bất thường.Mỗi ngày đều một mình đi đi lại lại trên núi, đổi thành bất kỳ ai trong lòng cũng sẽ có chút vô vị, huống hồ là một tiểu yêu nghịch ngợm như vậy chứ?Giờ đây cuối cùng cũng gặp được đồng

bạn của mình, thì tự nhiên không thể dễ dàng bỏ qua.Tại đây, tiểu yêu liền không chút do dự mà nói chuyện với Tôn Ngộ Không.“Huynh đệ, thật tốt quá, ta cuối cùng cũng gặp được người có thể nói chuyện rồi, mau nói chuyện với ta đi, ta sắp buồn chán chết rồi.”“Được.” Đối với việc tiểu yêu chủ động bắt chuyện, Tôn Ngộ Không tự nhiên sẽ không từ chối.Dù sao sở dĩ Lão Tôn hóa thành đồng loại của chúng, cũng là để bắt chuyện, giờ tiểu yêu đã chủ động dâng đến tận miệng, thì tự nhiên không thể từ chối.

“Ta nói cho huynh đệ biết, tuy ta hiện tại chỉ là một người tuần tra, nhưng hai ngày nữa thân phận và địa vị của ta sẽ khác.”“Ồ?” Nếu đổi thành người khác, tiểu yêu tự nhiên sẽ không nói nhiều như vậy.Dù sao cũng là có chút cảnh giác, sao có thể dễ dàng nói ra ý nghĩ trong lòng như vậy chứ?Nhưng giờ khắc này lại khác, chỉ vì khi tuần sơn thực sự quá đỗi vô vị, giờ đây cuối cùng cũng gặp được đồng loại, thì tự nhiên không thể dễ dàng bỏ qua.Trong mấy ngày này trong lòng y đã giấu rất nhiều chuyện, giờ đây cuối cùng cũng có một người có thể nói chuyện, tự nhiên y sẵn lòng nói ra toàn bộ ý nghĩ trong lòng mà không hề giữ lại.Tại đây, tiểu yêu không chút do dự, trực tiếp kể rõ mọi chuyện từ đầu đến cuối, không hề giữ lại.“Không giấu gì huynh đệ, đại vương của chúng ta đã phát hiện ra tung tích của Đường Tăng, ước chừng sắp đến rồi, nên mới sai ta cùng mấy tiểu yêu đi tuần tra, nếu ai tìm thấy trước thì có thể thăng quan phát tài, lúc đó nếu ta thăng quan rồi, nhất định sẽ không quên huynh đệ đâu.” Vừa nói, tiểu yêu liền mặt mày tươi cười vỗ vỗ vai Tôn Ngộ Không, vẻ mặt đắc ý, dường như giờ y đã thăng quan phát tài rồi vậy.Nếu đổi lại là Tôn Ngộ Không trước kia, e rằng giờ phút này Tôn Ngộ Không đã đánh chết tiểu yêu bằng một gậy, căn bản không cho y chút cơ hội nói nào.Nhưng giờ khắc này lại khác, chỉ vì Lão Tôn rất khó khăn mới moi được một số lời từ miệng tiểu yêu, thì tự nhiên không thể dễ dàng buông tha cho y.Nếu giờ phút này có thể truy kích ngay lập tức,

thì tự nhiên là tốt nhất.Tại đây, Tôn Ngộ Không liền hỏi tiếp:“Đại vương lợi hại đến vậy, ta thật sự bội phục, không biết đại vương tính danh là gì vậy?”“Nếu không thì nói tên cho ta nghe đi, cũng để ta biết danh tiếng của đại vương.” Khi nói, Tôn Ngộ Không trong lòng đầy tự tin, cảm thấy tiểu yêu chắc chắn sẽ nói ra chuyện này.Kết quả cuối cùng cũng không ngoài dự đoán, chỉ vì giờ khắc này tiểu yêu căn bản không chút cảnh giác nào, trực tiếp nói ra tên.“Đại vương của chúng ta là Kim Giác Đại Vương và Ngân Giác Đại Vương nổi tiếng khắp nơi.”“Thật ra huynh đệ cũng không cần biết tên đại vương của ta, chỉ cần biết chúng ta là huynh đệ tốt là được, đợi sau khi ta thăng quan phát tài, tự nhiên sẽ sắp xếp cho huynh đệ một tiền đồ tốt đẹp.” Không đợi Tôn Ngộ Không nói, tiểu yêu lại bắt đầu tự nói chuyện một mình, căn bản không cho Tôn Ngộ Không chút cơ hội nói nào.Nếu đổi lại là trước kia, y tự nhiên sẽ không biểu hiện ra bộ dạng nhiệt tình như vậy.Nhưng giờ khắc này lại khác.Chỉ vì khi tuần sơn thực sự quá đỗi vô vị, căn bản không có một ai để nói chuyện, cả người đều rơi vào tình trạng suy sụp, căn bản không biết nên làm sao cho tốt.Giờ đây cuối cùng cũng gặp được một người có thể nói chuyện, thì tự nhiên không thể dễ dàng bỏ qua.Nếu không nói ra toàn bộ ý nghĩ trong lòng, thì y tuyệt đối không thể cam tâm.Tại đây, tiểu yêu không chút do dự lại tiếp lời nói.“À phải rồi, ta chưa giới thiệu ta là ai nhỉ.”“Không giấu gì huynh đệ, ta là đội trưởng đội tuần sơn lần này.” Đúng lúc tiểu yêu sắp mở lời nói tiếp, thì chỉ thấy Tôn Ngộ Không trước mắt đã biến mất.Nhìn một màn này, tiểu yêu đầy kinh ngạc, căn bản không dám tin những gì mình thấy trước mắt.Nếu đổi thành người khác, giờ khắc này có lẽ đã hoảng sợ đến mức không còn ra thể thống gì nữa rồi.Dù sao một người bình thường sao có thể biểu hiện ra bộ dạng như vậy chứ?Nhưng giờ khắc này lại khác, chỉ vì tiểu yêu cũng là yêu quái, những năng lực như vậy cũng có thể làm được.Chỉ là trong lòng có chút kỳ lạ, rõ ràng là đang nói chuyện rất vui vẻ với

Tôn Ngộ Không, vì sao giờ khắc này Lão Tôn lại đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi chứ?

Thật sự có chút khó mà tin nổi.Thế nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, Từ Chí cũng không thể không tin.Nhưng sau đó tiểu yêu chợt nghĩ lại, đại khái là mình nói quá nhiều rồi, vị tiểu huynh đệ kia có chút không chịu nổi.Nếu đã vậy, vậy cũng không cần nói nhiều nữa.Dù sao mình đã nói ra toàn bộ ý nghĩ trong lòng, căn bản không cần phải nói thêm nữa, cũng càng không để chuyện này vào lòng.Cùng lúc đó, ở một bên khác, Tôn Ngộ Không cũng đã quay về trước mặt Đường Tăng.Vừa quay về, Đường Tăng liền đầy an tâm hỏi:"Ngộ Không, tình hình xung quanh thế nào rồi?

Có phát hiện ra tung tích yêu quái nào không?" Nếu đổi thành trước kia, Đường Tăng tự nhiên sẽ không biểu hiện ra bộ dạng như vậy.Dù sao Đường Tăng chỉ là một người bình thường, căn bản không nhìn ra đối phương là yêu quái hay người, cũng sẽ không để chuyện này vào lòng.Điểm quan trọng nhất, nơi Đường Tăng sinh sống thực sự không tin vào chuyện quỷ thần, tự nhiên không thể nào cảm thấy trên thế giới này có yêu quái.Nhưng giờ khắc này lại khác, chỉ vì hiện tại đã trải qua nhiều như vậy, Đường Tăng cũng biết những gì Tôn Ngộ Không nói tự nhiên là chính xác, cũng sẽ không có chút nghi ngờ hay hoài nghi nào.Giờ đây Tôn Ngộ Không cuối cùng cũng quay về, thì tự nhiên Đường Tăng phải hỏi han một phen thật tốt.Tôn Ngộ Không không chút do dự, trực tiếp nói ra toàn bộ những gì mình phát hiện, không hề giấu giếm.Dù sao sở dĩ Lão Tôn đi thăm dò xung quanh có yêu quái hay không, cũng là vì Đường Tăng, mục đích là để người an an ổn ổn đi hết con đường này.Giờ đây đã nhận ra tình hình, thì tự nhiên sẽ không hề giấu giếm.Trong lòng Lão Tôn cũng rõ, nói ra chuyện này cũng là để Đường Tăng có một sự chuẩn bị tâm lý, tránh đến lúc gặp yêu quái lại luống cuống tay chân.Lần này

Đường Tăng không bị dọa, ngược lại Trư Bát Giới ở một bên lại đầy kinh ngạc, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, trong lòng chợt hoảng sợ, căn bản không biết nên làm sao cho tốt.“Yêu quái cũng quá đáng sợ rồi, cư nhiên lại biết trước sớm như vậy, sư phụ phải đi qua con đường này, nếu không thì chúng ta rời khỏi ngọn núi này đi, dù sao con đường Tây Thiên thỉnh kinh cũng không chỉ có một, không cần nhất định phải đi qua đây.” Vốn Trư Bát Giới nghĩ như vậy, Tôn Ngộ Không và Đường Tăng chắc chắn sẽ không từ chối.Dù sao phía trước có yêu quái tồn tại, đổi thành bất kỳ ai cũng sẽ không tiến lên, nếu có thể đổi một con đường khác đi, thì tự nhiên là tốt nhất.Nhưng đối với Đường Tăng hiện tại lại khác, chỉ vì giờ khắc này Tôn Ngộ Không lại lắc lắc đầu, rồi mới nói ra tình huống thực tế.“Bát Giới, ta thấy ngươi thật sự chỉ biết làm trò thông minh vặt, ta nói thật cho ngươi biết, nếu không vượt qua ngọn núi này, chúng ta căn bản không có cách nào đến được vương quốc tiếp theo.”“Cho nên ngọn núi này cũng là con đường tất yếu của Tây Thiên thỉnh kinh, căn bản không thể đi đường vòng.” Thật lòng mà nói, nếu có thể đi đường vòng, Lão Tôn tự nhiên cũng sẽ không từ chối.Dù sao bớt một phiền phức là bớt một phiền phức, vậy tự nhiên là chuyện tốt nhất.Lão Tôn cũng không muốn đối phó với nhiều yêu quái như vậy, đổi thành bất kỳ ai trong lòng cũng sẽ có chút mệt mỏi, huống hồ mỗi lần đối mặt với yêu quái đều xông lên phía trước chứ?Nhưng giờ khắc này lại khác, chỉ vì trong lòng Lão Tôn hiểu rõ, đây là con đường tất yếu, nếu đi đường vòng, thì sẽ đi xa khỏi con đường ban đầu.Tự nhiên cũng không thể nào làm vậy.Thiên Ngoại Thiên.Nhìn tình hình xảy ra trong Kính Thiên Thượng, Doanh Chính liền nhịn không được cau mày, khóe môi khẽ cong lên một nụ cười nhạt, trực tiếp chuyển ánh mắt sang Từ Chí.“Ngươi nói thật cho ta biết, Kim Giác Đại Vương và Ngân Giác Đại Vương không phải là hai con tọa kỵ bị mất của Đồ Mi Bồ Tát sao?” Tuy là câu hỏi, nhưng trong lòng Doanh Chính lại khẳng định.Dù sao Doanh Chính cũng là

thần tiên trên trời, sao có thể không biết chuyện này chứ?Giờ hỏi như vậy cũng chỉ là muốn xác nhận đáp án trong lòng mà thôi, căn bản không có ý gì khác.Kết quả cuối cùng cũng không ngoài dự liệu.Chỉ vì Từ Chí khẽ gật đầu, biểu thị lời Doanh Chính nói quả thật là thật.

"Ha ha." Doanh Chính cười lạnh một tiếng, rồi mới chậm rãi mở lời nói."Ta có nghe Đồ Mi Bồ Tát nói, khi hai con tọa kỵ đó bị mất đã tiện thể mang theo hai bảo bối, đó là Lưu Ly Đấu Bồng và một cặp Đồng Linh." Nói xong, ánh mắt của Doanh Chính liền dán chặt vào khuôn mặt Từ Chí, không dám bỏ qua chút biểu cảm nào.Nếu là trước kia, Doanh Chính tự nhiên sẽ không hỏi những câu hỏi này.Dù sao Doanh Chính căn bản không đặc biệt quan tâm đến chuyện của Tôn Ngộ Không, nếu không phải Từ Chí nói, Doanh Chính căn bản sẽ không xem.Cũng chính vì vậy, cho dù Doanh Chính có biết chuyện gì xảy ra, cũng tuyệt đối không nói nhiều.Nhưng giờ khắc này lại khác.Chỉ vì trong lòng Doanh Chính hiểu rõ, hai pháp bảo đó của Đồ Mi Bồ Tát đều rất lợi hại, nếu thật sự cứ để mọi chuyện phát triển tiếp, chỉ sợ cục diện cuối cùng cũng khó mà lường trước được.Biết Từ Chí đặc biệt quan tâm Tôn Ngộ Không, giờ đây đã biết chuyện này, thì tự nhiên không thể giấu giếm.Nghe xong lời của Doanh Chính, Từ Chí đầy kinh ngạc, căn bản không dám tin những gì mình nghe thấy.Tuy biết hai con yêu quái đó quả thật là hai con tọa kỵ mà Đồ Mi Bồ Tát đã mất, cũng biết năng lực của chúng không yếu, nhưng không ngờ giờ khắc này lại mang theo hai pháp bảo của Đồ Mi Bồ Tát.Người khác có lẽ không rõ, nhưng Từ Chí lại rõ, hai pháp bảo đó đều có thể đối phó với Tôn Ngộ Không.Nếu thật sự cứ để mọi chuyện phát triển tiếp, chỉ sợ kết quả cuối cùng sẽ khiến Từ Chí không thoải mái.Để ngăn chặn việc này xảy ra, Từ Chí cũng phải làm gì đó để ngăn cản.Nếu đổi thành người khác, tự nhiên sẽ không tận tâm tận lực đến vậy.Dù sao chuyện của người khác căn bản không liên quan gì đến Từ Chí, chỉ cần làm tốt việc của mình là được.Nhưng

giờ khắc này lại khác, chỉ vì chuyện này liên quan đến Tôn Ngộ Không và việc Tây Thiên thỉnh kinh, tự nhiên không thể trơ mắt nhìn mọi chuyện phát triển tiếp.Doanh Chính vẫn luôn là người cẩn trọng, tự nhiên đã nhận ra điều này, nhưng cũng không nói nhiều.Chỉ vì có thể thấy, Từ Chí giờ khắc này chắc chắn đang nghĩ về chuyện của Tôn Ngộ Không.Nếu nói nhiều, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến suy nghĩ của Từ Chí.Nếu đã vậy, chi bằng cứ để mọi chuyện phát triển tiếp thì hơn.Người khác có lẽ không rõ, nhưng Doanh Chính lại rõ ràng.Từ Chí quan tâm Tôn Ngộ Không, tự nhiên không thể trơ mắt nhìn Tôn Ngộ Không gặp vấn đề.Giờ đã biết chuyện này, vậy chắc chắn sẽ làm gì đó.Tại đây, Doanh Chính liền lặng lẽ đè nén ý nghĩ trong lòng xuống, tĩnh lặng chờ đợi Từ Chí đưa ra cách giải quyết.Chẳng mấy chốc, Từ Chí liền không chút do dự rời khỏi đây, bóng lưng kiên định và dứt khoát.Nhìn bóng lưng rời đi, khóe môi Doanh Chính khẽ cong lên một nụ cười nhạt, cũng không nói nhiều.Có thể thấy, Từ Chí rời đi lúc này chắc chắn là vì chuyện của Tôn Ngộ Không, mục đích là không để Lão Tôn chịu chút tổn hại nào, ước chừng tiếp theo sẽ có trò hay để xem rồi.Đây là trò hay mà Doanh Chính thích xem nhất, tự nhiên không thể dễ dàng bỏ lỡ chuyện này.Tại đây, Doanh Chính không chút do dự liền đi theo sau Từ Chí, không nói thêm một câu nào.Người khác có lẽ không nhìn ra, nhưng Doanh Chính lại thấy rõ ràng.Từ Chí giờ khắc này trong lòng đang vô cùng sốt ruột, tự nhiên không muốn nói thêm lời nào với ai, chỉ một lòng một dạ muốn làm việc cần làm.Nếu đã vậy, chi bằng cứ lặng lẽ đi theo là được, căn bản không cần nói nhiều.Chẳng mấy chốc, Từ Chí dẫn Doanh Chính đến nhà Đồ Mi Bồ Tát, trùng hợp nhất là hôm nay Đồ Mi Bồ Tát cũng có ở nhà.Khi nhìn thấy Từ Chí, Đồ Mi Bồ Tát trong lòng chợt cảm thấy kinh ngạc và bất ngờ, có chút không dám tin những gì mình thấy trước mắt.Người khác có lẽ không rõ, nhưng Đồ Mi Bồ Tát lại rõ.Từ Chí vẫn luôn là người sống ẩn dật, cũng không muốn giao du nhiều với

người khác, tự nhiên cũng không có ai muốn đến thăm viếng.Nhưng không ngờ giờ khắc này Từ Chí lại đến, thật sự có chút khó mà tin nổi.Thế nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, Đồ Mi Bồ Tát cũng không thể không tin.Nhưng đã đến rồi, vậy tự nhiên phải làm rõ mục đích của Từ Chí, không thể nào tiếp đãi hờ hững được.Tại đây, Đồ Mi Bồ Tát liền lặng lẽ đè nén sự kinh ngạc trong lòng xuống, trực tiếp hỏi ra ý nghĩ của Từ Chí, không hề giữ lại.“Ngươi, tìm ta rốt cuộc có chuyện gì?” Từ Chí cũng không phải là người rề rà, trực tiếp nói ra rõ ràng ý nghĩ trong lòng, sảng khoái, căn bản không chút do dự.“Ta biết ngươi cách đây một thời gian đã mất hai con tọa kỵ, giờ ta biết chúng ở đâu rồi.” Vốn nghĩ nói như vậy, Đồ Mi Bồ Tát trong lòng chắc chắn sẽ có chút kích động.Dù sao tọa kỵ đã mất bao lâu nay, giờ cuối cùng cũng có kết quả, thì tự nhiên không thể dễ dàng bỏ qua.Thế nhưng, kết quả cuối cùng lại ngoài dự liệu.Chỉ vì Đồ Mi Bồ Tát về mặt điềm tĩnh, dường như đã sớm dự liệu được chuyện này, căn bản không chút bất ngờ.

“Không giấu gì ngươi, thật ra hai ngày nay ta cũng lờ mờ cảm nhận được khí tức của chúng.” Không đợi Từ Chí nói, Đồ Mi Bồ Tát lại tiếp lời.“Chỉ là hai con súc sinh đó xảo quyệt, trực tiếp thiết lập bình chướng, khiến ta căn bản không tìm được vị trí cụ thể của chúng.”Đối với câu trả lời của Đồ Mi Bồ Tát, Từ Chí không chút bất ngờ, dường như đã sớm dự liệu được chuyện này.Nếu đổi thành người khác, giờ khắc này có lẽ đã kinh ngạc đến ngây người.Dù sao Kim Giác Đại Vương và Ngân Giác Đại Vương từng đều là tọa kỵ của Đồ Mi Bồ Tát, đều đã theo người bao lâu nay, vậy tự nhiên là có tình cảm, sao có thể thiết lập bình chướng để ngăn cách người được chứ?

Thật sự có chút khó mà tin nổi.Nhưng giờ khắc này lại khác.Chỉ vì Từ Chí trong lòng hiểu rõ, hai người đó đã trốn xuống phàm gian, thì

tự nhiên không muốn Đồ Mi Bồ Tát tìm thấy chúng.Giờ thiết lập bình chướng cũng là chuyện khá bình thường rồi, căn bản không cần phải quá kinh ngạc.Giờ đây đã biết chuyện này, cũng đã tìm Đồ Mi Bồ Tát, vậy tự nhiên phải giải quyết chuyện này.Tại đây, Từ Chí không chút do dự, trực tiếp nói ra rõ ràng ý nghĩ trong lòng, không hề giữ lại.“Ta biết hai con tọa kỵ đó đã theo ngươi một thời gian dài rồi, ta tự nhiên không muốn ngươi tự mình đi thu chúng, cho nên lần này ta tìm ngươi chỉ muốn tìm cách thu lại bảo vật trong tay hai người họ.” Nếu đổi lại là tình huống bình thường, Từ Chí tự nhiên sẽ không chút do dự để Đồ Mi Bồ Tát đi thu Kim Giác Đại Vương và Ngân Giác Đại Vương.Dù sao đó cũng là cách tốt nhất, đặc biệt đơn giản, căn bản không cần phải phiền phức làm những chuyện khác.Nhưng giờ khắc này lại khác, chỉ vì việc Tây Thiên thỉnh kinh dù sao cũng là việc mà thầy trò bốn người phải hoàn thành, nếu giờ phút này để Đồ Mi Bồ Tát can thiệp, thì thật sự có chút không hay.Nhưng trong lòng Từ Chí cũng rõ, bảo vật trong tay hai con yêu quái đó thật sự rất lợi hại, nếu thật sự đối đầu với Tôn Ngộ Không, thì thắng bại khó mà lường trước được.Để ngăn chặn việc này xảy ra, Từ Chí cũng chỉ có thể để Đồ Mi Bồ Tát thu hồi bảo vật.Vốn nghĩ chuyện này có thể thuận lý thành chương mà phát triển tiếp, dù sao những bảo vật đó vốn là đồ của Đồ Mi Bồ Tát.Theo lý mà nói, có thể dễ dàng thu hồi.Thế nhưng, kết quả cuối cùng lại ngoài dự liệu.Khi lời nói của Từ Chí vừa dứt, Đồ Mi Bồ Tát liền bất lực lắc lắc đầu, thở dài một hơi thật sâu.“Ai…..” Ý trong lời nói rất rõ ràng, không gì khác hơn là không liên lạc được với bảo vật.Nhận ra điều này, Từ Chí liền chợt kinh ngạc, căn bản không hiểu vì sao mọi chuyện lại biến thành bộ dạng này.Người khác có lẽ không rõ, nhưng Từ Chí lại rõ rằng, mỗi khi một vị thần tiên có bảo vật, đều có sự liên kết với chúng.Nếu không thì bảo vật ai cũng có thể dùng được rồi, nhưng không ngờ giờ khắc này Đồ Mi Bồ Tát lại không liên lạc được với bảo vật của mình, thật

sự có chút khó mà tin nổi.Thế nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, Từ Chí cũng không thể không tin, nhưng vẫn phải biết nguyên nhân trong đó, không thể nào cứ mơ hồ tuyệt vọng mãi được.Đồ Mi Bồ Tát vẫn luôn là người cẩn trọng, tự nhiên đã nhận ra sự thay đổi cảm xúc của Từ Chí, lập tức không chút do dự giải thích."Không giấu gì ngươi, vốn dĩ bảo vật đã thiết lập liên kết với ta, nhưng giờ đây lại bị hai con tọa kỵ xảo quyệt đó thay đổi liên kết, cũng có nghĩa là bảo vật không còn thuộc về ta nữa." Sau khi nghe lời ấy, Từ Chí đầy mặt chấn kinh, căn bản không dám tin những gì mình vừa nghe.

Sở dĩ y tìm Đồ Mi Bồ Tát, không ngoài việc muốn giúp Tôn Ngộ Không.

Ai ngờ giờ lại nhận được kết quả như vậy, thật sự quá ngoài ý muốn.

Thế mà sự thật lại bày ra trước mắt, chẳng còn đường nào xoay chuyển nữa.

"Hôm nay ta quấy rầy rồi, ta xin cáo từ." Nói xong, y liền trực tiếp quay người rời đi, bóng lưng vô cùng bất lực, trong lòng cũng một trận vô vọng, căn bản không biết phải làm sao cho phải.

Vốn dĩ mong muốn có thể giúp Tôn Ngộ Không, ai ngờ giờ lại phát sinh chuyện này, thật sự quá đỗi bất lực.

Nhưng trong lòng y cũng rõ ràng, Đồ Mi Bồ Tát vốn dĩ là người luôn vui vẻ giúp đỡ.

Chỉ cần có chỗ nào có thể giúp được, nhất định sẽ ra tay tương trợ, bất luận đối phương là ai cũng vậy, huống hồ y lại là bằng hữu nhiều năm với Đồ Mi Bồ Tát, vậy tự nhiên không thể nói dối.

Lúc này, toàn bộ y đều rơi vào cảnh suy sụp, căn bản không biết phải làm sao mới phải.

Vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, Doanh Chính lại lén lút tiến đến gần y, giọng nói hạ thấp không ít, một bộ dáng thần bí.

"Thật không giấu ngươi, kỳ thực ta có biện pháp có thể giúp ngươi." Đối với điều này, Từ Chí liền nhịn không được nhíu mày, một bộ dáng nghi hoặc.

"Giờ đừng lừa ta, ngay cả Đồ Mi Bồ Tát còn không có cách nào, ngươi lại có thể có sao?" Nếu là trong tình huống khác, Từ Chí có thể sẽ tin lời Doanh Chính.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng y thì rõ.

Chương 533

Dù sao y và Doanh Chính đã quen biết lâu như vậy, đối với năng lực của y tự nhiên là biết rõ như lòng bàn tay, cũng biết người này đích xác rất ưu tú, những việc người khác không làm được y đều có thể làm.

Nhưng thế mà giờ lại khác, chỉ vì bảo vật kia vốn là đồ của Đồ Mi Bồ Tát, ngay cả Đồ Mi Bồ Tát còn không có cách nào, Doanh Chính lại có thể có sao?

Điều này thật sự có chút không thể tưởng tượng nổi, cũng khiến người ta căn bản không muốn tin.

Đối với điều này, Doanh Chính lại căn bản không để lời Từ Chí vào tai.

Nếu đổi thành người khác, có lẽ lúc này sẽ nổi giận, dù sao ai cũng không muốn bị người khác xem thường.

Nhưng đối với y lại không giống vậy.

Trong lòng y rõ ràng, bảo vật kia rất khó giải quyết, Đồ Mi Bồ Tát còn không có bất kỳ biện pháp nào, hắn lại có thể có sao?

Nhưng thế mà lần này y đích xác có biện pháp.

Lúc này, y liền lặng lẽ đè nén cảm xúc trong lòng xuống, trực tiếp chậm rãi mở miệng nói.

"Ta muốn nói với ngươi, ta có năng lực giải trừ mối liên hệ giữa hai con yêu quái đó và bảo vật." Tuy y đích xác không có biện pháp nào quá hay, nhưng cũng biết rằng nếu có thể giải trừ mối liên hệ giữa bảo vật và yêu quái, thì chuyện tiếp theo sẽ dễ giải quyết hơn, chí ít Tôn Ngộ Không sẽ không còn bị uy hiếp nữa.

Sau khi nghe lời đó, trong lòng Từ Chí liền một trận mừng rỡ.

Nếu là người khác nói vậy, e rằng sẽ không tin.

Dù sao việc giải trừ mối liên hệ giữa bảo vật và chủ nhân đích xác là một chuyện vô cùng khó khăn, bao gồm cả những thần tiên có tư lịch thâm hậu cũng không làm được, bao gồm cả y cũng vậy.

Ai ngờ lúc này Doanh Chính lại nói ra lời như vậy, nếu đổi thành người khác ở đây, có lẽ sẽ bị cảnh tượng trước mắt chấn kinh.

Nhưng đối với Từ Chí lại không giống vậy.

Trong lòng y rõ ràng, Doanh Chính có rất nhiều bản sự mà người khác không có, giống như việc giải trừ mối liên hệ giữa bảo vật và chủ nhân vậy.

Lúc này, y liền không chút do dự mở miệng nói: "Nếu ngươi có biện pháp, vậy mau chóng ra tay giúp đỡ đi, lần này toàn bộ trông cậy vào ngươi." Vốn dĩ cho rằng nói như vậy, Doanh Chính khẳng định sẽ đồng ý ngay, dù sao việc này là do y đề xuất.

Tuy nhiên, kết quả cuối cùng lại ngoài dự liệu của mọi người.

Chỉ vì lúc này khóe miệng Doanh Chính cong lên một độ cong tà ác, dường như trong lòng đã nảy ra chủ ý xấu.

Ngay sau đó, y liền nói ra điều kiện trong lòng.

"Muốn ta giải trừ mối liên hệ giữa yêu quái và bảo vật cũng không phải không thể, chỉ là ngươi phải đáp ứng ta, nhất định phải tự tay chế tác Quỳnh Tương Ngọc Lộ cho ta." Nếu như là trước kia, Doanh Chính tự nhiên sẽ không có yêu cầu này.

Dù sao y và Từ Chí là bạn tốt nhiều năm, giúp một tay cũng chẳng có gì to tát, huống hồ đối với y đây cũng chỉ là chuyện nhỏ, căn bản không cần thiết phải để tâm.

Nhưng thế mà giờ lại khác, chỉ vì lần trước Từ Chí đã lấy đi quá nhiều Quỳnh Tương Ngọc Lộ từ chỗ y, trong lòng y vẫn luôn không cam tâm, nếu lần này có thể nhân cơ hội này mà đòi lại được, thì tự nhiên là không gì tốt hơn.

Trong lòng y rõ ràng, Quỳnh Tương Ngọc Lộ phân thành hai loại, một loại do Dao Trì sản xuất, một loại do con người chế tác.

Từ Chí trước mắt lại vừa hay biết chế tác Quỳnh Tương Ngọc Lộ, nếu lúc này bỏ lỡ, chỉ sợ sau này sẽ khó mà có được.

Kỳ thực đối với những thứ khác y không hề để tâm, dù sao y cũng là một thần tiên, đồ vật đều là vật ngoài thân, vậy tự nhiên không cần thiết phải để tâm đến những thứ bình thường.

Nhưng Quỳnh Tương Ngọc Lộ đối với y lại đặc biệt không giống vậy, là một thứ khó có được, cũng là thứ y hằng tâm niệm niệm muốn uống.

Nếu không phải như vậy, y cũng không thể nào dùng Quỳnh Tương Ngọc Lộ để làm vật đánh cược, mục đích cũng chỉ là muốn thắng được nhiều Quỳnh Tương Ngọc Lộ hơn từ chỗ Từ Chí, ai ngờ cuối cùng lại thua.

Thấy Từ Chí vẫn không nói gì, Doanh Chính liền nhịn không được lại lần nữa mở miệng nói.

"Trong lòng ngươi hẳn đã rõ, trên Thiên Ngoại Thiên này có lẽ chỉ có ta mới có thể giải trừ mối liên hệ giữa yêu quái và bảo vật, người khác căn bản không làm được, xin hãy suy nghĩ kỹ càng đi, ngàn vạn lần đừng làm ra chuyện khiến ngươi phải hối hận." Tuy bề ngoài nói vậy, nhưng trong lòng y lại rất tự tin.

Người khác có lẽ không rõ, nhưng y thì rõ.

Tôn Ngộ Không trong lòng Từ Chí có địa vị trọng yếu, bất luận

phát sinh chuyện gì, Từ Chí đều sẽ không chút bảo lưu mà ra tay giúp đỡ, căn bản sẽ không có chút do dự nào, giống như hiện tại vậy.

Kết quả cuối cùng cũng không nằm ngoài dự liệu của y.

Chỉ vì lúc này Từ Chí không nói thêm gì, trực tiếp gật đầu đồng ý chuyện này.

"Được, ngươi cứ yên tâm, chỉ cần ngươi có thể giải trừ mối liên hệ giữa yêu quái và bảo vật, Quỳnh Tương Ngọc Lộ ta tự nhiên sẽ chế tác tốt cho ngươi."